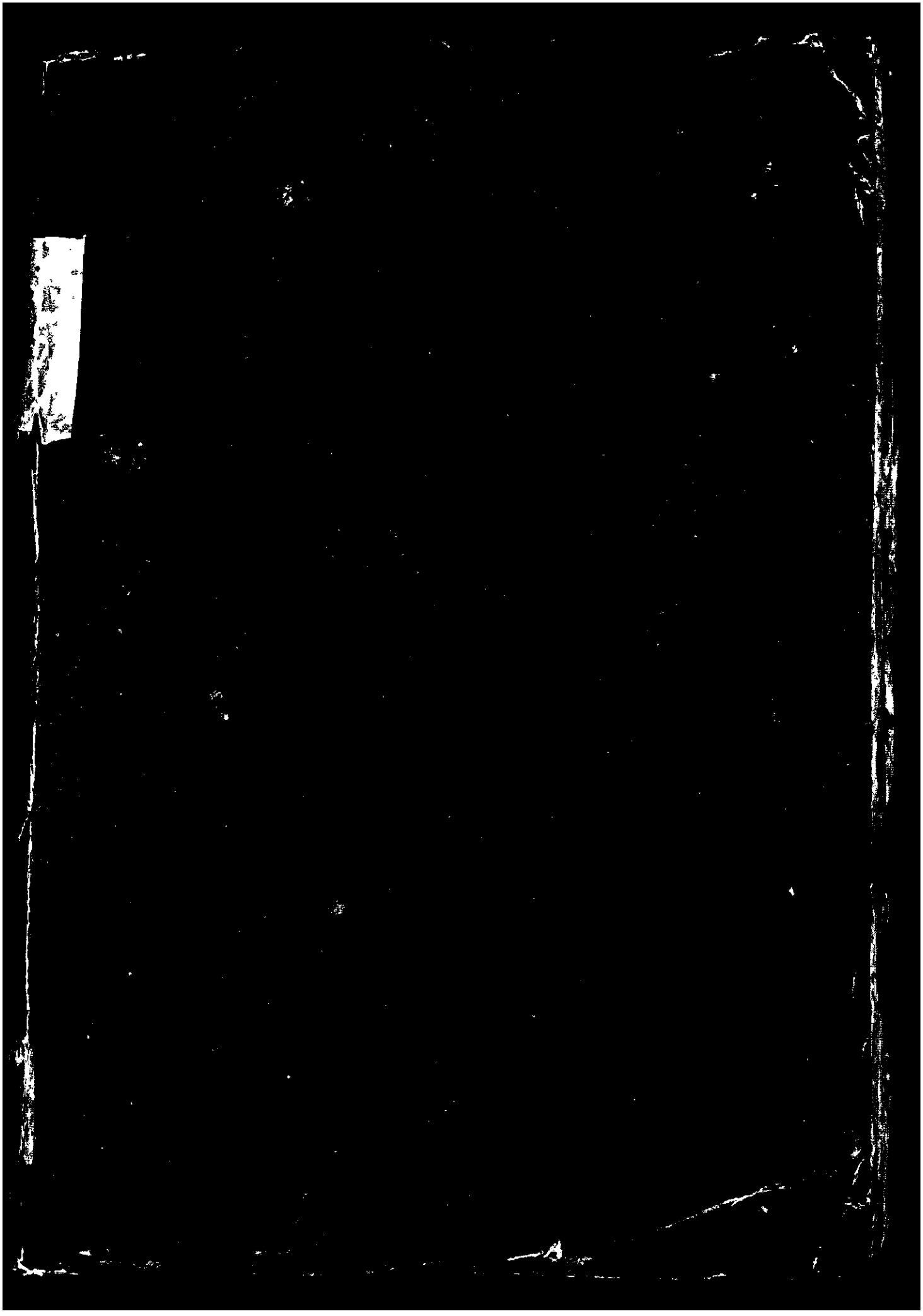
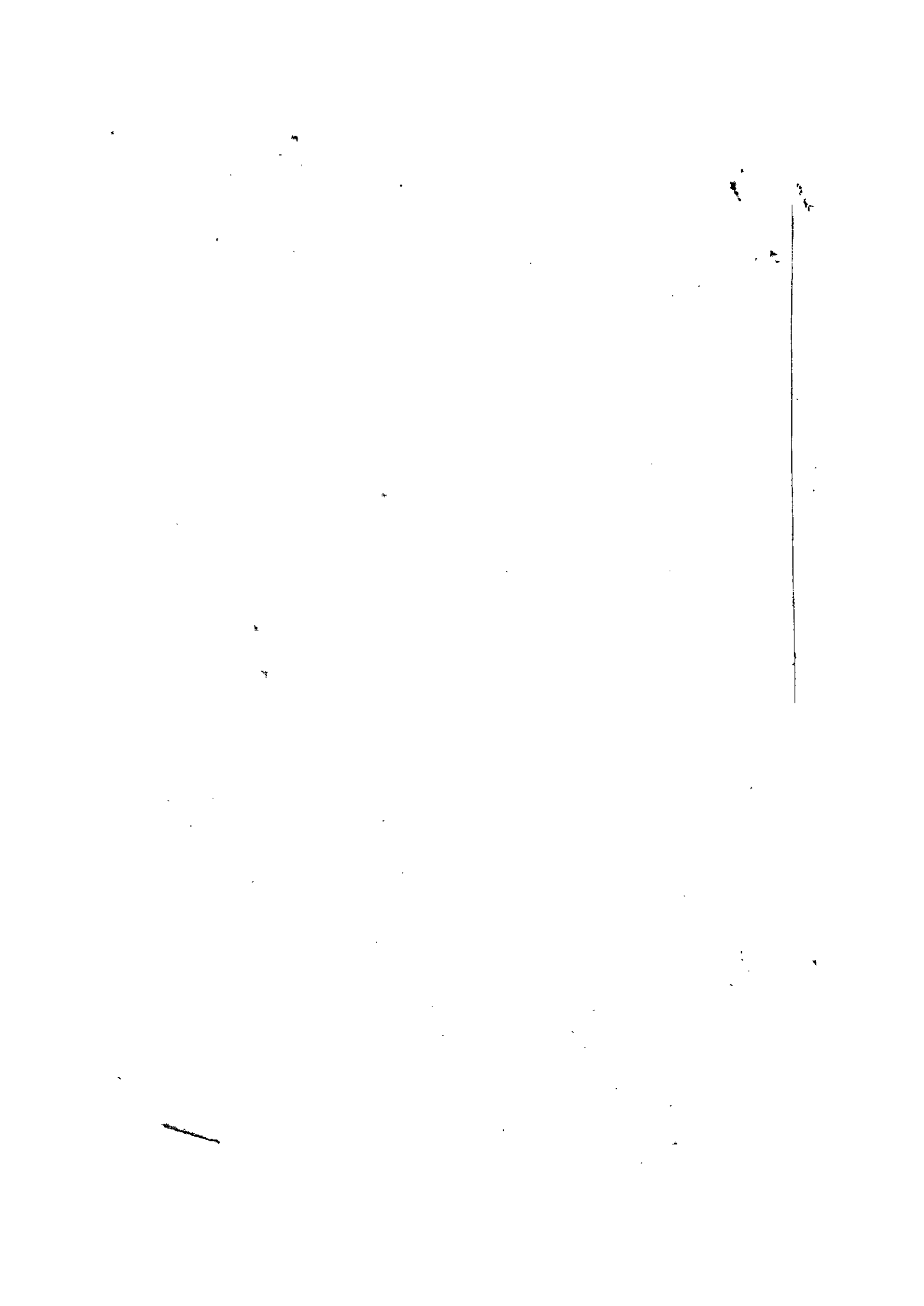
Les Bibliothèques Virtuelles Huıanistes

Extrait de la convention établie avec les établisseıents partenaires :

- ces établisseıents autorisent la nuıérisation des ouvrages dont ils sont dépositaires (fonds d'Etat ou autres) sous réserve du respect des conditions de conservation et de ıanipulation des docuıents anciens ou fragiles. Ils en conservent la propriété et le copyright, et les iıages résultant de la nuıérisation seront dûıent référencées.
- le travail effectué par les laboratoires étant considéré coııne une « oeuvre » (nuıérisation, traiteıent des iıages, description des ouvrages, constitution de la base de données, gestion technique et adıinistrative du serveur), il relève aussi du droit de la propriété intellectuelle et toute utilisation ou reproduction est souıise à autorisation.
- toute utilisation coıınerciale restera souıise à autorisation particulière deıandée par l'éditeur aux établisseıents détenteurs des droits (que ce soit pour un ouvrage édité sur papier ou une autre base de données).
- les bases de données sont déposées auprès des services juridiques coıpétents.

Copyright - © Bibliothèques Virtuelles Huıanistes

11-4

1661

Dictionarium historicum ac POETICVM: OMNIA GENTIVM, hominum, locorum, fluminum, ac montium antiqua recentioráque ad sacras ac prophanas historias, poetarumque fabulas intelligendas necessaria vocabula, bono ordine complectens.

Renatus De Rieux

Dono dedit amico Gerardo, morello

LVTETIAE.

Cura ac diligentia Caroli Stephani.

M. D. LIII.

Cum priuilegio Regis.

CAROLVS STEPHANVS LECTORI S.

Hiſtoricum hunc Indicem (*Lector*) *omnium quæ hactenus prodierunt* Dictionariorum *longè locupletiſſimum, non ſolùm ad propria quæ apud* Hebræos, Græcos *ac* Latinos *authores reperiuntur uocabula intelligenda, tibi magnopere utilem fore: uerumetiam ad res ipſas de quibus fuſiſſime* Hiſtorici *pertractarunt, breui labore pernoſcendas, plurimum iucunditatis ac facilitatis allaturum tibi perſuadeas uelim. Ab hoc præterea ueterum poëtarum figmenta ac fabulas, ſub quibus hiſtoriarum bona pars deliteſcit, heroúmque geſta, regionum ſitus, montiũ ac fluminum deſcriptionem, gentiũ mores eadem opera perdiſces. Quẽ à fratre iampridem inchoatum laborem, atque à nobis nunc demum quam diligentiſſimè fieri potuit diſpoſitum, ac multum locupletatum, ſi tibi gratum eſſe ſignificaueris, ad maiora in tuorum ſtudiorum utilitatem excogitanda nos uehementiſſimè accendes. Vale.*

Sed heus obſecrò, peropportunè uenit in mentem: Gratum *fuerit, ſi hunc ſcrupum abſtuleris, quòd ſacra prophanis, recentia ueteribus, ueriſque fabuloſa hoc loco cõmixta uideas. Id enim eſt* Indicis *proprium, nihil quoad fieri potuit omiſiſſe. Præterea, ut ſunt tibi multa capita, ſic multis etiam nominibus ſatisfaciendum eſſe duximus. Etenim quemadmodum in uocabulorum ad mentis expreſſionem accommodatorum abſoluta explicatione, quæ dictionariis uulgaribus continetur, pudicis obſcœna, receptis obſoleta permiſcentur (quæ tu tamen pro ſingulari tuo ingenio ita diſcernis ac diuidis, ut omnia in optimum uſum conuertas) ſic, dum in hiſtoriarum explicatione, præter ea quæ propria uocantur nomina, etiam res ipſas ſignificare oportuit: fieri nõ potuit, quin pudicis ac ſacris, nonnulla etiam parum pudica explicarentur: qualia ſunt poetica permulta, quibus utinam nobis carendum eſſet. Verùm hæc ſanè pauca ſunt, ſi cum melioribus conferantur: quæ tu pro multiplici tua mente ſic concoques, ut facili leuióreque ſtomacho ſis accepturus. Quod autẽ ad recentiores hiſtorias pertinet: has ſanè quando ab antiquis (ut ueteres homines à recentioribus, prioráque ſæcula à poſterioribus protrudi percipis) pendère noſti, etiam expreſſiſſe, atque à noſtri ſæculi authoribus petiiſſe pro noſtro officio neceſſarium fuit. Denique uerò, hoc tibi bona fide polliceòr, nihil hîc eſſe, quod Chriſtianam (cum qua non eſſe iocandum ſatis ſcimus) religionem, aut principum authoritatem, doctiorúmque famam ulla ex parte labefactare poſſit. Iterum uale.*

Dictionarium hiſtoricum ac POETICVM.

A A

AA'RON, filius Amram, Iudæorum Pontifex cõſecratus, Moſis frater, cuius verba populo referebat, quòd ille balb⁹ eſſet. Quo defuncto Eleazarus ſummus ſacerdos cõſtitutus eſt. Ioſephus lib. Antiquit. 4. cap. 5.

A'aron, Saracenorũ Ammichas, in Aſiæ prouincias duxit exercitũ, quocum Nicephorus Conſtantinopolitanus Imperator iniquiſſimis legibus fœdus icit. Blondus.

A'aron, Perſarum rex, ingentia munera & Elephãtem Carolo Magno primo Romanorũ Imperatori miſit. Æmyl. lib. 3.

A'aſbai, filius Machati. 2. Reg. 23.

A B

Aba, oppidũ in Arabia fœlici, Ptol. Ciuitas Phõcidis, Straboni & Ariſtoteli. Italiæ & Cariæ, Stephano. Mõs Armeniæ, vnde oritur Euphrates, Plinio lib. 5. cap. 24.

Abacêna, ciuitas Medorum, & item Siciliæ. Ptolemæo.

Abacênum, vrbs Siciliæ. Steph.

Abæ, Abarum, oppidum Phocidis. Strabo.

Abágarus, Perſarum Rex.

A'bala, oppidum in Africa. Plin. lib. 6. cap. 29.

A'bali, populi Indiæ, de quibus Plinius 6. 19. 10.

Abalites, ſinus maris Troglodytici. Plin. 6. 29. 42. vide AVALITES.

A'balus, inſula maris Oceani. Plin. 27. 2. 88.

A'bana, fluuius Damaſci, à radicibus Libani, in Syriacum effunditur mare. 4. reg. 5.

Abantias, inſula maris Mediterranei, Bœotiæ propinqua, alio nomine poſtea Euboïa, alio, Eubœa dicta, cuius incolæ Abantes dicuntur. Ariſtarchus in ſecundum Homeri.

Abántes, Ionum populi inter Achiuos. Herodotus lib. primo. Alios dixit Orpheus in Argonauticis iuxta Pontum. vide Stephanũ de vrbibus, & Plinium lib. 5. cap. 11.

Abantis, idis, inſula Bœotiæ quæ & Abãtias dicta eſt Stephano.

Abaórtæ, populi ad Indũ fluuium. Plin. 6. 20. 30.

Abarbárea, Nais nympha apud Homerũ. ex qua Bucolium Æſapum & Pedaſum genuit.

Abárca, vel Sãctius ab Arca, tertius Nauarræ Rex, aduerſus Saracenos proſperè pugnauit, Aragoniæ regnum auxit. Volaterranus. Ritius.

Abárimon, Scythiæ regio iuxta Imaum montem ſupra Anthropophagos, in qua ſylueſtres homines, auerſis poſt crura plantis, maximã habent velocitatem, paſſimque cum feris vagantur. Plinius 2. 7. 9.

A'baris, viri proprium, de quo ſic Cælius cap. 21. lib. 9, Abarim Hyperboreum ferunt, ſagittam per orbẽ terræ circuntuliſſe, nihil omnino veſcentem. Hunc Abarim, Seuthæ filiũ non ignarum literarum oracula ſcripſiſſe traditur, quæ Scythica nũcupẽtur, & nuptias Hebri fluminis: Apollinis aduentum ad Hiperboreos, ratione metrica, abs quo ſagittam acceperat quã diximus. Huius & Gregorius meminit in epitaphio ad magnũ Baſilium. Hactenus Cælius. Ouid. 5. Matamorph.

Caucaſúmque, Abarim, Sperchionidémq; Lycetum. Et Virgilius Æneid. 9,

Padúmque, Hebeſúmque ſubit, Rheſúmque, Abarímque.

Abárnus, vel Abarnis, vrbs & regio Parianæ. Steph.

A'baron, filius Matthathiæ filii Iohannis. 1. Machab. 2.

Abas, antis, rex duodecimus Argiuorum, Lyncei ex Hypermeſtra coniuge filius (ſunt tamẽ qui Beli filium faciunt) homo bellicoſus & acerrimi ingenii: regnauit annis viginti tribus, inquit Euſebius. Pater fuit Prœti & Acriſii, & auus Perſei, à quo poſtea Argiuorum reges Abantiadæ dicti.

Abas, comes Æneæ, de quo Virgilius lib. 10,

Vnà toruus Abas, &c. Et alibi,

Ære cauo clypeum magni geſtamen Abantis.
Idem.1. Æneid.
Et quæ nouus Abas, & quæ grādæuus Aceſtes.

Abas Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Inde Abantius, poſſeſſiuum.

Abas apud Thuſcos regnauit annis x v. ab hoc poſiti ſunt Abii Thuſci. Manetho.

Abantías, dicta eſt Atalanta, neptis Abantis & Iaſii filia. Muſæus, -nec Abantias aures
Præterit ipſa tuas.

A'baſes, Ægyptii vocant regiones inhabitatas, & maximis deſertis circundatas. Strabo libro 17. Vide ABATOS.

Abáſges, Scythiæ populi vicini Sānigis. Stephan.

Abáſter, vnus ex equis Plutonis quo ſignificatur niger. Nā tribus fertur equis, vt eſt in fabulis, quorū primus Metheus dicitur, qui interpretatur obſcurus, ſecūdus Abaſter, tertius Nonius, q̄ ſonat tepēs. Aliàs Abaſtrus. Io. Bocatius cap. 6. li. 8. vide ALASTOR, ſic enim ſcribi debet.

A'baton, A'bati, ædificium erectum à Rhodiis ad protegēdum Artemiſiæ trophæum, quod religione impediti diruere non poterant. Cæl. lib. 7. cap. 53.

A'batos, inſula in extremis Ægypti ad paludem Memphiticam, in qua ſepultus fuit Oſiris rex: quaſi inacceſſibilis dicta, quòd ad illam propter limi & papyrorum copiam difficillimus ſit aditus, vbi primū Nilus magno fragore deſcendit. Lucan. lib. 10,
Hinc Abatos, quā noſtra colit venerāda vetuſtas
Terra potens. Hoc nomine etiam vocatus eſt locus vltrà Ægyptum & Æthiopas, iuxta paludē Stygē: ab α priuatiua particula, & βαίνω, id eſt vado. Latini huiuſmodi loca, ad quæ difficilis datur acceſſus, inuia vocant, ſiue auia. Vide ABASES.

A'barus, Arabum Rex.

A'bbarim, mons excelſus, diuidens terram Amon & Euphratis à terra promiſſionis, cōtra Hiericho, Iordanem vſque fluuium prōtendens radicem: Inſignis Moſis inclyti Iudæorum Ducis morte.

Abda, pater Adoniram. 3. reg. 4.

A'bdaba Saracenus, Toleti Rex. Volaterranus.

A'bdai, pater Cis Leuitæ. 2. paral. 29.

A'bdaram Saracenus, Hiſpaniæ rex, à Radamiro rege Galliciæ ſuperatus. Liuthprand. lib. 1. cap. 5.

Abdariſténſes, populi. Plin. lib. 4. cap. 10. Sed correctius legitur Audariſtenſes.

Abdaſtártus, Tyri rex, regnauit annis nouem.

A'bdeel, pater Selemiæ. Hierem. 36.

Abdecammánnus, Saracenorum & Hiſpaniarum Rex.

Abdêra, vrbs Thraciæ, Democriti philoſophi, & Protagoræ ſophiſtæ patria: quā Diomedis ſoror condidit, & à ſe cognominauit. Ouidius,
Aut te deuoueat certis Abdera diebus. dicta ab Abderito Herculis deliciis, à Diomedis equis dilacerato & humato, in cuius honorem Hercules poſteaquam pugnaſſet cum Diomede Abderam condidit. Hæc poſtea collapſa, Clazomene à Clazomeniis ex Aſia venientibus, qui eam in maiorem formā redegerunt, vocata eſt: iuxta quam Biſtonium ſtagnum fuiſſe dicitur, in quo cuncta natantia demerguntur. Sciēdum ab Ephoro dici Abdera, numero plurali tantū, ſecundum Abderon ſingulari. Plin. 4. 11. 13. Vide etiam Stephanum.

Abdêra, oppidū Hiſpaniæ Bæticæ, & inſula apud Samothracen. Authores Plin. 4. 12. 104. & Ptolemæus libro tertio.

Abdêra pulchra, Teium colonia. vide Chiliades Eraſmi.

Abderâna, Saracenorum Rex, duce Aburmane, agrum Brachimonenſem Gerundenſémque deuaſtauit. Blond. lib. 2. Decade 1.

Abderites, ex Abdéra natus.

Abderítæ, populi Thraciæ, qui cùm à muribus ac ranis vexarentur, coacti ſunt natale ſolum relinquere, & alias quærere ſedeis: hos Caſſander in vltimis Macedoniæ partibus ſuſcepit, pactione inita cum eis de pace.

Abdías, diſpenſator domus regis Achab. 3. reg. 18. propheta item σύγχρονος Amos, quem Hieronymus ſub Achab fuiſſe refert.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad. 1. paral. 6.

Abdimélech, Saracenorum Rex, Africam inuaſit, à qua per Ioannem Magiſtrum militum fugatus eſt. Æmyl. lib. 2.

Abdon, filius Micha. 2. paralip. 34. qui 4. reg. 22. Achobor dicitur.

Abdon, ciuitas in tribu Aſar. Ioſue 21.

Abdon, filius Hillel de tribu Ephrain, x v. Hebræorum iudex, iudicauit annis v i i i. iudic. 12.

A'bdua, fluuius. Plin. 3. 16. 35. & 3. 19. 10. ſed aliàs legitur Addua.

Abeácus, Siracorum rex, apud Strabonem lib. 11.

Abeâtæ, populi in Achaia, non procul ab Aliphireis & Pyrgenſibus. Plinius 4. 6. 8.

Abel, filius Adam, à Caim fratre ſuo interfectus. Gene. 4.

Abel, ciuitas, quæ (vt inquit Hieronymus) x i i. mil. à Gaddaris orientem verſus diſtat. 1. reg. 6. Eſt & villa in v i i Philadelphiæ lapide, vbi Iephte cum Ammonitis manum conſeruit.

Abel magim, ciuitas à rege Aſa per Benadad expugnata. 3. reg. 15. 2. paral. 16.

Abel mehula, vicus in Aulone. Hieronym. iudic. 7. 3. reg. 4.

Abel ſátim, locus in deſerto ad meridiem Moa-

bitarum, non procul à Iordane, à ſpinarũ copia nomen habens.num.33.Ioel.3.

Abélla, vrbs ſupra Neapolim, vnde auellanæ nuces Macrobio & Virgilio,

Et qui maliferæ deſpectant mœnia Abellæ.

vulgò hodie Bella dicitur.

Abellinum, Italiæ oppidum, quod item Auellinum dicitur. Plin.3.5.110.111.

Abellinátes, Italiæ populi, antè Protropi appellati. Plin.3.11.34.35. Iidẽ Auellinates Luciano appellantur: nam inter B & V magna eſt affinitas.

Abes, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſue 19.

Abéſamis, Syriæ oppidum, quòdam à Semiramide conditum. Plin.6.28.13.

A'beſan, iudex in Iſrael de Bethlehem. Iudic.12.

Abeſſálom, pater Maacha, matris Abiã.3. reg.15. Alio nomine vocatus Vriel.2.paral.13.

Abéſte, oppidum apud Hermandrum fluuium. Plin.6.23.1.

Abi, vel A'bia, mater Ezechiæ regis.2.paral.29.4. reg.18.

A'bia, filius Samuelis prophetæ.1.reg.8.

A'biam, filius Roboam, quintus Iudæorũ rex, regnare cœpit XVIII anno Ieroboam, regnauitque annis III. Vicit bello Ieroboã, periere ex Iſrael L. millia virorum.2.paralip.13.

Abíathar, filius Achimélech ſacerdotis, ſummus ſacerdos tempore Dauídis regis Iudæ.

Abîca, vide HYLEA.

Abîda, filius Madian, filii Abrahæ.gen.25.

Abîdan, filius Gedeonis.num.1.

A'biel, filius Seror.1.reg.9. pater Ner.1.reg.14.

Abiêſer, filius Manaſſe. Ioſue 17. vnus ex fortibus Dauid.1.reg.23.1.paral.2.

Abigáil, vxor Dauid, mortuo Nabal. 1.paralip.3. Eſt & filia Naas, ſoror Saruiæ, mater Ioab.2. reg.17.

Abihaíl, pater Suriel principis Moholitarum, numer.3. vxor item Roboam, filii Salmon, 2. paralip.11. vxor denique Abiſur filii Semei filii Onam, 1.paral.2.

A'bii, populi Scythiæ, quos ait Solinus ex Albiano fluuio dici iuxta quem habitant: vel nõnullis, quòd ſine vitaſtabili, aut domicilio ſint in curribus degentes. Horum meminit Stephanus & Homerus:

Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Iuſtiſſimos vocat, quòd in pace ſine bello degant, vel quòd extemporali victu vtãtur. Pleraque enim Scytharum nomina ex moribus ædita cõmentáque ſunt, vt Galactophagi, Anthropophagi, Abii. author Volaterranus.

A'bila, oppidum in regione Decapolitana. Plin. 5.18.6. Syriæ oppidum (aliàs Abilla) meminit Stephanus. Vide ABYLA.

Abimadatôcus qui & Amylînus Euilmérodach, & Amildabâcus, decimus Babyloniorum Rex, regnauit annis XXX1. Ioſephus lib.10.cap.13.

Abimélech, filius Gideonis ex Droma concubina: occiſis LXX fratribus filiis Gideonis, tyrannide imperium inuaſit: regnauit annis tribus. iud.9. Ioſeph.lib.5.cap.7.

Abínadab, filius Iſai patris Dauid, 1.reg.16. filius Saul, 1.paralip.8.

Abnióem, pater Barac, ducis exercitus populi Iudæorum.iudic.4.

Abiram, primogenitus Higel, reædificatoris Iericho.3.reg.16.

A'biron, filius Eliab.num.16.

Abis, fluuius in Danubium influens, qui & Abſus dicitur. author Althamerus.

A'biſac, virgo adoleſcentula quæ calefaciebat regem Dauid ſenio confectum.3.reg.1.

Abiſai, filius Saruiæ, ſororis Abigail, frater Ioab.1. reg.26.

Abiſári, regio Indiæ, apud Strabonem lib.15.

Abiſóntes, populi inter Alpinas gentes. Plin. 4. 20. 18.

Abiſſa & Abiſſâma, Arabiæ fœlicis ciuitas. Ptolemæus.

Abiſſúe, filius Phinees, filii Eleaſar, filii Aaron, 1. paral.6. filius item Bela filii Beniamin filii Iacob, 1.paralip.8.

Abiſſur, filius Semei, filii Onam, filii Gerameel. 1.paral.2.

Abital, mater Saphatiæ, filii Dauid.2. reg.3.1. paral.3.

Abítob, filius Mehuſim. 1.paral.8.

A'biu, filius Aaron, filii Amram, filii Caath, filii Leui.exod.6.

A'biud, filius Bela, filii Beniamin.1.paralip.8.

Ableti, populi non procul à Pergamo, qui parẽt Myſiis. Strabo libro 13.

Abner, princeps militiæ Saul, filius Ner, patruelis Saul.1.reg.14.

A'bnoba, mons Germaniæ, in quo oritur Danubius. Plin.lib.4.cap.12.

Abóbrica, Hiſpaniæ inſigne oppidũ. Plin.4.20.12.

Abóccis, oppidum. Plin. 6.29.37.

Abolâni, populi in Latio, Albenſibus proximi. Plin.3.5.38.

Abólla, vrbs Siciliæ. Steph.

Abóni, oppidum paruum iuxta Euxinum pontum. Steph.

Aboriénſe, Romanorum oppidũ in Africa. Plin. lib.4.cap.5.

Aborigenes, populi montani, quos Chamezenus Ægyptiorum Saturnus in Italiam abduxerat. Antiquiſſimi fuerunt, & primi tenuerunt agrum populi Romani: ſic dicti, quòd viſi ſint editi ſine patrib⁹, quaſi ſine origine: aut quòd

ex varia gentium colluuione mixti eſſent. Hi poſtea aduẽtu Æneæ Phrygibus iunẽti, Latini appellati ſunt, Romámque condiderunt. Salluſtius. Liuius. Dionyſius Arcades fuiſſe, & cum Œnotro Lycaonis Arcadiæ regis filio in Italiã veniſſe tradit. Plin. 3.5.8. Stephan. Beroſus.

Abórras, fluuius Anthemiſiam vrbẽ præterfluẽs, non procul ab Euphrate in Aſia. Strab. lib. 16.

A'borus, fluuius. Stephanus in Rheſina.

Abôtis, vrbs Ægyptia. Stephanus.

Abram, primus patriarcha, pater excelſus interpretatus: quem Deus ab iis quæ videntur, ad inuiſibilia prohibens: Non vocaberis, inquit Abram, ſed Abraham erit nomen tuum, quia multarum te gentium patrem poſui. Iuſſu Dei patriã ac parentes reliquit, abiitque in Canaán aſſumpto Loth cognato ſuo. geneſ. 12. Se ſuóſq; circuncîdit. geneſ. 17. Duas habuit vxores, Saram & Cetulam, ex qua ſex filios ſuſcepit. geneſ. 25. Ioſeph. lib. 1. cap. 23.

Abram, nomen ciuitatis. Ioſue 19.

Abretâna, pars Myſiæ.

Abretânus, Iupiter, Myſius deus ab Abreta dictus. Strabo.

Abrettíni, aliàs Abroténi, Myſiæ populi. Plin. 5. 30. 14.

Abrinátæ, populi Pontici. Stephanus.

Abrincátui, Galliæ Lugdunenſis populi, iuxta Venetos. Plinius 4. 38. 1.

Abrodiâetus, cognomen Parrhaſii, Vlyſſis pictoris nobiliſſimi: Latinè delicatus & elegãs: Herculem Lyndi fecit, aſſeuerans eum à ſe talem pictum, qualem ſæpe in quiete vidiſſet. Plin. lib. 10. cap. 35.

Abron, Abronis, vir ob nimiam vitæ mollitiem famoſus. Abrom enim, mollis & delicatus.

Abróni, vrbs Galatiæ. Ptol. vulgò Arcani.

Abrônus, pictor Samius, de quo Plinius.

Abros, gens Tarentinorum ad mare Adriaticum. Steph.

Abrotónium, fœmina delicata, & amplexibus apta, vt Glycerium, Philotium, Dorciũ, Sophroniũ: quæ (teſte Priſciano lib. 5. vbi de generib.) quanuis habeant articulos fœmininos, declinationem tamẽ & formam tam apud Latinos, quàm apud Græcos ſeruant neutrorum.

Abrótonum, Africæ oppidum. Plin. 5. 4. 21. & Strabo lib. 17. Steph.

Abrótine, vrbs Myſiæ. Steph. vide ABRETTINI.

Abrúzi, vide PRAEGVTII.

Abs, vide APS: nam ἀπ̃ Græcum vtroque modo effertur.

A'bſalon, filius Dauid de Maacha. 2. reg. 3.

Abſánder, decimusnonus Athenienſium rex, regnauit annis decem.

A'bſarus, fluuius Iberiæ, quẽ Ptolemæus Abſonũ vocat.

A'bſarus, fluuius & caſtellum. Plin. 6. 3. 7. & 9. 6. 5. & capite 10. 65.

A'bſarus, amnis Armeniæ in Pontum defluens: qui cum Pariedris mõtibus Armeniam minorem claudit.

A'bſile, gens. Plin. 6. 4. 18.

Abſimârus, Tiberius LXVII Romanorum Imperator, regnauit annis ſeptem. Æmyl. lib. 2.

Abſínthii, populi teſte Herodoto lib. 6. iuxta Põtum habitant, vbi mons eiuſdem nominis habetur. Ouidius lib. 5. de Triſt. à quibus herba nomen habet.

Abſítuis, oppidum Aſiæ. Plin. lib. 6. cap. 26.

Abſuritânum, oppidum. Plin. 5. 4. 8. (aliàs Abſiritanum) vide infrà.

Abſýrtes, Colchorum fluuius, in Adriaticum mare ſeſe exonerans, ab Abſyrto à Medea ibidem interempto ſic appellatus. Lucanus lib. 3,

Et cadit Adriacas ſpumans Abſyrtus in vndas.

Abſyrtides, inſulæ in Adriatico mari vel iuxta Iſtrũ, à fratre Medeæ ibi interfecto nomine Abſyrto ſic appellatæ. Plin. lib. 3. cap. 36. 12. Steph.

Abſýrtium, inſula. Plin. 3. 21.

Abſýrtus, Æetæ regis Colchorum, & Ipſeæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem ſoror eius Medea cum Iaſone diſcedens mẽbratim diſcerptum circunquaque diſiecit, vt ſequentem ſe patrem in colligendis oſſibus occupatum remoraretur, ne eam à fuga retraheret, vnde locus ille dictus eſt Tomos, id eſt inciſio, & fluuius iuxta quem id fecit Abſyrtus vocatus. Sunt tamen qui Abſyrtum nõ ex eadem matre cum Medea, ſed ex Idea Oceani filia natum tradunt. Alii nec à ſorore diſcerptum volunt, ſed per Iſtrum fluuium cum fugiẽtibus in Illyriã ad inſulas Prygeidas veniſſe. Abſyrtum Diodorus Egialum vocat. Huius meminit Cicero libro tertio de natura deorũ, Pacuuium poëtam citans. Abſyrti fabulam deſcribit Ouidius 3. Triſtium, Eleg. 9. De hoc Orph. Argon. 2. Apollonius, Lucas & Theon interpretes lib. 4. Argon.

Abſyrtus, author Græcus, ſcripſit de medicandis equis, & de cura animalium, & eorum medicina, quem pulcherrimum & emendatiſſimum habet Antonius Vicecomes, Mediolanus.

Abudíacum, vrbs Vindeliciæ. Ptolem.

A'bula, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem.

Abumálach, Saracenorum & Hiſpanorum Rex, cum Carolo Magno fœdus iniit.

Abûpus, Britanniæ fluuius maximus. Ptolem.

Abutucénſe, oppidum. Plin. 5. 4. 29.

Abydéni, populi, ab Abydo ciuitate Aſiæ, cùm à Philippo Macedonũ rege ſic opprimerẽtur, vt nulla liberãdæ obſidionis ſpes ſupereſſet, mu-

tua multitudinem tanta inuaſit rabies, vt ſe ſuaſque vxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudeliſſimè interficerent, ne in hoſtis venirent poteſtatem. Quam hiſtoriam imprimis memorabilem fuſiſsimè narrat Liuius Decadis 4. lib. 1.

A'bydon, onis, regio Macedoniæ. Stephan.

A'bydos, vrbs Aſiæ, à Mileſiis cõdita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Seſtos in Europa opponitur, intercedente anguſto mari à caſu virginis Helleſponto nuncupato. Id cùm Aſiam ab Europa diuidat, Xerxes ponte coniunxit. Muſæus,

Σηστὸς ἔλω καὶ Ἄβυδος, ἀναντίον ἐγγυθι πόντου.
Γείτονές εἰσι πόληες. Paulò poſt,
Ἡ μὲν σηστὸν ἔναιεν, ὁ δὲ πολίεθρον Ἄβυδον,
Ἀμφοτέρων πολίων ὠλιγαλμένες ἀστέρες, ἄμφω.
Ἰκελοι ἀλλήλοισι.

A'bydi, tres ciuitates. Steph.

A'bydos, patria Leandri. Virgil. lib. 1. Georg.
Pontus & Oſtriferi fauces teſtantur Abydi.
Et dicitur hæc Abydos & hoc Abydum. hinc Abydæus & Abydenus. Ouidius,
Mittit Abydenus quam mallet ferre ſalutem,
Si cadat vnda maris Seſta puella tibi. Plin. 4. 11. 44. & 5. 32. 1. Eſt item Ægypti oppidum, Memnonis regia, & Oſiris templũ inclytum. Plin. 5. 9. 73.

Abydi, lapis colitur. Plin. 2. 60. 7.

A'byla, mons excelſus Mauritaniæ, Calpæ monti qui in Hiſpania eſt oppoſitus, quos ambos Herculis columnas dicunt, olim perpetuo iugo coniuncti, ſed ab Hercule ſeparati: & ſic intromiſſum terris mare, quod in hodiernum vſque diem Meditarraneum nuncupatur. In his Hercules columnas fixiſſe dicitur, cùm boues Geryonis veſtigaret, perinde ac vltima ibidem eſſet orbis meta. Plin. in Prolo. 3. 20. & 2. 5. 5 De his Stephanus & Dionyſius Libyc.

Ἀλλ' ὅτοι πυμάτη μὲν ἀγανῶν ὄβριν ἰδ' ἠρων.
Γείτων ὠκεανοῖο πρὸς ἕσπερον, ὀρθὸς δὲ οἱ ἄκρη
Σπιλάδων ἀβύλη κώπαι μία, τῆς δ' ὑπὸ ἕνερθε
Ταρτησσὸς χρίεται.

Sed vltimus clarorũ Iberorum terminus Oceano, proximus eſt occiduo, cui præcelſa vna ex columnis Abyla imminet, infra quam vrbs amœna Tarteſſos. Vbi multa Euſtatius ſcribit. Et notandum eſt Alybam dici à Græcis, & non Abylam, idque fortè per Metatheſin: omnino per ypſilon ſcribi oportere clarum eſt.

A'byla, Syriæ oppidũ, iuxta quod ſitæ ſunt Arca, Ampeloeſſa, Gabe. Plin. cap. 1. lib. 3. Hodie Aceuta dicitur. Vide ABILA.

Abýlli, populi iuxta Nidum, Troglodítis vicini.

Stephanus.

Abzan, decimus tertius Hebræorum dux, regnauit annis VII. Hũc R. Salomon & Chaldæus Paraphraſtes Booz eſſe dicũt: cuius ætate fames obortа eſt maxima, qua Noemi cum marito & filiis terram Iudæ relinquere neceſſitate compulſa eſt: poſt aliquot annos cum Ruth nuru ſua rediens, Booz Ruth vxorem duxit.

Abziritânum, oppidum. Plin. 5. 4. 31.

A'bzoæ, populi. Plin. 6. 13. 13.

A C

Aca, ciuitas Phœnicũ, quæ poſtea Ptolemais dicta eſt Straboni. Plinio autẽ dicitur Ace, quæ quondam colonia fuit Claudii Cæſaris.

Acabêne, mons in finibus Ægypti. Ptolem.

A'cabis, villa in Cyrenaica regione. Ptolem.

Acacéſium, vbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio. Steph.

Académia, loc' nemoroſ', ab Athenis mille paſſus diſtans: ab Academo Heroe, vt Eupolidi placet, Ἐν ἀϊσκίοις δρυμοῖσιν ἀκαδήμου θεοῦ. hoc eſt, In ambulacris vmbroſis Academi dei. Horatius, Atque inter ſyluas Academi quærere verum. Eupolidis ſenariũ interpretatus videtur: nam aliàs θεᾶ legitur, non θεοῦ. Ibi natus eſt Plato: vbi cùm philoſopharetur, ſtudendi vſu & diſcipulorum frequentia, morũmque celebritate inſignis fuit. Vnde Laertius,

Τῶν πάντων δ' ἡγεῖτο πλατύστατος ὀμφ' ἀγορητὴς.
ἡδυεπὴς τέττιξιν ἰσοχαράφος οἵ θ', ἑκαδήμου
Δένδρεϊ ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Id eſt,
Hos inter dux ille Plato celſiſſimus ibat:
Cuius ab ore melos manabat, quale Ecadem
Arbuſtis lepida modulantur voce cicadæ.

Antea per ε ſcribebatur, Ecademia. Erátque Academia, gymnaſium inferius, cùm ſuperiori gymnaſio nomẽ eſſet Lycæum. Nam inferior ambulatio & ſuperior dicebantur. Lycæum verò nomen fuit ſcholæ Ariſtotelicæ.

Académici philoſophi dicti ſunt qui Platonem ſequebantur. Erant etiam noui Academici qui nihil affirmabãt, & nihil ſciri poſſe aſſerebãt. Eſt enim duplex Academia, vetus & noua.

Académia, villa memoratu digna, ab Auerno lacu Puteolos tendentibus impoſita litori, celebrata porticu & nemore: quam Cicero academiam vocabat ab exemplo Athenarum, ibi compoſitis voluminibus eiſdem nominibus, in qua & monumentũ ſibi inſtaurauerat. Plin. lib 31. cap. 2. & 23. cap. 2.

Acádra, oppidum in Arabia felici. Ptolem.

Acállis, filia Minois, quæ ex Apolline filium habuit Cydonem & Oaxem à quibus Cydonia & Oaxe Cretæ vrbes. Steph.

Acalándrum, flumen. Plin. lib. 3. cap. 11.

Acamánthis,insula,vide ACAMAS.
Acamántium,vrbs magnæ Phrygiæ,ab Acamãte Theſei filio condita.Steph.
Acamárchis,nympha,Oceani filia.Dio.lib.6.
Acamántis,olim dicebatur Cyprus.Stephanus.
A'camas,vnus ex Thracũ principibus,qui in auxilium Troianorum venerunt. Homer.Iliad.2. Fuit & filius Antenoris,qui tẽpore belli Troiani cœlebs erat,& diis ſimilis habebatur. Eſt præterea mons in Cypro, vnde Cyprus antea Acamantis vocitata eſt. Strabo lib. 14. Huius promontorii Plinius meminit 5.31.9.
A'camas, Vide SYNNADA.
Acampſeonýſis vel Campſeónyſis,fluuius. Plin. 6.49.
Acánthon,mons.Plin.4.2.8.
Acan,filius Eſer,filii Seir Horræi.gen.36.
Acánnæ,emporium circa rubrum mare.Steph.
Acánthus, puer regius conuerſus in florem ſui nominis. Eſt item ciuitas Ægypti prope Mẽphim.Plin.4.10.21.& cap.58.5.4.& 7.31.47.
Acánthus, oppidum in Macedonia, ſiue Ætolia, quæ eſt vrbs Atamanum,in qua mutas eſſe cicadas Stephanus ſcripſit.aliàs Acánthos.
Acánthus,inſula.Plin.5.31.49.
Acapeátæ,populi.Plin.6.7.9.
A'capis,fluuius Aſiæ apud Lazos populos.
Acar,filius Ram primogeniti Ierameel.1.paral.2.
A'cara,oppidum in medio Pannoniæ.
Acaráſſus,vrbs Lyciæ. Steph.
A'caris,vel Carides,Phrygiæ vrbs.Steph.
Acarnánia,regio & pars Epiri,merſa medio ſinu Ambracio. Plin.2.92.2.& 4.1.9.15. In hac eſt oppidum Leucas. Hanc autem regionẽ Achelous amnis ab Ætolia diuidit, vel (vt Solinus ait) Pindus mons qui Acheloũ parit. Steph.Eſt & regio quædam parua in Ægypto dicta Acarnania. Seruius in lib.5. Æneid. Et ciuitas non procul à Siracuſis.Cic.in Verrẽ.in qua Olympii Iouis antiquiſſimũ fanum fuit quæ à Gothis exuſta eſt.
Acárne,oppidum. Plin.4.9.4.
A'caron, ciuitas Palæſtinæ, quæ Cæſarea vocatur,& arboris genus.Plin.lib.15.cap.7.Scribitur aliàs Accaron.
Acárrha,vrbs Achaiæ.Steph.
Acáſta, nympha, Oceani & Thetyos filia. vide ACTASTA.
Acáſtus, Peliæ Theſſalorum regis filius, venator ſagittis clarus.Ouid.libro 8.Metamor. vxorem Creteidem, ſiue Hyppoliten duxit, quæ cùm Pelium amaret,neque ille contrà huius amori obſequi vellet, Pelium vltrò de ſtupri appellatione apud virum accuſauit. Itaque Acaſtus Pelio ceu venationis cauſa, in ſaltũ Pelii mõtis abducto,ibíque omnibus armis ſpoliato,ferís lacerandũ præbuit:verùm Chion ſiue Mercurius interueniens, accepta Vulcani machæra,Peliumliberauit,qui poſtea domum reuerſus,Acaſtum cum vxore interfecit.
Acca Laurentia,Fauſtuli regii paſtoris vxor,quæ Romulum & Remum lactauit,& materna ſolertia gubernauit. Hæc vocata eſt Lupa, eò quòd nobile ſcortum fuerit. Et tales nuncupãtur lupæ ob auaritiam.Seruius.
Accábicus murus, oppidum circa Herculis columnas,à Carthaginenſibus conditum. Steph.
A'ccaron, vrbs in tribu Dam. Ierem. 25. Ioſue 13. & 15.
Acchéni,populi Arabiæ, iuxta collum rubri maris. Steph.
Acci,vrbs Hiſpaniæ,Ptolemæo: Acti olim dicta.
Acciſi,populi.Plin.6.7.13.
Accitánia,colonia.Plin.3.3.36.
A'ccius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis, Marcino & Serano conſulibus. duriuſculus Ciceroni ad Atticum,& Licinio ſcriptor ferreus appellatus: quòd dũ tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem ſe præſtiterit. Quintilianus pro ſuo candore id vitii in tempora reiicit. Tanti eum fecit Brutus, vt eius verſibus & templa & monumenta ornaret,eóque ſimulato, ſtatuam in æde Camœnarũ prægrandi ſtatura,formáque poſuerit, alioqui puſillus erat.
Accius Piſaurienſis,cuius accuſationi Cicero pro Cluentio reſpõdit,quémque in Oratore ſuo inter claros oratores refert. Fuit rurſum alius Accius Nauius, cuius idẽ Cicero 1. de diuinat. meminit.Vide ACTIVS.
Accuſiórum, colonia. Ptolem.vrbs Allobrogum in Gallia,hodie Gratianopolis.
Ace,oppidum Phœniciæ.Steph.aliàs Ptolemais. Plin.5.19.8.
Acédici,populi.Plin.3.12.10.
Acêla,vrbs Lyciæ.Steph.
Acêlum, oppidum Galliæ Ciſalpinæ in Tauriſci agro: vnde Acelinus Romanus, fœuitia famoſus inter recentiores hiſtorias. Hodie Aſulum dicitur:nunc reginæ Cypri Corneliæ prætoriũ. Alii volunt eſſe oppidum à Patauio ad decimum lapidem verſus Ateſte & Montagnanam. Plin.3.19.8.
Acéncris, Ægyptiorũ Rex,regnauit annis XII.
Acéphali, hæretici quidam dicti ſunt, quoniam nullus eorum inuenitur author. Hi duarum in Chriſto ſubſtantiarum proprietatem negãt, & vnam in eius perſona prædicant naturam.
A'ceræ,vel vt alii,Acérræ,antiquiſſima vrbs Cãpaniæ non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit: huius frequens inundatio eam penè exhauſit. Plin.3.14.14.Virg. lib.2.Georg.

-& vacuis Clanius nõ æquus Acerris. Meminit eius & Horatius. Acerrani, incolæ Acerrarũ. Plin. 3.5.1.2.

Aceruẽtis, oppidum. Plin. 4.11.21.

Acẽſæ, ciuitas Macedoniæ. Steph.

Aceſaménæ, ciuitas Macedoniæ, ab Aceſameno rege Pieriæ. Steph.

Acéſias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit. Vnde natum adagium, Aceſias medicatus eſt. vide Eraſmum in Chiliadibus.

Aceſines, fluuius, idem qui Tanais. Steph.

Aceſînus, fluuius Perſiæ, qui in Indum fluuium cadit, magnus & nauigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis naſci, vt fingula internodia incolis præſtent vicem nauigii. Plin. 4.12.159. & cap.20.6.3. Gemmifer, libro 37.cap.13.

Acéſta, vrbs Siciliæ, ab Aceſte rege ſic nominata, quæ eadem poſtea Segeſta dicta eſt. Seru. in 5. Æneid. In hac partem ſuorum reliquit Æneas, cùm peteret Italiam. Virg. lib. 5. Æneid.

Vrbem appellabunt permiſſo nomine Aceſtã.

Meminit etiam Stephanus.

Aceſtæi, populi. Plin. 3.8.21.

Acéſtes, filius Criniſi fluminis Siciliæ ex Egeſta Troiana muliere. Virg. lib. 5. Æneid.

-occurrit Aceſtes
Horridus in iaculis, & pelle Libyſtidis vrſæ:
Troïa Criniſo conceptum flumine mater
Quẽ genuit: veterum nõ immemor ille parẽtũ.
Hic iam ſenex primò Anchiſen & Æneam Italiam petentes ſuſcepit hoſpitio, & mortuum Anchiſen vnà cum Ænea in Eryce monte Siciliæ ſepeliuit. Demum iterum à Carthagine deſcendentem Æheam, quò illum venti pepulerant ſuſcepit, vbi Æneas condita inualidis ſociis ciuitate, eam vocauit Aceſtam.

Acéſtes, rex Siciliæ factus, Troianos ibidem benigno ſuſcepit hoſpitio, abeuntes vino & aliis etiamnum munerib⁹, memor veteris amicitiæ, liberaliſſimè proſequutus eſt. Virg. 1. Æneid.

Vina bonus quæ deinde cadis onerarat Aceſtes.

Acéſtes, fluuius Italiæ nauigabilis, iuxta quem Alexander Macedo Bucephalã vrbem cõdidit.

Aceſtórides, Athenienſium Imperator.

Acêum, oppidum Colchidis in ripa Phaſidis.

Achab, VII Iſraelitarũ rex, regnauit annis XXII. impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperauit, filiã Ethbaad Ieſabel duxit vxorẽ, in bello aduerſus Benadad occiſus eſt.

Achad, ciuitas in qua regnauit Nimrod. gen. 10. quæ nunc dicitur Niſibis.

Achæi, Ponti accolæ, Orchomeniorum colonia. vide ACHAEVS. Plin. 4.7.29. & cap.5.6.7. & cap.11.6.6.

Achæórum portus. Plin. 4.12.155. & cap.30.5.17.

Achæórum ſtatio. Plin. 4.11.45.

Achæmenes, rex Perſarum ditiſſimus. Horat. lib. 2. Carm. à quo poſtea omnes reges deſcenderũt vſque ad Darium. Hinc Perſæ dicti ſunt Achæmenii & Achæmenidæ. Fuit & alius hoc nomine Xerxis frater. Lucan. 2, -coniuret in arma
Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Suſis
Agmina, &c. Vide ACHAEMENIA & ACHIMERES infrà.

Achæménia, pars Perſidis, ab Achæmene Ægæi filio. Stephanus. Vnde Achæmenius, id eſt Perſicus vel Parthicus. Lucanus,
Paſſus Achæmeniis longè decurrere campis.

Achæménides, vnus ex ſociis. Vlyſſis. Virgil. 3. Æneid.

Sum patria ex Ithaca, comes infœlicis Vliſſi:
Nomine Achæmenides, Troiam genitore Adamaſto
Paupere (manſiſſétque vtinam fortuna) profectus. Ibidem,
Talia monſtrabat relegens errata retrorſum
Littora Achæmenides, comes infœlicis Vlyſſi.
Hic fugientib⁹ cæteris Græcis cum Vlyſſe apud Cyclopas derelictus eſt, poſtea tamẽ Æneæ ad eundẽ locum nauiganti aſſociatus, Cyclopum manus effugit. Virg. lib. 3. Æneid.

Achæus vel Achiuus, aliquis ex Achaia, vel Græcus. Achæi enim & Hellenes & Myrmidones iidem dicuntur Homero, vt ſcribit Plinius.

Achæus, Eretrius poeta tragicus, paulò iunior Sophocle, tragœdias XLIIII docuit, vicit autẽ vna. Fuit & alter iunior item tragicus qui & ipſe vnam reliquit. author Suidas.

Achaia, regio Græciæ vndique circunſepta mari, præterquã à Septentrione, cuius caput eſt Corinthus: ab Achæo Iouis, ſeu, vt alii volunt, Xuthi filio, quæ primò Danaa Herodoto dicta fuit, à Danao Argiuorum rege. Vnde Græci Achæi & Achiui & Danai dicti. Deinde Ægialæa, à rege Ægialeo dicta eſt. Plin. Achaia prouincia ab Iſthmo incipit: antè Ægialos vocabatur, propter vrbes in littore diſpoſitas, Græci enim αἰγιαλὸν vocant littus. Eſt etiã alia Achaia in Peloponneſo, quæ habet ab ortu ſolis partẽ Ægæi maris, ab occaſu Epirum, à Septentrione Macedoniã, à Meridie Creticum pelagus. In ea ſunt Thebæ Bœotiæ & Megarea, quæ Megaridi regioni nomen dedit. Eadem dicta eſt Peloponneſus, nunc vulgò Morea. Vide Plinium, Strabonem lib. 8. & Stephanum.

Achaia, libertate donata à Domitio Nerone, Pli. 4.6.9. Merſa, Plin. 2. 92.1. Achaiæ deſcriptio, Plin. lib. 4. cap. 5. per totum: & Ptol. lib. 3. cap. 15. Achaiæ aſini quales, Plin. 8. 43. 3.

Achaïs, idis, & Achaïda, dæ: ſicut Perſis, & Perſi-

da, Thebais, Thebaida, Ptolemais, Ptolemaida. Ouidius,

Ah quoties dices, q̃ pauper Achaia noſtra eſt.

Achaís, oppidum. Plin. 6. 16. 13.

Achaícum mare, Achaiæ Græcorũ prouinciæ adiacens, vbi Achaia meridiem & occidentẽ ſpectat.

Ἀχαϊὸν κόλπον, ſinus maris apud Troadem, ſic denominatus, quòd ibi Achæorum claſſis, bello permanente, hoſpitata ſit: in hoc eſt Sigæum oppidum. Recipit præterea Scamandrum & Simoẽta fluuios. Plin. 4. 11. 45. vocat Achæorũ ſtationem.

A'chana, fluuius. Plin. 6. 28. 11.

Achaní, vel Acharni, populi iuxta Scythiam. Stephanus.

Achar, nomen ciuitatis, quæ nunc Nizibis appellatur.

Acharitânum, oppidum. Plin. 5. 4. 31.

Acharna, pars tribus Œneidis. Steph.

Acharni, Vide ACHANI.

Achátes, fluuius Siciliæ, & gemma apud eũ fluuium reperta.

Achátes, fidus comes Æneæ, à ſolicitudine dictus, quæ principum comes eſſe ſolet.

Achaz, XV Iudæorũ rex, regnauit annis XVI. impius, regem Aſſyriorũ adorauit, templũ clauſit.

Achazíb, vrbs tribus Aſer, iudicum 1. quæ Achzib ioſue 19. dicitur.

Achedôrus, fluuius Macedoniæ, Apolloniam à Theſſalonica diuidens. Volater.

Achelôus, Ætoliæ rex, à quo fluuius eiuſdem nominis, à Pindo oriens, & Ætoliam ab Acarnania diuidens, in Maleacũ ſinum defluit. Thoas antè appellabatur à celeritate.

Achelóius, a, um, pro Aqueus ponitur. Georg. 1. Poculáq; inuentis Acheloia miſcuit uuis. Veteres enim aquam omnem Acheloon nuncupauêre, quòd primus poſt diluuium erupiſſe terra fertur: ſiue q̃ Achelous in Græcia omniũ fluuiorũ celeberrimus fuit. De hoc Marobius lib. 5. cap. 18. Hinc Acheloides nymphæ dictæ ſunt: nam Acheloias & Achelois patronymica ſunt. Ouid. -vobis Acheloides vndæ, &c.

Acheloia pocula, vaſa aquaria.

Acehlôus, Epiri vel Ætoliæ fluuius, nomen ſub Acheloo rege mutauit, qui cum Alcmæone è Theſſalia profectus, apud eum cõſedit. fabulam eius refert Diodorus lib. 5. Achelous inſulã Artemitam cõtinenti annexuit. Plin. 4. 1. 15. Vide PARACHELOITAE.

Achelôus, filius Oceani & Terræ, ſeu Tethyos, vt habet Seruius, vel, vt Theodontius, Solis & Terræ. Hic cum Hercule duello certauit pro Deianira Œnei Calidoniæ regis filia: ſed vidẽs Herculem fortiorem, ſe vertit primò in ſerpentem, deinde in taurũ, cui Hercules amputauit cornu, quod Copiæ comiti fortunæ datum eſt: ſed poſtea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atque ita ſuum recepit. Tandẽ ab Hercule victus, ſe in ſui nominis fluuium gemino cornu inſignitum occultauit. Nam reuera Achelous, Græciæ fluuius, duobus alueis per fines Perrhæbiorum in Maliacum ſinũ effunditur. Stephanus hunc fluuium prius Thoantẽ dictũ ſcribit: deinde ab Acheloo, qui ex Theſſalia cum Alcmæone venerat, ſic nominatum. Perottus.

Achémon, qui & Achmon, vnus Cercopum, qui vnà cum fratre Baſſalo nullo non iniuriarum genere in obuiũ quẽque debacchabatur. Hiſce erat mater Sennonis nomine, mulier fatidica, quæ filios cauere iuſſit, nequando in Melampygum incíderent. Euenit, vt Hercules aliquãdo ſub arbore quadam dormiret, armis in eãdem reclinatis. Acceſſerunt Cercopes fratres, & Herculem dormientẽ ipſius armis aggredi tẽtarunt: At ille protinus inſidias ſentiens, correptos ac vinctos de claua à tergo ſuſpendit léporum ritu, atque ad eũ modum geſtabat. Capitibus itaque pendẽtes deorſum demiſſis, poſticum Herculis nigris pilis horridum atque hiſpidum viderunt. Quapropter materni moniti memores, hac de re inter ſe confabulabantur. Quod ſimulac audiuit Hercules, cognomine delectatus, & in riſum ſolutus, vinculis eos liberatos dimiſit. Eraſm. in prouerbio, Ne in Melampygum incidas. Meminerunt huius fabulæ Suidas & Gregorius Nazianzenus.

Achémes, Ægypti præſes.

Achérdus, pars tribus Hippotheontidis. Steph.

A'cheron, filius Cereris abſque patre, quem cùm in abdito Cretæ ſpecu peperiſſet (is autem lucẽ aſpicere non auderet) ad inferos defluxit, ibíq; infernalis fluuius effectus eſt. Alii Titanis & Terræ filium faciũt, & ob id à Ioue ad inferos deiectum ferunt, quòd ſitientibus Titanis limpidas præſtitiſſet aquas.

A'cheron, Epiri fluuius, iuxta Pandoſiam vrbem, ex Acheruſia palude Theſprotiæ profluens, multíſq; fluuiis auctus, in ſinum Ambracium influens.

A'cheron, fluuius in agro Brutio, vbi Alexander Moloſſorũ rex à Lucanis trucidatus eſt, Dodonæo deceptus oraculo, quo iubebatur Acheruſiam aquam, Pandoſiámque vrbem cauere.

A'cheron, Italiæ fluuius. Plin. 3. 5. 135. & cap. 1. 4. 7.

A'cheron, fluuius in Heraclea Pótica, vbi Hercules canẽ infernalẽ eduxit. Theocriti interpres.

A'cheron, palº infernalis ſine gaudio dicta. Straboni lacus prope Auernum montem, lib. 4.

Acherontíni, populi Brutiorum. Plin. 35. 15.

Acherótia,ciuitas parua Apuliæ,in monte ſita.

Achérræ,vrbs inter Padum & Alpes. Steph. Vide ACERRAE.

Achérres, Ægyptiorũ rex,regnauit annis VIII.

Acherúſia, palus inter Capuam & Auerſam, per aperta plana prope Cumas diffuſa. Plin.3.5.105

Acherúſia, fluuius ibidem. Dionyſius in 2. Bibliothecæ hiſtoriæ, De ſepulchris Ægyptiorum qui Heliopolim accolunt,tradit paludem eſſe Acheruſiam, in quam immittantur cadauera,in vlteriorem ripam deferenda: nauim verò ipſam qua traiiciuntur, barim, hoc eſt onerariam appellari. Inde natam de Charonte, qui animas tranſuehebat Stygem, fabellam.

Acherúſia,ſpecus iuxta Heracleam vrbem in littore maris Euxini, ad manes vſque peruius, ex quo Cerberum ad ſuperos tractum incolæ memorant. Plin. 6.1.10.

Acherûſa, palus iuxta Cumas ex Acheronte oriens:item lacus Thesbrotiæ in Epiro, ex quo omnis Acherõ profluit, qui in Ambraciũ ſinũ defertur. authores Pomponius & Strabo lib.5.

Achêus,rex Tauri.

A'chia,ſiue Achias, filiꝰ Achitob fratris Ichabod, 1.reg.14.Filius item Ierameel filii Eſron,1. paralip.1.

Achillêa, inſula quæ & Leuce, Boryſthenis oſtio obiecta, quòd ibi Achillis ſepulchrum oſtẽditur.Mela & Plinius 5.31.41.& 4. 11. 155. & cap. 13.46. Achillis inſulam nulla auis tranſuolat. Plin.10.29.10. Vide ACHILLEVS curſus, ACHILLEON & ACHILLIS. Meminit Stephanus & huius,& alterius Achilleæ vici in oſtio Mæotidis.

Achílleon,oppidum Troadis iuxta tumulum Achillis,à Mitylenęis conditum, vbi claſſis eius ſteterat. Plin. 5. 30. 11. Eſt & caſtellum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus,& portus Meſenes. Stephanus.

Ἀχιλλέιος δρόμος,Achilleus curſus, peninſula eſt prope Boryſthenem. Plin. 4.11. 156. Pomp.& Strab.lib.7.& Steph.

Achílles, genit. Achillis vel Achilli, Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infante mater ſtygiis vndis immerſit, eóq; modo inuulnerabilis toto corpore factꝰ eſt,præterquã in ea pedis parte,qua cõprehenſus ab ipſa fuerat, dũ abluerẽtur. Traditus eſt educandus Chironi Theſſalo, ſub quo bellicis artibus ac muſices exercitio proficeret. Hunc autẽ cũ mater ex oraculo didiciſſet in expeditione Troiana periturũ, ſi eò cũ cæteris Græciæ ducibus proficiſceretur, iam adultũ inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur,muliebri habitu eum induit,vbi cũ aliquãdiu delituiſſet, Deidamiã regis filiã vitiauit, ex qua Pyrrhum ſuſcepit.

Poſtremò tamen ab Vlyſſe aſtu compertus,ad bellum ductus eſt. Troia enim,abſente Achille expugnari nõ poterat. Porrò in bello poſt multas res præclariſſimè geſtas,adeò ob ereptã ſibi ab Agamemnone Briſeida indignatus eſt, vt ali quãdiu bello abſtinuerit, neque vllis precibus reduci potuerit. Verùm Patrocli amici coniunctiſſimi morte permotus, denuò ad bellum profectus,Hectorem interfecit,quem mortuũ, & currui alligatum,ter circum vrbis muros raptauit (& hæc omnia in Patrocli vltionem) ac demum Priamo corpus vendidit: occiſus eſt tandem à Paride, dum coniugium Polixenes ſperaret,& in Sigæo ſepultus. De quo Plinius 4.12.55.& cap.30.5.31.

Achíllis,Achillidos,inſula in Ponto Euxino ad Boryſthenem,teſte Plinio cap. 13.lib. 4. Vide ſuprà ACHILLEA cum ſequentibus.

Achimáas, Pater Achinoam vxoris regis Saul, 1. regum 14. Filius item Sadoc ſacerdotis, 2. reg. 15.1.para.6.

Achimán,Filius Enac,nume.13.

Achimélech,Nomen ſacerdotis,1.regum 21.Item filius Abiathar, 2. regum 8. qui 1. paralip. 18. Abimélech dicitur.

Achímenes, filius Bacchemonis, filii Perſæ: qui Achimenis populis nomen dedit, in quibus imperauit,à quo Achimenia regio.

Achímenes, Ariobatis regis Lyciæ filia, & vxor Bellerophontis. Achæmenes legendum puto.

Achimóth,Filius Elcana.1.para.6.

Achínoam, Nomen vxoris regis Saul, 1.reg. 14. Vxor itẽ Dauid Iezrahelitis,1.reg. 25. 2.para.3.

A'chior,Dux filiorum Ammon.iudith 5.

Achîram,Filius Beniamin. num. 26.

Achis,rex Geth.1.reg.21.

Achiſámec,Pater Ooliab,de tribu Dan.exod.31.

Achiſaris,oppidum. Plin.6.30.24.

Achiſármi, Aphricæ populi, quorum meminit Plinius cap.30.li.6.

Achitæ,populi.Plin.6.18.49.

Achitób, Pater Achimélech ſacerdotis, 1.reg. 22. Pater item Sadoc,2.regum 8.1.paral.6.9.

Achitóphel, Conſiliarius regis Dauid, 2. reg. 15. Pater Eliam,2.reg.23.1.paral.27.

Achnæ, Vide ICHNAE.

Achnæ, vrbs Theſſaliæ,& alia Bœotiæ.Steph.

Achne,inſulæ nomẽ,apud Plinii lib.5.ſic enim ait,Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit:Caſos,Achne olim.

Achoáli,oppidum, Plin.6.28.63.

Achóbor,Filius Michai, 4.reg.22. Pater item Balanam ſeptimi regis in Edom, gen.36.

A'chola,ciuitas Africæ,apud Ptolemæum.

Achólla,vrbs Libyæ,non procul à Syrtibus, colonia Melitæorum. Steph.

Achómæ, & Achoméni, populi Arabiæ fœlicis. Steph. Vide ACHRAMA.

Achor, vallis in tribu Iuda, ioſ. 15. ad ſeptentrionem Iericho haud procul à Galgal, à tumultu & turbatione Iſraelitici populi appellationem habens, & non ab Achan ſacrilego, qui illic lapidatus eſt propter anathematis furtū. ioſ. 7.

A'chorus, III Ægyptiorum rex, regnauit annis XII.

A'chorus, III Ægypti rex, regnauit annis IX.

Achſa, filia Caleb, 1. paral. 2. quæ ioſue 15. & iud. 1. Axa ſcribitur.

Achſaph, vrbs in tribu Aſer, ioſ. 11. quæ cap. 19. ſcribitur Axaph. Hæc Hieronymo Chaſalus dicitur in octauo lapide Diocæſariæ ad radicem montis Thabor in campeſtribus ſita.

Achrádina, pars Syracuſarū, & inſula in vicinia. Steph.

Achrâdus, untis, tribus Atticæ. Steph.

Achriâna, vrbs Hyrcaniæ. Steph.

Achrûa, Ptolemæo eſt ciuitas Arabiæ fœlicis. Vide ACHOMAE.

Achzib, ſiue Achziba, ciuitas in tribu Iudæ. ioſ. 15. 19.

A'cibi, Aciborum, locus eſt in Samaria Europæ, vt ſcribit Ptolemæus.

Acidália, Veneris epitheton, vel quia iniicit curas, quas Græci ἀκηδίας dicunt, vel certè à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ ciuitate, in quo ſe Gratiæ lauant quæ Veneri ſunt ſacratæ: Ipſius enim & Liberi filiæ ſunt, nec immeritò: Gratiæ enim per horum ferè numinum munera conciliantur. Hactenus Seruius. Virg. 1. Æneid. -at memor ille Matris Acidaliæ, &c. Vide Bocatium.

Aciénſes, Italiæ populi, Albenſibus & Albanis finitimi. Plin. 3. 5. 138.

A'cila, emporii nomen, ex quo nauigatur in Indiam. Plin. 6. 28. 41.

Acílius Seuerus, & Anitius Rufinus, Romani Conſules & collegæ.

Acímbro, oppidum Bæticæ Hiſpaniæ. Plin. 3. 1. 57. quod idem Acinipo, Ptolemæo dicitur.

A'cina, Arabiæ oppidum. Plin. 29. 86.

Aciolus Auiola, & Cornelius Panſa Romani Cōſules & collegæ.

A'ciris, Italiæ fluuius apud Plinium. Volaterranus.

Acinípo, Vide ACIMBRO.

Acis, Fauni & Simæthidis nymphæ filius, pulcherrimus paſtor Siculus, quem quum Polyphemus amaret, & ab eo aſpernaretur, ab eodē ſaxo illiſus periit, cuius Galatea miſerta in fluuium (aliàs fontem) ſui nominis permutauit, qui in Ætna monte oriens, in mare Siculū defertur. Ouid. lib. 13. Metam. Huc alii in Aciliū, Siciliæ fontem permutatum dicunt. Idem lib. 4. Faſtorum,

Præterit & ripas herbifer Aci tuas.

Ἄκις, Siciliæ fluuius, περὶ ὃ ἀκίδι ἐοικυίᾳ τὰ ῥόμματα. Theocriti interpres. Acis etiam vocabatur Siphnus inſula.

Acis, inſula vna ex Cicladibus, authore Plinio 4. cap. 12.

Acitáuones, Plinio, populi inter Alpinas gentes lib. 3. cap. 20.

Acíthius, fluuius Siciliæ. Ptolem.

A'citon, inſula prope Cretam, vt ſcribit Plinius. Vide ACYTOS.

Acliúlfus, Theodorici cliens, Sueuis præfectus.

A'çmatha, Arabiæ regio, vide AMATHA in Stephano.

Acmódes, inſula in mari Britannico, vt Plinius author eſt lib. 4. cap. 17.

Acmon & Acmonium, vide DAEANTES.

Acmonénſes, populi ab Acmonia vrbe Phrygiæ. Plinius 5. 29. 8. & Ptolemæus.

Acmónia, vrbs Phrygiæ, ab Acmone Manei filio cōdita. Stephanus. Vide ACMONENSES.

Acmónides, vnus Cylopum, vide BRONTES.

Acmónium, ciuitas quædam, diuerſa ab Acmonia. Eſt & Acmonium, nemus circa Thermodoontem.

Aco Catulinus Philomanus Rom. Cōſul, Limenii collega.

Acône, portus Heracleæ Bithyniæ ciuitatis, Lyco flumini appoſitus, prouentu etiam noxiarum herbarum celebris, non procul ab Acherufia ſpecu. Vide ACONAE apud Stephanum, qui & inſulam hoc nomine facere videtur, è regione Eudæmonis ciuitatis Calcedonis propter cotes plurimas illic naſcentes, dictam.

Acœtes, vir pauper, &, vt indicat etymon vocabuli, carens cubili. Cuius tenuitatem exprimit Ouidius lib. Metamor. 5,

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acœtes:
Patria Mæonia eſt, humili de plebe parentes:
Nō mihi quæ duri colerēt pater arua iuuenci,
Lanigeros greges, non vlla armenta reliquit.
Pauper & ipſe fuit, linóq; ſolebat & hamis
Decipere, & calamo ſalientes ducere piſces.
Ars illi ſua cenſus erat, cùm traderet artem,
Accipe quas habeo ſtudii ſucceſſor & hæres,
Dixit, opes, moriénſq; mihi nihil ille reliquit
Præter aquas: vnum hoc poſſum appellare paternum.

Acontêus, venator egregius. Statius lib. 7. Thebaid. -donec flammatus Aconteus
Strage virûm, cui ſueta feras proſternere virtus. Siliūs lib. 16,
Et cuius nunquam fugiſſe haſtilia cerui
Præ rapida potuere fuga, venator Aconteus.

Acóntium, oppidũ Arcadiæ ab Acontio Lycaonis filio:& aliud Eubœæ. Steph.

Acóntius, iuuenis ex Cæa insula, in Delum ad Dianæ sacra profectus, in amorem Cydippes nobilis puellæ exarsit: sed cùm eadem potiri non posset, nouam fraudem commentus, in pomo hos versus scripsit,

Iuro tibi sanæ per mystica sacra Dianæ,
Me tibi venturũ comitem,spõsúmq; futurum.

Hoc pomũ Acontius iecit in sinum Cydippes, quæ versus legens iurauit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta est. Vnde Virg.

Quale fuit malum, quod littera pinxit Acõti,
Qua lecta cupido pacta puella viro est.

Acóntius,Magnesiæ mons,vel Bœotiæ,Plinio 4. 7.15.& Straboni.

Acra,Iapygia,promonioriũ Italiæ. Plin. 3.11. 15.

Acrabathêna,oppidum. Plin.5.14.4.

A'cragas, vnus ex statuariis,qui in admiratione summa fuerunt. Plin.lib.34.cap.12.

A'cragas,ciuitas Siciliæ,& Thraciæ,& Eubœæ, & Cypri, & Ætoliæ. Est & fluuius Siciliæ.Steph. Vide AGRAGAS.

Acræphia,oppidum Bœotiæ. Steph.

Acrauísci,populi. Plin.lib.4.cap.25.

Acre, ciuitas Apuliæ, ab aliquibus Hydrusa dicta. Est & alia quæ portum in se Brundusiũ habet. Et alia in Italia:alia à Syracusanis cõdita. Itẽ in Eubœa, Scythia, Cypro, Acarnania: alia supra Antiochiam: alia denique ad Tygrim fluuium. Steph.

Acrénses,populi. Plin.3.8.21.

A'cria,oppidum. Plin.3.1.41.

Acrílla,vrbs Siciliæ, nõ procul à Syracusis, Step.

Acrísius, teste Eusebio libro temporum, Abantis Argiuorũ regis filius, & pater Danaes amasiæ Iouis. Virg.7.Æneid.

Et Turno,si prima domus repetatur origo,
Inachus, Acrisiúsq; patres, mediæq; Mycenæ.

Prœto fratri succesit in regno, vnicámq; habens filiã Danaem, in respõsis habuit,se manu eius,qui ex filia nasceretur, moriturũ. qui ad effugiendam prænuntiatam mortem, filiam in quadam turri (aliàs ænea) seposuit, seruarique iussit,ne quis posset ad eam accedere. In eius gremium Iupiter versus in auri guttam, ex tegulis se demisit,à quo prægnãs effecta, ac patris imperio arcæ inclusa, in mare coniecta est, atque à piscatore in Apulia reperta: qui Danaem & fœtum masculum, quem enixa fuerat,ad Pilumnũ regẽ detulit: qui gen⁹ eius cognoscens,& patriam,illam libenter coniugio sibi copulauit.Filius autẽ eius,cui Perseus nomẽ fuit, cùm excreuisset, & Gorgoni caput abstulisset,Argos veniens, Acrisium transmutauit in saxum:quæ quidem transmutatio secundum Eusebium id significat,quòd cũ Acrisius, XIIII Argiuorum rex,imperasset annis XXXI, à Perseo nepote suo,non sponte tamen,occisus,in lapidem,id est, in frigiditatem perpetuam versus est. Ex Eusebio,Boccatio, Seruio. Fuit & Acrisius alter,Laertæ patris Vlyssis pater,& Iouis filius, dicente Vlysse apud Ouidium lib.Metamorph.13,

Nam mihi Laertes pater est,Acrisius illi,
Iuppiter huic, &c.

Acrisiónes dicta Danae. Virgilius,

Protinus hinc fuscis tristis dea tollitur alis
Audacis Rutuli ad muros: quam dicitur vrbẽ
Acrisioneis Danae fundasse colonis,
Præcipiti delata Noto,&c.

Acrisiónides Perseus,Acrisii nepos.

A'critas, Peloponesi promontorium, iuxta Maleam & Tænarum.Mela lib.2.Plin.4.5.13.

Acróathon,Thraciæ oppidum,Pomponio lib. 2.

Acroceraúnium,Promontorium. Plin.3.11.1.

Acroceraúnia, Seruio montes excelsi in diuersis locis sic dicti propter altitudinẽ & iactus fulminum.Nam ἄκρον dicitur mons vel summitas,& κεραυνὸς fulmẽ. Horũ alii sunt in Epiro, diuidẽtes Ionium mare ab Adriatico: alii sunt inter Armeniam & Iberiam. De his Plinius 3. 23.6.& in prologo 4.8. Vide CERAVNVS.

Acrócon, Vide ATHO,& ACROTHON.

Acrocorinthus, mons Peloponnesi excelsus, inter duo maria,Ægæum scilicet & Ionium,stadiorum trium & dimidiati: sub cuius radice in plano,instar mensæ,loco iacet oppidũ Corinth⁹. Vertex ipse Acrocorinthi,Veneri sacrã habet ædiculam: infra verticem, Pyrenẽ fontem,haud affluenteis,sed perspicuas aquas habentem. Plin.4.4.12. Steph. Vide E-POPE.

Acrolóchius, promontorium Ægypti ad Pharõ. Strabo lib.17.

Acron,Ceninẽsium rex,quem ob raptus virginũ Sabinarum Romulus singulari certamine vicit,telóque traiecit,& eius spolia optima Ioui Pheretrio dedicauit:eíq; nomen dedit. Plutar. in vita Romuli, Etenim (inquit) ferire apud Latinos, erat vulnerare sagittis. Propert.li.4,

Tẽpore quo portas Ceninũ Acrona petentẽ.

Acron,medicus Agrigentinus,Athenis vnà cum Empedocle philosophatus est:antiquior Hippocrate,scripsit lingua Dorica de medicina librum vnum. Suidas.

Acron,nobilis grammaticus,Horatium poetam enarrauit.

Acron, ciuitas in tribu Dan,quæ & Accaron. iosue 13.19.

Acrónius,in Alpibus lacus est,quem descendens à fonte Rhenus facit:nostri lacũ Constantiensem vocant. Pomp.lib.3.

Acrópathos, Mediæ maioris Synus, & Suſianæ rex.

Acrópolis, arx Athenienſium. Athenæ enim in tres partes diuiduntur, ἀκρόπολιν, ἄστυ, & Piræum portum.

Acrórei, vrbs Triphyliæ. Stephan.

Acrotâdus, inſula. Plin. 6.23.33.

A'crothon, oppidum. Plin. lib. 4. cap. 10. ſuper montem Athon collocatum. Stephanus Acrothynos vocat.

Actæ'a, nympha, ab Acte. i. littore maris dicta.

Actæ'on, filius Ariſtæi, ex Autonoë aut Antonoë coniuge: venationi addictus, cùm in valle Garganoë ad fontem limpidum receſſiſſet, à Diana nuda conſpecta conuitiis laceſsitus eſt, atque in ceruum mutatus, quem ſui ipſius canes diſcerpſerunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius, Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis diſſeruit, ait lib. 2. Acteonem venationem dilexiſſe, qui cùm ad maturam peruenisſet ætatem, conſideratis venationum periculis, id eſt, quaſi nudam artis ſuæ rationem videns, timidus factus eſt. Et paulò pòſt, Sed cùm venandi periculum fugeret, affectũ tamen canum non depoſuit, quos inaniter paſcendo, penè omnem ſubſtantiam perdidit: ob hanc rem à ſuis canibus deuoratus eſt. Hæc ille de Ouidii ſententia lib. Metamor. 3. Quãquã de Actæone aliter in commentariis Apollonii lib. 4 ipſum non Ariſtæi, ſed Meliſsi filiũ: nec à canibus ſuis pro ceruo, ſed à Bacchi orgia celebrantibus laniatũ fuiſſe traditur. Sed receptior eſt Ouidii ſententia,

Inſcius Actæon videt ſine veſte Dianam,
Præda ſuis canibus non minus ille fuit.

Actæ'us, a, um, pro Athenienſi. Nam Attica regio apud priſcos dicta eſt non ſolùm Attis, idos, ab Attide Cranai regis filia (vt inquit Euſtathius) ſed etiam Actæ, vt Plin. lib. 4. & Gell. teſtatur. Vel ab Actæone, vel ab Actæo rege indigena. Primus enim Atticam regionẽ Acten dictam Lycophron Græcus Poeta innuit: apud quem Caſtor & Pollux ἀκταιονεικαι appellãtur. Vel quia littoralis ferè tota ſit, exili & anguſto quodam velut margine, vt author eſt Strabo. Vnde Quid. 1. Metamor.

Separat Aonios Actæis Phocis ab oris. Vult enim Parnaſſum medium eſſe inter Bœotiam & Athenas. Attica autẽ regio quondã Ionia eſt vocata, ab Ionio Apollinis & Creuſæ Erithei filio. vel (vt inquit Strabo) ab Ione Xuthi filio.

Actâ'nia, inſula. Plin. 13.30.

Actâ'ſta, nympha fuit Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia. Vide ACASTA.

Acte, ἀκτή, Romanis vocabatur vrbs, quod Ilium Græcis. Steph.

Actia, actiorum. Suidas, Ludi quinquennales Actiaci, Apollini Actio inſtar Olympiorum dicati: qui prius & à finitimis agebantur, ſed ab Auguſto honorificentius celebrati fuerunt. Vide ACTIVM & AGONALES.

Actites, vide infra κατὰ ἀκτὴν.

A'ctium, Epiri oppidum & promontorium, vbi Auguſtus, deuictis nauali prælio Antonio & Cleopatra, vrbem condidit, & Nicoplim à victoria nominauit, vt ſcribit Plutarchus. Hinc Actius, a, um, & Actiacus, a, um. Virgil.

Actiáque Iliacis celebramus littora ludis.

Sappho ad Phaon.

-quur non
Actiacas miſeram me mittis ad oras?

A'ctium, colonia. Plin. 4.1.10. & cap. 35.9.45.

A'ctius Nauius, augur, nouacula cotẽ proſcidit ſpectante Tarquinio rege: quo factum eſt, vt & à Tarquinio, & à populo ſemper in rebus conſuleretur.

A'ctius, Tragœdiarum ſcriptor, inter colonos Piſaurum deductus, à quo & fundus Actianus iuxta Piſaurum dictus: in ſcribẽdis tragœdiis ſententiarum grauitate, verborũ pondere, verſonarũ authoritate clariſſimus. Vide ACTIVS.

Acto, id eſt Attica. Plin. 4.7.1. Vide Stephanum. Eſt & Acte Magneſiæ, & alia Acarnaniæ, & Peloponneſi, & in Boſphoro, & alia in Ionia.

Actor, comes Herculis contra Amazones, in quo bello vulneratus cũ retrò domum abire vellet, in itinere mortuus eſt. Actorides, Patroclus nepos Actoris: is enim ex Ægina, quã ei Iupiter à ſe vitiatam vxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relicta Ægina, Opũtem in Locros ſe contulit, & ibi Patroclum genuit.

Actor, Aſtyoches pater, vt oſtẽdit Homerus Iliad. 2. Alter fuit Aruncus, cuius meminit Virgilius 12. Æneid.

-validam vi corripit haſtam
Actoris Arunci ſpolium, &c. Pindus.

Actrîda, oppidum. Plin. 6.28.70.

Acútia, ciuitas Iberiæ. Steph.

Acylîna, vrbs Illyriæ. Stephan.

Acyllius, nomen viri proprium.

Acyphas, vrbs vna ex Tetrapoli Dorica.

Acyphas, vrbs Theſſaliæ, vt quidam volunt.

A'cythos, inſula circa Cydoniam Cretæ. Stephan. Vide ACITON ſuprà, & BIBLYS infrà.

A D

Ada, altera vxor Lamech, gen. 4. Vxor etiã Eſau, filia Elon, geneſ. 36.

Adæ, Adarum, oppidum Aſiæ. Strab. lib. 13.

Adæi, Arabes Ægypto finitimi, vt ſcribit Ptolemæus.

Adad, filius Badad, rex Edom quartus. gene. 36.

A'dada,ciuitas in tribu Iudæ. ioſue 15.
Adadrémmon, vrbs iuxta Iezrahelem, quæ hodie vocatur Maximianopolis. zach.12.
Adâdus, rex Syriæ.
Adâia,ſiue Adaias,filius Ethan filii Zamma, 1. paralip. 6. Filius item Ieroham, 1. paralip. 9. Pater Idida matris Ioſiæ,4.reg.22.
Adália, filius Aman filii Amádatha.eſth.9.
Adalgîſus,Beneuentanus Dux ab Imperatore ad Græcos defecit,victúſque in Corſicam fugit.
Adam,nomen primi hominis à Deo cõditi,gene. 2.Nomẽ etiam commune, quo Deus virum & mulierem appellauit,geneſ.5.Eſt & nomẽ vrbis,ioſ.3.
A'dama,vrbs Pentapoleos,geneſ.10.Adamáſtor, apud Claudianũ Damaſtor dicitur in Gigãtomachia, -ſæuúſque Damaſtor
Ad depellendos iaculum dũ quæreret hoſteis. Sidonius,
Porphyrion Pangea rapit, Rhodopémq; Damaſtor.
Adamiáni,hæretici,ab Adã nominati,cuius imitantur in paradiſo nuditatem, quæ fuit ante peccatum.Credebant enim quòd nuptiæ futuræ non fuiſſent,ſi nemo peccaſſet.
A'dana,vrbs Ciliciæ Ptolemæo,vulgò Adena. Vide Stephanum.
Adáni,Adanorũ,duæ vrbes in Arabia felici. Ptol.
Adar, VIII rex in Edom.gene.36.qui 1.paral. 1.dicitur Adad.
Adarchídæ,gens Libyca. Steph.
Ada-réſer,filius Rohob,rex Seba.2.reg.8.
Adarúpolis,vrbs Perſica.Steph.
Adáſtrus Phryx.
Adázer,vrbs.1.machab.7.
Adbéel, filius Iſmaelis.gene.24.
Adbêlum,oppidum.Plin.5.23.3.7.
Addar,nomen menſis apud Hebræos:ſiue Lunationis duodecimæ noſtro reſpõdentis Februario,1. eſd.6. Filius item Balæ filii Beniamin,1. paralip.8.
Addi,Pater Melchi patris Neri.luc.3.
Addo, Filius Ioah,1. paral.6. Pater itẽ Barachiæ patris Zachariæ, zacha.1. Nomen prophetæ,2. paral.9.Vide Nehem.12.
Addon, Nomen loci,2. eſdr.7. qui Adon 1. eſdr. 2.ſcribitur.
A'ddua,Vide ABDVA.
Adelháis, vidua Lotharii Imperatoris Othoni nupſit.
Adélphius & Aetius collegæ,Romanorum Coſs.
Adélphus,Cacorum princeps,cum valida manu à Carolo Magno Francorum rege in Britános miſſus victor rediit.
Adelſtânus,VIII Angliæ rex,Edouardi ex concubina filius,regnauit annis XVI.

der,locus iuxta Bethleem, vbi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora ſua pauit, loco nomen imponens : vel (quod verius eſt) quodam vaticinio futurũ iam tum myſterium monſtrabat.
Adércon,vrbs Iberiæ.Steph.
Adhæſer,Syroæ filius,Perſarũ rex, regnauit annum 1.
Adiábaræ,aliàs Adiabanæ,populi.Plin.6.30.11.
Adiabéne, regio vltra Armeniam, quæ Meſopotamia, Steph. Aſſyria antè dicebatur. Plin. 5.12.4.& cap.9.6.4.14.15.& cap.13.6.38.
Adiabêna,regio orientalis prope Aſſyriam,vt author eſt Strabo li.16.medio loco inter Euphratem & Tigrin,vnde & Meſene. Steph.
Adiabéni,populi,Plin.6.27.12.& Marcellin.li.23. à Seuero ſuperati,Oroſ. lib. 3.cap.15.Herodot. lib.3.
A'diel,Nomen principis,1.paral.4.Filius Iezra,1. paral.9.27.
Adilíſius,mons.Plin.4.7.15.
Adimántus,nomen viri Athenienſis.
Adîna,Filius Siza.1.paral.11.
Adithaim,Nomen vrbis.ioſue 15.
Admátha,Principis nomen.eſther 1.
Admête, ſiue Admétes, nympha, Oceani & Tethyos filia.Heſiod.in Theog.
Admêtus, Theſſaliæ rex : cuius armenta pauit Apollo nouẽ annis ob interfectos Cyclopes,diuina poteſtate ſpoliatus. Tamen Callimachus contra hanc inueteratam lectionem,ita ſcribit in hymno Apollinis:
φοῖβον δ' νόμιον κικλήσκομεν
Ἐξέτ' ἐπ' Ἀμφρύζῳ ζεύγνυσθας ἔπος ἔφεν ἵππους
Ἰσόθεον τὸν ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
Id eſt, Phœbum & paſtoricum vocamus, Iam inde cùm ſub Amphryzo iugaleis paſcebat equos,Deo ſimilis amore accenſus Admeti.
Adminocînus, Bellini Batauorum regis filius,à C. Caligula in deditionẽ acceptus eſt.Eutrop. lib.7.
Adõ,Nomẽ loci,1.eſd.2.q Addõ 2.eſd.7.ſcribitur.
Adonái, nomẽ Dei apud Hebræos,quod generaliter interpretatur Dominus,quòd dominetur creaturæ cunctæ.
Adónia,Adoniorũ,feſta Adoniæ dicata. Ammianus lib.22.Hiſt.Euenerat iiſdem diebus annuo curſu completo Adonia celebrari, ritu veteri, amato Veneris (vt fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto. Adonia cùm planctu celebrantur,ob planctum Veneris repræſentandum.
Adonîa, ſiue Adonías,filius Dauid ex Aggith. 1. reg.2. 1.paral.3.
Adoníram,filius Abda,qui erat ſuper tributa Salomonis.3.reg.4.
Adônis, idis, filius Cynaræ Cypriorum regis,&

Myrrhæ eius filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venatur, primo ætatis flore, apri dẽte ſub inguine percuſſus moritur: atq; à Venere poſt multas lachrymas in florem Adonium, qui eſt ſanguineo colore, transformatus eſt. alii dicunt in flumẽ cecidiſſe, dum pulchritudinem ſuam contemplaretur. Hunc Auſonius cum Plauto vocat Adoneũ: Fulgẽtius Adon, quæ Græcis ſuauitas dicitur. Et quia Myrrha odore ſuauis eſt, Adonem dicitur genuiſſe. Ideo autẽ Venerem amaſſe dicunt, quòd hoc genus pigmenti ſit valde feruidum. Lucianus Adonim fluuium ex Libano monte profluentem, ſingulis annis ſanguinolentum fieri commemorat per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieronymus in Ezechielem, Quem nos Adonidem interpretati ſumus, & Hebræus & Syrus ſermo Thammuz vocat. Vnde quia iuxta gentilem fabulã in menſe Iulio, amaſius Veneris, & pulcherrimus iuuenis occiſus, & deinceps reuixiſſe narratur, eundẽ Iuliũ menſem eodẽ appellant nomine, & anniuerſariã ei celebrant ſolennitatem, in qua plangitur quaſi mortuus, & poſtea riuiuiſcens canitur, atque laudatur. Vnde apud Ezechielem prophetam legitur, Ecce ibi mulieres ſedebant plangentes Adonidem. Vbi intelligi vult fuiſſe idololatriam celebratam in honorem Adonidis. Macrobius verò accipit Adonidem pro ſole. Moſchopolus ἀδώνιδος nomẽ ab ἄδω, quod eſt cano, deriuatum putat. De eodem feſtiuiſſimè Theocr. εἰδυλ. κγ. & κθ.

Adônis, formoſus paſtor, cui & annua lugendi feſta ſunt inſtituta, templúmque habuit in Byblo Phœniciæ vrbe, vbi pater eius regnarat. Virgil. in Gallo,

Et formoſus oues ad flumina paſcit Adonis.

De quo Ouidius latè lib. 10. Metamor.

Adonis, aliàs Adynis, fluuius memoratur propter Byblum vrbem Phœnicum. Ptolemæus. Plin. 5. 20. 5. Hinc horti Adonidis pro inſtructiſſimis.

Adoni-ſédec, Rex Ieruſalem. Ioſue 10.

Adra, ciuitas Arabiæ petroſæ. Ptolem.

Adra, oppidum Syriæ cœles, id eſt curuæ, apud Ptolemæum. Eſt item, eodem authore, Liburniæ ciuitas.

Adramélech, idolum Aſſyriorum, quod etiam Samaritani coluerunt.

Adramélech, filius Sennacherib regis, 4. reg. 19. iſa. 37. Deus item Sepharuaim, 4. reg. 17.

Adrâmis, & Adrámin, nomen viri proprium.

Adramittênus. Cic. pro Flac. Quid (inquit) ſi occiſus eſt à Piratis Adramittenus homo nobilis, cuius eſt ferè nobis omnibus nomẽ auditũ? Hæc ille. Steph.

Adramýteos, Plin. 5. 30. 9. & cap. 1. 13. 15.

Adramýles, Vide PSYCTERIVS.

Adramýttis, inſula Lyciæ. Steph.

Adrâne, vrbs Thraciæ, parum ſupra Berenicen. Stephanus.

Adraſtia, regio non longè à Troade, quæ eſt in Myſia ab Adraſto rege dicta, cui primus Nemeſi, id eſt, Fortunæ templum ædificauit, Adraſtámque vocauit.

Adráſtus, XXIII Sicyoniorũ rex, regnauit annis IIII.

Adráſtus, rex Argiuorum, Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo, ſed vtrinque multis occiſis, demum rediit re infecta, Statio teſte. Fuit & alius Adraſtus, teſte Homero lib. Iliad. 2. Percoſii filius, vt infrà videbimus in dictione PERCOSIVS.

Adrázarus, Sophinæ rex.

Adrêmon, aliàs Aodremon, Thoantis pater. Homer. Iliad. 2.

A'dria, vrbs Græciæ, Illyrico mari proxima, huícque Adriatico nomẽ dedit. Liu. primæ Decad. libro quinto. Iuſtinus lib. 20, Eius ciues Venetorum fines aliquando infeſtarunt, quibus Otho Vrſeolus occurrit, rictóſque apud Lauretum tanta clade affecit, vt nunquam finitimis bella inferre auſi fuerint.

Adriáticum mare contra Rauennam, quod per oſtia Padi fluuii intratur, ſumpto vocabulo ab Adria proxima ciuitate, quæ idem mari Adriatico nomen dedit. Strabo 5. Hoc pelagus Paulus emenſus eſt, act. 27. Plin. lib. 3. cap. 16. Eius inſulæ, Plin. lib. 3. cap. 5. Quantum à Propontide diſtet, lib. 4. ca. 11. Vide HADRIAN & ATRIA.

Adrianopolítæ, Vide GONEI, & NEOCAESARIA, & PALMYRA, & STRATONICA.

Nouæ Athenæ Adrianæ, Vide OLYMPICVM. De Adria colonia. Plin. lib. 3. cap. 13.

Adriânus ager. Plin. lib. 3. cap. 13. & 14.

Adrícam, Pœnorum rex, Aprio Ægyptiorũ regi ſe ſuóſque dedidit.

Adróbicum, Hiſpaniæ vrbs, in Artrabis, Pomponio libro 3.

Adromêntum, oppidum. Plin. 5. 49.

Adrótta, vrbs Lydiæ. Stephanus.

Adrumêtum, ſiue Adrumetium, ciuitas Myſiæ. Eſt & Adramitis, inſula Lyciæ, & Adrumes Adrumetis, ciuitas Aphricæ. Hieronymus autẽ, aut ſiquis alius fuit author in Catalog. locorũ Acto. Apoſtolicorum indicat Adrumetum eſſe ciuitatem in Bazatio regione Aphricæ. Plinius Adrumetum vocat neutro genere. act. 27.

Adrýmes, vrbs Libyæ. Steph.

Adryx, vrbs Syracuſiorum.

Aduállas,& Adualas,mons apud Strabonẽ lib.4. ex quo in Septentrionem Rhenus excurrit, & diuerſa ex parte Aduas in Larium iuxta Comum intrans.

Adúbanus,& Adúbanum, fluuius, qui & Iſter & Danubius dicitur.

Adúllam,nomen ciuitatis.ioſue 12.15.

Adúllis,vrbs Æthiopum.Steph.

Adulitârum,oppidum.Plin.6.29.40.

Adúliton,oppidum.Plin.6.29.35.

Adunicâtes,populi.Plin.3.4.19.

Adûram, nomen viri qui erat ſuper tributa regis Dauid.2.reg.20.3.reg.12.

Adûram,ciuitas ædificata à Roboam.2.paral.11.

Æ

Æa,oppidum Cholchidis, quæ eadem Æpolis dicitur. Plin. lib.6.cap. 4. & Steph. Vide Dioſcoridem.

Æácides, Achilles Æaci nepos ex Peleo Æaci filio.Virg. Æneid.3,

Coniugio Æacidæ Pyrrhi, ſceptríſque potitũ.

Æ'acus, Iouis ex Europa ſiue ex Ægina filius. Hic apud Cænopiam (ſic quidem legitur, ſed niſi apud Strabonem eſt mendum,Œononam legendum eſt)regnaſſe dicitur,quam ex nomine matris Æginam nominauit filius. Quẽ tantæ iuſtitiæ fuiſſe dicunt, vt apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex cum Minoe & Rhadamantho,& peccantiũ peccata diſcutere,& pro meritis pœnas inferre.Vide in AEGIMA. Ouidius, -tuáſq; Æacus in pœnas ingenioſus erit.

Æ'acus,Endeida Chironis filiam in vxorem duxit,ex qua Telamonem genuit & Pelũ: deinde Pſammathe Neræi filia compreſſa, genuit tertium,Phocum,quẽ Peleus occidit. Ab eo fit Æacideius,a,um.

Æâa, inquit Seruius, Circe dicta, ab aſpernantium voce propter celebratas illic corporum mutationes. Quanquam commentarii Apollonii Rhodii teſtentur Ææam & Cyteida vocari Circen ab vrbibus Colchorum. Virgil. lib. Æneid.3,

-Æææque inſula Circes.

Æamêna,Nabathæorum regio.Steph.

Æâna,vrbs Macedoniæ.Steph. Vide AEANVM.

Æanîtis,Nabatheorum regio.Steph.

Æántiõ,oppidum in Sigæo,ab Aiace illic ſepulto,qui Græcis Æas dicitur.

Æántium, oppidum Troadis, Aiacis ſepulchrũ. Plin.5.30.22.Æantium item eſt Magneſiæ promontorium, Plinio authore 4. 9.2. Eſt item Æantium,oppidũ Macedoniæ Ptolemæo,aliàs Æanum.

Æânum, Macedoniæ oppidũ,ab Æano Hæmi filio Thyrrhenorũ rege cõditum: Inde Æanicus.

Æas,antis,Epiri fluuius ex Macedonia defluens, in Ionium mare ſeſe exonerat. Lucan.lib.5, Purus in occaſum, ſed parui gurgitis Æas, Ionio fluit inde mari,&c. Plin.lib.3.cap.23.

Æbúdæ,inſulæ quinque Britanniæ. Steph. Vide HAEBVDES.

Æbûra,vrbs Hiſpaniæ.Steph.Vide EBVRA.

Æca,vrbs Colchorum,ad Phaſim fluuiũ:& Æca, Italiæ,à qua Ækani,populi. Plin.li.3.cap.11.

Ækâlum,caſtellum Italiæ.Steph.

Æclus, viri nomen.Strab.lib.10.dicens, Poſt res verò Troianas Æclus & Cothus ex Athenis profecti habitauerunt: ille quidem Eretriam, Cothus verò Chalcidem.

Ædépſum,oppidum in Locride. Plin. 4.12.54.& Strabo.

Ædépſus,vrbs Eubœæ.Steph.

Ædon,mons Thraciæ,vnde Ædonus poſſeſſiuũ. Virg.Ac velut Ædoni Boreæ,&c.Vide EDON.

Æduáni, à C.Silio ad Auguſtodunum victi cæſique ſunt.Tacit.lib.3.

Æduſii, ſocii Romanorum iuxta Galliam Celticam. Stephan.

Aedon,vxor Zethi regis,fratris Amphionis, ait Bocatius lib.5,Itylum filium per errorẽ nocte interfecit, putans eum Amanea ſeu Amandea Amphionis eſſe filium (inuidebat enim vxori Amphionis, quòd ſibi ſex eſſent filii maſculi) quæ crimen cognoſcens,optauit mori,miſeratione tamẽ deorum in carduelẽ vertſa, Itylum deflere dicitur.

Æeta, vel Ætes, Colchorum rex, Solis filius ex Perſa Oceani filia, liberos habuit Medeã, Abſyrthum, & Calciopen.Ad hũc Phryxus,Athamantis filius peruenit,& aureum vellus detulit. quod cùm vigilantiſſimè ſeruaret,eius cauſa bellum geſſit cum Argonautis:tãdem ab Iaſone & ſpoliatus,& regno pulſus eſt, ſed iã ſenex ab eodem in regnum reſtitutus.

Ægæ, arum, pluralis numeri:vel Ægæ, ges, vrbs Ciliciæ.Lucan.lib.1, Et extremæ reſonant naualibus Ægæ.Eſt etiam inſula in Ægæo mari, de qua in ſequentibus. Vide AEGEAE.

Ægæ, oppidũ Æolidis percelebre. Plin. 4.30.4. & cap.27.5.3.& cap.30.5.2.Stephanus plures huius nominis vrbes recenſet.

Ægæâ,vrbs quæ aliàs Caryſtos:vide infrà.

Ægæâ,nomẽ duarum vrbium,Ptolem.quarum vna lib.3.4.cap.13. in Emathia, Ediſſa primò. Plin.verò lib.4. cap. 10. Ægæ, in qua mos ſepelire reges. Altera,teſte Ptolemæo li.4.cap.2. in Mauritania. Sunt & Achaicæ Ægeæ,penes quas Cratinus amnis labitur. Sunt & Ægeæ aliàs Ægæ,Euboicæ, à quibus Ægæũ mare dictum eſt.Strabo.

Ægæon,gigas ſæuiſſimus & immanis,Titanis &

Terræ filius,qui vno ictu centum ſcopulos in Iouem contorquebat:victus demum,alligatus eſt à Neptuno ſcopulis Ægæi maris.Statius,

Audierat duros laxantem Ægæona vectus. Dictus autem Ægæon, vt quidam volunt,à γαίω, id eſt ſuperbio: inde γαίων, & per appoſitionẽ ἀγαίων,& per pleonaſmũ αἰγαίων. Alii dicunt Ægæonem immanem fuiſſe piratam, & ſic nominatũ ab inſula deſerta, quæ Ægæ in Ægæo mari vocatur, in qua ſubſidebat more piratarum,quibus fas non eſt ob latrocinium ſuum vrbes incolere. Produnt fabulæ veteres, hunc centum à Ioue religatum catenis, vt poſſit inde intelligi eum potentiſſimum fuiſſe, dũ tot catenis eius adſtringuntur vires.Is autem centumgeminus ideo dictus eſt,quòd centum homines remigio deſeruientes haberet in manibus.De quo Ouidius,

-balneárumque prementem
Ægæona ſuis immania terga lacertis.

Seruius eundem cum Briareo eſſe ſcribit apud Virgilium lib.10,

Ægæon qualis,centum cui brachia dicunt,
Centenáſque manus,&c.

Ægæum mare, vulgò Archipelago,pars maris Mediterranei prope Græciam, Europã ab Aſia diuidens, multas habet inſulas inter Helleſpontum & Tenedum,appellatũ,quòd Ægeus, Theſei pater,ex Athenarum arce illuc ſe deiecerit.Aliis quòd Ægea,Amazonũ regina,in eo perierit. Aliis ab Ægæone, de quo ſuprà dixim⁹, Straboni ab Ægeis oppido in Euboea: Plinius ab αἴξ,γός,deriuat,qui li.4.cap.11.verſ.50. ſic ſcribit, Ægæo mari nomen dedit ſcopulos inter Tenedum & Chium verius quàm inſula,αἴξ nomine,à ſpecie capræ,quæ à Græcis ita appellatur,repentè in medio mari exiliens. Solinus,Inter Tenedum & Chiũ eſt & Claros Inſula, qua Ægæus ſinus panditur: ab extra Antãdrum ſaxum eſt: hoc enim verius,quàm inſula cognominari meruit. Id quoniam viſentibus procul capræ ſimile creditur, quã Græci αἶγα nuncupant,Ægæus,inquit,ab eo ſinus eſt appellatus. Varro.

Ægæ,oppidum Peloponneſi,apud Homerum.

Ægæis, tribus Atticæ ab Ægeo, Pandionis filio. Stephan.

Ægates,promontorium Æolidis, quod nunc Cane & Canæ dicitur. Steph. Artemidoro αἶξ in nominatiuo dicitur.

Ægéæ,inſula. Plin.5.31.36. Vide AEGAE.

Ægéli,populi in Media. Steph.

Ægémon,poeta,bellum Leuctricum Thebanorũ & Lacedæmoniorum verſibus ſcripſit. Volaterranus.

Ægéria,nympha nemoris Aricini colebatur prope Aricinum lacum,cum qua Numa Pompilius nocturnum colloquium ſe habere ſimulauit ſuper cultu religionũ, quo armorum & prædæ ſtudia flagrãtem populum Romanum abſtraheret,& leges à ſe cõditas ſanctiores redderet. Alii dicũt fuiſſe vxorẽ Numæ Pompilii ſecũdi regis Romanorũ, quæ, teſte Ouidio lib. 15.Metamorphoſeon, mortuo Numa ab dolorem flendo in fontem ſui nominis verſa eſt. Idem libro Faſtorum tertio,

Ægeria eſt, quæ præbet aquas dea grata Camœnis,
Illa Numæ coniunx,conſiliúmque fuit.

Ægeſtæi, Theſproti,ab Ægeſto quodam imperatore.Steph.

Æ'geus,Athenarum rex,filius Neptuni,duas habuit coniuges:quarum prima dicta eſt Æthra, filia Pitthei regis,ex qua Theſeũ ſuſcepit. Secunda,vt teſtatur Ouidius, fuit Medea profuga,quam ab Iaſone repudiatam atque fugientem non ſolùm ſuſcepit hoſpitio, ſed illam etiã ſibi matrimonio copulauit,& ex ea,vt placet Iuſtino, Medum filium ſuſcepit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi reuera patri. Ægeo regnante Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium rex ob cædem Androgei filii,legéſq; duriſſimas impoſuit,vt ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum,qui tribus annis forte miſſi ſunt. Quarta autem ſors obtigit Theſeo,qui maximo patris Ægei dolore nauẽ conſcendit:& cùm omnia nauigii ornamenta nigra eſſent,& nauis velum, habuit in mandatis à patre,vt ſi contingeret in agendis eum fœlicem ſortiri exitum,rediens naui album apponeret velum,amoto nigro,vt eminus infortunium ſuum noſceret. Theſeus autẽ Ariadnæ conſilio victor, mandatorum immemor, non amoto velo nigro,redibat. Ægeus excelſa turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo vocatũ eſt Ægæum: & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & Neptuni filius, & marinus deus in ſolatium Theſei conſecratus eſt. Ex Vocatio & Seruio.Hinc Ægides,patronymicum,id eſt Theſeus. Ouid.lib.8,

Protinus Ægides,rapta Minoide,Diam
Vela dedit,&c.

Æ'geus,Pandionis filius,Athenienſiũ rex,regnauit annis XLVIII.

Ægíale,ſiue Ægialia, Diomedis vxor,quæ marito apud Troiam bella gerente,cum Cyllabaro, ſiue Cyllebero Stheneli filio rem habuit.quod vbi Diomedes comperiſſet, domũ reuerti noluit, verecundia ductus,ſed in Italiã poſt Tro-

iæ expugnationem vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt eam Nauplii patris Palamedis ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron ait, Diomedem Stheneli filio Cometæ commiſiſſe domum & vxorem: ſed Venere, quia à Diomede vulnerata fuiſſet, talẽ Ægialæ furorem immiſiſſe, vt cum omnibus iuuenibus quàm turpiſſimè viueret, præcipuè autem à Cometæ ſtupro vſurparetur.

Ægiale, ciuitas in Amorgo, & vna Cycladum. Steph. in Amorgo.

Ægiale, ſeu Ægialea, vna eſt Gratiarum, vt inquit Lactantius, alio nomine Thalia. Vide dictionem AGLAIA.

Ægialêus, Phoronei filius, cui Apis (quem quidã Phoronei, quidã Iouis filium ex Niobe, Phoronei filia eſſe tradũt) poſtquam Argis regnaſſet, in Ægyptum tranſiens, Achaiæ regnum reliquit. Alii Ægialeum, Inachi filium, ex Melia Oceanitide faciunt, & ab ea Ægialeam dictam, quæ poſtea Peloponeſus à Pelope vocata eſt.

Ægialêus, Medeæ frater.

Ægialêus, primus Sicyoniorũ rex, regnauit annis LII. à quo Ægialea nuncupata eſt, quæ nunc Peloponneſus vocatur. Euſeb.

Ægiália, populi, Sicyonii poſtea à Sicyone eorũ rege nuncupati.

Ægiália, inſula eſt adiacens Ætoliæ. Plin. lib. 4. cap. 12. verſu 9.

Ægiália, Peloponneſi ciuitas, poſtea Argos dicta. Stephanus.

Ægiálios, Achaia, teſte Plinio li. 4. cap. 5. propter vrbes in litore diſpoſitas.

Ægialus, locus inter Sicyonem & Buprafium, & alius proximus Ponto, cum vico eiuſdem nominis. Eſt & Ægialus, mons in Æthiopia Ægypti. Steph. Plin. 4. 7. 9.

Ægîda, oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19.

Ægidius, Francorum rex, regnauit annis VIII. quem Childericus fudit, vicitque, recuperato regno. Æmil. lib. 1.

Ægicôris, Vide AEGOCORIS.

Ægides, patronymicum eſt, ab Ægeo, Theſei patre. Ouidius,

Perſeus Ægides ducentia fila ſecutus.

Æ'gila, inſula, Plin. li. 4. cap. 12. 4. quindecim milibus paſſuum à Cythera, eademque à Cretæ Phalaſarna oppido XXV mill. paſſuum. Aliàs Ægyla ſcribitur per y pſilon. Plin. li. 4. cap. 12. Candelabris nobilis, 34. 3. 1.

Æ'gila, pars Antiochidis tribus. Steph.

Ægilódes, ſinus Laconiæ. Plinius libro 4. cap. 5. ver. 9.

Æ'gilos, Plin. 3. 6. 5. inſula inter Cretam & Laconicam, regio quædam in Laconia. Pars tribus Atticæ cuiuſdam ab Ægilo heroe.

Æ'gilops, Homero, locus apud Crocyleam Epiri. Stephan.

Ægimuros, id eſt Capraria, inſula vltra Corſicã, inſidioſa naufragiis. De Ægimoris inſulis Plinius lib. 5. cap. 7. Stephanus Ægimoron inſulã Libyæ facit.

Æ'gimus, rex Dorienſis circa Œtã. Vide Stephanum in DYMAN.

Æ'gina, Æſopi Bœotiæ regis filia, à qua vrbs Peloponeſo adiacens cõtra Atticã, Ægina vocatur. Ouid. 6. Metam. Enopiã (aliàs Ænopiã, & aliàs Œnopiã) veteres appellauere, ſed ipſe Æacus Æginam genitricis nomine dixit. Hinc Æginenſes dicti & Æginetæ. Sunt qui dicunt Æginam inſulam Piræo portui propinquam. diſtat enim ab eo XII millibus paſſuum: à qua Æginitæ dicti ſunt eius incolæ. Vide Stephanũ. Ægina olim Myrmidonia dicta eſt, Vide MYRMIDONES.

Æ'gina, Æſopi regis Bæotiæ filia, quã Iupiter amauit, & in ignem verſus eã oppreſſit, ex qua poſtea Æacum & Rhadamantum ſuſcepit.

Æ'gina, Inſula in qua Æacus regnauit circa Peloponneſum in Ægæo mari, Epidaurico littori vicina, quã Myrmidones inhabitauerunt, qui ex formicis (vt habent fabulæ) facti ſunt: adhuc nomen retinet. Plin. 4. 12. 22.

Æ'gina, vrbs Peloponneſi, apud Homerum.

Æginétæ, ſiue Æginenſes, populi incolæ Æginæ inſulæ, quæ patria fuit Pauli medici.

Æginétes, oppidulum & fluuius Paphlagoniæ. Stephan.

Æginéticus, ca, cum, poſſeſſiuum ab Ægina: vt Ægineticum æs, quod olim fuit in pretio, ex quo tantum labrorum ſuperficiẽ elaborabant. Plin. 34. 2. 27.

Æginium, oppidum, Plin. 4. 10. 4. Illyriorum oppidum. Stephan.

Ægiochus, Iupiter, quòd corio capellæ Amaltheæ vſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicauit. Vel, vt alii volunt, ab ægos, id eſt capræ memoria, à qua puer fuit nutritus in Creta. Eſt enim αἴξ, alimonia. Vide AEGIS.

Ægîon, oppidum. Plin. 4. 5. 3. Vide AEGIVM.

Ægipánes, homines nudi, leues, caprinos pedes habentes. Veteres huiuſmodi mõſtra pro ſemideis, ſiue ſylueſtribus diis coluerunt, quemadmodum Faunos ac Satyros, nemorum deos eſſe dixerũt, Panas agrorum, Syluanos ſyluarũ. De Ægipanis populis, Plin. 6. 30. 28. 45. & de Ægipanum ferarum laſciuia, 5. 1. 26, & cap. 8. 5. 7. 14.

Æ'gira, vrbs inter Ætolos & Peloponeſiacos. Põponius lib. 2. Plin. 4. 5. 3. Duæ vrbes hoc nomine. Steph.

Æ'gira, inſula. Plin. lib. 4. cap. 5.

Ægírea, Vide CROCYLION.

Ægiræſia, teſte Herodoto lib. 1, vrbs fuit Ætoliæ Aſiæ. Vide AEGIROS & AEGIRVSA apud Stephanum.

Ægis, ſcutum Iouis, ἀπὸ τῆς αἰγὸς, id eſt à capra: nam ille à capra Amalthæa nutritus eſt, cuius mortuæ pelle ſcutum ſuum operuit: capram tamen poſtea vitæ reſtitutam, & alia pelle obductam, inter aſtra collocauit, ſéque ob capræ memoriam, Ægiochum appellari voluit. Scutum verò Palladi dedit, cui ipſa Meduſæ caput impoſuit: quod qui intuebantur, protinus lapideſcebant. Hoc munimento armata Pallas ad Troiæ excidium profecta eſt.

Ægíſthus, Thyeſtis filius, ex Pelopeia, eiuſdem filia, quem infantulum mater tegendi ſceleris cauſa perdendum feris expoſuit in ſyluis, ſed à paſtore inuẽtus, cuius beneficio quoque nutritus eſt, & inde αἰγισθος dictus, quòd nutritus ſit à capris. Hic prouectior ætatis Atreum, impellente tamen patre, interfecit, & eiuſdem filium Agamemnona inter epulas, vel, vt alii volũt, in primo egreſſu, adiuuante vxore Clytemneſtra, qua etiam turpiſſimè vſus erat, obtruncauit. Poſtremò ab Oreſte Agamemnonis filio patrismortẽ vlciſcẽte, è medio eſt ſublat⁹. Ouidius,

Quæritur Ægiſthus quaræ ſit factus adulter:
In promptu cauſa eſt, deſidioſus erat.

Ægíſthus, Beli Priſci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Libyæ filiũ facit, Danaúmq; & Ægyptũ genuiſſe ex Anchione Nelei filia, & Ægiptũ vocat ille quẽ alii Ægiſthũ) & Danai frater. Huic Ægiſtho L. fuerũt filii, quibus cùm quæſiſſet Danai fratris L. filias cõiuges, ab eiſdẽ Danai iuſſu omnes nuptiarũ nocte, præter vnam Lynceũ, quem Ouidius Linum appellat, ſunt occiſi, qui poſtea expulſo Danao, regnũ apud Argos inuaſit. Vide infrà, BELIDES.

Ægium, oppidum Peloponneſi: quo in loco Iouem à capra nutritum ferunt, vnde oppido nomen. αἶγα enim capram dicunt. Secundum Stephanum eſt vrbs Achaiæ. Plin. 4. 5.

Ægle, Heſperi Italiæ regis filia, ſorores habuit Arethuſã ſeu Erethuſam & Heſperethuſam, quæ ambæ Heſperides dictæ ſunt. Hæ amœniſſimos hortos colere dicebantur in extremis Aphricæ, iuxta Lixon coloniã, à Claud. Cæſare deductã. In iis auriferum nemus eſſe cum aureis malis exiſtimabãt, cuſtodiri verò à peruigili dracone, quem Hercules ab Eriſtheo miſſus occidit, pomáque aurea abſtulit. Alia fuit nympha Solis & Neæræ filia. Eſt autẽ αἴγλη Græcis lux, ſeu ſplendor. Virgilius Ecloga 6,

Addidit ſe ſociam, timidiſq; ſuperuenit Ægle,
Ægle Naiadum pulcherrima, &c.

Ægle, inſula, Vide SYME.

Ægóceros, id eſt capricornus, animal marinum, in quod tradunt ſe Pana trãſformaſſe, & in aquam ſe deieciſſe, cùm in Ægypto vnà cũ reliquis diis Typhona gigantem acerrimum deorum hoſtem fugeret. Sed Iupiter huius ingenium admiratus, inter aſtra eum collocauit. Lucanus libro 8,

Humid⁹ Ægoceros, nec plus leo tollitur vrna.

Vide CAPRICORNVS.

Ægocôris, tribus quædam antiqua apud Athenienſes. Stephanus.

Ægon, paſtor apud Virgilium & caprile. Quo etiam nomine promõtorium Lemni dictũ eſt.

Ægon, princeps Caryſti Euboeæ ciuitatis, à quo Ægæa dicta eſt: item Ægæum mare. Stephan.

Ægóne, vel Ægonea, vrbs Melitenſium. Steph.

Ægonénſis, porta Romæ quæ & Quirinalis, eò quòd mons ipſe Quirinalis prius Ægonis cognominatus eſſet. Vide AGONENSIS.

Ægônus, mons Romæ, qui poſtea Quirinalis dictus eſt.

Ægos potamos, id eſt Capræ fluuius, Cherſoneſi Thraciæ fluuius apud Strabonem, ad cuius oſtia claſſis Athenienſium à Lyſandro capta fuit. Plin. 2. 60. 3. & cap. 11. 4. 41. Idque factũ interdiu in Thraciæ parte ad Ægos flumẽ. cuius loci accolæ Ægopotamitæ nominantur. vel Ægopotamii. Αἰγὸς ποταμοὶ, vrbs Helleſpõti. Stephanus.

Ægóſthena, vrbs Megaridis. Steph.

Ægoſtheniénſes, populi. Plin. 4. 7. 4. Vide AEGOSTHENA in Stephano.

Ægóſtis, vrbs Locridis. Stephan.

Ægúſa, inſula, Plinio 3. 8. 17. Stephano, eſt inſula Libyæ, quam Libyes Catriam vocant. Αἴγουσα per ſigma ſimplex.

Ægy, apud Plautũ dictus ab αἰγίζω, id eſt quatior, quòd multis ſit concuſſus ærumnis.

Ægûla, inſula, quã Plinius 4. 12. 2. 5. ſcribit diſtare à Cythera XV millia paſſuum. Vide AEGILA per iota.

Ægyptini, Æthiopes, quia Ægyptiis finitimi.

Ægyptium mare, Aſiatici pars eſt, à valle Catabathmo, Cyrenaicam prouinciam ab Ægypto ſeparante, vſque ad Peluſium tendit.

Ægyptus, vt inquit Pomp. Mela lib. 1, Aſiæ prima pars in duas diuiditur partes. Delta, ex forma literæ, quæ Ptolemæo, itémque Plinio Ægyptus inferior vocatur. Altera quæ ſecundum Nilum contermina Æthiopiæ meridiem verſus vſque ad Syenem procedit, Thebais appellatã. De Ægypti antiquitate, ac diſciplina ſacerdotum (quos prophetas vocant) innumerabilia penè ab authoribus commemorantur.

Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Platon, Democritus Apollonius, Tyaneus, complureſque alii eruditionis cauſa profecti, dogmata in ſuam quiſque patriã retulêre. Primi ſiquidẽ omnium Ægyptii immortalẽ eſſe animã dixêre, eámq; de corpore in corpus vagari, vt author eſt Diodorus.

Ægýptus, Aphricæ regio, ab Ægyſtho vel Ægypto Danai fratre, ad occidẽtem Iudææ ſita. Plinius tamen lib. 5. cap. 9, & Pomponius Mela in primo, Aſiæ attribuunt proxime Aphricã. hæc ab oriente iungitur Aſſyriæ & mari rubro: ab occidente habet Libyam atque Cyrenen: à meridie limitem qui Syenẽ ab Æthiopia dirimit, atque oceanum: à ſeptentrione mare magnũ, Sinúmque Arabicum, & terrã ad Syriã vſque: irrigatur Nilo. authores ſunt Ioſephus lib. 5. ca. 11. de bel. Iudaico. Egeſippus lib. 4. Inferiorem eius partem Nilus dextra læuáque diuiſus, amplexu ſuo determinat. Ideóque inſulã quidam dixerunt Ægyptũ, ita ſe findente Nilo, vt triquetram terræ figuram efficiat. Ideo multi Græcæ literæ vocabulo Δ, deltã appellauere Ægyptum. ita Plinius lib. 5. cap. 9. & Strabo lib. 17. Ptolemæus lib. 4. cap. 6. Ammia. Marcel. lib. 22. Oppida inſignia, Saiis, Memphis, Siene, Bubaſtis, Elephantis, Thebæ, Alexandria, Peluſium: teſtis Mela in 1. Canopus, Bolbis, Sebennis, Pathmis, Mendes, Tanis. Vide Raph. Volaterranum lib. 22. Geographiæ. Non eſt autem negligẽdum, Ægyptum prophetis appellatam Miſraim, à Meſraim filio Cham, eiuſdem appellationis. Ioſephus lib. 1. cap. 12. antiq. Iudaicarum Meſrim & Meſraim nominatam refert. Hæc quõdam Æria dicta eſt, velut Euſebius in Chronicis annotauit. Adde quòd pſal. 78. & 105. dicitur Ægyptus Cham, quòd eius filius Meſraim occupauerit Ægyptum.

Ægýptus rubro mari depreſſior. Plin. 6. 29. 9.

Ægýptus nõ cernit Septẽtriones, Plin. lib. 2. cap. 70. Non ſentit Auſtros, 2. 49. 18. Non quatitur terræmotu, lib. 2. cap. 80. Fulminibus infeſtatur, 2. 52. 4.

Ægýpti pars quondam mare fuit. Plin. 2. 87. 5.

Ægypti deſcriptio, apud Plinium 5. 9. 4. & inde Ptolem. lib. 4. cap. 5. Quot eius oppida, Plin. 5. 9. 65. 70. Menſura eius ac termini, 5. 9. 5. & inde: & cap. 9. 5. 63. & deinceps. In Nomos, id eſt præfecturas diuiditur, Plin. 5. 9. 10. Delta cur dicta, 5. 9. 8. Cur inſula credita, 5. 9. 6.

Ægýpti labyrinthus, Plin. 36. 13. 2. 11. Pyramides, libro 36. cap. 12.

Ægýpti alumen, Plin. 35. 15. 44. Electrũ, 37. 2. 92. Smaragdi, 37. 5. 9. 15. Opalus, 37. 6. 18.

Ægýpti nauigatio, Plin. 5. 9. 67. Antiquitas, ibid. 69. Ad Indiam nauigatio, 6. 23. 44. & inde

Ægýpti ſerui profugi qualeoppidũ ædificarunt. Plin. 6. 29. 35.

Ægýpti ad rubrũ mare iter. Plin. lib. 6. cap. 29. 9.

Ægyptium mare triplex. Plin. lib. 6. cap. 29.

Ægys, vrbs Laconica. Stephan.

Ælam, filius Sem, geneſ. 10. Filius item Seſac, 1. paralip. 8. 1. eſdr. 2. Eſt & nomen regionis, Media aliàs, ſiue Bactriana dicta, iſa. 11. A quo Ælamitæ, principes Perſidis.

Ælâna, oppidum. Plin. 6. 28. 57.

Ælaniticus ſinus, ibidem.

Ælânum, ciuitas aut vicus Araliæ. Steph.

Æ'lia, regio in Aſia inter Myſiam & Ioniam. Eſt & vrbs quædã Calab, à qua Ælianus, na, num: item Hieroſolyma. Steph.

Ælianus, ſophiſta Romanꝰ à Philoſtrato maximè laudatus, quòd Romanus homo tam probè atticiſſauerit, támque elegãter peregrinam vocẽ retinuerit. Scripſit de animalibus, de varia hiſtoria, de re militari: quæ omnia ad nos peruenerunt. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano principe.

Ælianus Rom. Coſ. M. Marulli collega.

Ælianus Coſ. Criſpini collega.

Ælianus Coſ. Maximi 11 collega.

Æ'lius & Ælia, nomina ſunt propria Rom. carẽt aſpiratione. Perottus. De Æliorũ familia, vide LAMIAE in vocibus Latinis.

Æ'lius Gallus, ſolus Romanus Arabis arma intulit. Plin. lib. 6. cap. 28.

Æ'lius Hadrianus, XVI Imperator Romanus, regnauit annis XXI.

Æ'lius Hadrianus Auguſt. 11 Salinator, Coſ. Ælii Spartiani collega.

Æ'lius Hadrianus Auguſt. 111 Coſ. Ruſtici collega.

Æ'lius Seianus, Romanꝰ Coſ. Claudii Tiberii Cæſaris collega.

Æ'lius Verus, 111 Coſ. Ambigui Bibuli collega.

Æ'lius Aurelius Cæſ. Coſ. Titi Antonii Pii Auguſti collega.

Æ'lius Cõmodus Coſ. Sextilii Laterani collega.

Æ'lius Celſus Coſ. Macrini collega.

Æ'lius Serenianus, vir omniũ ſanctiſſimus, Alexandri Magni à conſiliis. Lamprid. in Alexãd.

Æ'lius Cordianus, iuris profeſſor, diſcipulus Papiniani, Alexandri à conſiliis. Idem.

Æ'lius Stilo, nomen ſcriptoris cuiuſdam, cuius meminit Suetonius, & Plinius lib. 9. cap. 35. Hic Præconius dictus à præcone.

Aéllo, vna eſt Harpyiarum.

Æmáthia, regio quæ nũc Macedonia dicitur, teſte Plinio.

Æmília gẽs à Mamerco Pythagoræ philoſophi filio dicta, cui propter vnicã humanitatẽ cognomẽ fuit Æmilos. Vide Plutarchũ in vita Numæ.

Æmília,regio Italiæ,quæ & Flaminia & Romãdiola etiam dicitur. In qua ſunt vrbes Ariminum, Cæſena, Saſſina, Fauentia, Rauenna, Forumliuii,Bononia,Ferraria,Imola.

Æmília via,ab Æmilio conſule dicta, quæ à Placentia Ariminum vſque perducta eſt.

Æmiliâna ædificia erant extra Romam, de quibus Cornelius Tacit. Plus infamiæ id incendiũ habuit,quia à prædiis Tigilini Æmilianis proruperat.

Æmiliânus,Clodii Albini Collega, Conſul Romanus.

Æmiliânus, Romanorum Conſul, Peregrini Collega.

Æmiliânus,Aquilini Collega, Coſ.Romanus.

Æmílius Ælianus,Coſ. Romanus, L. Veti Collega.

Æmílius Mamercus Dictator de Veientibus,qui Romanos fuderant,victis,triumphauit.

Æmínius,fluuius. Plin. 4.22.5.

Æmóchares,vel Hæmochares, cognomen Martis quaſi ſanguine gaudens: αἷμα Latinè ſanguis dicitur.

Æmõna,colonia. Plin 3.25.4.

Æmónia vel Hæmonia, regio Græciæ, ab Æmo monte,cui propinqua eſt: vel ab Æmone Deucalionis filia dicta, alio nomine Theſſalia, prius Pyrrhea à Pyrrha Deucalionis vxore. Æmonides,dicuntur Theſſaliæ mulieres.

Æmónius,a,um,poſſeſſiuum. Ouidius,

Æmonis Æmonio Laodamia viro. De Æmonio mutatis nominibus. Plin. lib. 4. cap. 7.

Æmónia, oppidum Norici. Plin. lib. 4. cap. 24. ab initio.

Æmónia, Theſſalia & ciuitas Arcadiæ. Steph.

Æmus,vel Hæmus,Strab. lib. 17. vel Æmũ ab Æmo Boreæ & Orithyæ filio mõs eſt, Theſſaliã à Thracia diuidẽs,in cuius radicibus ſunt amœnã illa loca,quæ Græcis Tẽpe dicũtur. Lucanus,

-tunc linquitur Hæmus Thracius,&c.

Æmínium,Hiſpaniæ oppidũ,apud Ptolemæum.

Æmínius,fluuius Hiſpaniæ, in Luſitania.

Æ'nare,inſula,Plin. 5.31.48.

Ænária, inſula in ſinu Puteolano, à ſtatione nauium Æneæ ſic dicta. Plin. lib. 3. Hæc item Inarime & Pithecuſa, nunc Iſchia, ab oppidi coxẽdicis imaginẽ præferẽtis in monte figura. Virgil. in deſcriptione Ætnæ,

Dicitur inſidiis flagrans Ænaria quondam,
Nunc extincta ſuper tectiſque, Neapolim inter
Et Cumas locus eſt,&c. Plin. 3.6. & cap. 2.31.29. & lib. 16. cap. 33.

Æ'nea,à Romulo Æneæ filio,teſte Herodoto li. 7. vrbs in regione Creſſa contermina Mygdoniæ, Æneia poſtea dicta, deinde Ianiculũ. Hanc dicit Liuius lib. 4. eſſe propinquã Theſſalonicæ, & ab Ænea Troiano olim cõditam. Et ſubdit, Proficiſcũtur à Theſſalonica Æneã ad ſtatutũ ſacrificium, quod Æneæ conditori cum magna ceremonia quotãnis faciunt. Hæc Liuius.

Æneáticus,ab vrbe Ænea Thraciæ vel Creſſæ vel Tuſciæ oppido: de qua Theophraſtus, Circa Æneam,inquit, ficus arbor ſcabiem nõ ſentit. Huius incolæ dicuntur Æneacedes & Æneatæ.

Æ'nea,vrbs in regione Creſſea.

Ænéas,Troianus princeps,ab αἰνέω,quod eſt laudo,aut αἶνος laude: poſt longos errores in Italiã peruenit ad Latinũ,Euandrum,& Tyrrhenos,apud quos regnauit Tarcon iunior annis XX. Primus fuit Latinorum rex,regnauitq; poſt ſoceri Latini mortem annis III. Turnum vicit,eiúſque vxorem Lauiniam accepit cõiugẽ. Eutropius. Fingunt autẽ hunc poetæ, Veneris filiũ,iuxta Simeontem natũ. Virgilius Vlyſſi Homerico per omnia ſimilẽ facit virũ fortem & bellicoſum,qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Conuenit inter omnes authores Troiam ab eo & Agenoe proditam fuiſſe, quapropter vbique culpam illam diluit,vt Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem,conſulat. Troia diruta patrem Anchiſem ſenio confectum, humeris impoſitũ,ab hoſtibus liberauit, & dum penates & filium Aſcanium ſecũ defert, Creuſam vxorem in itinere amiſit: Anchiſem in Sicilia apud Drepanum mortuum reliquit. Aphricam nunquam vidiſſe, nedum Diomedem multi teſtantur: quapropter quartum Æneidos totum conflictum omnes affirmant.

Æneas Syluius, IIII Latinorum rex, regnauit annis XXXI.

Æ'neos,oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo,Ciconum quondam regio. Verba ſunt Plinii 4.11.16. Straboni Poltiobria dicitur.

Æ'nethus,mons quidam. Steph.

Æ'neus,vide GNOSIDICVS.

Æ'nia,vrbs Perrhæborum,diuerſa ab Ænea ſuprà dicta. Stephanus.

Æ'ni,inſula iuxta Arabicum ſinum. Ptolem.

Æniánici,populi Perrhæbiæ, quos Æniatias & Æneades & Ænienſes vocabat. Porrò Æniades per æ diphthongum,ab Œneadibus per œ, diuerſi habentur, ſicut Æneades ab Æniadibus. Vide AENIATICVS.

Æniénſes,populi,ab Ænia Perrhæborum oppido, quos in Epiro Græci modo αἰνιᾶνας,modò αἰνειάδας nominant.

Æníochi vel Heniochi, populi feri, iuxta Pontum,à Lacedæmonibus oriundi. Luca. lib. 2.

-me Marte feroces Æniochi,&c.

Æ'nius,fluuius Perrhæborũ.Steph.in AE N I A.

Æ'nna vel Enna,ciuitas in Meditullio & vmbilico Siciliæ, quæ quũ ob præfecti ſæuitiã à Romanis deſciuiſſet, ipſe ad concionem conuocatos Ænnenſes, vltima internecione,clàm ſubmiſſis militibus armatis,deleuit. Ex Liuio lib. 4.Decadis 3. Quære E N N A.

Ænnum,oppidum.Plin.6.19.26.

Ænobárbus,Domitius appellatus,quoniam Caſtor & Pollux,quũ de victoria nuntiarent Domitio, ipſéque minimè crederet narrantibus, malas,barbámque manibus permulſerunt, & eam ex fuſca in flauam conuerterunt, vnde à barba rutila,æneíque colores Ænobarbi dicti. quod poſtea Domitiorũ cognomen fuit. Vide Plinium lib.8.cap.36.

Ænon.Vide E N O N.

Æ'ola,filia Æoli, ex Lepatra coniuge.

Æólia, regio ſeptem inſularum inter Italiam & Siciliam,quæ & Vulcaniæ dicuntur, ſcilicet Lipara,Heria,Strongyle,Didyme,Ericuſa, vel Eriphuſa & Ericodes, Phœnicuſa & Phœnicodes,Euonimos(aliàs Prochyta).Plin.lib.3.ca. 9.Strab.lib.6. Solinus. Mela. Aliis nominibus Vulcaniæ & Hephæſtiades nuncupantur. Dictæ Æoliæ,ab Æolo Iouis filio . Dicitur etiam Lipara, à Liparo Auſonis regis filio qui eam ante Æolum rexit.De Æoliis Plinius 2.109.14.

Æólia,regio in Aſia, Græcorum colonia , media inter Myſiam & Ioniam.

Æólides, dictus eſt Vlyſſes ab auo Æolo, qui filium habuit Siſyphum,ex quo natus eſt Vlyſſes.Virgil.lib.6,

-comes additur vnà
Hortator ſcelerum Æolides,&c.

Item Miſenus tubicen. Idem,

Miſenum Æoliden,quo non præſtãtior alter,
Ære ciere viros,&c. Sic dictus,quòd vbique talis inducitur.Nam Anticliæ filius eſt, quæ ante Laertæ nuptias clàm cum Siſypho Æoli filio concubuit, vnde Vlyſſes natus eſt . Hoc ei apud Ouidium Aiax etiam obiicit,

-quòd ſanguine cretus Siſyphio.

Æ'olicæ, VII inſulæ ex quibus Hieran aiũt Vulcani officinam eſſe, cui fabulæ natura mõtis & ſpecuum qui in eo ſunt,occaſionẽ dederũt.Celebratur etiam Æolia à poetis pro ventorum patria,eo quòd inſulares venti varii ſunt . Eſt enim αἴολος varius. Virgil.6,

Quid tempeſtatum regem,ventóſq; furentes,
Æolia excitos, &c. Vide AE O L I A.

Æ'olis vel Æolia,regio Græcorum in Aſia, inter Ioniam & Troadem ſita. Hinc dicitur Æolica lingua Græcorum: Helleſponto adiacet,Myſia quondam appellata. Plin.lib.5.cap.30. & cap. 27.5.32.& cap.30.5.1.

Æ'olus, Tuſcorum rex, à quo Æolia, Latinè varius ſiue doloſus dicitur αἴολος, vt ſuprà quoque dictum eſt. Filios & nepotes Æoli nominat Stephanus in M Y L A S A.

Æ'olus,Iouis filius &Sergeſtæ(aliàs Aceſtæ)Hippotæ Troiani filiæ, à quo dicitur Hippotades. Ouidius,

Æolon Hippotaden cohibẽtem carcere vẽtos.

Plinius dicit cuiuſdam Heleni fuiſſe filiũ. Hic regnauit in inſulis Æoliis,quas nonnulli Vulcanias à Vulcano nuncupant.Fingitur ventorum rex , eo quòd ex nebulis & fumo Vulcani inſulæ futurum ventorum flatum prædicebat. Quidam tradunt duos fuiſſe Æolos : alterum Hippotæ filium,Numantis nepotem, alterum Elbænos filium, Ioũis nepotem . Vide Virgilium 1.Æneid. Diodorum Siculum.

Æ'olus,quando,& vbi regnauerit.Plin.3.8.29. & cap.9.3.4.Cur rex ventorum,3.9.5.6.

Æólium,locus. Plin. 4.11.46. Vide Stephanum.

Æólium mare,quod Aſiatico litori adiacet,dictũ ab Æoliis pulſis olim colonis:nam antea Myſum dicebatur.

Æólii,populi in Cappadocia.Plin.6.2.11.

Æos, Typhonis filius,quem quidam ſcribũt Paphos ciuitatem condidiſſe,cùm tamẽ ſint qui Pygmalionis opus eſſe ſcribunt.

Æpéa, vrbs in Agro, propinqua Pylo.Strab.lib. 8. Æpea hoc tempore Thuria dicitur , quam Phæris conterminam commemorauimus: ſita verò eſt in excelſo colle.vnde Ἀιπεῖα, id eſt celſa,nomen ſortita eſt.

Æpéa, vrbs Laconicæ, & alia Cypri , & alia Cretæ.Steph.

Æ'pei,αἰπιοὶ, Vide H Y R M I N E.

A'pulo, hiſtrionum regulus , à Manlio Cos . temulentus dictus.Liu.li.1.Dec.5.Flo. lib. 2.cap. 10.Oroſ.lib.10.cap.20.

Æ'pytus,Arcas fuit genere , heros nobilis inter Græcos , qui ad Troiam profecti ſunt : cuius meminit Homerus lib.Iliad.2.

Æpy, vrbs fuit ſub ditione Neſtoris,quam bene munitam dixit Homerus lib.Iliad. 2. Et montibus ſitã eſſe dicit Statius libro 6 . Thebaidos, cùm inquit,

Quos Thryõ in ſummis ingeſtũ mõtib⁹ Æpy.

Meminit & huius Strabo lib.8. ab αἰπύς, id eſt altus. Stephanus Meſſeniæ vrbem eſſe ſcribit.

Æqui,Ciliciæ populi.Plin.lib.3.cap.3.

Æquícola,populus Italiæ.Virgil.lib.7,

-duris Æquicola glebis
Armati exercent terram.

Æquiculáni,populi.Plin.3.12.15.

Æquimélium,locus Romæ,vbi domus Melii ſolo æquata fuit.Sp.enim Melius ob frumẽti lar

gitionẽ, in ſuſpicionẽ affectatæ dominationis venit, & cùm ad populi fidẽ fugeret, à Seruilio Hala magiſtro equitũ deprehenſus & occiſus eſt, domúſq; eius diruta, & area Æquimeliũ dicta. Ex Tito Liuio.

Æræ, vrbs Macedoniæ, & alia Ioniæ, & alia iuxta Helleſpontum. Stephan.

Aeria, Ægyptus, item vrbs Celtica, & alia Cretæ, Steph. Itẽ inſula Thaſſus. Vide itidẽ Stephanũ.

Aéria, inſula. Plin. 4. 12. 103: & nominatur Creta inſula, 4. 12. 22. Steph.

Aérope, Atrei vxor, quæ adulterio à Thyeſte Atrei fratre corrupta duos filios peperit, quos poſtea Atreus fratri comedẽdos appoſuit. Et non eſt diphthongus: nam ſcribitur à Græcis ἀέρόπη. Ouidius libro 2. de Triſt.

Si non Aeropen frater ſceleratus amaſſet,
Conuerſos Solis non legeremus equos.

Aeroſam, appellauerũt antiqui inſulam Cyprũ, quòd in ea plurimum æris naſcatur. author Sextus Pompeius.

Æſa, vrbs Thraciæ, finitima Parallenæ. Steph.

Æſâcus, fluuius Troianus ad Idam montem.

Æſâcus, Priami filius ex Alyxothoe Dymantis filia, plus ſyluis, quàm ciuitatibus delectatus: hic cum Heſperie ſeu Eperiẽ liberali forma puellam videret, adeò eius amore captus eſt, vt in ſyluis illã ſequeretur, quæ fugiens morſu ſerpentis eſt occiſa: ipſe autẽ amoris impatiens, acríque dolore concuſſus, ſe de ſcopulo in mare præcipitem dedit, cuius Thetys miſerta, eum in mergum tranſformauit. Ouidius libro vndecimo Metamorphoſeos,

Quanuis eſt illum proles enixa Dymantis,
Æſacon vmbroſa furtim peperiſſe ſub Ida
Fertur Alyxothoe, &c.

Æſagêus, montis nomen apud Homerum.

Æſâpus, Homero lib. Iliad. 6. filius fuit Bucolionis maximi filiorum Laomedontis, fratrẽ habuit Pedaſum, quos ei Abarbarea Nais peperit, vt inquit Homerus in Iliade.

Æſápius, fluuius Theocrito, quem in Sicilia quidam illius expoſitores eſſe affirmant. Alii verò in Calabria apud Crotonem. Ouidius libro 15. Metamor.

Æ'ſarus, idem.

Æ'ſchines, Athenienſis orator, Demoſthenis æmulus, cuius orationes tres extant, & aliquot epiſtolæ. Præter hunc alii ſeptem hoc nomine claruerunt. Æſchines multi narrantur apud Dionyſium.

Æ'ſchron, Mitylenæus verſificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Ariſtoteli familiaris, maximéque ei dilectus, vt tradit Menander Alexander in libro de diſcipulis Ariſtotelis. Et alibi Galeni præceptor.

Æ'ſchylus, XII Athenienſium iudex, regnauit annis XXIII.

Æ'ſchylus, Tragœdiographus, cuius ætate Tragœdi fãciẽ fæcibus illinebãt. Hic cùm ſenſiſſet certo quodã die ſe ruina periturũ, ex vrbe Siciliæ in qua morabatur egreſſus, loco aperto conſedit, ſuper quem aquila volitans, teſtudinem, quam pedibus gerebat, ſuper caput eius, ſplendore illius decepta (erat enim crinibus vacuum) tanquam ſuper petram, quò fractæ teſtudinis carne veſceretur, eliſit: quo ictu peremptus eſt. Primus, teſte Horatio, grauitate perſonarum, & coloris diſtinctione vſus eſt: Poſt hũc perſonæ, pallæque repertor honeſtæ Æſchylus, & modicis inſtrauit pulpita tignis.

Æſchŷron, nomẽ authoris, præceptoris Galeni. Fuere & alii hoc nomine, aliàs Æſchron.

Æſculápius, Apollinis ex Coronide nympha filius, quam Ouidius dicit ex Lariſſa fuiſſe, & Phlegyæ filiam, quæ poſtea rem habens cum Æmenio iuuene, cui Iſchys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis confoſſa eſt: ſed is poſtea facti pœnitens, ſecto eius vtero conceptum ex ſe eduxit infantem, eúmque Æſculapium appellauit. Traditus eſt Chironi, ſub quo medicinæ ſtuduit. Iámq; huius artis peritus Dianæ precibus Hippolitum ab equis diſcerptum vitæ reſtituit: qua re motus Iuppiter fulmine eum occîdit. Virg. ſeptimo Æneid. Sunt qui Maſſenũ fuiſſe tradunt, ſed Epidauri manſiſſe. Tullius ait ſepultum fuiſſe Cynoſuris Arcadiæ vrbe. Colebatur primò Epidauri, vnde Epidaurius dictus. Cæterùm Romam accitus, vrbem ipſam graui peſtilentia liberauit, in cuius honorem inſigne templum in inſula Tyberis illi conſtruxerunt, coluerúntque in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurũ profectis tempore peſtilentiæ, vt Æſculapium Romam portarent, ſerpens grandis nauem ingreſſus eſt, quem illi deum Æſculapium eſſe rati, ſecum duxerunt. Plin. lib. 4. & Ouid. Metamorph. 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenſes caprã. Duos habuit filios arte medica præſtantes, Machaonem & Podalyrium. filias Hygeã, Æglen, & Panaceã. Primus dentium euulſionem inueniſſe fertur. Medicinam ampliauit: ob eámque rem in deorum numerũ receptus dicitur. Duo eius filii bello Troiano Agamemnonem ſequuti, nõ mediocrem opem commilitonibus attulêre.

Æſculápii delubrũ, Plin. 4. 5. 29. Eius fons Athenis, Plin. 2. 106. 9. Vide in EPIDAVRO.

Æſêpus, fluuius Lyciæ ſub Ida. interpres Homeri lib. 2. & 4. Iliad. quanquam Oppian. lib. 1. de aucupio montem ſic nominat eo loci.

Æſéruia, Ptolemæo Samnitum vrbs in Italia,

nunc Eſernia.

Æſimédes, XV Athenienſium rex, regnauit annis X.

Æſina, ciuitas propinqua Troiæ, in qua Priamus Gorgythiona ex Caſtianira ſuſcepit, qui poſtea ab Aiace Telamonio eſt interemptus.

Æſis, Vmbriæ ciuitas, à qua Æſinates populi, Ptolemæo. Hãc etiam vrbem Æſiam ab Æſi fluuio appellat, qui in Picena ex Apennino fluens, in Adriaticum mare effluit. Plin. lib. 2. Caſeum, inquit, Æſinatẽ ex Vmbria. Vide AESISIVM.

Æſis, fluuius Vmbriæ in Italia, & Æſium, oppidũ ab ipſo flumine dictũ, vt author eſt Plinius 3.5.55. aliàs Æſer.

Æſiſium, vrbs Vmbrorũ. Ptolem. hodie Aſſiſia.

Æſolani, Plin. lib. 3. cap. 5. in eodem etiam Aſulanos nominauerat tanquam ab his diuerſos.

Æſon, Cirnei vel Creæi filius, frater Peliæ regis Theſſaliæ, & pater Iaſonis, qui ab eo vocatur Æſonides. Ouidius,

Æſonides mutaſſe velim quocõiuge fœlix, &c.

Æſonẽ verò Medea, Iaſonis rogatu, annoſitate decrepitũ ſuis veneficiis robuſtiori ætati reſtituit.

Æſon, vrbs Theſſaliæ, ab Æſonis patre dicta. Stephanus.

Æſõpus, philoſophus & fabulator clariſs. Phryx genere, conditione ſeruus, tempore Crœſi, Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicauit. Horat. lib. 2. epiſtolarum,

Quæ grauis Æſopus, quæ doctus Roſcius egit.

Inde Æſopian⁹. Hieronymus, luxta Æſopianã fabulam, hic miſer vita, miſer morte, & miſer forma. Huius vitam Maxim⁹ Planudes ſcribit.

Æſõpus, anagnoſtes Mithridatis eruditiſſimus, ſcripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas.

Æſõpus, tragœdus, amicitia iunctus Ciceroni, de quo 7. Epiſt. famil. ſæpe cum eo ad videndum in Curia pronuntiantem Hortenſium profectus eſt, teſte Valerio: in maximas opes ex hiſtrionica peruenit, adeò vt ſeſtertiũ centies ei patina ſteterit: filium reliquerit adeò diuitem, ſimul & prodigum, vt is vniones acetoliquefactos cœnis apponeret. Plinius.

Æſõpus, fluuius, qui Zeliam prætẽ labitur. Plinius.

Æſõpus, hiſtoriographus, Anaximenis & Philonis tempore floruit. Plutarch. in Solone.

Æſquilinus, mons Romæ, vnà cum Quirinali & Viminali à Seruio Tullio, v i Romanorum rege vrbi adiunctus, aliàs Exquilinus dicitur.

Æſtræum, oppidum Macedoniæ: & Æſtræi, populi, eius vrbis incolæ. Ptolem.

Æſulani, aliàs (Aſulani) Plin. 3.5. III. Vide AESOLANI.

Æſyme, vrbs Thraciæ. Vide OESYME. Steph.

Æſymnus, vnus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Home. Iliad. 11.

Æſyrmus, vrbs Thraciæ. Homer. Iliad. 8.

Æta, Colchorum rex, Medeæ & Abſyrti pater. Vide AEETES.

Æta, mons in Theſſalia. Melius per œ.

Ætalia, inſula in Liguſtico mari. Vide ETHALIA & AETHALIA. Plin. 3.6.7. & li. 5. ca. 30.

Ætalide, pars tribus Leontidis. Steph.

Æthâle, vel Æthalia, inſula Tyrrhenorũ, quæ & Lemnos. Stephan.

Æthêa, vna ex centum vrbibus Laconiæ.

Æthéria, gens. Plin. lib. 6. cap. 30.

Æthícia, regio Theſſaliæ inter Tymphæam & Athamaniam. Stephan.

Æthíope, inſula maris Oceani, Macarea antè appellata. Plinius lib. 5. cap. 31.

Æthiópia, Hebræis Cus, quaſi nigra vel nigredo, Græcis ardorem ſiue incendium ſignificat. Regio eſt Aphricæ, ab Æthiope Vulcani filio dicta. Aliis pars Aphricæ, torridæ zonæ ſubiecta inter Arabiam & Ægyptum, ab Indo flumine conſurgẽs, inter Nilum & Oceanum, & in meridie ſub ipſa ſolis vicinitate. cuius gens primùm Etheria appellata eſt, deinde Atlantia, mox Æthiopia. Plinius li. 6. ca. 30. Voſater. lib. 11. Ptolemæus lib. 4. cap. 7. De duabus Æthiopiis, Plinius 5. cap. 8. ezech. 29. & 30. amos 9. nahum 3. ſophoniæ 1. iſaiæ 11.

Æthiópia, Ægyptiorum armis attrita. Plin. lib. 6. cap. 29.

Æthiópia vnde dicta, Plin. 6. 39. 1. Quàm diu clara, 6. 29. 77. Eius magnitudo, 6. 30. 38. Menſura, 6. 29. 79. & inde. Diuerſa nomina, 6. 30. 1. Mõſtra in ea, 6. 30. per totum. Situs, 6. 30. 48. & Ptolem. lib. 4. cap. 7.

Æthiópiæ duæ, Plin. 5. 8. 3. 4. Ptolem. lib. 4. cap. 7. & 28.

Æthiópiæ magnes, Plin. lib. 36. cap. 17. Smaragdi, 37. 5. 28. Arena, lib. 36. cap. 9.

Æthiópici maris inſulæ plures. Plin. 6. 31. per totũ

Æthíopes quales, Plin. 2. 80. 1. Miraculo habiti, cũ primi viſi ſunt, 7. 1. 4. Emporiũ eorum, 6. 29. 35.

Æthíopes Arrotherræ, Plin. 6. 29. 38. Atabuli, 6. 30. 11. Daratitæ, 5. 1. 39. Heſperii, 6. 31. 17. Perorſi, 5. 1. 38, & cap. 80. 5. 2. Tarolei, lib. 5. cap. 8.

Æthiopum gentis deſcriptio, Plin. 5. 8. per totum. Qui primi eorum, 6. 29. 86.

Æthiopum caput Meroe, Plin. 2. 75. 7. Æthiopes minio tinguntur, 33. 7. 6.

Æthiópium, regio Lydiæ apud Hyllum. Stephan.

Æthíops, qui ex Æthiopia eſt: Æthiopicus & Æthiopus Seruio, & Æthiopiſſa. Sũt qui Æthiopes dictos putent à Cus, filio Cham. Cus enim Hebraica lingua niger interpretatur. Hi quõ-

d. i.

dam ab Indo flumine conſurgentes, iuxta Ægyptum inter Nilum & Oceanum in meridie, ſub ipſa ſolis ciuitate inſederunt: quarum tres ſunt populi, Heſperi, Garamantes & Indi. Heſperi ſunt Occidentes, Garamantes Tripoli, Indi Orientes. Vide Stephanum.

Æthlius, Iouis filius, & pater Endymionis. Heſiodus.

Æthon, ſolis equus, quorum quatuor ſunt, quatuor diurnæ circuitionis qualitates demõſtrãtes. Pyrois, id eſt rubeus, eò quòd primo mane ſurgentibus à terra vaporibus ſol rubeat. Eous, id eſt ſplendidus, eò quòd exhalatus ſol iam diſſolutis vaporibus ſplendens ſit. Æthõ, id eſt ardens: nam ſole iam medium cæli tenente, lux eius coruſca eſt, & cunctis feruidior videtur. Phlegon autem quartus ex croceo colore in nigrum tendit, & in tempore terram amans, oſtendens adueſperaſcente die ſolem terram petere, id eſt occaſum.

Æthra, filia Pithei regis, & vxor Ægei, matérque Theſei. Vide AEGEVS.

Æthra, Oceani & Thetyos filia, vxor Atlantis filiæ Iapeti, qui ex ea XII filias, & vnũ filiũ Hyãthem ſuſcepit, ſed Hyanthes in Libya à ſerpente occiſus eſt: cuius mortem cùm quinque ſorores nimium deflerent, luctu contabuerũt: ſed Iouis commiſeratione inter ſydera ſunt tranſlatæ, Hyadéſque à fratris nomine dictæ. Reliquæ ſeptẽ, eò quòd plurés ſuperſtites manſiſſent, Pleiades ſunt appellatæ. Timæus Græcus ſcriptor.

Æthra, mater Pithei, de qua Ouidius in Epiſtola Ariadnes.

Æthræa, olim dicta eſt Rhodus: & incolæ, Æthræi. Stephanus.

Æthræa, inſula. Plin. 5.31.24.

Æthria, inſula. Plin. 4.12.103.

Æthuſa, inſula. Plin. lib. 3. cap. 8.

Æthyſſei, populi Libyæ Marmarinis vicini. Stephanus videtur legendum Marmaridis.

Aëtius Conſul, Valerii Romani Cõſulis collega, ex agricola Magiſter Equitum factus, à Bonifacio bello victus, deinde Hunnorum præſidio priſtinæ dignitati reſtitutus.

Aëtius Conſul, Studii collega, à Valentiniano proſperitati eius inuidẽte, eúmq; pertimeſcẽte occidi iuſſus eſt. Procop. lib. 3. belli Vandalici.

Aëtius quaſi ἄθεος, Arriani dogmatis inſecutor, ſophiſta: à quo Aetiani, qui modò Eunomiani dicuntur. Trip. hiſt. lib. 5. cap. 13. & ſequẽt.

Aëtius, medicus, cuius libri extant, & quædam epiſtolæ. Dictus Aetius, id eſt aquilinus, qui fuit ex Antiochia Syriæ, diſcipulus Eunomii, tẽpore Conſtantini imperatoris.

Ætna, mõs Siciliæ, prius Ineſia appellatus, vt tradit Volaterranus, perpetuo igni terribilis, & quãdoq; globos igneos lógius emittẽs, circa radices amœniſſimus eſt, multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Iupiter Gigantes deiecit fulmine, vt fabulantur poetæ. Quare autem Ætna flammas euomat, Trogus libro 4. explicat. Sicilia, terra eſt cauernoſa & fiſtuloſa, quo fit vt ventorũ flatibus pateat, vnde ignis concipitur. intrinſecus ſulphur habet & bitumen: vbi ventus per ſpiramenta cauernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem: ſic Ætnæ durat incendium. Motus ergo ventorum cauſa incendii eſt. ab Ætna fit Ætneus, a, um.

Ætnæ montis deſcriptio, Plin. 3.8.11. Incendiũ, 3.8.11. Quòd ſemper ardeat, 2.109.1.

Ætna, ciuitas Siciliæ, Inaſſum prius dicta, ab Hierone condita. Steph.

Ætnæ, & Hymari filius Gelon. Steph. in Gela.

Ætnénſes, populi. Plin. 3.8.21.

Ætólia, Græciæ regio in tertio ſinu Europæ, Epiro Acarnaniæ & Locris finitima. dicta ab Ætolo Martis filio, cùm ex Elide à Salmoneo vnà cũ Epeo & Piſanto eiectus ad habitandã eã veniſſet. Vnà cum Corcyra Epyro & Acarnania à Gothis deuaſtata, maréq; nauigantibus inutile redditum. Blond. 7. Procopius 3. Hinc Ætolus, a, um, penultima prod. Virg. lib. 2,

Non erit auxilio nobis Ætolus & Arpi.

Similiter Ætolicus, vt ager Ætolicus: & apud Ouidium, Ætolius heros, id eſt Diomedes.

Ætóliæ populi, oppida, fluuiique. Plin. 4.2. per totum.

Ætolus, Plin. lib. 7. ca. 56. Martis vel Endymionis filius, cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionẽ, quæ poſtea ab ipſo Ætolia dicta eſt, ibique genuit filium Pleuronem, à quo vrbs Ætolia dicta. Huius autem duo filii fuerunt, Cures & Calydon: à quibus rurſus aliis vrbibus nomina data ſunt.

Ætoli, filius fuit Calidon. Stephan.

Æxónia, vrbs Magneſiæ: & Æxone, pars tribus Cecropidis.

Æx, ſcopulus. Plin. lib. 4. cap. 11.

Æzica, pars Thraciæ. Stephan.

A F

Afer, aut potius Apher. ἄφερις. Vide AFRICA.

Afránius, Pompeii dux, Arabas iuxta Ammanũ ſubegit. Plutarch.

Afránius Annibalianus Cõſul, Aſclepiodoti collega: quorum ætate Carporum & Baſtanarum gentes in Romanum ſolum tranſlatæ ſunt.

Afránius, poeta comicus, teſte Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis & diſertus, quòd in togatis excellit, inquit Quintilianus: vtinámque non inquinaſſet argumenta puerorum fœdis amoribus, mores ſuos faſſus. Ho-

ratius huius meminit,
Dicitur Afrani toga conueniſſe Menandro.
Auſonius quoque,
Qui toga facundi ſcenis agitauit Afrani.

Africa vel Aphrica, dicta ab Aphro vno ex poſteris Abrahæ, qui aduerſus Libyã exercitũ duxit, & ibi deuictis hoſtib⁹ cõſedit. Libya & Heſperia à Græcis dicta, tertia pars orbis, quæ freto Herculeo à Nilo, cæteriſq; orbis partib⁹ diducitur. Hãc ab intio, vt ait Salluſtius, habitauerunt Getuli & Libyes aſperi incultique, quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum velut pecoribus. Sita eſt inter Aſiam, Europam, & Auſtrum, incipiénſque à finibus Ægypti, ad Gaditanum mare vſque protenditur. In hac ſunt Mauri, Getuli, Numidæ, Garamãtes, Æthiopes, & nobilis vrbs Carthago, vbi propriè Aphricã dici volũt: reliqua enim terræ pars quõdã Libya dicebatur. Incipit à finib⁹ Ægypti, pergẽs iuxta Meridiem per Æthiopiam vſque ad Atlantem montem, à Septentrionali parte Mediterraneo mari cõiuncta clauditur, & in Gaditano freto finitur. Habet prouincias Libyam Cyrenenſem, Pentapolim, Byzantium, Carthaginẽ, Numidiam. Sunt qui Africam diuidunt in maiorem & minorem. Et minorem ab Occaſu Numidiam habere, ab ortu Cyrenaicam, à Septentrione Mediterraneo mari terminari. In ea olim fuiſſe Carthaginem, Vticam, Hipponem, Rhegium, & fluuium Bragadam. Maiorem verò eſſe quæ à Meridie incipit, & vſque ad Occaſum protenditur. Hinc Africus, a, um, vt Africus ventus, qui ab Occidẽte flat cõtra Vulturnum, dictus ab Africa, vbi primùm incipit.

Africæ propria deſcriptio, Plinius 5. 4. per totũ, & Ptolem. lib. 4. cap. 3. Africa quæ propriè dicitur, Plin. 5. 4. 1. 7. 11. Africæ propriè quot populi, coloniæ, oppida, Plin. 5. 4. 27. Menſura, 5. 4. 10. Tertia orbis pars, Plin. prolog. 3. 12. Vbi ſita, ibidem 14. Africa & Libya eadem, in prologo, 5. 1. Quota terræ pars, 6. 33. 11. & inde Africa paucorum ſinuum, in prologo, 5. 2. Nomina eius ineffabilia, ibidẽ 3. Solitudines eius vbi, 5. 8. Inſulæ circa eam, 5. 7. per totum. Africæ totius menſura, 6. 33. 11. Africæ deſcriptio, lib. 5. in VIII primis capitibus. Africæ noctes æſtate roſcidæ, lib. 2. cap. 62. Africæ gẽtes caſtella inhabitant, in prolo. 5. 5. Vbi fertilis, 5. 1. 22. Qui venti in ea ſereni nubiliq;, 2. 49. 47. Quibus animalibus careat, 5. 5. 8. 14. Serpentes eius & feræ, 5. 4. 16. 17. Africæ alumen, 35. 15. Parietes ex terra, 35. 14. 1.

Africânus, na, nũ: vt gens Africana, & Scipio Africanus. Videtur autẽ differre Afer ab Africano, quòd Afer, gentile nomẽ propriè eſt: quanquã Maro dicit, Armentarius Afer: Africanus, denominatiuum, vt Scipionũ à deuicta Africa. Beda. Afer dicitur, ex Africa ortus.

Africánæ, abſolutè dicuntur pantheræ, quæ & variæ, quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plinius, Senatuſconſultum fuit, ne liceret Africanas in Italiã aduehere. Deducitur autẽ hoc nomẽ ab α priuatiua, & φείκη horror, vel φείπω horrore concutior: quia maximus ibi ſolis calor eſt.

Africânus, Alexandri cõſiliarius, doctiſſimus iuris profeſſor, Papiniani diſcipulus. Lamprid. Idem in ſacris literis doctus. Eutrop. lib. 6. cap. 23.

Africum mare, vide APHRICVM.

A G

A'gabus, nomen Prophetæ. act. 11.

Agáctari, populi, aliàs Agaturi. Plin. 6. 28. 68.

Agaêtus, Scytharum rex.

Agag, rex Amélech dictus. 1. reg. 15.

Agagammátæ, populi. Plin. 6. 7. 9.

Agalaſſes, populi ab Alexandro oppugnati. Plutarchus.

Agamántes, populi circa Mæotim. Plin. 6. 7. 9. Sed emendati codices habent Agagamantæ.

Agámea vel Agamia, promontoriũ & portus circa Troiam. Stephanus.

Agaméde, oppidum Leſbi inſulæ. Plin. 5. 31. 55. Vide Stephanum.

Agamédes & Trophonius adytum Delphicum ex quinque lapidibus ſtruxeruñt. Stephanus in Delphis.

Agaméminon, Mycænarum rex, regnauit annis XVIII.

Agaméminon, Atrei & Atropes filius, vt Homerus ait, Pliſthenis verò, vt Heſiodus, & frater Menelai, Mycænarũ & Argiuorũ rex, quaſi ἄγαν μένων, hoc eſt perſeuerans, & Thyeſtis ſucceſſor, qui omniũ Græcorũ cõſenſu imperator delectus ad expeditionẽ Troianã profectus eſt, vbi plurimos labores, & maximas principũ ſimultates pertulit. Briſeidam præterea, quam Achilli ſuſtulerat, reddere coact⁹ eſt. Ilio capta, inter alia, Caſſandra Priami filia ei in ſortem ceſſit, quæ etiam mortẽ ei prædixt: ſed ille verbis eius minimè fidem habens, ad vxorem Clytemneſtrã, cui domi cum quibuſdam liberis relicti imperii curã tradiderat, reuerſus, ab Ægyſto Thyeſtis filio, qui omnia prius tacitè occupauerat, imò & vxorem ſtuprauerat, ſimulata amicitia, & Clytemneſtræ conſenſu in litore, ſeu, vt aliis placet, in conuiuio, quod ingens ei vxor parauerat, interfectus eſt. Quod facinus Oreſtes Agamemnonis & Clytemneſtræ ægrè ferens, Ægyſthum & matrẽ in vindictam patris occidit. Cæterum habuit ſceptrum à Vulcano fabricatum, item clypeum, in cuius medio erat

Gorgonis effigies, in zona verò draco voluminoſus. Hinc Agamemnonius,a,um.

Agamnéſtor, x i Athenienſium rex, regnauit annis x x.

Agándei,populi.Plin.6.7.16.

Agápitus,Conſul,Anatolii collega.

Agápitus,i i pōtifex Romanus,annorū c x x i x, menſibus i x,diebus ſeptem præfuit.

Aganíppe,fons Bœotiæ à Cadmo mōſtratus,prius Enippe dictus, Apollini & Muſis ſacer: quaſi valde ab equo format⁹.ἄγαν valde,ἵππος equus: qui fons potus, dictus eſt præſtare facundiam.

Aganíppis,denominatiuū:& Aganippæus,a,um. Ouidius lib.6.Faſt.

Dicite quæ fontes Aganippidas Hippocrenes,
Grata Meduſæi ſigna tenetis equi. Propertius,
Par Aganippea ludere docta lyra. Plin.4.7.15.

A'ganus,vrbs circa Heracleam Ponti. Stephanus.

Aganzua,oppidum. Plin.6.14.2.

Agapênor, præfectus claſſis Agamemnonis. Homerus Iliados 2.

Agapêtus,apud Præneſte puer x i i i annorum ſub Aureliano principe martyrium paſſus eſt.

Agápius,Cōſul Romanus,Anatolii collega, Latinè dilectus,ab ἀγαπάω.

Agápius,Alexandrinus philoſophus,educatus in eloquentiæ ſtudiis, in medicinam commentarios edidit, Byzantii ludum aperuit,magna doctrinæ fama,ingenique ſolertia.

Agápius,philoſophus Athenienſis,poſt Proclum Marini Neapolitani diſcipulus.author Suidas.

Agar, ancilla Abrahæ, quæ interpretatur aduena.gen.16.

Agaréni, populi Arabiæ, nunc Saraceni dicti, in quos profectus Traianus Cæſar cum exercitu, eorum oppidum Agaram mœnibus nudauit: eos tamen nunquam potuit acie ſuperare, tēpeſtate cæli tāquam diuinitus direptos. Dion.

A'garum,promontorium in Sarmatia.

A'garus,fluuius in Sarmatia,quem Sagarim nominat Ouidius. Ptolem. lib.3.cap.5.

A'garus,vrbs & amnis in Sarmatia, à quo & nomen Agarico radici datum creditur.

Agas,Cyrænarum rex.

Agáſides,fuit Lacedæmoniorum rex, vt oſtendit Plutarchus in dictis Laconicis.

Agaſthéneus,pater formoſi Polyxeni, qui nauibus ſuæ gētis præfuit in expeditione Troiana. Homer.Iliad.3.

Agáſtrophus,Pæonis filius,& heros inter primos Troianorum bellatores: à Diomede vulneratus in coxa,mortem obiit. Homer.Iliad.11.

Agáſthus,i i Athenienſium rex, regnauit annis x x x v i.

Agâſus,portus. Plin.3.11.16.

A'gatha,oppidum prouinciæ Narbonenſis,quōdam Maſſilienſium. Plin.lib.3.cap.4.

A'gatha,virgo,Volaterrano lib.3.Carthanenſis & martyr ſub Gallo mamillis torta.

A'gatha,vrbs Phocidis,quam alii Agatheam vocant. Stephan.

Agatharchides,hiſtoricus Samius,de quo Plutarchus in hiſtoria Perſica.

Agatharchus,ſtadium vicit Olympiade prima & ſexageſima, imperāte Athenis Heraclio. Dion libro 4.

Agáthea, Vide AGATHA.

Agáthias, cognomento Scholaſticus, Smyrnæus patria,ſcripſit poſt Procopium res geſtas Iuſtiniani principis,eiúſque ducum Beliſarii & Narſetis,tum in Italia quoque & Africa, ac apud Byzantium res geſtas, quorum tempore ipſe fuit. Compoſuit & quæ vocantur Daphnica,opus elegantiſsimum, coēgítque in volumen diuerſa epigrammata Græca nobilium poëtarum.Suidas.

A'gatho, philoſophus Pythagoricus, frequens Antithetis,adhibitus quondam cōuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiariſſimus: interrogatúſque ab eo, cùm iam eſſet annorum l x x x, ſi robur adhuc vllum ſeruaret:Sanè, inquit: nam nō ſolùm Ver, ſed Autumnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Ælianus de varia hiſtoria.

A'gatho, Athenienſis vir monſtroſæ fortitudinis & magnitudinis, tempore Hadriani principis & Herodis Attici:de quo Philoſtratus in vita ipſius Herodis ait,Adoleſcens quum eſſet, in prima lanugine ſimilis ingenti Gallo, magnitudine octo pedū,vaſta coma,hirſutis oculis ac iunctis,vt vnus videretur,læta facie,naſo aquilino,&c.de quo Volaterranus lib.13.

Agáthocles,tyrannus Siculus,natus patre figulo, cùm libidini, latrocinióque operam dediſſet, gregariam militiā exercuit. Cumque ſtrenuus eſſet,& in concionibus perfacundus, breui ex centurione tribunus militum euaſit:& primo quidem bello contra hoſtes pugnans, magna ſuæ virtutis præbuit experimenta, adeò vt in demortui regis locū fuerit ſuffectus. Nec multò pōſt interfectis Syracuſanis nobilibus, cum Carthaginienſibus bellū geſſit.deinde ſpe ampliandi regni,in Italiam traiecit, vbi cùm deceptus fuiſſet,ex indignatione morbum contraxit,ex quo etiam vita functus eſt.Iuſt.li.22. Africam deuaſtauit,Plut.in Pyrrho.Ouidius,

Fama eſt fictilibus cœnaſſe Agathoclea regē,
Atque abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.

Agáthocles, Ptolemæi ſcortum. Iuſt.lib.30.

A'gathon,Priami filius, qui cum patre Hectoris corpus redempturo,ad Achillem profectus eſt, vt habet Homerus Iliad.lib.vltimo.

Agathópolis, Ptolemæo, vrbs Galliæ Narbonenſis, mons Peſſulanus. Vide AGATHA.

Ἀγαθοῦ δαίμονος, id eſt, boni dæmonis, inſula quædam in mari Indico. Stephanus.

Agathûſa, inſula vnguento nobilis, Atelos à Callimacho nuncupata. vide TELOS. Plinius meminit 4.12.84.

Agathýrnum, oppidum Siciliæ, Plinio authore.

Agathýrſa, vide AGATHYRSVM.

Agathýrſi, populi Scythis vicini. Hieron. Hi multum habent auri ſine auaritia, ſine inuidia. Hos Plinius ſcribit habere capillos cæruleos, vnde & picti dicuntur: aut quoniam verſicoloribus veſtibus induuntur, Virg. lib. 4. Dicti ab Agathyrſo Herculis filio. In commune cum mulieribus coeunt: capillos habent cæruleos, quos vnà cum toto corpore inficiunt variis coloribus. Plin. 4.12. Virg. 4. Æneid.

Inſtaurátque choros, miſtique altaria circum
Cretéſque Dryopéſque fremunt, pictíque Agathyrſi. Vide TRAVSI.

Agathýrſũ, ſiue Agathyrſa, ciuitas, de qua Silius:
Defuerãt Agathyrſa manus, geminóq; Lacone Tyndaris. Meminit Plinius 3.8.10.

Á gaue, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo filium Pentheum ſuſcepit, qui cùm abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipſa matre, reliquíſq; Mænadibus inter Bacchanalia, iam rex Thebanorũ, mẽbratim eſt diſcerptus. Virg. in Culice,

-quò quondam victa furore,
Venit Nyctelium, fugiens Cadmeis Agaue
Infandas ſcelerata manus, & cæde cruenta.

Horatius,

Quid caput abſciſſũ demens cũ portat Agaue?

Agaúni, populi ſunt Septentrionales: quos Homerus circa initium libri 13. Iliad. dixit gentẽ innocentiſsimam, vt quæ ſine diuitiis equino victitat lacte.

Á gauus, vnus è Priami filiis, Homero lib. Iliad. vlt. qui patrem Hectoris corpus ab Achille redempturum comitabatur.

Agbátana, oppidum Syriæ aut Mediæ, &c. Stephanus. Vide ECBATANA apud eundem.

Agdéi, populi. Plin. 6.7.12.

Age, pater Semma. 2. re. 23. quaſi vallis profunda.

Agédicum, Ptolem. aliàs Agẽdicum, vrbs Galliæ, vulgò *Prouins.*

Á gelas, ſtatuarius generoſus, Polycleti magiſter.

Á gelas, VI Corinthiorum rex, regnauit annis XXX.

Agelaſtus, dictus Craſſus, auus Craſsi in Parthis interempti, quem tradunt ſemel tantum in vita riſiſſe. quod factum eſt, cùm vidiſſet aſinũ carduos comedentẽ, dixiſſéque ob id, Similem habent labra lactucam.

Agẽna, Aquitaniæ in Gallia prouincia, Anglis olim conceſſa. Rob. lib. 9. vulgo *Agen.*

Agẽnor, rex Phœnicum, Beli regis filius, quanuis quidã aliter ſentiant. Huius meminit Virgilius libro 1. Æneid.

Punica regna vides, Tyrios & Agenoris vrbẽ.
Genuit Taygetam & Europã filias: filios verò, Polydorum, Labdacum, Cilicem, Cadmum, & Phœnicem. Ab hoc Phœnices dicti ſunt Ægenoridæ. Statius,

Non tulit inſidias diuũm imperioſus Agenor.

Et Agenoreus, poſſeſſiuum. progeniẽ eius enumerat Stephanus in Thaſſo.

Agẽnor, Antenoris filius. Homer. Iliad. 11.

Agenória, dea, à Romanis ſic dicta, quæ ad agendum excitaret.

Agerôchus, filius Nelei, ex Chlori vxore, vt eſt apud Homerum lib. 11. Iliad.

Agéſias, Syracuſan⁹, Olympionica, Soſtrati filius.

Agéſias Cyrenaicus, philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortẽ cõpelleret, vt Cleombroto Ambraciotæ accidit. Cic. in Tuſcul.

Ageſídamus, Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentẽ Pindarus hymnum cecinit.

Ageſilâus, VI Lacedæmoniorum rex, cognominatus Magnus, Archidami filius, poſtmortem Agidis fratris ſui conſtitutus, Phrygiam diripuit, quaſdam ciuitates cepit: Tyſſaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum fluuium fudit, fugauit, cecidit, caſtríſque exuit: Athenienſes & Bœotios apud Coroneam vrbẽ Peloponneſi vicit. Breui corporis ſtatura fuit, & altero pede claudus, maxima tamen virtute præditus. Regnauit annis XLIIII. Iuſtin. lib. 6.

Ageſilâus, Plutonis cognomen.

Ageſinates, populi. Plin. 4.19.6.

Agéſſus, vrbs Thraciæ. Steph.

Agẽtis, Apollinis filius, ex Cyrene virgine, Pelio monte Theſſaliæ rapta, frater Ariſtei. Hunc alli nunc Ageum, nunc Argeum vocant. Iuſtinus.

Agæus. Vide AGETIS.

Aggæus, ſiue Haggæus, nomen prophetæ. agg. 1. quaſi feſtinus ſiue ſolennis vel gyrans.

Aggi, ſiue Haggi, filius Gad. gen. 46.

Agialea, olim Apia, ab Api, IIII Sicyoniorũ rege nuncupata, nunc Peloponneſus: eadem Ægialea dicta eſt.

Á gila, Hiſpaniæ rex, regnauit annis quinque.

Agilâus, tertius Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVII.

Agilúlphus, Thaurinẽſiũ dux, & Longobardorũ rex, apud Æmilium cum Francis pacem iniit.

Agílla, Vide AGYLLA.

Agînum, vrbs Galliæ. Ptolem.

Agis, vel Agides, Lacedæmoniorũ rex cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Eliorum prouinciam igne ferróque vaſtauit, Græcas ciuitates libertati reſtituit, à ſuis ciuibus occiſus eſt in carcere, quòd iuxta Lycurgi leges bona publicare vellet. Fuit & alter Agis, quem Lacedæmonii ſuſpenderunt.

Agis, Pœonum rex, quem Philippus Macedonũ rex coegit in ſuam poteſtatem.

Agiſímba, Æthiopum regio in Africa.

Agiſines, fluuius eſt Orientalis apud Cenſonas & Aphilos, per quem Alexander Macedo ad Oceanum tendens deuectus eſt.

Agla, oppidum. Plinius 3.1.35.

Aglaía, Latinè ſonat lux & lætitia, vna eſt Gratiarum, quæ & Charites dicuntur, alio nomine Paſiphaes appellata. Sunt autem tres: Aglaia, Thalia, Euphroſine, Iouis & Antonoes filiæ, quanuis de earum origine varia ſit opinio, vt eſt apud Perottum. Dicuntur eſſe in comitatu Veneris. Eſt verò Aglaia, lætitia: læti enim in dandis beneficiis eſſe debemus. Vide CHARITES.

Aglaoníce, Hegemonis filia, aſtrologiæ perita, & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent, præuidẽs, iactitabat ſe illam cælo deducere: quæ ob id poſtea in magnas calamitates incidit, adeò vt in prouerbium abierit, πλὼ σελήνην καταγαγεῖν, id eſt, lunam detrahit, vt refert Apollonius lib. 4. Vide Eraſmum in prouerbiis.

Aglaóphena, Acheloi & Calliopes Muſæ filia, vna Sirenum, de quibus infrà.

Aglaóphron, pictor nobiliſſimus, cuius meminit Plinius.

Aglaúros, filia Erichthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata, de qua Ouidius lib. 2. Metamor.

Sic opus eſt Aglauros, ea eſt.

A'gnicis, fluuius. Plin. 6.27.11.

Agnónia, oppidum Thraciæ iuxta Amphipolin. Stephanus.

Agnótes, populi Celticæ iuxta Oceanum. Steph.

Agnus, pars Demetriadis tribus in Attica. Steph.

A'goce, oppidum. Plin. 6.29.66.

Agon, locus eſt certaminis Romæ, qui circus Flaminius dicebatur. Ponitur pro ipſo certamine. Eſt quoque nomen proprium apud Plutarchum. Item Æthiopiæ fluuius.

Agon Neometius, primũ ab Argiuis actus, poſt eum qui ſub Archemoro fuerat. Euſeb.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agon Androgæi, quem ſtatuebat Minos, præmiũ pueros Atticos largiẽs. At Taur⁹ (vir crudelis & Minoi à conſiliis) in agone fortiſſimus vniuerſos in contentione ſuperabat. Tandem factum eſt, vt à Theſeo in palæſtra vinceretur, ob quod Athenienſes pueri tributaria pœna liberati ſunt. Euſeb. Plutarch. in Theſeo.

Agon Olympiacus, ab Hercule inſtitutus, à quo vſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni CCCCXXX. Euſeb.

Agonáles, ludi Seruio, quos Auguſtus Actiacis littoribus deuicto Antonio ſtatuit, ad quod reſpexit Virgilius 3. Æneid.

Actiáque Iliacis celebramus littora ludis. Vide ACTIA.

Agonália, Agonii Dei feſta. Vide in dictione AGONIA.

Agonénſis porta, quæ & Collina porta dicebatur. Cic. Vide AEGONENSIS.

Agónius, deus dicebatur præſidẽs rebus agendis, eiuſque feſta Agonalia, quanuis aliqui eius ſacrificia Agonia dicta velint, quòd in monte fiebant, quos Agones vocitabant. Ouid.

Et prius antiquus dicebat Agonia ſermo.

Et Agonius dies, quo rex Agoniam hoſtiam immolabat, vnde Romæ Agonus mons Quirinalis, & Collina porta Agonenſis appellata.

A'gora, oppidum in Cherſoneſo. Steph.

Agorácritus Parius, ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus, de quo plura apud Volaterranum.

Agorôſus, oppidum Cariæ. Steph.

Agra, oppidum. Plin. 6.28.57.

Agra & Agræ, nomen loci, vide Stephanum.

Agræi, gens Arabica. Steph.

A'gragas, ſeu Acragas, mons Siciliæ, haud longè à Gela, muro olim cinctus, habens in ſummitate oppidum eiuſdem nominis, alio nomine Agrigentum. Veteres apud eũ optimos equos alere, & exinde in Græciam ad agones trãſmittere conſueuerunt. Virg. lib. 3. Æneid.

Arduus inde Agragas oſtendit maxima lõgè.

Plinius 3.8.17. Idem Agragantini bituminis meminit 35.15.23. Vide AGRIGENTVM.

Agráni, oppidum. Plin. 6.26.12.

Agraúle, tribus Athenis. Steph. Vide AGRYLE.

Agre, oppidum, Plino 4. 6.4. oppidum Lydiæ, Stephano.

Agrei, populi. Plin. 6.28.50. & cap. 28.6.72.

A'griæ, & Agriánes, populi Pæoniæ inter Hemũ & Rhodopen. Steph.

Agrícola Coſ. Rom. Clementini collega.

Agrícola, alius Coſ. Euſtachii collega, quorum ætate Imperator Conſtantius obiit. Caſſiod. Paul. Æmil. lib. 1.

Agrigéntum, vrbs Siciliæ Ptolemæo, Straboni, Plinio, à Leuino duce Romanorum ſubacta, hoſte ex Sicilia pulſo, vnde Empedocles philoſophus, & Phalaris tyrannorum ſæuiſſimus

originem duxerunt. Vnde Agrigentinus, agrigentina agrigẽtinum, poſſeſſiuum, vt tyrãnus Agrigentinus, & ſal Agrigentinus, qui in igne fluit, & in aqua vel liquore alio crepitat veluti torreatur, vt ait Solinus. Lege AGRAGAS. Plinius 3.8.18.

Agrigentînus, ſal mirus. Plin. 31.7.48.

Agriophagi, populi. Plin. 6.30.34.

Agrippa quid propriè ſignificet, vide inter dictiones Latinas.

Agrippa, filius Ariſtobuli Magni, Herodis filii à Tiberio Cæſare coiectus in vincula, ſed à Caio Cæſare liberatus, rex Iudææ factus eſt, regnauitque annis ſeptem, anno primo C. Cæſaris. Poſtea Claudius regnum eius cõfirmauit, omne Herodis imperiũ & Liſaniæ addens, tetrarchiam quoque Philippi, Bathaniam, Traconitidem, &c. Chalcidem verò ei abſtulit, Herodémque fratrem Chalcidis regem deſignauit. Ioſeph. lib. 15. cap. 4. De bello Iud. lib. 2. cap. 4.

Herodes Agrippa, ſecundus Iudæorum rex.

Agrippa, cognomento Piſtor.

Agrippa Menenius, cognomine Lanatus, dux à Romanis electus aduerſus Sabinos, de eis triũphauit. Et cùm plebs à patribus ſeceſſiſſet in Auentinum, quòd tributum & militiam toleraret, nec reuocari poſſet, Agrippa apud eam verba faciens: Humani artus, inquit, cùm ventrem otioſum viderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illi miniſterium negauerunt. Cùm eo pacto & ipſi quoque deficerent, intellexerunt vẽtrem cibos acceptos per omnia membra diuidere, & cum eo in gratiam redierunt: Sic ſenatus & populus quaſi vnum corpus diſcordia pereunt, concordia valent. Plura de hoc Volaterranus ſequutus Cæcilium.

Agrippæ M. error de Beticæ menſura. Plinius 3.2.7.

Agrippa Syluius, Tyberini Syluii filius, duodecimus Latinorũ rex, ſubmerſo patri in regno ſucceſſit, & cùm annos quadraginta regnaſſet, moriens Romulum Syluiũ reliquit hæredem.

Agrippa, Auguſti gener, nauali victoria contra Sextum Pompeium inſignis. Virg. lib. 8,

Parte alia ventis & diis Agrippa ſecundis
Arduus, &c.

Fuit itẽ Agrippa cognomẽto Caſtoris, vir in primis doctus, qui cõtra XXIIII Baſilidis hæretici volumina, quæ contra Euangelium ille ſcripſerat, acerrimè diſſeruit. author Hieron.

Agrippa Furius Medullinus, & T. Quintius Capitolinus Barbatus IIII, Collegæ & coss. Romani, Equos Volſcóſque vicerunt.

Agrippa Furius Philo, tribunus militum.

Agrippénſes, Bithyniæ populi. Plin. 5.32.40.

Agrippîna, Neronis mater, & Caligulæ imperatoris coniunx.

Agrippîna, Octauiani Auguſti filia.

Agrippîna, filia Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Auguſti, & eiuſdẽ gener. Alia fuit mater Neronis, quæ poſt viri mortem Claudio Cæſari nupſit, & filio ſuo imperiũ obtinuit, ad ſuã & totius vrbis perniciem. Agrippina, inſignis vrbs, Germaniæ inferioris metropolis, & colonia olim Romanorum. Pomponius.

Agrippîna, ciuitas Colonia, quam ædificauit Agrippina Neronis mater.

Agrippinénſis colonia, eſt ab Agrippina dicta Neronis matre, quæ vt vim ſuã externis quoque nationibus oſtenderet, in oppidum Vbiorum, qui ſunt in Germania inferiore, in quo genita erat, coloniam deduxit. Plin. 4.17.11.

Agriophagi, populi Æthiopum verſus occidens, qui, teſte Solino, ſolùm pántherarũ & leonum carnibus veſcuntur.

Agriſa, oppidum Carmaniæ. Stephan.

Agriſius XIIII, Argiuorum rex, regnauit annis XXXI.

Agrius, Parthaonis filius & Therſitis pater, Homero, cuius nihil præter nudum nomẽ ad nos peruenit. Bocatius. Fuit & Agrius Vlyſſis ex Circe filius, cũ Latino fratre, vt author eſt Heſiodus in Theogonia.

Agroêra. vide Stephanum in ATTALIA.

Agrõ, primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit, vt ſcribit Herodotus libro 1.

Agróſpi, populi. Plinius 6.30.28.

Agrôſus, mons vbi nunc Roma, quem Faunus ex Euandro ex Arcadia pulſo, conceſſit, quem ipſe poſtmodum Pallatinum appellauit.

Agrŷle, vel Agraule, pars tribus Erechtheidis Athenis, & oppidum in Sardinia, colonia Athenienſium. Stephan.

Aguntum, oppidũ Siciliæ. Ptolem. Plin. 3.24.1.

Agus, agnomẽ Apollinis, ob eo quod in viis publicis colebatur. Vide AGYLEVS.

Agylaus III, Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVII.

Agyleus, ſiue, vt habet Macrobius, Agyieus, Apollo dict⁹ eſt ab Atheniẽſibus, quòd ei in viis publicis ſuæ vrbis ex reſpõſo ſtatutis altaribus ſacrificarẽt. ἀγυιὰς enim illi vias dicũt, quæ ſunt intra pomœria. Horat. libro 4. Car. Ode 6,

Dauniæ defende decus Camœnæ
Leius Agyleu.

Agylla, Seruio ciuitas eſt Tuſciæ, à cõditore appellata, cui ex iuſtitia Romana aliud eſt inditum nomẽ. Nam cùm Romani euntes per Tuſciam, interrogantes Agyllinos quæ diceretur ciuitas, illi vtpote Græci, quid audirent ignorantes, & optimum ducentes, ſi prius eos ſalutarent, dixerunt χαῖρε: quam ſalutationem, Ro-

mani nomen ciuitatis eſſe putauerunt, & detracta aſpiratione, eam Cere nominauerunt, vt ſcribit Iginus in vrbibus Italicis. Hactenus Seruius. Vide Stephanũ. Eſt aliàs Cerete vocata,& Agyllina è nomine conditoris,quã Virgilius lib.8. ex Lydia veniſſe oſtendit,cùm ait:

Haud procul hinc ſaxo incolitur fundata vetuſto
Vrbis Agylinæ ſedes, vbi Lydia quondam
Gens bello præclara, iugis inſedit Hetruſcis.

Meminit Plinius 3.5.59. Vide infrà CAERE. A Pelaſgis è Theſſalia profectis condita, à Lydis,quos Tyrrhenos vocauere,Cære appellata.

Agyríni,ſiue Agyrinenſes, populi ab vrbe Agyrio, ſiue Agurio. Plin. 3.8.11. Vide ἀγύρινα in Stephano.

Agýrtes,patrem interfeciſſe ſcribitur. Ouid. lib. Metamor.5,

-Et cæſo genitore infamis Agyrtes.

A H

A'halab,Nomen vrbis.iudic.1.

A'hara,Filius Beniamin. 1.para.8. qui gene.46. Gera dicitur.

Aharéhel,Filius Arum.1.para.4.

Ahaſbái,Filius Machati.2.reg.23.

Ahaſías, VIII Iſraelitarum rex,regnare cœpit anno XVII regni Iehoſaphat, regnauitque annis II.

Aháſthari,Filius Aſhur ex Maara.1.paral.4.

Ahaſuêrus, qui eſt Darius Hiſtaſpis filius, hinnitu equi rex Perſarum confirmatus,regnauit annis XXXVI. Herodot.lib.3.& 7.repudiata vxore ſua Vaſthi, Eſther ſibi matrimonio iunxit.eſth.2.

A'haua,Fluuii nomen.1.eſd.8.

Ahaz,Filius Micha,filii Meribbaal.1.para.8.

Ahi,Filius Somer,filii Heber,filii Bariæ.1.para.7.

A'hia, ſiue Ahias, Filius Siſa, princeps exercitus Salomonis,3.reg.4.1.pa.11. Pater Baaſa,4.reg. 9.Fuit & propheta quidam Silonites,3. reg.11.

A'hiam,Filius Sarar,2. reg.23.qui 1.para.11. dicitur filius Sachar.

Ahícam, Filius Saphan.4.reg.22.

Ahiézer, Filius Ammiſaddai, princeps tribus ſuæ Dan.num.1.2.7.10.& 1.para.12.

Ahílud, pater Ioſaphat illius qui erat à commẽtariis Dauidi.2.reg.8.

Ahíman,Nomen viri,1.paralip.9.18.Filius Enac, ioſue 15.iudicum 1.

A'himas,ſacerdos magnus,cuius ætate Schemaia & Iddo prophetarunt.

Ahi-mélech, Nomen viri de filiis Ithamar. 1. para.24.

Ahin,Filius Semidæ,filii Galaad. 1. para. 7. Heb. Ahian.

Ahinadab,Filius Addo.3.reg.4.

A'hio,Filius Abigabaon, 1. para. 8. Filius item Iehiel,1.par.9.Filius Abinadab,2.reg.6.1.par.8.

A'hion,Nomen vrbis.3. reg.15.4.re.15.2. para.16.

Ahíra, Filius Enan, princeps tribus ſuæ Nephthali.num.1.

Ahíſahar,Filius Balã,filii Iadihel, filii Beniamin. 1.para.7.

A'hiſar,Præpoſitus domus Salomonis.3.reg.4.

A'hiud,Filiꝰ Salomi,princeps tribus Aſer.nu.34.

Ahóbban,Filius Abiſur, filii Semei,filii Onam.1. para.2.

Ahod, Filius Simeonis,filii Iacob, gen. 46.Heb. Ohab:qui 1.para.4.dicitur Iarib.

Ahod, Filius Balam,filii Iadihel, filii Beniamin. 1.para.7.

A'hoe,Filius Bela,filii Bẽiamin,filii Iocob.1.pa.8.

Ahohítes,2.reg.23.1.para.27.

Ahumái,Filius Iahath,filii Subal.1.para.4.

A I

Aia,Filius Sebeon,filii Seir Horræi, gen.36.1. pa. 1.Item pater Reſpha cõcubinæ Saulis, 2.re.3. 21.

Aia,Ciuitas tribus Iudæ. 1.para.7.

A'ialon,Nomen ciuitatis conſtructæ à Roboam, 2.para.11.1.para.8.2.para.28.Vallis nomen, ioſue 10. iudicũ 1. Ciuitas de tribu Dan data Leuitis,ioſue 21.Ciuitas refugii,1.pa.6.Filius Sellum, filii Sadoc,1.pa.6. Filius Amaſai, filii Bori,1.para. 6. Fuit & altera ciuitas in tribu Zabulon, vt in 12. cap. iudicum legimus iuxta Hebræum,Mortuuſq; eſt ac ſepultus in Aialon in terra Zabulon.

Aiath,Eſt ea vrbs quæ Hebræis vocatur Hai. meminit Iſaias cap.10.per quã Sennacherib tranſiit oppugnaturus Ieruſalem,nehem.7.fit eiuſdem mentio.

Aiax,nomen vnius ex elephantis Antiochi. Cic.

Aiax,fluuius ex Lacedæmone promontorio Pindi montis defluens.Stephan.

Aiax, Telamonis filius,ex Heſione filia Laomedontis, fortiſſimus Græcorum poſt Achillem, cum Hectore congreſſus eſt,a quo diſcedente gladio & balteo donatus eſt. Achille poſtea mortuo,cùm Aiax ſibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret,quòd ea Vlyſſes ſua eloquentia à iudicibus accepiſſet, præ nimia ira inſaniens, permulta pecora, & imprimis arietem corpore præſtantem occîdit,credens ſe Atridas & Vlyſſem interemiſſe:verùm ad mẽtis ſanitatẽ rediens, cũ ſe falſum comperiſſet, acri dolore compulſus, gladio quem Hector donauerat,in loco deſerto ſe tranſfodit, cuius cruor in Hyacinthum florem, vel,vt aliis placet,in florem ſui nominis eſt permutatus.Græci fabulãtur totũ fuiſſe inuulnerabilẽ, præterquã in ceruice.Dictus ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, id eſt,à lugẽdo,vt habet Sophonius in Aiace flagellifero.

Aiax,Oilei filius,rex Locrenſium,velox pedibus, peritus haſtæ vibrandæ, capta Troia Caſſandram virginem & vatem, in templo Palladis violauit,quam ob cauſam domum repetens, fulmine à Pallade exuſtus eſt in mari cum ſua naui.Ouid.in Ibin.quamobrem Minerua Caſſandræ irata, tempeſtatem Græcis redeuntibus circa Caphareum montem immiſit,qua multi perierunt, inter quos Aiax fulmine eſt occiſus,ſcopulóque affixus.Alii diſiecti multis pòſt annis in patriã rediere.Virg.lib.1.Æneid. Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.

Aido,Aquitaniæ præfectus, Auſoniã dolo cæpit, ac diruit.

Aidonêus,Pluto appellatus,regnauit tempore Lycei regis Argiuorum,atq; Erichthei regis Athenienſium.Euſeb.

Aidonêus,Moloſſorum rex,Theſeum carceri mã dauit,eò quòd filiam Proſerpinã cũ Perithoo rapere voluerit.

A'ila,Vrbs quæ & Ailath,4.reg.14.16.quam ædificauit Azarias,qui & Ozias dictus eſt.

A'ilam,Filius Seſac,1.para.8.

Ailanítes, ſinus iuxta Egram Arabiæ ciuitatem. Steph.in Egra.

A'ilath,ſiue Ailoth , ciuitas regni Edom,ad mare rubrum,vnde ex Ægypto Indiã verſus,& inde ad Ægyptum nauigatur . Hæc & Aila dicitur, quam ædificauit Ozias, qui & Azarias dictus eſt.3.reg.9.2.paralip.8.26.

Ain, ciuitas in termino Iudæ ad orientem, num. 34.quam tribus Iuda,atque Simeonis ſorte accepit,ioſ.19.1.para.4.quæ deinceps Leuitis eſt tradita,ioſue 21.Eadem vrbs dicitur Æn , Hieronymo Bed-hennim dicta.

A'ius,deus Romanorũ, dictus ab eo quòd aiebat. Nam olim Romæ audita vox eſt ſilentio nocti,clarior humana voce, quæ iuberet magiſtratibus nuntiari Gallos aduentare,& vt prouiderent,ne Roma à Gallis caperetur:ex eo dictus eſt deus Aius , id eſt loquens. Cic.libro 2. de Diuin.

A'laba , ciuitas Hiſpaniæ citerioris , Plinio & Ptolemæo.

Alabánda,ciuitas celeberrima in Caria, Plinio,5. 29.18.Ptolemæo.

Alabándici, populi. Plin. Qui etiam Alabandæ Criſtalli meminit 37.2.43.

Alabándæ, Ioniæ ciuitas,Apollonio rhetore nobilitata. Hinc

Alabándes &Alabandicus qui ſic ab inuicẽ differunt,quòd Alabandicus ſiue Alabandiacus nomen poſſeſſiuum eſt, vnde Alabandicos libellos pro barbaris & ineptis Græci capiunt: Alabandes verò ciues oppidi dicuntur. Vnde carbunculos perfectos,Alabãdes,quaſi municipes appellãt:impolitos atq; rudes,Alabandicos.

Alabánſes,populi Hiſpaniæ,conuentus Carthaginenſis,ſic ab Alaba citerioris Hiſpaniæ vrbe dicti.Plin.

Alabáſtra,vrbs Phrygiæ,vbi lapis Alabaſter inuenitur.Steph.

Alabáſtrum,mons Ægypti,Plinio.

Alabáſtrum,oppidum.Plinius 5.9.75.

Alabáſtrus,fluui⁹ Æolidis regionis.Plin. 5.30.9.

A'labon,vrbs & fluuius quidam.Steph.

Alabúrium,vrbs Syriæ.Steph.

A'labys,fluuius è præcipuis Siciliæ.Plin.Solinus

Alachroæ,populi.Plin.5.4.23.

Alalcoménium,vrbs Bœotiæ,ab Alcomeneo,qui & Mineruam Alalcomeneidem erexit. Steph.

Alália,vrbs inſulæ Cyrni.Herodotus.

Alamánes, ſtatuarius Athenienſis, Phidiæ diſcipulus , cuius opera Athenis plura memorantur.Plin.

Alamánni,populi,Germanis vicini. Steph. Vide ALEMANNI.

Alámath,ſiue Alameth,Filius Becor, filii Beniamin,filii Iacob,1.paral.7.Filius item Iare,1.paral.8.9.Vide ALMATH.

Alánia,regio Scythiæ Europæ,ad Mæotidam paludem : cuius incolæ Alani, quorum meminit Plinius 4.12.143.

Alánte,vrbs Arcadiæ,quam Theopompus in hiſtoria Philippica Alantrum appellauit.Volat.

Alânus,Scythiæ fluui⁹,à quo Alani populi.Plin. libro 4.capite 12.iuxta quos ſunt Troxolani, aliàs Roxolani.Ammianus ſcribit Alanos dici, quos priſci Maſſagetas dixerunt. carnibus veſcuntur,panem non manducant.Martialis, Nec te Sarmático tranſit Alanus equo . Iulius Capitolinus Alanos in parte Daciæ collocat.

Alânus,Gotthorũ Dux , ſub quo Gotthi propter intolerabile Maximi auaritiã,Thraciam, Epirum & Theſſaliam vaſtarunt, cædibúſque replerunt,Valentem fuderunt,qui in fuga iaculo vulneratus cecidit,acceptúſque vili tugurio, inter fomenta expirauit.Diacon. lib.11. Trip. hiſt.lib.8.cap.14.

Alânus,mons Sarmatiæ.Steph.

Alapéni,populi in Arabia felici.Ptolem.

Alaph,Turcarum rex,Ediſſam Meſopotamiæ ciuitatem cæpit,crudeliſſiméq; deſæuiit in Chriſtianos.Blond.Plat.

Alaricus,Gotthorum rex 1111,anno 854 Romam cæpit: ſed poſtmodum ipſo die Paſchæ Gotthi occiſi ſunt.

Alaricus,Vuandalorum & Alanorum, rex Arcadii Aug. v 1, & Probi tempore Italiam ingreſſus , ab Honorio ſedem cùm expeteret , Gallias precario obtinuit.Pomp.in Theod.Blond.lib. 1.Decad.1.

Alási,oppidum.Plin.5.30.

Alástigi,aliàs Alostigi, Hiſpāniæ populi.Plin.3.1.51.58.

Alástor,Plutonis equorum vnus, quorum nomina Claudiano ponuntur lib.1.de raptu Proſerpinæ,

Orphneus crudele micans, Æthónque ſagitta
Ocyor,& Stygii crudelis gloria Mycteus
Armenti,diuiſque nota ſignatus Alaſtor,
Stabant ante fores vincti,ſæuúmq; fremebant,
Craſtina venturæ ſpectantes gaudia prædæ.

Vide ABASTER.

Alâta,ciuitas in Arabia felici, & item in Arabia deſerta.Ptol.5.19.

Alâta caſtra,Ptolemæo, alio nomine Caſtrũ puellarum,vulgò *Edemburg*,Scotiæ regio.

Alaûna,oppidum Britanniæ,apud Ptolemæum.

Alaúni, fluuii duo eiuſdem nominis in Britannia.Ptolem.

Alaúnii,populi Scythiæ.Ptol.

Alauórſi,populi ad Septentrionem vltimi.

Alázer,Barceorum rex.

Alázon,populi finitimi Scythis.Steph.

Alázon,fluuius.Plin.6.10.1.

Alba dea,quæ & Albuna dicitur.Cic. Vide etiam ALBVNEA.

Alba Syluius, Latini Syluii filius,vt Latinorum rex, patri ſucceſſit in regno, qui cùm annis XXXIX regnaſſet, filio ſuo Aty moriens imperium reliquit.

Alba, vrbs in Latio, ab Aſcanio filio Æneæ condita:dicta ab Alba, ſiue ibidẽ ab Ænea inuenta,quam Tullus Hoſtilius euertit. Steph.Longa autem à longo tractu.hinc Albanus. Virg. lib.8, -At vt dictis Albane maneres.

Alba Pompeia,vrbs,Plin.3.5.51.in Gallia togata, à qua Albenſes. Nam è priore Alba fit Albanus.Seruius. Fuit item Alba Morſorum.

Alba,oppidum Hiſpaniæ.Plin.3.19.4.

Alba,ciuitas Longobardiæ ad lacum Fucinum, à qua Albenſes & Albani vocantur.Hoc addere placuit,alteram Albam poſt Albam longam olim Taurinum & Belgradum,vel etiã Nonderalbam appellatam eſſe,nunc Albam Græcá, vulgò *Griechenuuiſſemburg*.

Alba regalis,vulgò *Stuoluuiſſemburg*,vbi reges Vngariæ coronari ſolent & inungi.

Alba,fluuius.Plin.3.3.22.

Albâna,vrbs felicis Arabiæ.Ptolemæus.

Albánia,regio,Steph.inter Illyricum & Macedoniam,in qua eſt vrbs Dyrrachium.

Albánia,regio in Oriẽte inter Colchon & Armeniã à colore populi vocata,eo quòd albo crine naſcantur.Hæc ab oriente ſub mare Caſpium ſurgens,per oram Oceani ſeptentrionalis vſq; ad Mæotidas paludes per deſerta extenditur. In ea Albana ciuitas,& Albanus fluuius.Apud hanc habentur canes ferociſſimi,qui tauros & leones occídunt. Hæc Nomadico generi proxima eſt inter Iberiam & mare Caſpium, ab ortu ſolis mari cõiuncta,ab occaſu Hiberiæ finitima.Boreale latus munitur Caucaſeis mõtibus:Auſtrale Armeniam contingit. Strabo ſex & viginti linguas Albanorum fuiſſe tradit,& totidẽ aliquando reges.Fuère & ſub imperio Perſarum,poſtea Macedonũ,deinde Romanorum: ſed Traianus imperator his regem dedit.Nunc ſub Magno Cohane aut Cane degere creduntur.Ab iſis Albani orti ſunt,quorũ pars hodie in Peloponneſo, pars in Macedonia ſedet,iuxta Dyrrachium, quorũ dux fuit Georgius Scandenberch,qui multa pro Chriſti nomine aduerſus Turcas prælia geſſit.

Albáni,populi,quales.Plin.3.5.138.& cap.2.7.14.

Albáni,populi ab Iaſone.Plin.6.13.25.

Albânus,Macedoniæ Mediterraneæ ciuitas, vnde Albani populi,in eadem Macedonia. Ptolemæus.

Albânus mons,cuius Strabo meminit & Plinius 3.5.137. & rurſus ibidem ante verſus circiter 23. & lacus non procul ab vrbe, vnde vaticinium fuit nũquã Romanos Veium capturos,ni primo ex Albano lacu emitteretur aqua.

Albânum,vrbs maiori Armeniæ,vbi diuus Bartholomæus fuit excoriatus.Hoc etiam nomine dictus eſt fluuius Albaniæ. Plin.6.13.28.

Albânum mare quod.Plin.6.13.15.

Albas,fluuius Tyberis.Steph.

Albénſes, populi Longobardiæ. Vide ALBA. Plin.3.5.3.138.

Albértus,Auſtriæ Dux,Romanorum Imperator, regnauit annis X.

Albértus, II Dux Auſtriæ,imperauit XXXV annis,Moranas ac Sarmatas domuit: Bohemos ſubegit,aduerſus Turcas exercitũ cõſcripſit.Eg.

Albértus de Habis purgio à nepote Ioanne occiſus inter Ryſam Arulámque,Heluetiorum flumina prope Rhenum.Æmil.lib.8.

Albéſia ſcuta quibus Albenſes (qui ſunt Marſi generis) vſi ſunt,quæ & Decumana vocabantur,quòd eſſent ampliſſima,vt Decumani fluctus. Vide ALBOSIA.

Albi montes, Cretæ inſulæ locus, vbi non pluit, authore Plinio.

Albi,populi.Plin.4.18.6.

Albiénſes,hæretici Tholoſates.

Albiénſes Rutheni vnà cum Auernis à Theoderico Francorum duce ſuperati,regnóque Francorum adiuncti.Blond.lib.3.

Albigáunum,Ptolem. Liguriæ vrbs, hodie Albinga dicitur. Vide ALBINGAVNIVM.

Albigénſi ſciſmatici à D.Dominico apud Tholo-

ſam domiti. Blond. lib. 7.

Albiminium, Ptolem. Liguriæ vrbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

Albínga, oppidũ Ligurum, colonia ad mare deducta, cuius incolæ Ligures Ingauni vocantur. Ex hoc loco ad Monæci portum ſtadia ſunt ſeptuaginta.

Albingáunium & Albigaunum & Albium Intemelium, Liguriæ oppida quædam, cùm Ligures partim Ingauni, partim Intemelii dicerentur. Eorum coloniæ ad mare deductæ, altera Albium, quaſi Alpium Intemelium: altera Albigaunium vocitatæ ſunt. Plin. 3. 5. 45.

L. Albînus, plebeius, Romanus, fugiens Gallos, ex rheda vxorẽ filioſq; deſcendere iuſſit: vt Veſtales quæ cum ſacris fugitabant, illuc imponeret. Liuius.

A. Poſthúmius Albînus conſul cum Lucullo res Romanas Græco ſermone ſcriptitauit. In cuius exordio primùm ſcriptum eſt neminem ſuccenſere ſibi conuenire. Gellius. Cornelius Nepos. Suidas. Macrobius.

Albînus, imperator Romanus, dictus quòd exceptus ſit ex vtero candidiſſimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rùbere, cùm inuoluti ſecundis rubentes, erumpente menſtruo perliti profluuio ſanguinis pariter egredientis. Hinc illud Satyrici poetæ:

-modò primos incipientem
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem.

Albînus, Iudææ præfectus, Corbulo Syriæ proconſule, Tyridatem fudit, Artaxata ſolo æquata, Tygranem Armeniæ regem deſignauit. Tacitus lib. 13.

Albînus conſul Romanus, à Seuero Clod. apud Lugdunum victus eſt, capútque eius Romam miſſum. Herodot. lib. 3. Oro. lib. 7. cap. 17.

Albînus alius conſul, Maximi collega.

Albînus Coſ. collega Præſentis.

Albînus Coſ. Amantii collega.

Albînus Coſ. collega Theodoſii. Auguſt. 18.

Albînus v Coſ. & ſolus, ſub quo Odacrem interemptum fuiſſe ait Caſſiodorus.

L. Albíni duo, Numii filii, inter oratores referũtur à Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eiſque Lucium ſimplicẽ & antiquum eſſe: Spurium verò doctum, ex diſciplina Stoicorum.

Albion, Britannia dicta ab albis rupibus, quas mare abluit. Vide ANGLIA. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Plin. 4. 16. 3. Meminit & Stephanus.

Albíon & Bergíon gigãtes, filii Neptuni ab Hercule interfecti, qui cùm Rhodani oſtia tranſiret, Iouem patrem in auxilium vocauit, qui lapidum imbrem demittens, inimicos eius interfecit, authores Pompo. Mela. & Diodorus Siculus.

Albis, Germaniæ fluuius, oriens in montibus qui Bohemiam & Morauiam à Sueuia diuidunt, ex Bohemia per anguſtos montes in Saxoniã penetrat, & hinc in Oceanũ voluitur. Luc. li. 2, Fundat ab extremo flauos Aquilone Sueuos Albis, & indomitum Rheni caput. Plin. 5. 14. 7. Oritur ex Bohemiæ montibus, cuius oſtia hodie Thiethmarſi & Vuilmarſi tenent. Suſcipit autem Multam flumen, Pragenſem præterlabens ciuitatem, deinde Egram, poſtea Salam atque Ortellam. Demum ciuitatem Hamburgum præterfluens, in Oceanum Germanicum vaſto euoluitur ore.

Albium, oppidum. Plin. 3. 5. 45.

Alboînus, Longobardorũ rex, Zepidas vicit, Cõmundũ & Zepidarum reges interfecit. Blond. lib. 4. Decad. 1.

Alboînus, Vngariæ rex, Petro ob libidinem & ſæuitiam pulſo, deſignatus, regnauit annum vnum.

Albula, fluuius Italiæ ex Apennino Romã fluẽs, ab albo colore ſic dictus. Nunc autem Tyberis, vel à Tyberino Syluio, Albanorum rege in eodem ſubmerſo: vel à Tybri, Thuſcorum rege, iuxta eum bello occiſo. vnde Virgilius,

-aſpérque immani corpora Tybris
A quo poſt Itali fluuium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Liuius, Pax ita conuenerat, vt Hetruſcis Latiníſque fluuius Albula, quem nunc Tyberim vocant, finis eſſet. Plin. 35. 48.

Albula, aqua quædam in agro Tyburtino, quæ (vt Strabo teſtatur) vulneribus medetur. Mart.

Canáque ſulphureis Albula fumat aquis.

Dicitur & Albulæ pluraliter. Idem,

Quòd ſiccæ redolet palus lacunæ,
Crudarum nebulæ quòd Albularum.

Albulátes, fluuius in quinta regione Italiæ. Plin. 3. 13. 5.

Album promontorium, Plin. in prologo 3. 16. & 19. 5. 5.

Albũna. Vide ALBADEA.

Albúnea, fons & nemus iuxta Anienem, ſiue à colore aquæ ſulphureæ, ſiue quòd Albunea Latinè ſit, quæ Græcè λευκόθεα dicitur, ab aquæ qualitate. Virg. lib. 6,

-Leucóſque ſub alta
Conſulit Albunea, nemorũ quæ maxima ſacro
Fonte ſonat.

Albúrnus, mons Lucaniæ, Plinio. Virgilius,

Eſt lucos Silari circa, ilicibúſque virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomẽ aſilo.

Dictus eſt à cãdore verticis. Eſt & portus eiuſdem nominis apud Lucaniam.

Albúrnus, nobilis declamator. Seneca in declam.

Albútius Silus,Nouarienſis orator, receptus in Planci oratoris cõtubernium.Iam verò ſenior ob vitium vomicæ Roma Nouariam rediit, conuocatáque plebe,cauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis,abſtinuit cibo. Ex Tranquillo.

T.Albútius, cuius M. Varro meminit, dicítque ſcripſiſſe Satyras Luciliano ſtylo. Nã & Lucilius eum vt Græca miſcentem verba notat his verbis, Græcum te Albuti, quàm Romanum, atque Sabinum,&c. Vide reliqua apud Ciceronem in principio de Finibus.

Alcæus, poeta Lyricus, Athenienſis, primus, vt quibuſdam placet. Eſt & alter Mitylenæus priſcæ comœdiæ poeta, qui docuit fabulas x. Hæc Suidas.

Alcæus, poeta Lyricus Mitylenæus, quem adeò amarũ fuiſſe ſcribũt,vt authoritate ſui carminis multos ex ciuitate reiecerit.Ouid.in Saph.

Nec plus Alcæus conſors patriæque lyræque
Laudis habet,quanuis grandius ille ſonet.
Fuit hic magnificus, breuis, diligens, & plurimùm Homero ſimilis.

Alcæus,Herculis auus,à quo(vt quidam volunt) Alcides dictus eſt.

Alcáirum,Vide BABYLON.

Alcámenes,ſtatuarius. Quintil.Inſtit.2.

Alcaménon, XIII Athenienſium princeps, regnauit annis II.

Alcánes, IX Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXVII.

Alcânor,Virg.Æneid.10,

Huic frater ſubit Alcanor.

Alcáthoë, vrbs eadem cum Megara. Ouid. in Metamorphoſi,

Alcathoë quam Niſus habet. & reliqua.

Alcáthous,Pelopis filius, cædis Chryſippi fratris ſuſpectus,Megaram venit,occiſóque leone,Citheronius dictus eſt:aſcitus Megareo gener, in regno ſucceſſit,& ad hoc Alcathoi vrbem Megaram vocauit.author Direchidas.

Alcáthous Troianus,Hippodamiam Anchiſæ filiã in vxorẽ duxit, & in pugna apud Troiam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt.

Alcênor,vir fuit Argiuus,teſte Herodoto.

Alces,fluuius. Plin.5.32.41.

Alcéſte, vxor Admeti regis Theſſaliæ,quo ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo, quòd breui moreretur,niſi quis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod quum omnes recuſarent,ipſa promptiſſimam ſe obtulit.Iuuenalis,

-ſpectant ſubeuntem fata mariti
Alceſtem:& ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſeruare catellæ.

Plura apud Euripidem in Alceſte.

Alcéſte,es,ſiue Alceſtis,idis,vel Alceſta,æ, Perilai filia,Admeti Phereorum regis coniunx. Vide ADMETVS.

Alcétas, VIII Macedonum rex,regnauit annis XXIX.

Alcêus,inſignis poeta, claruit temporibus Sapphonis,qui & ipſe poeta fuit.

Alchîmus,Pontifex Iudæorum Maximus, à Lyſia, quanuis de ſacerdotum genere non erat, conſtitutus. Ioſeph.cap.14.

Alchîone,mons. Plin.4.10.15.

Alchippe,oppidum Eucino lacu hauſtum. Plin. 3.12.10.

Alcibiades,Imperator Athenienſium,qui cùm ad luxũ ac cæteras voluptates procliuis eſſet,adulatoribus tamen reiectis,à Socrate ad bonas diſciplinas adductus eſt, vnde poſtea affabilis, patiens,& omni virtute præditus euaſit.

Alcídamas,Elates philoſophus, diſcipulus Gorgiæ Leontini,ſcripſit de Muſica.Suidas.

Alcidamus, rhetor antiquus, in primis nobilis, mortis laudationem ſcripſit, authore Cicerone lib.1.Tuſcul.quæſt.

Alcides,Herculis cognomẽ,ab ἀλκὴ, quod eſt robur:vel,vt vult Herodotus, ab Alcæo auo paterno,Andromedes & Perſei & Amphitryonis patre.Idem Seruius ait in librum Æneid.6,

Nec verò Alciden me ſum letatus euntem
Accepiſſe lacu,&c.

Alcimedes,poeta tragicus,Megarenſis, vt ſcripſit Suidas.

Alcimêdis,vxor Æſonis & Iaſonis mater. Pherecydes. Quanquam Homeri enarrator Æſonẽ ex Polymela Iaſonem genuiſſe ſcribit.

Alcimedon,cælator inſignis. Virg.Ecloga 3,

-pocula ponam
Fagina,cælatum diuini opus Alcimedontis.

Alcínous,rex Phæacum in Corbyra inſula, Narſithoi regis filius,Aretem Rexinoris filiam in vxorem duxit. Vlyſſem naufragum honorificè ſuſcepit, eíque coniugium Nauſicaæ filiæ obtulit:demum alia naui muneribus, ſociíſq; datis dimiſit.

Alcínous, hortorum cuſtos, apud Virgilium 1. Georg.de quo etiam Ouidius,

Præbet Alcinoi poma benignus ager.

Et Papinius,

Quid bifera Alcinoo referam pomaria,vóſq;
Qui nunquã vacui prodiſtis in æthera rami?

Dicitur etiã Alcinus,apud Homerũ in Odyſſ.

Alcínous, philoſophus Platonicus,qui epitomẽ compoſuit decretorum Platonis.

Alcíphron Magneſius, Philoſophus Alexandri temporibus.author Suidas.

Alcíppe, ruſtica mulier, cuius ſæpe meminit Theocritus & Virgilius Ecloga 7,

Quid facerem? neque ego Alcipen,nec Phillí-

da habebam,
Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alciſthenes, Sybarita ditiſſimus, cuius mentio fit in mirabilibus Ariſtotelis: aliàs Antiſthenes.

Alcmæon, Amphiarai vatis & Eryphiles filius. Huic Amphiaraus ad bellū proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eíque futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit. qui defuncto patre memor præcepti, vt in patrem pietatem ſeruaret, impius in matrē factus eſt, eámq; necauit. Ex Bocatio. Huic fabulæ à cæteris additur: quum poſtea ob matris cædē Alcmæō furiis agitaretur, veniſſe ad fluuium Phlegeū, à quo luſtratus eſt. Et quum filiam eiuſdē Alphesiboeam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eryphiles fuerat, vxorem illam duxiſſe. Cæterum, cùm aliquādo ad Acheloum fluuium poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſétq; ipſi Callirrhoe, Acheloi filia, monile quod ſuperiori coniuge dederat, etiam huic nuptiarum ſpe pollicitum eſſe. Ad quod tamen repetendum cùm proficiſceretur à fratribus Alphesiboeæ, Themone & Axione, occiſum eſſe: qui tamē & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti perierunt. Vel, vt Ouidius videtur ſentire, à filiis Callirrhoes, quos Iupiter natos, ſtatim deos fecerat, in vltionē patris occiſi ſunt. Ouidius lib. 9. Metamorph. Ab eo fit adiectiuū Alcmæonius, a, um. Propertius lib. 3,
Aut Alcmæoniæ, aut ieiunia Phinei.

Alcmæon, qui & Alcmā, philoſoph⁹ Crotoniates, Pythagoræ auditor, primus de naturæ ratione ſcripſit lingua Dorica. Suidas. Is prim⁹ morbo pediculari periit, vt ſcripſit Ælianus.

Alcmēna, aut Alcmene, Electrionis & Lyſidices filia, Amphitryonis vxor, cui hac lege nupſit, vt mortem fratris ſui, à Thelebois occiſi, vlciſceretur, in qua expeditione cùm Amphitryon verſaretur, Iupiter in Alcmænam ardens, forma militantis viri ſumpta, ante lucem, quaſi expeditione rediens, ad eam acceſſit: illa autem maritum ſuum eſſe credens, cum eo cōcubuit, etſi antea ab Amphitryone prægnans eſſet, cōcepit, & ſic ex vno tempore geminos peperit, Iphiclum ex Amphitryone, Herculem verò ex Ioue. Ouidius,
Leuata eſt Argolis Alcmenæ, potitúrque puerpera voto.

Alcman, vel Alcina è Lydia, Sardienſis poeta Lyricus, filius Talmātis, claruit x. xv iii Olympiade, cùm apud Lydos regnaret Ardis pater Alyatæ: & cùm nimio amore puellā quandam deperiret, amatorios cantus primus inuenit.

Alcmānia, ciuitas Cariæ Mediterranea, aliàs Heraclea dicta. Stephan.

Alcmenes, nomen ſculptoris, Phidiæ diſcipuli. Plinius lib. 4.

Alcmenon, x i i i Athenienſium rex, regnauit annis i i.

Alcmēna, vel Alcumēna, mater Herculis, Amphitryonis Thebani vxor. ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, id eſt, à robore, quoniā mulier multum præſe tulerit animi conſtantiæ, ad viros proximè accedens.

Alcoménæ, ciuitas in Ithaca inſula, & alia Illyriæ.

Alcon, Cretēſis ſagittarius, cuius filiū cùm draco inuaſiſſet, tāta arte direxit ſagittam, vt ea currens in ſerpentis deficeret vulnere, nec tranſiret in filium. Seruius inillud Virgilii,
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.
Fuit hic Erichthei Athenienſiū regis filius, qui ex Attica in Euboeam fugit.

Alcyone, vel Alcynoe, vna ex Pleiadibus ex Alāte & Pleione nata, quæ placuit Neptuno, ex quo peperiſſe volunt Alcyonem, coniugem Ceycis regis Trachiniæ. Vide PLEIADES. Bocatius lib. 4.

Alcyone, Neptuni filia, Ceycis vxor, cùm ad oraculum nauigans naufragium feciſſet, doloris impatiens, ſe ſubmerſit, & deorum commiſeratione in auem ſui nominis mutata eſt. Ouid. lib. ii. Metamor.
Ingemit Alcyone, lachrymas mouet, atque lacertos
Per ſomnum, &c. Vide CEYX.

Alcyone, Eueni fluminis filia, quæ & Marpeſſa dicta eſt.

Alcyoneus, Porphyrionis frater, ab Hercule telis eſt confoſſus: cuius filiæ, quas ſeptem numerāt, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphitryte in Alcyones ſunt mutatæ. quarum nomina ſunt Phoſonia, Anthe, Methone, Alcippe, Pallene, & Drymon.

Alea, vrbs Arcadiæ, & Theſſaliæ, & Carpitanorū

Alea, gens Celticæ. Steph.

Alea, inſula. Plin. 6. 28. 37.

Alebecēri, populi. Plin. 5. 4. 23.

Alecto, furia infernalis, Latinè inceſſans dicta, ab α priuatiua, & λήγω deſino: quia cupiditas nunquam ſatiatur. Tres autem furiæ à poetis deſcribuntur, Alecto, Megæra, & Tiſiphone. Virg. lib. Æneid. 7,
Luctificam Alecto dirarum ab ſede ſororum.
Porrò furiæ dicuntur à poetis filiæ Acherontis & Noctis, vt notant Virgilii interpretes.

Alēcus, fluuius.

Alēdrus, Vide CHYTRI.

Alēgenor, vnus filiorum Boethi: quatuor enim fuerunt, Hippodamus, Electrion, Archilycus & Alegenor, teſte Diodoro lib. 5.

Aleius campus, Locus eſt Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cùm à Pegaſo ab œſtro agitato excuteretur: ſic dictus, quòd in eo cæcus er-

raſſet Bellerophontes, donec periret. De campis Aleiis Plinius 5.27.4. Vide HALAE.

Alēle, oppidum. Plin. 55.18.

Alemannus, fluuius apud Ryſios, originem à ru bro caſtro Rotemburg trahens. hic ad Kelheim oppidum iungitur Danubio. Vulgo Altmola vel Almyl appellatur.

Alemanni, Germani ob id appellati, quòd cùm Germani illi Septentrionales, præſertim Trāſalbiani, mutare ſedes cogitarent, imitati priores Germanos, qui tranſito Rheno, quo ſe totos viros fore oſtenderent, ſibi hoc nominis, quaſi gar ein man impoſuiſſent: & ipſi ſe quòd fortiſſimi bellatores, & viri omnes eſſe & vellent & deberent, Alemannos, quaſi als menner appellauere. Extat hodie Alemannorum agri vetus nomen ſupra Brigantium & lacum Acronium, vulgo das Algau, quaſi Almangau. Beatus Rhenanus. Alioqui Alemāni Teutones, Teutoni, & Teutonici, à Teutone deo, quē venerabatur. Virg. lib. 7,

Teutonico ritu ſoliti torquere Cateias. Lucan. libro primo,

Vidimus & Martē Libyes, curſúmque furoris Teutonici. Idem lib. 6,

Cantaber exiguis aut longis Teutonus armis.

Germani porrò dicuntur, quòd vicini ſint Belgis. Itē & Germanici, vt tradit Suetonius in Auguſto: Vt tamen in quibuſdam Pannonicis & Germanicis aut interueniret, aut non lōgè abeſſet. Rhenicolæ dicuntur, quòd habitent ad Rhenum fluuium. Stephanus Alemānos facit populos Germanis vicinos, habitantes iuxta Lemannū lacum: ſic dictos à Manno Teutonis filio. Sidonius,

Rhenúmque ferox Alemanne bibebas.

Alemánni à Conſtantino, prima congreſſione apud Lingonas victi, ſecūda verò, ſuperati ſunt, cæſáque Alemānorum L X M. Ammian. lib. 15. A Iuliano Cæſare prope Argentoratum Galliæ vrbem victi, totúſque eorum exercitus fermè extinctus. Eutrop. in Conſt. lib. 10. Ammian. lib. 15. A Gratiano imperatore apud Argentarium Galliæ vrbem ſuperati ſunt, cæſáque circiter X X X M. Oroſ. à Theodoberto Metenſium rege Venetias miſſi, à Theodato Romanorum Imperatore victi, atque Italia expulſi. Blond. lib. 3. Decad. 1. à Clodoueo Francorum rege victi, ſubactíque ſunt. Æmil.

Alenīticus, ſinus. Plin. lib. 6. cap. 28.

Aleon, oppidum. Plin. 5.29.51.

Aleopetra, inſula in Mæotide.

Aleos, fluuius Erythris. Plin. 31.2.51.

Aleos, colonia. Plin. lib. 3. cap. 5.

Alēria, Plinio, 3.6.3. colonia: à quo

Alēſa, ciuitas eſt Siciliæ, Ptolemæo & Straboni, hinc Aleſinus, na, num. Cicero in epiſt. famil. In Aleſina vrbe. Vide HALESINA.

Aleſium, oppidū Peloponneſi, apud Strabonem.

Aleſius, Sceluntis filius, vnus ex procis Hippodamiæ: vel ſecundum alios, Garagetti filius, vnus ex illis, qui cum Pelope aduenēre: ab hoc Aleſiam petram dictam ait Stephanus, qui etiam Haleſii agri in Epiro meminit, in quo ſal copioſus fiat.

Alethes, nomē fuit proprium viri Troiani, quaſi ἀληθὴς, id eſt verax fuerit. De quo Virgilius lib. Æneid. 1,

-Et quàm grandæuus Alethes.

Alēthes, I Corinthiorum rex, regnauit annis X X X V.

Aletini, populi. Plin. 3. 11. 35. & Aletrini, 3. 11. 38.

Alētium, oppidum Salentinorum in Italia, authore Ptolem. & Plinio 3.21.38.

Aletrinātes, populi. Plin. 3.5.112.

Aleuntinum, oppidum. Plin. 3.8.19.

Alēus, fluuius Siciliæ, & tribus quædam ſiue locus in Co, ita dictus ab Alentio quodam rege. Interpres Theocriti in ſeptimum Idyllion.

Alēus Iupiter, Vide ELIS.

Alex, fluuius Italiæ, Straboni. alias Alecus.

Alexānder Aphrodiſæus, interpres Ariſtotelis, ſed tali ingenio qui Ariſtotelem carpat. Suidas & Stephanus.

Alexānder grammaticus, oppido Gottico natus, de varia hiſtoria ſiue materia X X I I I I volumina ſcripſit, peritiſſimus ætatis ſuæ vir.

Alexānder, Aſiæ rex & Syriæ, dictus Balam.

Alexānder, Iudæorum rex, Ancus dictus, regnauit annis X I.

Alexānder, cognomento Magnus, Philippi regis filius, Macedonum rex, Græciæ Imperator dictus, Thebanos vicit ac vendidit. Diod. Iuſtin. Plut. Darium Perſarum regem ſubegit. Diod. Babyloniam & Suſam accepit: Perſepolim diripuit: Coſſæos fregit: cum exercitu in Aſiam traiecit: ad Granicum Perſas ſuperauit: Sardum, Miletum & Halicarnaſſum cepit: terris omnibus vſque ad Phrygiam deuictis, Cyliciam obtinuit. Denique celebrato Hepheſtionis funere mortuus eſt. Regnauit annis X I I.

Alexándri Magni aræ & finis, Plin 6.16. 18. & cap. 17.6.57. Romanorum ad ipſum legatio, 3. 5.89. Itineris eius menſores, 6.17.50. Nauigatio, 6.23.19. Aræ, 6.25.3. Bucephala oppidum, equi eius ſepulchrum, 6. 20. 3.2. Darium vbi vicerit, 6.13.39.

Alexānder, Amyntæ filius, legatos Megabyzi ad Amyntam patrem ſuum miſſos laſciuientes occīdit, Iuſtin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum

rex,regnauítque annis L X I I I.

Alexánder,Aríſtobuli filius,Iudæam inuaſit, cuius exercitum Gabinius vicit. Ioſeph. lib. 14. cap.11. Belli Iud.lib.1.cap.17.

Alexánder,qui & Epiphanes, X I Syrorum rex, regnauit annis V ſecũdum Ioſephum, ſecundum Eutropium vero, X & menſes V I I I.

Alexánder, Caſſandri filius,Macedonum rex,regnauit cum Antipatro annis I I.

Alexánder,X I X Macedonum rex, regnauit annum vnũ, interfectus eſt à Ptolemæo Alorite. Plutarch.in Pelopida.

Alexánder, X Corinthiorum rex, regnauit annis X X V.

Alexánder,Olympiadis frater,Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Timóleõ Leptinam ad deditionem coegit, in Peloponneſum exulatũ miſit,ciuitates libertate donauit. Diod.

Alexánder Phæræus,Theſſalorũ tyrannus. Plutarch. in Pelopida. Meminit eius permultis Cicero Offic. lib.2.

Alexánder, Pyrhri filius,Epirorum rex, regnum Macedoniæ occupauit.

Alexánder Zebenna, X V I I Syrorum rex, Demetrium vicit,regnauit annis I I. Iuſtin.li.39.

Alexánder, X I Syrorum rex,à Ptolemæo Philometore conſtitutus,regnauit annis V.

Alexánder,Iudæorũ rex,regnauit annis X X V I I. Iamneus à Ioſepho & Philone dicitur.

Alexánder , natione Phryx, apud Carthaginem Imperator electus,à Conſtãtini exercitu iugulatus eſt. Eutrop.lib.11.

Alexánder, V I I Conſtantinopolitanus Imperator, vir luxu & ignauia perditus,regnauit anno vno, & menſe vno.

Alexánder Epirotes vbi obiit. Plin.3.11.2.

Alexándra,Iudæorum regina,vxor Alexandri,filium Hircanum ſacerdotio præfecit: Phariſæis vniuerſæ Iudæorum Reipub. adminiſtrationẽ commiſit, regnauit annis I X.

Alexándria,vrbs Ægypti,non longè à Nili oſtio: quod Canopicon dicitur,ab Alexandro Macedone condita: quã Dinocrates architectus metitus eſt mirabili ingenio,quindecim millium paſſuum laxitate,ad effigiẽ Macedonicæ chlamydis orbe gyrato lacinioſam, anguloſo dextra læuáque procurſu. Marcotis locus ad meridianã vrbis partem Euripo Canopico oſtio immittitur. Habuit olim ſcholas omniũ diſciplinarum liberalium,fuítque ob commoditatem maximum totius orbis emporium. Conſtructum autẽ fuit ante Saluatoris aduentum anno vigeſimo ſupra trecenteſimum,intra ſpatium ſeptendecim dierum(vt teſtatur Iuſtinus lib.11.)cum ſex milibus murorum paſſibus. hodie *Scanderia* vulgò dicitur à Turcis.

Alexándria Ægypti difficulter aditur , Plin.5.31. 3.&cap.12.36.34.Obeliſcus in ea,Plin.36.9.6.15. A quo condita architecto,37.7.15.Deſcriptio eius,5.10. per totum.& cap.34.6.4.Nomos,5.9. 16.Diſtantia eius ab Heliopoli, 6.23.47. à Sicilia,6.33.6.Vocabatur etiam Pharos. Steph.

Alexándria,vrbs Aſiæ, etiam ab Alexandro condita.

Alexándria,vrbs Scythiæ.

Alexándria, vrbs Liguriæ vel Lõbardiæ, ab Alexandro pontifice maximo condita. Dicitur item Alexandrêa. Propertius,

-Noxia Alexandrea aptiſſima tellus.

Alexándria Ægypti,ab Alexandro,poſtquam Ægyptum ſine labore obtinuiſſet,cõdita: ab Antiocho, Ptolemæo ad Peluſium nauali pugna victo,obſeſſa. Liu. lib. 4. Decad. 5. Eandem à Romanis ſubuerſam Cæſar publicis inſtauratuit expenſis. Caſs. Diocletianus Alexandriam menſe V I I I cepit,optimates cecîdit. Læt. Oroſ. Eutrop. Demum à Perſis quoque capta eſt. Blond.

Alexándria,apud Tanarum fluuium à Mediolanenſibus,Placentinis,& Cremonenſibus ædificata. Blond.

Alexándria ab Alexandro,victis Parapomiſſadibus,ad Caucaſum montem ædificata.

Alexándria, iuxta Bactrum, Plin. 6.16. 17. Carmaniæ oppidum, Plin. 6.23.70.Ciliciæ, 5.27.2. iuxta Caſpium,6.13.40. Indiæ,6.23.5.9.Alexandria Margiana vbi,6.16.6.Ad Tigrin fluuium, lib.6.cap.27.Troadis, 5.30.16. Stephanus octodecim huius nominis ciuitates enumerat. Idẽ alibi , prius Rhacotes dicebatur , vnde Rhacotites.

Alexãdríni, à Ptolemæo Ægyptiorum rege miſſi, Romam venerunt,& amicitiam,quam à Romanis petierant , obtinuerunt. Eutrop.lib. 2. Iidem regem Auletẽ regno eiecerunt: qui Romam fugiens,auxilium P.R. quæſiuit,& à Gabinio reductus eſt. Plutarch.in Catone. Strabo Geograph.lib.17.

Alexandrópolis, Parthorum ciuitas,ab Alexãdro Magno conditore. Plin.6.25.15.

Aléxia,Ptolemæo Rigiacũ.vide in RIGIACO. Diodoro lib.5. ab Hercule condita, totius Celticæ metropolis. vulgò vocatur *Arras*. Aliis eſt Alexia.

Alexium,vide LISSVS,hodie oppidum quoddam in Burgundia. Plin.34.17.12.

Alexis Thurius,prius Sybaris,poeta comicus ante Menandrum: reliquit plures fabulas.habuit filium Stephanum comicum. Suidas.

Alexis, Aſinii Pollionis ſeruus: ſic dictus,quaſi ſine reſponſione,ac ſuperbus. quem Virgilius rogatus ad prandiũ,cùm vidiſſet in miniſterio

omnium pulcherrimum, dilexit, eúmque dono accepit. Hũc autem dilectum fuiſſe Pollionis conſtat, & Virgilium gratum ſe futurum exiſtimaſſe, ſi eum laudaret, cuius forma Pollio delectabatur: qui eo tempore Tranſpadanã Italiæ partem tenebat, & agris præerat diuidẽdis. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilii, Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexim.

Alexius puer, Cõſtãtinopolitanus Imperator, regnauit annis II I, Andronico à patre cõmiſſus, primò tutorem egit, dein imperii conſortem: demum Alexium interfecit. Æmil. lib. 5.

Alexius Comnenus, Nicephorum Conſtantinopolitanum Imperatorem regno exuit, monachum fecit, regnauitque annis XXXIII.

Alexius, Græcorum Imperator, fratrem oculis & vita priuauit.

Alexius Murtillus, puerum Alexium veneno interemit. Æmil.

Alfaterni, populi. Plin. 3. 5. 11. & cap. 12. 3. 10.

Alfellani, populi. Plin. 3. 11. 35.

Alfredus, VI Anglorum rex, ab Adriano II regia corona Romæ honeſtatus, regnauit annis XXVIII. Polyd. lib. 5.

Algidus, mons haud lõgè ab vrbe Roma, in quo eſt Algidum oppidum, hodie ſylua, latrociniis incolarum accommoda. Horatius,

Quicunque aut gelido prominet Algido.

Meminit etiam Stephanus.

Alia, fluuius Italiæ: aliàs Allia. Vide INFRA.

Alian, Filius Sobal, 1. paral. 1. qui geneſ. 36. Aluan dicitur.

Alicarnaſſus, Nomen loci, 1. mach. 15.

Alien, aliàs Aliæ, inſulæ. Plin. 6. 29. 38.

Alimãla, regio Lyciæ. Stephan.

Alimis, Nomen ciuitatis, 1. mach. 5.

Alimus, untis, pars tribus Leontidis, nimirum in Attica. Stephan.

Alina, Vide CRYA.

Alinda, oppidum. Plin. 5. 29. 18. aliàs Hynidos. Vide ALINA in Stephano.

Alindõa, vrbs Macedoniæ. Stephan.

Aliphyræi, populi Arcadiæ. Plin. 4. 6. 8. Vide Stephanum.

Aliptes, fuit fons apud Epheſum.

Aliſarna, vrbs Troadis. Stephan.

Aliſum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo. aliàs Aliſus.

Aliſta, inſulæ Corſicæ vrbs Ptolemæo.

Alitemii, populi Libyæ.

Alizones, Vide HALIZONES.

Alladius, qui & Remus, ſeu Aremulus Syluius, Agrippæ filius, XII Latinorum rex, regnauit annis XIX. ob impietatem fulmine ictus interiit. Oroſ. lib. 1. cap. XX. Dionyſ. lib. 1.

Allalia, vrbs Corſicæ inſulæ, à Phocenſibus condita, Herodot. Stephanus, malim Alalia, vt ſupra.

Allante, vrbs Macedoniæ & Arcadiæ. Steph.

Allantenſes, populi Macedoniæ. Plin. 4. 10. 10.

Allaria, vel Alloria, ciuitas Cretæ. Stephan.

Allia, fluuius, qui à Cruſtuminiis mõtibus, præalto defluens alueo, Tyberino amni miſcetur quadrageſimo ab vrbe lapide. Hinc Allienſis dies dictus eſt, tanquam infauſtus. Silius,

Maior & horrificis ſeſe extulit Allia ripis. Virgil. lib. 7,

Hæc erat in faſtis, cui dat grauis Allia nomen:

Quóſq; ſecãs infauſtum interluit Allia nomẽ.

vbi Seruius dicit aliud eſſe interpoſitum. Nã quod Lucanus lib. 7. dicit,

Non iſtas habuit pugnæ Pharſalia parteis,
Quas Aliæ clades.

Non de flumine Allia intelligendum eſt, cùm ibi oſtendat omnes clades, quas Romani ſuperioribus temporibus paſſi ſunt, non eſſe cum Pharſalica clade comparandas, quæ alias ſuperauit. Aliæ igitur cùm ibi prima correpta ſit, eſt ab Alius alia aliud. Ad hoc flumen Romanus exercitus olim deletus fuit à Gallis Senonibus duce Breuno. Lucanus,

Et damnata diu Romanis Allia faſtis.

Allifani, populi. Plin. 3. 5. 11.

Alliſa, Samnitum vrbs, Ptolemæo.

Allium, vrbs inter Pyrgum & Oſtiam.

Allobroges, populi Galliæ Trãſalpinæ, qui Narbonenſibus aſcribuntur: ſiti ſunt iuxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes & Pedemõtani, victoria Fabii & Catilinæ coniuratione noti, ad tractum Lugdunenſem olim ſiti, Ptolemæo. Horatius,

Nouiſq; rebus infidelis Allobrox.

Vide Stephanum.

Allobrogum regio. Plin. 3. 4. 16.

Alloêra, Lydiæ vrbs, Attalia poſtea dicta. Steph.

Allon, Pater Sephei, patris Ziza, 1. paral. 4.

Almath, ciuitas in tribu Beniamin, 1. paral. 6. Filius item Bechor, filii Beniamin, 1. paralip. 7. Heb. Alemeth. Vide ALAMATH. Eadem vrbs quæ & Almon.

Almedeſſos, oppidum. Plin. lib. 4. cap. 11.

Almene, ciuitas ad Euxinum Pontum. Stephan.

Almericus, Guidonis frater, rex Cypri.

Almericus, Balduini frater, Hieroſolymorũ rex VI, Ægyptios vicit, Alexandriam cæpit, reddidit Soldano: Cares, nunc Cayrum, propter nõ ſeruatam à Soldano fidem obſedit. Blond. lib. 3. Æmil. lib. 5.

Almo, fluuius Romæ vicinus, apud quem Romani olim ſacra Cybeles faciebãt, eodem ritu quo Galli ſacerdotes in Phrygia, ſimulachrum deæ cultuſque victimarios ibidem facientes. Lucã.

Et lotam paruo reuocant Almone Cybelem.

Almon, oppidum in Theſſalia. Plin. 4. 8. 1.

Ἅλμων, Stephano ciuitas eſt Bœotiæ: aliàs Almonia. Vide MINYA & SALMON. Steph.

Almon, ciuitas tribus Beniamin, ioſ. 21. eadem vrbs quæ & Almath.

Almópia, Macedoniæ pars. Steph.

Almópii, populi. Plin. 4.10.9.

Almops, Neptuni & Athamantidos Helles filius, à quo Macedoniæ pars Almopia: vnus fuit gigantum, qui contra Iouem bella mouerunt. Stephanus.

Almos, Siſyphi filius, vt inquit Apollonius, frater Porphyrionis, ex cuius filia Chryſogone & Neptuno natus eſt Minias rex Orchumeni: idem tamen Minyæ matrem Hermippē Beoti filiam appellat.

Aloēus, gigas, cuius filii dicuntur Martem vulneraſſe, à quo patronymicum Aloides fuit, Titanis & Terræ filius, cui coniunx fuit Iphimedia: quam cùm violaſſet Neptunus, duos ex ea peperit filios, Otum & Ephialtem, qui & Aloidæ dicuntur, quos Alocus educauit vt ſuos: & cùm nouem digitis ſingulis menſibus creſceret, gigantibus aduerſus ſuperos bellum parantibus, nec ob ſeniū Aloeus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adiutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Duxit ſecūdam vxorem Eurybœam. Lucanus,

Impius hanc prolem ſuperis immiſit Aloeus.

Virgilius in 6,

Hinc & Aloidas geminos, immania vidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere cælum
Aggreſſi, &c.

Alogiáni, hæretici ſic vocati tanquam ſine verbo: quia Domini verbum recipere noluerunt, Ioannis Euangelium reſpuentes.

Aloín, ciuitas Theſſaliæ. Steph.

Alônis, inſula & ciuitas Maſiliæ. Steph.

Alónæ, vrbs Hiſpaniæ Tarraconēſis, Pomponio.

Alóne, inſula iuxta Cyzicum.

Alóne, Paphlagoniæ ciuitas. Steph.

Alóni, populi. Plin. 6.26.16.

Alontigicéli, populi. Plin. 3.1.51.

Alóntium vel Alúntium, oppidum Siciliæ, Ptolemæo & Plinio.

Alope, mulier, à cuius nomine cognominata Alope, Theſſaliæ ciuitas, de qua Homerus lib. 2. Iliad. Plin. 4.7.14. & cap. 29.5.43. Alia eſt Attice, alia Ponti, vnde Penteſilea nata eſt: quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, ſexta circa Locridem, &c. Stephan. Theocriti Scoliaſt. Alopen Theſſaliæ aut Magneſiæ ciuitatē vocat.

Alopeconnêſus, inſula, Plin. 4.12.107. oppidum, 19.3.6. Steph. Vide CALARVS.

Alóros, Macedoniæ vrbs, Pompon. lib. 2. Steph.

Alóſtigi, Vide ALASTIGI.

Alpes, ἄλπεις παὶ ἀλπειναὶ ὄρη. Steph. Ἄλπια ὄρη, vel Ἄλφεια, à candore niuium dictæ, quia perpetuis ferè niuibus adbeſcunt. Sabini enim Alpum dixere, quod poſteri Latini Album. Silius,

-clauſas niuibus rupes, ſupoſtáque cælo
Saxa vocat. Sunt autem montes altiſſimi, Galliam Tranſalpinam à Ciſalpina diuidentes, nūc verò promotis finib⁹ termini ſunt Italiæ & Germaniæ. In longitudine centū millia paſſuū patét à ſupero mari ad inferū, vt Cælius tradit: Liuius verò tria millia ſtadiorū. hos Annibal aceto peruios fecit, quos tamen Galli ante Annibalis aduentū quinquies traiecerant. Lucan.

Gallica per medias rabies effunditur alpes.

Romano imperio ſaluberrimæ, Plin. 3.4.1. Ab Annibale exuperatæ, 36.1.7. Sæpe tremuerunt, lib. 2. cap. 80. Earum longitudo, Plin. 3.19.17. Altitudo, 2.67.12. Geminæ fauces, 3.17.3. Trophæū, 3.20.13, & inde. Incolæ, 3.20, per totum. Alpinæ gētes à quo victæ, 3.20.16. in his Saliunca qualis, Plin. 21.7.31. Cryſtallus, 37.2.44.56.

Alpîa, littus ad Septentrionem Tyrrheni & Ionii maris. Stephan.

Alpíni vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum. Steph.

Alpêſa, oppidum. Plin. 3.1.58.

Alphêus, Vide ALPHEVS.

Alphæus, pater Iacobi Apoſtoli. matth. 10. marc. 2. luc. 6.

Alphatérni, Vide ALFATERNI.

Alphatéria, Vide NVCERIA.

Alphéias, dicitur Arethuſa apud Ouidium lib. 5. Metamorph. quaſi Alphei filia:

Tum caput Eleis Alpheias extulit vndis.

Alphênus, nomē eſt ſutoris apud Horatium lib. 1. Sermonum,

-vt Alphenus vafer in omni
Abiecto inſtrumento artis, clauſáque taberna
Sutor erat.

Alphênus, vir doctiſſimus, iuris profeſſor, Alexandri à conſiliis. Lamprid.

Alphêſa, oppidum Bæticæ Hiſpaniæ, Plinio.

Alpheſibœa, Phlegei fluminis filia, quā Alcmæon donato illo monili, quod Eriphylæ matri detraxerat, in vxorem duxit.

Alpheſibœus, paſtor. Virgil Ecloga 5,

Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus. ab ἄλφω inuenio, quaſi inueniens boues.

Alphêus, fluuius Elidis Arcadiæ ciuitatis, iuxta Piſas defluens longo curſu in Achaiā, & ibi à terra abſorptus, atque ſubter mare defluens, ex Græcia in fontem Arethuſam apud Syracuſas in Sicilia ſe attollit, inde in mare Siculū cādit. Virgilius 3. Æneidos,

-Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc

Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur vndis.

Strabo lib. 6. ait Alpheum ſumere originem in Peloponneſo, & per mare ſub terra in Arethuſam fontem terminari. quamobrem finxerunt poetæ Arethuſam venatricẽ deamatam ab Alpheo, fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Ortygiam, quam Alpheum fuiſſe inſequutũ Pauſanias dictum exiſtimat, quòd Alphos vitiliginis ſpeciem curet. Plin. 4.5. 10.11. & cap. 106.3.8. & cap.5.31.5.

Alphónſus, I I I Hiſpaniarum rex, cognomento Magnus, regnauit annis X L.

Alphónſus, I I I I Hiſpaniarũ rex, regnauit annis V, menſibus V I I.

Alphónſus, V Veremundi filius, Hiſpaniarũ rex, regnauit annis X X X V I I. Ritius X X V I I eũ regnaſſe ait. Volater.

Alphónſus, V I Hiſpaniarũ rex, regnauit annis X L I I I.

Alphónſus V I I, Alphonſi V I nepos, ex Viraca filia Raymundi Barcinonis comitis vxore, poſt maternum auum imperauit annis L I.

Alphónſus V I I I, cognominatus Bonus, Hiſpaniarum rex, paternum regnum recepit, Elionoram Angliæ regis filiam vxorem duxit, regnauit annis L I I I.

Alphónſus X I, Caſtellæ rex, regnauit annis X L. Is aduerſus Saracenos fœliciter pugnauit, ſubiugatis oppidis Alcala & Bencay, quã nunc Regalem appellant. Volater. lib.2.

Alphónſus, Aragonum rex, Neapolim cæpit, Apuliæ regnum pulſo Renato obtinuit.

Alphónſus, cognomento Caſtus, Hiſpaniarũ rex, regnauit annis X L I.

Alphónſus, Hiſpaniarum rex, regnauit annis X I X.

Alphónſus, Hiſpaniarũ rex, de quo Plati. in Clementem.

Alpînus, poeta, Memnonis Auroræ filii, bella deſtripſit, ſed tã malè, vt ab Horatio dicatur, Memnona ſuis carminibus iugulare.

Alpion, lacus, Plinio.

Alponos, ciuitas & mons Macedoniæ. Aliqui Theſſaliæ ciuitatem faciunt. Eſt & alia Locrorum, qui Epicnemidii vocantur. Steph.

Alſátia, ab Hungaris per Alemanniam illuc & Lotharingiã deſcendentibus vaſtata eſt. Æmil.

Alſius campus. Vide TRAGASAE.

Alſium, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo. Plin. 3.5. 30. 60.

Alſus, nomen eſt paſtoris apud Virgiliũ lib. 11. Æneidos,

Sic rigido latus enſe ferit Podalirius Alſum
Paſtorem.

Altádas, X I I Aſſyriorum rex, regnauit annis X X X I I, quibus perpetuis deliciis ſe exatiauit; exiſtimans vanum eſſe laboribus & ſuæ vitæ miſeria continuò laborare, non quidem aliorum, humanæque gentis vtilitate & beneficio, ſed exitio & ſeruitute. Beroſus.

Altânus, ventus ab Alto denominatus. Flatus omnis (inquit Seruius) qui eſt ripæ & pelagi, ventus à terra conſurgens. Plin. lib.2. cap.43.

Altéa, Œnei regis Ætoliæ vxor, & mater Tydei, teſte Seruio in illud Virgilii Æneid. 6,

Hic ille occurrit Tideus, hic inclytus armis
Parthenopeus, &c. Vide ALTHAEA.

Altéllus, Romulus dictus, quaſi in terra altus à lupa: ſiue quòd telis aleretur, ſiue quòd rebus geſtis excelſus ac glorioſus eſſet, ſeu quòd à Tatio Sabinorum rege in colloquium poſtulatus, alternis vicibus eum audierit.

Altêus, Thuſci filius, Ianigenum rex, regnauit annis X X.

Althæa, Theſtii filia, & Œnei Calydoniæ regis vxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audiuit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quàm diu ſtipes, qui tunc ardebat, ab igni inconſumptus maneret. Hunc aſſeruauit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quadam ſeditione occubuiſſe intellexit. quem vt etiam mortuum audiret, ſtipite concremato obtinuit: nimiáque ob hanc rem cõcepta lætitia etiam ipſa periit.

Althæa, vrbs Olcadum, noua ciuitas dicta. Stephanus.

Althémon, Vide CRETENIA.

Altinum, vrbs olim in littore Venetio florentiſſima iuxta Aquileiã. Pomponius. Plin.3.18.2.

Altus, prope Theſſalonicam eſt. Steph.

Alua, Ciuitas Idumæorum. gen.36.

Aluan, Filius Sobal. gen.36.

Aluérni, vel Aruerni, aut Auerni, populi Aquitaniæ, qui cùm ſe à Troianis oriundos eſſe dicerent, audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide AVERNI.

Aluóna, Lyburnæ vrbs, Ptolemæo. Plin.3.21.7.

Alus, locus ad quem deſcenderunt filii Iſrael à Daphca, aſcendẽtes in terrã Chanáan. nume.33.

Alútæ, gentes. Plin.3.21.5.

Alutrénſes, populi. Plin.31.8.11.

Alyácmon, vel Haliacmon, fluuius Macedoniæ. Plin.20.13.14.13.

Alyátta, regio Bithyniæ, ab Alyattis imperio. Stephanus.

Alýbas, aliàs Metripontium in Italia: vel Thraciæ ciuitas: inde Alybantius. Steph.

Alýba, regio, Hom.2. Iliad. non procul à Myſia, vbi argentifodinas eſſe dixit. Steph. Hellanicus ſcribit eſſe paludem Ponticã. Vide CHALYBES.

Alýcus, ciuitas Peloponneſi. Steph.

Alýchme, in qua Alychmias Mercurius colitur. Stephanus.

Alýsius, Bacchus, ἀπὸ τῦ λύω, id est soluo.

Alysonii, populi Scythiæ Asiaticæ. Herodot. lib. 4. ab Alysothea filia Dymantis dicti. Ouid.

Quanuis est illum proles enixa Dymantis
Æsacon, vmbrosa furtim peperisse sub Ida
Fertur Alyxothoë, &c. Hæc à Priamo peperit
Æacum, qui postea in mergum versus est. Bocatius, Vide AESACVS.

Alyzêa, ciuitas Acarnaniæ, ab Alyzo Icari filio dicta. Steph.

A M

Amáad, Ciuitas tribus Aser. iosue 19.

Amadáthi, Pater Aman. esther 3.

Amadôca, ciuitas Sarmatiæ in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadẽ Sarmatia. Ptolem. Stephanus Scythiæ populos esse scribit, & terram eorum ἀμαδόκιον vocari.

Amadôcus, Odrysiorum rex.

Amal, Filius Helem. 1. paral. 7.

Amálchium, Plinio, maris Oceani septentrionalis portus.

Amálec, Filius Eliphaz ex Thamna concubina. gen. 36. A quo

Amalecítæ, populi, genes. 14. regum 30: quos Amazias vnà cum Idumæis & Gabaonitis superauit, belloque interfecit decem milia hominũ totidem captis. Ioseph. lib. 9. cap. 9. 11. paral. 15.

Amalthêa, nutrix Iouis. Nam Melissus rex Cretæ duas filias habuit, Amalthæá & Melissam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutriuerunt. Lactant. lib. 2. Inst. Alii dicunt nutricem eam fuisse capram, & Amalthæam dictam, vt Parmenius poeta Græcus: & Melissi filias Adrasteam & Idam faciunt.

Amalthæa, Sibylla. Tibullus,

Quicquid Amalthæa, & quicquid Marpesia dixit.

Amam, ciuitas in tribu Iuda. ios. 15.

Aman, nomen principis. esth. 3.

A'mana, Fluuius Damasci, qui & Abana dicitur, 4. reg. 5. Est & mons Ciliciæ, qui & Amanus dicitur, in quo oppidum Bonite est. hic à Syris, (vt Plinius inquit lib. 5. cap. 22.) Ciliciam separat. cantic. 4.

Amándræ locus. Plin. 6. 10. 36.

Amanóides, Ciliciæ promontorium, Pomponio sic dictum, quòd formam effigiémque Amani circum nauigantibus exhibeat.

Amántes, Ptolemæo, populi Pannoniæ inferioris, quæ hodie Vngaria dicitur. Plin. 3. 23. 5. & li. 3. cap. 25. & lib. 2. cap. 7. 4. 10. 11.

Amánthes, populi in Aphrica, Troglodytis proximi, apud quos tum salis, tum carbũculorum & gemmarũ copia est, adeò vt ex sale domos sibi extruere dicantur. Solinus.

Amántia, ciuitas Macedoniæ. Ptolem. Steph.

Amantíni, Vide AMANTES.

Amânum, portus. Plin. 4. 20. 5.

Amânus mõs Ciliciam a Syris separans. Luca. li. 3,

-venere feroces
Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani.

Strabo lib. 11. Alii putant esse montem Cappadociæ, qui & Taurus dicitur. Stephanus à Tauro descendere scribit, & sic dictum, quòd Orestes cum Iphigenia Dianam illuc perferẽs insania liberatus sit. Est autem Ptolemæo, portio montis Tauri ad Ciliciam. Plin. 5. 22. 5. & cap. 34. 6. 15.

Amáni montis portæ, Plinio, 5. 27. 2. Amanicæ pilæ, Ptolemæo.

A'mara, ciuitas Arabiæ fælicis, nõ procul à Mara metropoli. Ptolem. lib. 6. cap. 7.

Amáracus, filius Cynaræ, regis Cypri, qui casu lapsus, dum ferret vnguenta, fregit alabastrum. Deinde cùm nimio dolore contabuisset, in herbam odoriferam eiusdem nominis, deorũ com miseratione commutatus est. Dicitur & Persa & Samsuchus, vulgò Maioranam vocant.

Amáramis, Iosepho, nomen patris Mosis.

Amaránti, populi Colchici, à quibus Phasis profluit. Steph.

Amárdi, vel Amarbi, populi Hircaniæ ad sinum Scythicum. Plin. 6. 13. 14. & lib. 6. cap. 17. Stephanus ex Strabone scribit Amardos esse populos Hyrcanis vicinos: Mardos autem in Persia. Vbi verò Mardorũ suo loco meminit, Hyrcanis gentem facit.

Amária, siue Amarias, pater Godoliæ, patris Chusi, patris Sphoniæ prophetæ, sopho. 1. Filius itẽ Meraioth, filii Zaraiæ, 1. paral. 6. 1. paral. 31.

Amarthêus, primus Saites Ægyptiorum rex, regnauit annis VI.

Amaryllis, pastoris rusticæ nomen proprium, cuius Theocritus & Virgilius sæpe meminerũnt: Postquã nos Amaryllis habet, Galathea reliqt.

Amarýnthus, Achaiæ ciuitas non procul à Chalcide, Ptolemæo & Stephano insula Eubœæ.

A'masa, Filius Abigail, sororis Dauid, cuius Amasæ pater, Iether dicebatur. 2. reg. 17. 1. paral. 2. Filius item Hadali, 1. paral. 28.

A'masa, Filius Elcana, filii Ioel, filii Azariæ, 1. paralip. 6. 11. 15. Pater item Malath, 2. paral. 29.

Amasái, Filius Bani, filii Somer. 1. paral. 6.

Amasênus, Volscorum fluuius in Latio, vltra quẽ Metabus, rex Volscorum, suos fugiens, filiam suam Camillam telo alligatã proiecit. Est etiã Siciliæ fluuius. Ouid. 15. Metam.

Nec non Sicanias voluens Amasenus arenas.

Amásia, Germaniæ ciuitas, Ptolemæo, hodie Marpurgium. Plin. 6. 3. 2. 12. Vide AMISIVS. Steff. ii.

phanus Amiſſam Germaniæ ciuitatem facit.

Amáſia, vel Amaſea, vrbs Ponti, Strabonis patria, Stephanus. Eidem Amiſus, vrbs Ponti eſt à Sinope diſtans ſtadiis quingentis, vnde Amiſius & Amiſenus.

Amáſia, ſiue Amaſias, Pater Ioſa principis, 1. paralip. 4. Filius Elciæ, filii Amaſa, 1. paralip. 6. Nomen item ſacerdotis, amos 7. Denique rex Iuda, filius Ioas, filii Ochoſiæ, filii Ioram, filii Achab, 4. reg. Regnare cœpit anno ſecundo Ioas regis Irael, regnauitq; annis 11, Idumæos vicit, 4. reg. 14. 2. paral. 25. occiſus eſt in Lachis.

Amáſias, filius Zechri. 2. paral. 17.

A'maſis, rex Ægypti, cuius tumulus fuit vna pyramidum. Lucan. lib. 9,

Nõ mihi pyramidum tumulis euulſus Amaſis.

Regnauit annis XLIIII. Hic legem condidit, vt quiſque quotannis apud præſidem rationem vitæ redderet, demonſtrareq; vnde viueret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur: qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis tranſtulit ad Athenienſes. Plin. 5. 9. 70.

Amaſis, peditũ Darii dux cõtra Cyrenenſes miſſus, regnauit annis XXV. Herod.

Amáſius, Germaniæ fluui⁹, Ptolemæo, qui Plinio Amiſius dicitur, & Põponio Melæ. Vide infrà, AMISIVS, vulgò *die Ems*.

Amáſii, populi. Plin. 6. 7. 15.

Amáſtris, Ptolemæo, Bithyniæ vrbs. Plin. 6. 2. 4. Steph. vrbs Paphlagoniæ quæ prius Cromna dicebatur. Vide CROMMA.

Amáſtrum, ſiue Amaſtris, vrbs metropolis Paphlagoniæ. Strab. lib. 7. Flaccus lib. 6,

- Peditem pedes haurit Amaſtrim.

Amâta, vxor Latini regis, mater Lauiniæ & ſoror Veniliæ deæ, quæ ne videret Æneam generum, laqueo gulam fregit, priuſquam etiam vrbs ab hoſte eſſet expugnata. Virgil. lib. 2.

Amâtæ, populi. Plin. 6. 20. 29.

Amath, filius Chanaan, qui Amathones inſtituit. Ioſephus.

A'matha, vel Amathe, regio Arabiæ quæ nunc Acmatha vocatur, ab arenæ multitudine. Steph.

Amathe, vrbs Phœniciæ, & alia Siciliæ. Steph.

Amathêa, Nympha, quaſi per arenam currens. ἄμμος harena, θέω curro.

Amathéi, populi. Plin. 6. 28. 66.

Amáthi, Pater Ionæ prophetæ. 4. reg. 14.

A'mathus, Amathuntis, inſula maris Ægæi Veneri ſacra, vnde tota inſula Amathuſia dicebatur. Ptolem. Plin. 5. 5. 11. metallorum fœcũdiſſima. Ouid. Metamorph. 10,

At ſi fortè roges fœcundã Amathunta metallis.

A'mathus, thuntis, Cypri ciuitas, Plin. Veneri ſacra. Virg. lib. 10,

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera. Ouidius,

Piſcoſáq; Gnidon, grauidámq; Amathũta metallis.

Amathuntêus, tea, teum. Virgil. libro 10,

Lactanteis vitulos, Amathunteáſque bidentes.

Similiter Amathuntius, tia, tiũ. Virg. in Cyri,

Nam te iactari non eſt Amathuntia noſtri.

Amathuſiacus, apud Ouidiũ, ab Amathe Herculis filio, vel ab Amathuſa matre Cinyræ. Stephan.

Amathúſia, olim dicta tota Cyprus. Steph. Amathuſa autẽ Ptolemæo lib. 5. cap. 14. Plin. 5. 31. 11.

Amatórie, muſa, quæ & Erato. Ouidius,

Vilis Amatorie, vilis mihi candida Clio.

A'maxa, Amaxantêa, Amáxia, vide infrà cũ aſpiratione: licet apud Stephanũ cũ tenui ſcribãtur.

Amáxitos, oppidum. Plin. 5. 29. 9.

Amáxitos, locus, Plinio 5. 30. 15, aſpiranda videtur. Stephano oppidum eſt Troiæ.

Amázones, bellicoſæ mulieres, magnã Aſiæ partem occupauere, dictæ quòd altera ex mãmis careant. Ab α ſine, & μαζὸς, mamma: vel ab α & μάζα, id eſt puls ſeu panis, quaſi ſine pane, eò quòd tantũ veſcerentur carnibus. Alii ab ἅμα & ζωῶ, tanquã in commune viuentes ſine viris, quaſi ἅμα ζῶσαι. Stephan⁹ dictas putat à Nympha Amazonide, filia Samornæ. Alii ab Amazone puella, Dianæ ſacerdote & regina Epheſi: erãt autẽ Scythicæ mulieres prope Tanim & Termodoõtẽ fluuios habitantes ſine viris: ne tamẽ genus periret, finitimis cõgrediebãtur: & ſi qui mares naſcebantur, ſtatim interficiebant: puellis autẽ dexteram inurebant mammã, quò expeditius dextro brachio in certamine vterẽtur. Harũ reginæ fuerũt Marthefia & Lãpedo, quæ maiorẽ Europæ partem ſubegerũt. Marthefiæ, filia Orithya ſucceſſit, quæ ſororem Antiopen habuit. Poſt Orithyam Penteſilea regno potita eſt, quæ ad bellum Troianum profecta in auxilium Phrygibus, ab Achille poſt multas res præclariſſimè geſtas, occiſa eſt: hæc ſecurim bellicam, & peltam prima omnium inueniſſe dicitur. Claruit quoque inter Amazones Menalippe, itẽ Hippolyte, quæ ab Hercule capta, & à Theſeo in vxorẽ ducta eſt. Salluſt. Iuſt. Virg. Threiciam ſexto ſpoliauit Amazona baltheo. Aliæ fuerunt huiuſmodi mulieres in Aphrica, & ob id Libyæ dictæ ſunt: de quibus Dionyſ. lib. 4. Vnde Silius lib. 2. Hoſpiten Hiarbe filiã, Amazonidem vocat.

Amázonum gens vbi, Plin. 6. 13. 11. 27. Connubia, 6. 7. 3. Opus earum Epheſus, lib. 5. cap. 20. Origo, Iuſt. lib. 2. Priamo vnà cum Menone auxilium tulerunt: templum Dianæ Epheſi cremarunt. Manetho. In Aſiam cum Cimmeriis impetum fecerunt. Euſeb.

Amazónia, Amazonum regio dicitur, & ciuitas.
Amazónium, locus in Attica, vbi Theſeus Amazones vicit: & Cuma ciuitas, vbi Amazones habitabant. Eſt & Amazoniũ in Bœotia, & Mazæum in Bithynia interpolato nomine. Steph.
Amazóniũ mare, Euxini maris pars, ab Amazonibus occupata. Steph.
Amazónius, mons in maiori Aſia præter cuius radices Thermodoon amnis labitur: ſic dictus ab Amazonibus, quæ penes hunc habitarunt, aliàs Amaxónicus. Plin. 5. 27. 37.
Ambárti, populi Galliæ Lugdunenſis, Cæſari.
Ambáſtæ, populi Aſiæ.
Ambáſtum, fluminis nomen in Aſia, Ptolemæo.
Ambæ, ciuitas Arabiæ felicis, Ptolemæo.
Ambáſum, metropolis Phrygum. Steph.
Ambiânum, vrbs Galliæ Belgicæ, quæ Picardia dicitur. *Amiens.*
Ambiáni, ſiue Ambianenſes, populi Galliæ Comatæ; quos Plinius 4. 17. 7. & cap. 31. 5. 22. Bellouacis coniungit.
Ambiáni, Galliæ Belgicæ populi. Plin. Ptolem.
Ámblada, vrbs Piſidiæ. Steph.
Ambrácia, nobilis ciuitas Theſprotiæ Epiri, iuxta Atheronem fluuiũ, ab Ambracia Theſproti filio, prius Eponia & Paralia dicta, vulgò Larta appellatur apud Ptolemæum. Vide DEXAMENAE. Dii quidam feruntur in Ambracia concilium celebraſſe. Fuit Pyrrhi regia, quam Auguſtus Nicopolim à victoria nominauit, cùm viciſſet Antonium. Plin. 4. 1. 5. Steph.
Ambráciæ oræ maligni portus. Lucan. libro 5. 131.
Ambráciæ frondes. Statius 2. Syluarum elegia 2. 2.
Ambraciótes, ſiue Ambraciota, Theombrotus dictus, qui cũ Platonis librum de æternitate animarum perlegiſſet, præcipitem ſe dedit in mare. Vide EPVIA.
Ambrácius ſinus, pars Adriatici maris Epiro adiacens. Plin. 4. 1. 5.
Ambráciæ portus. Plin. 2. 87. 4.
Ámbracus, Epiri oppidum, diuerſum ab Ambracia. Steph.
Ambrónes, gentes Gallicæ, quæ ſubita inundatione maris, quum ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cœperunt. Hos cum Cimbris Teutoniciſque Marius deleuit. Hinc tractum eſt, vt turpis vitæ homines, Ambrones dicantur.
Ambroſius, diuinus & immortalis doctor eccleſ.
Ámbryſus, nomen duarum vrbium, quarũ vnã Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotia. Quidam etiam Amphryſum rectè dici affirmant. Pauſanias Ambroſon quandoque vocauit, ab heroe ſumpto nomine.
Ámbryſus, Plin. 4. 3. 6. vrbs in Ætolia. Strabo libro 6.
Ambubáiæ, teſte Acrone, mulieres Tibicinæ Syrorum lingua dicuntur. Alii Latinum putant, & dictum quòd am, id eſt circum, Baias, locũ amœniſſimum, & voluptatis plenum, verſentur. Horat. 1. Sermonum, Satyra 2,
Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimæ, balatrones: hoc genus omne
Mœſtum ac ſollicitũ eſt cantoris morte Tigelli.
Ambulatri, populi. Plinius 4. 19. 1.
Amélas, oppidum. Plinius libro 5. cap. 27.
Amélech, Pater Ioas, 3. reg. 22. 2. paral. 18. Fuit & alter quidam, de quo ierem. 36. 38.
Amelíacus, fluuius, vide CATANA.
Amêna, ciuitas Mediæ. Ptolem.
Amenóphis, II Ægypti rex, regnauit annis XXI. Edictum de necandis Hebræorum pueris propoſuit, cui per obſtetricum pietatem ſatisfactũ non fuit.
Amenóphis, Ægypti Laerthes III, regnauit annis XL. Græciam, Syriam, & Phœnicen ſuæ ditioni adiunxit, Scythas ſubegit, atq; in Thraciam exercitũ duxit. Herodot. lib. 2. Hic à Iuſtino lib. 1. & Oroſ. li. 2. cap. 14. Vexores dici videtur: ab aliis Seſtoris.
Amenóphis, IIII Ægyptiorum Laerthes, regnauit annis XXVI. Hic quoque Pheron ab Herodoto lib. 2. dici videtur. Fuit filiꝰ Seſtoris, & ob impietatem (quia in Nili exundatione, ſumptum ſpiculum in medios vortices extorſit) excæcatus, rurſuſque poſt vndecimum annum oraculo monitus, vt lotio mulieris, quæ vnum tantum cognouiſſet virum, oculos lauaret, lauit, viſum recepit. Herodot. lib. 2.
Améria, ciuitas Vmbriæ, ante Perſicum bellum annis noningentis ſeptuaginta quatuor condita: vnde ſalix Amerina apud Plinium lib. 14. cap. 9. Et Amerina retinacula pro viminibus. Virg. Georg. Stephanus ἀμέριον vocat. Eſt autẽ ab Amerio ſic appellata, patria Roſcii Amerini, quẽ defendit Cicero. Plin. in deſcriptione Italiæ 3. 4. 16.
Amerini, populi. Plin. 3. 14. 6. Amerinis viſa arma cæleſtia, lib. 2. cap. 57.
Ameríola, oppidum. Plin. 3. 5. 135.
Améſtratus, vrbs Siciliæ. Stephan.
Amicúſia, inſula in mari rubro. Steph.
Ámida, Pediculorum oppidum, à ſapore Perſarum rege ingenti exercitu obſeſſum, captúmque eſt, cæſis Romanis. Ammia. lib. 19.
Amílcar, dux Carthaginẽſis, cognomẽto Rhodos, facundia ſolertiáque inſignis. de ſententia Athenienſium, qui ea tempeſtate creſcentem Alexandri Magni potentiam timebant, in caſtra ad Alexandrum venit, ſeſe & exulem fingens, & militem offerens, Parmenone aditum con-

ciliante,atque ita conſiliis eius exploratis, in tabellis ligneis cera deſuper inductis omnia ciuibus ſuis perſcribebat.

Amílcar an alius,an idem,quem ſuprà nominaui,à Syracuſanis accerſitus contra Agathoclem tyrannum eos obſidione prementem. Trogus lib.32.

Amílcar,cognomento Barcha, pater Annibalis, qui primam ſecundum filiũ Annibalem inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuio & cæteris hiſtoriæ ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amílcarem alium Liuius lib.31. memorat, cùm ait L. Furium prætorẽ Gallos Inſubres rebellantes,& Amilcarem Pœnum in ea acie viciſſe.

Amílco, Carthaginenſium dux, qui cùm nauali terreſtríque bello ſæpe victoria potitus eſſet, demum in Sicilia peſte omnem fermè exercitum amiſit. Iuſtin.lib.1.

Amilînus Euilmerodach. Vide ſupra ABIMADATOCVS.

A'milus, vrbs Arcadiæ, Steph. & fluuii nomen. Vide ANVLVS.

Amínadab,filius Ram, filii Eſron, filii Phares,1. para.2. Pater item Nahaſſon principis tribus Iuda.num.1.1.para.2.ruth 4.

Aminánder,rex Athamanum.

Amínea,regio iuxta Falernum,ferax optimi vini.Virg.lib.2.Georg.

Sunt & Amineæ vites, firmiſſima vina,&c.

Ptolemæo eſt oppidum in Campania,vbi ſunt generoſa vina. Amineum idem falernum vocat,lib.3.Vide AMYNAE.

Aminéi, populi Cãpaniæ,eius agri cultores,qui poſtea dictus eſt Falernus:vnde Aminea vina olim dicta ſunt Falerna, vt à regione nimirũ nomen ſortita: non(vt Seruius ſomniat) ab eo quòd ſine minio eſſent, hoc eſt alba,& ruboris expertia.

Aminénſes,populi.Plin.4.12.

Amípſias,poeta Comicus.Volater.

Amîſus,vrbs Ponti.vide AMASIA, AMISON.

Amíſius,fluuius Germaniæ Põponio,quem Strabo Amaſium vel Amaſiam vocat. Ptolemæus Amaſium,qui Vidrum tamẽ alium(nimirum Viſurgim aut Viadrum intelligit) nominat. hodie Ems vocatur à Germanis, quaſi Emſius corrupto vocabulo:quanquam verius eſt, Latina illa nomina ex Germanis nata deflexáq; fuiſſe.Ortus hic Vueſtphaliæ montanis, inter Friſios,& quos hodie Bremenſes vocant,Oceano miſcetur. Vadianus Pomponii interpres. Plinius 4.14.7.

A'miſon,ciuitas ponti nobiliſſima. Vide AMYSVM, AMASIA.

Amiſodôrus,vide SIDACE.

Amíſſa,vide AMASIA.

A'miſus, Galatiæ vrbs, Ptolemæo, Simiſo à Sabellico dicta.

A'mita,oppidum.Plin.3.11.24.

Amital,Mater Ioachaz,filii Ioſiæ,4. reg.23. Mater item Sedeciæ fratris Ioachaz, 4. reg. 24. Heb. Hannital.

Amitérnum, vrbs Veſtimorum in Italia, Ptole. hodie Aquilia.Ex hac Criſpus Salluſtius natus.

Amitérnum,Campaniæ oppidum.Virg.

Vna ingens Amiterna cohors,&c. Plin.3.5.37.

Amiternini populi, vel Amiterni.Plin.3.12.8.

Amithaón,pater Melampodis medici & Sabinorum vatis.Statius 3.Theb.

-ſolers tibi cura futuri
Amphiaræ datur, iuxtáque Amithaone certus
Iam ſenior,ſed mente virẽs Phæbóq; Melãpus.

Amithaónius,a,um.Virg.3.Georg.

Quæſitæque nocent artes:ceſſere magiſtri
Phyllirides Chirõ, Amithaoniúſq; Melampus.

Amitinénſes,populi.Plin.3.5.61.

Amitóſcuta,regio Arabiæ.Plin.lib.6.cap.25.

Amma, ciuitas in tribu Aſer. ioſue 19.

A'mmana,Vide PHILADELPHIA.

Ammánethus,inſula.Plin.6.28.37.

Ammanítæ,genus Nabathæorum Arabum,Ioſepho,ab Ammano filio Loti.In vetere teſtamẽto Ammonitæ vocantur.

Ammáum,Nomen ciuitatis.1.machab.9.

Ammiel,pater Bethſúa,matris Salomonis, 1.pa.3. quæ & Bethſabee dicta eſt.Filius item Gemalli,num.13.Pater Machir de Lodabar,2. reg.9.1. para.16.

Ammiſadái,Pater Ahiézer,principis tribus Dan. num.1.

A'mmiud,Pater Eliſama, principis tribꝰ Ephraim, num. 1. Pater Samuelis principis tribus Simeon, num.34. Pater Tholomai, 2. reg.13.1. paral.9.

Ammon, alii Hammon,dicitur Iupiter in ſpeciẽ arietis, ſicut colebatur in Libya: quòd ſitienti Libero patri in Arabiæ deſertis,Iouémque imploranti,apparuerit in formã arietis, qui terram concutiens pedibus, fontem oſtenderit. Quamobrem templo illic ædificato Ioui Ammoni,hoc eſt,arenario conſecrauit.Græci enim ἄμμον arenam vocant.De quo fuſius Perottus. Et de Ammonis delubro, Plin. lib.6. cap.29. Ammonis oraculũ vbi,Plin.li.5. cap. 5.Lucan. lib. 9,

Quanuis Æthiopũ populîs, Arabúmq; beatis
Gentibus ac Indis, vnus ſit Iuppiter Ammon.

Sunt qui dicant lingua Ægyptia Ammon Iouem dici: hinc corrupto nomine Ammonem vocitatum. Alii tradunt Ammonem dictũ ab Ammone quõdam paſtore, qui primus illic templum ædificauit. Huius meminere Suidas

& Ariſtophanes ἐν ὄρνισιν.

Ammon, Tritonis filius, Rex Libyæ, pater Dionyſii, qui & Bacchus dicitur.

Ammon, XVIII Iudæorum rex, regnauit annis III. Qui dum imitaretur opera patris, quæ ille in iuuentute præſumpſerat, dolum paſſus à ſuis, in domo peremptus eſt. Ioſeph. lib. 10. ca. 4. 4. reg. 21.

Ammon & Ammonaria, apud Alexandriam ſub Decio martyrio coronati ſunt: quorũ Ammon ex militibus fuit: Ammonnaria ex nobilibus matronis. Euſeb. lib. 6. cap. 29. & ſequentibus.

Ammon, geneſeos 19. Filius Lot ex filia ſua minore.

Ammónia, Mediterranea pars Libyæ, & tota Libya ab Ammone. Stephan. Vide PARETONIVM.

Ammoníacus, a, um, ab Ammonia ciuitate, quæ & Paretonium dicitur Straboni lib. 17: vt Ammoniacum ſal.

Ammónius Alexãdrinus ſummus philoſophus, præceptor Origenis, vt ait Porphyri⁹ libro tertio cõtra Chriſtianos, à puero Chriſtianus fuit. poſtquã autẽ ad maturam ætatẽ peruenit, ſeſe ad philoſophiam conuertit deſerta fide. Euſebius lib. 6 hiſtoriæ ait Ammonium fidem Chriſtianam cum philoſophicis ſtudiis integram illibatámque ſeruaſſe vſque ad extremum.

Ammónius Hernæus Ægyptius, Ioannis Grammatici præceptor, quẽ habuiſſe aſinum ſapientiæ auditorem dicunt: rem ſanè prodigioſam prodidit Suidas.

Ammóthea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, vt placet Heſiodo in Theogonia: ita dicta ἀπὸ τῆ ἄμμου καὶ θέειν, quaſi per arenã diſcurrẽs.

Amnon, Primogenitus Dauid, ex Achinoã vxore, 2. reg. 3. 1. para. 3. Filius Simonis, 1. paral. 4.

Amnus, Inſulæ Dolicæ in Arabia fluuius. Plin. lib. 6. cap. 28. 37.

Amnus, Thuſcorum rex, regnauit annis XXV.

Amnỹſus, vrbs Cretæ: vnde Nymphæ Amnyſiades. Steph.

Amólbus, ciuitas Magnetum, & alia Macedoniæ. Steph.

Amométi de Seribus liber. Plin. 6. 17. 24.

Amon, Filius Manaſſe, rex Iuda, 4. reg. 21. 1. par. 3. 2. para. 33. iere. 1. 25. ſopho. 1. matth. 1. Princeps item Samariæ ciuitatis, 3. reg. 22. 2. para. 18. Tertius quidam, de quo nehem. 7.

Amõna, Vrbs in terra Iſrael verſus mare mortuum, quod eſt in parte orientali Iudææ, iuxta quam Gog ſepultus iacet. ezechiel. 39.

Amordéi, populi, Plin. lib. 6. cap. 17. videtur iidẽ qui ſuprà Amardi: placet primas duas ſyllabas per a ſcribi.

Amórges, ex Larii ducib⁹ vnus, qui in Caria occiderunt. Herodo. lib. 5. In eas inſidias Perſæ noctu incidentes, obtruncati ſunt cum ducibus ſuis Dauriſe & Amorge & Siſamace, nec non Myrſæ Gygis filio.

Amórgos, inſula vna ex Cycladibus, Straboni. Vide Stephanum & Plinium 4. 12. 88.

Amorrhæi, Populi quidam qui Libanũ montem à tergo Phœnicis tenent. Alii Galaad montem, inter flumina Iacob & Arnonem. Alii montanam Pharan inter Sina & Cadeſbarne occupabant. gen. 15.

Amorrhæus, Filius Chanaan. gen. 10.

Amórois, fluuius. Plin. 4. 12. 145.

Amos, Pater Iſaiæ prophetæ. iſa. 1.

Amos, Propheta vnus ex duodecim, cuius prophetia extat.

Amôſa, ciuitas tribus Beniamin. ioſ. 18.

Amos Syrach, Iudæorum dux, regnauit annis XIIII.

Amôſis, Ægyptiorum rex, regnauit annis XXV. Euſeb.

Ampe, ciuitas ad mare rubrum. Steph.

Ampêla, oppidum. Plin. 4. 12. 34.

Ampeloéſſa, oppidum in Decapolitana regione, quæ Syriæ proxima eſt, authore Plinio 5. 18. 6.

A'mpelos, inſula ſeu promontorium, Straboni, in Samo, ex aduerſo Drepani mõtis Icarii. Sed & iuga omnia quæ totam Samũ faciunt montoſam, eodem nomine vocant.

A'mpelos, ciuitas Cretæ, Ptolem. Macedoniæ oppidum, Plin. 4. 10. 17. Ciuitas Liguriæ, Stephano: item promontorium & portus Sami & Cyrenes.

Ampelúſia, promontoriũ Africæ in Mauritania, Ampeluſiam (inquit Pomp. Mela) Græci, Afri aliter, ſed idẽ ſignificante vocabulo appellant. In eo eſt ſpecus Herculi ſacer. Plinius 5. 1. 2. Promontorium Oceani occidui extimũ Ampeluſia nominatur à Græcis. Eſt autem ſitũ in Mauritania, vltra Herculis columnas, vbi quõdam Luſa & Cocta fuere oppida: poſtea Tingi, à quo Tigitana Mauritania dicta.

Amphaliéi, vide PARAVAEI.

Amphané, vrbs Dorica. Steph.

Amphapália, locus Cretæ. Strabo.

Amphaxítes, qui circa Axium fluuium habitat. Steph.

Amphe, vna Cycladum, vide CASOS.

Amphêa, vrbs Meſſénæ. Steph.

Amphíala, oppidum Atticæ, Straboni.

Amphiarái balnea, locus eſt Atticæ, vt ait Stephanus in ἄρμα.

Amphiarãus, Oiclei filius, à quo Oiclides dictus, & maritus Eriphyles, Græcus vates, quẽ Adraſtus rex ſecum ad bellum Thebanum ducere voluit, ſed ille præſciens ſe illinc non reditu-

rum, latuit: & cùm diu inuenire non poſſet, tandem ab Eriphyle vxore ſua, aureo monili ab Adraſto rege corrupta, proditus eſt. atque ita proficiſci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ abſorptus eſt. filios habuit Tiburtum, Coratem, & Catillum. Ouid. Notus homo merſis Amphiaraus equis. Huius meminit Statius lib. 1. Thebaidos,

Non tu ipſe pater, non docte futuri
Amphiaraë vides. Steph. in ἄρμα.

Amphicæa, vrbs Phocidis. Steph.

Amphigénia, vrbs Meſeniæ vel Maſticiæ. Steph.

Amphíaro, Heſiodo in Theogonia, fuit nympha Oceani filia.

Amphíctyon, Deucalionis filius, poſt Cranaum Atticæ imperauit, huius inuẽtum ferunt ſomniorum & portentorum interpretationem.

Amphíctyon, Heleni filius, ampliſſimum illud Græciæ concilium inſtituit, quod Amphictyonicum eſt appellatũ. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 14. Conſtabat autem ex ſeptem Græciæ ciuitatibus. Strabo lib. 9. Cui concilio qui præerant, Amphictyones vocabantur. vnde decreta Amphictyonũ citat Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte. Hinc etiam dictæ leges Amphictyonicæ, quibus ad concordiam excolendam inuitabãtur. Bud. in Annot. prioribus, & Eraſmus in Chiliadibus.

Amphídamas, Buſiridis filius, quẽ Hercules vnà cum patre hoſpites immolante interfecit.

Amphídoli, ciuitas Triphyliæ. Steph.

Amphígenia, ciuitas, cuius meminit Statius 4. Thebaidos 56,

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia,
Planáque Miſſẽna, montanáq; nutrit Ithone.

Meminit & Homerus.

Amphilóchium, oppidum. Plin. 4. 1. 15.

Amphílochus, filius Amphiarai & Eriphyles, rex & augur apud Græcos. Mirandula in hymnis,

Amphilochi aut monitus adiit male ſana nefaſtos. Homerus in Odyſ. vide AMPHIMACHVS.

Amphílochus, Athenienſis philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro lib. 1. de re ruſt.

Amphilochi, aut Amphilochici, ex Argo Amphilochico oriundi. Steph.

Amphílyſus, fluuius, ab Aſſoro mõte Sami fluit. Steph.

Amphílytus, Acarnanus ariolus. Herodot. lib. 1.

Hic diuina pompa fungens ſic vaticinatus eſt,
Eſt nummus proiectus, item ſunt retia tanta:
Nocte meant thynni claro ſub ſidere lunæ.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius, quem Homerus cum aliis Græcorum ducibus Troiam veniſſe ſcribit. Vide AMPHILOCHVS.

Amphímalis, ſinus Cretæ inſulæ Ptolemæo: hodie S. Nicolaus vocatur. Stephanus.

Amphimálium, vel Amphimla, ciuitas eſt Cretæ. Plinius 4. 12. 33.

Amphion, filius Iouis ex Antiope Nicteï filia, quæ cùm Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho (vt apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pauſanias) per dolum eſt conſtuprata. Quæ recognita, Lycus vxorem repudiauit: quam Iupiter iam viduã compreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, cum qua ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum ſuum clàm cum Antiope conſueſcere: eámque ob cauſam famulis imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtante iam tẽpore partus, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Citheronem montem confugit: ibique partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quæreret, in biuio gemellos edidit: quos paſtores pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarũt, ἀπὸ τῦ ζητεῖν τόπον: alterum autem Amphionem ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hi poſtea adulti, cognitis iniuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eã alligarunt, tauróque per loca aſpera agitato, diris eã cruciatibus laniarũt, donec eius miſertus Bacchus in fontem ſui nominis eam commutauit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, vt teſtudinem à Mercurio dicatur accepiſſe, eiúſque ſono ſaxa ad vrbis Thebanæ cõſtructionẽ attraxiſſe. Horat. in Arte poetica,

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis
Saxa mouere ſono teſtudinis, & prece blanda.

Sepultus eſt vnà cũ fratre ſuo Zetho in Itharæa vrbe Bœotiæ. Steph. De Amphione lib. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis. eũ autẽ mouiſſe ſaxa ſcribit Alberic⁹. Nihil aliud fuiſſe, quàm melliflua oratione ſuaſiſſe ignaris atque rudibus hominibus, & ſparſim degentibus, vt in vnum conuenirent, & ciuiliter viuerent, & in defenſionem publicam ciuitatem mœnibus circundarent. Quod autem à Mercurio citharam ſuſceperit, id ſignificat eum eloquentiſſimum fuiſſe. Ex Bocatio.

Amphion, filius Iaſii, regnauit (vt dicit Leontius) in Orchomeno Minycæo & in Pylo, vocatus alio nomine Argus, cui vnica fuit filia nomine Chloris. Bocatius.

Amphipolis, ciuitas, Thraciã Macedoniæ iungẽs, dicta quòd eam Strymon amnis circunfluat. Vide Stephanũ & Plinium 4. 10. 23. & 5. 24. 26. & 10. 8. 8. Macedoniæ vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thraciam Macedoniámq; ſita, Philippo Macedoni & Athenienſibus bellorum cauſam dedit, quam Braſides Lacedæmoniorũ

dux bello Peloponneſiaco occupauit. Thucydides. Eſt & ciuitas Syriæ iuxta Euphratē, à Seleuco condita, Syri Turmedam vocant.

Amphiróë, Nympha, ab vndecunque fluendo.

Amphíſa, fluuius in Phocide.

Amphiſbæna, ſiue Amphiſibæna, ſerpentis nomē in Libyæ deſertis naſcentis, duo habentis capita, quorum alterum loco ſuo eſt, alterum loco quo cauda eſt: quæ cauſa eſt vt capite vtrinq; venenum fundente, ſerpat tractibus circularibus. Plin. lib. 20. cap. 20. & 8. cap. 13. Solin. cap. 40. Lucanus,

Et grauis in geminūm ſurgens caput Amphiſibyna.

Amphíſſa, vrbs Lacrorum, qui Ozolæ dicuntur, ita dicta, teſte Stephano, quòd vndique montibus cingatur: vel ab Amphiſſa, Macaris & Apollinis filia. Hermol. in Plinii lib. 36. cap. 3. Lucan. lib. 3,

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſáque Cyrrha.

Hinc Amphiſſæi, qui Delphicum templum diripuerunt, vt eſt videre apud Demoſthenem in oratione pro Cteſiphonte.

Amphíſſene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

Amphíſtos, puella. Tortellius.

Amphíſtratus, Amphitus, vide TELCHIVS.

Amphitheátrum, Locus Athenis ſpectaculorum gratia, forma rotunda, & veluti ex duobus cōſtans theatris, vnde Amphitheatri nomē impoſitum. Theatrum autem, hemicycli ſpecie conſtructum erat, ἀπὸ τῶ θεῶμαι, quod eſt video, appellatum. Conſuetudo eius à Græcis ſumpta eſt. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus ſacra diuerſis numinibus per agros celebrarent, Athenienſes hoc in vrbanum ſpectaculum tranſtulerūt, theatrum Græco vocabulo appellantes, quòd eò conueniens turba, è longinquo ſine aliquo impedimento ſpectaret. Hunc morem poſtea Romani, vt pleraque alia, in vrbē tranſtulerunt. Sipontin. Martialis,

Omnis Cæſareo cedat labor Amphitheatro.

Hinc ludi Amphitheatrales, qui in Amphitheatro fiebant.

Amphítrion, I I I Athenienſium rex, regnauit annis x, cuius ætate Templum Delii conſtructum eſt ab Eriſiſtone filio Cecropis. Euſeb.

Amphitríte, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor, cuius nuptias cùm à principio fugeret, virginitatē ſeruare cupiens, miſit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæſitam, tandem ad radices Atlantis montis inuenit, & vt Neptuno iungeretur, perſuaſit. Hinc à poetis maris dea fingitur, ex qua natus eſt Triton, vt canit Heſiodus. Sumitur interdū pro ipſo mari. Ouidius,

-nec brachia longo
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Dicta παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, hoc eſt, quòd mare terram circumquaque atterat: vel ἀπὸ τῶ τρέειν, quod eſt terrere: Mare enim circum ſe nauigantes pereundi terrore inſequitur. Heſiod. in Theogonia.

Amphitrope, pars Antiochidis tribus. Steph.

Amphítryo, princeps Thebanus Alcei, & Alcmenæ filius, Herculis matrem duxit: cui illa hac conditione nupſit, vt mortem fratris ſui à Telebois occiſi, vlciſceretur. In qua expeditione, Iupiter imagine eius aſſumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quanuis antea ex viro grauida eſſet, inſuper tamen ex Ioue concepit, eodémque tempore Ioui Herculem, Amphitryoni Iphiclū peperit. Hinc Amphitryoniades potronymicum, & per epentheſim Amphitryonides, quo Poetæ vtuntur pro Hercule, Amphithryonis reuera filio: quanuis ob rerū geſtarum magnitudinem nonnulli originem eius ad Iouem retulerint. Virg. Æneid. 8,

Interea cùm iam ſtabulis ſaturata moueret
Amphitryoniades armenta.

A'mphitus & Thelechius, Caſtoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochorum ortū habuiſſe conſtat.

Amphrýſus, fluuius Theſſaliæ vel Magneſiæ, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti. Lucanus,

-flumine puro
Irrigat Amphryſus famulātis paſcua Phœbi.

Virgilius in Georgicis,

-& memoranda canemus
Paſtor ab Amphryſo. Alius eſt in Phrygia eiuſdē nominis, reddēs mulieres ſteriles. Plin. lib. 31. cap. 2. Hinc Amphryſiacus. Papin.

-Amphriſyaco paſtor de gramine carpſi.

Eſt & nomen duarum vrbium. Stephanus Phocidis vrbem facit. vide AMBRYSVS. Et Amphryſia vates, pro Sibylla, id eſt Apollinea. Virg. lib. 6. Æneidos.

Amprácia, eadem quæ Ambracia ſuprà.

Ampre, oppidum. Plin. 6. 28. 66.

Ampreutelázi, populi. Plin. 6. 4.

Ampſá'ga, fluuius Numidiæ. Plin. 5. 2. 17. 19. & 5. 3. 1.

A'mpſalis, ciuitas Sarmatiæ in Aſia, Ptolemæo.

Ampyx, Nomē viri propriū. Ouid. 12. Metamor.

Ampyca quid referā, qui quadrupedātis Oecli
Fixit in aduerſo cornum ſine cuſpide vultu?

Ampycides, Mopſus Ampyci filius. Ouid. 8. Metamorph.

Ampycideſq; ſagax, & adhuc à coniuge tutus
Oeclides. Et lib. 12.

A'mpycus,Tytanoros filius,qui ex Chloride (vt ait Apollonii commentarius) Mopſum augurem ſuſcepit,à quo Ampycides appellatur. Ouid.12.Metamorph.

Nec tu credideris tantum cecinisse futura
Ampyciden Mopſum.

Amram, Filius Caath,filii Leui,exo.6.1.par.6.23.

Amri,Pater Zacchur.nehem.3.

Amri,Princeps militiæ ſuper Iſrael , rex tandem conſtitutus,regnauit annis XII,3.reg.16.mich. 6.Pater Athaliæ matris Ochoziæ filii Ioram, 4.reg.8.Filius Bechor, filii Beniamin, filii Iacob,1.para.7.

A'mraphel,Rex Sennaar.gen.14.

A'mſaga,vide AMPSAGA.

Amſa'nctus,locus in medio Italiæ apud Hirpinos,ſulphureas habens aquas , quæ quòd vndique ſyluis anguſtiiſque clauſæ ſint, tam peſtilentem emittunt odorem , vt propius accedentes eo necentur.Hinc factus eſt locus fabulæ,in Amſancti vallibus inferorum ſpiraculũ eſſe.Cic.1.de Diuinat. Quid enim nõ videmus, quàm ſint varia terrarum genera:ex quibus & mortifera quædam pars eſt,vt & Amſancti in Hirpinis, & in Aſia Plutonia , quæ vidimus. Virg.Æneid.7,

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis , & fama multis memoratus in oris
Amſancti valles,&c.

Amthar,nomen loci in tribu Zabulon. ioſ.19.

Amúlius,rex Albanorum,Procæ filius,Numitoris frater natu minor , quem imperio pepulit, filiúmq; eius Lauſum necauit : filiã verò Italiã Veſtæ ſacerdotem fecit, vt ſpem ſobolis auferret.Liu.lib.1. ab vrbe condita. Hanc Mars cõpreſſit , vnde nati Remus & Romulus : quos cum matre Amulius præcipitari iuſſit in Tyberim,vxoríque ſuæ Accæ Laurentiæ meretrici alendos tradidit.Seruius.Occiſus fuit à Remo & Romulo grandioribus , & regnum auo Numitoris reſtitutum. Hos Fauſtulus paſtor reperit.Diuerſimodè à diuerſis hæc fabula narratur,præſertim ab Euſebio,Plutarcho in Romulo,T.Liuio lib. 1. Decad. 1. Dionyſio lib. 1. & Eutropio etiam lib.1.

Amus,ciuitas Cariæ,ἄμος.Steph.

A'mxyrus,quaſi abſque raſura,cognomẽ Iouis: nam Iupiter imberbis colebatur à Campanis. ab α,& ξυρέυω.Vide ANXYR.

Amýcla,vna è filiabus Niobes, quã tradit Pauſanias cum Melibœa ſorore ſeruatã, implorata Latonæ venia.Homerus tamen omnes interiiſſe tradit.Hermol.in Plin.lib.36.cap.5.

Amýclas, Lacedæmonis filius , Cretenſis . Steph.

Amýclæ,Laconiæ ciuitas,Tyndari regia, in qua Caſtor & Pollux educati ſunt.Vnde Virgilius,

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus,&c.Vide Seruium.

Amýclæ,in Italia inter Caietam & Tarracinam, à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus conditæ,& ab Amyclis Laconiæ ſic appellatæ: cuius ciues cùm ſecundũ Pythagoream ſectã, ab eſu carnium & animalium cæde abſtinerẽt, ſerpẽtéſq; ex vicinis paludibus natas occidere nefas putarent, ab iiſdem ſunt interẽpti. Sed cùm frequenter hoſtium aduentus falſo nuntiaretur,legibus cautum eſt,ne quis porrò hanc famã ſpargeret. Vnde poſtea ex improuiſo captæ ſunt Amyclæ. Hinc prouerbium, Loqui volo: nam ſcio Amyclas tacẽdo periſſe. De Amyclis oppido.vnde etiam Tacitæ dictæ. Virgil. -Et tacitis regnauit Amyclis. Plin.4. 5.18.& 3.5.9.4.& cap.29.8.3.

Amyclæi coloniã miſerũt in Cretam . Onychius.

Amyclæum,ciuitas in Creta,& portus.Steph.

Amýclon,vrbs Macedoniæ ſeu Pæoniæ , nõ longè ab Actio fluuio, Troianis auxiliũ mittens. Homerus Iliad.2.Abydon,legẽdum puto. vide Stephanum.

A'mycus,Neptuni & Melies Nymphæ filius, Bebryciorum rex, qui eam conſuetudinem habuit,vt aduenas in Bebrycium nemus ad cæſtuum certamen prouocaret,& inſidiis circunuentos ibidem interficeret.Cùm itaque Argonautæ illuc veniſſent,Pollux ab eodem ad certamen prouocatus,cognitis inſidiis,ſocios cõuocauit,& ab iis adiutus, Amycum interfecit. Virg.5.Æneid. -qui ſe

Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat.

A'myci portus in Ponto.Plin.lib.16.ca.44.Amyco Bebrycum rege interfecto clarus . Eius tumulus à ſupremo die lauro tegitur,quam inſanam vocãt:quoniam ſi quid ex ea decerptũ inferatur nauibus, iurgia fiant donec abiiciatur. Apollonius poeta ſcribit hunc Amycum à Caſtore & Polluce comitibus Herculis interfectũ,quamobrẽ Lycus Daſcyli,qui eius loci rex erat,filius,ſacellũ eis dedicauit. Hermol. in Plinii locum ſuprà citatum.

A'mycus,Cẽtaurus,Ixionis & Nubis filius.Ouid. 12.Metamorph.

PrimusOphionydes Amycus penetralia donis
Haud veritus ſpoliare ſuis.

A'mycus,Æneæ comes.Virg.lib.9,

-inde ferarum
Vaſtatorem Amycum,&c.

A'mydon,ciuitas Peoniæ, de qua auxilia miſſa fuerunt Troianis.Iuuenalis ſatyra 3,

-Et hic Amydone relicta. De Amydone colonia, Plin. 6 28.30. Apud Stephanum acuitur vltima.Vide AMYCLON.

Amýlia,regio Italiæ.Vide AEMYLIA.

Amýmni,populi Epiri.Steph.

Amýmome, Danai regis filia, vna ex quinquaginta ſororibus:quæ dũ ſe in ſyluis iaculando exerceret, Satyrum percuſſit imprudens, qui impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, id ab eo paſſa eſt,quod à Satyro formidarat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in ſmaragdo Alexander ſculpi voluit. Strabo libro 8. Eſt & Amymome, fons apud Pliniũ 4.5.2. 6.in Achaia.

Amýmone,fons apud Argos iuxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens. Fertur enim Neptunus ab Amymone imploratus, tridentem in Satyrum emiſiſſe:illum verò leui corporis declinatione ictum euitaſſe, tridentémque in petra hæſiſſe: quem cùm inde Neptuni iuſſu euulſiſſet Amymone, fons limpidiſſimus ſubſecutus eſt.hunc Neptunus à nomine adamatæ puellæ Amymonen appellauit.Plin.lib.4.cap.5.Strabo lib.8.Alii Amymonem dicunt tædio vitæ affectam,in fontem ſui nominis fuiſſe conuerſum. Amýmon,Græciæ fluuius ab eadem ſic dictus.

Amýnæ,teſte Macrobio li.3.Satur.loca, vbi poſtea Falernũ.Vnde Amynææ vites.Virg.2.Georg. Sunt & Amynææ vites firmiſſima vina.Vide AMYNEA.

Amýntas,Alexandrum,Perdiccã,& Philippum, Alexandri Magni patrem,ex poſteriore autem Archelaũ, Archidæum,& Menelaũ genuit: ſed Philippus amoris erga fratres oblitus,eos trucidauit,atque ita patri in regno ſucceſſit.

Amýntas,pater Philippi Macedonis.Eſt item paſtoris nomẽ apud Theocritum & Virgilium.

Amýntas, XIX Aſſyriorum rex, regnauit annis XLV.

Amýntas, IX Mecedonũ rex, regnauit annis L.

Amýntas, XVI Macedonũ rex, regnauit annis VI

Amýntas, XVIII Macedonum rex, regnauit annis XIX.

Amýntæ,populi Theſprotiæ.Stephan.

Amýntor,Homero Iliad.2.Phœnicis pater.Ouid. Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Amýntor,vnus ex filiis Ægypti,à Damone vxore Danai filia prima nocte interemptus.Hyginus in fabulis poeticis.

Amýntor,Dolopũ rector.Ouid.12.Metamorph. Quẽ Dolopũ rector bello ſuperatus Amyntor.

Amýrgium,campus Sacarum.Stephan.

Ámyras,vide IOLCVS.

Ámyrum,Theſſaliæ oppidum.Steph.

Ámyſum,oppidum.Plin.6.9.12.Vide AMISON.

Amythaón,Crethei filius,ex Tyro ſuſceptus, homo bellicoſiſſimus, habitus inter nobiliores medicos,ex Dorýppe coniuge Melampum genuit.De vtroq;, Hom.in Oyſſ.& Virg.Georg.3, -Amythaoniúſque Melampus.

Ámyzon,Plin.5.29.18.

A N

Ana vel Anas, Hiſpaniæ fluuius,Bethicam à Luſitania diuidẽs, oritur in agro Aminitano vel Laminitano Hiſpaniæ citerioris, & modò in ſtagna ſe fundit, modò in anguſtias reſorbet, & in totum ſe cõdit,ſæpiúſq; naſci gaudet, demũ in Atlanticũ mare effunditur,vt teſtantur Strabo & Pomponius,& Plin.3.1.10.& 4. 22. 9. vulgò *Gaudiana*.

Ana,Pater Oolibama,vxoris Eſau,gen.36. Filius item Sebeon filii Seir Horræi, gen.36.1.para.1.

Ana,Nomen idoli.4.reg.18.19.iſa.37.

Anaânus,ſummus ſacerdos à Cyrenis cõſtitutus. Ioſeph.lib.15.cap.5.

Anab,Nomen ciuitatis ſiue montis.ioſ.11.15.

Anabáſius,aſcenſorius. Hieron. contra Ruf. Idcirco Cereales & Anabaſii tui per diuerſas prouincias cucurrerũt,vt laudes meas legerẽt

Ánabis,fluuius Hiſpaniæ apud Ptolemæum.

Anacæa,pars tribus Hippotheontidis. Stephan.

Anáce,vrbs Achaiæ.Steph.

Anacharſis,ex Scytharum genere, ſapientiæ admirandæ,quod mirum viſum eſt,quum inter hos ſolus fuerit doctus & philoſophus repertus.Vnde prouerbium de raris hominibus, Anacharſis inter Scythas. Floruit Solonis temporibus.Cuius imaginibus inſcriptũ eſt, Lingua,ventre,pudendis abſtinẽdum eſſe. Plinius tradit Anacharſim inueniſſe rotã figuli, cuius circuitu vaſa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra,& famẽ pro pulmento habebat. Hic leges aranearum telis quamſimilimas eſſe dicebat.Interrogatus autem quo pacto abſtemius fieret: reſpondit, ſi ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat: pecuniam, faſtúmq; cõtempſit.Cic.lib.5. Tuſculanarũ quæſtionũ,Is dũ Atheniẽſiũ leges apud ſuos introducere conatur,vt patriæ cõſuleret,à fratre eius loci rege ſagitta confoſſus eſt.author Laertius.

Anácreon,poeta Lyricus,ex Tro Ioniæ ciuitate, vt ſcriptis, ita & toto vitæ genere ſupra modũ laſciuus.Amauit inter cæteros puerum nomine Batillum inſigni pulchritudine, ſpectabilem & Megiſtheum.Horat.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Batyllo
Anacreonta Trium.

Periit ſtrangulatus acino vuæ paſſæ, vt tradit Plinius lib.7.cap.7.In honore fuit apud Polycratem Samiorum regem, cuius etiã puerum Smeridiem dilexit. Ælianus. Huius poëmatotum amatorium eſt, vt ſcribit Cicero, & laſciuiæ plenum.

Anactória,Acarnaniæ ciuitas,Corinthiorum co-

Ionia.Steph. Plin.4.1.9.& 5.29.31.

Anactória,ciuitas Molossorum in Epiro,& insula quæ postea Miletus dicta est.Plinius.

Anáa,vrbs Cariæ, à qua Anaitic⁹ siue Anæiticus: vt Anæitic⁹ lacus cõtra Samũ:vnde Anæus Menelaus Peripateticæ familiæ, historiarũ quoq; scriptor egregius. Oppidanos eius loci Thucydides Anaitas pronuntiat tetrasyllabos. Meminit & Ephorus Anæos: vt nomen vrbi vna Amazonum dederit,quæ Anæa diceretur .Hæc Hermolaus in illud Plinii lib.16.cap.36.Calami probatiores Gnidii,& qui in Asia circa Anaiticum lucum nascuntur.

Anáetis,dea quæ à Lydis colebatur, Straboni lib. 5.Anaitis dicta. Hanc deam colunt imprimis Armenii, ita more condito, vt vel nobilitate præstantes,eius ministerio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitia in vulgus data, velut inde angustiores factæ, mox traduntur viris, nemine non coniugia id genus alacriter admittẽte.Huius deæ numini dicata sunt Sacrarum festa:dies quoque illi sacer,vocatur Sacra. In iis sacris turba virorum & mulierum vino sese ingurgitabat, vel vsq; ad stuporem. Celebritatis ratio ex historia est, quòd Cyrus per temulentiam copias Sacrarum ad internecionem deleuisset in castris, quæ differta vino, simulata fuga, reliquisset ipse. Deam hanc sunt qui Dianam interpretantur,quam à Lydis eximiè coli,Herodoto credimus,& Pausaniæ in Laconicis rebus. Sed Strabo etiam ab Armeniis insigniter venerari prodit,præcipuè Zeletica regione. Plin.li.33.cap.4. Strabo li.11. & 12.Hermol.in Plinii,& Cælius li. 10.cap. 29.

Anaéticus,vel Anaiticus lacus. Plin.16.37.5.

A'nager,fluuius. Vide ANYGRVS.

Anágnia,ciuitas Hernicorũ in Latio, vbi Antonius sorore Augusti cõtempta, & Cleopatra in vxorẽ ducta,monetam ferири iussit. Virg.lib.7, Quos diues Anagnia pascit,&c.

Anagnini,populi. Plin.3.5.11.

Anagnútes. Plin.4.19.1.

Anáglyrus,pars tribus Erechtheidis.Steph.

Anaharáth,Ciuitas in tribu Issachar.iosue 19.

Analítæ,populi. Plin.6.28.62.

Anámasis,qui & Amasis, Ægyptiorum rex, regnauit annis XLIIII.

Anamæon,adolescens Mæones à se dictos condidit,& regnauit annos CL.

Anamélech,Deus Sepharuaim.4.reg.17.

A'namin,Filius Mesraim.gen.10.

Ananélus,summus Iudæorum sacerdos, ab Herode constitutus,ab eodémque mox sacerdotio priuatus.

Anáni,Filius Elioenai,filii Naariæ.1.para.3.

*Anánia,siue Ananias,Nomen vnius ducis regis Oziæ,2.paral.26.Nomẽ etiam ciuitatis, in qua filii Beniamin habitarunt post Babylonicam captiuitatem,2.esdræ 11.Nomen itẽ viri cuiusdam,de quo actorum 5.

Anánus, Alexandriæ Episcopus post Marcum Euangelistam, anno primo Neronis Imperatoris.Euseb.lib.2.cap.24.

A'naphe, insula sponte in mari enata, vt scribit Plinius lib.2.cap.87.& li.4.cap.12. Ammianus quoque,Emersérunt,inquit,Delos,& Hiera, & Anaphe,& Rhod⁹.Dicta Anaphe ab Argonautis, quia tempestate laborantibus, & intermestri Luna ex insperato comparuisset Steph.

Anapanoménos,fons.Plin.2.106.24.

Anápias & Amphinom⁹ fratres,de quib⁹ Seneca lib.3. de Benef. Vicêre, inquit,Siculi iuuenes, quum Ætna maiore vi peragitata, in vrbes,in agros,in magnam insulæ partem effudisset incendium,vexerunt parẽtes suos: discessisse creditum est ignes,& vtrinque flamma recedente, limitem adapertum, per quẽ transcurrerẽt iuuenes,dignissimi qui magna tutò auderẽt.Meminit Valer. Maximus lib. 5.cap. 4. Anapum vocans. Cælius quoque lib.6.cap.39. Cyanen Nympham amasse fertur,quæ cùm Plutonem inhibere vellet,ne Proserpinã raperet, ab ipso contempta in sui nominis fontem, vel secundũ alios, in stagnum mutata est,& Anapi iũcta,in mare sese exonerat.Ouid.li. 5.Metamor. Præterit & Cyanen,& fontes lenis Anapis.ἄναπος, inquit interpres Theocriti, sic dictus est, ὡς ἀνὸν ποτόεως ἀὴ κεἰβλιχῶν ἔχων ὕδωρ,ἢ παρεὲ τὲ ῥοὶς ποσὶ μὴ δέρκεσθαι αἶγας.

Anápis,Siciliæ fluuius leniter decurrẽs, decẽ stadiis procul à Syracusis labitur.Plutarchus.

Anas, fluuius. Vide ANA,& ANATIS.

Anássus,fluuius. Plin.3.18.3.

Anastásius, LIII Imperator, regnauit annis XXVIII.

Anastásius, XLVIII Imperator, regnauit annum I, menses X I, dies XXIIII.

Anastásia,ciuitas in Mesopotamia inexpugnabilis ac pulcherrima, ab Anastasio imperatore, vbi Daria erat, ædificata. Procop.lib.1.de bello Persico.

Anatalíorum regio. Plin. 3.4.14.

Anath,Pater Samgar,iudicis Israel.iudicum 3.

A'natha,vrbs quã Arrianus Tyron vocat.Steph. Vide AVATHA.

Anathóth,Ciuitas quæ tribus miliaribus distata Ierusalem, isa. 10. iosue 21.Item filius Bechor, filii Beniamin,filii Iacob,1.paral.7.

Anathólius,Laodicensis Episcopus,philosophus.

Anathólius,Consul Romanus, Valetiniani Aug. v. collega.

Anathólius,alius consul,Agapiti collega.

Anathóthia,Filius Seſac. 1.paral.8.
Anatílio,oppidum. Plin.3.4.23.
A'natis,fluuius. Plin.5.1.33.
A'naua,vrbs Phrygiæ. Stephan.
Anaúdoma, oppidum. Plin.6.29.58.
Anaûrus,lenis fluuius in Theſſalia,oriens in Pelio monte:ſic dictus,quòd ex ſe neque auram, neque nebulam mittat. Lucanus libro ſexto,

Quíque nec humentes,nec rore madentem
Aera,nec tenues ventos aſpirat Anauros.

De hoc fluuio, vel potius torrente Apollonius poeta in Argon.lib.6. Sunt qui dicant Nilum hoc nomine vocari,quòd ſit ſine aura.
Anaúſis, apud Flaccum in Argonaut. procus eſt Medeæ,Alanorum & Hentochorum rex,poſtea à Styro riuali interfectus.
Anaxágoras,Clazomenius philoſoph⁹,Anaximenis diſcipulus, in phyſicis præcellens. Hic non modò generis gloria & diuitiis, verùm animi quoque magnitudine clariſſimus totum patrimonium ſuis ſponte reliquit: & cùm ab eis negligentiæ inſimularetur:Quid ergo,inquit? nonne vos iſta curatis? Mox abſcedens, ad ſpeculandum rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans,rei & priuatæ & publicæ omnino negligens, & incurioſus adeò, vt cuidam ipſum ita compellanti: Nullánе tibi patriæ cura eſt? dixerit, Mihi verò patriæ cura & quidem ſumma eſt,digitum in cælum intẽdens.Hic cùm poſt diutinam peregrinationem in patriam reueniſſet,poſſeſſioneſque deſertas vidiſſet: Non eſſem,inquit,ego ſaluus,niſi iſtæ periſſent. Qui pluris faciens culturam ingenii,quàm prædiorum, famigeratus fuit inter philoſophos. Lampſaci periit. Strozius pater. Hoc magnanimus ſenſit Anaxagoras. Cuius morientis præclarum dictum refert Cicero libro Tuſcul. quæſtionum 1. De hoc Suidas & Diogenes Laertius plura. Fuere item eodem nomine alii tres. Primus,de Iſocratis diſciplina veniẽs ſtatuarius:Alius,cuius meminit Antigonus: Tertius, grammaticus Zenodoti diſcipulus.author Diogenes Laertius.
Anaxandrides, comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis,docuit fabulas 1.vicit vna,vt ſcribit Suidas.
Anaxantíni,populi Italiæ. Plin.3.11.2.
Anaxarbáni,populi Ciliciæ, ab eadem vrbe ſicdicti,apud Plinium.
Anaxárchus, Philoſophus Abderita,ſectator Democriti, habuit inimicum Nicocreontẽ Cypri tyrannum,à quo comprehenſus, coniectúſque in pilum ptiſanæ, ſiue mortariũ ſaxeum,quod Græci ὄλμον vocant,ibique ferreis malleis contuſus,adeò toleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, vt verbum illud memorabile cõduplicauerit:Tunde tunde Anaxarchi follẽ(aliàs pilam) Anaxarchum enim non tundis. Ad vltimum amputationem linguæ minitante tyrano, protinus dentibus abſciſſam & commãducatam,in os eius ira patulum conſpuiſſe dicitur. Teſtes ſunt Laertius, Valerius,Cicero 3. de Nat. deorum,& 2. Tuſcul. Meminit eius etiam Ouidius in Ibin,

Aut vt Anaxarchus pila minuaris in alta.

Floruit autem Anaxarchus Olymp. ex Suida.
Anaxárete, puella Cypria, ex Salamine oppido, forma inſignis, & regia ſtirpe ſuperba: quam cùm Iphis infimæ ſortis iuuenis perditiſſimè adamaret, & ab ea ludibrio haberetur,doloris impatientia ſeſe ad fores eius ſuſpendit: cuius funus cùm Anaxarete ſiccis, immotiſque oculis intueretur, in ſaxum eſt conuerſa. Ouidius Metamorph. 4.
Anáxarus,ciuitas mediterranea Ciliciæ. Plinius.
Anaxênor,citharœdus,quem Tyana ciuitas valde extulit,ſed magis M.Antonius,qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, vt ſcribit Strabo.
Anaxílas,poeta comicus,cuius meminit Suidas.
Anaxilâus Lacedæmonius, cuius meminit Plutarchus in Alcibiade.dicit enim Anaxilaum & Lycurgum à Lacedæmoniis in vincula coniectos, in iudiciúmque vocatos,ac deinde omni ſupplicio abſolutos è vinculis exiſſe.
Anaximánder,Mileſius philoſophus,Thaletis ſodalis auditor ac ſucceſſor, primus terræ mariſque circuitus deſcripſit, & ſphæram cõſtruxit. Laertius præterea cylindri formæ eſſe terram aſſeruit tantæ profunditatis,vt ad altitudinem profunditas tertia inueniatur. Is infinitatẽ rerum poſuit, qua omnia naſcerentur, vt refert Cicero Academicarum quæſtionũ libro 4. Horologiũ & Gnomonem inuenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit.
Anaximenes, Philoſophus,Emiſtrati filius,Anaximadri diſcipul⁹ & ſucceſſor,eo die obiit,quo Sardis capta principium rerum aerem opinatus eſt,quem genere infinitum,qualitatibus finitum aiebat: cuius condenſatione ac rarefactione cuncta gigni putauit. Motum verò ab æterno eſſe dixit: terram ex aere cõſtipato,primum omnium actam,latam,magnam,idcirco abſque ratione ſuper aerem contineri: Solem, Lunam, cæteráſque ſtellas à terra ortũ habere. Aerẽ infinitum aſſerebat,eúmq; Deũ ſtatuebat, vt eſt author Cicero Academic. quæſt.lib.4.
Anaxíni, populi in quarta regione Italiæ,Plinio 3.7.1.
Anaxithêa Danais,ex Ioue peperit Olenũ.Steph.
Anáxius,fluuius per Feltrenſem agrum fluens.
Anáxo, Ancæi filia, quam quidã Alcmenæ ma-

trem faciunt,non Lyſidicen ſororem Pithei ex Pelope & Hippodamia,vt habet Plutarchus.

Anaxýlides, philoſophus, de quo Hieronymus contra Iouianum ſcribit,quòd in lib. ſecundo philoſophiæ ferat, Potoriam matrem Platonis phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe,& ob id ſapientiæ principem Platonẽ arbitretur.

Anazárba, vrbs Ciliciæ, ab Anazarba conditore, Oppiani poetæ patria. Stephanus.

Anazarbéni,populi. Plin.5.27.10.

Anazerinórum, tetrarchia. Plin.5.23.1.

Ancæ̂us,Lycurgi filius,patria Tegeates, vnus ex Argonautis. Hyginus in fabulis.

Ancæ̂us,Neptuni filius,patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipſe inter Argonautas ab eodem commemoratur Hygino. Is (vt ſcribit Ariſtomenes) agriculturæ ſtudioſus fuit: quum autẽ vineam plãtaret, nimium graui labore ſeruos premebat: quare illorum quidam dixit,dominum ex illa vinea fructum nunquã percepturum. Ancæus verò poſteaquam vua maturuit, lætus vindemiabat: coactáque vindemia, vinũ ex lacu ſibi hauriri iuſſit, increpans eum, qui futurum prædixerat, vt nunquam eius vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoueret, dictum illius in memoriam reuocauit.Cui ſeruus,Multa cadunt inter calicem,ſupremáque labra. His verò dictis quidam accurrit, nuntians quàm maximũ aprum vineã ingreſſum illam vaſtare totam. Itaque abiecto Ancæus poculo,ad aprum feſtinauit, ab eóque dente ictus interiit. Vnde natum eſt prouerbiũ in eos,quibus præter ſpẽ aliquid euenit: quod ſic è Græco in Latinum Cato vertit, Multum intereſt inter os & offam. Vide Eraſ. Adag. Meminit huius Apollonius Rhodius, & eius interpres.

Á ncara,oppidum Italiæ. Steph.

Ancháces,dux aut imperator contra Aeaten Colchorum regem,fratrem Perſæ. Valer.6.Argon. Doctus & Anchaces, patulo vaga vincula gyro
Spargere,& extremas laqueis adducere turmas.

Anchemôlus,filius Rhœti,Marrubiorum regis in Italia, cui cùm pater Caſperiam, ſeu Caſpiam nouercam ſuperinduxiſſet, priuignus eandem ſtuprauit. quo cognito cùm pater eum perſequeretur,& ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen à Pallante Euandri filio occiſus eſt. Virg.lib.10,
-& Rhœti de gente vetuſta
Anchemolum thàlamos auſum inceſtare nouercæ. Vide ANTHEMOLVS.

Anchéſmus,mõs Atticæ,in quo eſt Iouis Ancheſmii ſtatua. Pauſan. in Attica.

Anchiâla, ciuitas Ciliciæ (aliàs Siciliæ) de qua Strab. lib.14. Poſtea eſt Anchiala paulò ſupra mare ſita, Sardanapali opus, vt Ariſtobulus ait. Anchiales meminit Plinius 5.27.5. Ex hac vrbe fuit Anthenodorus, qui non à Sardanapalo,ſed ab Anchiale Iapeti filia cõditam vult Cydni matre, à quo nomen vicino flumini. Ouid. lib.1. Triſt.
-& ab his per Apollinis vrbem
Vecta per Anchiali mœnia fũdat iter. Steph.

Anchíalos,vrbs Thraciæ ſita in intimo ſinu,atq; vbi Pontus alterum ſui flexum angulo finit, non procul à magna Apollonia.

Anchíalum, oppidum apud Plinium 4.11.27.

Anchíalos, aſtrologi nomen, cuius meminit Cicero lib. de Diuinat.

Anchîſa,oppidum Italiæ. Steph.

Anchíſes,Capys filius,ante bellum Troianũ, nemorum latebras & ſolitudines coluiſſe fertur, gregibus & armentis intentus fuit:quibus cùm vacaret, à Venere adamari cœpit,& cum ea cõcubuit, vnde natus eſt Æneas apud Simoenta Troiæ fluuium. Seruius. Porrò cùm ſe Veneris concubitu vſum fuiſſe iactaſſet,ab eadem oculis eſt priuatus, propterea dicunt eum Troianorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Troia cùm nulla ſalutis ſpes appareret,ſenio cõfectũ Æneas humeris impoſuit, ſecúmque Drepanũ vſque Siciliæ vrbem vexit, vbi fatis conceſſit. Virgilius,
Túne ille Æneas, quem Dardanio Anchiſæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad vndas?

Anchorárius mons. Plin.13.15.16.

Anchûrus, Midæ filius, de quo ſic Plutarchus in Parallelis, cap.9. Circa Celænon Phrygiæ oppidum terræ hiatus cum aqua domos complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum. Midas rex oracuło monitus,vt res eò pretioſiſſimas coniiceret(ita enim futurũ, vt terra coiret) auro & argento iniecto nihil opis attulit. Anchurus regis filius, quum nihil in vita humana pretioſius anima ſecum ipſe verſaſſet, datis genitori complexibus,& Timotheæ vxori, equum aſcendit, ínque hiantem locum cõcitatus eſt. Poſtquam in vnum terra rediit,auream Iouis Idæi aram eo in loco dedicauit. Callifthen. 2. Metamorph.

Ancíle,ſcutum breue,authore Feſto, ita ex vtroq; latere reciſum,vt nullus angulus videri poſſet, & ſummum infimúmque eius latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilii tempeſtate de cælo decidiſſe, vnáque editam vocem, omniũ potentiſſimam fore ciuitatem, quandiu in ea manſiſſet. Itaque facta ſunt eiuſdem generis plura, ne internoſci cæleſte poſſet. De hoc Ouidius 3. Faſtorum,
Ecce leui ſcutum verſatum leniter aura

Decidit: à populo clamor ad aſtra venit.
Et paulò pòſt,
I'dque ancile vocat, quod ab omni parte reciſum eſt:
Quémq; notes oculis, angulus omnis abeſt.

Ancon,onis, vel Ancona, næ, vrbs totius Piceni celeberrima, in litore Adriatici maris à Siculis conditâ, portũ habens inſigni opere à Traiano Cæſare extructum. Nomen habet à ſitu, qui cubiti flexuram refert: Græci enim & cubitum,& locum cubiti modo ſinuoſum,ἀγκῶνα appellant. Plin.lib.3.cap.13.Ab iiſdem colonia Ancon,appoſita promontorio Cumero in ipſo flectentis ſe oræ cubito. Lucan.lib.2,
Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancõ. Ptolemæus & Pomponius.

Ancóniæ ſitus & gnomon, Plin. 2.7.4.4. Anconis promontorium quod,3.13.8.

Ancóre, vrbs Bithyniæ, Antigonia poſtea dicta, deinde Nicæa. Steph. Vide NICAEA.

A'nculi & Anculæ,dii deæque ancillarum.

Ancus Martius, quartus Romanorum rex, nepos Numæ ex filia. Hic Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montem vbi addidit, Ianiculum ponte ſublicio vrbi coniunxit, Romanorúmque limites ad mare vſque promouit,vbi & Oſtiam condidit.fertur præterea primus carcerem inſtituiſſe. ſic ἀπὸ τῆς ἀγκῶνος, id eſt,à cubito dictus, quem incuruum habuiſſe dicitur,vt ait Seruius.

A'ncyra,Plin.lib.5.cap.vltimo, duarum vrbium nomẽ,quorum altera eſt Phrygiæ,altera Galatiæ. Hinc ſynodus Ancyritana in iure pontificio.Dicta Ancyra ab anchoris nauium captarũ à Mithridate, quas Ptolemæus Ægypti rex, ſuppetias Gallogræcis miſerat. Steph.

A'ncyra,metropolis Ptolemæo lib.6.cap.4. Medi acus nunc dicitur,teſte Volaterrano.Plin.5.32. 19.25.

Ancýrion,oppidum Italiæ.Steph.

A'ncyron,vrbs Ægypti.Steph.

Andábatæ,populi,aliàs gladiatores,clauſis oculis pugnantes. Cic. Treb.lib.7.Epiſt. fam. Quem ne Andabatam quidem defraudare poteramus. Vide in Chiliadibus Eraſmi.

Andanîa,ciuitas eſt in Peloponneſo.Strabo. Stephanus Meſenen regionem,& ſimiliter vrbem in ea ſic nominari ſcribit.

Andânis,apud Strabonem,fluuius eſt Carmaniæ regionis.Mela & Plin.6.23.69.

Andâre,populi.Plin.6.19.11.

Andânũ,vrbs Cariæ.Vide Stephanũ in Bargylla.

Andegáuia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima,Oceanoque proxima.

Andégaui,populi,qui & Andes.Tacit.lib.3, Erupêre primi Andegaui ac Turonii, quorũ Andegauos Acilius Auiola legatus excita cohorte,quæ Lugduni præſidium agitabat, coercuit. Plin.4.cap.18.

Andêlus, ciuitas Hiſpaniæ in Vaſconia nõ procul à Pompeopoli,quæ vulgò Pampilona appellatur: metropolis regni Nauarræ.

Andêra,ciuitas vbi mirus quidã lapis,ferri,pſeudargyri & orichalci materia naſcitur.Steph.ex Strabone. Andêra,ciuitas Phrygiæ. Plin.5.20.15

Andéræ,populi.Plin.6.30.14.

Andes,ium,vicus non procul à Mantua, Virgilii patria.Hinc Andinus,adiectiuum: vt Andinus cantus. Sil. lib.8.
Mantua Muſarum domus,atq; ad ſydera cantu
Euecta Andino. id eſt,Virgiliano.

Andes, populi inter Celtas Carnutibus & Turonibus finitimi, ac ducatui Bituricenſi, oceanóque proximi,quos Ligeris flumen alluit.

Andócides,orator Atheniẽſis,filius Leogori. Hellanicus.

Andoînus,Longobardorum rex.

Andologénſes,populi.Plin.3.3.32.

Andóriſe,oppidum.Plin.3.1.62.

Andrágoras,ſubita morte periit. Mart. lib.6,
Lotus nobiſcum eſt hilaris,cœnauit & idem:
Inuentus mane mortuus Andragoras.

Andréas, Nomen apoſtoli, matth.4.10. qui ante vocationẽ ſuam diſcipulus erat Iohannis Baptiſtæ, iohan.1.

Andréas I I, Ladiſlai patruus, Vngariæ rex, regnauit annis X X X V I.

Andréas I I I,Vngariæ rex,regnauit annis X I I. à Bela, qui ei ſucceſſit, victus, regnóque exutus eſt.

A'ndria,vrbs Elidis: & alia Macedoniæ.Steph.

Andríaca,oppidum in Media, & item Lycia, Ptolemæo.Rurſum in Thracia, Straboni. Vide Plinium,5.27.40.

Andríclus,Ciliciæ mons,Strabo.lib.14.qui ait,Vlterius eſt mons Andriclus, & aſpera quædam præternauigatio, nomine Platanius. Eſt etiam fluminis nomen Plinio lib.5.cap.17. quẽ Strabo Andrium vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur & Andricus & Andricius.

Andrócalis,oppidum, Plinio.

Andrócleus,philoſopbus, Porphyrii diſcipulus, cuius ipſe Porphyrius mentionem facit. Volaterr.

Andródamus,Rheginus,qui leges condidit Chalcidenſibus,populis Thraciæ.Ariſt.

Andrôdus, filius Codri,Athenienſium regis, qui Epheſum condidit,& Ioniam regiam ibi conſtituit.

Andrôdus,Dacus ſeruus,Romæ in circo maximo agnitus à leone, cuius pedem vulneratum aliquando curauerat in ſyluis. Eius hiſtoriã le-

ctu digniſſimã vide apud Gelliũ lib. 5.cap.14.

Andrógeus, filius, Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in palæſtra ſuperaret, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex inuidia occiſus eſt. In cuius vltionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram euertit, Athenienſes acri bello ſuperauit, eóſque quotannis ſeptem adoleſcentes & totidem puellas, à Minotauro deuorandos in Cretam mittere coegit. Virg.lib.6,

In foribus,lethũ Androgeo, tũ pendere pœnas
Cecropidæ iuſſi,&c.

Andrógeos,vnus è Græcorũ ducibus qui ad Troiam profecti ſunt. Virgil.

Primus ſe Danaûm magna comitante caterua
Androgeos offert nobis,ſocia agmina credens.

Androgýnæ vel Androgyni, populi in Aphrica, Plin.7.2.28.vtriuſque naturæ, inter ſe vicibus coeuntes,dextra mamma his virilis, læua muliebris.

Androlitia,oppidum. Plin.5.29.41.

Andrómache, Hectoris Troiani vxor, Eetionis Thebarum Ciliciæ filia, Aſtianactem peperit. Mortuo Hectore Pyrrhus eã in Græciã adduxit, & ex ea Moloſſum ſuſcepit: poſtea verò Heleno nati, Priami filio, cum parte regni in vxorem dedit. author Volater. Virgil. lib. 3. Æneidos,

Hectoris Andromache Pyrrhin cõnubia ſeruas?

A virili pugna nomen ſortita eſt: fuit enim quædam veluti virago.

Andrómachus, adulator Craſſi, à quo ipſe Parthis proditus eſt. Plutarch.

Andrómachus, è Neapoli Syriæ filius Zona, Nicomediæ grammaticus, docuit Diocletiani tẽpore. Suidas.

Andrómachus, Syriæ & Phœnicis præfectus.

Andromattûnum, Lingonum ciuitas in Gallia, Ptolemæo.

Andrómeda, vel Andrómede, Cephei Æthiopum regis & Caſſiopes filia ob matris ſuperbiã, quæ ſe Nereidas forma ſuperare gloriabatur, à Nymphis ſaxo alligata fuit, & ceto marino mõſtro expoſita: poſtea tamen à Perſeo in patriã reuertente, occiſo prius ceto, liberata eidem nupſit. Propert. libro 2,

Andromede monſtris fuerat deuota marinis.

Hæc eadem Perſei nobilis vxor erat. Plin.lib. 5.cap.31. Poſtremo Mineruæ beneficio inter aſtra collocata dicitur: oritúrque in parte piſcium duodecima. De hac fabula ſcripſit Euripides, eámque ab eius nomine Andromedam appellauit.

Andrómon, nomẽ proprium eius qui Colophonem ædificauit.

Andron, Ptolemæo, oppidum inferioris regionis Nili.

Andrónicus Rhodius, philoſophus Peripateticus, cuius meminit Strabo.

Andrónicus grammaticus deſidioſior in profeſſione Græca, cuius meminit Tranquillus.

Andrónicus hiſtoricus res Alexãdri ſcripſit. Volaterranus.

Andrónicus, Græcorum Imperator, regnauit annis 11.

Andros, Britanniæ inſula, Plin.lib. 4. cap.6. Eſt & alia apud eundem Andrus, 4.2.60. Andri inſulæ mira aqua, 2.106.37.

Andros, inſula vicina Samo, cũ oppido eiuſdem nominis, quæ Aſia adiacet ex oppoſito ad Epheſum. Ouid.lib.12.Metamorph.

Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.

Hæc primo dicta fuit Cauros, poſtea Antãdros. Hinc Andrius, dria, drium. Stephanus nominatam ~~ſcribit ab Andro Eurimachi~~ filio, &c.

Andros, inſula & oppidum in mari Myrtoo, primo Cycladum.

Andros, (quæ & Antandros Phrygii littoris oppido cognominis) inſula vna eſt è Cycladibus: quæ quia in orbem iacent, Cyclades dicti ſunt. Pomponius Mela.

Anem, Nomen ciuitatis. 1. paral. 6.

Anémo, fluuius. Plin.3.15.3.

Anemória, vrbs Phocidis, quæ nunc Anemolia dicitur in confinio Phocidis, & Delphorum in alto colle. Situs eſt autẽ ſupra eã locus καλοπήριον dictus, qui ventis nunquam nõ impetitur, vnde nomen vrbis. Steph.

Anemúrium, oppidum, Plin.5.31. in Cilicia. Anemurii, 5.27.

Anetuſſa, vrbs Libyæ. Steph.

Anétia, oppidum. Plin.5.24.4.

Anéticus, Aſiæ locus eſt arundinibus abundans.

Ángaris, mons. Plin.5.13.3.

Angele, pars è tribu Pandionide. Steph.

Anger, fluuius in Illyrico.

Angerõna, ſilentii dea, cui ſacrificabatur ad diem x 11. Calend. Ianuarii, ore obligato, obſignatóque ſimulachrum habebat. Plin.lib.3. cap.5. Angeroniam vocat Macrobius Saturnal. lib.1. cap.10. Diuæ (inquit) Angeroniæ Pontifices in ſacello Volupiæ ſacrum faciũt: quam Verrius Flaccus Angeroniam dici ait, quòd angores ac animorum ſolicitudines propitiata depellat. Maſurius adiicit, eius deæ ſimulachrum ore obligato atque obſignato in ara Volupiæ propterea collocatum, quòd qui ſuos dolores anxietatéſque diſſimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximã voluptatem. Iulius Modeſtinus ideo ſacrificari huic deæ dicit, quòd populus Romanus morbo, qui Angina dici-

tur,præmiſſo voto ſit liberatus.

Angilæ,Aphrica ad Garamantas.Fertur eorũ fœminas nocte qua nubunt,omnium ſtupro patere,in reliquum pudicas eſſe.

A'nglia,Britannia, inſula in Oceano,vndique à circumfuſo mari complexa, nuſquam iuncta continenti,ſed ab omni orbe noſtro diuiſa: quondã ab albis rupibus quas mare vndique abluit,Albiõ dicebatur.Hãc primùm Troes incoluerũt,Palladiſq; oraculo claſſe in hãc inſulã migrauerũt,atq; gigãtes tũc inſulã tenẽtes,multis victos præliis expugnauerũt. Hos poſtmodũ longo tẽporis tractu,Saxones,illuſtres Alemanniæ populi oppreſſere,eorũmque agros & opeis inter legatos Saxonũ regina Angela diuiſit,ſuũmque inſulæ nomen reliquit. Quanquam plerique Angliam veluti noſtri orbis angulum prædicent. Situs ipſius eſt contra aſpectum Galliæ & Hiſpaniæ: ambitus quadrageſies octies & ſeptuagintaquinque millibus paſſuum conſtat. Vide BRITANNIA & ALBION.

A'ngolus , Ptolemæo Angula, Plinio Veſtinorũ vrbs in Italia,vulgò *Angelus*.

Angrus,fluuius ex Illyricis verſus Boream fluẽs. Herod.lib. 4, Quin ex Illyricis in Aquilonem tendẽs Angrus,planitie Triballiam interfluẽs, Brongum intrat,Brongus iſte Iſtrum.

A'nguifer & Anguitenens,à Græcis dicitur ὀφιοῦχος. Columel. Anguifer mane occidit, tempeſtatem ſignificat. Cic.de Natura Deorũ, Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens.

Angulãni,populi.Plin.3.2.5.

Anguitia,Aeætæ filia,ſoror Circes & Medææ, quæ Marſis remedia cõtra venena oſtẽdit. Sil.lib.8, Aeætæ prolẽ Anguitiã,mala gramina primùm Monſtrauiſſe ferunt , tactuq; domare venena, Et lunam excuſſiſſe polo , ſtridoribus amnes Frænantem,ac ſyluis montem nudaſſe vocatis. Putatur hæc ſedem habuiſſe apud Marſos,non procul à Fucino lacu. Virgil.7. Æneid.

Te nemus Anguitiæ,vitrea te Fucinus vnda,
Te liquidi fleuere lacus, &c.

Ani,Nomen ſacerdotis.1.paral.15.

Anîa, Romana mulier , quam cùm propinquus moneret,vt alteri viro nuberet (eſſe enim ei & ætatem integram,&faciem bonam)Nequaquã hoc faciam,inquit: ſi enim virum bonum inuenero,vt antè habui, nolo timere ne perdã: ſi malum , quid neceſſe eſt poſt bonum, malum ſuſtinere?

Anîam,Filius Samidæ,filii Galaad,filii Machir,filii Manaſſe.2.paral.7.

Anîchia,oppidum. Plin.4.7.17.

Aníger,Vide infrà ANYGER.

Aníger, fluuius Theſſaliæ, in quo Centauri ab Hercule vulnerati lauerunt vulnera ſua. quãobrem quum primò habuiſſet aquas dulces atque potabiles , habuit poſtea fœtidas atque turpes. Ouid.15. Metamorph.

Antè bibebatur: nunc quas contingere nolis,
Fũdit Anigr⁹ aquas,poſtquã(niſi vatib⁹ omnis
Eripienda fides) illic lauêre bimenbres
Vulnera, clauigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Anim,Nomen ciuitatis.ioſue 15.

A'nio, ſiue A'nien, nobilis Italiæ fluuius,in mõtibus Trebianorum naſcens, Tiburtinum irrigans agrum,vbi è ſublimi in ſubiectam vallẽ magno impetu delabens efficit cataractam: deinde per plana fluens ,tres nobiles lacus ſecum in Tiberim defert. Nomẽ autem acceriſſe putatur ab Anio Hetruſcorum rege, qui inſequens Cethegum,filiæ ſuæ raptorem, cùm eũ aſſequi non poſſet,in hunc fluuium inſiliit, & vt Anio vocaretur,effecit. Propert.lib.4,

Ramoſis Anio qua pomifer incubat aruis.

Hinc Anienus,na,num. Idem,

Siue Aniena tuos tinxerit vnda pedes.

A'niſis, qui & Aſychis,Ægyptiorum rex,à ſacerdotibus deſignatus,regnauit annis VI.

A'niſum , vrbs eſſe videtur Sicyliæ apud Ouidiũ 4. Faſtorum,

Iámq; Leontinos, Aniſenáque flumina curſu
Præterit. vt Flumina Aniſena , aut Aniſum flumẽ,quod Aniſo præterlabitur : niſi flumen Aniſenum dicat,pro Aniſo flumine.

Anítius,ædilis curulis,Plin.li.33.cap.1,Appii Cæci ſcriba promulgauerat,vt ædilis curulis crearetur cũ Q. Anitio Prænestino,qui paucis antè annis hoſtis fuiſſet, præteritis C. Petilio & Domitio.

Anítius Rufinus, Cos.Rom.Acilii Seueri collega.

Anítius Polinus Conſul,Ceionii Iuliani Camœnii collega.

Anitius Paulinus iunior, Conſul, Pub. Optatii collega.

Anítius Fauſtus II Conſul,Galli collega. Horũ tempeſtate ſe vt Deum adorari Diocletianus iuſſit. Caſſiod. Euſeb.

A'nius, Apollinis filius , & rex in Delo, habuit Andrum filium.Virgil.lib.3,

Rex Anius,rex idẽ hominũ,Phœbíq; ſacerdos,
Vittis, & ſacra redimitus tempora lauro
Occurrit.

Anna, Altera vxor Elcanæ, 1. reg.1. Heb. Hanna. Nomen item prophetiſſæ cuiuſdam filiæ Phanuel,de qua luc.2.

Anna, dea ab annis quib⁹ præſidebat vocata,cui menſe Martio priuatim & publicè fabricabatur , vt populo annare & perannare liceret. Fuit Beli filia,ſoror Didonis,cui in fuga comes

fuit, quæ poſtquam mortuam ſororem vidit, & Carthaginem ab Hiarba Getulorũ rege occupatam, relicta ſede patria, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, curſum arripuit. à quo iure veteris hoſpitii benignè ſuſcepta, duos circiter annos ibi manſit. Sed cùm Pygmalionẽ fratrem iam cum armis aduentare didiciſſet, Battus veritus potentiam illius, Annam vt inde abiret hortatus eſt. Mox igitur mare ingreſſa, dum Cameram, vel Cratidem fluuium nauigare cõtenderet, vi tempeſtatis acta, in Laurentem oram peruenit, vbi iam Æneas pacatis reb⁹, & ducta vxore Lauinia, imperabat: à quo benignè inuitata, in regiam cum eo profecta eſt: cui mox Lauinia tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomniis à Didone monita, vt infauſtam domum relinqueret, ſtatim per feneſtram exiliit: cúmque citato curſu ad Numicium amnem peruenifſet, in eum ſe præcipitẽ dedit. Orta deinde luce, magno clamore eam quæritantibus, apparent veſtigia pedũ vſq; ad Numicium amnem. vnde Ouid. 3. Faſt.

-placidi ſum Nympha Numici,
Amne perenne latens, Anna perenna vocor.

Anna, ciuitas Iudææ ſupra Hierichuntẽ. Steph.

A'nnacus, annis CCC vixit, vide Stephanum in ICONIO.

Annas, pontifex Iudæorum, ſocer Caiphæ pontificis. iohan. 18. luc. 3. act. 4.

Annẽus Seneca Cordubenſis, declamator, philoſophus, & idem poeta, Neronis præceptor, à quo, ſolutis venis, interfectus eſt.

Anneſſum, oppidum. Plin. 6. 28. 75.

A'nnibal, Carthaginenſium dux aut Imperator, Amilcaris filius, cui ante aras Romanorũ vindictam iurauerat, in Hiſpaniam traiecit: Gallos ad Rhodanum ſuperauit. Eutrop. 3. Alpes aceto peruias fecit: in Italiam venit: Sagũtum cæpit. Liu. lib. 1. dec. 3. Titũ Sempronium Cõſulẽ apud Trebiam profligauit: Flaminium Conſ. fudit ad Traſimenum lacum, 1500 Romanorũ cæſis: à Fabio Maximio imminutus. Liuius 4. Eutrop. 3. Poſtea reſumptis viribus Paulũ Æmilium & Ter. Varronem Coſs. apud Cannas vicit, 4000 peditum & 270 equitum cæſis, tribuſque & dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis, caſtris prope Romam poſitis, tempeſtate coactus, in Campaniam venit: à Marcello apud Nolam victus eſt. Liu. libro 3. Eutrop. 3. Florus 1. Apud Cannas à Sempronio Graccho, magna ſuorum cæde repulſus, nauali pugna, ad Eumenem victus. Liu. 7. Florus 2. 8. Iuſtin. 31. Carthaginẽ rediit, vt eã à P. Scipionis Africani obſidione liberaret: cũ quo apud Zamam oppidum Africæ congreſſus, 2000 Pœnorum cæſa ſunt, ferè totidem captis: ipſe ad Antiochum confugit, à quo auxiliũ ac vires ſumpſit: cum quo poſtremò etiã ſuperatus eſt. Liu. 3. Iuſt. 31. Plut. in Annib. Cæterum à Romanis expoſtulatus apud Antiochum ac Pruſiam reges, ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto quod annulo incluſum geſtabat veneno, ſeipſum confecit. Plut. Eutrop. 4. Oroſ. 4. 20. quo loco ait lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginenſibus, ob rem male geſtam. Liuius lib. nono ſcripſit cruci affixum fuiſſe. Cæterum Pruſam condidit. Plinius 5. 32. Meretricio amore detinebatur. Idẽ 5. XI turres ædificauit. Idem 2. LXXIII ſpeculas extruxit, 35. 14. 3.

A'nnibal, Carthaginenſis illius magni filius, ab Amilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

A'nnibal Rhodius, dux itẽ Carthaginenſis, Siculo bello interiit. Polybius.

Annibaluéntia, Vide HIPPONIVM.

Annichori, vel Annichores, populi Perſis vicini.

Annichorum, ciuitatis aut regionis nomẽ. Steph.

A'nnius Rufus, Iudææ præfectus, regnauit annis II.

A'nnius Verus, Conſul Romanus, Auguris collega.

A'nnius Libo, Cõſul Romanus, Torquati Aſprenatis collega.

A'nnius Tacitus, XXXIII Romanorum Imperator, regnauit menſibus VI. Idem Conſul cum Æmiliano fuit, atque à patribus imperator electus eſt. Occiſus eſt in Ponte militaribus inſidiis. Pompon. Florian.

A'nnius Anulinus Cõſul, Numii Tuſci collega.

Anob, filius Cos. 1. paral. 4.

A'nolus, vrbs Lydiæ, ab Anolo Aſii filio dicta. Stephanus.

Anópolis, vrbs Cretæ. Vide ARADEN.

Anſanctus, lacus apud Lucanos, vel, vt Plinius habet, in Hyrpinis, ex quo tam lætalis odor euaporat, vt volantes deſuper aues eo ſuſcepto necetur. Virg. lib. 7. Æneid.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris
Anſancti valles, &c. Vide AMSANCTI.

De Anſancti ſpecu, Plin. 2. 95. 10.

Anſer, poeta, quẽ Ouidius procacem vocat lib. 2. Triſtium,

Cinna quoque hîc comes eſt, Cinnáque procacior Anſer.

Antácæ, populi. Plin. 6. 8. 9.

Antácites, amnis, in Aſiæ latere, ad Tyrambũ oppidum: à quo piſces Antacæi, ſalſamentũ Athenæo cæteriſq; nobile: nam & in hodiernũ vſq; diem à Mæoti lacu præſtantiſſimi quotannis

inuehuntur. Amnẽ hunc apud Ptolemæũ corruptè legimus Atticitum pro Antacite. Importantur Antacæi & ex Boryſthene, vt inquit Herodotus. Hermolaus in Plinii lib. 6. cap. 7.

Antæopolis, ciuitas in Ægypto: ciuis Antæopolita, vel Antœon dicitur. Stephan. De Antæi oppido & patria, Plinius 5. 1. 9. 8.

Antæopolites præfectura. Plin. 5. 9. 11.

Antæus, Gigas, Neptuni ex terra filius, magno ac procero corpore, quippe qui cubitis quadraginta adoleuerit in Libya apud Lixum oppidum, à flumine Mauritaniæ eiuſdem nominis ita vocatum: qui locus Antæi regia dicitur. Is, quoties membra labore defecta eſſent, tactu terræ recreabatur, quem Hercules palæſtra pectori aſtrictum expirare coegit. Scribit Plutarchus Sertorium Romanorũ ducem, apud Tygænam oppidum Libyæ effoſſo ſepulchro, Antæi cadauer inueniſſe. Euſebius libro de Tempore ſcribit, Antæũ palæſtricæ artis fuiſſe doctiſſimum, & quorumcunque certaminum: & ob id oſtendit ſe arbitrari fictum, quòd fuerit filius Terræ, & quòd viribus reſtauraretur ab ea. Sunt tamen qui dicant, hunc ab Eubuleo primo Iouis filio, in lucta ſuperatum eſſe, & eundem poſtea Herculis cognomen meruiſſe. Huius regiam in Mauritania eſſe non procul ab Heſperidum hortis Plinius author eſt. Lucanus tamen ferè in fine libri quarti paulò aliter ſentire videtur, vbi totam hanc fabulam deſcribit.

Antágoras, vir, cuius meminit Plutarchus.

Antálcides Lacedæmonius, de quo Plutarchus in vita Pelopidæ.

Antándros, Strab. lib. 13. & Plin. 4. 11. 61, Phrygiæ vrbs, ad meridiem poſita, quã habitauere Leleges, finitimi Cilicibus. Plinius 5. 30. 10. & 16. 33. 6. Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Aſſos & Apollonia. Virgil. 3. Æneid.

-claſſémque ſub ipſa
Antandro, & Phrygiæ molimur mõtibus Idæ.

Dicta, quòd de Andro inſula eam condiderũt coloni, quaſi ἀντὶ ἄνδρα: vel quia Græci venientes per Thraciam, cepere Polydorum, pro cuius pretio hanc accepere ciuitatem. Steph. & Seruius.

Antándrũ, ſaxum magis quàm inſula inter Tenedum & Chium, qua Ægæus ſinus panditur à dextra nauigantibus.

Antáradus, inſula. Plin. 6. 20. Vide in ARADO.

Antárcticus, polus auſtralis, arctico oppoſitus, qui terræ obiectu à nobis cerni non poteſt: à noſtris Meridionalis dicitur.

Antariáni, populi. Plin. 6. 17. 5.

Anteas, Scytharum rex. Plutar.

Antémna, vrbs Sabinorum, vna ex illis quæ Romulo reſtiterunt. Steph. Plin. 3. 5.

Antémnæ, oppidum Italiæ, dictum, quòd hanc amnis præterfluat, quaſi ante amnem. Virgil. libro 7,

Ardea, Cruſtumeríque, & turrigeræ Antemnæ,
Tegmina tuta cauant capitum.

Anthémus, fluuius Colchos. Plin. 6. 5. 3. Fortè Anthemus.

Anténnæ & Antenates, Italiæ populi, de quibus Strabo lib. 5.

Anthénor, vnus ex Troianorum principibus, qui deleta à Græcis Troia, adiunctis ſibi Heneticis & Paphlagonibus, in intimum maris Adriatici ſinum peruenit, vbi primùm exiguum condidit oppidulũ, quod à nomine relictæ patriæ Troiam appellauit. Verùm quum id affluente vndique multitudine peranguſtum videretur, paulò longius à mari vrbem condidit ampliorem, quam de nomine ſuo Antenoreã appellauit: quanuis poſtea mutato nomine Patauium primùm, mox Padua fuerit nuncupata. Virgil. 1. Æneid.

Antenor potuit mediis elapſus Achiuis
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontẽ ſuperare Timaui.
Hic tamen ille vrbem Pataui, ſedéſque locauit
Teucrorum, atque vrbi nomen dedit.

Hunc nonnulli veteris hiſtoriæ authores, patriæ ſuæ proditorem aſſerunt, & Vlyſſem diſſimulato habitu intra mœnia agnitũ domi ſuæ occultauiſſe. Conſtat eum, Græcorum legatos benignè hoſpitio excepiſſe, & reddendæ Helenæ à principio authorem fuiſſe. Obiit Patauii, vbi etiam hodie ſepulchrum eius oſtenditur. Filios habuit, vt teſtatur Homerus, Archilochũ, Atamanta, Laodocum, & Helycaona, & ſecundum quoſdã, alios duos Archelaum & Antheũ, quem Paris imprudens interfecit.

Anthénor, Scytharum ad oſtia Danubii rex, à Gothis in bello cum multis cæſus eſt. Huic ſucceſſit filius Marcomirus.

Anthénor, Marcomiri filius, Francorum rex, regnauit annis x x x. Hic habuit ex Britannia vxorem Cambram, quæ prudentia & forma omnibus ſui temporis præſtantior fuit, à qua populus Sicambri dicti ſunt.

Anteros, filius Veneris & Martis, cuius meminit Cicero lib. 3. de natura Deorum.

Antes, mons. Plin. 4. 5. 15.

Anteuórta, dea Romanorũ, quòd præterita noſſet.

Anthãna, Plin. 4. 5. 19, vna ex centum vrbibus Laconiæ, ab Anthe Neptuni filio per Cleomenẽ Leonidis fratrẽ excoriato, oraculis in pelle eius ſeruari iuſſis. Eſt & Arcadiæ ciuitas: Steph. Vide ἀνθήνη apud Stephanum.

Anthãnis, olim dicebatur Trœzen Peloponeſi

vrbs. Stephan,

A'ntharis, Longobardorum rex, Teudelinã (aliàs Theolindam) Garibaldi Bauarorum regis filiã accepit vxorem, Hiſtriam incendiis & cædibus repleuit, Francilionem Ciſalpinæ Galliæ præfectum vicit, Cumúmque cepit: demum cùm ſex annos regnaſſet, inſidiis domeſticorum apud Ticinum extinctus eſt venenato poculo, author Paulus Diaconus de rebus geſtis Longobardorum. Paul. Æmil. lib. 1. Blond.

Antharius, XVI Sicambrorum rex, regnauit annis XXXV, Moguntiã, quæ tunc tẽporis Romanorum erat colonia, euertit: à Gallis, Romanorũ auxilio victus eſt, cui ſucceſſit filius Frãcus, à quo Sicambri Franci dicti ſunt.

Anthêa, Vide ANTHIA.

Anthéde, vicus quidã, aut ciuitas, alter ἀνθήνη dicta. Stephan. Eadem fortè quæ Anthana vel Anthene ſuprà.

Anthédon, vrbs Bœotiæ, de qua ſic ſcripſit Homerus,

-ἀνθηδόνα τ' ἠσχαπόωσαν.

Etymon habet ex flore fertilique agro, vel ex Anthedone Neptuni prognato, habitata quõdam Thracibus, de qua Pomponius & Strabo lib. 9. & Stephan.

Anthédon, alia eſt Gazæ vicina mare verſus. Eſt & portus Anthedonius. Stephan. & Plin. 4.5. 29. & 4.7.11.

Anthémion Troianus, Simoeſii pater. Homerus lib. Iliad. 4.

Anthêmis, inſula maris Mediterranei, poſtea Imbraſus vocata, & Parthenia à fluuio. Strab. li. 10.

Anthémius Auguſtus, LI Romanorum Imperator, regnauit annis V. Idem Romanus Conſul ſolus.

Anthémius Cõſul, Fl. Stiliconis collega. Horum ætate Rhadagaſius in Feſulanis montibus cõcluſus, captus atque occiſus eſt, multis Gothorum milibus cæſis & diuenditis. Pompon. in Theodo. Diacon. lib. 13. Oroſ. lib. 7. cap. 37. Æmil. lib. 1.

Anthémius Conſul, Florentini collega.

Anthêmus, oppidum. Plin. 2.26. 19. & 4.10. 16. Vide ANTEMVS.

Anthêmus, vrbs Syriæ, Strab. & alia Macedoniæ.

Anthemûſa, inſula, Plin. 8. 31.39. & oppidum, 5. 24.15.

Anthemûſa, ciuitas Meſopotamiæ, apud Strabonem libro 16. Vide SAMVS.

Anthemûſis, lacus Mariandenorum. Steph.

Anthéodon, oppidum. Plin. 5.13.3.

Anthes, Neptuni filius, vide ANTHANA & ANTHEDON apud Stephanum.

A'ntheus, Antenoris filius, quem Paris amauit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus eſt vnus ex Æneæ ducibus. de quo Virgilius, Anthea Sergeſtúmque vocat.

A'nthia, vrbs propinqua Pylo, ſub ditione Mẽnonis, vt ſcribit Homerus lib. Iliad. 9.

A'nthia, vrbs Peloponneſi, propriè Argos: & alia Ponti iuxta Thraciã, Mileſiorum & Phocenſium colonia. Eſt & Libyæ vicus, & Italiæ ciuitas, Anthium poſtea dicta. Stephan. Vide THVRINI, & TRALLIS.

A'nthia, Leontino teſte, filia fuit Amphianaſſæ, & vxor Prœti, Argiuorum regis, Abantis filii. Vide Bocatium lib. 2. cap. 31.

A'nthia lex, dicebatur quam Antius Reſtio tulit, quæ licet optima eſſet, luxuriæ tamen obſtinatione nullo abrogante obliterata eſt. Propter quod Reſtionem ipſum tradunt, quandiu poſtea vixit, foris non cœnaſſe, ne legem à ſe latam contemni videret.

Anthínæ inſulæ. Plin. 5.31.46.

A'nthium, oppidum Thraciæ. Plinius in Thraciæ deſcriptione, Aſtice regio, inquit, oppidum habuit Anthiũ, nunc eſt Apollonia. Stephanus ἄνθειαν vocare videtur.

A'nthium, Italiæ ciuitas, Steph. in ἄνθεια, ἄνθιον & ἄντεια. Vide ANTIVM. Plin. 4.11.27.

Antho, Amulii Albanorum regis filia.

Anthónges, paſtor, ſeditionem in Iudæa mouit, propter quam duo fermè hominum millia à Varo in crucem ſubacti ſunt. Ioſeph. lib. 17. ca. 11.15. De bello Iud. lib. 2. cap. 1. & 2. act. 5.

Anthóres, vir, de quo Virg. lib. 10. Æneid.

-at illa volans clypeo eſt excuſſa, procúlque
Egregium Anthorem latus inter, & ilia figit:
Herculis Anthorem comitẽ, qui miſſus ab Argis
Hæſerat Euandro, atque Itala conſederat vrbe.

Anthos, vnus ex filiis Neſtoris.

Anthropomorphítæ, hæretici ſimplicitate ruſtica Deum habere membra arbitrabantur.

Anthropógraphus, dictus eſt Dionyſius, quòd nihil aliud quàm homines pinxit. Plin. lib. 35. cap. 10.

†Antropóphagi, populi Scythiæ, humana carne veſcentes. Siti ſunt ad orientem ac ſeptẽtrionem, Maſſagetis finitimi, & circa hos triſtiſſima ſolitudo, & mare quod Thabin vocant. Vide Plinium 4.12.183. & 6.17.14. & Gellium.

Anthýbla, &

Anthýlla, vrbs in Ægypto, de qua Herodotus lib. 2, Harum vrbium Anthylla, quæ eſt inſignis, datur peculiaris in calciamenta vxori ſemper eius qui in Ægypto regnat. Steph.

A'ntia, vrbs Italiæ, ſubdita Romanis, ab Antea Vlyſſis & Circes filio dicta. Steph.

A'ntia, Vide ANTHIA.

Antibácchi inſula in Arabico ſinu, Steph. & Plin. Antibacchiæ, 6.29.38.

Anticânis,ſydus quod ante maiorem canẽ oriatur:προκύων. Hic in Lacteo circulo defixis pedibus æquinoctialem circulum tangit, ſpectat occaſum,vt inter Geminos & Cancrum conſtitutus,occidit exortu Capricorni,exoritur cum Leone,conſtat tribus in totum ſtellis. Cicero, Anticanem Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticaſus,mons Seleuciæ.Strabo.

Anticatónes,dicti ſunt duo libri, quos Cæſar cõtra Catonem ſcripſit.Sueto.

Anticéita,Straboni lib.11.fluuius Aſiæ.

Antíchthones Martianus ſeiungit ab Antœcis & Antipodibus qui inferna terræ nobis obuerſa habitãt. Põponius tamẽ videtur Antichthones pro Antipodibus accipere. Plin. lib.6. cap.22, Populi ad Taprobanem inſulam habitantes, in zona hyemali.Dicti ab ἀντὶ,quod eſt contra: & χθὼν, id eſt terra:quòd cõtraria parte aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Quod ita eſſe Macrobius 2.de ſomnio Scipionis,& Plinius li. 2.cap.65 oſtẽdere conãtur.fabuloſa eſſe aſſerũt. Auguſtinus cap.9.lib.16.de ciuitate Dei: & Lactantius cap.24.lib.3.Diuinarũ inſtitutionum: & Lucretius lib.1,

Illi cùm videant ſolem,nos ſydera noctis
Cernere,& alternis nobiſcum tempora cæli
Diuidere,& noctes pariles agitare diebus:
Sed vanus ſtolidis hæc omnia parturit error.

Alii altius intelligunt,vt inquit Seruius in 6. Æneid.qui ſub terra inferos volunt ſecundum Chorógraphos Geometras, qui dicunt terram σφαιροειδὴ eſſe, quæ aqua & aëre ſuſtentatur. quod ſi ita eſt,ad Antipodes poteſt nauigatione perueniri:quia quantum ad nos ſpectat,inferi ſunt,ſicut nos illis. Hinc eſt quòd terram eſſe inferos dicimus:quanquam illud ſit, quia nouem cingitur circulis. Tiberianus etiã inducit epiſtolam vento allatam ab Antipodibus,quæ habet:Superi inferis ſaluent. Sunt, vt etiam Strabo retulit libro 1,qui orientis extremi,& maximè ad Occaſum inclinatæ regionis incolas,quales ſunt Indi atque Hiſpani, Antipodas eſſe contendant, ratione conſimili Antipodes eſſe,qui tum extremam Meridiei, tum Septentrionis partem vltimam incolunt. Cicero 4. Academicarum quæſtionum, Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contraria parte terræ,qui aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?

Anticítes,amnis Aſiæ,à quo piſces Anticæi,ſalſamentum nobile. Importantur Anticæi & ex Boryſthene,vt inquit Hieronymus. Et in hodiernum diem à Mæoti lacu præſtantiſſimi quotannis inuehuntur.

Anticlẽa,mater Vlyſſis,quæ quum duceretur ad Laërtæ nuptias, à Siſypho latrone Æoli filio corrupta eſt. Alii dicunt,cùm Laertæ iam nupſiſſet, & ad oraculũ iam pergeret conſultura, captam à Siſypho latrone, &,vt multi putant, ex eo Vlyſſem concepiſſe. Quod Aiax apud Ouidium 13.Metamor.vitio vertit Vlyſſi,

-& ſanguine cretus Siſyphio.

Anticondýlei,populi Bœotiæ.Steph.

Anticyra,inſula ad ſinũ adiacens Maleacum, & OEtam montem, cuius meminit in Theſſalia Strabo lib.9.In hac,authore Plinio,elleborum tutiſſimè ſumebatur, ac copioſum & optimũ creſcit.Ouid.lib.4.de Ponto,

Imbibe,dixiſſem,purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in tota naſcitur Anticyra.

Vnde quoties inſanum hominem ſignificare voluerunt,Anticyram mittebant. Plin.25.55.

Anticyra, ciuitas iuxta Cyrram in Phocide regione,in Corinthium conuerſa ſinum:ab Anticyreo quodam,Herculis ætate, Capariſſius ab Homero dicta. Eſt & alia Anticyra Maliẽſium. Steph. De Anticyra oppido, Plin.4.3.5.

Antidalæi populi, Plin.6.28.49.

Antígenes,puer ruſticus.

Antigénides,Suidæ Thebanus muſicus,Phiſoxeni diſcipulus,primus calceamentis Mileſiis laſciuioribus vſus eſt. Plinius cap.36.lib. 16. Hic etiam,vt author eſt Cicero in Bruto, diſcipulo frigenti ad populum ait, Mihi cane & Muſis. Gellius lib.15. cap.17. Valerius lib. 3.cap.7. De fiducia ſui.

Antígona,oppidum.Plin.4.6.2.& 5.30.15.

Antígone,oppidum.Plin.4.10.6.

Antígone,filia OEdipi regis Thebanotũ,patri cæco,& à Creonte in exilium acto,viæ dux fuit. Seneca in OEdipo,& Statius in Thebaide.Eadẽ poſtea cùm ad officium funebre ſuorum fratrum, Eteoclis videlicet & Polynicis veniſſet, ibíque adiuuante Argia Polynicis cõiuge, fratrum cadauera cremaſſet,ambæ Creontis iuſſu captæ & occiſæ ſunt: quarũ mortẽ poſtea Theſeus vlciſcens, Creontem interfecit. Hæmõ autem amator ad Antigones mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius libro 2,

Quòd nõ Antigones tumulo Bœotius Hæmõ
Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus?

Antigóniæ,Laomedontis regis filia, quæ ob formæ pulchritudinem auſa fuit ſe Iunoni præferre. Quapropter Iuno irata,eam in ciconiam vertit.Ouid.lib.6.Metamorph.

Antigonénſes,populi.Plin.in Prologo.

Antigónia,Troas ipſa dicta eſt,poſteaAlexãdria.

Antigónia,ciuitas Chaoniæ in Epiro, & alia Arcadiæ,Mantinea prius dicta:tertia Macedoniæ, ab Antigono Gonati filio condita: quarta Bithyniæ iuxta Daſcylium:vide NICEAM. quin-

ta Syriæ,prope Antiochiam. Eſt & caſtellum Cyzicenæ.Steph.

Antigonis,trib⁹ Atticæ ab Antigono dicta.Steph.

Antigonus,regis Macedonum,Alexandri Magni frater.Plutarch.in vita Pyrrhi. Primus poſt Alexandrum in Aſia regnare cœpit: duodeuiginti annis multa bella geſſit, in quibus tandem occubuit.

Antigonus, primus rex Aſiæ, regnauit annis XVIII.

Antigonus, XXXVI Macedonum rex,regnauit annis XII. Huic cognomen fuit Doſon (ait Plutarchus in Æmylio Paulo)eo quòd multa promitteret, pauca verò præſtaret. De morte eius vide MOTHO.

Antigonus Gonatas, XXXIIII Macedonum rex,regnauit annis XXXVI. Lacedæmonem obtinuit.Euſeb.Athenienſibus libertatem reſtituit,Gallos ſuperauit,demum à Pyrrho Macedoniam occupante,regno pulſus eſt.

Antigonus XI Iudæorũ rex,regnauit annis III.

Antigonus,Ariſtobuli filius, Parthorum auxilio Iudæam occupauit,regnauitque annis V.

Antigragus,mõs Lyciæ Grago oppoſitus. Strabo.

Antilibanus, excelſus mons ad Septentrionem Iudææ ex aduerſo Libani.de quo Plinius lib. 5.cap.20. à quo omnis regio ſupra Libanum ad oriẽtalem plagam reſpiciens, Antiliabanus appellatur,citra regionem Damaſci quæ cecidit in ſortem tribus Manaſſe. quibuſdam videtur non eſſe montem proprium à Libano, ſed iugum,aut cornu in occaſum Brumalem protenſum,iunctũ huic circa Cæſaream Philippi: tanta verò magnitudine,vt mons proprius iuſtè appellari poſſit.

Antilochus, Neſtoris & Eurydices maior natu filius,patrem ſecutus ad bellum Troianum,in pugna à Memnone Auroræ filio eſt occiſus, vt tradit Homerus: vel ab Hectore,vt ait Ouidius in epiſtola Penelopes,

Siue quis Antilochũ narrabat ab Hectore victũ:
Antilochus noſtri cauſa timoris erat.

Vnde patris prece motus Achilles Memnonẽ occîdit.

Antimachus,Colophonius poeta Græcus: is quũ poëma quoddam obſcurum recitaret,atq; omnes præter Platonem,quòd minimè illud intelligerẽt,diſceſſiſſent,Plato mihi(inquit) pro omnibus.Nam & poetis hoc quidem concedi poteſt,oratoribus minimè: quum popularis ſit illa facultas,illéque tantùm ſit bonus orator,qui multitudini placet.Hæc Cicero. Plutarchus in Lyſandro,Hic aggreſſus belli Thebani materiã,vigeſimũ quartũ volumẽ impleuit,antequam duces Thebas vſq; produceret. Antimachos alios Suidas ponit,alterum Ægyptium patria Hieropolitanum,alterum poetã Melitum,cognomento Pſecam.

Antimachus Troianus,qui donis Alexandri,auróque corruptus,impedimento fuit quo minus Helena redderetur: quin pro concione Troianos hortatus eſt,ne Menelaum, dum legatus ad eos in vrbem veniſſet cũ Vlyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in vrbe aſſeruarent, trucidarẽntque.Homerus lib.Iliad.11.

Antinous Bithynicus, ab Adriano principe adamatus,cui templum apud Mantineam conſtituit Pauſanias.Propert.4.Eleg.5,

Penelopem quoque neglecto rumore mariti
Nubere laſciuo cogeret Antinoo.

Antinous, Ægypti ciuitas, ab Hadriani Amaſio nuncupata.Hieron.cõtra Iouinianũ. Stephano Antinoia & Adrianopolis vocatur.

Antiochia, vrbs Syriæ, quæ prius Metropolis Epiphane & Reblata,& ab aliis. Theopolis,hoc eſt,Dei ciuitas eſt appellata,à Seleuco Nicanore in ſuorum memoriam condita,Olympiade 119.quam Orontes fluuius interfluit,& ab occidente lauat Parfar fluuius.Strabo. In Seleucidia Syriæ quatuor inſignia ſunt oppida, ob id & Tetrapolis dicta regio Antiochia,Epidachne cognominata. Item Seleucia, Pieria, Apamea,Laodiceáque.Vide THEOPOLIS. Alia eſt Antiochia ad Perſicum littus.

Antiochia,Syriæ pars.Plin.5.12.5.in Syriæ deſcriptione,& item Pomponius.

Antiochia,oppidum Mygdoniæ Aſiæ,Plin.lib.6. cap.13.Hanc Stephanus Meſopotamiæ eſſe ſcribit, & Mygdoniam vocari: ab incolis autem Aſiben vel Niſibin.

Antiochia,inſula maris Mediterranei,Strongylæ inſulæ proxima.Plin.5.31.20.

Antiochia, apud Phadnen ab Argiuis habitata, Ione aliàs dicta.Stephanus.

Antiochiæ nomen ad multas ciuitates transfertur:alia enim eſt Lydiæ,alia Piſidiæ,alia inter Corleſyriam & Arabiam Semiramidis,alia Ciliciæ ad Pyramum fluuium, alia Pieriæ, quã Aradum Syri vocant: alia ad paludem Calirrhoen,alia prope Taurum in Comãgene, alia in Scythia, alia in Caria, quæ & Pythopolis vocabatur, de qua plura apud Stephanũ.Alia in Margiana Parthyæorum, vltima denique Tarſus.Stephanus Cœleſyniæ Antiochiã, aliàs Gadara vocari ſcribit.

Antiochénſes populi.Plin.4.18.10.

Antiochida, maris partem Antiochus à ſe appellauit.Plin.2.67.

Antiochus,nomen regum Syriæ: ferè enim hoc nomine omnes vocati ſunt,vt Antiochus Soter,Antiochus Deus, Antiochus magnus, Antiochus Euſebius:de quibus Appianus copio-

ſius in Syriaco,& Trogus.

Antiochus Soter,Seleuci filiꝰ,eiuſq; nominis primus,II Syriæ & Aſiæ rex,regnauit annis XIX.

Antiochus,Antiochi Soteris filius,Achios dictus, regnauit annis XX. veneno tandem ab vxore Laodicea extinctus eſt.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, VI Syriæ & Aſiæ rex,regnauit annis XXXVI. is in Corleſyria omnes Ptolemæi ciuitates ſubegit. Liu. lib.3.Decad.4. Philometorem prælio ſuperauit, ab Actilio Glabrione ad Thermopylas cæſus,& è Græcia pulſus eſt.Liu.lib.6.Appian.de Syriaco bello.Oroſ.lib.4.Flor.2. cap.8. Hierax vulgo appellatus eſt, quòd accipitris more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes,hoc eſt,illuſtris ſiue nobilis, VIII Syriæ rex, regnauit annis XI. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Iudæis intulit,crudeliſſimus omniũ tyrãnorum.

Antiochus Eupator,IX Syriæ rex, regnauit annis II. Philippum,cui Antiochus Eupatoris pater,regni curam commiſit, vicit & occidit: demũ à Demetrio vnà cum Lyſia interfectus eſt.Ioſeph.lib 12.cap.15.Iuſtin.lib.34.

Antiochus Theos, XIII Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis XV.

Antiochus Sedetes,vel Soter, vel Pius, XV Syriæ rex, regnauit annis IX. à Cleopatra ad nuptias & regiam quæ in Seleucia erat, inuitatus,fretus Simonis auxilio,Triphonem Doram obſidentem fudit,fugauit,ad Apamiã cepit,ac interemit anno regni ſui tertio. Ioſeph. lib.13.cap.11.

Antiochus Gryphus, XVII Syriæ rex, regnauit annis XXIX.Hunc Ioſephus frequẽter Philometorem vocat.Is cum Seleuco Gryphi filio de imperio dimicauit,acieque victus interiit.

Antiochus Gryphus,XVIII Syriæ rex,regnauit annis X. interfectus eſt ab Herodiano.

Antiochus Cizicenus, XX Syriæ rex, regnauit annis XIII. Is fratrem Antiochum regno Syriæ exuit,ac bello vicit.

Antiochus,Comagenorum rex.

Antiochus Conſul,Baſſi collega.

Antiochus, Liber pater dictus, Damaſcenorum rex,fratri Philippo ſucceſſit.Ioſeph.lib.13.cap. 21.Hic ab Arabum rege occiſus eſt.

Antiochus Aſcalonita,ex veteri Academia dicendi peritiſſimus,Luculli,Ciceronis & Bruti præceptor:de quo Plutarchus in Lucullo.

Antiochus Siracuſanus,hiſtoricus,qui ſcripſit de Italia, citatur ſæpe teſtis à Strabone & Dionyſio.

Antiochus Sophiſta, quem Argæ Cilicum tulere, doctiſſimus:de quo Philoſtratus.

Antiochi vxor Stratonice,nomen dedit Stratoniceæ vrbi Macedoniæ.Steph. Tarſus etiam Ciliciæ ab Antiocho Epiphane, Antiocha dicebatur.Steph.Item Trallis Lydiæ vrbs, Antiochia alias vocabatur.

Antiochis, mater Antiochi Seleuci filii,& mulier quæuis ex quauis Antiochia oriunda:præterea nomen tribus.Steph.

Antiopa,Steph.in Hyſia,Nyctei filia: & vxor Lyci regis Thebarum Ægyptiarum, Lactantio. Hanc Iupiter in ſatyrum mutatus compreſſit, quòd cùm Lycus cõperiſſet,ea repudiata Dircen ſuperinduxit, à qua in carcerem conieꝛta eſt. verùm cùm partus aduenisſet, ruptis vinculis aufugit in Cytharonem, ibique Zethũ & Amphionem peperit & expoſuit: ſed à paſtoribus reperti, ab iiſdem educati ſunt, qui poſtea adulti,matris iniuriam vlciſcentes,Lycum cum vxore Dirce interfecerũt. Vide AMPHION. Propertius,

Tu licet Antiopæ formam Nyctеidos,& tu
Parthanam referas laudibus Hermionem.

Antipater,philoſophus & poëta Sidonius,ſeu ex Tyro Phœniciæ,Stoicæ ſectæ Latone,Vticenſis præceptor.Plut.poſt Panætiũ de officiis ſcripſit.Hic quo die natus fuit,eodem ſemper febre laborauit ſingulis ætatis ſuæ annis, eodémque die, atque eodem morbi genere conſumptus eſt.Hic nobili epigrammate Sapho, decimam inter Muſas coaptat.Ex tempore innumerabiles penè verſus faciebat. Cic.& Quintil.

Antipater, Iolai filius è Paliura ciuitate Macedoniæ,miles Philippi:deinde inter Alexandri duces,& regni ſucceſſores,diſcipulus & ipſe Ariſtotelis.Suidas.Plutarchus,Succeſſor Alexãdro in regno Macedoniæ, poſt bellum Athenienſibus illatum,legatis ad eum de pace venientibus,quorum princeps erat Xenocrates, reſpondit ſe in amicitia permanſurum, ſi ſibi Demoſthenes & Hyperides dederentur: Si eius præſidium in Munichian, id eſt, Athenarum arcem recepiſſent: Si denique abſumptam in eo bello pecuniam, acceptaque damna reſarcirent. Quibus illi conditionibus cõſenſerunt.

Antipater & Alexander, Caſſandri filii, XXVI Macedonum reges,regnarunt annis IIII.

Antipater, XXXII Macedonum rex, regnauit dies XLV.

Antipater,Cilicum rex.

Antipater,Herodis pater,vir maximus ac potentiſſimus,Iudææ procurator à Cæſare conſtitutus,muros ciuitatis reædificauit, Phaſelũ Hieruſalem,Herodem Galilææ præfecit, veneno à Malicho necatus eſt.Ioſeph. bell.Iud.li.1.ca.21. Antiquit. lib.14. cap. 19. Volater. in hiſtoria Hieroſolimitana.

Antipater,Herodis filius,à patre quinto die pri-

uſquàm animam ageret, in vinculis interfici iuſſus eſt. Ioſeph. lib. 17. cap. 9. De bel. Iud. Ægeſip. lib. 1. cap. vltimo.

Antipater, Tarſenſis Philoſophus, authore Plutarcho.

Antipater Hierapolitanus Sophiſta nobilis, præceptor liberorum Seueri principis, cuius etiam res geſtas ſcripſit, ac magiſter epiſtolarũ fuit. Philoſtratus.

Antipatris Palæſtinæ ciuitas nunc diruta, quam Herodes rex Iudææ ex patris ſui Antipatris nomine vocauerat. de hac Raphael Volaterr. lib. 11. Geographiæ. Ad hanc Paulus ductus eſt captiuus, act. 23.

Antiphates, Læſtrygonum Anthropophagorum rex, vnus ex poſteris Lami, Formiarum conditoris: in cuius littora cùm aliquando eiectus eſſet Vlyſſes, tréſque à ſociis emiſiſſet, qui regionem explorarent, Antiphates vnum ex his apprehẽſum ore dilaniauit: reliqui duo vix fuga ſalutẽ quæſiuerunt: quos Antiphates cum magna Læſtrygonum manu inſecutus, naues Vlyſſis omni conatu oppugnauit, ſaxíſque & trabibus in eas coniectis omnes demerſit, vna tantum excepta, qua Vlyſſes ipſe cum nobilioribus aliquot ſociis vehebatur, qui ſucciſis repentè rudentibus, ſe ſuoſque eripuit. Ouid. 14. Metamorph.

Inde Lami veterẽ Læſtrygonis, inquit, in vrbẽ
Venimus: Antiphates terra regnabat in illa.

Vide hæc latius apud Homerum Odyſſ. 10.

Antíphates, nothus Sarpedonis. Virg. lib. nono,

Et primũ Antiphatẽ: is enim ſe primus agebat
Thebana de gente nothum Sarpedonis alti.

Hic Æneam in Italiam ſecutus, à Turno Rutulorum rege occiſus eſt.

Antiphéllus & Phellus, regiones Lyciæ. Steph.

Antiphéllos, oppidum, Plinio 5. 27. 41. & 31. 11. 37.

Antiphêmus & Lacius fratres, Stephano in Γέλα.

Antíphium, nomen loci dictum, quia Phio aduerſum ſit.

Antíphon, Rhamnuſius orator & dux, Atheniẽſis præcepta dicendi tradidit, quo neminẽ melius orauiſſe cauſam capitis, quum ſeipſe defenderet, aiunt Quintilianus, Thucydides, Cicero in Bruto.

Antíphonos, Priami filius, qui comitabatur patrem: cùm Hectoris corpus ab Achille redimeret, fratrem habuit Antiphum, Homero Iliados 7, quẽ Agamemnõ vna cum Iſo fratre, ſed illegitimo thoro nato, in bello Troiano interfecit.

Antíphra, oppidulũ prope Alexandriã, non procul à mari. Stephanus.

Antíphus, filius Theſſali, & nepos Herculis, qui cum fratre Phidippo dux triginta nauium cum aliis Græcis ad Troiam commigrauit, vt eſt apud Homerum lib. Iliad. 2.

Antípodes, Cic. 4. Acad. quæſt. nonne etiam dicitis eſſe è regione nobis è cõtraria parte terræ, qui aduerſis veſtigiis ſtẽt cõtra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis? Ioachimus Vadianus in Melã. Plin. 6. 22. 1. Vide ANTICHTHONES.

Antípolis, oppidum. Plin. 3. 4. 20. id eſt Iãniculũ, 3. 5. 136.

Antipolis, Galliæ Narbonenſis vrbs, Ptolemæo, vulgo *Ragin*.

Antipýrgus, Ptolemæo vrbs Marmaricæ, Straboni Tetrapyrgia.

Antírrhium, promontorium, cui alterum ῥίον dictum in Peloponneſo obuertitur. Plin. 4. 2. 4. & 2. 92. 3.

Antiſara, portus & oppidum Latinorum.

Antiſſa, oppidum in Leſbo inſula, Pomponio. Stephanus addit inſulam quoque vnam Cycladũ ſic vocari, & aliam Indiæ. Plin. 5. 31. 54. Eſt & inſula Leſbi adiuncta, Plin. 2. 89.

Antiſthenes, philoſophus, poſteaquàm docuiſſet rhetoricam, audiſſéque Socratem, dixiſſe fertur ad diſcipulos, Abite, & magiſtrum quærite: ego enim iam reperi: ſtatímque venditis quæ habebat, & publicè diſtributis, nihil ſibi præter palliolum reſeruauit. Princeps fuit Cynicæ ſectæ, & ad audiẽdũ Socratem quotidie ibat ex Piræo, quadraginta ſtadiis emenſis, acutus magis quàm eruditus, præceptor Diogenis, patiẽtiam & duritiam adamauit. Cicero libro 3. de Oratore ad Quintum fratrem. Fuit & Antiſthenes diſcipulus Heracliti: Alius Epheſius, tertius Rhodius, hiſtoricus, vt tradit Diogenes Laertius. Fuit & Antiſthenes Sybarita. Vide ALCISTHENES.

Antitáurus, mons Tauro oppoſitus. Strab. lib. 11. Taurus itaque Septentrionem verſus in multos quaſi ramos diſcinditur, quorum vnus eſt Antitauros, qui Sophænam comprehendit in conualle quadam, quæ inter eum iacet, atque Taurum vltra Euphratem. in eo valles ſunt profundæ & anguſtæ, in quibus ſita ſunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonæ fanum, quod illi Comana vocant. Sunt qui Auritaurus legant.

Antiueſtæum, promõtorium Britanniæ, quod etiam Bolerium, Ptolemæo: Diodoro Belerium, in Cornubia ſeu Cornuallia.

Antium, vetus vrbs Latii, Volſcorum caput, Romanorum colonia: ita dicta, quòd ante alias vrbes in ipſo litore ſita fuerit, ad Romanorum otium, rerúmque vrbanarum permutationem accommodata. In hac fuit Fortunæ templum. Horat. 1. Carm.

O' diua, gratum quæ regis Antium.

Hinc Antiates, vrbis huius incolæ, multis na-

uibus olim diuites,quarum roſtra Antio à Romanis delęto in foro affixa, nomen fecerunt loco,ex quo cõcio haberi ſolebat ad populum. Vide Liuium lib.1.ad vrbe condita.

Antiátæ,populi.Plin.6.7.10.

Antœci,populi qui inhabitant contrariã zonam Antichthonibus.

Antómenes, vltimus Corinthiorum rex, regnauit annum 1. Reges poſt hunc non fuerunt, ſed annui principes conſtituti.

Antonînus imperator,Seueri filius.

Antónius Gnipho, poeta Gallus, expoſitus, & à nutritore ſuo manumiſſus,Romæ docuit Rhetoricam & poëmata in domo Iulii Cæſaris adhuc pueri:cuius ſchola Cicero & clari viri frequentaſſe dicuntur.nihil vnquam de mercedibus pactus eſt,eóque plura ex diſcentium liberalitate cõſecutꝰ eſt.Vixit annos L.Trãquil.

Antónius Muſa, medicus Auguſti Cæſaris. Plinius libro 29.1.& 3.3.

Marc. Antónius orator,Triumuiri auus,de quo Cicero in Bruto,Omnia veniebant Antonio in mentem,eáque ſuo quæque loco,vbi plurimũ proficere & valere poſſent: vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, ſic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabatur.Erat memoria ſumma,nulla meditationis ſuſpicio,Imparatus ſemper aggredi ad dicẽdum videbatur:ſed ita erat paratus, vt iudices illo dicente nonnunquam viderentur nõ ſatis parati ad cauendum fuiſſe.

Marc. Antónius,oratoris filius natu iunior,gratia Cottæ conſulis,Cethegi factione in Senatu curationẽ rei frumẽtariæ totius oræ maritimæ nactus,Siciliã & prouincias omnes depopulatus eſt. Et ad poſtremũ inferẽs Cretẽſibꝰ bellũ, ibi morbo interiit. Hũc Salluſtius ait perdundæ pecuniæ genitum,& vacuũ à curis niſi inſtantibus. Pædianus.

Antónius alter oratoris filius,multos in Achaia ſpoliauit,nactus de exercitu Syllano equitum turmas. quamobrem Græci accuſarũt eum ad M.Lucullũ prætorem,qui ius inter peregrinos dicebat.Hunc Cicero in Verrinis vocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoria quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui iuſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt victoriã fecit,quadrigas agitauerunt.

Antónius,C.Antonii Syllani filius,cum Cicerone conſul,eíque maximè aduerſus,quòd Catilinæ faueret.Placatus ab eo,recta de Republ. ſentire perſuaſus eſt. Poſtremò poſt Cæſaris mortem in diſſenſione ciuili, in Bruti poteſtatem cùm in Græciã veniſſet,ab eodẽ trucidatus eſt.

M. Antónius Triumvir, Marci oratoris filius,& Lucii frater, cauſa & fax totiꝰ belliciuilis fuit: cùm eſſet Tribunus,clàm ex vrbe ad Cæſarem in Galliam profugit.Mutinam Bruti prouinciam inuadentem, hortante Cicerone, Senatus hoſtem iudicauit: ſuperatúſque ab Hircio & Panſa coss, ac Cæſare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidum ac Cæſarem inito, Brutum & Caſſium in Macedonia apud Philippos ſuperauit. Quo bello confecto,Octauius valetudinis cauſa Romam rediit:Antonius in Græciam Aſiámque profectus,honore quãquam verſus ingenti eſt exceptus.Cùm illi Oriens,Auguſto Occidens,Lepido Italia obtigiſſet,multos per Orientem reges & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonum,Iudæorum regẽ,ſecuri percuſſit: quod antea regum nulli contigit. Fuluiam inito Triumuiratu repudiauit,vt Octauiam Auguſti ſororẽ duceret:vtranque poſtremò ob Cleopatram Ægypti reginã contempſit: ab bellum Parthicum,Ventidium legatum miſit. Sed repudiata Octauia,cauſa fuit inter eum & Octauium diſſenſionis. Quo cùm poſtremò ad Actium nauali prælio cõgrediens,ſuperatus eſt, Alexandriámque confugiens,atque ibidem ab eodem obſeſſus,gladio ſponte occubuit, anno ætatis LVI.Vir fuit in otio luxurioſiſſimus,in negotio laborioſiſſimus ob res malè geſtas: vt nihil de ſolita voluptate remiſerit.Plutarchus.

L. Antónius,Triumuiri frater, apud Peruſiam ab Octauio fame obſeſſus,in deditionem cum CCC aliis venit:quibus, vt ait Liuius in Epiro, Octauius ipſe pepercit: vt verò Tranquillus, omnes ad arã Cæſaris necare crudeliter iuſſit.

Antónius Iulianus rhetor Romæ perquàm fuit honeſti atque humani ingenii,doctrina quoq; iſta vtiliore ac delectabili,veterúmque elegantiarum cura & memoria multa.

Antónius Eremita,miraculis & vita clarus.Trip. hiſt.lib.3.cap.2.

Antoniopolítæ,populi.Plin.5.29.27.

Antoniôrum familia, Romæ nobiliſſima vetuſtiſſimáq; ab Antio Herculis filio oriũda. Gell.

Antron,nomen fluminis in Britannia.

Antrónia, vrbs in Meſſenia Peloponneſi regione ab antris,è quibus molares lapides excidũtur,appellata,à Strabone Antron dicta: item à Stephano,qui Theſſaliæ vrbem eſſe ſcribit. Ab hac Antronii aſini dicti.

Anûbis Ægyptiaca dicitur canis,in cuius forma colebatur Mercurius:quia nihil eſt cane ſagacius. Virgil.

Omnigenúmque deûm monſtra, & latrator Anubis.

Ouidius ſine titulo,

Per tua ſacra precor,per Anubidis ora verẽdi.

Diodorus ſcribit Anubim filium fuiſſe Oſiri-

dis & Iſidis, qui canem geſtabat tanquam armorum inſignia. Ex quo Ægyptii canem venerãtur, & Anubim deũ canino capite effingũt.

Anulínus Conſul Romanus, Sabini 11 collega. Horum tempore Antoninus Carcalla Alexandriæ cùm eſſet, Alexandrinam iuuentutem cõuocauit, eámque paſſim omnem, militibus ſigno dato, interemit & occîdit. Herod. lib. 4. Spartianus.

A'nulus, fluuius Mauritaniæ, Plin. 58.1.5. ad quẽ elephantes nitescenté Luna noua deſcendere, ibique ſe purificantes aqua circunſpergi ſcribit. Dion pergere elephantes ait, πρὸς ὕδωρ ἀεννὸν, id eſt perennem aquam. Cælius Rhod. 13.18. cõſiderandum relinquẽs an Plinius ἀεννὸν ex authore aliquo Annulũ verterit. Pliniani codices emendatiores habent Amilus.

Anus, nomen fluuii.

Anxa, oppidum. Plin. 3.11.14.

Anxáni, populi. Plin. 3.12.4.

A'nxius, fluuius ex Armenio monte oriens, per Caucaſum in Meſopotamiam defluit, & Pactolo flumini & Caucaſo cadẽti occurrit, vnúmq; facti in Euphratem demerguntur.

Anxur, vrbs Volſcorum, Plinio, quam olim Trachinam, nunc Tarracinã dicunt. Martialis,

Siue ſalutiferis cãdidus Anxur aquis. Horat.

Millia tum pranſi tria repſimus, atq; ſubimus
Impoſitum ſaxis latè cãdentibus Anxur. Vide TARACINA. Plin. 3.5.94.

Anxûrus, ſiue Anxyrus, nomen eſt, quo Iupiter à Campanis vocitatus eſt, qui maximè Anxure colebatur imberbis, vel quaſi ἄνευ πώγωνος, id eſt, ſine nouacula: quia barbam nunquã raſiſſet. Seruius in illud Virgilii Æneid. 7,

Circeúmq; iugũ: queis Iuppiter Anxurus aruis
Præſidet, & viridi gaudens Feronia luco. Vide ANXYRVS.

A'nydrus, inſula. Plin. 5.31.

A'nyger, Anagrus, Aniger, Antiger, Theſſaliæ fluuius, in quo Centauri ab Hercule ſauciati, vulnera ſua lauerũt. Quãobrem cùm primò dulces habuiſſet aquas, poſtea in fœtidas ſunt cõuerſæ. Bocati⁹. Ouid. Fũdit Anygrus aquas, &c. Fortaſſe idem qui ſuprà ANAGER.

Anýſis, Ægypti rex, Herodoto lib. 2: vrbs Ægypti, Stephano.

A'nytus, Athenienſis cum Melito & Lycone Socratem accuſauit, & occidi curauit. Horat. lib. 2. Sermonum, Satyra 4,

-qualia vincunt
Pythagoram, Anytíq; reũ, doctúmq; Platona.

Plutarchus in vita Socratis.

A O

Aod, filius Geræ, filii Iemini. iud. 3.

Aon, Neptuni filius, factione ſuorum ex Apulia pulſus, nauigio Euboêam, & inde Bœotiã venit, vbi populis montes habitantibus imperauit, eóſque Aones, vt & mõtes vicinos appellauit, à quibus Neptuni filius ex Parichia cõiuge. Porrò Aon filium Dymantem reliquit, qui ei in regno ſucceſſit.

Aónia, pars mõtana Bœotiæ, cuius meminit Stephanus, vnde totam Bœotiam prius Aoniam dictam ſcribit. hinc etiam dictæ

Aonides, Muſæ à fonte Aone, in eadem regione illis conſecrato. Iuuenalis,

-cupidus ſyluarum, aptúſque bibendis
Fontibus Aonidum.

Aónius, id eſt, Bœotius, Seruio apud Virgilium,

Aonio rediens deducam vertice muſas.

Aóricus, Gothorum rex.

Aôris, Arantis filius, venator bellicoſus. Steph.

Aórnos, petra apud Indos præceps & inuia, monumẽtis hiſtoricorum celebrata, quaſi auibus inacceſſa. Scribit Plutarchus Alexãdrum, cùm intellexiſſet hãc petram teneri ab homine meticuloſo, dixiſſe: Nunc locus iſte facillimus eſt captu. Vide AVERNVS.

Aórnos, vrbs in Epiro, Ptolemæo & Stephano.

Aórnos, lacus inter Puteolos & Baias, qui poſtea paucarum literarum mutatione dictus eſt Auernus. Aórnos autem, quòd auibus careat: ipſáque ſuperuolantes graui eius odore enecẽtur: ſiue quòd ſulphureæ exhalationes aërẽ vſque adeò extenuent, vt aues ſuſtinere non poſſit. Virg. Æneid. 6,

Spelunca alta fuit, vaſtóque immanis hiatu
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorúmq; tenebris:
Quam ſuper haud vllæ poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, talis ſeſe halitus atris
Faucibus effundens ſupera ad cõuexa ferebat:
Vnde locum Graii dixerunt nomine Aornon.

Plinius in Proœmio lib. 4. locum collocat in Epiro, qui & ipſe ab exhalatione auibus peſtifera nomen accepit.

Aôrus, ciuitas Cretæ ab Aora nympha, Eleuthera etiam dicta. Stephan.

Aôrus, fluuius. Plin. 3.23.3.

Aórſi, populi. Ptolemæo lib. 6. cap. 14, non procul à Iaxarte fluuio, qui in Hyrcanum mare influit. Alios Plinius li. 4. ca. 12. in Europa collocat Aorſos, & rurſus eorum meminit, 6.16.12. Strab. lib. 11. Aorſos dicit Tanaim fluuium accolere. Ἄορσοι apud Stephanum.

Aóti, populi. Plin. 4.11.9.

A P

Apæi, populi iu Æthiopia ſub Ægypto. Ptolem.

Apêſus, vrbs Troadis, quæ & Pæſus dicitur. Eſt etiam Pæſus Dauniæ ciuitas. Steph.

Apámia, ad auſtrũ in Mediterranea ſita, à Seleu-

co cõdita,Cœles regionis vrbs eſt, x.mil.paſ.ab Aulocrene monte diſtans,Rhagis & Heracleæ vicina, quæque Seleuciæ & Laodiceæ propter concordiam ſoror dicebatur : cui hoc nomine Antiochus à matre ſua Apama Artabazi filia & Seleuco Nicanori nupta impoſuit. Illic & reſtagnatio Euphratis cum Tigri confluit.

Apámia,ciuitas Parthorum,Ptolemæo. Eſt item ciuitas Ponti,apud eundem.Eſt præterea inſula,teſte Plinio,à Tigride circunfuſa,cui Antiochus id nomẽ à ſuæ matris nomine impoſuit. Eſt & Apamea,Bithyniæ oppidum,à Nicomede Pruſii regis filio ſic appellata, quæ poſtea Myrlea,à Myrlo Colophoniorum duce dicebatur. Vide indicẽ in Plinĩ & MYRLEA infrà.

Apámia,vrbs minoris Aſiæ, prius dicta Celæne, quam Nicanor cõſtruxit. Vide plura de Apameis ciuitatibus apud Stephanum:qui è cæteris poſtremam Perſicæ Edeſſæ ſeptentrionem verſus eſſe ſcribit.

Apánda, Macedonum rex, Aſtyabari filius, regnauit annos x x x.

Apárctias,ventus ab Arcto flans.

Apaſiácæ, gens Maſſagetarum. Stephanus ex Strabone.

Apatûrum,Veneris tẽplum in Phanagoria. Stephanus ex Strab. Hecatæus ſinum quendam Aſiæ ſic nominat.

Apauorténe,regio eſt Scythiæ, in qua eſt Hyrcania prouincia.

Apélles Cous pictor eximius, ingenio & gratia, quam in ſe maximè iactabat,præſtantiſſimus, voluminibus etiam ad Perſeum diſcipulum editis, quæ artis ſuæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri Macedonis tẽporibus,à quo tantum depingi voluit. Is moriens Venerem imperfectam reliquit, quã nullus repertus eſt qui vellet abſoluere.Ouidius,

Si nunquam Venerem Cous pinxiſſet Apelles,
Merſa ſub æquoreis illa lateret aquis.

Quintil.lib.11. Plin.35.10.

Apélles,ſectator Marcionis,de cuius hæreſi vide Euſebium lib.5.

Apellǽi,populi.Plin.6.17.5.

Apenéſte,Ptolemæo Apuliæ vrbs.

Apennînus,mons à penna quæ eſt ſummitas:vel Apœninus cũ œ diphthógo(vt ſcribit Seruius) quaſi alpes Pœni, quem Annibal primus ſuperauit,in quo itinere alterum amiſit oculum. Hic Italiam diuidit, incipitq; à Genua,& ſupra Carnos incumbit. Liuius lib. 21. Pœninum dicit.Steph.Per mediam Italiam in longum extenditur,cuius dextra pars Tyrrhenum mare, ſiniſtra verò Adriaticum reſpicit. Non procul à Genua Ligurum capite initium ſumit, tandémque in duo brachia diſcinditur. quorum alterum in agrum Brutium ad Fretrum vſque Siculũ: alterũ per Apuliã vſq; ad Superũ mare porrigitur.Hinc Apenninicolæ dicũtur, qui hunc montem incolunt.Virg.11.Æneid.

Apenninicolæ bellator filius Anni.

Apennini ſylua.Plin.3.5.159. Deſcriptio montis Apennini,5.5.47.

Appennini montes.Plin.3.11.

Apennînum ſæpe tremuiſſe.Plin.2.80.

Apennîna regio.Plin.8.58.

Aper Conſul,Catulini collega.

Aper Conſul,Pollionis ſecundi collega.

Aper Conſul,Maximi collega.

Aperántia, vrbs Theſſaliæ.Stephanus.

Á peſus,untis,mõs Nemeæ ſuperiacens,vbi Theſeus Ioui primùm operatus creditur. Dictus ab Heroë,cui Apheſas nomen erat. Papinius, Mons erat audaci ſeductus in æthera dorſo:
Nomine Lernæi dicunt Apeſunta coloni,
Gentibus Argolicis olim ſacer.
Ab hoc Apeſuntius Iupiter dictus eſt. Plin.lib. 4.cap.5.Vide ἀπέσας apud Stephanum.

Á phace,vrbs Libyæ.Steph.

Aphánnæ, regio Siciliæ ignobilis:vnde prouerbium, Ad Aphannas: de obſcuris & relegatis. Steph.ἀφάναι.

Á phara,vrbs in tribu Beniamin.ioſ.18.

Apharêus,filium habuit Piſum,à quo vrbs Piſa.

Apharántes & Apharantiadæ, populi Libyæ. Vide PHARAE.

Aphec,ſiue Apheca,Vrbs in tribu Manaſſe, ioſue 12.13.Eſt & vrbs in tribu Iudæ,ioſ.15. Hieronymo in locis Hebraicis vſque ad ſuam ætatem, caſtellum grande Apheca nomine,iuxta oppidum Palæſthinæ.Vrbs præterea in tribu Aſer, ioſue 19. iudicum 1.iuxta vicum Eſron ciuitatis Iezrael,vbi dimicauit Saul in ſorte Aſer: & vbi Philiſthiim contra Iſrael poſuerunt caſtra,1. reg.4.& 29. eo loci Benadad rex Syriæ vincitur,3.reg.20.

Aphédas, rex Athenienſium: vel, vt Stephanus, Moloſſorum.

Aphedántes,populi in Moloſſis. Steph. A rege Aphedante nuncupati.

Apher,natus ex Aphrica.Lucanus,
Et ſolitus vacuis errare mapalibus Apher. Vide AFER.

Aphétæ, vrbs Magneſiæ in Paganetico ſinu. Steph.

Á pheſas heros,vide APHESVS.

Á phia,filius viri Iemini.1.reg.9.

Aphídas,Centaurus.Fortè ἀφείδας,vt ſuprà.

Aphídas, XIIII Athenienſium rex, regnauit annis VIII. vel,vt alii,vnum tantum.Hic vltimus ex Erichthei familia Athenarũ rex fuit, à quo hac occaſione ad aliud genus regnum

tranſlatum,ait Euſebius. Xantho Boetio, prouocante Thimœta ad pugnam, Thimœtes recuſauit.Tum Melantus Pyliēſis, Andropompi filius, vir ſtrenuus, ſingulare certamen cum Xantho ſuſcepit,& victor regnum Athenarum obtinuit.

Aphídna,pars Atticæ & Leontidis tribus.Steph.

Aphídnæ,locus celebris in Attica.Seneca in Hippolyto, -paruas alius
Calcet Aphidnas.Eſt & vrbs Lycaoniæ. Steph.

Aphnêum,ciuitas Phrygiæ & Lydiæ.Steph.

Aphnítes,pal⁹ circa Cyzicū,Artynia prius.Steph.

Aphórmium,locus Theſpienſium.Steph.

A'phrica, Plinio in prologo tertii, tertia orbis pars eſt inter Aſiam & Europam ad Auſtrum ſita,incipiens ab Ægypto,& in Gaditano freto deſinit.in qua populi habitant Mauri, Getuli, Numidæ,Garamantes,& Carthago vrbs. Mari quo cingitur hærétque, à Septentrione Libycum, à meridie Æthiopicum,ab occidente Atlanticum.Pompo. Mela libro 2.Plin.lib.5.cap. 4.Straboni lib.2.eadem quoque Libya dicitur. Plinius in prologo quinti:Cuius regionis nahum 3.ſit métio,& alibi ſæpe in ſcripturis. Vide AFRICA.

A'phricus, ventus inter Auſtrum & Zephyrum: ita dictus, quòd ab Aphrica flare videatur. Virg.Æneid.1,
Vnà Eurúſq;,Notúſq; ruunt,creberq; procellis Aphricus.

A'phricum mare,quod Aphricam alluit,à Metagono promontorio ad orietem vſque ad Philenorum aras extenſus,Sardo,Siculo, & Ionio mari conterminum.

Aphrodíſias olim Trœzen Peloponneſi. Steph.

Aphrodiſia,inſula in mari Perſico, vbi Perſis à Carmania diſpeſcitur:ſic dicta,quòd in ea Venus coleretur,alio nomine κολιὰς dicta.

Aphrodiſíades duodecim Stephan⁹ numerat.Plinius 6.29.4.meminitAphrodiſiadis inſulæ,&4. 11.oppidiAphrodiſiadis.vide MEGALOPOLIS.

Aphrodiſium,Cariæ promontorium Pomponio, quod Aphrodiſias Plinio appellatur. Eſt & Ptolemæo vrbs Africæ, & Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium eodem authore.

Aphrodiſius præſul Bituricenſis, Petri diſcipul⁹, genere Ægyptius,iacet apud Bituriges.Volater.

Aphrodites, nomen quo Venus vocitata eſt, ab ἀφρὸς, quod eſt ſpuma : nam de ſpuma nraris natam ferunt.

Aphrodites, ciuitas iuxta Athribin & Æthiopiā & Thraciam.Steph.

Aphroditia,regiuncula Laconicæ.Steph,

A'phthala vel Aphthæa,Hecate.Steph.

Aphthítes,pars Ægypti.Steph.

Aphthónius Sophiſta,ſcripſit προγυμνάσματα, id eſt,præexercitationes in rhetorica.

Aphýdna,ſiue Aphydne, vna ex vrbibus Athenienſium.Vide TITACIDE.

A'pia regio,ab Api IIII Sicyoniorum rege appellata, Ægialea antea dicta, nunc Peloponneſus.

Apícius Romanus, omnium helluonum maximus gurges,cui parum fuit & principum congiaria,& Capitolii vectigal deuoraſſe, niſi inſuper gulæ ſuæ monimentū poſteris reliquiſſet,edito de gulæ irritamentis volumine,quod etiam hodie omnium manibus teritur. Hunc Seneca in lib.de Cōſolatione ad Albinum, ſuo ſæculo vixiſſe teſtatur, & laqueo vitam finiuiſſe, cùm ſubductis rationibus ex ſeſtertio milies,quod in culinā cōgeſſerat, cēties tantū ſupereſſe ſibi cognouiſſet. Iuuenal.Sat.11,
-quid enim maiore cachinno
Excipitur populi,quàm pauper Apicius?

Apídanus, fluuius ex præcipuis Theſſaliæ, tardè fluens, quouſq; illi commiſcentur Enipheus, Melas,& Phœnix,quos ipſe ſecum in Peneum defert,vt habet Lucanus lib.1,
-it gurgite vaſto
Apidan⁹, nūquámq; celer niſi miſtus Eniphe⁹.
Demetri⁹ Apidanū Troadis fluuiū facit.Steph.

Apidóres, Arcades ab Apidone fluuio, aut Phoronei filio Apidone.

Apiennátes,populi. Plin.3.14.15.

Apílas, Vide ASCORVS. Plin.4.10.5.

Apîna Tricáque, duo oppida Apuliæ à Diomede euerſa, tanta ignominia in prouerbii ludibrium tranſierunt,vt quoties rem nullius pretii oſtendere volemus,Apinas & Tricas nominemus. Martialis,
Sunt Apinæ Tricæq;,& ſimul vilius iſtis.Plin. 3.11.32. Vide TRICA.

Apíola,ciuitas Italiæ. Steph.

Apíolæ, oppidum à Tarquinio captum. Plin. 3.5.144.

Apis, Argiuorū rex, Iouis filius ex Niobe Phoronei filia,alio nomine Oſiris appellatus,Iſidē vxorem duxit. Achaiæ regno Ægialeo fratri conceſſò,in Ægyptum traiecit: vbi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxiſſet,colendarúmque vinearum rationem eos edociſſet, concordibus omnium votis in regē eſt aſcitus. Cúmque aliquandiu mira prudentia, parique clementia Ægypti regnum adminiſtraſſet,multáque in ſubditos beneficia contuliſſet, vita tandem functus,pro deo eſt habitus, eúmque Ægyptii ſub viui bouis imagine coluerunt. qui corpore niger,candida fronte, in tergore alba nota inſignis, duplicibus pilis in cauda,& lingua cantharo notatus eſſet,eúmque certos vitæ annos excedere nō licebat:quibus peractis,in ſacerdotum fontem demerge-

bant. deinde indicto iuſtitio, veſte ſciſſa,& laceratis crinibus defunctum plangebant: inuẽto verò alio mirificè lætabantur. Reſponſa autem non vt reliqua oracula dare ſolebat: ſed ſi manu oblatum pabulum ſumpſiſſet à conſulentibus, ſecundos euentus atque omnia proſpera decernebat: ſi verò abnueret, omnia ſiniſtra portendebat. Ideo cùm à Germanico Imperatore pabulum oblatum renuiſſet, funeſtũ omen,& indubiam necem, quæ paulò pòſt ſecuta eſt, prænuntiauit. Ouid. 3. de Ponto,

Et comes in pompa corniger Apis erat.

Strabo lib. vltimo. Plin. lib. 8. cap. 46.

Apis, vicus in Africa, ſic dictus, quia nobilis Ægypti regione eſſet. Plin. 5. 6. 3.

Apis, I I I Argiuorum rex, regnauit annis L I I I.

Apis, I I I I Sicyoniorum rex, regnauit annis X X V.

Apiſcion, viri Troiani nomen.

Apitami, populi. Plin. 6. 20. 36.

Apobæoti, populi Ætholiæ. Steph.

Apócopa, ſinus in Arabico receſſu. Steph.

Apollinâris, hæreticus, vnam diuinitatis & carnis Chriſti naturam eſſe docuit. Trip. hiſt. lib. 9. cap. 3.

Apollinâris Conſul, Priſci collega.

Apollinárium, regio. Plin. 3. 4. 33.

Apóllo, Iouis & Latonæ filius, Phœbus etiãdictus & ſol: Apollo autẽ vocatus ἀπὸ τοῦ ἀπολλύειν: quod ἀπαλλαγὴν, id eſt ægrotationibus homines liberet. natus in Delo eodẽ partu cum Diana, quæ & ipſa Phœbe dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit: deinde Cyclopes, ob fabricatum fulmen, quo filius eius Æſculapius fuit ad inferos detruſus: vnde aliquandiu diuinitate priuatus, Admeti Theſſaliæ regis armẽta apud Aphriſum eiuſdem regionis fluuium pauit. Fertur accepiſſe citharam à Mercurio, & poſtea Muſis præfuiſſe. Amauit Cyrenem puellam, item Daphnem, Penei fluminis filiã. quæ fugiens illius amorem, in laurũ conuerſa eſt, arborem huic ſacram. Item Hiacinthum, liberali forma paruulum, quem mortuum in florem ſui nominis commutaſſe fertur. Branchum item Theſſalum, cui in ſuo templo ſacra fieri iuſſit. Vicit Marſiam tibicinem, à quo laceſſitus fuerat tibiæ cantu, victum excoriauit. Ilii muros, adiuuante Neptuno, Laomedõti regi ædificauit. Medicinæ vſum primus intuliſſe,& propterea deitatem meruiſſe dicitur. Author eſt carminis & Muſices: quaproptet poetæ præcipuum ſibi numen faciunt. in Rhodo inſula Coloſſum habuit tantæ magnitudinis, vt inter ſeptem mundi miracula ſit connumeratus. Triplex eſt eius poteſtas, vt ſit Sol in cælo, Liber pater in terris, Apollo apud inferos: eius ſimulachro tria appingebantur, lyra, clypeus, & ſagittæ. Eidem vt Baccho perpetua iuuẽtus adſcribitur, propterea ſemper imberbis à poetis fingitur. Multa habet nomina à locis, in quibus potiſſimum colebatur, ſibi indita.

Apóllines quatuor Cicero conſtituit. Primum, antiquum cuſtodẽ Athenarum: Alterum, Corybantis filium, natum in Creta: Tertium, Ioue & Latona natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerit, quanuis Euſebius antiquiorem illum deſcribat: Quartum, in Arcadia, quẽ Arcades, quòd illis leges dederit, Nomiũ vocant. Deinde ob nimiam ſeueritatem regno pulſus, ad Admetum Theſſaliæ regem cõfugit, & iuxta Amphriſum amnem eius armenta pauit. Quare à poſterioribus pro deo colitur: & ab Homero variis nominibus appellatur, ἀργυρότοξος, ἑκηβόλος: ab eius ſcilicet artibus & inuẽtis.

Apóllo Nomius, id eſt paſtor, dictus eſt quo tempore Admeti regis pauit armenta: præterea Apollinis tripodem vas aureum fuiſſe conſtat trium pedum à Vulcano fabrefactum, ac pro munere Pelopi datum, dum vxorem duceret.

Apóllo Capitolinus. Plin. 4. 13.

Apóllinis inſula in Libya. Steph.

Apóllinis ciuitas, minor in Ægypto eſt Libyam verſus, maior in Ægypto, tertia in Æthiopia iuxta rubrum mare. Steph.

Apóllinis Actii templum. Plin. 4. 1. 10.

Apóllinis Pheſtii portus, Plin. 4. 3. 1. Oraculum Delphicum, 4. 3. 3. Promontorium, 5. 2. 13. & 5. 4. 1. 5. Vrbs, 5. 9. 71. Oppidum, 6. 30. 12.

Apóllinis Clarii templum, 5. 29. 48. Eiuſdem ſpecus mirus, 2. 106.

Apóllinis & Marſiæ certamen vbi, Plin. 5. 29. 5.

Apóllinis Didymæi aræ vbi, à quo, Plin. 6. 16. 21. Eiuſdem oraculum, 5. 29. 30.

Apollodôrus, pictor excellens.

Apollodôrus, Athenienſis grammaticus, Aſclepiadis, Panætii Rhodii philoſophi, & Ariſtarchi grammatici diſcipulus. Primus genus metri Triambici inuenit, vt teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium vſque ad reditum Heraclidarũ, vt author eſt Diodorus Siculus.

Apollodôrus Tarſenſis, Tragicus, cuius Tragœdias Suidas recenſet.

Apollodôrus item Athenienſis poeta Comicus, tempore quo & Menander fuit, fabulas ipſius nonnullas commemorat Suidas.

Apollodôrus Pergamenus rhetor, Caſſidii (aliàs Callidii) item Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris, ſcripſit de arte Rhetorica, vt author eſt Strabo.

Apollodôrus Quintus Celæus, cuius comœdiæ fuerunt Philadelphi & Siſyphus. Sextus, Ale-

xandrinus comicus æmulus Menandri,de quo Martialis,

Apollodoro plaudit imbrifer Nilus.

Apollónia,vrbs in Epiro, quatuor millibus paſſuum à mari diſtans, Plin. lib. 4. item Corinthiorum colonia, optimis olim legibus inſtituta, vulgò hodie Valonia nominata, Straboni: quam condidere Corinthii Coryceíque, ab Æante fluuio ſtadiis decem, à mari,ſexaginta.

Apollónia,inſula Thraciæ cis Iſtrum amnem,teſte Herodoto lib.4.

Apollónia, ciuitas Cretæ,eodem authore.

Apollónia,ciuitas in Syria,hodie Bonandria.

Apollónia Epiri,hodie Velona, ex qua breuis in Italiam traiectus. Stephanus Apollonias enumerat vigintiquatuor . Et alibi Cydoniã Cretæ vrbem olim Apolloniam dictam fuiſſe ſcribit.

Apollónia, ciuitas Macedoniæ , per quam Paulus profectus eſt, act.17.Achedoro tantùm fluuio à Theſſalonica diuiſa.Volater.lib.8. Eſt & altera in prouincia Aphricæ quæ & Pẽtapolis.

Apollónia,oppidum.Plin.3.11.17.

Apollónia,Macedoniæ oppidum,Plin.3.23.3.& 4.10.20.22.Thraciæ oppidum, 4.11.27. Cretæ oppidum, 4.12.34. Ponti, 34.7.27. & 31.4.4. Cyrenaicæ oppidum,5.5.2. Idumææ, 5.13.6.Troadis,5.30.11.27.

Apollónia,Ponti inſula.Plin.6.12.1.Apollonitarum inſula,4.13.4.

Apollónias,vrbs in Parnaſſo iuxta Delphos,aliàs Cypariſſus dicta. Stephanus.Vide in CYPARYSSO. Troezen etiam Peloponneſi olim Apollonias dicebatur.Stephan.

Apolloniáticum bitumen. Plin.35.15.22.& 2.106.

Apolloniátæ,populi Apolloniæ, Plin.5.30.13.Cariæ populi, 5.29 .20. Valer.Max. lib.1, Apolloniatæ quidam pœnitentiam egerunt.

Apolloniénſes,populi. Plin.5.30.30.

Apolloniénſes,pars quædam addita Attalidi tribui.Stephan.

Apollónius Rhodius, Alexandriæ tamen natus, Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici:cuius etiam ſucceſſor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euergetem, ſcripſit Argonautica verſu hexametro. author Suidas.

Apollónius Alexandrinus,cognomento Dioſcorus, pater Herodiani grammatici, nobilis & ipſe grammaticus,filiúmque erudiit: ſcripſit de conſtructione partium orationis, & alia complura in arte grammatica.

Apollónius Aphrodiſienſis hiſtoricus,ſcripſit res Caricas de Trallib⁹,de Orpheo,eiúſq; myſteriis

Apollonius Molo Rhodius , præceptor Ciceronis, & Cæſaris eodem tempore, vt ſcribit Plutarchus : Romæ docuit , quo légatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Sylla : orator vnus in cauſis, ſcriptórq; præſtantiſſimus, & in annotandis , animaduertendíſque vitiis, & inſtituendo,docendóque præſtantiſſimus,vt ait Cicero in Bruto.

Apollónius Alabandenſis,(Alabanda autem,oppidum eſt minoris Aſiæ)dicendi magiſter clariſſimus, teſte Suetonio, qui cùm mercede doceret,tamen nõ patiebatur eos, quos iudicabat non poſſe oratores euadere , operam apud ſe perdere : dimittebátque quenque ad quamcũque artem putabat eſſe aptũ, vt ſcribit Cicero libro 1.de Orat.

Apollónius Nyſſeus, Panætii Stoici familiaris. Strabo.

Apollónius Herophilius , Herophili diſcipulus, ſcripſit de vnguentis. author Athenæus. apud Plinium tamen Apollodorus ſcribitur.

Apollonios ſophiſtas duos ponit Philoſtratus, Naucratitã vnum,alterũ Athenienſem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes,docuere Athenis.

Apollónius Tyaneus Pythagoric⁹ philoſophus, cuius vitam Philoſtratus ſcripſit, & ante hunc Damis ipſius peregrinationis comes . Hic dum Epheſi vitã ageret , & fortè in multitudine diſputaret,per eam horam, qua Domitianus interficiebatur,defixus & elinguis ſtetit: tum autem exclamauit, Euge Stephane pulchre, Stephane percute peccatorem, pulſaſti, vulneraſti, & interfeciſti.

Apollónius, Nomen viri quem occidit Iudas Machabæus.1.mach.3.

Apollónius,cognomine Titus, à Ionatha victus fugatúſque eſt. Ioſeph.lib.13.cap.6.

Apollónius, ſenator Romanus, lecto Senatui Apologetico pro fide Chriſti, capite trũcatus eſt. Euſeb.lib.5.cap.21.

Apollónius,Stoicus philoſophus.

Apollónius Conſul,Magni collega.

Apollónia virgo,ſub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis martyrio coronata eſt.Euſeb. lib.6.cap.29. & ſequentibus.

Apollonohierítæ,populi.Plin.5.29.27.

Apollopolîtis præfectura.Plin.5.9.11.70.

Aponus, vicus ad Euganeos colles in Italia prope Patauium, vbi & aquæ calidæ variis morbis aptæ,Claudiani Elegiaco carmine laudatæ, & à Theoderico Gothorum rege mœnibus cinctæ,teſte Caſſiodoro. Lucan.lib.6,

Euganeo,ſi vera fides memorantibus,augur
Colle ſedens Aponus terris, vbi fumifer exit,
Atq; Antenorei diſpergitur vnda Timaui,&c.

Nomen ei,quia contra morbos eſt,vel quæ citra dolorem medetur.

Apphaïm, Filius Nadab,filii Semei, filii Onam. 1.paralip.2.

A'pphia, Nomẽ fœminæ apud Paulum.ad Philemonem.

Apphus, filius Matathiæ,filii Iohannis.1.mach.2.

Appiáni,populi.Plin.5.29.3.

Appiânus Alexandrinus,x x i i libros hiſtoriæ Romanæ compoſuit, Adriani principis temporibus.

A'ppion,Græcus ſcriptor,πολυίστωρ appellatus,facili atq; alacri facundia, vt teſtatur Gellius,res geſtas Alexandri Macedonis ſcripſit.

A'ppion,grammaticus celebris,Pliſthonici filius, cui nomen Mochthus genere Ægyptius,ſub C. Cæſare tota circunlatus eſt Græcia. Hũc Tyberius per contemptum, Cymbalum mundi appellabat, quoniã publicæ famæ tympanũ potius videri poſſet. Immortalitate à ſe donari ſcripſit,ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Ioſephus ſcribit, quòd eſſet malus & indoctus, totiúſque vitæ temporibus importunus calumniator omnium, cor aſini habens. Fuit tẽporib⁹ Dionyſii Halicarnaſſei & Ioſephi.

Appiôrum gentem Romæ eſſe cognominatam legimus, ab apii corona,quam L. Apius in Achaia meruit.

A'ppius Annius Trebonius Gallus, Conſul Romanus, M.Attilii Metilii collega.

A'ppius Claudius Craſſus,,Conſul, Sp. Nautii Rutilii collega, ad Vſcanam à Perſeo victus. Liu. lib.2. Decad.5. Celtiberos vicit,caſtriſque exuit. Ibidem.

A'ppius Claudius Decemuir, cũ ſociis magiſtratum vi obtinuit, exilio demum damnatus eſt.

A'ppius Claudius,cæcus,orator Roman⁹, de quo Cicero in Bruto,& Tuſcul.lib.4.

A'ppius Claudius Pulcher, Cæci nepos, Conſul, P. Seruilii collega. cuius ætate Sylla depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam.Appian.lib. 1. commentariósque ſcripſit, quos Lucullo dedicauit. Plutarch.

A'ppius Claud. Pulcher Conſul, L. Domitii Ænobarbi collega.

A'ppius Claud. Pulcher alius Cõſul,M. Sẽpronii Tuditani collega.

A'ppius Claud. Pulcher alius Conſul, Q. Fuluii Flacci i i i collega.Sub his Tarentum ab Annibale captum eſt: Pœni à Coſs. victi cæſique ſunt. Liu.lib.5.

A'ppius Claud. Pulcher alius Conſul,C. Norbani Flacci collega,de Aphris & Hierone triumphauit. Polyb.lib.1.

A'ppius Claud. Lentulus Conſul, M. Perpennæ collega.

A'ppius Iunius Syllanus Conſul, P. Silii Neruæ collega.

A'ppius Claud.Ruſſus Conſul,P. Sempronii Sophi collega.

A'ppius Claud. Sabinus, T. Quintii Capitolini collega.

A'ppia via, à Roma in Campaniam, & ad mare vſque Brunduſium, quam Appius Claudius conſul lapidibus ſtrauit.Cic. pro Milone.

A'ppii forum,Hieronymus putat ab Appio quõdam conſule appellatum: à quo & via Appia cognominata. Verùm Appii forum oppidum fuit,longius à Roma quàm Aricia diſtãs.quod Horatius lib.1.Serm.Saty.5.oſtendit his verbis,

Egreſſum magna me excepit Aricia Roma
Hoſpitio modico,rhetor comes Heliodorus,
Græcorum linguæ doctiſſimus:inde forũ Appi
Differtum nautis,cauponibus,atque malignis.
Ad hanc vrbem Paulus venit, quum duceretur Romam.act.28.

A'ppote,oppidum.Plin.6.28.55.

A'pries vel Aprius,Pſammis Ægypti regis filius, regnauit annis x x v. Hic,vt teſtatur Herodotus lib.2.ab Ægyptiis,qui à ſe ad Amaſim defecerant,ſtrangulatus eſt,& in paternis monumentis ſepultus.

Aproniânus Conſul,Pauli collega.

Aproniânus alius Conſul, Braduæ collega. Sub his incendium Romæ fuit.

Apros,Colonia.Plin.4.11.36.

Aprus,vrbs Thraciæ.Steph.

Aprûſa, fluuius. Plin.3.15.2.

Apruſténi,populi.Plin.3.11.5.

Aprútium,Italiæ regio inter Apuliam & Picenũ. Hæc etiam Samnium dicebatur.In ea ciuitates fuerunt Aquila,Adria,Sulmo,Ortona,Arpinũ, Aquinum, & multæ aliæ.

A'pſarus, locus in Euxino,Abſyrtus antea dict⁹. Steph.

Apſílæ,gens Scythica,Lazis vicina. Steph.

Apſórrus,vrbs ponti Cappadociæ,Ptolemæo.

A'pſorus,inſula in mari Adriatico adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine Ptolemæus lib.1.ſcribit.

A'pſorus,ciuitas Illyriæ.Steph.

Apſus,fluuius in ea parte eſt Macedoniæ,quæ Adriatico mari incumbit. Lucanus lib.35,

Tell',quã volucer Genuſus,quã mollior Apſus
Circumeunt ripis,&c.

Abſýnthus, ciuitas Thraciæ,& regio Abſynthis dicitur.

Abſýrtus & Abſyrtides vide in A B S per b.

A'pyre,oppidũ,Plin.5.27.41. Aptaiulia,Plin.3.4.

A'ptera,neutri generis,pluralis numeri, vrbs in Lycia,& oppidum in Creta à Sirenibus vocatum,quòd victæ ibi cantu à Muſis præ mœrore exutæ pennis in mare deſiluiſſent.Steph.

A'pteron,oppidum.Plin.4.12.33.

Apuáni,Ligures, teſte Liuio lib. 10:Sempronius, inquit, è Piſis in Apuanos Ligures vaſtando aperuit ſaltus,&c.

Apúlia, Italiæ regio,mari Adriatico contermina, inter Dauniam & Calabriã, quæ & Iapygia ab Iapyge Dædali filio,qui eam regionem tenuit, vſque ad Dauniam dicta eſt. In ea ſunt vrbes Barium, oppidum ditionis Mediolanenſium principum:Beneuentum,Luceria, & mõs Garganus. Vadian. Iuuenalis,

Vendit agros, ſed maiores Apulia vendit.

Apúliæ deſcriptio,Plin.3.11.25.Apuliæ ventus cõtrarius,17.24.62. Apuliæ inſulæ,3.26.9.

A'puli, Plin.3.5. Apulorum genera tria, 3.11.29. Apulæ oppidum, 3.11.13.

A'pula lana qualis. Plin.8.47.14.

Apuſcídamus lacus. Plin.31.1.70.

A Q

Aquæ Auguſtæ, Ptolemæo vrbs Aquitaniæ in Gallia.

Aquæ calidæ,vrbs Britanniæ,Ptolemæo,vicus aquarius aliis dictus.

Aquæductus, Heb. A M M A, collis in tribu Bẽiamin, iuxta Giah & Gabaon, vbi Aſael frater Ioab confoſſus fuit ab Abner.2.reg.2.

Aquæ mortuæ, oppidum Galliæ Narbonenſis,opere C. Marii,c. paſſus à Rhodani oſtiis deductæ. Plin.Manet hodiéque nomen.

Aquæ Sextiæ Salyum, Galliæ Narbonenſis vrbs, nunc Aquenſis, ciuitas quam Sextius dux redactis in poteſtatem Salybis ædificauit, vbi erant aquæ calidæ.Strabo.Vide ſequentia.

Aquæ Statyellorum oppidum.Plin.3.5.51.

Aquárius,rii, vndecimum ſignum Zodiaci,proximum Capricorno, oritur XV Calend.Febr. Fabulantur poetæ hũc fuiſſe Ganymedem,quẽ Iupiter,eius pulchritudine captus,ab aquila in cælum raptum, miniſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur.

Aquénſes,populi. Plin.3.5.17.

Aquicaldénſes,populi.Plin.3.3.27.

A'quila,vir Iudæus ex Ponto.act.18.

A'quila,vrbs Brutiorum,ex ruinis Furconii antiquiſſimi oppidi,à Longobardis ædificata.Volaterranus.

A'quila,aſtrum,cuius ala dextra circulum æquinoctialem parum prodit: ſiniſtra autem non longè à capite Ophiuchi videtur. Roſtrum eius à reliquo corpore diuidit circulus à Cãcro ad Capricornum peruenies. Exorto Leone occidit:exoritur autem cum Capricorno, habens in Capite ſtellam vnam,in vtraque penna vnã, in cauda vnam. Fabulantur Poetæ hanc eam eſſe quæ Ganymedem rapuit, eiuſque officii gratia à Ioue inter aſtra fuiſſe collocatam. Higinus in Aſtron. Poet.

Aquiléia,vrbs Carnorum, ad Natiſonem fluuiũ, Romanorum colonia, XII. M. diſtans à mari, iuxta quam & Timauum amnem nonnulli collocarunt. Martialis,

Et tu Ledæo fœlix Aquileia Timauo.

Ex hac orti ſunt Chromatius, ad quem Hieronymus ſæpe ſcripſit: & Rufinus Græcè Latinéque eruditus,qui Ioſephũ conuertit in Latinũ. cuius originalis eſt Mediolani in ſancti Ambroſii fano, Longobardis characteribus cariosiſſimis.

Aquiléia,à Romanis condita in Italia,incumbẽtibus Barbaris oppoſita, emporium Illyriacarum gentium.verba ſunt Strabonis. Liuius de bello Macedonico,Aquileia,inquit,colonia Latina eodem anno in agro Gallorum deducta. Hæc enim vrbs non prius caput extulit, quàm ſubactis Pannoniis,ex quibus tanquam clauſtris ad Danubium patefactis, tutum id cœpit eſſe iter,quod,teſte Tranquillo,Auguſtus ſæpe frequentauit. Hæc Liuius.

Aquileiénſium fides probata eſt, Maximinorum patris & filii bello, vt ſcribit Capitolinus. Aquileia hodie Algar,caſtellum vulgò apud Stephanũ.Aquileiæ oppidi,& eius fluuius meminit Plinius 3.18.4

Aquílius,cognomen à colore nigro.

A'quilo,ventus dictus à vehementiſſimo volatu inſtar aquilæ:Græcis βορέας, ſiccus & frigidus. Ouidius lib.6.Metam.

Apta mihi vis eſt,qua triſtia nubila pello,
Et freta concutio,nodoſáque robora verto,
Induróque niues,& tergus grandine pulſo,&c.

Flat ab æſtiua & ſolſtitiali plaga Orientis. Aquilones etiam dicuntur venti,qui octo fermè diebus exortum Caniculæ antecedant, & perfluant diebus quadraginta, quos vocant Eteſias & Prodromos,quaſi præcurſores.

Aquilóni populi. Plin.3.11.34.

Aquilînus Conſul,Iu. Ruſtici collega.

Aquilînus alius Conſul,Æmiliani collega.

Aquilînus alius Conſul,Iunii Maximi collega.

Aquínates ſaltus. Plin.3.15.6.7.

Aquînum,Latinorũ oppidum,Plin.3.5.110.quod Melpha fluuius alluit,Strabo. Vulgò *Aquino*. S. Thomæ patria.

Aquiſgrânum, Germaniæ ciuitas,prius Vegerra dicta,Caroli magni ſepulchro nobilitata.

Aquitánia, regio & tertia Galliæ pars, ab obliquis aquis Ligeris.Hæc à Circio oceanum habet,qui Aquitanicus ſinus dicitur, ab occaſu Hiſpaniam,à ſeptentrione Lugdunénſem prouinciam,à meridie Narbonenſem. In ea Tholoſa, & Burdigalia ciuitates: vnde Aquitani populi.Plin.lib.4.Gallia, omnis Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera

diuiditur,amnibus maximè diſtincta à Scalde ad Sequanam,Belgica,ab eo ad Garumnã,Celtica,eadémque Lugdunenſis. inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta,Ἀκυτάνια ſcribitur,&in Sãtones ἀκυτανία. apud Stephanum.

Aquitánia vbi.Plin.4.17.3.

Aquitániæ populi.Plin.4.19.per totum.Ptolem. lib.2.cap.7.

A'quula, oppidum Hetruriæ, vnde Aquulenſes & Aquenſes Plinio & Ptolemæo dicti.

A R

Ar,Moabitarum metropolis ad Arnon ſita.deut. 2.iſa.15.numeri 21.

Ara, vrbs Aſſyriorum,1.paral. 5. Hieronymus in quæſt. Heb.ipſam Rages eſſe ſcribit Medorum ciuitatem,de qua Tobiæ 1.

Ara, filius Iether.1. paral.7.

Ara, ciuitas Arabiæ regia, & inſula Arabiæ adiacens.

Ara, ſignum cæleſte, Antarcticum circulum cõtinges,inter Hoſtiæ caput, & extremã ſcorpionis caudam collocatum. Occidit ſub exortum Arietis: exoritur autem cum Capricorno. Stellas habet quatuor,quarum duæ in ſumma,reliquæ in ima eius parte ſitæ. Inter aſtra autem ideo putatur tranſlata,quòd in ea fœdus arctiſſimum percuſſerint dii,quo tempore inferentibus bellum Gigantibus, cæli poſſeſſionem armis tutari cogebantur. Hyginius de Signis cæleſt. & in Aſtronom. Poet.

Aráas,pater Thecuæ, patris Sellum,mariti Oldæ prophetidis,4. reg.22.Heb. Harehas:qui 2. paral.34.dicitur Haſra.

Arab,nomen ciuitatis in tribu Iuda. ioſ.15.

Arabárches, publicanus apud Ægyptios, qui præerat exigendo vectigali de iis pecoribus, quæ ex Arabia in Ægyptum adducebãtur. Iuuenal. Sat. 3,

-inter quos auſus habere
Neſcio quis titulos Ægyptius atq; Arabarches.

Arabáthane, nomen ciuitatis.1.mach.5.

Arábia,regio Aſiæ maioris inter Iudæam & Ægyptũ,ab Arabo Apollinis & Babyloniæ filio. Solinus Arabiam interpretatur ſacram. Eſt autẽ triplex Plinio lib.2. ἀρωματοφόρος, δενδρώων, λιβανοτοφόρος dicta:altera Petræa, πετρώδης. tertia deſerta,ἔρημος.

Arábiæ deſcriptio,Plin.5.11.per totum,& 6.24. & 6.28.1.& inde Ptolem. lib.5.cap.17.

Arábia vbi non ſterilis, Plin.5.11.2.3. Eius deſerta,Plin.6.30.33.Ptolem.lib.5.cap.19.Situs,Plin. 6.28.4.& 6.34.3.Menſura, 6.28.58. & 6.29.1. & inde Arabia Merorum quæ,Plin.5.24.8.13.

Arábia Petræa ſic dicta à Petra vetuſtiſſimo oppido: Ægypto, Iudæáque cõfinis eſt,Ptol.Strabo ni ac Plinio alio nomine Nabathea dicitur.

Arábia deſerta Ptolemæo, Straboni autem Scenetis, vbi & Scene vrbs Plinio ἀπὸ τῶν σκηνῶν, quòd gens vaga & ſine ædificis in tentoriis habitet. Hæc à Meridie montibus Arabiæ fœlicis cincta eſt.Arabarum Eſtonitarum ſterilis dicitur, præterquã vbi Syriã attingit à Peluſio vſque ad Arſinoen rubri maris oppidum: à Septentrione Meſopotamiam habet, ab occidente,Petræam.

Arábia fœlix Meridiem verſus, inter duos ſinus, Arabicũ & Perſicũ, veluti peninſula excurrit, quæ Straboni, bis vt India, ferítur ob fœcunditatem,fluminibus ſcatet. Plin. lib.6. cap.28. Stephanus Arabiã duplicem ſcribit,alterã aromatum feracem, alteram Ægypto & Syriæ viciniorem. Meminit & Arabii tibicinis in prouerbio. Quidam Arabiam Panchaiam & Sabæorum gentem eandẽ eſſe exiſtimant, in qua thus naſcitur. Virgil.

-ſolis eſt thurea virga Sabæis.Idem,
Totáque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Item in Cul. Panchaia thura. In ea mõs Syna, qui & Oreb, in quo Moſes legem accepit.in ea Phœnix auis naſcitur,& Sardonix gemma.

A'rabes,populi vnguentis & aromaticis fruticib⁹ abundantes, mitrati degunt, & intonſo crine: barbam abradũt, præterquam in ſuperiori labro:ſagittas veneno inficiunt, matrimonium non habent,&c.

A'rabis ſiue Arbis, fluuius apud Plinium lib. 2. Sarbis ſcribitur qui ab Arianis montibus per Drangas & Gedroſios in Oceanum defluit.

A'rabis, fluuius Indiæ,cuius accolæ Arabitæ. Stephanus.

Arabs vel Arabus, Apollinis filius ex Babylone, vt inquit Plinius lib.7.quẽ medicinæ artis dicit etiam repertorem: fortaſſe quòd Babylone natus,ibi medicinæ ſtuduerit: poſtea autem ad Arabes detulerit, Arabes populi ſuprà dicti.

Arabýza, ciuitas Caucanidis,quæ nunc Peſenus. Steph.malim Peſſinus. Vide ARABYS.

Aracæus, filius Chanáan, geneſ.10.qui Arcas oppidum condidit contra Tripolim in radicibus Libani ſitum.

Arach, ciuitas in qua regnauit Nemrod. geneſ. 10.Hãc & Edeſſam vocari teſtatur Hieronym⁹.

Aráchne,puella Lydia,Idmonis filia,lanificii peritiſſima,ægreferẽs opus ſuum à Pallade, qua cum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi fregit, quam Pallas in araneã mutauit. Ouid.lib.6.Metamor.

Non tulit infœlix,laqueóque animoſa ligauit
Guttura, pendentem Pallas miſerata leuauit.

à Græcis ἀράχνης, à Latinis aranea dicitur. Virgilius lib.4.Georg.

In foribus ſuſpendit aranea caſſes. &, vt notat Seruius, Araneus, etiam ab antiquis dicebatur. Conſtat, inquit Plinius, Arachnen linum & retia inuenifle, cuius filius Cloſter fuſosin lanificio inuenit. Hoc etiã nomine, vt ſcribit Liuius, dicta eſt ciuitas Theſſaliæ. cur autem dicatur, & quid ſit, magnis rationibus, nixique rerum proprietatibus, accommodauerunt denominationes, non autem ad placitum.

Arachnæum, mons in Argo. Steph.

Arachóſia, ciuitas non procul à Maſſagetis, à Semiramide condita, quæ etiam Cophen vocabatur. Steph. de Gophe fluuio, qui influit Indum.

Arachóſia, vna è Satrapiis vltra Indum fluuium, cuius meminit Plinius in deſcriptione Indiæ, & Strabo lib. 11. Scribitur & Aracoſia.

Arachóſia, regio maioris Aſiæ, in qua Alexandria & Arachotos ciuitates ſunt.

Arachóti, Indiæ ciuitas, ab Arachoto fluuio ſic dicta, qui ex Caucaſo profluit. Sunt & populi prope Maſſagetas. Steph.

Aráchtus, vnus è quatuor nobiliſſimis fluuiis Epiri. Strabo.

Aracýnthus, vrbs Bœotiæ, & mons Achaiæ. Virgil. in Bucolicis,

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho. Eſt & mons Ætoliæ, Mineruæ ſacer, vt teſtis eſt Plini⁹: vel, vt Martian⁹, Acarnaniæ. Stephano, mõs Bœotiæ, à quo Minerua Aracynthis dicta ſit.

Arad, ciuitas Amorrhæorũ ad ſortem Iuda pertinens, ad Auſtrum ſolitudini Cades vicina, in qua habitauerunt filii Obab ſoceris Moſi in medio Iſraëlis. Refert Hieronymus in locis Hebraicis vſq; ad ſuam ætatẽ oſtendi villã ab oppido Malatis, quarto lapide ab Hebrõ x x. numeri 21. iudic. 1.

Aráden, vrbs Cretæ, quæ & ἀνώπολις vocatur, quòd ſuperiore loco ſit. Steph.

Aradius, Filius Chanáan. geneſ. 10.

Arâdus, ciuitas Tripoleos in Phœnicia, nõ procul à Tyro & Sidone. Tripolis enim maritimũ oppidum dictum eſt à tribus oppidis, ſcilicet Tyro, Sidone, atq; Arado. authores ſunt Plinius & Strabo. Arado oppoſita eſt Antaradus in Meridiem, quæ hodie Tortoſa dicitur, amœniſſima ciuitas, ſita non procul à Damaſco, vt Ptolemæus tab. Aſiæ 4. indicat.

Arâdus, Pieriæ ciuitas, alio nomine Antiochia. Steph. Et alibi Aradum, Phœniciæ inſulam eſſe ſcribit, alteram rubri maris, tertiam Cretæ.

Aræ Flauiæ, Germaniæ vrbs ad Danubum, Ptolemæo: vulgò *Nordlingen*.

Aræ, tres inſulæ Ioniæ, ſic dictæ propter execrationes, quibus Dorienſes deuouerunt Pentapolitas. Steph.

Aræthýrea, regiuncula Achaiæ, poſtea Aſophis dicta, vrbem habens eiuſdem nominis, quã Homerus in Catalogo ab amœnitate commẽdat, ἀραιθυρέην ἐὲ ἐσλείην eã appellans. De hac Plinius lib. 4. cap. 5. & Strabo lib. 8.

A'ragus, fluuius Moloſſorum, de quo Strabo lib. 11, Sed præcipuè Aragum dicũt in partes multas diuiſum, regionem Maſſagetarum alluere, aliis oſtiis in aliud mare exeunte, Boream verſus, vno aut ſolo Hyrcanium verſus.

Arálius, qui & Analius, VII Aſſyriorum rex, regnauit annis XL. Caſſiod. Euſeb. Claruit ingenio & ſtudio militari, & primus adauxit põpas & gemmas ac muliebres delicias.

Aram, Filius Sem, geneſ. 10. à quo Armenii ſiue Syri Græcis, geneſ. 22. nume. 23. 1. paral. 2. Vide SYRIA. Filius item Somer, filii Heber, 1. paralip. 7.

Aram, in Hebræo Ram, filius Eſron, filii Phares, ruth 4. matth. 1. & luc. 3. interpretatur excelſus vel ſublimis aut proiiciens.

Arâma, ciuitas tribus Nephthali. ioſ. 19.

Aramæi, Plinio ſunt Scythæ: ſcribit enim Scythas vocatos eſſe Sacas à Perſis, & lingua Perſica Aramæos.

Aran, filius Thare, patris Abraham. geneſ. 11. 1. paralip. 23.

Aran, filius Diſon, filii Seir, & filius Ierameel primogeniti Eſron. geneſ. 36. 1. paral. 1. 2. vbi legitur, Et Buna, & Aran.

Arántia, vrbs, Phlius poſtea dicta. Steph. qui etiam in Aræthyrea de eadem ſcribit.

Araphêa, inſula Cariæ. Steph.

Araphen, pars tribus Ægeidis. Stephan.

Arar, fluuius Galliæ Narbonenſis, à monte Vogeſo per fineis Heduorum & Sequanorum in Rhodanum fluẽs. Plin. 3. 4. 7. ex eodem, ex quo Rhodanus, monte exiens, per Burgundiam, in Rhodanum iuxta Lugdunum immergitur: alio nomine Sagona: clarus ponte Cæſaris vno die militum opere fabricato. Araris item dicitur, ſed per Apocopen Arar, vt teſtatur Priſcianus in 7. hodie Sagona. Claudianus,

Quos Rhodanus velox, Araris quos tardior ambit. Lucanus lib. 7,

-Rhodanúmq; morantẽ Præcipitauit Arar.

Alius eſt ab eo qui per Heluetios lapſus, Hodie Arola, vulgò Ar dicitur.

A'rarat, regio Armeniæ, aut ipſa Armenia, 4. reg. 19. iſa. 37. Mons eſt iuxta Boccatium maioris Armeniæ.

Aráricus, Gotthorum rex.

Aráricus, alius Gotthorum rex, menſe V poſt electionem interfectus.

A'rarus, Scytharum fluuius, in Eniochis montibus eo modo quo Euphrates oritur, ſex mil. paſſuum interuallo, quo ad campos Armeniæ

ſecat. Labitur placidus & ſiſens,neque in vtrã partem currat,manifeſtum : cùm in aſperiora deuenit,hinc atq;illinc rupibus preſſus:& quãtò anguſtior, tantò magis pernix. Frangit ſe ſubinde ad oppoſita tantùm, atque ob id cum ingenti murmure,ſonánſque deuoluitur,adeò citus, vt quà ex præcipiti in ſubiecta caſurus eſt,non declinet ſtatim vndam,ſed vltrà quàm canalem habet euehat,plus iugeri ſpatio ſublimis,& aquis pendentibus ſe ſine alueo ferens: deinde vbi incuruus, arcuatóque amne deſcẽdit, ſic tranquillus, iterúmque compoſitus, & vix fluens in littus elabitur. Herod.lib.4.

Arath,regio Armeniæ campeſtris,per quam Araxes fluit,incredibilis vbertatis,ad radices Tauri montis,qui vſque illuc extenditur.

Arâtor,poeta Chriſtianus,Roman⁹ ſubdiaconus, Apoſtolorum acta hexametro verſu compoſuit. Volater.

Aratóres,populi Scythiæ, in ea parte Æmi montis,vbi Polydori tumulus.Solinus.

Arâtus, Græcus poeta antiquiſſimus, Menecratis diſcipulus,optimè de Aſtrologia iudicio Ciceronis ſcripſit. Cuius Phænomena Cicero vertit adhuc adoleſcens. ſcripſit hymnos in Pana, itẽ de Aſtronomia. quod opus Cicero carmine reddidit. Ouidius,

Cum Sole & Luna ſemper Aratus erit.

Alius fuit Aratus Sicyonius,optimus princeps, qui patriam ſuam à tyrãnide liberauit, de quo Tullius libro 3. Officiorum, & Liuius lib. 69. & 70.

Arâtus Sicyonius, Achæorum dux, Corinthum tyrãnide liberauit, & Megaram ad Achæorum ſocietatem compulit. Polyb.lib.2.

Araúrius, fluuiũs Galliæ Rauraris, Ptol.& Straboni appellatus. Is etiam prope Maſſiliã Petroſus vocatur,quòd lapidibus ſit maximè refertus. Vide interpretem Pomponii.

Araúſio,Arauſiẽſis ciuitas dicta,principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Anaxonenſiũ principum. Fuit olim Arauſio Secũdanorum, vt alii Sextanorum, Septimanorúmque, & id genus cognominibus appellantur,à legionum videlicet ordine,numeróque. De his plura Vadianus,Pomponii Melæ interpres.

Aráxa,vrbs Lyciæ. Steph.

Aráxæ vel Araxi,populi Illyriæ.Steph.

Aráxes, Armeniæ fluuius, ex monte Abon ſiue Aban, aut Agan, ex quo Euphrates naſcitur: contrario tamen ei curſu,verſus Orientem tẽdens, vſque ad Atropatiam: deinde in Boriam conuerſus, Azaram præterlabens,in mare Caſpium deſinit Hyrcanum. Strabo. Herodotus tamen ſecus ait. Porrò Araxes in Theſſalia, idem qui Peneus, ἀπὸ τῆ ἀραίωσι vocatur,quòd opera Iaſonis,& labore Penei Theſſalici,montium continuationem diſrupit. Stephanus & item Strabo.Lucan.lib.7,

-Armeniúmque bibit Romanus Araxem.

Ibi arcã Noe poſt diluuiũ reſediſſe ferũt.Super hunc Alexander Magnus & Auguſtus Cæſar pontes ſtruxerunt.

Araxéni,populi.Steph.in Cyropoli.

Aráxum,promontorium eſt Peloponneſi.Plin.

Arázus, vrbs iuxta Pontũ, ab Arazo duce.Steph.

Arba,inſula & ciuitas Illyrici. Plin.lib.4.cap.21.

Arbáce,ciuitas Celtiberiæ.Steph.

Arbáces, primus Medorum rex, regnauit annis XXVIII.

Arbánium,ciuitas iuxta Pontum.Steph.

Arbaxáni,populi Liguriæ.Steph.

Árbea,vel Arbee,ciuitas Iudææ,quæ & Hebron & Mambre.gen.23. ſic dicta,quia ibi trẽs patriarchæ ſepulti fuere, & quartus Adam.

Arbêla,vrbs Siciliæ,Stephano: & ciuitas Perſica, ab Arbelo Athmonei filio dicta.Steph.

Arbélla, terminus Iudæ, ortum ſolis aſpiciens. Hieronymus in locis Hebraicis, Eſt vſque hodie vicus Arbel trãs Iordanem in finibus Pellæ ciuitatis Palæſthinæ. Et alius hoc vocabulo in campo prægrandi,diſtans ab oppido legionis militibus nouem. Strabo lib.16.

Arbiánes,v. Medorũ rex,regnauit annis XXII.

Arbíes, populi Indiæ:& Arbis,Indiæ fluuius, authorib⁹ Plinio & Strabone.Stephanus hos populos vocat Arbios vel Arbitas.

Arbis,ſiue Arabis,fluuius qui Plinio lib.2.Sarbis ab Arianis montibus per Drãgas & Gedroſios in Oceanũ defluit. Vide ARABIS apud Stephanum.

Arbítrio,conſul Rom.Lolliani collega.

Árbius, mons Cretæ, & montis incola ſimiliter. Stephan.

Arbon,ciuitas Illyriæ.Stephan.

Arbúcale, ciuitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægrè obtinuit.Steph.

Arbúſcula, meretrix, floruit cum Origine & Cythoryde meretricibus.

Arbúſcula,muliercula mima,quæ cùm à populo exploderetur,ab equite autem quodam laudaretur, contentam ſe eſſe dixit bonorum teſtimonio.Horat. lib.1. Serm.Satyra vltima,

Nam ſatis eſt equitem mihi plaudere,vt audax
Contemptis aliis,exploſa Arbuſcula dixit.

Arca,Syriæ Cœles, vrbs,antiquum adhuc retinẽs nomen inter Barbaros, teſte Ioſepho 5. Antiquitatum.

Árcades,ciuitas Cretæ,& ciues eiuſdem.

Arcádia,Peloponneſi regio intima,à mari vndique remota: ab Arcade filio Iouis & Caliſtonis Lycaonis Arcadiæ regis filiæ ſic appellata. Hæc

vt Euſtathius docet, aliquando dicta eſt Pelaſgia,à Pelaſgo rege,magno & ſapiente viro,qui vitæ cultioris apud eos fuit, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborúmque frondibus trãſtulit ad glandem, maximéque fagineam. Eadem Lycaonia, Gygantis & Parrhaſia dicta eſt Stephano.poſtremóque ab Arcade,cùm Pelaſgos in deditionem redegiſſet, Arcadia nominata.In mõtes LXXVI attollitur.Habet aſinos proceriſſimos,qui ob corporis magnitudinem in prouerbium abierunt. Habet & lapidem Aſpheſton, hoc eſt inextinguibilem. Oppida eius præcipua ſunt, Mantinea, Tegea & Stymphalus. Mõtes præcipui, Pholoe,Cyllene,Lynceus, Mænalus & Nonacris. Fluuii, Ladon & Erymanthus. Fuit autem tota hæc regio paſtioni potius pecoris, quàm aut negotiationi aut agriculturæ dedita: ideóque Pana,paſtorũ deum, velut peculiare numen ſibi vendicarũt. Virgil. Ecloga 4,

Pan deus Arcadiæ mecum ſi iudice certet,
Pan etiam Arcadiæ dicat ſe iudice victum.

Arcádia, Stephano Cretæ ciuitas, item Ægypti, vna ex tribus in Amorgo inſula: ſed videtur Arceſina legendum. Oracula Lacedæmoniis data de Arcadibus & Tegeatib⁹,Stephanus habet in Tegea.

Arcádius Probus, vnà cum Paſcaſio & Euticho propter fidem à Genſerico martyrio coronatus eſt.

Arcádius qui & Honorius, XLV Romanorum Imperator, cũ patre Theodoſio regnarunt annis III.

Arcádius Rufinus,Conſul Rom. Sabini collega.

Arcas, Iouis & Caliſtonis filius, à quo Arcadia: & Arcades, quos quia vetuſtiſſima gens fuit, ante Solem & Lunã fuiſſe poetæ fabulantur,& ex arboribus eſſe natos. Hunc Arcadẽ Lycaon, cùm Iouem hoſpitio recepiſſet, infantem membratim lacerauit, & Ioui comedendum appoſuit. quod animaduertens Iupiter, Lycaonem incenſa prius eius domo commutauit in lupum: Arcadem verò compactis mẽbris in vitam reduxit,& iam adultum vnà cum matre à Iunone ob adulterium in vrſa mutata, aſtris intulit: & ſic Caliſto facta eſt vrſa maior, Arcas verò minor. Quod Iũno ægrè ferens,à Tethye precibus impetrauit, ne Caliſto & filius poſtquã ſydera facti eſſent, in Oceano,ſeu cætera ſolent,lauarentur. Sunt tamen qui Arcadem in Bootem mutatum dicunt:communior tamen eſt prior ſentẽtia. Varias opiniones vide apud Perottum. Arcadis filius Γηγενὴς,cuius Lycaon,cuius Pelaſgus, cuius Theſprotus, cuius Amarax,cuius denique Ephyrus filius fuit, à quo Ephyra,Epiri vrbs.Steph.

Arce,ciuitas Phœniciæ,quæ nunc Arcæ vocatur. Steph.

Arceſilas & Arceſilaus,philoſophus, Polemonis diſcipulus,in diſputatione pertinacior,& magno ingenii acumine. Cicero de finibus lib.5, Ex Pitane Æolica ciuitate ortus,relicto genitali ſolo Sardeis perrexit,mox Athenas profectus, in Academiam ſe ad Crantorem contulit, quem Platonicam philoſophiam omninò cõmutaſſe,nouámque quandam conſtituiſſe ferunt.Cauillator vocatus eſt,quòd cùm nihil ſe ſcire diceret,nec alios ſcire quicquam patiebatur,omnes turbaret ſophiſmatibus, obiit immodicè potus.De hoc Perſius,

-non ego curo
Eſſe quòd Arceſilas, ærumnoſíque Solones.

Vide ARCHESILAVS. Is cõſtitutam philoſophiam, vt Gracchus Rempub. euertit. Cicero lib.4.Acad.quæſt.Arceſilas nobilis, præſertim Dianæ ſimulachro,in quod extat Simonidis epigramma.

Arceſine,ciuitas in Amorgo, vna ex Cycladibus.

Arcéſius,Iouis filius,pater Laertis. Vlyſſes apud Ouidium contra Aiacem,

Nam mihi Laërtes pater eſt,Arceſius illi,
Iuppiter huic. &c.ſcilicet Arceſio cõdidit Arceſicerata vrbẽ.Steph.inepiphania.Hom.odiſ.11.

Arcêus, VI Medorum rex,regnauit annis XL.

Arcéuthe,vrbis nomen. Vide DORBE.

Archádius grammaticus, ſcripſit nonnulla commemorata à Suida.

Archágatus Peloponnenſis,Liſaniæ filius,medicus,primus ab Romanis receptus. Plin.lib.29. cap.1.

Archánder, Danai ſocer. Herodot. lib.2.

Archandrúpolis,ciuitas Ægypti,Stephano ex Herodoto.

Archédicus,poeta comicus, ſcripſit cõtra Democharẽ Demoſthenis propinquũ. Fabulæ ipſius Theſaurus & Diamartanõ. author Athenæus.

Archelâus,philoſophus Athenienſis ſeu Mileſius patrẽ habuit Apollodorum, fuit auditor ſucceſſórq; Anaxagoræ, à quo Socrates philoſophiam audiuit. Cic.5. Tuſcul.Hic Phyſicam philoſophiam ex Ionia Athenas inuexit:fuitq; phiſicus appellatus, quòd in eo defecerit philoſophia naturalis,Socrate ethicen introducente. Quanquam ne hic quidem ethicæ rudis fuit,qui de legibus,de honeſto & de æquo philoſophatus eſt.

Archelâus,Anthenoris Troiani filius,quẽ Homerus ſcribit rei militaris peritiſsimun fuiſſe.Alius fuit geographus, qui terrã omnẽ ab Alexandro peragratam deſcripſit. Alius de rerum naturis carmine ſcripſit. Alius oratoriam docuit.author Diogenes Laërtius.

Archelâus,præſul Meſopotamiæ,qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone cõpoſuit ſub Probo imperatore. author Hieronymus.

Archelâus, x i i Macedonum rex, regnauit annis x x i i i i.

Archelâus , x i i i i Macedonum rex, regnauit annis i i i i.

Archelâus,v i i Lacedæmoniorum rex,regnauit annis l x.

Archelâus, x i i i Iudæorum rex , regnauit annis i x, Glaphiram Archelai Cappadocum regis filiam Alexandri fratris ſui relictam, cõtra legẽ vxorem duxit: à Cæſare exilio damnatus, Viennæ Gallorum mortuus eſt. Ioſeph.lib.17. cap.18.Ægeſip.lib.2.cap.5.

Archelâus , Macedoniæ rex , Perdiccæ filius ſuo tẽpore fortunatiſsimus iudicatus.Cicero lib.5. Tuſcul. quæſt.

Archelâus, Princeps populi,filius Herodis illius qui innocentes occidit, rex Iudææ.matth. 2.

Archelái in Cappadocia regnauerunt: ex his ille qui ſuperatus à Sylla eſt , quòd Mithridati auxilium tuliſſet , alterum Romæ retinuit. Tyberius.

Archémolus , Rhœti regis Marrubiorum in Italia filius.Virgil.

-& Rhœti de gente vetuſta,
Archemolũ thalamos auſũ inceſtare nouercæ.

Legendũ videtur Anchomelus.vt lib.5.Æneid.

Archémorus,qui & Opheltes, Lycurgi Thracum vel Nemeæ regis filius, qui à ſerpente occiſus fuit . Statius in Thebaid.ſic dictus,quòd futurum apud Thebas regibus oſtenderit exitium. Hic Hipſiphilen nutricem habuit,quæ cum ſitientibus Achiuis, qui ad Thebaidum expeditionem proficiſcebãtur, Langiam fontem oſtẽderet,Archemorum puerum ſuper viridi herba depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Vnde fons ille Archemorus vocitatus eſt , & annuus agõ in pueri illius memoriã celebrari cœpit: ludos Nemeos appellabant. author eſt Archias poëta lib.1.epigr. Græcorum.

Archémorus,Amphionis ex Niobe filius , quem Ouidius Antegorum nominat.

Archeptólemus,filius Iphiti,Hectoris auriga,ſuffectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus eſt.

Archeſilâus,vnus è quinque ducibus Bœotorum qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt.Homer.lib.Iliad.2.

Archeſilâus philoſophus, Theophraſti auditor, qui tandem in Academiam ſe ad Crantorem cõtulit, poëticæ quoq; operam dedit.Laẽrtius.vi de ARCESILAS.

Archeſilâus,Cyrenenſium Imperator.

Archeſtratus,i i i Lacedæmoniorum rex, regnauit annis x x x v.

Archías,poëta Antiochenus,Romæ claruit, adiutus à familia Lucullorũ,& à nonnullis Græcis ciuitatibus donatus : Ciceroni in primis familiaris.Hic diſcedens è Sicilia,cum L.Lucullo Heracleam venit,cuius auſpiciis in eandẽ ciuitatem adſcriptus eſt.Deinde lite mota à Græco quodam,Cicero ipſum defendit, vbi multa de laudibus poëticæ dixit. Pædianus.

Archías Imperator , condidit Syracuſas . Volaterranus.

Archías Hyblæus, præco celeberrimus, vicit tres Olympiadas & Pythica,vbi Icon ipſius & epigramma Græcum. Pollux.

Archías Mityleneus,muſicus,de agricultura ſcripſit,& epigrammata. Vide ARCHYTAS: ſolent enim hæc nomina confundi.

Archías Corinthius,vide SIRACVSAE.

Archi-atároth,nomen loci,ioſ.16.limes terræ,Ioſephus.

Archíbius, Alexandrinus grammaticus , docuit Romæ ſub Troiano principe: ſcripſit commẽtarios in epigrammata Callimachi. Suidas.

Archídamus , princeps Lacedæmoniorum ,Telidis filius,Methonem ad Athenienſes deficientem recepit, in bello contra Pilum primus è naui proſiliens,nec vulneratus eſt,nec ſcutum amiſit:denique aduerſus Amphipolim ſtrenuẽ decertauit.Inſimulatus poſtremò quòd Angonis Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt .Suidas.

Archídamus , rex Spartanus , rogantibus ſociis quantum pecuniarum foret ſatis ad bellum Peloponneſiacum, ſcienter reſpondit, Bellum ordinata non quærere.

Archídamus,Lacedæmoniorum rex,Arcades Argiuóſque vicit, trophæũ erexit. Xenoph. lib.7. pro Tarentinis pugnans interemptus eſt.

Archidémia, fons Siciliæ.Plinius 3.8.15.

Archígenes , medicus , in quẽ ſæpius inuehitur Galenus.Iuuenalis,

-tunc cõrpore ſano Aduocat Archigenem.

Pro Græculis vel ſimilibus poni cõſueuit , qui ſe præ omnibus ſui generis ſciolos oſtendunt.

Archigenes Siculus Ariciam vrbem condidit.

Archilêtum, ab Argo dictum , quòd is eò venerit,ibíq; ſepultus ſit.Virgil.

-& lætũ docet hoſpitis Argi. Quanuis aliqui ab argilla deductum potius velint,quòd id genus cretæ ibi eſſet. Erat autem Argiletum, locus in vrbe prope palatium, vbi tabernæ opificum erant , præſertímque bibliopolarum , à quo Argiletanæ dicebantur.Martialis,

Argiletanas mauis habitare tabernas . Vide ARGILETVM.

Archílochus Græcus,poeta Parius,perſecutus eſt Hycamben ſocerum ſuũ, quòd ei filiam pactã nomine Neobolon alteri collocauerat: eúmq; ad laqueum, ob Iamborum petulantiam in eum ſcriptorum,compulit.Horat.

Archilochum proprio rabies armauit Iambo.

Ouidius,

Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.

Quintilianus, Archilochus primus inter eos qui Iambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegãtes ſanè,vibrantéſq; ſententiæ,plurimum ſanguinis atq; neruorum, adeò vt videatur quibuſdam, quod quidẽ veneni eſt,materiæ eſſe, non ingenii vitium.emicuit regnãte Romulo, vt ait Cicero in Tuſc. Huius libros ob inuerecũdiam & obſcœnitatẽ Lacedæmonii ex vrbe tolli iuſſerunt, authorémque eorum in exilium miſerunt. Poſtremò à quodam,cui nomẽ Coraci,in bello interfectus fuit.

Archílochus,poeta Lacedæmonius,floruit Romæ regnante Tullo Hoſtilio.

Archílochus, Neſtoris filius & Eurídices. Hom. in Odyſſ. patrem in expeditione Troiana ſecutus, à Memnone interfectus eſt.

Archímedes Syracuſanus, geometra, ſæpenumero inuitus ad balnea ductus, dum perungendus in cratere conſtituererur per corporis vnguenta,figuras ac lineamenta digito inſcribebat. Plutarch⁹ in vita Marcelli.Cicero in Tuſc. Quum eſſet in Sicilia quæſtor,ſepulchrũ eius inter vepres inueniſſe gloriatur. Hic vel deus terrenus mechanico artificio ſphæram vitreã fecit, in qua mira cõuerſatione diſſimiles motus circulorum viſebantur.Claudiauus,

Percurrit proprium mẽtitus ſignifer annum,
Et ſimulata nouo Cythia menſe redit.

Marcellus in expugnatione Syracuſarum interdixit, ne Archimedes vnus violaretur:verũ cùm Syracuſæ caperentur, & ipſe animo ac oculis in terra defixis formas Geometricas deſcriberet,ab ignaro milite interfectus eſt.

Archímedes grammaticus Trallianus edidit cõmentarios in Homerum & Mechanica.Suid.

Archíppus philoſophus,Thebis ſcholas habuit. Hieronymus.& Pythagoræ auditor fuit.

Archíppus, I I I Athenienſium iudex,regnauit annis X I X. Sub hoc floruit V I Homerus,cuius Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit.

Archóntici,hæretici ab Archonthereſiarcha ſuo appellati,vniuerſitatem,quam deus condidit, opera eſſe principum dicebant,& negabant reſurrectionem carnis.

Archýtas,Mitylenæus muſicus:cui quum probro daretur, quòd non exaudiretur,reſpondit,Inſtrumenum pro me loquitur.Fuit & Archytas agriculturæ ſcriptor,& alius poeta epigram. Author Diogenes.

Archýtas,Heſtiæi,ſiue (vt alii malunt) Mneſarchi filius, philoſophus Pythagoricus, patria Tarentinus,eiuſque ciuitatis facilè princeps, Platonem,cuius in geometria diſcipulus fuerat,per literas monuit,vt ex Sicilia diſcederet, quòd Dionyſius de eo necando cogitaret. Cubum primus inuenit, colúbam ligneam tam affabrè effinxit, librauit & inflauit, vt viuæ volatum imitaretur. Primus platagen,hoc eſt, crepitaculũ puerorũ inuenit,quò pueros nunquam quieſcentes detineret,& à periculoſioribus ludis auocaret.Hinc factus eſt locus prouerbio,vt deſipientes,& puerilia tractantes, ad Architæ platagẽ dicamus recidiſſe. Huius meminit Horatius lib.1.Carm.Ode 28.

Arcílacis,oppidum in Hiſpania.Ptolem.

Arcîna,oppidum in Dacia.Ptolem.

Arciroéſſa, ciuitas in Ponto Heracleæ. Steph.

Arconêſus,inſula Cariæ.Steph.aliàs Aſpis dicta. Vide CYZICVS.

Arctánes,gens Epirotica.Steph.

Arctax,mons Propontidis,apud Strabonem.

Arcton,mons imminens Cyzico,à Iouis nutricibus,quas illic in ἄρκτους,id eſt,in vrſas migraſſe tradunt.Stephanus in Arcton Cyzico.

Arctóphylax, ſidus iuxta maiorem vrſam, alio nomine Bootes.Cic.in Phænomenis Arati.

Arctóphylax, vulgò qui dicitur eſſe Bootes, Latinè vrſæ cuſtodem appellare poſſumus, quòd veluti cuſtos quidam vrſæ adhibitus, à tergo eam ſubſequitur.Simili etiam ratione Bootes appellatur,quòd in modũ bubulci plauſtrum ſequatur: ruſtici enim Septentriones plauſtra vocant. Fabulantur autem poetæ, hunc eſſe Caliſtûs ex Ioue filium, cui nomẽ Arcadi fuit, vt latius ſuprà explicatum eſt.Vide ARCAS.

Arctos, Græcis vrſus vel vrſa pro duobus ſignis cæleſtibus accipitur, quæ vrſæ Latinis appellantur.ſeptentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico circulo clauſæ & ita collocatæ,vt vtraque reſupinata, alterius contegat caput: ſed caput eius quæ ſuperior eſt,ad caudam inferioris contendat. Alteram maiorem vrſam, ſiue Helicen;alteram minorem vrſam,ſiue Cynoſuram appellant,id eſt,Canis caudam.Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obſeruãt. Ouid. 4.Faſtorum,

Eſſe duas Arctos,quarum Cynoſura petatur
Sidoniis,Helicen Graia carnia notet.

Porrò autem Helicen ſcribit Heſiodus Caliſto Lycaonis Arcadiæ regis filiã fuiſſe ſtudio venationis inductã, relicto patre:factámq; vnã ex comitibus Dianæ,quòd à Ioue compreſſam, in vrſæ effigiẽ ab ipſa dea cõmutata ſit,quæ Græ-

cis Arctos appellatur:in qua ſpecie non multò pòſt filium pepererit Arcaden, qui Arcadiæ Peloponneſi regione nomen dedit. Hinc Arctous,a,um,Septentrionalis.Martial.lib.10,

Fœlices,quibus vrna dedit ſpectare coruſcum
Solibus Arctois,ſyderibúſque ducem.

Arctûrus, ſtella in ſigno Bootæ, poſt caudam maioris vrſæ,cuius ortus & occaſus futuras tẽpeſtates portendit.Oritur à Canicula ferè poſt diem quinquageſimũ. Dictus Arcturus, παρὰ τὴν τῆς ἄρκτου οὐρὰν,ab vrſinæ caudæ ſimilitudine. Virg.1.Georg.

At ſi non fuerit tellus fœcunda ſub ipſum
Arcturum,tenui ſat erit ſuſpendere ſulco.

A'rculus, deus,penes quem fuit arcarũ cuſtodia.

Ardabúrius,Conſul Romanus,Hierii collega.

Ardabúrius,alius Conſul,Callipii collega.

Ardálides, vel Ardaliotides Muſæ coluntur in Trœzene,ab Ardalo quodam conditore, aut à loco dictæ.Steph.

Ardáticus, Gepidarum rex.

A'rdea,Vlyſſis & Circes filius. Steph.in Ἄρδεια.

A'rdea,Turni &Rutulorum regio in Latio,quaſi ardua,id eſt, magna & nobilis.licet Iginius ab augurio auis Ardeam dictam velit. Hæc Seruius.

A'rdea,vrbs in Latio XVIII mil.à vrbe Turni & Rutulorũ regia, à Danae Perſei matre, vel (vt alii malunt)à Dauno Pilumni filio condita,& à feruore regionis ſic dicta.Martialis,

Ardea ſolſtitio,Pæſtanáque rura petantur,
Quíque Cleonæo ſidere feruet ager.

Hanc vrbem poſt Turni mortem igne cõſumptam, & in auem ſui nominis commutatam fabulatur Ouidius 14.Metamorph.

Ardeátes,Ardeæ incolæ.

A'rdia,ciuitas Illyriæ. Stephanus. inde ciues Ardiæi dicuntur.

Ardínium,ciuitas in campo Thebæ.Steph.

Ardíſcus,teſte Ariſtarcho, fluuius Scythiæ,cuius meminit Herodotus lib,4.

Ardon,Filius Caleb ex Azuba vxore. 1.para. 2.

Ardûca,vrbs Hiſpaniæ. Ptolemæo.

Arduénna,Galliæ maxima ſylua, Cæſ. li.6.ab ripis Rheni, finibúſq; Treuerorum, ad Neruios pertinet,millibus amplius quingentis in longitudinem patet. Idem lib. 5.Sylua Arduenna ingenti magnitudine per medios fines Treuerorum à flumine Rheno ad initium Rhenorum pertinet.

Ardys,filius Gygis, Lydorum regis , cui etiam in regno ſucceſsit.Herodotus lib. 1.

A'rea,Nomen viri.1.eſdræ 2.2.eſdr.6.

A'rea,ſiue Aria, inſula in ponto verſus Colchos, Marti ſacrata.

A'rea,fons & locus in Thebis , cuius incolæ Airi dicuntur. Steph.

A'rec,filius Olla.1.paralip.7.

Arecómici,populi in Gallia Narbonenſi , qui & Volſcæ dicuntur Straboni lib.4.quorum portus,& nauium receptaculum , Narbo dicitur. Plin. lib.3.cap.4.6. Legitur apud Strabonem Aricomiſci.Nos nunc Auinionem dicimus.

Ared,filius Beniamin.geneſ.46.

Arelâte, Galliæ Narbonenſis vrbs inter Salyes. Plinio colonia Sextanorũ dicta , quòd è ſexta legione milites coloni eò deducti ſint . Strabo Arelatem iuxta Rhodanum ſitam,ampliſſimo emporio inſignẽ eſſe ſcribit. hodie Honorato & Hilario ſanctiſſimis præſulibus ſuis clara.

Arelâte, ciuitas in Norico, Ptolemæo. vulgò Lintz. ditionis eſt principum Auſtriæ.

Aréli, filius Gad,filii Iacob. gen. 46. qui & Ariel dicitur.

Aremórica , Galliæ regio , quæ nunc Aquitania. Plin.lib.4.cap.17.Cæſar 7.belli Gall. Vniuerſis ciuitatibus quæ Oceanum attingunt , quæque eorum conſuetudine Aremoricæ appellantur, quo ſunt in numero, Curioſolites , Rhedones, Ambibarii,Cadetes,Oſiſſimi,Lemouices,Vnelli, Senani. Legitur & Armorica.

Arémulus Syluius,qui & Remus,Agrippæ filius, XII Latinorum rex,regnauit annis XIX:præſidium Albanorum inter montes , vbi nunc Roma eſt,poſuit:ob impietatem fulmine ictus interiit.Oroſ.lib.1.cap.20.

Arêna , ciuitas eſt Triphyliæ & Meſſeniæ in Peloponneſo.Homerus ἀριδῶλον ἐρατεινὴν,amœnã vocat,quòd flumine Mineio abluatur , vt notat Euſtathius eius interpres. Meminit & Stephanus.

Areopagítæ, Iudices Athenienſes ſeueriſſimi , de cauſis capitalibus pronuntiabant , tanta integritate,vt noctu,non interdiu iudicarent , quò non dicentes,ſed quæ dicerentur, obſeruarent. Hi in tẽplo Martis iudicabãt:quòd, cùm Mars, qui Græcè dicitur Ἄρης,homicidii crimine reus fieret,iudicantibus duodecim diis, in eo pago ſex ſententiis abſolutus ſit.Alexander ab Alexandro libro 3.cap.5.& libro 4. cap.11. & libro 6.cap.11. Cælius Rhodig. lib.7.cap.19.Budæus in Pandectis.Eraſmus in Chiliadibus.

Areopâgus,vicus erat Athenis , à templo Martis ſic cognominatus, vbi primum iudicium capitis actum fuiſſe ſcripſit. Plinius cap.56.lib 7. Verũ quid ageretur in Areopago , Iulius Pollux lib.8.ſcribit de magiſtratibus Athenienſiũ, & eorum locus Ἄρειος πάγος. Vide Stephanũ qui etiam agrum quendam Thraciæ deſertum ſic vocari ſcribit,& Areopedinus gentile facit ab Areopago.

Areópolis,Arabiæ ciuitas,quæ & Moab & Arihel,

& Rabathmoma.

Areopolitæ,qui habitant Areopolim. Areos, inſula eſt in Ponto iuxta Colchos. Stephanus.

Ares,Mars,ἄρης.

Ares,etis,regio Euboeæ. Stephanus. hinc Areſius, gentile.

Aréſtor,pater Pelaſgi. Vide PARRHASIA.

Arêta,Ariſtippi philoſophi filia,quæ ei ſucceſsit in ſchola, ſummum bonum in ea voluptate, quæ maximè ſenſum moueret, poſuit.

Arétas,ſocer Herodis Tetrarchæ, Arabiæ Petreæ & Damaſcenæ ciuitatis dominus. 2. mach. 5. 2. corinth. 11.

Aréte,vnica nata Bexinoris, quam Alcino⁹ Phæacum rex duxit vxorem, & ex ea Nauſicaam filiam & tres filios ſuſcepit: ad hanc Vlyſſes ductu & conſilio Palladis transformatæ in effigiem Calpis virginis, à Calyſtone nympha veniens naufragus acceſsit, & multa illi interrogatus expoſuit, & tandem honorificè ab ea ſuſceptus eſt. Ex Bocatio.

Aréthas,Arabum rex.

Aréthas,inferioris Syriæ rex,poſt Antiochum deſignatus.

Aretiſſa,lacus maioris Armeniæ, omnia illata pondera ſuſtinens: Solino Arethuſa, Straboni ἀφλωὴ. Vnum ei piſcium genus eſt, & hoc trâſcurrentis fluuii alueo non miſcetur, ſicut nec è Tygri piſces tranſnatant. Per hunc Tygris fluuius tam impetuoſo curſu fluit, vt nec lacus Tygri, nec Tygris lacui admiſceatur. Plinius Artiſſam vocat. Solinus.

Arethôus,rex in Arna Boeotiæ.

Arethûſa,Nerei & Doridis filia,Elidis Nymphæ & Dianæ comes,quam cùm Alpheus fugientem perſequeretur,eâ rapuit: à Diana in fonté ſui nominis commutata eſt: cuius aquas cum ſuis miſcere vellet Alpheus,illa à terra abſorpta, in Ortigiam inſulam, deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem cùm propter mare ſequi nò poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliã peruenit, ibíque aſſociatis Arethuſæ aquis,in mare Siculum ſeſe exonerat. Vnde & Syracuſæ Arethuſides dictæ. Ouidius libro quarta Faſtorum,

Vtque Syracuſas Arethuſides abſtulit armis
Claudius.

Arethúſius fons Smyrnæ,tertius in Chalcidia vel Chalcide, quartus in Ithaca. Redditur & in Eubœa & Boeotia prope Thebas. Didymus octo memorat,vt epitheton eſſe putetur cuiuſcunque fontis, ab irrigando.

Arethûſa, locus Syriæ munitus iuxta Eneſam ſexdecim milibus paſſuũ, à qua Arethuſii, vt inquit Strabo. Solinus quoque fontis nomen apud Thebas eſſe tradit.

Arethûſa,vrbs vna Euboeæ, altera Syriæ. author Volaterranus. De Arethuſa vide Bocatiũ cap. 18. lib. 7. Et plura in Stephano. Inuenio etiam in Samo huius nominis fontem eſſe.

Arétia, Iani vxor,à Sicano Dea facta, linguáque Ianigena Horchia appellata.

Arétium, ciuitas Tuſciæ, mille ac c c à Roma diſtans ſtadiis. Strabo lib. 5. Itali nũc vulgò vocant Arezo.

Arêtus,filius Neſtoris & Eurycides. Bocat. lib. 10.

Aréuna, viri nomen, 2. reg. 24. qui 1. paralip. 21. dicitur Ornan.

Argæa, inſula parua iuxta Ganobum Ægyptiã, ab Argæa, Macedonis filio dicta. Stephan. Vide ARGAEI.

Argæus, Pelopis filius, & Alectoris pater. Alius fuit Licymnii, qui ab Hercule abduct⁹, vi morbi peregrè periit, cuius crematos cineres Hercules retulit, vt iuſiurandum, quod dederat ſe illum reducturum, ſeruaret. Hunc dicunt primum fuiſſe, qui crematus ſit, & ab eo deinde morem ſeruatum.

Argæus, Cappadociæ mõs, quẽ ab vna parte cingit, arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Mazata Cappadocum metropolis ſubiacet.

Argâis,inſula iuxta Lyciam. Stephan.

Argánta,ciuitas Indiæ. Stephan.

Arganthónius, rex, Herodoto, in Arna ciuitate Boeotiæ.

Arganthónius,rex in Hiſpania,quem Plinius ait vixiſſe c x x annos: Silius autem c c c: qui eius meminit libro tertio,

Arganthoniacos armat,Carteia nepotes,
Rex proauus fuit humani ditiſſimus æui,
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Argathon vel Argathôna, mons in Myſia, prope Chium, vbi raptus Hylas. ab Argathona Rheſi coniuge, cui & Argathon, vt monti quoq; nomen fuit. Stephanus.

Argea, loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argiuorum illuſtres viri. Feſtus. Varro lib. 4. de lingua Latina, Reliqua vrbis loca olim diſcreta, quum Argeorum ſacraria in ſeptẽ & viginti partes vrbis loca ſint diſpoſita, Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argiuo venere Romam, & in Saturnia ſubſederunt.

Argemiſſa vel Argemuiſſa, inſula ad continẽtem Troadis, prope Argemicum promontorium, iuxta quẽ Alcibiades extinctus eſt. Stephano Argenuſa vocatur, ab Argenno promontorio.

Argentorâtum, vrbs Galliæ, authore Ptolemæo lib. 2. alio nomine Argentina, vulgò Straſburg.

Argéſtes,ventus,qui & Caurus,occidentalis,frigidus. Plin. lib. 2. Ab occaſu æquinoctiali, Fauonius: ab occaſu ſolſtitiali, Corus: Zephyron &

. Argeſten vocant.

Argeſtrâtus, III Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXV.

Argêus, V Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII.

Argêus, XVII Macedonum rex, regnauit annum vnum.

Argêus, mons omnium altiſſimus, qui ſemper in ſummo niues habet. Strabo lib. 11.

Argia, Adraſti Argiuorum regis filia, & vxor Polynicis, cui Theſſandrum peperit, tanta in virum pietate, vt cadauer eius inter maximos cæſorum aceruos nocturno tempore conquirere non dubitarit, & contra edictum Creontis funeris iuſta ei perſoluere, ab vna adiuta Antigone Polynicis ſorore, quæ & ipſa noctu, deceptis cuſtodibus, Thebis egreſſa erat, vt idem fratribus ſuis præſtaret officium. Quãobrem vtraque à Creonte interfecta eſt: cuius rei vltionẽ, enecato Creonte, Theſeus fecit. Reliqua apud Statium lib. 1. Thebaidos. vide ANTIGONA, & ADRASTVS. Hæc in fontem ſui nominis conuerſa dicitur.

Argiæ, oppidum eſt Laconiæ.

Argila, vrbs Cariæ. Steph.

Argílla, magnæ Mauritaniæ oppidum, à Portugalliæ rege expugnatũ anno M.CCCC.LXXII.

Argílus, Herodoto lib. Hiſt. 7. vrbs Æmathiæ, nõ procul ab oſtiis Strymonis fluuii, verſus occidentem: Stephano ciuitas eſt Thraciæ, &c.

Argilêtum, locus Romæ iuxta Palatium, dictus ab Argo, Argiuorum duce, qui ab Euandro hoſpitio exceptus, cùm in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, ab Arcadibus, inſcio Euandro, eſt occiſus: cui poſtea Euander tumulum erexit, quem de nomine eius Argiletum appellauit. Virg. 8. Æneid.

-& letum docet hoſpitis Argi.

Alii Argiletum dictum putant, quaſi Argilletum, ab argilla, hoc eſt creta, cuius eo in loco magna erat copia. Vtranq; opinionem refert Varro libro 4. de lingua Latina.

Arginúſæ, Straboni lib. 13. tres paruæ inſulæ, cõtinenti proximæ, Canis adiacentes inter Mitylenem & Methymnam. Ante Aſiam prope Leſbum in Monte Aſiæ Elapho nomine apud Arginuſam, vbi Alcibiades mortem obiit: apud quas ceruæ omnes ſciſſam aurẽ habẽt. Ariſtot. in Plinio, mons ille Elatus vocatus legitur.

Argiphóntes, cognomen Mercurii, ab Argo centoculo, Iûs cuſtode, quem Iouis iuſſu interfecit. Mythologici interpretantur Argum, ſphæram eſſe ſtellatam, quòd illi inſit ſpecies quædam cæleſtium oculorum. Io autem terrã eſſe volunt, quam Ægyptii in hieroglyphicis literis bouis imagine exprimunt. Hanc Argus, hoc eſt, cælum ſtellatum, nocturno tempore deſuper videtur obſeruare. Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, cùm luminis ſui magnitudine ſtellas omnes obſcurat, earúmq; conſpectum mortalibus eripit. Vide Macrobiũ Satur. lib. 1. cap. 19.

Argippéi, populi ſunt vltra Sauromatas, vt oſtẽdit Herodotus lib. hiſt. 2.

Argiríppa, Vide ARGYRIPPES.

Argis, ſecundus Lacedæmoniorum rex, regnauit annum vnum.

Argis, aduerbialiter in loco. Plin. lib. 19. Argis etiam olea durare dicitur. Vide ARGOS.

Argíſſa, Theſſaliæ ciuitas prope Peneum, condita à filiis Lariſſæ, quæ deinde Argura vocitata. Volater.

Argo, nauis in qua Iaſon cum LIIII heroibus Theſſalis nauigauit Colchos: fuitq;, teſte Diodoro, iuxta Pelion ædificata: magnitudine atq; apparatu longè maiore, quàm quæ ad eã diem fieri conſueuerant. Erat enim antea paruarum naucularum vſus. Virg. Ecloga 4,

Alter erit & Tiphys, tũ altera quæ vehat Argo
Delectos heroas. Dictũ eſt ab Argo architecto, qui etiam inter nauigandum eius reſarciendæ curam ſuſceperat. Val. Flaccus,

-ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hunc puppim iubet, & demittere ferro
Robora. Seu ab ἀργὸς, quòd eſt velox. Diod. Alii ab Argiuis, hoc eſt Græcis. Cic. lib. 1. Tuſc. quæſt. Et eas anguſtias, per quas penetrauit ea quæ eſt nominata Argo, quia Argiui in ea delecti viri vecti, petebant pellẽ inauratã arietis. Conſtructa autem fuit arboribus Dodonæ ſylua, quibus olim reddebantur oracula, vnde poëtæ fingunt ipſam fuiſſe locutam beneficio Mineruæ, quam eius inuentricem eſſe ferunt.

Argólicus, idem quod Argíuus & Argeus.

Argolis, ſeu Argia, regio in Peloponneſo, ad ortum, mare habens, ad Occidentem, Laconicam.

Argonaútæ, heroës qui cum Iaſone in Argo naui Colchos profecti ſunt, ad diripiendum vellus aureum. Sunt qui dicant fuiſſe duos & quinquaginta numero, alii addunt quatuor. Valer. Flaccus lib. 1. multos enumerat. Orph. lib. 1, & Apollonius in Catalogo heroum. Horum autem præcipui fuerunt Iaſon, Tiphys, Caſtor, Pollux, Hercules, Hylas puer, Telamon, Theſeus, Orpheus, Nauplius, Mopſus, Zetes, & Calais.

Argopeláſgos, Homerus vocat Theſſalos.

Argob, regio Baſanitidis, deu. 3. 3. reg. 4. 4. reg. 15. quæ in ſortem dimidiæ tribus Manaſſe cecidit, vocata terra Raphaim.

Argos, ſignum cæleſte, dictum ab argonautis. Oritur pridie Idus Mart.

Argos, vetus & nobilis vrbs Achaiæ in Argolide, quod etiam Argos hippium vocatum eſt, ab equorum præſtantia, quatum temporis claruit. Horatius,

Aptum dicit equis Argos, ditéſque Mycenas.

Argos, regio: vnde Argi & Argiui, populi, ſicut Achei & Achiui, qui Argoli à Perſis dicti, & Argolis regio: omnis deniq; Peloponneſus, præſertim Laconica, Argea Straboni appellata, & Homero Helena Argea dicta. vnde propter frequentiã ac varietatẽ huius nominis manauit prouerbiũ in iactabũdos & ſycophantas, ἀργεῖα φοβεῖ. Argos verò Peloponneſiacum, Sophocles Doricum vocat. Euſtatius. Idem & Hippobotum dicitur ac Hippium, & Iaſium & Dipſium à ſiti, ob aquæ inopiam. Vide Volaterranum lib. 9.

Argos, Peloponẽſi ciuitas iuxta Athenas, vt vtriq́ue populi vno puteo vterentur. Vnde & Fratrias dixerunt ἀπὸ τοῦ φρέατος, quas tribus vocamus. Huius rex primus Phoroneus fuit. Dicta Argos ab Argo rege, vt ſcribit Auguſt. lib. 18. de Ciuit. Hinc Argiui Græci dicti ſunt, & Argolicus ſinus, & Argolici duces, & Argolica regio.

Argos, Theſſaliæ oppidum, quod Pelaſgicon dicunt à Pelaſgis. Lucan. -vbi nobile quondam
Nunc ſuper Argos erat.

Argos, oppidum in Acarnania, non longe à Mycenis, Amphilochicum cognominatum, quod Alcmæon eiuſque liberi cõdidere. Strabo lib. 7.

Argos, Apuliæ oppidum, à Diomede conditum, & primùm à nomine relictæ patriæ Argos hippium appellatum: quod deinde Argyrippam, & poſtremò Arpos vocitarunt. Theſſalia quoq; Argos Pelaſgicum appellat. Plin. lib. 4. cap. 7. Ipſam præterea Peloponneſum antiqui Argos, & Argos Achaicum appellauère. Strabo lib. 8. Sunt & aliæ ciuitates hoc nomine, quas exponit Stephanus.

Argos, regio quædã, pars Cretiæ. Necnon & omnis ora littoralis dicebatur Argos, ab Argia matre Pelaſgi, qui ei imperauit.

Argos, Agenoris equus, à quo Argos, Iaſonis ciuitas dicta fuit, vt inquit Hellanicus.

Argei, Varroni ſcirpeæ effigies, quæ per virgines Veſtales iaciebãtur ſingulis annis in Tyberim per pontem ſublicium.

Argéi Argeorum, loca ſacra Romæ. Varro, Reliqua vrbis loca olim diſcreta, vt Argeorum ſacraria, Argeos dictos à principibus, qui cũ Hercule Argiuo Romã venerunt. Vide ARGETIS.

A'rgulus, filius Amyclatis, quem primùm apud Achæos quadrigam iunxiſſe dicunt, cùm alii Arogilo illud adſcribant.

A'rgura, ciuitas Theſſaliæ, prius Argiſſa dicta. Eſt & locus Eubœæ. vide Stephanum. qui loci illius incolas etiã Argiuos & Leõtinos vocari ſcribit.

Argus, Ariſtoris filius, παναόπτης à Græcis cognominatus, quòd totus oculis ſcateret. Hunc Poëtæ fabulantur à Iunone cõſtitutum fuiſſe cuſtodem Iûs Inachi filiæ, quam Iupiter in iuuencæ formam cõmutauerat: quã poſtea Mercurius Iouis iuſſu interfecit, oculis eius fiſtulæ ſono ſopitis. Iuno autem oculos eius aui ſuæ, hoc eſt, pauonis caudæ inſeruit. Ouidius lib. 1. Metamorph.

Centũ luminibus cinctũ caput Argus habebat:
I'nque ſuis vicibus capiebant bina quietem:
Cætera ſeruabant, atque in ſtatione manebãt.

Mythologici Argum interpretantur, ſphæram ſtelliferam, innumeris oculis, hoc eſt, ſtellis refulgentem: Mercurium autem Solem eſſe volunt, qui tunc Argũ dicitur occidere, cùm diurno ſuo lumine ſtellarum lucem obſcurat. Vide Macrobiũ 1. Satur. cap. 19. vnde & ἀργεϊφόντης cognominatus eſt, quòd Argum peremerit. Myſticè autem Argus eſt cælum ſtellatum, luce diſtinctum, quibus ineſſe quædam ſpecies cæleſtium videtur oculorum.

Argus, architectus eius nauis, qua Iaſon, reliquique Argonautæ Colchos nauigarunt. Flac. lib. 1. Argon.

-ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hunc puppim iubet, &c.

Argus, quibuſdam Argolus, rex Argiuorũ, filius Apis. Ex cuius nomine Argi & Argiui appellati ſunt. quo regnante cœpit vti frugibus Græcia, delatis aliunde ſeminibus. Poſt obitum deus haberi cœpit.

Argus, Phryxi filius, I I I I Argiuorum rex, regnauit annis L X X.

Argus, canis Vlyſſis, ſolus dominum vigeſimo demum anno domum redeuntẽ agnouit. Homerus Odyſſ. lib. 17.

Argus, vide AMPHION.

Argỹra, ciuitas Siciliæ vel Epyri, vnde ſe Diodorus Siculus oriundum facit, à qua Argyrini. Eſt etiam metropolis Taprobanæ. Steph.

Argỹripa, oppidum Apuliæ, à Diomede conditum, & primùm à nomine patriæ Argos hippium appellatum, quod deinde Arpos vocitarunt. Vide ARGOS. Virgilius 11. Æneid.

Ille vrbẽ Argyripam patriæ cognomine gentis
Victor Gargani condebat Iapygis aruis. Steph.

Argyróndas, vel Argyrundes, Ætoliæ fluuius, Ariſtarcho & Heſiodo, propter argẽteum aquæ candorem.

Argyrotoxos, argenteum arcum gerẽs. Quo nomine dictus eſt Apollo.

A'rgyrus, ciuitas apud Philiſtum. Steph.

A'rgyrus mons, vide TARTESSVS.

A'ria, vna è Satrapiis, Indiam terminantibus. ait

enim Plinius, Ex occidente, non Indo flumine, ſed nonnullis vltra Satrapiis Indiam terminari, quæ ſunt Aria, Gedroſia, Arcoſia, Paropaniſis, Carmania.

A'ria, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Ariabignes, Darii filius ex filia Gobryæ, qui vnà cum Præxaſpe & Megabaza præpoſitus fuit claſſi Xerxis. Herod. lib. 7.

Ariádne ſiue Ariádna, Minois Cretenſium regis ex Paſiphae filia, Theſeum, cuius amore detinebatur, per filum à labyrintho extricauit, eúmque redeuntem in patriam vſque ad Naxum inſulam inſecuta eſt. quo loco à perfido Theſeo relicta, ac lugens, Libero patri nupſit, à quo donata eſt corona Gnoſſia, ſeptem ſtellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Catullus in Argonauticis eleg. 17. Propertius lib. 3. Eleg. 17. Poſtremo à Diana dicitur ſagitta percuſſa atque occiſa, quòd virginitatẽ non ſeruaſſet.

Ariámnes, nobiliſſima Armeniæ ciuitas. Tortellius.

Ariánthe, ciuitas Œnotrorum. Steph. Vide ARINTHE.

Ariânus poëta, cuius carminibus Tyberiũ principem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphraſim Georgicorum Virgilii: Alexandriada, poëma videlicet de rebus geſtis Alexandri Macedoniæ libris XXII.

Ariânus, è Nicomedia hiſtoricus, Xenophon minor cognominatus: ſicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philoſopho, eiúſque diſceptationibus opus edidit tribus voluminibus: ſcripſit quoq; hiſtoriam Alexandri Magni: vtrunque reperitur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonio principibus, à quibus ob literas honoribus conſularibus ornatus eſt. author Heliconius.

Ariápytes, Scytharum rex. Tortellius.

Ariárathes, Thracum rex. Liu. lib. 2. Dec. 5.

Ariárathes, Cappadociæ rex.

Ariária, gens Caduſii finitima. Steph.

Ariaráthea, ciuitas prope Cappadociam, ab Ariatho rege, Antiochi genero. Steph. ἀριαραθεια.

Ariáthes, Cappadociæ rex, ſub quo Cappadoces primùm petierũt Populi Romani ſocietatem: cuius deficiẽte ſtirpe, lectus rex Ariobarzanes, & à Mithridate ſæpe pulſus, Romanorum armis reſtitutus. Volater.

Ariáthis, nomen viri proprium. Tortellius.

Aricándos, amnis in Lycia, à quo & vrbs ibi Aricanda nomine.

Arícia, puella Attica, Hippolyti vxor, poſtquam ille à Diana in Italiam fuiſſet tranſlatus. Virg. Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello
Viribus inſignis, quem mater Aricia miſit
Eductum Ægeriæ lucis.

Arícia, oppidum Latii poſt Albanum montem, in via Appia, ab Hippolyto Theſei filio conditum: ita dictum ab Aricia nobili Atticæ regionis fœmina, quam idem fertur adamaſſe. In agro Aricino præſtantiſſimi proueniebãt porri: de quibus Martialis lib. 13,
Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.
Lucanus,
Diſtat ab excelſa nemoralis Aricia Roma.
In hac Oreſtes oraculo monitus, ſimulachrum Scythicæ Dianæ, quod de Taurica regione trãſtulerat, prius quàm Argos peteret, conſecrauit. Erat ad huius templum nemus quod vocatur Aricinum, dicente Ouidio lib. 3. Faſtorũ,
Vallis Aricinæ ſylua præcinctus opaca
Eſt, locus antiqua relligione ſacer.
Hic latet Hippolytus furiis diſtractus equorũ,
Vnde nemus nullis illud aditur equis.

Aricînum nemus, iuxta Ariciam, in quo Ægeria Nympha, cum qua loqui ſolitum ferunt Numam Romanorum regem. In hoc Diana Hippolytum ab inferis Æſculapii opera reuocatum abſcondit. Eſt præterea in hoc nemore Ægeriæ nymphæ fons, vbi Numa hydromantiam exercens, dicebat ab eadem nympha ſibi dari conſilia.

Aricînus lacus, iuxta Aricia vrbẽ, quod ſpeculum Dianæ vocabatur, in quo nũc quoq; inſulæ cũ proceris arboribus nobiles conſpiciuntur.

Aricomíſci, Volſcæ, populi Galliæ, Straboni lib. 4. vlteriores fluuii (Rhodanũ intelligit) partes, Voiſcæ, quos Aricomiſcos appellant, maximũ incolunt ſpatium, quorum portus & nauium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pomponium tamen & reliquos, Arecomici leguntur, & rectius.

Aridái, Filius Aman, filii Amadatha, eſth. 9.

Aridátha, Filius Aman, filii Amadatha, eſth. 9.

A'rie, Nomen loci, 4. reg. 15.

A'riel, capite 29. Iſaiæ, accipitur pro ciuitate Ieruſalẽ, in qua altare holocauſti. In 43. verò Ezechielis, altare holocauſti ſignificat. Eſt item nomen viri, 1. para. 11.

A'riel, Nomen viri, nume. 26. & 1. para. 11.

Arielítæ, populi. nume. 26.

Ariêna, Haliattis filia, vxor Aſtyagis, regis Medorum. Herod.

A'ries, primum eſt Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens IIII Idus Martias, æquinoctiũ vernũ efficit. Fabulantur poëtæ hunc illũ ipſum eſſe arietem, qui aureo vellere inſignis, Phryxum per Helleſpontum traiecit. Alii eũ eſſe malunt, qui Libero patri in Libyæ deſertis ſiti laborãti fontẽ oſtendit. Hyginus de Signis cæleſtibus,

Arîhel,quidam putant eſſe Areopolim, ab idolo Martis, quod illic ſitum eſt. Idem eſt autem quòd leo Dei,Hieruſalem figuratè ſignificans.

A'rii,populi vltra Indiam.

A'rii,Aſiæ Scythicæ populi. Herodotus libro 4. vide ARIVS.

A'rima,locus Ciliciæ vel Syriæ,vel in Pythecuſis, iuxta Tyrrhenos, vbi Typhœum terra obrutum in fabulis eſt. Steph.vide INARIME.

Arimánius,Plutonis cognomen apud Perſas.

Arimáſpus, fluuius eſt Scythiæ in Aſia ad ſeptẽtrionem,aureis arenis abundans.Lucan.lib.3.

Arimáſpi, eiuſdem fluminis accolæ,vel populi Scythiæ Europeæ habentes vnum oculum in fróte,qui perpetuò bella gerunt cum gryphibus, aurum & ſmaragdos colligentibus. Mantuanus,

-Maſſagetas,gladioſq; Arimaſpos. Lucan. li.3,

-auróque ligatas
Subſtringens Arimaſpe comas.

Dionyſius Arimaneas vel Arimannos vocat. Æſchylus verò μόνωπα σκοπὸν,id eſt,vnoculum exercitum:quòd ſagittarii quum ſint optimi, alterum inflectunt oculum,vt à paruis adſueti, altero melius cernant. vnde etiam nomen auſpicati ſunt.Herodot. Nã Ari Scythicè vna ſignificat,& Maſpos oculũ: prope hos Riphæi ſunt montes.vide EVERGETAE.

Arimathæa,ciuitas.Matth.27.

Arímbas,Moloſſorum rex.

Arímbas,Epiri rex.

Ariminum,vrbs vetus in Flaminia, iuxta Rubiconem fluuium,Galliam à Flaminia ſeparans, perpetuóque inſignis.Lucan.lib.1,

Vicinúmq; minax inuadit Ariminũ & ignes.

Liuius coloniam in Picenum cum Beneuento deductam.Rurſus lib. 14. Sempronio prætori Ariminũ prouincia obuenit.Strabo. Vmbrorum dicit coloniam ſicut & Rauennam. Hæc prius à Cæſare occupata, initium ciuilis belli dedit.Steph.Fuit autem ædificata anno Chriſti poſt exortum ducẽteſimo, ſeptuageſimo,Ptolemæo Lagi filio Ægyptiis imperante,P.Sempronio & Appio Claudio cõſulibus.Ad quam viſendam, compoſitis Siciliæ rebus, Sempronius nauigauit.Eam Octauius ampliauit, & à Liburnis dirutã Diocletianus repoſuit, fuſiſq; Liburnis,arcum triumphalem in ea extruxit.

Arimphæi, populi Scythiæ Plinio,vel Aſiæ Septẽtrionalis prope Rhiphæos mõtes,aut vbi Rhiphæi deſinunt. Ammiano, in nemoribus victitant baccis, iuſti ac moribus placidis,quorũ vterque ſexus detonſos capillos habet.

Arîmus,rex Myſiæ,ſeu Mœoniæ. Varro.Xanthũ citans antiquum rerum ſcriptorem.

Arindêla,pars quædã,aut vicus Palæſtinæ.Steph.

Arínthe, ciuitas Œnotrorum in Meſopotamia. Stephanus, qui & Arianthen Œnotrorum ciuitatem paulò antè ex Herodoto ſcripſerat.

Arinthêus,conſul,Maximi collega.

Arioáldus,Longobardorũ rex,poſt mortẽ Theudelindæ,electo Adoaldo, regno præfectus eſt. Blond.lib. 9.

Ariobárzanes,Cappadociæ rex, Põpeio in Pharſalico bello fauit.populi Rom.amicus fuit,& à Cicerone cum toto regno ſeruatus, libro nono ad Atticum.

A'rioch,rex Ponti.geneſ.14.

Ariomárdus,teſte Herodoto,Darii filius.

Arion,Methymneus citharœdus,& poeta Lyricus ex Leſbo inſula:emicuit Olympiade XXXVIII. Scripſit cantica circiter verſuum duo millia. Dicitur & Tragici carminis primus inuentor fuiſſe,& chorum inſtituiſſe,ac Dithyrambicum carmen ceciniſſe. Author Suidas.Huis Arionis hiſtoriã Ouidius in Faſtis, & Gellius lib. 16. ac Ælianus de animalibus pluribus referunt verbis. Charus fuit Periandro Corinthiorum tyranno, cuius auſpiciis in Italiam profectus, grandem pecuniã ex arte ſua promeruit:cúmque iterum Leſbon inſulam peteret, videretq; ſibi inſidias à ſociis parari propter opes, quas ſecum adferebat, nautas orauit, vt carmen ali quod,priuſquam moreretur,cõcinere permitterent. quod cùm impetraſſet, rapta cythara, modulans de naui in mare ſe cõiecit, ſed à delphine illecto eius cantu, dorſo exceptus, Tænarum(quod oppidum eſt Laconiæ)vectus eſt antequam nautæ illuc applicuiſſent: & ibi relicto delphine, Corinthum petiit, omnémque rem geſtam Periandro enarrauit: qui tamen illius verbis minimè credidit,donec totã hiſtoriam à nautis compertã habuerit.Virg.Eclo.5,

Orpheus in ſyluis,inter delphinas Arion.

Sed hæc fabuloſa credũtur.Lege Herodotũ,Gellium,Plinium,& Volaterranum.

Arîon,equi nomen,de quo Propertius,

Qualis & Adraſti fuerit vocalis Arion,
Triſtis ad Archemori funera victor equus.

Vide CYGNVS.

Ariopâgus, Vide AREOPAGVS.

Ariouíndus,conſul,cuius collega fuit Aſper.

Ariouínius,conſul,Meſſalæ collega.

Aríphron, IX Athenienſium rex, regnauit annis XX.

Ariſái,Filius Aman,filii Amadatha.eſther 9.

Arîſba,ſiue Arîſbe,oppidum Troadis, in littore Rhœteo,ab Achille euerſum.Virgil.9. Æneid.

Bina dabo argento perfecta, atq; aſpera ſignis
Pocula,deuicta genitor quæ cepit Ariſba.

Lucanus lib.3,

-& nimium glebis exilis Ariſbe.

Arisbe,vrbs Phrygiæ iuxta Pontũ.Hom.Iliad.2.

Ἀεισβη, Stephano,ciuitas est Troadis,Mitylenorũ colonia,&c. & alia in Lesbo, cui Arisbe Macaris filia nomen dedit.

Arisbus,fluuius Thraciæ.Steph.

Aristænẽtus,consul,tẽpore Honorii imperatoris.

Aristæus,Penei regis Arcadiæ,siue fluminis & Cyrenes filius.

Aristæus , Apollinis ex Cyrene filia , Penei regis Arcadiæ filius: hic deinde in Arcadia regnauit: hunc primum apum & mellis vsum,lactisque coagulum demõstrauisse, vsúmque olei,& alia quãplurima adinuenisse refert Iustin⁹ lib. 14. fabulam sic commenti sunt poetæ : Aristæum Eurydicen Orphei adamasse: quem illa fugiẽs, à serpente est occisa,in cuius vltionẽ nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris auxilium implorauit,quæ illum ad oraculum Protei perduxit,à quo infortunii causam edoctus , Eurydicen sacrificiis placare iussus est. quod cùm faceret,tauróque quatuor,& totidẽ iuuencas immolaret, ingens apum multitudo è bobus erupit , atque hoc pacto apes suas recuperauit. Virgilius quarto Georgic.

Pastor Aristæus fugiens Peneia tempe,&c.

Fuit autem mellis & venationis & pascuarum inuẽtor: ante ipsum enim custodes non erant.

Aristágoras,præfectus exercitus Darii cõtra Græcos. Herodot. lib.5.

Aristágoras , Milẽti tyrannus , Dario rebellauit fuasu Hystiæi. Herod.lib.5.

Aristárchus,grammaticus Alexandrinus oriũdus è Samothracia, patre item Aristarcho : floruit Olympi. CLVI sub Ptolemæo Philometore , cuius etiam filium erudiit . Scripsit commentarios supra mille: fuit discipulus Aristophanis grammatici.Decessit in Cypro,seipsum cibi abstinentia necans, ob morbum hydropisẽos ætatis anno LXXII. filios reliquit Aristarchum & Aristagoram, ambos stultos. Suidas . Ælianus tradit hunc tam castigato fuisse iudicio, vt Homeri versus non putaretur, quẽ ipse non probaret. Vnde etiam hodie Aristarchos vocamus , alienorum scriptorum censores.Ouidius de Ponto,

Corrigere at res est tantò magis ardua, quantò
Magnus Aristarcho maior Homerus erat.

Aristárchus Tegeates , poëta Tragicus, Æsculapio pro recepta sanitate fabulam vouit . Emicuit tẽpore Euripidis.Docuit tragœdias LXX. vicit duabus.Horat.

Aristárchus, Ephesi tyrãnus.Fuit item alius Mathematicus.Suidas.

Aristárchus,Macedo Thessalonicensis. act.19.27. coloss.4.

Aristárchus,tragicus Florentinus.

Aristéas,Proconnesius genere,carmina quæ dicũtur Arimaspea,cõposuit libris tribus. Præterea Theogoniã circiter versus mille.Emicuit Crœsi & Cyri temporibus . Hic animã quoties vellet,resumebat.Suid. Plutarch.in Romu.& item Herodotus.

Aristémedes, VIII Corinthiorum rex,regnauit annis XXXV.

Aristẽus sophista,tẽporib⁹ Antonini imperatoris

Aristides, Athenienses,nobilitate & iustitia insignis : quamobrem etiam Δίκαιος cognominatus est.cum Themistocle dissensit,vt Cato cum Cæsare.Huius iustitiam non ferens Themistocles,auxilio decem annorum damnari curauit. Postea veniente cum ingenti exercitu Xerxe, Persarum rege,pro salute patriæ ab exitio reuocatus est. Tandem cùm multas præfecturas gessisset,in tanta paupertate obiit, vt vix tãtillum pecuniæ corradi potuerit, quæ vespillonibus daretur.

Aristides , Rhetor & Sophista, vixit temporibus Antonii & Commodi Imperatorum.

Aristides,philosophus, à ciuitate Adrianorũ Mysiæ, Smyrnæ docebat : & aduenienti fortè M. Antonio principi vnus omnium non processit obuiam;eóque modo in cognitionẽ & amicitiam venit imperatoris. Philostratus.

Aristides ,Thebanus , pictor Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit , & sensus expressit omnes,quos Græci vocant ἤθη,durior aliquantulum in coloribus.Huius pictura illa præcipuè laudatur: Infans adrepens ad mammam matris ex vulnere morientis, ac manu prohibentis:sentire mater & timere videtur,ne è mortuo lacte sanguinem infans lãbat. Quã tabulã Alexander transtulit Pellã. Ex Plinio.

Aristides, Athenieẽsis philosophus,Christianus eloquentissimus,sub pristino habitu, volumen nostri dogmatis rationem continens, Adriano principi tradidit. Hieron.

Aristides, orator Athenienses inter X secundus: cuius multæ extãt orationes & declamationes.

Aristippus Cyreneus , Socratis auditor, primus quæstu philosophatus est. Cum Xenophonte simultatem habuit, & à Diogene canis regius appellatus est,quòd Dionysio ac diuitibus vẽtris gratia adularetur. Horatius,

Si pranderet olus patienter:regibus vti
Nollet Aristippus: si sciret regibus vti,
Fastidiret olus.

Is dicebat lautiorẽ victum nulli esse impedimento ad bene viuendum . Habuit ingenium ad omnia pro tempore, loco, & persona simulanda omnino promptum. quamobrem Dionysio præter cæteros charus fuit. Et vt præsentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita &

abſentes facilè contemnebat. Hic cùm è patria in Græciam philoſophandi cauſa proficiſceretur, iuſſit ſeruos aurum proiicere, vt expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Voluptatẽ bonorum, dolorem malorum, finem cõſtituit, cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum vtile putãs, vt quæras, ſi quid domi mali aut boni tibi cõtigit. Summum bonum poſuit in leui motu, ad ſenſum emananti, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerũt, à præceptoris patria Cyrenaici ſunt appellati. Tradunt Plutonem dixiſſe, Soli Ariſtippo & chlamydem & pannũ ferre datum eſſe. Horatius,

Omnis Ariſtippũ decuit ſtatus & color & res.

Ariſtippus, philoſophi nepos ex filia Metrodidacte. Hic in nauigio ob tempeſtatem expalleſcens, interrogatus quare philoſophus timeret, reſpondit: Non eandem ſibi & interroganti cauſam eſſe: quoniam is non eſſet magnopere ſollicitus pro anima nequiſſimi nebulonis, ipſum autem pro Ariſtippi anima timere. huius meminit Cicero Academicarum quæſtionum 4. & lib. 1. de Natura Deorum.

Ariſto, philoſophus, Scepticus, quaſi quæſtor & conſiderator. Semper enim in quærendo conſideradoq; verſatus eſt. natione & patria Cous, Zenonis auditor. Apud quem omnia indifferentia erant, vt inter optimè valere, & grauiſſimè ægrotare nihil intereſſe diceret: qui reiectꝰ fuit, quòd naturam omnino relinqueret.

Ariſtóbolus, Magiſter Ptolemæi, 2. mach. 1. rom. 16.

Ariſtóbulus, v Iudæorum rex, regnauit anno vno.

Ariſtóbulus, apud Iudæos rex & pontifex pariter. Eutrop. lib. 5.

Ariſtóbulus, I x Iudæorum dux, regnauit annis v I.

Ariſtóbulus, Herodis Chalcidis filius, Armeniæ minoris adminiſtrator.

Ariſtóbulus, Iudæus ex Paneade, Agathobuli Hebræi diſcipulus, vnus ex L x x I I interpretibus, qui ſacros libros in Græcum ſermonẽ conuerterunt. Qui multa ex præceptis Moſeos proponẽti regi Ptolemæo tunc Iudææ domino perdoctè interpretatus eſt, commẽtarios in legem Hebræorum edidit. Author Euſebius.

Ariſtóbulus, hiſtoricus Iudæus, res geſtas Alexãdri Magni conſcripſit, comẽſque ipſius peregrinationis fuit. Volater.

Ariſtócles, Philoſophus prius dicebatur ex aui paterni nomine, poſtea autem ob humeroꝝ latitudinem Plato appellatus.

Ariſtócles, philoſophus Meſſanenſis, Peripateticus, ſcripſit de Philoſophia librũ vnũ, vter eſſet ſtudio & doctrina prior, Homerus an Plato: ſcripſit & de arte rhetorica. Suidas.

Ariſtocles Lampſacenus, Megarenſis ſophiſta, ſub Traiano & Adriano, ſcripſit de rhetorica epiſtolas & declamationes ad imperatorẽ. Suidas.

Ariſtóclides, Orchomeni tyrãnus, qui cùm Stymphalide virgine potiri non poſſet, primùm patrem eius de medio ſuſtulit: deinde & virginẽ ipſam quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum vniuerſa Arcadia bellũ ſuſcepit, virginiſque necem tyranni morte vlta eſt.

Ariſtódemus, Arucinorum victor. Diony. lib. 7.

Ariſtódemus, Cumarum tyrannus, cognomento mollis & malacus.

Ariſtódemus Niſæus, filius Menecratis Ariſtarchi diſcipuli, quem Strabo dicit ſe iuuenẽ vidiſſe ſenem.

Ariſtódemus Magni Pompeii filios erudiit: mane rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strabo.

Ariſtógenes, Gnidius vel Thaſius medicus, ſeruus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſua dedicauit. Suidas.

Ariſtogiton, orator Athenienſis impudẽs, ex quo canis vocatus eſt ab Athenienſibus. ſcripſit apologiam ad Demoſthenẽ ducẽ contra Timotheum, ad Lycurgum contra Timarchum.

Ariſtogiton & Harmoditus, liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ. Suidas.

Ariſtolãus, Pauſiæ diſcipulꝰ, ſeueriſſimus pictor, cuius opera nonnulla commemorat Plinius.

Ariſtómache, vxor Dionyſii tyranni.

Ariſtómachus, amore opum ſic flagrauit, vt duodequadraginta annis nihil aliud fecerit.

Ariſtómachus, de arte vini ſcripſit. Plin.

Ariſtómenes, Athenienſis comicus inter ſecũdos antiquæ comœdiæ, Olympiade c. L x x x v I I cognominatus θουριοπώλος. Suidas.

Ariſtómenes, Meſſenius Athenienſiũ dux, iuſtiſſimꝰ, vt ſcribit Hieronymꝰ, victis Lacedæmoniis, & nocturna ſacra celebrantibus, quæ vocabãtur Lacinthina: rapuit de choris ludentiũ virgines duodecim, & tota nocte gradu cõcito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cúmq; eas comites eius vellent violare, monuit quãtum potuit, ne hoc facerent: & ad extremum quoſdam non parcentes interfecit, cæteris metu coercitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, cùm Ariſtomenem videret cædis reum fieri, tandiu ad patriam non ſunt reuerſæ, quandiu iudicum aduolutæ genibus, defenſorẽ pudicitiæ cernerent abſolutum. tanta calliditate fuit, vt Lacedæmoniorum ſæpe vrbem ingreſſus, & aliquando captus, atque in vincula con-

iectus,clàm aufugerit.quod cùm tertiò feciſſet, tandem occiſus eſt à Lacedæmoniis,cuius,execto corpore,inuentum eſt cor piloſum.

Ariſton, Ætolorum dux.

Ariſton,ſculptor,cuius meminit Plinius.

Ariſtónicus, grammaticus Alexandrinus,ſcripſit librum in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſiue conſtructione. apud Homerum.

Ariſtónicus, Eunuchus Ptolem. quia animũ ſupra Eunuchum gerebat: dux fuit belli fortiſſimꝰ,præterea liberalis in omnes.author Suidas.

Ariſtónicus, Attali regis filius,Aſiã inuaſit. Flor. lib.59. Eutrop.4.Oroſ.5.cap.8.Iuſtin.lib.36.

Ariſtónymus,poeta comicꝰſub Philadelpho:præfuit regiæ bibliothecæ poſt Apolloniũ. veniẽs tandem in ſuſpicionem, quòd ad Eumenem trãſfugere cuperet, in cuſtodia per aliquot annos fuit:tandem liberatus,mortem non multò pòſt obiit. Athenæus in Dipnoſophiſtis.

Ariſtopátra, mater Crateri, qui ſub Alexandro militauit. Strabo.

Ariſtóphanes,poeta comicꝰ,Philippi filiꝰ,ex Lindo Rhodi oppido ortus,inuentor tetrametri,in carpẽdis hominũ vitiis liberrimus.Cũ Socrate inimicitias exercuit, quem in nubibus, vt iuuentutis corruptorem acerrimè inſectatur. Filios habuit Ararota, Philippum, Philetærum, comicos omnes.Docuit fabulas xxiii. Suidas. Horat. lib.1. Sermo. Sat.4.

Eupolis,atq; Cratinus,Ariſtophanéſq; Poetæ.

Atticæ linguæ nobilitate adeò præpolluit, vt Dionyſio rogãti aliquem eius ſermonis eruditum,hunc Athenienſes nominauerint.

Ariſtóphanes, Byzantinus grãmaticus,Apellis filius,idem dux exercitus,diſcipulus Callimachi, Zenodoti & Dionyſii. Suidas. Quintil. lib.1.

Ariſtophílides, Tarentinorum rex, Darii Perſarum regis tempore.

Ariſtóphon,pictor. Plin.

Ariſtophóntes,quaſi optimatum occiſor.

Ariſtor,Crotopi filius,pater Argicẽtoculi,qui Ariſtorides vocatur. Ouid.1.lib.Metam.

Donec Ariſtoridæ ſeruandam tradidit Argo.

Ariſtóteles,Stagyrites philoſophus, Peripateticorũ princeps, patre Nicomacho medico, matre Phaſtiade, paruus, gibboſus & balbutiens, ſed ob ſummã eruditionẽ ſocius,præceptor & ſecretarius Alexãdri factus. Quintilianus, Quid Ariſtotelem? quem dubito ſcientia rerum an ſcriptorum copia, an eloquendi ſuauitate, an inuentionum acumine, an varietate operum clariorẽ putem, xvii. annos natus,Athenas profectus, Platonis auditor fuit x annis. Alexandro diſcipulo vſqueadeò charus, vt Stagiram eius patriam ab ſe dirutam reſtituerit. Exceſſit anno lxiii, eodẽ quo Demoſthenes anno mortuus eſt:hic in Apulia,ille in Euboea:ambo profugi,perſequẽte Antipatro. Plutarch. in Sylla libros ſupra trecentos reliquit Alexandro in Aſiã profecto. Athenas rediit, & in Lycio gymnaſio xiii annis docuit. Poſtea accuſatus, quòd de diis non rectè ſentiret,cedẽs inuidiæ, abiit in Calcidem, ibíque reliquũ vitæ tranſegit.

Ariſtótimus,Epirorum vrbem per tyrannidẽ occupauit: Helemati induſtria v. menſe oppreſſus eſt. Iuſtin. lib.26.

Ariſtóxenes, ſiue Ariſtóxenus, muſicus illuſtris, tempore Tulli Hoſtilii, iii Romanorũ regis.

Ariſtóxenus, Tarentinus,Mantinæ tamen agens, philoſophus & medicus nobiliſſimus, audiuit Lamprũ philoſophum Erythræum: dein Zenophilum Pythagoreum: poſtremò Ariſtotelem. cui morièti conuitium dixit,quòd Theophraſtum ei in ſcholæ ſucceſſione præponeret. ſcripſit in omni genere doctrinæ,ſed in muſica præſertim. Suidas. Hic animam dixit harmoniam eſſe. Cicero in Tuſculanis.

Ariſtóxenus Cyrenæus, delicatus in hortorũ cura,vt veſperi lactucas mulſo irrigaret,vt luxurioſius ſuccreſcerent,& ſaporis eſſent præſtantioris. Suidas.

Arithbértus, Clotarii Francorum regis primogenitus ex paterna hæreditate Pariſiorum: vt Gũtrandus Aurelianenſium, Chilbericus Sueſſionum, Sigibertus Metenſium regno ſucceſſit. Paul. Æmilius lib.1.

Arithbértus,Longobardorum rex,Alpes Coccias, vſque ad Galliarum Alpes,Ioanni papæ D. Petri nomine,donauit. Initiũ amplitudinis Romanæ eccleſiæ. Blond.lib.10.

Arîus, vi Aſſyriorũ rex, regnauit annis xxx, collecto exercitu poſt patris Niniæ obitum. Euſeb. Caſſiod. Bactrianos & omnes Caſpios ſubiecit.

Arîus, fluuius Aſiam irrigans,inter Indos & Parthos,quæ pars à fluuii huius nomine Aria ſiue Ariana eſt denominata. Plin.lib.6.cap.23.Hinc & populi ipſi Arii dicti. Lucanus lib.5,

-hinc fortis Arius,
Longáque Sarmatici ſoluens ieiunia belli
Maſſagetes, &c. Eſt etiam fluuius propinquus Bactris,Alexandriam (quam ibi conſtruit Alexander) præterfluens. Vide ARII.

Armagéddon,nomen loci,apoc.16.

Armálchar,Euphrates fluuius. Plin.

Armátius,conſul,collega Baſilii, tempore Leonis Romanorum imperatoris.

Armatrites,Euſebio Armamétres, ix Aſſyriorũ rex; regnauit annis xxxviii,ad voluptates & delicias conuerſus, ea quæ ad libidinem ſpectant poſteaquem inueniſſet,multum am-

pliauit. Berosus Cassiod.

Arménes, Cappadociæ rex.

Arméne, vicus Paphlagoniæ. Steph.

Arménia, regio Asiæ inter Taurum & Caucasum montes, à Cappadocia ad Caspium mare vsque protensa: ab Armenio Thessalo Iasonis comite (inquit Strabo) dicta. Maior Armenia (inquit Plinius lib. 9.) post Mediã ad occidentem occurrit. Ea (vt ait Ptolemæus) à septentrione Colchidem habet Iberiam & Albaniam: ab occasu magnum Euphratis cursum, qui Cappadociã minorem, Armeniam & Syriam Camagenem relinquit à dextris, ab oriente partem Hyrcani maris ac Mediã, qua montes Caspii assurgunt: à meridie Mesopotamiam atque Assyriam. Mõtes in Armenia sunt Moschici, qui supra partẽ Ponti ad Cappadociam se efferunt: Pariedrus in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuii: Antitaurus, qui ab Euphrate scissus, & Mediam percurrens, postremò Albus appellatur: Cordica ex quo Tigris oritur, Taurus ac Niphates, qui Mesopotamiam atque Assyriam ab Armeniis disterminant: Caspii qui vergunt ad Medos, & Caucasi qui septentrionalia. Iberiam versus Albaniámq; concludunt. Flumina quatuor, Cyrus qui monte ortus Caucaso, à sinistris, Iberiam Albaniámque dimittens, Armeniam à dextris, in Hyrcanum defertur pelagus: Araxes, Phasis, & Lycus, Tigris Euphratésque. In Armenia pretiosum inter reliqua aromata nascitur amomum. Armeniam Hebræi Arab vocant. In ea ciuitas Artaxata insignis. Inde Armenii & Armeni dicti. Vide Ptolemæi tabulam Asiæ 4. Plin. lib. 1. & Strab. 2. Plura de Armenia apud Stephanum.

Arménius mons ab initio Hircaniæ. Steph.

Armẽus, qui & Danaus, Ægypti rex, regnauit annis v.

Arminius, Germanorum Cheruscorum dux, tẽpore Æmilii Lepidi consulis.

Armóni, Filius Saul ex Respha. 2. reg. 21.

Armoracea, fluuius de montibus Arabiæ descendens, in stagnum Asphaltitem erumpit, diuidit Moabitidem & Amonitidem. Ioseph. lib. 4.

Armóricæ, vel Aremoricæ, ciuitates Galliæ apud Cæsarem.

Arna, ciuitas Liciæ, Xanthus postea dicta. Steph.

Arnæus, Vide IRVS.

Arnan, Filius Raphaiæ, filii Ieseiæ, filii Phaltiæ. 1. para. 3.

Arnátes, Plinio, populi in Italia, ab Arna Vmbrorum ciuitate.

Arne, ciuitas iuxta sinum Maliacum. Plin.

Arne, vrbs Bœotiæ, & alia Thessaliæ à Bœotis deducta, quæ Cierium vocatur (dicunt autem Arnen, Æoli filiam fuisse) tertia Mesopotamiæ, quarta Erasiniorũ iuxta Thraciam, Stephano. Vide CHAERONEA.

Arnéæ, parua ciuitas Lyciæ. Stephan.

Arnefridus, Lupi filius, propter quẽ Sclaui, qui Histriã & Dalmatiam incolebãt, eum volentes in paternum restituere ducatum, multis incommodis affecti & fugati sunt à Vectare Vincentiæ comite. Blond.

Arni, populi, quos Hercules Libyus, Latinorum rex, debellauit, & Italia expulit.

Arnôba, Plinio: Abnoba, Ptolemæo: Arbona, Cornelio Tacito, mons est ex aduerso Taurici, Galliæ oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt.

Arnóbius, in Africa rhetor, libros de religione Christiana conscripsit.

Arnólphus, Romanorum imperator VIII, imperauit annis XII.

Arnólphus, Bauariæ dux, post Luithaldum.

Arnólphus, Carlomani ex concubina filius, cui Cornutum comitatum Ludouicus concessit.

Arnólphus, siue Arnulphus presbyter, patriarcha consecratus. Blond. lib. 4. decad. 2. Æmil. lib. 4.

Arnon, fluuius Moabitarum, Iosepho lib. 4. antiquit. Iudaic. cap. 4, de montibus Arabiæ fluit, ac per totam solitudinem labens, in Asphaltiten lacum erumpit, seiungens Moabitiden & Ammonitida'. Hieronymo verò est rupes excelsa in limite Amorrhæorum & Moabitarũ. nu. 21. deut. 2. iosue 12. & 13. iudicum 11. iere. 46.

Arnon, ciuitas Moabitarum, & deinceps Seon regis Amorrhæorum. numeri 21. iosue 12.

Arnus, fluuius Tusciæ rapacissimus, ex Apennino oritur, & Florentiã alluens, in Tyrrhenum mare effluit. author Plinius. hinc Arnis Arnidis, & Arnicola.

Arnus, Arabiæ fluuius, Meotidem ab Armoriade diuidens, in Asphaltidis lacum labitur. Alius item est apud Vascones.

Arod, Filius Gad, filii Iacob. nume. 26.

Arod, Filius Beriæ. 1. paralip. 8.

Aródi, Filius Gad, filii Iacob. gene. 46.

Aróë, ciuitas Achaiæ, à cultu terræ sic dicta, aliàs Patræ, Stephano.

Aróer, Vrbs Moabitarum sita super ripam torrentis Arnon, extructa à filiis Gad. deut. 2. ios. 12. & 13. iere. 46. contra Rabbath, iosue 13. cessit tribui Gad, iud. 11. fit eius mẽtio, 1. reg. 30. 2. reg. 24. nume. 21. 32. 33. 4. reg. 10.

Aróer, regio circa Damascum, vel (vt alii volunt) Arnonis: cuius meminit Isaias cap. 17.

Aroérni, gens bellicosa Gallorũ, Stephano. Auerni quibusdam dicti.

Arógylus, prim⁹ quadrigã in Græcia iũxit, regnãte Argis Phorbante. Euseb. Vide ARGVLVS.

Arôma, vrbs Æthiopum. Steph.

Arôma, vrbs Cappadociæ, cuius meminit Capel-

la poſt Plinium.

Arpándes, Ægypti pro Cambyſe præfectus, poſtea à Dario interfectus. Herod. lib. 3.

Arphad, inſula in Phœnicia non longè à Damaſco. Plinius lib. 5. cap. 31. Pompo. Mela libro 1. ezech. 27. iſaiæ 10. 4. reg. 18. & 19. ierem. 49.

Arphaxad, filiꝰ Sem, gen. 10. luc. 3. à quo Chaldæi.

Arpi, vrbs Apuliæ, quæ Seruio in 7. Æneid. primò Argi, pòſt Argyripa, deinde Arpi dicta, à Diomede condita, quam prius Argyroliphum, vel Argos hippium vocauit, deinde Argyripam. Virgil. lib. 11,

Ille in vrbe Argyripâ patriæ cognomine gẽtis. &c. Vide ARGYRIPPA.

Arpîna, ciuitas Elidis, ab Arpina Aſopi filia. Stephan. Vide OLYMPIA.

Arpîna, Aſopi filia, quæ ex Marte Œnomaũ peperit. Steph.

Arpînum, Volſcorum ciuitas inter Foram & Aquinum, in monte porrecta, M. Tullii, & C. Marii patria: qui inde Arpinates dicuntur. Iuuenalis Satyra 8. de Ciceroné,

Hic nouus Arpinas ignobilis, & modò Romæ Municipalis eques, galeatum ponit vbique Præſidiũ attonitis. Et paulò pòſt de Mario,

Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat Poſcere mercedes alieno laſſus aratro.

Arras, oppidum, Vide ALEXIA.

Arréntia, ciuitas Italiæ. Steph.

Arrétiũ, ciuitas Thuſciæ. Steph. Vide ARETIVM.

Arréchi, gens Mæotorum. Steph.

Arrha, oppidũ Arabiæ fœlicis apud Ptolemæum. Stephano eſt & ciuitas Illyriæ.

Á'rria, matrona Romana, vel Patauina, generis nobilitate & pudicitia inſignis, vxor Pæti, quæ damnato viro, prior ſe gladio cõfodit: eundémque deinde eximẽs, viro tradidit, ſuo eum exẽplo exhortans, vt fortiter moreretur. Martialis,

Caſta ſuo gladium cùm traderet Arria Pæto, Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis.

Arriânus poeta, cuius carminibus Tyberiũ principem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphraſim Georgicorum Virgilii: Alexandriada, poema videlicet de rebus geſtis Alexandri Macedoniæ libris X XII. Suidas.

Arriânus Nicomedius, hiſtoricus, Zenophon minor cognominatus, ſicut ille in Cyro, ita hic de Epictero philoſopho, eiuſque diſceptationibus opus edidit tribus voluminibus: ſcripſit quoque hiſtoriam Alexandri Magni. vtrunque opus habetur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonino principibus, à quibus ob literas honoribus Cõſularibus ornatus eſt. author Heliconius.

A'rrius, Ciceronis familiaris, cuius epulum lautiſſimum commemorat in Vatinium. Horatius quoque lib. 2. Carminum,

Atque epulum (ait) arbitrio Arrii.

A'rrius, philoſophus Alexandrinus, qui Auguſto venienti Alexandriam, poſt victoriam Acciacam ſe obtulit: tantóque in honore fuit apud eum, vt Auguſtus ipſe palàm ſit faſſus, Alexãdrinos tribus de cauſis ab ſe conſeruatos eſſe: ob Alexandri primùm memoriam: deinde ob vrbis pulchritudinem: poſtremò propter Arrium philoſophum. Plutarch. in Antonio.

A'rrius item Alexandrinus, hereſiarcha, Arrianæ ſectæ author, vt ſcribit Ruffinus lib. 10. contra hunc multa Auguſtinus, & alii ſcripſerunt.

A'rryba, & gentile Arrybas. Steph.

Arſa, Nomen præfecti ciuitatis Therſæ. 3. reg. 16.

Arſa, ciuitas Hiſpaniæ. Steph.

A'rſaces, Parthorũ rex, cuius memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt propter quæſtum, conſtitutúmque ab eo regnum, vt omneis deinde reges ſuos Arſaces appellauerint, quemadmodum Ægyptii ſuos Ptolemæos. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti ſunt Arſacidæ. Lucan. libro primo,

Plus illa vobis acie, quàm creditis, actum eſt, Arſacidæ. Arſaca Straboni.

A'rſaces, Armeniorum rex.

Arſácia, prius Europus, vrbs in Media, ſic à Parthis appellata. Volater. Stephanus ait magis quàm Mediam ad ortum ſitam, & incolas Arſacidas vocari. Vide RAGAE.

Arſácius, Conſtantinopolitanus Epiſcopus.

Arſámes, vel Arſes, I X Perſarum rex, regnauit annis IIII.

Arſánca, vrbs Germaniæ, Ptolemæo.

Arſanías, fluuius cum Tigri fluuio circiter quatuor paſſuum milia fluit, mox diuiſus in Euphratem mergitur.

Arſanîa, Armeniæ fluuius in Euphratem defluẽs, quem Tigridi miſceri volunt: & demum cùm lenius fluat, ſeparari, & in Euphratem mergi.

Arſenária, Mauritaniæ Cæſarienſis colonia. Ptol.

A'rſia, Hetruſcorum ſylua, Romanorum cũ Veientibus & Hetruſcis pugna celebris.

Arſícina, vrbs Germaniæ, Ptolem. hodie Bruna.

Arſicóras, Sardorum rex, tempore Annibalis.

Arſíne, Alexandri Magni vxor, quam cum Hercule filio Caſſander interfici iuſſit. Iuſt. lib. 15.

Arſínoë, filia Ptolemæi Lagi filii eius qui Ægyptum poſt Alexandrum tenuit: ex Lyſimacho rege Macedoniæ ſuſcepit Lyſimachum & Philippum. quo mortuo, regnum ſperãs, ad Achyllam, qui Pompeiũ interfecerat, ſe ex regia traiecit, vnáq; bellum adminiſtrare cœpit: ſed mox controuerſia de principatu orta, cùm vterque vtrique inſidiaretur, Arſinoë per Ganymedem

famulum Achyllam interfici curat, atque hoc modo imperiū obtinuit. De hac Lucanus in fine libri 10,

-necnon ſubrepta paratis
A famulo Ganymede dolis peruenit ad hoſtes
Cæſaris, Arſinoë, &c.

Arſinoe, olim Epheſus, in Cyrenaica regione, Stephano, à Ptolemæo Philadelpho Arſinoes fratre ædificata, cuius vrbis fluuium Ptolemæum appellauit.

Arſinus martyr, ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus.

Arſónium, vrbs Germaniæ, Ptolemæo.

Arſýſia, regio Pſyrorum & Chii. Steph.

Artábanus, filius Hyſtaſpis, & frater Darii Perſarum regis, Xerxi filio Darii ſuaſit, vt à bello Græcorum abſtineret, quē poſtea obtruncauit.

Artábanus, Parthorum rex ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberii Cæſaris Armeniam inuaſit, quem Artaxerxes Perſa eius miles interfecit, regnúmq; Perſis reſtituit annis ab vltimo Dario, quivīt⁹ fuit ab Alexādro, D X X X V I I I, regéſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Artábanus, ſpe adipiſcendi regni, Xerxem & Darium interfecit, quem Artaxerxes gladio traiecit, iuuenis de patris nece vindictam ſumens. Iuſt. lib. 3.

Artábazes, Armeniæ rex, filius Mithridatis, quanquam Barbarus, planè tamen doctiſſimus. Appianus in Parthico, & Plutarchus in Craſſo. Is quandiu mānſit in amicitia populi Rom. tandiu fortunatus fuit. poſtquam autē Antoniū in Parthico bello Parthis prodidiſſet, perfidiæ pœnas dedit. Nam vinctus ab eo, Alexandriā ductus, & contumelioſē per vrbem circunlatus, ac primùm cuſtodiæ traditus, deinceps interēptus eſt. Strabo lib. 11.

Artabicia, inſula Propontidis, Stephano. Artabicia, Balcea, Harpagia, ἀπὸ τῆς ἁρπαζίης, vnde raptus Ganymedes. Volater.

A'rtabri, Luſitaniæ & Hiſpaniæ populi, qui etiam Arrobatræ dicuntur.

A'rtabrum, promontorium Hiſpaniæ. Plin.

A'rtaca, in Cyzicenorum inſula, mons eſt arboribus plenus: in fronte iacet quædam parua inſula eodem nomine: propè eſt promōtorium, quod Nigri appellatur, id in præternauigatione eſt è Cyzico Priapum delatum. Strabo lib. 12. & 13.

A'rtace, Mileſiorum colonia in Aſia, quam Stephanus Phrygiæ ciuitatem facit.

A'rtace, mons Cyzicenæ, item inſula parua, vnico ſtadio à continente diſtans. Demoſthenes poeta, κάσσατο δ' ἀρταχίοισιν ἐφέστιος αἰγιαλοῖσιν. Sic enim Venus apud eos vocabatur: qui locus in Cyzicenorum inſula ſitus aduerſus Priapum conſurgit. Strabo.

A'rtace, caſtellum Bithyniæ, Ptolemæo.

Artacēna, regio Syriæ. Strabo lib. 16.

Artachæas, dux in exercitu Xerxis. Herodot. lib. 7.

A'rtaci, populi Thracyæ. Steph.

Artæa, regio Perſica, cuius incolæ Artæi vel Arteatæ. Steph.

Artæi murus, oppidulum iuxta Rhyndacum fluuium. Steph.

Artagéras, Syrtes apud Strabonem in deſcriptione Syriæ.

A'rtanes Sophen⁹, rex Armeniæ, Auſtrales partes occupauit, eas maximè quæ vergūt ad occidentem: à Tigrane deletus eſt. Strabo lib. 11. Eſt & Artanes, fluuius in Iſtrum defluēs. Herod. lib. 4.

Artaphérnes, vnus è ducib⁹ Darii, primus Sardiū præfectus, apud Marathonem debellatus. Herodotus lib. 7.

Artaūnum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo: hodie Herbipolis, vulgò *Wirtzburg*.

Artáxa, vel Artaxias, rex Armeniæ, à quo Tigranes.

Artáxad Nagid, dux Iudæorum, annis x.

Artáxata, vrbs Armeniæ maioris. Strabo lib. 11, Artaxata, Artaxiaſata appellata, quam Annibal Artaxiæ regi condidit, ad Araxem fluuium. Item Artaxata iuxta fines Atropatræ prope Araxem. Stephanus. eſt tantum pluralis numeri. Iuuenalis,

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

Artaxérxes, Generale nomē eſt, vt Lyrano & Metaſtreni Perſæ placet, regum Perſarum: quemadmodum Cæſar, Romanorum imperatorum. 1. eſdr. 4.

Artaxérxes, X I I Perſarum rex, qui & Ochus, regnauit annis X X V I. Euſeb.

Artaxérxes, filius Xerxis regis Perſarum, Lōgimanus & Aſſuerus dictus, ex pellicibus habuit filios C X V, & ex iuſto matrimonio tres, Dariū, Ochum, & Ariaraten: quorum Darius à patre rex factus, cōtra patrem leui de cauſa cū quinquagīnta fratribus coniurauit: qui omnes cum vxoribus & filiis à rege ſunt occiſi. Author Iuſtinus poſt Trogum. Hic aiebat, Beneficiū addere longè magis regale, quàm auferre.

Artaxérxes, Cyri iunioris frater, cognomēto Memor. Huic cùm pauper quidam malum ingētis magnitudinis obtuliſſet, iucundè ſuſcepit: Per Solem, inquiens, hic is mihi videtur, quem vrbem quoque ex parua magnā reddere poſſe exiſtimem.

Artaxiaſáta, vrbs Armeniæ, à conditore Artaria appellata. Strabo.

Arteátæ, gentes Perſicæ, Herod. lib. hiſtor. 1. Stephanus in Artæa: quanquam & inferius apud

eundē ἀρπάσαι, pro ἁρπάσαι perperam ſcribitur.
Artéman, nomen viri. tit. 3.
Artembáres, vir clarus apud Medos. Herod.
Artemidiſácea, Vide ZELA.
Artemidórus Gnidius, Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, libellum de coniuratione obtulit Cæſari, extremo die ingredienti in ſenatum, vt ſtatim legeret: quod ille minimè fecit. Author Plutarchus.
Artemidórus Daldianus, ex Daldis ciuitate Lydiæ, ſcripſit de interpretatione ſomniorum, de auſpiciis, & de Chiromantia.
Artémis, Dianæ ſiue Lunæ cognomen, à luminis eius natura: ſiue ab eo, quòd aerem ſecet, quaſi ἀερότομις: ſiue (vt Strabo lib. 14. tradit) ἀπὸ τῆ ἀρτεμέας ποιεῖν, quòd integros reddat partus, & parientibus præſit.
Artemiſia, regina Halicarnaſſi, Mauſoli Cariæ regis vxor, in auxilium Xerxis contra Græcos venit: inter primores duces bellum acerrimè ciebat: inſigni pudicitia prædita viri demortui cineres vino commiſtos ebibit: ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accerſiuit: huicq; ſplēdidum erexit ſepulchrū, vt magnifica omnia monumenta, Mauſolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Gellius lib. 10. Suid. Vitruuius lib. 2.
Artemiſium, promontorium Euboeæ, cuius Demoſthenes meminit in oratione pro Cteſiphōte. Suidas.
Artemiſium, vel Artemiſius, Dianæ ſimulachrū. Item apud Macedones Maium menſem ſignificat. Suidas.
Artemiſium, lucus prope Ariciam, Dianæ ſacer, quaſi Dianum dictum: Latini Nemorenſe dixerunt. vnde & Nemorenſis rex & ſacerdos illius regionis.
Artemiſium, vrbs Œnotrorum in Mediterraneis. Eſt & Eubœæ ciuitas.
Artemiſius, mons Arcadiæ, Plin. lib. 4. in quo Artemiſia herba.
Artemîta, ciuitas quingentis ſtadiis à Seleucia diſtans, ad Orientem expoſita. Strab. lib. 15.
Artemîta, inſula Thuſciæ, iuxta Taliā inſulam.
Artemîta, ciuitas Parthyæorū ad Cherroneſum circa oſtia Acheloi ſic vocari ſcribit Strabo. Eſt etiam inſula prope Oxeas inſulas. Stephan.
Artemite, inſula Ortygiæ proxima, quam alii Celaduſam vocant.
Artemîtium, vrbs Œnotrorū, aliàs Artemiſium.
Artémius, præfectus carceris Romæ vnà cum vxore Candida & Paulina filia iacent in via Aurelia, martyres ſub Adriano principe. author Volater.
Artêmon, nomen authoris.
Artémona, Plauto, mulier quædā, ab ἀρτίζω, perficio, quòd perficeret quæ vellet.
Artêna, vrbs à Romanis capta. anno ab vrbe cond. & exactis reg. CCCLIII.
Arthâuſtus, Romanorū pſeudimperator, ad tyrānidem adſpirans, à plebe, quam muneribus corruperat, ad imperiū eſt aſſumptus tempore Conſtantini Copronimi, anno 744.
Arthéſium, regio Flandriæ vicina, igne ferróque ab Anglis vaſtata, anno MCCCCXXXVI, Carolo VII apud Francos regnante.
Arthûrus, Britanniæ dux.
Articuléius Pætus, conſul, tempore Traiani imperatoris.
Artîgis, Hiſpaniæ ciuitas, Ptol. Alhama dicta.
Artilzármin, IIII Medorum rex, regnauit annis L. Metaſt.
Artimirides, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.
Artínes, VII Medorū rex, regnauit annis XXII. Metaſt.
Artiſſa, Vide ARETISSA.
Artóchmes, vnus è Xerxis ducibus, qui Darii filiam vxorem duxit. Herodot. lib. hiſt. 7.
Artymnéſſus, ciuitas Lyciæ, Xanthiorum colonia. Stephanus.
Artýnia, ſtagnum minoris Aſiæ, olim Pomiſio monti propinquū, & iuxta Miletopolim ciuitatem, ex quo Rhyndacus fluuius, antea Lycus denominatus, oritur, Aſiam & Bithyniam diſterminans. Steph.
Ἀρῶνία, palus eſt circa Cyzicum, Aphnitis poſtea dicta.
Aruáles, duodecim fratres, ſacerdotes, quos Romulus primus inſtituit, ſéque inter illos nominauit, quorum officium erat, Cereri & Baccho pro frugū & vini vbertate Ambarualesho ſtias mactare: quæ idcirco dicebantur, quòd antè quàm mactarentur, ter circum arua ducerentur. Virgil. 1. Georg.

Térque nouas circum fœlix eat hoſtia fruges.

Aruáſdes, Armeniorum rex.
Aruboth, Nomen ciuitatis. 3. reg. 4.
Aruérna, ciuitas ab Eurico occupata. Iornaud.
Aruérni, Stephano, populi Galliæ ad Ligerim ſiti, qui, quòd ſe à Troianis oriundos putarent, Romanorum ſe fratres appellare non dubitarunt. Lucanus lib. 1,

Aruerni noſtros auſi ſe dicere fratres.

Hi cùm aduerſus Cæſarem arma cepiſſent, duce Vercingentorige, ingenti ſuorum clade ſunt ſuperati. Vide AVERNI & ALVERNI.
Aruiſium, promontorium in Chio inſula, generoſiſſimo vini genere nobilitatū. Virg. 6. Eclog.

Vina nouum fundam calathis Aruiſia nectar.

Budæus ea eſſe exiſtimat, quæ hodie literæ vnius adiectione Maruiſia dicuntur: quæ tamen non tam è Chio, quàm è Creta inſula aduehi

conſtat. Volater.
Arum, Pater Aharehel, 1. paral. 4.
Arúnca, vrbs Italiæ ab Auſone conſtructa.
Arúnci, Samnitum populi in Italia. Liuius lib. 8.
Arúnci, populi in Latio. Virgilius,
Aruncos ita ferre ſenes, &c.
Aruns, vates Thuſcus, diuinãdi ſcientia inſignis. Lucanus lib. 1,
Acciri vates, quorum qui maximus æuo,
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ, &c.
Aruns, miles Troianus qui Camillam occîdit apud Virgilium lib. 11. Æneid.
Aruns, Tarquinii Superbi filius, natu maximus, qui in ea pugna, quæ ad Regillum lacum facta eſt, Iunium Brutũ interemit, & ab illo viciſſim haſta traiectus eſt. Liu. lib. 2. ab vrbe cõd.
Arúntius Paterculus Æmilio Cenſorino tyrãno Ægeſtæ equum æneum, vt ſontes includeret, à ſe conflatum, donauit, cui ipſe primùm à tyranno iniectus eſt. Plutarchus in Paral. minoribus.
Arúntius, Stella, Vide STELLA.
Arupênum, oppidũ Galliæ, apud Straboné lib. 5.
Arupînus, Pannoniæ vrbs. Strab. lib. 7.
Arus, fluuius, Vide DRYS.
Arxíppus, III Athenienſium princeps, imperauit anno XIX.
Aryándes, Ægypti prætor, à Cambyſe conſtitutus, aliquanto poſt tempore quũ æmulari Darium vellet, ab eo eſt interfectus. Herodot. li. 4.
Arycánda, ciuitas Lyciæ. Steph.
Arýpe, ciuitas Ægypti, cuius ciues Arypes. Steph.

A S

Aſa, filius Abiam regis, 3. reg. 15. 1. paral. 3. filius itẽ Helcana, 1. paral. 9.
Aſa, VI rex Iudæorum, annis XLI iuſtus fuit, idola confregit, annis X pacem habuit.
Aſábel, filius Beniamin, geneſ. 46. qui 1. paralip. 7. Iadiel dicitur.
Aſáchæ, populi in montibus Æthiopiæ, abſunt à mari dierum quinque itinere, viuentes elephantorum venatu. Plin. lib. 8. apud quos maximè naſcuntur dracones.
Aſácus, fluuius alluens Heracleam ciuitatem, ſitam ad radices montis Œtæ. Liu. lib. 5. belli Macedonici.
Aſæ, vicus Peloponneſi, non procul à Genea ciuitate. Stephano vicus eſt Corinthi populoſus, & alius Thraciæ.
Aſæa, mons. Suidas.
Aſæus, vnus ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule. Homerus lib. 11. Iliad.
Aſáel, filius Saruiæ, 2. reg. 2. Frater itẽ Ioab, 2. reg. 23. 1. paral. 2. 2. paral. 31.
Aſaia, Seruus Ioſiæ regis, 4. reg. 22. Nomen item principis, 1. paral. 4. 6. 9. 15.
Aſalelphúni, filia Etam, 1. paral. 4.
Aſalía, Pater Saphan ſcribæ, 4. reg. 22.
Aſan, ciuitas in tribu Iudæ, ioſ. 15. 19. 1. reg. 30. 1. paralip. 4. & 6.
Aſâna, Pater Oduia, 1. paral. 9.
Aſánder, viri proprium, apud Strabonem lib. 7.
Aſaris, fluuius Heracleam Œtan alluens.
Aſaph, filius Barachiæ, filii Samua, 1. paral. 6. Pater item Zechri, 1. paral. 9.
Aſar-mahat, dux Iudæorũ, imperauit annis IX.
Aſar-haddon, filius Sẽnacherib qui poſt eum regnauit. 4. reg. 19. iſa. 37.
Aſarámel, nomen loci. 1. mach. 14.
Aſarêla, nomen viri. 1. paral. 25.
Aſarôtum, pauimentum picturæ arte elaboratũ, à Græcis primùm inuentum: ab ἀ priuatiua particula, & σάρω, verro: quòd id non euerreretur, ſed manibus purgamenta colligerentur: pauimentum verò ſpongiis mũdaretur. Papin. lib. Syluarum,
-varias vbi picta per arteis
Gaudet humus, ſuberántque nouis aſarota figuris. Plin. lib. 36. cap. 25.
Aſaſóbas, fluuius Æthiopiæ, iuxta Meroen. Heliodorus Æthiopicæ hiſtoriæ lib. 10.
Aſáſſus, fluuius Theſſaliæ, iuxta Heracleam in radicibus Œtæ montis effluens. Plinius Apylam vocat.
Aſbáim, nomen viri. 2. eſd. 7.
Aſbelítæ, populi. nume. 26.
Aſbetæ, Ptolemæo, populi circa Cyrenen.
Aſbítæ, vel Aſbíſtæ, vel Aſbeſtæ, populi Libyæ, apud quos vulgatiſſimum Ammonis templum inter medias arenas conditum eſt.
Aſbolus, vnus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorũ colore. Nam ἀσβόλος Græcis fuligo eſt. Ouid. 3. Metam.
Et niueis Leucon, & villis Aſbolus atris.
Aſbôtus, vrbs Theſſaliæ. Stephanus.
Aſbylus Crotoniata, cuius meminit Pauſanias, & Plato in libris de Republica.
Aſbýſta, Stephano, ciuitas eſt Libyæ.
Aſca, Siciliæ ciuitas, quam Elymus princeps Troianorum condidit. Seruius.
Aſcálaphus & Ialmenus fratres, Martis filii ex Aſtiocha, quos dicit Homerus, dominos fuiſſe Orchomeni & Minionis ciuitatũ, eóſque cum reliquis Troiam veniſſe.
Aſcálaphus, Acherontis & Orphnes Auernalis nymphæ filius, poſtea à Proſerpina in bubonem mutatus. Nam poſt raptã à Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filiæ ſuæ reditum à Ioue ea lege impetraſſet, ſi nihil apud inferos guſtaſſet cibi, Aſcalaphus eam prodídit, quòd decerptum ab arbore malum comediſſet. Indignata itaque Proſerpina, ſibi Aſcalaphi indi-

cio negatum eſſe reditum,cõuertit eum in bubonem auem funeſtam,& triſtium ſemper rerum nuntiam.Ouid.5.Metamorph.

Aſcalíngium, Ptolemæo, vrbs Germaniæ, hodie *Hildeſheym.*

A'ſcalon,Ciuitas Palæſtinæ,ſiue(vt Ioſephus habet lib.5.cap.3.) ſuperioris Idumææ, quam Iudas expugnauit, iudic. 1. Vbi Samſon triginta viros percuſſit,iud.14.A conditore Aſcalo Hymenæi filio vocata,Stephano.Diſtat ſecundum Egeſippum lib. 3.cap. 4, ſeptingentis viginti ſtadiis ab Ieroſolyma . Volater. lib. 11. Geog. iere. 25. amos 1. ſoph.2 .zach. 9. Ab hac reguli Philiſthinorum Aſcalonitæ appellãtur, iud.3.

A'ſcalus,Tantali frater, Hymenæi filius, à rege Lydorum Aciamo dux exercitus in Syriam miſſus , vrbem de ſuo nomine condidit. Diodorus lib. 3. hodie Aſcalona dicitur . Steph. Xanthus in hiſtoria Lydorum.

Aſcánia,inſula maris mediterranei , non procul ab Andro.Eſt & regio Aſiæ,& palus in Troade. Euſtathius.

Aſcánia,ciuitas Troiæ,quam condidit Aſcanius Æneæ filius.

Aſcánius, Æneæ filius , ex Creuſa Priami filia, Virgilio . Liuius tamen primo ab vrbe dubitat,Creuſæne , an Lauiniæ filius fuerit.Dictus ab Aſcanio Troadis fluuio,deinde Ilus ab Ilo Troianorum rege:poſtea Iulus,à prima barbæ lanugine.Vnde Virg.1.Æneid.

At puer Aſcanius,cui nunc cognomen Iulo
Additur,Ilus erat,dum res ſtetit Ilia regno.

Huic,cùm auus & pater iam diruta Troia , de fuga diſceptarẽt,flammula quædam in capitis vertice apparuit,quæ tamen nihil læſionis intulit , neque etiam manibus extingui potuit: vnde illi futuri imperii omen ſumpſerunt. cũ patre poſt multos errores in Italiam venit,vbi Turno occiſo,& patre mortuo, cùm apud Lauiniũ xxx annis regnaſſet,Albam Longã cõdidit:reſtituta tamen prius in regnum nouerca,quæ antea ob timorem in ſyluas aufugerat. Tandem cùm in vniuerſum triginta octo annis imperii gubernacula tenuiſſet,iã moriens, cùm videret filium Iulum Syluium regno nõ ſatis aptum,Syluium Poſthumũ fratrem , ſed ex diuerſa matre,pietate & iuſtitia præſtãtem, regni hæredem reliquit.

Aſcánius,Bithyniæ lacus iuxta Olympũ & Pruſiam:vel Phrygiæ lacus , aut fluuius Myſiæ,ab eodem ortum ducens. Virg.3.Georg.

Illas ducit amor trãs Gargara,tránſq; ſonãtem
Aſcanium.

Aſcánticus,mons Aſiæ.

Aſcatádes , ſiue Aſcades, xviii Babyloniorum rex,regnauit annis xli. qui funditus omnẽ Syriam ditionis ſuæ fecit.

Aſcaúcalis,vrbs Germaniæ,Ptolem.

Aſcéne,ſiue Aſcenas , filius Gomer, gen.10. Sarmatas maximos populos fundauit,qui nunc Thuycones.

Aſcénez , Populi quos Græci Rhegynos vocant, iere.51.Euſebio autem,gentes ſunt Gothicæ.

Aſchalítæ, populi iuxta Indicum ſinum. Steph.

Aſchîum,ciuitas Achaiæ.Steph.

Aſcibúrgium , Ptolem. vrbs Germaniæ, vulgò *Emerich.*

Aſcítæ,Arabes dicti ab vtribus,quos Græci ἀσκοὺς vocant: quoniam bubulos,vt Plinius inquit, vtres binos ſternentes,piraticam exercent. Hos Stephanus iuxta Indicum ſinum collocat.

Aſclepíades , hiſtoricus Cyprius , tempore quo Pygmalion regnabat in oriente,eo etiam tempore ſcribit eſum carnium non fuiſſe.

Aſclepíades philoſophus cæcus,qui Ciceroni lib. 6.Tuſc.quæſt. interrogatus quid ei cæcitas attuliſſet,reſpõdit,Vt puero nõ eſſet comitatior.

Aſclepíades poẽta , à quo carmen Aſclepiadeum dictum eſt.

Aſclepíades Pruſienſis,Cn. Pompeii familiaris, cùm in arte Rhetorica facultates decoxiſſet, medicinam ſectatus eſt.Dicebat ſalutem conſtare cibi potúſque abſtinentia:præterea geſtatione,ambulatione,frictione. Ipſe condita noua ſecta , ſpretis legatis , & pollicitationibus. Mithridatis regis, reperta ratione qua vinum ægris medetur , relato è funere homine & ſeruato:ſed maximè ſpõſione facta cum fortuna, ne medicus crederetur , ſi vnquam inualidus vllo modo fuiſſet ipſe:& victor ſuprema in ſenecta lapſu ſcalarũ exanimatus eſt. Plin.lib.7. ca.37.De eo quoq; multa refert Apuleius li. 4.

Aſclepíades Antiochenus martyr . Aſclepiades item , Myrleanus ludimagiſter in Tuditania Hiſpaniæ regione,librum edidit de generibus eius regionis. Author Strabo lib.3.

Aſclepíades Anazarbeus grammaticus,ſcripſit de fluminibus.

Aſclepiodôrus,pictor ætate Apellis,Olym.cxii. quem in ſymmetria mirabatur ipſe Apelles, huic Mnaſon tyrannus pro xii diis dedit in ſingulos mnas tricenas. Plin.

Aſclepiodôrus Alexandrinus, ſingulari ingenio ad omnia mathematica,ad inquiſitionem cognitionémque herbarum & lapidum. Suidas.

Aſclepiodôtus,conſul, collega Afranii Annibaliani.

Aſclépion,conſul,Ioannis collega,anno ab vrbe condita & exactis regibus mix.

Aſclépius,filius Machaonis , Auguſti & Æſculapii nepos.

Aſcónius Pædianus,hiſtoricus,circa Neronis tẽ-

pora,anno vitæ LXXIII, captus luminibus: poſtea tamen ſummo cum honore & hominũ gratia vixit annos XII. Euſeb. Hic in Ciceronis orationes commentarios edidit.

Aſcletárion, mathematicus, temporibus Domitiani,qui quòd dixiſſet diſcerptum iri à canibus,à Domitiano iuſſus eſt interfici, & accuratiſſimè ſepeliri, vt vanitas eius artis redargueretur: ſed repentina tempeſtate diſiecto funere ſemiuſtum canes diſcerpſere.

Aſclus, ciuitas Italiæ,Steph. Fortè Aſculum, de quo infrà.

Aſcolanita Semiramis, Nini vxor,IIII.imperauit annis XLII. Hæc anteceſſit militia,triumphis,diuitiis,victoriis,& imperio omnes mortales. Vrbem maximam ex oppido fecit, vt magis dici poſſit eam ædificaſſe, quàm ampliaſſe. Beroald.Iuſt.lib.1.Oroſ.

Aſcra, vicus Bœotiæ in aſpero & ſterili loco, in dextra parte Heliconis,Heſiodi patria. Sil. li.2, Aſcram rus miſerã penes hic Helicona colebat, Hyberno dirum,triſte æſtu,optabile nũquam. Ouid.lib.4.de Ponto,

Intumuit vati nec tamẽ Aſcra ſuo. Stephanus Bœotiæ vrbẽ ait eſſe.inde Aſcræ⁹ Heſiod⁹ dictus

Aſcrázapes, vel Ocrazapes, XXXVIII Aſſyriorum rex,regnauit annis XLI.

Aſcrúium,vrbs Liburniæ,Ptol.hodie Aſcriuium.

A'ſculum,oppidum Apuliæ memorandum,clade illata Pyrrho à Curio & Fabritio Ro.cõſulibus. Plutarchus in vita Pyrrhi. à Stephano ἄσκλος vocatur.

Aſcus,gygas,Dionyſium vinctum cum Lycurgo in fluuium coniecit. Steph.in Damaſco.

A'ſdrubal,gener Amilcaris, patris Annibalis, regnauit VII annos, fauente factione Barchina, demum à ſeruo barbaro, cuius dominum occiderat,comprehenſus, haud facti pœnitens, inter cruciatus & tormenta, ſpeciem ſemper ridentis præbens,occiſus eſt.Liuius lib.21.Vide HASDRVBAL.

A'ſdrúbal, Annibalis frater. Plut. in Annibale.

A'ſdrubal,cui Caluo cognomen erat, in Sardinia dux claſſis Carthaginẽſium tẽpeſtate reiectus, ad inſulas Baleares,ibi tantiſper, quoad quaſſas reficeret naues,reſedit.Liuius.

A'ſdrubal, dux bello tertio Punico, à Scipione Æmiliano victus, cuius vxor,facta deditione, quum paucis antè diebus à viro impetrare nõ potuiſſet,vt ad victorẽ tráſfugeret, in medias vrbis flãmas ſeſe cum filiis coniecit. Liu.lib.5.

A'ſdrubal, Giſconis filius. Plutarchus in vita Scipionis.

A'ſdynis,inſula iuxta paludem Myridis.Steph.

Aſêa,vel Aſeates,vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit.Steph.

Aſebaim,Nomen viri.1.eſd.2.

Aſedóth, regio & ciuitas in tribu Ruben:itẽ vrbs Amorrhæorum.ioſ.10.12.13.

Aſel,Filius Elaſa,filii Rapha.1.para.8.9.

Aſéllius Sempronius,hiſtoricus,& tribunus militum, ſub Scipione Æmiliano,apud Numantiam,eius belli quod literis mandauit, citatur ſæpe teſtis à Gellio.

Aſéllius Claudius,eques Romanus,tribunus militum,ſub Claudio Nerone apud Lucanos memoranda fortitudine. Volater.

Aſem,Ciuitas in tribu Simeon,ioſ.19.Appellatur & Azoni,1.para.4.

Aſembobíti,populi,quáſi poſt Sebobotim inſulam,de qua Plinius.

Aſemôna,Vrbs tribus Iudæ.ioſue 15.

Aſêna,Nomen viri.1.eſd.2.

Aſêna,vrbs in tribu Iuda.ioſue 15.

Aſenáphar,Nomen viri.1.eſdræ 4.

Aſenéth, Filia Phutipharis, vxor Ioſeph. gene. 41. 46.

Aſer,Filius Caath,filii Leui, 1. paral.6. ſiue filius Core,filii Iſaar,filii Caath.exod.6.

Aſer,Octauus filius Iacob ex Zelpha ancilla Liæ vxoris ſuæ,gen.30. Nomẽ itẽ loci,ioſ.17.3.re.4.

Aſeróth,Nomen idoli,iudi.3.

Aſhur, Filius Eſron, filii Phares, ex Abia vxore, 1.para.2.Pater item Thecuæ,1.para.4.

Aſia maior,dimidia orbis terrarũ pars, reliquas duas magnitudine ſuperans, Ab Europa Tanai fluuio, ab Africa Nilo dirimitur: ab ortu, Septentrione & Meridie Oceano abluitur. Dicta ab Aſia Nympha,Oceani & Tethyos filia, Iapeti cõiuge, ex qua Prometheũ ortũ ferunt: vel ab Aſio Lydo,Manei filio.Virg.1. Æneid.

-Libyæ deſerta peragro,
Europa atque Aſia pulſus.

A'ſia minor,ſuperioris pars, in Cherroneſi formam coacta, cuius Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pontum vſq; Euxinum pertingit. Huius partes ſunt Cilicia,Lycaonia,Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pãphylia, Æolis, Ionia,Lycia,& Caria. Virg.3.Æneid.

Poſtquam res Aſiæ,Priamíq; euertere gentem
Immeritam viſũm ſuperis.

A'ſia, regio circa Sardes,vide ERIONIA.

A'ſia,ciuitas Lydiæ,iuxta Tmolum. Eſt & inſula Æthiopiæ.Steph.

A'ſia,paludis nomen in Lydia, Cayſtro flumini propinqua, circa quam inter alias aquatieas aues plures grues verſantur. Producit primam ſyllabam. Virg.lib.7.Æneid.

-& longa canoros
Dant per colla modos,ſonat amnis,&Aſia lõgè
Pulſa palus.

Aſiâna,ciuitas Elidis.Steph.
Aſiânus,Sardienſis epiſcopus.
Aſiáticus, 11 conſul, Quinti Aquilini collega.
Aſíbe, ciuitas Meſopotamiæ.ab incolis dicta,alio nomine Antiochia.Steph.
Aſíel,Filius Saraiæ,filii Ioſabiæ.1.para.4.
Aſílas, auguris nomen, qui Æneæ in auxilium venit contra Turnum. Virg.lib.10,
Tertius ille hominũ diuúmq; interpres Aſilas.
A'ſima,Nomen idoli virorum Emath.3.reg.17.
Aſíne, vel Aſina, vrbs eſt Peloponneſi, iuxta Meſſeniam, vnde ſinus Aſinæus. Strabo lib.8. & Pomp.lib.2.
Aſíne, inſula ex Sporadibus, quas Electridas nonnulli vocant,in mari Adriatico.Pomp.lib. 2.& eius interpres Vadianus.
Aſíne,oppidũ Achaiæ in ſinu Meſſenio. Luc.li.8,
Quas Aſíne cautes,& quas Chios aſperat vndas.
Aſíne, vrbs eſt Laconica, ab Aſíne filia Lacedæmonis;& altera vrbs Meſenes, prope Laconicã ab Argiuis condita: tertia Cypri, quarta Ciliciæ.Steph.
Aſínius Pollio,inſignis orator, Auguſti Cæſaris amicus,docuit Romæ tempore Pompeii Magni,ſucceſſítq; ſcholæ Timagenis:ſcripſit bellũ Cæſaris & Pompeii. primus omnium Romæ aduocatis hominibus ſcripta ſua recitauit. Quintilianus,Multa in Aſinio Pollione inuenio,ſumma diligentia,adeò vt quibuſdam etiã nimia videãtur,& conſilii & animi ſatis.à nitore & iucunditate Ciceronis ĩta longè abeſt, vt videri poſſit ſeculo prior.
Aſínius Gallus, Pollionis filius, libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit. author Cæcilius.Plin.lib.11.Epiſt.Cõtra quos Claudius Cæſar.poſtea Cicero edidit defenſionem.Tranquillus in Claudio.
Aſínius Capito, grammaticus doctiſſimus,libru reliquit epiſtolarũ, in primáq; ad Pacuuium Labeonem ſcripta, erat titulus, Pluria & non plura ſcribi oportere, rationéſq; addit.author Gellius.
Aſion-gáber, Nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, egreſſi de Hebrona, nume. 33. Nomen item portus regni Edom ad mare rubrum,deut.2.& 2.reg.9.2.para.8.
Aſir,Filius Iechoniæ,filii Ioacim,filii Ioſiæ,1.par. 3.Filius item Core,1.para.6.
Aſis,Vmbriæ mons.
Aſiſium,oppidum,cui mons imminet: & Aſiſinates,eius oppidi incolæ,Plinio & Ptolem.
A'ſius, filius Dymantis, & frater Hecubæ, ſed ex diuerſis patribus: & Hectoris auunculus. hic etiam Priamo aduerſus Græcos auxilium tulit.Homerus in Iliade.
A'ſius,Manæi Lydi filius,Aſiæ nomen dedit.
A'ſius, Prolemæo, Semnorum fluuius in Italia: Æſeum hodie.
A'ſius campus prope Cayſtrum fluuium.Homerus,ἀσίῳ ἐν λειμῶνι καυστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.Steph.
Aſmodæus,Nomen dæmonii.tobiæ 3.
Aſom,Sextus filius Iſai,1.paral.2. Filius item Ierameel primogeniti Eſron,1.para.2.
Aſom,Ciuitas in tribu Simeon, 1.para.4. quæ & Aſem,ioſ.19.
Aſnâa,Nomen viri,2.eſdræ 3.
Aſónia,vrbs à Romanis capta:poſt conditam vrbem anno CCCCXLI.
Aſóphis,regio Achaiæ,ab Homero Aræthyrea dicta,poſtea Aſophis. Plin.lib.4.cap.5.
Aſópia,regio Aſopo fluuio finitima.
Aſopíades, Æacus,Aſopi nepos,pater Æginæ matris Æaci.Ouid lib.7.Metamorph.
Huic Aſopiades petis irrita,dixit,&c.
Aſôpis,regiuncula Pelopõneſi,in tractu Achaïæ circa Phliuntem,ab Aſopo fluuio, cui adiacet. Homero Aræthyrea dicitur. Plin.lib.4.cap.5. Strabo lib.8.etiam Aſopiam appellat.
A'ſopus, fluuius Aſiæ, vnà cum Lyco flumine Laodicæam vrbem præterfluit.
Aſôpus,fluuius Bœotiæ,Thebas,Platæas, & Tanagram præterfluẽs. Hunc Poëtæ Æginæ patrem faciunt,ex qua Iupiter in ignem conuerſus,Æacum ſuſcepit. Quod cùm reſciuiſſet Aſopus, vndas ſuas in aſtra euomens, Ioui bellum intulit, à cuius fulmine interfectus eſt. Hinc fit Aſopis patronymicũ fœm. quo Poëtæ vtũtur,pro Ægina Aſopi filia.Ouid.6.Metam. Aureus vt Danaën Aſopida luſerit ignis.
Aſôpus,fluuius Peloponneſi,in Chronio monte naſcens,Mediam præterfluit,non procul à Lechæo in ſinum Corinthiacum influens.
Aſôpus, fluuius in Paro inſula.Strabo lib.8.
Aſôpus,Achaiæ fluuius,per Bœotiam in Epidanium effluit.
Aſor,vrbs à Salomone rege ædificata.
Aſorhâddan,Rex Aſſur,1.eſd.4.
Aſoth,Filius Iephlat,filii Heber.1.para.7.
Aſôrus,fluuius Liuio lib.6.decad.4. alluit Heracleã,ſitam in radicibus montis Œtæ.Hunc eſſe coniici poteſt, de quo Plinius lib.4. cap.10. In ora Heraclea,flumen Apilas. Hic à Bocatio Aſaſſus,ab aliis Aſurus vocatur.
Aſpaláthia,vrbs Taphiorum. Steph.
Aſpálathis,inſula Lyciæ.Steph.
Aſpáſia, Maleſia, ſophiſtria & rhetorices magiſtra, Periclem docuit & amauit, ab eóque in matrimonium accepta,cùm eſſet captiua, cauſa fuit & ipſa duorum bellorum, Samii ſcilicet, & Peloponneſiaci. Plutarchus in Pericle, & Ariſtophanes in ἀχαρνεῦς.

Aſpáſius,ſophiſta Rauennas, Demetriani filius, ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi: ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos. Suidas. Philoſtratus.

Aſpáſius Byblius, quoniam de byblo, id eſt de papyro, librum cõdidit: conſcripſit item artem rhetoricam & Panegyricum in Adrianũ principem, cuius temporibus floruit. Suidas.

Aſpáſius Tyrius, de Continente variam hiſtoriam ſcripſit. Suidas.

Aſpáthines, ex Perſa cum Dario in Magum & Smerdim coniurarunt. Herodot. lib. 1. hiſt. 3.

Aſpélia, Cypri inſulæ nomen.

Aſpéndus, Pamphyliæ vrbs, Argiuorum ædificium. Hîc veneri ſuibus ſacrificabant: eo quòd author eius generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, quum primùm obuium ſacrificare nouiſſet, occurrit illiſus. Pomp. li. 1. Stephanus ab Aſpendo conditam ſcribit.

Aſper, conſul, Arionindi collega.

Aſphaces, populi in Cypro. Steph.

Aſphaltus vel Aſphaltites, lacus Iudææ in Pentapoli, in quo nihil graue ſubmergi poteſt. In eo fuerunt Sodoma & Gomorrha, & tres aliæ vrbes, quæ propter nefandã populi luxuriam & libidinem cælitus exuſtæ ſunt. Mortuum mare ab hiſtoricis dicitur, nihilque præter bitumen gignit: animal nullum habet, nec in eo aliquid viuum mergi poteſt. Solinus & Iuſtinus lib. 36.

Aſphar, Nomen lacus in agro Thecuæ. 1. mach. 9.

Aſphnez, ſiue, Præpoſitus eunuchorũ regis Nabuchodonoſor, daniel. 1.

Aſpis, Numidiæ promontorium, ex clypei forma dictum, in mare prominens.

Aſpis, inſula maris mediterranei. Plin. li. 5. ca. 31.

Aſpis, inſula prope Cyclades. Sunt & aliæ hoc nomine in Lycia & Caria.

Aſpis, vrbs à Latinis Clypea. Silius,

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Strabo, Coſura inſula eſt ante Aſpidem ſita, Carthaginenſem vrbem quã Clypeam vocant.

Aſpis, promontoriũ Æthiopiæ, iuxta Ægyptum.

Aſpis, Macedoniæ ciuitas à Philippo Perſei patre condita: & inſula inter Lebedum & Teum, aliàs Arconeſus dicta, alia Pſyris vicina, alia quædam ſine arboribus, & alia vltra Piſſam.

Aſpledon, Phocenſium vrbs. Pauſanias. Hanc Euſtathius vocatam Apricam dicit, quòd hybernationi locus amœnus ſit, tum ad differentiam alterius. Homerus lib. 2. Iliad. & Steph.

Aſporátius, conſul, Herculani collega.

Aſporênus, mons Aſiæ Pergamo proximus, ſic dictus, quòd aſper & ſterilis ſit: vnde templum quod ibi eſt matris deorũ, Aſporenum dictum. Dea quoq; ipſa Aſporena dicta. Strabo lib. 13.

Aſprándus, Longobardorum rex, regnauit 111 menſibus.

Aſpri, duo conſules, tempore Aurelii Antonini imperatoris.

Aſpurgiáni, populi circa Mœotidẽ paludẽ. Steph.

Aſraél, Filius Ialeleel. 1. para. 4.

Aſriel, Filius Galaad, filii Machir, filii Manaſſe, num. 26. qui ioſue 17, Eſriel dicitur.

Aſrielitæ, populi. num. 26.

Aſſa, ciuitas iuxta Athõ: itẽ vicus Scythiæ. Steph.

Aſſacâna, Indiæ regio, in qua eſt Magoſa metropolis. Strabo lib. 15. Apud Stephanum Aſſaceni, vocantur huius populi.

Aſſáracus, Trois regis Troiani filius, frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchiſes pater Æneæ. Virg. Et genus Aſſaraci.

Aſſaradõ, vltimus Aſſyriorum rex, Sennacherib filius.

Aſſédim, Ciuitas in tribu Nephthali. ioſ. 19.

Aſſédones, Vide ESSEDONES.

Aſſem, Nomen viri, 1. para. 11.

Aſſêra, vrbs Chalcidenſium. Steph.

Aſſêſus, vrbs Mileſiæ. Steph.

Aſſidæi, Genus hominũ inter Iudæos, 1. machab. 7. 2. mach. 14.

Aſſíſia, apud Mileſios Pallas dicta eſt.

Aſſon, Lyciæ ciuitas maritima in edito ſita promõtorio, ad quam parum tutum eſt accedere. Vnde iocus Nicoſtrati citharœdi, Aſſon eas, vt citius ad exitii terminos peruenias. Altera eſt in Æolide. Tertia in Myſia. Quarta in Lydia. Quinta in Epiro minore, ignobilis Cleanthis philoſophi patria, quæ eadem & Apollonia dicta. Plinius 5. 30. Hanc Paulus adnauigauit, act. 20. & 27.

Aſſórium, vel Aſſorum, ciuitas Siciliæ. Steph.

Aſſórũ, mõs Sami, à quo fluit Amphilyſus. Steph.

Aſſos, ciuitas Cretæ, vbi vetuſtiſſimum Iouis tẽplum. Stephanus.

Aſſos vel Aſſus, ciuitas Troadis, arte & natura munita. De qua Stratonici (aliàs Nicoſtrati) dictum, Qui celeri paſſu aſſumit, mortis periculũ adit. Plin. lib. 36. cap. 17, In Aſſo Troadis ſarcophagus lapis fiſſili vena ſcinditur. Ex hac fuit Cleanthes, philoſophus Stoicus, qui Zenoni ſucceſſit.

Aſſos, pratum in Celbiano campo Lydiæ, prope Cayſtrum. Steph.

Aſſuêrus, Pater Darii regis Medorum, daniel. 9. 1. eſd. 4. Hic à Metaſthene Perſa Artaxerxes Aſſuerus vocatur. Ioſepho fuit Cyrus Xerxis filius, qui poſt Darium patruum Perſis imperauit. Hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos vocari, qui Longimanus cognominatus, regnauit quadraginta annis.

Aſſur, Filius Sem, gen. 10. de terra Sennaar egreſ-

ſus,gene.10.iſa.7.

Aſſur, Iudææ ciuitas,quam ædificauit Solomon, quo nomine dictus eſt filius Sem.

Aſſúri,nomen loci,2.reg.2.

Aſſúrim,filius Dedan,filii Iecſan,geneſ.25.

Aſſýria,regio maioris Aſiæ,quam Ptolemæus ab Ortu Mediæ parte terminat, ab Occaſu Meſopotamia, à Septentrione parte minoris Armeniæ, iuxta Niphaten montem, à Meridie Suſiana. Tibullus,

Eoíque Arabes,diues & Aſſýria.

Plin.lib.5.cap.12,Aſſýriam docet Syriæ partem eſſe, quæ poſtea vocata eſt Adiabene. Strabo autem lib.6.longè latiores Aſſýriæ fines aſſignat,eo nomine comprehẽdens Babyloniam, & maximam circumiacentium regionum partem. Eadẽ & Syria à Græcis vocata eſt, Iuſtino lib.1.& Herodoto lib.7. quanquam multò latiores Syriæ fines fuerunt,quàm Aſſýriæ.Dicta eſt autem Aſſýria(vt refert Auguſtinus lib.15. de Ciuita.)ab Aſſur filio Sem. In Aſſýria autem fuerunt XVIII regna.

Aſſýrii,populi poſt Euphratem loca tenent, amne tantùm à Babyloniis diuiſi.Herodotus eoſdem populos cum Syris eſſe dicit, ſed à Græcis Syros,à Barbaris Aſſyrios vocari.

Aſta, ciuitas æſtuaria, inter ſacrum promontorium & Herculeas columnas.Eſt & Aſta in Liguria,non longè à Nouaria diſtans. Claud.

-nec plus pollentia rebus
Contulit Auſoniis, aut mœnia vindicis Aſtæ.

Plin.lib.35.cap.12.

Aſta,colonia Bæticæ Hiſpaniæ,non procul à Gadibus.Pomp.lib.3.

Aſtabóras,Ægypti fluuius.Ptolem.

Aſtabóras,Æthiopiæ fluui9iuxtaMeröen.Heliod. lib.10.Æthiopicæ hiſt.

Aſtabóres,vnum ex Nili alueorum cognominibus, læui aluei ſcilicet: hoc eſt, ramus aquæ venientis è tenebris. Vide ASTAPAS.

A'ſtaces,fluuius in Põtũ defluẽs. Plin.li.2.ca.103.

Aſtacóni,populi Indiæ,Mediam regionem inter Cophen atque Indum habitãtes. Strabo lib.15.

A'ſtacus,Aſiæ vrbs,ſinum à ſe cognominat Aſtacenſem,ab Aſtaco Neptuni & Olbiæ nymphæ filio.Arrianus in Bithynicis.Strabo Megarẽſiũ Coloniam eſſe ait. Eſt & ciuitas in Acarnania, Plin.lib.5.& altera Bithyniæ, item regio Bizãtiorum,& Cephaloniæ Colonia.Steph.

A'ſtages,fluuius in mare Ponticum defluens.

Aſtaóthia,vxor Thepolemi, quã ex Ephyra Peoponneſi vrbe rapuerat.

Aſtapæi,Libyæ populi.Steph.

A'ſtapas, fluuius Aſiæ, quem Aſtoſabam à nonnullis nominari ait Strabo li.17. in deſcriptione Ægypti. Plinius tamen lib.5. cap.9, Nilus, inquit,Aſtapus cognominatus eſt, quòd illarũ gentium lingua ſignificat aquam è tenebris profluentem,qui & Aſtabores læuo alueo dictus,hoc eſt,ramus aquæ venientis è tenebris: dextro verò Aſtuſapes,quod latentis ſignificationem adiicit:nec antè Nilus,quàm ſe totum aquis concordibus rurſus iunxit.

Aſtáracon,ſeu Aſtarete, Ciceroni de Nat. deorũ, mater Veneris,quã poſtea Adoni nupſiſſe dicit.

Aſtarîmus,frater Aſtarti,Tyri rex, regnauit annis IX.

A'ſtaroth,antiqua ciuitas Og regis Baſan,in qua primùm habitauerunt gigantes: poſtea cecidit in ſortem tribus Manaſſes. Sunt autẽ duo caſtella in Bethania hoc vocabulo,nouẽ inter ſe millibus ſeparata,inter Aderã & Abellã vrbes.

Aſtárte,Syriorum numen non aliud, quàm Veneris fortaſſe aut Iunonis: ſacræ literæ Aſtárcten Sydoniorum deam vocant. Cui Salomon rex vni pallacarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit. Eſt & ciuitatis nomen. Vide PHILADELPHIA.& inſula in Æthiopia.Steph.

Aſtártus, Tyri rex,regnauit annis XXXII.

Aſte,populi Thraciæ.Steph.

Aſtélebe,ciuitas Lydiæ.Steph.

Aſter,nomen vrbis.

Aſter puer, Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata lib.3. Epigrammatum Græcorum.

Aſtéria, vel Aſterie,filia Cei, Titanis filii, Theodontio.Hæc autem,vt ait Fulgentius, poſt vitiatam Latonam à Ioue dilecta eſt,à quo in aquilam verſo,oppreſſa fuit:eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Ioui aduerſa,eiuſque fugiens iras, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ Græcè vocatur ὄρτυξ: nomẽque dedit inſulæ, in quã aufugerat,vbi à Ioue in lapidem mutata eſt, vndiſque demerſa,& ab eiſdem huc illuc agitata: quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatauit,& primò Neptuno ac Doridi conſecrata eſt,poſtea Delos dicta, in qua inſula Latona Apollinem & Dianam peperit,

Aſtéria,ciuitas Lydiæ.Steph.

Aſtéria,parua inſula inter Cephaleniã & Ithacã, Homero ἀστερὶς dicta,priſcum nomen Deli.

Aſtéria, Hydei filia,ex Bellerophonte Hydin peperit,à quo Hydiſſus vrbs Cariæ.Stephanus.

Aſtérion, Cometæ filius, vnus ex Argonautis. Val.lib.1.Argon.

-celer Aſterion,quem matre carentem
Clenæus gemino fouit pater amne Cometes.

Aſtérion, Achaiæ fluuius in Nemea inſula, vel ſylua placidè effluens, fructuum iuxta ripam abundantiſſimus. Statius lib.4.Theb.

-cum dixit & æquus

Fluctibus Aſterion, &c.

Eſt etiam montis nomen in Argolico ſinu.

Aſtérion,ciuitas Theſſaliæ.Hometus,

Οὔτ' ἔχον ἀστερίον ὑπαυλοῖσι λᾶϊνα κάρηα. dicta, quòd in alto ſita monte, velut aſtrũ fulgeat. Euſtath.Perſia nunc vocatur.Eſt & altera vrbs eius nominis in Syria.

A'ſteris, inſula in medio Sami & Ithacæ ſita. Strabo.Homerus Odyſſ.quarto,

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα
Ἀστερίς, ἀ μεγάλη, λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι. id eſt,

Saxea nunc medio ſupereminet inſula ponto
Aſteris,haud ingẽs,port' dans puppib⁹ aptos,
Quos ſubeant hinc atque hinc.

Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorſus idonea.Eadem etiam Aſteria vocatur, eidẽ Straboni lib.2. Eſt & Aſteria, ciuitas Hiſpaniæ Ptolemæo.Fuit item Titani filia, & Latonæ ſoror.

Aſtériumciuitas Theſſaliæ, quæ nunc Peraſia dicitur.

Aſtérius,Cretenſium rex,regnauit annis XXII.

Aſtérius,conſul,collega Protegenis.

Aſteropæus,filius Pelagonii,cum Pœoniis venit Troianis in auxiliũ,Achilli irato ob occiſum Patroclum occurrere auſus, ab eo miſerè cæſus interiit.

Aſteruſia,mons Aſiæ vel Cretæ,ad meridiem mare ſpectãs,cuius coloni ciuitatem eiuſdem nominis ad Caucaſum ædificauerunt.Steph.

A'ſtice,regio Thraciæ.Plin.

Aſtôrum,regio Thraciæ.Steph.

Aſtícla,vide ASTYPALAEA.

A'ſtigi,vrbs Bæticæ Hiſpaniæ,à qua Aſtigitanus ager.Plin.

Aſtiochia,mater Tleptolemi,filii Herculis,quam rapuit ex Ephyre ciuitate Laconiæ.Bocatius.

A'ſtomi, Indiæ populi. Plin.cap.2. lib.7, Ad extremos fines Indiæ ab oriente circa Gangẽ ſine ore,corpore toto hirti, veſtiti frondiũ lanugine,halitu tãtu viuẽtes, & odore quẽ naribus trahũt. Nullus illis cibus potuſq; nullus:tantũ radicũ florũmq; variis odoribus,& ſylueſtrium malorũ, quæ ſecum portant, longiore itinere viuunt, ne deſit olfactus:grauiore paulò odore haud difficulter exanimantur. Hæc Plinius.

A'ſtrabe,vna Cycladum,Caſos poſtea dicta.

Aſtræa, Aſtræi ex aurora, vel Icari, vel Iouis & Themidos filia:quæ quoniam diis fauit aduerſus patrem & patruos, in cælum aſſumpta eſt, & in Zodiaco locata ea in parte,quæ ab ea virgo eſt nominata.

Aſtræa,iuſtitia.Ouidius,

Vltima cæleſtũm terras Aſtræa reliquit.

Aſtræus enim princeps iuſtiſſim⁹ fuit, propter cuius æquitatem, eius filia iuſtitia dicta eſt,vt ſcribit Arat⁹. -nã cùm adhuc terras habitaret,

Nondum veſanos rabies nudauerat enſes,
Nec conſanguineis fuerat diſcordia nota.

Sed poſtea creſcentibus vitiis euolauit in cælum.Vnde ait idem Aratus

Et cæli ſortita locum,qua proximus illi
Tard⁹ in Occaſũ ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Aſtrêa,ciuitas Illyriæ.Steph.

Aſtrámpſicus, author antiquiſſimus,ſcripſit de cura aſinorum,& ὀνειροκριτικὸν,id eſt,de cõiectatione ſomniorum.Suidas.

Aſtrapæus, dictus Iupiter à coruſcatione.

Aſtrêus,vnus ex Titanibus qui contra deos arma ſumpſit.Ouid.5.Metamorph.

Occidit & Celadõ Mendeſius, occidit Aſtreus.
Ferunt hunc cum Aurora concubuiſſe, ac ex ea generaſſe Aſtræam virginem, necnon & omnes ventos, quos cùm fratres aduerſus Iouem bellum mouiſſent,omnes armauit,& in ſuperos emiſit.

Aſtrêus,vnus fuit ex iis,qui in aula Cephei regis Perſeo vim inferre conati, ab eodem ſunt interfecti.Ouid.5.Metamorph.

Occidit & Celadon Mendeſius,occidit Aſtreus.

A'ſtrophe,vna ex Pleiadibus.

Aſtúia, Germaniæ vrbs, Ptolemæo. Vulgo *Bodenhuſen.*

Aſtur, qui ab Aſturia eſt.Mart.de Aſturconibus,

Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit vngueis,
Venit ab armiferis gentibus Aſtur equus.

A'ſtura,flumen & oppidum maritimum in Latio.Plinius lib.3,Antium colonia,flumẽ Aſtura & inſula.Et lib.33,Tenuit & noſtra memoria nauem Cai principis ab Aſtura Antium nauigantis.Feſtus,Stura, flumen in agro Laurenti eſt,quod quidam Aſturam vocant.

A'ſtura,Hiſpaniæ fluuius.

A'ſtures,Hiſpaniæ populi,Callœcis proximi, aurifodinis & equis quondam volutariis nobilitati,quibus non vulgaris in curſu gradus, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. Plin.lib.8.Silius lib.3.Eorum tractus, Aſturiæ nomen habet.Lucan.lib.4,

His præter Latias acies erat impiger Aſtur.

Aſtúria, regio & ciuitas Hiſpaniæ, prope Luſitaniam,ab Aſtura fluuio ſic dicta, vbi ſunt breues equi, ſed inceſſu veloces, qui Aſturcones vocantur:hodie Pyreneos mõtes vulgus Aſturianos vocat.

Aſtúrica Auguſta,Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptolemæo: olim Roma.

Aſty,vel Aſtu,Diodoro Siculo,nomen quo olim Græciæ vrbes vocabantur: Athenæ & Alexandria per excellentiam.Steph.

Aſtyages, proprium regis Troianorum & Aſſiriorum nomen.

Aſtyages, Cyaxaris filius, Perſarum & Medorum rex, & pater Mandanæ, quæ Cambyſi mediocris dignitatis Perſæ nupta, Cyrum peperit. Herod. & Iuſt. lib. 1.

Aſtyalus, Troianus, à Neoptolemo interemptus, vt ſcribit Homerus lib. 6. Iliad.

Aſtyanaſſa, Helenæ Menelai vxoris ancilla laſciuiſſima, prima de variis concubitus modis librum conſcripſit: cuius exemplum poſtea imitatæ ſunt Philænis & Elephantinæ. Suidas.

Aſtyanax, quaſi vrbis princeps. ἄστυ enim vrbs, ἄναξ, tutator ſiue rex. vnicus fuit filius Hectoris ex Andromache, natus poſt inchoatum bellum inter Troianos & Græcos, quem Vlyſſes antequam naues è Sigæo ſoluerent, è turri dedit in præceps, ne quid Troianarum reliquiarum ſupereſſet. Hunc Hector vt plurimū vocabat Scamandrium. Virg. lib. 2. Æneid.

Paruúmque manu Aſtyanacta trahebat.

Aſtycratia, filia Æoli. Homerus Odyſſ. lib. 10.

Aſtydamas Athenienſis, edidit tragœdas XLII. vicit V. Primus ex auditoribus Socratis ad Poëticam ſe conuertit.

Aſtydamas ſuperioris filius, & ipſe tragic⁹, cuius tragœdias nonnullas cōmemorat Suidas.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ouid.

Nec referam partus Ormeni Nympha tuos.

Aſtylus, vnus ex Centauris, futura prænoſcens, fratres monuit, ne bellum aduerſus Lapithas aſſumerent, exortóq; in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, vnà cum Neſſo fugam arripuit. Ouid.

Aſtylus ille etiam metuenti vulnera Neſſo,
Ne fuge, ad Herculeos, inquit, ſeruaberis arcus.

Aſtylus, vel Aſtyllus, Crotoniata curſor, tribus Olympicis cōtinuis vicit, ſtadio, diaulo & dolicho. Quòd autē in vltimo ſe Hieronis magiſtrum ac Syracuſanū à præcone declarari fecerit, Crotoniatæ irati, ſtatuam eius fregerunt, eiúſque bona publicarunt. Pauſa. & Plato in legibus qui eum non tam curſu, quàm perpetua virginitate clarum prædicat.

Aſtymedúſa, Œdipi vxor, quam, repudiata matre prius matrimonio ſibi coniuncta, ſed incognita, duxit: quæ vt liberis prioris coniugis infenſum parentē faceret, apud patrem eos accuſauit, tāquā qui ſe de ſtupro appellaſſent: quapropter Œdip⁹ iratus, regnū cruentū reliquit.

Aſtynome, alio nomine Chryſeis, Chryſæ ſacerdotis, Apollinis filia, quam Achilles Lerneſſo expugnato, ſecū abſtulit, occiſo eius viro Mynete: vel, vt quidam codices habent, Menete, principe illius loci. Vide CHRYSEIS.

Aſtynous, princeps Troianus, à Diomede interfectus. Homer. lib. 5. Iliad.

Aſtyóchia, ab Hercule ex Ephyre Laconiæ ciuitate rapta, ex qua Tlepolemum genuit.

Aſtyóchia, vel Aſtyocha, Actoris filia, quā in cœnaculo paternæ dom⁹ Mars oppreſſit. Homer. lib. 2. Iliad. Vide ASTYOCHA. ex qua genuit Aſchalaphum & Iaſmenum fratres.

Aſtypalæa, vna è Cycladibus, Plinio & Straboni lib. 10. Vadianus putat Aſticlā apud Pōponū corruptè legi, pro Aſtypalæa. Stephanus numerat & alias quatuor Aſtypalæas, quarū vna ſit in Co: tertia ciuitatem habens inter Rhodū & Cretam: quarta, ciuitas in Samo: quinta, promontorium iuxta Atticā. Ouid. lib. 2. de Arte,

Cunctáque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Aſtypale, les, ciuitas in Aſtypalæa inſula.

Ἄστυρα, regio Italiæ, Stephano.

Aſtyra, vel Aſtyrū, ciuitas Myſiæ iuxta Troadē. Eſt & vicus prope Adramyttium: item ciuitas Phœniciæ, vbi Minerua Aſtyris colebatur, & Bæotiæ iuxta Potnias: itē Italiæ regio. Steph.

Aſula, oppidum in agro Brixiano.

Aſulāni, populi, apud Plinium lib. 3. capite 5. qui & Æ tolani.

Aſus, vide ASSOS.

Aſurus, vide ASORVS.

Aſychis, rex Ægypti. Herodot. lib. 2.

Aſylas, vates quidam. Virg. lib. 10. Æneid.

Aſylum, templum à Romulo, Rheæ Iliæ veſtalis virginis filio ædificatum.

Aſyncritus, Viri nomen. Rom. 16.

A T

Atábulus, vel Atabalus, ventus in Apulia præcipuè ſpirans. Horatius,

Incipit ex illo monteis Apulia notos
Oſtentare, mihi quos torret Atabulus.

Ideo Atabulus Appul⁹ dicitur. Porphyrius ait dictum, quaſi ἀπὸ τῦ ἄτλω βάλλειν, quod nocumentum peſtilentiámque inferat.

Atabýria, inſula, quæ poſtea Rhodus. Plin. lib. 5. cap. 31. Vide RHODVS.

Atabŷris, mons altiſſimus in Rhodo inſula. Strabo libro 14.

Atabŷrum, mons Rhodi & Siciliæ: item Perſiæ ciuitas, à Telechine quodam Atabyrio. vnde Iupiter Atabyrius dictus.

Atácini, populi Narbonenſes, ab Ataco amne eius prouinciæ dicti, à quibus Romæ Atacinorum nomen. Hermolaus.

Atad, Locus trans Iordanem, vbi exequias atque planctus peregerunt filii Iſrael ſuper morte Iacob, tertio ab Iericho lapide, duobus milibus à Iordane: qui locus dictus eſt poſtea Plāctus Ægypti. geneſ. 50. Nunc Beth-hagla, quod interpretatur locus gyri, eo quòd ibi more plangentium circuierunt in funere Iacob. Hiero-

nymus in locis Hebraicis.

Atæa,vrbs Laconiæ,& alia Phœniciæ. Steph.

Atæon, Ariſtæi filius ex Autonoë Cadmi & Hermionis filia. Ouidius.

Atalánta vel Atalantis,filia Cenei, vel Schœni regis in Scyro inſula poëtis cantatiſſima, cuius fabulã Ouidius refert lib.10.Metamorph. Vide ABANTIAS.Alio nomine à Propertio, quemadmodum & Hippodamia Iſchomache dicta, quam idem Iaſii Argiuorum regis filiam facit,cùm inquit,

Mænalion nullos fugiendo Tulle labores,
Sæuitiam duræ contudit Iaſidos.

Hæc itaq; cùm pedũ agilitate præſtaret,curſu cũ procis certabat, ea lege,vt ei,à quo vinceretur, nuberet,victos autem occideret. Multis igitur ſuperatis, Hippomenes,Martis aut Macarei filius, cum ea in certamen venit,acceptis tamen prius à Venere tribus aureis malis,in Heſperidum horto natis, quæ currens ſenſim proiecit in terram:quibus colligendis illa retardata, ab Hippomene eſt ſuperata: itaque pacta conditione nupſit. Porrò cùm in tẽplo Cybeles neglecta religione coirent, dea irata,eos in leones cõmutauit,ſuóq; currui ſubiugauit.Ouid. lib.10.Metamorph.

-dubium Megareius heros
Gaudeat,an virgo magis his Schœneia dictis.

Atalánta,virgo venatrix in Arcadia,de qua Hieronymus cõtra Iouinianũ,Referunt fabulæ Atalãtã Calydoniam virginẽ ſemper in venatibus,ſemper in ſyluis,non tumentes vteros fœminarum, faſtidiáque cõceptus,ſed expeditam & caſtam amaſſe virtutẽ. Hæc virginitatis cõſeruandæ ſtudio Dianæ ſe dedit comitem, & vnà cum cætera Achaiæ nobilitate iuuenum in Ætoliam à Meleagro Œnei regis filio, ad aprum Calydonium perimendum vocata,prima aprũ ſagitta percuſſit: poſtea quoque eidẽ Meleagro,à quo ob formæ elegantiam maximè diligebatur,nupſit, & ex eo Parthenopæũ ſuſcepit.

Atalánta,vrbs ab Athenienſibus condita, iuxta Locros,& inſula iuxta Piræum.Steph.

Atalánta,fons in portu Cyphantarũ dictus,quòd ibi venatrix fœmina æſtu languida conſederit, & petra venabulo eius percuſſa, laticem præbuerit.Pauſanias.

Atara,Altera vxor Ierameel primogeniti Eſron, filii Phares,filii Iudæ.1.para.2.

Atárna,vrbs Myſiæ in Aſia, non procul ab Aſſo vrbe prope Leſbum.Steph.

Atárnes,Darii Perſarum regis frater,à quo locus quidam Myſiæ contra Leſbum Atarnes dictus eſt.Herodotus lib.7.

Ataroth,Ciuitas in tribu Gad,nume.31.

Ataroth-addar, Ciuitas in tribu Ephraim, ioſue 16.18.

Atarphéni,populi Arabiæ maioris.Steph.

Atax,fluuius Galliæ Narbonenſis, ex Pyrenæo monte,infunditur in mare Tyrrhenum. Plin. Lucan.lib.1,

Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

Ate, Homero,dea homines malis implicans,mẽteſque ſeducens: cui repellendæ & placandæ Litæ Iouis filiæ oppoſitæ ſunt:quæ tantò ſunt tardiores,quantò noxa eſt grauior.Eraſmus in Prouerbio,Ira omniũ tardiſſimè ſeneſcit. ἄτη enim Græcis noxa dicitur.

Atélla,Campaniæ oppidum,à quo ludi Atellani: fuit enim in illo amphitheatrũ egregiũ.Steph.

Atelos,inſula vnguẽto nobilis,à Callimacho Agathuſa nominata.Vide AGATHVSA.

Aténe,pars tribꝰ Antiochidis vel Æolidis. Steph.

Ater,Nomen viri.1.eſd.1.

Atergátis, quam & Atargatam & Derceto Strabo lib.16.appellat,Dea Aſcalonitarum Syriæ, quã Plinius prodigioſam vocat, quòd ſimulacrũ eius ſuperiore parte mulierem,reliqua piſcem referret. Hanc ferunt fuiſſe matrem Semiramidis,quæ ob amiſſam pudicitiam,tãtum animo dolorem concepit,vt ſeſe in lacum præcipitem dederit:cúmque cadauer eius ab vrinatoribus inueniri non poſſet, creditum eſt eam in piſcem fuiſſe tranſformatam. Quo factum eſt,vt deinceps à piſcium eſu vicini populi religioſiſſimè abſtinerent. Vnde & Atergatim dictam volunt, quaſi ἄπερ γατίδος, quod Syris ſine piſcibꝰ ſonat.Macrobius 1.Satur.duo fuiſſe Aſſyriorum numina tradit, Adad & Atergatim,ex quibus omnia gigni arbitrabantur:per Adad Solem,per Atergatim terram intelligentes.Cæl.lib.23.cap.5.

Atérium,ciuitas Siciliæ.Steph.

Atérnus,fluuius Italiæ inter Ferentanos.Plin.

Atéſis,vide ATHESIS.

Ateſte,ciuitas regionis Venetæ,vt tradit Plinius.

Athach,Nomen ciuitatis.1.reg.30.

Athach,Nomen Eunuchi.eſther 4.

Athaías,Nomen viri.2.eſdræ 11.

Athálai,Nomen viri.1.eſdræ 10.

Athalaricus,imperator,cum Amalaſiuntha matre imperauit annis VIII.

Athália, Mater Ochoziæ filii Ioram regis Iudæ,filia Amri regis Iſrael.4.reg.8.

Athamanía,regio Illyriæ vel Theſſaliæ.Steph.

Athamas, Æoli filius,Thebarum rex,Nephelem vxorem duxit,ex qua Hellen & Phryxum genuit:ſed Nepheles inſania Liberi patris concitata,cũ in ſyluas abiiſſet, Athamas liberis ſuis Ino Cadmi filiã ſuperinduxit nouercam, quæ eos tot apud patrem accuſationibus, tot dolis

eò compulit, vt conſcenſo aureo ariete (quem quidam ex Neptuno & Theophane genitum tradunt,& eius vellus à Phryxo Marti conſecratum,poſtremò inter ſidera relatũ) fuga ſibi conſulerent. Quapropter Iuno irata,furias in Athamantem immiſit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, vt cùm Ino ad ſe ire videret, hanc leænam & filios ſuos eiuſdem catulos arbitratus,rapto Learcho ex filiis altero, ſaxo illiſerit: quod Ino videns,cum Melicerto, altera prole fugiens, ſe ex rupe, quæ Leucothea dicitur,in mare præcipitem dedit. Statius,

Toru⁹ adhuc Athamas in ſanos flecteret arc⁹.

Hinc Athamantis,Helle eiuſdem filia: & Athamantiades, Athamantis filius. Vide INO. Stephanus ſcribit Athamantem filiam Aram habuiſſe,& Teon vrbem Ioniæ condidiſſe, quam Anacreon inde Athamantidem cognominat.

A'thamas, Theſſaliæ mons. Plin.inde Athamantes,populi.Lucan.lib.3,

-& vagus altis
Diſperſus ſyluis Athamas,&c.

A'thamas,fluuius,ſuo tactu,certo tamen tempore,ligna incendit.Ouid.

Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narratur,minimos cùm luna receſſit in orbes.

Athâna, oppidum.Plin.lib.6.cap.28.

Athanagíldus, Gothorum rex, regnauit annis XIIII.

Athanái,filius Zara,filii Adaia.1.paral.6.

Athanáricus,1 Hiſpaniæ rex,regnauit annis V I.

Athanáricus,Gothorum rex.

Athanáſius,præſul Alexandrinus,educatus ab Alexandro eius ciuitatis præſule,olim Dioconus in concilio Niceno Arrianorum:deinde maximas perpeſſus inſidias,ad Conſtantem Galliarum principem aufugit. Volater.

Athánes, fluuius Scythiæ vel Thraciæ in Iſtrum defluens.

Athar,ciuitas in tribu Simeon.Ioſue 19.

Athárrabis,vrbs Ægypti.Steph.

Athárſatha,filius Achelai,2.eſdræ 10. de quo & 1. eſdræ 2.8.

Athaúlphus,vel Ataúlphus, Gothorum rex.

Athenæ,ciuitas Græciæ inter Macedoniá & Achaiá,in ea litorali regione quæ olim Acte,deinde Attica vocata,quaſi Actica. Hanc Cecrops primus cõdidit,vnde Cecropia dicta:poſtea à Mopſo Mopſopia,& ab Ioue Xuthi filio Ionia:poſtremò autem Athenæ,à Minerua quam Græci ἀθήνην appellant. Ferunt enim Neptunum cum Minerua de vrbis huius nomine contendiſſe, tandémque inter eos ita conueniſſe,vt vrbi no mẽ imponeret, qui vtilius humano generi munus edidiſſet: cúmque Neptunus equum, Pallas oleam produxiſſet, victum ſuffragio vno Neptunum, Mineruæ conceſſiſſe, quæ vrbem recens cõditam de nomine ſuo Athenas appellauit. Vide Hyginum Fab. Poet. cap. 164. Fuit hæc ciuitas omnium bonarum artium inuentrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & Poetarum alumna. Virg. in Ætna,

Nunc hic Cecropiæ variis ſpectantur Athenæ
Carminibus,gaudéntque ſuiVictrice Minerua.

Tres quibuſdã fuerũt Athenæ, à quibus Athenæi, Athenienſes, & Athenopolitæ dicti.de tribubus Athenienſium vide Stephanum in Berenicide. De nouis Athenis Adrianis, vide Olympicum.

Athenæ̃um,locus Mineruæ dicatus,vbi profeſſores ſua ſtudia profitebãtur.Iulius Capit. Poſtea verò adoleuit,in Athenæo controuerſiis declamauit,audiẽtibus etiam imperatoribus ſuis. Lamprid. Ad Athenæum audiẽdorum & Græcorum & Latinorum rhetorum vel poetarum cauſa frequenter proceſſit.

Athenæ̃us,coſmographus Græcus.

Athenæ̃us, Peripateticus philoſophus è Seleucia Ciliciæ, Auguſti tempore,princeps aliquandiu patriæ ſuæ:deinde contracta amicitia cum Murena,qui contra Auguſtum cõſpirauerat, cum illo aufugit: captúſque, ac dimiſſus, cùm inſons reperiretur, reuertens Romam, multis eum ſalutantibus, illud Euripidis reſpondit, ἥκω νεκρῶν κενθμῶνα τ̃ σκότου πῦλας λιπών. Strabo.

Athenæ̃us Naucratita,grammaticus,M. Antonini principis tempore, librum Dipnoſophiſtarum compoſuit, varium opus & eruditum, vt Plinius alter Græcus ferè dici poſſit: quod ad nos ſanè haudquaquam integrum peruenit. eius epitome ab Hermolao Byzantio tantum relicta. author Suidas.

Athénion, pictor eximius,qui niſi iuuenis mortem obiiſſet,omnes ſui ordinis ſuperaſſet. Plin.

Athenodôrus, Athenienſis philoſophus Stoicus, Dionyſii Areopagitæ præceptor, hoc Auguſto documentum dedit, Cùm ira Cæſar te ceperit, nihil prius neque dixeris,neque feceris, quàm ipſa quatuor & viginti elementa literarum Græcarum tecum ipſe percurreris, & memoria recenſueris: vt ita concitatio illa quæ momentoſa eſt,mẽte aliò traducta, parui temporis interiectu langueſcat. compoſuit opus varium quod παίγνια inſcripſit. Suidas.

Athenodôrus, ſculptor marmorarius eximius, Plin.lib. 36.Item alius philoſophus Candonis filius, à vico quodam Cananita dictus. hic virtutem ſola virtute metiebatur.

Atheſinus,fluuius è lacu qui in Apennino eſt ſupra Carnos,& labitur in Iſtrum.

A'theſis,fluuius Galliæ Ciſalpinæ, ex Tridentinis

alpibus Tridentum alluit. Plin. Veronam diuidit: deinde ad latus Padi paludes gradiens, non longè à Brundusio in Adriaticum mare influit. Virgilius,

Siue Padi rapidis (aliàs ripis) Atheſin ſeu propter amœnum.

Athimus, Saracenorum rex.

Athlétes, primus Corinthiorũ rex, regnauit annis XXXV.

Athlibis, vrbs Ægypti, & alia Arabiæ. Steph.

Athmatha, ciuitas in tribu Iuda. ioſ. 15.

Athmónum, pars Cecropidis tribus. Steph.

Athochári, populi Scythici in Aſia, Herodoto.

Athos, vel Athon, mons quem Xerxes abſcidiſſe fertur, & velis feciſſe peruium, vnde à Iuuenale velificatus dicitur. hunc leporibus abundare teſtatur Ouidius:

Quot lepores in Atho, quot apes paſcuntur in Hybla. Situs eſt inter Macedoniam & Thraciã altitudinis mirandæ, vt vſque ad inſulã Lemnon vmbram porrigere dicatur. nónunquã mõs Thraciæ dicitur, vt Homero in hymno Apollinis. Nonnunquanm etiam Macedoniæ & Æmoniæ. Plinius & Pompon. Fuit & nomen Gigantis, à quo mons nomen habet. Virgil.

Quãtus Athos, aut quãtus Eryx. Eſt & ciuitas eiuſdem nominis ſuper eodem monte ſita.

Athrax, pater Hippodamiæ, primus artem magicam apud Theſſaliam conſtituit. Hinc ars Athracia pro magia dicitur Papinio,

-Athracia rubet & arte labor.

Athrax, fluuius Ætoliæ, à quo Athraces populi. Eſt & Straboni vrbs in Theſſalia. Vide ATRACIVS & ATRAX.

Athribîtis, præfectura, Stephano in Pſenaco.

Athrys, fluuius Thraciæ, in Iſtrum fluens.

Athýmbra, vrbs Cariæ iuxta Mæandrum, ab Athymbro condita, Nyſſa poſtea dicta. Steph.

Athýras, portus & fluuius iuxta Byzantium, & ſinus quidam, & fluuius Scythiæ. Steph.

Atimêtus, libertus Cæſaris, vt ipſe teſtatur in marmore dicato cineribus vxoris Homonoeæ, cum epitaphio pulcherrimo quod ſe legiſſe Romæ Tortellius teſtatur.

Atína, ciuitas vetus Campaniæ iuxta Pontinas paludes: dicta à morbis, qui Græcè ἄτας dicuntur, quos paludis vicinitas creat. Hanc Ptolemæ⁹ dixit fuiſſe Latinorũ mediterraneã. Virg.

Tela nouãt Atina potẽs, Tyburq; ſuperbũ, &c.

Atintánia, pars Macedoniæ, ab Atintane Macedonis filio. Steph.

Atiſcóti, populi Britannici.

Atlánticæ inſulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocãt, paruo inter ſe diuiſæ mari, decẽ milibus ſtadiorũ à Libya diſtãtes. Imbres illic rari mediocréſque, venti plurimum ſuaues ac roriferi. Solum pingue, nullo humano ſtudio excultum, perdulces fructus otioſæ multitudini præbet. Aer ſyncerus ac temperatus, & mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terra perflant venti, Boreas & Aquilo propter lõginquitatem vaſta & inania incidẽtes ſpatia fatigantur, priuſquam ad eas perueniãt. Qui verò à mari perflãt, Argetæ & Zephyri refrigerãtes, raros & tẽperatos imbres ex pelago efferũt. Illic cãpos Elyſios, & beatorũ domicilia ab Homero reliquiſq; poetis eſſe dicũtur.

Atlánticum mare, pars Aphricani in Mediterraneo à Mulucha fluuio, Mauros à Numidis ſeparante incipiens, & ad occiduum vergens, Abylam mõtem alluit, & ab Ampeluſia promõtorio terminatur.

Atlántides, quindecim filiæ Atlantis ex Pleione Oceani vel Deucalionis filiæ, & quæ Vergiliæ dicuntur: quarũ quinque Hyades nominatæ, à fratre Hya, ſororibus plurimum dilecto: reliquæ Pleiades à matre: Vergiliæ autẽ, quia Vere exoriuntur. Alexander ait Hyadas dictas, quòd fuerint Hyſes filiæ ex Bœotia. Alii ſeptem tantùm numerant, quarum vna quòd Si ſypho nupſit, non videtur. Cicero ait Hyadas à pluendo dictas. Noſtri ſuculas à ſuibus, quoniã ſues luto gaudentes, indicãt pluuias. Virg.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.

Atlas, Iapeti & Clymenes, vel Aſiæ Nymphæ filius, Promethei frater, Mauritaniæ rex, monitus oraculo, vt caueret à Iouis filio, nullum hoſpitio ſuſcipiebat. quod Perſeus Iouis filius indignè ferens, oſtendit ei caput Gorgonis, & ſtatim Atlas in montem conuerſus eſt. Cæterùm Atlas magnus fuiſſe aſtrologus dicitur, vnde cælum portare confingitur: déque ſphæra primùm inter homines diſputauit, locum præbẽte fabulis ſphæræ inuentione. Virg.

-vbi cælifer Atlas

Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptũ.

Atlas hominis ſimulachrũ, ſuſtinens columnas ædium, aut ipſum ædificium, ad ſimilitudinem Atlantis cælum humero torquentis, qui etiam Latino vocabulo Telamon dicitur. hi Atlantes plerunque gibboſi (vt inquit Seruius) fiunt, dum onera ſuſtinent, qui interdum compares ſunt, interdum auerſi, interdũ ſe inuicem ſpectant. Martialis,

Non aliter ridetur Atlas cum compare gibbo.

Atlas, rex Italiæ, pater Electræ vxoris Coriti.

Atlas, rex Arcadiæ, pater Maiæ, ex qua Mercurius natus eſt.

Atlas, mons Mauritaniæ ab Atlante rege Mauro cognominatus. Plin. Sed duo ſunt, teſte Herodoto: Vnus ad columnas Herculis: alter verò in interiore Libya remotior: cuius ſummitas nũ-

quam videri poteſt, quia nubes ab illo nec æſtate, nec hyeme diuelluntur. quem incolæ cæli columnam eſſe aſſerunt. Et, vt poetæ tradunt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuerſus. Cui etiam Virgilius formam viri tribuit,

Atlantis cinctum aſſiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulſatur & imbri:
Nix humeros infuſa tegit, tum flumina mento
Præcipitat ſenis, & glacie riget horrida barba.

Atlas, fluuius verſus Septentrionem ab Æpio mõte in Iſtrum fluens, ſic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus. Herod.

Atniel, Hebræorum iudex, iudicauit annis VIII.

Atóſſa, filia Cyri. Herod. lib. 4.

Atóſſa, Perſis olim imperauit, epiſtolarum conſcriptionem inuenit. Tatianus ex Hellanico.

Atráces, populi Ætoliæ, quibus nomen dedit Atrax, Ætoli filius: Atracia, ipſa regio, vnde Atracis dicta Hippodamia. Ouid. in Epiſtolis,

An fera Centauris indicere bella coegit,
Atracis Æmonios Hippodamia viros.

Atrácia, Vide ATRAX.

Atrácius, primus dicitur artẽ magicam in Thracia inueniſſe. Vide ATRAX.

Atræ, ciuitas inter Euphratem & Tigrim. Steph.

Atramítæ, populi Arabiæ fœlicis Plinio & Stephano.

Atráni, populi Hirpinorũ in Italia. apud Platonẽ.

Atratínus, conſul, collega Fuluii.

Atratínus, accuſator Cælii, vt in oratione Ciceronis, qui malè à quibuſdam Atracinus ſcribitur. Volater.

Atrax, fluuius Ætoliæ: à quo Atraces, populi cognominati Plinio libro quarto. Vide ATRACES & Stephanum in ἄσφαξ. Aliàs Athrax.

Atrax vel Atracia, ciuitas Theſſaliæ partis Pelaſgiotidis, ab Atrace Penei & Buræ filio condita. Stephanus.

Atréne, ciuitas. Steph.

Atrépatus, dux Medorum, à quo etiam Atrepatia. Strabo lib. 11, Altera pars eſt Mediæ Atropatia, ab Atropato duce nominata, qui ne ea Macedonibus ſubigeretur, obſtitit, cùm maioris Mediæ pars eſſet. Is poſtea rex declaratus, regionem hãc ſepoſuit, cuius ſucceſſores cũ Armeniorum regibus affinitatem contraxere.

Atrẽus, filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarum, Thyeſtem fratrem cõcubitu vxoris ſuæ Aeropes vſum exilio mulctauit: cui deinde reuocato proprios filios, quos ex Aerope ſuſceperat, comedendos appoſuit: cuius facinoris horrore, Sol retroceſſiſſe fertur, reuocato ad auroram curru. Quod vt Thyeſtes vlciſceretur, cum propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Ægiſthum ſuſcepit, qui Atreum & eiuſdem filium Agamemnonem interfecit.

Atrẽus Argis, Athenienſium rex.

Atrẽus & Thyeſtes, Mycænarum reges, regnarũt annis LX.

Atria, Ptolem. vrbs iuxta Venetias, poſted Aerea dicta, à cui⁹ ſubmerſione mare Adriaticũ appellatum. Stephanus aliam Atriam Bœotorũ gentis Celticæ commemorat.

Atrius, Thuſcorum rex, regnauit annis XXVII.

Atropos, vna ex tribus Parcis, quaſi ad nullius preces conuertatur, filia Denorgogonis vel Erebi & Noctis. Vide PARCA.

Atta, ciuitas Arabiæ fœlicis, authore Ptolemæo.

Attabes & Numenius, latrones famoſiſſimi, Prouerbio locum fecerunt, Conuenerunt Attabas & Numenius.

Attacum, oppidum Hiſpaniæ, Ptolemæo.

Attæa, ſtagnum in Botieo vrbe Phrygiæ, ſalẽ producens. Steph.

Atália, ciuitas conuentus Pergami. Eſt item vrbs Pamphyliæ in ora maritima. Strabo. Stephano vrbs eſt Lydiæ. aliquiverò (vt idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt.

Attalis, tribus Atticæ. Steph.

Attalus, Pergami rex, pecunia ditiſſimus, & ſplẽdida, abundantique ſupellectile. Plinius lib. 8. Propertius,

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à populo Romano donatus eſt eo regno: cùm liberos non haberet, populũ Romanũ hæredem fecit: eiúſq; ſubſtantia ampliſſima Romã eſt allata: vnde Attalicæ veſtes ſplẽdidæ, & opes ac traditiones Attalicæ. Fuit & Attalus quidam philoſophus.

Attályda, vrbs Lydiæ, condita ab Attye, poſt mortem eius à filio Lydo. Steph.

Attéius Philologus, Libertinus, Athenis natus; quem Capito Atteius iuriſcõſultus eius patronus, inter grammaticos rhetorem, & inter rhetores grammaticum fuiſſe ait, quẽ iuuiſſe ſcripta Salluſtii in componendo, author eſt Pollio. Coluit familiariſſimè Salluſtiũ, eóquemortuo, Pollionem. author Tranquillus.

Attélla, vel Atella, oppidum Oſcorũ in Campania, vbi grande amphitheatrum, vnde Attellanæ comœdiæ, ioculares & ſcurriles. Mantua.

Eſt locus Attellæ retinens cognomina priſcæ.
Hinc Attellani, apud Campanos inhoneſtiſſimi, quorum luxuria in ludis nimia erat.

Atthis, Cranæi filia, à qua regio Attica, cùm prius Actica ab Actione diceretur: ſiue ab Actæo rege, vt Fauorino & Lycophroni placet. Siue ab ἀκτὴ, quod littus ſignificat: quòd ea regio magna ex parte littoralis ſit.

Attica, Cranæi 11, Athenienſium regis filia, à qua prouinciæ nomen inditum.

Attica, regio Græciæ inter Achaiam & Macedoniã

ſita,in qua fuit vrbs Athenienſis. Strabo. Inũdauit Melochi x i Aſſyriorum regis tempore.

A'tticus, Platonicus philoſophus Romæ floruit, tẽpore Cõſtantini Cõmodi imperatoris.Eutrop.

A'tticus,Conſtantinopolitanæ eccleſiæ epiſcopus tempore Arcadii Conſtantinopolitani imperatoris.

A'tticus,conſul,collega Prætextati.

A'tticus,conſul,collega Cæſarii, tẽpore Theodoſii imperatoris.

A'tticus Veſtinus,conſul,collega Silii Neruæ,tẽpore Claudii Neronis imperatoris.

A'ttila, Vide ATTYLA.

Attiliânus, conſul,Pompeiani collega.

Attílius Regulus, conſul Romanus, primo bello Punico cùm Carthaginenſes ſæpe viciſſet,tandem per inſidias captus, Romam miſſus eſt à Carthaginenſibus pro permutandis captiuis, quam ipſemet permutationẽ diſſuaſit:& Carthaginem rediens,crudeliſſimè eſt necatus.Cic. lib.3.Officiorum.

Attrébates, populi Galliæ Belgicæ. Cæſar & Plinius.

A'ttyla, Scytharum rex, ſubacta Pannonia, Italiam ingreſſus, Aquileiam ſubuertit : in Germaniam tranſiens , plurimas vaſtitates edidit: domum reuerſus, dum nouis nuptiis operam dat, vino plenus , effuſo è naribus multo ſanguine,ſuffocatus eſt.

A'ttyla,Hunnorum dux.Volat.lib.8.

Atuacûtum, Galliæ Belgicæ vrbs, Ptolemæo: hodie Antuerpia,vulgò Antorff.

A'tura,oppidum Galliæ Aquitanicæ.

Atúria,pars Aſſyriæ,in qua Nin⁹ ciuitas.Strabo.

Atúrius,Galliæ fluuius,teſte Ptolemæo.

Atys,fluuius.Claudianus,

Lucus erat prope flumen Atim,&c. Euſtathius à celeritate,quaſi ſagittam,dictum eſſe ait.

Atys,Siciliæ fluuius. Plin.lib.3.cap.8.

Atys,cui Iſmene Œdipi filia fuit deſponſata, ſed tamen ante nuptias à Tydeo interfectus eſt.

Atys, puer Cybele adamatus, ſacríſque ſuis præfectus ea lege, vt perpetuò caſtitatem ſeruaret. Sed cùm poſtea voti ſui parum memor, Sagaritidem nympham compreſſiſſet, ab irata dea in furorẽ actus,teſtes ſibi execuit:cúmque etiã manus ſibi afferre conaretur, miſeratione Cybeles in pinum arborem mutatus eſt.Ouid.10. Metam. -Cybelius Atys

Exuit hac hominem,trũcóq; induruit illo, &c.

Atys,Crœſi Lydiæ regis filius,qui cùm antea ſemper mutus fuiſſet,in eo tandẽ prælio,quod Lydiæ ſeruitutem attulit,cùm Cyri militem videret ſublato enſe patri ſuo cædem illaturum,nimia loquẽdi cupiditate, linguæ vinculum abrupit , claráque voce patris ſui interitũ deprecatus eſt. Herodotus lib.1.

Atys,ex Hercule & Omphale prognatus,filios habuit Lydum,à quo Lydia dicta: & Tyrrhenũ,à quo Tyrrheni appellati ſunt, de quibus in ſequentibus.

Atys Indiacus , ex Lymniace Gangis filia progenit⁹,in Andromede nuptiis occiſus eſt à Perſeo. Ouid.lib.5.Metamorph.

-erat intus Atys,quem flumine Gange
Edita Lymniace vitreis peperiſſe ſub vndis.

Atys Syluius,Albæ Syluii filius , quem Euſebius Ægyptium Syluiũ vocat.hic cùm viginti nouẽ annis regnaſſet , Capy filio relicto diẽ clauſit.

A V

Aua,Nomen idoli,4.reg.18.19.iſa.37.

Aualites ſinus,in dextra parte rubri maris.Steph. Vide ABALITES.

Auántici,populi Heluetiorum,ab oppido Auantico in alpibus ſito dicti,quibus Plinius lib.3.

A'uara, ciuitas Arabiæ,ab Areta Obodæ filio nominata & condita,&c.Steph.

A'uari,populi Italiæ à Francis victi.

Auáricum,oppidum Galliæ Biturigum.Cæſar in Commentariis.

Auâſis,vrbs Ægypti,quæ & Oaſisvocatur.Steph.

A'uatha vel A'uara,oppidum Arabum. Steph.

Auctônus,filius Apollinis & Cyrenes Penei filiæ.

Aúcula, vrbs Tuſcorum,Ptolemæo:alii Aquula.

Auélla , vrbs Campaniæ abundans optimis nucibus,quæ dicuntur Auellanæ.Virg.

Et qui maliferæ deſpectãt mœnia Auellæ. Vide ABELLA & ABELLINATES.

Auénio,vrbs Galliæ Narbonenſis, quam Pontifici Clementi vendidit Ioanna Siciliæ regina. Volaterranus. Stephano vrbs Maſſiliæ, iuxta Rhodanum.*Auignon.*

Auentînus,mons Italiæ, non procul à Roma, in quo Præneſte oppidum ſitum eſt.

Auentînus, vnus ex ſeptem vrbis Romæ montibus,cuius radicem Tiberis præterlabitur:ita dictus ab auibus(vt ex ſententia Næuii refert Varro)quarum ob ſitus opportunitatem, amníſq; vicinitatẽ,maxima ibi copia erat.vel ab Auentino Albanorum rege, in eo extincto & ſepulto:vel ab aduentu hominum,qui ad Dianæ tẽplum,quod eo in monte à communi Latio cõditum fuit,commeabãt: vel ab aduectu, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mõs à reliquis vrbis Romæ montibus paludibus diſcretus . Vnde ratibus ad eum aduehebantur, quadrantem pro naulo perſoluentes.

Auentînus,cognomẽto Syluius, Albanorum rex, pater Procæ,Romuli Syluii filius,cui fulmine occiſo ſucceſſit : regnauit annis x x v i i : in Auentino ſepultus,cui nomen indidit.

Auentînus , filius Herculis ex Rhea , Turno ad-

uerſus Æneam ſuppetias tulit. Virgil. 7. Æneid.
Victoréſq; oſtẽdit equos ſatus Hercule pulchro
Pulcher Auentinus.

Auérni, populi Aquitaniæ ſuper Ligerim, ducẽtis millibus bellatorum primò, deinde duplicatis aduerſus Cæſarẽ cum Vergentorige prælium commiſerunt: quum prius aduerſus Maximum Æmilianum & Domitium Ænobarbam etiam ducentis hominum millibus conflixiſſent. Strab. lib. 4. Vide ALVERNI & ARVERNI, Stephano.

Auérnus, lacus Campaniæ prope Baias, quẽ Plutoni dicatum, & inferorum limẽ eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἄορνος, hoc eſt, auibus carens: ſiue quòd aues ſuperuolantes graui eius odore enecarẽtur: ſiue quòd ſulphureæ exhalationes aerem vſqueadeò extenuarent, vt aues ſuſtinere non poſſet. Virg. lib. 6. Æneid.

Quã ſuper haud vllæ poterãt impunè volãtes
Tendere iter pennis, &c.

Vnde locum Graii dixerunt nomine Auernũ. Hoc Auguſtus intelligẽs, diſiectis ſyluis, amœna reddidit loca. Capitur plerunq; pro ipſo inferorum loco, vel propter fœtorẽ, vel propter Necromãtiam, quæ ibi exercebatur. Lucretius libro ſexto,

Principio quòd Auerna vocãt, nõ nomẽ id ab re
Impoſitũ eſt, quia ſunt auibus cõtraria cũctis.

Strab. lib. 6, Contiguus Baiis Lucrinus adeſt ſinus, intra quẽ Auernus eſt. Vide AORNOS.

Auerrúncus, Deus apud Romanos, qui mala auerruncare, hoc eſt depellere, atque auertere putabatur. Cuiuſmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcirco ἀλεξικάκους, ἀποτροπαίους, & ἀπόρροπαίους appellabant. Pacuuius apud Varronẽ lib. 6. de Ling. Lat. Deus qui meis rebus præeſt, Auerrũncus.

Auſidẽna, Ptolemæo, vrbs Italiæ, Caracenorũ qui ſub Ferentanis ſunt, hodie adhuc extat.

Aufidus, vel Auphid⁹, Apuliæ fluuius eſt, ex Hirpinis montibus oriens, & Canuſium vrbẽ præterlabens, in Adriaticum mare ſeſe exonerat. Plinius. A quibuſdã Canna, quo nomine vicus ei ſupereminens vocatur, celebris Romanorũ clade. Strabo verò lacum eſſe in Apulia dicit. Horatius libro 3. Carminum,

Dicar, qua violens obſtrepat Aufidus, &c.

Auful, Galatiæ rex, Toletam multis annis obſeſſam demum cæpit, & Chriſtianorum religioni reſtituit. Blond. lib. 3. decad. 1.

Auga, æ: vel Auge, es: vel Augea, æ, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Alæo patre (cùm ab Hercule corrupta deprehenderetur) in vrna quadam cum Telepho filio impoſitam, & in mari demerſam, Palladis prouidentia ad Caici oſtia delatam, & à Theutrãte exceptam fuiſſe, quam ille in vxorem duxit, Telephúmque pro filio educauit, & regni ſucceſſorem inſtituit. Strabo lib. 13. Diodorus lib. 5, Auge (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre grauida deprehenſa, nauclero cuidam tradita eſt ſubmergenda. Sed antequam ad mare peruenireṭ, vrgente tempore partus, Telephum peperit, quẽ inter virgulta abdidit, qui poſtea inuentus à paſtoribus, Coritho regi datus eſt, & Telephi nomine appellatus, quòd à paſtoribus inuentus eſſet pendens ab vberibus ceruæ. Auge verò à mercatoribus, qui illam à nauclero dono acceperant, in Cariã ad Teuthrãtem regẽ delata eſt, vbi poſtea à Telepho filio fuit agnita.

Aúgarus, Oſchœnorum rex.

Augáſii, populi Maſſagetarum. Steph.

Auge, Tegeatis poetria, μελοποιός. Stephanus.

Augêa, vrbs Locrenſium, cuius meminit Homerus, & αὐγείας ἐεσπφῆς. Eſt & altera eiuſdẽ nominis in Laconia. Stephanus.

Augéas, rex Elidis, filius Solis & Naupidames, filiæ Amphidamantis, quem Hyginus inter Argonautas connumerat. bubile habuit trium millium boum capax, nunquam ante Herculis aduentum repurgatum: cui cùm Augeas id purgandum locauiſſet, Hercules Alpheum fluuium eò immiſit, eiuſque aquis triginta annorum fimum, quem egerere longum fuiſſet, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cùm pactam ſibi mercedem exigeret, tergiuerſante Augea, Phyleum filium eius arbitrum delegit: qui cùm ſecundum Herculem pronuntiaſſet, pulſus à patre in Dulichium inſulam confugit. Quam rem ægrè ferens Hercules, Elim diripuit, & Augeam interemit, reuocatúmque Phyleum patris loco regnare iuſſit. Ex Comment. in Homerum.

Augéas, Athenienſis comicus, Athenæo.

Augiæ, vel géæ, oppidum aliud in Laconia, alterum in Locride, Homero. Vide AVGEA.

Aúgila, vrbs Libyæ. Steph.

Augías, Solis nomine, re autem ipſa Phorbantis filius ex Hirmine Nelei, aut Nyctei, aut Epochi filia, ex cuius oculis aiunt radios tanquam ſolares miſcuiſſe. Eadem de hoc dicunt quæ de Augea.

Augur, conſul, Annii Veri collega.

Augurínus, conſul, Sergiani collega.

Auguſta Cæſarea, vrbs ſupra Iberũ in Hiſpania citeriore, diſtat à Numãtia ad octoginta ſtadia.

Auguſta Treuerorum, vrbs Galliæ Belgicæ, vulgò *Trier.*

Auguſta Gemella in Hiſpania. Authores Strabo & Plinius.

Auguſta Vindelicorum, vulgò *Aug ſpurg.*

Auguſta emerita, ciuitas Luſitaniæ, ab emeritis

Auguſti militibus,huiuſque conditoribus nomen ſortita. Nam(vt Diomedes refert)quo tẽpore Cæſar Auguſtus, Cantabris & Aſturibus deuictis,in Italiam rediret,reliquit milites qui ſupra ætatem forent,atque conceſſit ipſis,vt in Luſitania Auguſtam emeritam conderent.

Auguſtæ,vrbs in Cilicia & in Italia.Steph.

Auguſtæ,coniuges Imperatorum dicebantur dũ viuerent: diuæ autem poſt mortem.Hoc nomẽ adeptæ ſunt,Liuia Auguſti,Agrippina Agrippæ,Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellii, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus lib.14.

Auguſtánica, Vide PELVSIVM.

Auguſtínus, Beati Ambroſii diſcipulus, Hipponenſis epiſcopus.

Auguſtodûnum, Heduorum vrbs in Gallia. Cæſar & Pomponius.

Auguſtóritum,Pictonum vrbs,Ptolemæo.

Auguſtulus,imperator,ab vrbe condita 1228.

Auguſtus,vel ab augurio, vel ab augẽdo dictus, Romanorum Imperator ſecundus,patre Octauio ſenatore genitus,Cæſaris nepos,imperauit annos LVI, quadragéſimo ſecundo anno imperii ſui, poſteaquam firmiſſimã veriſſimámque pacem cõpoſuiſſet, Chriſtus Dominus in Bethlehem natus eſt: cuius aduentui pax iſta famulata eſt. Eutropius libro 7.cap.2.Et Lucas Euangeliſta cap.2. refert ab hoc edictum exiiſſe,vt cenſeretur orbis vniuerſus.

Auia,vel potius Liuia,vrbs Hiſpaniæ,Ptolemæo.

Auídius Caſſíus,ab Orientalib⁹ imperator dict⁹.

Auiênus,cõſul,tẽpore Valentiniani imperatoris.

Auiênus Iunior,conſul,Probi collega.

Auim,Nomen ciuitatis tribus Beniamin.ioſ.18.

Auíola,conſul,tempore Gordiani imperatoris.

Auith,ciuitas in qua regnauit Adad,quartus rex in Edom.geneſ.36.

Aulæ, nauale Cilicũ inter Tarſum & Anchialen. Stephanus.

Aulérci,populi Galliæ Lugdunenſis apud Cæſarem.vulgò Rouen.

Aulis,is,vel idis,regiuncula Bœotiæ petroſæ,à caſtrametatione nomen ſortita. Straboni,ciuitas iuxta Chalcidẽ in Bœotia. Ouid.12.Metamorphoſ. -Bœotáque tellus
Aulide piſcoſa,puppes tenuiſſet ituras.Seruius ait inſulam eſſe & oppidũ cum portu,50 nauiũ capaci in Bœotia, in quem portũ Græci ſub Agamemnone in Troiæ excidium coniurarunt. Virg.4.Æneid.
Non ego cum Danais Troianã excindere gẽtẽ Aulide iuraui. Lucanus,
Euripuſque trahit curſum mutantibus vndis, Chalcidicas puppes ad iniquã claſſibus Aulim. Vide Ptolemæum & Homerum Iliad.2.

Aulocrêne,regiuncula minoris Aſiæ,in conuentu Apameno, per quam ab Apamia in Phrygiam itur. Ibi platanus oſtenditur, ex qua pependit Marſyas victus ab Apolline. Plin. lib.16. cap. 14.& lib.5.cap.29.

Aulon,mons Calabriæ contra Tarẽtinam regionem,ferax boni vini.Martialis,
Nobilis & lanis,& Baccho fertilis Aulon.
In eo eſt & oppidũ eiuſdẽ nominis.Eſt & vrbs Ciliciæ.

Aulon,vel Aulona, Corinthiorũ colonia in Macedonia.Plinius.

Aulon,Stephano,vrbs eſt Laconica, vna ex centum: & alia Arcadiæ, & alia ciuitas vel locus Cretæ: item Arabiæ locus: & alia à Crotoniatis condita,Caulonia etiam dicta. Vide CAVLVM & CAVLON.

Aulon, authore Hieronymo,vallis grandis atque campeſtris,in immenſam longitudinem ſe extendens: quæ circũdatur ex vtraque parte mõtibus ſibi inuicem ſuccedentibus & cohærentibus,qui incipientes à Libano,& vltra vſque ad deſertum Pharan perueniunt. Súntque in ipſo Aulone vrbes nobiles, Scytopolis,Tyberias,ſtagnúmque prope eam: ſed & Iericho,mare mortuum,& regiones in circuitu, per quas medius Iordanis fluit.

Aúola, Vide HYBLA.

Au.Aternius Fontinalis, conſul,collega Sp. Tarpeii Capitolini, anno ab vrbe condita 300.

Au.Attilius Calatinus,conſul,collega C. Sulpitii paterculi,anno ab vrbe 495.

A.Cornelius,magiſter equitum,anno ab vrbe cõdita 330.

A. Cornelius Aruina,dictator, anno ab vrbe cõdita 430. Liu.lib.7.

A. Cornelius Coſſus, conſul, collega T. Quintii Cincinnati Pœni,anno à condita vrbe 328.

A. Cornelius Coſſus,Conſul, Valerii Coruini collega,anno ab vrbe condita 415.

A.Cornelius Coſſus,dictator,anno ab vrbe 371.

A. Cornelius Coſſus, tribunus militum,anno ab vrbe condita 330. Liu.lib. 4. Oroſ.lib.2.cap.13.

A. Cornelius Coruinus, conſul, collega Vinitii Quartini,anno ab vrbe condita 797.

A.Cornelius Scipio Aruina, conſul, collega Popilii Lenatis,anno ab vrbe condita 406.

A. Gabinius,conſul,collega L. Piſonis Cæſoniani,anno ab vrbe condita 696.

A. Hirtius,conſul,collega C. Vibii Pauſæ,anno à condita vrbe 711.

A.Licinius Nerua,conſul,collega, Q.Cæſilii Cretici,anno à condita vrbe 759.

A. Manlius Atticus, conſul, collega Q. Luctatii Catuli Cerci,anno ab vrbe condita 512.

A.Manlius Atticus,conſul, collega C.Sempronii

Blæſi,anno ab vrbe condita 519.
A.Manlius Torquatus,conſul, collega Q. Caſſii Longini,anno ab vrbe condita 590.
A.Manlius Capitolinus tribunus militum, anno ab vrbe 351.&367.
A. Manlius, decemuir, anno ab vrbe condita 303.
A. Poſthumius Albinus,cõſul, collega C.Lucatii Catuli Cæreonii, anno ab vrbe condita 511.
A. Poſthumius Albus,cõſul,collega Sp.Furii Medulini Fuſci,anno ab vrbe condita 290.
A. Poſthumius,tribunus militum, anno ab vrbe condita 373.
A. Poſthumius Regillenſis, conſul, T. Virginii Tricoſti collega, ſe cõſulatu abdicauit:inde dictator factus,anno ab vrbe condita 258.Liu.
A. Poſthumius Regillenſis, tribunus militum, anno ab vrbe condita 556.
A. Poſthumius Tubertus, dictator, anno ab vrbe condita 325.
A. Semprotinus Atratinus,conſul,collega M.Minutii Augurini,anno ab vrbe condita 257.
A. Virginius Cœlimontanus, conſul, collega T. Vetuſii Geminii, anno ab vrbe condita 260.
A. Virginius Rutilus, conſul, collega Sp. Seruilii priſci,anno ab vrbe condita 278.
A. Vitellius I x Romanorum Imperator, imperauit menſibus v I I I, diebus x.
A.Vitellius,conſul, collega L. Viſpani Publicolæ,anno ab vrbe condita 800.
A. Voluſius Saturninus,conſul,tempore Domitiani Imperatoris x I I I,anno ab vrbe cõd.839.
Auo vel Auus,Ptolemæo, fluuius Hiſpaniæ citerioris, Celerinorum populorum ſupra Bracaras & Gronios agrum alluit.
Aura, nomen canis.
Auran,Locus in vicinia Damaſci.ezech.47.
Auras,fluuius Europæ ab Hæmo in Hiſtrũ fluẽs. Herodotus lib.4.
Aurélia,familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (χελίου Græci vocant) dicta, quòd ei publicè à populo Romano datus ſit locus in quo ſacra faceret Soli. Feſtus. Fuit & mater Cæſaris.
Aurígda,Ptolemæo,vrbs Cyrenes.
Aurôra,Titanis & Terræ filia, Luciferi & ventorum mater,Tithanum Laomedontis fratrẽ rapuit,ex quo Memnona ſuſcepit: Tithanũ autem ita adamauit, vt ſenem iam factum, herbarum virtute & ope medica iuuentuti reſtituerit. Dicitur & Cephalum rapuiſſe.Sapho apud Naſonem,

Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebã,
Et faceres,ſed te prima rapina tenet.

Aurôra,matutinus ſplendor,quem cernimus ante Solem eleuatum.quam ideo poëtæ Tithani dicunt filiam, nõ quia ex Tithano natam credant, ſed ex Sole, quem ſæpiſſimè ex nomine aui Tithanum vocant.Terræ autem ideo dicitur filia, quia videtur intuentibus è terra prodire. Ex Bocatio.
Aurúnca,Latii ciuitas, ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio condita: à qua Aurunci,vetuſtiſſimi Latii populi. Virg.7.Æneid.

-& quos de collibus altis
Aurunci miſere patres.

Aurũnus, filius Crani,anno x x I I I I Arii, apud Ianigenas Razennos regnauit.Beroſus.
Auſa,ciuitas Hiſpaniæ,Ptolemæo.
Auſchíſæ,populi Libyæ, Herodoto lib.4. Steph. αὐσχίσαι.
Auſci,populi Aquitaniæ,Plinio.
Auſéi,populi Libyæ.Steph.
Auſer,vel Auſeris,fluuius Italiæ, prope Leucam, cuius olim pars riuus ille, qui iuxta Piſas nũc labitur,fuit. Strabo pro Auſeri,Æſarem ponit.
Auſígda,vrbs Libyæ.Hecaræus inſulam eſſe ſcribit Stephano.
Auſítis, regio in qua natus eſt Iob.Hebræis Hus.
Auſon,vel Auſonius,Vlyſſis & Calypſus filius, à quo poſtea Italia Auſonia dicta eſt, & eiuſdẽ populi Auſones,Auſonii,Auſonides. Vide Stephanum de deriuatis ab Auſone. In Italiã venit anno ante vrbem conditã 290:claſſe ab Auruno exceptus eſt,cui & ſedem in orientali Italia conſignauit.
Auſónia,pars Italiæ in qua ſunt Beneuentũ,Tarracina,ab eodem Auſone dicta,Feſto.nunc pro tota Italia ſumitur,quæ Apennino finitur.
Auſones,antiquiſſimi Italiæ populi, ſupra Circeios,Oſcis finitimi,qui ea tenuerũt loca, in quibus poſtea conditæ fuerunt Cales & Beneuentum. ita dicti ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio, qui eiſdem in locis Auruncam vrbem cõdidit.Feſtus.Hi primùm extrema Italiæ littora coluiſſe dicuntur,quæ à Lacinio promontorio vſque ad Salentinos extenduntur: vnde & eius loci mare, Auſonium eſt appellatũ Plinio lib. 3. cap.10. Poëtæ tamen ſuo more Auſoniæ nomen vniuerſæ communicant Italiæ, Italóſque omnes Auſonios appellant. Virgil.4.Æneid.

Quæ tandem Auſonia Teucros conſidere terra
Inuidia eſt? Idem 12. Æneid.
Sermonẽ Auſonii patrium,moréſque tenebũt.

Auſónium mare, alias Siculum, pars Ionii Brutiam alluens,à Tarento incipit: ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio,qui illic regnauit.
Auſónius ſophiſta,ſcripſit epiſtolas, & alia quædam ad Nonnum. Suidas.
Auſónius, Gallus Burdegalenſis poeta, cuius extant epigrammata.
Auſter,ventus meridionalis calidus & humidus, exitialis & morboſus, ab hauriendis aquis di-

ctus: vnde etiam Græcè eadem ratione νότος appellatur: quoniam νοτὶς Latinè humor dicitur. Virgil.1.Georg.

-vnde ſerenas
Vĕtusagat nubes,quid cogitet humidus Auſter Et 4. Georg.
Frigidus vt quódã ſyluis immurmurat Auſter Hinc Auſtrale & Auſtrinum, νότος.

Auſtrária,inſula Oceani Septentrionalis, à Romanis Gleſſaria, dum Germanicus Cæſar ibi res claſſibus gereret. Plin.lib.37.cap.3.

Auſugáni,populi inter Peltriam & Trideutũ,ab Auſugo oppido,quod nũc vallis Suganavulgò appellari ſolet,in qua magna eſt lanarũ copia.

Autánder,filiã habuit Tagirã.Steph.in Thauchira.

Autariátæ,gens Theoſpratica.Steph.

Authe,Alcyonei gigantis, qui Herculis telis confoſſus eſt,filia. Is enim filias habuit ſeptẽ, quæ ob patris mortem in mare ſeſe præcipitantes, ab Amphitrite in halcyones aues mutatæ ſunt. Harum nomina,Phoſonia,Authe,Methone,Alcipe,Pallene,Aſterie,& Drimo. Ianus Parrhaſius in Claudianum.

Autíni vel Autéri,Ptol. Hibernia inſulæ populi.

Autocánes,mons Homero in Hymnis.

Autólia,vel Autíclia, Sinonis primi,vel Autolyci filia,quæ cùm Laërti Ithacæ regi nupſiſſet,à Siſypho latrone intercepta eſt & compreſſa,ex quo concubitu natus eſt Vlyſſes.

Autóloles,populi Mauritaniæ Tingitanæ, à Getulis oriundi,finitimos omnes curſus celeritate ſuperantes.Silius lib.3,

Nec non Autololes leuibus gens ignea plãtis,
Cui ſonipes curſu,cui ceſſerit incitus amnis,
Tanta fuga eſt.

Autólycus, filius Mercurii & Clliones Deucalionis filiæ, auus Sinonis, qui Troiã prodidit,vel etiã Vlyſſis. hic ſolebat nõ modò ſe,ſed etiam ea quæcunque furto abigebat, variè tranſformare. Homerus & Plato de rep.Ouid.

Naſcitur Autolycusfurtũ ingenioſus ad omne.
Alter fuit Parnaſſi incola,qui furto vicinorũ bona ſurripiebat.Strabo lib.9. Condidit Sinopen, fuitque Iaſonis comes.

Autólycus,nobilis pãcratiaſtes,cuius ſtatuã in foro fuiſſe author eſt Pauſanias. Plin.li.34. ca.8.

Automálax,præſidium Ptolemæo,vrbs Cyrenes, quæ & Pentapolis à quinq; eius præclaris vrbibus, Berenice,Arſinoe, Ptolemaide, Apollonia,Cyrene.Automala Straboni dicta. Stephano vrbs Libyæ.

Autómedon,vel Antomedon,Dioræ filius,Achillis auriga,& Pyrrhi armiger.Virgil.lib.2,

Vna ingẽs Periphas,&equorũ agitator Achillis
Armiger Automedon,&c.

Autónoli,gens Æthiopica. Steph.

Autónoe,Cadmi Thebarũ regis filia ex Hermione cõiuge,& Ariſtæi cõiúx,ex quo peperit Ætænẽ, Heſiodus in Theogonia. Ouid.lib.3.Metamor.

Autrícum,vrbs Carnutum,Ptolemæo.

Auus,fluuius Theſprotiæ,ad quem Parauæi populi habitant.Steph.

Auxîmum,Piceni vrbs in Italia,à qua Auximates populi dicti.Strabo.vulgo Oſinum dicitur: belli ciuilis tẽpore in poteſtatẽ Cæſaris venit.

A X

Axa,Filia Caleb,ioſue 15. iudicum 1.quæ 1. para. 3.Achſa ſcribitur.

Axánthos, inſula infra Hyberniã & Britanniam in Oceano ſeptentrionali.Plin.lib.4.cap.16.

Axaph,ciuitas in tribu Aſer,ioſue 19.quæ cap.11. ſcribitur Achſaph.

Axênus pontus,quem hodie Ponticum & Euxinum dicimus, ſic à truci accolarum barbarie appellatus.ἄξενος enim inhoſpitalis eſt. Nam, vt Strabo lib.7.tradit, ſolebant Scythæ, maris huius accolæ,hoſpites immolare,eorúmq; carnibus veſci, caluiſque vti loco poculorum. Ouidius de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Axîa, vrbs Locrorum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni.Eſt & alia Italiæ.Steph.

Axíaces,fluuius qui & Hypanis.Vide HYPANIS.

Axíochus,philoſophus,cui Plato librũ de monte ſcripſit,& dicauit.

A'xion,frater Alpheſiboeæ quæ Alcmeoni nupſit, à quo Alcmæõ ipſe interfectus creditur: vel,vt Ouidius,à filiis Callirhoës.

A'xium, Ptolemæo cap.10.lib.3.ciuitas Myſis inferioris,vel Mediæ inferioris.

A'xius,fluuius Paphlagonũ per Mygdoniã fluẽs. Plin.lib.4.cap.10, Mox Antigonæa,Europus ad Axium amnem, eodẽ nomine alius, per quod Rhedias fluit.Homero li.2.Iliad.οὖ κάλλιστον ὕδωρ, id eſt,cui pulcherrima eſt aqua. Herodot. lib. 7. Labitur in ſinum Thermaicum, efficit pecudem nigram quæ ex eo potauit, diuerſa ab Heliacmone vicino amne natura, qui velleris nitorẽ potæ ex ſe pecudi aſſeruat.Vide AXVS.

Axon,Ionum fluuius in minore Aſia.Plin.lib.5. cap.57.fluuius item eſt in Caria.

Axôna, fluuius in extremis Remorũ. hinc Axones, eius accolæ.Lucan.lib.1,

Et Biturix longíſque leues Axones in armis.

Axos,vrbs Cherroneſi Thraciæ.

Axumítes, metropolis Æthiopum.Steph.

Axus,Macedonum fluuius. Vide AXIVS. Stephano,Axus ciuitas eſt Cretæ.

A'xylus, Phryx è ciuitate Ariſbe, inſigni erat humanitate & beneuolentia in hoſpites.,Homerus lib.Iliados 6.

Aza,Nomen viri.1.eſd.2.

Aza, vrbs Palæſthinæ, quæ & Gaza, ab Azone Herculis filio. Steph.

A'zabel,rex Syriæ.

Azan,mõs Arcadiæ,Cybele deorum matri ſacer: à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocatam volunt: quam tamen Stephanus ab Arcadica muliere nuncupatam mauult, quæ Azano dicebatur. Statius lib.3. Thebaid.

Venit & Idæis vlulatibus æmulus Azan.

A'zana, Æthiopiæ regio, ſinum rubri maris Barbaricum appellatum obtinens: à qua Azanum mare dictum,Plinio lib.6.

A'zanes, Arcadiæ populi,inter Græcos vetuſtate præſtantes,atque Parrhaſii. Strabo lib.8.

Azáni,Phrygiæ vrbs. Steph.

Azanîa,ſiue Azanium,vrbs Aſiæ minoris; Herodoto Æzanum. Vide Stephanum.

Azanías,Nomen viri.2.eſd.11.

Azánium, fons, ait Eudoxus, cuius aquam guſtantibus tantum vini tædium ſuperuenit, vt ne odor quidem eius perferatur. Vitruuius & Plinius afferunt talem fontem ſiue lacũ fuiſſe in agro Clitorio.

Azanoth-thabor,Ciuitas,terminus tribus Nephthali.ioſue 19.

Azá'reel, Nomen viri.1.para.12.25.

Azária,qui & Vzia, x l i i Iudæorum rex, regnauit annis l i i.

Azárias,Filius Amaſiæ regis Iuda.4.reg.14. qui 2.para.26.Ozias dicitur. Eſt & nomen ſacerdotis.2.para.26. Filius Iohanan.2.paral. 28. Filius item Ethan filii Zaræ filii Iuda.1. para.2. Vide & 1.para.6.

Azáricam,ſiue Azricam,Nomen viri.2.eſd.11.

Azau,Filius Nachor ex Melcha.gen.22.

Azaz, Pater Bala.1.para.5.

Azazêna,regio,à Romanis deuaſtata.

Azázias,Nomen viri.2.para.31.

Azbai,Nomen viri.1.para.11.

Azboc,Nomen viri.2.eſd.3.

Azêca, Ciuitas Amorrhæorum, quæ ſorte ceſſit tribui Iuda,ioſue 15.nehe.11. Hieronymo inter Eleutheropolim & Æliam ſita: quo loco deus grandine & lapidibus gentes perdidit.ioſue 10. Philiſtihim illic caſtra contra Iſrael habuerũt. 1.reg.17. Hanc reparauit Roboam rex Iuda.2. para. 11. & rex Babylonis eãdem debellauit. iere.34.

Azéi & Azeótæ,populi Troadis. Steph.

Azénia, pars tribus Hippotheontidis in Attica. Steph.

Azer,Nomen viri.2.eſd.3.

Azgad,Viri nomen.1.eſd.2.8.

A'zia,Nomen viri.2.eſdræ 11.

A'zilis,vel Aziris,vel Azirus, locus, vel vrbs, vel fluuius Libyæ,Stephano.

Azíris, ciuitas in Armenia minore, iuxta Euphraten. Ptolem.

Aziza,Nomen viri.1.eſd.10.

Azmáueth,Nomen viri.2.reg.23.qui 1.para.11.dicitur Azmoth,1.eſd.2.

Azmoth,Filius Ioada filii Achaz.1. para. 8.12.27. Filius item Iore.1.para.9. Nomen præterea cuiuſdam alterius,1.para.11.qui 2. reg.23. dicitur Azmaueth.

Azon,vide A Z A.

Azor,Filius Eliacim filii Abiud,matth.1.

Azôrus,vrbs Pelagoniæ Tripolitidis. Steph.

Azótii,populi in terra Chanáan contra aquilonem, ioſue 13.

Azôtus,Inſignis Palæſthinæ vrbs inter Aſcalonem & Ioppen in tribu Dan, in qua gigantes habitarunt, capta à Ioſue duce, ioſue 11. Sorte ceſſit tribui Iudæ,ioſue 15. Hæc vna è quinq; ciuitatibus Allophylorum, templo Dagon idoli nobilitata,1.regum 6. Quam,vt ait Stephanus, condidit quidam è mari rubro profugus, ex nomine vxoris ſuæ Azes. Volater.lib.11. Cuius in ſcripturis multa eſt mentio,iere. 25. amos 1. & 2.ſoph.2.zach.9.iſa.20.2.para.26. In hac Philippus prædicauit Chriſtum, act.8. Eſt & Azotus,vrbs Achaiæ. Pomponius. Strabo. Stephanus. vocabatur autem prius Peloria.

A'zriel,Nomen viri.1.para.12.

A'zuba,Mater Ioſaphat, filia Salai.3.reg.22. Vxor itẽ Caleb filii Eſrõ filii Iuda.1.para.2.2.para.20.

Azur,Pater Ananiæ prophetæ,ier.28. Pater item Iezoniæ,ezech.11.

Azzi,Nomen viri.2.eſdræ 12.

B

Baal,Aſſyriis,Iouis nomen,Punicis,dominum ſignificat, inquit Auguſtinus: vnde Baalſamen, quaſi dominũ cæli dicunt. fuit autem idolũ Samaritanorum & Moabitarum. Græci Martem putant,num.22.quod deſtruxit Gedeon, iudic. 6. Eſt & nomen loci,1.para.5. Filius item Ioel,1. para.5. Filius Abigabaon,1. para.8. Poſtremò filius Iahiel,1.para.9.

Baâla, ciuitas in tribu Iuda, ioſ. 15. quæ & Cariathiarim & Cariath-baal dicitur.

Baálath,ciuitas in tribu Dan,ioſ.19. Ciuitas à Salomone condita,3.reg.9.

Baal-berith,idôlum.iudicum 9.

Baal-gad, Nomen montis ſub monte Hermon, ioſue 11.13.

Baal-haſor,Locus infra Ephraim vrbem Beniamin,2.reg.13.

Baal-hermon,Mons circa Libanũ in Palæſthinæ

finibus.iudic.3.
Baália,Nomen viri.1.para.11.
Baal-iada,Filius Dauid.1.para.14.
Baálim,idôlum,1.reg.7.2.para.28.iere.2.Rex item filiorum Ammon,iere.40.
Baal-meon, Ciuitas Amorrhæorum, quæ ſorte obtigit filiis Ruben.nume.32.ioſ.13.Hæc eadem dicitur Beel-meon.
Baal-phárasim, locus in terra Chanaan. 2.reg.5. 1.para.14.
Baal-thamar,Vicus iuxta Gabaa,in tribu Beniamin.iudic.20.
Baána, Filius Remmon Berothitæ,2.reg.4. Pater item Eled,2.reg.23.Filius item Ahilud,3.reg.4.
Baáſa,I I I rex Iſrael,regnauit annis X X I I I. impius omnem Hieroboã familiam & Nadab interfecit.3.reg.15.Ioſeph.lib.8.cap.8.
Baáſa,Filius Ahia.4.reg.9.
Baba,Mauritaniæ oppidum,Auguſti colonia,Iulia Campeſtris appellata.Plin.lib.5.cap.1.
Babáctes,& Bactes,Bacchi cognomen,ἀπὸ τῆ βαζάζειν,quod eſt vociferari.Bacchæ enim in Liberi patris Orgiis inconditos quoſdam vlulatus edebant.
Babæ,vrbs Libyæ.Steph.
Babel,ciuitas,gene.11.Stephano,Seleucia dicta.
Babrántiũ, vel Babras, Stephano, Oppiduli nomen eſt Æolidis prope Chium, à quo gentile Babrantius.
Bábylas,præſul Antiochenus,vitæ meritis & doctrina præſtantiſſimus.Euſeb.
Bábyle,ciuitas.Steph.
Bábylon,vrbs olim Chaldææ totius caput, à qua magna Meſopotamiæ, Aſſyriæque pars Babylonia appellata eſt. Plin. lib. 6.cap. 26. Hanc Strabo lib.16. à Semiramide conditam tradit. Hebræorum verò literæ originẽ eius à Nembroth gigante,& à linguarum confuſione Babel nominatam volũt.Ambitus eius quadringẽtorũ octoginta ſtadiorum, Euphrate fluuio mediam eam interfluente. Murum habuit coctili latere,atque interfuſo bitumine compactum,adeò latum, vt quadrigæ ſibi inuicem occurrentes,facilè pertranſire poſſent:foſſa extrinſecus latè patẽs, vice amnis circunfluebat: à fronte murorum centum portæ æreæ. Hæc vrbs cùm aliquando defeciſſet, & Semiramis circa cultũ corporis occupata eſſet, ſoluta adhuc altera crinium parte,ad eã recuperandam cucurrit:nec prius decorem capillorum redegit in ordinem,quàm vrbem in ſuam poteſtatem vidit reſtitutam.Lucanus lib.1,

Cúmq; ſuperba foret Babylon ſpolianda trophæis Auſoniis,&c.

Bábylon,Ægypti caſtellũ, Straboni natura munitum,à Babyloniis huc commigrãtibus conditum. Vna hîc è tribus erat legionibus quæ Ægyptum cuſtodiebãt. Ptolemæus hanc quoque Babyloniam vocat, hodie Chairum vel Æcairum appellant,quæ non caſtellum eſt,ſed vrbs maxima complures complexa populos. Hanc aliqui à Cãbyſe Perſarum rege Cyri filio cõditã ſcribunt.Apud Stephanũ βαζυλών, ciuitas in Ægypto nominatur. Vide MEMPHIS.
Babýrſa,caſtellum munitiſſimum Atropatiæ regionis in Aſia,prope Artaxatam vrbem. Strabo lib.11.
Babytáce,vrbs Perſica.Steph.
Bacáles, populi Libyæ iuxta mare. Herod.libro hiſt.4.
Bachácar,Viri nomen.1.paralip.9.
Baccæum,Hiſpaniæ gens.Steph.
Baccha,villa circa Mœotidem.
Bacchánal,vel Bacchanale, locus in quo Bacchi feſta celebrantur(διονύσιον.)Plautus in Aulula. Ad Bacchas veni in bacchanal.
Bacchanália, quæ & Dionyſia, Bacchi feſta, in quibus viri per noctẽ fœminis & teneræ ætati turpiter admiſcebãtur per dolũ.Vnde eſt illud, Qui Curios ſimulant, & Bacchanalia viuunt. Hæc à multis Græciæ vrbibus triẽnio quoque celebrantur.
Bácchemõ,Lactátio,Perſei & Andromedæ filius.
Bacchémones, populi Orientales, Bocatio, qui poſtea ab Achemenide Bacchemontis filio Achemenides appellati ſunt: hi Apollinis ritus ſe inueniſſe aſſerunt.
Bacchíadæ, Corinthii, à Bacchia Dionyſii filia oriundi:qui cùm Actæonem Meliſſi filium in nocturnis Orgiis diſcerpſiſſent,eius necẽ tam impotenter tulit Meliſſus, vt obſeruato Iſthmiorũ tẽpore,ſtans ante arã, Diras Corinthiis imprecatus ſit, niſi filii ſui necem vlciſcerentur,carmineque peracto,protinus ſe præcipitẽ dederit.Corinthii itaque vt ſe religione ſoluerent,Bacchiadas ex vrbe eiecerunt:qui cõſcenſa naui in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum conſederunt.Ouid.3.Metamorph.

Et quà Bacchiadæ,bimari gens orta Corintho
Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.
Vrbem Corinthum annis fermè ducentis tenuerunt,tyranni locupletiſſimi, numero plurimi,& genere clari euadentes,emporiũ ipſum adempto metu fructuoſum poſſedêre.

Bácchides,Meſopotamiæ præfect⁹, tẽpore Demetrii Soteri,x Syriæ regis,anno CCCLXXXV.
Bácchides, dux Sinopen vrbem Lucullo prodidit.Strabo lib.12.
Bacchílio,fluuius de Vincẽtinis mõtibus defluẽs.
Bacchus,Iouis ex Semele filius,vini inuẽtor,vnde & pro ipſo vino poni conſueuit. primùm Dionyſius,deinde Liber pater, mox Oſiris, &

Bromius, & Lenæus. A Græcis etiam διμήτωρ dictus, quòd duas matres habuiſſe fingatur. Ferunt enim Semelen ex Ioue iam grauidam cùm ab amatore deo(qui ſe illi daturũ, quicquid petiiſſet,per Stygiã paludem iurauerat) Iunonis dolo hoc ſibi munus rogaſſet, vt talis ſecum,qualis cum Iunone ſolebat, nocte vna concumberet,fulmine fuiſſe exuſtã, puerúmq; vtero exemptum,Iouis femori fuiſſe inſertum: quem ille poſtea maturo partus tẽpore, more grauidæ mulieris enixus eſt,vnde Bimater, & bis genitus Bacchus dicitur. Hunc primũ matertera eius Iuno clàm nutriuit, poſtmodum nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt;habuit item Silenum alumnum,qui à ruſticis captus, à Myda Baccho eſt reſtitutus. Currum ei attribuũt poetæ, quẽ tigres & lynces ducunt, ſequitúrque Bacchantium turba. Deus vini ab Ethnicis eſt habitus, quòd primus vini vſum inueniſſet,vnde ſæpiſſimè pro ipſo vino ponitur. Sacer eſt & ei caper & aſinus,eo quòd ferulæ huic ſunt grauiſſimæ, cæteris iumentis non item: quæ ſacra huic Tamariæ populo ab Indorum victoria redeunti inſtituerunt, actis circum torcularia choreis, quàm diu ſpumarent muſta. ἀπὸ τῦ βάζειν, id eſt,à clamando. ſolebant enim Bacchantes clamare. Hic orbẽ ferè terrarum peragrauit:multas nationes domuit, Indos debellauit,& primus omnium triumphauit,vectus Indico elephanto. Diodo. Primus emere ac vendere inſtituit, & diadema regum ac triumphum inuenit. Dictus Bacchus, vt Diodoro placet, à Bacchis mulieribus, quæ illũ βακχεύοντες, hoc eſt inſaniẽtes, & immodeſtè ſe gerentes,in Indiam ſunt ſequutæ: ſiue (vt Euſtathio placet) ἀπὸ τῦ βαχεῖν, hoc eſt, à vociferando & vlulando, adiecta litera κ,quò vaſtior ille Mænadum ſonus in ipſo dei nomine redderetur.

Bacchæ, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Mænades, & Baſſarides,& Thyades noctu Baccho ſacrificabãt alternis annis in Parnaſſo mõte Bœotiæ.

Bacchæ mulieres,tertio quoque anno ad Cithæronem montem cateruatim cum Thyrſis conuenientes, vt ibi Bacchi Orgia magno cum vlulatu celebrarent. Ouidius libro nono Metamorphoſ.

Vt'que tuo motæ proles Semelẽia Thyrſo
Iſmariæ celebrant repetita triennia Bacchæ.

Bacchus, martyr, vnà cum Sergio ſub Diocletiano, ad Euphratem paſſus eſt. Vterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat. Volaterranus.

Bacchi & Antibacchi inſulæ, in Arabico ſinu. Stephanus.

Bacẽnor,Nomen viri.1.machab.12.

Bachílides, lyricus, tempore Artaxerxis Perſarum regis.

Bachylus, eccleſiæ Corinthi moderator. Euſeb. lib.5.cap.12.

Bacis, v Corinthiorum rex, regnauit annis x x x v.A quo reges Bacidæ cognominati.

Bactra, orum, Scythiæ prouincia, vltra Aſſyriã, à flumine Bactro cognominata. Virgil. lib.2. Georgicorum,

Laudibus Italiæ certent:non Bactra,neq; Indi.

Eius prouinciæ populi,Bactri, Bactrii, & Bactriani vocati ſunt, quorum rex fuit Zoroaſtres,magicæ artis inuentor.

Bactra item, ſiue Bactrum, Plinio libro 6. cap. 16, oppidum eſt eiuſdem regionis, Bactrianorum regum regia,& totius regni caput, ita dictum à Bactro fluuio, cùm antea Ariaſpe appellaretur. De Bactrianorũ moribus memoriæ proditum eſt ab Oneſicrito,canes apud illos ali, quos Sepulchrales vocant, quibus parẽtes morbo,ætatéue cõfectos obiiciũt dilacerandos. Mulieres autem Bactrianas,ſplendido cultu & vnguentis vti,à ſeruis & ancillis multò magis,quàm viros coli, nec niſi equo inſidentes, magnóque & auri & gemmarum apparatu excultas in publicum prodire: matrimonii autem caſtitatem non ſeruare, ſed tam ſeruis, quàm aduenis promiſcuè ſeſe commiſcere:nec à viris eo nomine accuſari, quibus ipſæ dominari videntur.

Bactriânum regnum olim mille vrbibus fuiſſe inclytum ferunt.Huius primus inſtitutor fuit Ceter,filius Aram.Ioſephus.

Bactros, fluuius in finibus Scythiæ Aſiaticæ,à quo Bactra regio & vrbs nomen ſumpſit. Herodotus lib.7.Lucanus lib.3,

Errantes Scythiæ populi quos gurgite Bactros
Includit gelido,&c.

Bacuri & Bacyriani, gens Parthis & Medis vicina.Steph.

Bádacer,nomen ducis exercitus Iehu.4.reg.9.

Bádacum, ciuitas Noricorum,ſiue Bauarorum, hodie Salzburgenſis, à flumine quod Salezam vocant.Volaterranus.

Badad,pater Adad regis quarti in Edom.gen.36.

Badáias,nomen viri,1.eſdræ 10.

Badan,nomen viri.1.reg.12.Filius Vlam filii Sares,1.para.7.

Bágatha,nomen eunuchi.heſt.1.

Bágathan,nomen eunuchi,heſt.2.

Badas,fluuius Syriæ: iuxta quẽ ſepultus eſt Memnon, Simonides poeta in Memnone dithyrambo Deliacorum.Strabo lib.15.

Badéos,vrbs fœlicis Arabiæ,iuxta rubrum mare, Stephano.

Badíza,vrbs Britanniæ.Steph.

Bæa,mons Cephaleniæ,à Bæo Vlyſſis gubernatore,Stephano.

Bæâca,ciuitas Chaoniæ,Steph.

Bæbæ,oppidulum Cariæ,Steph.

Bæcyla, vrbs Iberiæ, iuxta Herculis columnas, Stephano.

Bæſámpſa,ciuitas in Arabico ſinu circa rubrum mare,quæ domus eſt Solis.Steph.

Bæſi,vide SCYTHOPOLIS.

Bætharrha,vrbs Celtica,Steph.

Bætharrhus, magn⁹ vicus in Palæſthina.Steph.

Bætica, tertia pars Hiſpaniæ, ſic à Bæti flumine dicta,ab incolis autem Turdetania.Strabo lib. 3.Ea nunc Granata dicitur,à grano,quod Græci coccũ vocant:quòd in ea copioſum coccum gignatur. Accipitur etiam pro Hiſpania,quod Bætis eam diuidat.

Bætiræ,vrbs Galliæ Narbonenſis,Ptolemæo.

Bætis vel Betis, Bethis aut Betys,fluuius Hiſpaniæ vlterioris,à quo Bætica,Hiſpaniæ regio dicta,quæ ab accolis Turdetana: vt incolæ Turdetani & Turduli dicuntur.dictus Bethis παρὰ τὸ βαθὺς,quod eſt profundum,a in e. In eo lanas pulchro colore tingi oſtendit Martialis, cùm ait,

Bethys oliuifera, crinem redimite corona,
Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Scribitur à Stephano Bætis, cum æ diphthongo in prima: aitque ab incolis etiã vocari πέρκης. Is autem ex agro Tarraconenſi demiſſus, mediam Hiſpaniam perfluit, mox mari propinquus,lacum efficit magnum,ac demum occidentalem intrat Oceanum.

Bætium,vrbs Cappadociæ,Steph.

Bætulon, Ptolemæo lib.2. cap.6, Hiſpaniæ Tarraconẽſis fluuius:alio nomine Betholon.Eius irrigatione ager Barchinoenſis latiſsimus eſt.

Bæus,gubernator Vlyſſis,vide BAEA.

Bagadónia,pars Macedoniæ auſtralis.Steph.

Bagânum, Ptolemæo, Neruiorum ciuitas : alio nomine Tornacum.

Bagóas,lingua Perſica,ſpado dicitur.Ouidius,

Quẽ penes eſt domina ſeruandi cura Bagoæ.

Suidas ſcribit nomen propriũ fuiſſe Eunuchi, quem turpiter Alexander Macedo adamauit. Proinde cùm Perſa quidam nobiliſſimus Alexandrum, eiuſque amicos muneribus cumularet,ſoli Bagoa nihil honoris detulit.Rogatus cauſam, reſpondit ſe amicos regis, non ſcorta colere.Cælius cap.30.lib.8.

Bagóas veneno Artaxerxem ſuſtulit, omnéſque regios filios,Arſene dempto,interemit. Diodo. in Alexandrum.

Bágrada vel Bágradas, fluuius Africæ propriè dictæ, qui iuxta Vticam labitur, apud quem ab Attilio Regulo,& à toto exercitu balliſtis & catapultis,ſerpens cẽtum & viginti pedũ longus occiſus eſt.Authores Plin.lib.8.ca.14.Gellius lib.6.cap.3.Strabo lib.vlti.Lucanus lib.4,

Primáque caſtra locat cano procul æquore, qua ſe
Bagrada lentus agit.

Bahal, numero ſingulari, inquit Hieronymus: Bahalim pluraliter,Tyrorũ deus.Vide BAAL.

Bahûrim, nomen ciuitatis in tribu Beniamin. 2.regum 3.

Baiæ,arum,ciuitas Campaniæ,ſecus mare ſita,à Baio Vlyſſis ſocio illic ſepulto. In huius agro aquæ calidæ ſunt, & ad voluptatem & ad varios morbos cõmodæ: & quia fertilitate ac copia rerum, ædificiis, littorúmque amœnitate præſtabãt, magna Romanorum multitudo ad eas confluere ſolebat. Fuit hæc vrbs temperie aeris & Romanorum frequentia,atque ornamentis ædificiorum celeberrima.Martial.ad Flaccum,

Vt mille laudem Flacce verſibus Baias,
Laudabo dignè:non ſatis tamen Baias.

Horatius in Epiſtolis,

Nullus in vrbe locus Baiis prælucet amœnis.

Silius,

Primores adſunt Capuæ,docet ille tepentes
Vnde ferant nomẽ Baïæ,comitémque dediſſe
Dulichiæ,puppis ſtagno ſua nomina mõſtrat.
Hinc ſinus Baianus, qui hinc Miſeno monte, illinc Puteolis clauditur.

Baíron, hiſtoricus,ſcripſit breuiarium rerum ab Alexandro geſtarum.Suidas.

Báius, Vlyſſis ſocius,in Cãpania ſepultus,à quo Baiæ in Campania dictæ,authore Seruio.

Bala,nomen ciuitatis in tribu Simeon, ioſue 19. 1.para.4.Ancilla item Rachel vxoris Iacob,gene.29.Vxor item Nephthali,1.para.7.

Bala,nomen vrbis,quæ Segor, item Saliſſa, ſiue Vitula conterminans in ſacris literis dicitur, gene.14.Eſt & filius Azaz filii Semma filii Ioel, 1.para.5.

Balaam,filius Beor ariolus,nume.22.ioſue 13.Eſt & nomen ciuitatis,1.para.6.

Balaan,filius Eſer filii Seir Horræi,gene.36.

Balámir,Hunnorum rex,anno 336.

Balbînus,conſul,tempore Lælii Cæſaris.

Balbînus, conſul , tempore Antonini imperatoris IIII.

Balac,filius Sephor,nume.22.

Balach,Parthorum rex,Balduinum cum magna procerum militúmque parte cepit, Carras in carcerem coniecit.Blond.Æmil.

Baládan,nomen viri.4.reg.20.iſa.39.

Balan,filius Iadihel filii Beniamin.1.para.7.

Bálanam, filius Achobor, ſeptimus rex Edom, gen.36.1.para.27.Heb.Baal-hanan.

Balánea, ciuitas Phœniciæ, quæ nũc Leucas appellatur. Steph.

Bálanus, vrbs in Epiro.

Balbîna, virgo Romana & martyr Quirini, liberata à ſtrumæ vitio per Alexandrum pontificẽ, ſepulta in via Appia iuxta patrẽ: qui ambo ſub Traiano ſunt paſſi. Volaterranus.

Balbûra, vrbs Lyciæ. Steph. Vide B V B O apud eundem.

Balbus Cornelius, Vide C O R N E L I V S.

Bálcea, vrbs circa Propontidem. Steph.

Baldad, Nomen viri. Iob 8.

Baldequînus, Damaſci rex, à Balduino ſuperatus. Blond.

Baldrâca, puella generis obſcuri, peregrinæq; cõditionis, quãuis multarum rerum ob paupertatem indiga, noluit tamen corporis ſui facere copiam Othoni imperatori. Volaterranus.

Balduînus de Burgo, Francus, I I I Hieroſolymorum rex, anno M. C X I X.

Balduînus I I I, Falconis filius, Hieroſolymorum V rex.

Balduînus Flandrenſis, Græcorum imperator, anno M. C C I I.

Balduînus, Flandriæ comes, ex vulnere diẽ clauſit extremum. Gagui. lib. 6. Polyd. lib. 11.

Balduinus I I, admodũ puer patri ſuffectus, cui nondum per ætatem idoneo ſoannem Brennũ, Italia euocatum, Hieroſolymitanum regem nomine ſolùm, coadiutorem dedêre. Blond. lib. 7. deca. 2. Ægna. Volater. lib. 23 Æmil. lib. 7.

Balduînus, Tarſis dominus. Blond. Æmil.

Baldus, vrbs Phœniciæ. Steph.

Baleáres, duæ inſulæ ante Hiſpaniam, 30000 paſſuum interuallo à ſe inuicem diſtantes: quarum maior, quæ Orientem ſpectat, 10000 paſſuum lõgitudinem habet, circuitum autem paſſuum 480000: cuius præcipua oppida olim fuerunt Palma & Pollentia. Alterius in 60000 tantùm paſſuum longitudo extéditur, circuitus autem in paſſuum 150000. Dictæ Baleares, (vt quidam volunt) à Baleo quodã Herculis comite, ibi relicto. Aut certè ἀπὸ τοῦ βάλλειν, hoc eſt, à iaculando. propterea quòd fundæ & iaculationis Baleares peritiſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophrõ, & poſt eum Florus lib. 3. cap. 8. eam hiſce in inſulis obſeruatam fuiſſe conſuetudinem, vt eſurientibus filiis, à matribus ientaculum in ſublimi trabe proponeretur, quod illi contingere nõ poterant, niſi prius funda deieciſſent. A Græcis dictæ ſunt γυμνήσιαι, eò quòd nudi aliquãdiu vitam egiſſe dicantur, nec veſtibus vtentes, nec calceis. In hiſce inſulis tãtus olim cuniculorum prouentus fuit, teſte Plinio libro 8. cap. 55. vt in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti. Hodie ab Hiſpanis, quorum imperio parent, Maiorica & Minorica appellantur.

Baleáres, etiam dicũtur incolæ harum inſularum: Inde fit poſſeſſiuum Balearis, & Baleare. Virg. libro 1. Georg.

Stupea torquentem Balearis verbera fundæ.

Balech, vrbs à Salomone ædificata. Ioſeph.

Baléſium, maritimum Italiæ oppidum, non procul à Brunduſio. Plinius lib. 3. cap. 11.

Báleus, qui iuxta Euſebiũ Xerxes, ſiue Balaneus, V I I I Babyloniorũ rex, regnauit annis X X X.

Baliárdus, philoſophus Peripateticus, Pariſiis floruit, ab orthodoxis tamen in quibuſdam aberrans, à quibus nec per ſynodum iuſſu regis Ludouici huius gratia coactã auelli potuit: quin in hoc loco deſerto cum ſociis nonnullis omne æuum abſtinẽdo exegit. Volaterranus libro 22. Plat. Æmil.

Bálias, ſiue Bálius, (nam & in Græcis quibuſdam codicibus βαλίας legitur, in aliis βάλιος) vnus ex equis Achillis, à balio colore ita dictus. cõmemorat autẽ Homerus libro 16. Iliad. tres Achillis equos, quorum duos Baliam & Xanthũ immortales fingit, ex Zephiro vento & Podarge Harpyia prognatos: tertium autem mortalem, nomine Pedaſum.

L. Baliênus, auũculus Catilinæ, Lucretium Aſellam, conſulatum, contra voluntatem Syllæ, ad perturbandum ciuitatis ſtatum petentem, occidit, iuſſu Syllæ tũc Dictatoris, accuſatus poſtea, ac damnatus. Pædian.

Balis, vrbs Libyæ, iuxta Cyrenen, dicta, quòd Balis deus in ea coleretur. Steph.

Balla, vrbs Macedoniæ. Steph.

Balcûum, vrbs Macedoniæ. Steph.

Baloth, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Balſa, Luſitaniæ ciuitas Ptolemæo, alio nomine Tauilla.

Bal-ſáliſa, Nomen loci. 4. reg. 4.

Balſaſar, Filius Nabuchodonoſor. dan. 5. 7. 8. Secũdum Ioſephum, filius fuit Euilmerodach.

Baltáſſar, Nomen prophetæ, qui & Daniel dicebatur. dan. 1. 5.

Baltáſſar, V I I I Babyloniæ rex, regnauit annis V.

Baltáſſar, X I I I Babyloniorum rex, regnauit annis V.

Báltia, inſula in mari Germanico.

Bamáal, Filius Ioſaphat filii Heber filii Bariæ. 2. para. 7.

Bamba, Hiſpaniæ rex, regnauit annis I X, mẽſe 1.

Bambûcum, flumen Mauritaniæ, crocodilis refertum. Plin. lib. 5. cap. 1.

Bambŷca, Meſopotamiæ vrbs, quã Edeſam & Sacram vocãt. in ea Artagatam Syriam deam colunt. Strabo lib. 16.

Bambŷca, ciuitas cũ Romanis legionibus, à Sapore Perſarũ rege capta, cæde facta. Amm. lib. 20.

Bambyce, vrbs Syriæ Cœles, alio nomine Hieropolis dicta. Plin. lib. 5. cap. 1.
Bamoth, Nomen vallis. nume. 21.
Bamoth-baal, Nomẽ ciuitatis in tribu Dan. ioſ. 13.
Bánaa, Filius Moſa filii Zamri. 1. paralip. 8. 9.
Banáia, Nomen viri, 2. reg. 23. Nomen principis cuiuſdam, 1. paralip. 4. 15. 2. para. 31. Pater item Phelriæ, ezech. 11. Filius Ioiadæ, 2. regum 8.
Banâſa, Romanorum colonia in Africa, Valentia cognominata. Plin. lib. 5. cap. 1.
Banaurides, inſulæ Thuſciæ, à Banauro filio Aiacis. Steph.
Bane, Nomẽ ciuitatis in tribu Dan. ioſ. 19. Quãuis putem legendum Bani-barac, vt vnius ciuitatis nomen ſit, non duarum, quum Hebræis iungantur.
Bánea, ſiue Báneas, Nomen viri. 1. eſd. 10.
Bani, Nomen viri. 1. eſd. 10. 2. eſd. 9.
Bãni, Nomen viri, 2. reg. 23. Filius Somer filii Moholi, 1. para. 6.
Banínu, Nomen viri. 2. eſd. 10.
Baniſæ, vel Baſaniſæ, populi Thraciæ. Steph.
Bántia, vrbs Italiæ. Steph.
Bántii, populi Thraciæ. Steph.
Banúrri, Getuli, incolæ Tingitanæ prouinciæ. Plinius lib. 5. cap. 2.
Baptæ, Athenis erant ſacerdotes Cotytûs, impudicitiæ deæ, cui nocturna ſacra peragebant, ſaltationibus, & omni voluptatum genere indulgentes. Dicti autem ſunt Baptæ, ἀπὸ τῆ βάπλειν, quòd qui ſacris illis initiabantur, aqua calida tingerentur. Iuuenal. Sat. 2,
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.
In hos Eupolis Comœdiam conſcripſit, quam ab illorum nomine Baptas appellauit, in qua mollitiem eorum & libidinem depinxit. Quã ob cauſam ab illis in mare præcipitatus eſt & ſubmerſus. Vide plura de his apud Suidam, & Politianum Miſcellanearum cap. 10.
Bara, Nomen alterius vxoris Saharáim. 1. para. 8.
Bara, Rex Sodomæ. gen. 14.
Baráa, Nomen viri. 1. para. 8.
Barabánes, vel Vararanes, Perſarum rex, regnauit annis x x, Chriſtianos perſequutus eſt. Hinc Romanos inter & Perſas bellum obortum. Tripart. hiſt. lib. 11. cap. 13.
Barábbas, Nomen inſignis cuiuſdam latronis. matth. 27.
Barábbas, Syra dictio, qua ſignificatur filius patris: ex bar, quod eſt filius: & abba, pater. Sedul. Tunc coluere Bahal, tunc elegere Barabban.
Barac, Nomẽ ciuitatis in tribu Dan, ioſue 19. Vide BANE. Filius Abinoem, iudic. 4.
Baráce, inſula Gedroſiæ. Steph.
Barach, nomẽ viri propriũ, quod ſignificat fulmẽ.
Barácha, Nomen viri. 1. para. 11.
Barachel, Nomen viri. iob 32.
Baráchia, ſiue Baráchias, Pater Zachariæ prophetæ, zach. 1. Filius Moſollamoth, 2. para. 28. Filii Zorobabel filii Phadaiæ, 1. para. 3.
Barâcum, Cyrenes oppidum. Plin. lib. 5. cap 5.
Baracûra, Indiæ emporium extra Gangem. Ptole. hodie Bangella, ciuitas fœcundiſſima, & regnũ latiſſimum.
Barad, Nomen loci in deſerto Sur. gene. 16.
Baragâſa, Æthiopiæ oppidũ, de quo Plinius lib. 6. cap. 29. ſic ſcribit, Aliqui vnum Æthiopiæ oppidum vltra ponunt in litore Baragaſa.
Baráia, Filius Semei. 1. para. 8.
Baralz, dux exercitus Iſrael, labin Chananæorum regem vicit, qui Iſraelem x x annos oppreſſerat. iudic. 4. Ioſeph. lib. 5. cap. 6.
Baramalâcum, Nabathæorum in Africa oppidũ. Plin. lib. 6. cap. 28.
Barâſa, Nomen ciuitatis Galaad. 1. machab. 5.
Baráthra, locus prope Caſium. Steph.
Bárathrum, Diomedi, locus eſt Athenis in quem damnati præcipitabantur. Alii nomen eſſe loci aiunt in Ægypto profundiſſimi. Eſt & generale nomen apud Græcos pro quouis loco cauo & profundo.
Barbaliſſus, caſtellum in oriente muris cinctum, Stephano.
Bárbara, virgo Nicomediẽſis, Dioſcori nobilis viri filia, à quo in turrim eſt coniecta, quòd ſe Chriſtianã profiteretur, ac pòſt omnibus probris nudatam, cõuerberatúmque corpus, ab eodem ad præſidem ducta, iugulatáque in eadem vrbe ſub Maximiliano. Demùm Venetiis (quò tranſlata eſt) condita. Volaterranus lib. 4.
Barbária, inſula Gangetis Indiæ fluuii, vt ait Ptolemæus: eſt & regio iuxta Arabicũ ſinum, vnde & mare Barbaricum. Steph.
Barbárium, Hiſpaniæ promontorium ad Tagum fluuium. Strabo lib 3. Alii ſcribunt Barbaricũ.
Bárbarus, non gentis, ſed vocis nomẽ eſt. Steph.
Barbâtus, conſul, collega Reguli, anno ab vrbe condita 909.
Barbéſula, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, & fluuius hoc præterfluens. Plin. lib. 3. cap. 1.
Barcánii, populi Hyrcanis vicini. Steph.
Barce, aridæ Libyæ metropolis, ſic dicta à regina eorum Barce, à qua Barcæi populi. Cæterũ, hæc vrbs in ſolitudine ſita eſt, eóſque populos corrupto ſermone Aphri Baracianos vocant. Hi ſunt qui locorum qualitatibus diuerſis nominibus appellantur, & à Mauritania per Aphricam & Ægyptum, Palæſtinámque & Phœniciã, & Cœloſyriam & Oſroenem, Meſopotamiam atque Perſidem tendunt ad Indiam.
Barce, ciuitas Pentapoleos, hodie Ptolemais. Claudianus,

Diſſidet occiduis, quod diſſidet arida Barce. Vide Stephanum & Strabonem.

Barce, nutrix Sichæi, dicẽte Virgilio lib. Æneid. 4, Tum breuiter Barcem nutricem affata Sichæi.

Barce, regina Libyæ, à qua ciuitas quædam dicta. Tortellius grammaticus.

Barcæi, populi Carthagini propinqui. Seruius.

Barcênis, Germaniæ ſylua trans Rhenum, Sueuos à Cheruſcis diuidẽs: nũc ſylua nigra, haud procul à Badenſi agro. Volaterranus.

Barcha, cognomen Amilcaris patris Annibalis, primam ſecundum filium gloriam inter duces Pœnos obtinuit. Primus in Italia Romanorum impetũ, qui multas inflixerant Reipublicæ clades, diutius quàm par erat, ſuſtinuit. Liuius.

Barchochábas, Iudaicæ factionis princeps, Chriſtianos, niſi negarent Chriſtũ, ad ſupplicia traxit. Euſeb. lib. 4. cap. 8.

Barchûſa, parua ciuitas Phœniciæ. Steph.

Barcíno, Colonia Fauentia, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis celebratiſſima. Plin. lib. 3. cap. 3. in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris.

Barcinôna, Hiſpaniæ ciuitas, quæ à Carolo defecerat, iam olim à Francis recepta.

Barderate, vrbs Galliæ Comatæ ad Apœninum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bardeſánes, hiſtoricus Babylonius, in duo dogmata apud Indos gymnoſophiſtas diuidit, quorum alterum appellat Bragmanas, alterum Samaneos: tantæ continentiæ, vt vel pomis arborũ iuxta Gangem fluuium, vel publico oryzæ & farinæ alãtur cibo: & cùm rex ad eos peruenit, adorare illos ſolitus eſt. Hic doctrina cæleſtium, omnium Chaldæorum excellentiſſimus fuit. Euſebius lib. 6. Præparat. Euang. Aduerſus Marcionem patria lingua ſcripſit: ſed & Græcè ad Antonium, ſub quo fuit, librum de Fato, aliáque complura. Euſebius lib. 4.

Bardi, vates in Gallia aut magi, aut philoſophi, fortium virorum res geſtas decantare ſolebant. Lucan. lib. 1,

Vos quoq; qui fortes animas, belloq; perẽptas
Laudibus in longum vates demittitis ævum,
Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

Bardínes, fluuius iuxta Damaſcum. Steph.

Bardíllus, Illyriorum rex, à Philippo victus, anno à diluuio 1947.

Bárduli, Cantabrorum in Hiſpania populi, qui & Turduli & Tapari. Plin. lib. 4. cap. 22.

Bardus, apud Celtas regnauit, qui inuẽtione carminum & muſicæ apud illos inclytus fuit. Beroſus.

Bardus iunior, Celtarum rex, anno à diluuio 514.

Barêa, oppidum Hiſpaniæ citerioris, Bæticæ tamen adſcriptus. Plin. lib. 3. cap. 3.

Bared, Filius Suthalæ filii Ephraim. 1. para. 7.

Barène, vrbs Mediæ, vicina Ecbatanis. Steph.

Barétium, regio ad mare Adriaticum. Steph.

Bárgaſa, vrbs Cariæ, à Bargaſo filio Barges & Herculis, quem Lamus Omphales & Herculis filius perſecutus eſt. Steph. Vide CYARDA.

Bargéni, populi Africæ ex Troglodytis. Plin. lib. 6. cap. 29.

Bargus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadẽs. Plin. lib. 4. cap. 11.

Barguſii, populi occidentales, iuxta Iberum fluuium. Steph.

Bárgyla, Aſiæ minoris vrbs, & in Caria. Plin. lib. 5. cap. 20. quæ

Bargylia, ſiue Bárgylos, ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegaſus occidit: vnde Bargylici, & Bargylitici campi, vel Bargyletæ incolæ, & ſinus Bargylicus. Steph.

Bárgylus, mons in Aſia. Plin. in deſcriptione Syriæ, cap. 20. lib. 5.

Bária, Filius Semeiæ filii Secheniæ. 1. para. 3.

Bária, Filius Aſer filii Iacob, 1. paralip. 7. 8. 23. qui Beria gene. 46. dicitur.

Bárieu, cognomen pſeudoprophetæ. act. 13.

Baris, ciuitas Phrygiæ, Ptolemæus ait eſſe oppidum in Piſidica Pamphiliæ præfectura: ſignificátque id nomen apud Græcos habitationum frequẽtiam, vſurpántque id ſacræ interdum literæ pro ædibus eburneis. Nam & poetæ elephantos baros vocant. Præterea quidam Indiæ fluuius Baris dicitur.

Baris, locus Piſidiæ in Păphilia, authore Plinio, lib. 5. cap. 31.

Baris, Stephano, eſt ciuitas: ſignificat etiã domũ.

Bárnabas, nomen viri. act. 4.

Barnichius, fluuius Peloponneſi, in Alpheum ingrediens, antè Enipeus dictus. Homerus in Odyſſ. Strabo libro 8.

Barnus, Barnutius, oppidum Macedoniæ, prope Heracleam. Strabo libro 7.

Barra, oppidum Orobiorum in Italia Tranſpadana, regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 17.

Bárrium, Apuliæ oppidum, quod Plinius dicit antea Iapygem vocatum à Bædali filio Iapyge.

Bárſabas, Nomen viri. act. 1.

Barthgádoth, Filius triſtitiæ, vt timor Martis.

Barthimæus, beatus Hieronymus dicit corruptè legi, ſcribi autem debere Barſemæus: quod Syriace interpretatur filius cæcus, vel filius cæcitatis. Nomen cæci cuiuſdã à natiuitate, quem IESVS ſanauit. marc. 10.

Bartholomæus, Nomen apoſtoli. matth. 10. luc. 6.

Baruch, Filius Neriæ. ierem. 32.

Barum, oppidum Italiæ à Saracenis obſeſſum.

Barûtum, oppidum à Soldano incenſum, & ſolo æquatum, anno 1290.

Barûtus, vel Barûtum, Vide BERYTOS.

Barygáza,inſigne emporium Gedroſiæ.Steph.
Barzáith,Filius Melchiel filii Baree filii Aſer filii Iacob.1.para.7.
Bárzanes,Aſſyriorum rex,in Armenia à Nino ſuperatus.
Baſa,I I I Iudæorũ rex,regnauit annis x x I I I. impius, omnem familiam Hieroboam & Nadab interfecit.3.reg.15.Ioſeph.lib.8.cap.8.
Baſabocátes, populi Aquitaniæ, Plinio cap. 19. lib.4.Pictonibus iuncti.
Baſáta,Filius Melchiæ filii Athanai.1.para.6.
Baſan,Regio Og regis, quæ paſcuis ac nemoribus abundans,cecidit in ſortem dimidiæ tribus Manaſſe, eſa.2. nume.21: quæ & Hauoth-iair, deutero.3.dicitur,& Terra Raphaim.
Baſaníſæ,aliàs Baniſæ,populi Thraciæ.Steph.
Baſânus,Sicambrorum rex, frater Heleni, regnauit annis x x x v I.
Baſcath, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. ioſue 15. appellatur & Beſecath.
Báſchama,Nomen loci.1.mach.13.
Báſemath,Altera vxor Eſau,gen.26.Filia item Salomonis,3.reg.4.
Baſéra,vrbs Phœniciæ.Steph.
Baſilea,Rauracorum Auguſta,Germaniæ nobilis vrbs,ad Rhenũ ſita,nõ procul ab Argentorato.
Baſilei Sarmatæ, cognomento Iapyges & Vrgi, è quibus pars maxima nomadibus, id eſt, paſtoribus conſtat: pauci agrorum colendorum ſtudio tenentur. Vtranque Iſtri ripam incolũt. Strabo lib.7.
Baſilia,inſula Ponti(vel in Oceano ſeptentrionali)Xenophõte Lampſaceno, à litore Scytharum tridui nauigatione,inſulam eſſe immenſæ magnitudinis Baltiam, quã Pytheas Baſiliam nominat. Plin.cap.13.lib.4.
Baſilicus ſinus, maris Ioniæ adiacentis eſt. Plin. lib.5.cap.29.
Baſilidæ, Pompon.lib.2.populi Scythiæ Europæ, ab Hercule & Echidna originem ſumpſerunt.
Baſilides, hæreticus Alexandrinus,trecẽtos ſexaginta quinque cælos eſſe credidit, quo dierum numero annus includitur:huius ſectatores dicti ſunt Baſilidiani.
Báſilis,ciuitas Arcadiæ.Steph.
Baſiliſcus,à ſorore Auguſta, quia imperator aberat,in regali ſolio poſitus, M.filium Cæſarem fecit.rediens è Syria Zeno,ius ſuum repetens, Baſiliſcum cum filio relegauit, qui Lemnis fame conſumpti ſunt. Pompo. Procop. lib.3. de bel.Vandal.
Baſiliſcus, ſerpens, candida in capite macula,velut diademate quodam,acutiſſimum habet caput,os rubeum,oculos & colorem ad nigredinem vergentes: ſibilo omnes fugat ſerpentes, frutices afflatu necat,exurit herbas, rumpit ſaxa,homines à ſolo aſpectu interimit,muſtelarũ virus exitio eſſe perhibetur.Mantuanus,

Natus in ardenti Libyæ Baſiliſcus arena,
Vulnerat aſpectu,luminibuſque necat.

Baſilius Cæſarienſis,Gregorii Nazianzeni, & Ioannis Chryſoſtomi tẽporibus floruit. Is Cæſareæ Cappadocũ Præſul factus,miſſus eſt à Valente,qui Arrianis fauebat,in exilium. Cui ille,Antequam, inquit,in exilium proficiſcar, tu ab incœpto deſiſtes. Itaque vna nocte, vxore Valẽtis,maximis correpta doloribus,& filia inſuper paruula extincta, Valẽs miſit ad Baſiliũ, vt precibus ad Deum fuſis,ipſe ſaltẽ ſeruaretur. Ex hiſtoria Ruffini.
Baſilius Ancyranus præſul, arte medicus, ſcripſit contra Marcellum de virginitate librũ,& nonnulla alia.Hic etiam imperante Conſtantino,in parte Macedoniæ cum Euſtathio & Sebaſtiano princeps fuit.Hieronymus.
Baſilius,præſes Ciliciæ,ſub Anaſtaſio principe floruit:haud abſimilis primò & abſtinentia & vitæ inſtitutis,ſcripſit contra Archelaum quendã preſbyterum Colonienſem.Suidas.
Baſilius, Aſiæ fluui intra Euphratem & Tigrin fluit.Strabo lib.16.
Baſilius,Amaſiæ Ponti epiſcopus, martyrio coronatus,anno c c c x x I.
Baſilius & Conſtantinus fratres,x v.Conſtãt.imperat.imperauerunt annis L I I I. Syriam imperatores populati ſunt. Cretam puliis Saracenis receperunt.Blond.lib.3.decad.2.
Baſilius Macedo, x. Cõſtantinopoli imperator, imperauit annis x v I I.
Baſilius, conſul, Viuiani collega, anno ab vrbe 1133.
Baſilius iunior, conſul, ſolus, anno ab vrbe 1239.
Baſilius,vnus ex interfectoribus Cæſaris,Appiano.
Baſilius,pirata.Lucanus,

Baſilium videre ducem,noua furta per æquor.

Baſinni,populi Arabiæ.Steph.
Baſiſtáni & Baſtuli, populi,à quibus Hiſpaniæ pars,quam Baſiſtanorum ſeu Baſtulorum appellant. Strabo lib.3.
Baſoropéda,regio Medorum,Armeniæ contributa.Strabo lib.11.
Baſſarêus,Bacchi cognomẽ,à ſpecie veſtium,quibus miniſtræ eius vtebantur in ſacris: quæ & Baſſarides nuncupatæ erant.Bocatius. Alii vero Baſſareum,à βάζειν vocant, quod clamare ſignificat.Horatius,

Non ego te candide Baſſareu
Inuitum quatiam,&c. Ea autem veſtis vſque ad pedes fluebat.Statius,
Si decet aurata Bacchũ veſtigia Palla Vertere.

Et à Baſſareo,Lydiæ loco,cognominata eſt,vbi conficiebatur.

Bássaris,vacca mulsaria. Persius,

Et raptum vitulo caput ablatura superbo
Bassaris.

Bassiânus,Syracusanus, Romam studiorum causa missus,vbi Christianus factus,Rauennam insectante patre fugit.Inde Laudensis Præsul electus, ibidem nonagenarius decessit. 14. Calēd. Februar.clarus prodigiis,ab vlcerosis maximè inuocatur : emicuit Ambrosii temporibus, quē ægrotantem adiit,mortique interfuit.Volaterr.

Bassiânus Antoninus, I I I imperator,anno ab vrbe 957.

Bassiânus Antoninus,I I I I imperator, anno ab vrbe 960.

Bassus,poeta Epicus,Quintiliano vehementi ingenio,quem senectute immaturum fata præuenere, quemadmodū & Valerio Flacco contigit.

Bassus,cui nomen Aufidio fuit, historicus,Quintiliani temporibus bellum Germanicū scripsit.

Cæsius Bassus,Lyricus,in prædiis suis ardēte Vesuuo, & latè vagantibus ignibus cum villa sua flagrauit,quem Quintilianus se vidisse ait.

Bassus & Sextius Niger,Romani,de medicina Græcè scripserunt.Volaterranus.

Bassus,martyr,sub Decio clauis ferreis confixus.

Bassus,consul,Gētiani collega,anno ab vrbe 963.

Bassus, consul, collega Æmiliani, anno ab vrbe 1011.

Bassus, consul, collega Quintiani, anno ab vrbe 1041.

Bassus,cōsul,collega Ablabii, anno ab vrbe 1083.

Bassus,cōsul,collega Philippi, anno ab vrbe 1161.

Bassus,cōsul,collega Antiochi,anno ab vrbe 1184.

Bastánabus,portus Arabiæ.Steph.

Bastárnæ, vel Bastérnæ, populi Europæ in Sarmatia, intra terram sunt Tyrrhegetis proximi, ferè ex Germanis originem ducentes,plures in vicos nationésque diuisi. Nam Atmoni quidā dicuntur atque Sydones:qui verò Peucen Istri insulam habitāt,Peucini. Rhoxani verò magis ad Aquilonem spectant, inter Tanaim & Borysthenen campestria pascuntur. Strabo lib. 7. Steph.

Bástinæ, gentis nomen, quæ spe prædæ, Histrum transire volens(frigore enim glaciata erat)submersa est,pauci euaserunt.Eutrop.lib.4.

Bástuli, Bæticæ Hispaniæ populi prope Turdulos,quorū oppida sunt, Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulco,quod & ab Hispanis Vbida.

Basílii,populi Libyæ.

Bata, Asiæ vicus, & portus vbi Sinope vrbs,Austrum versus, huic oræ plurimum videtur opponi.Strabo lib.11.

Bátala,antiquissimum Sidicinorum in Italia oppidum,cum aliis eorum oppidis à Liuio commemoratum.

Bátalus,tibicen Libycus,lasciua & vinolenta carmine complexus est, fecitque adagio locum, Batali similis. Cælius ait hunc primū omnium calceis fœmininis in scena vsum fuisse, artémque tibiarū omnino mollitie deprauasse, à quo fluxos & parum viros Batalos vocant: tale fuit Demostheni cognomen.

Bátali,pro Batauis,corruptè legitur in Græco Plutarchi codice,in vita Othonis.

Bátana, locus iuxta Euphratem, Stephano. Vide AGBATANA apud eundem.

Bátanæ,vel Batánea, vicus Syriæ,Stephano. Vide BETHANIA.

Bátaui,Germaniæ populi, Plinio,Rhenum accolentes,in eadem prouincia Nemetes,Tribochi, Vangiones.Lucan.lib.1,

Vangiones,Batauique truces,quos ære recuruo
Stridentes acuere tubæ.

Hos Auricomos Silius appellat. Iuuenalis,

Hic petit Euphraten iuuenis,domitórq; Bataui.

Corn. Tacit.de situ Germaniæ, Omniū harum gentium virtute præcipui Bataui,non multum à ripa insulam Rheni colunt. Cattorum quondam populus,& seditione domestica in eas sedes transgressus,in quibus pars Romani imperii fierent. Manet honos, & antiquæ societatis insigne. Nam nec tributis contemnuntur, nec publicanus atterit. Exempti oneribus & collationibus,& tantùm in vsum præliorum sepositi,velut tela atque arma bello reseruātur.Hæc ille. Fuerūt autem Bataui olim crassitiæ & stupiditatis notati:quo fit,vt Auris Batana, prouerbio dicatur de crasso,stupido, & nullius iudicii homine.Vide Erasmi adagia.

Batáuia, Germaniæ prouincia, quæ nunc Bauaria, aut Hollandia dicitur : & Batauium, oppidum,à βαθὺς,quod altum significat.

Bate,pars tribus Ægeidis.Steph.

Batêa,filia Teucri,Scamándri fluuii filii,vxor Dardani. Diodorus lib.5. Vide Stephanū in DARDANO.

Batétra,vrbs Ligurum.Steph.

Bathíllus,adolescēs Samius,ab Anacreonte poeta Teio dilectus.Horatius in Epodis,Ode 14,

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathillo
Anacreonta Teiū. Hic Pantomimus fuit. Vnde Iuuenalis,

-Molli saltante Bathillo.

Alium præterea Theodōtius enumerat, quem Phorci & marini monstri filium fuisse dicit.

Báthuel, Filius Nachor ex Melcha,gene.22. Nomen ciuitatis tribus Simeon,1.para.4.

Bátia,Ili tumulus in Troade.Strabo libro 13. Batida etiam dictus à Batea quadam,vel ἀπὸ πάτου, id est pabulo equorum,vel à Batis id est rubis. Steph.

Batína,vel Bantína,oppidulum Apuliæ.Horatius 3.carminum,Ode 4,

-ſaltúſque Batinos & aruum
Pingue tenent humilis ferenti.

Batnæ,ciuitas Orrhoenæ.Steph.

Bato,Sinopẽſis,de rebus Perſicis ſcripſit. Strabo.

Bátrachus,ſculptor. Plin. lib.36.cap.5, Nec Sauron atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecêre templa Octauiæ porticibus incluſa, natione & ipſi Lacones.

Battíades,Callimachus,à Batto patre. Ouidius in Ibin,

Nunc quo Battiades inimicum deuouet Ibin:
Hoc ego deuoueo téque tuóſque modo.

Battis,puella,quã Philetas poeta elegiographus ſuis carminibus celebrauit.Ouid.lib.1.Triſt. /

Nec tantùm Coo Battis amata ſuo.

Batton,comicus,cuius fabulas refert Suidas.

Battus,Cyrenes conditor, quem Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe.Strabo lib.17. Significat autem regem lingua Libyca.

Battus,paſtoris cuiuſdam Pylii nomen,quẽ Mercurius in indicem cõmutauit. Nam cùm Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boues quaſdam,quæ longius proceſſerant,furto abactas in ſylua occultauit, Battóque cuidã equarum cuſtodi,à quo vno viſus fuerat,mandauit,ne cuipiam illud furtum indicaret. quod vt libentius faceret, vaccam pulcherrimam ei dono dedit.Mercurius verò abiens, vt hominis experiretur fidẽ, ſumpta alia figura, paulò pòſt ad eum redit, rogans an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicénſque, ſi indicaret, vaccam ſe illi cum tauro daturum. Battus itaque ſpe muneris corruptus, ſub quo mõte paſcerentur,indicauit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem,qui Index dicitur,commutauit.Ouid.2.Metam.

Senſerat hoc furtum nemo, niſi notus in illo
Rure ſenex,Battum vicinia tota vocabat.

Battus,rex Melitæ inſulæ.Vide ANNA.

Bátulum,caſtellũ Campaniæ,cuius incolæ Turno in auxilium venerunt aduerſus Æneam. Virg. lib.7.Æneid.

Quíque Rufas,Batulúmque tenent,&c.

Bauãi,Nomen viri.2.eſd.3.

Baucis,anus paupercula, Philemonis ſenis coniux,quos Iupiter in arbores cõmutauit.Ferunt enim,cùm Iupiter & Mercurius Phrygiã peragrarent,ſolos hoſce inuentos eſſe,qui deos hoſpitio dignarẽtur. Quare cùm Iupiter eam regionem ob inhoſpitalitatem terræ hiatu perdere decreuiſſet, Philemonem & Baucidẽ monuit,ſi ſalui eſſe vellent,ſeſe vt ſequerentur:qui ſine mora deorũ veſtigia ſunt ſubſecuti.Cúmq; iam ad vicini montis culmẽ peruenìſſent,fortè reſpicientes ſubiectam oculis regionem, paludẽ hauſtã vident,ſola ſua caſa excepta,quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt trãſformata.Iuſſi deinde pro hoſpitii munere petere quod vellent,nihil aliud ſe optare reſponderunt, quàm vt noui templi ſacerdotio præficerẽtur, nec alter alterum ad ſepulturam efferret, ſed eodem temporis momẽto extremũ vitæ finem claderent.Quod cùm illis Iupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit:vbi quod reliquũ erat vitæ, in deorum miniſterio peregerũt: cúmque iam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores duas ſunt conuerſi,vt latius exequitur Ouidius lib 8.Metamor.

Sed pia Baucis anus, pariliq; ætate Philemon,
Illa ſunt annis iuncti iuuenilibus,illa
Conſenuêre caſa,&c.

Báuius & Mæuius, Poetæ duo ineptiſſimi & maleuoli,Auguſti & Virgilii ætate, nulla alia re noti, quàm quòd clariſſimis ætatis ſuæ Poetis oblatrare non dubitarint: qua de cauſa optimi cuiuſque odium incurrerunt.Virgil.3.Ecloga,

Qui Bauiũ non odit,amet tua carmina Mæui.

Baule,(vel Bauli) villa inter promontorium Miſenum, Baiarúmque lacũ flexo mari alluitur, dicta quaſi Bồauli: Seruius inde factã memorat,quòd olim Hercules iuxta Baias fecit caulã bobus,quas Geryoni eripuerat, & eã ſepſit: qui locus primò Baulia dict⁹,mox dici cœpit Bauli.

Bauli,oppidum Campaniæ, non procul à Maſſico monte. Plin.lib.6.

Bauramites, Vir, 1.paral.11. qui 2. reg. 23. dicitur Beromi.

Bauto,conſul,collega Arcadii,anno ab vrbe 1138.

Bázata,Nomen eunuchi cuiuſpiam.eſther 1.

Bazióthia,Nomẽ ciuitatis in tribu Iuda. ioſue 15.

B E

Beatrix,virgo Romana,cuius comes fuit Lucina, ambæ inſigni erga ſanctorum martyrum, quæ in ſuis agris tumularunt,corpora, pietate præditæ, quam ob rem à Diocletiano ob Fauſtinũ ac Simplicium reconditos extremo ſupplicio multatæ.

Bebái,Nomen viri.1.eſdræ 2.

Bébius,delator inſignis,cognomento Maſſa,temporibus Veſpaſiani principis vixit.Iuuenalis ſatyra 1, -quem Maſſa timet,quem munere palpat Carus.

Bébryces,Stephano, vel Bebrycii, populi à Thracibus oriundi, qui eam partem Aſiæ incoluerunt,quæ poſtea Bithynia,& aliquãdo. Mygdonia dicta eſt, vt eſt videre apud Strabonem libro 7. & 12. Hos Arrianus originem à Bebryce traxiſſe vna filiarum Danai ſcribit,quæ vnà cũ Hypermneſtra præter iuſſa patris viro pepercit. Quare fugiẽs parentẽ,vnà cum viro in hæc

loca peruenit, incolásq; ritus docuit Ægyptios: pro quibus meritis regionem ab eius nomine Bebryciam ferunt appellatam. quæ olim extẽdebatur vſque ad Epheſum & Magneſiam Ioniæ oppidum, vt ſcribit enarrator Apollonii, Charontem adducẽs authorem, qui dicit Lampſacenorum regionem olim Bebryciam appellatã. Stephanus Bébryces conſtituit iuxta Pontum in Aſia, & iuxta Iberos in Europa. Vide Lucanum lib. 6. & Silium lib. 3.

Bebrýcia, Aſiæ regio, quæ poſtea Mygdonia, deinde Bithynia, à Bithyno rege appellata eſt.

Bebrýcium, ſiue Bebryacum, vicus inter Cremonam & Veronam vulgo Labina dictus, clarus duabus cladibus Ro. In eo Vitellius cũ Othone conflixit. Corn. Tacit.

Becbuc, Nomen viri. 1. eſdræ 2.

Becher, Filius Ephráim. nume. 26.

Becher, eris, gens Scythica, quæ cùm ad Italiã veniſſet cum Attila, vinúmque guſtaſſet, omniũ bibaciſſima facta eſt. Steph.

Béchiri, populi, & Bechirica, regio.

Bechis, Vide METILIS.

Bechor, Filius Beniamin. gen. 46.

Béchorath, Filius Aphia. 1. reg. 9.

Beda, Britannus, ob vitæ modeſtiam Venerabilis dictus, claruit ſub Ioanne ſexto pontifice, cum Saraceni in Africa ſoluentes, Hiſpaniam inuaſerunt: Græcè Latinéque eruditus. Scripſit in Acta apoſtolorum, in Lucam, & Homilias. Fratres habuit Strabonem vel Strabum, & Amyonem vel Haymonẽ, doctos etiã viros, quorum alter homilias quaſdam nõ ineruditas, alter in Geneſim ſcripſit. Huius corpus Genuæ conditum eſt. Volater.

Beduini, Arábes ac Saraceni hæretici nulla ratione, inermésque in bellũ ruebant, dicentes mortem vitari non poſſe, fatóque omnia referentes: hircinis amicti pellibus, ſolem orientem adorabant. Volater.

Béel-meon, ſiue Baal-meon, Nomen ciuitatis. ezech. 25. 1. para. 5.

Béel-phegor, Nomen idóli Moabitarum. oſee 9. nume. 25. deut. 4.

Béel-ſephon, Nomen loci, ſiue vrbis in Ægypto. exod. 14. nume. 33. Ioſephus lib. 2. cap. 13.

Béel-teem, Nomen viri. 1. eſd. 4.

Béel-zebub, Nomẽ idóli Accaronitarum. 4. reg. 1. luc. 11. Aliàs Beel-phegor appellabatur, à gentibus Priapus.

Beéra, Filius Ioel. 1. para. 5.

Beérgios, vnus ex Neptuni filiis, quem Hercules vicit.

Beéri, Pater Iudith vxoris Eſau, geneſ. 26. Pater item Oſee prophetæ, oſee 1.

Béer-ramath, Vrbs tribus Simeon. ioſue 19.

Begis, vrbs Trallianorum, Stephano.

Begoái, Nomen loci. 2. eſd. 7.

Beguái, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Bégui, Nomen viri. 1. eſd. 8.

Behémoth, nomen diaboli, quo ſignificatur animal, quod de excelſis ad terrena decidit: dicitur & Leuiathan.

Bel, Nomen idóli Babyloniorum. iſa. 46.

Bela, Filius Beniamin, gene. 46. 1. paral. 7. 8. nume. 26. Nomen item vrbis, quæ aliàs Segor, gen. 14. dicitur, & Soar, & Saliſſa, teſte Hieronymo. Filius item Beor, rex Edom, gene. 36.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps, populos à multis vectigalibus immunes fecit. primus Byzantios nummos, argenteámque monetam percuſſit. Deceſſit tãdem equo lapſus, fractúſque mẽbra, poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S. Seruatoris ab eo conſtituto. Fuêre quatuor huius nominis Pannoniæ reges. Volater. lib. 8.

Bela, I I Vngariæ rex, Almi filius, quem Colomãnus excæcauerat, & ipſe cæcus ſeruatus à Pannoniis in regnum, quòd Stephanus ſine prole deceſſiſſet, duxit vxorem Helenã regis Seruiæ filiam, ex qua I I I I habuit filios, Geiſam, Ladiſlaum, Stephanum & Almum, in eos quorum conſilio pater excæcatus erat, crudeliter animaduertit. Borichum, Colomani nothum, cum Polonorum & Rhutenorũ manu regnum affectantem, prælio vicit. Volater. Riti.

Bela, I I I Vngariæ rex, Stephani filius, regnauit annis X V I I I.

Bela, I I I I Vngariæ rex, Andreæ patris ſucceſſor, regnauit annis X X X V.

Bela, I I I I Vngariæ rex, regnauit annis I I I.

Bélbina, Straboni lib. 9, inſula à regione Anaphlyſtiorũ, apud quos Panos templũ eſt, & aliud Veneris Coliadis. Item vrbs Laconiæ, Steph.

Belêa, Velia, Vide E L E A.

Beleaſtárrus, Hyrami filius, Tyri rex, regnauit annis V I I.

Beledónii, populi iuxta Oceanum. Steph.

Beletra, ciuitas Italiæ, non procul à Roma. Steph.

Belga, Nomen viri. 1. paral. 24. 2. eſd. 12.

Belgæ, populi Galliæ comatæ, Germanis proximi, inter Sequanã & Scaldẽ fluuios ſiti, in quin decim olim populos diuiſi. Plin. lib. 4. cap. 17. Gallia omnis comata vno nomine appellata, in tria populorũ genera diuiditur: à Scalde ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garumnam Celtica, eadémque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania.

Bélgai, Nomen viri. nehem. 10.

Bélgium, Belgarum oppidum. Cæſar.

Bélgia, Galliæ regio, à bellis quibus fatigata eſt, dicta, inter Rhenum & Sequanam ac Ligerim o-

lim extenſa, nunc Flandriam & Picardiam ſolùm comprehendit. ab hac Eſſedæ Belgicæ Virgilio dictæ, quòd illic primùm inuētæ fuerint.

Bélial, quaſi apoſtata, & abſque iugo.

Belides, dæ, patronymicum maſc. quo ſignificatur filius, ſeu aliquis de genere Beli: vnde pro Palamede accipitur Nauplii filio, & Beli abnepote. Virgil. 2. Æneid.

Fando aliquid ſi fortè tuas peruenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, &c.

Beligius, Celtarum rex, à quo Beligici illi appellantur.

Belis, huius Bélidis, patronymicū fœminínum, quo ſignificatur filia vel neptis Beli. vnde Belides dictæ ſunt, quinquaginta filiæ Danai, Beli filii: quas cùm Ægiſthus Danai frater totidem filiis ſuis peteret vxores, Danaus deſpondere recuſauit. Didicerat enim ex oraculo, ſe à genero interfectū iri. Sed poſtea coactus à fratre, promiſit ſe eius petitioni ſatisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias ſubornauit, vt clàm ſe cultris armarent, & viros iam vino luxuriaque ſopitos iugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore necarunt viros, vnaquæque ſuum, excepta ſola Hypermneſtra, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, qui poſtea, occiſo Danao, regnum apud Argos inuaſit. Hæ & Danaides appellātur à patre Danao. Vnde Danaidum dolium prouerbio celebratur, pro barathro quodā inexplebili, & inſatiabilis cupiditatis homine. Fingūtur enim à poetis, Danai filiæ apud inferos eo ſupplicii genere perpetuò damnatæ eſſe, vt dolium quoddam pertuſum aqua conentur implere, vnde tantum effluat, quantum illæ poſſint infundere. Ouid. 4. Metam. Moliríque ſuis lethum patruelibus auſæ,
Aſſiduè repetunt, quas perdunt, Belides vndas.

Beliſárius, Iuſtiniani principis dux, Græcus, Perſas in Oriente vicit: Vandalos in Africa, ducto in triumphum Giliſmere: Gothos, in Italia capto Victige rege, ſuperauit. Africam repetens, Vandalos, bella renouantes, Reipublicæ ſubdidit, interfecto eorum rege Guntarit ſub pacis dolo. Victor Romam reuerſus, crucē auream, vbi res eius geſtæ celatæ fuerant, Petri Baſilicæ obtulit. Volater.

Belitáni, idem qui Luſitani. Steph.

Bella, læ, oppidum Campaniæ. Virg. libro 7. Vide ABELLA.

Bellerophóntes, tæ, ſeu Bellerophon, tis, fuit Glauci regis Ephiræ filius, cuius forma capta Sthenoboea, Proeti Argiuorum regis vxor, de ſtupro eum interpellauit: cúmque ſe præter opinionē repulſam videret, ægrè id ferens, innocentem hoſpitem apud virum detulit, tāquam ſibi vim inferre voluiſſet. Cuius delationi fidem adhibens Proetus, cùm iniuriam eam maximè vltam cuperet, hoſpitii tamen iure motus, domi illum ſuæ interficere non ſuſtinuit, ſed in Lyciam ad Iobaten ſocerum cum codicillis miſit: qui cùm & ipſe tam ſtrenui adoleſcentis ſanguine domum ſuam non vellet polluere, aduerſus Solymos, quibuscum bellum gerebat, modico cum præſidio miſit: ſperans futurum, vt iuuenis, laudis cupidiſſimus, à gente ferociſſima facilè interficeretur. Verùm cùm & Solymos facilè viciſſet Bellerophontes, & aliis pleriſque periculis obiectus, ſemper victor reduiſſet, poſtremò ad interimēdam Chimæram miſſus eſt: quem etiam laborem, nactus Neptuni beneficio Pegaſum equum, ſumma cum laude ſuperauit. Quapropter Iobates iuuenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte vxorē dedit: ex qua Iſandrum, Hippolochum, & Laodamiam ſuſcepit, vt libro 6. Iliados refert Homerus. Quod cùm audiſſet Stenoboea, ſibi ipſi mortem conſciuit. Bellerophontes autem felici rerū ſucceſſu elatus, cùm in cælum euolare cum Pegaſo conaretur, immiſſo à Ioue œſtro, equo excuſſus eſt, decidítque in eum campum, qui poſtea Aleius appellatus eſt. Pegaſus autem à Ioue inter ſidera eſt relatus. Hic primùm Hippononus dictus eſt, Bellerophōtes poſtea appellatus à Bellero quodam Corinthiorū principe, quem adhuc adoleſcentulus de medio ſuſtulit. Homerus libro 6. Iliad.

ἤ οἱ ἔπειτα πόλα τέκνα δαΐφρονι βελλεροφόντῃ,
Ἰσανδρόν τε, καὶ ἱππόλοχον, καὶ λαοδάμειαν.

Bellérus, Corinthiorum dux, à quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, qui antè Hippononus.

Bello ſiue Bellon, vrbs & fluuius Hiſpaniæ citerioris, ad Beſiponen portum. Vide BELON apud Stephanum.

Bellogrādum, oppidum, quod & Taurinum, nūc Albam dicunt, at confluentes Samum, Danubiúmque ſitū. Quo in loco Mahumetes à paucis Chriſtianis fugatus, cæſus, caſtríſque exutus eſt. Platina.

Bellóna, bellorum dea, & Martis ſoror. Vocatur etiam Enyo & Pallas. Virg. lib. 9. Æneid.

Quam propè ſanguineo ſequitur Bellona flagello. Huic proprio ſanguine ſacerdotes ſacrificabant. Ante Bellonæ templum, columna erat, quæ bellica dicebatur, ſúper quam, haſtam iaciebat Fœcialis bellum indicens, vt poſt Feſtū annotauit Alexander ab Alexādro lib. 3. cap. 12.

Bellouaci, populi Galliæ inter Belgas, olim belli gloria eximii: quos Cæſar, eorum duce interfecto, in poteſtatem accepit.

Bellouilla, Galliæ regio, Anglis olim data. Rober. lib. 9. AEmil. lib 9. Polyd. lib. 19.

Belma, Nomen loci. iudith 7.

Bélochus, x Aſſyriorum rex, regnauit annis xxxv, qui idcirco à Belo accepit cognomẽ, quia cùm imperium voluit exercere, maximũ pontificium Beli Iouis, & maximè circa auſpicia & diuinationes occupatus fuit. Bero.

Bélochus iunior, xx Aſſyriorum rex, regnauit annis xxv ab Hebræis, vt ſacræ teſtantur literæ, Chuſan Reſchataim dict⁹, à Ioſepho Chuſartus. huius filia Actoſa regnauit cũ patre annis vii.

Belon, vrbis & fluuii nomen in Hiſpania Bætica, apud Strabonem lib. 3.

Belópares, xxi Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx.

Bélpina, inſula Æginæ proxima, vel in continẽti Laconiæ agro. Strabo.

Belſan, Nomen viri, 1. eſdræ 2.

Belûnum, Venetiarum oppidum eſt in Italia, vt Platuum, Opitergium, Altinum, Concordia, Colonia. Volaterranus.

Belus, fluuius Syriæ, vbi primò compertum fuiſſe vitrum Plinius ſcribit lib. 6. Ioſeph. lib. 2. belli Iudaici, Stadiis, ait, duobus à Ptolemaide Belũ diſtare, iuxta quẽ ſepulchrũ Memnonis, & vitrea in rotunda valle arena, quam venti ex circundatis iugis cõuehunt, inexhauſta ſeculis vi, ſed ante omnia mirabili natura mutandi alia quoque in vitrum quæ attigerit metalla. Videſ SELEVCOBELVS.

Belus, rex fuit Aſſyriorum, & pater Nini, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum lingua Bel dicitur. Huic vita functo templum erexerunt Babylonii, diuiniſque eũ honoribus ſunt proſequuti.

Belus, cognomento Priſcus, Epaphi, vel (vt alii malunt) Neptuni & Libyes filius, cui iſis poſt Apidis mortem nupſit regnãte Athenis Cecrope. Huius filii fuerunt Danaus & Ægyptus, à cuius etiam nomine quinquaginta Danai filiæ Belides appellatæ ſunt, vt paulò antè oſtendimus ſuo loco.

Belus, Phœnices rex, & pater Didûs, vir militaris rei peritiſſimus, qui Cyprios, Phœnicũ littus piratica infeſtantes, magna cum illorũ clade ſubegit, vt eſt apud Virgilium libro primo Æneidos,

—Genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprũ, &c. Idem dicebatur Metres.

Belus, vel Melus, vrbs iuxta Herculis columnas. Lege plura in Stephano.

Bemarchius, Cæſarienſis Cappadociæ ſophiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini principis libris decem. præterea declinationes quaſdam & orationes. Suidas.

Bémbia vel Bembíne Stephano, vicus Nemeæ, vnde Nemæus leo à poetis Bembinatis belua dicebatur.

Bembinádia vel Bembina Plinio lib. 4. cap. 6. regionis Nemææ cognomen. Hermolaus. Legendum eſt Bembinadia. Fuit enim (inquit) vicus Bembina, vnde Nemæus leo à poetis Bembinites dictus eſt. Sed & in Plautino milite pro Bombamatides elutum inſtar, emendandũ eſt Bembinatidis beluæ inſtar, hoc eſt, Nemæi leonis inſtar.

Ben, vir. 1. para. 15.

Bena, vide BENNA.

Ben-abinadab, Vnus præfectorum annonæ Salomonis. 3. reg. 4.

Ben-adad, Rex Syriæ, 3 reg. 15. iere. 49. Filius Tabremo, 3. reg. 15. 2. para. 16.

Benâcus, lacus Ciſalpinæ Galliæ, non procul à Brixia Venetorum oppido, aureas arenas voluens, & ex eis nutriens piſces, quos indigenæ Carpiones vocant, nuſquam alibi repertos. Ex hoc Mintius fluuius excurrit in Padum. Situs Benaci eſt in agro Veronẽſi, inter arctas montium fauces, adeò vt inter illos impetu coacti venti, lacum more maris exagitent. Virg. lib. Georg. 2,

Fluctibus & fremitu aſſurgẽs Benace marino.

Bencay, oppidum ab Alphonſo Caſtellæ rege captum. Volater. lib. 2.

Ben decar, Præfectus annonæ domus Salomonis in Macces. 3. reg. 4.

Bendída, ſacra apud Thraces, ex quibus Orphica originem ſumpſere. Strabo.

Bene, vrbs Cretæ ſub Gortyne. Steph.

Benedictus, patria Nurſinus, primò Sublacum ſeceſſit, vbi ordinem monachorum inſtituit in Italia, quem antea Baſilius in oriente cõſtituerat. Deinde cùm à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ gratia, Caſinum venit, vbi templum Apollinis Ioanni Baptiſtæ dedicauit. Ad quem Totilas, rex Gothorum experiundi vaticinii gratia dicitur incognitus veniſſe, ſeruo præmiſſo cultu regio, ab eoque patefactus fuiſſe. Deceſſit Caſini, vbi & ſepultus eſt cum Scholaſtica ſorore, imperante Iuſtino ſeniore. Fuit & alter eiuſdem nominis, eodem ferè tempore à Gregorio tertio memoratus in dialogo. Viuebat monachus in Latio, x l. ab vrbe lapide.

Beneuéntum, oppidum eſt Hirpinorum, Diomedis opus, antea Maleuẽtum appellatum, donec colonia eò à Romanis deducta, boni ominis gratia Beneuentum vocari cœpit. Circà hanc vrbem 30000. Samnitum cæſa fuerunt Sulpitio & Pætilio COSS. De hac Horati⁹ 1. Serm. Sat. 5,

Tendimus hinc rectâ Beneuentum, vbi ſedulus hoſpes, &c.

Benis, vide NEBIS.

Benna, vel Bena, vel Bæna, vrbs Thraciæ, vnde

Bennicus ſinus, Stephano. Apud eundem Benna, vnus eſt ex ſenatoriis ordinibus Epheſi, cuius ſenatores Bennii.

Bene-iaacan, Nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Moſeroth. num. 33.

Ben-ennom, Nomen vallis in tribu Beniamin, quæ aliàs Tophet dicitur. 2. para. 28, 33.

Ben-gáber, Nomen præfecti annonæ Salomonis in Ramoth-galaad. 3. reg. 4.

Ben-háil, Nomen viri. 2. para. 17.

Ben-heſed, Nomen præfecti annonæ Salomonis in Aruboth. 3. reg. 4.

Ben-hur, Præfectus annonæ regis Salomonis in monte Ephraim 3. reg. 4.

Béniamin, Filius duodecimus Iacob ex Rachel vxore, ab ipſa matre Ben-oni vocatus, gene 35. Eſt & nomen tribus, 2. reg. 4.

Beniamin, VI Hieruſalem epiſcopus, anno c v.

Bennerodach, VII Babyloniorum rex, regnauit annis XX I.

Benni, Nomen viri. 2. eſd. 2.

Benno, Nomen viri. 1. para. 24.

Bennoi, Nomen viri. 1. eſd. 8.

Bénnui, Nomen viri. 1 eſd. 10.

Ben-oni, Filius duodecimus Iacob ex Rachel, qui & Beniamin, gene. 35. dicitur.

Benoth, Nomen idoli Babyloniorum. 4. regum decimoſeptimo capite.

Ben-zoheth, Filius Ieſi. 1. para. 4.

Beon, Ciuitas Amorrhæorum vltra Iordanem. nume. 32.

Beor, pater Bela regis Edom. gene 36. Pater item Balaam arioli. num. 22.

Bera, Nomẽ loci, iudic. 9. Filius Supha filii Helem, 1. para. 7.

Bercos, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Bérea, Nomen vrbis. 1. mach. 9.

Berecýnthes, natio inter Phrygas. Strabo lib. 10.

Berecýnthia, mater deûm, dicta à monte Phrygiæ Berecyntho. Virg. Æneid. 9,

Ipſa deûm fertur genitrix Berecynthia, &c. quo in loco Seruius de aſpiratione diſceptat.

Berecýnthus, mõs Phrygiæ & nomen oppidi, in quo mater deûm Cybele priſcorum ritu coleba tur. Plin. lib. 16. Steph.

Berengária, Ricardi Anglorũ regis vxor, filia Garſiæ Nauarræ regis. Polyd. lib. 14.

Berengárius, Foroiulienſis dux, imperator ab Italis creatus. Blond. libro ſecũdo, deca. 2. Luithpr. lib. 1. cap. 6.

Berengárius à Vvidone victus, ad Germanorum imperatorem conceſſit.

Berenîce, aliis Beronice, ciuitas à Pyrrho iuniore condita: altera à Philadelpho Ptolemæo: tertia, in Troglodytica: quarta, quæ prius dicebatur Chius: quinta, in Cilicia: ſexta, quæ prius Heſporis. Dicta eſt autem Berenice, à Ptolemæi vxore. Eſt & alia circa Syriam, quã Pellam vocant. Steph.

Berenícidæ, pars tribus Ptolemaidis. Steph.

Berenîcis, cidis, tractus Africæ Cyrenaicæ, qui eſt circa Berentcen vrbem. Lucan. lib. 9,

-Nam quicquid puluere ſicco
Separat ardentem tepida Berenicida Lepti,
Ignorat frondes.

Beres, vrbs Thraciæ, à Berete filio Macedone. Stephanus. Vide MIEZA apud Stephanum.

Berex, gens inter Indiam & Æthiopiam. Steph.

Bérgamum, Italiæ oppidum ab Arnolpho imperatore captum. Luith. cap. 7. Blond. lib. 2.

Berge, vrbs aut vicus Thraciæ, ex qua natus eſt Antiphanes Comicus: vnde prouerbium βέργαῖον, pro, Nihil veri dicere. Steph.

Bergépolis, vrbs Abderitarum. Steph.

Bérgidum, vrbs Hiſpaniæ. Ptol.

Bérgion & Albion, fratres gigãtes, & filii Neptuni, qui cùm Herculi Rhodani oſtia traiicere parãti vi obſiſterent, à Ioue imbre lapideo ſunt interempti. Pompon. Mela libro ſecundo, vide ALBION.

Bérgomum, oppidũ Italiæ Tranſpadanæ, quæ regio eſt XI. Cuius incolæ

Bergómates. Plin. lib. 1. cap. 13.

Beri, Filius Supha filii Helem. 1. para. 7.

Béria, Filius Aſſer filii Iacob, geneſ. 46. qui 1. paralip. 7. Baria dicitur. Filius item Ephraim, 1. paralip. 7.

Beriádes, Indorum rex, bellum aduerſus Dionyſium geſſit. Steph.

Berillus, Boſtrenæ vrbis Arabiæ præſul, cùm plura rectè pro religione ſcripſiſſet, ad extremum omnia corrupit, peregrina quædam & procul à veritate adducens. Quare præſules non pauci conuenêre diſceptationis gratia. Inter quos Origenes ita errorem eius confutauit, vt redire eum ad ſanitatem compulerit. Euſebius libro ſexto.

Berith, Nomen idóli Sichimorum. iudic. 9.

Bérnice, Nomen viri. act. 25.

Bérnaba, vrbs Hiſpaniæ. Ptol.

Bérnabos & Galeatius, vicecomites Mediolanenſes, anno 1354.

Bernárdus, Burgundius circa XXII ſuæ ætatis annum, ſub abbate Stephano, qui tertius fuerat in cœnobio Ciſtertienſi, paulò antè inſtituto, vnà cum XXX ſociis monachicam vitã egit: deinde verò Clarauallenſi cœnobio tunc primũ Roberti viri illuſtris impenſa cõſtructo, annos XXXVI præfuit. Edidit cõmentarios in Cantica. Conſiderationẽ diuinæ contemplationis ad Eugẽnium pontificem: vnde Pontificii muneris ratio dicatur. Varias inſuper epiſtolas, ſer

mones etiam in diebus ſolennibus habitos. Volaterranus.

Bernhárdus, Pipini filius, à Carolo magno Italiæ rex deſignatus, anno 814.

Berodách, Rex Babyloniorũ, 4. reg. 20. qui iſa. 39. dicitur Merodach.

Béroe, anus fuit Epidauria, & nutrix Semeles, cui ſe Iuno aſſimilauit, cùm pellici perſuadere vellet, vt muneris loco à Ioue peteret, vt talis tantúſque ſecum rem haberet, qualis quantúſque ſolet cum vxore. Ouidius tertio Metamor.

Ipſáque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Vide BACCHVS.

Béroe, Dorycli Iſmarii coniunx. Virg. 5. Æneid.

Fit Beroe Iſmarii coniux longæua Dorycli.

Vide BEROEA.

Berœa, vrbs Macedoniæ, à Pherone conditore dicta, mutato ph in b: vel à Beroea filia Beretis, qui Macedonis filius fuit.

Berœa, Syriæ vrbs, à Seleuco Nicanore rege Syriæ & Babyloniæ condita: aliàs Béroe. Steph.

Berœénſes, populi in Cœleſyria. Ptolemæus libro quinto, cap. 23.

Béromi, Nomen ciuitatis, 2. reg. 23. quæ 1. paralip. 11. dicitur Bauramites.

Beronîce, vel Berenice, nices, regina Ægypti, ſoror Ptolemæi & Cleopatræ.

Berenîce, Herodis Agrippæ Iudæorum regis filia, de qua Iuuenalis,

-Adamas notiſſimus & Berenices
In digito factus pretioſior, hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori.

Beronîce, ſiue Berenice, Ptolemæi Philadelphi & Arſinoes filia, quam cùm Ptolemæus filius ſororem ſuam in vxorẽ duxiſſet, nec multis diebus pòſt cum exercitu in Aſiam profectus eſſet, vouiſſe Berenicem tradunt, Si victor Ptolemæus rediſſet, ſe crinem detonſuram, atque eo voto damnatũ crinem in Veneris templo conſecraſſe: qui cùm poſtridie non apparuiſſet, ægrè id ferente rege, Conon Mathematicus gratiam rei captans, dixit Ptolemæo crinem inter ſydera videri collocatum, & quaſdam vacuas figura ſeptem ſtellas oſtendit in cauda Leonis, velut in triangulum collocatas. de quo crine in ſtellas commutato Callimachus Græcus elegiam conſcripſit, quam deinde Latinam fecit Catullus.

Beronîce, vxor Ptolemæi, Lagi, mater Philadelphi. Theocritus.

Beronîce, ſiue Berenice, Herodis Aſcalonitæ filia, quæ nupſit etiam Agrippæ fratri. Strabo, Cæſar Auguſtus magno honore proſecutus eſt Herodis liberos, ac ſororem Salomen, eiuſque filiam Berenicen.

Berenîce, Salomes Herodis ſororis filia, nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdem filio, quem pater poſtea interfecit. Ioſephus.

Beronîce, quam Græci Pherenicen appellant, filia, mater, & ſoror Olympionicarum. Plin lib. 7. cap. 40, Pauſanias hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu virum diſſimulantem, ludis interfuiſſe, vbi Piſithodum filium coronatum vidit: cognitáque, ac quæſtione habita, quòd ad ludos mulieribus interdictos veniſſet, meritis ſuorum abſolutam fuiſſe. Ælianus. Valerius, Berenicæ (inquit) contigit, quod nulli alteri mulieri, vt Gymnico ſpectaculo intereſſet. Vide PHERENICE.

Beronîce, ſiue Berenice, vrbs Syriæ maioris, à Ptolemæo Philadelpho cõdita, & ab vxoris ſuæ nomine vocata. Silius.

Beronîce, oppidum in Arabico ſinu, à Ptolemæi Philadelphi matre cognominatũ. Strabo. Vide BERENICE.

Berôſus, Chaldæus Aſtrologus, cui ob diuinas prædictiones, Atheniẽſes in gymnaſio ſtatuam inaurata lingua ſtatuerunt. Plinius libro ſeptimo, cap. 37.

Beroth, Vna mãſionum filiorum Iſrael in deſerto, deut. 10. Itẽ ciuitas Heuæorum, ioſue 9. non longè ab Hai, ſpatio trium dierũ, in tribu Beniamin. ioſue 18. 2. reg. 4. Inde Berothites. 2. reg. 23. 1. eſd. 2.

Beroth, Nomen vrbis. 2. reg. 8.

Berôtha, Terminus terræ Iſraeliticæ. ezechiel. 47

Bérrhœa, Ciuitas Macedoniæ ad Citarum montem. act. 17.

Berſa, Rex Gomorrhæ. gene. 14.

Ber-ſábee, finis atque terminus terræ Iſraelis ab auſtro. Ioſephus lib. 8. cap. 13. Iud. antiq. 1. reg. 3. & 2. reg. 24. 3. regum 19. 4. reg. 23. Hæc & in ſortem filiorum Simeonis cecidit, ioſue 19. 1. paralipomenon 5. A iuramento & percuſſo fœdere Abrahæ cum Abimelech rege Gerar, gene. 21. ſimiliter Iſaac cum eodem Abimelech, gene. 26. nomen habens. Beer enim fontem ſignificat: Saba iuſiurãdũ, vel ſeptem, quòd ſeptem agnas Abimelech de manu Abrahæ acceperit. gene. 21. 26. Illic iudicabant Ioel & Abia filii Samuelis ſiniſtrè, 1. regum 8. Hanc nunc Barbari Gibelinam nominant, authore Volater. lib. 11. Eodem loci habitauit aliquandiu Iſaac, gen. 28. Hanc Ptolemæus Berſanam appellat. Vide Hieronymum in locis Heb. Eſt in finibus Iudææ & Ægypti, amos 5. nehem. 11.

Bérſane, vidua è Damaſco ab Alexandro magno adamata. Diodorus.

Bertha, Balduini comitis Hollandiæ vxor, quam Philippus Francorum rex duxit.

Berthúlphus, Merciorũ rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.

Bértrada,Fulconis vxor,quã thoro ſibi copulauit poſtea Philippus Francorum rex.

Berũnus,Steph.Italiæ ciuitas,quæ poſtea Verona.

Beryllus, Boſternæ vrbis Arabiæ Epiſcopus, hæreticus ab Origene victus,anno 233.

Bérythrus,vrbs Troiana.Steph.

Berỳtis,Troica vrbs.Steph.

Berỳtos, vrbs eſt Phœnices, aliis Troica, in ora Libano monti ſubiecta,Iuſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima. Vulgò Barutum vocant. Rhemius Palæmon ex Dionyſio, Antiquámque Tyron, Beryti & mœnia gratæ. Hinc vua Beryua dicta omnium optima.

Berỳtus, ciuitas Arabiæ, Dioſpolis prius dicta. Steph.

Berzeliái,Nomen viri,2.reg.17. qui regem Dauid traduxit Iordanem,2.reg.19. Pater item Hadrielis generi Saul ſic vocabatur,2.reg.21.

Beſa,vide BESSA.

Beſái,Nomen viri.1.eſd.2.2.eſd.7.

Beſbycus,parua inſula circa Cyzicum. Steph.

Béſcia,vrbs Auſonum.Steph.

Béſecath, Nomen ciuitatis tribus Iudæ. 4 reg.22. Eadem & Baſcath dicitur.

Béſee,Nomen viri.1.eſd.2.

Béſelam,Nomen viri.1.eſd.4.

Beſéleel, Filius Vri filii Hur filii Caleb ex Ephratha vxore.exod.31. 1.para.2.

Beſippo,Hiſpaniæ portus, non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponii Melæ. Plinius, Portus, Beſippo:oppida,Belon,Mellaria.

Beſluth,Nomen viri.1.eſd.2.

Beſódia,Nomen viri.2.eſd.3.

Beſor, Nomen torrentis in regione Palæſthinorum,1.reg.30.

Beſſa,ciuitas Phocidis. Eſt & altera eiuſdem nominis arx in Peloponneſo.Strabo.

Beſſa,vrbs Locrorum,ſic dicta ab humida loci natura.Herodotus Beſa ſcribit.Steph.

Béſſara,ciuitas Aſſyriæ.Ptol.

Beſſi, populi Thraciæ, non procul à Ponto, ad Strymonem. Plin.lib.4.cap.11, Magna ex parte Hæmum montem incolentes,rapto & latrociniis victitantes.Ouid.lib.6.Triſt.

Viuere quàm miſerum eſt inter Beſſóſque,Getáſque.

Beſſus, Bactriánæ regionis præfectus, Darium interfecit,Diodo.

Béſſyga,Stephano,emporium in India:vnde Beſſygitæ, populi humanis carnibus veſcentes. Et amnis,Beſſygas.

Béſtia Appia legitur apud Volaterranũ lib.14.ex Liuii lib.2.belli Punici, apud quem nunc legimus Veſtia Oppia.

L.Béſtia, in comuratione Catilinæ memoratur à Salluſtio.

Betármones, ab Homero Corybantes vocantur, Odyſſ.8.

Bete,Ciuitatis nomen.2.reg.8.

Beten,Nomen ciuitatis in tribu Aſer. ioſue 19.

Beth-abara, Nomen loci trãs Iordanem. iohã.1. Vbi Beth-ania legitur.

Beth-acharem,Nomen vici.iere.6.1.eſd.5.

Bethacárma, vicus inter Hieroſolymam & Thecuam in monte ſitus: compoſitũ ex lingua Syria & Hebræa.

Beth-anath,Nomen ciuitatis in tribu Nephthali. ioſue 19.c.iudic.1.

Beth-ania, Villa in latere montis Oliueti, matth. 21.luc.19. Vbi ſaluator noſter Lazarum ſuſcitauit,iohan.11.diſtans ab Ieroſolymis ſtadiis quaſi quindecim,iohan.11.

Bethánia, caſtellum Palæſtinæ, Marthæ ac Magdalenæ memoria conſpicuum. Eſt & altera Bethania trans Iordanem,vbi Iohannes quondam baptizabat. Volater.

Beth-anoth,Nomen ciuitatis in tribu Iuda.ioſ.15.

Beth-araba,Nomen ciuitatis in tribu Iuda,ioſue 15.Nomen ciuitatis in tribu Beniamin, ioſ. 18.

Beth-aram,Ciuitas in tribu Gad ,quam ipſi Gaditæ ædificauerunt,ioſue 13.Eade dicitur Betharan.num.32.

Beth-aran,Vrbs in tribu Gad,quæ & Beth-aram. num.32.Antea ciuitas Amorrhæorum.

Betharanta,Iulia,ab Herode tetrarcha Galilææ ſic nominata.

Beth-auen,Vrbs Chananææ terræ trib⁹ Ephraim, in tribu Beniamin collocata.oſee 4.1. reg.13.

Beth-azmoth,Nomen ciuitatis.2.eſd.7.

Beth-bera, Nomen ciuitatis à Gedeone expugnatæ.iud.7.

Beth-berai, Nomen ciuitatis.1.para.4. quam inhabitauerunt poſteri Simeonis.

Beth-beſſe,Nomen vrbis in deſerto.1.mach.9.

Beth-char, Vrbs iuxta quam filii Iſrael percuſſerunt Philiſthæos.1.reg.7.

Beth-dagon,Nomen ciuitatis in tribu Iuda,ioſue 15.1.mach.10.Item ciuitas in tribu Aſer,ioſ. 19.

Beth-el,Nomen vrbis in tribu Beniamin, ſic primùm cognominatæ à Iacob,gen 12.1.par.7. iudic.4. Eadem & Luza dicta,gen.28 iudic.1. Eſt & nomen montis,1.reg.13.

Beth-emec,Nomen ciuitatis in tribu Aſer.ioſ.19.

Bether,Nomen montis.cantic.2.

Beth-eſda,Nomen piſcinæ.iohan.5.

Beth-gader,Nomen loci.1.para.2.

Beth-gamul, Nomen ciuitatis in terra Moab. iere.48.

Beth-hagla,Nomen ciuitatis in tribu Iuda,ioſ.15. & in tribu Beniamin,ioſue 18.

Beth-hanan,Nomen ciuitatis.3.reg.4.

Béthia,Filia Pharaonis vxor Mered.1.para.4.

Beth-ieſimoth, vrbs in campeſtribus Moabitarum, quæ ſorte ceſſit filiis Ruben. ioſue 13. ezechiel. 25.

Beth-lebaoth, Nomen ciuitatis in tribu Simeonis. ioſue 19.

Beth-lehem, Beth-lehem duæ ſunt: vna in tribu filiorum Zabulon, de qua ioſ. 19. Ex hac erat Abeſſan iudex populi Iſraelitici, iudicũ 12. Alia eſt in tribu Iuda, ciuitas Dauid, è qua fuit Leuita, cuius vxorẽ illicito concubitu necarunt Gabaonitæ, iud. 19. vbi rex Dauid habitabat, 1. reg. 16. Hæc fuit patria IESV CHRISTO, michææ 5. matth. 2. Olim dicta Ephratha, gene. 35, & 48. Hanc Roboam ædificiis muniuit, 2. par. 11. Vide multa de hac apud Hieronymum in locis Heb. eſdræ 2. Vocatur & ciuitas Dauid, lucæ 2. Iohan. 7.

Beth-maacha, Ciuitas eſt Chananææ regionis, ad quam vſque perſecutus eſt Ioab perduellem Seba. 2. reg. 20.

Beth-maon, Nomẽ ciuitatis in terra Moab. ier. 48

Beth-marchaboth, Nomen ciuitatis in tribu Simeonis. ioſue 19. 1. para. 4.

Beth-nemra, Nomen ciuitatis quam ædificauerunt filii Gad. num. 32. quæ alias fuerat Amorrhæorum.

Beth-oron, Ciuitas eſt terræ Chanaan quæ ducta ſorte, tribui Ephraim obtigit, quemadmodum legis ioſue 16. 1. para. 7. Hæc Leuitis cõceſſa eſt, ioſue 21. A Sara filia Ephraim ædificata, 1. para. 7. Ipſam Salomon reparauit, 3 reg. 9. 2. paral. 8. Eſt ſuperioris ſimul & inferioris Beth-horon paſſim in ſcripturis mentio, ioſue 16, 18. & alias non raro.

Beth-phage, Villula in monte Oliueti, ad quam venit IESVS ſaluator noſter. luc. 19.

Beth-phalet, ſiue Beth-phelet, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. ioſue 15. 2. eſd. 11.

Beth-pheſes, Nomen ciuitatis in tribu Iſſachar. ioſue 19.

Beth-phogor, Ciuitatis nomen in tribu Ruben. ioſue 13.

Beth-rapha, Filius Eſthon. 1. para. 4.

Beth-ſabee, Filia Eliã, vxor Vriæ. 2. reg. 11. 12. quæ & mater Salomonis. 3. reg. 1. 2. pſal. 50.

Beth-ſaida, Ciuitas Galilææ, ex qua Petrus & Andreas & Philippus Apoſtoli. iohan. 1. matth. 11.

Bethſaida, piſcina in Hieruſalem, quæ vocabatur probatica: & à nobis dici poteſt domus pecudũ, ſiue pecualis, quia hoſtias in ea quondam ſacerdotes lauabant.

Beth-ſames, ſiue Beth-ſemes, Antè Abel dicta, Hieronymo, in quæſtionibus Heb. 1. para 28. Ioſephus lib. 6. cap. 1. Vrbs ad tribum Iuda, ioſue 15. pertinens: quæ poſtea filiis Aaronis, Leuitis ſcilicet, eſt aſſignata, ioſue 21. 1. reg. 6. 1. paral. 6. 4. reg. 14. Eſt alia in tribu Nephthali, ioſue 19: è qua priſtinos habitatores non potuit expellere tribus Nephthali, iudic. 1. Numeratur præterea & alia Bethſemes in ſorte filiorum Iſſachar, ioſue 19.

Beth-ſan, vel Bethſean, vrbs tribus Manaſſe in Iſſachar & Aſer, ioſue 17, 18. iudic. 1. cuius ſitum habes 3 reg. 4, & 1. paral. 8: quæ Stephano & Ioſepho libro 5. cap. 14. antiq. Scythopolis appellatur. In hac corpus Saulis ſuſpenderunt Philiſthini, 1. reg. 13. Hieronymus in quæſtionibus Heb. duas Beth-ſan fuiſſe ſcribit, 2. reg. 21.

Beth-ſeta, Locus Palæſthinæ. iudic. 7.

Beth-ſemes, Vide BETHSAMES.

Beth-ſimoth, Eadẽ ciuitas quæ & Beth-ieſimoth dicitur. ioſue 12. num. 33.

Beth-ſor, Vide BETHSVR.

Beth-ſua, Mater Salomonis, 1. para. 3: quæ 3. reg. 1. dicitur Beth-ſabee, ſiue corruptè Berſabee.

Beth-ſur, Nomen ciuitatis in mõtanis locis ſitæ in tribu Iuda, ioſ. 15. cõſtructæ à Roboam, 2. paral. 11.

Beth-ſura, Eadem ciuitas quæ & Bethſur. 1. machab. 4.

Beth-thaphua, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. ioſue 15.

Bethul, Ciuitatis nomẽ in tribu Simeonis. ioſ 19.

Bethúlia, Nomen vrbis. iudith 6.

Bethys, Vide BAETHIS.

Beth-zachara, Nomen ciuitatis. 1. mach. 6.

Bética, ſiue Bethyca, Vide BAETICA.

Béticum regnum, quod Granate dicitur, à Saracenorum manibus, Ferdinandus & Eliſabeth, bellica virtute ereptum.

Béthlema, Vide BETHLEHEM.

Bétonim, Ciuitas in tribu Gad. ioſue 13.

Betullo, Hiſpaniæ oppidũ, & Betulo fluuius, cuius irrigatione ager Barcinonenſis lætiſſimus eſt. Pomp. lib. 2. in deſcriptione Hiſpaniæ. Oppidum hodiè dicitur Beſon.

Betus, Celtiberorum rex, à quo regnum nomen Betica habuit. Bero.

Beua, vrbs Macedoniæ.

Beuus, fluuius, Steph. iuxta Beuam.

Bezec, Chananææ vrbs regia. iudicum 1.

B I

Biãnor, cognomento Oenus, Tyberis (aliàs Thuſci fluminis) & Mãtus fatidicæ filius, Mantuam condidit. Virg. Ecloga 9.

-nanque ſepulchrum
Incipit apparere Bianoris, hic vbi denſas, &c.

Fuit item vnus ex Troianis principibus, qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interemptus eſt. Homerus Iliados vndecimo.

Bias, Philoſophus Prienæus, vnus ex ſeptẽ Græciæ ſapient.bus, & ciuium ſuorum princeps,

quos diu aduerſus pericula tutatus eſt. Sed tandem capta patria,cùm vniuerſi fugerent,rerum pretioſiſſimarum ſarcinulis onuſti,ipſéque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecũ ferret,reſpondit, Omnia bona mea mecũ porto.Fortuita enim inter bona ſua non numerabat. Sid. Apol.

Prienæe Bia,quòd plus tibi turba malorũ,&c.

Alius fuit Bias Amythaonis filius. Laertius.

Biáttia,Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo.

Bibáculus,Cremonẽſis, Euſebio cum Catullo inter Poetas Iamborum Latinorũ ponitur.Quintilianus. Eſt & alter,cuius meminit Cæſar in Commentariis.

Bibâga,inſula Indiæ,oſtreis & conchyliis referta. Plin.lib.3 cap.21.

Bibáſtus,vrbs Thraciæ.Steph.

Bibérius,Tyberii agnomen, propter nimiam vini auiditatem.

Bibiâna, virgo Romana, & martyr ſub Iuliano, quæ vnà cum parentibus martyrum corpora ſepeliebat,ſepulta eſt apud Palatium Lucinianum.Volater.lib.3.

Biblîna, regio Thraciæ, vnde Biblinum vinum quod alii à Biblia vite dictum volunt: Demus Delius autem Naxium interpretatur,quoniam Biblus Naxi fluuius ſit. Steph.

Biblis, filia Mileni & Cyanes, (aliàs Mileti) quæ cùm fratrem Caunum miſerè deperiret, eiúſque cõcubitum non poſſet aſſequi, laqueo gulam fregit.Ouid.de Arte,

Biblida quid referam? vetito quæ fratris amore
Arſit,& eſt laqueo fortiter vlta nefas?

Sed libro 9. Metamorph. poſtquam omnẽ Cariam,Lyciámque,& Lelegas fratrem inſequuta peragraſſet,labore & dolore victam conſediſſe, multas effudiſſe lachrymas: quapropter Naiadum commiſeratione in fontem ſui nominis permutatam:

Sic lachrymis cõſumpta ſuis Phœbeia Biblis,
Vertitur in fontẽ,qui nunc quoq; vallibus illis
Nomẽ habet dominæ,nigráq; ſub ilice manat.

Biblis,inſula.

Bíblia, vxor Duellii, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit:tantæ pudicitiæ, vt illo ſeculo pró exemplo fuerit, quo impudicitia monſtrum erat,non vitium.

Bibliolátbas, Didymus appellatus, quòd mille quingentos libros conſcripſerit.

Biblus,Naxi fluuius. Vide BIBLINA.

Bibráctę,Heduorum oppidum in Gallia.Cæſar.

Bíbuli,cognomen familiæ.

Bíbulus, collega Cæſaris in conſulatu, in quem Tranquilli diſtichon,

Nõ Bibulo quicquá nuper,ſed Cæſare factũ eſt:
Nam Bibulo fieri conſule nil memini. Idem

Ciceroni proximam prouinciam in Aſia tenebat. Plutarchus.

Bicúrgium,vrbs Germaniæ Ptolemæo,hodie Erfordia,*Erffurt.*

Bidíni, populi Citariis & Cacirinis vicini. Plin. lib.3.cap 8.

Bídios,caſtellum in agro Tauromenitano.Steph.

Bidos,aliud caſtellum in Sicilia.Steph.

Biéndium,citerioris Hiſpaniæ portus.Plin.lib.4.

Biénnus,vrbs Cretæ, vide Stephanum de Vienna Galliæ.

Bigargitáni,populi Hiſpaniæ citerioris. Plin.lib. 3.cap.3. Tarracone (inquit) diſceptant populi XLIIII. quorum celeberrimi ciuium Romanorum,Dertuſani,Bigargitani.

Bigerónes, populi Aquitaniæ, apud Cæſarẽ, proximi Tarbellis,Vocatiis, Taruſatiis & Sontiatibus.

Bigérra,Hiſpaniæ ciuitas,Ptolemæo,cui vicina eſt Setabis vrbs, lino tenuiſſimo nobilitata: vnde Sudaria Setaba à Catullo commemorata.

Bilæus,fluuius,Steph. Vide TIOS & PSYLLA.

Bilbîlis,lis,oppidum Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi,ad Salonem fluuiũ, optima ferri temperatura nobilem. Ex hoc oppido Martialis Poeta originẽ traxit,vt ipſe teſtatur lib.1. ſcribens ad Licianum,

Videbis altam Liciane Bilbilim.

Bilbîna,vrbs Perſica.Steph.

Billis,Aſiæ fluuius,non longè ab Heraclea. Plin. lib.6.cap.1.

Bimâter,agnomen Bacchi,quòd duas matres habuerit, Semelen & Iouem matris fungentem officio.

Bion,Boryſthenites philoſophus, & ſophiſta callidus,philoſophiam vario orationis flore veſtiuit.Laertius.Fertur hic dixiſſe ad eũ qui fundos ſuos inglnuie vorauerat: Terra Amphiaraum abſorbuit,ſed terram tu. fuit Cratetis auditor,ad Cynicam prius ſectam tranſiit,ſumpto pallio & pera: deinde ad Theodorea inſtituta ſe conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant.Apophthegmata itẽ plura. Suidas.Fuerunt & alii Biones nouem, Laertio.

Biórgor, vel Beurgus, Alanorum rex,non longè à Bergamo, à Richomero ſuperatus atque extinctus.Diaco.lib.16.Blond lib.2.deca.1.

Bipędímui, Galliæ in Aquitania populi, de quibus Plinius cap.19.lib.4.

Biracéllum, vrbs Thuſcorum, Ptolemæo, hodie Vicarellum.

Biſa,vrbs Thraciæ.Steph.

Biſáltæ, populi Scythici, qui fugientes equorum ſanguine aluntur lacte permixto. Virgil.lib.3. Georg.

Biſaltæ quo more ſolent acérque Gelonus,

Cùm fugit in Rhodopen, aut in deſerta Getarũ. Plinius, Libera gens Biſaltæ, à fluuio Biſalte, ſiue à Biſalto Solis & Terræ filio, vbi lepores duplici iecore ſunt.

Biſáltæ, Macedoniæ gens libera, intra Strymonem & Edonicum ſinum. Plin. lib. 4. cap. 10.

Biſáltes, fluuius Macedoniæ.

Biſáltia, vrbs & regio Macedoniæ, à Biſalte Solis & Terræ filio. Vide BISALTAE.

Biſáltis, vel Biſalpis, nomẽ eſt puellæ cuiuſdam, quam Neptunus in arietem conuerſus cõpreſſit. Ouid. 6. Metam.

Biſánthe, vel Biſálte, vrbs macedoniæ iuxta Thraciam, à Samiis deducta, Græcanica. Steph. Ariſtoteles in Mirabilibus.

Biſcárgis, ciuitas Hiſpaniæ. Ptol.

Biſtirus, vrbs Thraciæ. Steph.

Biſtones, gens Thraciæ, vnde & Biſtonũ ſtagnum. Plin. lib. 4. cap. 11.

Biſtonis, ciuitas & ſtagnum in Thracia, Abderæ propinquũ, à quo Thracia Biſtonia dicta: vnde Biſtonius & Biſtonicus, quod Thracen ſignificat: ſicut ab Ionia, Ionius, & Ionicus. Ouidius,

Feſſáque Biſtonia membra lauabis aqua.

Thraces quoq; Solino, Biſtones dicũtur. Idem,

Tuta tamen bello Biſtonis ora fuit. Sũt qui velint & ſtagnum & prouinciam à Biſtone rege nomen accepiſſe. Plin. lib. 1. cap. 2. Steph. Vide ABDERA.

Biſúrgis, fluuius Germaniæ. Strabo in exordio libri ſeptimi, Biſurgis & Lupias amnis in vnum ad Amaſiam deferuntur, ſtadia DC à Rheno ſemotus, Vide VISVRGIS.

Bitchora, vrbs à Salomone ædificata.

Bithálbe, vide HELLENOPOLIS. Steph.

Bíthia, Pharaonis filia, quæ Moſen adoptauit.

Bíthias, gentem in Thracia eſſe commemorant, quarum author Bithis fuit, Martis & Setæ ſororis Rheſi filius. Steph.

Bithýnia, regio minoris Aſiæ ad Pontum ſita, aduerſa Thraciæ, proxima Troadi, quæ Solino & Seruio primũ Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde à Bithyno rege Bithynia dicta eſt. Hæc etiam, authore Euſebio, Pontus eſt dicta. In hac Libyſſa eſt, vbi Annibal ſepultus eſt. Sunt qui ſcribant Thynos populos tranſiſſe ex Europa, & hanc regionem occupaſſe, à quibus Bithyni dicuntur & Bithynia. Claudianus,

Thyni Thraces erãt, quæ nunc Bithynia fertur.

Hinc Bithynus & Bithynicus. Iuuenalis,

Quanquam & Cappadoces faciant, equiteſque Bithyni. Martialis,

Iam te rem factam Bithynice credis habere.

Bithynici fuerũt, Xenocrates philoſophus, Dionyſius dialecticus, Hipparchus, Theodoſius, & filii eius mathematici, Cleophanes orator ex Myrlea, & Aſclepiades medicus Pruſienſis. Bithyniã Strabo prius Myſos habitaſſe dicit, vnde Boſphorum Thraciam, in quibus Bithynia eſt, Myſium quandoque appellari ait Dionyſius poeta: hinc etiam Herodotus dicit Thraces in Aſiam tranſuectos, Bithynios eſſe appellatos, templúmque & vaticinium Martis habuiſſe, & à Boſphoro vſque Rhebam flumen regionem tenuiſſe. Steph.

Bithýnium, vel Bithynum, ciuitas in Bithynia, à quo Bithyniatæ & Bithynienſes populi. Steph.

Bithynópolis, vrbs à Bithye dicta. Steph.

Bithynus, Iouis & Thraces filius, Stephano, fratrẽ habuit Doloncum, à quo Dolonci, Thraciæ populi.

Bithys, nomen viri, de quo Stephanus in Bithyæ & Bithyniæ, & Bithynopolis.

Bithyas, nomen viri, Seruio præfectus claſſis punicæ. Virgil. Æneid. 1.

Bitias & Pandarus fratres ex Alcanore Troiano geniti, quos Hiera in ſyluis nutriuit. Hi cum Ænea in Italiam venerũt, & cùm apertis etiam portis auſi eſſent Rutulos laceſſere, ab iiſdem ſunt trucidati. Virgil. lib. 9,

Pandarus & Bitias Ideo Alcanore nati, &c.

Alius fuit Bitias inter proceres Didonis: cuius meminit Virgilius lib. 1. Æneid.

Biton, vide CLEOBIS.

Bituitum, oppidum à Fabio captum, anno ab vrbe 633.

Bituítus, Aruernorum rex, ſpecie colloquii comiter hoſpitio inuitatus, à Cneio Domitio vinctus eſt, & Romam deportatus.

Biturgia, vrbs Thuſcorũ, Ptolemæo, hodie Mallianum.

Bitúriges, Aquitaniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 19, Vno die viginti vrbes incenderũt, vt Cæſarem commeatu & pabulatione prohiberẽt. Horum oppidum Auaricum. Cæſar in Cõmentariis. Dicitur etiam Cubi, Plinio: item Loſci, Straboni. Lucanus lib. 1,

Et Biturix, longíſque leues Axones in armis.

Bitúrigum, vrbs, quam Arpinus comes Philippo vendidit. Æmil. lib. 4.

Bumbres, populi quicunque inter Tropicos habitant ad meridiem. quandoque enim incidentes habent vmbras, cùm à meridie ſol ad gnomonem accedit rectum ad ſubiacens planum: quãdoque autem in aduerſum, cùm ſol in aduerſum conſiſtit. Strabo lib. 2.

Bizen vel Bizia, ciuitas Thraciæ, Steph. βιζύη πόλις θρᾴκης, ἀπὸ βίζου τινὸς ἄρχοντος βασίλειον. Plin. lib. 4, Bizia, arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine, inuiſa hirundinibus: non quòd illic facinus patratũ ſit, (in Daulide enim Phocidis oppido contigit) ſed quòd ea Terei patria fuerit,

teſtib⁹ Thucydide & Pauſania. Vide BYZANTIVM.

Bizon, vrbs Thraciæ, terræ hiatu rapta. Plin. lib. 4. cap. 11. Hæc vrbs in medio Calatidis & Apolloniæ ſpatio ſita eſt: Bizonia Straboni dicta.

Bizona, vrbs Pontica. Steph.

B L

Blaberûra, vide INDICA.

Blaêna, Ponti regio ſatis ferax, per quam Amnias flumen allabitur. Hoc in loco Mithridates, cognomento Eupator, Nicomedis Bithyni copias funditus deleuit, haud quidem præſens, ſed per imperatores: vnde ille cum paucis domum fugiens, ſeruatus eſt, & inde in Italiam nauigauit. Strabo lib. 12.

Blæſus, nomen viri. Stat. 2. Sylu.

Blâda, Italiæ vrbs in littore Brutio, nõ procul à Bato flumine, & Parthenio portu. Plin. lib. 3 cap. 5.

Blande, vrbs eſt Hiſpaniæ citerioris in agro Barcinonenſi ad Larnum flumen. Plin. lib. 3. cap. 3.

Blandúſia, Sabinenſis agri regio, in qua fuit ager Horatii poetæ.

Blaſcon, vel Blaſcorũ, inſula Galliæ in oſtio Rhodani, prius Metina dicta. Plin. lib. 3. cap. 5. Strabo lib. 4.

Blaſtus, Nomen viri. act. 12.

Blaudus, vrbs Phrygiæ. Steph.

Blemmyæ vel Blemiæ, vel Blenæ, vel Bleptæ, mõſtroſi populi apud Æthiopes. Plin. li. 5. cap. 8. & Pomponius lib. 1. in fine deſcriptionis Africæ. Stephano dicti à Bleme vno ex illis ducib⁹ qui cum Dionyſio in illas regiones militarunt, faciem in pectore habent. Claudius,

errat
Per Meroen, Blenáſque feros, atrámq; Syenen.

Bleráni, Italiæ populi Cortonenſibus & Capenatibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bliarides, Vide GYMNASIAE.

Bliarus, Vide MEMBLIARVS.

Blítera, vel Bliteræ oppidum Septumanorum Pomponio: Stephanus tamen Beterra. Narbonenſis prouinciæ vrbs, vt Arelate Sextanorum, & Arauſio Secundanorum. Plin. lib. 3. cap. 4.

B O

Boágrius, Locrenſium amnis, Thronion vrbem præterfluit. Strabo lib. 9. & Homerus.

Boanérges, Beatus Hieronymus docet debere ſcribi Banereen, quod interpretatur filii tonitrui. Sic à Chriſto cognominati fuerunt Iacobus & Iohannes filii Zebedæi. Marc. 3.

Boárium, forum Romæ. Plin. lib. 28. cap. 2. & lib. 34. cap. 2.

Boaúlia, vrbs Scythiæ. Steph.

Bóbium, oppidum ad Apœnini iuga ſitũ, vbi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum: quo in loco nuper reperti ſunt, Rutilius Numatianus, Heroicum Sulpitii carmen, L X X epigrammata, & permulti alii libri à Volaterrano enumerati.

Bobónia, vrbs Italiæ. Steph.

Bocálium, Arcadiæ oppidum, Megalopoli vicinum & Parrhaſiæ. Plin. lib 4. cap. 6.

Io. Bocátius, Florẽtinus, genealogiam deorũ ſcripſit de fluminibus & montibus: præterea fabulas & plura alia vernaculo ſermone. Volaterranus.

Bocchus, Mauritaniæ & Getuliæ rex, amicus populi Romani, ligatum Iugurtham L. Syllæ tradidit. Salluſtius in Iugurthino. Huic ſucceſſit Iuba.

Bocchŷris, in Ægypto tam iuſtè ſynceritérque iudicauit, vt eius nomen in prouerbium venerit, Iuſtiſſimè iudicantium.

Bocci, Filius Iogli, princeps tribus filiorum Dan, num. 34. Filius Abiſue filii Phinees, 1. paral. 6.

Bocciáu, Nomen viri. 1. para. 25.

Boccori, qui & Concordienſes, populi Luſitaniæ. Plin. lib. 4. cap. 22.

Bocénſes, Sardiniæ populi Plin. lib 3. cap. 7.

Bochiâna, oppidum Troglodytarum. Plin. lib. 6. cap. 29.

Bóchoris, qui & Chencres, Ægyptiorum rex, regnauit annis XVI.

Bóchor⁹, Ægypti rex, regnauit annis XLIIII. hic Ægyptiis leges conſtituit. Diod. lib. 2. huius ætate agnus loquutus eſt. Eutrop.

Bochri, Pater Sebe. 2. reg. 20.

Bochru, Filius Aſel filii Elaſa. 1. para. 8, 9.

Bodéria, Ptolemæo, æſtuarium maris Britannici, Tacito Bodotria dictum.

Bodincómachum, oppidum iuxta Padum, quod & Induſtria dicitur. Plin. lib. 3. cap. 16.

Bodíncus, Padi cognomen, Ligurũ linguą, id eſt fundo carens. Plin. lib. 3. cap. 16.

Bodonæus, vide DODONE in Stephano.

Bodôna, vrbs Perrhæbiæ, vel potius Theſſaliæ. Steph.

Bodótria, vide BODERIA.

Bœa, oppidum Peloponneſi, in ſinu Argolico, non procul ab Epidauro. Plin. lib. 4. cap. 5. in deſcriptione Achaiæ. vrbs eſt Cretæ. Steph.

Bœbe, Bœbes, ciuitas Theſſaliæ, & Bœbebes, eius loci lacus, ad quem Bœbe ſita eſt. Strab. lib. 9.

Bœbeis, idis, ſiue Bœbias, lacus Theſſaliæ iuxta Oſſam montem. Lucan. lib. 7,

Ire per Oſſeam rapidus Bœbeida ſanguis. Valerius Flaccus,

Perderet & pingui miſeros in Bœbide crineis.

Vide XYNIAS. Eiuſdem nominis eſt etiam oppidum Theſſaliæ. Vide *βοῖβος* in Stephano, & *βόϊον*.

Bœllæ, Vide BOLAE.

Boémia, Myſia, Europæ regio vltra Danubiũ ſi-

ta:à Bemis, quos Ptolomæus in ea parte gẽtem maximam eſſe dicit,vel à Boemo principe. Huius latitudo,longitudini par, trium fortè dierũ ſylua Hercynia vndiq; cincta,Albi fluuio media irrigatur,à quo Albicolæ dicũtur:ab oriente Moranos,ab Arcto Saxones,ab occidente Noricum, à meridie Auſtriam & Bauariam habet. Plura Æneas Syluius in Boemorum hiſtoria. Boemiæ metropolis eſt Praga inſignis ciuitas. Hanc nonnulli Germaniæ partem eſſe dixerũt.

Boen,Lapis in tribu Iuda,à filio Ruben ſic appellatus.ioſue 15.

Bœótia,regio in finibus Græciæ, in lõgum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Peloponeſiacum, Siculum & Adriaticum,totidémque in partibus colonos habet, Eubœæ inſulæ obiecta:ab Attica autem Citharone monte diſcreta:ita dicta(vt nonnulli putãt)à boue,cuius ductu Cadmus peruenit ad eum locũ,vbi poſtea Thebas Bœotias condidit. Ad quam nominis rationem alludit Ouidius 3.Meta.cùm ait,

Bos tibi,Phœbus ait,ſolis occurret in aruis,
Nullum paſſa iugũ, curuíque immunis aratri:
Hac duce carpe vias, & qua requieuerit herba,
Mœnia fac condas,Bœotiáque illa vocato.

Alii alias afferũt nominis huius rationes, quas vide apud Steph. Olim etiam Aonia dicta eſt, & Ogygia, & Hyantis, & Meſſapia,& Cadmeis, Thucididi.Hinc Bœoti dicti ſunt,regionis huius incolæ: qui ſtupiditatis & craſſi ingenii nomine malè audierunt.Hinc eſt illud Horatii libro ſecundo Epiſt.

Bœotum in craſſo iurares aere natum.

Bœótii,populi qui anno L X. poſt captam Troiã ex Arna eiecti à Theſſalis, incoluerunt terram quæ nunc Bœotia, prius Cadmeia vocabatur. Thucyd.lib.1.

Boétius,Zenone imperante,ob affectatæ libertatis ſuſpicionem à Theodorico rege exilio damnatus: deinde cuſtodiæ traditus, plura conſcripſit.Tandem ſimul cum Symmacho Senatore ſocero ſuo, aliiſque præſtantibus viris interficitur.Euſeb.

Bœôtus,filius Itoni,vel Neptuni.Steph.

Boêtus, Hiſpaniæ fluuius, ex eiſdem naſcens locis,ex quibus Anas & Tagus.Strabo.

Bogádium,vrbs Germaniæ.Ptol.

Boges,Perſa,ab Atheniẽſibus obſeſſus,cùm nihil haberet cõmeatus in caſtris, liberos cum vxore primũ,demũ ſeipſum interfecit.Herodo.lib.7.

Bogud,oppidum in Africa,& regis nomen.

Bogudiâna, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa.Plin.

Bogus, rex Mauriſiorum, Antonii partes ſequebatur in Actiana pugna.Strabo lib.8.

Bohémia,regio,Vide BOEMIA.

Bohemúndus, ab omnibus Antiochiæ princeps deſignatus,anno 1099.

Boiânum,Samnitũ vrbs,Ptolem.hodie Bouianũ.

Bóii,populi fuerunt Galliæ Lugdunẽſis. Plinius lib.4. cap. 18. qui putantur agri Borbonienſis tractum incoluiſſe. Hi poſtea Alpes tranſgreſſi, iuxta Padum conſederunt, vbi & Laudem Pompeiam condiderunt,teſte eodem,lib.3.cap. 17.Iidem poſtea à Romanis expulſi,in Germaniam ſe contulerunt, teſte Strabone lib.7. vbi Hercyniæ ſyluæ partem incoluerunt, quæ Pannonijs proxima eſt: quæ regio ab eis primùm Boiohemia, & poſtea abiectis aliquot literis, Boemia appellata eſt.

Boin,oppidum Cyrenes.Plin.lib.5.cap.5.

Bóion, Doridis oppidum in Græcia. Plin.lib.4. cap.7, Doris (inquit) in Sperchios, Erineon, Boion, Pindus,Cytmum : ab Homero videtur Bœbe dictum.Steph. *Βοιαὶ* etiam,Cretæ vrbs eſt apud eundem.

Boizlâus,Boemorum rex, ab Othone in ciuitate Noua obſeſſus.Blond.lib.2.deca.2.

Bola,vrbs Italiæ.Steph.

Bolbæ, vrbs Cariæ, & fluuius aut palus Balbœotes,quæ Heraclea dicta eſt.

Bolbitînũ,Nili fluminis oſtiũ.Plin.lib.5.cap.19.

Bolbitîna,vrbs Ægypti.

Bólbulæ, oppidum & inſula maris Mediterranei. Plin.lib.5.cap.31.

Bole,oppidum agri Campani in Italia:cuius meminit T.Liuius.Vnde Bolani,Coriolanis & Fidenatibus vicini. Plin.lib.3.cap.5.*Βόλλαι* autem apud Stephanum,vrbs eſt Latinorum.

Bolentium,vrbs Pannoniæ ſuperioris.Ptol.

Bolíne,vrbs Achaiæ.Steph.

Bolíngæ, populi Aſiæ. Plin.lib.6.cap.19. Indiam habitant.Steph.

Boliſſus, vrbs Æoli in ædito ſita, prope Chium. Stephanus.

Bologéſias,vrbs iuxta Euphratem,à Bologeſſo rege condita.Steph.

Bologeſíphora,vrbs Perſica.Steph.

Bolûrus,vrbs Trallecõ in Illyria,& alia Theſprotiæ.Steph.

Bolus, Cimbrorum rex, Aurelium Scaurum cepit atque interfecit.Flor.lib.67.

Bomaréi,Aſiæ populi à Caſpiis Orientem verſus. Plin.lib.6.

Bómbina, Nemeæ vicus, Vide BEMBIA, & BEMBINADIA.

Bombos, Ciliciæ regionis fluuius. Plinius libro quinto,cap.27.

Bomi, colles Italiæ, quorum incolæ Bomienſes. Steph.

Bomilcar,filius Amilcaris, Pœnorũ & ipſe dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus, ne

& ipſe cum Agatocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt. Trog. Pompei. lib 33.

Bomitæ, oppidi nomen in Amano monte Syriæ Antiochenæ. Plin. lib. 5. cap. 22.

Bon, Thuſcorum rex, regnauit annis XXVIII. ab hoc regio Bononia dicta. Cato de orig.

Bona dea, quam veteres Faunam, ſiue Fatuam, ſiue Sentam dixere, tantæ pudicitiæ fuit, vt nemo illam, dum vixit, præter virum, mas viderit, nec nomẽ eius audierit: propter quod illi ſolæ mulieres Rom. noctu in operto ſacrificabãt, & Bonam deam appellabant. Alexand. ab Alexandro lib. 6. cap. 8. Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcirco ei porcarem diuinam fieri, quia ſegetem, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depaſta eſt.

Bonándria, Syriæ ciuitas, quæ olim Apollonia.

Bónanis, Thuſcorũ rex, regnauit annis XXVIII.

Bonauentûra, Franciſcanus theologus, ex oppido Bagico regio, ob virtutem & commẽtarios editos, in Cardinalium numerum ex generali à Gregorio decimo relatus eſt: Habitum quo nũc vtuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit, cùm prius aliorum Cardinalium modo incederent: ſacros aliquot libros ſcripſit: à Xiſto IIII. in catologum relatus eſt. Huius poſtea libros in epitomen redegit Guilielmus Fulginas eiuſdẽ ordinis. Volaterranus.

Bonauentûra, alter eiuſdem ordinis Patauinus Cardinalis tituli S. Cæciliæ, ſub Iohãne XXII. doctrinæ ſanctitatem adiecit, à Carranẽſi principe ſagitta peremptus, dum eccleſiæ libertatem contra tyrannos tuetur. Volat. lib. 21.

Bonchæ, populi Carenis vicini, inter Euphratem & Cyrum fluuium. Steph.

Bonchis, ciuitas Æthiopiæ, iuxta tertium Cataracten. Steph.

Boni, Filius Somer. 1. paral. 6.

Boni portus, p. n. Latinæ dictiones ſunt. Ciuitas, opinor, Cretenſium, cui nomen καλὴ ἀκτὴ, id eſt pulchrum littus: cuius meminit B. Stephanus in actis cap. 27.

Bonícius, præſul Auernenſis, vir ſanctitate clarus. Volater.

Bonifácius, XL. Romanorum epiſcopus, regnauit annis VI. menſibus I X.

Bonifácius, L III. Romanorum epiſcopus, regnauit annis II. diebus XXVI.

Bonifácius, L XIIII. Romanorum pontifex, regnauit menſibus VIII. diebus XXII.

Bonifácius, L XV. Romanorum põtifex, regnauit annis VI. menſibus VIII. diebus XIII. Templum omnium deorum à M. Agrippa ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omniũ Chriſti ſanctorum vocauit. Diac. lib. 18. Blond. lib. 9. Eius tempore papatus initium ſumpſit.

Bonifácius, L XVII. Romanorum pontifex, regnauit annis V. Hic conſtituit, vt qui in ſacras ædes fugerent, vi ne inde abſtraherentur.

Bonifácius, C III. Romanorum pontifex, regnauit annis XV. menſibus IX.

Bonifácius, C X. Romanorum epiſcopus, regnauit diebus XXXVI.

Bonifácius, C XXXV. Romanorum pontifex, regnauit menſibus VII. hic Conſtantinopolim relegatus fuit.

Bonifácius, C XCIIII. Romanorum pontifex, regnauit annis VIII. menſibus IX. diebus XVII. Celeſtinũ cepit, in cuſtodia tenuit. Plat. Æmil.

Bonifácius, Romanus, martyrium ſub Diocletiano ſubiit, relatus deinde à ſeruis Romam, eique templum in Auẽtino dicatum, quod & Alexio poſtea commune fuit.

Bonifácius, Britannus, Præſul Maguntinus, apud Phryſios & ipſe martyr, quòd iuſſu Stephani ſecundi Pontificis, Pipinũ Caroli patrem regem oleo ſacro perunxerit.

Bonifácius, præſul Carthaginenſis, Zenone imperante, confeſſor.

Bonifácius, præſul Ferentinas, item confeſſor.

Bonifácius, martyr Boſnenſis, Othonis tertii conſanguineus. Euſebius.

Bonifácius, Africæ comes, ſub Honorio Ælii ducis æmulus, Aguſtino amiciſſimus.

Bonifácius, Corſicæ comes, Vticam inter & Carthaginem, facta cæde, dum præda onuſtus rediit, tunc primùm Saraceni Siciliam relinquentes, quam occupauerant, in patriam ſuam ſunt reuerſi. Æmil. lib. 3.

Bonifácius, Montiſferrati dux, cum Balduino Sabaudiæ comite & Venetis Iaderam recepit, Alexium Iſaci filium vnà cum patre regno reſtituit Conſtantinopolit. quo necato ab Murtillo, Conſtantinopolim cepit, communi conſenſu in imperatorem Græcorum Flandrenſem elegit comitem, Romanæ qui ſe ſubiecit eccleſiæ. Blond lib. 6. Plat.

Bonifácius, Donanticus, comes Piſanus, Petrum Corbarium captum pontifici tradidit, qui coniectus in carcerem, vitam cõmutauit cum morte. Æmil. lib. 8.

Bonni, colles Ætoliæ, à quibus Bonnenſes dicuntur. Thucyd. lib. 5.

Bonni, Pater Omrai. 1. para. 9. 2. eſd. 9.

Bonónia, ciuitas Italiæ, non procul à Pado. Mantuanus,

—qua magna potẽnſque
Imperat Æmilio vicina Bononia Rheno. Bononienſes, eiuſdem incolæ.

Bonónia, Hetruriæ princeps colonia, Felſina vocitata in octaua Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap. 15.

Bonus,preſbyter Romanus,ſimul cum Fauſto & Mauro diaconis, Romæ ſub Valerio principe paſſus,ſepulti in via Latina. Volater.

Booſcoéte,Helleſpóti vrbs,Germanicopolis poſtea dicta. Plin.lib.5.cap.vltimo.

Booſûra,bouis cauda,vrbs Cypri inſulæ, cui vicina eſt Tereta & Palæpaphus, quæ antiquũ Veneris templum habet. Strabo.

Boótes,tis,vel Boötes,tæ, vel Botus,ti,à boue deductum nomen,Latinè bubulcus,cæleſte ſydus quod Arctophylax vocatur: ſtellula enim eſt iuxta vrſam maiorem, quæ more bubulci plaustrum ſequi videtur. Cic.2. de Nat.deo.

Arctophylax,vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adiunctam præ ſe quatit arctum.

Quidius,

Arctophylax formam terga ſequentis habet.

Iuuenalis,

Frigida circumagunt pigri Sarraca Bootæ.

Habet quatuor ſtellas in dextra manu quæ nõ occidunt. Gell.lib.2.cap.21. Aratus,

Tardus in occaſũ,ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Manilius,

A tergo venit Arctophylax,idémque Bootes.

Vide ARCAS & ARCTOPHYLAX.

Booz, Filius Salmon, filii Nahaſſon, conſanguineus Elimélech Beth-lehemitæ, ruth 2,4.1.paral.2. Nomen item ſecundæ columnæ in porticu Salomonis,3.reg.7.2.para.3.

Borâma, Phœniciæ vrbs,non procul à Beryto & Byblo. Strabo lib.16.

Borbiſta, rex Gothorum,in Teutones irrumpit, quem vicerunt tres reges coadunati copiis.

Borbónium,Galliæ patria, ducatus dignitatẽ aſſumpſit,Philippi Valeſii Francorũ regis tẽpore.

Borcáni,populi Hirpinorum in Italia,non procul à Collatinis. Plin.lib.3.cap.11.

Bórcobæ,Thraciæ oppidum,Eumeniæ & Parthenopoli vicinum. Plin.lib.4.cap.11.

Bóreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis mõtibus flans,vnde & frigidus. Dictus ἀπὸ τῆς βορᾶς & ῥέω, quoniam vt violenti flatus eſt, ita etiam ſonori. Virg.1.Georg.

Aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Fuit & Strymonis filius, Orithyæ raptor. Spirat intér Septentrionem & exortum ſolſtitialem: nubes diſſipat, & aquas gelu conſtringit. Poetæ Boream Aſtræi filium faciunt, eúmque Hyacinthum puerũ amaſſe,qui etiam ab Apolline diligebatur. vide infrá. Amauit præterea Orithyam Erichthonii Athenarum regis filiam,quam & in coniugem poſtulauit: verùm cùm non daretur,vi eam rapuit, ex qua poſtea Zeten & Calain ſuſcepit. Fertur quoque pulcherrimas Dardani equas adamaſſe, & ex illis XII. velociſſimos equos ſuſcepiſſe. Hinc Boræus & Boreetis,idis. Ouid.lib.1.Metam.

-Scythiam, ſeptémque triones
Inuaſit Boreas,&c.

Boreóſtoma, Danubii fluminis vnum ex oſtiis. Ex eodem enim alueo & ſuper Iſtropolin lacus gignitur LXIIIM. paſſuũ ambitu,Halmirin vocant. Secũdum oſtium, Naracoſtoma appellatur. Tertium Caloſtoma, iuxta inſulam Sarmaticam. Quartũ Pſeudoſtoma,& inſula Conopon diabaſis. Poſtea Boreoſtoma & Spircoſtoma. Singula ora & oſtia tanta ſunt, vt prodatur in XLM.paſſ. longitudinis vinci mare, dulcémque intelligi hauſtum. Plin.de Danubii oſtiis lib.4.cap.12.

Bórgodi, Aſiæ populi,in inſula Aſgilia. Plin.lib.6.cap.28.in deſcriptione Arabiæ.

Bórichius,Colomanni nothus. Volater. Riti.

Bórion, Africæ promontorium, quod maiorem Syrtim includit. Plin. lib.5.cap.4, Promontorium quod maiorem includit, (Syrtim intelligit) Borion appellatur. Huius etiam meminit Strabo lib.17, Vltra Berenicen eſt paruũ quoddam promõtorium nomine Borium, quod eſt Syrtis oſtium.

Bormíſcus,regio Macedoniæ, vbi canes Euripidẽ lacerarunt. Steph.

Boron,Troglodytarũ oppidũ. Plin.lib.6.cap.29.

Borſippa,vrbs Babyloniæ, Meſopotamiæ cõiuncta inter Euphratis conuerſiones, olim Dianæ & Apollinis ſacra,in qua maximum lanificium eſt, & maxima veſpertilionum multitudo in eſum conditur. Strabo libro 16. Martialis,

Texta Semiramia quæ variãtur acu. Steph. Βόρσιππα,fœmin.gen.aut neut plural.ſcribit.

Borýſthenes,fluuius Scythiæ ſecundum Iſtrum omnium maximus, ad 600.ſtadia nauigabilis,in cuius oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte naſcitur, & ingentia cetæ ſpinis carentia. Herod. Plinius, Strabo, Solinus, Põponius & Martianus. Nec procul fluuius,lacus, oppidũ, ſub vno cuncta nomine.

Boryſthénidæ,populi ad Boryſthenem amnem. Pomponius. Propertius,

Gloria ad hybernos lata Boryſthenidas.

Boryſthenes, nomen oppidi fluuio adiacentis: item inſula & portus in mari Euxino, ad oſtiũ Boryſthenis.

Boryſthenes, Steph. vrbs & fluuius Ponti, iuxta Mæotin & Tanain,& vrbs Græciæ occidẽtẽ verſus,Mileſiorum colonia, quam incolæ Olbiam vocãt. Steph. Sũt & aliæ Olbiæ,de quibus infrá.

Bóryza,vrbs Ponti. Steph.

Boſes,Nomen ſcopuli.1.reg.14.

Boſgedáriza,locus in confinibus maioris Armeniæ. Strabo.

Boſirara,vrbs Ægypti.Steph.

Boſor,Filius Supha filii Helem,1.para.7.Nomen item ciuitatis Moabitarum trans Iordanem,orientem verſus, ad ſolitudinem nonnihil vergentis,1.macha.5.deut.4. ioſue 20.1.para.6. De tribu Ruben Leuitis data.

Boſphorárium,portus Byzantii.Steph.

Bóſphorus,vel Bóſporus,à bouis meabili tranſitu dict⁹,propter anguſtias freti, quaſi bouis trāſitus.Plin.Solinus. Duo ſunt autē Boſphori,alter iuxta Byzantium,qui Thracius dicitur:eſtque oſtiū Ponti,per quod in Propontidem influit,dictum à traiectu Iouis in vaccam deformatum. Valer.Flaccus lib.4.Argon.

Iámq; dies auræque vocant,rurſuſq; capeſſunt
Æquora,qua rigidos eructat Boſphorus amnes.

Alter eſt Boſphorus in introitu Mæotidis paludis,per quem in Pontum defluit.Ouid.

Boſphor⁹ & Tanais ſuperat Scythiáq; paludes.

Hic etiā Cimmerius Boſphorus dicitur,à Cimmeriis populis, partem eius frigidiſſimam incolentibus,Vide PROPONTIS. Cæterū inter Boſphorum Thracium & Cimmerium Marciano & Polybio interiacent milia quingenta. Porrò Boſphorus Thracius Pomponio, ſtadiis quinque Europæ ab Aſia diſterminat, qua Darius Xerxis pater copias traiecit.Boſphori Cimmerii latitudo eſt M.M. D. paſſuum.Plin. lib.2. cap.15.Lucanus, Sic ſtat iners Scythicas aſtringens Boſphorus vndas.

Bóſphorus, vrbs Ponti eſt iuxta ſinū Cimmeriū, & fretum eiuſdem nominis,quod Io in bouem mutata traiecit, vnde nomen. Eſt & alia Indiæ Boſphorus.Steph.

Boſra,Idumæa, iuxta illud, Quis eſt iſte qui venit de Edom tinctis veſtibus de Boſra?

Bóſſina, orientalis regio à Turco vaſtata, anno 1384.Egna.

Boſtra,Phœniciæ vrbs ad mare ſita,Byblo vicina, vt tradit Strabo lib.16.Vrbs Arabiæ,Steph.

Botachídæ, locus Arcadiæ in Tegea, à Botacho, Lycurgi ex Iocrito nepote dictus.Steph.

Botiæi,Thraciæ populi.Plin.lib.4.cap.11. Stephanus Nicæam,Bottiæorū coloniam eſſe ſcribit.

Botiêum, vrbs Phrigiæ, cum ſtagno Attæa dicto, quod ſalem producit.Steph.

Botródius,vicus non longè à Segobria,quondam oppidum à Tyberio Gracho dirutum.Polyb.

Botrys,oppidum Syriæ Phœniciæ. Plin.li.5.cap. 20.Steph.

Bottiæi,Vide BOTIAEI.

Bouiânum,Samnitium colonia vetus. Plin.lib.3. cap.12.

Bouillæ,arum,oppidum in Latio haud procul ab vrbe Roma, via quæ Aricīā ducebat.Aſconius. Suburbanæ dictæ,Ouidio,

Orta ſuburbanis quædam fuit Anna Bouillis.

Quo in loco interfectus eſt Clodius Aricia rediens. Dictum quaſi bouis hillæ, quod eò vulnerata bos ſua trahens inteſtina deuenerit.Vnde populus Bouillanus.Plin.lib.3.cap.5.

B R

Brabantíni, populi, ex Saxonibus trans Albiam habitantibus in Franciam tranſlatis, prognati. Æmil.lib.3.

Brabáſthenes,mons,Liuio lib.4.belli Macedonici decem millib. paſſuum à Lacedæmonia diſtās.

Brácarum, conuentus vnus è ſeptem Hiſpaniæ. Vniuerſa enim prouincia Hiſpaniæ diuiditur in conuentus ſeptem,Carthaginenſem, Tarraconenſem,Cæſarauguſtanum, Clunienſem, Auſtrum,Lucēſem,Bracarum.Plin.lib.3.cap.3.Vide BRACHARA, & BRAECARA.

Bráchara,apud Ptolomæū, vulgò hodie Bracha. Cuius præſul Metropoliticus, ſimul & Primas regi Luſitaniæ appellatur. Volaterra. Brætara Ptolomæo,vide infrá.

Bráchia,mare Arabicum, q̄ plurima in eo βραχέα, id eſt breuia ſint.

Brachinonénſis ager à Saracenis vaſtatus.Blond. lib.2.deca.2.

Bráchius Peruſiuus,omnem pontificis ditionem occupauit.Volater.lib.22.Apud Aquilā à Pontificis exercitu ſuperatus occiditur.

Brachmánes,vel Brachmánæ,Indorum gymnoſophiſtæ,Hieronymo lib.2.contra Iouinianum, quorū princeps Iarchas eo tempore quo Apollonius Tyaneus diſcendi viſendíque ſtudio ad illos ſe contulerat. Hi ſimulachra contemnebant, omni prorſus carnis genere & vini abſtinentes,Brachmas vocat Steph. De quibus plura Strabo lib.15.Plin.lib.6.cap.17.

Brachódes,extrema vrbs Africæ minoris.Ptol.

Brachýbios, Dionyſius vocat Æthiopas, quòd ſint breuis æui,nec vltra annos XL.viuant.

Brachŷle,vrbs Ceretū,qui Iberis vicini ſūt. Steph.

Bracmánæ, Vide BRACHMANES.

Bráctia, inſula eſt vna Illyrici. Plin. fortè eadem quæ Brattia inferius.

Brádua,cōſul,collega Materni,anno ab vrbe 937.

Brádua, conſul, collega Aproniani, anno ab vrbe 943.

Brætara,Auguſta,Ptolomæo, aliās Brachara,Metropolis Portugalliæ,Vide BRACHARA & BRACARVM.

Bræſi,populi Macedoniæ.Steph.

Brágada,fluuius Aphricæ, iuxta Vticam in mare labens: apud quē ab Attilio Regulo & toto exercitu baliſtis & catapultis ſerpens centum & viginti pedum longus,eſt occiſus.Sil.lib.5,

Turbidus arenteis lento pede ſulcat arenas
Bragada,&c.

Bragæ, inſulæ quædam deſertæ. Plinius libro ſexto, cap. 28.

Brana, Turdulorum oppidum in Hiſpania, & cõuentus Cordubenſis. Plin. lib. 3. cap. 1.

Branchídæ, Apollinis Didymæi ſacerdotes, apud Poſideum oppidum, & promontorium Ioniæ, qui locus Plinio lib. 5. cap. 29. prius Branchidarum oraculum dicebatur, nũc Didymæi Apollinis. Strabo lib. 14.

Branchus, Lactantio, filius fuit Apollinis, ex filia Iaucis & Sucronis, qui cũ Apollinis malas deoſculatus eſſet, ab eo captus, coronam & virgam accepit, vnde cœpit vaticinari: poſt hoc ingens templum eſt ei ædificatũ, quod Branchiadon nominatur.

Brancóſi, populi Aſiæ. Plin. lib. 6. cap. 20.

Brancus, quidam Theſſalus fuit ab Apolline maximè dilectus, cui poſt mortem in ſuo templo ſacra fieri idem iuſſit, vnde Apollo Brãchiades vocatus eſt. Stat. lib. 3. Theb. & Strab. lib. 14.

Brandẽburg, ab Othone III. imperatorum XIIII obſeſſum, anno 991.

Braſidas, dux Lacedæmon, circa Amphipolim, ab Athenienſium multitudine impar deprehenſus, claudendum ſe præſtitit, vt per longum coronæ ambitum extenuaret hoſtium frequentiã, & qua rariſſimi obſtarent, erũperet. Frontinus.

Bráſiæ, vrbs Laconiæ. Steph.

Brátia, Mœſiæ prouincia, cum Pannoniis iũcta. Plin. lib. 4. cap. vlt. Vide BRACHIA.

Bráuion, Atticæ oppidum, vbi Dianæ Brauroniæ ſacellum eſt. Strab. lib. 9. Plin. lib. 4. ca. 7. Steph. βραύρων δῆμος, id eſt, pars tribus cuiuſdam Atticæ eſt, à Braurona heroe, à quo etiam Brauronia Diana dicta.

Braum, vrbs Hiſpaniæ. Ptol.

Brauron, Atticæ oppidum, Vide BRAVION.

Brea, ciuitas Athenienſium, in quam poſtea coloniam miſerunt. Steph.

Bregi & Breges, & Phryges populi. Strab. lib. 12.

Bregmentẽni, Aſiæ populi in Troade. Plinius libro quinto, cap. 36.

Bremen, Vide PHABIRANVM.

Brennáburg, ciuitas ab Henrico I. Saxorum Germaniæ rege capta, anno 943.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui Brenonam Venetiæ vrbem ædificauit, quæ poſtea literarum aliquot immutatione dicta eſt Verona. Hic cum trecentis armatorum millibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam fluuium ingenti clade profligauit: deinde ad vrbẽ pergens, eandem cepit, totámque exuſſit, præter Capitolium, quò nobilior iuuẽtus confugerat. Sed cùm & illud aggrederetur, Romani cũ illo conuenerunt, vt acceptis aliquot auri talẽtis obſidionem ſolueret. Cùm igitur aurum pẽderetur, ipſe dux gladiũ ſuum vagina educens, & hũc penſari imperauit. Sed cùm hoc Romani, vt rem iniuſtam, recuſarent, atque ita inuicẽ contenderẽt, Camillus exul, qui abſens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Roma profugerant, Gallos ex improuiſo adortus eſt: qui relicto auro, cũ maximo ſuorum detrimẽto fuga ſibi conſulere coacti ſunt. Camillus verò eos cõtinuò perſequens, ex Italia expulit. Poſtremò Brẽnus, Apollinis Delphici tẽplũ prædæ cauſa ingreſſus, ira numinis ſe interfecit. Propert. li. 3.

Torrida ſacrilegum teſtãtur limina Brennum.

Brentha, vrbs Arcadiæ, & fluuius Brenthiates. Steph.

Brenthus, Herculis filius, à quo Brunduſium dictum. Steph.

Brépium, promontorium Achaiæ. Plin. lib. 4.

Bretẽna, vrbs Italiæ ſub Venetia, Ptolomæo: Brintum hodie vocata.

Bretolæum, Ptolo. Britium nunc dictum, Luſitaniæ oppidum.

Brettânis, inſula, Vide BRETTOTIA.

Bréttia, regio Italiæ, quam Antiochus totam Italiam olim ſic dictam ſcribit.

Bréttius, Vide BRETTOTIA.

Brettótia, inſula in Adriatico mari fluuiũ habens. Brettiũ, Græci Elaphuſſam vocãt, alii Brettanidem. Quanquam & Oceani inſulæ Britannicæ, Græcis Brettannides dicuntur. Steph.

Brettus, vrbs Tyrrhenorum à Bretto Herculis filio. Steph. Vide BRVTII.

Breuci, Pannoniæ populi, quos Saos amnis præterfluit. Plin. lib. 4. cap. 35.

Breuni, Plin. lib. 2. cap. 20. inter Alpinas gentes numerantur.

Briáreus, gigas, Ætheris, vel Titanis, vel Cœli & Terræ filius, quem poetæ finxerunt centum habuiſſe brachia & quinquaginta ventres. Hunc fingit Homerus, cùm Pallas, Iuno, Neptunus, aliíque ex diis nonnulli, aduerſus Iouem coniuraſſent, perſuaſum à Thetide in cælum aſcẽdiſſe, vt Ioui ſuppetias ferret, deóſque coniuratos illius aduentu territos à cœptis deſtitiſſe, & cũ Ioue in gratiam rediiſſe. Hæc Homerus I. Iliad. vbi etiã hoc addit, A ſuperis quidẽ Briareum dictum fuiſſe, ab hominibus autem Ægæonem,

Βριάρεων (inquit) καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τ' Αἰγαίονα.

Alii Briareum inter eos numerant gigãtes, qui aduerſus Iouem conſpirarunt: vnde à Virgilio lib. 6. cum aliis monſtris in veſtibulo inferorũ collocatur, cùm ait,

Centauri in foribus ſtabulant, Scyllæque biformes,

Et centumgeminus Briareus, & bellua Lernæ.

Dictus Briareus à corporis robore. βριαρὸν enim

Græci fortem dicunt,& robuſtum.

Brias,Briadis,vrbs Piſidiæ regionis Aſiæ.Strabo.

Bricínnia,vrbs Siciliæ.Steph.Vide BVCINNA.

Brie,Filius Aſer filii Iacob.num.26.

Brigátes,Hiberniæ populi Ptolemæo, hodie Ganaforda ciuitas.Vide βρίγες in Stephano.

Brigántium,Hiſpaniæ ciuitas:hodie Compoſtella,oppidum S.Iacobi.Ptolemæo,Flauium Brigantium dicitur.Eſt & Brigantium,vrbs Cenomanorum,Ptolemæo.

Briges,populi Thraciæ. Phryges etiam aliàs Briges dicti, & eorum regio Brigia. Herodianus Brigantes eos vocat. de his plura vide apud Stephanum.

Brigiáni, populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 13.cap.101.

Brigida,mulier vitæ ſanctitate inſignis, Romam venit à Suetia, Vrbano V. Pontifice maximo. Quatuor liberos mares,ac totidem fœminas omnes ſanctos habuit, inter quos Catharinam, quæ eam viduam Romam comitata eſt, cuius cura atque opera in patriam relata eſt. Volater.

Briléſſus,Ægialeus dictus,Atticæ mons eſt. Plin. lib. 4.cap.7.

Brilêtum,mons Atticæ regionis prope Tharnen. Plin.lib.11.cap.57.

Brimo,vnum ex Hecates,ſiue Proſerpinæ nominibus: ἀπὸ τῦ βεμᾶν,hoc eſt,à terrendo impoſitum: eò quòd nocturna terriculamenta ab ea immitti credebantur,vt ex Apollonii interpretibus annotauit Cœlius Rhodig.lib.11.cap.16.

Brila,Promontorium Leſbi, vbi Dionyſius Bryſeus colitur.Steph.

Briſabrítæ,Aſiæ populi.Plin.lib.6.cap.20.

Briſacum,à Ludouico Gallorum rege obſeſſum, anno 941.

Briſêis,Lyrneſſia puella,à patre Briſe ita appellata, cùm vero nomine Hippodamia vocaretur.Hæc,capta Lyrneſſo vrbe,Achilli victori in ſortem ceſſit,& poſtea ab Agamemnone erepta implacabilis diſſidii cauſa fuit inter Agamemnonem & Achillem. Detrectabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neque vnquam adduci potuit,vt arma ſumeret, donec Patrocli mors nuntiata eum ad vindictam extimulauit. Extat huius Briſeidos ad Achillem epiſtola apud Ouidium in Epiſtolis Heroidum.

Británnia,inſula in Oceano Septentrionali, omnium,quæ Europæ adiacent,maxima: vnde & orbem alterum quidam ex Poetis appellauere: à Britone rege Britannia dicta, cùm prius Albion diceretur, ab albis montibus, qui ad eam nauigantibus primò apparent. Hodie in duas diuiſa eſt partes: quarum alteram, quæ in Septentrionem vergit,Scoti incolunt,Caledoniæ ſyluæ nomine veterib⁹ cognitam:alteram,quæ cultior eſt,& Belgis vicinior, Angli tenent, Saxoniæ populi,prioribus incolis,qui Britones dicebantur, inde expulſis. Hæc ab Ortu Germanico, ab Occaſu Hybernico,à Septentrione Caledonio Oceano abluitur: ad Meridiem verò anguſto freto à Belgis dirimitur. Porrigitur in longum octingentis millibus paſſuum.

Británnia,Diodoro ac Straboni lib.4.forma triangulari, lateribus inæqualibus ac tribus erecta promontoriis eſt, Cantio,Heleno,& Orcha.Sita è regione Galliæ circuitu XXII.millib⁹ ſtadiis Straboni,duobus millibus paſſuum Cæſari: Longitudine verò DCCC. latitudine CCC. millibus,Pli.li.4.cap.16. Vulgò Anglia dicitur.

Británnicæ,inſulæ,in Oceano ſitæ,quorum incolæ Britanni.Alia eſt Brettanis inſula de qua in Brettotia.Steph.

Británnus,Britannicus,& Brito, eiuſdem ſignificationis ſunt. Iuuenalis,

Quantum delphinis balæna Británica maior.

Idem, Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones vnquam. Vide BRITONES.

Virgilius Ælcloga prima,

Et penitus toto diuiſos orbe Britannos.

Británnicus,filius Claudii Cæſaris ex Meſſalina, primùm Germanicus dictus. Hic quanuis adhuc infans, à patre in caſtris ſæpe circunlatus fuiſſet,& militibus commendatus, Neronis tamen opera veneno ſublatus eſt. Tacit.li.13. Iuuenal.Sat.6,

Oſtenditque tuum generoſe Británice ventrẽ.

Britius,Archiepiſcopus Turonẽſis,Martino ſucceſſit.Volaterranus.

Britomártes,nomen eius quã Diana fertur vnicè dilexiſſe: cuius patria fuit Gortina Cretæ vrbs.

Britomártis,Nympha Cretẽſis valde formoſa,Iouis & Charmes filia,Diodoro Britona dicta,retia ad venandum inuenit,ex quo Dictynna eſt appellata,quòd cauſam præbuit, vt quidã Dictynnam & Dianam eandẽ eſſe putarint. Hæc, vt quibuſdam placet,à Minoe rege Cretẽſi adamata, cùm eiuſdem concubitum fugere non poſſet,de rupe ſe in mare præcipitauit. Virgilius in Cyri.Bocatius.

Britones, Galliæ populi inter Aquitanos. Vide BRITANNVS.

Briuátes,Galliæ Celticæ portus, Ptolemæo.

Brixéllum,oppidum inter Mantuam & Cremonam.Volaterranus.

Brixia,vrbs Tranſpadanæ regionis, quam Cenomani populi ædificauerunt. T.Liuius. Polybius. Eſt & Aſiæ fluuius. Plin.lib.6.cap.27.

Brixia,vrbs Galliæ Ciſalpinæ,à Germanis in Italiam tranſeuntibus condita. Mantuanus,

Brixia magnorũ genitrix animoſa virorũ,&c.

Brixíllum,oppidũ apud Mutinã.Plin.li.3.cap.15.

Brizo,apud Delios vaticiniorum,quæ ex ſomniis ſumuntur,Dea habita eſt:eíque ſcaphas, omni genere bonorũ plenas, ſolis piſcibus exceptis, offerebant. Dicta autem putatur Brizo,ab eo, quòd βρίζειν priſci Græci pro dormire dicebant. Vide Cœlium Rhodig.lib.27.cap.10.

Brómius,Bacchi cognomen,ἀπὸ τῦ βρέμειν, id eſt,à fremendo:vel ἀπὸ τῆς βροντῆς, hoc eſt,à tonitru, eo quòd natus ſit cum tonitru, eius genitrice fulmine perempta.Ouid.4.Metam.

Thura dabant,Bacchúmque vocãt, Bromiúmque,Lyæúmque.

Brõngus,fluuius.Vide ANGRVS.

Brõteus,Iupiter dictus à βροντῆ, quod eſt tonitru.

Brontes,vnus ex Cyclopibus,miniſtris Vulcani, qui Ioui cudunt fulmina, ἀπὸ τῦ βροντᾶν,hoc eſt,à tonitru dictus. Tres autẽ præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani miniſtri, Brontes, Steropes, & Pyracmõ,quẽ Ouidius 4. Faſtorũ Acmoniden appellat. Hos Heſiodus in Theogonia Cæli & Terræ filios facit: quanquam alii ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virgilius 8.Æneid.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro,
Brõtéſq;,Steropéſq;,& nudus mẽbra Pyracmõ.

Brõntotas, locus tribus ab vrbe milliaribus diſtans,quo Anthemius à Leone ad Italiam miſſus imperium ſuſcepit. Caſſiod.Diac.

Brotéas & Ammon,cæſtibus claruerunt. Ouidius lib.5.Metam.

Hinc gemini fratres,Broteáſq; & cæſtib⁹ Ammõ Inuicti,&c.

Brõtheus,filius Vulcani & Mineruæ, deformi facie, ob quam dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum coniecit. Ouid.in Ibin,

Quódq; ferũt Brotheũ feciſſe cupidine mortis,
Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Bructéri,populi à L. Stertinio victi.

Brullítæ,populi, Epheſo tribuũtur. Plinius libro 5.cap.29.

Brumus,Bacchus qui brumalibus Feſtus nomen dedit.

Brundũlum,portus,quem Atheſis amnis ex Tridentinis Alpibus fluens facit. Plin.lib.3.cap.16.

Brundúſium,vrbs Calabriæ,ad mare Adriaticum ſita,via Appia eouſque perducta, & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis tritiſſimus olim fuit in Græciam tranſitus. Græci Brenteſium appellant,à Brento quodam (ſi Stephano credimus) Herculis filio. Aut certè à ceruini capitis ſimilitudine,quod Meſſapii ſua lingua βροντέσιον appellabant. Strabo lib.6.Lucan.lib.2,

Brunduſii tutas Magnus conſcendit in arces.

Bruſa, vrbs Bithyniæ, ab Annibale condita ſub Olympo monte.Plin.lib.5.Vide PRVSA.

Bruſis,pars Macedoniæ,à Briſo Imachii filio. Stephanus.

Brutiáni,à Brutiis dicti, officia ſeruilia magiſtratibus præſtabant:hi primùm ſe Annibali tradiderunt, perſeuerarúntque quouſque ex Italia diſcederet.

Brútii, populi in extremis Italiæ finibus, ſupra Lucanos,peninſulam incolẽtes, cuius Iſthmus à Lao fluuio vſque ad Metapontium porrigitur.Hi Lucanorum olim paſtores fuerunt, qui excuſſo ſeruitutis iugo,trans Laum fluuium ſedes poſuerunt: vnde & βρέττιοι à Lucanis dicti ſunt,quod illorum lingua fugitiuos ſonat. A Romanis autẽ Brutii appellati ſunt,quaſi bruti,hoc eſt,ſtupidi & vecordes. Qua ignominia ideo notati ſunt,quòd ſecundi Punici belli tẽpore ad Annibalem deſciuiſſent:ob quam perfidiam ſemper,deinde ſine honore, ſine dignitate habiti ſunt,ad ſeruilia tantùm opera,& viliora munia ſoliti cõpelli. Brutiorum oppida fuerunt Temeſa,Terina,Coſentia,& Rhegium, in extremo Scyllæi promontorii ſitum, ea in parte, qua Sicilia olim ab Italia dicitur eſſe auulſa.

Brútina,vrbs Hiſpaniæ,Ptolomæo. Vide BRVTOBRIA.

Brutórum familia Romæ in primis fuit illuſtris, ex qua primus fuit L.Iunius Brutus,à ſtultitia, quam Tarquinii metu ſimulabat,ita cognominatus.Hic exactis regibus,ciuitatéque in libertatem vindicata,primus Romæ cum L.Tarquinio factus eſt Conſul: rebúſque multis præclarè geſtis,tandem eo in prælio , quod ad Regillum lacum commiſſum eſt,occubuit: cúmque matronæ,vt fortiſſimum muliebris pudicitiæ vindicem, annum integrum luxerunt. De hoc Virg.6.Æneid.

Vis & Tarquinios reges,animámq; ſuperbam
Vltoris Bruti,facéſque videre receptos.

M. Brutus, vnus fuit ex Cæſaris Dictatoris percuſſoribus,qui in campis Philippicis ab Octauio & Antonio victus,necem ſibi conſciuit.

Decius Brutus, acerrimus publicæ libertatis propugnator fuit, qui Mutinæ aliquandiu ab Antonio obſeſſus, eáque obſidione Hircii & Panſæ opera liberatus, tandem à militibus ſuis deſertus eſt , & ab hoſtibus occiſus. Plura apud Liuium,Plutarchum,& Plinium.

Brútium,promontorium, à Ptolemæo Scylleum vocatum in extremo loco occidui cornu , vbi olim Sicilia Italiæ annexa fuiſſe putatur, ſed poſtea maris ſeuitia abſciſſa.

Brútius Præſens,conſul,collega T. Antonini Pii Auguſt.11. anno ab vrbe 890.

Brutóbria, vrbs inter Tyritanos & Bætim fluuiũ. Stephanus. Eadẽ nimirũ eſt qui aliàs Brutina.

Brútulus Papyrius Samnites, vir nobilis prioris

fœderis fractor, Romanis deditur. Triumphat Dictator. Liu. lib. 7.

Bryánium, vrbs Theſprotiæ. Steph.

Bryax, vel Brias, ſculptor marmorarius, Mauſoleũ vnà cum aliis fecit.

Bryâzon, amnis Aſiæ in Bithynia. Pli. lib. 5. ca. 32.

Brycæ, Brycei, Thraciæ gens, Stephano, Vide BRYSAE.

Brygias, vrbs Macedoniæ, Stephano, cum qua ſtatim ſubiungitur Brygion, vrbs Macedoniæ, Vide BRYX.

Brygion, vrbs Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 30.

Brygis, ciuitas quam Mardonius in ſuam redegit poteſtatem. Herod. lib. 6.

Brygus, regnauit apud Celtiberos, anno à creatione mundi 2058.

Bryllium, vrbs in Propontide. Ephorus Ceum, χεῖον eſſe ſcribit, & regio Bryllis. Steph.

Bryſæ, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 11. Vide BRYCAE.

Bryſácion, vrbs Parthinæ. Steph.

Bryſáni, Cyconum vicini inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Bryſêa, ciuitas Laconiæ, Porphirius apud Homerum lib. Iliad. 2.

Bryſêa, vrbs Æoniæ, à qua Bacchus Bryſeus cognominatus eſt, quòd ibi coleretur. Quidam tamen Bacchum Bryſeum dici putãt ab antiquo verbo βρύω, quod eſt ſcaturio: quoniam ex aluearibus mella, vel ex vitiis muſta exprimere primus docuit. Alii Byrſeum potius quàm Bryſeum volũt cognominatum, à byrſa pelle quâ in bello induebat. Diodo. lib. 5.

Bryſiæ, vrbs Elidis. Steph.

Bryſtácia, vrbs Œnotrorum. Steph.

Bryx & Brygæ, gens Macedoniæ Illyriis finitima. Steph.

B V

Bubagânus, Conſtãtinopolitani imperatoris dux ab Hérico II Romanorũ imperatore vexatus. Blond. lib. 3. deca. 2.

Búbares, ciuitas à Minutio capta, anno ab vrbe 559.

Búbaris, Amyntæ filiam vxorẽ duxit, anno ab vrbe 247. Iuſtin. lib. 7.

Bubáſtis, ciuitas Ægypti, vbi conuentus quotannis agebatur in honorem Dianæ. Hinc Bubaſtites præfectura. Ægyptus enim diuidebatur in præfecturas oppidorum quas nomos vocãt. In ea vrbe religioſiſſimè olim colebatur Iſis, quæ ab ea Bubaſtis appellatur. Ouid. lib. 9.

Cum qua latrator Anubis, ſanctáq; Bubaſtis.

In hac Dianæ, quam Bubaſtin nominant, clariſſimum fuit templum, & inter cætera maximè ſpectabile. Herodotus. Hæc Straboni & Ptolomæo vocata eſt Heroum ciuitas: quibus etiã Bubaſtus ſcribitur.

Búbaſus, Cariæ regio, cuius mulieres ab Ouidio vocantur Bubaſides lib. 4. Metamorph.

Bubaſides videre nurus, &c.

Bubéium, natio vel oppidum Cyrenes. Plin. lib. 5. cap. 5.

Bubetáni, Campaniæ populi, Coriolanis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bubínda, fluuius Hiberniæ. Ptol.

Bubo, ciuitas Lyciæ. Plin. Naſcitur & in Lycia creta circa Bubonem.

Bubo, vel Buboni, Plinio lib. 5. cap. 27. Lydorum vrbs eſt, in Mediterraneis ſita, quorum vrbes ſunt tres, Bubon, Balbura, & Œnoandros. Strabo vero libro 13. Lyciæ non Lydiæ vrbem eſſe ait, in qua creta naſcitur.

Βυβὼν & βάλβυρα, Stephano Lyciæ oppida ſunt, à Bubone & Balburo latronibus condita.

Búbula, cum aliis Cyrenes vrbibus Plinio commemoratur. lib. 5. cap. 5.

Buca, oppidum Frentanorum in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap. 12.

Búccina, nomen oppidi in Sicilia. Dionyſ. quo nomine etiam dicta eſt inſula, Pontiani pontificis exilio & morte clara.

Bucéphala, ſiue Bucephálea, ſiue Bucephália, Indiæ vrbs, iuxta Hydaſpen fluuium, ab Alexandro condita, ſic appellata à Bucephalo equo, qui ibidem cecidit in prælio, quo vicit Porum. Meminit etiam Stephanus duorum huius nominis locorum. Eſt & Atticæ portus Bucephalas. Steph.

Bucéphalus, Alexandri magni equus, à latitudine frontis ſic dictus, vel ab aſpectu toruo, vel ab inſigni taurini capitis armo impreſſi, quo Alexander in certaminibus vtebatur, quoniam eſſet bellator optimus: ab eo Bucephalia, vrbs Indiæ dicta, quam Alexander condidit, dixítque ex nomine ſui equi Bucephali, eo ipſo in loco ſepulti. Strab. lib. 15. & Plin. li. 6. cap. 20. Eſt & Bucephalus Achaiæ portus, qui ab aliis Bucephalas, ab aliis Bucephalon dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Búchia, Ioniæ locus. Steph.

Búcia, extrema Siciliæ vrbs. Ptol. hodie Butera.

Bucínna, parua inſula maris Siculi. Plin. li. 3. ca. 8.

Βύκινα, Stephano, ciuitas eſt Siciliæ, qui & Bricinniam alibi Siciliæ vrbem facit.

Bucólion, filius Laomedontis. Homer. in Iliad.

Buda, Vngariæ metropolis, quæ thermas habet ſubtus vrbis mœnia, inter occaſum & ſeptentrionem ſita, haud longè à Danubii ripa, ex humili colle fonte duplici ſcaturiẽte: quorum alter frigidiſſimus, odore ſulphureo: alter ita calidus, vt digitũ immerſum tenere nequeas. Calidus autem, piſces ferè palmares alit non pau-

cos,in feruentibus vndis oberrantes: qui dum coquuntur,ſapor nullus extat. Vadianus. Buda vulgò hodie *Ofen*, Curta Ptolomæo dicitur.

Budêa,ciuitas Magneſiæ,à Budeo conditore: vnde Budea Minerua in honore apud Theſſalos habita.

Budêa,ciuitas Phrygiæ: Budei,Medorum & Scythiæ populi. Steph. Plin.lib.4.cap.12.

Budíni, Vide BYZARI.

Budóræ,inſulæ duæ prope Cretam inſulam. Plinius lib.4 cap.12.

Budórgis,vrbs Germaniæ Ptolomæo, hodie Vratiſlauia,vulgò *Breſslau*.

Budôris,vrbs Germaniæ, Ptolo. vulgò *Heidelberg*. ſub ditione comitis Palatini.

Budôrum,promontorium in Salamino: velut Ephorus,caſtellum: quanquam pro caſtello βούδωρον per ω apud Stephanum ſcribitur.

Bugárida, dicebatur factio tempore Diocletiani Iouii, XXXVII Romanorum imperatoris, compreſſa atque deleta,anno ab vrbe 1038.

Buges,amnis Scythiæ Europeæ,flexum Mæotidis ſecans. Pompo.Mela. Supra Bugen verò,amnis eſt Agarus, quem Sagarim Ouidius nominat.

Búgia,vrbs Aphricæ ab Hiſpanis obtenta.

Bul,Nomen mẽſis octaui,noſtro Octobri reſpondentis.3.reg.6.

Buleutérion,Cyzici ædificium amplum,ſine ferreo clauo ita confectum,vt eximatur trabes ſine fulturis,ac reponantur. Plin.lib.33.cap.15.

Bulgari,Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubium,gens ferox, multas in Europa clades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas, ſed aduenas eſſe è Scythia egreſſos. Volater.

Bulgária,pars Daciæ. Vide DACIA.

Bulíni,gens circa Illyriam: Artemidorus nõ gentem,ſed Bulinen ciuitatem eſſe dicit. Steph.

Bulis,vrbs Phocidis,Stephano βῦλις à Bulone cõditore ſic dicta,à qua Bulii & Bulienſes. Cicero in Piſonem.

Bulla regia,liberum oppidum Numidiæ in Africa. Plin.lib.5.cap.3.

Bullæum,vrbs inſulæ Britanniæ. Ptol.

Bullénſes, oppidum & populi Locrorũ. Plin.lib. 4.cap.3.

Bullidénſis, Macedoniæ colonia. Plin.lib.4.ca.10.

Búllio, ducatus à Gothfrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ terræ ſanctæ gratia, Sperto Eburonum epiſcopo,magna vi auri venditus. Æmil.lib.4.

Bulliónes,Barbari incolæ Macedoniæ. Plin.lib.4. cap.23. Apollonia, quondam Corinthiorum colonia, VIII M.paſſuum à mari recedens. Cuius in finibus celebre Nympheum accolunt Barbari,Amantes & Bulliones.

Bulua,Ptolomæo Butua: Plinio, Luberniæ vrbs, nunc Budæa.

Buna,Filius Ierameel primogeniti Eſrõ filii Phares.1.para.2.

Bunæ,nomen loci. Plutarch. καὶ γὰρ ἡμεῖς πρὸς ἀνθρώπους, ἐφ' οἷς ἁμαρτάνομεν, ὀργιζόμεθα πάλαι καὶ πρότερον ἰσχυρῶς ὁ πρὸς βυνῶν ἐξοκείλαντος καὶ κατασαπέντος, λοιμὸν ἡμῖν ἐνέβαλε. Fortè eadem quæ Brunnus.

Bunártis,vrbs Libyæ. Steph.

Bunêma, vrbs Epiri ab Vlyſſe condita. Steph.

Bunítium,vrbs Germaniæ. Ptol. vulgò *Sund*.

Bunnus,vrbs Illyriæ. Steph. Vide BVNAE.

Búnomus,Macedoniæ ciuitas,Pella poſtea dicta. Steph.

Búphalus & Anthermus, Anthermi Chii filii,clariſſimi ſculptores fuêre. Plinius lib.36.cap.5, Hi,quia Hipponacti poetæ notabilis vultus ſæditas erat,imaginem eius laſciuia iocorũ propoſuêre ridentium circulis, quod Hipponax indignatus, amaritudinẽ carminum diſtrinxit intantum,vt quidam exiſtimant ad laqueum eos compuliſſe. Horatius in Epod. Ode 6,

Qualis Lycambe ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo. Vnde Hipponacteum præconium pro infami nota poſuit Cicero Epiſt.lib.7.

Buphîa,vicus Sicyoniæ. Steph.

Bupráſiũ,ciuitas & fluuius, & regio Elidis, à Bupraſio conditore. Homerus. à Plinio lib.5.cap.5. inter Achaiæ loca recenſetur.

Bura, vel Buris,vrbs Achaiæ propriè dictæ,ad ſinum Corinthium ſita, olim florentiſſima, nũc vnà cum Helice vicina vrbe maris impetu hauſta. Ouid.lib.15.Metamor.

Si quæras Helicen & Buran, Achaidas vrbes,
Inuenies ſub aquis: & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus oppida merſis.

Burcâna, Vide BARCHANA.

Burcárdus,Sueuorum dux,anno 913.

Burchâna,(aliàs Burcana) Oceani Germanici,vel Ponti inſula nobiliſſima. Plin.lib.4.cap.13. Inde inſulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobiliſſima Burchana, Fabaria à noſtris dicta, à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis.

Burchânis,inſula in Celtica. Steph.

Burdégala,vel Burdígala, Suidas. Strabo autem Burdigallam ciuitatẽ Galliæ eſſe dicit, in qua Aquitanorum nobiliſſimum emporiũ. In hac natus eſt Aumnius poeta.

Burdínus,antipapa, à Caliſto II.põtifice captus, anno 1123.

Burêa,vrbs Italiæ,à Buræo condita. Steph.

Burêa, Burris, vel Burrhina, fons in loco quodã inſulæ Co,ſic dictus,quòd bouis naribus ſimilẽ habeat meatum vnde ſcaturit. Theocrit. Idyl.7.

Burgúndia,regio Galliæ Celticæ, quam olim Sequani & Hedui tenuerunt: ab ea Burgundi &

Burgundiones dicti. Plinio lib.4. cap.14. inter Germanos cenſentur.

Buris, Vide BVRA.

Burniſtæ, Plinio lib.4.cap.21. ciuitas Illyrici Lyburnorum.

Burſaonénſes, Hiſpaniæ citerioris populi, Calaguritanis & Complutenſibus vicini. Plin. lib. 3.cap.3.

Buſæ, Herodoto libro primo, populi ſunt Medorum quos ſubegit Dioces. Steph.

Buſíris, Neptuni filius, ex Libye filia Epaphi, crudeliſſimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argiuis imperauit. Hic cùm hoſpites omnes Ioui immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cùm eaſdem illi inſidias pararet, vnà cum Amphidamãte filio, & præcone Chalbe, & miniſtris aræ, interfectus eſt. Virgilius 3. Georg. -quis aut Euryſtea durum,
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras? Deus lini appellatur. Ouidius lib. Heroid.
Si te vidiſſet cultu Buſiris in iſto. Statius lib.12. Thebaid.
Non trucibus monſtris Buſirim infandúmque dediſti.

Buſiris, vrbs in Ægypto, ad Nilũ fluuium, à Buſiride condita: in qua fuit templum magnum Iſidis. Hinc Buſiritica præfectura, apud Strabonem lib.17.

Buſmadis, Iſaurica ciuitas. Steph.

Butáde, pars tribus Ægeidis. Steph.

Butes, ſiue Buthes, filius Amyci, Bebryciorum regis, qui ob ſæuitiam patris ab Argonautis cæſi, regno pulſus, paruo nauigio Drepanum in Siciliam confugit, vbi à Lycaſte nobili meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt: à qua cùm ob formæ, morúmque elegantiam diligeretur, eius concubitu vſus, Erycem filium ex ea ſuſcepit: & quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinẽ Venus vocabatur, datus eſt locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem ſuſcepiſſe. Contrà Virgilius lib 5. Æneid. Buten à Darete iuxta tumulum Hectoris occiſum tradit, inquiens,
Idémque ad tumulum, quo maximus occubat Hector,
Victorem Buten immani corpore, qui ſe
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit, & fulua moribundum extẽdit arena.

Butes, Troianus, à Camilla occiſus. Virg.11. Æne.
Protinus Orſilochum & Buten, duo maxima Teucrûm Corpora, &c.

Butes, Scytharum fluuius, cui propinqui ſunt Agathyrſi & Sarmatæ. Tortelius.

Buthîa, vrbs vel regio Ioniæ. Steph.

Buthon, vrbs Illiridis. Steph.

Buthos, oppidum Ægypti Ptolemæo & Plinio lib.5.cap.10. Vide BVTVS.

Butis, Syriæ ciuitas, Pella poſtea dicta. Steph.

Butra, inſula maris Mediterranei prope Cretam inſulam. Plin.lib.4.cap.18.

Bútrium, vrbs Italiæ. Steph.

Butrôtum, ſiue Buthrôtum, ſiue Buthrótos, Romanorum colonia. Plin.lib.4. cap.1. in finibus Epiri, ad ſinum Ambracium. Ouid.13.Metam.
-Epiros ab his, regnataque vati
Buthrotos Phrygio. Virg.3.Æneid.
-portúque ſubimus
Chaonio, & celſam Buthroti aſcẽdimus arcem.

Butrôtũ, ciuitas & inſula circa Corcyram. Steph.

Bútua, oppidum Liburniæ. Plin.lib.4.cap.22.

Butuntinénſes, populi Calabriæ in Italia. Plin. lib.3.cap.11.

Butus, Pandionis filius, vnde Butadæ, pars tribus Ægeidis. Steph. Eſt & Ægypti ciuitas, vide ſuprà BVTHOS. Herodianus vicum eſſe ſcribit, vbi oraculum fuerit, vnde & Latona Buto. Steph.

Buxéntum, oppidũ Lucaniæ in Italia ad Lauum fluuium. Plin.lib.3.cap.5.

Buxéntum, oppidum quod Græci Pyxunta vocant, in ſinu Poſſidoniæ, à buxo arbore quæ copioſa illic prouenit.

Buz, Nomen loci in terra Cedar, ierem.25. Filius item Nachor ex Melcha, gene. 22. Pater Ieddo, 1.paral.5.

Buzæ, Indica gens. Plin.lib.6.cap.20.

Buzéri, gens Themiſcyræ regionis in Aſia. Plin. lib.6.cap.4. Vide BYZARES, BYZARI, BYZERES.

Buzi, Pater Ezechielis prophetæ. ezechielis 1.

Buzigéus, mons Theſſaliæ. Plin.lib.4.cap.8.

B Y

Bybáſſus, vrbs Cariæ, à Bybaſſo paſtore qui Æſculapium in Cariam maris tẽpeſtate delatum ſeruauit. Steph.

Bybe, vrbs ſita eſt iuxta Peucetios Thraciæ populos. Steph.

Bybléſſia, vrbs Aſiæ. Herodotus libro 1.

Byblii, gens Scythica. Steph.

Byblis, parua maris Mediterranei inſula cũ oppido, alio nomine Melos dicta, quam Ariſtoteles Zephyriam, Callimachus Mirmallida, Heraclides Siphnum & Acyton vocant. Plin. lib.4. cap.12. Stephanus in Melo Βύβλον ſcribit: ex quo apparet Byblus aut Byblis legendum.

Byblis, puellæ nomen eſt.

Byblus, Syriæ Phœniciæ vrbs, Beryto vicina, in qua Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompeius liberauit. Sita eſt in excelſo quodam loco, nõ procul à mari. Strabo lib.16. Hodie Gaeta. de hac plura vide apud Stephanũ.

Bycus, fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolemæo. Hodie Buges vocatur.

Byle,vrbs,Vide ELEA.

Byllis,vrbs Illyriæ maritima à Myrmidonibus, qui cum Neoptolemo erant,condita.Steph.

Bymâzus,vrbs Pæonum.Steph.

Byrſa,Strab.lib.17.arx in media vrbe Carthaginenſium,in cuius vertice Æſculapii templum, quod Aſdrubalis vxor,capta vrbe,concremauit. De huius autem nominis origine hæc Seruius: Appulſa ad Libyam Dido,quum ab Hiarba Getulorum rege pelleretur, petiit callidè vt tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circũdare. quod cùm obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fruſta ſectum ita tetendit, vt occupatis XXII ſtadiis,& theſauris ſuis amicis oſtenſis,ciuitatem cõſtruxerit,quam poſtea vocauit Carthaginem. Arcem verò à bouino corio, quod vocant Græci Byrſam,nuncupauit. Virg.lib.1.Æneid.

Mercatíque ſolum,facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum poſſent circundare tergo.

Byſalas,regio iuxta Syrtes. Vide BYZANTES. Stephanus.

Byſnæi,gens Bebrycum.Steph.

Byſus vel Byſſus,gens quædam.Steph.

Byzácium,Africæ regio, Plinio lib.4.cap.4. Vide BYZANTIVM.

Byzántes,populi Africæ. Vide BYZANTIVM. De Byzante & Strabo eius fratre,Vide Stephanum in Bynæcopolis.

Byzántium, ciuitas in Africa, quam quidam Byzacium appellant, & populos Byzantas. Martianus. Strabo Byzancium nominat, vnde Byzancenus ager. Stephanus Byſſacitas & Byſſacenos.

Byzántium,Thraciæ oppidum à Pauſania Spartanorum duce conditum. Iuſtinus libro 4.Euſtathio,à Byze Megarenſium claſſis præfecto, liberæ olim conditionis,& Ligos antè dictum. Plin.lib.4.cap.11. Hodie à Conſtantino magno Conſtãtinopolis,antea noua Roma,mox tẽporibꝰ Seueri,& filii ſui Antonii, Antonia vocitata.Expugnata à Mahumete Turca,anno ſalutis noſtræ 1453. magna Chriſtianæ pietatis iactura:proximis verò annis ingẽti terræmotu multis in locis concuſſa. De huius ſitu,origine,potentia,plura vide apud Cornelium,Tacitum,& Stephanum. Ouid.lib.1.Triſt.

Quáque tenet ponti Byzantia littora fauces,
Hic locus eſt gemini ianua vaſta maris.

Byzéres,populi in Ponto, qui Straboni Byzares vocantur:aliis Byzari & Budini, vulgò putantur imaginoſi, & qui à cõſuetudine cæterorum viuendi receſſerunt. olim Chalybes, & deinde Chaldæi dicti.Valer.Flaccus 5.Argon.

Byzeréſque vagi, Phyliréque à nomine dicta
Littora. Plinius lib.6.cap.4, Buzeros vocat. Ab his portus quidam Ponti,Buzericus appellatur:cuius meminit & Stephanus.

C A

Aath,Filius Leui,filii Iacob.gen. 46.1.para.6.

Cabádes, rex Perſarum electus, Peroza extincto cum omni fermè exercitu. Procopius, Agathius.

Cabálaca,Albaniæ in Aſia oppidum.Plinius lib.6.cap.10.

Cabália, Aſiæ minoris regio, in qua ſunt vrbes Œnoanda, (quam Strabo Œnoandron vocat.) Populi porrò huius regionis incolæ, Caballi dicuntur.Herodotus lib.3.Vide CABALLI.

Cábalis,vrbs prope Cibyrá iuxta dorſum Mæandri.Steph.

Caballi,populi Aſiatici.Vide CABALIA.

Caballînus fons,fons lympidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte,Muſis conſecratus, Græcis Hippocrene dictus,quẽ Pegaſus, in eo loco ſaxum feriẽs,aperuit:vnde&Pegaſeus vocatur.Strabo. Vide infrà in dictione HELICON.

Cabárnis,Vide PAROS.

Cabáſſus,vel Cabeſſus,Homero, vrbs in Cappadocia,Othrynei patria. Hecatæus hanc vrbem ſtatim vltra Hæmum Thraciæ montem ſitam ait,Hellanico Lyciæ vrbs eſt. Sed verius Apion, vicum eſſe Cappadociæ inter Tarſum & Mazaca, id eſt Cappadociam, Stephano. Alia eſt Cybaſſus.

Cabéllio, Narbonenſis prouinciæ oppidum, cui vicina ſunt Carcaſſo & Carpentoracte, oppida. Plin.lib.3.cap.4.Straboni Caballio dicitur.

Cabêra,Protei filia,ex Vulcano Caberos tres genuit, totidémque Caberidas, quibus omnibus templa dicata ſunt.Strabo lib.10.

Cabêron,Aſiæ fluuius. Plinius lib.6.ca.23.

Cabéſſus,Vide CABASSVS.

Cabíria, ciuitas inferioris Aſiæ (quáquam Cabirii populi ſunt in India) vbi Cabirii habitant.

Cabírii,Bœotiæ populi.Steph.

Cabôlus Parmenſis,à Longobardiæ epiſcopis papa electus,ex vtraque parte conſcriptis copiis, in campis Neronianis cõgreſſi, facta cæde magna,victus fuga elapſus eſt.Blond.Plat.

Cabſeel,Nomen ciuitatis in tribu Iuda. ioſ.15.2. reg.23.1.para.11.

Cabul,Regio Galilææ, quæ Ioſepho lib.8. cap.5. antiq.Iudaic.lingua Phœnicum à diſplicendo, aliis à terra tenaci,ob copiam argillæ qua figuli vtuntur,nomen accepit. Hanc Salomon Hiram regi Tyri dedit.3.reg.9. Eſt quoque ciuitas tribus Aſer.ioſ.19.

Cabullînũ, vrbs Galliæ Ptolemæo, Catalaunum alio nomine dicitur.

Cabýle, vrbs Thraciæ, nõ procul à regione Aſtorum. Steph.

Caca, ſoror Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicaſſe, & ob id meruiſſe ſacris venerari. Virgil. Lib. 8. & Ouid. lib. 1. Faſt.

Cacánnus, Hunnorum rex, in Thuringiam incurſionem fecit, prædam reſtituit, & à Brunichilde accepta pecunia rediit domum. Blond.

Cáccabe, Vide CARTHAGINEM. Stephanus.

Caceária, inſula in Pôto. Pomp. lib. 2. Colliſariam vocat.

Cacidiri, Scytharum gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Cacirini, Siciliæ populi, Latinæ cõditionis. Plin. lib. 3. cap. 8.

Cacus, Paſtor, Auentini incola, qui inter cætera furta, quibus agrum Latinum quotidie infeſtabat, Herculis quoq; boues, quos ille occiſo Geríone ex Hiſpania abduxerat, noctu è paſcuis abegit, & ne veſtígiis furtum deprehẽderetur, cauda in antrum ſuum pertraxit. Hercules ad primam auroram euigilans, cùm gregem perluſtraſſet oculis, & partem abeſſe numero ſenſiſſet, pergit ad proximam ſpeluncam, ſi fortè eò veſtigia ferrent: quæ vbi omnia foras verſa videt, nec in partem aliam ferre, incertus animi, abigere inde armẽtum cœpit. Verùm cùm præter ſpeluncam actæ boues quædam ad deſiderium, vt fit, relictarum mugiſſent, reddita inclu ſarum ex ſpelunca boum vox Herculem conuertit: quem ad ſpeluncam accedẽtem cùm Cacus aditu prohibere conaretur, claua ictus occubuit: vt lati⁹ exequitur Liuius lib. 1. ab Vrbe. Virgilius lib. 8. Cacum Vulcani filium facit, ore ignem, fumúmque euomentem. Cuius fabulæ originem Mythologici ad paſtoris huius latrocinia putant referendam, qui vicinum agrum ferro incendióque crudeliſſimè vaſtabat: vnde & Cacus ab Arcadibus dictus eſt, à malis nimirũ, quæ vicinis inferebat. De hoc plura Seruius in illud Virgilii 8. Æneidos,

Hîc ſpelunca fuit vaſto ſubmota receſſu
Semihominis Caci: facies quam dira tegebat,
Solis inaccenſam radiis, ſempérque recenti
Cæde tepebat humus: foribúſq; affixa ſuperbis
Ora virûm triſti pendebant pallida tabo.
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magna ſe mole ferebat.

Sunt qui affirmant hunc Cacum Euandri fuiſſe ſeruum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio & incendio vaſtauerit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ouidius fabulatur illum tricipitem fuiſſe:

Mænalio iacuit fuſus tria tempora ramo
Cacus, &c.

Caddúſii, Aſiæ populi ſunt, Mediæ regionis prope Albanos & Caſpios. Strabo libro 11. Vide CADUSII.

Cademoth, Nomẽ ſolitudinis, deut. 2. ſiue nomen oppidi in poſſeſſione tribus Ruben, quod ioſue 13. Cedimoth dicitur.

Cadêna, regia, in vrbis modum inſtructa in montibus Lycaoniæ. Strab. lib. 12.

Cades, Nomen ſolitudinis, gen. 30. quæ nume. 13. deſertũ Pharan dicitur, & 33. deſertum Sin. Appellatur & Fons Miſphat. Quod autẽ legitur in fine primi capitis Deuteronomii, Sedítis ergo in Cadeſ-barne, &c. legẽdum tantum in Cades.

Cadeſ-barne, Ciuitas regionis Moabitarum, vicina terræ, ſiue tribui Iuda verſus auſtrum, hoc eſt meridiem, ad montem Amorrhæorum, limes terræ. deut. 1.

Cadi, Cadorum, Phrygiæ vrbs, quanuis nonnulli ad Myſiam dicunt pertinere. Strabo lib. 12.

Cadiſcus, mons Cretæ. Plin. lib. 4. cap. 12.

Cadmêa, pro Thebis ipſis antiqui vſurpare ſoliti ſunt. Strabo lib. 9. & Plutarchus in vita Pelopidæ. Stephanus Carthaginẽ quoque olim Cadmeam dictam ſcribit.

Cadméi, Cadmii, & Cadmeones, Thebani ſunt. Steph.

Cadméia, ſiue Cadmeis, olim vocabatur, quæ nũc Bœotia. Steph. Thucyd. lib. 1.

Cadmus, nomen proprium Phœnicum regis, Agenoris filii, qui apud Tyrum & Sidonem imperauit. Hic à patre miſſus ad perquirẽdam ſororem ſuam Europum, quã Iupiter in taurum mutatus, rapuerat, & in Cretam tranſtulerat: cũ illam non inueniſſet, nec ad patrem redire auderet, non procul à Parnaſo mõte conſedit, ibique Thebas condidit, regionem quam à Ioue Bœotiã nominauit, cùm prius Aonia vocaretur: quúmque quoſdam ex ſociis à ſerpente necatos vidiſſet, eum occidit, eíque dentes euulſit ac ſeuit, ex quibus nati ſunt homines armati, qui omnes ſe ſtatim mutuis vulneribus confecerunt, præter quinque, qui ſe Cadmo aſſociarunt. Poſtremò ab Amphione & Zetho regno pulſus, ad Illyrios trãſiuit, ibíque deorum commiſeratione vnà cum vxore Hermione, quam Ouidius Harmoniam vocat, Martis & Veneris filia, in ſerpentem eſt commutatus. Filias habuit Semelen, Agauem, Inoen, & Autonoen. Ferunt hunc decem & ſex literas è Phœnicia in Græciam detuliſſe, αβγδεζικλμνοπρστυ. His Palamedem Troiano bello quatuor adieciſſe ξθφχ. Itémque hiſtoriã inueniſſe, & proſaicam orationẽ inſtituiſſe. Suidas. Fertur item inueniſſe auri metalla, atque conflaturam.

Cadmus Mileſius, paulò poſt Orpheũ primus ſcripſit hiſtoriam de Mileto, ac totius Ioniæ regione, libris quatuor. Suidas. De hoc plura vide apud Plinium lib. 5. cap. 29.

Cadmus,montis nomen in Asia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatẽ,ex quo monte Lycus amnis fluit.Strabo lib.12. Plinius lib.5.cap.26. Vide DARDANVS.

Cadmus,Cohorum tyrannus,anno ab vrbe 166.

Cadmus,fluuius Ceſtrinus,vide CAMMANIA.

Cadrẽma,vrbs Lyciæ,Olbiorum colonia.Steph.

Caduceum, Mercurii virga fuiſſe fertur, qua ille ad diſſidia & diſcordias tollẽdas vtebatur (vnde Caducifer vocatus eſt)à cadendo dicta,quòd contentiones & bella cadere faceret. Nam quẽadmodũ per Fæciales bella indicebantur,ita per Caduceatores finiebãtur. Non immeritò itaque Mercurio,qui orationis Deus,& Deorum nuntius habebatur, aſſignatũ eſt Caduceum, quòd diſſidentium animi oratione præcipuè ſedentur.Caduceum Ægyptii in ſpeciẽ duorum draconum maris & fœminæ figurauerunt, quorũ te media ſui voluminis,nodo,quẽ Herculeũ vocant, ſibi alligantur, primiſq; partibus reflexi, in modũ circuli oſcula iungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inueniſſe, & Mercurio donauiſſe, lyra viciſſim ab illo accepta. De draconibus autem Caduceo additis hãc afferunt rationem: Mercurium,cùm hanc virgam manu tenens in Arcadiam proficiſceretur, duos ſerpentes pugnantes inueniſſe, virgáque interpoſita,dicto citius prælium diremiſſe. Ad cuius rei memoriam poſteri Caduceum duorum draconum ſimilitudine figurarũt:illúdque Mercurio ,veluti peculiare inſigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis reuocare,& ſomnum,quibus volebat,immittere credebatur. Quod & ipſum nõ obſcurè tradit Virgilius 4.Æneid.

Tum virgã capit, hac animas ille euocat Orco
Pallenteis,alias ſub triſtia Tartara mittit:
Dat ſõnos,adimítq;, & lumina morte reſignat.
Illa fretus agit ventos,& turbida tranat
Nubila.

Caduéni,Sardiniæ iuriſdictionis in Caria populi. Plin.lib.5.cap.29.

Cadúmim,Nomen torrentis.iudic.5.

Cadúrci,Narbonenſis prouinciæ Galliæ & Aquitaniæ populi.Plinius lib.4.cap.19.Mantuan.

Aluerni, Meldíque ſimul, fortéſque Cadurci.

Caduſii,populi,inter Caſpium mare & Pontum. Steph.Strab.lib.11. Vide CADDVSII ſuprà.

Cadýtis,Herodoto lib.2.vrbs Syriæ maxima.

Cæa,ſiue Cæos,nomen inſulæ maris Ægæi,à Cæo Titani filio ſic dicta.Plinius lib.4.Hanc Ptolomæus & vulgus nauticum Ciam nominant. Vnde Eraſiſtratus è Cæa inſula Cæus dictus eſt. Et veſtis Cæa, quæ ab aliquib⁹ Coa dicitur,bõbycina tenuiſſima raſis velleribus à paruis animãtibus confecta , ibi primùm inuenta,quam prima texiſſe dicitur Pãphilia. Hæc hodie ſub Venetorum imperio eſt.Virgilius lib.1.Georg.

Et cultor nemorum,cui pinguia Cææ
Ter centum niuei tondent dumeta iuuenci.

Cæcias, ventus flãs inter Aquilonem & exortum æquinoctialem,nubes occulta quadam naturæ ratione ad ſe attrahens,non propellens, vt poſt Ariſtotelem docet Plinius libro 2.cap.47.vnde natum prouerbium,Mala ad ſe trahens , vt Cæcias nubes.

Cæcilius Epirota,libertus Attici equitis Romani, ludum grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poetas nouos prælegere cœpiſſe. Domitius Marſus,Epirota tenellorũ nutricula vatũ.Huius meminit Macrob. Cæcilius Gallus in diſciplina iuris , atque legibus populi Romani noſcẽdis,interpretandiſq; ſciẽtia,vſu,authoritateque illuſtris fuit tẽpore Gellii, cuius etiã ipſe meminit,dicitq; librum ſcripſiſſe de verborũ ſignificatione,quæ ad ius ciuile pertinerent. Cæcilius itẽ Claudius Iſidorus, C. Aſinio Gallo , & Martio Cyrino Coſs. ad VI. Calend Febr.teſtamẽto ſuo edixit: Quãuis multa ciuili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſeruorũ 4116. iuga boum 3600.reliqui pecoris 257. milia: in numerato pondo 600.milia.Plinius.

Cæcilius Callãtianus,Iudæorum religionis ſectator,Romæ docuit ſub Auguſto vſque ad Adrianum.Scripſit librum contra Phrygas,Dictionarium ex ordine literarum,Comparationem Demoſthenis & Ciceronis,& alia multa.Suidas.

Cæcilius Argiuus,verſificator,ſcripſit de piſcibus. Suidas.

Cæcilius Statius poeta Comicus, quem Cicero ad Atticum , malum Latinitatis authorem vocat: Volcatius tamen Comicorum palmã ei concedit. Fuit is natione Gallus, & Ennii cõtubernalis.Deceſſit anno vno poſt Ennium,ſepultus in Ianiculo.Euſeb.

Cæcilius , poeta comicus , dictus Feſto à Cæculo Prænestinæ vrbis conditore.Horatius,

Vincere Cæcilius grauitate,Terentius arte.

Cæciliæ, familiæ Metellorum nomen. Vide METALLI.

C.Cæcilia,vxor Tarquinii Priſci, mulier morum integritate laudatiſſima.Volater.

Cæcinos , Suidæ amnis vocatur , qui Rheginum agrum à Locrẽſi diuidit.Et eſt oppidum Italiæ, haud procul à Sicilia.Steph.

Cæcinos,montis nomen in Sicilia.Plin.lib.3.ca.10.

Cæcubum,oppidum Campaniæ in Italia,quod licet paludibus adiaceat, vineta tamen feraciſſima præcipuis enutrit arboribus.

Cæcubum,vini genus nobiliſſimum fuit, in ſinu Amyclano paluſtribus in populetis naſcens, quod Neronis culpa prorſus interiit, cùm ille foſſam à Baiano lacu Oſtiam vſque per agros.

Cæcubum duceret,vt refert Plinius li.14. cap.6. Martial.lib.13,

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur ahenis.

Cæculus,Vulcani filius habitus fuit: cuius mater cùm igni aſſideret, ſcintilla in gremium eius delata eſt,ex qua illa ſe grauidam factam credi voluit:expletiſque legitimis menſibus puerum peperit,quē, quòd minores haberet oculorum orbes,Cæculum appellauit, à quo Cæcilios ortos putant,quorum familia Romæ nobiliſſima fuit.Hic poſtea adultus,cùm aliquot annos incertis ſedibus vagatus eſſet,rapto ſe alens & latrociniis, tandem Prænestinam ciuitatem condidit.Cúmque vicinos populos ad ludorū ſpectacula conuocaſſet,monere eos cœpit, vt relictis ſedibus ſuis,nouam vrbem ſecum incolerent: neque ſuum, qui Vulcani filius eſſet, imperium aſpernarentur. Quod cùm illis perſuadere non poſſet, Vulcanum dicitur inuocaſſe, vt ſi reuera ipſius eſſet filius, id ſigno aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxiſſe aiunt, quæ vniuerſum illum cœtum vndique circumſepſit, tantámque omnibus religionem incuſſit,vt non ægrè in Cæculi ſententiam tranſirent. Alii tradunt Cæculum recèns natum à paſtoribus in igne inuentū eſſe, nulla ſui parte à flammis violatum: indéque factum eſſe,vt Vulcani filius crederetur.Vide plura de hoc apud Seruium in illud Virg.lib.Æneid.7,

Nec Prænestinæ fundator defuit vrbis:
Vulcano genitū,pecora inter agreſtia,negem,
Inuentúmque focis, omnis quē credidit ætas,
Cæculus,&c.

Cæculus,Saturnus iunior, apud Aborigines regnauit.

Cæleus Triptolemon,Eleuſinæ regnauit.Euſeb.

Cælius,orator,acri turbulentóque ingenio, diſcipulus Ciceronis, deceſſit admodum iuuenis, quem Quintilianus dignum longiore vita & meliore mente dicit. Cicero in Oratore, Cælius quàm diu paruit authoritati meæ, talis Trib. pleb.fuit,vt nemo contra ciuium perd.torum popularem turbulentámque dementiam à Senatu, & bonorum cauſa ſteterit conſtantius. Tandem ab Atratino quodam accuſatus, quòd cum Catilina cōſpiraſſet in perniciem reipub. quódque aurum à Clodia Clodii ſorore extorſiſſet,eíque venenum propinaſſet, defenſus eſt à Cicerone,elegantiſſima illa pro Cælio oratione,quæ hodie quoque habetur in manibus.

Cælius Pōtius,prætor vrbanus,cùm ei ius dicenti picus ſupra caput inſediſſet,& aruſpices reſpōdiſſent,dimiſſa aue,hoſtiū victoriam fore:moriturum tamen qui oppreſſerit, ipſam ſtatim auem exanimauit, ex quo accidit vt ipſe cum XL.aliis Cæliis interficeretur.Valerius.

Cælius,Tarracinæ ſplendido loco natus, cùm in cubiculo quieſcens in lectulo peremptus eſſet, alii,ad quos ſuſpicio eius peruenire poſſet, fratres cauſam dixere: poſtquam verò cōſtitit, eos dormiuiſſe aperto oſtio, abſoluti ſunt, quoniā in tanto facinore veriſimile non fuiſſet, eos quietem capere potuiſſe.Valerius lib.8.

Cælius,quidam hiſtoricus.Plinius lib.3.cap.10.

Cælius Probinus,conſul,collega Marcellini,anno ab vrbe 1093.

Cælius,Saturni pater,à nonnullis Latinis appellatus.

Cælius,Thuſcorum rex, regnauit annis XXI. Hic Romulum contra Cenninenſes & Antennates Cruſtuminóſque iuuit. Annius, Diony. lib.2.Hinc Cælius mons.

Cælius,mons vrbis Romæ,vnus ex ſeptem:à Cælio Vibeno nobiliſſimo duce Thuſco dictus, qui Romulo aduerſus Tatium regem auxilio venit: à quo & Cælimontia, aut Cælimontana porta nomen accepit. Hunc montem Tul.Hoſtilius vrbi addidit, ibique ipſe habitauit, quò frequentius habitaretur,vt inquit Liuius lib.1. ab vrbe.In eo habitauit Ennius poeta.

Cælos,Thraciæ portus.Plin.lib.4.cap.11.

Cæltæ,coloniæ,à Tubal filio Iaphet conditæ.

Cælus,cognomen indigenæ, qui ex terra ſorore in matrimonium ducta, Saturnum, Bætillum, Dogana, & Atlanta genuit. A cuius nomine mira varietate,formoſiſſimum ſupremum corpus cælum dicunt fuiſſe appellatum.

Cænæ, parua quædam inſula in mari Siculo in Africam verſa,cui vicinia eſt Gaulos & Melite. Plin.lib.3.cap.8.

Cænæus,Iouis cognomentū, à Cæne impoſitum, ſinus Laconici oppido,vbi ſummis honoribus colebatur.Ouid.lib.9.Metam.

Victor ab Œchalia Cænæo ſacra parabat
Vota Ioui.

Cænæum,Vide DODONE.Steph.

Cænárgie,regio quædam.Vide infrà THYREA.

Cæne,vrbs circa ſinum Laconiæ, Tænaron antè vocata:hinc Cænites portus.Plin.lib.4.

Cæneus,diſſyllabum.Vide CAENIS.

Cænêum,promontorium Euboiæ.

Cænici,Thraciæ regio.Plin.lib.4.cap.11.Steph.

Cænîna,Latii oppidum clarum. Plin.lib.3.cap.5. Vide CAENITE.

Cænis,Theſſalica puella fuit, quæ à Neptuno per vim compreſſa, ab eo muneris loco impetrauit,vt in virum tranſformaretur, nullíſque vnquam vulneribus poſſet ſauciari. Mutato itaque ſexu,etiam nomen mutauit: & ex Cænide factus eſt Cæneus. Hic cum Lapithis pugnans aduerſus Centauros,cùm nullo teli genere poſſet violari,congeſto in eum magna arborum

mole,viuus obrutus eſt, & in Cænidem auem tranſformatus,vt fabulatur Ouidius lib.12.Metamorph. -O ſalue
Maxime vir quōdā,ſed auis nūc vnica Cæneus.
Quanquam Virgilius à morte non in auem tranſformatum velit, ſed in muliebrem rediiſſe ſexum.Sic enim habet libro 6.Æneid.
It comes & iuuenis quondam, nunc fœmina Cæneus,
Rurſus & in veterem fato reuoluta figuram.
Vide CAENAEVS.

Cænis,Italiæ promōtorium, quod aduerſum habet & oppoſitum Pelorum in Sicilia,xii.ſtadiorum interuallo.Plin.lib.3.cap.6.

Cænis,inſula prope Peloriadem Siciliæ promontorium,occaſum verſus. Eſt & Cænyſium,Italiæ ciuitas.Steph.

Cæníte,vrbs Sabinorum à Romulo capta.Steph. Vide CAENINA.

Cænites, Achaiæ portus , ſinus Saronicus , olim querno nemore redimitus.Plin.lib.4.cap.5.

Cæpori,citerioris Hiſpaniæ populi.Plinius lib.4. cap.20.

Cære,vrbs inſignis in Hetruria, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc quondam Agyllam nominatam,& à Pelaſgis è Theſſalia profectis cōditam ferunt.Deinde verò Lydis, quos poſtea Tyrrhenos nominauerunt,aduerſus Agyllinos bellum gerentibus,cùm quidam murū ſubiens, vrbis eius nomen percontatus fuiſſet, eique à Theſſalo quodam de muro χαῖρε reſpōſum eſſet,eo veluti omine à Thuſcis accepto, captam poſtea vrbem,mutato priori nomine, Cære vocauere.Verùm tam ſplendidæ,támque glorioſæ ciuitatis, Strabo libro 5.aſſerit, vix vlla ſua ætate extitiſſe veſtigia: & ſolo vicinorum balneorū nomine,quæ Cæretena dicebantur,fuiſſe celebratam. Ab hoc oppido Cærites tabulæ appellatæ ſunt, in quas Cenſores referri iubebant , quos notæ cauſa ſuffragiis priuabant. Nam vrbe à Gallis capta,cùm Cæretani eos, qui vnà cum ſacris , æternóque Veſtæ igne ad ſe profugerant,comiter hoſpitio ſuſcepiſſent, Romani deinde reſtituta in ſtatum meliorē vrbe, ſatis malignam illis gratiam retulerunt. Nam ciuitate quidem eos donauerunt , ſuffragii autem ius eis non conceſſerunt. Hinc factum eſt, vt cùm aliquem ignominia & contumelia dignum volumus ſignificare, Cærite cera eum dignum eſſe dicamus. Horat.lib.1.Epiſt.
Quid deceat,quid non obliti,Cærite cera
Digni,&c.

Cæretānus,amnis ad Cæren vrbē. Plin.li.3.cap 5.

Cæréte,ciuitas Thuſciæ.

Cærētum,Vmbriæ oppidum inter Spoletum ac Nurſiam, à quo Cæretani appellati, totum orbem vano quondam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes,ob quam cauſam ferè continuè peregrinātur, familia atque vxoribus domi relictis.

Cæróbrix,Luſitanæ vrbs,Ptol. alio nomine dicta Cezimbria.

Cæſar,Iuliæ familiæ cognomen,inde tractū,quòd qui primus ex gēte Iulia id cognominis eſt ſortitus,cæſo matris vtero natꝰ tradatur, vel quòd oculis cæſiis,hoc eſt glaucis fuerit:vel à cæſarie, cū qua natus proditur.Feſtus. Hoc nomen primus habuit Scipio Aphricanus.Plin.li.7. Spartianus verò,& item Seruius grammaticus dicunt vocatum primum hoc nomine Cæſaris auum,qui in Africa elephantum interfecit,Cæſarem lingua punica appellatum.

C.Cæſar Octauianus Auguſtus,i.Romanorum imperator,imperauit annis lvi.anno ab vrbe 711. In Celtis ad Mutinam Antonium vicit.Flo.lib.4.cap.4.Eutrop.lib.7. Cōſul,collega Q. Pedii.Is & Lepidus amicitias inierūt. ii.conſul,collega M.Tullii Ciceronis, anno ab vrbe 721.Iapidas, Dalmatas,& Pannonios ſubegit.Flor.lib.131. iii.cōſul,collega M. Valerii Meſſalæ,anno ab vrbe 723. iiii.cōſul, collega M.Licinii Craſſi,anno ab vrbe 724. v.cōſul, collegā Sex.Apuleii,anno ab vrbe 725. vi.cōſul, collega Vipſanii Agrippæ, anno ab vrbe 726. vii.cōſul,collega eiuſdem Vipſanii,anno ab vrbe 727. viii.cōſul, collega T.Statilii Tauri,anno ab vrbe 728.Iſtis temporibus Hiſpaniam ſubegit.Flor.lib.135. ix.cōſul, collega M.Iunii Syllani,anno ab vrbe 729. x.conſul, collega C. Norbani Flacci, anno ab vrbe 730. xi.conſul, collega Cn. Calphurnii Piſonis, anno ab vrbe 731. xii. conſul, collega L. Syllæ,anno ab vrbe 749.hoc tempore Romæ ſapientes inſignes erant,Virgilius,Flaccus,Salluſtius, Hortenſius , Antenodorus, Tarſeus, & Sitio Alexādrinus.Eutrop.lib.7. xiii. conſul,collega M.Plautii Syluani, āno ab vrbe 752.

C.Cæſar Caligula,iiii Romanorum imperator, imperauit annis iiii.menſibus x.anno ab vrbe 790. ii.conſul,L.Cæſiani collega.Initio popularem ſe oſtendit, animos ſtudiáque hominum erga ſe incendit. Dein, monſtrum ſe exhibuit luxu,incontinentia,atrocitate,& omni genere vitiorum. Suet. Eutrop. Oro.lib.7. cap.5.Ioſeph libro 19.cap.1. anno ab vrbe 790. iii.conſul,ſolus. Expeditionem fecit in Germanos:egregii egit nihil. Adminocinum Bellini Batauorum regis filium,in deditionem accepit. Eutrop.lib.7. anno ab vrbe 792. iiii. conſul, L. Voluſii Saturnini collega , anno ab vrbe 792.

C. Iulius Cæſar,conſul , collega P. Rutilii Lupi,

anno ab vrbe 664. Samnites vicit. Florus libro 73.

C. Iulius Cæſar, conſul, collega M. Calphurnii Bibuli, anno ab vrbe 695. Huic Gallia prouincia ad quinquennium decernitur. Eutrop. lib. 6. Oro. lib. 6. cap. 7. Sueto. I I. conſul, collega P. Seruilii Iſaurici, anno ab vrbe 706. I I I. conſul, collega M. Æmilii Lepidi, anno ab vrbe 708. I I I I. conſul, ſolus, anno ab vrbe 709. V. cõſul, collega M. Antonii, anno ab vrbe 710. I. Romanorum imperator, imperauit annis I I I. anno ab vrbe 708. Hic omnem Galliam, quæ ſaltu Pyrenæo, Alpibuſque, & monte Gebenna, fluminibuſque Rhodano & Rheno continetur, nouem annis in prouinciæ formam redegit. Germanos, qui trans Rhenũ incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggreſſus, maximis affecit cladibus. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatiſque pecunias & obſides imperauit. Deinde cùm obtinere non potuiſſet, vt ſui abſentis in Conſularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam conuertit: neminéque repugnãte Galliam Ciſalpinam, Picenum, Vmbriam, & Hetruriam occupauit: Pompeiúmque Italia expulit. Poſt hæc in Hiſpaniam tranſgreſſus, validiſſimas Pompeii copias, quæ ſub tribus legatis, M. Petreio, L. Afranio, & M. Varrone erant, ſuperauit. Pompeium funeſtiſſimo in campis Pharſalicis prælio ſuperauit. Ptolomæum in Ægypto ſubegit. In Aphrica deuicit Scipionem & Iubam. In Hiſpania liberos Pompeii. Triumphauit quinquies: primùm de Gallia, poſtea de Alexandria, deinde de Põto, de Africa, & de Hiſpania. Liberaliſſimus fuit omnium, & maximè poſt hos triumphos. Periit in Senatu à Bruto, Caſſio, & reliquis coniuratis, quatuor & viginti vulneribus cõfoſſus, infinitis propemodum portentis mortem eius antè denuntiantibus: quorum bonam partem enumerat Virgilius lib. 1. Georg. ibi,

Ille etiam extincto miſeratus Cæſare Romam,
Cùm caput obſcura nitidum ferrugine texit.

Plutar. in Cæſa. & Brut. Flor. lib. 116. Apia. li. 2. Oro. lib. 6. cap. 17. Eutrop. lib. 6.

Cæſar, Dictatoris pater, Piſis, dum calciaretur, repentè interiit.

Cæſar, patruus Dictatoris, Romæ obiit.

C. Cæſar, poeta Tragicus & orator. Cicero in Bruto.

C. Cæſar, L. F. & ſuperioribus & æqualibus ſuis omnibus præſtitit, oratórque fuit minimè ille quidem vehemens, ſed nemo vnquam vrbanitate, nemo lepore, nemo ſuauitate conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus ſicut ex eiuſdem tragœdiis leuitas eius ſine neruis perſpici poteſt.

Lucius Cæſar, Caii oratoris frater, & Conſul, & Prætor fuit, ambo Syllam ſequuti, iuſſu Marii interfecti ſunt: quo tempore M. item Antonius orator, Craſſi æqualis, vt ait Pædianus.

Lucius Cæſar alter, Marci Antonii Triumuiri auunculus, Pompeianarum partium, miſſus ab vtraque parte quandoque orator de pace. Poſtremò inter proſcriptos ab Octauio interfectus fuit, in cuius locum obtinuit Marcus Antonius, vt Cicero Octauii amicus proſcriberetur. Plutarch.

Cæſar Vopiſcus, qui (vt ait Varro) quum cauſam ageret apud Cenſores, dixit campos Roſeæ in Rotiano ſumen eſſe Italiæ.

Cæſarauguſta, Tarraconẽſis Hiſpaniæ clariſſima ciuitas, antè Numantia dicta. Pompo. Auguſta Cæſarea Ptolomæo dicitur & Straboni lib. 3.

Cæſárea, vrbs Palæſtinæ & Mauritaniæ ciuitas nõ procul à monte Carmelo, in littore maris magni, quæ turris Stratonis vocabatur, ſed poſtea ab Herode in honorem Cæſaris nobilis ædificata, Cæſarea appellata. In qua idem in honorem Cæſaris magnificam domum marmore cõſtruxit, vbi nepos eius ab Angelo percuſſus, eò quòd non dediſſet honorem Deo, conſumptus à vermibus, expirauit. In hac Cornelius Centurio à Petro baptizatus eſt. Altera Philippi, à Philippo Herodis filio, in honorem Cæſaris ad radices montis Libani ædificata, vbi duo fontes Ior ſcilicet & Dan oriuntur. Tertia Cappadociæ. Ioſepho, Moga primũ, poſtea Cappadocia, antè Iol vocitata: quam quum Iuba Ptolomæi pater muniret, mutato nomine à Cæſare Cæſaream vocauit. Strabo lib. 17. Vide I O L.

Cæſárea, Cappadociæ vrbs, ſic à Tyberio nominata, antè Maſaca, Mazaca (& aliàs Maza dicta.) Stephanus. Euſebius. Itémque Apamia. Strabo libro 16.

Cæſariénſes, Ioniæ populi, Epheſum conuenientes. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cæſariénſis Mauritania, Vide MAVRITANIA.

Cæſárium, Ægypti emporium, & ſeceſſus quidã. Strab. lib. 17.

Cæſárius, conſul, collega Attici, tempore Honorii XLVI. Romanorũ imperatoris, anno ab vrbe 1150.

Cæſarobricénſes, Luſitaniæ, Hiſpani populi. Plin. lib. 4. cap. 22.

Cæſénna, vrbs Flaminiæ prouinciæ, à cædendo dicta, quòd exiguo amne cæſa, id eſt diuiſa ſit, vel quòd ager eius duobus fluminibus, Sapi & Rubicone ſit diuiſus. Hinc Cæſennates dicti, & Ceſennetia vina, quæ inter generoſa numerãtur. Vide CESENA.

Cæſo, Duillius Helua, conſul, collega L. Papyrii

Craſſi,anno ab vrbe 420.

Cæſo,Fábius Ambuſtus,tribunus militum, anno ab vrbe 361.

Cæſo,Fábius Vibulanus,conſul, collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 270. II. conſul,collega Sp.Furii Medullini,anno ab vrbe 273. III. conſul,collega T. Verginii Rutili, anno ab vrbe 275. Fabii ſuis ſumptibus pro repub.aduerſus Veientem hoſtem arma ſumpſere.

Cætheus,V.C.& ſolus,anno ab vrbe 1257.

Cæyx,rex Thraciniæ,Luciferi filius,& maritus Alcyones, qui cũ ob fratris cauſam in accipitrem mutati,ad Clarium oraculum conſulendum ire vellet,diu ab vxore remoratus eſt:cùm verò illi promiſiſſet,ſe intra duos menſes redituũ,abire permiſſus eſt. Sed in Ægeo mari tempeſtate deprehenſus naufragiũ fecit, ibíque amiſſa naui ſubmerſus,promiſſis ſtare non potuit. Vxor autẽ cùm quotidie diis pro viri ſalute vota ſolueret,noctu per ſomnium monita eſt maritum periiſſe. Mane igitur experrecta, ad littus vnde maritus ſoluerat,acceſſit,& dum infortunia ſua quereretur, cadauer in mari longius aſpexit: quod cùm mariti eſſe cognouiſſet, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum commiſeratione in Halcyonem cõuerſa, ad os mariti aduolauit, qui oſcula vxoris ſentiens,in auem eius nominis commutatus eſt.Ouid.lib.11,

At iuuenes quærente moras Cæyce reducunt.

Vide HALCYON.

Caîcus, Myſiæ flumen Pergamum præterfluens per campum,qui Caycus nominatur, in Elaiticum ſinum defluit.Plinius lib.5.cap.30. Liuius lib.6. Virgil.lib.4.Georg.

Saxoſúmque ſonãs Hypanis Myſúſque Caicus.

Caiẽta, mulier Troiana, quã alii Æneæ, alii Aſcanii,alii Creuſæ nutricem faciunt. Hanc Æneas ab inferis reuerſus fato ceſſiſſe inueniens, non longè à Baiano ſinu ſepelit: ibíque & vrbem condidit,quam vnà cum adiacenti portu Caietam dixit. Virgil.lib.7.Æneid.

Tu quoque littoribus noſtris Æneia nutrix
Æternam moriens famam Caieta dediſti.

Strabo autem lib.5. Caietam à ſinus curuitate appellatam exiſtimat, Laconum idiomate, qui curua omnia καϊάδας ſolent nominare. Æneam autem huius vrbis fundamenta poſuiſſe,& ſinũ ipſum in medio poſitum Caietã nominaſſe dicit. Alii propter combuſtas naues Caietã fuiſſe appellatã, ἀπὸ τοῦ καίειν vrere. Virg.lib.10. Æneid.

Quid repetã exuſtas Erycino in littore claſſes?

Caiẽta, vrbs & portus Campaniæ,ſic à Caieta nutrice Æneæ dictus.Solinus.

Cain,Filius Adam.gen 4.

Cainan,Filius Enos.gen.5 luc.3.

Cainas, Aſiæ in Scythia fluuius Gangem influit. Plin.lib.6.cap.18.

Caíphas, Princeps quidam ſacerdotum inter Iudæos qui fuit tempore CHRISTI. matth.26. ioan.10.

Caîrum,vel Alcairum,Ægypti ciuitas, Vide BABYLON.

Cáius, cognomen à parentum gaudio ſumptum. Martialis,

Non maius,quàm ter Caius eſſe tuus.

Cáius, Lingua Latina priſca interpretatur dominus.Nomen viri Macedoniẽſis,act.19. Hoſpes Pauli,rom.16.d.

C.Acceroníinius Proculus,conſul,collega C.Pontii Nigrini, tempore Claudii Tiberii Neronis Cæſaris III. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 789.

C.Æ'lius Pætus, conſul,collega Valerii Maximi, anno ab vrbe 467.

C.Æmilius Mamercus, tribunus militum, anno ab vrbe 361. II.tribunus militum, anno ab vrbe 365.

C.Æmilius Paulus,conſul,collega M.Liuii Denteris,anno ab vrbe 452.

C.Antiſtius Vetus,conſul,collega D.Lælii Balbi, anno ab vrbe 748.

C.Antiſtius Vetus,conſul, collega C. Aſinii Pollionis,anno ab vrbe 775.

C.Antíſtius Vetus,conſul,collega M.Suillii Seruiliani,anno ab vrbe 801.

C.Antónius, conſul, collega M. Tullii Ciceronis, anno ab vrbe 691.

C. Aquílius Florus,cõſul,collega L. Cornelii Scipionis,anno ab vrbe 494.

C.Aſínius Gallus,conſul,collega C.Martii Cenſorini,anno ab vrbe 746.

C.Aſínius Pollio,conſul,collega C.Antiſtii Veteris,anno ab vrbe 775.

C.Aſínius Pollio,cõſul,collega Cn.Domitii Caluini,anno ab vrbe 714.

C.Attílius Balbus,conſul,collega M.Fabii Buteonis,anno ab vrbe 508. II.coſul collega T.Mãlii Torquati,anno ab vrbe 517.

C.Attílius Regulus,conſul,collega L.Æmilii Pauli,anno ab vrbe 529.

C.Attílius Regulus Seranus,cõſul,collega L.Manlii Volſonis,anno ab vrbe 503.

C.Attílius Seranus,cõſul,collega Q. Seruilii Cæpionis,anno ab vrbe 648.

C.Attílius Seranus,cõſul,collega C.Hoſtilii Mancini,anno ab vrbe 584.

C.Aufidius Victorinus,cõſul, collega L.Septimi Seueri Auguſti, anno ab vrbe 952.

C.Aurélius Cotta,conſul, collega P. Seruilii Gemini,anno ab vrbe 501.

C.Aurélius Cotta, conſul, collega Seruilii Sulpitii Galbæ,anno ab vrbe 554.

C.Bébius Pamphilus,Inſubrium agrum ingreſſus,cum toto ferme exercitu circunuentus eſt. Liuius lib.2.

C.Bellícius Torquatus, conſul, collega M. Atilii Glabrionis,anno ab vrbe 876.

C.Cæcílius Metellus, conſul,collega C.Furii Placidi,anno ab vrbe 502.

C.Cæcílius Metellus, conſul, collega T. Didii Vinii,anno ab vrbe 656.

C. Cæcílius Metellus Caprarius , conſul, collega C.Papyrii Carbonis,anno ab vrbe 641.

C.Cæcílius Caldus,conſul,collega L. Domitii Ænobarbi,anno ab vrbe 660.

C.Cæcílius Ruffus, conſul, collega L. Pomponii Flacci,anno ab vrbe 769.

C. Calpúrnius Piſo , conſul, collega Au. Poſthúmii Albíni,anno ab vrbe 574.

C.Caluíſius Sabinus,cõſul,collega L.Portii Cenſorini,anno ab vrbe 715. I I.conſul,collega L. Paſſieni Ruffi,anno ab vrbe 750.

C.Caluíſius Sabinus, conſul, collega Cn. Lentuli Getulici,anno ab vrbe 778.

C. Canínius Gallus , conſul, collega M. Vipſanii Agrippæ,anno ab vrbe 717.

C.Cáſſius Varus,conſul,collega M.Licinii Luculli,anno ab vrbe 681.

C.Cáſſius,Syriæ Prætor,anno ſalutis 49.

C.Cáſſius Longinus, iuriſconſultus, conſul, collega M.Vinitii Quartini,anno ab vrbe 782.

C. Cáſſius Longinus , conſul , collega P. Licinii Craſſi,anno ab vrbe 583.

C.Cáſſius Longinus, conſul, collega Sex. Domitii Caluini,anno ab vrbe 630.

C.Cáſſius Longinus,conſul, collega Cn. Domitii Ænobarbi,anno ab vrbe 658.

C.Ciceréius,præf.Corſos vicit,pax inde data, anno 581.Liu.lib.2.deca.5.

C.Ciuílius,Albanorũ imperator anno ab vrbe 82.

C.Claúdius Caninus, conſul , collega M. Æmilii Lepidi,anno ab vrbe 468.

C.Claúdius Cento, conſul, collega M. Sempronii Tutidani,anno ab vrbe 513.

C.Claúdius Cinna, cõſul, collega C.Fabricii Luſcini,anno ab vrbe 480.

C.Claúdius Marcellus, conſul, collega L. Æmilii Pauli,anno ab vrbe 704. I I.cõſul, collega C. Claudii,anno ab vrbe 705.

C.Claúdius Marcellus,conſul, collega L.Aruntii, anno ab vrbe 732.

C.Claúdius Nero,conſul, collega M.Liuii Salinatoris,anno ab vrbe 547.

C.Claúdius Pulcher, conſul,collega T. Sempronii Gracchi,anno ab vrbe 577.

C.Claúdius Sabinus , conſul, collega P. Valerii Publicolæ,anno ab vrbe 294.

C.Cornélius Coſſus, tribunus militum, anno ab vrbe 355.

C.Cornélius Dolobella, conſul,collega M. Fuluii Nobilioris,anno ab vrbe 595.

C.Cornélius Scipio,conſul, collega A. Attilii Calatini,anno ab vrbe 499.

C.Fábius Ambuſtus, tribunus militum, anno ab vrbe 350. I I. tribunus militum, anno ab vrbe 351. I I I.tribunus militũ, anno ab vrbe 355.

C.Fábius Ambuſtus,cõſul,collega C. Plautii Proculi,anno ab vrbe 398.

C.Fábius,interrex,anno ab vrbe 401.

C. Fábius Vibulanus Ambuſtus, conſul, collega C.Furii Petilii,anno ab vrbe 344.

C.Fabrítius Luſcinus, conſul, collega Q. Æmilii Papi,anno ab vrbe 471. I I.conſul,collega eiuſdem Æmilii,anno ab vrbe 475. de Samnitibus & Lucanis triumphauit. Huius integritatem notat Eutrop.Flor.lib.13. I I I.conſul,collega Claudii Cinnæ,anno ab vrbe 480.

C.Fánnius Domitius,conſul, collega Cn. Domitii Ænobarbi, Allobroges vicit,ãno ab vrbe 632.

C.Fánnius Strabo,conſul,collega M.Valerii Meſſalæ,anno ab vrbe 593.

C.Flávius Fimbria,conſul,collega C.M. Nepotis, anno ab vrbe 650.

C.Fontéius Capito, cõſul, collega Germanici Cæſaris,anno ab vrbe 764.

C.Fúluius Flaccus,conſul,collega P. Scipionis Africani,anno ab vrbe 620.

C.Fundánius Fundulus,conſul, collega C. Sulpitii Galli,anno ab vrbe 510.

C.Fúrius,tribunus militum,anno ab vrbe 330.

C.Fúrius Pacilius,cõſul,collega M. Papyrii Craſſi,anno ab vrbe 314.

C.Fúrius Petilius,conſul,collega C. Fabii Vibulani Ambuſti,anno ab vrbe 344.

C.Fúrius Placidus, conſul, collega C.Cæcilii Metelli,anno ab vrbe 502.

C.Fúſius Geminus, cõſul,collega C.Rubellii Gemini,anno ab vrbe 781.

C.Gallus , conſul , collega T. Saturnini, anno ab vrbe 950.

C.Genútius Auentinus , conſul, collega Æmilii Mamerci,anno ab vrbe 393.

C. Genútius Clepſina , conſul , collega Q. Fabii Gurgitis,anno ab vrbe 477.

C.Genutius Clepſina,conſul,collega Cn. Cornelii Laſinæ,anno ab vrbe 483.

C.Genútius Panſa I I.tribunus militum,anno ab vrbe 360.

C.Hoſtílius Mancinus , conſul , collega C.Attilii Serani,anno ab vrbe 584.

C.Hoſtílius Mancinus,conſul,collega M. Æmilii Lepidi Porcinæ,anno ab vrbe 617. Hic à Numantiis victus, caſtris exutus, ignominioſam cũ Numantiis pacẽ fecit.Flor.lib.55.& li.2. ca.18.

Eutrop.lib.4.
C.Horátius Puluillus,conſul,collega T.Menenii Lanati,anno ab vrbe 277.
C.Horátius Puluillus,conſul,collega Q.Nautii Augurini,anno ab vrbe 297.
C.Iúlius Cæſar,Vide CAESAR.
C.Iúlius Tullus,conſul,collega P. Pinarii Ruffi, anno ab vrbe 265.
C.Iúlius Tullus, conſul,collega M. Geganii Macerini,anno ab vrbe 308. II.conſul,collega L. Virginii Tricoſti,anno ab vrbe 320.
C.Iúlius Tullus III.tribunus militum, anno ab vrbe 351.
C.Iúlius,decemuir,anno ab vrbe 303.
C.Iúnius Brutus, dictator deſignatus, actum fuit nihil,anno ab vrbe 443.
C.Iúnius Brutus,cõſul,collega L.Poſthumii Megelli,anno ab vrbe 462. II.conſul,collega P. Cornelii Rufini,anno ab vrbe 476.
C.Iúnius Brutus Bubulcus, conſul,collega Q. Æmilii Barbulæ,anno ab vrbe 437. II.conſul,collega P. Papyrii Curſoris, anno ab vrbe 442. III.conſul,collega Q.Æmilii Barbulæ, anno ab vrbe 444.dictator,anno ab vrbe 452.
C.Iúnius Syllanus,conſul,collega T.Furnii,anno ab vrbe 737.
C.Iúnius Syluanus, conſul, collega P. Cornelii Dolabellæ,anno ab vrbe 761.
C.Lælius,cõſul,collega Q.Seruilii Cæpionis, anno ab vrbe 614.
C.Lælius Aphricanus,conſul, collega L. Cornelii Scipionis Aſiatrici,anno ab vrbe 564.
C.Licínius Craſſus,cõſul,collega L. Æmilii Pauli,anno ab vrbe 586.
C.Licínius Geta, cõſul,collega Q.Maximi Bburnianno ab vrbe 638.
C.Licínius Stolo Caluius,magiſter equitum, anno ab vrbe 387. Tribunus militũ,anno ab vrbe 388. conſul, collega C. Sulpitii Petici, anno ab vrbe 392. quo tempore peſtis horrenda graſſata eſt.Eutrop.lib.2. II.cõſul, collega eiuſdem Sulpitii,anno ab vrbe 395.
C.Licínius Varus,cõſul,collega P.Cornelii Lentuli Caudini , anno ab vrbe 517. Portentorum temporis illius meminit Eutropius.
C.Líuius Druſus,cõſul,collega P.Scipionis Africani Æmiliani,anno ab vrbe 607.
C.Líuius Salinator,cõſul,collega M. Valerii Meſſalæ,anno ab vrbe 566.
C.Luctátius Catulus Cæreonius, conſul, collega A.Poſthumii Albini,anno ab vrbe 511.
C.Luctátius Scæuola , conſul, collega L. Veturii Leuinæ,anno ab vrbe 534.
C.Mánlius Capitolinus,magiſter equitum, cuius tempore Sora capta fuit, ædes Iunonis monetæ ædificata,anno ab vrbe 411.
C.Mánlius Maximus , conſul , collega P. Rutilii Ruffi,anno ab vrbe 649. Hic cum Q. Seruilio Cæpione à Cimbris victus,atque caſtris exutus fuit. Hoc tempore Marius triumphauit de Iugurtha.
C.Mánlius Volſo,conſul,collega L.Furii Medullini,anno ab vrbe 280.Huius tempore inducię Veientibus in annos XL.datæ ſunt.
C.Márius Nepos,conſul, collega L. Caſſii Longini,anno ab vrbe 647. Bochum Maurorum regem & Iugurtham fudit. Flor.lib.66. Eutrop. Oro.Plutar.in Marium.
C.Márius Marii filius,conſul,collega Cn.Papyrii Carbonis,anno ab vrbe 972. Aduerſus Marium Sylla multis prælíis pugnauit, vicit & occidit. Plut.in Syll.& Pomp.Appia lib.1.Eutrop.lib.5. Oro.lib.5.cap.20.Flor.lib.86.
C.Mártius Cenſorinus , conſul, collega C. Aſinii Galli,anno ab vrbe 746.
C.Mártius Coriolanus à Tribunis plebis exilio damnatus,anno ab vrbe 263. Eutrop.lib.1. Liui.2.Dionyſ.lib.7. Appianus lib.1. Hic Coriolanus multas Latinorum ciuitates cepit,Romam obſedit. Veturiæ matris & Volumniæ vxoris cùm imperio,tum precibus obſidionem ſoluit, anno ab vrbe 266. eo tempore templum muliebri fortunæ conditum & dedicatum fuit.
C.Mártius Figulus , conſul, collega P. Scipionis Naſicæ,anno ab vrbe 592. II.cõſul,collega L. Cornelii Lentuli,anno ab vrbe 598. Parũ proſperè primùm,hinc feliciter aduerſus Dalmatas pugnauit.Flor.in Liu.lib.47.
C.Mártius Rutilius, cõſul,collega Cn. Manlii Capitolini, anno ab vrbe 399.ex plebe dictator, anno ab vrbe 400. II.conſul,collega P.Valerii Publicolæ,anno ab vrbe 404. III.conſul, collega T.Manlii Torquati , anno ab vrbe 411. eo tempore pluit lapides, nox interdiu intendi viſa eſt, feriarum conſtituendarum gratia. Liui.lib.7.Oro.lib.3.cap.7.Eutrop.li.2. IIII.cõſul,collega Q.Seruilii Halæ,anno ab vrbe 414. quo tempore ciues reconciliati ſunt. Lex militaris,ne cuius ſcripti nomen, niſi ipſo volente, deleretur,lata,alia quoque plebiſcita dicta fuere.Liui.lib.7.
C.Mártius Rutilius, conſul, collega Q. Fabii Rutilani,anno ab vrbe 445.
C.Menénius,dictator,anno ab vrbe 441.
C.Ménius Nepos,conſul,collega L.Furii Camilli, anno ab vrbe 418. Pedum conſules ceperunt, omne Latium ſubegerunt , triumpharunt,ſtatuæ equeſtres conceſſæ.Liui.Eutrop.lib.2.
C.Mútius ciuitatem ab hoſte liberauit , anno ab vrbe 247.
C.Mútius Scæuola, conſul, collega L. Calphurnii Piſonis,anno ab vrbe 621.

C. Naútius Rutilius, conſul, collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 466.

C. Naútius Rutilius, conſul, collega P. Valerii Publicolæ, anno ab vrbe 279. I I. conſul, collega L. Minutii Carbeti, anno ab vrbe 296. Sabinos ſuperauit. Eutrop. lib. 1. Liuius lib. 3.

C. Naútius Rutilius, conſul, collega M. Papyrii Mugillani, anno ab vrbe 345.

C. Norbânus Bulbus, conſul, collega L. Scipionis Aſiatici, anno ab vrbe 671. Hic à Sylla Italiam ingreſſo victus eſt. Flo. lib. 85. Eutrop. lib. 5.

C. Norbânus Flaccus, conſul, collega Ap. Claudii Pulchri, anno ab vrbe 716.

C. Norbânus Flaccus, conſul, collega C. Cæſaris Octauiani, anno ab vrbe 730.

C. Norbânus Flaccus, conſul, collega Druſi Cæſaris, anno ab vrbe 767.

C. Papýrius Balbus, conſul, collega P. Manilii, anno ab vrbe 634.

C. Papýrius Carbo, conſul, collega C. Cæcilii Metelli Caprarii, anno ab vrbe 641. A Cimbris qui in Illyricum venerunt victus atque fuſus eſt. Flor. lib. 63.

C. Papýrius Craſſus tribunus militum, anno ab vrbe 372.

C. Papýrius Maſſus, conſul, collega M. Pomponii Mathonis, anno ab vrbe 523.

C. Petílius Balbus, conſul, collega M. Fabii Ambuſti, anno ab vrbe 396. I I. conſul, collega M. Valerii Coruini, anno ab vrbe 410. I I I. conſul, collega L. Papyrii Mugillani, anno ab vrbe 429. Conſulibus de ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

C. Piſo Vopiſcus, conſul, collega Seruilii Aſtæ, anno ab vrbe 866.

C. Plaútius Decianus, conſul, collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 426. De Priuernatibus triumphauit.

C. Plaútius Proculus, conſul, collega C. Fabii Ambuſti, anno ab vrbe 398. Magiſter equitũ, anno ab vrbe 400. ad Salinas Hetruſcos, Faliſcos & Tarquinienſes vicit, fudit, cecidit, ac triumphum egit.

C. Plaútius Venox, conſul, collega T. Manlii Torquati, anno ab vrbe 409. I I. conſul, collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 415.

C. Pompéius Gallus, conſul, collega Q. Verannii, anno ab vrbe 801.

C. Póntius Nigrinus, conſul, collega C. Acceronii, anno ab vrbe 789. Agrippam vinculis iniecit. Ioſeph. lib. 18. cap. 15.

C. Póntius, Samnitium imperator, à Q. Fabio Maximo filio Gurgitis ſecuri percuſſus eſt. Florus. Eutrop. lib. 2. anno ab vrbe 461.

C. Popæus Sabinus, conſul, collega Q. Sulpitii Camerini, anno ab vrbe 761.

C. Popílius Lænas, conſul, collega P. Ælii Ligonis, anno ab vrbe 582. I I. conſul, collega M. Æmilii Lepidi, anno ab vrbe 596.

C. Quíntius Claudius, conſul, collega L. Genutii Clepſinæ, anno ab vrbe 481.

C. Quíntius Flamminius, conſul, collega P. Furii Philonis, anno ab vrbe 531. I I. conſul, collega Cn. Seruilii Gemini, anno ab vrbe 537. Pugna ad Thraſimenum lacum occiditur.

C. Quíntius Flamminius, conſul, collega M. Æmilii Lepidi, anno ab vrbe 567.

C. Quintílius, dictator, anno ab vrbe 424. eo tempore C L X X. mulieres veneficæ, Romæ deprehenſæ, damnatæ fuerunt.

C. Rubéllius Geminus, cõſul, collega C. Fuluii Gemini, anno ab vrbe 781.

C. Scribónius Curio, conſul, collega Cn. Octauii, anno ab vrbe 678.

C. Sempróníus Blæſus, conſul, collega Cn. Seruilii Cæpionis, anno ab vrbe 500. Ciuitates quaſdam ceperunt, maritimam Africæ oram depopulati ſunt, victores Siciliam repetentes, circa Palinurum naufragium paſſi ſunt. I I. conſul, collega Au. Manlii Attici, anno ab vrbe 509.

C. Sẽpróníus Tuditanus, conſul, collega M. Aquilii, anno ab vrbe 626. Contra Iapygas primò malè rem geſſit, mox victoria cladem acceptam emendauit. Flor. lib. 59.

C. Séntius Saturninus, conſul, collega Sp. Lucretii Cinnæ, anno ab vrbe 735.

C. Seruílius Hala Structus, cõſul, collega L. Papyrii Mugillani, anno ab vrbe 319. Tribunus militum, magiſter equitum, anno ab vrbe 348. I I. tribunus militum, anno ab vrbe 349. I I I. tribunus militum, anno ab vrbe 354.

C. Seruílius Potitus, tribunus militum, anno ab vrbe 349.

C. Seruílius Priſcus, conſul, collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 276.

C. Seruílius Structus, tribunus militum, anno ab vrbe 338. I I. tribunus militũ, anno ab vrbe 339.

C. Seruílius Turca, conſul, collega L. Cæcilii Metelli, anno ab vrbe 469.

C. Sextílius tribunus militum, anno ab vrbe 377.

C. Sílius, conſul, collega L. Munatii Planci, anno ab vrbe 765.

C. Suetónius Paulinus, conſul, collega L. Teleſſini, anno ab vrbe 818.

C. Sulpítius Galba, conſul, collega D. Haterii Agrippæ, anno ab vrbe 774.

C. Sulpítius Galba, conſul, collega P. Popilii Lenatis, anno ab vrbe 622.

C. Sulpítius Gallus, conſul, collega C. Fundanii Funduli, anno ab vrbe 510. Perpetuum ſub his conſulibus cum Pœnis bellum fuit.

C. Sulpítius Gallus, cõſul, collega M. Claudii Mar-

celli, anno ab vrbe 588. Ligures ſubegit. Florus libro 46.

C. Sulpitius Longus, conſul, collega P. Ælii Pæti, anno ab vrbe 419. quo tempore Minutia Veſtalis virgo ob inceſtum viua defoſſa eſt. Oro. lib. 3. cap. 9. Eutrop. lib. 1.

C. Sulpitius Longus, collega M. Pætilii Libonis, anno ab vrbe 441.

C. Sulpitius Paterculus, conſul, collega A. Attilii Calatini, anno ab vrbe 490. quo tempore Annibal ſenior à Romanis victus, & à ſuo exercitu in crucem ſublatus eſt.

C. Sulpitius Peticus, conſul, collega C. Licinii Stolonis Caluii, anno ab vrbe 391. I I. conſul, cum eodem Licinio, anno ab vrbe 395. I I I. conſul, collega M. Valerii Publicolæ, anno ab vrbe 401. Ambo patricii. cõtentio de conſulatu, vicerunt patres. I I I I. cõſul, cum eodem Publicola, anno ab vrbe 403. V. conſul, collega T. Quintii Pœni, anno ab vrbe 405. Tribunus militu, anno ab vrbe 374. Dictator, anno ab vrbe 398. Interrex, anno ab vrbe 400.

C. Terentius Varro, cõſul, collega L. Æmilii Pauli, anno ab vrbe 538.

C. Valerius Flaccus, conſul, collega M. Herennii, anno ab vrbe 661.

C. Valerius Potitus, cõſul, collega M. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 346. Equi Caruentanã ceperunt, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius recuperauit. Tribunus militum, anno ab vrbe 341. I I. Tribunus militum, anno ab vrbe 350. I I I. Tribunus militum, anno ab vrbe 353.

C. Valerius Cotta, conſul, collega P. Seruilii Gemini, anno ab vrbe 505.

C. Veturius, Tribunus Militũ, anno ab vrbe 380. I I. Tribunus militum, anno ab vrbe 386.

C. Vibius Panſa, conſul, collega A. Hirtii, anno ab vrbe 711.

C. Vipſanius Apronianus, conſul, collega L. Fonteii Capitonis, anno ab vrbe 811. eo tẽpore Nero matrem Agrippinam inceſtu contaminauit, eámque interfici iuſſit: hinc lenitate in alios crimen abſtergere conatus. Sueto. in Nero. Tacit. lib. 14. De his vide Plutarchũ & Liuiũ lib. 6.

Cálaber, Iouis filius, frater Tænari & Gæreſti. Stephanus.

Calábria, inſula, quam veteres Meſapiam à duce Meſapo, Peucetiam à Peucetio Œnotri fratre dixere. Eſtque proxima Siciliæ, à quo Pharo breui maris tractu diſiungitur. Ouidius lib. 3. de Arte,

Ennius emeruit Calabris in montibus hortos.

Ea ἀπὸ τῆ καλὸς & βρίθω, quoniam ſit regio oneroſa, & plena omni genere bonorum, dicitur. In ea ſunt Brunduſium, Hydrus mons, & Salentini campi. Stephanus. Hæc Straboni lib. 6. Meſſapia, & Iapygia, & Calabria, & Salentina dicitur parua inſula iuxta Cretam: diſtátque à Calauro Neptuni filio, ſtadiis circiter x x x. Stephanus. Vide SALENTINI & infrà CALAVRIA. Huius regionis incolæ Calabri dicuntur, fructibus imprimis abundãtes, quos quoniam hoſpitibus obtrudebant, ſibi alioqui nulli vſui futuros, factum eſt, vt dona Calabri hoſpitis in prouerbiũ ceſſerint, pro nullius pretii muneribus, quæ donanti oneri magis ſunt, quàm vſui. In Calabria natus eſt Ennius Poeta, Rudiis ignobili oppido: vbi & hortos amœniſſimos poſſedit.

Calæ, larum, ciuitas in India.

Calænus, fons Lyciæ, aliàs Calbius. Steph.

Calaguritáni, Hiſpaniæ populi, quarum alii Subur lacenſes cognominantur, alii Naſaci. Plin. lib. 3. cap. 3.

Calagurium, ciuitas Hiſpaniæ in Vaſconibus collocata. Hinc Calaguritani qui in ea habitant.

Cálais, Boreæ ex Orithya cõiuge filius alatus, qui vnà cum Zethe fratre ſimiliter alato cũ Argonautis Colchos profectꝰ eſt. Qua in expeditione, cùm à Phineo rege humaniter eſſent accepti, Harpyias, quæ epulas eius fœdabãt, perſequi conſtituerunt: quas cùm & alarum auxilio, & ſagittandi peritia in Plotas vſque inſulas fugaſſent, ab Iride admoniti ſunt, ne Iouis canes vlterius perſequerentur. Inde itaque retrorſum conuerſi, duas illas inſulas, in quibus Harpyias reliquerunt, à conuerſione ſua Strophadas appellarunt, cùm antea Plotæ dicerentur. Poſtremò ab Hercule occiſi dicuntur, & in ventos cõmutati, qui Caniculæ exortum dies ferè octo præueniunt: vnde & πρόδρομοι, id eſt, præcurſores appellantur. De his Ouidius lib. 6 Metam.

Barbaque dum rutilis aberat ſubnixa capillis,
Implumes Calaiſque puer, Zethéſque fuerunt.

Vide CALAMIS.

Calámæ, vrbs Peloponneſi. Steph.

Calamenthe, vrbs Libyæ, vel Phœnicum.

Cálamis, Calamidis, cælator egregius. Plin. lib. 34. cap. 7. Ouidius eum Calaim vocat:

Vendicat vt Calais laudẽ quos fecit equorum.

Calmíſus, Locrorum oppidum. Plin. lib. 4. cap. 3.

Cálamos, Aſiæ oppidum, in ora ſubiecta Libano monti. Plin. lib. 5. cap. 20.

Cálano, Ciuitas Babyloniæ. iſa. 10.

Cálanus, vnus philoſophus ex Gymnoſophiſtis Indis, qui ſecutus Alexandrum magnum extra Indiæ fines, cùm apud Paſagardas ægrotare cœpiſſet, facta pyra, & aurea lectica ſuperimpoſita, in ea cubans, cõbuſtus eſt, ſtramentis opertus. Fertur, cùm Alexander magnus rogaret eum, ſi quid vellet, dixiſſe, Propediem te videbo: quod iam cõtigit: nam in Babylone pau-

cis pòſt diebus Alexander mortuus eſt, Arrianus. Inde quenque ſapientem Calanon vocat. Suid. De huius diſputatione & interitu plura vide apud Strabonem lib. 15.

Cálapis, Pannoniæ memorãdus amnis in Saum influens iuxta Siſciam, gemino alueo inſulam ſibi efficiens, quæ Segeſtica appellatur. Plin. lib. 4. cap. 25.

Cálaris, Sardiniæ oppidum. Plin. lib. 2. cap. 108. Claudianus in bello Gildonico. Vide SARDINIA.

Calárna, vrbs Macedoniæ. Steph.

Cálarus, inſula, aliàs Alopecia vel Alopecõneſus. Aliàs Calerus ciuitas eſt dicta. Steph.

Calaſîris, pars Ægypti, vnde incolæ Calaſirii, & Calaſiriæ. Steph.

Cálathe, quam alii Calathuſam vocant, nomen vrbis ad Herculis columnas ſitæ. Vide CALATHVSA. Steph.

Cálathis, this, nomen ciuitatis Ptolemæo, & Strabo. à calatho ibi inuento. Inde fuit Hiſter poeta, qui de tragœdia inſignem librum condidit.

Cálathus, filius Iouis & Antiopes. Homerus.

Calathûſa, inſula eſt inter Cherſonneſum & Samothracem deſerta. Plinius lib. 4. cap. 11. Vide CALATHE.

Calathûſa, alia inſula in Ponto. Steph.

Calátibus, vrbs Libyæ. Steph.

Calátiæ, Italiæ ciuitas prope Caſſinum & Bouillas. Plin. lib. 3. cap. 5. Steph.

Καλαῖαι, populi ſunt Indiæ.

Cálatis, oppidũ in maritima regione Põti. Steph.

Cálatis, Thraciæ ciuitas. Plin. lib. 4. cap. 11. quæ antea Aceruetis vocabatur.

Calaúrea, ſiue Calaúria, inſula in ſinu Argolico contra Trœzenem, nulla alia re, quàm morte Demoſthenis nobilior. In hac etenim inſula templum erat Neptuni, quò Demoſthenes, audito Archiæ ſatellitis Antipatri aduentu, confugit, & ne viuus in Antipatri poteſtatem perueniret, hauſto veneno ex calamo, vitã finiuit. In hac inſula Diana ſummis honoribus colebatur, quã inde Calauream cognominat Ouidius lib. 7. Metamorph.

Inde Calaureæ Latoidos aſpicit arua.

Plin. lib. 4. cap. 12. De qua prouerbio datus locus, Pro Delo Calauria? in mutui beneficii memoria. Fertur enim, Neptunum cum Latona permutationem feciſſe, & Data Delo, Calauriam habitaſſe. Vide CALABRIA.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. lib. 1.

Cálbius, fons Liciæ, quem & Calænum dicunt. Stephanus.

Calce, Campaniæ ciuitas. Strabo lib. 5.

Cálcedon condita, anno ab vrbe 69.

Calchas, chantis, Græcus augur, Theſtoris filius (à quo Theſtorides à Poetis appellatur) qui cum Græcis ad expeditionem Troiæ profectus eſt: & quoniam diuinandi arte plurimùm præſtabat, eius cõſilio multa geſta ſunt. Nam cùm in Aulide Græcorum claſſis aduerſis ventis detineretur, Agamemnonẽ docuit, qua ratione Dianæ ira placari poſſet: & ex ſerpentis augurio, qui in arborẽ ſurrepẽs, duodecim paſſeris pullos vnà cũ matre deuorarat, decimo demũ anno Ilium captum iri oſtendit. Exortáque deinde ad Troiam peſtilentia, viam mõſtrauit, qua Apollinis ira poſſet mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptiſſimus erat, adeò vt eius præſidio plerunque defenderetur, præcipuè verò cùm ſuaderet Chryſeidem patri reddendam eſſe. Tum enim Agamemnon non ſolùm in vatem, ſed etiam in ipſum Achillem incenſus ferebatur. Diruta autem Troia reuerſus cum Amphilocho Amphiarai filio terreſtri itinere Colophonem (quæ vrbs eſt Ioniæ) cùm in luco Apollinis Clarii extra vrbem apud fanum in Mopſum præſtantiſſimum augurem incidiſſet, artis peritia ab illo ſuperatus, dolore cõtabuit, quòd propoſita ſibi à Mopſo caprifico (vt refert Heſiodus) aut (vt Pherecydes mauult) ſue grauida, coniicere non potuiſſet, quot in illa ficus eſſent, quótue hæc vtero ſuculas gereret: quod tamen Mopſus ſine vllo errore diuinauit. De Calchante vide multa apud Homerum lib. 1. Iliad. & Virgilium 2. Æneid.

Hinc Ithacus magno vatẽ Calchanta tumultu
Protrahit in medios, &c.

Calcíoli, Ptolem. Carſeoli, Plin. vrbs Sabinis proxima.

Calcíope, ſoror Abſyrthi & coniunx Phryxi, ex quo Cytorum peperit, Æetæ regis Colchorum filia. Ouidius in epiſtola Helenæ ad Paridem,

Non erat Æetes, ad quem deſpecta rediret,
Non Ipſea parens, Calciopéque ſoror.

Caleb, Filius Iephone, num. 13. ioſ. 14. 1. reg. 25. qui 1. para. 2. dicitur Calubai, filius Eſron filii Phares filii Iuda.

Caledónia, Britanniæ inſulæ pars, quam hodie Scotiam vocant, vaſtiſſimam olim habens ſyluam, quæ & ipſa Caledonia dicebatur, maximos alens vrſos. Martialis in Amphitheatro,

Nuda Caledonio ſic viſcera præbuit vrſo.

Inde etiam Britanni peculiari epitheto Caledonii dicuntur à Poetis. Idem,

Quinte Caledonios Ouidi viſure Britannos.

Cale, Cales, ſiue Cales, lium, ſiue Calẽnũ, leni, oppidũ Campaniæ non procul à Caſilino, in cuius agro mite & generoſum naſcebatur vinum. Horat. lib. 4. Carm.

Sed preſſum Calibus ducere Liberum
Si geſtis. Eſt & in Gallia hoc nomine, quam

Saluſtius captã à Perpenna cõmemorat. Seru. in 7. Æneid.

Calégia, Germaniæ vrbs Ptol. vulgò *Vuittemberg.*

Calêna, Ptol. Britanniæ vrbs, hodie Oxonia, vulgò *Oxenfort.*

Caléni agri in Campania, ad Maſſicos, dicẽte Plinio lib 3. Hinc felix illa Campania eſt. Ab hoc ſinu incipiunt vitiferi colles, & temulentia nobiles, ſucco per omnes terras inclyto, atque (vt veteres dixere) ſummum Liberi patris cũ Cerere certamen. Hinc Setini & Cæcubi obtẽduntur agri. His iunguntur Falerni, Caleni. Dein conſurgunt Maſſici, &c.

Calênum, vrbs Campaniæ 14. paſſuum milibus à Capua diſtans. In cuius agro vinum optimum & dulce naſcitur. In ea aqua eſt quæ vini modò temulentos facit. Plin. libro 2. cap. 103. Vide CALENVM. Horat.

Prælo domitam Caleno tu bibes vuam.

Dicta à καλὸς, quod eſt bonum, & οἶνος vinum. Iuuenalis,

Occurrit matrona potens, quæ more Caleno.

Calênum, oppidum prope Calatias & Bouillas. Plin. lib. 3. cap. 5.

Calépium, oppidum in Cenomanis, id ad 14. lapidem à Bergomo Brixiam verſus, ad colles in ſiniſtra parte poſitus, à bonitate vini denominatum. καλὸς bonus, & πίνω bibo.

Cales, oppidum in Gallia, aliud in Campania, à quo Cales populi iuxta Falernos & Maſſicos. Virg. lib. 7. Æneid.

Æquora quique Cales linquunt.

Caléſia, vrbs Italiæ. Steph.

Caléſtra, vrbs littoralis Theſſaliæ iuxta quam Axius fluuius in mare Ægeum deſcendit. Herodotus lib. 7.

Caléte, ignobilis inſula inter Samothracem & Cherſonneſum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Caléti, Galliæ Belgicæ vrbs. Strabo.

Caléti, populi, linea vela texunt. Plin. li. 19. cap. 1.

Caletrânus ager, non longè à Volaterranis in Italia. Plinius.

Calêtum ſolis Anglicis hominibus inhabitare conceſſum, anno Domini 1362.

Καλὴ ἀκτὴ, id eſt pulchrum littus, vrbs Cretæ, aut potius vicus magnus. Stephanus.

Calianaſſa & Calianarea, nymphæ, quarum altera à bene regendo, altera à viris honeſtandis dicta.

Calicádnus, Ciliciæ flumen. Plin. lib. 5. cap. 27.

Calícula, vrbs Hiſpaniæ Ptol. Calucula Plinio dicta.

Caligii, populi in Arabia, Plinio. Vide CALINGAE.

Caligula, Caius imperator, dictus à caligis, quas margaritis refertas primus portauit. Auſon.

Calingæ, gentes Indicæ ad mare. Plin. lib. 6, & 7. cap. 17, & 19.

Calingii, Aſiæ populi, quibus vicina eſt Ampelone Mileſiorum colonia. Plin. lib. 6. cap. 28.

Calingon, Indiæ promõtorium. Plin. lib. 6. cap. 20.

Calinipáxa, Scytharũ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 17.

Calînus, ſtatuarius. Quintilianus.

Caliſto, ûs, vna ex nymphis pulcherrima, Lycaonis Arcadiæ regis filia, quæ à Ioue compreſſa, grauidáque effecta, cùm ſimul cum Diana lauaretur, tumore vteri prodita, & ab ea repulſa, Arcadem filium in ſyluis peperit: à quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſtea à Iunone in vrſam commutata, & Iouis miſeratione in cælo collocata, maiorem efficit vrſam: quæ & Helice à Græcis dicitur. Propertius lib. 2,

Caliſto Arcadios errauerat vrſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidere vela regit.

Cálita, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Callet, Hiſpaniæ oppidum, ſtipẽdiarium, non liberum. Plin. lib. 3. cap. 1.

Cálliæ, vrbs vna ex tribus Ætoliæ. Item parua regio prope Talantum. Steph.

Calliarus, vrbs Locrorum, à Calliaro Odædoci & Laonomes filio. Strabo lib. 9. dicta, quòd bene aretur & colatur. Steph.

Cállias, Athenienſ. Comicus, filius Liſimachi, qui cognominatus eſt Schœniõ, quòd funes ob paupertatem torqueret.

Cállias Laccoplutus cognominatus, dux Athenienſiũ nobilis, contra Artaxerxẽ miſſus. Suid.

Cállias Methymnæus grammaticus, quem Strabo dicit Alpheũ Sapphóque poetas enarraſſe.

Callícrates artifex, ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, vt partes earum cerni non poſſent. Plin.

Callicrátides, Methemnam vi cepit: ad Arginuſas. Peloponnenſes victi, fuſi fugatique ſunt, cecidit Callicratides. Xeno. lib. 1.

Callidôrus, munus pulchritudinis, dictus à καλὸς & δῶρον.

Callídromus, fluuius iuxta Thermopilas.

Callímachus, Poeta Cyrenenſis, Elegiographorum inter Græcos princeps. Scripſit opus inſigne de Origine & cauſis ſacrorum, quæ αἴτια inſcripſit, argumento non diſſimili ab eo, quod in Faſtis Ouidius tractauit. Martialis ad Mamurram, Epig. lib. 10,

Si non vis, Mamurra, tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire, legas Ætia Callimachi.

Callímachus, hiſtoricus Ægyptius, filius Batti & Meſatmæ, diſcipulus Hermocratis Iaſei grammatici, vixit apud Ptolemæum Philadelphum vſque ad Euergetem bibliothecæ regiæ præfectum. omne poematis genus attigit. Cõſcripſit in aduerſarium poema acerbiſſimum, quem ſi-

cto nomine Ibin appellat Ouidi⁹. Edidit elegias & epigrammata, & hymnos aliáque complura. Suidas. Horũ omnium nihil extat præter elegiã vnam in lauacrum Palladis, & quoſdam hymnos in deos.

Callímachus, alter ſculptor ſe πέρπχον nominari ſtuduit, quaſi artis interpollatorem, & qui eam in tenuiorem exquiſitioremque diſciplinã reduxit: πάσσειν enim liquefacere cõflaréque ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforauit, minutatímque tractauit. Pauſanias.

Callimedes, Atheniẽſium imperator. Diod. Sicu.

Callínicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis: ſcripſit de Cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam. Suidas.

Calliope, vna Muſarũ, Orphei mater, quæ heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuauitate nomen habens. καλὸν enim bonum eſt, ὤψ, vox. Virgil. in Epigram.

Carmina Calliope libris heroica mandat.

Effertur & Calliopea, quemadmodum Penelope & Penelopea. Virgil. 4. Ecloga,

Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo. Ouidius 5. Faſt.

Calliope, vrbs Parthorum. Steph.

Çallipídæ, Scythiæ Europæ populi ad Hypanim fluuium, Solinus Callipodas vocat: Pomponius Mela Callipidas. Eoſdem Herodotus Græcoſcythas nominat, quòd ex Græcis Scythæ facti ſint.

Callípius, conſul, collega Ardaburii, anno ab vrbe 1100.

Çallípos, philoſophus, qui honeſtati voluptatem adiunxit, ſicut & Dinomachus.

Callípolis, vrbs Thraciæ in extremo Helleſponti, à Caligula ædificata, à quo nomen ſumpſit, hoc eſt Caligulæ polis.

Çallípolis, Stephano oppidulum eſt Lampſaci, trans Cherſoneſum in littore ſitum. Item tripolis Siciliæ, & tetrapolis Cariæ. Stephanus. Vide STRONGYLE.

Callîpus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis, quòd tyránidem poſt Dionyſium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plutarchus in Dione.

Callírrhoe, fons in agro Attico, nouem habens fiſtulas: vnde & Ἐννεάκρουνος dictus eſt. Poetæ alterũ ex hoc nomine rabiciunt. Statius 12. Theb.

Et quos Callirhoe nouies errantibus vndis
Implicat. Martianus, Fontes, inquit, multi Atticæ, inter quos Callirhoe prædicatur. Alius eſt in Iudæa Hieroſolymis proximus.

Callírrhoe, Acheloi fluminis filia, ab Alcmæone Amphiarai filio adamata, vt latius docuimus in dictionibus ALCMAEVM & ALPHESIBOEA.

Callírhoe, filia Lyci, hominis ſanguinarii, & hoſpites immolantis, à Diomede relicta, quem Troia redeuntem benignè ſuſceperat, & paternis liberauerat inſidiis. Plutarc. lib. 3.

Callírhoe, nomen eſt vrbis.

Callíſium, Edoardo Anglo deditur.

Calliſte, Vide THERA.

Callíſthenes, philoſoph⁹ Olinthius, Alexãdro magno familiaris ex cõdiſciplinatu, accitúſque ab ipſo rege, ad prodenda memoriæ geſta eius Aſiatica. Ariſtoteles. Huic nocuit immodica libertas, grauitaſque inuiſa regi: nunquam enim aſſentantium accommodatus ingenio erat. Cùm enim Alexander magnus ex Perſico bello, ſuperbiæ regiæ more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit, palàm dictitãs, Alexandrum non adorãdum eſſe: quæ res & illi & multis principibus Macedonũ exitio fuit. nam illum Alexãder propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, coniuratione conſcium eſſe criminatus, eum truncatis membris abſciſſiſque auribus ac naſo labiiſque deformatum, cũ cane in cauea clauſum circunferri iuſſit, diúque tortum tandem necauit. Is hiſtoriam philoſophorum, ſecundus à Xenophonte, ſcripſit. Senec. Trogus lib. 14.

Calliſto, Vide CALISTO.

Calliſtratus, vir doctiſſimus, Alexãdri à conſiliis.

Calliſtratus, nomen ſtatuarii cuiuſdam. Plin. lib. 14. cap. 8.

Calliſtus I I. Pontifex 163. regnauit annis v. menſibus x. anno 1119.

Calliſtus I I I. Pontifex 211. regnauit annis I I I. menſibus I I I. anno 1455.

Calliſtus x v. Romanorum epiſcopus, regnauit annis v. anno 219.

Calliſtus, vnus inter comites Iuliani principis expeditionis, heroico verſu eius hiſtoriam conſcripſit. Volater.

Callo Ioannes, Conſtãtinopolitanus imperator, imperauit annis x x v.

Callocêrus in Cypro res nouas molitus eſt & oppreſſus.

Callýrias, Pyrantis filius, in Argis primus ſacerdotio functus eſt. Euſeb.

Calcênum, Vide CALENVM & CALENI.

Calon, ſtatuarius. Quintil. cap. 10. lib. 12. & Plin. lib. 34. cap. 8.

Καλὸς λιμὴν, id eſt bon⁹ portus, Scythiæ Europeæ portus eſt in Eurino ſuper Tauricos. Pop. lib. 2.

Caloſtoma, Plinio cõmemoratur inter Danubii fluuii oſtia, Vide BORCOSTOMA.

Calpas, Bithyniæ portus prope Rheſum fluuium & Sangarium. Plin. lib. 6. cap. 1. Strabo tamen

lib.12. amnem eſſe ſcribit inter Chalcedonẽ & Heracleam.

Calpe, mons in extremis Hiſpaniæ finibus, freto incumbens, ambitu quidem nõ magnus, ſed altitudine ingens, è regione oppoſita habẽs Abilam, extremum Mauritaniæ montem, forma & magnitudine non diſſimilem: qui duo montes procul aſpicientibus columnarũ ſpeciem præbent. Sub hoc monte ſita fuit Tarteſſus, vrbs vetuſtiſſima, alio nomine Carteia dicta: vnde & Tarteſſia Calpe à poetis appellatur. Auſonius,

Condiderat iam Solis equos Tarteſſia Calpe.

Calpe, Europæ mons. Plin. Vide ABILA.

Calpêtus Syluius 10. Latinorum rex.

Calphi, Nomen viri. 1. mach. 11.

Calphúrnius Piſo, conſul, collega Ruſtici Bolani, anno ab vrbe 863.

Calubai, Filius Eſron filii Phares. 1. paralip. 2. qui ibidem dicitur Caleb, vt in aliis locis.

Calúcula, oppidum Bœotiæ ex ſtipẽdiariis. Plin. lib. 3.

Caluiſius Tullus, conſul, collega Palmæ, anno ab vrbe 861. quo tempore Plinius ſecũdus Nouocomẽſis orator clarus floruit: & tres Galatiæ ciuitates terræmotu erutæ ſunt.

Calŷba, Thraciæ vrbs. Strab. lib. 7. eam Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignauiſſimis habitandum conſtituit.

Καλύβη, Stephano, Macedonicorum colonia.

Calycádnus, Ciliciæ fluuius, ad quẽ Seleucia ciuitas ſita eſt iuxta Sarpedonem promontorium. Strabo lib. 14.

Καλύκαδνος, ἡ καλυδνὸς, fluuius Iſauriæ. Steph. in Hyria.

Calýdium, Italiæ oppidum in Appia via, Brundiſium ducens. Strab. lib. 5.

Calýdna, inſula, quam quidam vnam eſſe cũ Calymna putant. Alii Calydnas duas, Leron & Calymnem, quæ ſunt circa Rhodum. Strabo alias ab his Calydnas prope Tenedum cõſtitutas, alii prope Ceam.

Calýdna, Cariæ oppidum. Plin. lib. 5. cap. 27.

Calýdna, inſula vna è Sporadibus. Plin. li. 4. cap. 12. Stephanus.

Calýdna, inſula & vrbs Thebæ, à Calydno filio Cæli. Dicitur etiam Calydnus. Steph. Vide CALYMNA & TENEDVS.

Cálydon, Ætolorũ ciuitas, regia Œnei patris Meleagri, diſtans à mari ſeptem millium quingentorum paſſuum ſpatio, Eueno fluuio interfluente diuiſa. Ouid. lib 8. Metamorphoſeon. Luc.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Euenos Calydona ſecat.

Calydónia ſylua, à Calydone vrbe illi vicina ſic dicta, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit, quẽ & ipſi poetæ Calydonium aprum vocant.

Calydónia ſylua in Britannia, à qua ſæui leones emittebantur. Lucanus lib. 6,

Tradidit Aonio pauidam Calydonia Neſſo.

Stephano Ætoliæ oppidũ eſt, à Calydone Endymionis aut Ætoli filio. Martian.

Nuda Calydonio ſic viſcera præbuit vrſo. Idẽ,

Quinte Calydonios Ouidi viſure Britannos.

Silius lib. 3,

Inq; Calydonios primus trahet agmina lucos.

Hinc Calydonius, a, um, & Calydonis, dis. Ouid.

Plangunt ſe matres Calydonidas.

Calydônis, idos, mulier è Calydone. Ouidius in Epiſtolis.

Calýmna, Stephano, inſula quã Scepſius in plura li Calymnas vocat, alii Calymniam: vnde Calymniates. Vide CALYDNA.

Calýpſo, nympha Oceani & Thetyos filia: vel, vt aliquibus placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia inſula, & Vlyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ouidius,

Ah, quoties illum doluit properare Calypſo!

De ea Homer. in Odyſſ. Hæc de ſui nomine inſulam in Ionico mari cognominatam tenuit, propinquam promontorio Lacino. vel, vt aliis placet, in mari Africo. Plin. lib. 3 cap. 10. Ad hãc peruenit Vlyſſes naufragus, vbi VII. annis detentus eſt: licet Ouidius lib. 4. de Ponto ſex tantùm dicat,

An graue ſex annis pulchram vouiſſe Calypſo
Æquoreámque fuit, &c.

Calŷtis, vrbs Syriæ. Steph.

Cámace, aliàs Camæ, populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Camæ, populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 3. cap. 17.

Camalodûnum, Britanniæ vrbs. Plin. lib. 2. cap. 75.

Camâra, vrbs Cretæ inſulæ, Ptolemæo, Latò prius dicta. Steph.

Camaréni, inſulæ Arabum, & earũ incolæ. Steph.

Camaria, vrbs Italica, ab Albanis condita, Vide CAMERINVM.

Camárica, Ptolomæo vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Victoria dicta.

Camarîna, Siciliæ ciuitas. Strabo lib. 6.

Camarîna, ſiue Camerina, palus eſt Siciliæ, iuxta oppidum eiuſdem nominis, cuius aquæ cũ fœtore ſuo peſtẽ generarent, conſuluerunt Apollinem, expedirétne ipſis Camarinam exiccari: quibus ab Apolline reſpõſum eſt, Camarinam ſi non eſſe mouendam: Neglecto tamen oraculo ſiccauerunt paludem, per quam mox ingreſſis hoſtibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Hinc manauit prouerbium, Camarinã mouere, pro eo quod eſt, ſibi malum accerſere. Vide Seruium in illud Virgilii 3. Æneid.

-Et fatis nunquam conceſſa moueri
Apparet Camarina procul, campíque Geloi.

Camarînum, vrbs Vmbrorum Ptolemæo, hodie Camerînum. Vide CAMERINVM & CAMARIA.

Cambádes, vnũ ex cognominibus Tauri montis.

Cambâla, Cambalorum, Aſiæ locus eſt in Cyſpiretide regione, vbi auri metalla effodiũtur. Strabo lib. 11.

Cambálidus, mons Caucaſi, ramus in Suſianis. Plin. lib. 6. cap. 27.

Cambadônum, Vindeliciæ vrbs Ptolem. hodie Monacum, vulgò *Munchen*.

Cambobláſcon, Coritus creatus à Morge, cognato ſuo.

Camboléctri, populi Galliæ & Narbonenſis. Plin. lib. 3. cap. 4, & lib. 4. cap. 19.

Cambra, Antenoris vxor, Priami mater.

Cambrínius, vir ferocis animi, regnauit apud Thuyſcones.

Cambûſis, Æthiopiæ vrbs Plin. lib. 6. cap 29.

Cambýſes, Perſarum & Medorum rex, Cyri filius, qui patriis regnis Ægyptũ adiecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apidis, cæterorúmque deorum ædes dirui iuſſit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum miſit, qui in Libya deſerta arenis obrutus vniuerſus interiit. Ipſe quoque cùm ſuo ſeſe gladio imprudens læſiſſet, deorum (vt creditur) vltione, leuiſſimo ex vulnere mortem oppetiit. Herodot. libro 2. Trogus Pompeius. Seneca lib. 7. Lucan. lib. 7.

Cambýſes, fluuius in Caucaſii montibus ortus, ſupra Armeniam maiorem, Septentrionẽ verſus, per Iberos & Albanos defluens. Plinius libro 6. cap. 13.

Cambýſes, nomen fluuii in Hyrcania, qui non procul à mari cum Cyro flumine iunctus in Hyrcanium ſinum effluit. Mela lib. 3 cap. 5.

Cambyſen, Cataxerxen, regiones Perſicæ. Steph.

Cambyſſéni, populi Stephanus in Cyropoli.

Camelâni, Italiæ populi in ſexta regione, Narniẽſibus & Nucerinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 14.

Camelídæ, inſulæ duæ in ora Ioniæ regionis. Plinius libro 5. cap. 31.

Camelócomi, populi Arabiæ. Steph.

Camerîn⁹, cõſul, collega Nigri, anno ab vrbe 890.

Camerîna, nomen vrbis.

Camerînum, Piceni vrbs præclara, à curuitate ſitus appellata. Ab ea Camertes dicti, quos Liuius ſcribit P. Scipioni in armãda claſſe, quam in Aphricam duxit, cohortem vnam ſexcentorum militum armatorum præbuiſſe. Vide CAMERTE.

Camerînum, ciuitas eſt ſita in Sicilia: quæ & Camerina & Cameria. Vide CAMERIA & CAMARIA.

Camérium, Italiæ oppidũ iuxta Collatiam. Plin. lib. 3. cap. 5.

Camerôpis, ciuitas Indiæ, Straboni.

Camérte, oppidum Vmbriæ, in Picẽtinis montibus, à quo Camertes, eiuſdem incolæ.

Camértes, Italiæ populi, in regione ſexta, Amerinis vicini. Strabo lib. 5, & Plin. lib. 3. cap. 14.

Cameſéne, Straboni regio in qua regnauit Cameſis.

Cameſes, vel Cameſis, Italiæ indigena, conſors Iani. Perottus.

Cámicus, vrbs Siciliæ, in qua Cocalus Dædali filius imperauit. Charax hanc vrbem Inycũ vocat. Steph. Vide INYX.

Camílla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis & Caſmillæ filia, quam pater inuidia ſuorum regno pulſus, Dianæ famulã vouit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus breui tantopere profecit, vt ſummam ſibi ex re militari laudem pepererit. Tãdem cùm Turno aduerſùs Æneam ſuppetias ferret, ab Arũte quodam ex inſidiis eſt interfecta: vt latius deſcribit Virgilius 11. Æneid.

Pulſus ob inuidiam regno, viréſque ſuperbas
Priuerno antiqua Metab⁹ cum excederet vrbe,
Infantem fugiens media inter prælia belli,
Suſtulit exilio comitem, matriſque vocauit
Nomine Caſmillæ mutilata parte Camillam.

Camíllus, puer ingenuus, qui flamini diali ad ſacrificia miniſtrabat. Antiqui enim Camillos & Camillas vocabant miniſtros & miniſtras impuberes in ſacris. Vnde Mercurius Hetruſ. lingua Camillus dicitur, quaſi deorum miniſter.

Camíllus, qui & alter Romulus dictus eſt, Romanorum ſuæ ætatis clariſſimus fuit, qui Veios toto decẽnio obſeſſos per cuniculos cepit. Nec multò pòſt, cùm crimini illi daretur, quòd albis equis triumphaſſet, & prædam iniquè diuiſiſſet, die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis, damnatus Ardeam conceſſit. Mox cùm Galli Senones vrbem diripuiſſent, ipſumque Capitolium arctiſſima premerent obſidione, abſens Dictator factus, collectis ex fuga Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intentos, incautos oppreſſit, patriámque in libertatem vindicauit. Poſt hæc Pop. Romanum Veios migrare volentem, elegantiſſima illa, quæ apud Liuium legitur, concione retinuit: in qua omnes vrbis dotes laudéſque licet agnoſcere. Tertiùm deinde Dictator creatus, Satricum ſociam Pop. Romani vrbem, ab impetu Latinorum tutatus eſt. Quartùm Dictator ad ſedandam populi ſeditionem factus, valetudinem excuſauit: aliumque ſibi ſurrogandum cura-

uit. Quintùm Dictator Gallos iterum Romam petentes,& ad flumen Anienen caſtrametatos, ſuperauit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentia interiit. Virg. 6. Æneid.

Aſpice Torquatũ,& referentẽ ſigna Camillum.

Camîrus, vrbs in Rhodo, ita dicta à Camiro Herculis filio, quem ex Iole Euryti regis filia ſuſceperat. Homerus in Catalogo nauium, Λίνδον, Ἰήλυσόν τ', ἠδὲ Κάμειρον.

Strabo, Stephanus. Vide HIERAPYTNA.

Cammánia, pars Theſprotiæ (quæ Ceſtrinia poſtea dicta, ex qua Cadmus fluuius Ceſtrinus) cõdita à Ceſtrino Heleni Priamidæ filio. Steph.

Camœnæ, eædem quæ Muſæ, Iouis & Memoriæ filiæ, à cantus amœnitate (vt quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author eſt, ab antiquis Carmœnas & Caſmœnas dictas fuiſſe, quæ poſtea abiecto r vel ſ, Camœnæ ſunt appellatæ. Virg. 3. Ecloga,

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

Legitur & Camœna, ſing. num. Perſius Sat. 5,

-Tibi nunc hortante Camœna
Excutienda damus præcordia.

Camon, Nomen loci. Iudicum 10.

Campánia, regio Italiæ fertiliſſima, in qua ſummum eſt Liberi patris (vt venuſtè à Plinio dictum eſt) & Cereris certamen: ſic dicta, quòd campeſtris ſit. Iuuenalis,

Prouida Pompeio dederat Campania febres.

Vrbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, alaſque cõplures. Hinc Campanus. Virg. 10. Æneid.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur vrbi.

Horatius 1. Serm.

Campanũ ob morbũ in faciem permulta iocat[9].

Campóni, populi inter Aquitanicas gentes. Plinius lib. 4 cap. 19.

Campus lapideus, Galliæ Narbonenſis campus eſt, centenũm ferè ſtadiorum diametrum habens, lapidibus, qui ſinguli manum impleant, pleniſſimus: ſub quibus gramen exoritur, à quo pecoribus pabuli ſuppeditatur vbertas. In medio ſalſæ ſcatent aquæ, ſaliſque vis magna. Vniuerſa circumadiacens ora, ventis expoſita eſt. Validiſſimè autẽ Melamborii venti procellis infeſtatur: quo ſaxa ipſa volui tradũtur, homineſque ex curribus excuti, & vi ventorũ armis veſtibuſque nudari. Huius rei originem ad huiuſmodi referunt fabulam, Herculem cum Albione & Bergione Neptuni filius pugnãtem, cũm deficientibus telis in vitæ diſcrimen veniſſet, Iouem patrem oraſſe, vt ſibi tela miniſtraret: ſtatimque imbrem lapideum ea in loca decidiſſe, quo gigantes fuerũt interempti. Strabo lib. 4.

Campi Diomedis, in Apulia ſiti: eſt & regio quæ Diomedi ceſſit in Apuliæ diuiſione.

Campſiáni, Germaniæ populi, indigentia laborantes. Strabo lib. 7.

Camuel, Filius Nachor ex Melcha, pater Syrorũ, gen. 22. 1. paralip. 27. Filius itẽ Sephtan, num. 34.

Camuſíni, populi qui ſe Romanis dederunt. Liu. lib. 9. deca. 1.

Cana, Strab. lib. 13. promontorium quod contra Lectum conſurgens, Adramyttenum ſinum efficit, cuius pars eſt Elaiticus.

Cana, vrbs Lycaoniæ.

Cana maior, ciuitas in tribu Aſer. ioſue 14. Eſt etiã Cana minor in tribu Zabulon. ioh. 2, & 4.

Cananæus, ſic vocabatur Simon qui fuit vnus ex duodecim Apoſtolis, & interpretatur zelotes, aut æmulator, vt habetur luc. 6. Non enim erat ex Chanáan, ſed ex Cana vico Galilææ, qui in zelum vel æmulationem conuertitur.

Canáan, nomen filii Cam filii Noah: à quo Cananæus, & mulieres Cananææ.

Canáce, Æoli filia, quæ cum Macareo fratre concũbens, ex eo concepit, peperitque filium, quem cũm per nutricem exponi curaret, infelix ſe ſuo vagitu auo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incenſus, infantem canibus lacerandum proiici iuſſit, miſitque per ſatellitem filiæ gladium, vt eo pro meritis vteretur: verùm quid illa fecerit, non ſatis liquet. Macareus autem fugiens, factus eſt Apollini Delphici ſacerdos. Ouid. in epiſtolis.

Cánache, Ouidio 3. Metam. numeratur inter canes Actæonis: quod nomen ἀπὸ τῆ καναχῆς, hoc eſt, à clamore & ſtrepitu impoſitum videtur.

Cánæ, Straboni, Locrorum oppidulum ſitum in agro Canæo.

Canæ, oppidulũ Euboiæ vel Locrodis, iuxta promontoria Leſbi.

Canæ, vrbs Tigridis fluuii, vnde Cinæus Iupiter nominatus non ſolùm à Cinæo, ſed etiam à Cane. Stephanus.

Canæ, oppidum Æolidis regionis. Plin. li. 5. ca. 30.

Canáius, amnis Æolidis. Plin. lib. 5. cap. 30.

Canan, dicta eſt Arabia à Cam, qui in ea conſedit: à qua Cananæi. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignorauit, quin princeps eius & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo, itaque ignorantiam diuinitatis minoribus reliquit.

Cananæa, Syriæ regio à Cananæo filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Iudæa nuncupatur, inhabitans, à ſe Cananæam nuncupauit.

Cananitis, itidis, regio.

Canária, inſula in mari Atlantico Fortunatis propinqua: ſic dicta à magnorum canum multitudine ingenu. Plin lib. 6. cap. 32.

Canárii, populi circa Atlantem Africæ montem

habitantes, quòd victus canis his promiſcuus ſit. Plin. lib. 5. cap. 1.

Canas, oppidum Lyciæ regionis Aſiaticæ. Plinius lib. 5. cap. 27.

Canaſtræum, Macedoniæ promontorium, in Thermaico ſinu. Plin. lib. 4. cap. 10.

Canaſtranæum, promontorium proximum Pallenæ vel Thraciæ. Stephanus.

Canath, Nomen vrbis in tribu Manaſſe, quæ & Nobe dicitur. nume. 32.

Cánatha, oppidum in Decapolitana regione, quæ Syriæ iungitur. Plin. lib. 5 cap. 18.

Καράθα, vrbs ad Boſtram Arabiæ ſita. Steph.

Cancer, poetæ Tragici nomen.

Cancer, cri, vnũ eſt ex duodecim Zodiaci ſignis, à quadam cãcri piſcis ſimilitudine ita dictum: eò quòd Sol menſe Iunio ſignum hoc perambulãs, paulatim incipit à nobis recedere, & curſu retrogrado ferri, in modum cancri. Refert Hyginus hunc fuiſſe cancrum, qui à Iunone in Herculem, cum Hydra Lernæa pugnãtem, immiſſus fuit: qui cùm pedem eius momordiſſet, ab Hercule occiſus eſt, & à Iunone inter ſydera collocatus Virgil. Ecloga 10,

Æthiopum verſemus oues ſub ſidere Cancri.

Cancléi, Arabiæ populi. Plin. lib. 5. cap. 10.

Cándace, Nomen commune omnibus reginis Æthiopum. act. 8.

Cándace, Æthiopum regina, tẽpore Auguſti, maximi animi mulier, tantique in ſuos meriti, vt omnes deinceps Æthiopum reginæ, eius nomine fuerint appellatæ. Plin. lib. 6. cap. 29. Vide CANDAX.

Candácia, promontorium in Coo inſula. Strabo lib. 14.

Candâra, vrbs Paphlagoniæ tribus ſchœnis à Gâgris diſtans, & Thariba vico, vbi Iunonis Candrenæ templum eſt. Steph.

Candâſa, Caſtellum Cariæ. Steph.

Candáuia, mons Epiri, Illyriam à Macedonia diuidens. Lucanus lib. 6,

Deuia qua vaſtos aperit Candauia ſaltus, &c.

Candáuia, mons in Macedonia. Plin. lib. 4. cap. 23.

Candáuia, mons Illyrici, Macedoniam Illyricúmque diſterminans. Strab. lib. 7.

Candáules, I I I I. Lydorũ rex, anno ab vrbe 39. Occiſus à Gyge iuſſu reginæ, eò quòd nudam inſpiciendam ſe Gygi conceſſiſſet, & ſic vxore & regno potitus eſt, anno ab vrbe 69. Herod. lib. 1. Iuſt. lib. 1.

Candax, cis, nomen reginæ Æthiopũ. Iuuenalis,

Candacis Æthiopum dicant arcana.

Candebœa, palus in radicibus Carmeli montis, ex qua naſcitur Belus amnis. Plinius lib. 36. cap. 26.

Candéi, Arabici ſinus populi, quos Ophiophagos ob id vocant, quòd ſerpentibus veſci ſint ſoliti. Plin. lib. 6. cap. 29. & Pompo. Mela lib. 3.

Candidius, vir nobilis eccleſiaſticus, anno Domini 197.

Cándidum, Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur, promontorium. Plin. lib. 5 cap. 4. vbi Africæ minoris tria promontoria facit, quæ procurrentia in altum, duos grãdes ſinus efficiunt. Pompo. Mela lib. 1. Vadianus.

Cándidus, conſul, collega Vvidii Quadrati, anno ab vrbe 857.

Cãdiópe, Œnopionis filia, & Orionis ſoror, Theodotioni, quam cùm frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit, & ex ea Hippolagũ ſuſcepit: quod cùm Œnopion reſciuiſſet, indignatus, filium exulatum abire iuſſit: quo oraculo edoctus, verſus orientem in Thraciam cum Candiope & paruo filio delatus eſt, ibíque ob inſignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ouidius, vt infrà de Orione.

Cándyba, Lyciæ regionis ciuitas, vbi laudatur Æmum nemus. Plin. lib. 5. cap. 27. Stephanus à Candybo Deucalionis filio dictum ſcribit.

Cane, mons, & ciuitas, & ſtagnum.

Cane, promontorium Æolidis, olim Ægeates. Stephanus.

Cánea, Cretæ inſulæ oppidum, à Genuenſibus captum, ſpoliatum atque dirutum. Blond.

Canébiũ, vrbs Cariæ, Cyon pòſt appellata. Steph.

Canens, Nympha, Pici Laurentũ regis vxor, quæ cùm virum à Circe in auem mutatũ ſupra modum lugeret, extabuit, & loco cuidã ad ripam Tiberis, vbi hæc contigerunt, nomen ſuum reliquit. Ouid. 14. Metamorph.

Fama tamẽ ſignata loco eſt, quem ritè Canemẽ
Nomine de Nymphæ veteres dixere coloni.

Canídia, mulier. Vide GRATIDIA.

Canindâna, Iſauriæ vicus. Steph.

Canínius, eodem die quo adeptus eſt conſulatum obiit. Cic.

C. Canínus alter, eques Rom. quum in Siciliam otiandi cauſa veniſſet, hortóſque à Pithio argentario viro dolo emiſſet, inſtructos piſcibus & piſcatoribus de induſtria poſitis, poſtera die quũ ad eoſdẽ ipſe amicos inuitaſſet, nullos ibi neque piſces, neque piſcatores reperit. Cic. lib. 3. Offic.

Canis, ſidus eſt cæleſte oriens X V I I. Cal. Auguſti, occidens autem, ſed non totũ, poſt dies quadraginta: quod dierum ſpatium, Dies Caniculares appellamus: quo tẽpore ſidus hoc in medio cæli centro cum Sole cõiunctum æſtũ conduplicat. Vnde & nomen inuenit, quòd nimio calore mordere quodammodo videatur: vnde Æſtiferum canem appellat Virgilius 2. Georg. Poetæ fabulãtur, canẽ hũc Europæ cuſtodẽ fuiſ

ſe,à Ioue illi appoſitum, fideliſque miniſterii gratia in cælum tranſlatum. Alii Orionis canẽ fuiſſe volunt, vnà cum hero inter ſydera collocatum. Hyginus de Signis cæleſtibus.

Canícula, ſtella eſt lucida in ore Canis, quæ quòd Canem diem vnum, noctémque vnam anteuertat, à Græcis Procyon, à Cicerone etiam Antecanis appellatur. Hinc Caniculares dies dicti ſunt, quibus hæc ſtella in medio cæli centro ſita, & cum Sole coniuncta, æſtum duplicat. Fabulátur Poetæ canẽ hanc fuiſſe Erigones, quæ cùm & Icarium à paſtoribus occiſum, & filiam herilem laqueo vitam finiuiſſe videret, dolore contabuit: ob quam pietatem, Iupiter eam vnà cum Erigone in cælum tranſtulit.

Cánius, vel Canis, poeta fuit temporibus Martialis, eíque familiaris, natura ita hilaris, vt ſemper rideret. Martialis lib. 1. Epig. ad Maximum.

Cánnaba, Gothorum dux, à Valeriano trans Danubium interemptus. Oro. lib. 7. Eutrop. lib 9.

Cannæ, vicus Apuliæ, non procul ab Aufido fluuio, circa quem Annibal Paulum Æmilium & Terentium Varronem Conſules ingenti clade ſuperauit, cæſis quadraginta Romanorum millibus, tantóque equitum numero, vt tres annulorum modios in ſignum victoriæ Carthaginem tranſmiſerit. Luc. lib. 7,

-Non illum Pœnus humator
Conſulis, & Libyca ſuccenſæ lampade Cannæ
Compellunt, hominũ ritus vt ſeruet in hoſtes.

Cannénſes, Italiæ populi, Corinenſibus & Collatinis vicini, Romana clade inſignes. Plin. lib. 3. cap. 11.

Canôbus, nauis Menelai gubernator, quo tempore Menelaus ipſe in Ægyptum perrexit. Vide CANOPVS.

Canôbus & Canobita, Quintiliano lib. 1. Nos verò Canopus & Canopita. Tacitus lib. 2. hiſtor. Vide CANOPVS.

Canópicum, Zeugitanæ regionis, quæ propria Aphrica & minor Aphrica dicitur, oppidum eſt. Plinius lib. 5. cap. 4.

Canópicum, Nili fluminis oſtiũ. Strabo lib. vlti. Plin. lib. 5. cap. 10. Ammianus lib 22. Pomponius lib. 1. Vide CANOPITANVM.

Canôpus, ciuitas Ægypti, diſtans ab Alexandria C X X. ſtad. ex qua ortum ferunt Claudianum poetam: dicta quaſi Canobus à Canobo Amyclæo, Menelai nauis gubernatore ibi ſepulto. Nam deuicta Troia, in Ægyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu ſerpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amiſit, in ciuſque memoriam vrbem condidit, relictis ibi iis, qui ad nauigandum inutiles erant. Iuuenalis Satyra 15,

-Sed luxuria, quantum ipſe notaui,
Barbara famoſo non cedit turba Canopo.

Item Virgilius 4. Georg.

Nam quà Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum.

Canôpus, ſyderis nomen. Plinius lib. 6. cap. 22. in deſcriptione Taprobanæ inſulæ.

Canópo proximũ eſt extremũ Nili oſtiũ, Aphricã dirimens ab Ægypto, quod ab vrbis huius nomine Canopicum appellatur, de quo ſuprà.

Canopitânum, oppidum liberum Zeugitanæ regionis, ſiue Africæ minoris. Plin. lib. 5. cap. 4. Vide CANOPICVM.

Cántabri, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Aſturibus finitimi, omnium olim Hiſpanorum efferaciſſimi, nullámq; ſine armis vitam eſſe exiſtimantes: quorum regio Cantabria, & proximus Oceanus Cantabricus appellatur. Sil Ital. lib. 2,

Cãtaber ante omneis hyemíſq;, æſtúſq;, famíſq;
Inuictus. Et mox,

Nec vitã ſine Marte pati: quippe omnis ĩ armis
Lucis cauſa ſita eſt, damnatum viuere paci.

Steph. Strabo lib. 3. Plin. lib. 25. cap. 8. ab Auguſto victi. Horat. 1. Carm.

Cantabrum indoctum iuga ferre noſtra.

Hodie Gaſcones, item Vaſcones appellantur.

Cantânus, vrbs Cretæ. Steph.

Cántarus, poeta Comicus Athenienſis, cuius fabulas nonnullas commemorat Suĩdas.

Cantaroléthros, locus paruus in Thracia, in quo ſcarabei omnes intereunt. ὄλεθρος enim, rnicies: Cantharus autem, ſcarabeus.

Cántharus, ſignum in cælo tribus ſtellis conſtans in aquario. Scribit Laertius deorum colloquia fieri per cantharum & accipitrem.

Canthéle, vrbs Libophœnicum. Steph.

Canthélia, vrbs iuxta Carthaginem. Steph.

Canthérius mons, eſt in Sabinis. Varro.

Canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itémq; ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periiſſe: Flaccus autem in Æa.

Cántia, regio Britanniæ inſulæ, vbi ciuitas eſt Cãtuaria.

Cantiáni, populi, qui aduerſus Angliæ regem ſeditionem mouerunt.

Cantiôbis, vrbs Germaniæ Ptol. hodie Amberga, vulgò Amberg.

Cántium, Britanniæ promontorium. Ptol.

C. Canuléius, Romæ Trib. pleb. rogationes duas tulit, Vt cõnubia plebis cũ patribus eſſent communia, & alter conſul de plebe crearetur. Liu. libro 4.

Canúſium, Apuliæ oppidum, ad Aufidum fluuium, rutilæ lanæ ferax, quæ ab eo Canuſina dicitur: ex qua qui veſtes geſtabant, Canuſinati dicebantur. Martial. lib 9,

Vt Canuſinatus noſtro Syrus aſſere ſudet.
Plin.lib.3.cap.11. Strab.lib.6.

Canûtus, Dacorũ rex, profugis Anglis auxilium tulit.

Canûtus II. Anglorũ rex XVIII. regnauit annis II.

Canûtus Dacus XVI. anno ſalutis 1017. imperiũ totius inſulæ acquiſiuit, regnauit annis XX. Polyd. Olanum Noruegiæ regem, qui Daciam depopulatus erat, vicit, Noruegiam recepit.

Καινόπολις, Steph. maxima vrbium Italicarũ. Gentile, Canuſius vel Canuſites vel Canuſinus.

Canyſium, Vide CANVSIVM.

Canyûtis, vrbs Syriæ. Steph.

Capæ, vrbs Helleſponti. Steph.

Capáneus, nobilis Argiuus, maritus Euadnes, qui vnà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cùm ſcalas muris admouere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus eſt locus fabulæ, Capaneum cùm deorum cõtemptor eſſet, à Ioue fulmine eſſe percuſſum. Vegetius lib. 4. de re militari, Qui ſcalis (inquit) in obſidione vrbium vtuntur, frequenter periculum ſuſtinent, exẽplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus. Ouidius libro 4. Triſtium,

Cùm cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu.

Capâra, Ptolemæo, alio nomine Capera, Luſitaniæ vrbs.

Capaſtíte, Aſiæ præfectura, quæ alio nomine vocatur nomos. Plin.lib.5.cap.9.

Capêna, oppidum vicinum Romæ iuxta fontem Ægeriæ. Hinc Capenates, Italiæ populi, Cluſinis vicini. Plin.lib.3.cap.5.

Capêna, porta Romæ, à Capena vrbe, quam Italus rex ædificauit. Hæc porta & Appia dicta eſt, per quam Capuam itur. Frõtinus lib. de aquæductu. Iuuen.

Subſtitit ad veteres arcus, madidámq; Capenã.

Caper, fluuius, Laodiceam clariſſimam Cariæ vrbem cum Lyco & Aſopo amnibus alluẽs. Strabo lib.12. Plinio Caprus vocatur.

Caper, nomen proprium grammatici.

Cápetus, Albæ rex, Capyos filius, & Tiberini pater. Ouid lib.14. Metamorph.

Capha, vrbs Pontica à Turcis expugnata. Egnat. lib.3. Vide THEODOSIA.

Cáphara, Nomen ciuitatis in tribu Beniamin. Ioſue 18. Videtur eadem quæ & Caphira dicitur.

Capharéus, mons altiſſimus Euboeæ Helleſpontum verſus, importuoſus & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam & crebros vndarũ vortices. Hic Nauplius, Euboeæ rex, mortem filii Palamedis Vlyſſis dolo interfecti vltus eſt. Nam cùm Græci Troia diruta redirent, Nauplius facem in montis vertice poſuit, vt locus fidem portus haberet: quo cùm veniſſent, multi naufragium fecerunt. Virg. lib.11,

Sydus & Euboicæ cautes, vltorque Caphareus.
Vnde & Caphareum mare dictum eſt.

Capharéum, Euboeæ promõtorium. Sunt autem Euboeæ promontoria tria. Plin.lib.4.cap.12.

Capharnaum, iuxta ſtagnũ Genezaret etiam hodie oppidum in Galilæa gentium ſitum in finibus Zabulon & Nephthali, matth.4. luc.4. in quo CHRISTVS centurionis filium ſanum fecit, matth.8. In hac CHRISTVS verſatus eſt multum, & plurima miracula edidit, vnde & eius ciuitas appellata eſt, matth.9, & 11. Egeſippo 3.cap.26, eſt fons in regione Genezaris, Capharnaum nomine.

Capharſalama, vrbs quæ & Antipatrida, 1.mac.7.

Capherêus, Vide CAPHAREVS.

Cápheris, inter deſertas inſulas, quæ inter Cherſonneſum & Samothracen ſunt, numeratur. Plin.lib.4.cap.12.

Caphetetha, muri Hieroſolymitani pars, 1.mac.12.

Caphira, ciuitas Gabaonitarum. Ioſ.9. Eadem videtur eſſe quæ & Caphara dicitur.

Caphthorim, populi, qui Cappadoces dicũtur, geneſ.10.

Caphýa, vrbs Arcadiæ, à Capy patre Anchiſæ, vel à Cepheo. Steph.

Capillâti, populi inter Alpinas gentes. Plin.lib.3. cap.20.

Capiſſénæ, Aſiæ populi, Capiſſam vrbem habent, quam diruit Cyrus. Plin.lib.6.cap.33.

Capitália, mons Indicorum altiſſimus. Plin.lib. 6.cap.20.

Cápito VIII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 165.

Cápito, Lycius, compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris VIII. Epitomas Liuii & Eutropii in Græcum vertit ſermonem. Scripſit & res Lyciæ & Pamphyliæ. Volater.lib.14.

Capitolînus, cognomen M. Manlii qui ob tyrannidem affectatã de ſaxo Tarpeio deiectus eſt. Item alterius, qui de Cæſaribus ſcripſit.

Capitolînus, conſul, collega Aureliani Auguſti, anno ab vrbe 1026.

Capitólium, prægrandis arx Romæ, in monte Saturnio, ex præda Apiolarum, Latinorum vrbis, à Tarquinio Superbo extructa. Plin.li.3.cap.5. Sic dictum à capite hominis ibi reperto, dum fundamenta foderent, antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeia virgine Veſtali, quã ibidem Sabini ſcutis ſuis obrutam necarunt. Virgilius lib.6,

Illæ triũphata Capitolia ad alta Corintho, &c.

Capítulũ, Italiæ vrbs propter Bouillus & Calatias.

Capóte, Aſiæ mons, ex quo Euphraten oriri Licinius Mutianus antiquiſſimus rerum ſcriptor credidit. Plin.lib.5.cap.24.

Cappadócia, Aſiæ regio, quam Ptolemæus tabula Aſiæ prima deſcribit, & Plin.lib.6.cap.1,& 3.

Cappadócia, Pontica regio, Solino, quæ læuo latere vtraſque Armenias, Comagenémque tangens, dextro multis Aſiæ populis circunfuſa, ad Tauri iuga & ſolis ortus attollitur. Euphrates eam ab Armenia maiore diuidit: Appianus minoris Armeniæ partem, Ptolemæus verò minorem Armeniam eſſe ſcribit. Dicta Cappadocia, à Cappadoce amne, antè Leucoſyria vocata.

Cappadócia Stephano, regio Ciliciæ, Sinope vſque ad Euarchium fluuium, qui Cappadociam & Paphlagoniã diſterminat. Herodotus à Cappadoco quodam cõditam ſcribit. Diuidebatur olim, non in primam & ſecundam, vt nunc (inquit Stephanus) ſed in maiorem & minorem. Extrema pars Tauri Cataonia dicta, à Strabone Cappadocia vocatur. Steph.

Cappâgum, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, Gaditani conuentus. Plin.lib.3.cap.1.

Cappelliânus, Mauritaniæ procurator, exercitum aduerſus Gordianum duxit, eam vicit, cecidit Gordiani filius. Herod. lib 7.

Capra, ſignum cæleſte. Col.lib.11.cap 2, Decimo Calend.Ianuar. Capra occidit mane: tempeſtatem ſignificat.

Caprária, inſula in mari Thuſco ſeu Liguſtico caprisabundans, quam Græci Ægilon dicunt. Solin.cap.9.& Plin.lib.3.cap.6.

Caprafia, Padi fluminis oſtiũ. Plin.lib.3.cap.16.

Caprea, inſula proxima Neapoli, Tiberii principis arce nobilis. Plin.li.3.ca.6. Suet.in Tiberio.

Cápreæ, inſula vltra Surrentum Campaniæ vrbem, circiter octo milia paſſuum, nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italia volantes, illic principio Autumni capiuntur. Vide CAPRIENE.

Cápria, lacus in deſcriptione Pamphyliæ. Strabo lib.14.

Cápriæ, Vide CAPRIENE.

Capricórnus, decimum eſt Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediẽs ſolſtitium facit hybernum. hunc Pana fuiſſe nonnulli exiſtimant, qui in Ægypto repẽtino aduentu Typhonis Gygantis perterritus, poſteriorem ſui partem in piſcis caudam, priorem in formam hirci commutauit. cuius ingeniũ admiratus Iupiter, figuram hanc in cælum dicitur tranſtuliſſe. Hyginus in tractatu de Signis cæleſt. Stellam habet in naſo vnam, in pectore duas, in pede duas, inter ſcapulas ſeptem, in ventre ſex, in cauda duas. Cicero 2.de Nat.Deorum,

Tum gelidũ valido de pectore frigus anhelãs,
Corpore ſemifero magno Capricorn⁹ in orbe.

Caprícne, inſula Italiæ. Dicuntur & Capriæ.

Caprotínam Iunonem, & Nonas Iulias Caprotinas veteres dixerunt.

Caprúllon, portus prope montem Atho. Pompon.lib.2.

Capſa, vrbs Chalcidicæ regionis iuxta Pellenen, Thermæo ſinui vicina. Steph.

Capſitáni, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin.lib.5.cap.4.

Capſum, oppidum à Narſete per deditionem captum, anno ſalutis 561. Agath.lib.2.

Cápua, totius olim Campaniæ vrbs præſtantiſſima, quam Vulturnus amnis interfluit: à camporum latitudine in quibus ſita eſt, ita dicta. Diodorus eam M. Genutio Agrippa, & Curtio Chilone c o s s. conditam tradit. Liuius à Capy, Samnitium duce, dictam exiſtimat. Alii à falcone, ſub cuius augurio condita eſt, qui priſca Thuſcorum lingua Capys dicebatur. Virgil. à Capy, Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mauult, ſic ſcribens lib.10,

Et Capys, hinc nomen Capuanæ ducitur vrbi.

Cuius ſententiæ ſubſcribit & Sueronius in Cæſare Dictatore, vrbis huius originẽ, & nomenclaturam, ad Capyn conditorem referẽs: in cuius ſepulchro æneam tabulam inuentam tradit, quæ Cæſari necem denuntiabat. Strabo inde dictã exiſtimat, quòd eſſet duodecim Campaniæ vrbium caput, hoc eſt, quòd ipſa duodecima reliquis vndecim præeſſet. Hoc certè conſtat, Campaniæ vrbium potentiſſimam fuiſſe, & Punici belli tempore Romanæ vrbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum poſthabendam: vnde & diuitè Capuam vocat Virgilius 2.Georg.

Talem diues arat Capua. Plin.lib.3. cap.5.

Capua (inquit) ab vndecimo cãpo dicta. Quod quomodo intelligendum ſit, imbi Hermolaus adnotauit. M. Cicero luxus infamia Capuam notans, luxuriæ & ſuperbiæ domicilium eſſe ait, in oratione de lege Agraria contra Rullum, & item in oratione poſt reditum in Senatu. De laudibus vrbis Capuæ multa apud eundem Ciceronem in ea oratione. Sidon.

-non ſic Bacchæus opimam
Annibal ad Capuam periit, &c.

Capys, filius Aſſaraci, & pater Anchyſæ. Ouid.

-Tros eſt generatus ab illo:
Aſſaracum creat hic, Aſſaracúſque Capyn.

Capys, qui cũ Ænea in Italiam venit, & Capuam condidit.

Capys Siluius, rex Albanorum.

Cárabi, Scythiæ flumen. Plin.lib.6.cap.17.

Caráca, vrbs Hiſpaniæ.

Caralia, vrbs Libyca. Steph.

Caralitânum, ſiue Calaritanum, promontorium Sardiniæ.

Caralitáni, vel Calaritani, Sardiniæ populi. Vide CALARIS.

Carállia vel Carállis, Iſauriæ ciuitas. Steph.

Carámbi, promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, arietinæ fontis habẽs formam, quod longo ſpatio pelago incumbens, Scythicæ obiectum peninſulæ, Euxinum pontum bimarem videtur efficere.

Carámbis, Paphlagoniæ promontorium, mediis ipſius regionis littoribus. Plin. lib. 4. cap. 12. & lib 6. cap. 2. Valer. Flac. lib. 4,

Quid tibi nubifera ſurgetem nube Carambim?

Carambûcis, Scythiæ fluuius, ad mõtes Riphæos. Plin. lib. 6. cap. 13.

Carámbyce, Stephano, gens Hyperboreorũ à Carambyca fluuio. Vide CERAMBYCAS.

Carâna, Ponti oppidum, à quo Caranenſis regio. Strab. lib. 12. Stephano vrbs Galatiæ à Romanis condita.

Caranîtis, præfectura Armeniæ maioris. Plin. lib. 5. cap. 24.

Caranus, qui Gramaus, primus Macedonum rex, regnauit annis XXVIII. Cum Græcorũ multitudine, caprarum ſequens gregem Ediſſam, quam Ægeam vocauit, expulſo Mida cepit, regnique Macedonum fundamẽta iecit. Iuſt. lib. 7.

Caranus, Aradiorum portus in Phœnicia prope Paltum vrbem. Strabo lib. 16.

Caraſéni, populi Tauricæ regionis. Plin. lib. 4. cap. 12.

Caraſtáſci, populi circa Mæotin. Plin. lib. 6. ca. 7.

Carátacus, Syluarum imperator, à P. Oſtorio in Britannia victus. Cornel. Tacit. lib. 12.

Caráxus, frater Sapphus, & amaſius Pyramidis meretricis, quam Sappho Doricam nominat, alii Rhodopen. Perot.

Carba, Vide CARBAS.

Cárbana, vrbs Lyciæ. Steph.

Carbánia, Pomponio lib. 2. commemoratur inter paruas inſulas Italiæ adiacentes. Καρβανίς Stephano nominatur, nec explicatur.

Carbas vel Carba, ventus Africus dicitur à Vitruuio, nautæ Carbinum nominant.

Carbiléti, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 11.

Carbílius, primus Romanorum, vxorem repudiauit ob ſterilitatem.

Sp. Carbílius, eius libertus primus ludũ grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plutarch. in Problematis.

Carbo, viri Romani cognomen.

Carbo, orator Romæ, de quo multa Cic. in Bruto.

Carbo, eloquentiſſimi viri Carbonis filius, orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus: erat in verbis grauitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat oratio. Cicero. Hunc poſtremò ab exercitu ſuo interfectum fuiſſe, quẽ bellis ciuilibus collapſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat, author eſt Valerius.

Cn. Carbo, huius frater ſumma fuit authoritate in republica, partes Marianas ſecutus. In tertio cõſulatu ſuo in Sicilia, iuſſu Pompeii, dũ ventrem apud Iatrinam exoneraret, trucidatus eſt. Valerius.

Cárbulo, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ prope Cordubam. Plin. lib. 3. cap 3.

Carcaa, Vrbs in tribu Iuda. Ioſue 15.

Cárcaſum, Narbonenſis Galliæ vrbs. Plin. lib. 3. cap. 4.

Carcathiocérta, Armeniæ maioris vrbs Tigri proxima. Plin. lib. 6. cap. 11.

Carcéſia, inſula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Steph.

Carchédon, Græcè, Carthago dicitur. vnde à Plauto dictũ eſt, Carchedonia, vocatur hæc comœdia Latinè Pœnulus. Et carbunculos Plinius carchedonios vocat propter opulentiam Carthaginis magnæ. Dicta Carchedon à Carchedone conditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgatior fama eſt, conditam fuiſſe à Didone. Euſtathius in Dionyſio. Stepha. metropolis eſt Libyæ à Carchedone Phœnice dicta. Vocabatur aliàs νέα πόλις, id eſt, noua ciuitas, & Cadmea, & Œnuſſa, & Caccabe, quod incolarum lingua equi caput ſignificat. Alia eſt Hiſpaniæ, quæ ſimiliter Noua ciuitas dicebatur. Alia item Armeniæ.

Carcinítes, ſinus Scythiæ Europeæ. Plinius lib. 4. cap. 12. & Pompon. lib. 2. In eodem ſinu vrbs eſt, nomine Carcine. Eſt & Carcinites (aliàs Carcitus) fluuius, oppidum præterfluens, Ptolemæo. Stephano vrbs eſt Scythica.

Cárcinus, ſignum cæleſte, quod Latini Cancrum appellant. Lucan. 9,

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens,
Humidus Ægoceros. Vide CANCER.

Cardámyla, vrbs in Argo, propinqua Pylo, & ſub dominio Agamemnonis. Hom. lib. 9. Iliad. Herodotus Laconicam eſſe ſcribit. Videtur & alia eſſe prope Chium. Steph.

Cardamyléſſus, vicus quidam. Steph.

Cárdea, ſiue Cardínea dea apud Romam, quæ cardinibus præerat, quaſi Cardina. Vide CARNA.

Cárdeſus, vrbs Scythiæ. Steph.

Cárdia, vrbs in Thracia, Cherroneſo à cordis ſimilitudine vocata. Solinus, Cardia, quòd in cordis facie ſita ſit, dicitur. Plin. lib. 4. cap. 11. cuius ſæpe meminit Demoſthenes in ora. contra Ariſtocratem. Steph.

Cardíceas, IIII. Medorum rex, regnauit annis XIII. anno à diluuio 1579.

Cardínea dea, Vide CARNA & CARDEA.

Carduchi, populi Mediæ bellicoſi, & regi nõ obedientes. Steph.

Cárdytus, vrbs magna Syrorum. Steph.

Caree, Pater Iohanan. 4. reg. 25.

Carehim, Nomen loci. 1. para. 12.

Caréne, vrbs Myſiæ. Steph.

Carénſes, Hiſpaniæ populi, Complutenſibus proximi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carentáni, Italiæ populi, Frētanis vicini in quarta Italiæ regione. Plin. lib. 3. cap. 12.

Cares, filium habuit Cryaſſum, qui Cariæ vrbi nomen dedit. Steph.

Cares, ſtatuarius nobilis, Lyſippi diſcipulus.

Cares, plurali numero, populi, à Caria Aſiæ, circa Tanaim, proximi Clazomeniis & Mæonibus. Plinius lib. 6. cap. 7.

Cares, ſub Minoe fuerunt, & tunc Leleges dicebantur, & inſulas habitabant, ſed ſua ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ & mediterraneæ partē occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipſi magna ex parte Leleges & Pelaſgi erant, ſed Iones & Dores, vt illatam iniuriam vlciſcerentur: eos rurſus, quanuis belli ſtudioſiſſimos, ſuis finibus expulerunt. Martialis,

Aere nec vacuo pendentia Mauſolea,
Laudibus immodicis Cares in aſtra ferant.

Carêſus, ſiue Caréſius, fluuius Troadis, Homero 12. Iliad. celebratus, cuius Plinius ait nulla ſua ætate extitiſſe veſtigia. lib. 5. cap. 30.

Carêtha, inſula in mari Lycio, quæ poſtea Dionyſia dicta eſt. Plin. lib. 5. cap. 30.

Cária, regio minoris Aſiæ inter Lyciam & Ioniã. Minorem autem Aſiam, Plinio lib. 3. cap. 27. ab ortu Lycaonia & Phrygia, illa quæ Galatiam & Piſidas attingit, ab occaſu toto Ægæi maris excurſu, à meridie Ægyptio pelago, ſeptentrione Paphlagonia terminat. Strabo, Cariã à Borea Mæandria flumine clauſit, ab occidẽte Icario & Myrtoo pelago, à meridie Rhodienſi, ab ortu Lyciis, & aliis gentibus, magnámque Tauri montis partē in Caria concluſit, omnem orã Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis eſt. Huius metropolis eſt Halicarnaſſus, in qua regnauit rex Mauſolus, cui ibidem Artemiſia cõiũx Mauſoleum illud celebratiſſimum extruxit. Dicta Caria à Cara rege, qui primus auguria auium dicitur inueniſſe. Epaphroditus totã Cariam Chriſaoridem vocat, alii vrbem quandam Cariæ tantùm ſic nominãt. Stephanus Cariam à Care conditore dictã ſcribit. Eſt & Car gẽtile, & Carius, quò nomine Iupiter apud Mylaſenſes colitur. Herodotus Caricam gẽtem celeberrimam fuiſſe ſcribit. Vocabatur etiam Caria magna quædam arx, à Care filio Phoronei, alioqui fœmininũ eſt à Carĩo, gentile, vt & Cariãtis & Καρικὸς. Cos, inſula etiã, Καρὶς dicebatur. Eſt & Phrygiæ vrbs.

Cariath, Nomen ciuitatis in tribu Beniamin. ioſue 18.

Cariathaim, Vrbs Moabitarum in tribu Ruben, ioſue 13. nume. 32. iere. 48. ezech. 25. vbi olim Emim gigantes habitarunt, geneſ. 14. Inter vrbes Nephthali Leuitis conceſſa cenſetur, 1. paral. 6. Hieronymus in Ecloga ſcribit eã iuxta Medabam vrbem Arabiæ, & appellari Coraiatha.

Cariath-arbe, Ciuitas in tribu Iuda, ſic dicta ab Arbea conditore, non autem à quatuor patriarcharum, Adam, Abraham, Iſaac, & Iacob, qui ibi ſepulti ſunt, ſepulchris, vt quidam interpretantur, ioſue 15. quæ & Hebron dicitur, ioſ. 20.

Cariath-arim, Nomen viri. 2. eſd. 2.

Cariath-baal, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Cariath-iarim dicitur. ioſue 15, 18. iere. 26. Dicitur & Baala.

Cariath-iarim, Ciuitas Heuæorum in tribu Iuda, ioſue 15, 16. quæ & Cariath-baal & Baala dicitur, ioſue 15, 18. Vno tantùm miliario ab Ælia, qua pergimus Dioſpolim, diſtat.

Cariath-ſepher, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Dabir dicitur, ioſue 15. & Cariath-ſenna, ioſue 15.

Cariath-ſenna, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Dabir dicitur, ioſue 15. & Cariath-ſepher, ioſue 15.

Caricum, & Caricomemphitæ, Vide HELLENICVM.

Καρικὸν (inquit Stephan⁹) locus ſolitarius in Mẽphide, vbi Cares affinitate cum Memphite cõtracta, Caromemphitæ dicti ſunt.

Cáricus murus, vrbs Libyæ, ad ſiniſtram columnarum Herculis. Gentile, Caricotichites.

Cárides, Phrygiæ vrbs. Steph.

Carillæ, oppidum Picentum, quod Annibal deleuit, quum nimia pertinacia Romanorum amicitiam coleret. Sil. lib. 8,

Et exhauſtæ mox Pœno morte Carillæ.

Carinæ, Romæ dicebantur ædificia, facta in modum carinarum, quæ erant intra templum Teluris. Alii addunt vicum fuiſſe Romæ, vbi fuit domus Pompeii. Virgil. lib. 8,

-paſſimque armenta videbant,
Romanóque foro, & lautis mugire Carinis.

Varro Carinas dici putat ab eo, quòd hinc oriretur caput ſacræ viæ. Caput enim à Græcis κάρα appellatur.

Caríne, nomen loci. Steph.

Carioth, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. ioſue 15. ierem. 48.

Carini, Germaniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 14.

Carinthia, ciuitas ab Huldenrico Carinthiorum principe Othocaro Bohemorum regi vendita. Æneas Syluius cap. 27.

Carinus, imperator quidam Romanus.

Caris, olim vocabatur Cos insula. Steph.

Carith, torrens qui in Iordanem influit. 3. reg. 17.

Carius, filius Iouis & Torrhebiæ, qui circa Torrhebiam lacum oberrãs, Nympharum cantum dicitur audiuisse, & ab eis Musicam didicisse, eámque apud Lydos propagasse. Quapropter diuinos honores apud suos meruit, templo illi magnificè extructo in mõte, qui & ipse Carius à nomine eius appellatus est. Steph. Vide TORRHEBVS.

Carlomannus, à Zacharia Papa sacris initiatus, monasticam suscepit vitam, anno salutis 746.

Carlomannus Alemaniam deuastauit, Saxones subegit, Theodoricum Saxonem pacis obsidem accepit, anno ab vrbe 1493.

Carlomannus, Ludouici Balbi Francorum regis, ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio, filius, Franciæ rex.

Carmace, Asiæ populi circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 4.

Carmana, insula. Steph.

Carmania, regio minoris Asiæ, cuius Metropolis est Carmania, & populi Carmanii.

Carmania, regio minoris Asiæ, inter Persidem & Indiam sita, quam duplicem esse Ptolemæus tradit, cultam alteram, alteram desertam. Huius regionis incolæ Carmani dicuntur, Ichthyophagi cognominati, quòd solis piscibus vescãtur, quorũ etiam coriis vestiuntur. Pomp. lib. 3, Carmani sine veste & fruge, sine pecore ac sedibus, piscium cute se velant, carne vescuntur, præter capita toto corpore hirsuti. Lucan. lib. 3, Carmanósque duces, quorũ deflexus in Austrũ

Carmania, Stephano & Straboni, regio Indiæ.

Carmelum, vel Carmelus, promontorium Phœnices, & oppidum in monte situm. Plin. lib. 5. cap. 15.

Carmelus, mons Tyriorum Ptolemaidi ad mare imminet. Inde cognomen Carmelus maris accepit, versus ortum extensus tantũ, vt campum magnum, quem Esdrelon vocant, ab vno latere claudat. Ideóque à Iosepho tribui Issachar ascriptus, finisque Zabulonitarũ ad mare Galilææ, sicut Asseritarum ad mare magnum, traditur. Ferax est admodum vini, iosue 19. In hoc Elias viuens frequenter versabatur, 3. reg. 18. In hoc etiam Nabal habitauit, 1. reg. 25. Huius plurima fit mentio sparsim in prophetis, 1. reg. 15. esaiæ 33. ierem. 36. amos 1, & 9. michææ 7. nah. 1. cantic. 7. Ioseph. lib. 3. cap. 1. de bello Iudaico.

Carmelus, alius in Iudæa qua itur Ægyptum ad meridionalẽ plagam, de quo esaiæ 29, & ios. 15. in quo ciuitas eiusdem nominis extructa videtur. Quibus duobus locis posterioribus legitur Charmel.

Carmenta & Carmentis, vates Arcadica, Euandri mater, à Carminibus, quibus dabat responsa, cùm propriè Nicostrata vocaretur. Hinc Carmentalis porta. Virgilius,

Et Carmentalem Romano nomine portam.

Postea verò Scelerata dicta est, quòd per eam sex & trecenti Fabii cum clientum quinque milib⁹ ingressi, aduersus Hetruscos ad amnem Cremeram omnes interfecti sunt. Ouidius,

Carmentis portæ est dextro via proxima Iano:
Ire per hanc noli: quisquis es, omen habet.
Illam fama refert Fabios exisse trecentos:
Porta vacat culpa, sed tamen omen habet.

De hac Strabo libro 5. multis verbis, & Solinus in descriptione Romæ.

Carmina, insula Indiæ: insulares, Carmini & Carminæi. Steph.

Carmon, locus in Messenia, & templum Apollinis in Laconia, & in Achaia flumen, & mõs in Peloponneso.

Carna siue Cardinea, dea quæ vitalibus humanis præesse existimabatur: ab eadémque petebatur, vt iecinora & corda & cætera quæ sunt intrinsecus viscera, salua conseruaret. Huic pulte Fabria & larido sacrificabatur. inde Ouidius libro sexto Fastorum,

Prima dies tibi Carna datur, dea cardinis hæc est. Hæc striges nocturnas puerorum, vt dicebant, cunas infestãtes, à limine submouebat.

Carnaim, populi sunt ciuitatis Astaroth, gen. 14. Est & nomen ciuitatis, 1. mach. 5.

Carnana, vrbs Minæorum, & populi iuxta mare rubrum.

Carnapæ, populi sunt circa Mæotin. Plin. lib. 6. cap. 7.

Carne, Phœniciæ oppidum, ad montẽ Libanum. Plin. lib. 5. cap. 20.

Κάρνη, vrbs Stephano, à Carno Phœnicis filio dicta: Gentile, Carnites. Est & alia Æolidis: Gentile, Carnæus. Artemidoro Κάρνος, ciuitas est (eadẽ Carnæ Phœniciæ vt videtur) quam proximè Paltus sequitur, deinde Gabala.

Carnéades, Cyreneus, nouæ Academiæ princeps, Chrysippi maximè studiosus, de quo Gellius, itémque Plinius ait, scripturum aduersus Zenonis Stoici libros, superiora capitis helleboro candido purgasse, ne quid ex corruptis in stomacho humoribus, ad domicilium vsque animi redundaret, & constantiam vigorémque mentis labefactaret, tanta cura, tantóque apparatu, vir ingenio præstans, ad confutanda ea quæ scripsisset Zeno aggressus est. Hunc præ-

terea memoriæ arte vſũ fuiſſe, Cicero de Oratore ſcribit. Gellius verò libro 16. & Quintilianus, miſſum Romam legatum ab Athenienſibus, vnà cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico ſuſpectam feciſſe Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu, ab hoc viro cauendum eſſe, qui ob eloquentiam & differendi facultatem facilè quæcunque vellet impetrare poſſet.

Carnéades, alius philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulus. Suidas.

Carni, populi ſupra quos Apenninus mons incumbit, Galliam togatam inhabitantes, Venetis vicini, quorum regio hodie Carniola vocatur: lacum habens in amnem Iſaram confluentem, qui rapto ſecum Attage fluuio altero, effertur in Adriaticum ſinum. Plinio ponuntur in decima regione Italiæ, noti, nomine adhuc durante. Hodie tractum à ſe cognominatum, inhabitant Carinthiam, & in meridiem ſupra Tergeſtum regionem, quæ vulgò *Carniola* dicitur. Ptolem. quoque ſupra Forum Iulii & Concordiam, Carinthiam locat. Hæc regio hodie paret principibus Auſtriæ. Vadianus.

Cárnia, vrbs Ioniæ. Steph.

Carniola, ciuitas ab Huldérico Corinthiorũ principe, Othocaro Bohemorũ regi vendita. Æneas Siluius cap. 27.

Carnion, Nomen præfidii. 1. mach. 12.

Carnôtum, regio totius Galliæ media, Druidum ſedes. Vide DRVIDES.

Carnuntii, populi à Carnunto dicti. Plinius lib. 4, Superiora inter Danubium & Hercynium ſaltum vſque ad Pannonica hyberna tenent, Germanorumque ibi confinium eſt.

Carnus, inſula Acarnaniæ. Steph. Vide CARNE.

Carnútes, populi inter Celtas, Andegauenſibus Turonibuſque finitimi, ac Oceano proximi. Horum meminit Cæſar in ſuis Commentariis.

Carnúti, Germaniæ populi, inter Danubium & Hercynium ſaltum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Carnûtum, oppidum quod Germaniæ finis eſt. Plin. lib. vltimo. Abeſt centũ milibus paſſuum à Carnunto, littus Pannoniæ, quò à Germania ſuccinum importatur.

Carodônum Ptolemæo, Germaniæ vrbs, hodie Craconia, Poloniæ regio.

Caróa, Vide CARYA.

Cárolus, cognomine Magnus, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum rex, poſtea etiam Romanorũ imperator, Hunnos, Saxones, Longobardos, Bauaros, multis prælijs fregit. Britanniã, Aquitaniámque ſubegit. Vaſcones perdomuit, Pannoniam vaſtauit, multa in Hiſpania prælia commiſit, Saxones in Galliam tranſtulit, quinque concilia coegit, ſcholam Parienſem inſtituit, multáſque in Italia. Sanctorum hominum res geſtas literis prodendas curauit, ventis & menſibus nomina impoſuit, ædes ſacras plurimas extruxit: denique omnũ qui vnquam fuerũt principum belli paciſque artibus longè clariſſimus fuit.

Cárolus Caluus, Frãciæ rex, poſt multas cum fratribus de regni iure cõtrouerſias, tandem etiam imperator factus, ex Italia rediẽs veneno periit.

Cárolus III. cognomẽto Groſſus VIII. Romanorum imperator, Ludouici Germaniæ regis filiꝰ, Lotharingiæ, Alemaniæq; rex, anno ſalutis 881.

Cárolus Simplex, Francorũ rex, anno ſalutis 900

Cárolus, Lotharingiæ dux, Lotharii Francorum regis frater, tanquam legitimus hæres regnum recipere tentauit, ſed Lauduni captus, Aureliæ in cuſtodia periit. Rober. Gagui. lib. 5.

Cárolus, Flándriæ comes, in templo à ſuis occiſus, anno ſalutis 1124.

Cárolus Valeſius, Siculorum rex, à Pontifice deſignatus, anno ſalutis 1283. Æmil. lib. 7.

Cárolus, Vngariæ rex, anno ſalutis 1312.

Cárolus Pulcher, Philippi Longi frater, primùm comes Marchiæ, pòſt Franciæ rex, anno ſal. 1322.

Cárolus, Roberti filius, Florentinorum dux, anno ſalutis 1328.

Cárolus IIII. Cæſar, cognomine Lutyelburgenſis, Bohemorum rex, anno ſalutis 1347.

Cárolus Ioannes, Conſtantinopolitanus imperator, pulſo armis Catacuſino, qui regnum affectabat, in patriam redit, opera Franciſci Gatelluſii Genuenſis, cui eo eam rem Leſbum inſulam dono dedit. Blond. anno ſalutis 1354.

Cárolꝰ, Andreæ filius, Neapolitano exercitui præfectus, qui poſt mortẽ Andegaui ducis, regnum Neapolitanum acquiſiuit, anno ſalutis 1379. Rit. Æmil.

Cárolus V. cognomine Sapiens, Francorum rex, Ioãnis regis filius, Caroli VI. pater, temporum ſuorum turbulentiſſimum ſtatum ſumma prudentia emendauit: pacis artibus etiam bellicas res feliciter adminiſtrare doctus, ita vt quæ pater ſuus armatus amiſerat, inermis in cubiculo ſedens recuperarit.

Cárolus VI, V. filius, VII. pater, Franciæ rex, per initia imperii ſatis felix, nobili etiam de Flandris victoria inſignis, in morbum incidit, cuius occaſione à ſuis contemptus, multis ſeditionibus agitatus, tandem inter Anglorum manus moriens regnum eis reliquit, coactus filium exhæredare: quæ res innumeras calamitates vtrique populo attulit.

Cárolus VII. Caroli VI. filius, rex Franciæ, homo (nequid dicam durius) egregiè exercitus: primùm enim ab Anglis omni penè regno excluſus, vt etiam per iocum rex Biturigum di-

ceretur, eos poſtea tãta fœlicitate perſequutus eſt, vt nullus eis locus in Frãcia relinqueretur, vbi in ſuo pedem ponerent.

Carolus dux Burgundiæ potentiſsimus, Philippi filius, primùm Carolenſis comes appellatus, varia fortuna cũ Ludouico vndecimo Frãcorum rege, Eburonibus, Heluetiis, bellum & pacẽ exercuit: tãdem verò à Renato Lotharingiæ duce pugna ſuperatus & interfectus eſt.

Carolus VIII. Gallorum rex, anno ſalutis 1484. Neapolitana expeditione illuſtris.

Carolus V. Hiſpaniæ rex, Romanorum Imperator, anno ſalutis 1519.

Caroniemphitæ, Vide CARICVM.

Caróniũm, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol.

Carópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Carops, XIIII. Athenienſium princeps, anno vrbis Romæ conditæ primo. Euſeb.

Caros cepæ, id eſt, Caris horti, parua regio Cariæ. Steph.

Carpáſium, oppidum Cypri inſulæ. Plin. lib. 5. cap. 31.

Καρπασία, Stephano, vrbs Cypri, quam Pygmaliõ condidit. Dionyſius in Baſſaricis, Ἠὲ ὁπόσοι κυνέοντ', ἠὲ ἀμπελόεσσαν Καρπάσειαν. Eſt & inſula Carpaſia iuxta Acragantin Sarpedoniã, quam Xenagoras Carpathum vocat, & Demetrius Salaminius Carbaſiam, quòd ad ventum καρβὰν dictũ ſita videatur.

Cárpathus, inſula in mari mediterraneo, contra Ægyptum, media inter Rhodum & Cretam ducentorum ſtadiorum circuitu, inſignis quatuor vrbibus: à qua vicinum mare ad Ægyptũ vergens, Carpathium dicitur. Homerus,

Κάρπαθος αὖθ' ἁλὸς ἐστὶ πολυβενθέος. Plin. li. 4. cap. 12. Steph. nõ procul à Co ſitam ſcribit. Vide CARPASIA.

Cárpatus, mons Sarmatiæ in Europa. Ptol.

Carpentoráctę, Galliæ Narbonenſis ciuitas. Plin. lib. 3. cap. 4.

Carpéſii, gens Iberica intra Iberum fluuiũ. Steph.

Carpetáni, Hiſpaniæ populi, iuxta Vacceos, ad Tagum fluuium. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carpi, populi Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Plin. lib. 5.

Καρπία, vel Καρπεία, vrbis nomen eſt. Steph.

Carpis, fluuius Scytharum. Herod. lib. 5.

Carpócrates, hæreticus, qui negabat mundum à Deo factum.

Carpóphorus, Adoleſcens magna apud Domitianum Cæſarem gratia. Martialis in Amphitheatro ipſius Cæſaris.

Cárpori, populi in Romanum ſolum trãſlati, anno ab vrbe 1044.

Carpum, Nomen viri. 2. timoth. 4.

Carra, ciuitas Arabiæ ad rubrum mare, à qua Carræi dicti ſunt populi. Plin. Carræis latiſſimos & feruliſſimos agros ab oppido Arabiæ, quod Carra dicitur.

Carræ, ciuitas Meſopotamiæ trans Eſſedam (lego Edeſſam) Craſſi & Romani exercitus cruore nobilis. Lucanus,

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

Plinius lib. 5. cap. 24. & Caracallæ imperatoris etiã nece. Hic enim, vt Rufus conſularis ſcribit, intra Euphratem apud ciuitatem Edeſſam periiſſe fertur, cùm leuandæ veſicæ gratia ex equo deſcendiſſet. Ibi muros domóſq; ex maſſis ſalis faciũt, aqua ferruminãtes. Plin. li. 31. ca. 7o.

Carræ, ciuitas iuxta rubrum mare. Steph.

Cárraca, Italiæ vrbs ſub Venetia. Ptol.

Carſeolâni, populi in quarta regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 12.

Carſéoli, oppidũ in via Valeria non longè à Pelignis. Strab. lib. 5. Plin. lib. 3. cap. 12. Ouid. 4. Faſt.

Frigida Carſeolis, nec oliuis apta ferendis
Terra, ſed ad ſegetes ingenioſus ager.

Carta, vnus ex Darii principibus.

Cártalo, viri proprium. Sil. lib. 15,

-cadit obuius acri
Cartalo Vaſidio Libycæ regnator arenæ.

Cartéia, oppidum Hiſpaniæ: Carteſios à Græcis dicitur. Vnde Carteſius, vt Littus Carteſium, in quo freti anguſtiæ ſũt. Alio nomine Tarteſſus, ſiue Tarteſus dicitur.

Carténna, Auguſti colonia in Tingitana prouincia. Plin. lib. 5. cap. 2.

Cartha, Ciuitas Leuitarum in Zabulonia tribu. ioſue 21.

Carthæa, vrbs in Cea inſula. Plin. li. 4. cap. 12. Hinc Carthæius. Ouid. lib. 12. Metamor.

Tranſit & antiquæ Carthæia mœnia Ceæ.

Item Carthæus: Idem 10. Metamorph.

Nanq; ſacer Nymphis Carthæa tenẽtibus arua
Ingens ceruus erat.

Carthâgo, Græcis Carchedõ, vrbs Africæ totius celeberrima, Romanique imperii aliquandiu æmula, à Didone condita, ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno. Euſebius. Eò autem potentiæ vrbs hæc à tenuiſsimis primordiis paulatim excreuit, vt non modò Libyæ vniuerſæ, verumetiam inſularum, & bonæ Hiſpaniæ partis tenuerit imperium. Tria cum Romanis grauiſſima geſſit bella: quorum primo ſuperati naual prælio Pœni, æquas propemodũ pacis conditiones à victoribus acceperunt, inſulis tãtùm quibuſdam abſtinere iuſsi. Huic ſucceſſit bellũ Punicum ſecundum, Annibalis ductu geſtum, qui expugnata in Hiſpania Sagunto, victorem exercitum in Italiam tranſportauit, eámque tos octodecim annos ferro flammáq; crudeliſſimè vaſtauit. Victo deinde à P. Scipione apud

Zamã Annibale,eò anguſtiæ res Carthaginienſium redactæ ſunt,vt ſalutem ſuam mœnibus tueri,duriſsimáſque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verùm cùm ne ſic quidem quietem agitare poſſent, tertióque bellũ inſtaurarent,Senatus Catonis authoritatem ſequutus,Carthaginem delendam cenſuit,& Scipionem Æmilianum in Africam miſit,qui victis Pœnis vrbem obſidione cinxit,captámque ſolo æquauit. Virgil. Æneid.1,

Vrbs antiqua fuit(Tyrii tenuere coloni)
Carthago:Italiam contra,Tyberináque longè
Oſtia,diues opum,ſtudiiſque aſperrima belli.

Tanta eius potentia fuit,vt authore Polybio & Strabone, tota Africa cultiore potiretur: in Hiſpania verò ab Herculis columnis aduſq; Pyrenæos montes maximis ciuitatib⁹ imperauerit. Variãte tandem fortuna, adeò defecit, vt ea diruta, finitimi agri Maſiniſſæ,qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curæ fuerunt,concederẽtur. Adrianus autem imperator eam reſtitutã Adrianopolim appellauit,&ridiculè Commodus, Alexãdriam Commodianam Togatam: à Charta oppido haud procul à Tyro quibuſdã dicta.Ciceroni verò libro 2.de Nat. Deorum,à Carthagine Herculis filia,cùm Byrſa prius diceretur.

Carthâgo, noua vrbs,quam dux Pœnorum Haſdrubal condidit in Hiſpania Bætica. Pompon. lib.2.à Scipione expugnata eſt, Hannone,non ſine ſuorum clade,ſe dedente. Liuius lib.6. Decad.3.

Carthan,Ciuitas in tribu Nephthali.ioſue 21.

Cárti,populi Perſiæ.Strabo lib. Geographiæ 11.

Cartris,Cimbrorum peninſula. Plin.li.4.cap.13. promontorium Cimbrorum excurrens in maria longè peninſulam efficit, quæ Cartris appellatur.

Caruantâna,vrbs ab Equis capta, quã rurſus pulſis hoſtibus Valerius conſul recuperauit, anno ab vrbe 346.

Caruéntus,vrbs Latinorum. Steph.

Carus x x x v 1.Romanorum imperator,imperauit annis 1 1. Cum filio Numeriano Cæſare doctiſſimo iuuene bellum Perſicũ quod Probus parabat aggreſſus,Meſopotamia cepit,Cteſiphontem vſque peruenit, in tempeſtate maxima morbo periit,anno ab vrbe 1035.

Caruſii, populi Troglodytis finitimi, pariter & Æthiopibus,in finib⁹ Aphricæ, & ad latus meridiem ſpectans inhabitant.

Cária, ciuitas Peloponneſi, quæ cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit, poſteáque à Græcis deleta eſt Vitruuius lib.1.

Κάρυα, Stephano, parua regio Laconicæ. Incolæ Caryates.fœm.Caryatis,& Caroeus,& Caræatis meliſſa, id eſt, Laconica apis. Caroea enim illic loci nomen eſt. Vide CARYVM.

Caryánda, lacus & inſula eodem nomine Cariæ regionis. Strabo Geographiæ lib.14. Stephano, vrbs & ſtagnum non procul à Myndo & Co.

Caryſte,es,& Caryſtos, ſti, inſula vna ex Cycladibus, ſita in Euboico mari, varii marmoris ferax. Excidebantur enim ibi columnæ marmoreæ, quæ à loco etiam Caryſtea appellabantur. Seneca, Ferax varii lapidis Caryſtos. Hinc Caryſtæus. Ouidius lib.3.Faſtorum,

Quáque Caryſtæis frangitur vnda vadis.

Caryſte,viri nomen.

Caryſtos,ſiue Caryſte. Ptolo.lib.5, Eubœæ inſulæ ciuitas,in qua (inquit Strabo lib.10.) Caryſtiarum columnarum λατόμιον,id eſt,lapidũ inciſio eſt: ibi Apollinis marmorini templum. Caryſtii marmoris meminit Plinius lib.4.cap.12.& lib.36.cap.6. Item Lucanus lib.5. de inſula Eubœa loquens,

Qua maris anguſtas fauces ſaxoſa Caryſtos.

In hac (teſte Solino) Titanes regnauerũt. Briareo enim(inquit)Caryſtii rem diuinam faciunt ſicut Ægæoni Chalcidenſes. Nam omnis ferè Eubœa Titanũ fuit regnũ. Stephanus eam ait ſitã ſub Ocha ciuitate Eubœa,à Caryſto Chironis filio dictã. Theodoridas Chironiã vocat. Sita eſt ad pelagus Myrtoum ſub Ocha monte. Vocabatur etiam Ægæa ab Ægone loci domino,à quo & mare Ægæum.

Caryſtus, locus & Ἄλσος iuxta Arcadiam, vbi columnæ Caryſtiæ ex Latoniis, & vinum Caryſtium celebrantur. Steph.

Cáryum, Laconiæ oppidum,à quo Diana Caryatis,quòd illic coleretur. Vitruuius Caryam vocat,vnde ſunt Caryatides columnæ in antiquis ſubſtructionibus celebratæ. Vide CARYATIDES & CARYA.

Caſaia,Pater Ethan.1.para.15.

Caſaloth,Nomen ciuitatis.ioſue 19.

Caſándra,inſula contra Perſidem. Plin.li.6.ca.25.

Caſándria,vrbs Macedoniæ, iuxta Thraciã, quæ olim Potidæa vocabatur, à Caſſandro Antipatri filio. Steph.

Caſbon,Nomen ciuitatis.1.mach.5.

Caſcándrus,Plinio lib.6. cap.25.inſula deſerta in Oceano Indiam verſus.

Caſcatenſes,Hiſpaniæ populi. Plin.lib.3.

Caſed, Filius Nachor ex Melcha. geneſ.22. à quo Caaſdim,id eſt Chaldæi.

Caſéllius Vindex,optimus habitus conſultus iuris.de cuius erroribus dicitur ſcripſiſſe Terentius Scaurus Adriani temporibus. Hæc Ianus Parrhaſius in illud Horatii de arte poetica,

-neſcit quantum Caſellius Aulus,
Sed tamen in pretio eſt.

Caſilíni, populi qui incluſi à Pœnis, famem nucibus ſuſtentarunt: vel quòd in eorum regione plurima nux minuta naſcitur. Feſtus.

Caſilînum, Italiæ oppidum in Campania. Plinius lib. 3. cap. 5, In Cãpano agro, inquit, Stabiæ oppidum fuerat, intercidit ibi & Taurania: ſunt & morientis Caſilini reliquiæ.

Caſînũ, Campaniæ vrbs in Italia. Plin. lib. 5. cap. 5.

Caſiôtis, pars Syriæ, Phœniciæ proxima.

Caſis, Nomen vallis, ioſue 18.

Cáſium, mõs apud Euphratem, vbi Traianus dicauit crateras argenteos in templo Iouis Caſii cum epigrammate. Suidas. Sunt tamen & alii huius nominis montes.

Cáſius, mons trans Peluſium, extremum Nili oſtium, in ea Arabiæ Petrææ parte, quæ ab hoc monte Caſiotis Ptolemæo appellatur: in quo erat Magni Pompeii tumulus ab Adriano inſtauratus, vt in vita eius teſtatur Capitolinus. In hoc monte templum inſigne habebat Iupiter, qui inde Caſius cognominabatur. Lucanus libro 8,

-Manéſque tuos placare *licebit*,
Et Caſio præferre Ioui.

Noſtri, Sinai montem eſſe afferunt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraelitico decalogi tabulas nobilem: præterea & diuæ Catharinæ ſepulchro clarum. Plinius lib. 5. cap. 11, Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat.

Cáſius, mons in Syria Antiochena ſupra Seleuciam, cognomine Pieriam. Plin. lib. 5. cap. 22. cuius altitudo in directum eſt quatuor millium paſſuum: Cuius (inquit) excelſa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras ſolem aſpiciat: breui circumactu corporis, diem noctémque pariter oſtendens. Ptolemæus præterea lib. 5. cap. 18, Caſium quendam montem collocat in Meſopotamia, non procul à Singra altero eiuſdem regionis monte. Suidas.

Caſlêtum, oppidum Galliæ Belgicæ. Æmil. lib. 8.

Caſleu, decimus menſis Hebræis, noſtro Decembri quandoque reſpondens. zach. 7.

Caſméne, vrbs Siciliæ. Steph.

Caſmónates, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.

Caſope, Vide CASSOPE.

Caſos, inſulà iuxta mare Carpathium ambitu 80. ſtadiorum, in qua eſt oppidum eiuſdem nominis, à Caſo Cleomachi patre dicta colonis eò deductis, ab hac & Caſius mons in Syria. Sunt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum, à quibus veſtimẽti nomen Caſiaca quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Euſtathius Caſianam appellat à monte Caſio.

Caſos, Perſidis inſula & ciuitas Steph.

Caſpápyrus, vrbs Gandarica, Scytharũ verò ἀκτή, id eſt littus. Steph.

Caſpéria, Rhœti Marrubiorum regis vxor, quæ cum Anchemolo priuigno corpus cõmiſcuit, vt annotauit Seruius in illud Virg. 7. Æneid.

Hinc Sthelenũ petit, & Rhœti de gente vetuſta
Anchemolum, thalamos auſum inceſtare nouercæ.

Caſpéria, oppidum in Sabinis, idem fortaſſe cum eo, quod Silius Caſperulà vocat. Virg. Æneid. 7,

Qui Tetricæ horrentes rupes, mõtémq; Seuerũ,
Caſperiámque colunt.

Caſpérula, oppidum Sabinorum, quod Silius Italicus à Caſpiis portis quæ in Oriente ſunt, vbi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomẽ fingit lib. 8,

Hũc Amiterna cohors & Bactris nomina ducẽs
Caſperula.

Caſpin, Nomen ciuitatis 2. mach. 12.

Caſphor, Nomen ciuitatis. 1. mach. 5.

Caſpiæ portæ, variæ dicuntur. Quidam Amazones, portis Caſpiis egreſſas, ad Alexãdrum veniſſe in Hyrcaniam prodidere, ſed illæ Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Hiberia in Scythiam. Neronis quoque principis comminatio ad Caſpias portas (vt inquit Plinius) ad eum tranſitum reſpiciebat. Verùm mons Taurus tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdã pertranſitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantùm Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt. Ptolem. Plin. & Strabo. Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpiũ. Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt, quòd aliquæ gẽtes vicinis inſident montibus appellatæ Caſpiæ. Iuga verò Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios, vlteriorésque populos pertinent. Portæ autem Caſpiæ, panduntur itinere manufacto milibus octo paſſuum longo. nam latitudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæ alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin.

Cáſpii, populi Scythici generis, Hyrcanis finitimi, eiuſq; maris accolæ, quod ab ipſis Caſpium appellatur. Horum regio à Strabone Caſpiana appellatur. Virg. 6. Æneid. *περιφραστικῶς* Caſpia regna nominat,

Huius in aduentu iam nunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent diuûm.

Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſimum ætatis annum attingentes, anguſto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo lib. 11.

Cáſpii, montes iuxta mare Caſpium, Armeniam & Hyrcaniam verſus & Septẽtrionẽ, vbi etiam ſunt Caſpiæ portæ.

Cáſpirus, vrbs Parthorum, finitima Indiæ: cuius incolæ omnium velociſſimi curſu. Steph.

Cáſpium mare, inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt, à quibus nomen accepit, & immenſum

occupat ſpatium: de quo tamen inter ſcriptores parũ conuenit. Vadianus apud Pomponium.

Caſpius, dict⁹ eſt Taurus mõs à dextra. Sipõtin⁹.

Caſſandáne, filia Pharnaſpis, & mater Cambyſæ generi Aſtiagis. Herod. hiſtoriarum lib. 1.

Caſſánder, XXV. Macedonum rex, regnauit annis XIX. Pictuam obſedit, Olympiadam interfici iuſſit. Iuſt. lib. 14.

Caſſándra, Priami & Hecubæ filia, quæ cùm ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, iuſſa, quamcunque vellet, concubitus mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulauit: quam cùm credulus amator ei conceſſiſſet, neque illa promiſſis ſtaret, indignatus deus, quoniam munus iam datum eripere non poterat, effecit, vt vaticiniis eius fides nulla haberetur. Quare cùm equi Troiani inſidias detexiſſet, eúmque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen inuenit, qui verbis eius fidem adhibendam putaret. Hanc Virgilius poſtremis Troiani belli temporibus Chorœbo iuueni deſpõſatam fuiſſe tradit, qui cùm extrema illa nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captiuam abduci videret, eíque ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur: virgóque ipſa ab Aiace Oileo in Mineruæ templo vitiatur. Hæc poſtea in prædæ diuiſione Agamemnoni ceſſit: qui cùm identidem ab illa admoneretur, vt Clytæmneſtræ vxoris ſuæ inſidias caueret, nihilo tamen minus eius monita, velut væſanæ mulierculæ deliramẽta, contempſit. Cuius poſtea ſecuritatis pœnas dedit, vnà cum Caſſandra, vxoris Ægiſthíque inſidiis in conuiuio obtruncatus. Virg. 2. Æneid.

Ecce trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus à tẽplo Caſſandra, adytíſq; Mineruæ.

Idem,

Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.

Caſſándra, Iobatis filia, quæ Bellerophõti nupſit. Homerus.

Caſſándra, oppidũ: & Caſſandria colonia, de quibus in POTIDAEA.

Caſſanítæ, populi maritimi ad mare rubrũ. Steph.

Caſſanórus, vrbs Ægyptia. Steph.

Cáſſera, Macedoniæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 10.

Cáſſia via à Caſſio ſtrata. Feſtus.

Caſſiánus, Antiochiæ rex, ab Armeniis interfectus, anno ſalutis 1099. Blond. lib. 4. decad. 2.

Caſſiánus, Hieroſolymitânus epiſcopus 11. ex Gẽtibus, anno ſalutis 142.

Caſſiánus, martyr apud forum Cornelii, vbi & iacet, & quo venerat peregrinationis gratia è Brixina vrbe Germaniæ, cuius erat ciuis & præſul: quúmque apud forũ Conelii doceret, iuſſu Iuliani imperatoris, qui prohibuerat Chriſtianos docere, ſtylis diſcipulorum confoſſus eſt.

Caſſiânus Alexãdrinus ſub Iouiniano in Italiam veniens, apud Ortanum templum conſtruxit, cuius & præſul electus: inde peregrinando Auguſtodunum venit, epiſcopo Simplicio viro ſancto ſucceſſit.

Caſſiânus monachus, Honorii tẽpore, à Hieroſolymitana Eccleſia ab hæreticis eiectus, Maſſiliam venit, vbi duo condidit cœnobia: ſcripſit & de monachorum inſtitutis. Volaterranus.

Caſſiópea, Vide CASSIOPE.

Caſſilium, vulgò *Caſſel*, Vide STERENONTIVM.

Caſſînum, oppidũ dictum, quòd ſit vetus, & Caſſinum forũ, vetus appellant. Caſſini, Vide HOSTIONES.

Caſſiodôrus, Rauẽnas præceptor Theodorici Gothorum regis, primùm Senator, deinde monachus factus. Nonnullos ſcripſit pſalmorum locos. Apertius extant & eius ad Theodoricum epiſtolæ. Volaterranus lib. 13.

Caſſíope, ſiue Caſſiopêa, Cephei regis Æthiopum vxor, & Andromedes mater, quæ, quòd gloriaretur, Nereidibus ſeſe corporis pulchritudine præſtare, illarum indignationẽ incurrit. Nymphæ enim iactantia eius irritatæ, incredibilis magnitudinis cetum immiſerũt, filiámque eius vnicam, nomine Andromeden, ſaxo alligarunt, ceteróque deuorandam obiecerunt: quæ tamen Perſei virtute liberata, ei nupſit. Caſſiope verò tandem generi meritis in cælum tranſlata traditur, & in ſiliquaſtro ſedens, vertẽte ſeſe cælo, reſupinato capite ferri, pedibus ipſius in ipſa Arctici circuli circunductione poſitis. Æſtiuum circulũ capite & dextera manu tangit, & prope Medeam circulo lacteo diuiditur, non procul à Cephei ſigno. Occidit cum Scorpione, exoritur cum Sagittario. In capite eius ſtella oſtenditur vna, in vtroque humero ſingulæ, in mamilla dextra clara vna, in lumbis vna, in ſiniſtro femore duæ, in genu vna, in pede ipſius dextro vna: in quadrato, quo ſignum eius circunſcribitur, vna: in vtriſque angulis ſingulæ, cæteris clarius lucẽtes. Hyginus de Signis cæleſt. Iope (inquit Stephanus quam Græci non rectè κασσιέπειαν vocant) Æoli filia, vxore Cephei, Iopæ Phœniciæ ciuitati ab eius marito condita nomen dedit.

Mantuanus,

Solis equos ſupra fulgentem Caſſiopeam.

Caſſíope, oppidum Epiri, à quo Caſſiopei. Plini⁹ libro 4.

Caſſiterides, inſulæ decem in Indico Oceano, vnde plumbum candidum effoditur. Plin. lib. 4. cap. 16. aliàs lib. 5. cap. 22. Ex aduerſo Celtiberiæ complures ſunt inſulæ, Caſſiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide infrà in dictione CATTITERIDES.

Caſſítira, inſula in Oceano, Indiæ vicina. Steph.

P.Cássius,vnus ex C. Iulii Cæsaris percussoribus vnà cum M. Bruto apud Philippos à tyrannis M. Antonio & C. Octauio victus,mortem sibi consciuit, vir omni laude dignus, & animo in Remp.singulari: hoc tamen minus fœlix,quòd sublato tyranno,tyrannidem tollere non potuit.

Cássius Dion,consul,collega Iun. Tyberiani,anno ab vrbe 1043.

Cássius Apronianus,consul,collega Pætini,anno ab vrbe 875.Athenienſibus iura ex Draconis & Solonis reliquorúmq; libris cõscripsit. Cassiod.

Cássius, cos. à Tigurinis Gallis, pago Heluetiorum, qui à ciuitate succesſerant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæsus: milites qui ex ea clade supererant,obsidibus datis, & dimidia rerum omniũ parte, vt incolumes dimitterentur,cum hostibus pacti,tempore quo Iugurtha pulsus est à Mario.Liu.lib.25.

L.Cássius Tribun.plebis,C.Mario,L.Flacco coss. plures leges ad diminuẽdam nobilitatis potentiam tulit: in quibus sanxit, vt quem Populus Romanus dãnasset, cuius imperium abrogasset,id ratum esset. Fuit & inter competitores Ciceronis in consulatu. Pædianus.

L.Cássius,dux Pompeianus,cum decem nauibus ardente bello ciuili, transiit ad Cæsarem.

Cássius Longinus, iurisconsultus, quòd C.Cassii percussoris Cæsaris nomen ac stemmata haberet,iussus est à Nerone mori:pronepos fuit Seruii Sulpitii, ac eques Romanus.Tranquillus. Pomponius.

Cássius Seuerus, orator, de quo Quintilianus sic scribit:Cassius Seuerus,qui si cæteris virtutibus colorem & grauitatem orationis adiecisset,ponendus inter præcipuos foret. Nam & ingenii plurimum est in eo, & acerbitas mira, & vrbanitas & vis summa, sed plus stomacho, quàm consilio dedit.Hæc ille. Huius Cassii scripta ex senatusconsulto abolita sunt. Tranquillus.

M.Auidius Cassius,præfectus exercitus Antonini principis in oriẽte, dum imperator ipse res in Germania gerit contra Marcomannos, defecit.ab eo itaque relicto bello imperator eũ cum exercitu petit ac superat.

Cássius, præsul Narniensis tempore Totilæ regis Gothorum,cui occurrens animum eius placauit,ne ciuitati noceret.Grego.3.Dialogorum.

Sp. Cássius Becillinus, regni adfectati crimine damnatus, cui plus suspicio concupitæ dominationis nocuit,quàm tres magnifici cõsulatus, ac duo speciosissimi triumphi profuerunt. Senatus enim,populúsque Romanus,non cõtentus capitali eum supplicio adficere, interempto domum superiecit.In solo autem ædẽ Telluris fecit.Valer.lib.6.cap.3.

Cássope, vrbs in Molasso, vnde regio Cassopia. Gentilia,Cassopus,Cassopius.Herodian. Steph.

Castábala, Ciliciæ & Phœniciæ ciuitas, quæ & Perasia dicebatur.Steph. Strab.lib.12. Castabalenses propter bella cohortes canum habuêre. Plinius.

Castália,vrbs Ciliciæ.Steph.

Castálius, fons Caballinus & Libethris dicitur. Est in radicibus Parnasi Musis sacer, à virgine Castalia, quæ Apollinem fugitans præcipitata, & in fontem versa est, cuius aquã dicuntur bibere poetæ. Hunc fontem dicit Acron fuisse in Lycia,vbi armenta Apollo fertur pauisse. Virgilius lib.3.Georgicorum,

-iuuat ire iugis,qua nulla priorum
Castaliam molli diuertitur orbita cliuo,&c.

Cástalo, maxima ciuitas Britanniæ.Gentile,Castolenites.Steph.

Castax,vrbs Iberiæ.Gentile, Castacæus.Steph.

Castanæa, Eudoxus Perthêa scribit. Gentile, Castanæus.Stephanus.

Castánia,vrbs prope Tarentũ.Gentile,Castanites.

Casthénes, Thraciæ sinus iuxta Bizãtium. Plin. lib.4.

Castianîra, mulier genere Thressa,ex Æsimo vrbe, quæ Priamo Gergythionem peperit. Homerus 8.Iliad.

Castînus,consul, collega Victoris, anno ab vrbe 1177.Diaco.lib.14.Pomp.Blond.lib.2.deca.1.

Cástnium, mons in Aspendo Pamphyliæ. Gentile,Castnius,Castnietes.Steph.

Cástoli,campus apud Dorienses.Nam Lidy, Dorienses vocant Castolos.

Castólogi, Plin.lib.4. enumerantur inter populos Galliæ Belgicæ.

Cástolus, vrbs in Lydia.Steph.

Castor & Pollux, fratres gemini, Iouis ex Leda sub cygni forma compressa filii, qui & Tyndaridæ passim à poetis appellantur, quemadmodum & Helena soror ipsorum, Tyndaris. Hi, vbi primùm adoleuerũt,mare piratis liberauerunt,& ob id dii maris habiti sunt,quos in tempestate nautæ solent implorare. Post hæc Colchos cum Argonautis profecti: qua in expeditione Pollux Amycum Bebryciorũ regem,insidias sibi struentem, interfecit. Deinde domum reuersi, Helenam sororem à Theseo raptã, receperunt, Aphidna vrbe, Theseo absente,expugnata. Tandem cùm Castor diem suum obiisset, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helena ouo natus, immortalis erat) fratris desiderio à Ioue petiisse,vt immortalitatem suam cum fratre posset partiri: qua re impetrata,alternis mori traduntur, & reuiuiscere. Virgilius sexto Æneidos,

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,

Itque reditque viam toties.

Cui fabulæ occaſionem dedit geminorum natura, quorũ altero oriente, alter occidit, & econuerſo. A Græcis διόσκουροι, hoc eſt, Iouis filii appellati ſunt, & inter deos apotropæos, hoc eſt, malorum depulſores annumerati. Politianus,

Vtque bonum frænis Caſtora frater amet.

Caſtor, medicus antiquiſſimus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine ſiliquaſtrum nominant, bibi contra morbos comitiales. Plin. lib.20.cap.17.

Caſtra Cornélia, locus Zeugitanæ Africæ. Plin.li. 5.cap.4.

Caſtramoniénſes, Italiæ populi. Plin.lib.3.cap.4.

Caſtrítius, cùm tempore Syllanæ diſſenſionis Placentiæ gereret magiſtratum, & Cn. Carbo cos. Marianarum partium peteret obſides Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, negantíque Caſtritio dixiſſet multos ſe habere gladios. At ego annos, reſpondebat. Valerius.

T. Caſtrítius, Rhetoricæ doctor Romæ. Gellius lib.13. cap.10. habuit Romæ locum principem declamandi & docendi, ſumma vir authoritate, grauitatéque, & à D. Hadriano ob mores atque literas ſpectatus.

Caſtrum nouum, Italiæ oppidum, non procul ab oſtiis Tyberis. Pomponius lib.1. Plinius lib.3. cap.5.

Caſtrutius, Lucẽſium & Piſanorum dux. Blond. Plat.

Caſtulonénſes, populi Hiſpaniæ Bæticæ. Plinius lib.3.cap.3. Ex colonia (inquit) Salarienſe oppidani Latii veteris Caſtulonẽſes qui Cæſari vænales appellantur.

Caſuentilàni, Italiæ populi in ſexta regione. Plinius lib.3.cap.14.

Caſuéntum, fluuius in ſinu Tarentino. Plin.lib.3. cap.11.

Caſúrgis, Ptol. dicitur Praga, vrbs Boemiæ.

Catábanes, populi Arabiæ deſertæ. Plin.lib.5. cap. 11. Hos Strabo lib.16. Catabanenſes vocat.

Catabáthmus, oppidum in Africa, & vallis repentè cõuexa. Plinius. Pomponius, Catabathmos vallis deuexa in Ægyptum, finit Africam, ἀπὸ τῆς καταβάσεως. Catabathmon autẽ, non Catabatinon legendum eſſe Hermolaus elegãter docet in Plinianis annotationibus: nãque eſt in Ægyptum id latus deuexum. Quare verè Herodotus æditiſſimam Africæ maritimæ regionem Cyrenaicam eſſe in fine lib.4. ſcripſit.

Catabáthmus, Stephano, locus eſt in Lycia, inter Ammoneum & Parætonium.

Catacéti, Aſiæ populi circa Mæotim. Plin.lib.6. cap.7.

Catacecauméne, regio Epheſiæ, in qua arbor nulla prouenit præter vitem, quæ vinum fert Catacecaumenite. Latinè ſonat combuſta, quod ex fulminum ictu ei contigiſſe aliqui coniiciunt. Hæc regio etiam Cayſtro fluuio nomen dedit, vt infrà dicetur. Eſt etiam inſula in mari rubro. Steph.

Catádupa, nomen loci. Cicero in Som. Scip. Nec eſt vllus hebetior ſenſus in vobis, ſicut vbi Nilus ad illa, quæ Catadupa nominãtur, præcipitat ex altiſſimis montibus.

Catádupi, Plin.lib.5.cap.9. locus Æthiopum: & gens Arabiæ, idem lib 6.cap.29.

Catalâunum, Vide CABVLLINVM.

Cátalon, Vide OBRISIA.

Cátana, Siciliæ oppidum, ad radicem Ætnæ montis ſitum, patria Charondæ, inter Atheniẽſium legiſlatores in primis celebrati. Catanæ ſimulacrum fuit Cereris, teſte Cicerone 7. Verr. quod à viro non modò tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat. Silius lib.13,

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhœo.

Catánira, inſula vel vrbs, è regione Leſbi. Steph.

Catánni, populi ad mare Caſpium. Steph.

Cataónia, extrema pars Tauri, quam Strabo Cappadociam vocat: incolæ Cataones. Steph.

Catáphrigæ, hæretici qui in Phrygia fuerũt, vt Mõtanus, Priſcilla & Maximilla. Hi aduentum ſpiritus ſancti non in Apoſtolis, ſed in ſe traditum aſſerebant.

Cátari, Pannoniæ populi. Plin.lib.4.cap.25.

Catárnia, Aſiæ regio. Plin.lib.6.cap.2, & 3.

Catarrháctes, fluuius quidam. Strabo, Poſt Olibiam Pamphyliæ Catarrhactes eſt fluuius, magno ſtrepitu ex alta rupe deiectus, vnde & nomen ei. Pompon. lib.1.

Catárrhytum, Græci vocarunt Hipponem Africæ oppidum, propter aquarum irrigua. Pli.lib.5.

Cátarus, ciuitas Vngariæ, à Piſaneo Venetæ claſſis duce vi capta, diruta & incenſa. Blõd.lib.10.

Cataxérxe, Vide CAMBYSE.

Cateláni, populi, à Genuenſibus ſuperati. Blond. lib.10.

Cateth, Terminus Zabuloniæ tribus. ioſue 19.

Cathæna, vrbs Indica, vbi formoſis tãtùm defertur, vt formoſiſſimum regem eligant. Steph.

Cathalúſius, Nicanor nominatur apud Stephanum in Mieza.

Catháreus, Vide CAPHAREVS.

Catharína, Caroli VI. Franc. regis filia, Hẽrici Anglorum regis vxor.

Cathon, inſula à Pomponio inter Cycladas numerata.

Cati, pluralis numeri, populi Germaniæ, Sicambris, vt inquit Strabo, finitimi.

Cátifons dicebatur, ex quo aqua Petronia in Tyberim fluebat, quia in agro erat cuiuſdam Cati. Feſtus.

Catilîna,ciuis Romanus, cõiuratione contra patriam inita notiſſimus:cuius impii conatus Ciceronis prudentia oppreſſi ſunt. Lucan. lib.7, -cuius
Pacificas ſæuus tremuit Catilina ſecures.
Virg.8.Æneid.
-& te Catilina minaci
Pendentẽ ſcopulo,Furiarúmque ora tremẽtem.

Catílius Seuerus,vir omnium doctiſſimus,diſcipulus Papiniani,anno ab vrbe 976.Lampri.in Alexand.

Catilius Seuerus, conſul,collega T. Aurelii Fuluii Antonii,anno ab vrbe 872.

Catillus,filius Amphiarai, qui cum fratribus Cora & Tyburto in Italiam venit, ibique reliquis adiuuantibus Tybur condidit,& à nomine fratris nomen impoſuit. Virg.7.Æneid.
Catilluſque acerque Coras,Argiua iuuentus.
Silius lib.8, Et Tybur Catille tuum.

Cátina,vrbs Siciliæ,Vide CATANA.

Cátina, Arcadiæ oppidum. Plin.lib.4.cap.6.

Catízi,Pygmæorũ gens à Barbaris dicuntur,quos credunt à gruibus fugatos. Plin. lib.4. cap.11. Stephano κάτιζα & ῥακώλη eorum regio vocatur:incolæ Tuſyli.

Cato Porcius,cui poſtea à Cẽſuræ dignitate Cenſorii cognomen inditũ eſt, ex Tuſculano municipio ortum traxit, indéque perſuaſione atque amicitia Valerii Flacci adductus, primus ex ea familia ſe Romam contulit: vbi propter ſingularem virtutem honores omnes ſine repulſa eſt adeptus. Primùm enim Tribunus militum in Cilicia fuit.deinde.Prætor Sardiniam ſubegit:vbi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus,cùm iam natu grãdior eſſet. Poſtremò Conſul cum eodem Flacco creatus, citeriorẽ Hiſpaniam ſortitus eſt, vbi rebus feliciter geſtis vrbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, vno die ſolo æquari iuſſit. Hũc ob morum grauitatem,ſingularémque iuſtitiam Virgilius 6. Æneid.inferorum iudicem facit,
Secretoſque pios,& dantem his iura Catonem.

Catónes duo fuerunt ſuperioris filii, quorum alter in bello contra Perſeum ſub Æmilio Paulo magna cum laude militauit. Alter Saloninus ex matre cognominatus, patre ſuperſtite ac prætore deſignato,extinctus eſt, & egregios in iuris diſciplina libros compoſuit. Gellius lib.2 cap.14.

M.Cato Vticenſis,M.Porcii pronepos fuit, quem & vitæ,Stoicæque diſciplinæ ſeueritate referebat.Hic nudis interdum pedibus, breuique toga in publicum prodibat,ſeſe adſuefaciẽs non niſi turpibus rebus erubeſcere. Conſulatũ fruſtrà petiit,quòd virtuti ſuæ fidens, populo non nimium ſubmiſſè voluerit ſupplicare.Martiam coniugem roganti Hortenſio amico liberorum cauſa conceſſit,eandémque poſt Hortẽſii mortem recepit: quod Cæſar auaritiæ cauſa ab eo factum calumniatus eſt.Dimiſit,inquit,inopem, vt locupletem reciperet. Poſt Pharſalicam cladem,reliquias Pompeiani exercitus contraxit, & terreſtri itinere per deſerta Libyæ ad Iubam regem perduxit. Poſtremò victo à Cæſare Scipione,Vticæ,quam tutãdam ſumpſerat, necem ſibi conſciuit, perlecto antè Platonis Dialogo de animæ immortalitate,qui Phædon inſcribitur. De hoc Lucanus lib.1,
Victrix cauſa deis placuit,ſed victa Catoni.

Valerius Cato,grammaticus Romæ,qui multos & nobiles docuit,tempore Syllæ:cuius famam hi verſus indicant,
Cato grammaticus Latina Siren,
Qui ſolus legit,& facit poetas.Tranquillus.

Catóni, Plinio lib.6. cap.7. populi Scythiæ circa Mæotin agentes.

Catoptérium, locus excelſus ſupra Anemoriam Phocidis vrbem,vt in Anemoria diximus.

Catre,ciuitas: Gentile,Catreus.Steph.

Catrîa, Vide AEGVSSA.

Cattabánia,vicus felicis Arabiæ.Steph.

Catti,populi Germaniæ,à Druſo Liuio perdomiti,anno ab vrbe 731. Vide CHATI.

Cattitérides, Ptol.lib.3.cap.6. decem ſunt inſulæ, in occidentali Oceano. Caſſiterides cæteri vocant à plumbi ſtanníque copia, quod κασσίτερος dicitur.Herodotus lib.3, Ne Caſſiteridas quidem noui inſulas, hoc eſt ſtannarias, vnde ad nos venit ſtannum.Vide CASSITERIDES.

Cattúza, Vide CATIZI.

Catulária,porta Romæ dicta eſt, quia non longè ab ea,vbi ad placandum caniculæ ſidus, frugibus inimicum, rufæ canes immolabantur, vt fruges flaueſcẽres ad maturitatẽ perducerẽtur.

Catulínus,cõſul,collega Apri, anno ab vrbe 882.

Q. Luctatius Catulus primo bello Punico,CC nauibus aduerſus Pœnos profectus, ſexcentas corũ naues cõmeatibus impeditas duce Amilcare apud Ægades inſulas inter Siciliam & Africam depreſſit, finémque bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſſit, vt Sicilia,Sardinia,cæteriſq; inſulis inter Italiam, Africámque cederent, & Hiſpania citra Iberum abſtinerent.Liuius.

Cátulus orator,conſul cum C. Mario quarto eius conſulatu,Cimbros fudit: ab eodem poſtea,vrbe occupata,per diſſenſionem mori iuſſus eſt, fruſtrà precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo incluſus, candentium carbonum vapore ſuffocatus eſt. Valerius. Cuius manes vltus eſt poſtea Sylla,interfecto Mario luniore. Lucanus, -quid ſanguine manes

Placatos referam Catuli?
De hoc Cicero in Oratore.

Cátulus ſororius Catilinæ, vir eques Romanus, partium nullarum, tantúmque quieti ſtudens, à Catilina iuſſu Syllæ interfectus. Pædian.

Cátulus, alius huius ſuperioris filius, qui Lepidũ poſt Syllæ mortem, bellum ciuile reparantem oppreſſit: hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incẽſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quàm grauitatis, & apud ſuos ciues authoritatis.

Catúllus, Poeta Veronenſis, Epigrammatum ſcriptor, anno vno ante Salluſtium natus, quo tempore Romanum imperium Marii & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, vnde & Docti cognomen promeruit: alioqui laſciuus in primis, & ſupra modum mordax, vtpote qui ne Cæſari quidem, iam rerum potito, pepercerit. Scripſit de paſſere ſuæ Leſbiæ: celebrauit nuptias Mallii: amauit Ipſithillam & Clodiam, quam ficto nomine Leſbiam vocat. Ouid. 2 Triſt.

Sic ſua laſciuo cantata eſt ſæpe Catullo
Fœmina, cui falſum Leſbia nomen erat.

Caturacónium, Britanniæ inſulæ oppidum, Ptolemæo, vulgò *Caerdulia*.

Catúriges, Italiæ tranſpadanæ populi, in regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 16.

Cáuares, Narbonenſis Galliæ populi, in quorum agro Auenio ciuitas ſita eſt. Pompon. lib. 2. Cauares autem Strabo Cataros nominat. Ptolemæus Cauaros, iuxta Druẽtium & Iſaram amnes ſitos.

Cáuarus, Gallorum rex, anno à diluuio 1085.

Caúcaſus, mons editiſſimus, in Septẽtrionali Aſiæ tractu, Indiam dirimens à Scythia: cacumina habens prærupta, perpetuiſque niuibus tecta. Virgil. 4. Æneid.

Sed duris genuit te cautibus horrens
Caucaſus.

Hic fertur tantæ altitudinis eſſe, vt ab eo aſtra maiora viſantur, & eorũ ortus, occaſuſque diligenter perſpiciantur: quò fit, vt Scythæ, eius montis accolæ, rei aſtronomicæ peritiſſimi ſint habiti. In radicibus verò arboribus, herbis veneficis, & vulturibus abundat. Aſiæ mons ſupra Iberiam ac Albaniam in Septẽtrione, Ptolemæo. Eſtque pars Tauri montis, & totus Tauri, Caucaſi nomine intelligi poteſt, vt perſæpe partis vocabulum toti figuratè tribuimus. Philoſtratus libro ſecundo, Caucaſus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito deſcendit. Caucaſi montes, etiam multitudinis numero dicũtur. Pomponius lib. 1. A Caucaſo ſit Caucaſius, ſia, ſium. Virgilius 6. Ecloga,

Caucaſiáſque refert volucres.

Cauchæ, campi quos Tigris fluuius Septentrionem verſus, flexus ſecat. Plin. lib. 6. cap. 27.

Caucon, fluui, Vide DYNE, & CAVCONEA.

Caucónea, regio à Caucone rege aut fluuio dicta. Stephanus.

Caudis vel Caudium, Samnitum oppidũ in Italia prope Beneuentum. Vnde furcæ Caudinæ, & Fauces Caudinæ Romanorum ignominia & clade nobilitatæ. Ibi enim Romanorum copiæ, duce Sp. Poſthumio Conſule in anguſtias aductæ, & ab hoſtibus circunquaque obſeſſæ, cùm alia euadendi ſpes non eſſet, poſitis armis ſub iugum miſſæ ſunt. Lucan. lib. 2,

Vltra Caudinas ſperauit vulnera furcas.

Cauindâna, Vide CANINDANA.

Caúlici, Apollonio Cauliaci, populi iuxta Ioniũ ſinum à monte ſic dicti.

Caulînum vinũ, ad quartum lapidem à Neapoli diſtans, ab agro ita nominatum.

Caulon, ſiue Caulum, qui & Aulon, oppidum in prima Italiæ fronte apud Locros. Plinius lib. 3. cap. 10. Virgilius 3. Æneid.

Cauloniſque arces, & nauifragum Scylaceum.

Quanquã ibi poeta non tam de oppido, quàm de promontorio loqui videtur. Hanc vrbẽ Strabo lib. 6. Pompon. lib. 2. & Stephanus de vrbibus Cauloniam appellant, boni vini abũdantem. Horatius,

Et amicus Caulon fertilis Baccho.

Caumas, vnus è Centauris, Ixionis filius. Bocat. libro 9.

Caunus, Cariæ oppidũ, ad Calbin fluuium, cuius meminit Strabo lib. 14. & adiuncti oppidi Cauni æſtate & autumno, vt ipſe ait, ad inhabitandum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Caunii peſtilenti cælo eſſe dicuntur. Hos cùm intuitus eſſet Stratonicus citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliad. verſiculum in eos protulit,

Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. id eſt,

Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum. Colorem videlicet, quo omnes pallebant, ſuggillãs. Caunii verò quum hominem inceſſiſſent acrius, quòd vrbem vt morbidam carperet: Ego (inquit) morbidam dicere auſim, vbi mortui ambulant: vrbanius multò acriúſque quàm prius illudens. Hæc ex Strabone libro 14. Ab hac ciuitate vehebantur fici Cauneæ dictæ. Cicero lib. 2. de Diuinat. Cum M. Craſſus exercitum Brundufii imponeret, quidam in portu caricas, Cauno aduectas vendens, Cauneas clamitabat. Stephanus Caunum in Caria nominatam ſcribit à Cauno, quem Biblis ſoror refugientem amabat, vnde prouerbium, Caunius amor.

Caunus, Cretæ vrbs: Gētile, Caunius & Cauneus.
Caunus, filius Mileti & Cyanes, qui cùm à Byblide ſorore perditè adamaretur, ſponte patriā reliquit, & in Cariæ littore è regione Rhodi vrbem cōdidit, quam de nomine ſuo Caunum appellauit Ouidius lib. 9. Metamorph.
Caurium, Luſitaniæ oppidum Ptolomæo, alio nomine Caura. Vulgo *Corra*.
Cauros, inſula cum oppido, quæ prius Andros, deinde etiam Anxandros dicta eſt. Plin. lib. 4. cap. 12.
Caurus, ventus ab occaſu ſolſtitiali flans, qui & Corus dicitur, & Euronothus. Virgil. 3. Georg.
Semper hyems, ſemper ſpirātes frigora Cauri.
Caus, untis, vrbs Telphuſiæ terræ in Arabia, vbi Cauſius (tribus ſyllabis) Æſculapius colebatur. Steph.
Caÿcus, fluuius Phrygiæ, labens per Myſiam & Pergamum, per campum qui Caycus appellatur. Vide CAICVS: licet malim per *v* in ſecūda.
Caÿſter, fluuius Lydiæ, Sardibus proximus, qui multos amnes ſecum deferēs, Aſiam paludem præterlabitur, Epheſúmque abluit, cygnis præterea abūdat. Dicitur ἀπὸ τῶ καίεσθαι, hoc eſt amburi: quoniam propinquus ſit Catacecaumenæ: quæ pars eſt Epheſiæ prætorrida & deuſta, fertilis nulla præter vitē arbore, ſed vino præſtātiſſimo: Vitruuius & Plinius Catacecaumeniten ex hac origine denominat. Hinc Cayſtranus campus. Stephanus. Strabo. Virgilius,
-atque Aſia circum
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.
Gentile, Cayſtrinus & Cayſtrius, Stephano: vt Ales Cayſtrius, id eſt, Cygnus. Ouid de Triſtib. lib. 5. Eleg. 1.
Caÿſtri campi, qui continui ſunt, & camporum omniū optimi, ſubiacēt Sardi vrbi. Strab. lib. 13.
Caÿſtros, Ioniæ amnis celebratiſſimus iuxta vrbem Epheſum. Author Pomp. Mela. lib. 1.
Caÿſtrus, fœm. gen. vrbs Ciliciæ mediterranea.

C E

Cea ſiue Ceos, (vtrunque enim ſcribitur Plinio lib. 4. cap. 12.) Inſula eſt iuxta Euboeam, à Cæo Titani filio ſic dicta. Ouidius,
Tranſit & antiquæ Cartheia mœnia Cææ.
A qua Cææ veſtes quæ in hac inſula ex bōbyce tenuiſſima texebantur in vſum fœminarum. Propertius,
Et tenues Cæa veſte mouere ſinus.
Quo in loco parū doctè Coa pro Cæa legi Hermolaus in Plin. tradit. Ab hac Cæus Hereſiſtratus, clarus medicus dictus: fuit eadem & Simonidis & Bachylidæ clariſſimorum poetarum ætāte. Ciam Ptolomæus nominat, vt hodie quoque vulgus nautarum. Author Hermolaus. Vide infrà C O S & C H I O S. Scribitur frequentius per diphthongum æ: à nonnullis per œ.
Cæus, Adiectiuum. Horat. 1. Carm. 1. ode,
Sed ne relictis Muſa procax iocis
Cææ retractes munera næniæ. Virgil. 1. Georg.
-cui pinguia Cææ
Tercentum niuei tondent iumenta iuuenci.
Céadus, vir Thrax, ex his qui Troianis auxilia miſerunt. Homer. lib. 2.
Cebes, Thebanus philoſophus, ſcripſit dialogos tres, qui inſcribuntur, Pinax, Septima, Phrinicus. Diog. Laertius lib. 2.
Cebrénia, regiuncula eſt Troadis, cum oppido eiuſdem nominis, non procul à Scepſi. Plinius lib. 5. cap. 30. Dicta Cebrenia vel ab amne Cebrene (vt ex ſententia Herodiani refert Stephanus) vel (vt alii malunt) à Cebrione Priami notho: quanquam Straboni magis placet, Cebrionem potius à Cebrenia regione, aut certè à Cebrene vrbe nomen accepiſſe. Hinc Cebrenis, huius Cebrenidis, fœmi. patronymicum. Ouid. 11. Metamorph.
Aſpicit Heſperien patria Cebrenida ripa.
Statius in Syl.
-viduæ Cebrenidos arida luctu
Flumina.
Cebrênus & Cebrenius, Gentile. Auſonius,
Sic qui venalis tam longa ætate Cebrenus
Non habet emptorem, ſit tibi pro pretio.
Sunt & Cebrenii in Thracia. Strabo, Eſt fluuius quidam Ariſbris in Thracia, prope quem Cebrenii Thraces habitant. Multa enim apud Troes & Thraces eiſdem nominibus appellantur, &c.
Cébrica, Cherroneſus nominatur apud Stephanū in mētione Saxonum: fortè Cimbrica legendū.
Cebriónes, Priami nothus à Patroclo ſaxo ictus, interiit. Iliad. ω.
Κεβριόνην νόθον υἱὸν Ἀγακλῆος Πριάμοιο. id eſt, Cebrionem propria haud Priamo de cōiuge natum.
Cecárphus, Vide CERCAPHVS.
Cecîna, fluuius ad Volaterras, authore Pomponio lib 2. & Plinio lib. 3. cap. 5.
A. Cecínna, Volaterranus equeſtris ordinis, Quadrigariorū magiſter, Pompeianarum partium tempore belli ciuilis, hirundines paruas è nidis Romæ cōprehenſas nutriebat, quas poſtea nuntias belli mittebat amicis, vti Plinius refert. Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defenſus ab eo in quadā hæreditatis cauſa. Extant & inter eos epiſtolæ cōſcriptæ. Scripſit & librum de procurādis fulguribus, quem Seneca ſe fatetur imitari, dicitque eum virum facundū, niſi à Ciceronis rebus primò neceſſiſſet. Cecínna alius, Octauii Cæſaris ſcriba legitur in Epiſtolis ad Atticum.
Cecínna alius, vir conſularis, ob coniurationis

ſuſpicionẽ à Tito imperatore ad cœnam vocatus, ac per proditionem interfectus. Tranquil. in Tito.

Cecínna, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus, ad Bebriacum cum Othonianis congreſſus feliciter dimicauit. Tacit. lib. 8.

Cecrops, primus Athenienſium rex, qui annis quinquaginta regnauit. Hic Athenas inſtauravit. Euſebius in Chronicis, Biformem prodidere, quia primus marem & fœminam matrimonio iũxit. Iuſtinus lib. 2. Euſeb. in præfatione Chronicorum, Iſte eſt Cecrops Diphyes indigena, ſub quo primùm in arce oliua orta eſt, & Athenienſium vrbs ex Mineruæ appellatione ſortita nomen. Hic primus omnium Iouem appellauit, ſimulacra reperit, (ſcilicet in Græcia) aram ſtatuit, victimas immolauit, nequaquam iſtiuſmodi rebus vſquã antea viſis apud Græcos. Dicebatur autem Cecrops Diphyes, id eſt, duabus naturis, ſiue ob longitudinem corporis, ſiue idcirco quòd cùm eſſet Ægyptius, vtramque linguam ſciebat, Græcã & Ægyptiacã.

Cecrops, 11. Athenienſium rex v 11. regnauit annis x L.

Cecrópia, oppidum à Cecrope conditore: nũc arx Athenis. Plin. lib. 7. cap. 56.

Cecrópius, a, um, poſſeſſiuum. Virg. lib. 4. Georg. Cecropias innatus apes amor vrget habendi. Apud Stephanum Cecropia regio, & Cecropis tribus à Cecrope denominantur: item Cecropius, Cecropites.

Cécropis, regio Thraciæ, & vicus Theſſalonicæ. Steph.

Cécropis, idis, patronymicum fœmininum.

Cecrópidæ, Athenienſes dicti. Ouid. 7. Metamor. Phocus in interius ſpatiũ, pulchróſque receſſus Cecropidas duxit.

Cecryphálea, promontorium, ſeu inſula Peloponeſi, vbi Athenienſes ab Æginetis prælio ſuperati fuerunt. Steph.

Cedar, Filius Iſmahelis. gene. 25.

Cedar, Arabiæ regio, Hieronymo in Agarenorũ, id eſt Saracenorum ſolitudine, à Cedar filio Iſmahelis. 1. para. 1. gen. 25. ita cognominata.

Cedar, quibuſdam ciuitas, quæ Ioſepho Camala vocatur.

Cedes, vrbs in tribu Iudæ. ioſue 15.

Cedes, vrbs Galilææ in montanis Nephthali, ioſ. 10. deputata fugitiuis, qui neſcii, homicidium perpetrauerant, ioſue 20. Leuitis quoque attributa, ioſue 21. 1. paralip. 6.

Cedímoth, oppidũ in poſſeſſione tribus Ruben, ioſue 13. quod ſolitudo Cademoth in deuter. 2. dicitur.

Cedítiæ tabernæ, non à cædendo dictæ, ſed à domini nomine, qui Ceditius vocabatur.

Cedma, Filius Iſmahelis. gene. 25.

Cedmiel, nomen viri. 2. eſdr. 3.

Cedmonæi, populi. gene. 15.

Cedras, oppidum Cariæ, à quo Cedriatæ & Cedrei. Melius Cedreæ, vt ſequitur.

Cédreæ, vrbs Cariæ. Hinc Cedræus, Cedreates, Cedreaticus. Steph.

Cedron, vallis & fluuius inter Hieroſolymam & montem oliuarum. 4. reg. 23. 2. reg. 15. iohan. 18.

Cedrópolis, oppidum in Caria.

Cedros, inſula eſt in Germaniæ littoribus, cedri genere ſyluoſa, inde electrum in petras defluere dicitur. Perottus.

Cedróſi, populi prope mare rubrum. Steph.

Ceelatha, locus ad quem venerũt filii Iſrael, profecti de Reſſa. nume. 33.

Ceila, ciuitas in tribu Iuda. ioſue 15. 1. reg. 22. 1 para. 4. 2. eſdr. 3.

Ceiónius Baſſus, cos. collega Valerii Aureliani Auguſt. Sueuos & Sarmatas vicit.

Ceiónius, Iulianus Camœnius cos. collega Anicii Paulini.

Celadiónius, Alexandrinus Epiſcopus, anno ſalutis 157.

Céladon, vnus ex iis, qui vnà cum Phineo in aula Cephei regis Æthiopum, Perſeo vim inferre conati, ab eo ſunt occiſi. Ouidius 5. Metamor. Occidit & Celadon Mẽdeſius, occidit Aſtreus.

Céladon, amnis in Alpheum influens: apud Strabonem lib. Geographiæ 8.

Celadóne, vrbs Locridis: Gentile, Celadonæus. Steph.

Celadúſa, inſula parua maris Adriatici, proxima Ortygiæ, quam alii Artemicen vocãt. Pomponius Mela lib. 1. & lib. 4. cap. 16.

Celæna, locus Cãpaniæ Iunoni ſacer. Virgil. li. 7, Quíq; rufas Batuliq; tenent, atq; arua Celænæ. Aliàs Celennæ legitur apud Virgilium per duplex nn. Hanc Stephanus Apameam poſtea dictam ſcribit. Gentile, Celenæus, a, um.

Celænæ, inquit Liuius libro 8. belli Macedonici, vrbs, caput quondam Phrygiæ in colle ſita. Lucanus,

Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.

Celænæ, Straboni tumulus eſt Aſiæ propriè dictæ, Apamiæ imminens, oppidum habens eiuſdem nominis, ex quo Antiochus Soter incolas in Apamiam tranſtulit. Hoc in loco Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victúmque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in fluuium ſui nominis fuiſſe cõmutatum. Cui fabulæ occaſionem creditur præbuiſſe ſubiectus Celænis lacus, calamos ferens tibiarum linguis aptiſſimos. Meminit huius collis Ouidius 4. Faſtorum,

Inter, ait, viridem Cybelon, altáſque Celænas

Amnis it inſana nomine Gallus aqua.

Celæno, vna ex Pleiadibus Atlantis & Pleiones Nymphæ filia, cũ qua Iupiter concubuit. Ouid. Et te formoſa Celæno.
Maiam & Electram, Taygetámque Ioui ſcilicet concubuiſſe ferunt. Vide infrà de Pleiadibus.

Celæno, vna Harpyiarũ, Neptuni & Terræ filia, ſoror Ocypetes & Aellûs, quarum formam, & vbi habitent, deſcribit Virgilius lib. 3. Æneid.
-Strophades ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno, qua dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ, &c.
Ab obſcuritate nomen habent. Nam κελαινὸς Græcis niger eſt. Vide infrà de Harpyiis.

Celæthra, vrbs Bœotiæ prope Arnen, à Celæthro quodam. Steph.

Celai, Nomen viri. nehem. 12.

Celaia, Nomen viri. 1. eſdr. 10.

Celégeri, Mœſiæ, quæ Pannoniæ iungitur, populi. Plin. lib. 4. cap. 26. in deſcriptione Mœſiæ.

Celéia, Noricorum oppidum. Plin. lib. 4. cap. 24. in Noricorum deſcriptione. Vulgò *Cilia*.

Celéndræ, ſiue Celendris, Samiorum colonia in Cilicia. Pomp. lib. 1. portũ habens eiuſdem nominis, ad Selinuntis fluuii oſtium. Luc. lib. 8,
-ſequitur pars magna Senatus
Ad profugũ collecta ducẽ, paruiſque Celẽdris:
Quo portu mittítque rates, recipítque Selinus.

Celer, cos. collega Venutii iunioris, anno ab vrbe 1262.

Celerini, populi Citerioris Hiſpaniæ ſupra Braccaras & Gronios. Plin. lib. 3. Quorum agrum Auo fluuius abluit, vt indicat Ptolemæus.

Celeſtînus XLI. Romanorum epiſcopus, regnauit annis IX. anno ſalutis 426.

Celeſtînus II. 166. pontifex, regnauit mẽſibus V. diebus XIIII. anno ſalutis 1143.

Celeſtînus III. Romanorum epiſcopus 176. regnauit annis VI. mẽſibus VIII. anno ſal. 1191.

Celeſtînus IIII. pontifex 180. regnauit diebus XVIII. anno ſalutis 1241.

Celeſtînus V. pontifex 193. regnauit mẽſibus VI. magiſtratu hic ſe abdicauit, anno ſalutis 1294.

Celeſtînus, hæreticus, quo adiutore Pelagius dogma ſuum cõtra CHRISTI gratiam effudit, anno ſalutis 414.

Célethi, populi Theſprotiæ vicini Theſſaliæ. Step.

Celita, Nomen viri. 2. eſdr. 8.

Célius, Thuſcorum imperator, anno ante vrbem conditam 1397.

Cella, Rharſath, Vide ISTVS.

Celſénſes, populi Citerioris Hiſpaniæ. Plin. lib. 3. cap. 3.

Celſus, plagiarius, carmine Horatii notiſſimus:
Quid mihi Celſus agit monitus, multúmque monendus,
Priuatas vt quærat opes, & tangere vitet
Scipta Palatinus quæcũque recepit Apollo. &c.

Celſus, vir doctiſſimus Alexandri Aug. à cõſiliis, anno ſalutis 225.

Cornélius Celſus, cuius de medicina libros habemus. Huius meminit Quintilianus.

Celtæ, populi Galliæ Comatæ, inter Garumnam & Sequanã fluuios: ita dicti à Celto Polyphemi filio. Appian. Horum regio Celtica dicitur. Plinius lib. 4. cap 17, Gallia (inquit) Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta. A Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnã, Celtica, eadémque Lugdunenſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta.

Celtíaca, oppidum Hiſpaniæ conuentus Hiſpalenſis, vt ſcribit Plinius lib. 3. cap. 1.

Celtiberi, Hiſpaniæ populi ad Iberum fluuium. Strabo lib. 3. Plin. lib. 3. cap. 3. & lib. 4. cap. 17.

Celtibéria, ea eſt Hiſpaniæ regio, quam incolunt Celtiberi. Plin. lib. 4. cap. 22.

Céltici, Hiſpaniæ populi, à Celtis oriundi. Sil.

Céltícum, Hiſpaniæ promontorium, quod finem terræ hodie vulgus peregrinorum cognominat. Vadianus Pomponii interpres. Eſt etiam Celticus adiectiuum: vt Viciæ Celticæ. Plin.

Cemenéleũ, ciuitas in Alpibus littoreis. Ptolem.

Cémenos, Græci eos montes vocant, quos noſtri Gebenna, longè ab Alpibus ſummotos, vbi à Cemeno Alpium monte Varus amnis in Narbonenſem verſus delabitur. Vide CEMELLEO.

Cemélleo, oppidum Liguriæ in Alpibus ſitum. Dicitur & Cemellio, quod Ptolemæus Cemeliõ vocat, quaſi à Cemeno monte videri poſſet appellatum.

Ceméneus, Vide CEMENOS.

Céncbreæ, Peloponneſi oppidum prope Corinthum in Iſthmo ipſo iuxta fanum, quem Strabo ob id Iſthmum appellat. Stephanus Κεγχρέων. Pomponius lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 4, & 5. Idem locus aliàs Cenchris. Hieronymus. Corintho vicinus, imò portus ipſius Corinthi. Plin. lib. 4. Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc, anguſtiarum termini.

Κεγχρέαι Stephano, vrbs Troadis, in qua commoratus eſt Homerus, vt de rebus Troianis certior fieret. Secunda, vrbs & nauale eſt Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates.

Cenchreis, Portus Corinthiorum, ab vrbe ſtadia ad LXX. remotus. Strabo lib. 8. rom. 16.

Cénchrius, Ioniæ amnis, ad Epheſũ Cayſtro proximus, per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lotam ex partu: accolæ aditum olim quo peperiſſet, ipſámque oliuam, ſub qua partu liberata quie-

uiſſet, monſtrare ſoliti fuerunt. Tacitus libro tertio, vbi de horum legationibus ad Senatum miſſis: Primùm (inquit) omnium Epheſii adiêre memorantes, non vt vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delo genitos eſſe apud ſe Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, vbi Latonam partu grauidam, & oleæ, quæ tum etiam maneat, adniſam, edidiſſe numina, deorúmque monitu ſacratum nemus.

Cencres, Ægypti rex, victus Hebræorum magia periit in mari rubro. Beroſ lib. 5.

Cendebæus, Nomen ducis 1. machab. 15.

Cenéia, dicta eſt Atalanta, Cenei filia. Vide CENEVS & CAENEVS.

Cenereth, vrbs in tribu Nephthali, ioſ. 19. Eſt & ad orientem Iudææ mare, num. 34. deut. 3. ioſ. 13. Aliàs mare Tiberiadis, & lacus Genezarethicus, ſeu Galilææ dicitur, XL ſtadiis in latitudine diffunditur, centúmque in longitudine extenditur, ioſeph. lib. 3 bel. Iudaici, cap. 18. per hunc medium Iordanis Iudææ amnis profluit. Porrò Ptolemæus cur ex hoc duos faciat nõ video.

Ceneroth, vrbs iuxta lacum Genezareth, ioſue 11, 12: quam Herodes magnificis ornauit ædificiis, atque in honorem Tiberii Cæſaris, Tiberiadem nominauit: à qua & lacus & regio circumiacés nomen inuenerunt. Ioſephus lib. 18 cap. 4 antiquitat Ben-adad Syriæ rex hanc cepit. 3. reg. 15.

Ceneſirîtis, lacus iuxta Tiberiadem. Steph.

Céneum, promontorii Euboeæ, à quo Iupiter Cenæus appellatus eſt, quòd ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Œchaliæ expugnatione rediés, in eodẽ loco aram parẽti cõſtruxit. Ouid.

Victor ab Œchalia Cenæo ſacra parabat
Vota Ioui, &c.

Céneus, Theſſalus, Lapitha, quum multis interfuiſſet prælíis, nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum prouerbium, Inuulnerabilis vt Ceneus. Neſtor apud Ouidium lib. 12,

-veſtro fuit vnicus æuo
Contemptor ferri, nullóque forabilis ictu
Cycnus: at ipſe olim patientem vulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
Cenea Perrhæbum qui factis inclytus Othryn
Incoluit. Fuerat hic ex fœmina mutatus in virum, vt idem refert Ouidius eodem loco.

Cenez, Filius Eliphaz, filii Eſau ex Ada vxore, geneſis 36. Ciuitas principũ Idumæorum, gen. 36.

Cenezæi populi. gen. 15.

Ceni, Regio Philiſthinorum. 1. reg. 27.

Cénina, vrbs vicina Romæ, à Cenite cõditore. Feſtus. Pomponius lib. 3. Ceninẽſes ſunt eiuſdem inhabitatores.

Cénites, viri proprium, qui Ceninam vrbem condidit. Feſtus.

Cenománi, Galliæ Celticæ ſiue Lugdunenſis populi, vulgò notiſſimi. Plin. lib. 4 cap. 18. Fuerũt & Cenomanni, Italiæ populi, in quorum agro Cremona fuit & Brixia. Plin. lib. 3 cap. 19.

Cenſum, Euboeæ promontorium in Septentrionem directum.

Centaúri, Theſſaliæ populi, ſecus Pelion mõtem habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt, vt à vicinis populis primùm cõſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. De horum origine ſic fabulantur poetæ: Ixionem à Ioue deorum immortalium menſæ adhibitum, Iunonis amore captum fuiſſe, eámque de ſtupro interpellaſſe. Quod cùm illa viro ſuo indicaſſet, Iouem Ixioni nubem ſubieciſſe in vxoris imaginem trãſformatam, eámque Ixionem pro Iunone compreſſiſſe, & ex ea Centauros generaſſe: qui inde Nubigenæ dicti ſunt. Cui fabulæ anſam præbuiſſe videtur, caſtellum nomine νεφέλη, Centaurorum ſedes: νεφέλη enim Latinè nubem ſonat. Hi cùm in nuptiis Pirithoi vino madentes ſponſam rapere conarentur, à Theſeo & Lapithis partim cæſi, partim in fugam acti ſunt. Iidem & Hippocentauri dicti ſunt, quòd equis inſidentes, boues œſtris agitatas, ſtimulis ad tecta reuocarẽt. Eſt enim κεντεῖν ſtimulare & pungere. Centaurorum, qui à poetis maximè celebrantur, nomina ſunt hæc: Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Lucanus,

Hoſpes & Alcidæ magni Phole.

Virgil. 2. Georg. -ille furentes
Centauros leto domuit. Eos ab Hercule victos interfectóſque oſtendit Diodorus.

Centaûrus, fluuius, qui prius Euenus dicebatur, poſt Neſſi Centauri mortem ab Hercule interfecti, à poetis Centaurus vocitatus eſt.

Centaûrus, nauis nomen apud Virgilium 5. Æn. inde impoſitũ, quòd Cẽtauri habuerit inſigne: Centaúro (inquit) inuehitur magna.

Centêna, Vide MERVLA.

Centînum, vrbs Vmbrorum, in Italia, Ptolemæo, hodie Sentinum.

Centrónes, populi inter Alpinas gentes. Plinius lib 3. cap. 20.

Centumperánea, inſula in agro Sentinatum, Nicolai Perotti patria.

Centúripe, ager Siciliæ, à quo Centuripinũ crocũ.

Centuripíni, Siciliæ populi, Latinæ conditionis. Plin. lib. 3. cap. 8. Et Centuripinum, eorum oppidum. Pomp. lib. 2.

Cephalatomi, Colchidæ regionis populi. Plin. lib. 6. cap. 5.

Cephaléne, Cephalenia, inſula Ionii maris à Ce-

phalo Amphitryonis ſocio: vel à Cephalo Deionei filio dicta. Pomponius lib.2. Plinius tradit eam quondam dictam fuiſſe Melænam lib. 4. cap.12. De hac Strabo lib.10, Non dubitauere plerique Cephaleniam eandem & Dulychium appellare & Taphium. Alii Taphios & Cephalenios eoſdem dixere Teleboas, & aduerſus illos Amphitryonem exercitum ductaſſe aſſumpto ſocio Deionei filio, Cephalo ex Athenis profugo: Inſula deinde Amphitryonem potitū eam Cephalo tradidiſſe, ab eóque nomen habuiſſe inſulam. Hinc populi Cephaleneſ, qui Vlyſſem ad bellum Troianum ſequuti ſunt, vt eſt videre apud Homerum in Catalogo nauiū:

Αὐτὰρ Ὀδυσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib.16,

Saxa Cephalenū, & ſcopuloſis Neriton aruis.

Stephanus in Cranio, quatuor Cephaleniæ vrbes eſſe ſcribit, à Cephali filiis nominatas, quarum vna ſit Cranium.

Cephalœdis, Siciliæ fluuius. Plin.lib.3.cap.8. Hodie Cephalodum.

Céphalus, Eionis filius, qui Procrin Erechthei vel Hyphili, Athenienſium regis filiam vxorem duxit. Huius amore capta Aurora cùm iuuenē vxoris amantiſſimū nulla ratione ad ſui amorem poſſet inflectere, vi eum dicitur rapuiſſe. Verùm cùm ne ſic quidē conſtantiā eius poſſet labefactare, ad vxorē eum remiſit, in negotiatoris ſimilitudinem tranſformatum: cuius erga ſe fidē cùm explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam eius ſolicitauit: cúmque illa pretii magnitudine iam ſuccūberet, Cephalus recepta priſtina forma perfidiam ei exprobrauit. Quod Procris cùm inficias ire nō poſſet, pudore impulſa, relicto viro, in ſyluas ſeſe, locáque deſerta contulit. Tandem tamen viro recōciliata, iaculum ei ineuitabile, & canē Lælapa nomine dedit, quem à Minoe dono acceperat. Iis itaque muneribus inſtructus Cephalus, ſyluis ſeſe aſſiduē oblectabat, relictóque ante lucē vxoris thalamo, venatione ſeſe exercebat. Quamobrē verita Procris (vt eſt res plena ſuſpicionis amor) ne Nymphæ cuiuſpiam amore teneretur, clàm eum in ſyluas eſt ſubſecuta, & vt in furto virum deprehenderet, inter fruteta ſeſe occultauit. Cùm itaque Cephalus, æſtu laboréque fatigatus, ad virgulta ſe recepiſſet, & ſub arbore quadam recumbens, auram, vt ſe reficeret, ex more inuocaret, Procris ſuſpicata iam pellicem affuturam, quò rem omnē melius cognoſceret, ſeſe erigens virgulta commouit. Qua re animaduerſa Cephalus feram ratus, iaculum ſuum emiſit, vxorémque chariſſimam ineuitabili ictu interfecit. Ouidius lib. 7. Metamor. ſed paulò aliter Hyginus Fab. poet. cap.189. Neque tamen deſunt, qui à Ioue in lapidem conuerſum tradant.

Céphalus, Athenienſis orator, qui primus proœmia & epilogos induxit. Suidas. Huius Cephali Æſchines & Demoſthenes in orationibus aduerſariis meminerunt.

Céphalus quidam Amphitryonis ſocius. Vide CEPHALENE.

Cephas, ſic dictus fuit Simon Petrus, frater Andreæ. iohan.1.1.corint.15.

Cephénes, Aſiæ maioris populi, qui poſtea à Perſeo Iouis & Danaes filio Perſæ ſunt appellati. Herod.lib.7. Ouid.5. Metamor.

Dúmque ea Cephenū medio Danaeius heros
Agmine commemorat.

Céphesis, Vide TELPHVSSA.

Cepheus, Æthiopū rex, Andromedæ pater, quam Perſeus periculo liberatam, vxorem duxit. Ouidius 5. Metamor.

Auxiliúmque domus, ſeruatorémque fatentur
Caſſiope, Cepheúſque pater. Hic poſtea generi meritis cum vxore & filia in cælum tranſlatus eſt, & à tergo minoris Vrſæ conſtitutus, circulóque Arctico ita incluſus, vt præter caput & humeros eius nihil occidere videatur. Hinc Cepheus, a, um. Ouid. 4. Metamor.

Æthiopum populos, Cepheáque cōſpicit arua.

Cephira, Nomen viri, 1. eſdr. 2. Eſt & nomen vrbis, 2. eſdr. 7. Eadem & Caphara & Caphira dicitur.

Cephis, ſtatuarius nobilis. Plin.lib.34.cap.8.

Cephiſia, Attica regio. nam Cecrops, Athenarum conditor, omnem eius regionis multitudinem in XII vrbeis digeſſit. Sed Theſeus poſtea has omneis in vnam Athenienſium ciuitatem congregauit. Dicta Cephiſia à Cephiſo amne.

Cephiſia, Atticæ regionis fons. Plin.lib.6.cap.7.

Cephiſiodōrus, ſtatuarius, Praxitelis filius.

Cephiſiodōrus, inſignis pictor. Plin.lib.35.cap.9.

Cephiſis, lacus iuxta Atlanticum mare, quē Mauri electrum vocant, quòd ſole calefactum, electrum è limo dare videatur. Plin.lib.37.cap.2.

Cephiſodōrus, Athenienſis Tragicus, antiquæ tragœdiæ ſcriptor. Suidas.

Cephiſódotus, ſtatuarius. Plin.lib.34.

Cephiſódotus, Atheniēſium dux, qui rei malè geſtæ damnatus, in obſidione Alopecōneſi, quinque talentis mulctatus eſt. Suidas.

Cephiſſus, fluuius Bœotiæ, qui in Trinemiis naſcens, & præter Larymnam in Atticum agrū influens, tādem per crura murorum in Piræum perductus, in Phalericum ſinum ſe exonerat. Strabo lib.9. Luc.lib.3.

Bœoti coiēre duces, quos impiger ambit
Fatidica Cephiſſus aqua, &c.

Vbi Cephiſſi aquas fatidicas dicit, propter Themidis oraculum, fluuio huic vicinum, à quo

Deucalioni & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt, qua genus humanũ poſſet reparari. Plin. lib. 4. cap. 3. Cephiſidæ vndæ, & Cephiſia ora. Ouid.

Cépio, Romanus ciuis, qui cũ Druſo inimicitias exercuit, vnde origo ſocialis belli & exitia rerum. Valer. Max.

Cépio Seruilius, conſul Romanus, Hiſpaniam, duce Viriato, rebellantem pacauit. Proconſul, capta Toloſa, in terra Gallia è templo aurum ſuſtulit. Vnde & ipſe, & quicũque ex ea direptione aurum attigiſſent, miſero cruciabilíque exitu perierunt. Nã poſtea conſul cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruentes miſſus, apud Rhodanũ victus, profligatúſque eſt. Iuſſu populi Rom. eius bona publicata, cíque imperium primò poſt Tarquinium abrogatum, ipſe in publicis vinculis extinctus, inde tractus diſcerptúſque ad ſcalas Gemonias. Liu. lib. 67. Alii hũc in exilio periiſſe dicunt: is antea de Cilicibus triumpharat. Valer. Max.

Cepœ, oppidum Boſphori Cimmerici. Plin. lib. 6. cap. 6.

Cerámbycas, fluuius: & inſulani, Cerambycæ, Vide HELIXOEA.

Cerámicus, Cariæ ſinus nõ longè ab Halicarnaſſo nobiliſſima vrbe. Pomponius lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 29.

Cerámici, inquit Suidas, Athenis loci duo erant, vnus in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quo qui in bello cecidiſſent, publico ſumptu ſepeliebantur, funebríque oratione ornabãtur. Superior fuit locus & certa cõſtitutáque ſedes meretricibus. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præalt⁹. Suidas. Eraſm. in Prouer. Lampadem tibi curſu trado. Latinè tegularius aut figularius dicitur.

Ceráſtæ, inſulæ in latere Arabiæ prope Syenem, quæ in fine eſt Æthiopiæ. Plin. lib. 5. cap. 9.

Ceráſtis, dicta eſt Cyprus, quoniam homines Ceraſtas, cornibus inſignes, olim eã tenuiſſe quidam ſcribunt. Alii, quòd procurrentibus promõtoriis velut infeſtis cornibus aſſurgat. Plin. lib. 5. cap. 31.

Cerãſus, ſuntis, & Ceraſunta, ſeu Ceraſuntia, vrbs in Ponto. Hieronymus ad Marcellum, Accepimus & caniſtrum ceraſis refertum talibus, & tã virginali verecundia rubentibus, vt ea nunc à Lucullo delata exiſtimarẽ: ſiquidem hoc genus pomi, Põto & Armenia ſubiugatis, de Ceraſunte primus Romam pertulit: vnde de patria arbor nomen accepit. Pompon. Raræ vrbes, Ceraſunta & Trapezus maximè illuſtres. Alii dicunt Themiſcyræ regionis in Cappadocia, vrbem eſſe. Meminit Plinius li. 16. & Ammianus.

Cerãtus, fluuius Cretæ, Gnoſſum vrbem præterlabens: quæ ab illo aliquando Ceratus vocata fuit. Strabo lib. 10. Hinc Ceratæus, a, um. Virgil. in Ciri,

Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.

Ceraũnia, ſiue Ceraunii montes, in finibus Epiri, in mare vſque extenſi, vbi Ionium mare ab Adriatico ſeparatur: ita dicti à fulminibus, quibus ſæpe impetuntur. Ouid 2. de Põto. Eleg. 6,

Cùm poteram recto tranſire Ceraunia velo,
Vt fera vitarem ſaxa, monendus eram.

Lucanus lib. 5, -oræque malignos
Ambraciæ portus, ſcopuloſa Ceraunia nautæ
Summa timent.

Pro iiſdẽ etiam Acroceraunia, vel Acroceraunios montes dicimus. Horat. lib. 1. Carm. Ode 3,

Qui vidit mare turgidum, &
Infames ſcopulos Acroceraunia.

Plinius in Proœmio libri 4, Tertius Europæ ſinus Acroceraunijs incipit montibus.

Ceraũnii mõtes in Aſia, in Caſpium pelagus obuerſi. Pomp. lib. 1, Quin & Taurus mõs in vniuerſũ Ceraunius appellatus fuit. Plin. li. 5. ca. 27.

Ceraũnus, amnis clarus Cappadociæ. Plin. lib. 6.

Ceraũnus, cognomen cuiuſdam Ptolomæi, quo nomine etiam ſignificatur fulmen.

Ceraũnius, Iupiter dictus, quòd fulgur emittat.

Cérbalus, Apuliæ amnis. Plin. lib. 3. cap. 11.

Cérberus, à Poetis fingitur canis triceps, inferorũ cuſtos: quem ab Hercule catena ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virgil. 6. Æneidos,

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Perſonat, aduerſo recubans immanis in antro.

Mythologici terram interpretantur: dictúmque volunt Cerberum, quaſi κρεοβόρον, hoc eſt, carniuorum. Terræ enim propriũ eſt, cadauera conſumere, & ad primam ſuam originem reuocare, hoc eſt, in humum conuertere.

Cércaphus, filius Poleadæ. Stephanus in Camiro. à quo Rhodiæ mulieres Cercaphides. Meminit eius etiam in Lindo.

Cercáſorũ, oppidũ in Ægypto, iuxta quod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & Canobum. Herodotus lib. 2.

Cercẽis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia: ita dicta à texendo. Cercis enim radium textorium ſignificat.

Cercétæ, populi minoris Armeniæ. Plinius. Pomponio vocãtur Cercetij, lib. 1. Cercetæ, apud Nicolaum de moribus gentium.

Cercéti, montes Theſſaliæ. Plin. lib. 4. cap. 8.

Cercídas, optimus legiſlator Megalopolites fuit. Steph.

Cércina, inſula maris Mediterranei, cũ vrbe eiuſdem nominis, ex aduerſo Africæ ad promõtoriũ minoris Syrtis ſita. Pomp. & Plin. li. 5. cap. 7.

Cercinîtis, perparua inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponte iungitur. Plin. lib. 5. in

deſcriptione inſularum : quæ ſunt ex aduerſo Africæ.

Cércion,rex Theſſaliæ,qui filiam habuit Alopen, à qua ciuitatem cognominauit.

Cercítam,Pauſanias Grammaticus ait vocari temonis genus,à populis inuentoribus, qui Cercitæ appellabantur in terra India.

Cércius,ventus,vt vult Cato.

Cercópes,populi Pithecuſæ inſulæ,qui cùm nullo flagitii genere abſtinerent,à Ioue in ſimias mutati ſunt.Ouidius 14.Metamorph.

Quippe deûm genitor fraudem,& periuria quondam
Cercopum exoſus,gentiſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutauit,vt iidem
Diſſimiles homini poſſent,ſimiléſque videri.

Cercúſium,oppidum à Diocletiano ampliatum, mœnibus & turribus inexpugnabilibus munitum.Pompon.Lætus.

Cércyon,latro inſignis apud Eleuſinen Atticæ ciuitatem,tanto corporis robore, vt validiſſimas arbores incuruare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat.Filiam habuit nomine Alopen,quæ à Neptuno vitiata Hippoochum peperit. Quod cùm nutricis indicio reſciuiſſet Cercyon,tam ægrè id tulit, vt puerum quidem in ſyluis,feris deuorandum obiecerit,filiam verò carceri incluſam fame enecarit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicii genere, quo ipſe in viatores conſueuerat ſæuire. Ouidius 7.Metamorph.

Cercyonis letum vidit Cerealis Eleuſis.

Cerdanítæ,populi felicis Arabiæ.Steph.

Cerdon,I I I.Alexandrinæ eccleſiæ epiſcopus,anno ſalutis 99.

Cerdo ſiue Cerdon,hæreticus, qui duos deos poſuit,alterum bonum,alterum ſæuum, CHRISTVM verum hominem, & verè paſſum negauit. Euſeb.lib.4.cap.11. Tertul.& Auguſt. de hæret.

Cerdónia , Italiæ vrbs ſita in via, quæ Roma in Græciam ducit.Strabo lib.6.

Cérdrias,ciuitas à Lyſandro vi capta ac diruta. Xenoph.lib.2.anno ab vrbe 345.

Cere,oppidum Thuſciæ non longè à Tarquiniis. Vide CAERETE.

Cereália,orum,ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta,quæ Plinius lib.24.Theſmophoria vocat, à Cerere Teſmophora , hoc eſt , legum latrice. Plutarchus quoque Adonia vocat. Hæc autem feſta tanta religione celebrabãtur, vt feriæ pollutæ crederentur, ſiquis eo tempore cum vxore concubuiſſet. Præterea in ſacrificiis Cereris vinum non adhibebatur.Plautus in Aulul.Megadorũ Cereri nuptias eſſe facturum ait,quòd nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

Cereâlis,quæ alio nomine Ebura dicitur, Hiſpaniæ vrbs.Plin.lib.3.cap.1.

Cereâlis, conſul, collega Commodi, anno ab vrbe 858.

Cereâlis,conſul,collega Læti, anno ab vrbe 967. Thermas Romæ miri ædificii ædificauit. Nouercam Iuliam vxorem duxit.Caſſi.Spart.Oro. Eutrop.

Ceres,Saturni & Opis filia,frugum inuentrix, ex qua Iupiter Proſerpinam ſuſcepit: quam cùm poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres accenſis in Ætna monte tedis, filiam toto orbe, maximo labore perquiſiuit. Qua in peregrinatione cùm ad Eleuſium regem perueniſſet, filium eius Triptolemum alendũ ſuſcepit:cúmque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu diuino eum lacte alebat, noctu verò igne obruebat. Verùm cùm Eleuſius inſolitum filii incrementum admiraretur,nutricem ſibi obſeruandam putauit, clàm ſe abſcondens ea in parte domus,vbi illa puerum ad ignem fouere ſolebat. Cùm itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, ſubitò expaueſcens,clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres, nimiam hominis curioſitatem morte puniit. Puerum autem ſerendarum frugum rationem docuit:eundémque in alatorum draconũ vehiculum impoſuit, vt orbem peragrans, frugum vſum mortalibus communicaret. Poſtea Arethuſæ Nymphæ indicio certior facta, Proſerpinam apud inferos eſſe,Iouem adit, fratríſque iniurias cum eo expoſtulat : tandémque filiæ reditum ea conditione impetrat, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet. Verùm cum Aſcalaphi indicio palàm factum eſſet, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem , malum punicum decerpſiſſe, aliquótque inde grana deguſtaſſe,reditus ei in perpetuum fuit intercluſus. Quam rem ægerrimè ferẽs Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutauit. Tandem tamen Iupiter,vt ſororis dolorem mitigaret, Proſerpinæ permiſit, vt dimidia anni parte apud inferos cum viro,reliqua apud ſuperos eſſe poſſet.Poetæ aliquando Cererem accipiunt pro Luna, ſicut Liberum pro Sole.Virgil.1.Georg.

-vos ô clariſſima mundi
Lumina,labentem cælo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres.

Alii Cereris appellatione terram intelligi volunt:vnde & à Græcis γημήτηρ dicitur, quaſi γη-μήτηρ. Eſt enim terra, frugum omnium genitrix & altrix. Eadem & Theſmophoros dicta eſt,hoc eſt, legum latrix , quia antequam illa agriculturæ vſum docuiſſet, homines nulla lege viuebãt:poſtea verò Cereris beneficio, monſtrato vſu frugum, cœptum eſt de agrorum ſi-

nibus (qui antea nulli erant) diſceptari: quam primam volunt fuiſſe iuris & legum originem. Dicitur autē Ceres à creādo: & alma ab alendo, quia nos alit. Vel (vt Cicero libro de Natura deorum ſcribit) tanquam geres à gerendis frugibus, caſu prima litera immutata. Ponitur interdum Ceres pro ipſo pane, ſicut Liber pro vino. Terentius,

Sine Cerere & Baccho friget Venus.

Ceretáni, populi Hiſpaniæ. Plin⁹ & Strabo, apud quos generoſa vina naſcebantur, quæ Ceretana dicebantur.

Martialis,

Ceretana nepos ponat, Setina putabis.

Ceretáni, populi ex Cereto Vmbriæ inter Spoletam & Nurſiam oppido, qui totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificant. Vnde quidam de illis inquit, Nam illa videntur prodigaliter noſtris in Ceretanis accidiſſe, vt aliqua vitis apud te excederet vuarum numerum duorum millium. Vide CAERETVM.

Cerethi, populi qui & Philiſthiim, vt Lyra ait in libro differetiarum, ſiue nomen legionum aut bellatorum Dauid. 1.reg.30.2.reg.8, 15,20. 1.paralip.18.

Cerêtum, Vide CAERETVM.

Ceriâda, vicus Atticæ regionis in Hippothoontide tribu. Steph.

Cerínthus, oppidum in Eubœa inſula. Plin.lib.4. cap.12.

Cerínthus, hæreticus, cuius meminit Dionyſius, cùm de Ioannis reuelatione diſſereret, Cerinthus (inquit) affirmabat futurū regnū CHRISTI voluptarium, mores ſuos faſſus, quòd gulæ luxuriæque deditus eſſet. Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat. Euſeb.lib.3.

Cérites, populi, quos quum viciſſent Romani, ſtatuerunt vt nunquam leges conderent vel haberent. Acron in illud Horatii 1. Epiſt.6, Cerite cera digni. Prouerbialis ſententia. Id eſt, ſine lege & ſuffragio nullo, inquit Budæus.

Cérmalus, locus in vrbe Roma ſic nominatus. Feſtus.

Cérmorū, oppidū Macedoniæ. Plin.lib.4.cap.10.

Cerna vel Cerne, inſula Æthiopici maris. Plin. lib.6 cap.31.

Cernetáni, qui Mariani cognominantur, Italiæ populi prope Caſinum & Bouillas. Plin.lib.3. cap.5.

Cernêtum, oppidum Italiæ. Plin.

Ceros, Nomen viri. 1.eſd.2.

Cerréſtis, Vide CYRVS.

Cerretáni, Hiſpaniæ populi. Plin lib.3.

Cerſopléptes, Thracum rex, anno ab vrbe 410.

Ceruária, locus ad templū Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis. Pompon.lib.2.

Ceſêna, oppidum in octaua regione Italiæ. Plin. lib.3.cap.15. Vide CAESENNA.

Ceſénnius Pætus, à Parthis in Armenia obſeſſus, legionibus ſub iugum miſſis, Armeniam turpiter reliquit. Oroſ.lib.7.cap.7.

Ceſénnius Priſcus, Syriæ prætor, anno ſalutis 74.

Ceſil, ciuitas in tribu Iuda. ioſ.15.

Ceſion, ciuitas Leuitarūin tribu Iſſachar. ioſ.19.

Ceſónius Pætus, conſul, collega Petronii, anno ab vrbe 813.

Ceſpéria ſiue Caſperia, vrbs Sabinorum, ex qua Turnum auxilia habuiſſe contra Æneam, Maro author eſt libro ſeptimo,

Ceſperiámque colunt.

Céſſero, Narbonenſis Galliæ oppidum ad Carpentoracte. Plin.lib.3.cap.4.

Céſtius Florus, Iudææ procurator, anno ſal.64.

Céſtria, Epiri oppidum. Plin.lib.4. cap.1. & Ceſtrini, Ceſtriæ incolæ.

Ceſtrus, fluuius Pamphiliæ regionis. Strabo.

Cetes, Ægyptiorum rex, à Græcis Protheus nominatus.

Cethêgus, conſul, Cicerone teſte, cum P. Tuditano, bello Punico ſecūdo, de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto, M. Cornelius Cethegus, cuius eloquētiæ eſt author, & idoneus quidem, mea ſententia, Q. Ennius, præſertim cùm & ipſe eum audierit, & ſcribat de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ cauſa eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (vt opinor) annali,

Additur orator Cornelius ſuauiloquente
Ore Cethegus.

Cethêgus, qui in Catilinæ cōiuratione primas tulit. Cuius etiā ſæpe Cicero meminit Oratione in Catilinam tertia: Atque interea (inquit) ſtatim admonitu Allobrogum, C. Sulpitium fortem virum miſi, qui ex ædibus Cethegi, ſi quid telorum eſſet, efferret, ex quibus ille maximum ſicarum numerum, & gladiorū extulit. Iuuen. Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegum.

Cethim, Filiⁱ Iauan.gen.10. Ab hoc, Beroſus dicit Italos eſſe appellatos. Interpres noſter, Dani. 11. tranſtulit Romanos. Vide Italia & Romani. Sunt & Græcorum inſulani, Macedones. iſa.23. Cyprus quæ & Citium dicitur.

Cethlis, Nomen ciuitatis in tribu Iudæ. ioſ.15.

Cétii, populi inter Cilices & Pelaſgos. Strab.lib.13. Homerus in Odyſſea. Sic dictos putat Strabo à Cetio, fluuiolo quodam in eorum agro, cuius etiam meminit Plinius lib.5.cap.20.

Cétius, mons inter Noricum & Pannoniam. hodie *Kalemberg* vulgò dicitur.

Cetûra, Altera vxor Abrahæ. gen.25.

Ceus ſiue Cæus, vt quibuſdam placet, Titani &

Terræ filius,qui ob Latonam filiam à Ioue ſtupratam, aduerſus eum arma mouit, ſed iure ab Iniuria victo periit. Virgil. 4. Æneid.
Extremã (vt perhibent) Cæo, Enceladóq; ſororẽ Progenuit.

Ceus,vrbs. Vide BRYLLIVM.

Ceyx, Vide CAEYX.

C H

Chaa, inquit Strabo lib. 8, Peloponneſi vrbs Lepræo vicina,vbi Ephaſius campus iacet. Huius Chaæ cauſa bellum inter Arcades & Pylios cõflatum plerique aiunt.

Cháala,vicus Ægypti. Strabo lib. 16.

Chabaréni, populi circa Chalyben habitãtes, qui peregrinarum,quibus potiti fuerint, mammillas crudas edunt, & pueros deuorant. Stephan. ex Eudoxo.

Chabri,Nomen ciuitatis. iudith 8.

Chábria,vicus Ægypti prope Arabiã. Strab. li. 17.

Chábrias, Athenienſis philoſophus & imperator inclytus. Hic dicere ſolebat terribiliorem eſſe exercitum ceruorũ duce leone, quàm leonum duce ceruo. Eius Demoſthenes cùm ſæpe in orationibus meminit,tum in oratione ad Leptinem: pluribus res geſtas perſequitur,& in eius laudes digreditur.

Chabul,Nomen ciuitatum earum quas Salomon dedit Hiram regi Tyri in terra Galilææ. 3. reg. 9.

Chadiſia, vrbs Leucoſyrorũ. Themiſcyræ (inquit Hecatæus) campus eſt à Chadiſia ad Thermodoontem vſque. Menippus in Periplo duorũ Pótorum,Chadiſium vicum & fluuium nominat,ſtadiis centum quinquaginta à Lycaſto diſtantes: item ab Iri fluuio centum. Ciues, Chadiſii. Steph.

Chadramotitæ, populi iuxta Indicum, Perionis fluuii accolæ. Steph.

Chæreæ, (in gignendi caſu ſubaudiendum vrbs) in Ægypto eſt. Gentile Chæreotes.

Chæreas,Nomen viri. 2. mach. 10.

Chærémon, poeta comicus, & alter qui Hieroglyphica ſcripſit. Suidas.

Chærephon,Atheniẽſis philoſophus,Socratis auditor: huius nihil traditur ſcriptum. Ab hoc natum prouerbium, Nihil à Chærephonte differes. In macilentos & pallẽtes. apud Ariſtophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus,vt qui magno ſtudio philoſophiæ operam daret,& in literas incumberet. Suidas.

Chæris,Citharœdus ineptus. Ariſtophanes in Comœdia quæ inſcribitur, Acharnes. Suidas.

Chærónea,Bœotiæ vicus, Plutarchi patria, clade Athenienſium memorabilis. Plin. lib. 4. cap. 7. Stephano vrbs eſt in confinio Phocidis,à Chærone cõditore dicta, Apollinis & Therûs filio. Hellanicus ſcribit,Athenienſes poſt Orchomenios,Chæroneam quoque Orchomeniorum vrbem cepiſſe. Olim etiam Arne vocabatur, quo nomine Homerus vtitur. Hinc Chæronæus, & fœmininum Chæronis, poſſeſſiuum Chæronicus. Steph.

Chalæon,Bœotiæ portus,à quo VII. M. paſſuum introrſus liberum oppidum Delphi,ſub monte Parnaſſo, clariſſimi in terris oraculi Apollinis. Plin. lib. 4. cap. 3.

Chalæon,vrbs Locrorum: Gentile,Chalæus. Thucydides lib. 3. Steph.

Chalal,Nomen viri. 1. eſdr. 10.

Chalámbrii, qui à loco Libyæ ſic appellãtur. Heſichius.

Chálame, Ciuitas Perſidis, quæ nunc appellatur Æthiſiphon.

Chálánne,Ciuitas in qua regnauit Nemrod,gene. 10. quæ núc Seleucia à Seleuco rege, ſiue Teſiphon dicitur,amos 6.

Chalaſtra, vrbs Macedoniæ ad Thermeum ſinũ. Strabo lib. 7. à Chalaſtra proximo portu dicta, hinc Chalaſtricus, ca,cum, adiectiuũ: vt Chalaſtricum nitrũ. Plin. lib. 31. cap. 10. Hecatæo vrbs eſt Thraciæ. Ciuis, Chalaſtræus. Lycophron, Θεσπρωτὸς ἄμφω καὶ Χαλαστραῖος λεών.

Chalce, vrbs Lybiæ, aliàs Phœnicum, aliàs Lariſſæ. Thucydides lib. 6, Soluit in Chalcen, inde in Ammon. Theophraſtus eam Chalcion nominat, Theopõpus Chalcas pluraliter: Gentile,Chalcæus vel Chalcites. Steph.

Chalce,inſula cum oppido,circa Rhodium. Plin. lib. 5. cap. 31.

Chálcea,Libyæ vrbs Polyhiſtori,quem valde reprehendit Polybius,non ciuitatem eſſe ſcribẽs, ſed ærarias officinas. Chalcæa verò in Caria eſt: Gentile, Chalcæates. Steph.

Chalcedónia, ſiue Chalcédon, vrbs in Aſia iuxta Boſphorum Thracium, è regione Byzantii. Hanc Megarenſes cõdidere, Cæci appellati, qui nõ potius oppoſitum littus elegere, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hîc olim magna ſynodus celebrata eſt, quæ inter octo numerantur, quibus Romana eccleſia præcipuum impertitur honorem. nominata à Chalcido vicino fluuio.

Chalcênor, Vide IDALIVM.

Chalcerîtis,inſula in Ponto,alio nomine Aria appellata,Marti ſacra. Plin lib. 6. cap. 12.

Chalcêtis, ídis, inſula quædã, cuius meminit Menippus. Steph.

Chalcetórion, vrbs Cretæ: Ciuis, Chalcetoreus, vel Chalcetor. Steph.

Chálcia,inſula quam inter Cycladas Plinius enumerat lib. 4. cap. 12.

Chalcidéne,fertiliſſima regio. Plin. lib. 5.

Chalcídicus,Siciliæ mons.

Chalcídius, a,um, nomen gentile: etiam nomen philoſophi.

Chalcíope, Æetæ regis Colchorum filia, ſoror Medeæ, & vxor Phryxi. Flaccus lib.9. Argonaut. Ouid.in Epiſt.Helenæ ad Paridem,

Non erat Æetes,ad quem deſpecta rediret,
Non Ipſæa parens,Chalciopéque ſoror.

Chalcis, idis, Euboeæ vrbs præcipua, ab Aulide, Bœotiæ portu, exiguo Euripo diuiſa, vetus Athenienſium colonia: ita dicta (ſi Stephano credimus) à Chalcide filia Aſopi: aut certè, quòd æreariæ fabricæ ibi primùm fuerint repertæ.Lucanus lib.5,

Chalcidos Euboicæ vana ſpe capte parabas.

Olim etiã Stymphelus vocabatur,& Hypochalcis,quòd ſub Chalcide monte ſita ſit, nunc Halicarna. Inde Chalcideus, & mulier Chalcis,vt ipſa vrbs. Poſſeſſiuum Chalcidicus. Vocantur etiam Chalcideis in vico quodam Siciliæ, qui ex Euboea migrauerunt.

Chalcis,vrbs Corinthi.

Chalcis,vrbs Ætoliæ à qua fluit Achelaus.

Chalcis,vrbs Syriæ,à Monico Arabe condita, vnde Chalcidenus.

Chalcis, vrbs Scythiæ, vnde Chalcita, & regio Chalcitis.

Chalcis,in Meſapia Italiæ vrbs.

Chalcis, inſula cum vrbe eiuſdem nominis iuxta Leſbum,vnde Chalcideis.

Chalcis,locus profundus & cauus ad montem Atho.Steph.Vide HYPOCALCIS.

Chalcis,inſula iuxta Eurypum, quæ alio nomine Caryſtos(aliàs Cariſtos)appellatur. vnde Chalcidicus,a,um.Virgil.lib.6.Æneid.

Inſuetum per iter gelidas enauit ad Arctos,
Chalcidicáque leuis tandem ſuperaſtitit arce.

Chalcítæ,ciues Chalcidis vrbis Scythiæ,quorũ regio quoq; Chalcitis nominatur.Stephanus etiã in Chalcedone Menippũ ſcribit Chalcitidis inſulæ meminiſſe.Legẽdum videtur,Chalcitidis: aut licet aliter legatur, eandem tamen eſſe apparet.

Chalcîtis, inſula è regione Chalcedonis, ærifodinam habẽs.Ab Acrita(inquit Artemidorus)ſtadiis centum & decem diſtat Hyris promontoriũ, cui adiacet inſula Pityodes, & Chalcitis & Prota. Inde verò ad Chalciten vrbẽ ſtadia ſunt quadraginta.Gentile,Chalcites.Steph.

Chalcîtis,inſula contra fauces Rhyndaci fluuii in Aſia.Plin.lib.1.cap.vlt.

Chalcodónius,mons ſupra Pheras eſt.

Chalcol, Filius Maol. 3.reg.4.Filius item Zaræ filii Iudæ.1.para.2.

Chaldæa, Aſiæ maioris regio, Arabiæ cõtermina, plana, fontium indiga, in qua Babylon ciuitas magna.Chaldæos Arphaxat inſtituit,& à ſe Arphaxateos nominauit,vt inquit Ioſeph⁹. Chaldæi Aſſyriorum magi ex gentis vocabulo dicũtur,qui diuturna obſeruatione ſyderum, ſcientiam putãtur effeciſſe, qua prædici poſſet quid cuique euenturũ, & ex quo quiſque fato natus eſſet. Chaldæorum aſtronomicorũ multa ſunt genera. Nam quidam Orcheni dicuntur, quidam Borſipeni, & alii complures, qui perfecti ſunt.Hi Genethliaci quoque appellãtur,& Mathematici.Vide CHALYBES.

Chaldæi,(inquit Stephanus)Cephenes prius dicti ſunt, à Cepheo patre Andromedæ. Hellanicus ſcribit hanc gentem mortuo iam Cepheo, relicta ea regione,aliò in militiam abiiſſe: proinde regionẽ nom amplius Cepheniam dictam,nec incolas Cephones,ſed Chaldæos:regionem verò Chaldaicam,à Chaldæo rege,qui(Dicæarcho teſte) quartusdecimus à Nino fuit,& Babylone iuxta Euphratẽ condita,omnes Chaldæos in eã collegit. Alii probabilius dicũt Chaldæos circa Babylonem habitare, & oraculum apud ſe habere,vt Delphi apud Græcos.

Chaldæi, item populi ſunt prope Colchidem. Steph.

Chaldia,regio Armeniæ:Incolæ,Chaldi.Steph.

Chale,Ciuitas quam ædificauit Aſſur. gen.10.

Chaléſtra, vrbs Theſſaliæ littoralis, iuxta quam Axius fluuius in mare Ægæum deſcendit.

Chali,Ciuitas quæ terminus Aſſer eſt. ioſue 19.

Chalia, vrbs Bœotiæ vicina Hyriæ. Gentile,Chalius.Steph.

Chaliſia,vrbs Libyæ, & alia iuxta Põtum, vna Amazonum(fortè ſic dicta ab Amazone aliqua) cuius ciues Chaliſii.Steph.

Chalybes,Plinio,populi Põtovicini,ad Thermodoontem fluuium,Homero Alizones appellati. Strabo lib.12. Paphlagoniæ proximi, Straboni, ſuis tẽporibus Chaldæi dicti ſunt. Antè autem Halizonas dictos, vel Homero teſte in Catalogo,multis coniectura eſt. Quod quidẽ fieri potuiſſe,Barbarorũ nominum inconſtantia,idem Strabo docet:maximè enim variantur.Diuites hi ſunt,victúmq; ex argenti venis, & ferri metallis quærunt.Flaccus lib.Argonaut.4,

Non ita ſit metuenda tibi, ſæuiſſima quanquã
Gens Chalybũ,duris patiẽs cui cultus in aruis,
Et tonat adflicta ſemper domus ignea maſſa.

Hecatæus etiam Chalybos vocat. Dicitur etiã Chalybdicus eũ d, & regio Chalybdica. Steph.

Hi optimo ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant.Virgil.1.Georg.

India mittit ebur,molles ſua thura Sabæi:
At Chalybes nudi ferrum, viroſáque Pontus
Caſtorea,Eliadum palmas Epirus equarum.

Chalybs,fluuius in Hiſpania,in quo ferrum optimè temperatur: iuxta quem & Chalybas po-

pulos collocat Iuſtinus lib.vltimo: de quibus Grammaticorum nonnulli putant intelligendum locum Virgilii paulò antè citatum.

Cham,humani generis corruptor,Saturnus Ægyptius,Chameleunus, ob morum corruptionem cognominatus.Beroſ.lib.5,Comeros Italos nitebatur corrumpere.

Cham,Filius Noe.gen.5. Ab hoc ſæpe in ſacris literis Ægyptus terra Cham dicitur, vt pſal.105. Hieronymus in quæſtionibus Hebraicis.

Chamaam,vrbs iuxta Beth-lehem,ierem. 41.Proprium,item nomen viri,2.reg.19.

Chamos,idôlum Moabitarum. nume.21. 3.reg.11. 4.reg.23 ierem.48.

Chanaan,Filius Cham.gen.10.

Chanaana, Pater Sedeciæ prophetæ, 3.reg.22. Filius Balan filii Iadihel filii Beniamin,1.para.7.

Chananæa,Terra ſancta, cuius limites ſunt, Ad orientem Iordanis fluuius & magnus Euphrates:Ad occidẽtem Ægyptus & mare magnum, quod Mediterraneum dicitur:Ad meridiem deſertum Arabiæ:Ad aquilonem mons Libanus.

Chananæi,populi,qui omnes gentes Palæſthinæ complectuntur, quæ inter Iordanem ſunt & mare Syriæ, Syriámque & Arabiam Petræam. geneſ.15.

Chanani,Nomen viri.2.eſd.9.

Chandánace,vrbs Perſica: Gentile,Chandanacenus.Steph.

Chandáne,vrbs Apuliæ.Steph.

Chantus,vrbs in Aſia,condita anno ab vrbe 99.

Cháones,populi Epiri,à quib⁹ Chaonia regio dicta.Plin.lib.4, Chaoniam autẽ Helenus Priami filius,à Chaone fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe,nominauit,quaſi ad ſolatium fratris extincti. Seruius enarrans illum Virgilii locum,lib.Æneid.3,

Protinus aerias Phæacum,&c. Et rurſus in eodẽ libro,Epirus in vniuerſum appellata, Acroceraunijs incipit montibus: in ea primi Chaones,è quibus Chaonia.

Chaónia, pars montana Epiri, licet quandoque ſumatur pro tota Epiro.Virgilius,

Chaoniámque omnẽ Troiano à Chaone dixit. Steph.Chaonia eſt in media Epiro.hinc Chaonius,Chaonites,Chaonicus,Chaoneus: & fœminum Chaonis.

Chaos,rudis, inordinatæque materiæ cõfuſa congeries.Poetæ aiunt Chaos in principio fuiſſe, id eſt,confuſionem rerum atque elemẽtorum. Poſtea verò Deum diremiſſe illam congeriem omnem, ſinguliſque rebus ex confuſo aceruo ſeparatis,in ordinémque deſcriptis,inſtruxiſſe mundum, pariter & ordinaſſe. Ouid.1.Metam.

Virgilius 4.Georg.

A'que Chao denſos diuûm narrabat amores.

Dictum autem putatur Chaos, à verbo Græco χάω,quod eſt fundo. Nihil enim aliud hoc nomine intelligi volũt, quàm rudem, informémque elementorum omnium confuſionem.

Characa,Nomen loci.2.mach.11.

Characmôba vel Mobucharax, vrbs Paleſtinæ. Inde Characmabenus & Mobucharacenus. Steph.

Charádra, vrbs Phocidis, non procul à Lilæa: Gentile, Charadræus.Steph.

Charádrus,Ciliciæ fluuius,à quo & lacus & ſtatio propinqua nomen ſumpſerunt. Papinius lib.4.Thebaidos,

Quáque pauet longa ſpumãtẽ valle Charadrõ Neris.

Charan,Filius Diſan filii Seir Horræi.gen.36.

Charan,Latinis Carræ, tob.11.iudith 5. act.7. Meſopotamiæ ciuitas in quã Abraham ſe recepit, vbi & Thare pater eius mortuus eſt, gen.11.act. 7.à Charra Syriæ fluuio nomẽ inuenit,Stephano.Ibi Romanus cæſus eſt exercitus, & Craſſus dux interfectus. Lucanus,

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

Charandæi, populi iuxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Charax, locus Alexandriæ iuxta Celænas Phrygiæ, vbi Alexander Magnus caſtrametatus eſt. Gentile,Characenus.

Charax,Cariæ vrbs,quæ nunc Trallis.

Charax, maximum emporium prope Nicomediam in eius ſinu. Eſt & alius locus Ponticæ regionis.Steph.

Charáxes ſiue Charáxus, Herodoto lib.2. vir Mitylenæus, frater Sapphûs poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, eius cauſa opes ſuas omnes dilapidauit, & ad ſummam redactus inopiam,piraticam exercuit. Ouidius in Epiſtola Sapphûs,

Gaudet,& è noſtro creſcit mœrore Charaxus Frater,& ante oculos ítque,redítque meos.

Et paulò antè,

Arſit inops frater,victus meretricis amore: Miſtáque cum turpi damna pudore tulit.

Factus inops,agili peragit freta cærula remo: Quáſque malè amiſit,nũc malè quærit opes.

Chárcamis, ciuitas iuxta fluuiũ Euphratẽ. eſa.10.

Charchas,Nomen eunuchi.eſth.1.

Chares,Athenienſium dux, ad promittendum facilis & promptus. Vnde prouerbium natum, Charetis pollicitationes.Suidas.

Charidêmus, dux Cherſobleptæ Thraciæ regis militum. Demoſthenes contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris obiectus. Martialis.

Charîlus,dux Lacedæmoniorum,Tegeatas ſuperauit.Pauſanias.

Charímatæ,populi iuxta Pontum.Steph.
Charíſiæ, vrbs Arcadiæ, à Chariſio Lycaonis filio.Steph.
Chariſius,Atticus orator.Cicero in Bruto.
Chárites ſeu Gratias, quidam ex Venere & Ioue genitas ſcripſerunt, alii ex Venere & Libero: Cicero ex Erebo & Nocte ortas exiſtimat. Lactantius in primum Thebaidos, Iouis & Autonoes filias putat. Heſiodus Iouis & Eurymones Oceani filias ſcribit. Tres ſunt, Aglaia (quæ alio nomine Paſithea dicitur:) Thalia, Euphroſyne. Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere:& iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere:quæ tres actiones ſunt ſeparatæ. Alii ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficiũ cum fœnore reddi debet. Quapropter ſolebant veteres ita Gratias pingere, vt vna earum auerſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta:duæ verò nos aſpicerẽt, vt duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: iuuenes, ne beneficii memoria ſeneſcat: ridentes, quòd hilariter dandum ſit. Item connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias decet: & beneficium, aliud ſemper beneficium parere, perpetuúmque amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias arbitrantur, (è quibus eſt Seruius) hac mouentur ratione:quòd horum præcipuè deorum muneribus, gratiæ concilientur. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui eſt in Orchomeno, Bœotiæ vrbe, lauari, quoniam pura eſſe beneficia oportet, non ſordida. Mantuanus.
Chárites, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 281.
Charmándæ, vrbs trans Euphratem iuxta portas Babylonias. Inde Charmandenus. Stephanus.
Charmel, ciuitas tribus Iudæ. Ioſue 15. Item locus in Moab in deſerto, ad ſextum lapidem Chebronis ab orientali plaga. Iſa. 29.
Charmi, Filius Ruben, geneſ. 46. 1. paralip. 5. Filius item Iuda, 1. paral. 4. qui geneſ. 46. dicitur Her. Filius præterea Zabdi, filii Zaræ, filii Iuda, pater Achar ſiue Achan, Ioſue 7. Item nomen ciuitatis, iudith 8.
Charmíone, Cleopatræ ancilla, ſponteam dominæ mortem imitata. Plutarchus.
Charmis, vrbs in Sardinia, à Carthaginenſibus cõdita. Gentile, Charmites. Steph.
Charmónia, Hiſpaniæ vrbs. Ptolemæo, Carmo, Straboni dicta.
Charon, Lampſacenus hiſtoricus qui tempore primi Darii floruit, ſcripſit Æthiopica libris duobus, Cretenſia, Græcanica, & alia.
Charon, Carthaginenſis hiſtoricus, ſcripſit tyrannos quotquot in Aſia atque Europa fuêre, vitas clarorum virorum libris quatuor, & mulierum totidem.
Charon, Naucratita hiſtoricus, ſcripſit ſacerdotes Ægypti & reges, qui fuêre ab initio in qualibet gente, & alia.
Charon, Erebi & Noctis filius, inferorum portitor, quem poetæ fabulantur defunctorum animas ſutili cymba per Stygiam paludem tranſuehere. Virgil. 6. Æneidos,

Portitor has horrẽdus aquas, & flumina ſeruat
Terribilis ſquallore Charon: cui plurima mẽto
Canities inculta iacet: ſtant lumina flamma:
Sordidus ex humeris nodo dependet amictus:
Ipſe ratem conto ſubigit, veliſque miniſtrat,
Et ferruginea ſubuectat corpora cymba
Iam ſenior, ſed cruda deo, viridiſq; ſenectus.

Charóndas, Thurius (à Catana ciuitate, vnde originem habuit, Cataneus appellatus) legem tulit, ne quis armatus in concionẽ veniret. Cúmque poſtea ipſe rure rediens imprudens, vt erat gladio accinctus, in concionem veniſſet, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodem gladio incubuit, cùm liceret culpam diſſimulare vel defendere. Val. lib. 6. cap. 5. Meminit eius Cicero libro tertio de legibus.
Charops ſiue Chárope, vir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos ambos vno diè Vlyſſes interemit. Homerus 11. Iliad.
Charops, inter Epirotas primari⁹, qui Tito Quintio Flaminio conſuli Romano, contrà Philippum bellum gerenti, fauit. Plutarchus in vita Flaminii.
Charſenà, Nomen viri. eſth. 1.
Chaſſium, Fili⁹ Meſraim. gen. 10. Heb. Chaſluhim, Populi nomen, qui & Philiſthim, ſiue corruptè Palæſthini.
Chaſphia, Nomen regionis, quæ à Chaſpio mari vocabulum ſumpſit, vt quidam putant. Nicol. Lyra in Babylonis regione locum eſſe putat, vbi plures Leuitarum poſt captiuitatem manſerint. 1. eſdr. 8.
Charta, vrbs Tyri, ex qua & Dido ducta fertur, & ab ſe conditã vrbem, Carthaginẽ appellaſſe.
Charthéia, oppidum inſulæ Ceæ, quam Ceon alii nominant. Plin. lib. 4. cap. 12.
Charŷbdis, gurges vorticoſus in freto Siculo, iuxta littus Taurominitanum, Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concurſibus, in miram altitudinem aſſurgens, ſtatiſque temporum vicibus obuia quæque abſorbẽs, iterúmque euomens. Virgil. 3. Æneid.

Dextrũ Scylla latus, læuũ implacata Charybdis
Obſidet, atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus, rurſúſq; ſub auras
Erigit alternos, & ſidera verberat vnda.

Poetæ fabulantur,Charybdim mulierem fuiſſe rapaciſſimam,à Ioue, cùm Herculis boues ſuripuiſſet, fulminatam, & in voraginem hanc conuerſam. Seneca ad Lucillium, Charybdis an reſpondeat fabulis, perſcribi mihi deſidero. Fac nos certiores, vtrum vno tantùm vento agatur in vertices, an omnis tempeſtas ac mare illud contorqueat, & an verum ſit, quicquid illo freti turbine arreptum eſt, per multa millia trahi. Thucydides lib.4. ſcribit eſſe fretũ inter Rhegium & Meſſanam, quo breui ſpatio Sicilia à cõtinente diſtet. Cicero in Antonium, Quæ Charybdis tam vorax&c. Plin.li.3.cap.8.

Chaſelon, Pater Elidad principis tribus Beniamin.nume.34.

Chat, Mercurii Triſmegiſti filius, floruit anno ante conditam vrbem 737.Euſeb.

Chatenia, vide CHATTENIA.

Chatramotites, regio iuxta mare rubrum. Strabo lib.15.Cives Chatramotitæ.Vranius Chatramotas vocat.Steph.

Chattenia: Nam in Labe apud Steph. per duplex t. ſcribitur: ſuo autem loco aliquoties per ſimplex t, quanuis ordo literarum duplex poſtularet: (ſed hîc ſæpe ab ipſo negligitur) regio eſt Gerrhæorum, aſpera alioqui, ſed vicis & turribus inſtructa, prope mare rubrum.Cives,Chatteni.

Chatti, Vide CATI.

Chaubi, Germaniæ populi.Strabo lib.7.

Chauni, populi Theſprotiæ.Rhianus lib.4.Theſſalicorũ, Κεφηνοὶ χαῦνοί τε, ὃ αὐχμηροὶ ἅλιοι.Steph.

Chauon, onis, regio Mediæ: inde Chauones.Steph.

Chazene, Satrapia iuxta Euphratem Meſopotamiæ.Steph.

Chebbon, Ciuitas in tribu Iuda.ioſue 15.

Chebron, Ægypti rex, regnauit annis XIII.

Cheleab, Secundus filius Dauid de Abigail, vxore Nabal Carmeli.2.reg.3.

Cheliau, Nomen viri.1.eſdr.10.

Chelidoniæ, inſulæ contra Tauri promontorium peſtiferæ nauigantibus, duæ ſunt: quarum vna Corydela, altera Menalipea dicitur, Stephano. Dionyſius trium meminit, & Strabo lib.14.

Chelidonii, populi Illyriæ. De quibus Hecatæus, Στεφηχῶν πρὸς βορέω οἰκέουσι χελιδόνιοι.Steph.

Chelidonium, Tauri montis promontoriũ.Plin. lib.5.cap.27, Taurus mons (inquit) ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur.

Chelion, Filius Elimelech Beth-lehemitæ.ruth 1.

Chellon, Nomen terræ.iudith 2.

Chelmad, Nomen vrbis.ezech.27.

Chelmon, Nomẽ loci inter Belma & Bethuliam. iudith 7.

Chelonates, promontorium Achaiæ, quod Ptol. Chelonita dicitur.

Chelonitæ, inſula in rubro mari: Gentile ſimiliter.Steph.

Chelonophagi, Plinio lib.6.cap.15, in Carmaniæ angulo ſunt, teſtudinum ſuperficie caſas tegẽtes, carne veſcentes. Nam χελώνη Græcè, teſtudinẽ ſignificat. Hæc (vt inquit idẽ Plinius lib.9.) adeò in Indico mari magnæ ſunt, vt ſingularũ ſuperficies habitabiles caſas integãt. Strabo lib. 16. adeò magnas alio in loco reperiri ſcribit, vt Chelonophagi in eis nauigent.

Chelub, Nomen viri.1.paralip.27.

Chembis, Vide CHEMNIS.

Chemmis, Vide CHEMNIS.

Chemnis, vrbs magna Ægypti in præfectura Thebaica, prope Neapolim. Idem Chemnin inſulam in ea eſſe ſcribit. Cæterum Hecatæus in deſcriptione Ægypti, Chembis, inquit, inſula eſt in Butis, iuxta templum Latonæ, Apollini ſacra, innatans aquæ, & huc illuc mobilis. Inſularis, Chemmites & Chemmius.Stephanus.Pompon.Mela lib.2.De hac Herodotus lib.2.ſcribit, quam Echemmin nominat: vel Chemnin, vt aliquorum habent exemplaria.

Chena, vrbs Laconicæ: ciuis Chenieus, cuias fuit Myſon, aliàs Cheneus.

Chencres, Ægypti rex, regnauit annis XVI.

Cheneboſcia, vrbs Ægypti, è regione Dioſpolis, quaſi ab anſerum paſcuis dicta, quæ tamẽ nulla illic apparent. circa Crocodilos autem occupantur Cheneboſciatæ.Steph.

Chenne, Nomen vrbis.ezech.27.

Chennis, lege CHEMNIS.

Cheops, Ægypti rex.Herod.li.2. Vide CHEOSPES.

Cheoſpes, Ægypti rex, qui celeberrimã illam pyramidem ſtruxit, in qua tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, vt pro apio, cæpa, allio expenſa fuerint mille & ſexaginta talenta.

Chephren, Cheopis frater, Ægypti & ipſe rex poſt fratrem.Herod.lib.1.

Cherilus, malus poeta temporibus Alexandri Magni.Horat.2.Epiſt.1.

Cherintus, hæreticus quidam, CHRISTI regnum terrenum futurum poſt reſurrectionem, & homines in carne iterum concupiſcentiis & vitiis ſubiectam conuerſationem habituros dicebat.Euſeb.lib.3.cap.28.

Cherintus, puer admodum inſignis facie & cãdore qui ſeipſum proſtituit.Horat.1.Serm.ſat.2.

Cherres, Ægypti rex, regnauit annis XV. anno à diluuio 804.

Cherronẽſus, ſeu Cherſoneſus, ἀπὸ τῆς χέρσου & νήσου, terra eſt, in inſulæ modum mari cincta, vno tantùm, eóque anguſto ſpatio continenti adiuncta: Latini Peninſulam vocant. Quinque

autem inſigniores commemorantur Cherroneſi: quarum celeberrima Achaiæ adhærens, Peloponneſus appellatur. Secunda, quæ à vicina continente Thracia dicitur, cuius Iſthmus ab occaſu Melane ſinu, ab ortu Propontide abluitur. Tertia, quæ Saxoniæ adhærens, à Cimbris qui eam tenuerunt, Cimbrica appellata eſt: hodie Dania dicta. Quarta, inter Pontum Euxinũ, & Mæotidem paludẽ ſita, à Tauris Scythiæ Europææ populis Taurica appellata. Quinta, quam Auream cognominant, in India ſita ſupra Gangem, Ortum verſus, iuxta ſinum quem Magnum appellat Ptolemæus.

Cherronêſus, Syriæ ciuitas, quæ aliàs Apamea. Steph.

Cherronêſus, vrbs in Cherſoneſo iuxta Cnidum: ciuis Cherroneſius.

Cherronêſus, vrbs Thraciæ, in Iſthmo Cherroneſi, inde Cherroneſius.

Cherronêſus, vrbs Tauricæ, Aſpera cognominata, Herod. lib. 4. Gentile, Cherroneſites. Alia eſt Cherroneſus Cretæ, cum oppidulo eiuſdem nominis.

Cherronêſus, vrbs Libyæ, Cherrura dicta, inde Cherrurius.

Cherronêſus, promontorium in Lycia.

Cherronêſus, vrbs iuxta Corraniten vrbẽ. Steph.

Cherrûra, vrbs Libyæ. Steph. Vide CHERRONESVS.

Cherſidamas, vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit. Homer. lib. Iliad. 11.

Chérſius, nomen proprium viri.

Cherſonêſus, Vide CHERRONESVS.

Cherub, Nomen viri. 1. eſd. 2. In 2. reg. 22. debet legi Cherub, non Cherubim.

Chérubim, generis neutri, & pluralis numeri, pro illo angelorum choro. Cherub verò, ſeu Cherubim per m, tam maſculini quàm neutri generis eſt.

Cheruſci, populi Germaniæ.

Chefeleth-thabor, ciuitas in tribu Zabulõ. ioſ. 19.

Cheſion, oppidulum Ioniæ, vnde Cheſieus. Ortus in maſcul. gene. vſurpans, non ciuitatem, ſed locum eſſe dicit. Steph.

Cheſlon, Nomen villæ in Ieroſolymæ finibus. ioſue 15.

Chidnæi, Orpheo in Argonauticis, populi iuxta Pontum.

Chidon, Nomen loci. 1. paral. 13.

Chidôrus, ſiue Chilorus, fluuius Macedoniæ, qui per Mygdoniam fluens, in Axium Mygdoniæ fluuium intrat. Herodotus lib. 7.

Childebértus, Pariſiorum princeps, anno ſalutis 516.

Childebértus, Clodouei frater, Franciæ rex, anno ſalutis 700. præclarum nihil geſſit, nec quicquã de eo ſcriptũ legimus. Robertus Gaguinus lib. 3. Æmil. lib. 1.

Childebértus, Francorum rex, regnauit annis 1 x. anno ſalutis 741.

Childerîcus, Sueſſionum rex, anno ſalutis 567.

Childerîcus, Francorum rex, Merouei ſucceſſor: propter nobiliũ matronarum ſtuprũ, in Thuringiam, Vidomaro regni cura commiſſa, fugit. Franci Ægidium in regem elegerunt, qui octo annos imperauit, quem Childericus reuocatus fudit, vicitque, recuperato regno. Paulus Æmilius lib. 1.

Childerîcus, Clodouei regis Francorum, trium filiorum medius, Auſtraſianis rex datus eſt. Æmil. Qui poſtea Frãcorum rex electus, crudelis in ſuos, nobilem quendam palo obligatum fuſtibus cædi iuſſit: indignè hoc facinus ferentes, coniurationem Franci aduerſus regem inierunt: qua facta, cùm rex à venatione rediiſſet, à ſuis cum vxore prægnãte eſt interfectus, anno regni ſui x 1 1. Paul. Æmil. lib. 1.

Chilo, philoſophus Lacedæmonius, vnus ex ſeptem ſapiẽtibus Græciæ. Eius tria dicta fuerũt Delphis in templo Apollinis conſecrata: ſcilicet, Noſce teipſum, Nihil nimium cupias, Comes æris alieni atque litis, eſt miſeria. Quin & funus eius, quum, victore Olympiæ filio, gaudio expiraſſet, tota Græcia proſecuta eſt. Plin. lib. 7. cap. 32.

Chilperîcus, Francorum rex, regnauit annis 1111, anno ſalutis 723.

Chilperîcus, in Francorum regem electus, prius Daniel ſacerdos vocatus, regnauit annis 1 1 1. anno ſalutis 718.

Chimâra, mons Lyciæ igniuomus, in cuius cacumine leones habitant: in medio autem, vbi paſcuis abundat, capræ: in radicibus autem ſerpentes. Hinc factus eſt locus fabulæ, Chimæram monſtrum eſſe, quòd flammas euomat, caput & pectus leonis habens, ventrem autem capræ, & caudam draconis. Lucretius,

Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra. Ouid. 6. Metamorph.

Quóq; Chimæra iugo mediis in partib⁹ hircũ,
Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat.

Et quoniam Bellerophon Glauci filius montem hũc habitabilem reddidit, Chimæram fingitur occidiſſe. Hæc ferè Seruius in illud Virgilii 6. Æneid.

-Flammiſque armata Chimæra. Ignem eius accendi aqua, extingui verò terra, aut fœno Gnidius Cteſias tradit. Plin. lib. 2. cap. 106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis & Chedriæ. Heſiodus tamen ex Hydra natam affirmat.

Chimêra, vrbs Siciliæ. Xenophon lib. 1. rerũ Græcanicarum: Gentile, Chimeræus. Steph.

Chimérium, Phthiotidis mons in Theſſalia, Plinio lib. 4. cap. 7. Stephano, promontorium eſt Theſprotiæ. Gentile, Chimerieus.

Chione, filia Dædalionis, cuius nuptias cùm ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi nupſit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phœbo Delphis, ab vtroque conſpecta eſt: qui ſtatim amore eius capti, ſeparatim eam de ſtupro interpellant. Cúmque Apollo concubitum in noctem diſtuliſſet, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dormientémque vitiauit. Sub noctem deinde Apollo, accepta anus forma, ad eam ingreſſus, voti ſui compos factus eſt. Ex vtroque itaque grauida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini verò Philammona, qui carmine & lyra plurimùm valuit. Poſtea, quòd diis placuiſſet, ſuperbia elata, non verita eſt ſeſe Dianæ pulchritudine præferre: qua iniuria commota Diana, ſagittis eam interemit. Ouid. 11. Metam.

Item Iuuenalis,

Et dubitas alta Chionem deducere ſella.

Chios, inſula maris Ægæi, nongentorum circiter ſtadiorum ambitu, Ioniæ adiacēs, inter Samum & Leſbum, in qua laudatiſſima naſcitur maſtiche. Hanc Ephorus priſco nomine Æthaliam, Cleobulus Chiam appellauit, à Chione Nympha, ſiue à niue: alii & Macrin & Pityuſam, Plinio li. 5. cap. 31, montē habet Pellenæū, & Marmor Chium: item templum Apollinis, qui inde Chius appellatur: & promontorium Aruſium, à quo Aruiſia vina. Lucan. lib. 8,

Quas Aſine cautes & quas Chios aſperat vndas.

Vnde adiectiuum Chius. Tibullus lib. 2,

Nec mihi fumoſos veteris proferte Falernos
Conſulis, aut Chio ſoluite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant, vt prima ſit Chios inſula, ſecunda Cariæ vrbs, ſub mōte Pellenæo, tertia in Euboea, quarta in Cherroneſo Rhodiorū iuxta Triopiam. Chios vrbs, poſtea Berenice dicta. Steph.

Chirócrates, Nomen architecti celebris, qui ab aliquibus Dinocrates dici ſolet. Plin. lib. 14.

Chirogylium, inſula. Plin. lib. 5. cap. 31.

Chiron, Centaurus, Saturni & Phillyræ, vel, vt Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cùm amaret Phillyram, Oceani filiam, eius concubitu vſus eſt, ſed interueniente Ope coniuge, confeſtim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Phillyra autem concepit, peperitque animal, cuius ſuperior pars hominis, inferior verò equi formam referebat. Porrò cùm excreuiſſet, in ſyluas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiſſimum medicum euaſit, à quo etiam cētauria herba nomen accepit, & Chironium hulcus, quod maximè ſit in pedibus & cruribus, habens duas oras calentes, tumēteſque dolore modico, ſic dictum, quòd Chironis operam deſideret. Poſtea à genero Peleo & Thetide filia accerſitus, propter peritiam, probitatem & iuſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus conſtitutus eſt, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus eſt. Docuit præterea Æſculapiū medicinam, & Herculem Aſtrologiam. Poſtremò cùm grauiter vulneratus eſſet, Herculis ſagitta Lernæo veneno perlita caſu decidente in eius pedem, optauit mori: ſed cùm immortalis à parentibus natus eſſet, vt Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum eſſe mortem, graui vexatus morbo, mori cupiens, orauit ſuperos vt mori ſibi liceret: quo conceſſo, ab eiſdem in cælum tranſlatus eſt, & in Zodiaco locatus, & ſagittarius appellatus. Bocat. Plin. lib. 7. cap. 56. & Virgil. de XII. cæleſtibus ſignis,

Armatúſque arcu Chiron, & corniger hircus.

Chitóne vel Chitonia, apud Epicharmum Diana eſt. ſcribit enim in Sphinge ἐν τῷ τῆς χιτωνίης ἀφλυσταπὸ ὡς μοι μέλος Stephanus.

Chius, Vide CHIOS.

Chlamýdia, inſula inter Cycladas. Plinius lib. 4. cap. 12. Stephanus Delum, olim Χλαμυδίαν dictam ſcribit.

Chloe, Familia Corinthiorum. 1. corinth. 1.

Chlœlia virgo, Vide CLAELIA.

Chloris, florum dea, eadem cum ea, quæ à Romanis Flora dicta eſt: quæ cùm Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetrauit, vt florū omnium haberet poteſtatem. Ouid. 4. Faſtorū,

Chloris eram, quæ Flora vocor.

Chloris, quædā Amphionis & Niobes filia, quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem, alióſque complures filios peperit. Hæc poſtea, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, vnà cum fratribus & ſororibus, Apollinis & Dianæ telis fuit interfecta. Ouid. li. 6. Metam.

Chlorus, fluuius Ciliciæ prouinciæ. Plinius lib. 5. cap. 27.

Chna, Phœnice dicebatur: Gentile, Chnaus.

Choar, XVI. Sicyoniorū rex, regnauit annis XXX

Choaſpis, Medonum fluuius, ad fines Perſidis in Tigrim defluens: cuius aquæ tam ſunt ſuaues, vt finitimi reges non alia aqua ad potum vtantur. Tibullus lib. 4,

Nec quà vel Nilus vel regia lympha Choaſpis
Profluit.

Choatræ, Vide COATRAE.

Chobar, flumen in terra Chaldæorum, de quo Ptolomæus & Strabo. Apud quos Ezechiel viſionem vidit. ezech. 1. Quo, quia graue fuit, &

prævaluit, omnia magna & grauiſſima flumina, quæ in terra Chaldæorum ſunt, ſignificãtur.

Coche, vicus iuxta Tigridem fluuium. Arrianus lib. 10. Gentile, Cochenus & Cochæus. Steph.

Chodorlahomor, Rex Ælamitarum. gen. 14.

Chœrades, vrbs Moſynæcorum: Gentile, Chœradeus. Steph.

Chœrades, ſcopuli marini circa Helleſpontum.

Chœrîlus, Poeta Samius, ſeruili cõditione natus, qui cùm ex Samo Athenas profugiſſet, ab Herodoto hiſtorico exceptus eſt & inſtitutus. Scripſit Athenienſium victoriam contra Xerxem: cuius carminis nomine in ſingulos verſus ſingulos accepit aureos ſtateres. Scripſit & geſta Lyſandri Lacedæmoniorum ducis, (cuius in expeditione comes erat) vt in vita illius tradit Plutarchus. Horatius author eſt, etiam Alexandri Magni geſta ſcripſiſſe Chœrilũ, & pro ſingulis verſibus, ſingulis Philippeis fuiſſe donatum. Sic enim ſcribit lib. 2. Epiſtolarum,

Gratus Alexandro Magno quondam fuit ille
Chœrilus, incultis qui verſibus & maiè natis
Rettulit acceptos, règale nomiſma Philippos.

Sunt qui tradant, Alexandrum hac lege cum Chœrilo pepigiſſe, vt pro ſingulis bonis verſibus ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autem malis ſingulos colaphos: opere autem perfecto vix ſeptem fuiſſe inuentos, qui poſſent probari. Is tamen ad extremum inedia periit apud Alexandrum captiuus. Ouidius,

Incluſiſque necem cauea patiaris, vt ille
Non profecturæ conditor hiſtoriæ. Suidas.

Cholárgus vel Cholárgi, vicus in Acamãtide tribu, tribulis Cholargeus. Steph.

Chol-hoza, pater Sellun. 2. eſd. 3, & 11.

Chollídæ, vicus in Leontide tribu, tribulis Chollides, apud Laertium Chollieus. Steph.

Cholobeténe, pars Armeniæ, cui præfectus fuit Tigranes. Gentile, Cholobetenus. Steph.

Cholonítichos, vrbs Cariæ: Gentile, Cholotichites. Steph.

Chompſo, inſula Nili, inter Æthiopiam & Ægyptum. Herodot. lib. 1. Gentile, Chõpſætes. Steph.

Chone, vrbs Œnotrorum. Strabo lib. 7. regionem appellat Chonen: incolæ Chones & Chonii, Stephano.

Chonenias, Frater Semei. 2. paral. 31.

Chonodomárius, Alempannorum rex, anno à CHRISTO nato 18. Ammi. Marcel. lib. 16.

Choramnæi, ſiue Chorannei, ſilueſtres populi Perſidis, tanta velocitate vt ceruos cõprehẽdãt.

Choráſmie, vrbs Parthorum verſus orientem: incolæ, Choraſmii. Herodot. lib. 3. Stephanus. Aliàs Choraſmine ſcribitur, quod probo.

Chorax, XVI. Sicyoniorũ rex, ânis XXX. regnauit.

Chorinêus, peritus iaculator apud Virgilium libro 9,

Emathiona Liger, Chorineum ſternit Aſylas:
Hic iaculo bonus, hic longè fallente ſagitta.

Chorœbus, Athenienſis, qui ſigulinam primus inuenit. Plin. lib. 7. cap. 6.

Chorœbus, adoleſcens, apud Virgilium 2. Æneid. De quo Seruius, Hunc Chorœbum (inquit) ſtultum inducit Euphorion, quem & Virgilius ſequitur, dans ei,

-Dolus an virtus quis in hoſte requirat?
quum ſit turpis dolo quæſita victoria. Vide CORŒBVS.

Chorræi, qui & Horræi, deut. 2. dicuntur, populi gigantes, expulſi à filiis Edom ex monte Seir. geneſ. 14.

Chórſia, oppidum Bœotorum. Pauſanias lib. 9, Poſt Cyrtones ſuperato monte, oppidum eſt Chorſia: Gentile, Chorſieus. Steph.

Chórtaſo, vrbs Ægypti, ſic dicta, quòd Cleopatræ exercitus annona deſtitutus, illic ſatiatus ſit: χορτάζειν enim, eſt ſatiare.

Choſróes, Perſarũ rex, literarum ſtudioſiſſimus, ad ſummũ Græcæ philoſophiæ peruenit, Græcorum libris vſus à quodam in linguam Perſicam conuerſis. Atque adeò dicitur Ariſtotelem ipſum exactius tenuiſſe, quàm Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum expleuit atque excoluit. Suidas.

Chránae, inſula adiacens Sunio Atticæ promontorio. Calepin. Fortè melius abſque aſpiratione, κραναί.

Chremes, nomen ſenis, apud Terentium.

Chreſtus, Byzantius inter ſophiſtas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cùm ad galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non prius tamen ſomno ſe, quàm ſtudio dabat. Philoſtratus.

Chreſtus, Athenienſis author probatiſſimus. Columella.

Chriſtodôrus, è Copto Ægypti vrbe, poeta Anaſtaſii Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica. Suidas.

Chriſtodôrus, Thebanus ſcriptor haud ignobilis qui de Coſma & Damiano ſcripſit. Suidas.

Chriſtóforus, CXVIII. Pontifex Romanorum, regnauit menſibus V ℔ I. Pontificatu priuatus, mõnaſticam vixit vitam, anno ſalutis 904.

Chrómios, filius Nelei & Chloridos, qui in ea pugna, quam Pylii & Meſſenii aduerſum Herculem geſſerũt, cum decem fratribus occiſus eſt.

Chrómios, Priami filius in bello Troiano, à Diomede interfectus.

Chromis, Herculis filius. Lactantius, Cõſtat Chromin Herculis fuiſſe filium, & equos habuiſſe Thraces, quos Hercules occiſo Diomede abduxerat humanis carnibus veſci conſuetos. Stat.

It Chromis, Hippodamúſque alter ſatus Herculeo magno. Et paulò infrà,

Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem

Viribus Herculeis & toto robore patris,&c.

Chromius quidã Argiuus, qui ea in pugna, quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios,tòtidémque Argiuos commiſſa eſt, ſolus ex ſuis cum Alcenore incolumis euaſit.Herodòt.lib.1.

Chronum,vrbs ab Archidamo capta,anno ab vrbe 307.

Chrothopus,v.t.i. Argiuorum rex,regnauit annis xxx.

Chrunno,Bulgarorum rex,anno ſalutis 810.

Chryſa,æ, ſiue Chryſe,es,oppidum Ciliciæ,in ditione Mynetis, non procul à Thebis Ciliciis,Apollinis Sminthei delubro inſigne. Strabo lib. 13.Ouid.13.Metamorph.

-Chryſénque,& Cillan,Apollinis vrbes.

Stephanus item Chryſen quandã collocat circa Lemnũ,& ipſam Apollini ſacrã. Vide CHRYSE.

Chryſa,fluuius agri Syracuſani.

Chryſánthus, Alexandrinus, Romæ, quò iuuenis venerat,factus Chriſtianus,ſub Numeriano imperatore in foſſam demiſſus, ac terra ſaxiſque obrutus fuit.Volaterr.

Chryſáor,pater Mylaſi,filius Glauci,&c.Steph.in Mylaſa.

Chryſáor,-Meduſæ filius ex Neptuno, qui ex Callirrhoe Geryonem ſuſcepit, vt placet Hygino Fab.Poet.cap.151.Heſiodus in Theogonia Chryſaorem ſine patre natum vult,quemadmodum & Pegaſum,ex ſolo Meduſæ ſanguine,cui Perſeus Iouis & Danaes filius caput abſtulerat.

Chryſáoras,fluit per medium Maſſauræ vrbis Libyæ.Steph.

Chryſáoris, vrbs Cariæ,Adrias poſtea dicta:Gentile,Chryſaoreus.Epaphroditus verò totam Cariam Chryſaoridem vocat.Steph.

Chryſas,fluuius Siciliæ,qui per Aſſorinorũ agros fluit: & apud illos habetur deus, religioneque maxima colitur. Fanum eius fuit in agro propter ipſam viam, qua Aſſoro itur Ennam. Cicerò 6.Verr.

Chryſe, inſula extra oſtia Indi. Plin.lib.6.cap.21, Extra oſtium Indi,(inquit) Chryſe & Argyræ, fertiles metallis,vt credo. Nam quod aliqui tradidere, aureũ, argenteúmque iis ſolũ eſſe, haud facilè crediderim. Alia eſt Indiæ Cherſoneſus extra Gangen.Cæterùm Chryſe, vrbs eſt Apollinis prope Lemnum. Sũt & aliæ multæ Chryſæ ciuitates, & loca multa circa Scyrum. Eſt enim Chryſa, locus Leſbiæ: & Panepheſtia Lẽni promontorium verſus Tenedum, & Bithyniæ, & iuxtà Chalcedonem,& Cariæ:& Dorius cãpus in Halicarnaſide:& vrbs in Helleſponto, inter Ophrynium & Abydum ciuis,Chryſeus. Steph.

Chryſéis,filia Chryſæ, Apollinis Sminthei ſacerdotis, quæ in expugnatione Thebarũ Ciliciarum à Græcis capta, Agamemnoni extra ſortẽ decreta eſt.Homerus lib.1.Iliad. Chryſeis autẽ dicta eſt, à Chryſe patre, cùm vero nomine Aſtynome diceretur.Vide CHRYSES.

Chryſes,æ, Apollinis ſacerdos, pater Aſtinomes, quæ à nomine eius Chryſeis cognominata fuit: quam cùm Græci expugnatis Thebis Ciliciis, vrbe Eetionis, abduxiſſent, & Agamẽnoni in prædæ diuiſione tradidiſſent, Chryſes Apollinis inſignibus exornatus, ad Græcorum caſtra acceſſit,filiámque ſibi petiit reſtitui. Quod cùm impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium implorauit, qui tam grauem Græcis peſtilentiã immiſit, vt Agamemnon patri puellam reſtituere fuerit coactus. Cuius loco Achilli Briſeidem eripuit.Homerus 1.Iliad.

Chryſippa, vrbs Ciliciæ, à Chryſippo conditore: Gentile,Chryſippanus, vel Chryſippeus.Steph.

Chryſippe, Iri filia, quæ ex Phthio Hellenem peperit.Steph.

Chryſippus, philoſophus Aſianus,Stoicorũ princeps, Zenonis diſcipulus, acutus ſanè, vt qui multis præceptoribus repugnauerit, ſtatuã habuit Athenis in Ceramico poſitam.In dialectica clariſſimus fuit: ita vt non illepidè dicerent quidam,Si apud deos dialectica haberetur,non alia eſſe futuram,quàm Chryſippi. Scripſit volumina ſupra quinque & ſeptuaginta. Ferunt Carneadem philoſophum Cyreneum,perlectis Chryſippi libris,ita dixiſſe,Niſi Chryſippus eſſet,ego non eſſem. Apollonidæ filium fuiſſe ferunt, Solenſem vel Tarſenſem philoſophum, diſcipulum Cleanthis, Stoicæ ſcholæ principem poſt Cleanthem.

Chryſippus,filius Pelopis, quem cùm pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreum & Thyeſtem impulit,vt illum interficerent: ob quam rem à Pelope pulſi,in exilio vitam egerunt,donec pater è viuis excederet.

Chryſóceras,Latinè Auricornu, oppidũ apud Byzantium Europæ,à latere Chalcedoniæ. Strabo.

Chryſóceras,promõtorium, antea Lyges dictum, in quo oppidum Byzantium liberæ conditionis.Plin.lib.4.cap.11.

Chryſógonus, nomen viri proprium. Iuuenalis,

Sunt quæ Chryſogonum cantare vetant.

Chryſógonus,Syllæ libertus,ſector Roſcii Amerini.Cicero in oratione pro Roſcio Amerino.

Chryſógonus,martyr,nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatus,nec vllius honoris

pollicitatione per Diocletianum à fide auerti potuit, iugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volat.

Chryſópolis, Bithyniæ vrbs. Plin. lib. 5. cap. vltim.

Chryſópolis, Stephano, vrbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Boſphorum nauiganti ad dextram: dicta, quòd Perſæ illic colligeret aurum ex tributo aliarum ciuitatũ, vel à Chryſo Chryſeidis, & Agamemnonis filio.

Chryſópolis, Ciliciæ vrbs: Gentile, Chryſopolytes. Steph.

Chryſórrhoæ, populi dicti, quòd apud eos, vt inquit Strabo, auriferi torrentes ſint. Vnde fabulis occaſio de vellere apud Colchos aureo.

Chryſórrhoas, fluuius Lydiæ, aliàs Syriæ, in Decapolitana regione, Damaſcum vrbem præterfluens. Plin. lib. 5. cap. 18. Ita dictus ab aureis, quas voluit, arenis, cùm antea Pactolus diceretur. Ferunt enim Midam Lydiæ regem, cùm Liberum patrẽ hoſpitio excepiſſet, iuſſiſque eſſet petere quod vellet, optaſſe, vt quicquid tangeret, in aurum verteretur. Verùm cùm ipſum etiam cibum in aurum videret commutari, & iam fame propemodum enecaretur, tandẽ intellecta ſtultitia ſua, à Libero petiiſſe, vt donũ ſuum, quãtumuis ſpecioſum, ſibi auferret. Iuſſiſſe itaque Liberum vt in Pactolo fluuio ſe ablueret: cui cùm morem geſſiſſet Midas, ipſum quidem priſtino ſtatui reſtitutum: cæterùm Pactoli aquas aureum inde colorem contraxiſſe, aureaſque tunc primùm arenas voluere cœpiſſe: vnde factum, vt pro Pactolo Chryſorrhoas diceretur. Higinus Fab. Poetic. cap. 191.

Chryſóſtomus, ſcriptor Eccleſiaſticus præſtantiſſimus Ioãnes Antiochenus, Epiſcopus Conſtãtinopolitanus, qui Chryſoſtomi nomẽ, ob eloquii venuſtatem & ſermonis præſtantiam accepit.

Chryſótemis, filia Agamemnonis & Clytæmneſtræ, ſoror autem Oreſtis, Electræ, Laodices, & Iphianaſſæ. Homer. 9. Iliad.

Chryxus, dux Boiorum, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam cæperunt. Sil. lib. 4.

Chub, Nomen gentis. Ezech. 30.

Chun, Nomen vrbis. 1. para. 18.

Chuonrâdus, Germaniæ rex, regnauit annis VIII. anno ſalutis 912.

Chuonrâdus, Romanorum imperator XVI. anno ſalutis 1015.

Chuonrâdus, Lotharingiæ dux, anno ſalutis 1073.

Chuonrâdus, Romanorum imperator XXI. imperauit annis XV. anno ſalutis 1138.

Chuonrâdus, Marchio Montiſferrati, Tyrũ defenſandam ſuſcepit. Blond. lib. 6. Æmil. lib. 5. anno ſalutis 1186.

Chuonrâdus, Apuliæ rex, veneno poto Manfredi opera, diem clauſit extremũ, anno ſalutis 1251.

Chus, Filius Cham. geneſ. 10. à quo Æthiopes prognati.

Chuſai, amicus Dauid. 2. reg. 15, 16, 17, & 1. para. 27.

Chuſan-raſathaim, rex Meſopotamiæ. iudic. 3.

Chuſi, Pater Selemiæ patris Nathaniæ, patris Iudi, filius Iemini. 2. reg. 18. iere. 36.

Chyton, regiuncula Epiri, in qua habitauere quidam ex Clazomenis profecti: Gentile, Chytites.

Chytri, ciuitas Cypri, dicta à Chytro filio Aledri, filii Acamantis.

Chytropôlis, regiuncula Thraciæ. Ciuis, Chytropolites.

Chytus, Cizyci portus.

C I

Cibárci, Hiſpaniæ populi. Plin lib. 4.

Cibítius, Thuſcorum rex, anno ab vrbe 63.

Cibôtus, ciuitas Aſiæ eadem quæ Apamia. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cibſaim, Ciuitas ex tribu Ephraim data Leuitis. ioſue 21.

Cíbyra, Vide Stephanum in CABALIS.

Cíbyras, vir, Vide TABE.

M. Cicero, orator omnium Romanorum celeberrimus, idemque philoſophus egregius, cuius libri extant plurimi orationum, epiſtolarum, & philoſophiæ omniũ qui vnquam Latinè ſcripti ſunt, tum doctrina, tum ſermonis elegãtia, primi equitis Ro. filius per omnium honorum gradus: cùm ad Conſulatum etiam peruenifſet, in eo leges ſaluberrimas tulit, legem agrariam fregit, Catilinæ cõiurationem coercuit, pòſt à P. Claudio Trib. pleb. per inuidiã vrbe pulſus, omnium populi Romani ordinũ ſummo conſenſu reuocatus eſt. Senex tãdem à M. Antonio & C. Octauio tyrannis, quòd nimium amans Reip. eſſet, proſcriptus, vna cum patriæ libertate periit, quam vſque ad extremum ſpiritum conſtantiſſimè defenderat. Eius vitam vide apud Plutarchum.

Q. Cicero, ſuperioris frater, C. Cæſari legatus in Gallia fuit: pòſt Proconſulatũ Aſiæ ſecunda fama adminiſtrauit: eundem cum fratre vitæ exitum ſortitus, eóque miſerabiliorem, quòd cum filio proſcriptus, rogauit percuſſores, vt prius quàm filius feriretur: eo viciſſim rogante, vt ſibi ante patrem mori liceret: ambo igitur ſimul ſunt interfecti. Appianus.

M. Cicero, M. Ciceronis Oratoris filius, Bicongius dictus, ob temulentiam, nihil patre dignũ geſſit, niſi quòd interfectoribus Cæſaris pertinaciſſimè fauit, antea cum patre proſcriptus, pòſt tamen ab Octauio reſtitutus, & Prætor factus.

Cichêſus, fluuius ponitur ad Homero in hymno Apollinis.

Cicimeni, populi circa Mæotin. Plin. lib. 6. cap. 7.

Cícones, populi Thraciæ, iuxta Hebrum, quos

Vlyſſes poſt dirutam Troiam vētis eò adactus debellauit, eorúmque vrbem Iſmarũ diripuit, paucis ex ſociis amiſſis. Ouidius,

Flumen habẽt Cicones, quod potũ ſaxea reddit
Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.

Homerus Cicones, Iſmari habitatores vocat. Stephanus in Cyzico. Apud eos Orpheus obſcœni concubitus inuentor, à Bacchis dicitur laceratus. Virgil. 4. Georg.

-Spretæ Ciconum quo munere matres
Diſcerptum latè iuuenem ſparſere per agros.

Cicónius, nomen eius qui Brixiam condidit.

Cidæ̃nis, Vide ELAEA.

Ciérium, vrbs Bœotia, aliàs Arne dicta. Steph.

Cilícia, regio minoris Aſiæ, ad Ortum Amano monte, & portis Ciliciis à Syria diſcreta, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphyliæ proxima, Cilicio mari, & ſinu Iſſico ad Meridiem abluta. Huius incolæ dicti ſunt Cilices, quos piraticam exercentes, Pompeius deuicit, victóſque in deditionẽ accepit, eorúmque poſtea fideli opera vſus eſt in bellis nauálibus aduerſus Cæſarem. Lucanus lib. 3,

Ítque Cilix iuſta, non iam pirata, carina.

A Cilicia, Ciliciæ portæ. Plin. li. 5. cap. 27. Põp. lib. 1. ſcribit Ciliciam locum eſſe magni aliquando diſcriminis fuſorũ ab Alexandro Perſarum, fugientiſque Darii ſpectatorem ac teſtem. Strabo lib. 14, Ciliciam diuidit in Campeſtrem & Tracheam, id eſt aſperam. Fuit olim opulentiſſima populi Romani prouincia, & Cicerone Procõſule memorabilis. Solinus author eſt, adeò olim potentem fuiſſe, vt ad Peluſium vſque procurrerit, Lydis, Medis, Armenis, Pamphylia, & Cappadocia ſub imperio conſtitutis: tandem ſubactam ab Aſſyriis, in breuiorẽ formam redactam eſſe. Vide TRACHEA.

Cilla, oppidũ Ciliciæ, non procul à Thebis Eetioneis, Apollinis Cillæi templo inſigne. Strabo lib. 13. Ouid. 3. Metam.

-Chryſénque, & Cillan Apollinis vrbes.

Cillus, Pelopis auriga, quẽ cùm Pelops ad Œnomaum proficiſcens, amiſiſſet in itinere, iuſta ei ſplendidè perſoluit: & vt memoriam eius ad poſteritatem propagaret, eodem, quo mortuus eſt, loco vrbem condidit, quam Cillam de nomine eius appellauit. Strabo lib. 13.

Cimas, inſula inter Iſtri oſtia, quæ, vt Pomponius ſcribit, vrbem habet, quam quia Bithyni colũt, Bithynidam appellant.

Cimbri, ſunt Dani aut Holſatii: horũ regio à Septentrione ad mare aquilonare ſpectans includebat Dacos & Selandos, cõmuni nomine Cimbros vocatos. Hi anno ab vrbe ſexcenteſimo & quadrageſimo parato maximo exercitu Romam contenderũt. Sed Marius eos fugauit, caſtriſque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Feruntur Val. Max. Cimbri & Celtiberi in acie gaudio exultare conſueuiſſe, tanquam glorioſe & feliciter vita exceſſuri: lamentari verò in morbo, quaſi turpiter perituri. Inde Cimbricus, ca, cum.

Cimmérii, populi in Italia ad Baianum & Auernum ſinum, qui in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die deliteſcebãt, noctu tantùm ad latrocinia egreſſi, cùm victum ex metallorum alioqui effoſſione, diuinationum mercede, & prouentibus ab rege deſignatis quærerent, vt ex Ephoro ſcribit Strabo. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci natura erroribus ſuffragante, ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus horror fuit. Specus præterea famoſi, & ad inferos creditiaditus, quõs intrare fas non erat, niſi diis manibus prius, quò auſpicatior deſcenſus foret, ſacrificio placatis. Vnde Homeroſuæ fabulæ Œconomia quam Odyſſ. lib. 2. cõminiſcitur, deſumpta eſt, & Virgil. lib. 6.

Cimmérii, Boſphorani, quos Herodotus lib. 4. interiora Aſiæ aliquando tenuiſſe ſcribit. Verùm à Scythis pulſos magis occidua tandem petiſſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus, cuius longitudo eſt ducentorum & viginti ſtadiorum, & Cymmerii montes ſupra Albaniam, apud Ptolemæum tabula Aſiæ ſecunda. Plin. lib. 6. cap. 6. Hinc Cimmeriæ tenebræ prouerbio celebrantur, pro denſiſſima caligine. Apud Cimmerios Ouidius Somni ſedem collocat, ſic ſcribens 11. Metamorph.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cauus, ignaui domus, & penetralia Sõni.

Cimmeris, Troadis vrbs, Edonis prius vocata. Plinius lib. 5. cap. 30, Rurſus in litore, inquit, Antandros, Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Aſſos, eadem Apollonia.

Cimôlis, vrbs Paphlagoniæ. Pomp lib. 1. & Plin. lib. 6. cap. 2. Cimolis item vrbs Galatiæ, Ptolem.

Cimôlus, inſula in mari Cretico, è regione Zephyrii promontorii: ex qua optimum aduehebatur cretæ genus, abluendis veſtiũ maculis imprimis vtile. Ouid. 7. Metamorph.

Hinc humilẽ Myconen, cretoſáq; rura Cimoli.

Cimon, Athenienſis, patre Miltiade, matre Egeſiphile, liberalitate munificentiáque domi magis, quàm militiæ clarus, quapropter Lucullo ex noſtris comparatur. Nam cùm hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea ciuibus ſuis diſtribuit. Deinde amotis vndique agrorum ſuorum ſeptis, vulgo poma, frugéſque ſumendas impunè dabat. Parabat quotidie ingens domi conuiuium, quo vndique confluentes pauperes

veſcebantur. Plutarch.

Cimon, pictor, Plinio.

Cin, Nomen viri, à quo Cinæi. num. 24.

Cina, Nomen ciuitatis in tribu Iudæ. ioſ. 15.

Cinæi, Nomen populi. gen. 15.

Cinæus Iupiter, Vide CANAE.

Cinara, rex Cypri, Cilicis filius, Belei filii, qui cum Myrrha filia ſua nutricis aſtutia ignarus concumbens, Adonin ſuſcepit. Cinyras ſcribit Strabo lib. 16. eúmque regnaſſe in Phœnicia. Vide CYNARAS.

L. Cincius, Prætor, Siciliam ſecundi belli Punici tempore adminiſtrauit. Liuius.

Cincius, Senator Romanus ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ, obiecit ſeculo ſuo, quòd porcum Troianum menſis inferrét, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrobius.

Cindápſus, filium habuit Maſonardum, qui Cariæ ciuitati nomen dedit. Steph.

Cindaſuíndus, Gothorum rex, anno ſalutis 640. Ritius lib. 2.

Cindra, gens Thraciæ, Vide GONDRAE.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus. Plutarchus in vita Pyrrhi.

Cinedocolpitæ, felicis Arabiæ populi, quorum regina Zadrame dicitur. Steph.

Cineſias, Thebanus Dithyramborum ſcriptor, compoſuit Pyrrhichiam, vt eſt in prouerbio πυῤῥιχίζων ἔμαθε κιναιδίας, id eſt, Pyrrhichiam didicit Cineſiæ, vel quòd in choris multo motu vteretur contra comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgóque malè audiebat, impietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinga, fluuius Hiſpaniæ Citerioris, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit. Lucanus lib. 4,

-campóſque coercet
Cinga rapax, vetitus fluctus & littora curſu
Oceani pepulitſe ſuo: nam gurgite miſto,
Qui præſtat terris, aufert tibi nomen Iberus.

Cinna, ciuitas Caſtellanorum in Hiſpania. Plin.

Cinna, ciuitas Theſſaliæ à Cinno gigante, & Cœi fratre dicta.

Cinna, nomen Romani viri, qui ſumma crudelitate Reipub. vaſtauit, primo conſulatu ſeruis ad pileum vocatis, aduerſarios vicit, Octauium collegam interfecit, Ianiculum occupauit. Iterum & tertio ſe conſulem fecit. Quarto conſulatu, cùm bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt.

Cinna, poeta doctiſſimus, Virgilii æqualis: cuius meminit Ecloga 9,

Nã neq; adhuc Vario videor, neq; dicere Cinna
Digna, ſed argutos interſtrepere anſer olores.

Cinna, alius per errorem necatus à populo Romano fuit, foro medio in funere C. Cæſaris, cùm vnus ex interfectoribus fuiſſe creditur.

L. Cinna, Octauii temporibus ab eo, contra quem coniurauerat, vita donatus eſt, res nouas adfectans. Seneca de clementia.

Cínxia, quòd nuptiis præeſſet, Iuno dicebatur. Inito enim coniugio, ſolutio cinguli fiebat, quo noua nupta erat præcincta. Feſtus.

Cinyps, nyphis, fluuius in extremis Africæ, prope Garamantas, apud quem magni ſunt hirci.
Claudianus,
Quos vagus humectat Cinyps, &c.

Cinýphius, a, um, adiect. Virg. lib. 3. Georg.
Cinyphii tondens hirci, &c.

Cínyphis, dicitur ea Africæ regio, & Cinyphes, populi. Vide CYNIPHIS.

Cínyras, Vide CINARA.

Cios, emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxtà fluuius eiuſdem nominis. Palæmon ex Dionyſio,
Qua Cius egregius decurrẽs murmurat vnda.
Plinius lib. 5. cap. 32, Cios (inquit) cum oppido eiuſdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiæ, à Mileſiis quidem conditum.

Cios, Bithyniæ ciuitas, Pruſias poſtea vocata, vt infrà dicetur.

Cippus, nobilis Romanus, vt fabulatur Ouidius 15. Metam. qui fuſis hoſtibus ad vrbem rediens, cùm cornua ſibi ſubitò enata animaduertiſſet, reſponſúmque accepiſſet ab haruſpicibus, fore vt Romæ regnaret, ſi vrbis mœnia ingrederetur: Senatum, populúmque extra vrbem conuocauit: quos cùm rem omnem edocuiſſet, ſponte ſe exilio mulctauit, vnico terræ iugero contentus, in quo reliquam vitæ partẽ peregit.

Circe, Solis & Perſes Nymphæ filia, & Æiæ Colchorum regis ſoror, veneficiorum peritiſſima: quæ Sarmatarum rege, cui nupſerat, veneno ſublato, regnóque per ſcelus parto, cùm crudelius imperaret, ab incolis pulſa, in Italiã profugit, & in Circæo monte (qui antiqui olim Latii terminus erat, & efficaciſſimis herbis abundabat) ſedem ſibi delegit: vbi cùm Glaucũ marinum deũ adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus, in monſtrum marinum commutauit. Vlyſſem item vi tempeſtatis ad ſe delatum hoſpitio ſuſcepit, ſociósque eius, quos in porcos commutauerat, ei reſtituit: cui & Telegonũ filium peperit. Poſtremò & Picum Latinorum regem, quòd vxorem ſuam, nomine Canentẽ, ſibi præferret, in auem ſui nominis commutauit. A Circe fit Circæus,

cæa,cæum.Virgil.4.Æneid.

Proxima Circææ raduntur littora terræ,
Diues inacceſſos vbi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu.

Homer.10.Odyſſ.

Circes domus, oppidum Campaniæ Pomponio. Strabo Circeum vocat,Cicero Circeios. Plinius tradidit Circeos inſulam aliquando fuiſſe immenſo mari circundatam, mox continenti adnexam.Circeii,Ciceroni Circetenſes,dicti lib.3. de Nat.Deorum.

Circeum,promontorium Tuſcorum, Ptolemæo, hodie Sancta felicitas. Vulgò *Cergegli.*

Circius,ventus,Galliæ Narbonenſi peculiaris,reliquis cæli partibus ignotus, inter Corum & Aparctian ſpirans, nulli ventorum violentia inferior: quippe qui & onuſta percellat plauſtra, & ædium tecta ſecum rapiat. Circius autem à vertigine dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur.Lucanus lib.1,

-Solus ſua littora turbat
Circius,& fida prohibet ſtatione Monæci.

Circius,inſula in Myſia, quingentorum ferè ſtadiorum ambitu,admodũ ferax,& duobus pontibus iuncta cõtinenti, quorum iuxta alterum eiuſdem nominis vrbẽ habuit, & portus duos clauſos & naualia.

Ciriada,vicus Atticæ,Vide CERIADA.

Ciris,dicitur Scylla,Niſi regis filia, mutata in auẽ Cirim,id eſt,alaudam.Vide SCYLLA.

Cirrha, oppidum Phocidis, ad radicem Parnaſſi montis, in quo Apollo religioſiſſimè colebatur.Lucanus lib.3,

Phocaicas Amphiſſa man⁹,ſcopuloſáq; Cirrha.

Martialis ad Silium Poetam,

Quid tibi cũ Cirrha?quid cũ Permeſſidos vndis
Romanum melius,diuitiúſque forum eſt.

Hinc Apollinem Cirrhæum cognominat Seneca in Hercule Œtæo.

Cirta, Numidiæ vrbs,Saluſtio.Strabo lib.vltimo minutiſſimam fuiſſe ait,& optimè ſtructã, Micipſæ potiſſimũ opera, qui Græcos in eam habitatum deduxit, & tantùm effecit,vt decem equitum millia, & peditum viginti emitteret.

Cirtiſcus,fluuius memorãdus in Scythia.Herod.

Cis,Filius Abiel,pater Saul regis, 1.reg.9. 1.paral. 23.Filius item Abigabaon, filius Abdai Leuitæ, 2.para.29.

Ciſamus,vrbs Cretæ,Ptol.hodie Ephitiſa.

Ciſia,mater Memnonis, à qua Suſorum ciues Ciſii dicti.Steph.

Ciſiánthi,populi Scythis Cimmeriis vicini, ad oram Oceani Scythici.Plin.lib.13.cap.6.

Ciſii,Vide CISIA.

Ciſon, Torrens Galilææ iuxta montem Thabor. Hic è monte Tabirio in mare cadit. iudic.4. 3. reg.18. pſalm.82.

Ciſpius,mons Romæ,Exquilina in regione,de nomine Ciſpi hominis dictus.Feſt.Varro lib.1.De ling. Lati. Exquilinus eſt Ciſpius mons ſexticeps apud ædem Iunonis Lucinæ.

Ciſſa,fluuius põti Cappadocici,Ptol.Vulgò *Qniſa.*

Ciſſeus, rex Thraciæ, pater Hecubæ. Hinc Hecuba ipſa Ciſſeis appellatur à Virgilio 7.Æne.

-nec face tantùm
Ciſſeis prægnans ignes enixa iugales.

Ciſtêna, vrbs Æolidis, inter Elaiticum & Idæum ſinum.Pompo.lib.1.Plin.lib.5.cap.30.Ciſthene ſcribitur.

Citanos,inſula olim Cycladum clariſſima.

Citárii,populi Siciliæ.Plin.lib.3 cap.8.

Citariſta, vel Citariſtes, Promontorium Narbonenſis prouinciæ, non procul à Maſſilia. Plin. lib.2.cap.4.Pompo.lib.2.

Cithæron,mons Bœotiæ,Straboni,cuius radicem Aſopus amnis alluit. Seruius credidit alterum eſſe ex iugis Parnaſſi: quod omnium Geographorum iudicio ſecus ſe habet.Eſt enim Cithæron, mons à Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quàm triginta paſſuum millibus diſſitus. Hic mõs Libero patri ſacer erat:vnde etiam ibi eius Orgia celebrabant.Ouid.3.Metamor.

Vadit,vbi feſtus facienda ad ſacra Cithæron,
Cantibus, & clara Bacchantũm voce ſonabat.

Citium, Cypri inſulæ oppidum. Plin.lib.5. cap. 31.Vnde Citieus Zeno.

Citõrus,mons qui abundat buxis,inde pecten Citoriacus,quaſi buxeus dicitur, à Citorio monte. Ouidius lib.4.Metamorph.

Sæpe Citoriaco deducit pectine crineis. Vide CYTORVS.

Citron,Ciuitas in tribu Zabulon.iudic.1.

Ciuica Pompeianus, conſul, collega L. Celonii Commodi,anno ab vrbe 888.

Ciuílius, ſiue Cliuílius, Volſcorum imperator à Ceganio victus,anno ab vrbe 312.

Ciuílius Tullus, tribunus militum, anno ab vrbe 348.

Cius, Vide BRYLLIVM.

Cius, fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope monte profluens.Eſt & vrbis nomen,quam, vt teſtatur Strabo lib.12.Demetrius cepit,deditque Pruſiæ Zelæ,qui hanc euertit,& Myrleam Pruſiæ vicinam. Is à ruinis eas excitans, Cium à ſe Pruſidam: Myrleam verò ab vxore Apamiam nominauit.

Cixicus,Vide CYZICVS.

C L

Claeon,fons in Phrygia.Plin.lib.31.cap.2.

Clampétiæ,locus Italiæ,in Brutiis.Plin.li.3.cap.5.

Clánius, Qui & Clanis, fluuius Campaniæ prope Neapolim iuxta Acerras vrbem,à κλάνιον quod

eſt viola,quã illius ripæ abundare dicũtur: vel, vt Macrobius exiſtimat,à Clanio gigante. Ab eo piſcis Clanius,qui & Silurus vocatur. Virgilius libro 2. Georg.

Et vacuis Clanius non æquus Acerris.

Clariæ,populi Thraciæ. Plin.lib.4.

Clárium. Plin.lib.2. Vide CLAROS.

Claros,ſiue Clarium,Ioniæ ciuitas,Apollinis oraculo nobilis,iuxta Colophonem. Hanc Manto Tireſiæ filia condidit,fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cùm patriæ cladem lugeret,& ſuam,manantibus vbertim lachrymis, fontem fecit: vnde claros, ἀπὸ τῆ κλαίειν locus appellatus. Nearchus verò author eſt, inde vrbi huic nomen factum, quòd Apollini ſorte obtigit. Nam ſortem, κλῆρον Græci nominant. Hinc Apollo Clarius dictus eſt, qui illic & fanum habuit, in quo reſponſa, epota aqua, edebantur, breuiore tamen vita bibentiũ. Ouid.2.de Arte.

Clarus, inſula in mari Myrtoo, & ipſa Apollini ſacra: de qua nonnulli intelligũt illud Ouidii 1. Metamorph.

-Mihi Delphica tellus,
Et Claros,& Tenedos, Patareæque regia ſeruit.

Claſſénce, oppidum,à Smaragdo captum, anno ab vrbe 153.

Clatérna,oppidum in Piceni littore. Pomp.lib.2.

Clauda, Inſula ſpectans Cretam inter meridiem & occidentem. act.27.

Claúdia, Noricorum oppidum. Plin.lib. 4.cap. 24. Ptolemæus Claudiuium vocat.

Claúdia,virgo Veſtalis,quæ cùm in ſuſpicionem ſtupri veniſſet, & ſimulachrum matris Ideæ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam ſuam, fertur cingulo duxiſſe nauem, quã multa hominũ millia trahere nequiuerãt.

Claúdia gens,Romæ patricia è Sabinis venit, cognomina ſibi Neronis & Druſi vſurpauit, q̃ Nero lingua Sabina,vir ſtrenuus & fortis dicatur: Druſi verò, à Claudio Druſo, qui hoſtium duce Gallorum Druſo cominus trucidato, ſibi ac poſteris nomen indidit. Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudiánus,poeta inſignis,Theodoſii & Honorii tẽporibus floruit, patria Alexandrinus. Quidã Florentinum faciunt,ſed falſò: ingenio excellẽti fuit, maximéque apto ad carmen componendum. Nam & adſurgit feliciter, variiſque figuris ac ſententiis mirificè delectat.

Claudiópolis,Cappadociæ vrbs. Plin.li.5.cap.24.

Claudiuium,Vide CLAVDIA.

Claúdium,vrbs Italiæ: Gentile,Claudinus. Steph.

Ap. Claúdius Regillianus decemuir, legibus ſcribendis ſũma inter collegas authoritate, poſtremò ob Virginiæ iudicium in carcerem coniectus,ſibi manus attulit. Liu.

Ap.Claúdius, cæcus,extrema ſenectute in curiam delatus, ſenatum iamiam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit. Ab hoc Appia via dicta eſt, quam Brunduſium vſque lapidibus ſtrauit. Liuius lib.9.

Claúdius Nero, & Claudius Pulcher,fratres Cæci filii, Tranquillus & Liuius lib.19.

Claúdius Sulpitius Longus,cõſul, collega Q. Ælii Cæritani,anno ab vrbe 431.

Claúdius Põtius, Samnitium imperator, Romanos apud Candiũ ſub iugum miſit. Liuius lib. 8.Decad.1.

Claúdius Fabius,dictator,anno ab vrbe 439.

Claúdius Petilius,dictator,anno ab vrbe 442.

Claúdius,cognomento Caudex, à nauium caudicibus ſic dictus. Is Carthaginenſes Meſſana expulit, Hieronem prælio victum ad Syracuſas in deditionem accepit. Cæcilius.

Claúdius Centianus, quem nonnulli Centimalũ, alii Centimanum minus rectè ſcribunt. Is librũ in iure ciuili tertium à P. Papyrio ſcripſit, & R literam introduxit,quum prius Fuſii,qui deinde Furii dicerentur. Valerius.

Claúdius, qui antè Clauſus dictus. Vide CLAVSVS.

Claúdius Nero, conſul, Liuii Salinatoris collega, qui aduenientem ex Hiſpania cum auxilio Aſdrubalem interfecit.

App. Claúdius orator. Cic. in Bruto.

Claúdius Nero, Tyberii principis pater, Quæſtor C. Cæſaris in bello Alexandrino, & deinde Põtifex Max. in P. Scipionis locum ſuffectus.

Claúdius, Tiberius Nero Cæſar, III. Romanorum imperator, Octauii Cæſaris priuignus, gener, & adoptione filius. Suet.

Claúdius, Rom. imperator, Britanniam inſulam in deditionem accepit, & Orchades inſulas Romano adiecit imperio. Poſtmodum ab Agrippina vxore veneno ſublatus eſt, vt Nero filius imperio potiri poſſet.

Claúdius Domitius Nero, Romanorum imperatorum nequiſſimus. Vide NERO.

Claúdius, Romanorũ imperator, qui Gothos Illyricum vaſtantes bello adortus, incredibili clade ſuperauit. Sed cùm duobus ferè annis imperaſſet, apud Smirnium morbo interiit.

Claúdius Pompeianus, conſul, collega Seueri, anno ab vrbe 925.

Claúdius Venatus, vir doctiſſimus, Alexandri à conſiliis, anno ab vrbe 976.

Clauſus, rex Sabinorũ, Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudiꝰ originẽ traxit, qui paucis poſt exactos reges annis cũ quinque millibus clientum ſe Ron. ã contulit, vrbiſq; partẽ habitãdam accepit, Claudiámque familiam propagauit. Virgil. 7. Æneidos,

Ecce Sabinorum priſco de ſanguine magnum
Agmen agens Clauſus, magnique ipſe agminis inſtar,
Claudia nũc à quo diffunditur & tribus, & gẽs.

Clazómenæ, vrbs Ioniæ Aſiaticæ, quam condidit Paralus, patria Anaxagoræ. Hæc prius Gryna nominabatur, vicina Colophoni, vnde & Apollo Grynæus dictus eſt apud Virgilium, quoniam ibi eſſet eius oraculum.

Clazoménia, inſula, quæ Marathuſa dicitur, à qua Clazomenii, quos in Mœnia ſitos eſſe conſtat: hinc adiectiuum Clazomenius, nia, nium: vt Clazomenia vina, quæ olim apud Romanos in pretio fuerunt. Vide MARATHVSA.

Cleánthes, philoſophus Stoicus, Cratetis primùm diſcipulus, Zenonis Citienſis ſucceſſor. Hic Phani Aſii filius, egregius pugil, cùm Athenas veniſſet, & Zenoni adhærens, generoſè philoſophatus eſt, & in eiſdem permanſit dogmatibus: ea fuit in tolerandis laboribus & perferendis alacritate, vt alter Hercules dictus ſit. Nam quum non haberet vnde ſe alere poſſet, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem verò in ſermonib⁹ exercitabatur. vnde Phreantes appellatus eſt, quaſi puteos hauriens. Tradunt illum, quæ à Zenone audierat, oſſibus boum & teſtis fictilibus præſcribere ſolitum, cùm pecunia nõ ſuppeteret ad chartas emẽdas.

Cleánthis, mulieris nomen. Suidas.

Cleárchus, Solenſis ſenior, ſcripſit de varia hiſtoria.

Cleárchus iunior, Ponticus, Athenas profectus, vt operam daret Platoni, in ſomnis admonitus, à ſtudiis literarum receſſit. Suidas.

Cleárchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat imperatorem plus quàm hoſtem metui oportere: ſignificans eos, qui in prælio mortem expaueſcerent, certum ſibi, ſi deſeruiſſent, expectare debere ſupplicium. Fronti. lib. 4.

Cleárchus, conſul, collega Richomeri, anno ab vrbe 1137.

Clemens, hiſtoricus, ſcripſit de regibus & imperatoribus Romanis, ad Hieronymum de figuris Iſocratis. Suidas.

Clemens Alexandrinus, præſul, Pantherii diſcipulus, Origenis præceptor, floruit ſub Seuero & Antonino principib⁹. Hieronymus & Euſebius lib. 6.

Clemens, Romanorum tertius epiſcopus, auditor diui Petri.

Clemens I I. Pontifex 150. anno ſalutis 1048.

Clemens I I I. Pontifex 175. anno ſalutis 1188.

Clemens I I I I. Pontifex 184. anno ſalutis 1264.

Clemens V. Pontifex 196. anno ſalutis 1306.

Clemens V I. Pontifex 198. anno ſalutis 1342.

Clemens V I I. Pontifex 210. anno ſalutis 1523.

Clemẽs, cõſul, collega Tertulli, anno ab vrbe 947

Clementînus, conſul, collega Agricolæ, anno ab vrbe 981.

Clementînus, conſul, collega Probi, anno ab vrbe 1267.

Cléobis, Argiæ ſacerdotis filius, de quo ſic Cicero in Tuſcul. quæſtionibus, Primùm (inquit) Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton filii prædicantur. Nota fabula eſt. Cùm enim illam ad ſolenne & ſtatutum ſacrificium curru vehi ius eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta: tunc iuuenes ii, quos modò nominaui, veſte poſita, corpora oleo perunxerũt, ad iugum acceſſerunt. Ita ſacerdos aduecta in fanum, quum currus eſſet ductus à filiis, precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari poſſit à Deo. Pòſt epulatos cum matre adoleſcẽtes ſomno ſe dediſſe, mane inuẽtos mortuos. Hæc Cic.

Cleóbulus, Euagoræ filius, Lindius, vnus è ſeptẽ Græciæ ſapientibus, robore & pulchritudine corporis eximius, è Lindo Ægyptum philoſophandi gratia, petiſſe fertur: extat eius breuis ad Solonem epiſtola.

Cleobulîna, Cleobuli filia, hexametris ænigmata quædã perſcripſit. Diogenes Laertius & Suidas.

Cleócritus, apud Comicos taxatur vt mulieroſus & cinædus & obſcurus, & Cybeles filius. Nam in myſteriis Rheæ molles tantũ interſunt. Suid.

Cleódamas, Thaſius, philoſophus, Platonis tempore, in geometria floruit.

Cleódamas, Achenus (Ache autẽ, ciuitas eſt Theſſaliæ) ſcripſit de cura equorum. Steph.

Cleómachus, Magneſius pugil, qui cinædi cuiuſdam & ancillæ amore captus, quæ à cinædo alebatur, cinædorum & orationem & mores eſt imitatus. Strabo.

Cleómbrotus, Pauſaniæ filius, Lacedæmoniorum dux, qui timẽs ne videretur cum Epaminunda hoſte ſentire, temerè cũ eo pugnauit, ſéque & patriam in præceps dedit: nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus eſt.

Cleómbrotus adoleſcens Ambraciota, qui quum ei nihil accidiſſet aduerſi, è muro ſe in mari abiecit, lecto Platonis libro de animorum immortalitate. Cicero in Tuſcul.

Cleomédes, Aſtypalæenſis, de quo portenioſa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximia, quum Ciccum Epidaurium pugil interfeciſſet, victoriæ præmiis fraudatus, præ dolore in furorem incidit, atque ex Olympia Aſtypalæam reuerſus, cùm ibi multa temerè ac violenter feciſſet, poſtremò ludum puerorum ingreſſus, apprehẽſam manu columnam, quæ tectum ſuſtentabat, concutiens, mediã fregiſſe, ac tectum deieciſſe dicitur. Interfectis autem

pueris,quum quæreretur ad ſupplicium,in ſepulchrum magnum ſe conieciſſe,& clauſus intus intectum operculum tanta vi tenuiſſe,vt ne à multis quidem ſimul adnitentibus, vllo modo euelli poſſet: exciſo igitur circà loco,neque viuum hominem, neque mortuum eſſe cõpertum ferunt. Quare miſſis Delphos legatis reſpondiſſe Pythiam,

Vltimus herôum Cleomedes Aſtypalæus. Suidas & Plutarchus.

Cleomédes,Græcus author qui ſcripſit de circulis cæleſtibus, quod opus elegans admodum adhuc extat.Suidas.

Cleoménes,Lacedæmoniorum dux,ab Antigono rege prælio victus, ad Ptolemæum ſe recepit, benignéque primùm exceptus,mox Nicagoræ cuiuſdam calumnia apud regem ſuſpectus, cuſtodiæ cum aliis quibuſdam traditus, cum illis mutuis vulneribus periit.Pòſt à Ptolemæo mortuus, pelle nudatus, crucique adfixus eſt. Plutarchus.

Cleoménes Sicul⁹, C. Verris nequitiæ adminiſter. Cicero 7.in Verrem.

Cleon,dux Athenienſium in reipublicæ adminiſtratione aduerſari ſolitus Niciæ Nicerati filio, miſſus denique in Thraciam cum exercitu, multas vrbes cæpit. Eum inſectatur Ariſtophanes in comœdia quæ inſcribitur Equites.

Cleon poeta, Argonautica ſcripſit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, vt eius enarrator ſcribit.

Cleon Halicarnaſſeus orator, Lyſandro Lacedæmonio orationem compoſuit.Suidas.

Cleónæ,oppidum mediocre in via,quæ ab Argis Corinthum ducit,ab Argis quidem ſtadiis 120: à Corintho verò 80.diſtans.Ouid.6.Metam.

-Humileſque Cleonæ. Inter Cleonas & Phliuntem Nemeæa ſylua conſurgit, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit,qui à loco dictus eſt Cleonæus.Lucan.lib.5, Ille Cleonæi proiecit terga leonis.

Cleónidas,vir Thebanus.

Cleónymus,id eſt,deſertor ordinis,& qui abiecto clypeo fugit,dictus eſt. Vnde prouerbiũ, Cleonymo timidior. Hũc inſectatur vt timidum & fugacem. Ariſtophanes in Nubibus.

Cleónymus, vnus ex imperatorib⁹ externis,quos ſibi accerſierunt Tarentini.Strabo lib.6.

Cleopátra,Ægypti regina, Ptolemæi Auletæ filia, ſoror & vxor Ptolemæi vltimi,mulier impudiciſſima,à Iulio Cæſare primùm adamata:cui filium Cæſarionem peperit: deinde ab Antonio iuſtæ vxoris loco habita. Quod cùm ægrè ferret Auguſtus,cuius ſororem Antonius vxorem duxerat, bellóque inter eos exorto, Antonium ſuperatum inſecutus,ad necem ſponta-

neam compulit: eius exemplum imitata Cleopatra,ne viua in hoſtis poteſtatem veniret,& per ludibrium in triumpho circunduceretur, aſpidibus corpori admotis,extremũ vitæ diem clauſit.Statius lib.3.Syluarum,

Actias Auſonias fugit Cleopatra catenas.

Cleopâtrus, præfecti nomen apud Corinthios. Plutarchus in Arato.

Cleóphanes,orator ex Myrlea.Strabo lib.12.

Cleophántus,medicus. Plin.lib.24.cap.16.

Cleophántus,pictor Corinthius. Plin. li.35.cap.3.

Cleophas, vnus ex CHRISTI diſcipulis qui proficiſcens in Emmaunta, CHRISTVM alloquebatur in itinere.luc.24.iohan.19.

Cléophon,poeta tragicus Athenienſis.Suidas.

Cleophylátius,epiſcopus,cũ Stephano ab Adriano Rom.pontifice ad Carolum miſſus, Germanorum,Francorúmque epiſcoporum ſynodum congregauit.In qua hæreſim Felicianam & ſynodum de imaginibus deponẽdis, quam Græci ſeptimã dicebãt,dãnauerũt. Blõd.lib.1.decad.2.

Cleopómpus,Athenienſis,Thronium cæpit. Locros vicit.Æginetas ſuis è ſedibus eiecit.Thucy. Plutarch.in Peri.

Cleóſtratus, antiquiſſimus philoſophus, primus ſcripſit de ſignis cæleſtibus, atque in primis ſigna Arietis & Sagittarii. Plin.lib.2.cap.8.

Cleóxenus & Democlitus hiſtoriã de rebus Perſicis ſcribere aggreſſi, quam inchoatam ſe in hiſtoriis fatetur abſoluiſſe Polybius Megalopolitanus.Suidas.

Clephis, Longobardorum rex truculentiſſimus, Imolam ædificauit,à ſuis interfectus eſt.Blond. Pompon.Æmil.

Clethus,vxorẽ habuit Pallenem Sithonis filiam, quæ Thraciæ yrbi nomen dedit.Steph.

Climax,Straboni lib.14.mons Pamphilio pelago adiacens: is tranſitum arctum in littore relinquit,qui mari tranquillo nudatur adeò,vt iter facientibus peruius ſit,pelago autem affluente vndis contegatur. Tranſitus per montem tum arduus eſt, tum etiam prolixus, quapropter in tranquillitatibus littore vtuntur.

Clinias muſicus,& philoſophus ſectæ Pythagoreæ, ſi quando ad iram prouocaretur, ſumpta ſtatim cithara, motus animi leniebat. Ælianus de Varia hiſtoria.

Clio,vna Muſarum ex nouem, apud Heſiodum in Theog.ἀπὸ τῦ κλέους,id eſt,à gloria,quòd poetis gloria ex carmine naſcatur.Alii ἀπὸ τῦ κλείειν, hoc eſt,à celebrando dictam putant, propterea quòd hiſtoriæ inuẽtrix eſſe putetur:cuius proprium eſt virorum fortium laudes celebrare, eorúmque geſta ad poſteritatem tranſmittere. Virgil.de Nouem Muſis,

Clio geſta canens tranſactis tempora reddit.

Clipea, vrbs Africæ minoris, aliis dicta Clupea & Clypea. Ptolem.

Clitarchus hiſtoricus, qui & Alexãdri comes fuit in expeditionibus, & eius res geſtas ſcripſit: cuius in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur, vt ſcribit Quintilianus. Huius meminit & Plinius lib. 4. cap. 5.

Clitéllæ, locus quidam Romæ vocatur propter ſimilitudinem clitellarum: & in via Flaminia, loca quædam deuexa ſubinde & accliuia.

Clitérnia, Italiæ oppidum ad mõtem Gargarum. Pompon. lib. 2. Ptol. Cliternum, vulgò *Celano*.

Clitus, Vide CLETVS.

Clitómachus, Carthaginienſis philoſophus, Athenas conceſſit ad capiendum ingenii cultum, quadraginta natus annos, audiuitque Carneadem, breui quoque tempore adeò profecit, vt quadraginta volumina ſcripſerit, ſucceſſeritq; Carneadis ſcholæ. Suid.

Clitómachus athleta, Pancratiaſtes nobilis. Suid. pudicitia tanta fuiſſe dicitur, vt canes ſi fortè coeuntes vidiſſet, ſtatim vultũ auerteret, in conuiuio ſi quis ſermo laſciu⁹ incideret, ſtatim ſurgens abiret. Ælianus de varia hiſtoria.

Clitor, oris, oppidum Mediterraneum Arcadiæ, à quo vicinus fõs Clitorius appellatur, ei qui guſtauerit, vini faſtidiũ inducẽs. Ouid. 15. Metam.

Clitorio quicunque ſitim de fonte leuauit,
Vina fugit, gaudétque meris abſtemius vndis.

Clitúmnus, agri Faliſci fluuius, cuius aquæ potæ candidos faciunt boues. Plin. lib. 2. cap. 103. Virgil. 2. Georg.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus
Victima. Silius lib. 11,
Et lauat ingentem profundens flumine ſacro
Clitumnus taurum.

Clitus, Mantii filius ab Aurora raptus, nunquam poſtea apparuit.

Cluilius, Vide CIVILIVS.

Cloánthus, vir Troianus, Æneæ comes.

Clódia, Romana, copioſa & locuples fœmina, de qua Cicero ad Att. lib. 13.

Clódii forum, Italiæ oppidum in octaua regione. Plin. lib. 3. cap. 15.

Clodiórum familia, à Clodio Æneæ ſocio dicta. Feſtus.

P. Clódius, inimic⁹ Ciceronis, quẽ vt pellere vrbe poſſet, plebeio ſe homini adoptandũ dedit: mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ deæ muliebri veſtitu. Cicero ad Attcũ lib. 1. poſtea à Milone interfectus.

Clódius Pulcher, orator Romæ inter patronos, ſimul cum Cicerone in cauſa Scauri. Pædianus.

Clódii cuiuſdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum ſcripſit.

Sextus Clodius rhetor, è Sicilia Latinæ, Græcæq; eloquentiæ profeſſor, malè oculatus, familiaris, ac præceptor Marci Antonii Triumuiri, cuius meminit Cicero in Philip. & Tranquillus.

Clódius Quirinalis Arelatenſis, rhetor, Romæ docuit, circa Neronis tempora. Euſeb.

Clódius Albinus, dux exercit⁹ in Gallia, poſt mortem Pertinacis principis ab exercitu imperator ſalutatus, perditæ gulæ fuiſſe traditur. Herodia.

Clódius, Francorum rex, anno ſalutis 432.

Clódius Albinus, conſul, collega Æmiliani, anno ab vrbe 957.

Clódomir, Clodouei filius, Aurelianenſis princeps, anno ſalutis 516.

Clodómirus, Baſami filius, Sicambrorum rex.

Clodouêus, Francorum rex, anno ſalutis 487. Hic Halaricum Viſigothorum regem, qui apud Pictauos regnabat, & Apollinarem Aruernorum præfectum vicit, ceciditque. Æmil. Voto facto Alemannos ſubegit, parta victoria, an. x x v. regni à Remigio Remenſi epiſcopo cum Francis omnibus baptizatus eſt. Blond. Æmil. lib. 1.

Clodouêus, alter Francorũ rex, anno ſalutis 654.

Clodouêus, Theodorici filius, Francorum rex, anno ſalutis 967.

Cloélia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcorum regi obſes data, deceptis cuſtodibus, incolumis ad ſuos per Tybyrim tranauit. Quamobrem Romani nouam in fœmina virtutem nouo honoris genere ornandam rati, ſtatuam ei equeſtrem in ſumma ſacra via poſuerunt.

Clógio, Franci filius, Francorum rex, anno ſalutis 751.

Clónius, vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui cum quinquaginta nauibus ad Troiam nauigauerunt. Homer. lib. Iliad. 2.

Clota, æſtuarium Britannici maris apud Ptolemæum: Glota Tacito ſcribitur.

Clotárius, Clodouei filius, primò Sueſſionũ princeps, poſtea ſolus Frãcorũ rex, anno ſalutis 564.

Clotárius, I I. Gallorum rex, anno ſalutis 597.

Clotárius, I I I. Clodouei filius, Gallorum rex, anno ſalutis 669.

Clotárius, I I I I. Francorum rex, regnauit annis x I. anno ſalutis 721.

Clotho, vna Parcarum, quas Heſiodus in Theogonia Iouis & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dicta Clotho, ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod voluere, ſeu nere ſignificat. Fingũt enim Poetæ hanc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminum præſcribere.

Cluéntius, ciuis Rom. ex municipio Larino accuſatus, opibus matris Saſſiæ, quòd Oppianicum vitricũ interfeciſſet, defenſus fuit à Cicerone, cuius adhuc extat lõgè optima oratio pro Cluẽtio

Clúnia, oppidum Hiſpaniæ, Celtiberiæ finis. Plin.

lib.3.cap.3.

Cluniénſis,Hiſpaniæ conuentus.Sunt enim ſeptẽ (inquit Plinius li.3.)Carthaginẽſis,Tarraconẽſis,Cæſarauguſtanus,Clunienſis,Aſturum,Lucenſis,Braccarum.

Clúpea,ſiue Clypea, ciuitas Africæ propriè dictæ, in promontorio Mercurii ſita:ita dicta à clypei figura.Lucanus lib.4,

Et Clupeam tenuit ſtationis littora notæ.

Hanc Solinus Græco nomine Aſpidem vocatã tradit. Quod & ipſum nõ obſcurè affirmat Silius Italicus Bel.Pun.lib.3,

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Cluſíni,noui & veteres populi Hetruriæ.Plin.li.3. cap.5.

Cluſínus,dictus eſt Ianus , quia pace templi eius portæ claudi ſolebant.

Cluſíolum,oppidum Vmbriæ,quod interiit.Plin. lib.3.cap.14.

Clúſios,Galli nominãt dæmones quoſdam, quos nonnulli exiſtimant ſpiritus eſſe elemento aereo compoſitos.

Clúſium,oppidum eſt Mediterraneum in Tuſcia ſub quo ſepultus eſt Porſena.Plin.li.36.cap.13.

Clyméne,Oceani & Tethyos filia, Iapeti vxor,Heſiodo in Theogonia.Virgil.4.Georg.

Inter quas Clymene curam narrabat inanem
Vulcani,Martiſque dolos,& dulcia furta.

Clyméne , quæ Apollini Phaethontem peperit, eiúſq; ſorores Heliadas. Ouid.lib.1.& 2.Metam.

Clyméne,miniſtra Helenes,particeps cõſiliorum dominæ,furtorúmque eius internuntia,quæ etiam ad Troiam illam eſt ſecuta.Homerus lib.3. Iliad.Ouidius in Epiſt.Helenæ ad Paridem,

Cætera per ſocias Clymenen , Æthrámque loquemur:
Quæ mihi ſunt comites,conſiliúmque duæ.

Clýpea, Vide CLVPEA.

Clytæmnéſtra,filia Tyndarei & Ledæ, vxor Agamemnonis, quæ belli Troiani tempore,mutuo Ægiſthi amore capta,turpiſſimis cum eo voluptatibus ſeſe implicuit : virúmque, capta iam Troia,in patriam redeuntem,ab adultero adiuta, per inſidias interfecit : idem Oreſti filio factura , niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci eripuiſſet , & ad Strophium regem clàm miſiſſet educãdum , qui poſtea adultus Argos rediit: vbi vnà cũ hoſpitibus Phocenſibus(quos Strophius ad Ægiſthum miſerat,tanquam Oreſtis mortem nuntiaturos) ad Clytæmneſtram intromiſſus , vnà cum adultero eam interemit. Homer.lib.11. Odyſſeæ.Senec. in Agamemnone. Euripides in Oreſte. Sophocles in Electra.

Clýtia, æ,ſiue Clytie,es, vna ex Oceani nymphis, aliquandiu ab Apolline adamata donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri eius indicauit. Quare iratus Apollo, grauiſſimo odio eam proſequutus eſt. Illa verò amoris impatientia,cibo & potu abſtinens, ſolem quacũque iter faciebat , oculis ſequebatur, tandem fame & dolore conſumpta , mutata eſt in heliotropium.Ouid.4.Metamorph.

Clýtius,filius Laomedontis,& frater Priami. Homer.lib.20.Iliad.

Clýtius, iuuenis quidam à Cydone adamatus. Virgil.Æneid.10,

Tu quoque flauentem prima lanugine malas
Dũ ſequeris Cytiũ,infelix noua gaudia Cydon.

C N

Cnémides , in Thracia ſunt ſecũdum Daphnuntem , locus munitiſſimus , in quem ex Eubœa Cæneum è regione cõſiſtit promontorium , in Occidentẽ ſpectans , ſinúmque Maliacum,&c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum,& Strabonem lib.9.

Cneus,cognomen apud Romanos:quod quidam à næuo deducunt,præpoſita C litera. Quum autem id proferebant antíqui,inquit Priſcianus, G pro C efferebant.

Cn.Aufídius Oreſtes,collega P.Cornelii Lentuli, anno ab vrbe 683.

Cn.Bœbius Pamphilus, Conſul, cum L. Æmilio Paulo,anno ab vrbe 571.

Cn.Calphúrnius Piſo,Cõſul,cum M.Popilio Lænate,anno ab vrbe 615.

Cn.Calphúrnius Piſo, Conſul, cum C.Cæſare Octauiano, anno ab vrbe 731.Cl. Tiberio Nerone,anno ab vrbe 747.

Cn.Cinna magnus,Conſul,cum L.Valerio Meſſala,anno ab vrbe 757.Vide CINNA & CORNELIVS.

Cn.Cornélius Aſina,Conſul,cum C. Genutio Clepſina,anno ab vrbe 483.

Cn.Cornélius Blæſus,conſul,cum M. Attilio Regulo Serrano,anno ab vrbe 496.

Cn.Cornélius Cethegus,Conſul,cum Cl.Minutio Rufo,anno ab vrbe 557.Vide CETHEGVS.

Cn.Cornélius Coſſus,Tribunus militum,anno ab vrbe 342.

Cn.Cornélius Coſſus,Conſul, cũ L. Furio Medullino,anno ab vrbe 347.

Cn.Cornélius Dolabella,Conſul, cum M. Tullio Decola,anno ab vrbe 673.

Cn.Cornélius Gallus, poeta,Virgilio amiciſſimꝰ, qui in eius honorem ſcripſit decimam Bucolicorum Eclogam, quæ & Gallus inſcribitur , de cuius etiam laudibus finis libri primi Georgicorum totus contextus erat , quem poſtea ab Octauio coactus immutauit. Gallus enim antea Octauio ita familiaris fuerat,vt ab eo Ægypto præficeretur, à quo tamen poſtea per ſummam crudelitatem eſt interfectus.

Cn.Cornélius Lentulus Clodianus, Conſul, cum P.Licinio Craſſo,anno ab vrbe 657.
Cn. Cornélius Lentulus, Conſul, cum P. Ælio Pæto,anno ab vrbe 553.
Cn.Cornélius Lentulus, Conſul,cum P. Cornelio Lentulo,anno ab vrbe 736.
Cn.Cornélius Scipio Aſina,Conſul,cum C. Duillio,anno ab vrbe 493.
Cn Cornélius Scipio Caluus,Conſul,cũ M.Claudio Marcello,anno ab vrbe 532.
Cn.Cornélius Scipio Hiſpalus,Conſul, cũ Q. Petilio Spurino,anno ab vrbe 578.
Cn.Domítius Ænobarbus, Cõſul,cum L. Quintio Flaminio,anno ab vrbe 562.
Cn.Domítius Ænobarbus, Conſul,cum C. Fannio,anno ab vrbe 632. & cum C.Caſſio Longino,anno ab vrbe 658.
Cn.Domítius Ænobarbus,Conſul,cum C.Soſſio, anno ab vrbe 722.
Cn.Domítius Ænobarbus, Conſul,cum Fur. Camillo Auruncino Scriboniano, anno ab vrbe 784.
Cn.Domítius Caluinus, Conſul,cum L.Cornelio Scipione,anno ab vrbe 423.
Cn.Domítius Caluinus,Conſul, cum M. Valerio Meſſala,anno ab vrbe 701.& cũ C. Aſinio Pollione anno 714.
Cn.Domítius Caluus, Conſul, cum P. Cornelio Dolobella Maxinio,anno ab vrbe 470.
Cn.Fábius Vibulanus, Conſul, cum T. Quintio Capitolino,anno ab vrbe 335.
Cn.Genútius Panſa Trib.milit. ãno ab vrbe 357.
Cn.Fúluius Centimalus, Conſul,cum P. Sulpitio Galba,anno ab vrbe 543.
Cn.Fúluius Centimalus,Conſul,cum L. Cornelio Scipione,anno ab vrbe 455.
Cn.Fúluius Centimalus, Conſul, cum L. Poſthumio Albino,anno ab vrbe 525.
Cn.Iúlius Mento,Conſul, cũ Ruintio Cincinnato Pœno,anno ab vrbe 325.
Cn.Léntulus Augur,Conſul,cũ M. Licinio Craſſo,anno ab vrbe 740.
Cn.Léntulus Getulicus, Conſul, cum C. Caluiſio Sabino,anno ab vrbe 778.
Cn.Léntulus Marcellinus,Conſul, cum L.Martio Philippo,anno ab vrbe 698.
Cn.Mánlius Capitolinus Imperioſus, Cõſul, cum M.Popilio Lænate, anno ab vrbe 397. & cum C.Martio Rutilio,anno ab vrbe 399.
Cn.Mánlius Cincinnatus, Conſul,cum M. Fabio Vibulano,anno ab vrbe 274.
Cn.Mánlius Volſo,Conſul,cum M.Fuluio Nobiliore,anno ab vrbe 565.
Cn.Octáuius, Conſul,cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 589.
Cn.Octáuius,Conſul,cum T.Annio Ruffo,anno ab vrbe 616.
Cn.Octáuius,Conſul,cum L.Cornelio Cinna,anno ab vrbe 667. & cum C. Scribonio Curione, anno ab vrbe 678.
Cn.Papýrius Carbo,Cõſul, cum L.Cornelio Cinna,anno ab vrbe 669. I I. Conſul, cum eodem anno ab vrbe 670. I I I.Conſul, cum C.Mario, C.filio,anno ab vrbe 972.
Cn.Pompéius Magnus,Vide POMPEIVS.
Cn.Pompéius Strabo,Conſul,cum L. Portio Catone,anno ab vrbe 665. Picentes Marſóſque in poteſtatem redegit.Vide POMPEIVS.
Cn.Seruílius Cæpio, Conſul, cum C. Sempronio Blæſo,anno ab vrbe 560.
Cn. Seruílius Cæpio, Conſul , cum Cn. Seruilio Bemino,anno ab vrbe 551.
Cn.Seruílius Cæpio, Conſul, cum Cn. Pompeio Nepote,anno ab vrbe 613.
Cn.Seruíli Fidenas,Trib.milit.ãno ab vrbe 370.
Cn.Seruílius Geminus, Cõſul,cũ C. Ruintio Flaminio,anno ab vrbe 537.
Cn.Seruílius Geminus,Conſul,cum Cn. Seruilio Cæpione,anno ab vrbe 551.
Cn. Vetúſius Geminius, Conſul, cum T. Ebutio Helua,anno ab vrbe 255.
Cnidus,inſula oppoſita Aſiæ.1.mach.15.act.27.
Cnidus,ſiue Cnidos , vrbs inſignis in extremo cornu peninſulæ Cariæ adhærentis, Praxitelis Venere imprimis nobilis.Hora.1.Carm.Ode 30, O Venus regina Cnidi,Paphíque.
Cniſæa , nauale Megarorum iuxta Peloponneſum.Stephanus.
Cnopúpolis,vrbs Ionũ,à Cnopo quodam, Erythra aliàs dicta.Stephanus.
Cnoſus,Vide GNOSVS.

C O

Coa,oppidum in Arabia felici.Ptolem.
Coáſpis,Vide CHÓASPIS.
Coátræ,ſiue Coaſtræ,ſiue Choatræ,ciuitas ad Perſidem,iuxta quam ſunt arbores inauditæ magnitudinis.Plinio lib.6.cap.7,populi Scythici. Aliis populi Indiæ.Luc.lib.3,
Æthera tangentes ſyluas liquere Coatræ,&c.
Cobrys,vrbs Thraciæ:Gentile,Cobrytes.Steph.
Cócalus,Siciliæ rex , qui Dædalum Minois iram fugientem hoſpitio ſuſcepit: quem cùm Minos illuc vſque perſequeretur,à Cocali filiabus fuit interfectus. Ouid.8. Metamorph. Stephanus Cocalum Dædali filium in Camico imperaſſe ſcribit.
Cocánicus,Siciliæ lacus, ex quo ſalẽ Cocanicum nominamus.Plin.lib.31.cap.7.
Coccéius Nerua,Imp.Rom.Vide NERVA.
Cochliûſa,inſula iuxta Lyciam,à cochleis quæ ibi inueniuntur.Steph.
Cocles,vir Romanus,qui Porſenæ regi per ſub-

licium pontem tranſire conanti,ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit,donec à tergo pons à ſociis frangeretur:quo fracto, ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licet vulnus acceperit in coxa,Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit. Vnde eſt illud ab eo dictum, cùm ei in comitiis coxæ vitium obiiceretur, Per ſingulos gradus admoneor triũphi mei. Valerius Max. libro tertio,capite ſecundo. Liu.lib.2. Virgilius quoque Æneid.octauo,

Illum indignanti ſimilem,ſimilémque minãti
Aſpiceres,pótem auderet quòd vellere Cocles.

Vide HORATIVS.

Cóctiæ ſiue Cotiæ,dictæ ſunt alpes à Coctio rege Gallorum domitore,qui in amicitiam Octauii receptus eſt. Incipiunt à Seguſia oppido, & Tacito Coctianæ appellantur. In eo tractu ſunt, quos vulgò *Montenoue & Montanys* vocamus.

Cocýnthum, Italiæ promontorium quod meridianam plagam ſpectans, Ionium & Siculum mare diſcriminat. Polyb.lib.2.

Cocỹtus,Inferorum fluuius,à Stygе profluẽs, nomen habens ἀπὸ τοῦ κωκύειν,quod eſt gemere ac lamentari. Virgil.6.Æneid.

Cocyti ſtagna alta vides,Stygiámque paludem.

Claud de Raptu Proſerpinæ lib.2,

-Preſſo lachrymarum fonte reſedit
Cocytus,tacitis Acheron obmutuit vndis.

Hinc Cocytia, dicta ſunt ſacra, quæ fiebant in honorẽ Proſerpinæ,quam Pluto rapuit, à Cocyto inferorum fluuio nominata. Author Porphyrio in illud Horatii in Epod.

Inultus vt tu riſeris Cocytia.

Codanónia,inſula vna ex Hemodibus in Germania,in Codano ſinu. Mela lib.3.

Códanus,ſuper Albim fluuium ingens ſinus,magnis paruiſque inſulis refertus in Germania. Plin.lib.4.cap.13.

Codẽta,appellatur ager trans Tyberim, quòd in eo virgulta naſcantur ad caudarum equinarum ſimilitudinem. Feſtus.

Codrus,rex Athenienſium,qui pro patriæ ſalute, certiſſimæ ſe morti obiectauit. Reſpõſum enim acceperant Peloponnenſes, ita demum ſe ſuperaturos, ſi hoſtium regem non occidiſſent. Fefellit ergo eos habitu mẽdici, eóſque in ſuam necem periurgia prouocando, à nullo cognitus,fecit fidem oraculo.

Codrus,poeta quidam pauperrimus : cuius paupertas prouerbio locum fecit, vt dicamus, Codro pauperior. Iuuenal. Sat.3,

Tota domus Codri rheda componitur vna.

Cóccinum,oppidum in ſinu Scyllaceo. Mela lib.2.

Cóculus, cognomẽto Saturnus Iunior, regnauit apud Aborigines anno ante cõditã vrbem 870.

Cœle, Syriæ pars. Mela lib.1. Hinc etiam Cœleſyria dicta eſt. Strabo lib.16. Nomen ſortita eſt à concauitate. Nam & κοῖλος,locus cauus dicitur.

Cœlos,Thraciæ portus, Athenienſibus & Lacedæmoniis (inquit Mela lib.2.) nauali acie decernentibus Laconicæ claſſis ſignatus excidio. Ad hũc quoq; portũ, Milciadis & Thucydidis hiſtorici monſtrari tumulos Ammianus ſcribit.

Coemba, Ptolemæo, Gedroſiæ vrbs,hodie Cambaia,regni caput.

Cœneum,promontorium Eubœæ. Mela lib.2.

Cœnocûm,Germaniæ vrbs, Ptol.vulgò *Loubẽburg*.

Cœnôſus,portus. Strabo lib.7.

Cœnus I I. Macedonum rex, regnauit annis XII. anno ante conditam vrbem 1383.

Cœos,Vide CEA.

Cœrânus, naufragus à delphino ſeruatus. Vide hiſtoriam apud Plutarchum circa finem libelli,Vtrum terreſtria aut aquatilia plus ſapiant.

Cœus gigas,Titani (aliàs Cæli)& Terræ filius. Virgilius lib.Georg.1,

Cæúmque Iapetúmq; creat,ſæuúmq; Typhœa.

Hinc Cœa,inſula in Ægeo.

Cógamus,Lydiæ fluuius. Plin.lib.5.cap.29.

Cointha,nobilis mulier,ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronata,anno ſalutis 251.

Colaia,Nomen viri.2.eſd.11.

Colácum, Taprobanæ inſulæ promontorium. Plin.lib.6.cap.22.

Colapiáni,Pannoniæ populi. Plin.lib.4.cap.25.

Colarbâſus,Vide COLORBASVS.

Colâſſis,Lyſippi diſcipulus,qui Coloſſum Rhodi fecit ſeptuaginta cubitorum altitudinis.

Colaxes, Iouis & Oræ filius. Valerius Flaccus libro 6. Argon.

Colchi ſiue Colchis,idis, regio Aſiæ iuxta Pontum,regnum Æetæ regis,& Medeæ patria, Corace monte(qui eſt Tauri pars)à Septentrione, ab Ortu Iberia,à Meridie Phaſide,ab Occidente Euxino ponto clauſa. Huc ferunt Iaſonem cum Argonautis nauigaſſe,Medeáque artibus adiutum,aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſſima: quæ res videtur locũ feciſſe fabulæ, quam de Medeæ veneficiis cõminiſcũtur poetæ. Horat.li.2. Carm.

Ille & venena Colchica,
Et quicquid vſquam concipitur nefas,
Tractauit.

Colchis,gentile fœmininũ,quo poetæ vtũtur pro Medea,Æetæ Colchorũ regis filia. Martial.li.4,

Ignipedes poſſet ſine Colchide vincere tauros.

Coli, populi iuxta Caucaſum. Inferiores autem Caucaſi partes, Colici montes vocantur, regio Colica. Steph.

Κόλοι φρούρες,populi quidam Bœotiæ. Steph.

Colia,Pater Achab.iere.29.

Cólias, promontorium vel littus Atticæ, in vico Phalereo, vbi & Venus Colias. Eſt autem locus ibi ſimilis cruri humano: Gentile, Coliάς, & Colias, fœm. gen. & Colius, a, um. Steph.

Cólidos, inſula in Oceano Indico, Veneri ſacra, quæ tantæ altitudinis eſſe perhibetur, vt illuc aues non aduolent.

Collátia, oppidũ in prima Italiæ regione, ab Albanis (vt creditur) conditum, & à Tarquinio Superbo inſtauratum, collata eum in vſum à Pop. Rom. pecunia: vnde & nomen putatur accepiſſe, vt refert Seruius enarrans illud Virgilii 6. Æneid.

Hi tibi Nomentũ, & Gabios, vrbémque Fidenã,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Ex hac vrbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus, qui primus poſt exactos reges cũ Iunio Bruto factus Conſul, paulò pòſt non aliã ob cauſam, quàm quòd ex gente Tarquiniorum eſſet, magiſtratu ſe abdicare coactus eſt, & vitæ reliquum in exilio tranſigere. Liuius lib. 2. ab vrbe cond.

Collatîna, porta Romæ, à Collatio oppido dicta. Feſtus.

Collatîna dea, quæ collibus præſidebat.

Collatînus, viri proprium, Lucretiæ maritus. Vide COLLATIA.

Collatînus, vnus ex ſeptem Romæ collibus.

Collêga, conſul cum Priſcino, anno ab vrbe 845.

Collîna porta, Romæ in colle Quirinali ſita (vnde & nomen accepit) nõ procul à Veneris Erycinæ templo. Ouid. 4. Faſtorum,

Templa frequentari Collinæ proxima portæ
Nunc decet: à Siculo nomina rege tenent.

Eadem & Salaria vocatur: propterea quòd per eam ſalem ferebãt Sabini. Cornel. Tacitus Annal. lib. 15.

Colocáurum, Germaniæ vrbs. Ptol.

Colomânus, Hungariæ rex, anno ſalutis 1097.

Colónos, ager, ſiue locus editus, non procul ab Athenis, in quem Œdipus Thebis exulans dicitur commigraſſe: vnde Sophocles tragœdiam de Œdipi calamitatibus cõſcriptam, Œdipum Coloneum appellauit. Erat autem hic locus Neptuno ſacer, vbi etiam equeſtris eius ſtatua fuit, quemadmodum & Theſei, Pirithoi, Adraſti, & Œdipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à ſolitudine, hominúmque odio μισάνθρωπος cognominatus eſt. Pauſanias in Atticis. Pollux verò lib. 7. author eſt, duo huius nominis loca in Attica fuiſſe: alterum ἵππιον appellatum, in quem confugit Œdipus: alterum in foro iuxta Euryſacium, ἀγοραῖον cognominatum.

Cólophon, vrbs Ioniæ, nobilis oraculo Apollinis. Colophonii nauales opes ſatis amplas habuere, & in equeſtribus certaminibus tantùm excelluere, vt victoriam ſibi certam pollicerentur, quibus Colophonius acceſſiſſet equitatus. Hinc factus eſt locus prouerbio, Colophonem addere, cùm ſumma operi manus imponitur. Ex hac vrbe nonnulli Homerum ortum volũt: vnde & Colophoniacus cognominatur à Virgilio in Ciri,

Quæ Colophoniaco Scyllæ dicuntur Homero.

Colops magnus, Ptolemæo Zeugitaniæ prouinciæ vrbs, hodie Giger, regia ciuitas.

Colorbâſus, hæreticus, qui vitam omnium hominum in ſeptem ſyderibus conſiſtere adfirmabat. Euſeb. Tertul.

Colóſſe, ſiue Coloſſis, Straboni lib. 12. oppidũ Phrygiæ prope Laodiceam: quod, teſte Oroſio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli vrbibus Aſiæ, terræ motu cecidit.

Coloſſénſes, eiuſdem incolæ.

Colótes, vir Teius, pictor. Quintil. lib. 2.

Colôus, lacus Lydiæ, quadraginta ſtadiis à Sardibus diſtans, qui & Gygæus à Poetis nominatur: iuxta quem & Dianæ templum fuit cognomento Coloënæ, vbi ſimiæ ſolennibus diebus ſaltare dicebantur. Strabo lib. 13.

Colpe, Ciuitas Ioniæ regionis. Plin. lib. 5. cap. 29.

Colpédi, Thracum vel Arabum populi regio.

Colpílica, Steph. Sed apparet locus corruptus.

Cólpites, Vide PHOENICE.

Cólubæ, Plinio, populi inter gẽtes Indicas numerantur lib. 6. cap. 19.

Colubrária, maris Mediterranei inſula, ſerpentibus ſcatens. Pomp. Mela lib. 2. Plin. lib. 3. cap. 5. Græci Ophiuſam dixêre.

Columbária, inſula in mari Thuſco.

Columélla, cuius inſcriptio prænominis L. Moderatus Columella Gaditanus genere, ſcripſit abſolutiſſimos libros De re ruſtica, temporibus Claudii principis.

Colúmna regia, Ciuitas in Brutio. Mela lib. 2. Hũc locũ Græci κιόνιδα vocant, id eſt columellam. Ea turriculæ modo erecta, ex aduerſo turrẽ in Peloro ſitam reſpicit, hodie à multis appellatur Stylarion.

Colúmnæ Herculis, duæ eſſe perhibentur in Occidente: quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam vocant: alterum in Europa Calpen. Hos quõdam iunctos perpetuo iugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos. Aliqui tamen hos montes procul ſpectãtibus geminas columnas videri dicunt. Alii dicunt columnas Herculis in Gaditana inſula fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebãt qui nauigationem abſoluiſſent, tanquam Herculi ſacra facientes.

Colýttus, viri nomen, de quo vide in DIOMIA.
Comagêna, pars Syriæ, ſupra Ciliciam in Ortum ſita, trans Amanum montem, excurrens vſque in Meſopotamiam, à qua Euphrate fluuio dirimitur. Huius regionis incolæ Comageni dicti ſunt, haruſpicinæ olim peritia præ cæteris nobilitati. Iuuenalis Sat. 6,

Spondet amatorem tenerum, vel diuitis orbi
Teſtamentũ ingens, calidæ pulmone columbæ
Tractato, Armenius vel Comagenus aruſpex.

Cománi, populi, à Ladiſlao Vngariæ rege, apud lacum Hood victi, anno ſalutis 1276.
Cómari, Aſiæ populi ſuper Scytharum deſerta, ac Caſpium ſinum. Mela lib. 1.
Comâta, paſtoris nomen, apud Theocritum.
Comâta Gallia, Vide GALLIA.
Comázon, Conſul, cum Antonino Auguſto, anno ab vrbe 972.
Coménſes, à Como oppido Galliæ dicti.
Comêrus Gallus, duxit colonias in Italiam, nomen regioni à ſuo nomine impoſuit, legem ac iuſtitiam docuit. Beroſ. lib. 5.
Comêrus Scytha, more Scythico, vnde venerat, docuit Italos vrbem curribus componere, hinc Veii appellati ſunt, vocabulo Sago, quo Veias Plauſtrum appellant, anno ante conditam vrbem 1360.
Cométes, pater Aſterionis, vnus ex Argonautis. Valerius Flaccus lib. 1.
Comínium, oppidum à Caruillio captum, anno ab vrbe 460.
Cómmodus, Conſul, cum Priſco, anno ab vrbe 831. Oroſ. lib. 7. cap. 9.
Cómmodus, Conſul cũ Cereali, anno ab vrbe 858.
Cómmone, inſula adiacens Epheſo vrbi. Plin. lib. 5. cap. vltimo.
Comoe, cognomine Chalcis, filia Aſopi. Stephanus, Vide CHALCIS.
Comom, Ciuitas Galliæ Ciſalpinæ iuxta Larium lacum: hæc mediocris erat colonia trans Padũ, ſed Pompeius poſt Scipionem, & poſtmodum C. Cæſar eam auxerunt. hinc Comenſes dicti ſunt eius incolæ. Plin. lib. 3. cap. 17.
Comóſicus, Getharum rex & pontifex, anno ab vrbe 719.
Compitália, feſta quæ in compitis peragebantur: & Compitalitius dies, in quo compitalia celebrantur. Perottus.
Compluténſes, Hiſpaniæ populi, à Compluto vrbe. Plin. lib 3. cap. 3.
Compoſtèla, vrbs Hiſpaniæ.
Compſáni, Hirpinorum populi in Italia. Plin. lib. 3. cap. 11.
Comus, Deus apud veteres habitus comeſſationum, nocturnarúmque ſaltationum præſes: in cuius militia authorabantur iuuenes, qui coronati noctu cũ facibus, muſicíſq; inſtrumẽtis ad amicarũ fores ſaltandi, canendique gratia concurrebant, procacitérque laſciuiebant, vt fores nonnunquam effringerẽt: quod optimè deſcribit Philoſtrat° περὶ εἰκόνων, Imagine tertia. Hinc Crepalocomus, vinolẽtorum hymnus, apud Ariſtophanem in Ranis.
Concórdia, Italiæ vrbs Carnorum, Plin. lib. 3. cap. 1. & item Melæ & Ptol. nomen adhuc durat.
Concórdia, Hiſpaniæ ciuitas, Ptol. & Concordienſes, Bæticæ populi, Plin. lib. 4. cap. 22.
Concubiénſes, populi Vmbriæ in Italia. Plin. lib. 3 cap. 14.
Cóndate, Rhedonum vrbs in Gallia. Ptol.
Condigrámma, Carmaniæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 23.
Condiuincum, Vide NAMNITAE.
Condoúndus, Alemanorum rex, fines Gallorum cum Vademaro vaſtauit. Ammia. lib. 14.
Cone, inſula exigua, non procul ab oſtiis Iſtri fluminis. Lucanus lib. 3,

-Et barbara Cone
Sarmaticas vbi perdit aquas.

Congêdus, amnis Celtiberorum, erumpens circa Bilbilim, qui per agri planitiem fluens, exiguũ lacum efficit, tepentibus aquis ſalubrem. Martial. lib. 1,

Tepida natabis lene Congedi vada,
Molléſque Nympharum lacus.

Conímbrica, Luſitaniæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 21.
Cono, LXXXI. pontifex Rom. imperauit menſibus XI.
Conon, inſignis Mathematicus, patria Samius, qui ſeptem de Aſtrologia libros edidit. De hoc accipiendum eſt illud Virgilii 3. Ecloga,

In medio duo ſigna, Conon: &, quis fuit alter,
Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem?

Propertius,

Me creat Architim ſoboles Babylonius Orops
Oron, & à proauo ducta Conone domus.

Conon, Athenienſium dux, quem Reſpub. ſua omnibus inſulis præfecit: pòſt prælio victus, à Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abiit in exilium ad Artaxerxem Perſarũ regem, cuius auxilio patriã, cui ſeruitutem attulerat, reſtituit in libertatem. Plutarch. in Lyſandro.
Cononiénſes, populi prouinciæ Narbonenſis. Plin. lib. 3. cap. 4.
Cónope, vrbis nomen. Suidas. Stephano Acarnaniæ vrbs eſt: Gentile, Conopæus, Conopites, & Conopẽús.
Conópium, locus in Mæotide palude eſt, vbi aiunt lupos (nimirum piſces) cibo à piſcatoribus accepto capturam eis cuſtodire: ſi quam verò iniuriam ſibi fieri ſuſpicentur, retia & piſces populari. Gentile, Canopius & Conopĩús.

Conſaburénſes, populi Hiſpaniæ citerioris. Plinius lib. 3.

Conſéntia, Calabriæ vrbs, à Roberto Guiſcardo capta, anno ſalutis 1078.

Conſéntia, Brutiorum ciuitas. Plin. lib. 3. cap. 5. vnde Conſentini.

Conſilînum, Italiæ oppidum, Tarento vicinum. Mela lib. 2.

Cóſoránni, populi Galliæ Aquitanicæ. Plin. lib. 4.

Conſtans, Conſtantini & Conſtantii collega imperii Magnentii, qui comes ordinum Auguſtæ Germaniæ vrbis erat, inſidiis haud longè ab Hiſpaniis in oppido Helene occiſus eſt. Caſſ. Pomp. Oroſ. Eutrop. Tripart. hiſt. lib. 4. cap. 37.

Conſtans, Cæſar ex monacho à patre factus, à Gerontio Viennæ occiſus fuit. Pomp. in Theod. Oroſ. lib. 7. cap. 40. Diac. lib. 13. Blond lib. 1. dec. 1. anno ab vrbe 1164.

Conſtans, Græcorum imperator, pater Conſtantini Pogonati in Sicilia interfectus.

Conſtans, imper. Conſtantini Magni filius, cum fratribus Conſtantino & Conſtanti, imperium tenuit, iiſque mortuis, Maguentium Conſtantis interfectorem duobus ingentibus prælijs victor ad necem compulit, cum Perſis infeliciter pugnauit: quos cùm iterum adoriri ſtuderet, in itinere periit.

Conſtántia, ciuitas ad Rhenum, Vide GANNODVRVM.

Conſtántia, Cypri vrbs, aliàs Salamis dicta, & alia Britaniæ, à Conſtante nominata: Gentile, Conſtãtiates. Alia item inter Heluetios ad Rhenum.

Conſtántia, monialis, Nordmanni regis filia, quã Pontifex Henrico VI. Friderici filio, Romanorum imperatori, in monaſterio Panormi agentem vxorem dedit. Blond. lib. 6. anno ſal. 1191.

Conſtantîna, Vide NICEPHORIVM.

Conſtantinópolis, vrbs à Conſtantino ædificata, vel, vt alii, ampliata, in finibus Thraciæ. Vide BYZANTIVM. Gentile, Conſtantinopolites. Steph.

Conſtantînus Magnus, Conſtantii Cæſaris & Helenes filius, primus ex Romanis imperatoribus CHRISTI cultũ ſectatus, aliquot annis cum Licinio imperauit, Chriſtianorum hoſte acerrimo, quem poſtea non vlla magis de cauſa ſæpius victum interfici iuſſit. Multa alia præclara fecit, ſed nihil memorabilius, quàm quòd Romani imperii ſedem Byzantium tranſtulit, quam vrbem à ſuo nomine Conſtantinopolim appellauit.

Conſtantînus II. Conſtantini Magni filius, cùm fratri collegæ imperii bellũ inferret, iuxta Aquileiam eſt interfectus. Caſſiod. Eutrop. Oroſ.

Conſtantînus III. Romanorum imperator, à Martina nouerca extinctus eſt. Blond.

Conſtantînus Pogonatus, Romanorum imperator, fratres pueros, ne ad imperium adſpirarẽt, naribus mutilauit.

Conſtantînus Copronymos, Romanorum imperator, non minus impietate, quàm crudelitate inſignis.

Conſtantînus VI. Romanorum imperator, cum Irene matre imperauit annis IX.

Conſtantînus VII. imperator Conſtant. imperauit annis XXXIX. Luith. lib. 3. cap. 7.

Conſtantînus VIII. Græcorum imperator, imperauit annis LIII. cum fratre Baſilio.

Conſtantînus, Scotorum rex, anno ſalutis 924.

Conſtantînus LXXXVI. Pontifex Rom. anno ſalutis 706.

Conſtantînus Monomachus, Conſtantinop. imperator, anno ſalutis 1044.

Conſtántius, imper. Rom. pater Conſtantini Magni, Chlorus cognomine, princeps moderatiſſimus, in Gallia & Hiſpaniis imperauit, Galerio Maximino Italiam obtinente.

Conſtántius, apud Britannias tyrannus, ad Gallias tranſiit. Diac. lib. 13 Oroſ. li. 7 cap. 40. Pompon. in Theod. anno ab vrbe 1160.

Conſuanétes, inter Alpinas gentes, Plinio, numerantur libro 3. cap. 20.

Conſus, conſilioru. deus putabatur, qui ideo templum ſub tecto circo habebat, vt oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hinc Conſualia feſta, quæ fiebant in honorem Conſi. Liuius lib. 1, Ludos ex induſtria parat Neptuno equeſtri ſolennes, Conſualia vocant.

Conteſtántia, Hiſpaniæ citerioris oppidum. Plin. lib. 3. cap. 3.

Contignolanum bellum ſcribit Matthæus Carrantus.

Coo, Nomen inſulæ. 1. mach. 15. Dicitur & Græcè κώη & κῶος quondam, vnde & Plinius admonet dictam fuiſſe Ceam & κόον.

Coon, Antenoris filius, Troiano in bello ab Agamemnone occiſus. Homer. lib. 11. Iliad.

Coons, Homero lib Iliad. 11. primogenitus filiorum Antenoris: qui quum Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, mediam Agamemnonis manum ſubter cubitum lancea tranſfixit, atque ab eo interfectus eſt.

Coos, ſiue Cos, ſiue Coum, ſiue Co, inſula in mari Ægæo, ſeu, vt quidam aiũt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aſpectúque iucundiſſima eò nauigantibus. Ambitus eius quingentis & quinquaginta ſtadiis clauditur, tota fertilis, & optimo vino abundans. Solent in hac inſula fieri veſtes tenuiſſimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ Coa vocabantur.

Fuit item in ea Æſculapii templum auguſtiſſimum. De Iunonis æde nemo ignorat, adeò clara, vt de eius inſignibus librũ ſcripſerit Theodorus. author Vitru. lib. 7. Eſt inibi pectunculus piſcis, inſigniter ſapidus, Varroni celebratus, vt teſtatur Gellius.

Coos, vrbs antiquitus Aſtypalea vocata, dicta à Coo Meropis filia, quæ ibi regnauit. Strabo ſcribit nouem gentes & quinque millia oppidorum eſſe, quorum nullum ſit minus Coo Meropide. Cous, adiect. vnde Hippocrates medicus diuinus, & Apelles pictor egregius, Coi dicti ſunt.

Copa, Vide MAPETA.

Copæ, locus in Græcia apud Orchomenon Bœotiæ, iuxta Cephiſum amnem, qui facit lacum Copaidem, aliàs Leuconidem dictum. Stephanus à Copeo Apatalei filio dictum ſcribit. Apataleum autem Onchesti, hunc Neptuni filium eſſe. Plin. lib. 4. cap. 7.

Cophántus, mons ſemper ardens apud Bactros Indiæ populos. Plin. lib. 2. cap. 106.

Cophen, ciuitas eadem, quæ Arachoſia, inde Cophenius, Gentile.

Cophes, Aſiæ fluuius in India, in amnem Indum influens. Pomp. lib. 3.

Copon, ciuitas populoſiſſima iuxta Thebas in Ægypto, à Diocletiano capta, & ſolo æquata, anno ab vrbe 1043.

Copónius, rector Iudeæ, datus ab Auguſto, regnauit annis 11.

Coptus, oppidum Thebaidis, Plinio lib. 37. cap. 5. commune Ægyptiorum, & Arabũ emporium, vergens ad mare rubrum, vicinas habens cautes, è quibus eruuntur ſmaragdi. Iuuen. Sat. 15,

Geſta ſuper calidæ referemus mœnia Copti.

Cora, ciuitas quam Dardanus ædificauit, à qua Corani dicti.

Coracéſius, pars Tauri montis.

Córacos petra, id eſt Corui ſaxum, locus in Ithaca. Steph.

Coraconnêſus, inſula quædam. Steph.

Coralius, Vide SANGARIS.

Corálli, populi Põtici, immanitate inſignes. Ouidius libro quarto de Ponto,

Hîc mea cui fẽticẽ, flauis niſi ſcripta Coralli?

Coraſini, populi Aſiatici. Herodo. lib. 2.

Corax, antiquiſſimus rhetor Siculus, primus artẽ dicendi & præcepta cõſcripſit. Ciç. in Bruto.

Corax, montis nomen in Sarmatia Europæ apud Ptolemæum.

Corax, fluuius in Caucaſeis mõtib⁹ originẽ habẽs.

Corax, ſiue Coras, qui cum fratre Catillo Tybur in Italia conſtituit, teſte Seruio apud Virgilium in illo Æn. 7,

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquũt,
Fratris Tyburti dictam cognomine gentem,
Catilluſque, acérque Coras, Argiua iuuentus.

Corax, interfector Archilochi poetæ in bello quodam. Hic quum fortè ſciſcitatum Apollinis oraculum veniſſet Delphos, ab eo tãquam impius ac ſceleratus eſt reiectus. Verùm cùm ille multis verbis ſeſe excuſare conatus, culpam omnem in fortunam & varios bellorum euentus reiecíſſet, veniámque à Deo imploraſſet, flexit numen: acceptóque ab Apolline reſponſo, iuſſu eius Tænarum profectus, manibus Archilochi parentauit: tanta erat eo tempore vatum & poetarum maieſtas. Perottus.

Corax, oppidum in Volſcis.

Coráxi, Colchidis regionis populi. Plinius lib. 6. cap. 5, & Pomponius lib. 1.

Coráxicus mõs, Tauri mõtis pars. Plin. li. 5. ca. 27.

Coráxis, mons qui à Septentrione Colchidem claudit.

Corbâna, Perſa à Chriſtianis victus, fugatus, cæſúſq; ingenti prælio, in quo perierũt c. M. Barbarorum. Blond. lib. 4. decad. 2. anno ſalutis 1099.

Córbio, ciuitas.

Córbulo, Syriæ proconſ. ſub Nerone Tyridatem Parthũ fudit, fugauítq;. Artaxata capta, exuſta, & ſolo æquata, Tygranem Armeniæ regem deſignauit. Tacit. lib. 13.

Corcŷra, inſula maris Ionii, non procul ab Epiro, Vlyſſis naufragio, & Alcinoi hortis nobilitata: ita dicta ab eiuſdem nominis Nympha, Aſopi filia, quam Neptunus ibi compreſſit, cùm prius Scheria & Phæacia diceretur. Nunc eſt ſub ditione Venetorum nomine Corfu, ante aliquot annos à Turcis magna claſſe diu obſeſſa.

Corcŷris, vrbs Ægypti. Steph.

Cordílio, philoſophus Stoicus Pergamenus, omnium principum ac regum amicitias ſpernebat. Hunc Cato Vticenſis in Macedoniam cum exercitu miſſus, precibus exoratum in caſtra ſecum duxit, magnam ſe putans adeptus palmam, qui hominem ſeueriſſimum è ſententia dimouiſſet. Volaterranus lib. 14.

Córduba, Bæticæ Hiſpaniæ vrbs clariſſima, vtriuſque Senecæ & Lucani patria. Author Martialis ad Licianum,

Duóſque Senecas, vnicúmque Lucanum
Facunda loquitur Corduba. Quanquam Cicero Cordubenſes poetas irridet in oratione pro Archia. A Corduba, Cordubenſis conuentus dicitur Plinio, Cordubenſis agri fertilitas, & dines cultus ſcriptoribus laudatur.

Cordus, inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur.

Cordus, Cremutius declamator nobilis. Tranquillus in Caligula.

Cordus hiſtoricus, qui imperatorum vitas con-

ſcripſit,cui vitio vertitur,quòd eorũ,qui obſcuriores eſſent,minima etiam perſequeretur. Capitolinus.

Cordylus,vrbs Pamphyliæ.Steph.

Core, Filius Iſaar filii Caat, filii Leui, exod.6. ob ſeditionem contra Moyſen excitatã, hiatu terræ cum tabernaculo abſorptus eſt. Filius item Hebron ſic vocabatur,1. paral.2. Sic & filius Eſau ex Oolibama vxore,gen.36.

Core,Filius Iemna.1.paral.9,& 26,& 2.para.31.

Corélius Panſa, Conſul, cum Aciolo Auiola, anno ab vrbe 874.

Corèſa, Helladis,id eſt, Græciæ inſula. Plin.lib.4. cap.12.

Corſínium,Pelignorum metropolis.Strabo li.5.

Corſiniénſes,Pelignorũ populi. Plin.li.3.cap.12.

Coriaólla,Vide CORIOLI.

Coribántus & Curetes Gnoſſum condiderunt,qui modulatas in armis ſaltationes reperere.Euſeb.

Córicæ, inſulæ duæ, ante Peloponneſum.Plinius lib.4.cap.12.

Coricóndame, prope Sinopen eſt: Gentile, Coricondamitis : vnde & palus Coricondamitis. Stephanus.

Corilla,Vide CORIOLI.

Corínium,Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs,hodie Corninium.

Corínium,Britanniæ vrbs, alio nomine Claudiana caſtra.Ptolem.hodie Cloceſtria.

Corínna, poëtria doctiſſima, ab Ouidio Naſone plurimùm adamata,eiúſque carminibus ab obliuionis iniuria vindicata.

Corínna Thebana, ſiue Tanagræa, Archelodori filia, & Myrtidis diſcipula, quæ Pindari ætate floruit: ſcripſit libros quinquaginta & epigrãmata.Suidas & Pauſanias.

Corínna Theſpia, veterum & ipſa monumentis plurimùm celebrata.Suid.

Corínnus, Ilienſis verſificator ante Homerũ, qui primus, vt quidam volunt,ſcripſit Iliada,vigẽte adhuc bello Troiano. Scripſit autem literis Græcis inuentis tunc primùm à Palamede, cuius fuit diſcipulus:ſcripſit & Dardani contra Paphlagonas bellum:ab eo putatur Homerus habuiſſe omnem operis materiam.Suid.

Corínthus,vrbs Achaiæ, ſeſè in medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita: (Iſthmos autem Græci vocãt anguſtias, quibus à peninſula ad continentem eſt aditus) ab ortu Saronicum, ab occaſu Criſſæum ſinum habens, qui & Corinthiacus dicitur: duobus inclyta portubus,quorum Lechæũ Ionio, Schænus Ægæo imminet mari. Vnde & Bimarem Corinthum poëtæ peculiari epitheto appellarunt.Ouid.4.Faſtorum,

Adriacúmq; patens latè, bimarémq; Corinthũ.

Horat.lib.1.Carm.Ode 7.

Laudabunt alii clarã Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Epheſum, bimaríſue Corinthi Mœnia.

Dicta autẽ putatur Corinthus, à Corintho Marathonis,ſiue (vt alii malunt)Pelopis filio,qui illam euerſam inſtaurauit, cùm antea Ephyre diceretur.Hæc Græcarum omnium vrbium clariſſima fuit, atque ob ſitus opportunitatem,in tantam excreuit potẽtiam, vt ne Romanæ quidem vrbi concederet: tantúmque in faſtũ euaſit, vt Pop. Rom. Corinthii legatos iniurioſius appellare,&(ſi Straboni credimus)etiam ſordibus perfundere nõ dubitarint. Qua re commoti patres, cùm etiam antea creſcẽtem in dies vrbis potentiam ſuſpectam haberent, bellum illi inferendum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius, Corinthũ obſedit,tandémque captam incendit, ſolóque æquauit, adeò vt vix vllũ tantæ vrbis reliquerit veſtigium. Quo incendio confuſis metallis inuenta eſt miſtura æris pretioſiſſimi, quod ab vrbis huius nomine Corinthium appellarunt.

Coriolânus,vir illuſtris Rom.quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Siquidem vterque cùm ciuis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus iniuria, ſe ad hoſtes contulit, conatúmque iracundiæ ſuæ morte ſedauit. Coriolani vitam pluribus perſequitur Plutarchus.

Coríoli, oppidum in Latio: & Coriolani,populi, Coriolorum incolæ.Plin.lib.3.cap.4.

Κόριλλα, Stephano, vrbs Latinorum: Gentile, Κορίλλιοι. Et rurſus, Κορίαλλα, vrbs Italiæ, vnde Κοριαλλανός.Steph.

Coriſſia,oppidum & nauale Co inſulæ.Steph.

Coriſſus,vrbs Epheſiæ. Hinc Coriſſius,Coriſſites.

Córitus,Vide CORYTHVS.

Córium, locus in Creta, ἀπὸ κόρης τινὸς, id eſt,à puella quadam dictus.Ciuis,Coreſius,& Coreſiũ ſtagnum, & Mineruæ Coreſiæ templum, à κόρη deducunt, à κόριον verò κορίθος.

Corna,næ,nomen eſt duarum vrbium.

Cornélia, matrona nobiliſſima, eadémque eloquẽtiſſima, Sempronii Gracchi vxor,& Tyberii & Caii Gracchorum mater, & maioris Africani filia.à Valerio Maximo laudatur,quòd matronæ Campanæ ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti non aurum, non gemmas, non denique veſtes oppoſuerit, ſed liberos,qui maxima ſunt matronarum ornamenta. Iuuenalis Satyra 6,

Malo Venuſinam,quàm te Cornelia, mater
Gracchorum, ſi cum magnis virtutibus affers
Grãde ſuperciliũ, & numeras in dote triũphos.

Cicero in Bruto.

Cornélia,P.Seſtii vxor.Cic.lib.5.epiſt.Famil.

Corneliânus, Conſul, collega Perpetui, anno ab vrbe 989.

Cornélius x x.Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 251.

Cornélius I I I I.Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſaluris 124.

Cornélius Aſina,cùm fundum emiſſet,ſpõſórque pretii ab eo expeteretur,poſtero die aſinam ſaculis pecunia plenis onuſtam in forum adduxit pro ſponſore, vnde cognomentum accepit. Macrobius.

Cornélius Balbus,genere Gaditanus,C. Cæſaris fa militaris,& præfectus fabrûm, quem,cùm de ci uitate in periculum vocaretur, Cicero & Pompei⁹ defenderũt. Extat pro eo Ciceronis oratio.

Cornélius Cẽtimalus,& Sulpitius Galba cõſules.

Cornélius Coſſus Trib.milit.in exercitu Volumnium Lartem Veientem regem occidit, ſecundáq; opima ſpolia Ioui Feretrio retulit. Coſſos autem eos qui rugoſi ſunt, & aſpera facie, à ſimilitudine vermium qui in ligno nutriuntur, Feſtus dicit vocari.

Cornélius Epitadius,L.Cornelii Syllæ Dictatoris libertus , librum quẽ Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquerat,ſuppleuit.Tranquil.

Cornélius Gallus,poeta elegiograph⁹, Foroiuliẽſis,primùm ſummus Octauii amicus,ſed poſtea ſuſpicione cõiurationis, quum in eius oditũ impegiſſet,ſibiipſi mortem conſciuit, anno ætatis x l i i i.Ouid.lib.3.Eleg.

Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ.

Euphorionem Græcum tranſtulit in Latinum ſermonem,& amorum ſuorũ de Cytheride con ſcripſit libros quatuor. Fuit autem amicus Virgilii, adeò vt quartus Georg. à medio vſque ad finem eius laudes teneret , quas poſtea iubente Auguſto in Ariſtei fabulam cõmutauit. Gallus amauit Cytheridem meretricem, libertam Volumnii , quæ eo ſpreto , Antonium euntem in Gallias eſt ſecuta, propter quod dolorẽ Galli nunc videtur conſolari. Virgilius in Bucol.Eclog.10. Cytheridẽ quam deperibat,mutato nomine, Lycorim vocauit:

Gallus & Heſperiis,& Gallus notus Eois,
Et ſua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornélius Lentulus Cethegus,Conſul,collega M. Bœbii Pamphili,anno ab vrbe 573.

Cornélius Merula , Conſul, contra Boios in Galliam miſſus, duodecim millia hoſtium cecîdit. Liuius de bello Macedonico,lib.5.

Cornélius Merula, ſuperioris nepos,flamen Dialis partium Syllanarum , ingreſſo vrbem Mario,in Iouis æde,venis ſucciſis,ſe necando,mortis contumelioſæ damnationem effugit , ſacerdotiſque ſui ſanguine focivetuſtiſſimi maduere.Valeius de morte.

Cornélius Nepos, Ciceronis tempore , vir diſertus , vitas illuſtrium virorum ſcripſit, quarum tantùm Pomponius Atticus extat. Huic Valerius Catullus Veronenſis opus ſuum dedicat, vt indicat epigramma apud Crinitum.

Cornélius Secularis, I I.Conſul, collega Iun.Donati,anno ab vrbe 1012.

Cornélius Seuerus , inter poetas Epicos ab antiquis authorib⁹ relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis verſibus facili.Conſtat eundem fuiſſe verſutum in declamationibus , qua in re ingeniũ ſuum atq; eruditionẽ maximè probauit. A Fabio Quintiliano ita commendatur, vt verſificator quàm poeta melior habitus ſit.Scripſit inter alia multa de bello Siculo , quod ab eo abſolutum nõ eſt propter immaturam mortẽ. Quod ſi abſoluere potuiſſet , meritò ſibi ſecundum locum vẽdicaſſet, vt idem Quintilianus author eſt. Extat eius carmen illud,quo eleganter defleuit M. Ciceronis interitum,

Oráque magnanimûm ſpirãtia penè virorum
In roſtris iacuere ſuis, ſedenim abſtulit omnes
Tanquã ſola foret rapti Ciceronis imago,&c.

Cornelius Tacitus,hiſtoricus eximius, floruit tẽpore Claudii Tiberii Neronis , anno ab vrbe 767. vſque ad Flauii Veſpaſiani tempus , anno ab vrbe 822.Fuere multi alii Cornelii:nam hoc commune fuit cognomen Scipionum,Lentulorum,Cethegorum,Syllarum,Balborum,Cinnarum,&c.quos vide ſuo loco.

Corniclus,vrbs Latinorum.Steph.

Cornificius, iiſdem temporib⁹ in poetica floruit, quibus in ſcribẽda hiſtoria Salluſtius,Luceius, & Cornelius Nepos in vrbe præſtiterunt. Fuit ingenio eleganti & lepido , atque in ſcribendis epigrãmatis verſatus eſt : ſororem habuit Cornificiã,vt ſcribit Euſebius,cuius carmen in magno pretio habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega,ad quem multæ extant ipſius Ciceronis epiſt.lib.12.

Cornínium,Vide C O R I N I V M.

Corniſcârum diuarum locus trans Tyberim erat cornibus dicatus , quòd in Iunonis tutela eſſe putabantur.

Cornûtus,Leptites genere (eſt enim Leptis,Africæ ciuitas)emicuit Romæ ſub Nerone,interfectus demum ab eo vnà cum Muſonio Philoſopho.Multa eius ſcripta tã in philoſophia,quàm rhetorica feruntur.Natura magis quàm ſtudio iuuabatur.Erat ſine liberis,humanitate alioqui tanta , vt diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe minus quàm doctrina alliceret.Suid.

Cornûtus,Prætor Vrbanus Romæ,Ciceronis tẽporibus,de quo ſic ſcribit lib.Epiſt.10,Placuit nobis,inquit,vt ſtatim ad Cornutum Pr. vrbis literas deferremus:qui quòd c o s s.aberãt, Conſulare munus ſuſtinebat more maiorum. Item ad Atticum lib.1.Epiſt.9,Bonis vtimur Trib.pleb.

Cornuto verò Pſeudocatone.

Corocómane, Vide COROMANE.

Corœbus, filius Mygdonis, qui incenſus amore Caſſandræ, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Troiani temporibus ad Troiam venit, ſocero & Phrygibus laturus auxilium, fruſtrà ei ſuadente ſponſa, vt in patriam reuerteretur, certiſſimóque exitio, quod toti vrbi imminebat, ſeſe eriperet. Cuius verbis cùm fidem non adhiberet, poſtrema illa nocte, qua Ilium cecidit, à Peneleo quodam Græco fuit interfectus. Virg. lib. 2. Æneid.

-iuueniſque Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Troiam fortè diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore.

Vide prouerbium, Stultior Corœbo.

Corolâmus, Boiorum regulus, Marcelli copias fudit, anno ab vrbe 558.

Corómane, vrbs ad ſinum Perſicum: Gentile, Coromanius. Steph.

Corôna, ſignum cæleſte ſupra humerum Arctophylacis, ex nouem conſtitutum ſtellis, in orbem diſpoſitis, cum Scorpione exoriens, occidens autem exoriente Cancro. Fabulantur poetæ hanc Ariadnes, Minois Cretenſium regis filiæ coronam fuiſſe, quam illa in Dia inſula Libero nubens, à Venere & Horis dono accepit, cùm dii omnes in eius nuptiis dona conferrent. Vnde & Cnoſſia corona paſſim à poetis appellatur. Virg. lib. 1. Georg.

Antè tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Cnoſſiáque ardentis decedat ſtella coronæ.

Vide ARIADNA. Corona hodie vocatur vrbs Tranſyluaniæ, quæ olim Zarmizegetuſa.

Corône, vel Corôna, vrbs in Peloponneſo Meſſeniorũ. Plin. lib. 4 cap. 5. oppidum Achaiæ, à quo Coroneus ſinus. Strabo lib. 8. eam Coronam appellat, de qua ſic refert: Corona, vrbs eſt mari vicina, & hanc nonnulli Pedaſum à poeta nominatam eſſe inquiunt. Gentilia eadem ferè, quæ à Coronea fiunt.

Corône, pars Salaminis in Cypro: & tertia quædam, à qua Coronitæ: itẽ vrbs Bithyniæ. Steph.

Corónea, vrbs Bœotiæ, à Corono Therſandri filio. In hac talpa nulla apparet, cùm alioqui per totam Bœotiam talpæ ſint. Et ſi quis aliunde in Coroneam regionem inferat, viuere non poſſunt. Altera ciuitas eſt Peloponneſi, Siciônis & Corinthi. Tertia, Phthiotidis. Eſt etiam caſtellum Ambraciæ. Quarta, Cypri ciuitas.

Coronæus, ſinus Achaiæ, ſic à Corone eiuſdem regionis oppido dictus. Plin. lib. 4. cap. 5. Sinus (inquit) Aſinæus ab oppido Aſine, Coronæus à Corone. Papin.

Meſſe Coronæam Baccho gliſſanta colentes.

Corônis, nidos, alio nomine Arſinoe, Nympha Phlegyæ, vel, vt alii tradunt, Leucippi filia, quæ cùm forma eſſet non ineleganti, Apollini placuit: à quo & vitiata & grauida facta eſt. Verùm cùm poſtea Iſchidi cuidam Theſſalo, mutuo eius amore capta, ſui copiam faceret, à coruo deprehenſa eſt: ex quo cùm Apollo amicæ perfidiam cognouiſſet, telis eam cõfodit: puerúmque (qui poſtea Æſculapius appellatus eſt) ex vtero eius exemptum, Chironi Centauro tradidit educandum. Ouid. lib. 2. Matamorph.

Corónta, vrbs Acarnaniæ.

Corônus, filius Lapithæ, Vide PHILAIDA.

Corônũ, oppidum à Venetis ſubactũ. Blõd. lib. 6.

Córope, vrbs Theſſaliæ, vbi Coropæi Apollinis oraculum, cuius meminit Nicander. Sed videtur legendum Oropæus. Oropæ enim, Eubœæ ciuitas eſt, Apollinis templo clariſſima. Steph.

Corozaim, ait Hieronymus in ecloga, Galilææ oppidum, nunc deſertum in ſecundo lapide à Capharnao. Lucæ 10. matth. 11.

Corpílli, populi Thraciæ. Plin. lib. 4. cap. 11.

Corſæ, locus Ciliciæ, vnde Corſacus hircus apud Cratinum. Heſychius.

Córſeæ, inſula Ioniæ è regione Sami, apud Herodianũ Corſia ſcribitur: Gentile, Corſeates. Steph.

Córſica (inquit Plinius lib. 3. cap. 6.) inſula in mari Liguſtico, ſed Tuſco propior, à Septentrione in meridiem proiecta. Diſtat à Sardinia ſtadiis ſexaginta, inter Italiam & Sardiniam ſita. Huius inſulæ longitudinem aſſerunt miliaria centum ſexaginta, latitudinem ſeptuaginta. A Cyrno Herculis filio dicta eſt κύρνος, vt placet Fabio pictori, cùm antea Therapne nominaretur: à Corſica verò muliere, cuius taurus ex cõtinẽti in eam inſulam tranauerat, nomen quod habebat, retulit. Scribit Strabo captos à Romanis inſulæ huius homines in admiratione fuiſſe, quòd diri, hiſpidi, inhumani, ferino aſpectu viderentur. Notiſſima eſt vino præſtante, durante etiamnum nomine, inter quam & magis meridianã Sardiniam, anguſtum mare interfluit. Ptolem. cap. 2. lib. 3. Cingitur ab occaſu quidem & Septentrionibus mari Liguſtico: ab ortu autem Tyrrheno, à meridie pelago, quod inter ipſam & Sardiniam interiacet. Scribit Strabo Corſicam malignè coli, aſperam & plurimis in partibus inacceſſibilem adeò, vt qui eius montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitatéque feras ſuperent. Hinc factum eſſe, vt cùm Romani imperatores in eas irruant, magnum ſeruorum gregem captum aduehant. Corſicæ forma apud Ptolemæũ 6, Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideo longæuos eſſe, quòd mellis cibo, quo plurimum abundant, vtantur aſſidué. Quod alicui mirum videri po-

teſt,cùm eius inſulæ mel ob taxi copiam,venenatum ſit,vt eſt teſtis Ouidius Eleg.1,

Molle ſub infami Corſica mittit apis. Præterea Seruius Grammaticus Corſicana mella eſſe amara ſcribit, explicãs illud Virgilii Georgicorum lib.4,

-hinc cæli tempore certo
Dulcia mella premes.

Corſis,inſula eadem,quæ Corſica: Gentile, Corſi. Stephanus.

Cortŷna,ſiue Cortîna,inſignis vrbs Cretæ, quam præterlabitur Lenæus amnis. Iuxta eam naſcuntur calami, ſagittis aptiſſimi. Hinc Virgilius lib.11,

Spicula torquebat Lycio Cortynia cornu.

Stephanus & Strabo Pompon.Mela li.2. & Plinius lib.4.cap.12.Silius lib.13,

Eois quanuis certet Cortina ſagittis. Et cortyniam veſtẽ pro venatoria. Claudianus lib.2. de raptu Proſerpinæ poſuit, -vnde Diana
Criſpatur gemino veſtis Cortynia cinctu.

Corton, abeſt à Cranone vrbe Theſſaliæ centum ſtadiis.Stephanus ex Strabone.

Córtona,ciuitas Tuſciæ, à qua Cortoniẽſes. Dionyſius vocat eam Cortoniam, quia inde Cortonienſes formauit. Hæc antè Corton dicebatur. Liuius lib.9,Itaque à Peruſa & Cortone & Aretio,quæ fermè capita Hetruriæ populorũ erant.

Córtyta,parua regio Laconica.Steph.

Coruncânus,primus de plebe Pontifex Max. factus, teſte Liuio. Cic.in orat.pro Domo ſua ad Pontifices,ſapientiſſimum & peritiſſimũ pontificem fuiſſe dicit. Is cùm legatus ad Teucam Illyricorũ reginam miſſus eſſet, in reditu contra Ius gentium interfectus eſt.

Coruncânus,alter aduerſus Amilcarem Barcham in Siciliam miſſus eſt.Polyb.

Corus,ventus ſpirans ab Occaſu ſolſtitiali. Plin. lib.2.cap.47. Lucanus lib.2. Idem & Caurus quandoque appellatur propter cognationem o literæ cum au diphthongo.

Corybántes,Cybeles ſacerdotes, qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, capitáque inter ſaltandum iactantes, alios in ſimilem rabiem agebant.Homerus Κυβέρνους vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ mõtem tenuiſſe dicuntur:poſtea aute in Cretam nauigaſſe, mõtemque quendam incoluiſſe,quem à nomine relictæ ſedis, etiam Idam appellarunt: vbi & Iouem infantem aluerũt, tympana iugiter pulſantes, ne Saturnus(qui cum Titano fratre conuenerat, vt ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui Curetas,& Corybãtas,& Caberos, & Idæos Dactylos eoſdem eſſe putent. Diodorus Siculus Corybãtum ſcribit Iaſonis & Cybeles filium fuiſſe,ac ſimul cum Dardano ſacra Matris deûm in Phrygiam detuliſſe, eóſque, qui in ſacrificia eius deæ incumbere voluerunt,de ſuo nomine Corybantas appellaſſe. Nominatiuus ſingularis eſt Corybas:quo vſus eſt Claudianus de raptu Proſerpinæ lib.2,

Non te progenitum Cybeleius ære canoro
Luſtrauit Corybas,&c. Hinc Corybantius, tia,tium: vt Æra Corybantia, pro Magnæ matris cymbalis.Virg.lib.3.Æneid.

Corycæi,montis Aſiatici, ſeu (vt quidam dicunt) promontorii in Creta præternauigatio latronibus plena,qui diſperſi per portus, ad mercatores furtim accedebant,& ſubauſcultabant quid rerum ferrent,& quò nauigarent. Poſtea diſcedentes,adoriebantur eos, ac diripiebãt. Ex quo factum eſt,vt omnes curioſè ſecreta auſcultantes,Corycæi dicerentur:& in Prouerbio. Hunc Corycæus auſcultauit,cuius conſilia ſecreta patefacta ſunt.

Corýcio,promontorium Cretæ, & portus Æthiopiæ.Steph.

Corýcides, Nymphæ à ſpecu vocantur ab Ouidio lib.1.Metam.

Córycus,mons Ciliciæ altiſſimus, cum oppido eiuſdem nominis, optimi ferax croci, quod ab eo Corycium appellatur.Martialis lib.11,

Vltima Corycio quæ cadit aura croco. Ad montis huius radicem antrum erat Corycium, Muſis ſacrum:vnde etiam illæ paſſim à poetis Corycides Nymphæ appellãtur. Ouid. 1.Meta. Corycidas Nymphas & numina mõtis adorat.

Córycus, mons excelſus & rubens prope Teon Ioniæ,& portus & parua inſula eiuſdem nominis,vbi Corycæi maximè piraticam exercebant.

Corydálla,vrbs Rhodiorum.Steph.

Corydállus,vicus Atticæ in tribu Hippothoontide.Steph.

Corydêla,Vide CHELIDONIAE.

Córydon,paſtor,Theocrito & Virgilio memorat.

Coryſion,vrbs Æcanorum in Italia.Steph.

Coryleum,vicus inſignis in Paphlagonia.

Coryllus,Gothorum rex,anno ab vrbe 778.

Corynêta,latro famoſiſſimus, Vulcani filius,qui cùm iuxta Epidaurum hoſpites claua quadam, quæ coryna dicebatur,trucidaret, (vnde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cùm prius Periphatus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus.Suidas.

Coryphæus,mons in Epidauro, vbi colitur Diana Coryphæa.Steph.

Coryphaſium,parua regio Laconica,prope Pylũ.

Córythus, oppidum Thuſciæ, prope Aretium, in paruo colle eiuſdem nominis ſitum, à Corytho rege ita appellatũ. Quidã hoc nomẽ Corythi in plurali numero ſcribunt cum h,in principio.

Cos, Vide COOS.
Cos, Pater Anob & Soboba. 1. paral. 4.
Coſam, Pater Addi, patris Melchi. luc. 2.
Coſiâna, caſtellum Palæſtinæ, in maritima parte Syriæ: Gentile, Κοσιανός. Steph.
Coſmanátes, Liguriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.
Coſmus, nobilis vnguentarius, à quo vnguenta Coſmiana dicta ſunt. Petronius, Affert nobis (inquit) alabaſtrum Coſmiani.
Cóſroes, Perſarum rex, anno ſalutis 534. Agath. lib. 4.
Coſſa, Vmbriæ oppidum. Plin. lib 3. cap. 5. Orbitellum hodie.
Coſſêa, pars Perſidis: incolæ, Coſſæi: eſt & Thraciæ oppidulum. Steph.
Coſſini, Vide HOSTIONES.
Coſſus, mons Bithyniæ: incolæ, Coſſæi. Steph.
Coſſus, Cornelius Lentulus, Conſul, cum L. Calphurnio Piſone, anno ab vrbe 753.
Coſſus, Cornelius Lentulus, Conſul, cum M. Aſinio Agrippa, anno ab vrbe 777.
Coſſus, Cornelius Lentulus, Conſul, cum Cl. Nerone Cæſare, anno ab vrbe 812.
Coſſutiórum familia, apud Romanos, ex qua Coſſutia vxor Cæſaris. Suetonius. Sic Coſſuuii & Coſſuuiani.
Coſta, Roderici frater, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe 1452.
Coſýra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cuius incolæ Coſyræi dicuntur, Ouidius 3. Faſtorum,

Fertilis eſt Melite, ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quâ Libyci verberat vnda freti. vulgò Gozæ.

Coſýrus, inſula iuxta Selinuntem: item Siciliæ fluuius, & vrbs eiuſdem nominis.
Cothon, inſula non procul à Cytheris: Gentile, Cothonius. Steph.
Cotiæ alpes, Vide COCTIAE alpes.
Cotíllia, inſula in Cutuli lacu. Feſtus.
Cotíſo, Dacorum rex, cuius exercitus, cùm Pannonias inuaſiſſet, à Cornelio Lentulo duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Volater.
Cotta, orator, qui cum Sulpitio æquali differit apud Ciceronem in dialogis De oratore, Legem tulit vt liceret Tribunus ple. alios accipere magiſtratus, quod lege Syllæ iis erat ademptum. Huius paſſim meminit Cicero in libris de Oratore, & in Bruto, vbi eum propter ſingularem dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus commendat.
Cotta alter, contra Mithridatem infeliciter pugnauit, Syllam Cæſari conciliauit.
Cotta, Legatus Cæſaris in Gallia, inſidiis circumuentus, ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pædianus.
Cotys, Thracum rex, vt eſt ſcriptum apud Cæſarem in commentariis, Pompeianas partes ſouit. Sed cùm natura eſſet iracundior, & aſper eorum qui in miniſteriis deliquiſſent, caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis politè elegántérque elaborata, ſibi ab hoſpite allata, cùm hoſpiti ipſi dona dediſſet, ſimul omnia confregit: ne in eos qui illa fregiſſent, aſperius animaduerteret. Plutarch. in Apophtheg.
Cotys, Boſphoranorum rex, anno ſalutis 50.
Cotýtto, ûs, dea impudentiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur eius ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocabátur Cotyttia. Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat: vnde etiam ſacerdotes eius laſciuis ſaltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Sat. 2,

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Polit. Miſcel. cap. 10.
Cozbi, Madianitis, Filia Suri, quæ cum Zambri deprehenſa, à Phinees filio Eleazari ſacerdotis occiſa eſt. nume. 25.

C R

Crabáſia, vrbs Iberorum. Steph.
Crade, vrbs Cariæ. Steph.
Crénidæ, vrbs à Thaſiis habitata, quæ poſtea Philippi dicta eſt.
Cragus, mons Lyciæ, Tauri pars. Pomponius lib. 1. & Plinius lib. 5. cap. 27. ex oppoſito habens montem Anticragũ: ſic dictus à Crago Tremiletis, (aliàs Trenedeti) & Praxidicæ Nymphæ filio. Ouid. Metamorph. lib. 9,

Iam Cragon, & Lymiræ, Xantíque reliquerat vndas. Horatius 1. Carm.

Syluis aut viridis Cragus, &c. Hîc ferunt eſſe Deorum agreſtium antra, & incolas Cragi immortales fieri. Gẽtile, Cragius. Steph. Cragi vxor fuit Mylia, Solymiſor. Steph.
Crambûſa, inſula circa Seleuciam Iſauriæ. Stephanus ex Strabone lib. 14.
Crambûtis, vrbs Ægypti. Steph.
Crana Helerna, Iani filia, Comeris Italis regina præfecta. Beroſ.
Cránae, inſula Laconica, quæ nunc Helena, ante Getheum: hinc Craneus, vel Cranaates, à Cranao rege. Steph.
Cránaus, Athenarum rex, qui Cæcropi in regno ſucceſſit, à quo inquilini Cranai dicti.
Cránea, parua regio Ambraciotarum: hinc Craneates. Steph.
Cráneum, gymnaſium apud Corinthum. Cic.
Cráneus, primus Macedonum rex, cuius ſucceſſores vſque ad Alexandrum, viri XXXVII. annis ferè quingentis regnarunt. Volaterr. lib. 13.
Cránia, Tarſus, Ciliciæ olim vocabatur à Cranio quodam. Steph.

Cránides,vic⁹ iuxta Pontũ:Gẽtile,Cranitæ.Steph.
Crannus,vrbs,aliàs Ephyre dicta.Steph.
Cranon, vrbs Theſſaliæ pelaſgiotidis, in campis qui Tempe vocantur. Eſt & alia Athamanias à Cranone Theſſalo: In hac duos duntaxat coruos eſſe tradunt,& cùm pullos excluſerint, paribus relictis diſcedere. Abeſt Cranon ſtadiis centum à Cortone.Strabo.Homerus Cranonios Ephyros vocat.Steph.
Crantor,Solenſis, Academicus philoſophus, Platonis auditor, & condiſcipulus Xenocratis & Palæmonis, qui nouis opinionibus Academiã Platonicam repleuerũt. Hic ſcripſit librum de conſolatione,quem Cicero æmulatus eſt. Periit aquæ intercutis morbo.Taxauit Stoicorum indolentiam,quæ eſſe nullo modo poteſt,niſi planè hominem ſaxeũ eſſe velimus, & omni ſenſu carentem.
Crantor, Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus.Ouidius lib.12.Metamor.
Crápatus, Vide CARPATVS.
Craſérium,Siciliæ regio.Steph.
Craſſítius, Surétinus,aliàs Tarentinus,ordinis libertini,cognomine Paſides,Romæ ludum Grãmaticæ aperuit, docuitque inter alios Iulianũ Antonium,Antonii Triumuiri filiũ.Tranquil.
P.Craſſus, Oratoris frater, iuris peritiſſimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium: ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit.
Craſſus,prænomine Marcus, P. Craſſi filius; Romanorum omnium ditiſſimus,negauit quempiam diuitem habẽdum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet.Hic ad bellum miſſus ſeruile, aduerſus Spartacum gladiatorem, qui fugitiuorum ingenti contracta manu Vatiniũ Gellium ac Lentulũ Romanos Imperatores fugauerat, duodecim millibus hoſtium vnà cum eorũ duce cæſis,apud Rhegium,iuxta Leucadis paludem,victoria eſt potitus: vrbémque ouãs ingreſſus eſt, lauro nouo exemplo coronatus, cùm cæteri ante eũ Imperatores ex ſeruili bello nõniſi myrteã coronam accepiſſent. Poſtremò cùm ei Syria ſorte obueniſſet, profectus ad bellum Parthicum,ibi cum filio à Surina regis præfecto captus atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem eam ſuſcepiſſe credebatur, Barbari mortuo liquefactum aurum in os infuderunt,iubentes,vt ſaltẽ mortuus ſe auro ſatiaret, cuius famem viuus nunquam ſedare potuiſſet.Lucanus lib.1,

-poſtquam crudeli funere Craſſus
Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras, &c.

Craſſus,M.Craſſi diuitis filius,Cæſaris legatus fuit in bello Gallico:In Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit: fuit autem diſcipulus Ciceronis.De quo ille in Oratore.
L. Craſſus orator, qui cũ Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore:Accuſauit C.Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens:ſummam ingenii non laudem modò,ſed etiam admirationem eſt conſecutus.Defendit poſtea Liciniam virginem, cùm annos 17.natus eſſet.In Bruto Ciceronis,eſt elegantiſſima ipſius Craſſi cum Antonio & Scæuola cõparatio. Deploratur multis verbis Craſſi mors à Cicerone,in exordio 3.lib.de Orat.
Craſſus P.Licinius,ante ætatem Pontif. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Conſul eſt profectus cõtra Ariſtonicum, Eumenis filium. in quo prælio, profligato exercitu, ipſe ne in manus hoſtium veniret, baculo Barbarũ quẽdam in acie oculo conuerberato, in ſui necem prouocauit.
Craſſus v. Argiuorum rex,regnauit annis LIIII.
Craſtus, vrbs Sicanorum, in Sicilia, patria Epicharmi Comici, & Laidis meretricis: Gentile, Craſtínus.Steph.
Cratâis,mater Scyllæ,vt quidam volunt.
Crater,à vaſis ſimilitudine,vt in monte Ætna appellatum eſt foramen illud per quod ignis euomitur.Ouidius,

Et pronos currus medio cratere recepit.

Crater,ſinus.Strabo lib.5.
Cráterus,Macedo è comitibus Alexandri,qui etiã res eius geſtas ſcripſit.Plutarch. in Ariſtide.
Crates, Thebanus philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, vt Suidas, itémque Diogenes ſunt authores, in pecuniam, omnem ſubſtantiam redigens, apud trapezitam depoſuit, hac lege,vt ſi filii philoſophi eſſent, eam indigentibus ciuibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimans. Si autem idiotæ, eis redderet:vt vacuis virtute,ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autem in vita Apollonii, & Diocles ſubſtantiam aiunt in mare proiecíſſe, vti liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, Abite peſſum malæ cupiditates: Ego vos mergam, ne ipſe mergar à vobis. neque putauit ſe poſſe & virtutes & diuitias ſimul poſſidere. Emicuit autẽ Demetrii Poliocretæ temporibus, ad quem Thebas obſidẽtem miſſus legatus, ſua authoritate, eum ab obſidione patriæ remouit. Plutarchus.
Crates, Athenienſis, poeta comicus antiquæ Comœdiæ,auditor Polemonis philoſophi. Suid.
Crates grammaticus, ſub Ptolemæo Philometore, æqualis Ariſtophanis grammatici, cognominabatur Criticus,ſiue Homericus:ſcripſit in Iliada & Odyſſ.lib.9.Comment.Author Suidas. Hic (vt ait Tranquillus) ſtudium grammaticæ primùm Romam intulit:miſſus enim ad Sena-

tum ab Attalo rege,ſub ipſam Ennii mortem, plurimas acroaſes fecit, aſſiduéque per omne tempus legationis differuit: noſtris quoque exemplum fuit admirandum.

Crathis,nomen duorum fluuiorum, quorum alter eſt in Achaia propriè dicta, prope Ægas, in ſinum influens Corinthiacum.Strabo lib.8. Alter in magna Græcia, iuxta Sybarim oppidum, cuius aqua barbis comiſque flauum colorem inducere traditur.Ouid.15.Metam.

Cratínas, Africæ fluuius,è lacu Sycione in Oceanum fluens.

Cratînus, poeta Comicus,clarus apud Athenienſes,qui primus in Dionyſiis Athenis,ſatyricam fabulam induxit.Horat.lib.1.Serm.Sat.4,

Eupolis,atque Cratinus,Ariſtophanéſq; poetæ.

Hic autẽ fuit ſupra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus,& præcipuè ebrietati: ad quod alludit Horatius in Epiſt.

Priſco ſi credis Mecœnas docte Cratino,
Nulla placere diu,nec viuere carmina poſſunt,
Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

Cratippus, Mitylenæus quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius, vt eſt in prooemio librorum de Officiis. Hic Pompeium poſt Pharſalicam pugnam fugientem, apud Mitylenen occurrens,vltrò ſolatus eſt verbis philoſophicis,ad ſpémque hortatus,cùm quædam de prouidentia differuiſſet, réſque Romanas tandem labi eſſe neceſſe affirmaret.Plutar. in Pompeio.

Crátylus,philoſophus, cui Plato librum de ſignificatione nominum inſcripſit.

Craúſius, viri proprium, qui Britanniam annis VII. obtinuit. Pomp.Læt.Eutrop. Oroſ. Inſidiis Allecti ſocii ſui occiſus eſt, anno ab vrbe 1046.

Crebénia,Vide CEBRENIA.

Crema,vrbs Ponti: Gentile,Cremeſius.Steph.

Crémera,fluuius Tuſciæ,trecentorum Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum inſidiis circunuenti,ad fluminis huius ripas ad vnum omnes ſunt trucidati:vnde & dies ille inter atros annumeratus eſt,& porta,qua egreſſi ſunt,Scelerata eſt cognominata. Liuius lib.2. ab Vrbe. Ouid.lib.2.Faſtorum,

Vt celeri paſſu Cremeram tenuere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis,&c.

Crémmyon,ſiue Crommyon, oppidum nõ procul à Corintho,iuxta quod Theſeus incredibilis magnitudinis ſuem,quæ agros circumiectos longè lateque deuaſtabat, occidit. Ouid. lib.7,

Quodque ſuã ſecurus arat Cremyona colonus,
Munus,opúſque tuum eſt. Strabo lib.8.locum hunc Cromyonem vocat,vnde & ſuem à Theſeo occiſam Cromyoniam cognominat.

Crémnia,vrbs Cretæ,Gortin poſtea dicta.Steph.

Cremõna, vrbs Galliæ Ciſalpinæ, non procul à Mantua,quæ etiam hodie nomen retinet:cuius ciues cùm cõtra Auguſtum cum Antonio ſenſiſſent,Cæſar victor,veteranis ſuis eorum agros aſſignauit: qui cùm non ſuffeciſſent, adiecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, niſi quòd Cremonenſibus vicini eſſent.Hinc Virgilius Ecloga 9,

Mantua,væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Crémyon,Vide CREMMYON.

Crenídes,vrbs Siciliæ, quã Philippus poſtea Philippos nominauit:Gentile,Crenitæ.Stephanus. Vide PHILIPPI.

Creon,ontis, Corinthiorum rex, prædonis Siſyphi filius, qui Iaſoni poſt Medeam repudiatã, filiam ſuam natu minorem, nomine Creuſam, vxorem deſpondit. Quam rem iniquo animo ferens Medea,coronam naphtha illitam ſponſæ dono miſit: quæ ſub noctem ex luminibus accenſis cõcepto igne,non modò illam, verùm etiam ſponſum & ſocerum, cum tota regia conſumauit.Hyginus cap.25.

Creon, Thebanorum rex,Menœtii filius, & frater Iocaſtæ,qui Laio ab Œdipo filio occiſo regni adminiſtrationẽ arripuit. Verùm cùm Sphinx, Typhonis & Echidnæ filia, Thebanum agrum crudeliſſimè vaſtaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium oſtenderetur, quàm ſi quis ænigma ab illa propoſitum diſſoluiſſet, Creon propoſito per vniuerſam Græciã edicto, ſiquis id præſtare poſſet,Iocaſtam Œdipi matrem,viduam, illi ſe vxorem daturum pollicitus eſt, regnóque Thebanorum vltrò illi ceſſurum. Quibus præmiis illecti non pauci, cùm propoſitũ ænigma diſſoluere nõ poſſent, à Sphinge occiſi,temeritatis ſuæ pœnas dederunt, donec ad rei famam Corintho excitus Œdipus, Laii & Iocaſtæ filius,ænigma explanauit. Quã rem tam ægrè tulit fera, vt protinus ſeſe ex prærupto monte dederit præcipitem. Hac itaque via Thebanorum regnum adeptus Œdipus, matrem imprudens vxorem duxit, cùm paulò antè etiam patrem occidiſſet. Quibus flagitiis poſtea cognitis, tantùm ex iis animo dolorem concepit,vt lucis pertæſus,vtrunque ſibi eruerit oculũ, Antigonéſque filiæ ductu Athenas ſeſe in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis ſuis ea conditione relicto, vt alternis annis imperarent. Verùm cùm Eteocles (cui quòd maior natu eſſet,priores vices Polynices cõceſſerat) exacto iam anno fratrem non reciperet,grauiſſimum ea occaſione inter Argiuos & Thebanos bellum eſt exortum: in quo cùm fratres ambo mutuis vulneribus cecidiſſent, Creon denuò regni gubernacula recepit. Verùm cùm præter alia complura inclementiæ

ſuæ exempla, Antigonam & Argiam interficiendas curaſſet, quòd illa fratres, hæc virum ſupremo ſepulturæ honore eſſent proſequutæ, cúmque occiſorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet: Theſeus, Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælióque victum vita exuit. Stathius in Thebaide.

Creontiades, Herculis filius ex Megara, Creontis Thebanorum regis filia, quem pater, cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem verſus à Iunone, quòd Lycum interfeciſſet, interemit.

Creóphilus, Samius, quem aliquãdo tradunt, ſuſcepto hoſpite Homero, accepiſſe ab eo donũ, inſcriptionem poematis, quod Œchaliæ captiuitatum vocãt. Sed Callimachus per epigramma quoddam cõtrarium oſtendit, quod quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamen dicatur propter dictũ hoſpitium. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradũt: quidam non hunc, ſed Ariſteum Proconneſium. Strabo lib. 14. Apuleius in Floridis.

Crepſa, Ptolemæo Liburniæ vrbs, Crexa dicta. Plinius.

Cres, Vide C R E T A.

Creſcens, philoſophus Cynicus, Iuſtino martyri infenſus. Tatianus in bello contra gentes.

Creſcéntius Numentanus, conſulem titulo ſe Romanum præferens, vrbis dominium cæpit.

Créſeis, nymphæ marinæ nomen à fontibus dictæ: κρουὼν enim fons dicitur. Perottus.

Créſium, vrbs Cypri. Steph.

Creſſa, Cariæ portus contra Rhodum inſulam. Plinius lib. 5. cap. 28. Steph. vrbs Paphlagoniæ, quam Meriones poſt Troiam condidit. Occupauit eam Zelias Nicomedis filius: Gentile, Creſſeus. Steph.

Creſſæa, Herodoto lib. 7. regio Pallenæ vicina, ac Thermæo ſinui contermina.

Creſton, oppidum de quo Herodotus lib. 1. Stephano, vrbs eſt Thraciæ. Lycophron, Ορκαμοσῆσαι Τύντε κρηστώνης Θέσν. Ciues Creſtonæos vocant, aut Creſtonios, aut Creſtonas. Poſſeſſiuum, Creſtonicus. Steph.

Creſton, nomen regis Bithyniæ. Iuſtinus lib. 38.

Creta, tæ, & Crete, tes, inſula in medio Ponto centum vrbium fama clara, vnde à Græcis ἑκατόμπολις appellatur, quæ (vt ſcribit Strabo) à Septentrione Ægæo alluitur, ſimul & Cretico pelago, ab Auſtro Aphro. Alii Libyco ad occidentem Ægilam & Cytheram ſpectat, ad Orientem Carpathon. Habet in longitudine ducenta ſeptuaginta millia paſſuum, in latitudine quinquaginta millia. Circuitus eĩ quingena octoginta nouem millia paſſuum complectitur. Inſignes in ea vrbes ſunt, Gortyn, Cydonia, Gnoſſus Minois regia, & Straboni coſmographi patria. Nullum in Creta animal noxium viuit, optimíque vini fertiliſſima eſt: de qua Virgilius,

Creta Iouis magni medio iacet inſula ponto,
Mons Idæus vbi, & gentis cunabula noſtræ
Centũ vrbes habitãt magnas, vberrima regna.

Dicta eſt Cureta, ab habitantibus Curetibus, & per ſyncopen, Creta. Alii dicũt Cretam dictam, à Crete quodam Iouis filio Curetum rege. Alii à Crete nympha Heſperidis filia. Arrianus non à Crete, ſed ab homine cui Cres nomen erat, nominatam dicit, eo qui Iouem abſcõdit in monte Lycæo. Vnde Creſſa, tantùm fœminini generis, id eſt, Cretenſis. Similiter Creſſeus & Creſſius. plura apud Stephanum, qui hãc inſulam aliàs Aeriam & Chthoniam & Iberiam dici prodidit.

Creta, oppidum Scythiæ. Val. Flaccus lib. 1,

-quoties paucos ad littoris ictus
Deficiam, Scythicũ metuẽs, Põtúmq;, Cretámq;.

Creténia, locus Rhodi, vbi Althemenes habitabat, qui cùm ex oraculo patrem ſe occiſurum accepiſſet, dum fugit, ne hoc perpetret, noctu in nauigium incidit, in quo piratas eſſe ratus, patrẽ occidit. Supra Cretenſam Atabyrii montes ſunt. Steph.

Crétheus, filius Æoli, Iouis filii, qui ex Tyro Salmonei fratris filia Æſonem genuit, Alcimedontem & Amythaonem. Homerus lib. Odiſſeæ 11. Inde Cretheius denominatiuum: vt, Virgo Cretheia, apud Flaccum lib. 1. dicitur, Helle Crethei neptis.

Crethon, filius Dioclis, qui cum fratre Orſilocho ad bellum Troianum profectus eſt, Græcis auxilium laturus. Verùm cùm duo hi fratres nimium ſuis viribus freti, cum Ænea congredi non dubitarent, ab eodem interfecti, temeritatis ſuæ pœnas dederunt: vixque eorum cadauera à Menelao & Antilocho ex hoſtium manibus eripi potuerunt. Homerus lib. 5. Iliad.

Créuſa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Iaſon, repudiata Medea, vxorem accepit: quamobrem Medea indignata, carminib⁹ ſuis ignem inextinguibilem ſcriniolo incluſum per filios ſuos Creuſæ muneris loco miſit: filios verò præmonuit, vt ſtatim oblato munere diſcederent. Creuſa igitur videndi cupida, nihílque mali ſuſpicans, ſcriniolum aperuit, & continuò euolauit ignis, Creuſámque, & totam Creontis regiam exuſſit. Ouidius lib. 1. de Arte,

Cui non defleta eſt Ephyrææ nata Creuſæ?

Créuſa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ coniux, cui Aſcanium filium peperit. Hanc in excidio Ilii, ab Ænea, qui fugiens, patrem humeris geſta-

bat, filiúmque manu ducebat, perditam fuiſſe in itinere, dum vias notas exceſſiſſet, tradit Maro libro ſecundo Æneidos: ſed nónulli eam ab ipſo Ænea ex pactione cum Græcis facta occiſam volunt, nequis ex ſemine Priami ſupereſſet. Alii rurſus non occiſam, ſed deſertam tradunt: idque eo cõſilio, ne nouas ſedes, nouáque fœdera (quæ ferè nuptiis ſolent coaleſcere) lõginquis in regionibus quæſituro vxor obeſſet: quibus refragatur fabula de Heleno & Caſſandra, liberis Priami, quos Græci captiuos abduxerunt.

Creûſis, oppidum partim Bœotiæ & Locrenſium, partim Ætolorum. Vadianus apud Pomponiũ lib. 2. Stephanus Bœotiæ vrbem eſſe ait, è regione Magaridis ſitam.

Crexa, Vide CREPSA.

Crimiſſa, vrbs Italiæ prope Crotonẽ & Thurium, à Crimiſa nympha: Gentile, Crimiſæus. Strabo lib. 7. Steph.

Crimiſſa, fluuii nomen. Steph.

Crimiſſus, Vide CRINISVS.

Criniſus, Siciliæ fluuius, Segeſtæ vrbi vicinus: de quo Seruius huiuſmodi refert fabulam: Cùm Laomedon Neptuno & Apollini mercedẽ pro ædificatione murorum Ilii denegaret, Neptunus iratus Troiæ cetum immiſit, vt eam vaſtaret. Qua de re conſultus Apollo, hoc vnum tantæ calamitatis remedium fore oſtendit, ſi virgines Troianæ belluæ obiicerẽtur. Hippotes itaque nobilis Troianus metuens, ne & Hegeſta filia ſua in eandem calamitatem incideret, naui eam impoſitam ventis fluctibúſque commiſit, tolerabilius nimirum ratus, ſi illa ſe abſente mergeretur, quàm coràm à teterrima bellua crudeliſſimè dilaniaretur. Verùm ita diis viſum eſt, vt illa ſalua in Siciliam deferretur: vbi amore eius captus Criniſus, in canis, ſeu (vt alii malunt) in vrſi effigiem conuerſus, eam compreſſit, ſuſcepitque ex eo concubitu Aceſtam Siciliæ regem. Virgil. 5. Æneidos, de Aceſte,

Troia Criniſo conceptum flumine mater
Quem genuit.

Criõna, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Crios, Latinè aries dicitur, quo nomine dictus eſt Ægineta quidam luctator, cantatiſſimus apud Græcos.

Criſa, nomen oppidi, quod Criſus Phoci filius cõdidit. Hinc Criſæus ſinus. Strabo lib. 9. Sunt & aliæ vrbes hoc nomine appellatæ, (aliàs Criſſa) Stephano.

Criſa, vrbs Phocidis, vnde campus Criſæus, & alia Æolidis, quam aliqui eandem Cirrhæ faciunt: Gentile, Criſæus.

Criſæ, vrbs Troadis.

Criſpînus, Conſul, collega Iuuentii Celſi, anno ab vrbe 865.

Criſpînus, Conſul, cũ Æliano, anno ab vrbe 939.

Criſpînus, Conſul, cũ Iuliano, anno ab vrbe 976.

Criſpus Salluſtius hiſtoricus, Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano elegantia dicendi, Attica breuitate, ſententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis originibus verba mutuatus: Trogo autem, quòd orationibus nimis longis vtatur, ſicuti & Thucydides. Ciceronis acerrimus inimicus fuit, vt ex vtriuſque inuectiuis orationibus conſtat. Marcus Varro Criſpũ Salluſtium in adulterio deprehenſum ab Annio Milone, loris benè cæſum dicit: & quum dediſſet pecuniam, dimiſſum. Gell. lib. 17. cap. 18.

Criſpus, Conſtantini Cæſaris filius, à patre interfectus.

Criſpus Vibius, orator, ore compoſitus & iucundus: priuatis tamen cauſis, quàm publicis melior. Quintilianus.

Criſſa, oppidum à Criſſo Phoci filio conditum. Hinc Criſſæus ſinus. Strabo lib. 9.

Critheis, vt ex Ephoro refert Plutarchus in vita Homeri, filia Atellis, quam moriens in Mœonis fratris tutela reliquit. Hic autem quum puellam vitiaſſet, grauidámque feciſſet: atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo Grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa verò non multò pòſt Homerum peperit.

Crithóte, vrbs Helleſponti, octoginta ſtadiis à Cardia diſtans: Gentile, Crithoſius. Eſt & promontorium Acarnaniæ. Stephanus.

Critias, philoſophus, dixit animam eſſe ſanguinẽ.

Critias, vnus è triginta tyrannis, Athenienſibus à Lacedæmoniis impoſitis. Cicero lib. de Orat. 2.

Crito, Athenienſis, Socratis familiaris, quem & opibus iuuit, & cum quo vſque ad extremum vitæ eſt philoſophatus.

Crito, Pieriota (Pieria autem, vrbs eſt Macedoniæ) hiſtoricus fuit, ſcripſitque res Perſicas, Siculas, Macedonicas.

Crito, Naxius genere, hiſtoricus & ipſe. Suid.

Critóbulus, medicus, de quo Plinius lib. 7. cap. 37. Magna & Critobulo fama eſt, extracta Philippi regis oculo ſagitta, & citra deformitatẽ oris curata orbitate luminis.

Critólaus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cũ Carneade & Diogene Stoico, vt ſcribit Cicero lib. 2. de Oratore. De huius libra ſcribit idem Cicero in Tuſculanis quæſtionibus, Quo loco, inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis & externa, tantùm propendêre illam boni lancem putet, vt

terram & maria deprimat.

Critolaus, Achæorum dux, qui Corinthum conſiliis ſuis euertit. Cicero lib. 3. de Natura deorum, Is ſororem interfecit, quòd ſibi è victoria redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Demaratus apud Plutarchũ in Parallelis. Poſtremò à Quintio Cæcilio Metello victus apud Thermopylas, veneno ſibi mortem conſciuit. Liuius.

Κριοῦ μέτωπον, id eſt arietis frõs, Cretæ inſulæ promontorium, ad Occidentem, verſus Cyrenas. Rufus ex Dionyſio. Pomponius Mela lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 12.

Croátia, Vide LIBVRNIA.

Crobialus, oppidulum iuxta Ponticam. Apollonius lib. 3. κρωβίαλον, κρώμναν π, καὶ ὑλήεντα κύπωρον. Stephanus.

Crobýzi, populi iuxta Iſtrum, quorum terra Crobyzica.

Crócea, vrbs Laconiæ, vna ex centum: ciues Croceatæ. Steph.

Crócilus, nomen paſtoris. Theocritus.

Crocodilo, oppidum, Arſione poſtea dictum: ſimiliter & flumen, Stephano κροκοδείλων πόλις, id eſt Crocodilorũ vrbs, ſita eſt in Mœride palude Ægypti: ſic dicta, quòd equus cuiuſdam canes proprios fugientes perſequentis, in paludem delapſus, à Crocodilo in vlteriorẽ ripam delatus ſit: quo in loco vrbe condita, crocodili conſecrati & pro diis habiti ſunt, eorúmque cæde omnibus interdictum. Steph.

Crocodilon, Phœniciæ oppidum, non procul à Carmelo promontorio. Plin. lib. 5. cap. 19.

Crocodîlus, mons eſt Ciliciæ regionis. Plin. lib. 5. cap. 27.

Crocôtus, campus iuxta Theſſaliam ad Amphryſum fluuium. Steph.

Crocum, venatorem ac ſagittarium fuiſſe dicunt, precibuſque Muſarum in aſtra relatum, Sagittarii nomen accepiſſe. Sidonius.

Crocus, puer formoſiſſimus, qui cùm Smilacem puellam deperiret, amoris impatientia verſus eſt in florem ſui nominis. Ouid. 4. Metamor.

Et Crocon in paruos verſum cũ Smilace flores.

Crocýleum, locus in Ithaca, aliàs δῆμος dictus. Stephanus.

Crocylion, inſula Ithacæ. Heracleon Ithacã quadripartitam facit, vt prima pars ad Meridiem, & maritima ſit, altera Neium, tertia κροκύλειον, quarta αἰγιρῆα. Steph.

Crocýllus, vir Athenienſis. Plutarch.

Cræſus, rex Lydorum, Alyattæ filius, omnium, quos hominum memoria celebrat, ditiſſimus: vnde etiam hodie, cùm immenſas opes ſignificare volumus, Cræſi diuitias dicimus. Hic cùm ſe omnium mortalium feliciſſimum crederet, monitus eſt à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd, quoad viuimus, periculum ſit, ne inſtabilis huius mundi felicitas dolore aliquo contaminetur. Quam Solonis ſentẽtiam veriſſimã eſſe, Cræſi calamitas poſtea declarauit. Victus enim à Cyro, pyræque impoſitus, tandem ſalubre Solonis conſilium agnouit, eiúſque nomen ſæpius inclamauit. Vnde admiratus Cyrus, quiſnam eſſet deorum, hominúmue, quem ille in extremo periculo ſolũ inuocaret: rémque totam edoctus, humanæ viciſſitudinis memor, Cræſum ab incendio liberauit, ſummóque ſemper apud ſe in honore habuit. Ouidius 4. de Ponto,

Diuitis audita eſt cui non opulentia Cræſi.

Crois, Vide CROS.

Crómmyon, Vide CREMMYON.

Cromna, Paphlagoniæ oppidum. Strabo li. 12. Valerius Flaccus lib. 5,

Mox etiã Cromnã, atque iugo palléte Cytoron.

Stephanus, Cromnam (inquit) alii Amaſtrin, alii Amaſtridis regiunculam faciunt: Gentile, Cromnites, Cromnæus. Eſt & Peloponneſi vrbs, quæ in maſculino & fœminino genere, item ſingulari & plurali numero profertur, à Cromno Lycaonis filio.

Cromyûſa, inſula Iberiæ. Steph.

Cronciades, vnus ex præſtantioribus Herculis filiis ex Megara. Perottus.

Crónia, orum, Saturni feſta erãt, quæ celebrabantur Romæ decimoquarto Calendas Ianuarias: ita dicta ἀπὸ τῆ κρόνε, hoc eſt, à Saturno: vnde & Saturnalia à Latinis appellantur. Horum Macrobius latè meminit, citata etiã antiqui poetæ authoritate, apud quem legerat,

Maxima pars Graiûm Saturno, & maximæ Athenæ

Conficiũt ſacra, quæ Cronia appellãtur ab illis.

Crónium, à nonnullis mare concretũ appellatur.

Crónius, vnus ex Centauris.

Crópia, vicus in tribu Leontide. Steph.

Cros, vrbs Ægypti: Ciuis Croites, & præfectura Croitis. Crois, Arabum ciuitas. Steph.

Croſſa, vrbs iuxta Pontũ: Gẽtile, Croſſæus. Steph.

Crothchildes, Childerici Burgundionum regis filia, Clodouei Francorum regis vxor. Blond.

Croton, ciuitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone athleta memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſima autem rei bellicæ fuit: nec paruam operam exercendis athletis dedit. In vno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerũt. Iure itaque dici viſum eſt, Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt. Vetus quoque prouerbium alterum, Crotone ſalubrius. Quod inde ortum eſſe aiunt: quia locus ipſe ad ſalubrita-

tẽ,& bonas corporis habitudines, propter athletarum multitudinem plurimùm conferat. Plurimos enim Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoreorum numerus. Strabo lib.6. Hinc Crotoniata, gentile nomen,& Crotonius,Crotonias. Steph. Crotonem vrbem eſſe ſcribit,aliam Tuſciæ metropolim, & montem qui Axium flumen effundit: κροτὼν etiam eſt animalculum canibus infeſtum, Latini ricinum vocant.

Croton,Crotônis,nomẽ viri. Ouid.lib.15.Metam.

Inuenit Æſarei fatalia fluminis ora,
Nec procul hinc tumulum, ſub quo ſacrata Crotonis
Oſſa tegebat humus,iuſſáque ibi mœnia terra
Condidit,& nomen tumulati traxit in vrbem.

Cr̃otôpus,rex Argiuorum, pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit: quem cùm inter vepres abſcondiſſet,canes extractum dilacerarunt. Hinc Crotopiades patronymicum maſcul. Ouidius in Ibin,

Quíque Crotopiaden diripuere Linum.

Crotus,ſiue Croton,Euphemes Muſarum nutricis filius.

Crunos,Thraciæ portus. Pomponius lib.2, Dionyſiopolis, inquit Plinius libro 4. cap.11. antè Crunos. Portus autem à ſalientibus aquis nomen habet,qui Græcè Cruni appellantur. Hermolaus. Vide DIONYSIOPOLIS.

Cruſis,pars Mygdoniæ, à Cruſo Mygdonis filio: vnde Cruſis,adiectiuum fœm. Steph.

Cruſtumérium, oppidum in Latio, Albanorum colonia. Plinius lib.3.cap.5. Virg.lib.7. Æneid.

Cruſtumeros appellat,
Ardea,Cruſtumeríque,& turrigeræ Antemnæ.

Cruſtúmium,oppidũ Tuſciæ,iuxta Veios: à quo incolæ Cruſtumini dicti, & Cruſtumina tribus,& Cruſtumina pyra, & Cruſtuminum vinum laudatiſſimum.

Cruſtúmium, fluuius ex Apennino monte ortum trahens, Ariminúmque præterlabens. Lucanus lib.2,

In læuum cecidere latus velóxque Metaurus,
Cruſtumiúmq; rapax, & iunctus Sapis Iſauro.

Plinius lib.3.cap.15.

Crya,vrbs Lyciæ. Sunt & aliæ inſulæ Cryeorum, nempe Caryſis & Alina. Steph.

Cryáſſus,vrbs Cariæ,à Cryſſo Caretis filio. Steph.

C T

Cteátus,pater Amphimachi,vnius ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadraginta nauibus ad Troianam expeditionem ſunt profecti. Homerus in Catal. nauium.

Cteméne, vrbs Theſſaliæ, à Peleo Phœnici donata, cuius ciues Homerus Dolopes vocat, & Ctemenen Dolopiadem: Gentile,Ctemenius & Ctemenæus.

Cteſiphon, Athenienſis, decreto perſuaſit Athenienſibus, coronari oportere Demoſthenem aurea corona in theatro, probitatis & virtutis omnis generis ergô Ob id ab Æſchine Demoſthenis inimico,tanquam pernicioſi decreti author accuſatus,defenditur à Demoſthene præclara illa,atque omnium optima oratione quæ περὶ στεφάνου,id eſt,de corona inſcribitur. Cicero De optimo genere oratorum.

Cteſiphon,architectus qui templũ Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile, & toto orbe celebratum: quod poſtea ab Heroſtrato incẽſum fuit,& hæc tantùm de cauſa, vt ob aliquod facinus nominaretur.

Cteſiphon,locus Parthorum. Strabo lib.15. Prope Seleuciam vicus maximus eſt, nomine & re Cteſiphon,in quo Parthorũ reges hyemabant. Hic vicus ciuitatis potentiam & magnitudinem habebat adeò, vt Parthorũ multitudinem & apparatum omnem recipiat, ac venalia neceſſariáque artificia illis ſuppeditet. Quin & Cteſiphontem Babylonici regni caput fuiſſe Plinius lib.6.ſcribit cap.26. Gẽtile,Cteſiphõtius.

Cteſippus,Chabriæ filius,quem Phocion,mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumanè collegit,quo impuros adoleſcentis mores componeret: eius tamen cùm duro,tum minimè liberali ingenio nuſquam adduci potuit, vt curam & laborem in illo inſtituendo dimitteret: cuius ineptias non modò pertulit patienter, verùm etiam ſtudioſè tegebat. Quãquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantiam importunitate leuiſſimi hominis ſuperatam. Nam quum ille imperatorium quoddam munus ſtudio accuratiore obiret, Cteſippus vt erat futilis delirúſq;, grauiſſimum peritúmque imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogatiunculis obtundere,atque illum monens, docénſue importunius perurgere. Tum ſtomachatũ Phocionem dixiſſe fama eſt: O Chabria Chabria, cumulatam tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſoluo, qui nati tui deliramenta ſuſtineo. Plutarchus in vitam Phoc.

Cthónia,inſula eadem quæ Creta. Steph.

Cthonóphyle,ex Baccho Philiũtẽ peperit. Steph.

Ctiméne, Vide CTEMENE.

C V

Cubus, Vide CYBVS.

Cuma,vrbs in Locrenſi agro, qui eſt Ioniæ Aſiæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum vrbium maxima, & ferè metropolis cæterarum ciuitatum,quæ numero erant circiter triginta. Ab ea nominata eſt Cumæa Sibylla,quam aliqui à vicinitate loci Erythræam appellarunt, quæ profecta in Italiam, multa de Romanis vaticinata

eſt. Item patria fuit Ephori, viri doctrina clari, Iſocratis diſcipuli. Sed & ante ipſum Heſiodus quoque poeta Cumæus fuit, qui patrem ſuum, relicta Æolica, Cumam in Bœotiam migraſſe dicit. Plutarchus de eo in Sympoſiis multa, & Suidas. Steph.

Cuma, Æolica ante Leſbum ſita, nomen habet à Cyme Amazone: quare & Amazonium dicta eſt. Hæc & Leſbus ſtoliditatis notantur. Eſt & alia Phriconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Eubœæ & Pamphyliæ. Item inſula prope Siciliam. Steph.

Cumæ, marum, ciuitas Campaniæ ad mare, iuxta Puteolos, à Cumæis Aſiæ populis, & Chalcidéſibus cõmuniter condita. Seruius in illud Virgilii 3. Æneid.

Huc vbi delatus Cumæam acceſſeris vrbem.

Eubœa (inquit) inſula eſt, ex cuius ciuitate Chalcide coloni profecti ſunt ad nouas ſedes quærendas, & haud longè à Baiis, (qui locus à ſocio Vlyſſis Baio illic ſepulto nomen accepit) inuenerũt vacuum littus: vbi viſa muliere grauida (quod illi fœcunditatis augurium interpretabantur) ciuitatem condiderunt, quam Cumas appellauerunt, ſiue ἀπὸ τῆς κύουσης, hoc eſt, à prægnante: ſiue ab vndis, quas Græci κύματα appellant. Hæc ille. Strabo verò lib. 5, Cumas appellatas mauult à Cuma Æolica vrbe, ex qua profectus eſt Hippocles, qui Megaſtheni Chalcidenſi in hac vrbe condenda ſeſe præbuit adiutorem: traditque ita cõueniſſe inter duos hoſce duces, vt ius quidẽ coloniæ penes Chalcidenſes, nominis autem imponendi poteſtas penes Cumæos eſſet.

Cumânus, Iudææ procurator, anno ſalutis 51.

Cumêlus, poeta, floruit anno ab vrbe 420.

Cúneus ager, Luſitaniæ promontorium. Strabo lib. 3. Caput hodie ſancti Vincentii nominant. Idipſum Ptolemæus ſacrum eſſe credidit, vt facilè in locis non adeò diſtantibus error committitur.

Cuniculáriæ, inſulæ paruæ, Corſicæ inſulæ vicinæ, inter Corſicam & Sardiniã. Plin. lib. 3. cap. 6.

Cunîna dea, quam priſci coluerũt, quæ cunis infantium præſidere putabatur. Calepinus.

Cunipértus, Longobardorum rex, patri Crimoaldo in regno ſucceſſit, anno ab vrbe 1433.

Cupîdo, amoris deus, quem Heſiodus natum vult ex Chao & Terra. Simonides & Cicero ex Marte & Venere: Arceſilaus ex Nocte & Æthere: Alcæus ex Lite & Zephyro: Sappho ex Venere & Cælo: Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex ſola Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilii lib. 1. Æneid.

Nate meæ vires, mea magna potentia ſolus, &c.

Duplex autem eſt: Ouidius,

Alma faue, dixi, geminorũ mater Amorum, &c.

Honeſtus videlicet & turpis: illúmque ex Venere & Ioue patre natum volunt: hunc autem Erebi & Noctis filium eſſe: quod & ipſum refert Cicero libro 3. de Natura deorum. Fingitur à poetis armatus flammis, & duobus diuerſiſſimæ naturæ ſpiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellẽdi fugãdíque. Ouid. lib. 1. Metam. in fabula Apollinis & Daphnes.

Cupra, Italiæ oppidum in littore Apulo: Cupra autem dicta eſt, haud vana coniectura, à Cypræ templo, illic à Tuſcis, qui Cypram Iunonem dicunt, extructo, vt Strabo ſcribit: vt Cupra, ſiue Cypra, vna appellatione contineatur.

Cúrcura, inſula in mari Adriatico, non longè à Melitine, aliàs dicitur Melena.

Cures, pluralis numeri, Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tatius, cuius ciues Quirites dicebantur. Cõuenerúntque Romulus & Tatius in hanc ſententiam, vt è duobus populis vnus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romáque nomen retineret: ſed Romani & Sabini Quirites appellarentur. Liuius lib. 1. Hinc etiam populi Cures. Virg. lib. 9,

Tatióque ſeni, Curibúſque ſeueris.

Curétes, populi Cretæ inſulæ, qui & Corybantes, & Dactyli Idæi appellati ſunt: ex Ida Phrygiæ monte (vt quidã volunt) oriundi: à cuius etiam nomine, Cretæ montem, quem primùm inſedere, Idam appellarũt. Dicti κουρῆτες Straboni lib. 10. ἀπὸ τοῦ κουρᾶς, hoc eſt, à tonſura. Anteriorem enim capitis partem detonſam geſtabant, ne hoſtes eos cæſarie apprehenderent. Alii Curetas dictos putant ἀπὸ τῆς κουροτροφίας, eò quòd Iouem aluiſſe dicantur. Idem Strabo loco iam citato, Curetas in Græciam quoque traieciſſe, tandémque conſediſſe trans Acheloum fluuium: ibique cùm intõſa ſeruarẽt capita, Acarnanas vocari cœpiſſe. Hos Ouidius ex imbri natos fabulatur, lib. 4. Metamorph.

Largóque ſatos Curetas ab imbri. Hinc deriuata Cureus, Curiſſa, Curitis.

Curétes, ſacerdotes Cybeles in Creta.

Curifúgia, nomẽ villæ Nicolai Perotti, nuper inditum, quam in agro Sentinati habebat, inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam, vbi eſt ſaluberrima cæli temperies.

Curiónia ſacra, quæ à Curionibus in curiis fiebãt.

Cúrio Qu. pater, orator egregius, ſed nulla memoria fuit.

C. Cúrio filius, trib. pleb. Cæſarianas partes ſequutus eſt, vir luxu & audacia ſingularis: ſex centies enim ũs debebat, vt Valerius de Luxuria ſcribit. Is vt ſe ære alieno liberaret, atq; emergeret, Cæſarem ad bellum ciuile impulit. C. cero

in Epiſt.ad Qu.Tyronem.

Curis,Straboni lib.5,vrbs quondã inſignis,nunc autem viculus in Sabinis,&c.

Cúrium,vrbs Cypri,à Cureo Cinyræ filio:Gentile,Curieus,Curias fœ.& ipſa regio.Eſt etiã vrbs Ætoliæ.Steph.

Cúrius, Rom. ciuis exactiſſimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis. Hic cùm in ſcamno ſedens,rapas in foro torreret,& Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, inuitarẽtque, vt eo vti vellet: reſpondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quàm locupletem fieri, & qui acie vinci non potuiſſet, eum pecunia corrumpi non poſſe. Hunc omnium primũ de Sabinis triumphaſſe, author eſt Liuius. Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem acie victum, Italia expulit:populóque viritim quaterna agri iugera diuiſit, ſibíque nihilo plus ſeruauit, dicens, neminem eſſe debere ducẽ,cui non tantum eſſet, quantũ militi ſufficeret.Cæcilius. Reuerſus in concione ait,Tantum agrorum cæpi, vt ſolitudo fuerit futura,niſi tãtum hominum cæpiſſem:Tantum hominum porrò cæpi,vt fame eſſent perituri,niſi tantũ agri cæpiſſem.Poſtremò de Lucanis ouans vrbem intrauit.

Cúrius, Alexandr. preſbyter ſub Diocletiano, tantæ doctrinæ fama, vt Origenes iunior appellaretur.Hieronymus.

Curópolis,vrbs Cariæ.Steph.

Cúrtius,prænomine Marcus, adoleſcẽs Romanus nobilis, qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus deuouit. Nam cùm terra in medio foro ingenti hiatu deſediſſet, reſponſúmque eſſet, non coituram labem;niſi quiſquam ex primæ ſpei adoleſcẽtibus ſeſe in hiatum deieciſſet, Curtius acceptam à patria vitam, eidem impendere non dubitauit: conſcenſóque equo,ſine mora ſe in ſpecum præcipitauit. Vnde etiam Curtius lacus nomẽ creditur ſeruaſſe.Ariſtides apud Plutarchum in Parallelis,& Liuius lib.6.

Qu. Cúrtius, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam.

Cuſi,Filius Abdi filii Maloch.1.paral.6.

Cutha,Regio Perſidis,à flumine Cutha, ſicuti Ioſephus lib.9.cap.15. antiq.Iud. ſcriptũ reliquit, vocata.Inde Cuthæi, de quibus idem 11. cap.2. antiq.in hunc modum ſcribit, Salmanaſar etenim tranſmigrans Iſraelitas, in eorum regione conſtituit Cuthæorum gentem, quæ prius in interiore parte Perſidis & Mediæ morabatur.4. regum 17.

C Y

Cýalus,vrbs Lydiæ à Ioue condita: Gentile,Cyalius.Steph.

Cýana, virgo Syracuſana,violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit,mactauítque, ac ſe ſuper eum necãdam iniecit, ad ſedandam peſtem, qua propter facinus laborabant. Plutarchus in Parallelis. Vide CYANIPPVS.

Cýane, Nympha Sicula,quæ cùm Proſerpinæ adueríus Plutonem opem ferre conaretur,ab illo dicitur commutata in fontem ſui nominis,qui in agro Syracuſano oſtenditur, vbi Anapo miſtus, non procul ab Ortygia inſula illabitur in mare.Ouidius 3.de Ponto,

Quáque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyáneæ, inſulæ, ſeu potius ſcopuli ſub Thracio Boſphoro, modico ſpatio inter ſe diſtãtes. Vnde factus eſt locus Poetarum fabulis, qui Cyaneas inter ſe concurrere tradidérunt, quòd ex aduerſo intrantibus geminæ cernebantur, naue verò paululum in alterum latus deflexa, vna tantùm videbatur. Valerius Flaccus lib.4.Argon. à quo modò Cyaneæ, modò etiam Symplegades appellantur.

Cyánee, Mæãdri Phrygii fluminis filia fuiſſe fertur,quæ à Mileto compreſſa,Caunum & Byblida genuit.Ouid.lib.9.Metamorph.

Cyanippus, Syracuſanus, qui cùm Bacchi Orgia contemneret, ab irato deo tanta perfuſus eſt ebrietate,vt filiæ Cyanæ in tenebris, quanuis reluctantis, vitium intulerit. Filia verò,cognito ex annulo,quem violatori detraxerat, parente, tunc quidem, vt potuit, dolorem diſſimulauit: poſtea autem ingenti exorta peſtilentia,cùm ab Apolline remediũ promitteretur, ſi ab authore flagitii pœnas ſumerent: admirantibus omnibus,quodnam eſſet tãtum ſcelus,quod etiam ſuperis curæ eſſet authoris morte expiari,cõſcia rerum Cyane, arreptum capillis patrem ad arã pertraxit, eóque primùm mactato, ſibi quoque manus intulit. Plutarchus in Parallelis.

Cyaráxes,alii Cyaxares,Phraortis regis Perſarum & Medorum filius, Aſtyagis pater. Primus Aſiæ populos in Prouincias diſtinxit, primus in ſuum quoſque ordinem diſtribuit,haſtatos,ſagittarios, equites, quũ prius omnia promiſcua eſſent atque implicita. Hic & cum Lydis prælium fecit: quod quum fieret, dies nox effecta, & omnem trans Halym flumẽ Aſiam ſibi ſubiecit.Herodotus lib.1.

Cyárda,vrbs Cariæ,à Cyardo rege Carum,Bargaſi filio.Steph.

Cýathus, flumen ad Arſinoem in Ætolia. Cælius Antiquarum lectionum lib.15.

Cýbale, ancilla pauperis cuiuſdam Symili, cuius paupertatem deſcribit Virgilius in Moreto.

Cybáſſus,vrbs Cariæ vt Cabaſſus.Steph.

Cýbele, Cæli & Terræ filia, & vxor Saturni, aliis nominibus Ops, Rhea, Veſta, Magna mater,

Dindymene, & Berecynthia appellata. Cybele autem dicta putatur à Cybelo Phrygiæ monte, vbi eius ſacra primò creduntur inſtituta: quanquam Feſtus ἀπὸ τῆ κυβίσεως dictam malit, quod Græcis ſignificat, in caput ſaltare: quo genere ſaltationis Galli, Deæ huius ſacerdotes, peculiariter in ſacris vtebantur.

Cybelêa, vrbs Ioniæ. Herodianus Phœniciæ ciuitatem eſſe ſcribit. Eſt & Cybella, Phrygiæ: & Cybellum templum, à quo Rhea Cybele dicitur, Stephano.

Cybêlus, mons Phrygiæ.

Cybirátici tauri, à Cybiris dicti. Sueton. in Gordiacis.

Cybus, vrbs Ionum in Libya Phœnicum: Inde Cybites, vel Cybætes. Steph.

Cychrêus, crei, Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum aſperitatem ὄφις, hoc eſt, ſerpens cognominatus eſt. Hunc Eurylochus, cùm inſulã Salamina vaſtaret, expulit: ſuſcepit autem eum Ceres in Eleuſine, ſuúmque fecit ſacerdotem. Ab huius etiã nomine Salamis inſula aliquandiu Cychrea appellata eſt. Steph.

Cyclades, inſulæ maris Ægæi, circa Delum in orbem ſitæ: vnde & nomen acceperunt. Strabo lib. 10. Alii dicunt vocari Cyclades, non quia in rotunditatem ſitæ ſint, ſed quòd longo ordine eas circuire neceſſe ſit propter promontoria. Vnde & Virgilius 3. Æneid.

-ſparſáſque per æquor Cycladas.

Sunt autem numero quinquaginta tres.

Cyclobôrus, fluuius quidam Atticæ, ingenti ſtrepitu defluens. Vide prouerbiũ, Cyclobori vox.

Cyclópes, Neptuni & Amphitrites filii fuerunt, miniſtri autem Vulcani, Ioui ſua fulmina fabricantes. Cyclopes dicti ab eo, quòd vnicum haberent oculum, eúmque orbicularem, media in fronte ſitum. Ex his tres potiſſimùm à Poetis celebrantur, Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouidius 4. Faſtorum Acmonidem vocat. Virgilius 8. Æneidos,

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro,
Brótéſq; Steropéſq; & nudus mẽbra Pyracmõ.

Cyclops, Vide POLYPHEMVS.

Cygnîtis, regio in qua Cygnus imperauit. Steph.

Cycnus, Martis filius, quẽ Hercules equeſtri prælio ſuperatum occidit, equo adiutus Arione, quẽ Neptunus in equum conuerſus ex Erinni genuerat. Huius necem tam iniquo animo Martem tuliſſe ferunt, vt eius vlciſcendæ cauſa aduerſus Herculem arma ſumeret. Verùm antequam ad manus venirent, Iupiter iaculato fulmine eos diremit, vt refert Hyginus Fab. poet. cap. 31.

Cycnus, Neptuni filius, omni ex parte inuulnerabilis: cum quo Achilles Troiani belli tempore congreſſus, cùm fruſtrà eum iaculis appetiſſet, tandẽ re intellecta, humi eum proſtrauit, genibúſque collo innixus, animam eripuit: cúmque cadauer ſpoliare vellet, arma vacua inuenit, Cycnúmque in auem ſui nominis vidit commutatum. Ouid. 12. Metamorph.

Cycnus, Ligurum rex, qui cùm Phaëthontis propinqui ſui necem inſolabiliter deflereț, in auẽ ſui nominis eſt cõmutatus. Ouid lib. 2. Metam.

Cyda, vir Cretenſis, quem Antonius Romæ inter iudices legit, cùm eſſet vir perditiſſimus. Cicero Philipp. 5.

Cydántidæ, vicus in Ægeride vel Ptolemaide tribu. Steph.

Cidathenæum, vicus in Pandionide tribu, patria Democharis Comici. Steph.

Cýdias, pictor, Argonautas pinxit, quam tabulam CLXIIII. talentis Hortenſius orator mercatus eſt, eíque ædem in Tuſculano ſuo fecit: emicuit Olympiade CXIIII. Plinius.

Cydippe, puella generis nobilitate, & formæ præſtantia inſignis, cuius amore captus Acontius adoleſcens, cùm repulſam metueret, quòd neque genere, neque opibus illi par eſſet, ad dolum cõfugit, pomúmque ad pedes eius deuoluit, verſibus hiſce inſcriptum,

Iuro tibi ſanè per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturã comitem, ſponſámq; futuram.

Hoc itaque pomum cùm puella incauta ſuſtuliſſet, verſúſque in eo deſcriptos legiſſet, fidem ſuam amanti imprudens obſtrinxit. Quo factũ eſt, vt quoties alteri nubere conaretur, toties in grauem incideret morbum, ab irata Diana (vt Acontius credi volebat) immiſſum. Tandem re omni à puellæ parentibus intellecta, ne Dianæ numen grauius irritarẽt, puellam Acontio deſpondent. Vide ACONTIVS.

Cydna, vrbs Macedoniæ, corruptovocabulo Pydna dicta: Gentile, Pydnæus. Steph.

Cydnus, Ciliciæ fluuius, non ſpatio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur, nec torrentes incurrunt. Iuſtin. lib. 11. Tibullus lib. 1,

At te Cydne canam, tacitis qui leniter vndis
Cæruleus placidis per vada ſerpis aquis.

Solinus ſcribit amnem à candore, Syrorum lingua nomen ſortitum. Vitruuius lib. 8. cap. 3, Cydni aquas podagra laborantibus apprime ſalubres eſſe, cruribus in eis merſis: de cuius rei experientia Caſſii Parmenſis poetæ, ad M. Antoniũ epiſtola extitit, vt li. 13. adnotauit Plinius.

Cydon, Plinio, vrbs inſignis Cretæ inſulæ, cuius incolæ Cydones dicuntur. Virgil. 12. Æneid.

Partus, ſiue Cydon telum immedicabile torſit.

Cydon, viri proprium apud eundem 10. Æneid.

Dũ ſequeris Clytiũ infelix noua gaudia Cydon.

Cydónia,inſula,antè Leſbon. Plin.lib.2. cap.103.
Cydræ,vrbs Byrſarum (in Theſſalia,vt videtur) aliàs Cydriæ.Strabo lib.7.Steph.
Cýdrara,ciuitas iuxta montes Phrygiæ. Stephanus ex Herodoti libro 7.
Cydréne,vrbs Armeniæ,non Cydrus,vt alii ſcribunt.Steph.
Cydrus,Vide CYDRENE.
Cygnus,Vide CYCNVS.
Cylándus,vrbs Cariæ.Steph.
Cyléno,filia Atlãtis,mater Nycteis. Bocat.lib.10.
Cylicráni,natio quædam hominum in Hiſpania prope Heracleam habitantium.
Cyllábarus,Stheneli filius,cũ quo Seruius Ægialen Diomedis coniugem vigente bello Troiano,concubuiſſe memoriæ tradit.
Cýllarus,vnus ex centauris,qui amantem habuit Hillemonem centauram , ambo forma præſtantes.
Cýllarus,equus Pollucis.Virg.lib.3.Georg.
Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus. Quem tamen locum explicans Seruius , Cyllarum non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit,Poetámque fratrem pro fratre poſuiſſe.
Cylléne,mons Arcadiæ,in quo Maia à Ioue compreſſa,Mercurium peperit.Virg.lib.8.Æneid.
Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
Cyllénius,peculiare Mercurii cognomẽ inde impoſitum,quòd omnem rem ſermone, ſine manibus conficiat : quibus partibus corporis qui carent,κωλοὶ vocantur : ſiue quòd in Cyllenia via,aut certè à Cyllene Nympha fuerit educatus:ſiue quòd in Cyllene Arcadiæ monte fuerit genitus:quam opinionem ipſe etiam Virgilius ſequitur libro 8. Æneid. cuius verba citauimus paulò antè in dictione CYLLENE. Lucanus lib.1,
-Motúque celer Cyllenius hæret.
Cyme, vrbs Æolidis. Pomp. lib.1, Cymen nominauit, pulſis qui habitarant, dux Amazonum Cyme.Vide CVMA.
Cymes,Cumæa Sibylla.Silius lib.13,
At grauida arcanis Cymes anus attigit ore
Poſtquam ſacrificum,&c.
Cymæum antrum.Silius lib.13,
Cymæo populis vox noſtra ſonabat in antro.
Cýminus,Hetruriæ lacus, ad ſex millia paſſuum ab vrbe Viterbio, Cymino monti ſuppoſitus. Appianus. De huius lacus origine talia refert Seruius,aliquando Herculem ad hos populos veniſſe : & quum à ſingulis prouocaretur, ad virium oſtentationem , vectem ferreum, quo exercebatur, humi defixiſſe: quem cùm nemo illorum poſſet euellere,Herculem tandem eum ſuſtuliſſe,tantámque repentè aquæ vim erupiſſe,vt Cyminum effecerit lacum. Virg.Æneid.7,
Hi Soractis habent arces,Flauiniáque arua,
Et Cymini cum mõte lacum, lucoſq; Capenos.
Cymódoce , ſiue Cymodocêa , Nympha marina, Nerei & Doridis filia, à placandis fluctibus ita dicta. Cymodoceam enumerat inter eas, quæ ex nauibus Æneæ in Nymphas marinas commutatæ fuerunt.Virg.lib.10.Æneid.
Quarum quæ fandi doctiſſima Cymodocea.
Cymódoce, nympha, Oceani & Tethyos filia. Virg.lib.4.Georg.
Cymóthoe,Nympha marina,Nerei & Doridis filia,Heſiodo in Theogon.ita dicta,quòd per fluctus diſcurrat.Virgilius 1.Æneid.
Cymothoe ſimul & Triton adnixus,acuto
Detrudunt naues ſcopulo.
Cynæthium, Dionyſio lib. Antiquit. ciuitas eſt in Arcadia,ab Æneæ ſocio vita ibi functo ſepultóque.Hinc Cynæthenſes populi, quos tamen alii à Cynætho Lycaonis filio putant appellatos.Steph.
Cynætha,vrbs Thraciæ ſub Nerito monte.
Cynægirus,Atheniẽſis, bello Perſico magna pertinacia in inſectandis hoſtibus vſus eſt. Nam & nauẽ onuſtam dextera manu tenuit, ea amputata,ſiniſtram iniecit. Quam & ipſam cùm amiſiſſet,nauem mordicus arripuit,morſúque retinuit furenti ſimilis. Trogus & Herodotus. Valerius & Tranquillus in Cæſare.
Cynamólgi,Indiæ populi.
Cynápes,fluuius,Vide PARTHENIVS.
Cýnaras,Aſſyriorum rex.
Cýnaras,Vide CINARA.
Cyndíppe,ſi rectè ſcribitur apud Stephanum,in Camiro ex Poleade Cercaphum peperit.
Cyne,vrbs Lydiæ:Gẽtiles,Cynei vel Cynii.Steph.
Cýneas Theſſalus,Pyrrhi regis legatus,longè diſertiſſimus eſt habitus, vt qui Demoſthenis auditor fuerit,adeò vt plures Pyrrho ciuitates facunda oratione ſubegerit, quàm ille armis expugnauerit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit.Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, vno die omnium Senatorum nomina edidicit,quorum confeſſum totidem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plutarchus in Pyrrho. Huius memoriam commẽdat Cicero in Tuſc.quæſt.1.
Cynégius,Conſul, cum Theodoſio Aug. anno ab vrbe 1141.
Cynéſii,Vide CYNTICVM.
Cynéthon, Lacedæmonius poeta , Thelegoniam ſcripſit.
Cynetia,vrbs Argolica.Steph.
Cýnici,philoſophi quidam,ſectatores Antiſthenis , qui primus nouũ hoc philoſophiæ genus

introduxit:ita dicti, ſiue à Cynoſarge gymnaſio,in quo Antiſthenes profitebatur : ſiue à canina mordacitate,qua in hominum vitas nullo diſcrimine inuehebantur:aut(vt alii volunt) ab eo,quòd canũ more in propatulo coire non dubitarent:quemadmodum de Cratete & Hipparchia tradit Laertius.

Cynips, ſiue Cyniphis, ſiue Cyniphos, fluuius Africæ,inter duas Syrtes, in colle Gratiarũ naſcens,teſte Herodoto,& per Macas in mare Libycum ſe exonerans. Iuxta hunc fluuium proceriſſimi naſcebantur hirci, qui inde Cyniphii à poetis peculiari epitheto nuncupantur. Virgilius lib.3.Georgicorum,

Nec minus interea barbas,incanáque menta
Cyniphii tondent hirci.

Cynna,oppidulũ prope Heracleam,ab vna Amazonum,vel à Cynno fratre Cæi: Gentile, Cynnæus.Steph.

Cynocéphali, Plinio lib.7. cap.2, homines in montibus terræ Indiæ caninis capitibus,qui ferarum pellibus velantur, & qui latratum pro voce edunt,vnguibúſque armati,venatu & aucupio veſcuntur.Gellius lib.9.cap.4.

Cynonnêſus,id eſt,Canũ inſula, Libyca eſt: Gentile,Cynopolites.Steph.

Cynópolis,canum ciuitas,in Ægypto(Cynonpolis,Stephano)Gẽtile,Cynopolites: in qua Anubis colitur,& honor, & ſacer quidam cibus eſt canibus conſtitutus.ab hac Cynopolitana præfectura appellata eſt: qui in ea habitant, Canarii dicuntur.Perottus.

Cynos,ciuitas in Locride. Liuius 8.tertiæ Decadis, Cynum Locridos emporium, Ptolemæus in Locride Cynos & Calliaros, Stephanus Cynon, Opuntis nauale vel ciuitatẽ eſſe ſcribit: Gentile, Cynæi & Cynii, vt à Cyne, Cynos fluuius. Plin.lib.6.cap.10.

Cynos Cephale, collis Theſſaliæ, & parua regio Thebarum, Pindari patria.Steph.

Cynoſárges,gymnaſium in Attica & vicus,ſic dictus à cane albo,qui ſacrificante Diomo (à quo & tribus Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam oſtendente,rapta femora in hunc locum detulit.Stephanus de Diomo.

Cynoſſêma, matis, locus Troadis ad Helleſpontum,Hecubæ ſepulchro nobilitatus. Latinè Canis tumulum interpretari poſſumus.Fabulantur enim poetæ,Hecubam,cùm in Græciam abduceretur captiua, poſt exitium patriæ ac ſuorum,ibi doloris impatiẽtia in canem eſſe conuerſam,& deinde ſepultam.Ouid.lib.1.Metam.

Cynoſûra, ſuræ, ſidus Septentrionale, ex ſeptem conſtans ſtellis, quod & Vrſam minorem appellamus.Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe Idæam,vnam ex Iouis nutricibus, poſtea à Ioue rerum potito in hoc ſidus tranſlatam, vt ex Aglaoſthenis ſententia refert Hyginus in Aſtro. Poet. Alio nomine etiam Phœnice appellatur,teſte eodem Hygino, eò quòd à Phœnicibus inter nauigandum potiſſimum ſoleat obſeruari, quemadmodum & Helice, hoc eſt, Vrſa maior,à Græcis nautis.Ouid.de Triſtibus,

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis,Helicen Graia carina notet.

Cynoſûra, Stephano promontorium Arcadiæ, à Cynoſuro Mercurii filio:Gentile,Cynoſurεύς,& Cynoſuris,fœm.gen.

Cýnthia,Diana dicta,à Cyntho monte in Delo inſula,in quo nata cũ Phœbo eſt,vnde & Apollo Cynthius, & à quo ipſa inſula Delos Cynthia.Qui mõs tantæ celſitudinis fertur, vt vmbra ſua totius inſulæ ambitũ tegat.Vide CYNTHVS.

Cýnthia, locus Romæ, vbi Cynthorum monumentũ fuit.Et à Diana Propertius amicã ſuam Cynthiam ob pulchritudinẽ vocauit,quæ prius Hoſtilia vocabatur.

Cynthus,mons in Delo inſula, tantæ altitudinis, vt totam inſulam dicatur inumbrare.Virgilius lib.1.Æneid.

Qualis in Eurotæ ripis,aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros. In hoc monte Latona Apollinem & Dianam dicitur peperiſſe: vnde ille Cynthius, hæc Cynthia paſſim à poetis appellantur.Idem lib.3.Georgicorum,

-Et Troiæ Cynthius author. Lucan.lib.1,
Tertia iam grauido pluuialis Cynthia cornu.

Cýnticum, locus Iberi prope Oceanum: incolæ Cynetes & Cyneſii.Steph.

Cynûra,vrbs in Argo vel Argolica, à Cynuro filio Perſei:inde Cynurius,Cynurεύς, & Cynuris fœm.gen.Steph.

Cyon,vrbs Cariæ, Canebium antè dicta: Gentile, Cyites.Steph.

Cypætha,vrbs Libyæ.Steph.

Cypariſſa,vrbs Achaiæ, & Cypariſſius ſinus. Sic enim Plinius ſcribit lib.4, Ad meridiem autem Cypariſſius ſinus,cum vrbe Cypariſſa.

Cypariſſæa,vrbs Triphylliæ,quæ vocabatur Erãna,inde Minerua Cypariſſea. Steph. Qui Cypariſſum quoque Phocydis vrbem,aliàs Eranum dictam commemorat.

Cypariſſêis, vrbs Meſſeniæ : Gentile, Cypariſſentius.Homerus,

καὶ κυπαρισσόεντα καὶ ἀμφιγύηεσσαν ἔναιον.

Cypariſſus,Telephi filius,puer formoſiſſimus, ex Cea inſula,ab Apolline in deliciis habitus : qui cùm ceruum manſuetũ,ſibique in primis charum imprudens occidiſſet, doloris impatientia contabuit,Deíque amatoris miſeratione in cupreſſum arborem eſt cõmutatus. Ouid.lib.10.

Metamorph. Seruius tamẽ author eſt, Cypariſſum puerum à Syluano potius, quàm ab Apolline fuiſſe adamatum: id quod & Virgilius videtur indicare lib. 1. Georg.

Et teneram ab radice ferés Syluane cupreſſum.

Cypariſſus, ciuitas circa Delphos, ab eius arboris frequentia. Pomponius lib. 2. Stephanus Phocidis ciuitatẽ eſſe ſcribit, quæ poſtea Apollonia dicta ſit: & aliam in Parnaſſo iuxta Delphos, quæ Eranus olim vocata ſit, & à quibuſdam Apollonias, à Cypariſſo Minyæ filio, vel harum arborum multitudine. Nonnullis Cypariſſus, ſuntis.

Cýpaſis, vrbs circa Helleſpontum. Steph.

Cype, caſtellum Siciliæ: Gentile, Cypeus. Steph.

Cyphus, vrbs Perrhæbiæ, à Cypho Perrhæbi filio. Homerus, γενέῦς δ' ἐκ κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας. Alia eſt Theſſaliæ. Ciues, Cyphæi. Eſt & fluuius Cyphus. Steph.

Cypra, Vide CYPRA.

Cypriânus, Carthaginenſis epiſcopus, martyrio affectus, anno ſalutis 250.

Cýprium, Sabini bonum appellant, vnde Cyprius vicus Romæ appellatus eſt, quo Sabini ciues additi conſederunt. ſic enim à bono omine vocitandum cenſuere.

Cyprogénia, dicuntur quæ ſunt in Cypro genita, etiam Venus, vt Homerus in Hymnis.

Cyprus, inſula inſignis in ſinu Iſſico, inter Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximiæ, vt Macaria olim, hoc eſt, beata dicta ſit: luxuriæ autẽ tantopere dedita, vt ob id Veneri ſacra credita ſit. Horatius lib. 1. Carm.

Sic te Diua potens Cypri, &c. In ea Venus potiſſimùm colebatur, vnde & Cypria, Cypris & Cyprigena dicta eſt. Quondam nouẽ erat regnorum ſedes. Vrbes illius præclaræ, Cythera, à qua Venus Cytherea, Paphos, Palæpaphos, & Salamis. Hæc inter maiores noſtri maris inſulas locũ ſibi vendicat, cuius ſeptentrionales partes Ciliciæ oppoſitæ ſunt, ibiq; continenti proxima eſt, orientales Iſſico ſinui, occidẽtales Pamphylicum alluũt pelagus, auſtrales Ægyptum. Ambitus inſulæ trium millium, quadringẽtorum ac viginti ſtadiorum. Hinc Cyprius, a, um, Cypríus, & Cyprites, quahquam & Libyca Cyprus eſt, cuius ſimiliter Gentile, Cyprites. Stepha. Idem hanc inſulam in Carpathio mari ſitam ſcribit, à Cypro filia Cinyræ indito nomine, vel illic naſcente Cypro flore. Aſtynomus Cyprum nominatum vult, διὰ τὸ κρύπτεσθαι, id eſt, quòd occultaretur ſæpe fluctibus marinis. Vocabatur etiam Ceraſtios & Ceraſtias à multis promontoriis: & Amathuſia, & Meionis, & Sphecea, & Acamáthis, Stephano. Tres paruæ inſulæ huic propinquæ Cypriæ nominantur.

Cypſélla, oppidum Thraciæ. Plinius li. 4. cap. 11. Strabo lib. 7, Cypſelum nominat. Steph. vrbs Thraciæ prope Hebrum fluuium. Item caſtellum in Arcadia à Mantinenſibus muris cinctũ: Gentile, Cypſelinus aut Cypſalenus.

Cypſéllus, tyránus apud Corinthum, à ciſtula nomen accepit, quam Græci Cypſelon vocant, in qua delituit occultatus à matre, cùm ad mortem quæreretur. Cicero in Tuſcul. quæſt. lib. 5. & lib. De fato.

Cyptáſia, Galatiæ vrbs, Ptol. vulgò Caroſa.

Cyræ, fons in Cyrenaica. Steph.

Cyraûnis, inſula iuxta Gyzantes (ſic enim lego apud Stephanum) Africæ populos.

Cyrba, vrbs Cretæ, Vide HIERAPYTNA.

Cyrbæ, vrbs Pamphyliæ: Gentile, Cyrbæus. Stephanus.

Cýrbaſa, vrbs Cariæ. Steph.

Cyre, inſula in mari Perſico: Inſularis, Cyræus. Stephanus.

Cyréchara, Vide CYROPOLIS.

Cyrene, Penei fluminis filia, cuius amore flagrãs Apollo, in Pelio Theſſaliæ monte eã rapuit, & in eã Aphricæ partem trãſtulit, quæ ab ea poſtea dicta fuit Cyrenaica: vbi & Ariſtæum ex ea ſuſcepit. Virgilius 4. Georg.

Cyréne, ſiue Cyrenæ, arum, inſigne Libyæ oppidum inter Sirtim maiorem, & Mareotidem ſitum, vnum ex iis, quæ Pentapolim efficiunt: à Batto Theræo (quem Callimachus progenitorem ſuum fuiſſe tradit) conditum, & à Cyrene Penei amnis filia, quam Apollo, amore eius captus, in eam Libyæ partem tranſtulit, ita nominatum. Lucan. lib. 9.

Proximus in muros & mœnia Cyrenarũ, &c.

Cyrenæus, qui natus eſt ex Cyrene: Cyrenenſis ſimiliter.

Cyrenáica, regio Africæ eſt. Eam Strabo lib. vlti. à Thereis Græcis conditam ſcribit, qui ex Laconica profecti Theram inſulam prius incoluerint, hinc in cõtinente Cyrenen ædificauerint. Ex horum numero fuit Battus quidam qui Cyrenes condendæ fuit author, quod alibi idem Strabo indicat.

Cyrenáici, philoſophi, ab Ariſtippo omne bonum in voluptate poſuerunt, virtutémque cẽſuerũt, ob eam rem eſſe laudandam, quòd efficiens eſſet voluptatis. Docet Diogenes Laërtius lib. 2. in Ariſtippi vita.

Cyres, etis, vrbs: Gentile, Cyreſius. Steph.

Cyríacus, viri proprium.

Cyríllus, præſul Dalmatiæ.

Cyríllus, Alexandrinus præſul edidit variarum hypotheſeõ tractatus, Homilias plurimas, quibus vtuntur Græci, præterea aduerſus Neſtorium epiſtolas, quibus omnia occulta eius ve-

nena refellit. Is vixit tẽporib⁹ Iuliani principis.

Cyrillus, Hieroſolymitanus præſul, ſæpe pulſus ab Eccleſia, & receptus, ad extremũ ſub Theodoſio principe octo annos in ſua ſede perſeuerauit: extant eius Cathecheſes. Hieronymus.

Cyrînus, Romanus cum Baſilide & Nabore ſub Diocletiano paſſus, ac ſepultus tertio ab vrbe lapide. Volaterr.

Cyris, metropolis Sabinorum: Gentile, Cyrites. Inde Iuno Cyretia. Steph. Vide CVRES & CVRIS.

Cýrnii, populi Corſicæ inſulæ, qui lõgiſſimo æuo vtuntur, propter mellis vſum, quod apud eos copioſum eis naſcitur.

Cyrnus, Herculis filius, à quo Corſica dicta eſt.

Cyrnus, inſula in mari Liguſtico, Vide CORSICA. Dicta Cyrnus à Cyrno rege, cùm antea Therapne diceretur. Hinc Cyrnæus, næa, næum. Virgil. Ecloga 9,

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Cyrópolis, ciuitas in Aſia, quæ etiam Cyrechata vocatur, ad finem Perſidis. Ciues Cyropolitæ, & Cyrechateni. Steph.

Cyrphis, rupes quædam Parnaſſi montis.

Cyrrha, Vide CIRRHA.

Cyrrhea, vrbs in Helicone, iuxta Nyſam.

Cyrréſtica, regio, à Cyrro dicta, vbi Cyrreſtis dea colebatur, quam Mineruã interpretantur. Plinius & Ptolem. Vide CYRRVS.

Cyrrus, vrbs Syriæ cum arce Sindaro. Ciuis Cyreſtes, licet Demetrio Cerreſtis ſcribatur: & regio Cyrreſtica.

Cyrrus, nomen duorum fluuiorum, quorum vnus Armeniæ & Iberiæ fines interluit, & per Albaniam labitur. Oritur in monte Caucaſo. Alius eſt in Media.

Cýrſilus, Atheniẽſis lapidibus obrutus, quòd inhoneſta ſuaderet. Cicero lib. 3. de Officiis, Athenienſes quum Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatuerẽtque vt vrbe relicta, coniugibus & liberis Trœzene depoſitis, naues conſcẽderent, libertatémq; Græciæ claſſe defenderent, Cyrſilum quendam ſuadentem vt in vrbe manerẽt, Xerxémque reciperent, lapidibus obruerunt.

Cyrta, Syphacis ſedes in Africa, longius à pelago.

Cýrtea, vrbs in rubro mari, in quam Artaxerxes Megabyzum relegauit: Gentile, Cyrtæanus, vel Cyrtæenus. Steph.

Cýrtones, vrbs Bœotiæ. Eſt etiam vrbs Italiæ: Gentile, Cyrtoninus.

Cyrtus, vrbs Ægypti in mediterraneis: patria Dionyſii medici. Steph.

Cyrus, Cambyſis filius, ex Mandane Aſtyagis regis filia, & Perſarum Medorúmque rex, qui primus (vt Iuſtinus lib. 1. ſcribit) deuicto Aſtyage, vltimo Medorum rege, Medorum imperium tranſtulit in Perſas, & ſubacta Aſia, totum Orientem in poteſtatem redegit. Poſtremò cùm bellum Scythis intuliſſet, eoſque clade magna affeciſſet, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compoſitis inſidiis, ducenta millia Perſarum cum ipſo rege trucidauit, ita vt ne nuntius quidem tãtæ cladis ſuperfuerit. Caput Cyri amputatum, in vtrem humano ſanguine plenum conie&ũ fuit, cum hac exprobratione: Satia te ſanguine, quem ſitiſti. Hic primùm Agradatus dictus fuit, & poſtea Cyrus, ab eiuſdem nominis fluuio per cauam Perſidem fluente, iuxta quem fuit expoſitus. Lucan. lib. 3,

Non cum Mæoniis deducens agmina regnis
Cyrus, & effuſis numerato milite telis
Deſcendit Xerxes.

Cyrus minor, Artaxerxis frater: apud quem cùm falſo delatus eſſet, ægréque matris precibus ſeruatus, bellum aduerſus eũdem ſuſcepit: in quo, cùm iam Græcorum opera penè victor euaſiſſet, fortiter quidem, ſed incautè dimicãs, eſt interemptus. Xenophon.

Cyrus, fluuius Scythiæ in Coraxico monte oriẽs, longéque per Hyrcanos & Iberas fluens, non procul à mari in eodem lacu cum Cambyſe flumine iunctus, fretum Hyrcanum influit. Vide CYRVS.

Cyſſus, fluuius. Calepinus.

Cyta, æ, vrbs Colchidis, Medææ patria, Stephano: herbis veneficis imprimis famoſa. Hinc fit adiectiuum Cytæus, a, um. Vnde Virgo Cytæa appellatur Medea à Valerio Flacco lib. 6. Item Cytæis, idis. Propertius lib. 2,

Non hîc herba valet, nõ hîc nocturna Cytæis.

Cytéorum, Ptolemæo, Cotyorum Plin. o, Cappadociæ oppidum, hodie Cecino.

Cytérium, vrbs Œnotrorum Mediterranea: Gentile Cyteriotes vel Cyterinus. Steph.

Cýteum, vrbs Cretæ. Steph.

Cythêra, orum, inſula contra Cretam, (vt ſcribit Strabo) quinque millibus à Maleæ promontorio diſtans, Veneris numini dedicata. Virgilius lib. 10. Æneid.

Eſt Paphos, Idaliúmq; mihi, ſunt alta Cythera.

Cytherêa, peculiare Veneris cognomentum, à Cytheris inſula impoſitum, in quam illa primùm cõcha marina dicitur aduecta. Virgil. 1. Æneid.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi.

Cytheriades, Muſæ dicũtur, à ſaltu cui Cythæron nomen eſt. Vide CYTHAERON: ſic enim ſcribendum.

Cythéron, mons Bœotiæ, non longè à Thebis, Apollini & Muſis ſacer, à quo & Cythereides dicuntur. In eo quoque Bacchi ſacra celebrabãt. Virgilius,

Nocturnúſque vocat clamore Cytheron.

Cythēris,ridis, nobiliſſima meretrix, liberta Volumnii cuiuſdam. Hanc Cornelius Gallus poeta ſupra modum adamauit, eámque Lycoridem vocat: quo tamen ſpreto Antonium in Galliam ſecuta eſt. Hanc Virgilius 10. Ecloga, Gallum conſolans, commutato nomine, Lycoridem vocat. Seruius.

Cythērus, vicus in Pandionide tribu, inde Cytherius. Steph.

Cythina, vrbs Theſſaliæ: ciuis Cythinæus. Steph.

Cythnos, inſula vna ex Cycladibus, à Cythno primo habitatore ſic appellata. Alio nomine Ophiuſa ac Dryopis. Hinc Cythnius, nia, nium, poſſeſſiuum. Stephanus iuxta Drypodē vnam Cycladum ſitam ſcribit, & ipſam quoque ſic nominatam fuiſſe. Pōponius lib. 2. Et Ouid. 7. Metamorph.

Florētémq; Syrō, Cythnō, planámq; Seriphon.

Cytínium, vna eſt ex tribus Doricis ciuitatibus: Gentile, Cytiniates. Steph.

Cytis, inſula Arabiæ, vbi Topazius lapis inuenitur. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cytónium, vrbs inter Myſiam & Lydiam.

Cytōrus, mons Paphlagoniæ, in quo buxus plurima naſcebatur: vnde & buxifer à Catullo dicitur. Virg. lib. 2. Georgicorum,

Et iuuat vndantem buxo ſpectare Cytorum.

Ab hoc, quæ buxea ſunt, Cytoriaca dicuntur. Ouidius lib. 4. Metamorph.

Sæpe Cytoriaco diducit pectine crines.

Cyzicēnus, Athenienſis philoſophus, in mathematica, & in cæteris ſcientiis excellentiſſimus.

Cyzicēnus, gentile eſt à Cyzico. Steph.

Cyzicus, ciuitas in Aſia minore.

Cyzicus, ſiue Cyzicum, inſula in Propōtide, duobus pontibus iuncta continēti, habens vrbem eiuſdem nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis: cui nomen indidit Cyzicus rex, quem Iaſon per imprudentiam interemit. Fuit hæc ciuitas magnitudine & pulchritudine cum primis Aſiæ vrbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamētariis inclyta, quorū aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyziceni appellantur.

D A

DAæ, populi Scythiæ, ex genere Nomadum. Seruius in illud Virgilii 8. Æneid.

Indomitiq; Daæ, & pontem indignatus Araxes. Aliàs Daſæ dicuntur, Stephano.

Dabæi, Vide NVBAE. Niſi legendum eſt Nabæi.

Dabereth, ciuitas quæ de tribu Iſſachar data fuit Leuitis. ioſue 19, & 21.

Dabir, rex Eglon, ioſue 10. Nomen vrbis in tribu Iuda & Simeonis, ioſue 11, & 21. quæ & Cariathſepher dicitur, ioſue 15. iudic. 1. & Cariath-ſenna, ioſue 15. In quam confugiebant qui homicidium perpetrarant, 1. paral. 6. Eſt & altera in tribu Gad, ioſue 13.

Dacharéni, dicti populi Arabiæ, à Nabato Nabaræi. Stephanus.

Dácia, regio Scythiæ Europææ, quæ ad Septentrionem Carpato monte à Sarmatia diuiditur: ad Occaſum autem Tibiſco fluuio, ab Iazygibus Metanaſtis: ad Meridiem verò & Ortu vſque ad Danubium extenditur. Cuius populi Daci & Dacæ dicuntur, qui olim Straboni Daui appellati ſunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum nomina ſeruilia plurimum abundabant. Hinc factum eſt, vt in Comœdiis ſerui introducantur Daui nominati, qui alio nomine Getæ dicti ſunt. Dacia hodie diuiſa eſt in Tranſyluaniam, Zypſerlandiam, Raſciam, Seruiam, Septem caſtra & Bulgariam. Hinc gentile Dacus. Item Dacicus, denominatiuum, quod cognomen trophæi loco vſurparunt Romanorum aliquot Imperatores, victoria aliqua de Dacis reportata. Iuuen. Sat. 5,

-cum lance beata
Dacicus, & ſcripto radiat Germanicus auro.

Dáctyli Idæi, iidem qui Curetes & Corybantes, quos Iouem nutriuiſſe ferunt, & ne vagitu infans proderetur, nouo luſus genere excogitato, clypeolis æneis inter ſe concurſantes, æris tinnitu, & numeroſi pedis compoſitione (qui inde Dactylus dictus eſt) Saturnum fefelliſſe, patríſque crudelitati, qui filios ſuos deuorare ſolebat, puerum eripuiſſe. Hi Phryges origine fuiſſe putantur, relictáque patria in Cretam veniſſe, montémque, in quo primùm conſederunt, à Phrygii montis nomine Idam appellaſſe. Vide CORYBANTES.

Dadan, Filius Regma, gen. 10. Fili' Iecſan, gen. 25. Gens Æthiopiæ in occidente.

Dadas, Vide THEMISSVS.

Dádicæ, populi Scytharum ex parte Aſiæ. Herod. lib. 4. Stephano populi Perſiæ, ex ſeptimo libro Herodoti.

Dadocértum, Caſtellum magnū Armeniæ. Steph.

Dædalus, faber Athenienſis, Mitionis filius, artificum omnium ſuæ ætatis ingenioſiſſimus, vt qui primus ſerram, aſciam, perpendiculum, terebram, glutinum, & lithocollam dicatur inueniſſe, primúſque omnū vela & antennas naui impoſuiſſe. Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibuſdam neruis effecit, vt huc atque illuc mouerentur, adeò ſcitè, vt ſpectantibus viuere viderentur. In Creta item Labyrinthum conſtruxit, multiplici & intri-

cata viarum perplexitate irremeabilem, in qua & ipſe vnà cum Icaro filio à Minoe fuit incluſus, eò quòd vaccam ligneam feciſſet, cui inclusa Paſiphae tauro ſe commiſcuerat. Quare cùm terra marique effugium ſibi negatum videret, fugam ſibi per aerem tentandam duxit. Aſſimulans itaque ſe munus conficere velle, quo regis animum placare poſſet, pennas & ceram poposcit: quibus impetratis, ſibi & Icaro filio alas confecit, atque ita ex Creta in Sardiniam euolauit. Deinde & Cumas delatus eſt, vbi Apollini templum erexit. Icarus verò cùm patris conſilium ſpernit, iuſtóque altius euolat, cera radiis Solis liquefacta, in mare decidit, quod deinde à nomine eius Icarium eſt appellatum. Ouidius lib. 8. Metamorph.

Dædala, neutri generis, vrbs Lyciæ, à monte Lyciæ, ſeu à Dædalo ibi ſepulto, cùm eò coluber aquaticus ex amne Nilo (aliàs Nino) in paludē, in quā Dædalus cōmeabat, egreſſus, momor diſſet. Plin. lib. 5. cap. 27. Dædala etiā Rhodi ciuitas eſt, ſiue regio itē alia Indiæ, & alia Cretæ.

Dædália, vrbs Italiæ à Dædalo condita, quæ nunc Iulia vocatur. Steph.

Dædálidæ, tribus Cecropidis. Steph.

Dæmogórgon, Latinè dicitur deus terræ (nam dæmon deus, vt ait Lactantius, Gorgor terra) ſeu potius ſapientia terræ: cùm ſæpe dæmon ſciens, vel ſapientia exponatur. Vide DEMOGORGON.

Dæthaléthæ, gens Thraciæ. Steph.

Dætor, vir Troianus apud Homerum.

Dagalaíphus, Conſul, cum Seuerino, anno ab vrbe 1214.

Daganzáchar (quod & ferreum) Miſianorū præſidium dicitur, oppidum à Romanis expugnatum, anno ab vrbe 1312.

Dagobértus, Francorum rex, anno ſalutis 639.

Dagobértus, II. Francorum rex, ſub tutela Plectrudis Pipini vxoris, & Theodoaldi præfecti Palatii, regnauit annis III. anno ſalutis 715.

Dagon, Nomen idóli Philiſthinorum. iudic. 16. 1. mach. 10.

Dahíppus, ſtatuarius nobilis, cuius opera enumerat Plinius lib. 34. cap. 8.

Dai, Perſarū populi, omnes paſtores. Herod. lib. 2.

Daícles Meſſenius vixit, regnante Athenis Carope. Solinus cap. 2.

Dalaia, Filius Elioenai, filii Naariæ, 1. paral. 3. Filius Semeiæ, ierem. 36.

Dalila, Nomen mulieris, quam amauit Samſon, cuiuſque opera periit. iudic. 16.

Daliſánda, Vide LALISANDA.

Dalmanutha, Nomen regionis. marc. 1.

Dalmátia, Illyrici pars, cōtermina Liburniæ verſus Occaſum, cuius incolæ Dalmatæ appellantur, Auguſti olim auſpiciis Romano imperio ſubiecti.

Dálmū, vrbs Dalmatiæ inter Illyriā & Italiam.

Damæi, populi iuxta Ichthiophagos. Steph.

Damáthus, Cariæ rex, Vide SYRNA.

Damaris, Mulier quæ ad prædicationem Pauli CHRISTO credidit. act. 17.

Damaſcéne, Syriæ pars, quæ & Cœle dicitur, circa Libanum: ſic dicta à Damaſco, clariſſima ciuitatum. Pompon. Mela lib. 1.

Damáſcius Sigiæus, hiſtoricus Herodoti tempore ante bellum Peloponneſiacum, ſcripſit de rebus in Græcia geſtis: præterea de maioribus eorum, qui ad Troiam profecti ſunt, & de poetis & ſophiſtis, aliáque complura. Suidas.

Damáſcus, Syriæ vrbs antiquiſſima, palmularum fertiliſſima, & prunorum, quæ inde Damaſcena vocantur. Lucan. lib. 3,

Et felix (ſic fama) Ninos, ventoſa Damaſcus.

Sic autem dicta eſt ab Aſco quodam gigante, qui Dionyſium vinctum illic cum Lycurgo in fluuium iniecit, vel quòd Damaſcus Mercurii & Helimedæ nymphæ filius ex Arcadia in Syriam profectus, vrbem ſui nominis condiderit: vel quòd Dionyſius ibi perſecutus ſit, & excoriauerit Damaſcum quendam, qui vineta ſecuri exciderat. Vocatur autem Damaſcene, tum vrbs tum regio. Steph.

Damáſcus, Filius procuratoris domus Abraham. geneſ. 15.

Damáſias, Athenis annum magiſtratum geſſit. Dionyſius lib. 3.

Damaſíthynus, vnus è ducibus Xerxis Perſarum regis. Herod. lib. 7.

Dámaſus, XXXV. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 368.

Dámaſus II. Bauarus, pōtifex 151. anno ſal. 1048.

Dámatris, Vide DAMIA.

Dámeas, nobilis ſtatuarius. Plin. lib. 34. cap. 8.

Dámia, cognomen Cybeles, & Damatris eius ſacerdos.

Damiânus Ephaſius, ſophiſta nobilis, circa M. Antonini principis tempora, diuitiis ac potentia inter ſuos præditus, viros doctos liberalitate proſequutus eſt, eloquentiæ quoque genus ſecundum naturam imitatus. Philoſtratus in Sophiſtis. D. Damianus, frater diui Coſmæ medici, & ipſe medicus.

Dámium, ſacrificium quod minimē erat publicum Damiæ deæ.

Damna, Ciuitas in terra Zabulon data Leuitis. ioſue 21.

Dámocles, vnus ex aſſentatoribus Dionyſii, Siciliæ tyranni.

Damœtas, nomen paſtoris, de quo Virg. in Buc. Dic mihi Damœta, &c.

Damon & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cicero) inter ſe fuerunt, vt cùm eorum alteri Dionyſius tyrānus diem necis deſtinauiſſet, & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commendandorum ſuorum cauſa poſtulauiſſet, vas factus ſit alter ſiſtendi eius: vt ſi ille non reuertiſſet, moriēdum eſſet ipſi: qui quum ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidē tyrannus, petiuit vt ſe ad amicitiā tertium adſcriberent. Hæc Cic. lib. 3. Offic. Valerius de Amic.

Damóphila, Græca mulier, vxor Pamphili, ſocia Sapphus poëtriæ, poëmata multa cōſcripſit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes. Philoſtratus in vita Apollonii.

Damóphilus, ſophiſta, quem nutriuit Iulianus Cōſul, ſub M. Antonio principe: ſcripſit ad Lollium maximum de vita priſcorum, & quædam alia. Suidas.

Damóſtratus, philoſophus, ſcripſit de piſcibus libros 20. Suid.

Damoxēnus, Athenienſis comicus, cuius fabulæ nōnullæ memorantur ab Athenæo in Dipnoſophiſtis.

Damýndas, vir Macedo. Plutarch.

Dan, Nomē loci, gen. 14. Filius item quintus Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris ſuæ, gene. 30.

Dan, Ciuitas ſita in valle Bethrohob procul à Ptolemaide M. P. XIII. contra boreales partes, non procul ab vrbibus Galgalis & Maſaloth. Regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan, vnde & nomen impoſitum: ante hæc Leſem appellata, ioſue 19: & Lais, iudic. 18: ſiue Laiſa, iſaiæ 10. Ipſa fuit terminus terræ Iſrael ab Aquilone, 1. reg. 3, ezech. 27. In qua Ieroboam rex Iſrael vitulum adorandum erexit, 3. reg. 12. amos 8. Hieronymus in Heb. traditionibus Paneas vocatā putat, quæ aliàs Cæſarea Philippi.

Dánaē, filia Acriſii regis Argiuorum, qui cùm oraculo monitus eſſet, fore vt à nepote occideretur, filiā munitiſſimæ incluſit turri: cuius amore captus Iupiter, in imbrem aureum ſe conuertit, & per tegulas in puellæ gremiū ſeſe demiſit. Quo ex coitu illa grauida effecta, Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam vnà cum recèns nato nepotulo arcæ includi iuſſit, atque in mare proiici, futurū ratus, vt ventis vndiſque obrueretur. Verùm id longè aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ littus delata, & à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaēn cum filio reperiſſet, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaēn quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectæ Seriphi inſulæ regi educandum tradidit: qui poſtea adultus cùm Argos veniſſet, Acriſium auum oſtenſo Meduſæ capite, in ſaxum conuertit. Vide ACRISIVS & PERSEVS.

Dánaus, Ægypti frater, qui Stenelo, rege expulſo, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnauit, ab eo poſtea Achaia dicta eſt Danaa, & ipſi Græci Danai. Genuit quinquaginta filias, quæ ab aui nomine Belides, à patris autem nomine Danaides dictæ ſunt. Hæ vna nocte viros ſuos, Ægypti filios, interfecerunt, præter vnam Hypermneſtram, quæ Lynceum maritū ſeruauit. Ob quam impietatem tali ſupplicio apud inferos plectūtur, vt aſſiduè dolium pertuſum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluat, quantum infundatur.

Dandárii, populi circa Caucaſum. Steph.

Dani, populi Germaniæ, Daci dicti, Cimbri aut Holſatii. Vide DACIA.

Daniel, Nomen prophetæ, quem præpoſitus eunuchorum Nabuchodonozor, vocauit Baltaſſar, danie. 1. Filius item ſecundus Dauid ex Abigáil Carmelitide, 1. paral. 3.

Daniel, ſacerdos, in regem Frācorum eſt electus, mutatóque nomine Chilpericus vocatus, regnauit annis III. anno à condita vrbe 1469.

Danna, Ciuitas in tribu Iuda. ioſ. 15.

Dantes, poeta Florentinus, regum & principum amicitiis clarus, cuius vitam ſcribit Volaterranus lib. 12.

Dantíſcum, Poloniæ oppidum, ad Viſtulam fluuium, aduectis mercibus clarum & opulētum. Vadianus.

Danúbium, vrbs circa Romam: Gentile, Danubinus aut Danubienſis. Stephanus. Vide LANVBIVM, ſic enim legendum videtur.

Danúbius, maximus Europæ fluuius, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ (vt Plinius exiſtimauit) ex aduerſo Raurici Galliæ oppidi, multis vltra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes Danubii nomine, immēſo aquarum auctu, vbi primùm Illyricum alluit, Iſter appellatus, ſexaginta amnibus receptis, dimidia fermè parte eorum nauigabili, in pontum vaſtis ſex fluminibus euoluitur. Hæc Plinius lib. 4. cap. 12. Hodie tamen compertum eſt, Danubium plano in loco naſci, in agri Furſtenbergenſis vico, qui à fonte eius nomen accepit.

Danūſis, Danubius.

Dáones, populi Indiæ, à Daone quodam. Steph.

Daphca, Nomen loci in quem venerunt filii Iſrael à deſerto Sin. nume. 33.

Daphne, Penei, ſiue, vt alii habent, Ladonis fluuii filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non poſſet, implorato paterni numinis auxilio, in laurum arborem eſt cōmutata. Ouid. li. 1. Metam.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenſes, Vide EPIDAPHNE.

Daphnis, iuuenis Siculus, Mercurii filius, Bucoli-

ci carminis inuentor. Hic cùm formoſiſſimus eſſet, cum Nympha quadam, quæ mutuo eius amore tenebatur, ita pepigit, vt quiprior fidem violaſſet, vtroque lumine orbaretur. Cuius ſpõſionis immemor Daphnis, cùm nouis ſeſe amoribus implicuiſſet, irati Dii, quos ſtipulationis ſuæ teſtes illi adhibuerant, Daphnin excæcarunt. Suidas.

Daphnis & Idæus, filii Paridis ex Œnone Nympha Idæa, ſeu Pagaſæa.

Daphnis, Steph. Antiochiæ ſuburbanum, quod octoginta ſtadiorum ambitu claudebatur, vt ait Strabo. Lyciæ præterea ſolum fuit, & alia prope Peluſium à copia laurorum illic naſcentium, & ſuburbanum, in ore Ponti ad ſiniſtram, quod Sergium vocant, & in ipſis Ponti faucibus ad dextram nauiganti portus. Steph. Daphnis ad oſtium Nili Peluſiacum reddit Herodotus.

Daphnites, dicitur Apollo Ammonius.

Daphnus, vrbs Phocica. Steph.

Daphnus, tribus vicina Co. Steph.

Daphnuſſi, populi prope Olympum Bithynum. Stephanus.

Daphnúdium, prope Rhegium eſt, Thracibus vicinum: Eſt & Ægypti vicus. Steph.

Dapſolíbyes, populi. Steph.

Dara, Filius Zaræ filii Iudæ. 1. paral. 2.

Dara, Ciuitas ab Arſace condita. Iuſt. lib. 41.

Dáradus, fluuius Libyæ, Ptolemæo. hodie *Darat.*

Daræ, munitiſſimum caſtellum Anaſtaſii ciuitatis, cuius ciues Dareni. Aliæ Darrhæ.

Daránda, Vide TARANTVS.

Daráſpa, vrbs in Bactria. Steph.

Darcon, nomen viri. 1. eſd. 2.

Dardæ, Indici populi, qui ſub Deriade cõtra Dionyſium pugnarunt. Steph.

Dardánia, vetus nomen Samothraciæ. Steph.

Dárdanus, Iouis filius ex Electra Atlãtis filia, qui cùm Iaſium fratrem interemiſſet, inde fugiens, in Samothraciam primùm, deinde in Aſiam venit, locáque tenuit Helleſponto proxima, vrbémque ibi Dardanum condidit, regionémque totam Dardaniam nominauit: quã poſtea Tros Erichthonii filiꝰ, Troiã appellauit. ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virgilius lib. 3. Æneidos,

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author.

Vnde Dardaniæ artes, id eſt, magicæ. Columel.

At ſi nulla valet medicina repellere peſtem,
Dardaniæ veniant artes, &c.

Dares, Phrygius hiſtoricus, ſcripſit bellũ Troianum Græcè, in quo ipſe militauit, vt ait Iſidorus, primus ferè hiſtoricorum: qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remanſit, vt ſcribit Corn. Nepos, qui opus eius è Græco in Latinum ſermonem conuertit, dicauitque Saluſtio. Virg lib. 5. Æn. Daretis alterius meminit.

Darmẽntius, fluuius Meduallorum, ſeſe per confragoſa loca in Rhodanum præcipitans.

Darídeus, nomen regis Perſarum, tempore Tyberii, Caii, & Claudii imperatorum, vt ſcribit Philoſtratus in vita Apollonii Tyranei.

Daridna, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Dariorigum, Galliæ vrbs Ptolemæo, Vulgò *Vannes.*

Dariſtáne, vrbs Perſica. Steph.

Daritæ, populi quidam. Steph.

Darius, Satrapes inter Perſas nobiliſſimus, qui poſt mortẽ Cambyſæ, à nobilibus aliquot Perſis adiutus, occiſo Pſeudoſmerdi, Perſarum regnum è Magorum manibus vindicauit: equíq; ſui hinnitu rex declaratus, poſtquam 36. annos regnaſſet, Xerxem filium regni ſucceſſorem reliquit. Herodot. lib. 4.

Darius, vltimus Perſarum rex, qui Alexandri adoleſcẽtiam deſpicatui habens, bello eum aggreſſus eſt: ab eóque quanuis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cùm ſe fuga victori eripere conaretur, à ſuis cõprehenſus eſt & trucidatus.

Darmáſcus, Videtur eadẽ ciuitas quæ Damaſcus. 1. paralip. 18. 2. paral. 16, 24, 28.

Darrhæ, populi iuxta rubrum mare. Steph.

Darſánia, vrbs Indica, vbi vno die mulieres veſtẽ contexunt. Steph.

Dárſii, populi Thraciæ. Steph.

Daruérnum, Ptolemæo Britanniæ inſulæ portus, vnde in Galliam traiicitur.

Darus, aliis Drauus, Pannoniæ inferioris fluuius Ptolemæo, id eſt, Vngariæ, Vulgò *Mora.*

Daſæ, Vide DAAE.

Daſcon, Siciliæ regio. Steph.

Daſcýlium, vrbs Cariæ in finibus Epheſiæ, à Daſcylo filio Periaudi. Eſt & alia poſt bellum Troianum condita. Tertia, Ioniæ, quæ *μέγα* nominatur, vtpote maior aliis. Quarta, circa Bithyniam. Quinta, Æolidis & Phrygiæ. Eſt & Daſcylitis ſiue Daſcylia palus. Steph.

Daſcylos, Bithyniæ oppidum, Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolemæus & Strabo Daſcylium nominant, iuxta & lacum Daſcyliticũ hodie Diaſquillo.

Daſeæ, Arcadia. Steph.

Daſes, vnus è ducibus Darii, qui Herodoto lib. 6. bello apud Marathonem victus eſt.

Daſſarétæ, Thraciæ populi, quos à tergo Epiro iũctos Plinius ſcribit. De his Mela lib. 2.

Dáſtylus, Gygis regis pater. Herod. lib. hiſt. 1.

Datan, Filius Eliab. nume. 16. deut. 11.

Datheman, Nomen vrbis. 1. machab. 5.

Dathos, Vide PHILIPPI.

Datinôrum, nauale Antiſara eſt.

Datum, vrbs Thraciæ: ciues, Datenei. Steph.

Datylépti,populi Thraciæ.Steph.
Daue,vrbs Arabiæ, Stephano:*Gentilia*, Dauæus, Dauenus,Dauites.
Dauid,Filius Iſai,rex Iudææ potentiſſimus,idémque propheta.1.reg.17.1.paral.2.
Dauid,Scotiæ rex,anno ſalutis 1132.
Daulis,nympha,à qua Daulidi vrbi nomẽ.Steph.
Daúlia,vel Daulis, oppidum Phocidis,olim ſub ditione Terei regis Thracum. Vnde Philomela ab Ouidio Daulias dicitur, quòd in Daulide vrbe in auem ſui nominis fuerit conuerſa:

Deflet Threicium Daulias ales Itym.

Dauni,Italiæ populi,à Dauno duce Diomedis ſocero victi.Horum oppidum eſt Salapia, Annibalis meretricio amore inclytum. Plinius lib.3. cap.11.
Daúnia,Apulia,à Dauno Illyricæ gentis claro viro,qui eam condidit.
Daúniũ,vrbs Italiæ.Eſt & Dauniũ,murus Thraciæ.Steph.
Daunus,filius Pilumni &Danaes,& auus Turni, qui in Apulia regnauit,à quo etiam regio illa Daunia dicta eſt.
Daunus,prioris filius,ex Venilia ſorore Amatæ, Latini regis vxoris, Turnum ſuſcepit. Virgil. lib.12.
Daunus, fluuius in Apulia. Horat. lib.3.Carminum,Ode 33,

Et quà pauper aquæ Daunus agreſtium
Regnator populorum,&c.

Daunotíchiæ Sceptii,Steph.
Daurifer,ſiue Dauriſes, Herodoto circa finem libri 6.vnus ex Darii ducibus fortiſſimus, qui in inſidiis à Cariis cæſus eſt.
Daúſara,vrbs circa Edeſſam.Steph.

D E

Deâbus, tyrannus apud Celtiberos, hoc cognomentum promeruit, à fodinis auri & diuitiis, quas primus ibi cæpit & inuenit, opprimens colonias.Beroſ.hic aliàs Gerion dictus eſt.
Debbaſſeth,ciuitas, terminus Zabuloniæ tribus. ioſ.19.
Debelaim,Nomen viri.oſee 1.
Debera,Nomen loci.ioſue 15.
Deblatha,ciuitas apud Ezechielem.
Deblathaim,ciuitas in terra Moab.ierem.48. Eadem videtur quæ & Helmon-deblothaim.
Debora,Nutrix Rebeccæ, gen.35. Vxor item Lapidoth prophetæ, quæ populo Iudæorum aliquot annos præfuit,iudic.4.
Decápolis,ſiue Decapolitana,regio Syriæ, Iudææ propinqua:ſic dicta à numero oppidorũ. Plin. lib.5.cap.18. Hãc multi Cæſaream eſſe dixerũt.
Deceátes,Ligurum populi.Clariſſimos Ligurum fuiſſe Salyos,Deceates & Oxibios, ſatis ex Strabone,Plinio,& Floro conſtat.
Decêla,vna ex duodecim vrbibus, quas Cecrops digeſſit.
Decélia,pars tribus Hippothoontidis, ſic dicta à quodã qui Dioſcuris dux fuit Aphidras.Steph.
Decéntii,Pannoniæ populi, à Decentio Magni filio,Magnentii fratre.Steph.
Decéntius,Cæſar,à Magnétio fratre factus, anno ab vrbe 1105. Apud Senonas laqueo vitam finiuit.Pomp.
Deciânus, viri proprium, ex Emerita Hiſpaniæ oppido.
Deciêtum,vrbs Italiæ.Steph.
Décii,Romani fortiſſimi,tanta patriam charitate complexi,vt pro eius ſalute ſe diis Manibus deuouere non dubitarint: pater quidem bello Latino,filius bello Hetruſco,nepos verò eo bello,quod Pyrrhus pro Tarentinis geſſit.
Décius,Conſul,cum Longino,anno ab vrbe 1239.
Décius,Conſul,ſolus,anno ab vrbe 1180.
Décius Auſonius Gallus, Conſul, cum Olybrio, anno ab vrbe 1131.
Décius Brutus Iulianus,Conſul,cum M. Æmilio Mamerco,anno ab vrbe 677.
Décius,Romanorũ imperator, ãno ab vrbe 1003.
D.Haterius Agrippa,Conſul,cum C.Sulpitio Galba,anno ab vrbe 774.
D.Iúnius Bubulcus, magiſter equitum, Samnites vicit,anno ab vrbe 445.
D.Iúnius Brutus,Conſul,cum P.Scipione Naſica Serapione, anno ab vrbe 616. Luſitaniam perdomuit.
D.Iúnius Brutus Scæua,Conſul,cum L.Furio Camillo,anno ab vrbe 430.
D.Iúnius Brutus Scæua, Conſul, cum Q. Fabio Maximo,anno ab vrbe 461.
D.Iúnius Pera,Conſul,cum M.Fabio Pictore,anno ab vrbe 487.
D.Iúnius Syllanus, Conſul,cum L.Murena, anno ab vrbe 692.
D.Iúnius Syllanus,Conſul, cum Q. Haterio Antonino,anno ab vrbe 805.
D.Lælius Balbus, Conſul,cum C. Antiſtio Vetere,anno ab vrbe 748.
Decla,Filius Iectan.geneſ.10.
Dedan,vrbis nomen.ierem 25.
Dedanim,Filii Dedan.iſa.21.
Dédmaſa,vrbs Cariæ.Steph.
Deianîra,filia Œnei,Ætoliæ regis, primùm Acheloo,mox Herculi deſpõſata. Qua de cauſa exorto inter riuales diſſidio, Achelous ſingulari certamine ſuperatus,Herculi cõcedere eſt coactus. Porrò cùm Hercules tranſiturus eſſet Euenum, Ætoliæ fluuium, qui tum tẽporis maximè excreuerat,Neſſus Centaurus ſeipſum vltrò obtulit ad tranſuehendam Deianiram:quã quum illi commiſiſſet,ipſe primus intrepidè tranauit

fluuium. Sed cùm Neſſus, qui in altera remanſerat ripa, nouæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, ſagitta hydræ ſanguine infecta Cẽtaurum tranſfixit: qui ſe moriturum ſentiens, vt hoſtem vlciſceretur, Deianiræ veſtem ſuam proprio ſanguine perfuſam dono dedit, aſſerẽs ei vim amatoriam ineſſe: & ſi hac maritus indueretur, ipſum ab aliarum mulierum amore iri auocatum. Mulier itaque nimis credula, munus accepit, & cùm audiſſet maritum ſuum in Eubœa amore Ioles, Euryti filiæ, detineri, veſtem Neſſi ſanguine imbutam Lychæ famulo tradidit domino perferẽdam. Hercules igitur nihil mali ſuſpicans, quum ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, vt in furorem verſus, Lycham è Cenæo monte in Euboicum mare deiecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Hercules arcu & ſagittis Philoctetæ commiſſis, ſe in ardentem pyram in Œta monte conſtructam coniecit. Quod Deianira audiens, dolore percita, Herculis claua ſe interfecit, ex cuius ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphæa & Heracleon dicitur. Ouidius lib. 9. Metamorph.

Deicoóntes, Herculis filius ex Megara filia Creontis Thebani. Homerus in Odyſſea.

Deidamía, filia Lycomedis, regis Scyri inſulæ, quam Achilles, cùm inter regis huius filias ſub muliebri habitu lateret, grauidam fecit, & ex ea Pyrrhum genuit. Propertius lib. 2,

Scyria nec viduo Deidamia viro.

Deióces, alii Deiocles, v. Medorum rex, regnauit annis LIII. anno ab vrbe 39.

Deione, nes, mater Mileti, ex Apollinis concubitu. Vnde Miletum Deionidem vocat Ouidius lib. 9. Metamorph.

Deióneus, pater Cephali, à quo Cephalene dicta exiſtimatur.

Deiopéia, ſiue Deiope, vna ex Nymphis Iunonis, quam illa apud Virgilium 1. Æneid. Æolo vxorem pollicetur,

Sunt mihi bis ſeptẽ præſtãti corpore Nymphæ,
Quarum quæ forma pulcherrima, Deiopeïam
Cõnubio iungam ſtabili, propriámque dicabo.

Deiórates, Gallogræciæ tetrarches, anno ab vrbe 680.

Deiótarus, Galatiæ rex à Senatu, iuuante Pompeio, factus, in bello ciuili eius poſtea partes ſequutus, poſt pugnam Pharſalicam domum ſe recepit. Deinde ad Cæſaris clementiam confugiens, bella gerẽti ſubſidia miniſtrauit. Quare ab ipſo rex dimiſſus, verùm parte regni tantùm mulctatus fuit. Tandem accuſatus à Philippo quodam, quòd Cæſari apud ſe diuertenti inſidias ſtruxiſſet, à Cicerone defenditur, luculẽta illa pro Deiotaro rege oratione. Pædian⁹.

Deiótarus, alter Adramitenus, ludi literarii magiſter, apud Gargara Troadis. Steph.

Deíphile, Adraſti regis filia, & Tydei vxor, mater autem Diomedis, Græcorũ omniũ poſt Achillem & Aiacem Telamonium fortiſſimi.

Deíphobe, Sibylla Cumana, Glauci filia, quæ Æneam ad inferos duxit. Virg. lib. 6. Æneid.

-Phœbi, Triuiæque ſacerdos,
Deiphobe Glauci.

Deíphobus, filiꝰ Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam duxit vxorem: cuius tamen dolo & proditione interfectus eſt à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromiſit. Virg. lib. 6.

Deíphylus, Sthelení filius, Capanei in bello Troiano amicus fidiſſimus. Homerus lib. 5. Iliad.

Deípites, vir Troianus, quem Vlyſſes in bello interemit. Homerus.

Deípylus, Vide DEIPHYLVS.

Deípyrus, vnus ex principibus iuuentutis Græcorum. Homer. lib. 8. Iliad.

Delas, & Tygris minor, fluui, Apameam Meſenorum ciuitatem circundant. Steph.

Délbea, Vide DERBE.

Delbíccæ, Vide DERBIES.

Delean, ciuitas in tribu Iuda. ioſ. 15.

Délia, vrbs Cariæ. Steph.

Délium, oppidulum Bœotiæ in Tanagra, & templum Apollinis. Steph.

Délius, qui eſt ex Delo inſula, vt Apollo Delius, & Delia Diana.

Delli, lacus breuiores, non longè à Catana, miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant. Vide PALICI.

Delmátia, Italiæ regio, incolæ Dalmatæ & Dalmatenſes. Stephanus. Vide DALMATIA.

Delmínium, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ, hodie Demna. Vide DALMIVM.

Delos, inſula maris Ægæi, Cycladum omnium clariſſima, in qua Latona Apollinem & Dianam dicitur enixa. Qua ex opinione hominũ illa inſula eorum deorum ſacra putata eſt, tantúmque ei religionis ſemper fuit, vt ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, diis, hominibúſque indixiſſent, & mille numero nauium claſſem ad Delum appuliſſent, quicquam conarẽtur aut violare, aut attingere. Cic. 3. in Verrem. Dicta autem putatur Delos, ἀπὸ τ̃ ἀηλοῦν, quòd cùm antea mari tecta eſſet, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repentè ſe oſtenderit. Antea Ortygia dicebatur, Aſteria, Cythia, Lagia, Chlamydia, Cynethus & Pyrpile, ab igni ibi primùm reperto. Virgil. lib. 3. Georgicorum,

Cui non dictus Hylas puer, & Latonia Delos?

Deliacus, ca, cum, qui eſt ex Delo. Vnde Deliaca vaſa dicta ſunt ex ære pretioſo, ab inſula Delo,

vbi fuit prima nobilitas æris. Plinius lib.34. cap.2, Antiquiſſima æris gloria Deliaco fuit, mercatus in Delo concelebrãte toto orbe. Cicero pro Roſcio, Domus Chryſogoni referta vaſis Corinthiis & Deliacis. Ex ære Deliaco fiebãt pedes triclinioru fulcráque.

Delphi, Ciuitas in Bœotia, iuxta Parnaſſum, dicta à Delpho Neptuni filio, magis rupibus & loci natura, quàm humana arte munita, vbi clariſſimum templũ habuit Apollo, reddebátque oracula, vnde & Delphicus vocatus eſt. Nomen autem accepit à Delpho Deucalionis filio, ex Melantho eiuſdem filia ſuſcepto.

Delphínion, oppidum à Lacedæmoniis captum, anno ab vrbe 343.

Delphînum, caſtellum Chiorum.

Delphînus, ſyderis nomen. Varr. 2. de re Ruſt. cap. 5, Maximè idoneum tempus ad concipiendum à delphini exortu, vſque ad dies quadraginta, & paulò plus.

Delphon, Filius Aman filii Amadatha. eſther 9.

Delphûſa, fons in Delphis. Steph.

Delphúſia, vrbs Arcadiæ. Steph.

Delta, vrbs iuxta Syriam, & inſula Ægypti, ſecundum Ægyptios Ptimyris dicta: Gentile ab inſula, Deltites, ab vrbe Deltenus. Stephanus. Eſt & Ægypti locus, ferè regionum illarum nobiliſſimus, non longè ab Alexãdria: quod nomen à ſimilitudine literæ cæpit. Nã pars quædã fluminis Nili deriuata inter ſe duobus itineribus, paulatim medium inter ſe ſpatium relinquẽs, diuerſiſſimo ad littus interuallo à mari adiungitur. Hircius lib. 4. bell. ciuil.

Deltôtum, ſydus à figura triquetra literæ Δ.

Delus, Vide DELOS.

Demas, Nomen viri. coloſſ. 4. 2. timoth. 4.

Démades, orator Athenienſis, plurimùm potentia & opibus valuit, quòd nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret, ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Cúmque eſſet ætate confectus, & luxu ſimul & auaritia perditus, in eum ſolebat Antipater cauillari, nihil ei, ſicuti & cæſis victimis, præter linguã ſupereſſe. Cicero hunc nihil ſcripſiſſe author eſt. Plutarch. in vita Demoſthenis, & Suid.

Demárathus, Lacedæmoniorum dux, cùm exularet apud Athenienſes, bellique contra patriam cerneret apparatũ, plus ſe debere patriæ, quàm Athenienſibus exiſtimãs, clàm Lacedæmonios certiores fecit. Hunc vixiſſe temporibus Philippi Macedonis, author eſt Plutarchus in vita Alexandri.

Demárathus, Liuio, Corinthius negotiator dines, qui ob ſeditiones domo profugus, tyrannidem Cypſelli fugiens, vt ſcribit Cicero Tuſcul. quæſt. lib. 5, in Hetruriam commigrauit, comparatis opibus luculentis, qui à Tarquinienſibus Hetruriæ populis exceptus, Tarquinium Priſcum regem populi Rom. ex illuſtri Hetruſca vxore genuit.

Demænetus, viri proprium apud Plautum in Aſin. & ſignificat popularem & idiotam.

Demêter, dicta eſt Ceres, quaſi gemeter, id eſt terræ mater. Hinc apud Galenum lib. 2. De alimentis, legimus Demetria ſigna: id eſt cerealia & frumentaria.

Demetriânus, Antiochiæ epiſcopus, anno ſalutis 254.

Demétrias, Theſſaliæ oppidum, quod prius Pagaſa dicebatur. Stephanus à Demetrio dictum ſcribit, qui in eo regnauit, & vrbes ſub Pelio ſitas euertit. Ad Pagaſeticum ſinum iacet, inter Eubœam & Phocidem. Secundum eſt Macedoniæ, tertium Perſidis iuxta Arbelum. Steph. Demetrias item, eadem eſt quæ Paros, vna Cycladum. Steph.

Demétrium, locus iuxta Theſſaliam, circa campum Crocotum, & Amphryſum fluuium. Eſt etiam Æolidis ciuitas. Steph.

Demétrius, Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliorcetes. Hic poſt Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupauit, Athenas, Caſſandri Ptolemæique imperio liberauit: Cyprum, victo Ptolemæo, bello nauali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò cùm bellum aduerſus Antiochum ſuſcepiſſet, infeliciter pugnans, in eius poteſtatem venit: Cherſoneſique ab eo cuſtodiæ tradſtus eſt, permiſſo tamẽ ei regio ſumptu, mollique victu, venationibus, omnibúſque voluptatibus: quibus ille vſus minimum de ſalute anxius, in morbum ob incõtinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Philan vrbem in Macedonia iuxta Peneũ à matris nomine condidit. Steph.

Demétrius Phalereus, Theophraſti auditor, qui ob eximias virtutes Athenienſibus præfuit annis decem, trecentíſque ſexaginta ſtatuis æreis honoratus eſt. Hic (vt Plutarchus inquit) monebat Ptolemæum regem, vt de regno, imperióque libros ſibi compararet atque perlegeret. Quæ enim amici non audẽt monere reges, hæc in libris ſcripta eſſe. Cic. in Bruto.

Demétrius Syrus, Ciceronis in arte dicendi præceptor, vt ſcribit ipſe in Bruto.

Demétrius, Seleuci filius. 1. mach. 7: Nomẽ etiam argentarii cuiuſdam act. 19.

Demétrius, XXVII. Macedonũ rex, Philippũ & Alexãdrũ per inſidias morti tradidit. Iuſt. li. 16.

Demétrius, Antigoni filius, Græciam à tyrannide liberauit, anno ab vrbe 507.

Demétrius, x x x v. Macedonum rex, anno ab vrbe 572.

Demétrius, qui & Nicanor, x i i. Syriæ rex, anno ab vrbe 607.

Demétrius, x v i. Syriæ rex, anno ab vrbe 617. Iuſti. lib. 39.

Demétrius Soter, x. Syriæ rex, Antiochum & Lyſiam interfecit. Ioſeph. lib. 12. cap. 15. Iuſt. lib. 34.

Demétrius, Illyriorum rex, anno ab vrbe 553.

Demétrius, Ruſſorum rex, à fratre regno pulſus eſt, anno ſalutis 1073.

Demétrius, Alexandrinæ eccleſiæ epiſcopus, adminiſtrato epiſcopatu, an. x l i i i. obiit, anno ſalutis 233.

Démipho, perſona apud Terentium in Phorm.

Demócedes, Crotoniata medicus illuſtris, qui cũ inter Darii captiuos eſſet, & Darius ipſe ob inuerſum pedem grauiter ægrotaret, ita vt iam 7. noctes inſomnes exegiſſet, nec à medicis ſuis vel parum iuuaretur, ductus in medium, vt erat vinctus, Darium penitus liberauit, & deinde maximo in honore apud regem & Perſas omnes habitus eſt. Herodot. lib. 4.

Demóchares, orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis, petenti regi quid gratũ Athenienſibus facere poſſet, reſpondit, Suſpende te. Indignãtibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit incolumem, vos (inquiens) rogate ab Athenienſibus, quos cenſeant ſuperiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Seneca lib. 3. de Ira. Hic etiam hiſtoriam earum rerum quæ geſtæ erant ſua ætate Athenis, non tam hiſtorico, quàm oratorio genere ſcripſit. Cic. in Bruto.

Demócides, medicus qui Polycratem, Samiorum tyrannum, curauit talentis duobus, ſcripſitque librum de medicina. Suid.

Démocles, adulator quidam Dionyſii tyranni felicitatem admirabatur. Tyrannus autem vt beatitudinem ſuam illi oſtenderet, induit eum habitu regio, & menſam copioſè paratã ei adpoſuit, ſed ſuper caput eius appendit tenui filo gladium diſtrictum. Tunc Democles tyrannicam vitam miſerã eſſe intellexit. Valerius. Cic. Tuſcul. Quæſt.

Demócoon, nothus Priami, qui velociſſimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat. hunc Vlyſſes in bello interemit Homer. lib. Iliad. 4.

Demócrates, architectus Alexand. qui Alexandriam metatus eſt.

Demócrates Athleta, facto in ſtadio circulo conſiſtens, à nullo dimoueri poterat. Ælianus de varia hiſtoria.

Demócrates, medicus. Plin.

Demócritus, philoſophus Abderites, qui accepta à fratribus natu maioribus paternæ hæreditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem peragrauit. Poſtea in patriam reuerſus, cum ſumma inopia, in hortulo iuxta ſuæ vrbis muros, ſe ad ſolas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis obiectis auocaretur, æneæ peluis fulgore ſeipſum obcæcauit. De hoc memoriæ proditum eſt, quod quocunque fortunæ caſu, & mutabilium rerũ auditu, in riſum ſoluebatur, ſicut Heraclitus in fletum: vnde Gelaſinus nominatus eſt. Agebat autem centum & nouem annos cùm mortuus eſt. Hic dixit omnia ex atomis fieri, ac plures eſſe mundos, & corruptibiles. Fertur theologiã ac aſtrologiam didiciſſe à Magis & Chaldæis, cum gymnoſophiſtis quoque congreſſus eſt. In philoſophia adeò profecit, vt pentathlos, id eſt, quinque certaminum athleta dici poſſet. Nanque naturalia, moralia, mathematica, liberales diſciplinas, artiũmque omnium peritiam callebat. Hunc Plinius virum ſagacem, & vitæ vtiliſſimum fuiſſe refert, ſed nimio iuuandi mortales ſtudio prolapſum. Conſtat hunc diuitiis opulentum fuiſſe vſqueadeò, vt pater eius Xerxis exercitui epulum aliquando dederit.

Demódocus, citharœdus, quem Homerus lib. Odyſſ. 8. inducit in cõuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem.

Demogórgon, magus tam excellens, vt præeſſe laruis diceretur, & illas pro nutu cogere, & ſi erraret, acerrimè plectere. Vide DAEMOGORGON.

Demólchus, Syracuſanus comicus, Epicharmi medici filius, docuit fabulas x i i i i. lingua Dorica. Suid.

Démonax, Adriani temporibus philoſophus, qui non vt plerique ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putauit, inter homines amicitia: omnemque hominẽ ſibi familiarem exiſtimabat: nullum ſibi vnquam viaticũ præparauit, ſed quum eſuriret, quã proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quærita bat. Centenarius deceſſit, elatus publico ſumptu. Lucian.

Demonẽſus, inſula circa Chalcedonem, à Demoneſo quodam dicta. Naſcitur in ea Cyaneus lapis, chryſocolla & aurum pretioſum. Steph.

Demónica, mulier quæ auri auiditate vrbem Epheſum Brenno duci prodidit. Plutarchus in Parallelis.

Demóphoon, phoontis, vel Demophon, Theſei ex Phædra filius, rex Athenarum, qui ab expeditione Troiana rediens, aduerſis ventis pulſus

eſt in Thraciam,ibíque à Phyllide, Lycurgi regis filia, hoſpitio & lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquãdiu delituiſſet,Athenas abiit, ibíque mortuo patre imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menſes ſe rediturum iurauerat. Quapropter illa videſ ſe derelictam, amoris impatientia de amygdalo ſe ſuſpendit. Vide PHYLLIS.

Demópolis & Neocles, Themiſtoclis filii, quum apud Athenienſes mentionem feciſſent legum, quæ aduerſus exules latæ erant, à paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Cæl. lib. 8. cap. 12.

Demóſthenes, ciuis Athenienſis, Græcorum omnium oratorum clariſſimus, patre cultellario natus, qui relictus puer in hæreditate locupleti, tutorum fraude & negligentia direptis bonis, vix habuit vnde præceptoribus mercedem ſolueret. Verùm cùm multo ſtudio & labore in clariſſimum oratorem euaſiſſet, acerrimus extitit libertatis Græciæ defenſor, grauibus concionibus Philippum, vt publicæ libertatis inſidiatorem identidem inſectãs. Poſt cuius mortem patria pulſus, rãdem reuocatus eſt. Sed iam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito, cùm certam ſibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam (vt ſcribit Suidas) vbi aſylum erat, Neptuno ſacrum, conceſſit. Quò cùm veniſſet Archias actor tragœdiarũ, qui ab Antipatro miſſus erat, vt Demoſthenem comprehẽderet, primùm ei perſuadere conatus eſt, vt vnà ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cuius fraude intellecta Demoſthenes, Nihil eſt (inquit) Archia, quod coneris. Neque enim in ſcena mihi vnquam placuiſti mimus, neque nunc perſuadebis legatus. Cùm autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur, Tandem (inquit) Macedonica oracula aperuiſti: nam prius quidem tanquam hiſtrio ſimulabas. Verùm age, parumper expecta, dum pauca domeſticis ſcribo. Hæc locutus, ſumptis codicillis tanquam ſcripturus, calamum ori admouit, hauſtóque, quod eũ in vſum aſſeruabat, veneno, necem ſibi conſciuit. Plutarchus. Hic cùm ab ætatis initio eſſet balb⁹, neque literam r, pronuntiare poſſet, quibuſdam calculis in os conjectis prope maris littus declamans, naturæ vitium emendauit, vt poſtea eloquentiſſimus euaſerit. Orare cœpit annos natus 27. Mantuanus,

Nec te diue Maro Demoſthenis ora diſerti, &c.

Demóſthenes, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco apud Thucydidem.

Demóſthenes, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniã in proſam orationem conuertit. Suidas.

Demus, locus in Ithaca, aliàs Κροκύλειον dictus, Apud Athenienſes vicum ſignificat. Steph. Eſt etiam pars tribus.

Denaba, vrbs in Edom, in qua regnauit Bela. geneſ. 36.

Denizes, Saracenorum rex, anno ſalutis 777.

Deo, Ceres, à Græcis appellatur παρὰ τὸ δίω, τὸ δίδωμι, εὸ quòd frugum fuerit inuentrix. Hinc Deois patronymicum, filia Deûs, quæ eſt Proſerpina. Ouidius 6. Metamorph.

Addidit vt Satyri celatus imagine, pulchram
Iuppiter implerit gemino Nycteida fœtu,
Mnemoſynen paſtor, varius Deoida ſerpens.

Dicitur & Deolis.

Dera, Iberiæ regio, per quam Sicanus fluit. Steph. Quanquam ciuitáſne an regio ſit, in Græco non additur.

Derbe, vrbs minoris Aſiæ.

Derben, ciuitas Lycaoniæ, ſiue Iſauriæ. act. 14.

Derbénſes, populi, ex quorum numero fuit Timotheus, Apoſtoli diſcipulus.

Dérbices, populi iuxta Caucaſum montem. hi ſupra Stoicam ſeueritatem minimum quódque delictum pœna capitis puniunt, terram venerantur, fœmininum animal neque edũt, neque ſacrificant, qui L X X. annos exceſſerunt iugulant, cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant, deinde ſepeliunt, citra ſeptuageſimum annum obeuntes non edunt, ſed humant. Strabo lib. 2. Dicuntur & Derbies.

Dérbies, ſeu Dérbiæ & Dérbii, populi Hyrcanis propinqui. vide DERBICES. Hos Cteſias Derbios ſiue Terbiſſos vocat apud Stephanũ.

Derce, fons frigidiſſimus æſtate, inter Bilbilim & Segobrigam, in ripa ferè Salonis amnis.

Dercéto, ſiue Dercêtus, nomen fabuloſæ deæ, quæ apud Iopen, authore Plinio, aut (vt Diodoro libro 1. placet) iuxta Aſcalonem colebatur humana facie, reliquo corpore piſcis: hãc Syri Atargatim vocabant. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Ob id Syrorum genti aues eas ſacras eſſe oſtendit Tibullus lib. 4,

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Dércilus, X X X. 1. Aſſyriorum rex.

Dercýllidas, Thimbroni Lacedæmonio ſucceſſit. Lariſſam, Amaxiton & Colonas cepit, Kebrinos per deditionem recepit, Scepſeos libertati reſtituit, Gergitham ſubegit, vndecim Iſtmi ciuitates muro cinxit, Atarneã occupauit. Xeno. lib. 3.

Dercýllus, vnus è præfectis Pyrrhi. Plutarchus.

Dérea, vrbs Arcadiæ. Steph.

Deríades, Vide DARDAE.

Derrha, locus Laconicæ: Gẽtile, Derrheus vel Derrheates, vnde Dereatidis Dianæ templũ. Steph.

Derrhan, Stephano, populi Thraciæ. Herodotus

Derſæos vocat.

Derſæi,ſiue Derſes,Herodoto lib.7. populi in littoribus Thraciæ,per quos Xerxes iter fecit.

Derſes,Vide DERSAEI.

Derton,vrbs Ligurum,Artemidorus Dertunam vocat.Steph.

Dertona,Taurinorum vrbs,Ptolomæo.

Dertoſa,Vide LERTOSA.

Deruſiei, oratores Perſici. Herod.lib.6. Stephano populi ſunt Perſici,ex 1.lib.Herodoti.

Deſidérius,vltimus Longobardorum rex.

Déſili,populi Thraciæ.Steph.

Deſſau,Nomen caſtelli.2.mach.14.

Deua,fluuius Britanniæ.Ptolem.

Déuana,Ptolemæo,vrbs Britanniæ inſulæ: alio *nomine* Duana caſtra.

Deucálion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam cõiugio iunxit. Porrò cùm hic apud Theſſalos regnaret, ingẽs diluuium vniuerſum terrarum orbem inundauit,genuſque humanum ad internecionem deleuit, Deucalione tantùm & Pyrrha ſeruatis: qui in Parnaſſum montem nauicula delati, vbi primùm aquæ deſediſſent, Themidis oraculum conſuluerũt,quánam ratione genus humanum poſſet reparari: acceptóque reſponſo, vt magnæ matris oſſa poſt terga proiicerent,lectos humi lapides (eos enim magnæ matris, hoc eſt,terræ oſſa interpretabantur) poſt terga iactabant:qui protinus naturali poſita duritia in vtriuſque ſexus homines ſunt commutati: ii quidem, qui à Deucalione iaciebantur, in mares:qui verò à Pyrrha, in fœminas. Ouid.lib.1. Metamorph. Inde Deucalioneus,nea,neum:vt Deucalionei imbres, pro maximis & copioſiſſimis imbribus ponuntur à poetis,ſiue pro vniuerſo totius orbis cataclyſmo, quem illius volunt poetæ contigiſſe temporibus.Lucan.lib.1, Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Deuérra,dea ab antiquis putata eſt,quam venerabantur,vt ſcopis domum verrere poſſent.

Deuſdédit,I XVI.Romanorum Pontifex, anno ſalutis 616.

Dexaménæ,pars Ambraciæ,à Dexameno Meſoli filio,& Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius perhibetur.Steph.

Dexamene,vna ex nymphis marinis,à recipiẽdo dicta.δέχομαι enim recipio dicitur.

Déxari,populi Chaſonum, Encheleis propinqui. Stephanus.

Dexíphanes,pater Soſtrati architecti.Steph.

Dexíppus, Herennius appellatus, orator Athenienſis ſub Valeriano vſque ad Aurelianum.

Dexíppus Cous medicus,diſcipulus Hippocratis, ſcripſit de medicina librum vnum, & de prognoſticis.Suidas.

Dexter,Conſul,collega Fuſci,anno ab vrbe 977.

D I

Dia,inſula maris Ægæi, vna Cycladum, diſtans à Delo XVII.M.paſſuum.Aliis nominibus Naxos dicta,& Sicilia minor, & Dionyſias, à vini fertilitate.Plin.lib.4.cap.12. In hac Liber pater Ariadnen à Theſeo deſtitutam, vxorem duxit: qua de cauſa,etiam Baccho ſacram eſſe volunt. Ouidius in Triſtibus,

Quà breuis æquoreis Dia feritur aquis.

Dia,vrbs Theſſaliæ ab Æaco cõdita:ſecũda Thraciæ iuxta montem Athon: tertia,Eubœæ: quarta,inſula & ciuitas Pelopõneſi circa Scylæum: quinta,Luſitaniæ ad Oceanũ:ſexta,Italiæ iuxta Alpes: ſeptima, Scythiæ circa Phaſin : octaua, Cariæ: nona, Bithyniæ iuxta Pontum. Sunt & quatuor inſulæ Diæ nominatæ,quarum prima Naxus dicitur:ſecunda prope Miletum eſt: tertia vicina Sarmoſſo: quarta prope Cnoſſũ Cretæ.Stephanus.Theocriti interpres, Diam inſulam eſſe prodit circa Melũ, & aliã circa Amorgum & Cherſoneſum in Co,& in Peloponneſo ſimiliter nominari.

Diabétæ,inſula circa Symen.Steph.

Diabéte, inſula occidentalior quàm Sardinia & Corſica.Steph.

Diácrea,tribus Atticæ Pallantis ſedes.Steph.

Diáctor,ſiue Diactorus, quaſi internuntius Mercurii cognomen.

Díadæ, Athenæ à Cecrope conditore ſic nominatæ,hãc vrbẽ Euboici Orchomenon appellarũt.

Díades, nomen dedit Diadi vrbi in Lycia, quam condidit.Steph.

Diádochi,vrbs in Perſia non procul à Cteſiphonte.Steph.

Diadumẽnus,quaſi inuitatus diadematũſq;: quo nomine dictus eſt iuuenis ſpecioſus, filius Macrini Imperatoris,qui patre ab Heliogabalo victo vnà cum eo eſt interfectus.

Diágoras,philoſophus Athenienſis, qui ἄθεος cognominatus eſt,id eſt, negans deos: poeta Melicus poſt Pindarũ & Bacchylidem, quem Democritus ob phyſiognomiam, cùm ſeruus eſſet,emit mille drachmis,vt diſciplinis erudiret. Sic myſteria contempſit, vt etiam ea ſectantes auerteret. Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talẽtum polliciti ſunt iis qui eum interfeciſſent.Suidas.Cic.lib.1.de Natura Deorum.

Diágoras, Rhodius gaudio exanimatus. Gellius lib.3.cap.15. Is treis filios adoleſcentes habuit, vnum pugilem,alterum pancratiaſten,tertium luctatorem,eóſque omnes vidit vincere, coronaríque eodem Olympiæ die: & cùm ibi eum tres adoleſcẽtes amplexi,coronis ſuis in caput patris poſitis ſuauiarentur, cúmque populus gratulabundus flores vndique in eum iaceret,

ibi in ſtadio inſpectante populo, in oculis, atque in manibus filiorum animam efflauit. Cicero Tuſcul. 1.

Diâna, Iouis filia ex Latona, eodem cum Apolline partu edita: quæ & Luna dicitur, ſiue quòd noctu vna, hoc eſt, ſola, & ſine fratre luceat: ſiue quòd lumen à Sole accipiat, quaſi luce lucẽs aliena. Præterea, & Noctiluca dicta eſt: ſub quo nomine etiam templum in Palatio dedicatum habuit. Hanc parturientes Iunonis Lucinæ nomine inuocabant: Iunonem quidem appellantes à iuuando: Lucinam verò, quòd partum in lucem proferre putaretur. Virgil. 4. Ecloga,

Caſta faue Lucina, tuus iam regnat Apollo.

Græci εἰλείθυιαν vocant. Alii Lucinam dictam putãt, quòd oculis & luci præſit: alii à luco, quẽ Romæ in Exquiliis habebat. Eadem & Proſerpina dicta eſt, & Dictynna: quarum appellationum rationem vide ſuo loco. Apud inferos Hecate dicitur, vel quòd centum victimis placetur, vel quòd centum annos errare faciat inſepultos. Dicta eſt & Pergæa, à Perga Pamphyliæ oppido, in quo templũ habuit inſigne. Plures tamen Dianas fuiſſe Cicero lib. vlti. de Natura deorum ſcribit: ſed illa nominatiſſima eſt, quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata eſt. Hæc ob virginitatis amorem, fertur hominum conſortia fugiſſe, & vt à ſe libidinis pruritum amoueret, venando ſyluas incoluiſſe, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat, & pharetram, ſuccincta ſemper incedens, & cothurno induta. Ob hanc causam ſyluarum & nemorum dea putabatur. Dicta eſt Faſcelis, à faſce lignorum, vbi eius ſimulacrum abditũ erat, quod occiſo Thoante, Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnonis filia, in Italiam delatum eſt. Laudatiſſimum templum habuit apud Epheſios: aliud item in Taurica regione, vbi carne tantùm humana litabatur. Lucan lib. 1,

Et Tauro Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Dianam autem dictam putãt, quaſi Iouianam, ἀπὸ τοῦ Διός: Triuiã, quòd viis præeſſe crederetur.

Diâna, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptolemæus. Pomponius Mela lib. 3.

Diánei, populi Galatiæ. Steph.

Diapólitus, Ægyptiorũ rex, cui & nomen erat Amoſis, ſub quo fuit fames magna. Oroſ. li. 1. ca. 8.

Dias, vrbs Lyciæ quam Diades condidit. Steph.

Dias, Sophiſta Epheſius Philippi Macedonis tempore. Philoſtr.

Diaũla, vna ex quatuor porticibus Romæ, quæ ad Meridianas regiones ſpectabat.

Diaũlus, vir ex medico factus cadauerum funerator. Martialis,

Chirurgus fuerat, nunc ex veſpillo Diaulus.

Dibon, Nomen loci Moabitarum, vbi colebantur idôla. iſa. 15. nume. 21. iere. 48. Eſt & vrbs Moabitarum primo, & poſtea Sehon regis Amorrhæorum, in tribu Ruben vltra Iordanem ad orientem poſita. ioſ. 13.

Dibon-gad, Nomen loci, in quo filii Iſrael fixere tentoria, profecti de Oboth. num. 33.

Dibũrades Sicyonius, primus figulus Corinthi, qui ex creta docuit fingere, primúſque perſonas tegularũ extremis imbricibus impoſuit. Plin. lib. 37. cap. 2.

Dicæâ, vrbs Thraciæ, à Dicæo Neptuni filio.

Dicæa, in Tyrrhenico ſinu, Ionum Colonia, (aliàs Dicæarchia,) & Puteoli. Steph.

Dicæárchia, quæ nunc Puteoli, quòd ea ciuitas quondam iuſtiſſimè regebatur. Nam Græci δίκην iuſtitiam vocãt, ἀρχὼ principatum. Quidam ſcribunt Dicarchæa. Sidon. Apollinaris,

Nanque Dicarchææ tranſlatus puluis arenæ.

Dicæárchus, philoſophus Miſenius. Cicero libro Tuſcul. Hic opinatus eſt hominum exordium nullum extitiſſe, tanquam ſemper fuerit humanum genus. Compoſuit tres libros, in quibus ſcribit, animam nihil aliud eſſe, quàm vim quandam atque potentiam æquabiliter fuſam, tam in corporibus brutorum quàm hominum, quæ à corpore foret inſeparabilis, vt à morte nullus ſenſus ſupereſſet, ſed omnia cum anima morerentur.

Dicæárchus, Siculus è Meſſana, Ariſtoclis auditor, philoſophus, orator & geometra, ſcripſit de republica Spartiatarum, quem librum quot annis prælegere in loco publico cautum eſt, iuuenéſque auditum conuenire.

Dicæárchus, Lacedæmonius grãmaticus, Ariſtarchi auditor. Suid.

Dicæógenes poeta, ſcripſit Tragœdias & Dythyrambos. Suid.

Dicéneus Boroiſta, vir doctiſſ. Gothorum conſiliarius, omnem eos edocuit philoſophiam & theologiam, ſacella fieri iuſſit, ſacerdotes inſtituit. Iornan.

Dicte, mons Cretæ, à Nympha eiuſdem nominis, quæ in eo colebatur, ita appellatus. Hinc Dictæus, a, um, quod pro Cretenſi Poetæ vſurpãt. Virgil. Ecloga 6,

Dictææ Nymphæ nemorũ iam claudite ſaltus.

Dictýnna, Nympha Cretenſis, quæ caſſes venatorios prima creditur inueniſſe: vnde & Dictynna eſt appellata, cũ antea Britomartis vocaretur. Ferũt autẽ hanc in Creta Dianæ conſuetudine familiariſſimè vſam fuiſſe, quæ & ipſa ob id à Poetis nonnunquam Dictynna appellatur. Sunt qui Dictynnam à Minoë Cretenſium rege adamatam ferãt, eiúſque vim cùm alioqui effugere non poſſet, ex edita rupe ſe in mare

præcipitaſſe,retibúſque piſcatoriis exceptã fuiſſe,indéque nomen accepiſſe.

Dictýnna, Cretæ inſulæ vrbs,à qua mõs Dictynnæus dictus.Strabo.

Dictýnneum, promontorium in Creta, ſimiliter & delubrũ Strabo.Vide BRITOMARTIS.

Dictys, vnus ex Cẽtauris, Pirithoi manu in Hippodamiæ nuptiis interfectus. Ouidius lib.12. Metamorph.

Dictys, Cretenſis hiſtoricus, qui cum Idomeneo ad Troiam profectus,totum illud bellum Phœnicum literis conſcripſit. Suidas. Hiſtoriam Ephemerida compoſuit.

Dictys,piſcator quidam, qui Perſeum educauit. Statius lib.2,

Fluctiuagus volucrem comebat Perſea Dictys.

Dida , Pœoniæ præfectus , Demetrium Philippi filium veneno necauit.Liu.lib.10.

Dídia lex,poſt Fanniam legem duodeuiginti annos ſecuta eſt, cuius ferendæ duplex ratio fuit. Prima,vt non ſolùm vrbs Romana, ſed vniuerſa Italia lege ſumptuaria teneretur. Secunda,vt non modò qui conuiuia maiore ſumptu feciſſent, ſed etiã qui ad ea vocati eſſent,atque omnino interfuiſſent,pœna legis tenerentur.

Dídius Iulianus, x x. Romanorum imperator, anno ab vrbe 945.

Dído,ſiue Eliſa,filia Beli, Tyriorũ regis,quæ primis nuptiis Sichæo Herculis ſacerdoti iuncta fuit: quem cùm Pygmalion, Eliſæ frater,theſauris eius inhians, ante aram obtruncaſſet,illa in ſomnis monita,cum iis,quibus Pygmalionem inuiſum eſſe ſciebat,effoſſis clàm theſauris,nauim conſcendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana appellata eſt,delata,tantum ſibi ſoli emit , quantum taurino corio poſſet circundare. Quo in loco, cùm corium in tenuiſſimas partes diſſecuiſſet, locúmque ſatis amplum cõplexa eſſet,vrbem cõdidit, quam Carthaginem appellauit , arcémque in medio vrbis, quam à corio bubulo Byrſam vocauit.Deinde cùm Iarbas,Getuliæ rex,nuptias eius ambiret, recuſantémque vi armíſque cogeret,ſibi ipſi manus intulit, præferens nimirum honeſta morte occũbere, quàm prioris lecti iura ſecundis nuptiis polluere.Virgil.lib.1,& 4.Æneid.fabulatur Æneam,capta Troia,à patria profugum , vi tempeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum,Eliſámque amore eius captã,cùm præter ſpem deſereretur, mortem ſibi conſciuiſſe . Quæ tamen res grauiſſimorum hiſtoricorum fide facilè refellitur, qui Carthaginem tradũt ſeptuageſimo demum anno poſt Romam conditam,ab Eliſa cõdi cœpiſſe. Ab Æneæ verò in Italiam aduentu vſque ad vrbem conditam numerantur anni amplius quàm trecenti,quibus Albæ regnatum eſt.Hac

de re extat elegans apud Auſoniũ Epigramma.

Dídyma,locus & oraculum Mileti, Ioui & Apollini ſacrum. Sunt etiam fontes Theſſaliæ:Item duæ paruæ inſulæ iuxta Syrum. Et mõtes prope Laodiceam.Steph.

Dídymæ, arum, inſulæ Africæ, quæ Ægypto adiacent.

Dídyme,inſula Siculi maris inter eas,quas Æolidas vocant. Pompon. lib.2. Eſt & vrbs Libyæ. Stephanus.

Didýmeon,ſiue Didymaon,armorum artifex eximius.De quo Virgilius 5.Æneid.

Et clypeum efferri iuſſit Didymaonis artes,
Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didýmeus, Apollo dictus eſt, quòd geminã ſpeciem ſui nominis præferat , illuminando, formã dóque lunã.Ex vno enim fonte lucis,gemino fidere,ſpatia diei & noctis illuſtrat.Macrob.

Didýmeum templum,Apollini dicatũ apud Myletum, quo prius oraculum Branchidarum,Plinio appellatum eſt.Strabo lib.4, Poſt Poſſidiũ, inquit,Mileſium eſt oraculum,Apollini Didymeo ſacrum apud Brancidas , ad XVIII. ſtadia aſcendenti.id à Xerxe incenſum eſt, quemadmodum cætera templa omnia,Epheſio excepto. Poſtea Mileſii templum conſtruxerunt omnium maximum , quòd propter magnitudinem remanſit ſine tecto,variis antiquarum artium donis ſumptuoſiſſimè ornatum.

Dídymus, ſic dicebatur Thomas apoſtolus.iohã. 11,& 20.

Dídymus, vir Alexãdrinus, qui licet à parua ætate oculis captus foret , diuinas tamen literas optimè callebat,& inter eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit.Hieronymus. Quod cùm propter cæcitatem etiam elementorum ignarus eſſet,tãtum miraculum ſui omnibus præbuit , vt geometriam, quæ vel maximè viſu indiget,perfectè didicerit.

Dídymus Alexandrinus, alius ſalſamẽtarii filius, quo nemo(vt Quintilianus inquit) plura ſcripſit. Grammaticus fuit, & ad Auguſti tempora peruenit, qui ob aſſiduam circa libros moram χαλκέντερος eſt appellatus: nam ad tria millia librorum & quingentos ſcripſiſſe dicitur.

Dídymus,poeta,Georgica ſcripſit.

Dídymus,philoſophus Academicus.

Diéſpiter,Iupiter:quaſi diei,hoc eſt,lucis pater:vt in Satur. interpretatur Macrobius. Horat.lib.1. Carm. -nanque Dieſpiter
Igni coruſco nubila diuidens.

Dígeri,populi Thraciæ.Steph.

Díglito,appellatur Tigris fluui⁹,vbi tardior fluit, hoc eſt,vſque ad Medorum fines.

Díiouis, Iuppiter appellatus eſt , quaſi diem iuuans.

Dímales,Illyrii ciuitas, ab Æmilio vi capta,anno ab vrbe 535.

Dimona,ciuitas in tribu Iuda.ioſue 15.

Dína,Filia Iacob ex Lia vxore.gen.30.

Dinæi,populi.1.eſdr.4.

Dinárchus Corinthius,iuſſu Polypercontis iugulatus.Plutarchus.

Díndryme,vrbs Macedoniæ.Steph.

Díndyma,Stephano,montes ſunt Troadis, à quibus Dindymene,Rhea.Steph.

Dindyméne,& Dindyme,dicitur Cybele,quòd in Dindymo Phrygiæ monte eius ſacra fierent. Sipont.

Díndymus,dymi,ſeu Díndyma,morum, mõs celſiſſimus Phrygiæ,ſiue (vt quidam volunt) Idæ iugum,in quo Cybeles ſacra à Gallis miris ſuperſtitionib⁹ ſolita ſunt celebrari.Propert.lib.3, Dindymus,& ſacræ fabricata inuenta Cybellæ. Vide DINDYMENE.

Dinêa,qui & Arathe, Arabum rex, anno ab vrbe 747.

Dinócrates Meſſenius, Romæ in conuiuio temulentus muliebri ſaltauit habitu, poſtera die quum ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionem ſolicitare vellet, peteretque propterea præſidiũ à Tito Flaminio,de his reſpondit Flaminius, Videbimus. Te verò miror vina tractare,ſaltare,& fœminã mentiri poſſe, quum res huiuſmodi moliri audeas.Plutarchus.

Diobúllium,oppidum prope Pontum,Steph.

Diochites,vicus Ægypti,in quo ſepultus eſt Oſiris.Steph.

Díocles Atheniẽſis, comicus poeta antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus.

Díocles,medicus Caryſtius, Darii Hiſtaſpis tempore,reliquit & ipſe commentarios.Suidas.

Diocletiânus Iouius, x x x v i i. Romanorum imperator, cùm x x i i.annis,quibus in imperio fuit,res magnas geſſiſſet, depoſito imperio ruri vitæ reliquum egit non minori libertate,quàm rei familiaris tenuitate.

Díocleus,Orſilochi filius.Homerus.

Diodôrus,philoſophus Socraticus, Hier.quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ haburſſe narratur, de quibus & Philo,Carneadis magiſter,pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodôrus, cognomento Chronus, dialecticus ex Iaſſo Aſiæ ciuitate fuit, Platonis tempore, Euclidémque audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore,cuius vt famam obſcurauit,ita & cognomen vſurpauit. Dialecticus etiam appellatus,quòd (vt ait Laërtius) primus inuolutum differendi genus inuenerit.Hic apud Ptolemæum Soterem commorãs, cùm inter epulas à Stilpone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplò nequiuiſſet exoluere,ob id à rege per iurgium Chronus appellatus, conuiuum deſeruit, ac edito per otium ſuper ea præpoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Diogenes Laërtius.

Diodôrus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis,vt in Bruto ſcribit ipſe, Eram (inquit)cũ Stoico Diodoro:qui cùm habitauiſſet apud me, mecúmque vixiſſet,nuper eſt domi meæ mortuus:à quo cùm in aliis rebus, tum ſtudioſiſſimè in dialectica exercebar.

Diodôrus,Comicus poeta, cuius comœdias enumerat Athenæus.

Diodôrus Alexandrinus,filius Pollionis philoſophi, eius qui compoſuit Dictionarium Atticum,floruit Adriani temporibus.Suidas.

Diodóros præterea duos è Lydia Tyberii tempore Strabo commemorat,ambos oratores.

Diodôrus Siculus ſcripſit hiſtoriã, quam Bibliothecam inſcripſit:continet autem res Romanas & varias in libris x l. vt Suidas teſtatur, qui dicit eum floruiſſe ſub Auguſto.

Diodôrus Tarſenſis,præſul.Hieronymus.

Diodôtus,qui & Triphon, x i i i i.Syriæ rex.Flor. in Liu. lib.55.

Diógenes,philoſophus Cynicus celeberrimus,Antiſthenis diſcipulus, ἡμεροδρόμος, hoc eſt, in diem viuens, vulgò appellatus, quòd omni abiecta ſolicitudine,cibũ ſuum in ſingulos dies emendicaret.Habitauit in portarũ veſtibulis & porticibus ciuitatum: cúmque ſe contorqueret in dolio,volubilem ſe habere domum iocabatur, & ſe cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolii vertebat in Meridiem, æſtate ad Septentrionem: & vtcunque Sol ſe inclinauerat,Diogenis Prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, mortique iam vicinus, iuſſit cadauer ſuum inhumatum abiici, quærentibúſque amicis, volucribúſne & feris corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui:Minimè,inquit,ſed bacillum apud me, quo illas abigam, ponitote: irridens nimirum amicorum præpoſteram curam,qui tantopere de humatione cadaueris,omnis ſenſus expertis, erant ſoliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, à ferĩne, an à vermibus abſumeretur.Cùm in patria adhuc eſſet, Pythiam conſuluit, quonam modo poſſet excellere:reſpondit, Si nummos adulteraret.Quo ille facto patria pulſus,Athenas venit.iam ſenex à Scytalo pirata captus, venundatúſq;,Xeniali Corinthio fuit,qui eum manumiſit,eique liberos ſuos ad erudiendum tradidit.apud quem Diogenes viuere voluit, quum poſſet ab amicis redimi.de eo ſcribitur, quòd cùm Antiſthenes nullum diſcipulorum reciperet, & perſeuerantem Diogenem remouere nõ poſſet,nouiſſimè clauã minatus eſt,niſi abi-

ret.Cui ille ſubieciſſe dicitur caput,atque dixiſſe,Nullus tam durus baculus erit,qui me à tuo poſſit obſequio ſeparare. Vtebatur Diogenes palliolo duplici propter frigus,peram pro cellario habuit,ſecúmq; portauit clauam ob corpuſculi fragilitatem, qua iam ſenex membra ſuſtentare ſolitus erat. Ferunt accedentem Alexandrum rogaſſe,ne ſibi apricanti à ſole obſtaret.Plutarchus in Apophthegm.

Diógenes Babylonius,Stoicus philoſophus,præceptor Antipatri.Cicero in Officiis.

Diógenes Laërtius, hiſtoricus, ſcripſit de vita & moribus philoſophorum.

Diogenêtus,ſiue Dioginêtus, VII.Athenienſium iudex.

Diogenêtus,ſiue Diognêtus,vnus itinerum Alexandri regis menſor,quem Plinius lib.6.ſe ſequi teſtatur.

Diogenêtus ætate Cæſaris, Antonini philoſophi pictor egregius.Iulius Capitolinus.

Diogenêtus, Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſſit Carneadi,vocatus antè Haſdrubal.

Diogeniânus,ex Heraclea grãmaticus ſub Adriano principe ſcripſit Dictionariũ per ordinem literarum , multáque alia in arte grammatica. Suidas.

Diognêtus,Athenienſium imperator,anno ab vrbe 261.

Diomêda,Homero Iliad.9,Phorbãtis filia, quam è Leſbo abduxerat Achilles: & cum qua poſt raptam Briſeida dormire conſueuerat.

Diomédea,vrbs Dauniorum,à Diomede condita.

Diomédeæ inſulæ duæ,è regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deſerta eſt, vbi diſparuiſſe aiunt Diomedem & ſocios eius ob dolorem in aues conuerſos,quæ ob id Diomedeæ vocitatæ ſunt.Has aues Iuba Cataractas appellat.Dentes eis eſſe dicuntur, oculi igneo colore,cætero corpore candidæ ſunt,quæ in ſola Diomedea inſula viſuntur.

Diomedéi campi,vocati ſunt in Apulia,qui in diuiſione regni, quam cum Dauno feciſſe dicitur,Diomedi ceſſerunt.

Diomédes,rex Ætoliæ, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiam profectus, adeò ſtrenuè ſe geſſit, vt poſt Achillem & Aiacem Telamonium fortiſſimus haberetur. Nam præter occiſos à ſe reges, & ſingulares pugnas aduerſus Hectorem & Æneam , aliósque inſignes Troianorum principes, & captos Rhœſi equos,Palladiúmque Troianis ſubtractũ, Martem quoque in eo bello vulnerauit, Venerémque in dextra manu , dum Æneam protegere vellet. Quamobrem Dea indignata , Ægialen vxorem eius tanta libidinum turpitudine inuoluit,vt eius cauſa patriam exoſus Diomedes

domum reuerti noluerit , ſed in Apuliam profectus,regni partem à Dauno acceperit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomedem ab Ænea dolo occiſum, eiúſque ſocios doloris impatiẽtia in aues Diomedeas eſſe cõmutatos.

Diomédes,rex Thraciæ, qui cùm equos ſuos humana carne aleret,ab Hercule victus,equis ſuis in pabulum eſt obiectus.Ouidius in Ibim,

Vt qui Threicii quondam præſepia regis
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Idem 9.Metamorph.

Quid quum Thracis equos humano ſanguine pingues,&c.

Diomédes Grammaticus,multi ingenii vir.

Diómia,pars tribus Ægeidis , quòd Hercules illic Colytti hoſpitio ſuſceptus , Diomum eius filiũ amauerit.Steph.Vide CYNOSARGES.

Dion Syracuſanus,apud ſuos ciues potẽtia & facultatibus præditus, Platonem primò Syracuſis audiuit,dum illic apud Dionyſium ageret: apud quẽ ipſe quoque in honore fuit.Sed poſtea(quòd eſſet ei propinquus & familiaris) cùm eum ſæpè ad liberandas Syracuſas, tum per ſe, tum per Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno venit,quare in exilium actus, Athenas nauigauit.quo tempore Platoni,ludorũ præfecto,impenſas de ſuo ſuppeditauit. Tandem à Platone(vt creditur) inductus, patriam tyrannide liberauit,exacto Dionyſio. Plutarchus.

Dion Caſſius, patria Nicæus hiſtoricus, vir Conſularis,ſcripſit Rom.hiſtoriam libris LXXX. præterea res geſtas Traiani principis, vitã Arriani philoſophi.Suidas.

Dion Pruſicus,Sophiſta & philoſophus, cognomento Chryſoſtomus , prodibat in publicum amictus pelle leonis.Apud Traianum plerunque vixit,cuius familiaris,eodémque curru dignatus.Scripſit pro Homero contra Platonem libros quatuor. De virtutibus Alexandri Magni decem.Præterea,an mundus eſſet interiturus.De comæ laudibus. De laudibus Herculis. Suidas.

Diône,vna ex Nymphis, Oceani & Tethyos filia,Veneris autem mater ex Ioue. Vnde & Venerem ipſam Dionæam cognominat Virgilius 3.Æneid.

Sacra Dionææ matri, diuíſque ferebam
Auſpicibus cœptorum operum,&c.

Diónia,vrbs Cypri.Stephanus.

Dionỹſa,Vide DONYSA.

Dionyſia,ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronata,anno ſalutis 251.

Dionyſia,vrbs Italiæ.

Dionyſias,inſula, quam aliter Naxum vocant à vinearum fertilitate ſic dicta.

Dionyſiópolis,ciuitas in Põto,Cruni prius dicta,

ab aquarum defluxu: cùm verò poſtea Dionyſii ſimulachrum è mari ad locũ appuliſſet, nomen inde recepit.

Dionyſiópolis, vel Dionyſopolis, vrbs Thraciæ, Plinio & Pomp. Melæ lib. 2.

Dionýſius, deus vini inuentor, Iouis ex Semele Thebana filius, quem & Bacchum & Liberum patrem nominamus. Vnde & Dionyſia dicta ſunt feſta in honorem eius inſtituta.

Dionýſius, Siciliæ tyrannus. Iuſtinus ex Trogo.

Dionýſius è Sicilia, Carthaginenſibus pulſis, occupatóque totius inſulæ imperio, copias in Italiam traiecit aduerſus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros prius expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionyſius, quem paulò antè non Italia, non Sicilia capiebat, aſſiduis belli certaminibus, à Carthaginenſibus victus, inſidiis ſuorum interficitur. Iuſtinus ex Trogo.

Dionýſius, ſuperioris filius, natu maximus inter fratres, patri, militum fauore, ſucceſſit, qui initio tyrannidis populum ſibi liberalitate concilians, tria millia captiuorum è vinculis exire permittit. Tributa inſuper populo per triennũ remittit, ſublatiſque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros graſſatur. Itaque ob crudelitatẽ inuiſus Syracuſanis, bello expugnari cœptus, in arcem ſe recepit. Legatos etiam Syracuſanos de pace, contra ius gentium retinuit. Tandem vi pulſus ex arce, profugit clàm in Italiam: Locros conceſſit, qui ſub eius erant poteſtate. A Locrenſibus verò ignaris, quòd exul eſſet exceptus, ſolitam quoque in eos exercuit ſæuitiam, ſex annis rapinis, ſtupriſque omnia complendo: Deinde Locrẽſium conſpiratione ciuitate eiectus, in Siciliam rediit: ibi Syracuſas, ſecuris omnibus, poſt lõgum pacis interuallum per proditionẽ recepit. Cúmque grauior eſſet, iterata conſpiratione, duce Dione Syracuſano, quum Corinthiorum auxilio obſideretur, depoſito imperio, arcem Syracuſanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus eſt, ibique ludimagiſtrum agẽs, pueros in triuiis docebat. Trogus. Erat enim eruditus, vtpote Platonis auditor olim. Interrogatus iam exul, quid ei philoſophia profuiſſet: reſpõdit, Vt æquo animo ferrem talem fortunæ mutabilitatem. Regnauit hic annis 38. Plutarchus ait regiam Dionyſii puluerulentam fuiſſe, propter eorum multitudinem qui geometricas in puluere figuras deſcribebant.

Dionýſius philoſophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cùm renum morbo laboraret, cruciaretúrque dolore intolerabili, ſuccumbens dolori clamabat, falſa eſſe quæ à Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, dolorem ſcilicet non eſſe malum, ſed indifferens.

Dionýſius dialecticus, è Bithynia commemoratur. Strabo lib. 12.

Dionýſius Corinthius, vt Suidas ſcribit, vt alii, Afer ex Byſante ciuitate, temporibus Auguſti, ſcripſit geographiam verſibus hexametris.

Dionýſius Alexandrinus grammaticus, peruenit ad Traiani tempora, cuius bibliothecæ & epiſtolis præfuit. Suid.

Dionýſius Mileſius hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & quæ poſt Darium ſecuta ſunt. Suidas. Philoſtrates hunc ſcribit, Adriano principi, ob ingenium acceptũ fuiſſe, à quo Satrapes factus ſit, adſcriptúſque inter equites.

Dionýſius Halicarnaſſeus, Auguſti temporibus Romanam ſcripſit hiſtoriam. Suidas. Scripſit etiam de characteribus antiquorum oratorum. Præterea de compoſitione orationis, & elocutione, quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panegyrica, quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit.

Dionýſius, Heraclionis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnauit. Strabo lib. 16.

Dionýſius Areopagita, præſul Athenienſis, Pauli diſcipulus, vt ſcribitur in actis Apoſtolorum, ſolus Paulo concionãte è philoſophis qui aderant, credidit. Hic quum eſſet in Ægypto, quò ſe diſciplinæ cauſa cõtulerat, videretque Eclypſim nulla ratione, cùm CHRISTVS paſſus eſt, vnà cum Apollophane ſophiſta præceptore ſuo dixit, Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſoluetur. Scripſit ad Timotheum præſulẽ Epheſi de diuinis nominibus lib. XII. de Hierarchia cæleſti, de cæleſtibus ordinibus: præterea alia complura opuſcula, vt ait Suidas. Hunc ferunt Lutetiæ martyrio coronatum.

Dionýſius, Corinthiorum præſul ſub M. & L. Antoninis, doctrina & ſanctitate clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdam valde laudatas. Hieronymus.

Dionýſius, præſul, Alexandrinus, Origenis diſcipulus, cuius operum meminit Hieronymus.

Dionýſius Gorgyienſis, in Gorgyia loco Sami colitur. Steph.

Dionýſius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheæ filius. Beroſus.

Dionýſius, Phocenſium dux, anno ab vrbe 251.

Dionýſius XXIII. Romanorum pontifex, regnauit annis X. anno ſalutis 267.

Dionýſius, Conſul, collega Florentii, anno ab vrbe 1182.

Diope, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diophanes, Mitylenæus rhetor, Gracchi præceptor. Cicero in Bruto.

Diophanes, vir Bithynicus, Vticẽſem totum Dio-

nyſium Pœni Magonis librorum de agricultura interpretem, per multa diffuſum volumina, ſex epitomis circunſcripſit. Columel. & Varro.

Dióres, vir, quem Turnus interemit. Virgil. lib. 12.

Dioryctos, nomen inſulæ.

Dios hieron, id eſt, Iouis templũ, oppidulum Ionicæ, inter Lebedum & Colophonem. Steph.

Dioſcórides Anazarbeus, medicus, M. Antonii & Cleopatræ familiaris, ſcripſit libros VIII. de materia medica.

Dioſcórius Miræus, grãmaticus, præfectus prætorii Leonis imperatoris, ac præceptor filiorũ eius. Suidas.

Dióſcoron, inſula in finibus Italiæ, è regione Lucinii promontorii.

Dióſcorus Alexãdrinus, à ſynodo Chalcedonenſi D c. epiſcoporum damnatus, anno ſalutis 453.

Dioſcorus, Conſul, collega Eudoxii, anno ab vrbe 1195.

Dióſcorus, ſub Decio martyrio apud Alexandriã coronatus, anno ſalutis 251.

Dióſcorus, nomen menſis. 2. mach. 11.

Dioſcurum, vicus in Libya, vbi Dioſcuri Paridẽ perſecuti, Helenam rapuerunt. Steph.

Dióſcuri, à Græcis dicũtur Caſtor & Pollux, quaſi Iouis filii. Antiquitas credidit, hos ſalutares eſſe nauigantibus, ſi gemini appareret (apparent autem ignis ſpecie, antennæ aut malo inſidentes) contrà triſtes, ſi ſinguli. Dioſcuri, apud Græcos (inquit Cicero lib. 3. de Natura deorum) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionyſius. Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Caſtor & Pollux. Tertii, dicuntur à nonnullis Aleo & Melampus, Emolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit.

Dioſcuriades, vel potius Dioſcurias, vrbs in Colchide nunc deſerta, quondam adeò clara, vt nõnulli prodiderint in eã trecentas nationes, quæ diſſimilibus linguis vterentur, deſcendiſſe, & poſtea à Romanis centum triginta interpretibus negotia ibi geſta fuiſſe. Stephano Dioſcurias, vna eſt ex Leucis inſulis in Africa, item alia iuxta Pontum, quæ Sebaſtopolis vocatur, & prius Æa dicebatur. Eſt etiam inſula Dioſcoridis in mari rubro. Steph.

Dióſpolis, Ægypti ciuitas, quæ Hecatompylos quandoque dicta fuit. Sunt & aliæ locis aliis hoc nomine in Ægypto quatuor præter hanc puſillæ ciuitates. item in Lydia, in Palæſthina. Apud Stephanum etiam Arabiæ ciuitas eſt, Berytus poſtea vocata. Multa ad eius hiſtoriã traduntur à Stephano.

Diótrephes, vir peſſimus, vt teſtatur Iohannes in tertia ſua epiſtola.

Dioxíppus, nobilis athleta. Plin.

Dioxíppus, poeta comicus, cuius fabulas commemorat. Suidas.

Dioxíppus, miles Alexandri Magni, mira fortitudine prouocatus à Corrago milite, item Macedone claua eum cecîdit. Ælianus.

Dipæ̂a, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diphilus, Athenienſis imperator, anno ab vrbe 311.

Diphri, vrbs Phœnicum. Steph.

Dipnias, vrbs Theſſaliæ circa Lariſſam, vbi aiunt Apollinem primùm eſſe pranſum, cùm ex Tẽpe purgatum rediit. Steph.

Dipœ̂nus & Scyllis, marmore ſculpendo primi omnium inclaruerunt. Ii Sicyonem ſe contulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria. Plin. lib. 36. cap. 4.

Dipſas, nomen lenæ, quam Ouidius ſuis carminibus inſectatur, quòd puellam ſuam meretricia arte inſtrueret.

Dipſon, fluuius Ciliciæ ex Tauro profluens. Lucan. lib. 8.

Dírades, pars tribus Leontidis, à Dirade quodam dicta. Steph.

Diræ, quaſi deorum iræ, Acherontis & Noctis filiæ, animorum ſibi malè conſciorum exagitatrices. Seruius in illud Virgilii 12. Æneid.

Dicuntur geminæ peſtes cognomine Diræ,
Quas & Tartareã Nox intempeſta Megæram
Vno, eodémque tulit partu, paribuſq; reuinxit
Serpentum ſpiris, &c.

Diras eaſdem facit cum Furiis, & in cælo quidem Diras vocari ait, in terris Furias & Eumenides, apud inferos autem Stygias canes.

Dirbæ, locus Scythiæ, in quo Theos ciuitas eſt, ſi rectè legitur apud Stephanum.

Dirce, Lyci Thebarum regis vxor, quam ille repudiata Antiopa vxorem duxerat: quæ cùm Antiopam grauidam eſſe animaduerteret (nã poſt repudium à Ioue compreſſa fuerat) ſuſpicata virum ſuum clàm cum illa conſueſcere, in vincula eam coniecit. Verùm inſtante iam partus tempore, Iouis miſeratione vinculis ſoluta, in Cithæronem montem confugit: vbi Amphionem & Zetum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt: Dircen verò caudæ indomiti equi alligarũt: quæ diu ita per terram rapta, tandem Deorum commiſeratione in ſui nominis fontem conuerſa eſt, non procul à Thebis. Propertius lib. 3. Lucan. lib. 3. Ab hoc fonte Thebani dicti ſunt Dircæi. Virgil. 2. Ecloga. Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Dirce Babylonia, quæ ſua foſma tumens, cùm Palladi conuitiaretur, inter lauãdum in piſcem conuerſa eſt.

Dire, promontorium & vrbs eiuſdem nominis iuxta Æthiopiam.

Dire, ciuitas Athenienſium ſocia. Steph.

Diris, mons Mauritaniæ, quem propter altitudinem, cœli columnam vocauerunt. Ex euentu ab Atlante rege in eũ mutato, nunc Atlas vocatur.

Dirphys, mons Eubœæ, vbi Dirphya Iuno colitur. Steph.

Dis, Iouis & Neptuni frater, inferorũ deus, quem & Plutonẽ appellamus: vtroque nomine à diuitiis deducto, quæ ab inferis, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruuntur.

Diſan, Filius Seir Horræi, geneſ. 36. Filius item Anæ filii Sebeon, ibidem.

Diſoræ, populi Thraciæ. Stephanus.

Dithyrámbus, nomen quo Bacchus vocitatus eſt, quòd iterũ ſatus fuerit, & idẽ ſonet Lactãtius.

Dithyrámb⁹, vir Thebanus, à quo creditur genus illud verſuum fuiſſe cognominatum, in honorem Bacchi factum.

Dius, XXVII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 205.

Dizerus, vrbs Illyriæ, dicta nimirum, ἀπὸ τῆς Δίζης τῆς μήδης, quòd illic quæſita ſit Medea. Steph.

D O

Dóberus, vrbs Peoniæ. Steph.

Docímeum, vrbs Phrygiæ. Steph.

Dóclea, Liburniæ vrbs, Ptolemæo, hodie Antibaris

Dodau, Nomen viri. 2. paral. 20.

Dodanim, Filius Iauan. geneſ. 10. à quo Rhodii.

Dodóna, ciuitas Chaoniæ, regionis Epiri, iuxta quam propinquum erat nemus Ioui ſacrum, querneum totũ, vbi Iouis Dodonæi templum fuiſſe dicitur, & in eo oraculum omnium, quæ apud Græcos fuerunt, vetuſtiſſimum. In hoc duas columbas conſulentibus reſponſa dediſſe quidam fabulantur, quarum altera Delphos, altera verò in Ammonis Iouis templum volauit. Alii arbores ipſas vocales fuiſſe volunt, & conſulentibus oracula edere ſolitas. Hinc Dodonæus Iupiter, qui in Dodonæo nemore colebatur. Item Dodonæum æs, tintinnabuli quoddam genus, die noctúque continuò crepitans: vnde & ad homines iuſtò loquaciores prouerbiali metaphora tranſferri ſolet. Auſonius,

Nec Dodonæi ceſſat tinnitus aheni.

Dictam autem volunt Dodonam à Nympha quadam marina eius nominis: aut, vt aliis placet, à Dodone quodam Iouis & Europæ filio. Stephanus.

Dodóne, Iouis & Europæ filia, quæ & Dodon dicitur.

Dodóne, locus, quem Deucalion ex oraculo condidit, collectis his qui ſuperfuerant diluuio, Dodonémque appellauit ab Oceani filia Dodone. Vnde Dodonius, nia, nium.

Dodónides, Nymphæ fuerunt (vt Pherecydes ait) Liberi patris nutrices, ita dictæ à Dodona Epiri ciuitate. Hæ & Atlantides vocantur, quarum nomina ſunt, Ambroſia, Eudóra, Paſithoe, Coronis, Plexaura, Pytho, Tythe.

Dœántes, campus Phrygiæ: Acmonem enim & Dœantem fratres fuiſſe aiunt, à quibus Dœantium & Acmonium nemora dicta ſunt. Steph.

Doeg, vnus ex paſtoribus Saulis. 1. reg. 21.

Dolabélla, cognomen ciuis Romani.

Dolba, vrbs Adiabenæ. Steph.

Dóliche inſula, quæ prius Icaros dicebatur, nonnulli nomen mari inditum eſſe perhibent ex hoc nomine, & non ex Icaro Dædali filio. Steph.

Dolichéne, vrbs Comagenæ. Steph.

Dolichíſte, inſula è regione Chimæræ Lycii montis. Plinius lib. 5. cap. 31.

Dolióne, incolæ Cyzici, aliàs Dolici, vel Dolionii. Stephanus.

Dolitiânus, X. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 174.

Dolon, vir Troianus, egregia pedum pernicitate præditus, qui cùm in caſtra Græcorum ſpeculator miſſus eſſet, à Diomede & Vlyſſe deprehenſus, conſilia Troianorum ſpe conſeruandæ vitæ illis aperuit: quem tamen vt proditorẽ falſa ſpe deluſum, occiderunt. Virg. lib. 12. Æneid.

Dolónci, populi Thraciæ, à Dolonco fratre Bithyni. Stephanus.

Dólopes, populi Theſſaliæ, in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cuius imperio parebant) Troiani belli tempore Phœnicem præpoſuit, vt ex Homeri ſententia refert Strabo li. 9. Hinc Dolopeius. Val. Flaccus 2. Argonaut.

vidiſſe putant Dolopeia buſta. Plin. Ætoliæ adnumerat Dolopes. Stephanus Theſſaliæ proximos facit, à Dolope quodam dictos, & regionem Dolopiam vel Delopeidem vocari ſcribit.

Dolus, author Mendeſi. Columella.

Domínicus Malateſta, Italus vir clarus, nullis liberis relictis obiit.

Domínicus Maurocenus, Venetorũ dux, Polam, Rubinum, Parenticum, Hemoniam & Humagum reip. ſubegit, anno ſalutis 1149.

Domínicus Michael, Venetorum dux, claſſe inſtructa in Aſiam nauigauit, ad Iopen Barbaros fudit, fugauit, multos cæpit, Tyrum occupauit. Quam victoriam Emanuel, Græcorum Imperator, ægrè tulit, claſſem Venetã reuocauit. Indignatus Dominicus, redeundo Rhodum & Chium inſulas ſpoliauit. Samum quoque Mytilenas & Andrum, Spalatum & Traguriam vrbes Vngarorum vi cæpit. Blõd. lib. 5. deca. 2.

Domítii plures fuerunt apud Romanos: Cn. Domitius, L. Domitius, Domitius Nero, Domitius

Ænobarbus.Plinius,Liuius & Plutarchus.
Domitius Vlpianus,iuriſperitus,Alexãdri à conſiliis,anno ab vrbe 976.
Domitii ciuitas,in Iſauria eſt.Stephanus.
Dommim,regio.1.reg.17.
Dómnus, Demetriani epiſcopi filius, damnato eiecto & excommunicato Paulo Samoſateno, Antioch. eccleſiæ præfectus eſt. Euſebius lib.7. cap.16.
Don,fluuius, à quo Dodonam aliqui dictam putant.Stephanus.
Donâtus, Grammaticus doctiſſ. D. Hieronymi præceptor.
Donetíni,gens Moloſſiæ.Stephanus.
Donus,LXXVI. Romanorum epiſcopus,anno ſalutis 334.
Donus,II.Romanorum pontifex CXXXIIII. anno ſalutis 634.
Donúſia,inſula parua Rhodi,in quam Dionyſius Ariadnen ex Naxo tranſtulit, cùm Minos pater eam perſequeretur. Vnde corruptum vocabulum videtur pro Dionyſia.Steph.
Donŷſa,inſula in mari Ægeo, vna ex Cycladib⁹ in qua viride marmor naſcitur. Virg lib.3.Æn. Bacchatámque iugis Naxon, viridémque Donyſam. Vide DIONYSIAS.
Dor,ciuitas màritima in tribu Manaſſe, ioſuæ 11, & 17.iudic.1. 1.paral.7. 1.mach.15. Quidam falſo Stratonis Cæſaream appellatam exiſtimant.
Dora,inſula in ſinu Perſico.Stephanus.
Dórcades,inſulæ.Plin.
Dorcas,nomen mulieris quæ & Tabitha Syriace dicebatur.act.9.
Dorceùs,cei,ab Ouidio 3.Metamorph.numeratur inter canes Actæonis.
Dorda,Filius Maol.3.reg.4.
Dores,Herod.lib.1.populi in Aſia, quos Chræſus ſubegit.
Dores,populi Doricæ,iuxta Ætoliam.
Dorſa & Dorica,nomina partis Achaiæ, quæ propinqua eſt Æthenis,dicēte Platone lib.3.Legũ, Dori pro Achiuis mutato nomine appellati, propter Doricum, à quo exules reſtituti fuerunt.Seruius verò 2. Æneid. Dorica (inquit) à Doro Neptuni filio dicitur.
Dorieûm,Phrygiæ ciuitas.Steph.
Dórion,oppidum Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco,iuxta quod Thamyras citharœdus Muſas ad cantus certamen prouocauit. Plin.lib.4. cap.5.Item Lucanus lib.6,
-Pteleos & Dorion ira
Nobile Pieridum,&c.
Doris, Nympha maris, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immenſam vim marinarum Nympharum peperit,quæ à nomine patris,Nereides appellatæ ſunt.Ponitur nonnunquam pro ipſo mari.Virgil.in Gallo,
Sic tibi cùm fluctus ſubterlabere Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat vndam.
Doris,Græciæ regio, iuxta ſinũ Maleacum, à tergo habens Œtam mõtem:ita dicta à Doro Neptuni & Alopes filio : ex qua regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte conſederint,Dores appellati ſunt. Hinc Doricus,ca,cum,quod pro Græcanico poetæ nonnunquam vſurpant. Virg.2.Æneid.
-iuuat ire & Dorica caſtra,
Deſertóſque videre locos.
Doris,vrbs Doricæ regionis.
Dórii & Doriénſes, ſiue Dóries, populi ſic dicti à regione Doride.
Doríſcus,vrbs littoralis Thraciæ,ferè ex oppoſito ad Samothraciam à Dori nympha nominatur.Iuxta hanc, Herodoto, campus eſt magnus eiuſdem nominis,per quem Hebrus amnis defluit.Plin.Doriſcus(inquit) cxx.mille hominum capax,ita Xerxes ibi dinumerauit exercitum. Fuit igitur tabulato cuipiam adſimilis, quo conferto,quantum militum eſſet,dignoſci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non ſuppetebat. Id pluribus lib.7. Herodotus.
Doríſtus,v.Lacedæmoniorum rex.
Dórius,Luſitaniæ fluuius, ad quem portus eſt,& ciuitas.Ptolemæus.
Dorocórterus, vrbs Galatarum Aquilonarium. Stephanus.
Dorótheus,Armeniæ prætor,anno ſalutis 190.
Dórticum, Ptolemæo lib.3.cap.9, Miſiæ ſuperioris ciuitas,iuxta Danubium amnem.
Dórtium,nomen fœminæ.
Dorus,filius Epaphi, filium habuit Pygmæum, à quo Pygmæi dicti.Steph.
Dorus,Neptuni filius,regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti.Seruius apud Virgiliũ Ænei.2.
Dorus,vrbs Phœniciæ: incolæ Doritæ, à Pauſania Dorienſes vocantur. Eſt etiam Cariæ vrbs. Stephanus.
Dory,oppidum Ponti.
Dorýcles,filius Priami.
Doryclus,filius Priami nothus, ab Aiace in bello Troiano interfectus,Homerus lib.11.Iliad.
Doryclus,frater Phinei regis Thraciæ. Virgilius lib.5.Æneid.
Fit Beroe Iſmarii coniunx longæua Dorycli.
Et paulò pòſt, -Non hæc Rhœteia matres
Eſt Dorycli coniux,&c.
Dorylæum,Ptolemæo lib.5.cap.2, magna Phrygiæ ciuitas.Plin.lib.5.cap.29,Dorilaum vocat, iuxta quam oritur Hermus amnis. apud Stephanum,δορυλάϊον & δορύλαιον nominatur.
Dórylas, nomẽ Naſamonis cuiuſdam potentiſ-

ſimi, vnius ex iis, qui Perſeo in aula Cephei vim inferre conati, ab illo ſunt interfecti. Ouidius 5. Metamorph.

Et Naſamoniaci Dorylas ditiſſimus agri,
Diues agri Dorylas: quo non poſſederat alter
Latius, aut totidem tollebat farris aceruos.

Dórylas, Centaurus. Ouid. 12. Metamorph.

Dorýlaus, fluuius in Phrygia.

Dórylus, vnus ex Centauris.

Doſitheus, Nomen ducis. 2. mach. 12.

Dothain, ſiue Dothan, locus in Iudæa, vbi Ioſeph reperit fratres ſuos pecora paſcentes, geneſ. 37: qui etiam temporibus Hieronymi ſupererat in duodecimo à Sebaſte miliario contra aquilonis plagam, 4. reg. 6.

Dótium, vrbs Theſſaliæ, in quam Gnidii migrarunt, quorũ regiõ Gnidia vocatur, à Dotia Elati filia ſic dicta, vel à Dotide, vel Doto. Steph.

D R

Drabéſcus, Thraciæ regiuncula. Steph.

Draco, antiquiſſimus Athenienſium legiſlator ante Solonem, cuius leges Solon ipſe, præterquàm quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curauit, propter ſeueritatem. Nam vna omnibus pœna conſtituta erat, vt etiam qui deſidiæ damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur. Ob quam cauſam Demades dicere ſolebat, Draconẽ non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe. Gellius lib. 11. cap. 18.

Draco, homo quidam ſceleratiſſimus. Vide PYTHIA.

Draconígena, à poetis dicebatur vrbs Bœotiæ, à Cadmo cũ quinque viris ex Dracone ab ipſo interfecto natis, conſtructa. Dicitur & Thebæ.

Dracônis, inſula in Libya. Steph.

Dracónũ, mons & ciuitas in Icaria inſula. Steph.

Dracus, Achæorum dux, à L. Mumio Romanorũ duce victus. Liu. lib. 51.

Dragmus, vrbs Cretæ. Steph.

Drances, vnus ex Latini regis proceribus, eloquẽs quidem, ſed imbellis, Turno Rutulorum regi infenſiſſimus. Virgil. lib. 11.

Drangæ, populi Perſici: vnde fœmininum Drangeis, & regio Drangana. Steph.

Drangiâna, prouincia in Aſia maiori, quam Ptolemæus ab occaſu & ſeptentrione Aria & Bagao monte terminari ait, ab oriente Arachoſia.

Drauſi, Thraciæ populi, Herodot. lib. 5, ad editum puerorum ſedentes plorant, & quaſcunque neceſſe ſit illi, qui vitam ingreſſus eſt, perpeti humanas calamitates, recenſent. Fato functos magna lætitia ſepeliunt.

Drauus, Vide DARVS.

Drépana, vrbs Lyciæ. Et Drepana, in plurali neutro, vrbs Siciliæ. Steph.

Drépana, ſeu Drepanum, promontorium & vrbs Siciliæ, trans Lilybæum promontorium, non procul ab Eryce mõte: ita dicta, quòd δρεπανοειδὴς ſit, hoc eſt, in modum falcis incuruata. vel ab eo quòd Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem proiecerit. Ouid. lib. 3. Faſt.

Quíque locus curuæ nomina falcis habet.

Drépane, Phæacia. Eſt etiam Drepane in Bithynia, iuxta Aſtacenum ſinum: Item mons Æthiopiæ. Bithynicam ſic dictam aiunt à falce Saturni. Steph.

Drépane, olim vocata eſt Scheria.

Drépanum, vrbs Libyæ: ſunt & duæ inſulæ circa Lebinthum. Steph.

Dréſia, vrbs Phrygiæ. Steph.

Drilon, Ptolemæo, lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ fluuius: qui à Scardo monte profluit, iuxta medium ſuperioris Myſiæ. aliàs Drylon.

Drilónius, vrbs magna, vltima Celticarum. Steph.

Drogo, Apuliæ comes.

Drongílon, regiuncula Theſſaliæ. Steph.

Druéntia, fluuius, qui Rhodanum ingreditur. Vide ISARA.

Druídæ, ſiue Druídes, aut, vt alii ſcribunt, Dryádæ, Magi, ſeu ſacerdotes fuerunt Gallorum, maximo apud eos in honore habiti, ita dicti, quòd in ſyluis inter arbores degerent. δρῦς enim, quauis peculiariter quercum ſignificet, olim tamen pro quauis arbore accipiebatur. Hi ſolebant ſacrificia publica & priuata procurare, religiones interpretari, adoleſcentes diſciplinis inſtituere, rerum naturalium cauſas ſcrutari, de cæde, de finibus, cæteriſque controuerſiis cognoſcere, & ſi quis decreto non ſtetiſſet, eidem ſacrificiis, hominum ſermone & congreſſu interdicere. Cæſ. Comment. lib. 6, Immortales animas, & mundum non genitum aſſerebant: in primis autem hoc nitebantur perſuadere, nõ interire animas, ſed ab aliis poſt mortem trãſire ad alios: atque hoc maximè homines ad virtutem excitari putabant, metu mortis neglecto. Hãc religionem (inquit Suetonius) ſub Auguſto interdictam, Claudius imperator quintus penitus aboleuit. De his etiam Cicero lib. 1. de Diuinatione.

Druſílla, vxor Felicis præſidis Iudææ. act. 24. Sic etiam dicta eſt Liuia vxor Auguſti.

Druſómagus, Ptol. vrbs Rhetiæ. hodie Cãpidonæ.

Druſus, vir Romanus, genere & eloquentia magnus, ſed ambitioſus & ſuperbus, Catonis auus. Cicero lib. 4. de Finib. Interfectus is eſt domi ſuæ. Cic. pro Milone.

M. Liuius Druſus, cognomento Salinator, vnà cũ Cl. Nerone, collega ſuo, in Conſulatu Aſdrubalem vicit. Virgil. lib. 6. Æneid.

Druſus, Liuiæ Auguſtæ filius, in Germania periit: de cuius morte extat Ouidii carmen conſolatorium ad Liuiam matrem.

Dryades,Nymphæ ſyluarum præſides, ita dictæ à Græco nomine δρῦς, quod quanuis propriè quercum ſignificet, accipitur tamen pro quauis arbore. Virgil.1.Georg.
Ferte ſimul Faunique pedē,Dryadeſq; puellæ.
Dryæna,vrbs Ciliciæ à Dryeno condita, Chryſopolis poſtea nominata. Steph.
Dryantiades,dict⁹ Lycurgus,Thraciæ rex,Dryantis filius, qui cùm vites excidere vellet, ne Bacchо in poſterum libaretur,tibias ſibi ſuccidit. Ouidius in Ibin,
Vtq; Dryātiadæ Rhodopeia regna teneti,&c.
Dryas, filius Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes ſecutus, cùm in pugna Parthenopæum letali ictu vulnerāſſet, à Diana ſagittis occiſus eſt. Statius lib.8. Thebaid.
Dryidæ, Vide DRVIDAE.
Drylæ, vicus non procul à Pontica Trapezunte. Stephanus.
Drylon, Vide DRILON.
Dryme, vrbs Libyæ. Steph.
Drymia,vrbs Phocidis. Steph.
Drymōdis, prius dicebatur, quæ nunc Arcadia, ſed deinde Pelaſgus.
Drymūſa,inſula Ioniæ. Steph.
Dryope,vrbs circa Hemionam.
Dryopes,populi Epirotici. Strabo lib. 8.& 13. Plinius in præfatione lib.4. Sunt & Dryopes, Seruio,populi iuxta Parnaſſum.
Dryopes,populi circa Œtam,à Dryope Eurypyli filia dicti. Steph.
Dryopia,regio Dryopum circa Thrachinē. Steph.
Drys,vrbs Thraciæ,& alia Œnotrorum, item vicus Lyciæ circa Arum fluuium. Steph.
Dryſus,vir Troianus. Homer. in Iliad.
Dryūſa,Samos olim dicta eſt Stephano.

D V

Dubis, Ptolemæo, Galliæ fluuius, vulgò Le Doux. Aliis dictus Alduaſdufius, aliis Alduabis, aliis Alduaſdalis. hic Veſontionem Sequanorū oppidum penè totum cingit. Cæſar bell. Gall. lib. 1.
Dubitapes, fictor egregius, vaſa ex rubra Creta primus effinxit.
Ducōna, Ptolemæo, Cadurcorum in Gallia vrbs.
Dudia,Nomen viri. 1.paral.27.
Duel,Pater Eliaſaph,principis trib⁹ Gad. nume.1
Duellōnam, Bellonam antiqui appellabant.
Duillius,Romanus, qui primus Romæ ex nauali victoria triumphauit. Is iam ſenex & trementi corpore in quodā iurgio audiuit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtiſque ſe domum contulit. Quúmque apud vxorem queſtus eſſet,quare nunquam ſe monuiſſet,vt huic vitio mederetur: Feciſſem, inquit illa, niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere.
Dulichium, inſula in mari Ionio, non procul ab Ithaca, vna ex iis, quibus Vlyſſes imperabat. Virgil 3. Æneidos. Hinc Dulichius, a,um.
Dulopolis, id eſt, Seruorum ciuitas, in Libya eſt. Alia Hierodulorum eſt,in qua vnicus liber eſt. Aiunt & in Creta Dulopolin fuiſſe mille virorum. Eſt etiam parua regio in Ægypto huius nominis. Steph.
Duma,Hebræis dicitur Idumæa.
Duma,ciuitas in tribu Iuda,ioſue 15,vbi interpres ſcripſit Ruma, ſecutus LXX, qui ῥῶμα ſcripſerunt.
Duma,Filius Iſmahelis.gene.25.
Dumātha,vrbs Arabiæ. Steph.
Dūnium,Ptolemæo, vrbs inſulæ Britanniæ: alio nomine Dorlinga.
Dura,Vallis prouinciæ Babylonis.danie.3.
Dura,vrbs Meſopotamiæ:Gētile,Durenus. Steph.
Duram,quidam putāt eſſe fluuium, iuxta quem gigantes turrim Babel fecerunt. Alii volunt eſſe campum: vnde eſt apud Danielem, In campo Duram ſtatuit Nabuchodonoſor ſtatuam.
Durīa,ſiue Durias,Straboni fluuius Edetanorum in tractu Tarraconenſis Hiſpaniæ, Valentiam præterfluens,& in ſinum Sucronenſem ſe exonerans. Salluſtius Turiam vocat. Quam ſcripturæ rationē in Claudiano quoque obſeruauimus,qui ſic habet:
Floribus, & roſeis formoſus Turia ripis.
Ptolemæus hac in parte Turulim vocat amnē. Eſt in Luſitania quoque Durius, quem Strabo Duriam,multi Doriam appellant. Silius lib.1.
Hinc certāt Pactole tibi Duriúſque Tagúſque. Plinius.
Duríopus,vrbs & regio Macedoniæ. Steph.
Durocóttorum,Galliæ vrbs in Belgica. Ptol.
Dúſare,ſcopulus & vertex altiſſimus Arabiæ: ſic dictus à Duſaro deo,qui apud Arabes & Dachanenos colitur:Gentile,Duſareni. Steph.

D Y

Dyman,tribus Dorientium. Steph.
Dymas, Virgilio 2. Æneidos,
Iphitus oblati per lumē Hipaníſq; Dymáſque.
Dymbrius,Vide THYMBRA.
Dyme,vrbs Achaiæ vltima ad occaſum, quā Antimachus Cauconidem à Caucone fluuio cognominat. Steph.
Dynaméne, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ita dicta ab eo, quòd in mari plurimum polleat. Heſiod. in Theogon.
Dynámius,cos.cum Sifidio,anno ab vrbe 1141.
Dyndaſum,vrbs Cariæ. Steph.
Dyrbæi, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.
Dyrrháchium, vrbs in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit, diſtans à Brunduſio

CCXX.M.paſſuum traiectu. Dictum autẽ volunt Dyrrhachiũ à nomine eius, qui vrbi portum adiecit: nam antea Epidamnus vocabatur Plin.lib.3.cap.23.Hanc vrbem Cicero exilii ſui tempore amiciſſimam expertus eſt, & officioſiſſimam:in qua & commoratus eſt, donec Senatuſconſulto reuocaretur.

Dyrrhachium, Laconiæ vrbs, Stephano, vna ex centum.

Dyſpóntium,vrbs Piſææ,à Dyſpontio Pelopis filio.Steph.

Dyſráchia,Illyriæ regio, cuius incolæ Dyſrachii & Dyrracheni.

Dyſtus,vrbs Eubœæ.Stephanus.

E A

A'ntes,hiſtoricus Cicyzenus, ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

E'ares,populi Indiæ,qui cum Deriade cõtra Dionyſium pugnauêre.Stephanus.

E'aſo, ciuitas Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptolem. Vulgò S.*Sebaſtianus*.

E B

Ebal,Filius Sobal filii Seir.*geneſ.36.*

Ebionítæ,hæretici, purum hominem ex communi natiuitate,è viro & muliere CHRISTVM natum aſſerentes, legémque Moſaicam neceſſariò obſeruãdã. Euſeb.li.3.cap.27. anno ſal.88.

E'bora, vide EBVRA.

Eboracum,Britanniæ ciuitas.Ptolemæus.

Ebôſus,Vide EBVSVS.

Ebrímirus,Theodati gener, ad Beliſarium defecit,anno ab vrbe 1289.

Ebroe,vrbs in Chananæa Iudææ : Gentile, Ebromus.Stephanus.

Ebroînus,vir quõdam apud Galliæ reges potentiſſimus,idémque nequiſſimus.

Ebron,mons Palæſthinorum,haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.

Ebrus, Thraciæ fluuius,ex Rhodope mõte fluens, in cuius arena inueniũtur ramẽta auri. Strabo.

E'budæ,vel Ebudes,inſulæ ſunt quinque numero,in Oceano Britannico, anguſto freto diuiſæ:cuius incolæ, Solino, lacte ſolùm & piſcibus veſcuntur.Plinius Hæbudes ſcribit.

E'bura,Luſitaniæ vrbs, Ptolemæo, hodie Ebora: Stephano *Ἐβύρα*, alibi *Ἔβορα*, vrbs iuxta Oceanum poſt Gades ſita.

Eburíni,Lucaniæ populi.Plin.lib.3.cap.11.

Eburónes,Galliæ Belgicæ populi, qui per fraudẽ multos ex Cæſaris exercitu trucidarunt. Hodie Leodienſes dicuntur. Cæſar in Commentariis. Aulerci,Eburones cognominantur. Plin.lib.4.

Eburónices, inter Celtas populi, Aulercis, Lexouiis,Vnellis & Curioſolitis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentes. Marlianus in Cæſarem.

E'burũ,Ptolemæo,vrbs Germaniæ,vulgò *Olmutz*.

E'buſus,inſula in mari Balearico, altera Pityuſarum, nullum animal noxium gignens. Plin. lib.3.cap.5. Ebuſi terra fugat ſerpẽtes, Colubriæ parit:ideo infeſta omnib⁹, niſi Ebuſitanam terram inferẽtibus.Habet hæc inſula oppidum eiuſdem nominis,à Phœnicibus, vt putatur conditum,aut certè à Pœnis qui à Phœnicibus originem duxerunt.Silius lib.3,

Iámque Ebuſus Phœniſſa mouet, iámque Artabus arma.

Ebútius Heluius,magiſter equitum, anno ab vrbe 320.

Ebútius,veterator quidam Romæ,aduerſus quem Cicero pro Cecinna perorauit.

E C

Ecamẽda,magnanimi Arſinoi filia,forma deabus æquanda,quam à cæteris Græcis electam, Neſtor,quòd conſilio reliquos antecelleret,ſibi donatam è Tenedo ad Græcorum caſtra deportauit,cui illa decorè & iucundè miniſtrabat. Homerus Iliad.11.

E'cbaſus,Vide in PARRHASIA.

Ecbátana,numero plurali,metropolis Mediæ:vel, vt quidam exiſtimant, regio quædam magna. Strabo lib.11.

Ecbátana, vrbs in Syria, quæ Epiphania quandoque vocata eſt: ac per g etiam ſcribi poſſe quidam teſtantur,Egbatana. Alii Ecbatam appellant,quam Plinius à Seleuco rege conditam ſcribit,à Caſpiis portis, per viginti millia paſſuum diſtantem.

Ecelînus,Pontificis exercitum cæpit: ei Brixiani ſeſe commiſerunt.Blond.lib.8.decad.2.

Eccetan,Nomen viri.1.eſdræ 8.

Echaia,Nomen viri.2.eſd.10.

Echélidæ,vicus in Attica ab Echelo heroe: cui hoc nomen fecit *ἔλος*,locus inter Piræum & Tetracomum Heracleum, vbi Gymnici ludi in panathenæis fiebant.Stephanus.

Echémnis,Vide CHEMNIS.

Echêmon,Priami filius, à Diomede occiſus. Homerus *Iliados* quinto.

Echenêus, omnium Phæacum generoſiſſimus. Homerus lib.7.Odyſſeæ.

Echétia,vrbs Italiæ.Steph.

Echétla,vrbs Siciliæ.Steph.

E'chetra,vrbs Italiæ.Steph.

Echí,Filius Beniamin, geneſ.46,qui 1. par.8. Rapha dicitur.

Echínades, exiguæ inſulæ, Acarnaniæ adiacentes,ex aduerſo oſtii Acheloi fluminis, natæ ex arena & limo,impetu Acheloi conuecto. Plin. lib.2.cap.85.Statius lib.2.Theb.

Turbidus obiectas Achelous Echinadas exit.
Lucanus,
Craſſis oblimat Echinades vndis. Seneca in Troade declinat Echina,næ. Quolibet vento faciles Echinæ.

Echínon, Thraciæ vrbs ad Pegaſeum ſinũ. Pomponius Mela lib.2.

Echînus,ni, vel Echinúntis, ciuitas vel inſula in Ægæo.Cicero in Arato,
Dicitur excelſis errans in collibus amens,
Quos tenet Ægæo defixa in gurgite Echinus.

Echîon,vnus illorum,quorũ opera adiutus Cadmus,Thebas ædificauit:vnde & Thebani ipſi, Echionidæ dicti ſunt,& Thebæ ipſæ,Echioniæ.

Echíoni, dicti ſunt Thebani,à rege Echione. Et Echionius,id eſt Thebanus.

Echíreus,x v.Sicyoniorum rex.

Echo,Nympha,Cephiſſi amnis accola, quæ Narciſſi amore capta, cùm ab illo ſperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in ſaxum conuerſo,nihil præter vocẽ retinuit. Ouidius lib.3.Metamorph.

E D

E'ddana,vrbs iuxta Euphratem, quam Phœnices habitant, ab Eddano duce dicta. Gentile Edeſſeus & Edeſſius.Steph.

Eddo,Nomen viri.1.eſd.8.

Edeſſeus,Vide EDDANA.

Edema,ciuitas in tribu Nephthali.ioſue19.

Eden,Orientalis regio,iſa.37.4.reg.19. Eſt & nomen proprium viri,2.paral.29.

Eder,Filius Muſi,filii Merari.1.paral.23.

Eder,vrbs in tribu Iuda.ioſ 15,& 19.

Eder,turris,vbi filii Iacob tabernaculum fixerũt. geneſ.35:vbi legitur, Fixit tabernaculum trans turrem gregis:Hebraicè,turrem Eder. Item michææ 4,Et tu turris gregis: Hebraicè, Et tu turris Eder.

Edéſſa,Arabiæ ciuitas,antea Antiochia dicta.Plinius lib.5.cap.24. Hinc Edeſſenſes populi.Strabo,Trans Euphraten eſt Bambyce,quam Edeſſam & Hierapolim vocant, in quâ Atergatim Syriam deam colunt.

Ἔδεσσα, Stephano,vrbs Syriæ, ἀπὸ τοῦ ὕδατος ῥύμου,id eſt, ab aquarum impetu ſic dicta, ab vrbe Macedonica.

E'dgarus,x 11.Anglorum rex.

E'dgarus,Scotiæ rex.

Edi,populi Scythiæ.Steph.

Ediſſa,Nomen mulieris,quæ & Eſther.eſth.2.

Edmúndus,1 x.Angliæ rex.

Edmúndus,x v.Angliæ rex,mortuo patre,à Londinenſibus rex ſalutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem ſæpius victum victorémque, demum ſingulari certamine Edmundus proſtratum conſortem imperii fecit.

Edna,ſiue Ednas,Nomen viri.1.eſd.10.

Edna,princeps militum in Manaſſe.1.paral.12.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau.gen.25,& 36.

Edom,regio, quæ & Idumæa,3.regum 11.iſa 34. Hæc in Syria ad meridiem Iudææ ſita, habet Arabiam ab Auſtro,Phœniciam à Borea. Aliàs porrò Gabalene,item & Amalechitis ab Amalech vocitatur, vt Ioſephus libro 2.cap.1.indicat. Veruntamen idem Ioſephus lib.5.cap.3.antiq duplicem Idumæam ponit, Superiorem & inferiorem.Superiorem elegit tribus Iudæ,quæ in longum quidem extenditur vſque ad Ieroſolymam: latitudine verò vſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hac autem ſorte ciuitates erant Aſcalon & Gaza: iſtam, Palæſthinam aliàs dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribui.Hæc circa Ægyptũ eſt & Arabiæ montem.Hæc ille.

Edom,Heb.Adam,vrbs.ioſue 3.

E'domus,mõs prope Pangæum in finibus Theſſaliæ.

Edon,Seruio,mons eſt Thraciæ, aut certè in ea parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, qui à Plinio lib.4.cap.11.appellatur Edonus. Ab hoc monte vicini populi dicti ſunt Edonii, vel Edoni.Horat.lib.2.Carminum,
-non ego ſanius
Bacchabor Edonis:recepto
Dulce mihi furere eſt amico. Hinc etiam fiunt adiectiua,Edonius & Edonus, quæ idem ſignificant quod Thracius: & Statius Edonas hyemes, pro frigore acerrimo, quale eſt in finibus Thraciæ.

Edónides,mulieres bacchantes, quæ furore diuino agitatæ,myſteria Bacchi celebrabant. Variis autem nominibus appellabantur, Euantes, Thyades, Mimallonides, Mænades & Baſſarides. Ouidius.

Edônis,ciuitas Phrygiæ, Cimmeriorum olim ſedes, Antendrus poſtea dicta.Steph.

Edônus, Vide EDON.

Edrái,vrbs regis Og, in regione Amorrhæorum, vbi ipſe cõtra Iſrael pugnauit & cæſus eſt:deut.1,& 3.nume.21.ioſ 12. Eſt & alia in tribu Nephthali.ioſue 19.

Edri,Ptolemæo,inſula iuxta Orientalem plagam Hiberniæ,Andros Plinio dicta.

Eduárdus, 1.Angliæ rex, leges correxit, nouas & ſalutares dedit.Polyd.lib.17.

Eduárdus, 11.rex Anglorum x 111. ab Alfreda nouerca occiſus.

Eduárdus,1 11.Anglorum rex, regnauit annis L.

Eduárdus,1 11 1.Anglorum rex,in vinculis à cuſtodibus necatus.

Eduárdus,v 11.Anglorũ rex,Dacos vicit, Orientalium Anglorum ditionem ſuæ armis adie-

cit, Ericio rege à ſuis interfecto, Mertiam recepit. Polyd. lib. 6.

Eduárdus, Anglorũ regis filius, Vualliæ & Aquitaniæ dux.

Eduárdus, IX. Anglorũ rex, pius, ſanctus, etiam in vita miraculis claruit.

Eduárdus, Henrici Anglorum regis filius, quem pater Vualliæ principem fecit, Aquitaniæ & Hyberniæ præfecit. Hinc conſuetudo introducta, vt rex filiũ natu maiorem principẽ Vualliæ dicat.

Eduînus, Edmundi filius, X I. Anglorum rex, regnauit annis I I I I.

Edumæi, populi Arabici. Steph.

Eduſam, ab edendo dixerunt veteres deam, quæ eſui præerat, quemadmodum Potinam, quæ potui.

Edŷa, nympha Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia.

Edŷme, vrbs Cariæ. Steph.

E E

Eétion, onis, pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat, Homero lib. II. Iliad. Hinc deducitur adiectiuum Eetioneus. Ouid. 13. Metamorph.

Eetioneas impleui ſanguine Thebas.

Eetiónea, alterum Piræei promontorium ab Eetione. Steph.

E F

Eférem, X I I I. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 126.

E G

Egebértus, primus Anglorum rex, Vvallos domuit, Berthulphum Merciorum, Ethenolfum, Cantianum, Suthredum, Orietalium Saxonum reges & Northumbros vicit, regna ſuo imperio adiecit. Primus omnium nomen Angliæ inſulæ impoſuit. Polyd. lib. 4.

Egelâſte, oppidũ in Hiſpania Citeriore: vnde ſunt Egelaſtani.

Egémnom, I X. Corinthiorum rex.

Egéria, Nympha, cui ſacrificabant prægnantes, quòd eam putabant facile fœtum aluo egerere. Feſtus.

Egeſînus, philoſophus, Euandri auditor. Cicero Acad. quæſt. lib. 4.

Egeſippus, hiſtoricus ſcripſit de bello Iudaico.

Egéſtha, filia Hippotis Troiani, quam ne marinæ beluæ ob periuria Laomedontis ſecundum Apollinis reſponſa traderetur, pater impoſitam nauiculæ miſit, quò fors tuliſſet. quæ tandem ad Siciliam delata, à Criniſo fluuio in canem cõuerſo compreſſa, Aceſtem edidit. Vide CRINISVS.

Egéſta, ciuitas in Sicilia, quam Æneas condidit, & ab Aceſtis matre Egeſtam nominauit: quæ poſtea Segeſta nominata eſt. Steph. ab Egeſto Troë ſic nominatã ſcribit, & calidas aquas ibi ſcaturire. Vide SEGESTA & EPIDAMNVS.

Egeus, Eunuchus Perſarum regis. eſther 2.

Egídius Hiſpanus cardinalis, vir acerrimus, circa annum ſalutis 1357. Blond.

Ẽgion, vrbs inter Ætolos & Peloponneſum. Põp.

Egipſa, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe 1436.

Egla, Vxor Dauid. 2. reg. 3. 1. para. 3.

Eglon, Nomen vrbis in tribu Iudæ, cuius rex fuit Dabir, ioſue 10. & 15. Nomen regis Moab, iudic. 3.

Egnátia, Ptolemæo, Apulorum vrbs in Ionio pelago, hodie Iuuenatium.

Egra, vrbs Arabiæ, iuxta ſinum Ailanitem. Steph. prope Iathrippam. Vide MENOSGADA.

E H

Ehud, v. Hebræorum dux, qui & Aoth filius Gera, filius Gemini, liberauit Iſraelem à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. iudic. 3. ioſeph. lib. 5. cap. 5.

E I

Eiónius, vnus è Græcorum principibus qui ad Troiam profecti ſunt, ab Hectore interfectus. Homerus.

Eiónius, Thrax, pater Rhœſi regis, qui noctu à Diomede & Vlyſſe interfectus eſt. Homer. lib. Iliad. 10.

Eíon, vrbs in Cherſoneſo. Eſt & alia apud Pieriam. Steph.

Hἴών, eadem quæ Amphipolis, Macedoniæ ciuitas. Steph.

E L

Ela, Ciuitas Idumæorum. geneſ 36.

Ela, Pater Oſee prophetæ. 4. reg. 15.

Ela, Filius Caleb filii Iephone. 1 paral. 4.

Ela, Pater Semei præfecti in Beniamin. 3. reg. 4.

Ela, Filius Ozi. 1. paral. 9.

Ela, Filius Baaſa regis Iſrael. 3. reg. 16.

Ela, I I I I. rex Iſrael.

Elacatæum, mons Theſſaliæ, in quo Iouis Elacatæi templum. Steph.

Elad, Filius Suthalæ filii Zabad. 1. paral. 7.

Elada, Filius Tahath, filii Bared filii Suthalæ filii Ephraim. 1. paral. 7.

Elæa, Steph. vrbs Aſiæ in Æolica, Pergamenorum nauale, quæ Cidænis nominabatur, à Meneſtheo condita.

Elæa, Phœniciæ vrbs inter Tyrum & Sidonem.

Elæa, vrbs prope Myſiam, nauale Bithyniæ.

Elæa, vrbs & portus Æthiopiæ, & inſulæ tres. Inde Gentile Elaitæ.

Elæeus, vicus in tribu Hippothoontide, cuius incolæ Elæuſii. Steph.

Elæus, vrbs in Helleſponto, & alia in Argo: incolæ Elæuſii. Steph.

Elæúſſa, inſula Ciliciæ poſt Epirum, quæ nũc Sebaſte, iuxta Cyricum. Sũt & aliæ inſulæ ſeptem: Gentile, Elæuſſius. Steph.

Elaíra, Vide LEVCIPPIDES.

Elamítæ, Arabiæ populi. Plin. cap. 28. lib. 6.

Elamítæ, Perſarum principes, ab Elam filio Sem. Ioſephus.

Elaphonêſus, vna Sporadum inſularum, cum vrbe eiuſdem nominis. Steph.

E'laphus, mons, Vide ARGINVSSAE.

Elaphúſſa, inſula in Adriatico mari.

Elaſa, Filius Helles filii Azariæ filii Iehu. 1. paral. 2.

Elaſa, Filius Rapha filii Banaa. 1. paral. 8.

Elaſa, Filius Saphan. ierc. 29. 1. eſd. 10.

Elátea, vrbs maxima Phocidis ab Elato quodam, & alia Theſſaliæ, & alia Theſprotiæ, quã etiam vocant Elatriam. Steph.

Elath, Ciuitas regni Edom, ad quam profecti ſunt filii Iſrael, de Heſiongaber. deut. 2.

Elâtus, Perrhæbus quidam, pater Cænei, qui inde Elateius cognominatur ab Ouidio lib. 12. Meta.

Eláuia, caſtellum Siciliæ. Steph.

Elbéſtii, populi Libyæ. Steph.

Elbo, inſula quædam. Steph.

Elbónthis, vrbs inter Ægyptũ & Cyrenen. Steph.

E'lbora, Vide LIBORA.

Elcana, Filius Core filii Iſaar, filii Caath. exod. 6.

Elcana, Filius Ieroboam. 1. reg. 1. 1. paral. 12.

Elcana, Filius Aſir. 1. paral. 6. & 28.

Elcêbus, Ptolemæo, Galliæ vrbs.

Elceſæus, Viculus in Galilæa, vnde Nahum propheta. nahum. 1.

Eldaa, Filius Madian filii Abrahæ. gen. 25.

Eldad, Nomẽ viri, ſuper quem requieuit ſpiritus domini in caſtris. num. 11.

E'ldana, Ptolemæo, Hiſpaniæ vrbs, Donia alio nomine.

Eldrêdus, x. Anglorum rex, anno ſalutis 940. Polyd. lib. 6.

E'lea, ciuitas Lucaniæ, quam quidã Helam, à fonte nominauerunt. Alii à palude dictã opinantur, quæ Græcè τὸ ἕλος dicitur. Steph. Lucaniæ vrbem eſſe ſcribit olim Bylen dictã, deinde ab amne vicino Elcam, & ſuo tempore Βελέαν.

E'lia, Æolidis vrbs, Pomponius lib. 2. In ea natus eſt Zeno philoſophus qui Eleates dicitur: & eius philoſophia, Eleatica. Ariſtoteles.

Eleale, Ciuitas Amorrhæorum in Galaaditide regione, tribui Iudæ adſcripta. iſa. 15. quam ædificauerunt filii Ruben. num. 32.

Eleazar, Filius Aaron filii Amram filii Caath filii Leui. exod. 6. 1. paral. 6.

Eleazar Dinæi, princeps ſeditionis inter Iudæos & Samaritas, ex qua latrocinia oborta ſunt. Quadratus, ſeditionis principes cruci affixit. Ioſeph. lib. 20. cap. 11. & 12. Tacit. lib. 12.

Eleazarus, Filius Mathathiæ, filii Iohannis. 1. machab. 2. Pater Phinees filius Moſollamiæ. 1. paralip. 9.

Eleázarus, Annæ filius pontifex conſtitutus, anno ſalutis 20.

Electa, Mulier ad quam ſcribit Iohannes, 2. iohan.

Eléctra, Heſiodo, Nympha Oceani & Tethyos filia, vxórque Atlantis: cuius filia etiam Electra dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit. Virgil. lib. 8.

Eléctra, Oreſtis ſoror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem ad multum ætatis vitam egit: vnde etiã ab Helena apud Euripidem πολυχρόνιος παρθένος, hoc eſt, annoſa virgo per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quaſi ἄλεκτρον, hoc eſt, ſine thalamo: quãquã aliis magis placet à flauo colore, electrúmque referente, ita fuiſſe appellatam.

Eléctrides, inſulæ, in quibus Dædali & Icari ſtatuæ ſunt. Aiunt has inſulas iuxta Eridani oſtia eſſe. Eſt etiam ſtagnum prope fluuiũ, aquæ calidæ, vnde tam grauis odor redditur, vt nullum animal inde bibat, & aues ſuperuolitantes mortuæ decidant. Ambitus eſt ſtadiorum ducentorum. Fabulantur autem, Phaëthontem fulminatum ibi decidiſſe, & plurimas ibidem populos prouenire, ex quibus electrũ manet, gummi ſimile, lapidis inſtar dureſcẽs. Incolæ loci, Electritæ vel Electrini. Steph.

Eléctrion, Amphitryonis pater filius Alcæi. Heſiodus in Aſpide.

Elégea, regiuncula trans Euphraten.

Elehanan, Nomen viri. 2. reg. 23. 1. paralip. 11.

Eléi, populi in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Iouis Olympii, ludóſque Olympiacos, quorũ præfecturam Elei habuerunt. vnde Elei equi, & Eleus cãcer ſæpe legũtur. Lucanus, Quantum clamore iuuatur Eleus ſonipes.

Eléleus, vnum ex Bacchi cognominibus, ab ἐλελίζω verbo Græco, quod ſignificat vociferari, quemadmodum prælio congreſſuri conſueuerunt. Ouid. lib. 4. Metamorph. Hinc Bacchæ ipſæ dictæ ſunt Eleleides. Ouid. 4. Epiſt.

Nunc feror, vt Bacchi furiis Eleleides actæ.

Eléleus, dictus eſt ſol ἀπὸ τῆ ἑλίττεσθαι ἀεὶ περὶ γῆν, hoc eſt, quòd æterno circa terram meatu volui videatur.

Eleph, Vrbs in tribu Beniamin ioſ. 18.

Elephantîna, vrbs quæ diſtat à Thebis Ægyptiis viginti & octingentis ſtadiis.

Elephantíni, vel Elephantitæ populi Apuliæ.

Elephántis, Nili inſula, Plinio lib. 5, infra nouiſſimũ cataracten, nauigationis Ægyptiæ finis. Ibi Æthiopicæ conueniunt naues: nanque eas plicatiles humeris tranſferunt, quoties ad cataractas ventum eſt.

Elephántis,poetriæ nomen,quæ libellos ſcripſit, quibus varia genera concubitus, varioſque coeundi modos complexa eſt.Martialis,

Nec molles Elephantidis libelli.

Eleus,Bacchi cognomen,dictus quaſi pius pater, quòd libertatem hominibus præſtet. Græci enim ἔλεον miſericordiam vocant. Ouidius, Nyctileuſque Eleuſque parens,&c.

E'leus,Eleuntis,Thraciæ vrbs.Thucydides lib.8. Herod. lib.7. Ab ea Eleuntii dicti, Thucydidi ibidem.Nam cæteras Eleuntii concremarant.

E'leus,fluuius,qui Mediæ magnam partẽ irrigat.

Eleûſa,inſula ex oppoſito Cypri.

Eleuſîna,vrbs ab Ogyge cõdita.Oroſ.lib.1.cap.7.

Eleûſis & Eleuſin, ciuitas Atticæ vicina, nõ longè ab Athenis,in qua regnauit Eleuſius,qui Cererem filiam quærentem liberaliſſimè hoſpitio ſuſcepit. Ob cuius memoriam,Eleuſini Cereri ſolennia ſacra inſtituerunt, quæ Theſmophoria dicebantur.Ouid.7.Metamorph.

Cercyonis letum vidit Cerealis Eleuſis.

Quin & Ceres ipſa ab huius oppidi nomine Eleuſina cognominatur.Virg.1.Georg.

Tardáque Eleuſinæ matris voluentia plauſtra.

Eleúſius,nomen viri,quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo Eleuſis, ciuitas nominata eſt.

Eleuthêra,ciuitas Cretæ,ab Eleuthere vno Curetum,Aorus aliàs dicta.Steph.

Eleuthêra Cilicia,id eſt libera Cilicia, cuius partes diuerſis in locis recenſentur: Gentile, Eleuthero cilices.Steph.

Eleutheraclíni, ciuitas Cretæ, poſtea Apollonia dicta.Stephanus.

Eleuthéræ, vrbs Bœotiæ ab Eleuthere Apollinis filio:& alia Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, quæ etiam Saorus vocabatur,à Saora nympha. Eſt & alia iuxta Iſtrum fluuium in Ponto, ſic dicta,quòd Iaſon Æetam fugiens,timore illic liberatus ſit. Eſt etiã Lyciæ vrbs,à nympha quadam.Stephanus.

Eleuthéris,vrbs Bœotiæ Oropi,prope Cothum & Encleum.Steph.

Eleutheriſcus,vrbs Macedoniæ.Steph.

Eleuthérium,oppidulum Myſiæ.Steph.

Eleuthérius, Conſul, cum Euagrio, aliàs Eucharτο,anno ab vrbe 1134.

Eleuthérius exarchus,Italiæ regem ſe dixit,quem militiæ duces apud oppidum Luceolum interfecerunt:caput tyranni Conſtantinopolim miſerunt.Blond.lib.9.deca.1.

Eleuthérius, D. Dionyſii Areopagitæ & vitæ & mortis ſocius.

Eleuthéria feſta, pluraliter, quaſi liberatoria, id eſt libertatis ſolennia. Plautus in Perſa, Baſilice agito Eleutheria.

Eleuthérna, vrbs Cretæ, ab vno Curetum dicta. Steph.Vide ELEVTHERAE & SATRA.

Eleuthéros,flumen.Plin.lib.9.

Eleuthérus,xii.Romanorum epiſcopus. Euſeb. lib.5.cap.1.

Eleúti, populi Apuliæ, gens quam Parthenius Elephantidem vocat.

Elgos,oppidum Lydiæ.Steph.

Elia,Filius Ieroboam.1 paral.8 1.eſd 10.

Eliab,Filius Phallu filii Ruben,num.26. Primogenitus filiorum Iſai patris Dauid, 1.reg.17. 1. paral.2.Filius etiam Helon, princeps tribus ſuæ Zabulon,num.1.

Eliacim,Filius Helciæ,iſaiæ 22.4.reg.18.præpoſitus domus regis Ezechiæ. Filius item Ioſiæ regis,à Pharaone Nechao Ioacim appellatus, 4. reg.23.Pater Iona,luc.3.

Eliada, Pater Razon,3.reg.11. Filius Dauid,2.reg. 5.1.paral.3.

Eliam,Filius Achitophel.2.reg.23.

Elias, Propheta ſanctiſſimus & celebratiſſimus. 3.reg.17.

Eliaſaph,Filius Duel, princeps tribus ſuæ Gad. num.1.

Eliaſib,Filius Elioenai filii Naariæ.1. paral.3,24. 2.eſd.10.

Eliatha,Nomen viri.1.paral.25.

Elibýrge,vrbs Tarteſſi.Steph.

Elica,Nomen viri.2.reg.23.

Elice,ſtella maris, vel ſydus iuxta polum Arcticum.Vide HELICE.

Elicius, Iouis cognomentum, qui in Auentino colebatur,ab eliciendis, hoc eſt, euocandis fulminibus impoſitum.Ouid.3.Faſt.

Eliciunt cælo te Iuppiter,vnde minores
Nunc quoque te celebrãt,Eliciúmq; vocant.

Elidad,Filius Chaſelon, princeps tribus Beniamin.num.34.

Eliel,Filius Thohu,1.paral.6, & 8. Mahumites,1. paral.11.2.paral.31.

Elidicus,xv i.Athenienſium princeps, anno ab vrbe 22.

Eliezer,Filius procuratoris domus Abraham.geneſ.15.

Eliezer,Filius Moſis.exod.18.1 paral.23.

Eliezer,Filius Bechor filii Beniamin filii Iacob. 1.paral.7.

Eliezer,Filius Iorim.luc.3.

Elihoreph, Filius Siſa princeps exercitus Salomonis.3.reg.4.

Elim,ciuitas Moabitarum non procul à limite: ad quam peruenerunt filii Iſrael profecti de Mara,exod.16. num.33. Eſt & nomen putei, iſa. 15:aut nomen ciuitatis,& debet legi Beer-elim.

Elimelech, Nomen Beth-lehemitæ cuiuſdã, maritus Noemi.ruth 1.

Elimia,vrbs Macedoniæ,ab Elymo heroe,vel Heleno,vel ab Elyma Tuſcorum rege.Steph.

Elioenai,Filij Naariæ filii Semeiæ filii Secheniæ, 1.paral.3,& 4. Filius item Bechor, filii Beniamin,filii Iacob,1.paral.7,& 8.

Eliónora,Angliæ regis filia, Alphonſi, cognomine Boni,Hiſpaniæ regis vxor,anno ſalutis 850.

Eliphal,Filius Vr.1.paral.11.

Eliphalet, Filius Dauid,2.reg.5.qui 1.par.3, & 14. dicitur Eliphelet. Eſt & filius Eſec,1.paral.8.

Eliphalu,Nomen ſacerdotis.1.paral.15.

Eliphaz,Filius Eſau ex Ada vxore.gen.36.

Eliphelet,Filius Aaſbai,2.reg.23. Filius item Dauid,1.paral.3.qui 2.reg.5.dicitur Eliphalet.

Elis, oppidum in Occidentali tractu Peloponneſi,non procul ab Olympia: à qua & circunſecta regio Elis appellatur, Alphæo fluuio irrigata.Virg.3.Georg. Hinc Eleus,Iea,Ieum.Item Elias,Eliadis: vt, Equæ Eliades, quæ apud Elidem certamine curuli palmas merentur,vt annotauit Seruius in illud Virgilii 1.Georg.

-Eliadum palmas Epirus equarum.

Elis,Stephano,ciuitas apud Olympiã Ægyptiam, ab Eleo Tantali filio. Eſt & alia Arcadiæ,& tertia Hiſpaniæ. Ciuis Elideus, Elieus & Elêus. Poſſeſſiuum, Eliacus. Patronymicum Eliadæ. Homerus Epeos vocat.

Eliſa, Filius Iauan, geneſ.10. Ab hoc Æoles ſiue inſulæ Ionii maris,ezech.27.

Elîſa,Beli Phœnicum regis filia,Dido cognominata, quòd complura ſuprà animi muliebris fortitudinem geſſerit. Nam & fratris inſidias fugiens, Carthaginem condidit: cúmque à ſuis ciuibus cogeretur Iarbæ, nouæ vrbi bellum inferenti nubere, morte ſpontanea ſe à ſecundis nuptiis liberauit.Virg.4.Æneid. Vide DIDO.

Eliſabeth, Vxor Aaron,filia Aminadab, exod.6. Vxor item Zachariæ, mater Ioannis Baptiſtæ, luc.1. Fuit etiam Vngariæ regina, mulier ſanctiſſima inter diuos relata.

Eliſaphan,Filius Oziel filii Caath filii Leui,exod. 6.Filius item Pharnach,num.34.

Eliſama,Filius Ammiud, princeps tribus ſuæ Ephraim,num.1. 1.paral.7. Filius item Dauid,1. paral.3,&14: qui 2.reg.5. dicitur Eliſua. Pater Nathaniæ, 4.reg.25. Sic nominabatur filius Icania filii Sellum filii Siſamoi,1.paral.2.

Eliſeus, propheta, Eliæ diſcipulus, filii Saphat.3. reg.19,& 4. reg.5. luc.4.

Eliſua,Filius Dauid,2.reg.5: qui Eliſama, 1.paral. 3.dicitur.

Eliſur,Filius Sedeur,princeps tribus Ruben. numeri 1.

Eliu,Filius Ieroham patris Elcana,1.reg.1.Nomen principis militiæ,1.paral. 12,& 26,& 27.

Eliud,Filius Achim filii Sadoch.matth.1.

Ellel, pater Abdon iudicis Iſrael.iudic.12.

Elli,Vide ELLOPIA & SELLI.

Ellópia,regio Euboææ,& ipſa inſula ab Ellope Iouis filio. Sic etiam dicebatur regio iuxta Dodonam,cuius incolæ Elli & Selli. Eſt etiam vrbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpias. Stephanus.

Ellopium,vrbs Ætoliæ.Steph.

Ellus,v.Conſul & ſolus,anno ab vrbe 1231.

Elmantica, vrbs Iberiæ, intra Iberum fluuium. Stephanus. Vide an ſit Salmantica Ptolemæo dicta.

Elmelech,ciuitas in tribu Aſer.ioſ.19.

Elmodad,Filius Iectan.gen.10.

Elnaem,pater Ioſaia & Ieribai.1.paral.11.

Elnathan,Filius Achobor, ierem.26.Pater Noeſta matris Ioachin filii Ioacim.4.reg.24.

Elon,Filius Zabulon, geneſ.46. Iudex Iſraelitici populi,iudic.12.Nomẽ ciuitatis in tribu Nephthali,ioſ.19. 3.reg.4. Tale fuit nomen patri Baſemath & Ada vxorum Eſau,gen.26,& 36.

Elone,vrbs Perrebiæ,quæ & Limone dicitur. Stephanus.

Elops,Centauri proprium.

Elôrus, fluuius Siciliæ, qui adiacentibus campis ſuperfuſus,Nili more eos fœcũdat:& non procul à Pachyno promõtorio in mare euoluitur. In eo fluuio piſces manſueti cibum è manu capiunt. Plin.lib.31.

Elôrus,vrbs Siciliæ,ab Eloro fluuio. Alia eſt Macedoniæ. Thucydides etiam Elorinæ viæ meminit.Stephanus.

Elpênor,vnus ex comitibus Vlyſſis, qui à Circe cum aliis ſociis in porcum conuerſus fuit: & deinde priſtinæ formæ reſtitutus, delapſus de ſcalis ceruicem fregit.Homerus 10.Odyſſ.

Elpes,Boëtii vxor.

Elphaal,Filius Mehuſim.1.paral.8.

Elpia,vrbs in Dauniis,à Rhodiis condita. Steph.

Elthece,ciuitas in tribu Dan,ioſ.19:quæ ioſue 21. Eltheco dicitur.

Eltheco,Vide ELTHECE.

Elthecon,ciuitas in tribu Iuda.ioſ.15.

El-tholad,ciuitas in tribu Iuda, ioſue 15. in tribu Simeon,ioſ.19.

Eluîna, dicta eſt Ceres ab Eluio oppido, vel ab Eluide fluuio,in quo colebatur.

Elul,Nomen ſextæ lunationis, partim Auguſto, partim Septembri reſpondentis.1.mach.14.

Elúri,populi Scythici.Steph.

Elûſa, vrbs nunc quidem Palæſthinæ tertiæ,olim verò Arabiæ.Steph.

Eluzai,Nomen viri.1.paral.12.

Elymæ, regio Aſſyriorum iuxta Perſiam, prope Suſidem. Steph.

Elymaida,ciuitas in Perſide.1.mach.6.

Elymais, Plinio cap.35.lib.6.regio Perſidi vicina.
Elymas, Nomen magi.act.13.
Elymnium, inſula Euboeæ, cum ciuitate. Steph.
Elymus, heros, Elimiæ ciuitati Macedoniæ nomen dediſſe putatur. Steph.
Elyrus, vrbs Cretæ. Steph.
Elyſium, locus vbi piorum animæ habitant. ἀπὸ τοῦ λύσις, à ſolutione. Nam animæ poſt ſolutionē vinculi corporei deueniunt ad Elyſios campos. Hunc locum alii inferorum felicitatibus plenum, alii fortunatas inſulas, alii circa lunarem circulum dicunt. vbi iam aër purior eſt.
Elyſii campi in Bœotia, in Campo Thebano. Lycophron. Plutarchus celebrat in inſulis Britannicis ad oceanum, cui aſtipulatur Homerus. in Arcadia etiã & in Hiſpania. Vide ATLANTICAE INSVLAE.
Elzabad, Nomen principis. 1.paral.12. 26.

E M

Emalchuel, Nomen viri. 1.mach.11.
Eman, Filius Zaræ filii Iuda. 1. paral. 2.
Emánuel, Conſtãtinopolitanus imperator, anno ſalutis 1142. Blond.lib.5.decad.2.
Emánuel, Chryſoloras Byzantius, Græcas literas in Italiam reduxit, anno ſalutis 1398. Platina.
Emath, ciuitas quæ nũc Antiochia nominatur. & duæ ſunt (vt inquit Hieronymꝰ) magna ſcilicet & minor. Magna, Antiochia: minor, appellatur Epiphania. Vnde etiam nunc pergentibus in Meſopotamiam prima manſio Emas, corrupto quidem vocabulo, ſed priſtini nominis veſtigia retinente.
Emath, nehem.12. Heb. Meah. Nomen turris.
Emáthia, nobilis Europæ regio, Thraciæ finitima, poſtea Macedonia appellata: ita dicta (vt quidam exiſtimant) ab Emathione rege, fratre Memnonis, Tithoni & Auroræ filii. Plin.lib.4. cap.10. Poetæ Emathiam aliquando vſurpant pro Theſſalia, ſuo quodam iure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virgil.1. Georgicorum.
Embatum, locus Erythrææ, id eſt maris rubri. Stephanus.
Emer, Nomen loci. 1.eſd.2.
Emericus, Vngariæ rex, anno ſalutis 1193.
Emérita Auguſta, vrbs Hiſpaniæ Luſitaniæ, Straboni. Eſt hæc vrbs cocco celebris, quod eſt rubrũ granũ, cuius ſucco vellera tingũtur, Tyrio ſplendori neutiquã cedentia. Plin.lib.9.cap.41.
Emiſa, vrbs Phœniciæ Libanuſiæ: Gentile, Emiſæus, vel Emiſenus. Steph.
Emmaus, Ptolemæo, Iudææ vrbs, eidem alio nomine Nicopolis, vbi cognitus CHRISTVS in fractione panis. luc.24.
Emmer, Pater Phaſhur ſacerdotis. iere.20. 1.eſd.2. Pater item Moſollamith. 1. paral.9, & 24.

Emodus, mons qui circa finem Indiæ in duos ramos diuiditur. Alteri Ortorocoras nomẽ eſt, alteri Semantinus.
Empánda, Veterum dea erat, quæ rebus patentibus præeſſet.
Empédocles, philoſophus & poeta Agrigentinus, qui de rerum natura verſibus ſcripſit, vt apud Romanos Lucretius. Hic (vt author eſt Hieronymus) omne quod viuit & mouetur, non putauit edendum, ſicut & Pythagoras: & ex lite amicitiáque inter ſe diſſentientibus, cuncta conſtare dixit. Mentẽ non in capite, nec in pectore, ſed in ſanguine diſſeminatam eſſe: ac illis partibus homines magis ſentire, quibus plus mentis ineſt. Ferunt hunc, cùm lacum Ætnæ montis inueſtigare cõtenderet, decidiſſe in foueam igneam, & incendio conſumptum. Vel, vt alii, noctu à ſociis clàm diſcendentem, in ardentem caminũ montis Ætnæ ſe demiſiſſe, vt deus immortalis haberetur: ſed ferreas eius crepidas, ex camino per flammam reiectas, rem patefeciſſe.
Empóriæ, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis. Ptol.
Empórium, vrbs Celtica, à Maſſilienſibus condita: altera eſt Macedoniæ: tertia, Siciliæ: quarta, Campaniæ. Steph.
Empórium, oppidũ quod aliàs Tanais, iuxta Tanais fluuii oſtia in Mæotin. Steph.
Empũſa, genus laruæ & terriculamenti, dicatum Hecatæ, vno pede incedens, vnde & nomen. Euſtathius.

E N

Enac, Gigantes, nume.13: quos expulerunt Chananæi. deut.2.
En-agallim, Nomen vici in principio maris mortui. ezech.47.
Enaim, Villa in tribu Iuda, ioſ.15: Hodiéque villa eſt Bethemin circa Therebinthum. Hieronymus in locis Hebraicis. Heb. Enam.
Enalus, à Delphino ſeruatus. Vide hiſtoriã apud Plutarchum circa finem libelli, Vtra animalia plus ſapiant.
Enan, Nomen villæ ſiue viculi, nume.34. ezech. 48: Pater item Ahira principis tribus Nephthali. nume.1.
Encéladus, Titanis & Terræ filius, Gigantum omnium, qui aduerſus Iouem coniurarunt, longè maximus, quem Iupiter fulmine ictum Ætnæ monti ſuppoſuit. Virgil.3. Æneid.

Fama eſt, Enceladi ſemuſtum fulmine corpus
Vrgeri mole hac, ingẽtémque inſuper Ætnam
Impoſitam.

Enchéleæ, oppidũ Illyridis, iuxta quod Cadmus, & Harmonia eius vxor in ſerpentes verſi dicũtur. Lucan.lib.3.
En-dor, Vrbs tribus Manaſſe in Iezrael iuxta Naim vrbem ſita. ioſ.17. 1.reg.28. pſal.82.

Endýmion, paſtor quidam, Æthlii filius, quem Iupiter in cælum aſſumptum, cùm Iunonẽ amaret, atque etiam cum nube pro Iunone cõcumberet, iratus rurſum deiecit, & perpetuo ſomno damnauit. Huius poſtea amore Luna quoque capta, eum in Latmi, Cariæ montis, ſpecu occultauit, atque ibidem cum eo conuerſata eſt. Vide prouerbium, Endymionis ſomnum dormire. Hic primus lunæ curſum inuenit. Apollonius lib. 4. Argonaut. Plin. lib. 2. cap. 9.

Enêcus, comes Bigorræ, à quo Nauarræ regnum initium ſumpſit. hic è montibus Pyreneis in vicinam Nauarræ planitiem cũ exercitu deſcẽdens, omnem eam regionem à Saracenis liberauit, pro quibus meritis, rex in eo loco primus appellatus eſt circa annum ſalutis 961. Volaterr. Ritius.

Enéti, habitabant olim iuxta Paphlagoniam, inde Homerus ſylueſtres mulos educi ſcribit. Dicuntur & equæ Enetides.

Enêtus, etiam poſſeſſiuum eſt, & ciuitas, Myrmecis dialectici patria. Steph.

Engáddi, Hierony. vicus prægrandis Iudæorum, iuxta mare mortuum. Vnde opobalſamum venit, quas vineas Engaddi Salomon in Canticis nominat. Idem alibi, Engaddum ager eſt terræ Iudææ, non tam vineis quàm balſamis florens.

Ἐγγάδα, vicus magnus, prope Sodoma Arabiæ, in fœminino aut neutro genere: Gentile, Engadenus. Steph.

En-gannim, Locus trib⁹ Iudæ, ioſue 15. Hieronymo in locis Heb. vicus iuxta Bethel. Alia ciuitas ſacerdotum in tribu Iſſachar, ioſue 19.

Engélanes, populi Illyriæ, iidem qui Encheleæ, Stephano.

Engónaſis, ſignũ in cælo, quod Latinè Ingeniculus vocatur: & eſt Hercules, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur.

Ἔngyum, vrbs Siciliæ. Steph.

En-hadda, Ciuitas in tribu Iſſachar. ioſue 19.

En-haſor, Ciuitas tribus Nephthali. ioſ. 19.

Eninóchidas, ſiue Eniochida, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 142.

Eníochi, vel Heniochi (ſed melius aſpiratur ſecũdum Græcos) Ptolemæo cap. 9. lib. 5. populi Sarmatiæ iuxta Pontum non lõgè ab Achæis. Plin. cap. 5. lib. 6. Strabo verò lib. 11, Tradunt Laconas habitaſſe Heniochiam, quorum duces Rhecas & Amphiſtratus fuerunt, Caſtoris & Pollucis aurigæ, vnde ἡνίοχοι (vt par eſt) ex iis quidẽ ſunt nominati. Ex lembis itaque claſſem comparantes, & interdum ad naues onerarias, interdum ad regionem vel vrbem aliquam nauigantes, mari dominabantur. Boſphorani eos nõnunquam in ſtationibus accipiunt, & commeatus & vendendæ prædæ copiam ſuppeditant. Hi quum domum repetunt, & vltrà nauigare nõ poſſunt, lembos humeris impoſitos in ſyluas referunt, in quibus habitantes tenue ſolum arant. Rurſum quum nauigandi tempus adeſt, eos in mare deferunt.

Enîopeus, Hectoris auriga, à Diomede lancea confixus. Homer. 8. Iliad.

Enípeus, fluuius Theſſaliæ, campos Pharſalicos irrigans, iuxta quem Cæſar vicit Pompeium. Lentus primò, ſed Appidano mixtus, velociſſimus eſt. Lucan.

Enípeus, fluuius in Elide, in Alpheum illabens, qui recentiore nomine Barnichius dicitur. Strabo lib. 8.

Eníſpe, vrbs Arcadiæ, quæ nõ amplius extat. Quidam Cletoriæ, alii Phocidi eam adnumerant. Stephanus.

Enna, Ciuitas inſignis in ipſo Siciliæ vmbilico, anguſtiſſimo Cereris templo olim nobilitata, nemoréque ſacro, ex quo Proſerpinam raptam fuiſſe incolæ aſſerũt. Hinc Proſerpina ipſa Ennæa cognominatur: & Ceres Ennæa vel Ennenſis. Cic. 7. actione in Verrem. Vide ENNA.

Enneacrúnos, fons apud Athenas à Piſiſtrato cõditus, à numero ſalientium dictus, quos Græci κρουνὸς appellant: hoc eſt, fiſtulas, aquæductuſque: noſtri verò ſalientes.

Ἐννέα ὁδοὶ, id eſt, Nouẽ viæ ciuitas Macedoniæ, eadem quæ Amphipolis. Steph.

Ennius, Poeta antiquiſſimus, Rudiis Calabriæ oppido natus, Q. Valerio & C. Manilio Coſſ. à Catone Quæſtore in vrbem adductus, in Auentino habitauit, ancillæ vnius miniſterio contentus. Scripſit Annalium libros, Satyras, Comœdias, & Tragœdias, ex quibus ad nos nihil peruenit, exceptis aliquot verſibus, à ſcriptoribus paſſim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque viciſſim ab eo eſt adamatus, vt alter ab altero ne ſepultura quidem diuelli voluerit. Perit morbo articulari, quem immodico vini vſu contraxerat. Vnde & Horatius lib. 2. Epiſtol. obiter eum tangit, tanquam vino plus ſatis deditum,

Ennius ipſe pater nunquã, niſi potus, ad arma
Proſiluit dicenda.

Ennius, grãmaticus, duos libros de literis ac ſyllabis & metris conſcripſit. Tranquil.

Ennon, Nomen viri. Iere. 7.

Ennoſigæus, Neptuni cognomẽ, ab eo quòd terram concutiat, impoſitum.

Enoch, Filius Cain. Geneſ. 4. prima item mundi ciuitas ab ipſo Cain ædificata, & nomine filii appellata. Fuit & alius vir iuſtiſſimus, qui cũ deo ſublatus euanuit.

Enódia, Hecate, quòd in via inuenta ſit ab Ina-

cho.Stephanus.

Enon,Terminus Damaſci,ezech.47. Eſt & Enon iuxta Salim oppidum haud longè à Iordane, vbi baptizabat Iohannes.iohan.3.

E'nona, Ptolemæo,vrbs Dalmatiæ.

E'nope,vrbs Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco, iuxta Pylum,ſub ditione Agamemnonis. Homerus lib.9.Iliad.

Enos,Filius Seth.geneſ 4.luc.3.

En-ſemes,Nomen loci ioſue 18.

Entêſa,vrbs Siciliæ,quam Campani genere habitabant,ſoci Carthaginenſibus.Steph.

E'ntius,Friderici imperatoris filius,Sardiniæ rex, cui pater Italiæ & Longobardiæ adminiſtrationem commiſit.Blond lib.7.deca.2.

Entríbæ,populi Thraciæ.Steph.

Enyálius, Bellonæ filius, quaſi ἐνυοῖ γ'ός. & pro bello capitur.

Enyó,ſoror Martis, quam Latini Bellonam vocant:quáquam à poetis non rarò pro ipſo bello ſiue prælio accipiatur.

E O

Eordáæ,duæ regiones Mygdoniæ:item aliæ duæ, vna Iberiæ,altera Thraciæ, ab Eordo quodam Gentilia,Eordæus,Eordus,Eordiſto.Steph.

Eórdi,populi Theſſaliæ.Stephanus in Amyro.

Eos,à Græcis dicitur,quam nos Aurorã vocamus.

E P

Epácria,vrbs Atticæ, quam cum aliis duodecim ſic digeſſit Cecrops.Stephanus.

Epæa,ciuitas Græciæ:Epæi,ciues,contra quos Neſtor bella geſſit.

Epænetus,amicus Pauli.rom.16.

Epágris, inſula vna ex Cycladibus,ab Ariſtotele, propter aquarum abundantiam Hydruſſa appellata.

Epaminóndas,Thebanus,honeſto genere natus, muſicã & philoſophiam doctus,modeſtus,prudens,grauis,peritus belli, fortis manu,animo maximo,adeò veritatis diligens,vt ne ioco quidem mentiretur.Hic cùm apud Leuctra Lacedæmonios plaga peſtifera adeò afflixiſſet,vt ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amiſſum vltrà reparare nequiuerint, dicere ſolebat, orbum ſe, non tamen ſine liberis mori,& ex ſe natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic poſt ingentia facinora edita,extremo tempore apud Mãtineam, cùm acie inſtructa, & ducis optimi & militis fortiſſimi officio fungitur, ſparo percuſſus,relatúſque in caſtra ſemianimis, requiſiuit à circũſtantibus,ſaluúſne eſſet clypeus:cùm ſaluum eſſe flentes ſui reſpõdiſſent, allatum, veluti ſocium laborum gloriaéque oſculatus eſt.Iterum quæſiuit,eſſéntne fuſi hoſtes: cùm id quoque, vt cupiebat,audiuiſſet,euelli tum denique ſpiculũ iuſſit ita multo ſanguine profuſo,in lætitia & victoria mortuus eſt. Cuius morte Thebanorũ vires hebetatæ ſunt,vt non tam illũ amiſiſſe,quàm cum illo interiiſſe omnes viderentur.Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt, poſt interitum eiuſdem in ſeruitutem priſtinam reuoluti ſunt : vt manifeſtum ſit gloriam Thebanam cũillo & natam, & extinctam fuiſſe. Trogus lib.6.

E'paphus,Iouis filius & Iûs, qui Mẽphim in Ægypto condidit.Ouid.1.Metamorph.

Epaphras,Viri fidelis nomen. coloſ.4.

Epaphrodítus,à libellis Neroni imperatori à Domitiano imperatore capitis damnatus, quòd Neronem in conſciſcenda ſibi nece ſua manu adiuuiſſet.

Epáritæ,populi Arcadiæ.Steph.

Epêus, Endymionis filius, & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit,qui & Aries dicitur. Plin lib. 7.cap.56. quæ res locum fecit fabulæ,Epeum fabricatorẽ fuiſſe equi ligneiqui Troia prodita eſt. Virgilius lib.2.Æneid.

-Et ipſe doli fabricator Epeus.

Epéi,populi in occidentali ora Peloponneſi, alio nomine Elii dicti. Plin.lib.4.cap.5. Cuius ſententiæ eſiam Stephanus ſubſcribit. Homerus tamen in Catalogo nauium, Epeorum vrbem diuerſam facit ab Elide, quam videtur Epeorum iuri ſubiicere. Vide Strabonem lib.8.

Epha,Filius Madian filii Abrahæ,geneſ.25. Ab eo Arabia Fœlix, Deſerta ſiue Petrea, dicta eſt Epha,iſa.60.Fuit & nomen concubinæ Caleb, 1.paral.2.Filius Iahaddai,1.paral.2.

Epher,Filius Madian filii Abrahæ,geneſ.25. 1.paral.1.Filius Ezra,1.paral.4,& 5.

Epheſtíades, inſulæ, quæ & Latinis Vulcaniæ & Æoliæ,quòd Æolus Iliacis temporibus illic regnauerit.

E'pheſus,vrbs Ioniæ,emporium totius citerioris Aſiæ celeberrimum, Amazonum opus, Dianæ templo in primis nobilitatum. Hæc ciuitas loco cauo olim habitata, diluuium paſſa eſt, quo cùm plurimi extincti eſſent, Lyſimachus ciuitatem in eum locum,vbi nunc eſt,tranſtulit,& ab vxoris nomine Arſinoen vocauit:Eo mortuo,priſtinum nomen receptum eſt.

E'pheſus,inſula Nili, vt etiã Chius & Leſbus, & cætera.Stephanus.

Ephiáltes,Neptuni filius, gigas incrèdibili corporis robore, qui cùm ſingulis menſibus nouem digitos creſceret,in tantam altitudinem euaſit,vt ſtatura ſua fretus,vnà cum fratre Otoſuperis bellum inferret:quapropter à Ioue fulmine ictus,ad inferos eſt detruſus.

Ephod,pater Hamiel.num.34.

E'phorus,hiſtoricus Cumanus.Calepinus.

Ephra,ciuitas Gedeonis.iudic.6,& 8.1.reg.13.

Ephraim,Filius ſecundus Ioſeph,gen.41.1.par.6. Ab hoc tribus Ephraim nomenclaturam habet, quæ à Iordane flumine vſque ad Gazer longitudinem habuit: latitudinem verò,quæcunque à Bethel vſque ad campum maximum terminatur.ioſeph.lib.5.cap.3.iud.antiq.

Ephraim,mons qui inter Ierichontem & Ieroſolyma extenditur,& ab hoc fine aſcendit contra ſeptentriones per tractum maris vſque Gazeram vrbem,quem poſſederunt filii Ioſeph, ioſ. 13,& 17.Dictæ ſunt quoque decẽ tribus Iſrael, ſiue regnũ Iſrael,Ephraim: vt iſa.7, & 9.oſee 5. legis:& pſal.59,Ephraim fortitudo capitis mei. Et pſalm.78, Tribum Ephraim non elegit. Similiter pſalm.108.

Ephratha,Vxor Caleb filii Heſron, 1.paral.2. Ab hac Ephratha vrbs nomenclaturam accepit, quæ eſt in tribu Iudæ,gen.35.Aliàs Beth-lehem dicta, geneſ.48. 1.paral.2,& 4. Videtur eadem eſſe quæ Caleb Ephratha appellatur, 1.paral.2: vbi mortuus eſt Heſron. Hieronymus in traditionibus Hebraicis.

Ephree,rex Ægypti,ierem.44.Heb.Hephree.

Ephrem,ciuitas.pſal.77.iohan.11. Heb.Ephraim.

Ephron,Filius Seor,gen.23: à quo ciuitas in tribu Iuda,2.paral.13.1.mach.5.

E'phyra,phyræ,vrbs Peloponeſi, in ipſo ſita Iſthmo,quæ alio nomine Corinth⁹ dicta eſt.Ephyræ autem nomen accepiſſe volunt, ab Ephyra Nympha,Oceani & Tethyos filia: cuius meminit Virgilius lib.4.Georg. Hinc Ephyræus, hoc eſt,Corinthius. Virgil.2.Georg.Ephyræius per quinque ſyllabas extulit,

Illuſas auro veſtes,Ephyræiaque æra. Sunt autem multæ Ephyræ in Theſſalia, Epiro, Arcadia,Campania,Theſprotis,Ætolis (à quibus Ephyrii populi vocantur.) Item alia, Crannus alioqui dicta,alia in Œnoe,& inſula non procul à Melo. Vide Stephanum. Homerus Cranonios Ephyros vocat, Phlegyas, Gortynæos. Stephanus.

E'phyris,vrbs Laconiæ Herodoto.

E'piæ,numero plurali tantùm,oppidum Achaiæ: inde Epii,populi, quibuſcum bellũ geſſit Neſtor adhuc iuuenis,poſtea Helii dicti ſunt: malim Elei.

Epicephéſia,vicus in tribu Œneide.Steph.

Epicharmus,Tityri (vt Suidas ſcribit) vel Chrimari filius, Siculus poeta comicus & philoſophus,cui nonnulli inuentũ Comœdiæ tribuunt. Pythagoræ auditor,ſcripſit de natura rerum & medicina commentarios. Epicharmi ſententiam de morte refert Cicero lib.1.Tuſcul.quæſt.

E'pici,Italiæ populi.Steph.

Epicnemídii,pars Locrorum.Vide OZOLAE.

Epictêtus, philoſophus Stoicus, ex Hierapoli Phrygiæ vrbe,Romæ Epaphrodito cuidã Neronis familiari ſeruiuit, atque ad Marci vſque Antonini tempora peruenit.Domitiano autem imperante eius dominatu offenſus, Roma Hierapolim migrauit, ratus verum eſſe, quod eſt tragicum,patriam eſſe cuiuſque,vbi quis rectè ageret.Tanta verò apud omnes homines eius vitæ admiratio extitit,vt Lucianus Cyrus Epicteti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus, ob eius authoritatem væniſſe tradat. Hic Enchiridion ſcripſit,opus vtile,& Græcé.

Epicûrus,eius ſectæ author, quæ ab eo Epicurea dicta eſt.Summum bonum in voluptate ponebat,nõ tamen in voluptate corporis, quemadmodum Ariſtippus,ſed in voluptate animi, hoc eſt,in abſentia omnium dolorum. Dialecticam damnabat, quòd Philoſophiam ſimplicibus verbis affirmaret poſſe comprehendi. Deorum prouidentiam è rebus humanis tollebat. Hinc Lucretius tantùm tribuit, vt non dubitet affirmare, Epicurum reliquorum omnium philoſophorũ lumen obſcuraſſe, quemadmodum Sol ſuo ſplendore aliorum cæleſtium corporum claritatem obtenebrat. Traditur fuiſſe continentiſſimæ vitæ:nomen tamen illud voluptatis,in qua ſummum bonum ponebat,effecit,vt ab eo homines voluptarii Epicurei dicantur.

Epidámnus, ſiue Epidámnum, oppidum in ea parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit,tritiſſimo è Græcia in Italiam traiectu nulli non cognitum.Epidamnum dictum ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eò coloniã deducẽtes (inquit Plinius lib.4. cap.27.) Dyrrhachium dicere maluerunt,propter inauſpicatum nomen Epidamni, tanquam à damno dicatur Epidamnum. Ad quod alluſit Plautus in Menæhmis, cùm ait, Ne mihi damnum in Epidamno duas. tanquam nomen inditum ſit Epidamno,quòd illuc nemo ſine damno diuertat. Vide DYRRHACHIVM.

Epidáphne, vrbs in Seleucide Syriæ, quæ & Antiochia.

Epidaûrus,ciuitas Peloponeſi, Æſculapii templo celeberrima. Vnde etiam Romani, cùm graui peſtilentia laborarent,conſultóque oraculo iuberentur Æſculapium Romam aduehere, triremem cum legatis ea de cauſa Epidaurum miſerunt. Verùm cùm Epidaurii deum opiferum à ſe inuiti dimitteret,ferunt illis cunctantibus,ingentem anguem ad Romanorum triremem adnauiſſe,ſeſéque in puppi in gyrum complicuiſſe:quem illi Æſculapium arbitrati, magna cum veneratione Romam aduexerunt.

Hoc etiam nomine dicta fuit vrbs Dalmatiæ, ad Illyricum mare ſita. Lucan. lib. 2,

Illyris Ionias vergens Epidaurus in vndas.

Epígenes, philoſophus Byzantinus.

Epigoni, dicti ſunt authores ſecundi belli Thebani, quaſi fœtus illorum qui primùm confecerant bellum. Græcè enim ἔπιγονοι fœtus appellatur, & qui pòſt gignitur. Inde Euripides tragicus, tragœdiam hoc argumento compoſitam, Epigonos inſcripſit. Errát qui exiſtimant Epigonos apud Strabonem eſſe populos, à quibus fabulæ nomen inditum ſit: cùm Epigoni dicti ſint generali vocabulo omnes illi, qui ex diuerſis populis conflati, ſecundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Statii lectione conſtat bellum Thebanum, & nomina ducum, qui in eo loco occubuerũt: quorum filii, vt mortem parentum vlciſcerentur, communi concilio contra Thebanos iterum arma mouerunt. qui acceperũt reſponſum ab Apolline, eam ſe ciuitatem expugnaturos, ſi Alcmæonem Amphiarai filium imperatorem feciſſent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græcis collecto, contra Thebas duxit copias, acerriméque commiſſa pugna, potitus eſt victoria, & Thebæ captæ ac dirutæ ſunt. Epigoni etiam dicti ſunt ſucceſſores Macedonum veteranorum, qui ſub Alexandro Magno ex Aſiaticis fœminis ſobolem ſuſceperunt, quæ ſoboles (vt hiſtorici memorant) nomen habuit Epigoni, qui in caſtris nati, in armis educati, à paruula ætate periculis exercitati, laboribus durati, prorſus inuicti fuerunt.

Epiícídæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucádii, vrbs poſt Acarnaniam. Steph.

Epímachus, ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus eſt, anno ſaluti 251.

Epiménides, Poeta Epicus, patria Cretenſis, Apuleio lib 2. Floridor. qui à patre Agiaſarcho in agrum ad cuſtodiendum pecus miſſus, in quodam antro obdormiuit annos L X X V. Vnde emanauit prouerbium, Epimenidis ſomnum dormire. Tandem à ſomno excitatus, cùm videret omnia mutata, domum reuerſus, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro deo eſt habitus. Idem Athenienſibus peſtilentia laborantibus dixit ciuitatem purgari, expiarique oportere. Itaque cùm rogatus eo veniſſet, iuſſit oues albas atque nigras apud Areopagum immolari. Reuertens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam renuit. Plato in primo & tertio de legibus. Suidas de ipſius ſomno mentionem facit, indéque manaſſe prouerbium.

Epiméthеus, Iapeti filius, frater Promethei, qui cùm ingenio plurimùm valeret, hominis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Iupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas Pithecuſas relegauit.

Epiphánia, vrbs Syriæ iuxta Raphaneas, in cõfinio Aradi, vbi natus eſt Euphrates Stoicus: altera, Ciliciæ: tertia, Bithyniæ: quarta, iuxta Tigrim. Steph.

Epípolæ, regiuncula prærupta, iuxta Syracuſas. Stephanus.

Epîrus, regio Græciæ finitima, ad Ortum Acheloo fluuio ab Achaia diſcreta: ad Occaſum Acroceraunijs mõtibus, quà mari Adriatico incumbunt: ad Septentrionem Macedoniæ parte terminata: ad Meridiem Ionio mari abluta. Hæc primùm Moloſſia dicta eſt, & à Chaone Heleni fratre, Chaonia: nunc verò Albania vocatur. Quondam vrbibus populiſque fuit frequẽtiſſima: ſed à Romanis ſubacta, cùm ſæpius deficeret, penè in ſolitudinem redacta eſt. Alit hæc regio equas præſtantiſſimas, quæ ab ea Epiroticæ appellantur. Virgil. 1. Georg.

Epirôta, aliquis ex Epiro, & Epiroticus.

Epiſtropus, Phocidis rex, vnus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Troiã. Rome. lib. Iliad. 2.

Epitálium, vrbs Tryphaliæ. Steph.

Epitaûrus, Vide EPIDAVRVS.

Epiteon, Nelei filius, vt eſt in Græcis commentariis Apollonii.

Epithérias, ciuitas in ſinu Arabico, aliàs Arſinoë dicta.

Epii, populi, qui Elidenſes poſtea dicti ſunt, Tortelio.

Epizephýrii, pars Locrorum. Steph.

Epope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Siſyphus illic Æginam à Ioue rapi viderit. Steph.

Epópeus, XVII. Sicyoniorum rex.

Eporédia, Salaſiorum vrbs, Ptol. hodie Hiaurea.

Epúia, vrbs quæ nunc Ambracia dicitur, prius Paralia. Steph.

Epulo, Virgil. 12. Æneidos,

Archetiũ Mneſthe⁹ Epulonẽ obtrũcat Achates.

Epy, Vide AEPY.

Epylus: Ouidius 4. Faſtorum,

Proprius eſt Titulis Epylus alba tuis.

E Q

Eques Tuſcus, Hetruriæ rex, anno ab vrbe 318.

Equéſtris, Ptolemæo, Sequanorum ciuitas in Gallia. Vulgò *Neufchaſtel.*

Equi, populi, Vide AEQVI.

Equícolus: Virgilius 9. Æneid.

Cõtinuò quercus & pulcher Equicolus armis.

Equítius, cognomen familiæ Romanæ, ab æquo deductum.

Equítius, cos. cũ Gratiano Aug. ãno ab vrbe 1127.

E R

Eranus & Eranna, Vide CYPARISSAEA & CYPARISSVS.

Eraphiótes, Bacchus dictus eſt, ab inducẽda contentione, quoniam vinum, iram atque certamẽ inducit. ἔρις enim contentio, φαίνειν oſtendere.

Eraſínus, fluuius ex Stymphalide Arcadiæ lacu profluens, qui deinde terra occultatus in agro Argiuo denuò erumpit, & in ſinum Argolicũ illabitur. Ouid. lib. 15. Metamorph.

Eraſínus, fluuius iuxta Buræ ruinas in ſinum Corinthium illabens. Item alius in Eubœa inſula, iuxta Erethream vrbem: Rurſus alius in Attica, iuxta Babronem. Strabo lib. 8.

Eraſiſtratus, medicus eximius, ex Ariſtotelis familia, cuius multis in locis meminit Plinius.

Eráſtus, miniſter Pauli. act. 19. rom. 16. 2. timot. 4.

Eratæ, vrbs Gorytanorum.

Eráte, tes, nympha Oceani & Tethyos filia.

Eráto, vna Muſarum.

Eratóſthenes Cyrenæus, Ariſtonis Chii & Callimachi poetæ diſcipul⁹, Plato minor à quibuſdam ob doctrinam vocitatus, præfuit bibliothecæ regiæ, coſmographus inſignis. Scripſit præter philoſophiam poëmata, hiſtorias, aſtronomica, de ſectis dialogos. Suidas. Hic vixit annis octoginta & vno.

Erbéſſus, vrbs Siciliæ. Steph.

E'rbita, Vide HERBITA.

Ercinia, Vide HERCYNIA.

E'rcius, Iupiter dicebatur ab arcẽdo, qui intra cõſeptum cuiuſque domus colebatur, quẽ etiam penetralem appellabant.

Erchuéni, populi. 1. eſdr. 4.

Erébidæ, pars Lotophagorum. Steph.

E'rebus, inferorum deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, vt refert Hyginus Fabul. Poetica cap. 1. Cicero tamen de Natura deorum, Noctem Erebi vxorem facit. Id quicquid eſt, Poetæ frequenter Erebum pro ipſa inferorum ſede collocant. Virgil. 4. Æneidos,

Pallentes vmbras Erebi, noctémq; profundã.

Ouidius lib. 5. Metamorph. Proſerpinam Erebi reginam appellat.

E'rebus, fluuius inferorum. Virgilius,

Erebi tranauimus amnes.

Erecthæus, rex Athenienſis: cuius filiæ virgines mortem pro patria contempſiſſe dicuntur. Cicero pro Seſtio.

Erechthia, vicus Atticæ in Ægeide tribu, ab Erechtheo qui Cererem hoſpitio ſuſcepit.

Erémbi, populi Arabiæ, qui & Ichthyophagi & Troglodítæ vocantur, præruptaſaxa & ſpecus montium inhabitant ſine opibus.

Eréme, inſula. Steph.

Ereſichthon, Theſſalus, qui Cererem ſpernens, & eius lucum ſuccidens, tam famelicus factus eſt, vt propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ouid. lib. 8. Metamorph.

E'reſus, vrbs in Leſbo, Theophraſti Ereſii patria, ab Ereſo Macaris filio dicta. Steph.

Erethiénſes ſiue Eretrienſes, populi Eubœæ capti: & abducti à Dario, in Anderica regione ſunt collocati, anno ab vrbe 258.

Erétria, Eubœæ inſulæ vrbs clariſſima. Pomponius Mela lib. 2. Homerus lib. 2. in catalogo nauium. Stephano, ab Eretrieo Phaëthontis filio dicta, quem ex Titanũ numero fuiſſe tradunt. Vocabatur etiam Melaneis, à Melaneo Eurytipatre. Eſt & Eretria Theſſaliæ, Steph.

Erétum, oppidulum Sabinorum, nõ procul à Tiberi in colle ſitum, quem etiam veteres Montem Eretum vocauerunt: hodie autem Italorum vulgus corrupto vocabulo Montem rotundum nominat. Virgil. lib. 7. Æneid.

Ereti manus omnis, oliuiferæque Mutuſcæ.

Eréuatis, vrbs Lyciæ, à Reuaſte & Eleuthera. Step.

Ereuthálion, vir quẽ Neſtor interemit, tum miraculo corporis, tum excellẽtia armorum præcipuus in bello Pyliorum & Arcadum.

Ergánica, Ptol. Hiſpaniæ vrbs, Erganicum hodie.

Ergáſylus, viri proprium, Tortelio.

Ergeténi, populi ſub Ergeto oppido. Silius,

Hadrianum Ergetumque ſimul.

Ergétium, vrbs Siciliæ. Steph.

Ergínus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeno vrbe extruſus interfecit, eo quòd tributa quotannis à Thebis exigeret, ipſámque vrbem incenſa regia euertit.

Erginus, Thraciæ fluui⁹. Plin. & Pomp. Mela li. 2.

Eribœa, dicta eſt ab Homero Iuno, quaſi buculæ moleſtia, quòd Io in bouem verſam multis affecerit moleſtiis.

Eribœa, Macedoniæ vrbs, Ptol. Vulgò Preſſa.

Ericátes, viri cuiuſdam Lycaonii nomen, à Meſſapo Æneæ comite interfecti. Virgil. 10. Æneid.

Ericea, vicus Athenis in tribu Ægeide. Steph.

Erichthéus, Rex Athenarum, quem Minerua è rure, vbi natus erat, ſuſcepit, educauit, & Athenienſi populo pro rege tradidit. Ab eo Athenæ Erichtheæ dictæ ſunt. Virgil. in Ciri,

Qualis Erichtheis olim portatur Athenis, &c.

Erichthónius, qui etiam Erichtheus dictus eſt, Athenienſium rex, ex ſemine Vulcani in terram profecto editus. Vnde & nomen habet, ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονὸς, id eſt, ex certamine atque humo. Nam cũm Vulcanus diis arma feciſſet, eique Iupiter optionem dediſſet præmii, quod vellet, poſtulandi, iuraſſétque per infernam paludem ſe nihil negaturum: tum ille Mineruæ nuptias poſtulauit: quas cùm Iupiter iuramẽto aſtrictus, ei negare nõ poſſet, Minerua tamen monuit, vt repugnaret, pudicitiámque defenderet. Tum in illa colluctatione Vulcanũ in terram profudiſſe aiunt ſemen, atque inde

editum eſſe puerum draconũ pedibus, nomine Erichthonium: qui cùm adoleuiſſet, vt pedum deformitatẽ tegeret, primus currus vſum adinuenit. Seruius in illud Virgilii lib. 3. Georg.

Primus Erichthoni⁹ currus, & quattuor auſus
Iungere equos, rapidiſque rotis inſiſtere victor.

Idem fuit argenti inuentor, ſecũdum Plinium. Alius fuit Dardani filius, ex Candauia coniuge, vt quibuſdam placet.

Erichtho, mulier Theſſala, Lucano li. 6. multitudine veneficiorum famoſa. Quo nomine etiam vſus eſt Ouidius in Epiſtola Sapphus, pro Furiæ cuiuſdam infernalis nomine.

E'ricis portus, Ptolem. Liguriæ oppidum: Plinio, Delphini portus.

Ericúſſa, vna inſularum Æolidum: Gentile, Liparæus ex Ericuſſa. Communiter enim omnes in hiſce inſulis Liparæi vocantur. Copioſus in ea naſcitur Erice frutex. Steph.

Éridanus, Italiæ fluuius, in Veſulo mõte naſcens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodie notiore nomine Padus appellatur. Eridanum autem dictum volunt ab Eridano Apollinis & Clymenes filio, qui à luce illius incendii, quo bonam terrarum partem exuſſit, Phaëthon cognominatus eſt. Hunc poetæ fabulantur, cùm paternum currum regendum ſuſcepiſſet, aurigandique imperitia orbem terrarum in diſcrimen adduceret, à Ioue fulmine ictum, in Padum fluuium decidiſſe, eique Eridano nomen feciſſe. Virgilius, quòd Italicorum omnium maximus ſit, Regem fluuiorum appellat.

Eridanus, cæleſte ſignum Arieti proximum. Cic. ex Arato.

Erígone, Icarii filia, Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem ruſtici temulenti occiderant, ſe ipſam ſuſpẽdit, deorúmque miſeratione in cælum tranſlata, Virginis nomen obtinuit. Virgilius 2. Georg.

Quà locus Erigonen inter, Chelaſque ſequentes
Panditur. Inde Erigoneius, adiectiuum: vt Canis Erigoneius, Ouidio lib. 5. Faſt.

Erigrýppus, vnus ex Centauris.

Erimantus, qui lites diſſeminando diuinat. ἔρις lis, μάντις diuinus. Iuuenalis,

Aut Dyſphilus, aut Erimantus.

E'rimũ, vrbs Œnotrorũ in mediterraneis. Steph.

Erínеum, vrbs in Doride à caprifico dicta. Strabo. Eſt & alia Italiæ, & alia Achaiæ.

Eríngius, Theofrido Reciſuindi filio pulſo, regnum Hiſpaniæ annis VII. occupauit, anno ab vrbe 1419.

Erínna, poëtria, ex Teno vrbe Laconica, Olympiade centeſima ſeptima.

Erinnys, vna furiarum infernalium, ita dicta ἀπὸ τῦ ἐρρειν τὴν νόον, hoc eſt, à corrumpenda mente. Virg. 2. Æneid.

-quò triſtis Erinnys,
Quò fremitus vocat.

Erioch, Rex Elicorum. Iudith 1.

Eriónia, regio circa Sardis, quæ & Aſia. Steph.

Eriphia, venefica fuit & faſcinatrix: quæ ſi quod animal aſpexiſſet, illi protinus aliquid mali accidebat. Eraſmus in Prouerbiis.

Eriphýle Thalaonis, vel, vt alii volunt, Iphios filia, & vxor Amphiarai, & ſoror Adraſti, quæ accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, vbi ſe moriturũ ſciebat, proficiſci cogeretur, Adraſto prodidit. Quam vxoris perfidiam ægrè ferẽs Amphiaraus, filio Alcmæoni in mandatis reliquit, vt accepto primo mortis ſuæ nuntio, matrem interficeret: quod & ille in patris vltionem adimpleuit. Iuuenalis Sat. 6,

Occurrent multæ tibi Belides, atque Eriphylæ.

Eriphyſa, inſula vna ex Æolitis.

Eriſichthon, Vide ERESICHTHON.

Eriſitos, Vide ERESICHTHON.

Erithrus apud Celtiberos regnauit.

Ermanáricus, Oſtrogothorum rex, ex vulnere mortem obiit. Iornand. anno ab vrbe 1127.

Ero, puella formoſiſſima, ex Seſto Thraciæ vrbe, ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos, cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu eius cauſa Helleſpontum ſolebat traiicere. Verùm cùm aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato, ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cuius cadauer cùm fluctuum impulſu Seſtum eſſet delatum, Ero doloris impatientia, ex editiſſima ſeſe ſpecula in mare præcipitauit. Muſæus.

Eroeádae, vicus in tribu Hippothoontide. Steph.

E'roge, mons, terræmotu ſciſſus. Ioſephus lib. 9. cap. 11.

Erópia, inſula vna ex Cycladibus, aliter Acis, & poſtea Syphnus appellata.

Eropoliſtides, nomen apud Plautum, quo ſignificatur ob amorem vendita.

Eros, Comœdus quidam.

Erótium, Nomen mulieris.

Ertha, vrbs Parthiæ ad Euphraten. Steph.

Erútius Clarus, I. Conſul, cum Cethego, anno ab vrbe 921.

E'ryce, vrbs Siciliæ. Stephanus. Vide ERYX.

Erycína, næ, Veneris cognomentum, ab Eryce Siciliæ monte, in quo religioſiſſimè colebatur.

E'rylus, Politianus, Feciſſet triplex qualia vix Erylus.

Erymánthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vaſtatorem Hercules domuit, viuúmque

in humeris ad Euryſtheum detulit: quo conſpecto, Euryſtheus in æreo ſe vaſe abſcondit. Eſt & ſylua & fluuius hoc nomine in Alpheum defluens. Plin. lib. 4.

Erymánthis, thidis, poſſeſſiuum fœmininũ. Ouidius 2. Metamorph.

-Cuſtos Erymanthidos Vrſæ Arctophylax.

Erýmna, vrbs Lydiæ, Trallis poſtea dicta. Steph.

Erýmnæ, vrbs Lyciæ. Steph.

Eryſiche, vrbs Acarnaniæ, quæ poſtea Œniade nominata eſt, aliqui totam Œniadarum regionem Eryſichen nominarũt, ab Aryſiche Acheloi filia: Gentile, Eryſichæus. Steph.

Eryſthea, vrbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur. Steph.

Erýthea, inſula, Geryonis regio, in mari Gaditano. In ea tanta aëris benignitas fertur, vt homines pariat penè immortales. Hæc poſtea, inquit Stephanus, Aphrodiſias dicta eſt, inter Iberiam & Gades ſita: hanc Oceani inſulam nominatam ſcribit ab Erythea Geryonis & Mercurii filia. Dicitur etiam Erythe.

Erýtheus, rex Athenarum, Orithyiæ pater, quam Boreas rapuit, & in Thraciam deduxit.

Erythia, Plinio lib. 4. cap. 22. inſula in mari Gaditano, quam ſic cognominatam dicit, quoniam Tyrii ab origine eorũ orti, ab Erythræo mari ferebantur. In hac Geryones habitaſſe à quibuſdam exiſtimantur; quorum armenta Hercules abduxerit. Sũt qui aliam eſſe eam & contra Luſitaniam arbitrentur, eodémque nomine quondam ibi appellatam. Vide ERYTHEA.

Erythíni, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Erýthra, vrbs Ionum, quæ & Cnopupolis, à Cnopo vocabatur. Alia eſt Libyæ, & alia Locridis, alia Bœotiæ, & alia Cypri, quæ nunc Paphus. Stephanus.

Erythra acra, promontorium Libyæ. Steph.

Ἐρυθρὰ Χῶλος, quaſi dicas glebam rubram, vrbs Ægypti. Steph.

Erythræ, ciuitas Aſiæ, non longè à Chio, ex qua Sibylla fuit, quam à patria Erythræam nominauerunt: antiqua ſanè mulier, & diuinatrix, tempore Alexandri.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad Occidentem Arabico, ad Ortum Perſico ſinu terminata. Ratio nominis variè traditur à ſcriptoribus. Proximè tamen ad veritatem videntur acceſſiſſe, qui ab Erythra rege Perſei & Andromedes filio dictum putant: cui etiam opinioni ſubſcribit Arrianus Geſtorum Alexandri lib. 8. Reliquas opiniones hic breuitatis cauſa omiſimus, quas lector poterit videre apud Strabonem lib. 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatũ Mare rubrum. Nam cùm audirent à Græcis Erythræum vocari, exiſtimantes à rubedine aquarum ita dictum, ipſi quoque Mare rubrum dixerunt.

Erythreus, ſeu Erythras, filius Perſei & Andromedæ, qui in confinio rubri maris regnum habuit, vnde etiã Erythræum mare, nominatum affirmant.

Erýthris Aleos amnis pilos gignit in corporibus. Plinius lib. 31. cap. 2.

Eryx, Butæ & Veneris filius, qui cùm viribus plurimùm polleret, hoſpites ad cæſtuum certamen ſolebat prouocare: qua ratione cùm non paucos trucidaſſet, ab Hercule ex Hiſpania redeunte ſuperatus occubuit: atque in monte, in quo Veneri matri templum condiderat, ſepultus eſt: vnde mons ipſe Eryx, & Venus Erycina appellatur.

Eryxias, x x. Athenienſium princeps.

E S

Eſaan, ciuitas in tribu Iuda. ioſue 15.

Eſaias, Vide ISAIAS.

Eſau, Filius Iſaac, geneſ. 25: qui & Edom geneſ. 36. dicitur.

Eſbaal, Filius Saul. 1 paral. 8, & 9.

Eſbon, Filius Bale filii Beniamin. 1. paral. 7.

Eſclepiades, Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 213.

Eſchol, Frater Mambre, geneſ. 14. Eſt & vallis & torrens terræ Chahaan in vicinia Hebronis.

Eſdras, Nomen prophetæ ſacerdotis. 1. eſd. 7.

Eſdrelon, ciuitas in campo magno Eſdrelon ſub Dothan. iudith 1.

Eſdrin, Nomen viri. 2. mach. 12.

Eſeban, Filius Diſon Horræi. geneſ. 36.

Eſebon, Filius Gad filii Iacob, gen. 46. Filius item Belà filii Beniamin filii Iacob, 1. paral. 7.

Eſec, frater Aſer filii Elaſa. 1. paral. 8.

Eſelias, pater Saphan, 2. paral. 34: qui 4. reg. 22. Aſalias dicitur.

Eſem, ciuitas in tribu Iuda. ioſue 15.

Eſer, Filius Seir Horræi. geneſ. 36.

Eſérnia, Vide AESERVIA.

Eſimiphæus, Homecitarũ rex, anno ab vrbe 1181.

Eſis, Italiæ fluuius, non procul à Rauenna. Plinius lib. 3. cap. 13.

Eſphatha, Filius Aman filii Amadatha. eſth. 9.

Eſna, Nomen ciuitatis. ioſ. 15.

Eſras, Vide ESDRAS.

Eſriel, Filius Galaad filii Machir, ioſue 17. 2. par. 7: qui numeri 26. dicitur Aſriel.

Eſron, Filius Ruben, geneſ. 47. Filius item Iuda, 1. paral. 4: qui geneſ. 46. Zara dicitur. Filius item Phares filii Iuda, gen. 46. Nomen præterea loci, ioſue 15. Heb. Helron.

Eſſæi ſiue Eſſeni, Iudæi: nam tria Iudæorum dogmata, vt ſcribit Ioſephus, extitere, Phariſæi, Sadducæi, & Eſſæi: & quidem Eſſæi ab vxori-

bus & vino & carnibus abſtinuerunt ſemper,& quotidianum ieiunium verterunt in naturam. Ioſeph.antiquit.lib.13.cap.8.& Iud.lib.1.ca.7.

Eſſédones,in Aſia populi: hi Scythiam vtranque incolunt,ſuper Mæotin habitantes,non procul à Riphæis mõtibus. Plinius lib.4.cap.12. Quibus (Herodoto lib.4. Hiſt.) mos eſt parentum funera cantu proſequi,& cõgregatis proximis, cadauera ipſa, pecudum admiſtis carnibus comedere:qui oſſa capitum ſuorum parẽtum auro cincta, in poculorum tradere miniſterium afferuntur. Stephano,populi Scythiæ.

Eſſus,vrbs Locridis.Steph.

Eſthaol, vrbs tribus Iudæ ſiue Dam inter Azotũ & Aſcalonem in Palæſthina, ioſ.15,19. vbi filii Iſrael poſuerant caſtra contra Philiſthiim,iud. 13. iuxta quam ſepultus erat Samſon, iudic.16. Hieronymo villula Aſco dicta.

Eſthamo,ciuitas.1.reg.30.1.paral.4.quæ (vt videtur)dicitur Eſthemo & Eſthemoa.

Eſthemo, Ciuitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Iudæ eſt aſſignata. ioſ.21.1.paral.6: eadem quæ & Eſthamo.

Eſther, Nomen mulieris, quæ & Ediſſa filia Abihaïl dicta eſt.eſth.2.

Eſthon, Filius Mahir.1.paral.4.

Eſtiæa, Vide ISTIAEA.

Eſtiánia,Vide NOSTIA.

E T

E'taei,vrbs Laconica.Steph.

E'talus,Corinthiorum rex,regnauit annis x x x.

Etam,Nomen viri.1.paral.4.

Etam, petra munita quæ in tribu Iuda erat, vbi Samſon aliquando habitauerat iuxta torrentẽ. iudic.15. Ioſeph.lib.5.antiq. cap.13. Eſt quoque ciuitas Iudæ à Roboam ædificiis munita.2.paral.4.& 2.paral.11.

Eteárchus, Oaxi ciuitatis Creticæ rex, qui amiſſa vxore,filiæ ſuæ Phronimæ nouercam ſuperinduxit, quæ domum ingreſſa vt erat, ita re ipſa ſe nouercam præſtitit,cùm lædendo,atque omne iniuriarum genus excogitando, tum ad extremum impudicitiam impingendo.Etearchus criminationibus vxoris fidem habens,Themiſonem quendam Theræum iureiurãdo aſtrinxit, vt acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cùm neque Etearchi crudelitatis miniſtrum ſe præbere vellet, neque rurſum iuſiurandum violare,reuinctam funibus puellam dimiſit in pelagus, eáque ſubitò retracta,Theram peruenit: vbi Polymneſtus vir inter Thereos ſpectatus, in concubinatum Phronimen accepit:qui ex ea Battum genuit,Cyrenarum in Africa conditorem.Herod.lib.4.

Eteócles,Œdipi Thebanorum regis filius,ex nefando Iocoſtæ matris cõcubitu editus, cui cum fratre Polynice ita conuenerat, vt alternis annis regnarent.Exacto deinde primo anno,cùm Eteocles,qui,quòd maior natu eſſet, primo anno regnarat,renueret fratri regno cedere,Polynices adiutus à Tydeo & Adraſto ſocero, fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt: Impoſitis deinde cadaueribus eidem rogo, flãma ſe diuiſiſſe traditur, tãquam odium illud,quod inter viuos fuerat,ne morte quidem finiri potuerit. Statius in Thebaide.

Eteónes,vrbs Euboeæ,ab Eteoneo quodam.nunc Scarphe vocatur in colle ſita.

Eteſiæ, venti quotannis ſtatis temporibus flantes,biduo incipientes poſt Caniculæ exortum, flatúmque ad dies ferè quadraginta continuãtes. Plinius lib.2.cap.15. Hinc Eteſiæ dicti ſunt, quaſi annui, quòd ex vétis omnib⁹ hi maximè ſtati ſint,& quotannis eodem tẽpore recurrant.

Ethai, Nomen viri, 2.reg.15: qui & Ithai,2.reg.23. Filius Roboam ex Maacha,2.paral.11.

Ethália,inſula in Liguſtico mari Populoniæ vrbi oppoſita,ab Ethalio qui ei præfuit, ſic dicta.

Ethálion, vnus ex Tyrrhenis nautis, quos in delphinas mutatos dicit.Ouid.3.Metamorph.

Etham,Nomen loci,ad quem venerunt filii Iſrael profecti de Socoth.exod.13.num.33.

Ethan, Vir quidam ſapiens,filius Maol,3.reg.4.Filius Zaræ filii Iuda,1.paral.2.Filius Gazaiæ,1.paral.15.Filius Zamma filii Semei, 1.paral.6. Filius Cuſi filii Abdi,1.paral.6.

Ethanim,Nomen menſis ſeptimi, qui noſtro Septembri reſpondet.3.reg.8.

Ethbaal,Nomen regis Sidoniorum.3.reg.16.

Etheel,Nomen viri.1.eſdr.11.

Ethelbaldus, I I I.Anglorum rex.

Ethelbérthus,I I I I. Anglorum rex.

Ethelrêdus,V. Anglorum rex.

Ethelrêdus, X I I I I. Anglorum rex, huius temporibus Anglia Dacis tributaria facta eſt. Polyd.lib.7.

Etheluólfus, I I.Anglorum rex.

Etheluólfus,Cantianus rex,anno ab vrbe 1550.

Ethei, Filius filiæ Seſan ex ſeruo Ægyptio. 1.paralip.2.

E'themon,nomen viri. Virgil.lib.10.Æneidos,

Et clarus Ethemon Lycia comitantur ab alta.

Ether,Ciuitas in tribu Iuda.ioſ.15.

Ethi,Nomen viri.1.paral.12.

Ethnan,Filius Aſhur ex vxore Halaa.1.paral.4.

Ethnéſtæ,populi Theſſaliæ, ab Ethneſto Neoptolemi filio.Steph.

Ethruria, Vide HETRVRIA.

E'tia,vicus Laconiæ,aut Cretæ ciuitas.

E V

Eua,vrbs Arcadiæ:Gentile,Euæus.Steph.

Euádne,Martis filia ex Thebe vxore Aſopi,& cõ-

iunx Capanei,quæ illum incredibili amore dilexit. Itaque cùm audiſſet illum apud Thebas fulmine periiſſe, ferè in mortis ſtuporem diſtiguit: deinde cùm celebraretur funus, ſe in rogum proiecit. Virgil.6.Æneid.

Euæi,populi habitantes ad meridiem, quos expulerunt Cappadoces.deut.2.ioſ.13.4.reg.17.

Euæmon,pater Eurypyli, qui cũ Græcis ad Troiã profectus cum quadraginta nauibus præfuit Ormeniis.Homer.in Catal.nauium.

Euæmon,Stephano,vrbs Orchomeniorum.

Euænẽtus rex Lacedæmoniorum,qui ad cuſtodiendum introitum Theſſaliæ contra Xerxem, vnà cum Themiſtocle Athenienſium duce à Græcis conſtitutus fuit.

Euágoras,ad quem Iſocrates ſcripſit.

Euágrius, monachus apud Ægyptios doctiſſimus,anno ſalutis 399.

Euágrius,aliàs Eucharius, Conſul, cum Eleutherio,anno ab vrbe 1134.

Eũaléni,populi.Glaucus lib.2.de Arabia.

Euan, vnum eſt ex Bacchi cognominibus, ab Euantium mulierum clamore impoſitum. Ouidius 4.Metamor. Euantes dicuntur mulieres eiuſdem dei ſacra celebrantes.

Euánder, Carmentis filius, Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurii filius ex Nicoſtrata habitus eſt. Hic dimiſſa Arcadia, quum patrem caſu interfeciſſet,auito regno pulſus,ſuadẽte matre, quæ vates erat, conſcenſa naui in Italiam venit, & pulſis Aboriginibus, tenuit illa loca, vbi poſtea Roma cõdita eſt, paruúmque oppidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum à Pallante proauo dictum. Virgilius 8.Æneid. Hinc Euandrius,a,um.Idem 10.Æneid.

At tibi Tymbre caput Euãdrius abſtulit enſis.

Euántia, Vide TRALLIS.

Euariſtus, III. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 101.

Euax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum ſcripſit ad Neronem.

Eubœa,inſula maris Ægæi, inter Sunium Atticæ promontorium & Theſſaliam in lõgitudinem extenſa,& à Bœotiæ Euripo admodum anguſto dirempta: ita dicta ab Eubœa heroicæ indolis matrona, cùm antea Abantis & Macris diceretur.Hodie Nigropontum nominant.Hinc Euboicus,Virgil.lib.6.Æneid.

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam Saxea pila cadit,&c. Item lib.9.

Eubûlus,Athenienſis ciuis,Demoſtheni ſæpe aduerſatus, vt ex ipſius in Midiam oratione notum eſt.

Eubûlus,mediæ Comœdiæ poeta.Suid.

Eubûlus, hiſtoricus, qui hiſtoriam Mitræ multis voluminibus explicuit.

Eucárpia,Stephano,vicus eſt in minori Phrygia, in qua, Metrophane teſte, racemus tantus prouenit, vt currus medius præ onere aliquando rumpatur. Hanc regionem Barbari Iouem Cereri & Baccho fœcũditatis gratia donaſſe fabulantur. Eſt etiã Eucarpia, caſtellum Siciliæ inter Tymæos.

Euchion, Bacchum cognominant poetæ, ἀπὸ τῆς εὐχῆς, id eſt à voto, vt notant grammatici, inter quos Sipõtinus.Malim Euhyus,vt ſequitur.

Euclides,geometra inſignis, tempore primi Ptolemæi: poſterior aliquanto his qui Platonis tẽporibus vixerunt, antiquior verò Archimede & Eratoſthene. Multa ſcripſit, quæ ad geometriam & muſicam pertinent.

Euclides,Megarenſis Socraticus,belli inter Athenienſes & Megarenſes tempore muliebri veſte noctu ad Socratem venire ſolitus. Ab hoc philoſophi Megarici dicti, qui id bonũ ſolum eſſe dicebant,quod eſſet bonum & ſimile,& ſemper idem.

Eucratida,vrbs Bactrorum. Steph.ex Strabone.

Eudæmon Arabia, felix Arabia dicitur apud Põponium lib.2.

Eudæmonidas,nomen viri proprium,Tortelio.

Eudamidas, Archidami filius,& frater Alcidis, aliàs Agidis.Plutarch.

Eudẽmus,orator Megalopitanus, Philopœmenis ducis præceptor. Plutarchus in Philopœmene.

Eudẽmus,VII. Corinthiorum rex.

Eudipne,inſula Libyæ Phœnicum.Steph.

Eudo, Roberti Andegauenſis ducis filius, Francorum rex,regnauit annis IX.Hic Caroli Simplicis tutor fuit,anno ſalutis 891.

Eudo, Vaſconiæ dux, pacis fœdere rupto, quod cũ Carolo icerat,in ſubiectas illi regiones multa tentauit.Blond.lib.10.decad.1.

Eudóchia, cum filiis, Græcis imperauit menſibus VII.anno ſalutis 1070.

Eudócia,Theodoſii filia,Valentiniani vxor,Tripart.hiſt.lib.12.cap.13.

Eudôra, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia,Heſiodo in Theogonia. Item vna ex Athlantidibus, quæ ſeptem numero eſſe perhibentur.

Eudôrus,Mercurii filius ex Polymela Phylanthis filia, qui Achillem ad bellum Troianũ ſequutus eſt.Homer.8.Iliad.

Eudóxius,cos.cum Dioſcoro,anno ab vrbe 1195.

Eudóxus,Æſchinis filius,qui patria Gnidius,geometra & aſtrologus,ſummus medicus,Socratis & Platonis auditor, qui primus annum compoſuit. Scripſit leges, & de Geometria atque aſtrologia libros edidit.Cic.2.de Diuinatione. Fuit alius Eudoxus Rhodius hiſtoricus, alius Siculus Agathoclis poeta comicus.

Euélgia,vrbs quædam.Steph.

Euemênius, vir Cardianus magnæ virtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis acceſſit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quã cũ Alexandro cõtinuauit. De hoc multa in Græcorum hiſtoriis. Vide EVMENES.

Euemêrus, hiſtoricus antiquus è ciuitate Meſſana, rés geſtas Iouis, & cæterorum qui dii putantur, collegit: hiſtoriámque contexuit & titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur. Hanc hiſtoriam interpretatus eſt Ennius, & ſecutus. Lactantius.

Euenêtus, Vide EVAENÈTVS.

Euênus, fluuius Ætoliæ, in Callidromo monte naſcens, & iuxta Calydonem in mare Ionium influens: ita dictus ab Eueno Martis filio & Marpeſſæ patre, qui ſe in hunc fluuium præcipitauit. Ouid. lib. 9. Metamorph.

Nanq; noua repetens patrios cũ cõiuge muros,
Venerat Eueni rapidas Ioue natus ad vndas.

Lucanus,

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Euenus Calydona ſecat, &c.

Euênus, philoſophus, qui ignem, optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat. Plutar.

Euergétæ, populi Scythici, qui & Arimaſpi: quòd benefici fuerint in Argos, tempeſtate maris, ad terram ipſorum appulſos. Steph.

Euerhárdus, Francorum dux, anno ſalutis 913.

Eueſperis, vel Eueſperides, vel Heſperis, vrbs Libyæ. Steph.

Eugánei, populi ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Troianis & Henetis, qui Antenore duce in eam Italiæ partem venerunt, ſedibus ſuis pulſi, Alpes Graias tenuerunt. Liuius lib. 1. ab Vrbe. Dicti autẽ ſunt Euganei, ἀπὸ τῆς εὐγενείας, hoc eſt, à generis nobilitate. Plin. lib. 3. cap. 20.

Eugánion Cyræneus, Theogoniam ſcripſit, anno ab vrbe 186.

Eugénius, ab Arbogaſte imperator factus, anno ab vrbe 1145. Tripart. hiſt. lib. 9. cap. 45.

Eugénius, L X X I I I. Romanorum pontifex, anno ſalutis 318.

Eugénius, I I. X C V I I. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 814.

Eugénius, I I I. Romanorum pontifex CLXVIII. anno ſalutis 1144.

Eugénius, I I I I. Romanorum pontifex, CCVIII. bellum geſſit Romæ aduerſus Columnenſes, anno ſalutis 1431.

Eugia, regiuncula Arcadiæ. Steph.

Euhyus, ſiue Euius, vnum ex Bacchi cognominibus, à Ioue illi indito eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulantur enim Poetæ, cæteris diis perterritis, Liberum patrem ſe in leonem conuertiſſe, vnumque ex Gigantibus interfeciſſe: & ob rem tam ſtrenuè geſtam, Euyon, hoc eſt, bonum filium à Ioue fuiſſe ſalutatum. Inde fit fœmininum Euhyas, quod Bacchi ſacerdotem ſignificat.

Eui, rex Madianitarum num. 31.

Euii, populi Liguriæ. Steph.

E'uila, regio ad Orientem vergens, quam circuit de paradiſo Phiſon egrediẽs, quem noſtri mutato nomine Gangem vocãt. In ea aurum pretioſum, & gemmæ pretioſiſſimæ, carbunculus, ſmaragduſque naſcuntur.

Euil-merodach, rex Babylonis. 4. reg. 25.

Euippe, vicus Cariæ. Steph.

Eumæus, ſubulcus Vlyſſis, qui dominũ poſt longos errores domum redeuntem, quamuis incognitum hoſpitio excepit, & in vrbem deduxit, eique in vlciſcendis vxoris procis fidelem operam nauauit. Homerus lib. 22. Odyſſ.

Eumêlis, augur nobilis. Statius 4. Sylu.

Eumêlus, Admeti regis Theſſaliæ filius ex Alceſta vxore. Bocatius lib. 5. cap. 43.

Eúmenes Neoptolemum interfecit, anno ab vrbe 430.

Eúmenes, Bithyniæ rex, Aſiam inuaſit, anno ab vrbe 516.

Eúmenes, V I. Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 134. Euſeb lib. 4. cap. 5.

Euménia, vrbs Phrygiæ, quam Attalus ab Eumene Philadelpho ſic vocauit: aut Hyllas quòd bene in ea manſiſſet, ſic eam appellauit. Alia eſt Cariæ, tertia in Hyrcania.

Euménides, Furiæ infernales, κατ' εὐφημισμὸν, cùm minimè εὐμενεῖς, hoc eſt, beneuolæ ſint. Has autem tres ferunt fuiſſe, Acherontis & Noctis filias, vno partu editas: & apud inferos Canes Stygias vocari. Apud mortales autem Furias, ab effectu. Cicero 2. de Legib. Agitant & inſectantur impios Furiæ non ardentibus tedis, ſicut eſt in fabulis, ſed angore cõſcientiæ, & fraudis cruciatu. Apud ſuperos verò Diras, Virgil. lib. 12. Æneid.

Eumilus, vnus ex Græcis ducibus qui ad Troianum bellum profecti ſunt.

Eumólpidæ, dicti ſunt ſacerdotes, ſeu magiſtratus Athenis, in memoriam & honorẽ Eumolpi regis, quem Ægyptii generis fuiſſe Diodorus refert.

Eumólpus, Athenienſis, quem Suidas Muſæi poetæ filium fuiſſe ſcribit, verſificator ante Homerum fuiſſe traditur. ab hoc Eumolpidas, ſacrorum quorundam præſides dictos volunt, Æſchines in oratione contrà Cteſiphontem. Fuit & Pythionices, hoc eſt victor in Pythiis ludis Græciæ.

Eumónides, nomen propriũ viri Thebani. Plut.

Eunæ, vrbs Cariæ, in qua fluuius eſt Eunæus. Eſt

etiam Eunæ, vrbs Argûs, quam habitabant Cyrenęii. Steph.

Eunêus, Iaſonis filius ex Hypſipyle, filia Thoantis regis Lemni. Homerus lib. 7. Iliad.

Eunice, mater Timothei 2. timoth. 1.

Eunomiáni, hæretici, qui & Ætiani ab Ætio dicti ſunt, anno ſalutis 358. Tripart. hiſt. lib. 5. cap. 13.

Eúnones, Adorſorum rex, anno ab vrbe 801.

Eunónymos, inſula parua ex Æoliis. Plin. lib. 3. cap. 19.

Eunus, ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Euodia, Mulieris nomen. philip. 4.

Euódius, Conſul, cũ Honorio, anno ab vrbe 1139.

Euódius, primus poſt diuum Petrum Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 68.

Euonymia, vrbs Cariæ. Eſt & vicus Athenięſium, ab Euonymo terræ & cæli vel Cephiſi filio. hic vicus etiam Euonymus vocatur. Steph.

Euonymitæ, populi Ægypti, iuxta Æthiopiam. Stephanus.

Eúpales, x x x i i. Aſſyriorum rex.

Eupalia, vrbs in Locride. Stephanus. Alii Eupalion, alii Eupolion vocant.

Eupator, Filius Antiochi. 1. mach. 6.

Eupátria, vrbs Lydorum. Steph.

Euphéme, mulieris nomen, nutricis Muſarum, & Croci matris.

Euphórbus, nobilis Troianus, Iliaco in bello à Menelao occiſus. Cuius animum Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Ouid. lib. 15. Meta.

Euphorion, poeta Chalcidenſis, quem tranſtulit Gallus. Habebat hic quoſdam ita deditos ſibi amatores, vt eum præferrent Ennio, & reliquis poetis, eiuſque poemata ſtudioſè cantarẽt, poſthabitis aliorum poematibus.

Euphrânor, ſtatuarius laudatiſſim⁹ Iſthmius, qui de ſymmetria & coloribus aliquot volumina conſcripſit. Floruit centeſima quarta Olympiade, plurimáque ſigna nobiliſſima ex ære confecit, quæ enumerantur à Plinio lib. 34. cap. 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in vnoquoque genere excellens, ſibique æqualis.

Euphránta, vrbs Libyca. Steph.

Euphrántis, regio eadem quæ Syria, à vicino fluuio Euphrate, qui cum Araxe fratre ex monte Armeniæ profluit. Steph.

Euphrátes, philoſophus grauiſſimus, temporibus Adriani principis, voluntaria morte exceſſit è vita, veniam ei dante Adriano, vt citra ignominiam & infamiam, cùm propter ſenectutem, tum etiam propter grauem morbum, cicutam bibere poſſet. Dion.

Euphrátes, tis, fluuius Meſopotamiæ, quem Strabo ſcribit ex Niphate monte Armeniæ, magnũ, profundum, & celerem naſci: influere autem

in mare rubrum, prius tamen Babyloniam per medium diuidere, & Tigri coniunctum Meſopotamiam facere. Dictus autem putatur Euphrates (quod & Ambroſius annotauit) ἀπὸ τῆ εὐφραίνειν, hoc eſt, à lætificando: propterea quòd circumiacentem agrum reſtagnationibus ſuis adeò lætum fœcundumque reddat, vt ſequente anno ſponte reſtibilis fiat ſeges.

Euphrateſiæ, vrbs ſiue regio quædam. Steph.

Euphroſyna, næ, & Euphroſyne, nes, vna Gratiarum, ſoror Aglaiæ & Thaliæ, ab animi hilaritate (id enim Græcis ſonat εὐφροσύνη) ita appellata.

Eupilis, lacus Ciſalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens.

Eupolis, Priſcæ comœdiæ ſcriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendit. Horatius Satyra 4.

Eupómpus, Macedo, Arithmeticæ & Geometriæ peritiſſimus, ſine quibus negabat artem poſſe perfici. Eſt & Plinio lib. 35. cap. 10. præclarus pictor, qui docuit Pãphilũ Apellis præceptorem.

Eupória, vrbs Macedoniæ ab Alexandro victore condita, & à fertilitate ſic dicta. Steph.

Eúporus, ſeruus C. Gracchi, qui dominũ ex Auentino fugientem, qua potuit ratione tutatus eſt, ac ſuper occiſum, animam euulſis proprio vulnere viſceribus effudit. Macrob.

Euproſópon, promontorium Phœniciæ ad Babylonem vrbem. Nomen habet ab inſigni aſpectu. Vadianus.

Eupyridæ, vicus de tribu Leontide, &c. Steph.

Eurícus, Viſigothorum rex, anno ab vrbe 1210.

Euripides, inſignis poeta Tragicus natus eo die, quo numeroſus ille Xerxis exercitus ab Athenienſibus fuſus eſt. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam ſummo in honore eſt habitus. Scripſit fabulas l x x v. ex quibus quinque tantùm victoriam meruerũt. Caſtitate autem vitæ tanta fuit, vt vulgò μισογυνὴς, hoc eſt, mulierum oſor fuerit cognominatus. Periit noctu ab Archelai canibus, vt fertur, diſcerptus. Oſſa ei⁹ regis iuſſu Pellam ſunt tranſlata, repulſis Athenienſium precibus, qui ſæpe per legatos tentauerant, vt ciuis ſui reliquias ſibi in patriam referre liceret.

Euripus, fretum anguſtum inter Aulidem Bœotiæ portum, & Euboeam inſulam, quod vnius diei & noctis ſpatio ſepties recurrit eo impetu, vt nauigia repugnantibus ventis ſecum rapiat. Mela lib. 2.

Euriſtenes, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis x l i i.

Euriſteus, i. Micenarum rex.

Euromus, vrbs Cariæ, ab Euromo Care Idriei filio. Steph.

Eurónotus, alio nomine Vulturnus, ventus ab oriente hyberno ſpirans, quòd inter Notum & Eurum ſit.

Eurôpa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Iupiter in bouis ſpeciem tranſformatus rapuit, & per mare in Cretam tranſuexit. Ouid. lib. 2. Metamorph. Ab hac tertia orbis terrarum pars nomen accepiſſe creditur, ab Aſia Tanaide fluuio, ab Africa mari mediterraneo diſcreta.

Eurôpa, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia.

Europs, I 1. Sicyoniorũ rex, regnauit annis XLII.

Europs, VII. Macedonum rex, anno ab vrbe 146.

Eurôpus, ciuitas Meſopotamiæ.

Eurôpus, vrbs Macedoniæ, ab Europo filio Macedonis & Orithyæ filiæ Cecropis. Eſt & alia Syriæ, & alia Caricæ, quã Idriadem ab Idrie Chryſaoris filio nominant. Steph.

Eurótas, fluuius Laconiæ, Spartam præterlabens, Liuio bel. Macedon. lib. 4. ripáſque habens frequentibus lauris conſitas.

Eurus, ventus ſpirans ab Ortu Brumali, quem Latini Vulturnum appellant. Plin. lib. 2. cap. 47. Ouid. 1. Metamorph.

Euryále, regis Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argiuorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus vna, quæ tres fuerunt in extrema Africa, circa Atlantem montẽ: quæ omnes vnum oculum habebant, quo inuicem vtentes, quoſcunque aſpiciebant, conuertebant in ſaxa. Harum nomina fuerunt Meduſa, Sthenyo, & Euryale. Seruius eximia paríque pulchritudine virgines fuiſſe tradit, quarum ſolo aſpectu adoleſcentes obſtupeſcebant: quam rem fabulæ occaſionem ſubminiſtraſſe exiſtimat, vt dicerentur, quoſcunque aſpexiſſent, in ſaxa tranſmutare. Hæc ille, enarrans illud Virgilii lib. 6. Æneidos,

Gorgones, Harpyiæque, & forma tricorporis vmbræ.

Euryálus, vnus ex principibus Peloponneſiacis, qui Argos & propinquas vrbes incolebant, & ad Troiam cum octoginta nauibus venerunt. Homerus in Catalogo. Fuit etiam hoc nomine Troianus quidam, arctiſſimo amicitiæ vinculo cum Niſo coniunctus: qui noctu Rutulorum caſtra vnà ingreſſi, magnam hoſtium ſtragem ediderunt. Verùm cùm inſtante iam die ſeſe recipere conarẽtur, in hoſtium equitatum inciderunt: à quo circunuentum Euryalũ cùm Niſus eripere non poſſet, certiſſimæ ſeſe morti maluit obiicere, quàm amicum deſerere. Virgil. lib. 9. Æneid.

Euryálus, cum fratre Hyperbio primus laterarias domos Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cuiuſdam nomen, de quo Iuuenalis,

Nobilis Euryalum aut Mirmillonem exprimat infans.

Euryámpus, vrbs Magneſiæ. Steph.

Eurýbates, præco Ithacenſis, ex Vlyſſis comitatu, ab Agamemnone miſſus, vt ab Achille auferret Briſeidem. Ouid. Epiſt. 6. Homer. 1. Iliad.

Eurýbatus, latro aſtutia ſingulari, quem deprehenſum cùm cuſtodes vellent cogere vt oſtenderet quibuſnam modis conſueſſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongiis, & ſtimulis ferreiſque retinaculis, irrepſit in parietem, & ſpectantibus illis, artificiíque nouitatem mirantibus, prehenſo laqueari, per tegulas effugit, eóque modo periculum euaſit. Homerus lib. 19. Odyſſææ.

Eurýbia, nympha quæ ſtellas & Luciferum genuit. Heſiod. in Theogonia.

Eurybíades, Herodoto libro ſeptimo, vnus ex ducibus Xerxis.

Euryclêa, Opos Piſenoridæ filia pulcherrima, quam Laërtes in prima exiſtens pubertate viginti boum pretio emit, nec minore, quàm vxorem, honore domi habuit, Vlyſſémque nutriendum ei dedit: quem & prima in patriam redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. lib. 19.

Eúricles, vates, qui de ſe ſuiſq; incõmodis aliquid ſemper diuinabat. Hic per adſiſtentem dæmonem vaticinabatur. Propterea Euryclidæ dicuntur omnes diuinaculi. Cæl. lib. 5. cap. 10.

Euryclîa, Vide EVRICLEA.

Eurycrátidas, vir Lacedæmonius. Plutarch.

Eurýcyon, faber argentarius. Virgil. lib. 10,

Quæ bonus Eurycyon multo cælauerat auro.

Eurydamas, vir Troianus. Latinè dicitur latè domans. Ouidius, Per Eurydamanta intelligunt Hectorem, qui virtute cuncta domabat.

Eurýdame, Dictatoris filia, & Menii ſoror, quam Leutychides Spartiatarum rex duxit in vxorẽ. Herodot. lib. 6.

Eurýdice, vxor Orphei vatis, cuius amore captus Ariſtæus, cùm vim illi inferre pararet, illa per auia fugiens, incidit in colubrum in herba deliteſcentem, cuius morſu interiit. Orpheus autem vxoris mortem ægerrimè ferẽs, accepta cithara inferos adiit, vbi Plutonẽ Proſerpinámque tam ſuaui carmine demulſit, vt ei vxorem ab inferis reducere permitterent, ea tamen conditione, ne prius eam, quàm ad ſuperos rediiſſet, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impatientia eſſet præuaricatus, Eurydice denuò ad inferos eſt retracta. Virgil. 4. Georg.

Eurýdice, Clymeni filia, vxor Neſtoris, ex qua ſeptem filios & vnam filiam ſuſcepit. Homerus Odyſſ. lib. 3.

Eurydoméne, nympha marina: Perhibent hanc matrem Gratiarum fuiſſe, quam alii Eurýme-

duſam vocant.

Euryêlus, Macropolis Epipolorum. Eſt autem oppidulum Syracuſarũ in loco prærupto. Steph.

Eurýlion, Latinorum rex, qui alio nomine dictus fuit Aſcanius. Dionyſ. Hali. 1. de antiq. Rom.

Eurýlochus, vnus ſociorum Vlyſſis, qui ſolus Circes pocula non guſtauit, neque in ſuis figuram eſt tranſmutatus. Ouid. 14. Metamorph.

Eurýlochus, Phlegyarũ rex, qui Phereclydi ſtruxit Thebas, antequam Cadmus aduenirẽt, qui eas poſtea reædificauit.

Eurýmedon, pater Peribœæ, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, regem Phœacum, & Alcinoi patrem. Homer. Odyſſ. lib. 7.

Eurýmedon, filius Fauni. Stat. in Thebaide,
Proximus Eurymedon cui paſtoralia Fauni
Arma patris, &c.

Eurýmedon, Athenienſium dux cũ Demoſthene.

Eurýmedon, Pamphyliæ fluuius, qui ex Tauri iugis ortus mediam Pamphyliam tranat. Mela lib. 1. & Stephanus: qui etiam locũ iuxta Tharſum ſic nominatum ſcribit.

Euryménæ, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Eurýnome, nympha, Oceani & Tethyos filia, mater Leucothoes.

Eurýnome, Apollinis filia, quæ Adraſtum Argiuorum regem & Eriphylen Emphiarai coniugem peperit.

Eúryon, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris inſidiis liberauit.

Eurýpylus, Telephi filius, Gothorum rex, bello Troiano, cui propter Caſſandræ amorẽ interierat, extinctus eſt. Iornand.

Eurýphylus, Herculis filius, regnauit in Co inſula, & omnium Græcorum augur peritiſſimus eſt habitus, non tamen ſimilis Calchanti Troiano. hic cum aliis Græcorũ ducibus ad Troiã profectus eſt. Virgil. 2. Æneid.
Suſpenſi Eurypylum, ſcitatum oracula Phœbi
Mittimus, &c.

Eurýſtheus, primus Lacedæmoniorum rex.

Eurýſtheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Iunonis odio obſequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, ſperans futurum, vt ponderis magnitudine opprimeretur. Qua in re mirum in modum opinione falſus eſt. Nam ille rebus ex ſententia cõfectis ſemper victor rediit, clariórque ex periculis & maior emerſit.

Eurytánei, populi Italiæ. Steph.

Eurýthius, XVI. Italiæ exarchus, anno ab vrbe 1479.

Eúrythus, Vide EVRÝTVS.

Eurýtion, Vide EVRYCION.

Eúrytus, Œchaliæ rex, pater Ioles, qui cùm ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam ab eo irato tradere recuſaret, iratus Hercules Eurytũ occidit, & Iolen abduxit. Hinc Eurytis, idis, patronymicum fœmininum: quo Poetæ vtuntur pro Iole Euryti filia.

Eúrytus, vnus ex Centauris, qui cùm Theſeo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo eſt occiſus.

Euſébia, ciuitas Cappadociæ, Cæſarea pòſt dicta.

Euſébius, Laodicenus epiſcop⁹, anno ſalutis 174.

Euſébius, XXVIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 308.

Euſébius, cos. cum Rufinio, anno ab vrbe 1100. cum Hypatio, anno 1112.

Euſébius Cronio, cos. cum Probino, anno ab vrbe 1242.

Euſtáchius, Conſul, cum Agricola, anno ab vrbe 1174.

Euſtáchius, martyr inter aulicos Traiani principis, Placidus antea vocatus. Volater. lib. 15.

Euſtáthius, Antioch. epiſcopus, anno ſalutis 322.

Euſtáthius, Antiochiæ epiſcopus, quo in exilium ob fidem truſo, Arriani eccleſiam occupauerunt, anno ſalutis 331.

Euſtáthius, Epiphanæus, ſcripſit temporum epitomen ab Ænea Troiano vſque ad Anaſtaſium principem ſub quo fuit: Tomos etiam ſeptem, & alia quædam. Suid.

Euſtáthius, genere Pamphylus, præſul Antiochenus aduerſus Arrianorum dogma, multa compoſuit ſub Conſtantino principe: pulſus demũ eſt in exilium Traianopolim, Thraciæ ciuitatem, vbi & ſepultus eſt. Sunt quoque ipſius volumina de anima, epiſtolæque complures. Hieronymus.

Euſtáthius præſul, is qui in Homerum & Dionyſium poetas commentarios edidit, patria Conſtantinopolitanus.

Euſtéphius, Aphrodiſieus ſophiſta, ſcripſit declamationes. Suidas.

Euſtóchius, Cappadox ſophiſta, ſcripſit ad Conſtãtem principem de Cappadociæ aliarúmque gentium antiquitate. Volater. lib. 15.

Euſtrátius, Philoſophus, qui in Ethica Ariſtotelis ſcripſit.

Eútæa, vrbs Arcadiæ. Steph.

Eutérpe, vna Muſarum, quæ Mathemata, vel, vt aliis placet, tibias inuenit, à concentus ſuauitate nomen trahens. eſt enim εὖ bene, & τέρπειν delectare. Virgilius,
Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Euthénæ, vrbs Cariæ. Steph.

Euthéricus, Cõſul, cũ Bæthio, anno ab vrbe 1264.

Euthéricus Cillica, Cõſul, cum Iuſtino Aug. anno ab vrbe 1272.

Eutichiânus, Conſul, cum Honorio Aug. anno ab vrbe 1151.

Eútichus, propter fidem à Genſerico Gotho martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 439.

Euthydêmus, Suidæ, Maſſilienſis philoſophus, præceptor Apollonii Tyanei.

Euthýmedon, nomen cuiuſdam philoſophi.

Eúthymus, pugil, in Locris Italiæ, qui Epizephyrii cognominátur, ortus, Aſtycleo patre: vel (vt indigenis perſuaſum eſt) Cæcino amne genitus, qui Locros à Rheginis diuidit. Hunc ſemel à Thaſio Theagene victum tradit Pauſanias, non iuſto quidem illũ certamine, ſed circumuentum dolo vnde nec Theageni decretus honor: inſuper damnatus vt multæ nomine talentum Euthymo repræſentaret. Ælianus variæ hiſt. li. 8. Eúthymus, Locrus ex Italia, pyctes inclytus & robore inſigni fuit, lapidé geſtabat ingenti magnitudine, qui Locris oſtenditur: & Temeſſæum heroa, quod cuique per vim abſtulerat, reddere coegit, etiam cum fœnore: vt inde natum ſit adagium iis qui ſordidos & iniuſtos quæſtus faciunt, affore Temeſſæum genium. Hic ad amnem Cæcinum, oculis hominum apparere deſiit. Plinius libro ſeptimo, capite 47.

Eútocus, Bocatio libro 5. Apollinis & Cyrenes filius. Hunc dicunt deſcendentibus fratribus ex Africa, & in Græciam venientibus, Cyrenis remanſiſſe & imperaſſe, qui vnà ſecum ibidem remanſere.

Eutrápelus, homo quidam callidiſſimus. Horatius 1. Epiſt.

-Eutrapelus cuicunque nocere volebat,
Veſtimenta dabat pretioſa, &c.

Eutrêſis, pagus inter Theſpias & Platæas ſitus, quem Zethus & Amphiſus muris cinxerunt: ſic dictus, quòd multis viis, ſeu vicis, prius vſus & quaſi perforat⁹ fuerit. Hinc Eutreſites Apollo, cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutreſium, vrbs Arcadiæ. Steph.

Eutrópius, de geſtis Romanorũ ſcripſit hiſtoriam.

Eutropius, Conſul, cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 1140. & cum Theodoro anno 1151.

Eútyches, Conſtantinopolitanus abbas, tertius poſt Manetem & Apollinarem, alium adfirmabat eſſe CHRISTVM, aliud verbum Dei: negabátque CHRISTI carnẽ noſtræ ſimilem: nec in Patre duas in eodem ſuppoſito naturas eſſe. Sed de cælo corpus deſcendiſſe dictitabat, ac in Virginis vtero tanquam ſolis radios penetraſſe: vt viſum ſit ſanè ex muliere generatum, quanuis verè generatum non ſit. Suidas.

Eutychiánus, XXV. Romanorum epiſcopus, regnauit menſibus X. anno ſalutis 282.

Eutýchides, Plinio lib. 34. cap. 8. ſtatuarius, centeſima viceſima Olympiade floruit. Hic, vt idem author eſt, fecit Eurotam, in quo artẽ ipſo amne liquidiorem plurimi dixêre.

Eutychus, Nomen adoleſcentis, quem ſuſcitauit Paulus. act. 20.

Euxînus pontus, ſinus maris latiſſimus, Thracio & Cimmerio Boſphoris interceptus, Axenus dictus, hoc eſt, inhoſpitalis, propter immanitatẽ eorum, qui eius maris littora incolebant. Illi enim & hoſpites immolare ſolebãt. Strabo lib. 7. & carnibus peresis, ex cuius eorum ſibi pocula conficere. Poſtea verò, cùm in locis maritimis Iones aliquot oppida condidiſſent, cohibito Scytharum aſſueto latrocinio, receptóque Græcorum hominum commercio, pro Axeno Euxinus, hoc eſt, hoſpitalis appellatus eſt. Ouidius de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

E X

Exámpus, Scythiæ fons inter Boryſthenen & Hypanim flumina. Herodotus lib. 4. Inter Boryſthenen (inquit) & Hypanim flumina, locus eſt nomine Exampus, ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.

Excétra, dicta eſt hydra, quòd vno cæſo capite, tria excreſcebant. Scribit Diodorus, Herculem debellaſſe hydram non ſolùm ferro, ſed etiam flammis, adhibito Iolao, qui inciſam ceruicem ardente face eueſtigio inureret. Conſtat (ſecundum hiſtoricos) hydram fontem fuiſſe in Lerna Argiuorum palude aquas euomentem, quæ vaſtabant vicinas ciuitates, in qua vno meatu clauſo multi erumpebant. Quod Hercules videns, loca ipſa exuſſit: & ſic aquæ meatus clauſit. Nam hydra, ἀπὸ τῆ ὕδατος, id eſt ab aqua, nomen accepit. Plato aſſerit in Euthydemo, Hydram fuiſſe calidiſſimum ſophiſtam, cui propter ſapientiam, pro vno ſermonis capite amputato, multa repullulabant.

Exgýius, vrbs Siciliæ. Steph.

Exquiliæ, liarum, mons Romæ, dictus ab excubiis regis Tulli Hoſtilii, qui hunc collem vrbi adiecit (teſte Liuio lib. 1. ab Vrbe) & in eum, vt frequẽtius habitaretur, domicilia ſuum tranſtulit. Sunt qui ab excolendo, Exquilias dictas volunt, quòd ea pars vrbis, cùm antea neglecta iacuiſſet, à Tullo rege fuerit exculta.

Extricâtus, Conſul, cum Præſente, anno ab vrbe 969.

E Z

Ezechias, rex Iuda filius Achaz. 4. reg. 18. 1. paral. 3.

Ezechiel, Nomen prophetæ. 1. paral. 24. ezech. 1.

Ezechiel, eſdræ 8. Nomen viri. Heb. Iahaziel.

Ezel, Nomen lapidis viatorii in agro vrbis Saul, ſub hoc latuit Dauid in ſupremo digreſſu à Ionatha. 1. reg. 20.

Ezer, Filius Hur primogeniti Ephratha, 1. paral. 4. Filius item Suthalæ filii Zabad. 1. paral. 7, & 11.
Eziel, Filius Haraia. 1. eſd. 3.
Ezra, Nomen viri. 1. paral. 4.
Ezrel, Nomen viri. 1. eſd. 10.
Ezri, Nomen viri. iudic. 6. 1. paral. 27.
Ezricam, dux domus Achaz, 2. par. 28. Filius Naariæ filii Semeiæ, 1. paral. 3. Filius Haſel filii Elaſa, 1. paral. 8.
Ezriel, pater Saraiæ. ierem. 36. 1. paral. 5.

FAbáriæ, inſula, Plin. lib. 4. cap. 14. à frugis ſimilitudine ſponte prouenientis. aliàs Buchara dicta.
Fábaris, fluuius Sabinorum, alio nomine Farfarus appellatus.
Fábia, Vide PHABIA.
Fabiânus, XIX. Romanorum epiſcopus. Euſeb. lib. 6. cap. 21. martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 251.
Fabiânus, na, num, à Fabius fit. vnde dicitur arcus Fabianus, qui conſtructus eſt iuxta regiam in via ſacra.
Fábius, à faba, cognomen eius qui fabam optimè ſerebat: ſic Cicerones, Lentuli, Piſones, & huiuſmodi.
Fábii, Romani nobiliſſimi, ſimul ac potentiſſimi, qui bellum aduerſus Veientes ſoli cũ ſuis clientibus & ſeruis in ſe receperunt: cúmque ex ieiunis aliquot prælijs ſæpius victoriam reportaſſent, tandem ad Cremeram fluuium inſidijs circumuenti, ad vnum omnes cæſi ſunt. Ouidius lib. 2. Faſt. Ex tanta Fabiorum clade vnus tantùm ſuperfuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in vrbe relictus erat: ex cuius ſanguine per longam nepotum ſeriem natus fuit Fabius ille Maximꝰ, qui Dictator aduerſus Annibalem creatus, cunctabunda quadam prudentia rem Romanam aliorum Imperatorum temeritate labefactatam, primus reſtituit, adeò vt veriſſimè de eo Ennius dixiſſe videatur,

Vnus homo nobis cunctando reſtituit rem.

Sed qui primus Fabius, dictus eſt Allobrox, quòd apud flumen Iſaram Allobrogum regem cecidiſſet.
Fábius Maximus, Conſul, cum C. Iulio Cæſare, anno ab vrbe 709. hic in Hiſpania Pompeios vicit, Hiſpanias per deditionem accepit.
Fábius Africanus, Conſul, cum Iulio Antonio, anno ab vrbe 744.
Fábius Chilo, Cõſul, cũ Libone, anno ab vrbe 956.
Fábius Tatianus, aliàs Duitianus, Conſul, cum Neratio Cereali, anno ab vrbe 1111.
Fábius pictor, homo nobiliſſimus, iuris & literarum antiquitatis bene peritus. Cic. in Bruto.

Fabratéria, oppidum Campaniæ, à quo fit Fabraternus.
Fabrícius, Rom. ciuis frugaliſſimus, qui in tenuiſſimo cenſu Samnitũ munera forti animo ſpreuit. Hic norma paupertatis & exemplum apud Romanos, qui patellam & ſalinum ex argento tantùm colendorum deorum cauſa domi habuit, ita tamen, vt patella corneo pediculo ſuſti neretur. Cuius filiæ ob paupertatem de publico dotibus donatæ, ad maritos ierunt, portantes gloriam domeſticã, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, vt ſecum eſſe vellet, ac proximum à ſe locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho, non hoc illi conducibile eſſe. nam ſi Epirotæ (inquit) ambo nos norint, à me regi quàm abs te mallent. Virg. lib. 6,

-paruóque potẽtẽ Fabricĩũ, &c. Cic. li. 3. Offic.

Fabritiânus, matrem Fabiam interfecit, quòd illa Fabium Fabritianum maritũ ſuum occidiſſet, vt liberius adulterium cũ Petronio adoleſcente committeret. Doſitheus apud Plutarchum.
Fabulînus, putabatur deus, qui pueris primò fari incipientibus præeſſet.
Facúndus, Coſ. Nepotiani collega, anno ab vrbe 1088.
Falco, Coſ. Clari collega, anno ab vrbe 945.
Fádius, Pompeianus miles, Aſinius Pollio lib. Epiſtolarum decimo.
Fadus: Sil. lib. 6, Hinc Fadum & veterem tellure Labicum.
Falácrium, promontorium Siciliæ, Ptolem. hodie Melazo.
Falcídia lex, quæ amputat legata, quando ſaltem quarta pars bonorum non ſuperſit hæredibus.
Falerîna, tribus Romana. Liu. lib. 9. decad. 1.
Falérnus, regio Campaniæ, optimi vini feraciſſima. Pro vino verò tam maſculini, quàm neutri generis eſt. Martialis,

Reſina bibit vina Falerna. Tibullus,

Nunc mihi fumoſos veteres proferre Falernos.

Quondam Amineum appellatum, vt Amineæ vites apud Maronem.
Faliſci, ſiue Phaliſci, populi quondam Hetruriæ, vberrima incolentes paſcua: vnde gramen Faliſcum à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cùm à Camillo obſiderentur, magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis deambulandi prætextu vrbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quam perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari iuſſit, & à pueris cæſum in vrbem remitti. Qua ex re id cõſequutus eſt Camillus, vt quos armis ſubigere non potuerat, iuſtitiæ admiratione ad deditionem compulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſſimi genus fiebat, lucanicis non diſſimile, quod ventrem Faliſcum ap-

pellabant. Martial. lib. 1,

Et lucanica ventre cum Faliſco.

Fanéſii, populi in Oceano Septentrionali, qui, vt refert Plinius libro quarto, tam grandes aures habent, vt eorum nuda corpora tegantur.

Fanéſtris, Colonia Pomponio eſt, quam Plinius Fanum fortunæ appellat lib. 3. cap. 14. & item Ptolemæo libro 3. Porrò ea colonia ſita eſt non procul à flumine Metauro. Plinius libro 15. cap. 14.

Fánnia lex, lata eſt anno poſt vrbem conditam quingẽteſimo octauo, quæ ludis Rom. item ludis plebeiis, Saturnalibus, & aliis quibuſdam diebus in ſingulos dies centenos æris inſumi cõceſſit, decémque aliis diebus in ſingulis menſibus tricenos, cæteris autem omnibus diebus denos. Gellius lib. 2. cap. 24.

Fánnii, oratores. Horum duo: quorum C. Fannius, qui cos. cũ Domitio fuit, vnã orationem de ſociis & nomine Latino, contra Gracchum reliquit. Alter autem C. Fannius, M. F. C. Lælii gener, & moribus, & ipſo dicendi genere durior. Cicero in Bruto.

Fanum, vrbs Piceni ſeu Vmbriæ, amœniſſima in Adriatico littore, inter Piſaurum & Senogalliã ſita, haud longè à Metauro amne ſic dictum, quòd in ea pulcherrimum Fortunæ fanum, id eſt, templũ fuerit. Hinc Fanenſes, ſeu Faneſtres eius incolæ. φανά, ή, Stephano, vrbs eſt Italiæ.

Fanus, deus, qui euntibus præerat, vel deus anni. Cuius imaginem cùm Phœnices vellent exprimere, draconem finxerũt in orbem redactum, caudámque ſuam deuorantẽ, vt appareat mundum in ſe reſolui. Macrob.

Faramúndus, primus Francorum rex, anno ſalutis 421.

Faran, Vide PHARAN.

Fárfarus, ſiue Farfar, Syriæ fluuius, in radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiam fluens, in Syriaco miſcetur mari. Hic tantus fertur, vt tranſiri vado non poſſit. Farfarus etiam dictus eſt fluuius qui per Sabinos tranſit. Vide FABARIS.

Farnus, Medorum rex. Diod.

Faſcêlis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur, à faſce lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia ſimulacrum eius abſconderunt, cùm ex Taurica regione in Italiam illud afferrent.

Fatua, Vide FAVNA.

Fatuêlus, quidam deus, cuius vxor fatua eſt dicta. Seruius.

Fatûgal, fuit Romæ ſacellum Iouis, in quo erat fagus arbor, quæ Ioui ſacra habebatur.

Fauéntia, Hiſpaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 1.

Fauéntia, Ciuitas Italiæ.

Fauentíni, Italiæ populi in octaua regione Fidentinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 15.

Fáuii, populi ſic dicti, quòd princeps eius gentis ex ea natus ſit, cum qua Hercules in fouea concubuit. Quanuis alii putẽt ita vocitatum, quòd primus oſtenderit, quemadmodum vrſi & lupi foueis caperentur.

Fauna, Deæ cuiuſdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tẽpore: viri autem tanta cura ab eius ſacris arcebantur, vt vel in ædem eius inſpexiſſe, capitale haberetur. Rationem huius affert Macrobius lib. 1. Saturnal. cap. 12, Faunam, dum inter homines ageret, Fauni vxorem fuiſſe tanta pudicitia, vt perpetuò gynæcio, hoc eſt, mulierum conclaui incluſa, nullum vnquam virum, præter maritum, aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & Fatua dicebatur: quod nomen à fando deductum volunt, quòd infantes non prius vocem edant, quàm terram attigerint: eadem & Bona Dea vocata eſt, quòd omnia, quæ ad victum pertinent, bona ſuppeditet.

Faunus, antiquiſſimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini: à quo ruſtica ea numina genita putantur, quos Faunos, ſeu Syluanos Poetæ appellant, cornutis capitibus & caprinis pedibus inſignes.

Fauni, agrorum & ſyluarum putati ſunt dii, qui poſt longum tempus moriuntur, quòd è terra geniti ſint: hinc Fana dicta exiſtimat Probus. Hos quidem incubos vocant. Fauni apud Latinos ii ſunt, qui apud Græcos σάτυροι, filii Saturni. Scribit & Hieronymus Satyrum à diuo Antonio inuentum.

Faunus, Pici filius, Latini pater, qui regnauit in Latio, à fando dictus, quòd oracula ſua voce redderet.

Faunus Iunior, apud Aborigines regnauit. Dionyſius Halicar. lib. 1.

Fauónius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirans, contra Subſolanum, Plinio lib. 2. cap. 47. à fouendo dictus, quòd cuncta foueat. Eſt enim genitalis ſpiritus mundi, quo plantæ hyberno frigore enectæ, reuiuiſcunt. Vnde etiam à Græcis Zephyrus dicitur, quaſi ζωὴν φέρων, hoc eſt, vitam afferens.

Fauorînus, philoſophus Arelate oriundus, Dionis auditor, præterea eunuch⁹, & Adriano principi infenſus. Ideo tria de ſe mira narrare ſolebat, ſe Gallum græciſſare, eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori viuere. Ob quã cauſam ſtatua eius diſiecta Athenis, vbi viuebat. Hunc Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæréſque librorum ab eo factus eſt.

Philoſtratus. Gellius huius ſæpe meminit. Ælianus de varia hiſtoria, dicit hunc quandoque in diſputatione quadam Hadriano ceſſiſſe, admirantibuſque proximis, Nónne cedam (inquit) ei qui x x. habeat legiones?

Fauſta, Cõſtantini vxor, ab eodem interfecta, anno ab vrbe 1082.

Fauſtiânum vinum dicitur quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Fauſtínæ, puellæ alimentariæ ab Antonino Cæſare, in honorẽ Fauſtinæ matris ſuæ inſtitutæ.

Fauſtînus, cos. cum Gallieno Auguſto, anno ab vrbe 1014.

Fauſtînus, cos. cum Rufino, anno ab vrbe 962.

Fauſtulus, paſtor, qui Romulum & Remum ad Tiberim expoſitos inuenit, Laurentiæque vxori ſuæ educandos tradidit. Liu. lib. 1. ab vrbe.

Fauſtus Sylla, cos. Syluii Othonis collega, anno ab vrbe 804.

Fauſtus, cos. cum Theodoſio Auguſt. anno ab vrbe 1191.

Fauſtus, Syllæ Dictatoris filius.

Fauſtus, Quintilianus ſenator tempore Iuliani principis.

F E

Fébruus, inferorũ deus, quem & Plutonem & Ditem appellamus: vnde & Februarius menſis dictus eſt, quòd tunc potiſſimùm à Romanis Deo huic ſacra fierent. Macrob. lib. 1. Satur.

Felſîna, vrbs Italiæ, poſtea Bononia appellata. Plinius lib. 3. cap. 15, Intus (inquit) colonia, Bononia, Felſina vocitata, cùm princeps Hetruriæ eſſet.

Felſînus, Thuſcorũ rex, regnauit annis xxxiii.

L. Feneſtélla, hiſtoricus, mortuus eſt Cumis Auguſti tempore. Euſeb.

Ferália, orum, feriæ erãt apud Romanos, Diis Manibus ſacratæ, ita dictæ à ferendis ad tumulum epulis. Ouid. 2. Faſtorum.

Ferdinándus i i. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1159.

Ferdinándus i i i. Hiſpaniæ rex, Alphonſi viii. filius, Hiſpaniam fermè omnem Saracenis eripuit, fœliciſſimus regum omnium fuit, anno ſalutis 1245. Volater.

Ferdinándus v. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1475.

Ferdinándus iiii. Caſtellæ rex, anno ſalutis 1295.

Ferdinándus, Arragonum rex, Saracenis Maiorica inſula, & Valentia vrbe pulſis, eas ad fidem CHRISTI reduxit. Blond. lib. 7. decad. 2.

Ferdinándus, Nothus Alphonſi filius, Apuliæ rex, anno ſalutis 1458.

Ferdinándus, Sãctii Maioris, Caſtellæ comitis filius, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1011. Volaterra. Hic Sanctiam Alphonſi regis Legionis filiã Veremũdi ſororem vxorem habuit, cui ceſſit Legionis regnum iure hæreditario.

Ferẽntia, Tuſcorũ vrbs, Ptol. hodie Ferentium.

Ferentînũ, oppidũ quod Plinius collocat in prima Italiæ regione, in qua Roma eſt, à quo Ferẽtinates dicti ſunt. Eſt & Ferentinum in Tuſcia.

Ferẽntum, oppidum Sabinorum, ſeu Samnitum, à quo Ferentani dicuntur. Diony. Halicar. li. 17.

Ferétrius, dictus eſt Iupiter, non à pace ferenda, (vt quibuſdam viſum eſt) ſed à ferendis ſpoliis. Nam Romulus, deuictis Ceninẽſibus, hoſtium ſpolia ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibíque ex quercu ſuſpenſa, Ioui conſecrauit, eodémque in loco Ioui Feretrio templum condidit, authórque fuit poſteris, vt eò capta ex hoſtibus ſpolia deferrent. Liuius lib. 1. ab vrbe, Inde exercitu victore reducto, ipſe cùm factis vir magnificus, tum factorum oſtentator haud minor, ſpolia ducis hoſtium cæſi ſuſpenſa, fabricato ad id aptè ferculo gerens, in Capitolium aſcendit: ibíque ea cùm ad quercum paſtoribus ſacram depoſuiſſet, ſimul cum dono deſignauit Iouis templo fines, cognoménque addidit Deo: Iupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero, templúmque iis regionibus, quas modò animo metatus ſum, dedico, ſedẽ opimis ſpoliis, quæ regibus ducibúſque hoſtium cæſis, me authorẽ ſequẽtes poſteri ferẽt. Hæc templi eſt origo, quod primum omnium Romæ ſacratũ eſt. Ita deinde diis viſum, nec irritam conditoris vocem eſſe, qua laturos eò ſpolia poſteros nuncupauit: nec multitudine compotum eius doni vulgarem laudem. Bina poſtea inter tot annos, tot bella, opima parta ſunt ſpolia: adeò rara eius fortuna decoris fuit. Propertius lib. 4,

Nunc Iouis incipiam cauſas aperire Feretri.

Féretrum, oppidum à Deſiderio Lõgobardorum rege captum, anno ab vrbe 1523.

Féretrus, mons, à quo familia Feretria dicta, à qua Vrbini dux originem habet.

Ferónia, nemorum Dea, à ferendis arboribus dicta. Hæc lucũ habuiſſe fertur ſub monte Soracte, qui cũ fortuito aliquando arſiſſet incendio, & ob id trãſferre inde ſimulacrum accolæ vellent, ſubitò aiunt nemus reuiruiſſe.

Ferónia, ciuitas in radicibus Soractis montis Hirpinorum in Faliſcis, in cuius vertice templum erat Deæ eiuſdem nóminis, quam finitimi mira religione colebant.

Ferrária, vrbs Italiæ, ad Padum fluuium ſita.

Ferrária, Hiſpaniæ promontorium, in Sucronenſi ſinu Carthaginem verſus, ſic ab accolis cognominatũ, quòd Ferrarias effoſſiones admodum feraces habeat. Mela lib. 2.

Feruâlis Iuno, ſiue Februata, ſiue Februlis dicebatur, quòd ei menſe Februario ſacra fiebant.

Feſcénnia, oppidum Hetruriæ, Plinio lib. 3. cap. 5.

Virgilius 7. Æneid.

Hi Feſcenninas acies, æquóſque Faliſcos;
Hi Soractis habent arces. In hoc oppido carminis quoddam genus omni obſcœnitate opprobrióque plenum, inuẽtum putatur, quod à loco dictum eſt Feſcenninum.

Feſcennînum, oppidũ Campaniæ: cuius populi originem ducunt ab Athenienſibus. Seruius.

Feſtus, Domitiani amicus, qui dum mentagra vſque ad deſperationem laboraret, gladio ſe traiecit: prius tamen amicos cõſolatus. Eius mortem Martialis lib. 1. deſcribit.

Feſtus, Conſul, collega Theodoſii Aug. anno ab vrbe 1192.

Feſtus, Cõſul, Martiani collega, anno ab vrbe 1225.

Féſulæ, vrbs olim Hetruriæ, non procul à Florentia. Nunc vicus modicus, licet epiſcopalem ſedem retineat: conditam autem volunt ab Atlante Mauritaniæ rege.

F I

Fidẽna, næ, & Fidénæ, narum, vrbs Latinorum Mediterranea. Hinc Fidenates, Fidenarũ incolæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Fidiculânus Falcula, Senator Romanus, vir leuiſſimus & ſordidiſſimus. Cicero pro Cecinna & pro Cluentio.

Fidius deus, Iouis filius, à fide dictus, cui præeſt, vt nonnullis placet. Plautus, Per deum Fidium credis iurato mihi. Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeò vt templa cum ſacrificiis meruerit. Cultus eſt à veteribus in Quirinali iugo Nonis Iunii. Ouid. 6. Faſt.

Fidon Argiuus menſuras & pondera reperit, cùm apud Hebræos Azarias in Iudæa & Hieruſalem regnaret. Eutrop. lib. 1.

Filiſtim, Vide PHILISTIM.

Fímbria Romanus, homo longè audaciſſimus. Cicero pro Roſcio Amerino. Is diem Scæuolæ dixit, quòd non totum telũ corpore recepiſſet.

Fiminâlis, mõs à Seruio Tullo Romæ adiũctus.

Firmiliânus Cappadocum gentis, vrbis Cæſareæ epiſcopus, anno ſalutis 232.

Fírmius, Ægypti præſes, anno ab vrbe 1025.

Firmum caſtellum, Pomponio & Straboni: Firmium Ptolemæo: Plin. Firmanorũ caſtellum, vrbs Italiæ in Piceno.

Fiſon, Vide PHISON.

F L

Flaccus, Conſul, cum Gallo, anno ab vrbe 926.

Flamingi, populi Galliæ Belgicæ, qui à Saxonibus originem duxerunt. Æmil. lib. 3.

Flamínius, ciuis Rom. à quo via Flaminia, arcus Flaminius, & forum Flaminium: Conſul cum Annibale pugnans, ad Thraſimenum interfectus eſt: eius cadauer inter mortuos ab Annibale quæſitum, nec inuentum. Liuius lib. 22.

F L

Flandrénſes, Vide FLAMINGI.

Flándria, Galliæ Belgicæ regio, ad littora Oceani Septentrionalis.

Flauínium, locus in Italia. Seruius.

Fláuii, à flauo deduci dicuntur, ob crinium candorem. Erat autẽ apud Romanos familia ampliſſima, ex qua erant Veſpaſianus, & filius eius Titus & Domitianus.

Fláuius Auienus, Conſul, cum Pompeio, anno ſalutis 1254.

Fláuius Antiochianus, Cõſul, cum Lurio Orphito, anno ab vrbe 1022.

Fláuius Baſilicus, Conſul, cum Herminericho, anno ab vrbe 1218.

Fláuius Claudius, XXXII. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1021. Hic Aureolum vicit, ac imperio exuit. Apud Mœſios, Martianopolim, Bizantios & Theſſalonicam, Gothos fudit, ceciditque ad trecenta viginti millia.

Fláuius Clemens, Conſul, cum Domitiano Cæſare, anno ab vrbe 847.

Fláuius Promotus, Conſul, cum Flauio Timaſio, anno ab vrbe 1141.

Fláuius Stillico, Conſul, cum Aureliano Cæſare, anno ab vrbe 1152.

Fláuius Timaſius, Conſul, cum Flauio Promoto, anno ab vrbe 1141.

Fláuius Val. Valentinianus, XLII. Romanorum imperator, cum Valente, anno ab vrbe 1118.

Fláuius Varro, Conſul, cum Tertullo, anno ab vrbe 1163.

Flegéton, Vide PHLEGETHON.

Flexíbula, Satyræ nomen apud Varronem, quòd conſilium flectat. Βουλὴ enim conſiliũ ſignificat.

Fleuo, Rheni fluminis oſtium. Pomponius lib. 3. Plin. lib. 4. cap. 15. Tacitus lib. 3. Fleuum caſtellum eſſe ait, prope Rheni in Oceanum exitum, à quo aut ſumptum nomen, quod alueo daretur, aut certè mox ab alueo natum, retentũ eſt.

Flora, dea quædam à Romanis in honore habita, quam floribus præeſſe volebant. Hanc meretricem fuiſſe aiunt: quæ cùm magnas opes corporis quæſtu quæſiuiſſet, populum Romanum ſcripſit hæredẽ, certámque pecuniam reliquit, cuius ex annuo fœnore ſuus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellãt Floralia, ſiue ludos Florales. Quod quia Senatui flagitioſum tractu temporis videbatur, ab ipſo nomine argumentum ſumi placuit, vt pudendæ rei quædam dignitas adderetur: deam finxerunt eſſe, quæ floribus præſit, eámque oportere placari, vt fruges cum arboribus & vitibus bene proſpereque floreſcerent. Celebrabantur illi ludi omni cum laſciuia, conuenientes memoriæ meretricis: nam præter verborũ licentiam nudabantur flagitãte populo meretrices,

quæ ſpectatores impudicis motibus detineret. Hæc à Græcis χλωρὶς dicitur. Ouid. 4. Faſtorum, Chloris eram, quæ Flora vocor.

Floralia, Florales, Vide FLORA.

Florentia, vrbs in Hetruria hodie clariſſima, aliquando Fluentia, quòd ad Arni fluenta extructa ſit, dicta: & Fluentini illic populi, Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auſpicato vocantur, vt in quadam epiſtola Politianus ſcribit.

Florentinus, Conſul, cum Anthemio, anno ab vrbe 1170.

Florentinus, Iuriſperitus, Alexandri Cæſaris à conſiliis.

Florentius, Conſul, cum Dionyſio, anno ab vrbe 1181.

Florentius, Conſul, cũ Tauro, anno ab vrbe 1114.

Florianus, imperator qui Tacito ſucceſſit, dolens Probum militiæ peritum à magna exercitus parte eſſe electum, ſibiipſi venas incidit, effuſóque ſanguine conſumptus eſt. Aurelius.

Florius, fluuius Galliæ in Hiſpania. Plinius lib. 4. cap. 20.

Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis vrbem intrans, in ſiniſtra ripæ parte relinquit: dicta quòd Tyberis quandoque in eam influxerit.

Fluonia, Iuno, quam mulieres colebant, quòd ſanguinis fluorem in conceptu retinere putabatur. Bocatius.

F O

Focunates, populi in Alpibus. Plin. lib. 3. cap. 20.

Fœliciana hæreſis, damnata in Synodo Franconfordiæ, celebrata anno ſalutis 794. Æmilius libro ſecundo.

Fœlicianus, Cõſul, cũ Titiano, anno ab vrbe 1089.

Fœlicitas, dea quam Romani venerabantur. Auguſtinus lib. de Ciuitate dei.

Fœlix, XXIIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 177.

Fœlix, XLVI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 484.

Fœlix, LII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 526.

Fœlix, Iudææ præfectus, Claudii Cæſaris libertus, vxorem duxit, Ioſeph. lib. 20. cap. 14. Tacit. lib. 21.

Fœlix, Conſul, cum Tauro, anno ab vrbe 1181.

Fœlix, Conſul, cum Secundino, anno ab vrbe 1265.

Fólia, mulier Ariminenſis, veneficiis & maſcula libidine infamis. Horatius in Epodis.

Fons ſolis, in Cyrenaica ſic dictus, quòd ſolis per cardines motu, calore & algore variatur. Diodorus, Arrianus, Herodotus, Q. Curt. Ouidius lib. Metamorph. 15.

Fonteia, virgo Veſtalis, M. Fonteii ſoror. Cicero in oratione pro Fonteio.

Fontinalis, porta vrbis Romæ, ob propinquitatem ſcaturiétium fontium: eadem Capena vocatur.

Forcheim, Vide LOCORITVM.

Forcus, tres filias habuit Gorgonas: Stennionem ſcilicet, Euryalem & Meduſam, quæ nimis locupletes fuerunt. ideo & Gorgones dicuntur, id eſt terræ cultrices.

Foriculus, deus putabatur, qui foribus præerat: ſicut Cardinea dea, quæ cardinibus: & Limentinus deus, qui limini.

Formiæ, vrbs Campaniæ maritima, iuxta Caietam, Læſtrygonum quondam ſedes, à Lamo quodam Lacone, vt creditur, condita. Horatius lib. 3. Carm. Hæ primùm Hormiæ dictæ ſunt, ſiue à frequentia, bonitateque τῆς ὁρμῶν, hoc eſt, ſtationum, vt Feſto placet. ſiue ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, hoc eſt, ab impetu Læſtrygonum, qui anthropophagi fuiſſe dicuntur.

Formio, Ptolem. Iſtriæ fluuius: hodie Ciſanus.

Formoſus, c I x. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 891.

Fornacália, feriæ farris torrendi gratia inſtitutæ, quibus ad fornacem in piſtrinis ſacrificiũ fieri ſolebat. Ouid. lib. 2. Faſtorum.

Fortuna, dea credita eſt antiquis. Iuuenalis,

Te facimus Fortuna deam, cæloque locamus.

Fortunatæ inſulæ, à fructuum vbertate, vel aeris bonitate dictæ, cõtra Mauritaniæ finem ad Occidentem ſitæ ſunt. Quam quidem ad partem & Hiſpaniæ terminus concurrit. Strabo lib. 3. Fuerunt autem ſex numero, Plinio lib. 6. quarum prima Ombrion: ſecunda Iunonia: tertia eodem nomine: quarta Capraria: quinta Niuaria, à perpetua niue nebuloſa: ſexta Canaria, plena canibus ingentibus: nunc omnes Canariæ dictæ.

Foruli, oppidum Sabinorũ, ſaxoſo in loco ſitum: vnde Strabo lib. 5. petrã vocat ad rebellandum, quàm ad habitandum, aptiorem. Virg. lib. 7.

Forum Bibalorum, Ptolem. Hiſpaniæ vrbs.

Forum Claudii, Centronum ciuitas in Alpibus, Ptolemæo, hodie Taranteſa ducis Sabaudiæ.

Forum Claudii, Tuſcorũ vrbs Ptolemæo & Plinio dicitur.

Forum Cornelii, Galliæ Togatæ vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Imola.

Forum Cornelium, ciuitas in Flaminia, quæ & Forum Syllæ. Forocornelienſis agri meminit Plinius lib. 3. cap. 16.

Forum Egurrorum, Ptolemæo, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis.

Forum Iulii, Galliæ Narbonenſis vrbs, non longè diſtans à Maſſilia, & Octauianorũ colonia. Pomponius Mela lib. 2. Forum Iulium, Ptolemæo dicitur.

Forum Iulium, regio Italiæ, quæ quondam Iapidia dicebatur Carnorum colonia, Ptolemæo. In ea ſunt Aquileia, Vtinum, Ciuidale, & Tergeſtũ.

Foroiuliénſes & Foroflaminienſes, populi. Plin. lib.3.cap.14.

Forum Liuii, Galliæ Togatæ vrbs, Ptolemæo.

Forum Liuium, ciuitas in Æmilia, nobilis Galli poetæ ortu.

Forum Seguſianorum, oppidum Galliæ, Ptol.

Forum Sempronii, Vmbrorum ciuitas, Ptol.

Forum Tyberii, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta Rhenum. Ptol.

Foſſæ Marianæ, Ptol. Galliæ Narbonenſis vrbs.

Foſſæ Papyrianæ, Thuſcorum ciuitas. Ptol.

F R

Franci, ſiue Francones, Germaniæ populi, qui à meridie Sueuos & Bauaros habent: ab occaſu Rhenum, ab ortu Boëmos. Alluitur regio flumine Megano, Ptolemæo, Menio vocato, Cicero in epiſtolis ad Atticum lib.14. Mantuanus, Miſiſſet fortes contra genera impia Francos.

Fráncia, regio Germaniæ inter Haſſiã & Sueuiã.

Fráncia, Gallia nunc dicitur.

Franciſcus 1. Gallorum rex, anno ſalutis 1515.

Franciſcus Petrarcha, poeta nobilis Romæ, circa annum ſalutis 1339.

Franciſcus Gatelluſius, vir fortiſſimus, cuius opera Carolus Ioannes Conſtantin. imperator in patriam rediit, cuique imperator ipſe Leſbum inſulam dono dedit. Blond.

Franciſcus de vico, vrbis præfectus, Viterbiũ pontifici proditione abſtulit, anno ſaluus 1392. Blond. Plat.

Franciſcus Sfortia, Mediolani regulus, Venetos iuxta Caranazium vicit cæpitque, quibus mox reconciliatus eſt.

Franciſcus, Franciſcanorum familiæ author, à Gregorio Pont. Rom. in numero ſanctorum inſcriptus eſt, anno ſalutis 1228.

Francus, Hectoris filius, Celtis imperauit poſt diruram Troiam.

Fránita, aliàs Fabritius, cos. cum Vincentio, anno ab vrbe 1154.

Fraxinẽtum, oppidum à Saracenis occupatũ, anno ſalutis 891. Luith. lib.1.cap.1.

Fregélla, Stephano, vrbs Italiæ, quæ olim Opicorum erat, deinde Volſcorum facta eſt, olim clariſſima inter Formias & Sinueſſam ſita, nõ procul à Lyri amne, quem nũc Garilianum vocamus. Cuius etiam hodie non obſcura extant veſtigia, ex quibus facilè poteſt æſtimari, quanta olim fuerit eius vrbis amplitudo. Hæc cùm à Romanis defeciſſet, diruta fuit, & ad vicum iam vſque à Strabonis tempore redacta. Silius li.8. Eadem dicitur Fregellæ, multitudinis numero, à qua Fregellani, populi, Plinio lib.3. cap.5. &

Fregellana vitis, Columel. lib.3.cap.2.

Fregellânus, proditor. Cicero lib.5. de Finib. Quis (inquit) Fregellanum proditorem, quanquam Reip. noſtræ profuit, non odit?

Frentáni, Italici populi, Daunis & Picentibus vicini. Alii à Ferentinis qui in Thuſcia ſunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarunt. de quibus diſputat Hermolaus lib.3.cap.5. Plinii. Illorum regio Frentana Plinio dicitur.

Fridéricus 1. Sueuus dictus Ænobarbus, Romanorum imperator, circa annum ſalutis 1153.

Fridéricus 11. Romanorum imperator, anno ſalutis 1212.

Fridéricus 111. Auſtriæ dux, Romanorum imperator, anno ſalutis 1440.

Fridéricus Arrago, Siciliæ rex, Calabriam ſubegit. Blond. lib.9. Æmil. lib.8.

Fridigérnus, Gothorum rex, anno ab vrbe 1128.

Fríſii, populi protinus vltra Rhenum Oceano oppoſiti: vt Ptolemæus ait, Chaucis ſucceſſere: iidẽ qui Friſones.

Fronto, philoſophiæ ſimul, & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeò ab illo dilectus, vt ille ſtatuam ei à ſenatu ſtatui peteret. Capitol.

Fruſino, Ciuitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cuius incolæ Fruſinates dicuntur. Plin. lib.3. cap.5. Iuuenal. Saty.3,

-optima Soræ,
Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Fruſinum, Latinorum oppidum. Ptol.

Frútinal, dictum eſt templum Veneris frutæ. Sipontinus.

F V

Fúcinus, lacus in quarta regione Italiæ, prope Albenſes Marſorum populos.

Fulco, Andegauenſium princeps, quintus rex Ieroſolymorum, equo in caput euerſo occubuit. Volaterranus.

Fulginátes, populi Vmbriæ in Italia. Plinius lib.3. cap.14.

Fulſinátes, populi Illyrici. Plin. lib.4.cap.21.

Fúluius Flaccus, Cenſor, tectum marmoreum Iunonis Lacíniæ ſpoliauit, vt ædem, quam dedicauerat equeſtri fortunæ, tegeret. Liu. lib.42.

Fúluius, cos. cum Aſtratino, anno ab vrbe 841.

Funda, quæ & Fũdi, oppidum Italiæ prope Caietam, quod intercidit. Hodie ſolum paluſtre ibi, ita tamẽ vt ædificiorum veſtigia ruinæque cernantur, iuxta quod lacus eſt Fundanus. Plinius lib.5. cap.3. Inde generoſa viña Fundana ſcriptoribus commendata.

Fundi, Vide FVNDA.

Fúriæ, deæ furoris, Noctis Acherontíſque filiæ fuiſſe memorãtur, Alecto, Tiſiphone & Megæra. Fictum eſt à poetis inferna loca furias habitare, ſed tormenta ſceleſtæ mentis eſſe veteres vo-

luerũt.Cicero pro Roſcio Amerino,Tres etiam furiæ ſignificant tres animi affectus,qui homines in omnia facinora præcipites agunt, quorũ Ira vltionem deſiderat,Cupiditas opes, Libido voluptates.Euripides in Oreſte. Eædẽ Diræ in cælo,Eumenides apud inferos, Furiæ in terris dicuntur.Cic.lib.3.de Natura deorum.

Fur.Camil.Aruntius Scribonius,cos.cũ Cn.Domitio Ænobarbo,anno ab vrbe 784.

Furnália,ſacra Furinæ,quam deam dicebant.Feſt.

Furnus, cos. cum Domitiano Auguſt. anno ab vrbe 837.

Fuſciânus,cos.cum Syllano, anno ab vrbe 940.

Fuſcus,cos.cum Dextro,anno ab vrbe 977.

Fuſidius,orator.Cic.in Bruto.

Fuſidius,fœnerator.Horatius,

Fuſidius vappæ famam timet,&c.

Fúſius,orator.Cicero lib.2.de Oratore,Fuſius(inquit) neruos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille,non adſequitur : oris prauitatem,& verborum latitudinem imitatur,&c.

Futînus,deus,in cuius ſinu nubentes reſidebant, vt illarum pudicitiam prior deus delibaſſe videretur.

F Y

Fytérnus,Ptolem.Frentanorum fluuius,Typhernus aliis.

G

Gaal, Filius Obed.iudic.9.

Gaas,mons iuxta Thamnath-ſare,in cuius ſeptentrionali parte Ioſue ſepultus eſt.ioſ.24.iud.2. 2.reg.23.

Gaba,Ciuitas quæ & Gabaa videtur. iſa.10.

Gabaa,Ciuitas tribus Iudæ,ioſue 15. 1.reg.11: quã ædificauit Aſa rex Iuda, 3.reg.15.4.reg.23.1.paral.2. 2.paral.16.Eadem eſt ciuitas quæ Geba.

Gabaa,Syriæ vrbs.

Gabaath,oppidum in tribu Beniamin.iſa.10.ioſ. 18.2.reg.23.

Gabae,Ciuitas tribus Beniamin,ioſue 21:quæ Gabee dicitur,ioſ.18.

Gábala,Syriæ vrbs,Ptolem.lib.5.cap.15.Gebol Hebræis : hodie autem Volaterrano Gibel dicitur. Stephano Gaballa, Phœniciæ aut Syriæ vrbs.

Gábales,Aquitanicæ Galliæ populi.Plinius lib.4. cap.19:apud quos olim fiebat optimus caſeus.

Gábalum,oppidum Aruernorum in Gallia Aquitanica,Narbonenſi terræ proximum.Hinc Gabalici.

Gábalus, Romanus imperator, qui ſe ſolem dici voluit,quare Heliogabalus dictus eſt.

Gábaon,Metropolis Heuæorum,ab Ieroſolymis 2.ſtadiis diſtans,ioſ.18.iere.18. Hæc è tribu Beniamin , filiis Aaron eſt adſcripta, ioſue 21.nunc

(vt ait Hieronymus) oſtenditur villa eodẽ nomine in quarto milliario à Betele contra occidentalem plagam, iuxta Rhama, vbi Salomon oblatis victimis,diuinum meruit oraculum.

Gabaonitæ,Gabaon habitantes.

Gabatha,Græcè dicitur λιθόστρωτος, id eſt lapidibus ſtratus.erat autem locus editior, vel ſtratum lapideum eminens Ieroſolymis, iudicio accommodatum.iohan.19.

Gabathon,Ciuitas in tribu Dan.ioſ.21: quæ in 19, dicitur Gebbethon.

Gabaúpolis, oppidum Galilææ. Stephanus ex Ioſepho Antiquit.lib.6.

Gabba,vrbs Syriæ:cuius Gentile,Gabenus.Steph.

Gabee,Ciuitas in tribu Beniamin, ioſ.18.1. paral. 6:quæ Gabae dicitur,ioſ.21.

Gabêlus,Nomen viri,tob.1.

Gaber,Filius Suri.3. reg.4.

Gabiênus,fortiſſimus militũ Cæſaris,à Sext.Pompeio captus, eiuſdem iuſſu inciſa ceruice iacuit in litore tota die. Deinde quum adueſperaſſet, petiit vt Pompeius ad ſe veniret, teſtatus ſe ab inferis remiſſum habere quod nuntiaret. Plin. lib.7.cap.52.

Gábii,Volſcorum vrbs, L x x.millibus paſſuum ab vrbe diſtans,à Galacto & Bio fratribus Siculis condita,fraude autẽ Sexti Tarquinii Superbi filii,in Romanorum ditionem redacta. Liu. lib.1.ab vrbe. Virgilius lib.6. vrbis huius originem ad reges refert Albanorum: quibus enumeratis,ſic ſubdit,

Hi tibi Nomentũ,& Gabios,vrbémq; Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Hinc Gabinus,a,um:vt, Iuno Gabina,apud Virgilium ſexto Æneidos.

Gabim, ciuitas.iſa.10.

Gabínius,Romanus,vir Conſularis,qui cùm Syriæ præeſſet, Ptolemæum Ægypti regem in regnum reduxit,quo nomine damnatus eſt.

Gabînus,preſbyter, ciuis Rom. iuſſu Diocletiani imperatoris in carcerem conjectus eſt , ibique fame extinctus, quòd Chriſtianam profiteretur religionem.Frater fuit Caii Põtificis, pater Suſannæ virginis & martyris , quæ nuptias filii Diocletiani reſpuit.Volaterr.

Gabriel,Nomen angeli.daniel.8.luc.1.

Gad,Filius Iacob ſeptimus, ex Zelpha ancilla Liæ vxoris eius,geneſ.30.1.paral.5.Nomẽ item prophetæ,1.reg.22.

Gadaláiphus, aliàs Dagalaiphus , cos.cum Graziano,anno ab vrbe 1119.

Gádara, vrbs cauæ Syriæ, quæ & Antiochia & Seleucia vocata eſt: inde Gentilia,Gadareus,& Gadaris de fœmina ac de regione.

Gádara, vrbs eſt Palæſtinæ : vnde Gentile, Gadarenus,Steph.

Gadáreus, Sophiſta, qui prius more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio conſulatum adeptus eſt.

Gaddel, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Gadder, ciuitas in tribu Iuda, ioſ. 21: quæ ioſ. 15. dicitur Gedera, & à Stephano Antiochia, item & Seleucia.

Gaddi, Filius Suſi, princeps trib⁹ Ioſeph, num. 13. Nomen loci, 1. par. 12: qui & Gaddi dici videtur.

Gaddis, Filius Mathathiæ. 1. mach. 2.

Gadditæ, viri de tribu Gad. ioſue 1.

Gadéres, ciuitas Syriæ, non longè ab Aſcalone, ex qua Theodorus rhetoricæ præceptor, qui Strabonis ætate floruit, Gadareus dictus eſt.

Gaderoth, vrbs in tribu Iuda. 2. paral. 28.

Gaderothites, Idem. 1. paral. 12.

Gades, dium, duæ inſulæ, Plin. lib. 4. cap. 22. vltra finem Bæticæ prouinciæ, & in extremo noſtri orbis, verſus Occidentem, extra freti anguſtias, quibus Africa ab Europa dirimitur. Harũ maior Erythia Pomponio dicitur, à Tyriis ab Erythræo mari oriundis, qui in hac inſula vrbem condiderunt. Vnde Lucanus Gades Tyrias appellat. Diſtat à Calpe, Straboni, ſeptingentorum quinquaginta ſtadiorũ interuallo, parua quidem inſula, ſed virorum dignitate excellens. In qua equeſtris ordinis Gaditanos, quingentos in vno cenſu numeratos aliquãdo fuiſſe compertum eſt. Inſula hæc vbi continenti eſt proxima, interluitur freto D C C. non amplius pedum. Huic adiacet altera inſula minor, & ipſa Gadis appellata, vnius tantùm ſtadii Euripo interlabente ab altera dirempta, in qua tanta eſt pabuli lætitia, vt pecudum ibi paſcentium lac ſerum non efficiat, neque ex eo caſeus fieri poſſit, niſi multa admiſta aqua. Quin illud etiam traditur, paſcentes in hac inſula pecudes, niſi ſubinde ſanguinem exhaurias, intra triginta dies pinguetudine ſuffocari. quæ res Poetis occaſionem videtur miniſtraſſe eorum, quæ de Geryonis armentis fabulati ſunt. Strabo lib. 3. Declinatur autem hoc nomen in vtroque numero. Dicimus enim Gadis in numero ſingulari pro alterutra harum inſularum, vel in plurali numero Gades. Plinius lib. 4. cap. 22. Gadis longa eſt XI. M. lata I M. M. paſſuum. Inde Gaditanus, vt Mare Gaditanum, & Gaditanæ puellæ, quæ agilitatis laſciuiæq; nomine olim in pretio fuerunt.

Gadgad, locus in quo aliquãdo caſtrametati ſunt filii Iſrael. num. 33.

Gadi, pater Manahem, 4. reg. 15. Eſt & nomen loci, 2. reg. 23: qui & Gaddi dici videtur.

Gadir, vrbs opulenta in Gadibus, quæ antea Cotinuſa & Tarteſſos dicebatur. Rufus Auienus in deſcriptione orbis. Hermolaus Gadiruta legit apud Plinium lib. 4.

Gadîra, locus iuxta Hiſpaniam extremã, ad quem profectus Hercules, & pertranſire non valens, columnas ab incolis ſumptas infixit. Græci ſic vocant Gades, inſulam.

Gador, locus, 1. paral. 4. Eadem videtur eſſe vrbs quæ & Gedor.

Gæon, à Ioſepho dicitur Nilus. Rectius ſcripſeris Githon.

Gætúlia, regio Libyæ interioris, Garamantibus finitima: cuius incolæ Gætuli appellantur.

Gágates, fluuius in Sicilia, & lapides in eo primùm reperti.

Gages, in Lycia oppidum ab amne Gaga, vbi & Gages lapis inuenitur. Dioſcor. Amnis à quo lapis nomen habet, Gages appellatur.

Gaham, Fili⁹ Nachor ex Roma cõcubina. gen. 22.

Gaher, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Gaius, V 1. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 155.

Gaius, X X V 1. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 283.

Galaad, Filius Machir filii Manaſſe filii Ioſeph, num. 26. Pater Iara patris Hari, 1. paral. 5.

Galaad, regio Galilææ ad Orientem vltra Iordanem, geneſ. 31. vbi & dimidia tribus Manaſſes accepit poſſeſſionem cum tribubus Ruben & Gad, num. 31. deut. 3. ioſ. 13. Eſt autem ad tergum Phœnices & Arabiæ, collibus Libani copulata: extenditur per deſertum ad regionem Amorrhæorum vbi Sehon regnauit. pſalm. 60, & 108.

Galaaditæ, Idem, plur. nu. num. 26.

Galaaditim, Idem, plur. num. 1. mach. 5.

Galactóphagi, Scythiæ Aſiaticæ populi.

Galactopótæ, Nomadum Getarumque populi, quòd frumenti expertes, lacte veſcantur.

Gálada, vel Galadene, vel Galaditis, regio Arabiæ. Stephanus.

Gáladræ, vrbs Macedoniæ in Pieria. Steph.

Gáladrus, mons quidam à Galadro Emathii filio dictus. Steph.

Galal, Nomen viri. 1. paral. 9.

Galalai, Idem. 2. eſd. 12.

Galánthis, Alcmenæ ancilla, quæ cum domina ſua partus doloribus laborãs, à Iunone ne pareret, impediretur, mira aſtutia dicitur deã eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam riſu ac lætitia geſtientem & ſolutam iam partu reginam mentiendo confinxiſſe. qua re intellecta, admiratione ſimul ac dolore concitam deam reſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubitò Alcmænam ſine vllo cruciatu Herculem enixam: Lucinam verò indignatam mox Galanthidem in animal ſui nominis galen: id eſt, muſtelam mutaſſe, hac addita pœna, vt ore quo præcipuè peccauerat, pareret.

Galarîna, vrbs Siciliæ, à Morgo Siculo condita. Dicitur & regio Galaria. Steph.

Gálata, inſula non procul à Melita. Mela lib. 2.

Gálatæ, populi qui Galatiam habitãt. Stephanus. Hi primò Gomoritæ dicti ſunt, à Gomor Iaphet filio (Ioſephus lib. 1.) & fratre Aiacis, qui ad ea loca veniens, ibi ſedes poſuit.

Galatêa, Nympha marina, Nerei & Doridos filia, à Polyphemo adamata: quem cùm illa ſperneret, Acímque ei præferret, indignatus Cyclops, riualem ſaxo de rupe auulſo interfecit: cuius caſum miſerati dii marini, in fluuium ſui nominis eum commutarunt.

Galathêa, nomẽ ruſticæ puellæ. Virg. in Bucolicis

Gálathes, à quo Samothei, Galli dicti, apud Celtas regnauit.

Galátia, regio minoris Aſiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta à Gallis, qui relicta patria ibi ſedes fixerũt. Huius incolæ Galatæ appellantur. & Gallogræci, quòd ex Gallis ſimul & Græcis coaluerint, eodem ferè tempore à Bithyniæ rege agrorum præmio ad belli ſocietatem excitis. Ab Oriente Cappadociam & Halym fluuium, ab Occidente Bithyniam & Aſiam, à meridie Pamphyliam, à Septentrione Ponium Euxinum habet. Plin. lib. 5. cap. 32.

Galaxêra, nympha marina, à lactis candore ſic dicta.

Galba Sergius, vir Cõſularis, temporum ſuorum eloquentiſſimus, quem Tranquillus ſcribit ex prætura Hiſpaniam obtinentem x x x. millibus Luſitanorum perfidia trucidatis, Viriatini belli cauſam extitiſſe. Valerius autẽ dicit, eum trium Luſitaniæ ciuitatum conuocato populo, tanquam de commodis eius acturum, nouem millia hominum trucidaſſe. Pædianus ait, eum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duóſque amplexum filios prætextatos, abſolutũ propterea miſericordia fuiſſe. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita vocitatus eſt. Eſt enim Galba, vermiculus miræ exilitatis in æſculis naſcens. Alii è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum ſcribũt. Talem enim Galli vocant galbam. Alii quòd oppidum Hiſpaniæ fruſtrà diu oppugnatum, illitis demum Galbano facibus, ſuccenderit. Nonnulli quòd in diuturna valetudine galbo, hoc eſt, remediis lana inuolutis, vteretur.

Galênus, medicus excellentiſſimus ex Pergamo, Aſiæ vrbe. Floruit temporibus Marci & Commodi imperatorum, emicuit Traiani temporibus vſque ad Antoninum Pium. ſcripſit volumina x v. Suidas. Scripſit præterea in opera Hippocratis dictionariũ ex ordine literarum. Fama eſt hunc centum & quadraginta annos vixiſſe. Multa compoſuit in medicina, philoſophia, grammatica & rhetorica. Quo nomine etiam dictus eſt imperator Romanus.

Galeótæ, vates quidam in Sicilia & Attica, à Galeote Apollinis filio, qui frater Telmeſſi eius traditur, qui Telmeſſum vrbem in Caria condiderit, oraculo ex Dodone accepto.

Galépſus, vrbs Thraciæ & Pæonum. Steph.

Galerîtus, Thuſcorum rex.

Galérius, à Narſe victus, ad Diocletianum fugit, principi occurrẽs in itinere, ad quem antea aduerſi belli fama peruenerat, purpura indutus, (Cæſar enim erat) M. paſſus ante Carpẽtum indignati principis, pedes cucurrit. Poſtea in Armenia maiore Perſas vicit, Cteſiphontem expugnauit, toram Aſſyriam cepit. Quinque prouincias Tranſtigritinas ſubegit. Pompon. Læt. Oroſ. Eutrop.

Galêſus, fluuius Calabriæ, non procul à Tarento, leni admodum labens curſu.

Galêſus ditiſſimus, in agro Latino agricola, qui eo in tumultu, qui inter Aſcanii comites & Tyrrhei armentarii regii liberos exortus eſt, cùm pacis componendæ ſtudio medium ſeſe inter pugnantes inferret, in medio ardore pugnæ eſt interfectus. Virg. 7. Æneid.

Galgal, ſiue Galgala, ciuitas vltra Iordanem, non procul ab Iericho. oſee 9. 2. eſd. 12. ioſue 4, 5, & 15. 1. regum 10.

Galilæa, Syriæ regio ad Septentrionem Iudææ ſita, quæ ab ſolis occaſu Ptolemaide ciuitate & Carmelo monte diſterminatur. Ab Oriente eam Hippene ſiue Ioppe & Gadara ſuis finibus reſecant. A meridiano latere Scythopolis & Samaria ſuis vtraque excipiũtur regionibus, nec vltra fluenta Iordanis patiuntur extendi. Septentrionalia eius à dextro latere Tyrus claudit, Egeſippus lib. 3. cap. 6. de Ieroſolymorum excidio, & Ioſephus lib. 3. cap. 2. belli Iudaici. Tradũt verò hiſtorici duplicem eſſe Galilæam, ſuperiorem ſcilicet & inferiorẽ. Superior iuxta Tyrum, Sidonem & Cæſaream Philippi ſita eſt, qua gentes attingit ad Aquilonem. Iſta Galilæa gentium, iſaiæ 9. & Matthæi 4. appellatur. Vel quia illic gentes vſque ad Salomonis tempora habitarint, vel quòd Hiram regi Tyriorum oblata ſit, 3. reg, 9. Hæc in tribu Nephthali ſita eſt. Inferior Galilæa circa Tiberiadem & ſtagnum Genezareth in tribu Zabulon poſita eſt. De qua matthæi 3, & 4. CHRISTVS frequenter verſatus eſt in Galilæa, iohan. 4. Vnde etiam Galilæus vocatus eſt, matth. 26. aut propter Nazareth & Capharnaum, in quibus illi domicilium, lucæ 2, & 4. Quapropter etiam Iulianus imperator Chriſtianos ſolebat Galilæos nuncupare. Euſeb. lib. 10. cap. 35. eccleſ. hiſt.

Galláici, ſiue Gallæci, Hiſpaniæ populi, Gallis ſi-

nitimi.Martialis.

Gallécia, citerioris Hiſpaniæ regio.Plinius lib. 4. cap.20.Iuſtinus à Teucro Telamonis filio conditam ait.

Galléſium,vrbs Epheſi.Steph.

Gállia,Europæ pars, à candore populi dicta.Gala enim lac Latinè dicitur. Nam montes & rigor cæli ab ea parte ſolis ardorem excludũt, vt eorum corpora nõ colorentur.Eſt autem triplex, Togata, Comata,& Braccata. Gallia togata,ea eſt,quæ Alpiũ radicibus,& Rubiconẽ fluuio intercipitur:alio nomine dicta Ciſalpina. Comata autẽ cognominatur omnis Tranſalpina Gallia, Plin.lib.4.cap.17.quam in tria populorum genera hiſtorici diuiſerunt, Belgicam, Celticã, & Aquitanicam,quæ Aremorica ante dicta eſt. Nam à Scalde ad Sequanam, Belgica : ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum, Aquitania. Videtur igitur Comatæ nomen reliquæ Galliæ conuenire,(ſecluſa Prouincia Narbonẽſi)quæ à Braccarum vſu(id veſtis genus erat villoſum) Braccata eſt cognominata.

Gállia Ciſalpina,Vide CISALPINA.

Gallicânus, na,num, idẽ quod Gallicus: vt,Gallicanæ res.Cic.pro Quintio.

Gállicus,a,um,quod ex Gallia eſt: vt Arma Gallica,Gallica terebra.Columel.

Gállius,á,um,ſicut Gallicus & Gallicanus.Saluſt. lib.4.Hiſtor. Duæ Galliæ mulieres conuentum vitãtes,ad menſtrua ſoluenda montẽ aſcendũt.

Gallus,a,um, quod ex Gallia eſt : vnde Galli dicti ſunt,qui ex Gallia originem habent.

Galli,ſacerdotes Cybeles in Phrygia,dicti à Gallo flumine,cuius aquis poti,ſtatim furere incipiebant, adeò vt ſeipſos caſtrarent, quod aliter citra perniciem facere non poterãt,niſi Samia teſta. Hi ſacra facientes furentium more, capita rotabant.

Gallicaſiáuia, Ptolem.lib 2.cap.6 Hiſpaniæ vrbs.

Gallicânus,cos.cum Attilio Titiano,annọ ab vrbe 879.& cum Venuſtio, anno ab vrbe 902. & cum Symmacho,anno ab vrbe 1082.

Galliẽnus, cum Lucinio Valeriano,Romanorum imperatore, anno ab vrbe 1018. apud Mediolanum eſt interfectus.Eutrop.Oroſ. Pomp.

Gallim,vicus Accaronis,vnde dicitur fuiſſe Phalti,qui Michol duxerat vxorem poſt fugam Dauid,1.reg.25.iſa.10. Ciuitas item non procul à limite Moabitarum,iſa.15.

Gallinária, inſula in mari Tuſco ſecundum Italiam,contra montes Liguſticos, vt inquit Varro lib.3.de re Ruſt.à gallinis ruſticis appellata.

Gallinária ſylua,Cumis vicina.Cic.ad Pætum.

Gallínicus I I I I. Italiæ exarchus, anno ſalutis 604.Blond.

Gállion, Proconſul Achaiæ.act.18.

Gallograécia, regio Aſiæ, Bithyniæ, Cappadociæ, & Paꝑphyliæ cõtermina : alio nomine Galatia dicta, quemadmodum & incolæ ipſi indifferẽter Galatæ dicuntur, & Gallogræci. Nam cùm Galli multitudine domi abundantes ſedes ſuas reliquiſſent, Italiamque ferro flammáque crudeliſſimè vexaſſent,inde Camilli virtute depulſi,non parua manu in Græciam Macedoniámque irruperũt: indéque Leonorio duce, Græcis quibuſdam permiſti, in Aſiam traiecerunt:acceptíſque à Bithyniæ rege agris, ſedes ibi fixerunt. Quo factum eſt,vt conflati ex Gallis Græciſque populi,vno nomine Gallogræci diceren tur.Strabo lib.12.

Gallónius, vir luxu perditiſſimus, à quo eſt prouerbium ſumptus Gallonii.Hunc Lucilius ait, nunquam bene cœnaſſe, quòd nunquam eſuriens cœnaret.Cic.2.de Finibus.

Gallúmbri, populi qui nũc Romandioli vocãtur.

Gallus Hoſtilianus , cum Voluſiano filio,x x x. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1004.

Gallus,cos.cum Flacco,anno ab vrbe 926.

Gallus,cos.cũ Anitio Fauſto, anno ab vrbe 1050.

Gallus poeta,Vide CORNELIVS GALLVS.

Gallus,fluuius Phrygiæ,in Modris montibus naſcens,& in Sangarium ſeſe exonerans .Strabo lib.12.Huius fluminis tam admiranda eſt natura,vt parcè potus & cerebrum purget, & inſaniam tollat : contrà largius,hauſtus lymphaticos reddat. Plin.lib.31.cap.2.Ouid.lib.4.Faſto.

Gámale,vrbs in Iudæa.Ioſeph.Antiquit.4. Stephano,Syriæ habitatio quædam.

Gamaliel, Filius Phadaſſur , princeps tribus ſuæ Manaſſe,nume.1. act. 5. Præceptor Pauli,act.22.

Gamarias,Filius Helciæ,iere.29. Filius itẽ Saphan ſcribæ,iere.36.

Gámbrium,vrbs Ioniæ.Steph.

Gamphaſántes,Æthiopiæ populi, Pom.lib.1.nudi ſunt, armorúmque omnium ignari : nec vitare ſciunt tela, nec iacere , ideóque obuios fugiunt:neque aliorum quàm quibus idem ingenii eſt,aut congreſſus,aut colloquia patiuntur.

Gamzo,nomen vrbis.2.paral.28.

Gándara, gens Indorum, populi Gandarii dicuntur, & regio Gandarica.Steph.

Gandri , populi interioris Aſiæ,Pomp. quos Plinius trans Margianam in ortum ponit.

Gangamẽla,Vide GAVGAMELA.

Gangánorum,promõtorium Hyberniæ. Ptolem. lib.2.cap.3.

Gangáridæ, Curtio , populi inter Aſſyrios & Indos,iuxta Gangem.Virgil.3.Georg.

Gange,ges,vrbs Indiæ regia.

Ganges,qui à Moſe Ialzetam, in India ſedem nominis firmauit. Fuit autem filius Eber pronc-

potis Sem,geneſ.10.Bero.lib.5.

Ganges,gis,& Gangetis, Indiæ fluuius maximus, qui vniuerſam ſecat Indiam,ſecum aureas arenas trahens, alio nomine Phyſon à Græcis dictus:quem ſacræ literæ inter eos annumerant, qui de Paradiſo profluunt. Fontes eius alii incertos eſſe tradunt, vicináque omnia rigare, quemadmodum & Nilũ. Alii in Scythicis montibus naſci dixerunt,flueréque in eum triginta amnes.Minima Gangis latitudo per octo millia paſſuum,maxima per viginti patet. Altitudo,vbi vadoſiſſimus eſt, menſuram centum pedum implet. Dictus Ganges,à Gange Æthiopũ rege.Suidas. Hinc Gangeticus.Lucan.lib.7,

Et quas ſentit Arabs,& quas Gangetica tellus.

Gangra,vrbs Paphlagoniæ. Alia eſt in Arabia felice.

Gannodũrum,Heluetiorum ciuitas ad Rhenum, Ptolemæo lib.2.cap.9.Vulgò hodie Conſtantia, *Conſtents*.

Ganýctor,nomen viri,Tortelio.

Ganymédes, Trois filius, puer formoſiſſimus, quem cùm Iupiter deperiret, in Ida monte venantem ab aquila rapi iuſſit,& in cælum afferri, eúmque caliculis præfecit, repudiato miniſterio Hebes filiæ Iunonis, quæ ante illius raptum miſcendo nectari præerat.Hyginus in Aſtro. Poet. tradit Ganymedem inter ſidera trãſlatum cõficere ſignum illud, quod Aquarium vocamus,quòd eius ſtellæ ſuo ſitu aquam fundentis imaginem videantur referre.

Garamántes,populi interioris Libyæ, Pſyllis finitimi: à Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamam oppidum ex ſuo nomine condidit.

Gáramas,Libyæ rex, cuius filiam Iupiter Ammõ ad Bagradam fluuium compreſſit,& Iarbam ex ea genuit.Seruius in illud Virgilii 4.Æneid.

Hic Ammone ſat⁹,rapta Garamãtide Nympha.

A Garamas fit Garamanticus adiectiuum: vt, Garamantica ſigna.Silius lib.1.

Gareb,Nomen collis,iere.31.Nomen item viri,2. reg.23.1.paral.11.

Gárganus,promontorium Apuliæ, trecentis ſtadiis in mare Adriaticum procurrens.

Gargarénſes,gens mixta Amazonibus.

Gárgaris Mellicola,apud Hiſpanos regnauit Iuſt.

Gárgarum,lacus ex quo Scamander & Simois fluuius decurrunt.

Gárgarum,Lampſaci oppidulum,& aliud Epiri, & aliud Italiæ,à Gargaro Iouis filio, &c. Steph.

Gárgarus,gari,& in plurali Gargara,rorum,cacumen montis Idæ, Macrobio, in ea parte,vbi ad Myſos declinat, tãta frugũ vbertate affluens, vt quoties infinitum rei alicuius numerum volumus denotare, à Gargarorum frugibus ſumamus ſimilitudinem. Huius autem tantæ vbertatis cauſa eſt fontium abundantia, quibus ſolum irrigatur: adeò vt æſtiuis ualoribus fruges nõ facilè poſſint aduri. Nam quum Ida mons totus ferè plurimis irrigetur fontibus,(vnde & Homerus πολυπίδακα vocat)præcipuè tamen ea pars huius montis,quæ ad orientem Solem Myſiam contingit. Eſt etiam oppidum hoc nomine in radice huius mõtis ſitũ.Macrob.li.5.ca.19.

Garge,vrbs Libyæ.Steph.

Gargéttius,oppidum & pars de tribu Ægeide.

Gargéttius,canis cuiuſdam generoſi nomen, qui Geryonis boues cuſtodiebat,& leonibus inſultabat:quem tũc Hercules interfecit, cùm illius armenta abduxit:fuitque Cerberi Epirotici frater, vt ſcribit Iulius Pollux lib.5.de vocabulis rerum,ad Commodum Cæſarem.

Gargus,vnus ex collibus Tauri montis.

Garizim, mons Samariæ iuxta Galgal, vltra Iordanem, Sichimorum imminens ciuitati. iudic. 9.deut.11. 2.machab.6.

Gárſia,Nauarræ rex,anno ſalutis 1015.

Gárſias,Alphonſi filius,Hiſpaniæ rex,anno ſalutis 878.

Garúmna,fluuius Galliæ,in Pyrenæis naſcẽs mõtibus,Celtaſq; diuidens ab Aquitanis, & per Sãtonum fines in occiduum influens Oceanum.

Gaſpha,Nomen loci.2.eſd.11.

Gaſtrónia,regio Macedoniæ.Steph.

Gatham, Filius Eliphaz filii Eſau, ex Ada vxore. geneſ 36.

Gátheæ,vrbs Arcadiæ.Steph.

Gaúdara,vicus Macedoniæ.Steph.

Gaugamêla, vel Gãgamela,locus Perſidis, Steph. Strabo lib.6.

Gaúleon, Solino, ora Libyæ obiacens, in qua ſerpẽs neque naſcitur, neque inuectus viuit, puluiſque eius quocũque gentium iactus, angues & ſcorpiones perimit.

Gaulon, ciuitas refugii in Baſan.ioſ.20.1.paral.6.

Gaulus,inſula prope Carthaginem.Steph.

Gaurus,mons Campaniæ,Maſſicis & Surrentinis propinquus, in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Hinc Gauranus,vt Gaurani montes. Plinius lib.3.cap.5,Gauranum vinum,quod in ſummis agri Falerni iugis naſcebatur.Nã quod in mediis gignebatur mõtibus Fauſtianũ,quod in imis Falernum dicebatur.Plin.lib.14 cap.6.

Gaza, inſignis ciuitas Palæſtinæ, quæ olim Iudæ in ſortem cecidit,ſic dicta à regia gaza,id eſt pecunia,quam illuc quondam Cambyſes,Perſarũ rex vehi curarat.quondam munitiſſima,vt Alexander bimeſtri obſidione obſeſſam ægrè cæperit. Diodo.lib.17. Hæc eſt Heborũ ciuitas,in qua habitauêre Cappadoces, priſtinis cultoribus interfectis.Apud veteres termin⁹ erat Cha-

nanæorum iuxta Ægyptum. Vnde Gazæus & Gazeticus: vt Vina Gazetica.

Gazabar, pater Mithridatis. 1. esd. 1.

Gázaca, vrbs aut vicus maximus in Media. Steph.

Gazam, Nomen viri. 1. esd. 2.

Gazer, ciuitas à Salomone ædificata, 3. reg. 9. ioſue 10, & 16: quæ ex tribu Ephraim data fuit Leuitis, ioſ. 21. 1. paralip. 6. 7. 14: in quarto milliario Nicopolis.

Gazétæ, populi Galatiæ aurum gerentes. Steph.

Gazi, Turcorum rex, à Balduino rege Hieroſolymorum captus, anno ſalutis 1121.

Gázorus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Gazus, vrbs Indicæ longè maxima. Steph.

G E

Gea, oppidum prope Petras in Arabia. Steph.

Geba, ciuitas de tribu Beniamin, poſteris Aaron data, 2. eſd. 7, & 11: quæ & Gaba & Gabaa dicitur.

Gebal, ciuitas Syriæ, pſalm. 82: quæ nunc Gibel dicitur, teſte Volaterrano: appellatur & Biblus.

Gébala, Arabiæ regio. Stephanus in Gaballa, In γέβαλα verò tertiâ Palæſtinæ partem eſſe ſcribit.

Gebalêna, regio in finibus Eleutheropoleos.

Gebbai, Nomen viri. 2. eſd. 11.

Gebbanitæ, ſiue Gelbanitæ, populi maris Rubri accolæ, in Arabia deſerta, quorũ caput Thomna eſt, vnde genus myrrhæ Gebbaniticum.

Gebbar, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Gebbethon, ciuitas Leuitis data in tribu Dan in terra Philiſthinorum, ioſ. 19: quæ in 21. dicitur Gabathon, 3. reg. 15.

Gebeleízes, dæmon, idem Zamolxidi putatur. Herodo. lib. 4.

Gebénna, Galliæ oppidum, & mons inter Aruernos & Heluetios medius, ditionis Allobrogũ, ad lacum Loſanenſem, ſeu Lemanum. Numero multitudinis extulit Lucanus,

-qua montibus ardua ſummis
Gens habitat, cana pendentes rupe Gebennas.

Hodie dicitur mons Geneuæ.

Gebeonitæ, populi prope Hieroſolyma. Steph.

Gebol, Vide GABALA.

Gebuſæus, filius Canaan, à quo Gebuſæi dicti ſũt, qui Hieruſalem habitauerunt.

Gedanum, Germaniæ vrbs in Viſulæ fluminis oſtio.

Geddel, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Geddiel, Filius Sodi. num. 13.

Gedelias, Filius Phaſſur. ierem. 38.

Gedeon, pater Abidam principis tribus Beniamin, num. 1. Filius Ioas, iudex in Iſrael, iudic. 6: qui & Ierobaal dictus eſt, iudic. 6.

Gedera, ciuitas in tribu Iuda, ioſue 15: quæ à Stephano Antiochia, item & Seleucia vocatur.

Gederothaim, vrbs in tribu Iuda. ioſue 15.

Gedlethi, Nomen viri. 1. paral. 25.

G E

Gedor, ciuitas in tribu Iuda, ioſu. 15. 1. par. 4, & 12. Eadem videtur eſſe vrbs quæ & Gador, quum Hebræis, iiſdem conſonantibus & punctis ſcribatur. Item vir, Filius Phanuel, 1. paral. 4. Filius Abigabaon, 1. paral. 8.

Gedróſia, Aſiæ regio, Ptolemæo, hodie Tarſe regnum Haithono & Sabellico: ſunt autem populi Chriſtiani.

Gedróſii, populi. Steph.

Gehénna, hoc nomen proprium, inquit Hieronymus, à ſeruatore noſtro ponitur hac occaſione. Erat idolum Bahal iuxta Hieruſalem, ad radicem montis Mora, vbi Siloa fluit. Hæc vallis & parua campi planities irrigua erat, & nemoroſa, plenáque deliciis, & lucus in ea idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, vt deſerto templo vicinia ibi hoſtias immolaret, filióſque ſuos incenderent dæmonibus, vel initiarẽt. Appellabatur autem locus ipſe Gehennon, id eſt, vallis Hennon. Hoc Regum volumen, & Paralipomenon, & Hieremiæ pleniſſimè ſcribunt. Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaueribus mortuorum, vt nequaquam Tophet & Bahal, ſed vocetur Polyandrium. Futura ergo ſupplicia & pœnæ perpetuæ, quibus impii cruciandi ſunt, huius loci vocabulo denotantur. duplicem autem eſſe gehennam, nimii ignis & frigoris, in Iob legitur. matth. 18.

Ge-hennom, vallis, ioſue 15. tribui Beniamin data, 18. Interdum ſcriptum reperias Ge-ennom.

Gehon, fluuius qui è paradiſo terreſtri labitur, geneſ. 2. Ioſephus Nilum vocat.

Géiſa 1 1. Vngariæ rex, Belæ filius, cum Germanis in Pannoniam irruentibus, graue bellum geſſit, primò victus, deinde victor. Ludouicum Franciæ regem & Chuonradum imperatorem, copias ad recuperandam Terram ſanctam ducentes, hoſpitio ſuſcepit, circa annum ſal. 1143.

Geiſái, Vngariæ rex, anno ſalutis 1075.

Gela, fluuius Siciliæ, vrbem præterfluẽs eiuſdem nominis, à pruina, quam multã gignit, (Siculi enim γέλαν pruinam vocant) deducto nomine. Hinc campi circuniacentes, Geloi appellati ſunt. Virg. 3. Æneid.

Apparet Camarina procul, campique Geloi,
Immaniſque Gela, fluuii cognomine dicta.

Gentile, Gelæus. Suidas.

Geláſius 1 1. Põtifex Rom. c L X 1 1. regnauit anno vno, anno ſalutis 1118.

Gelbanítæ, Vide GEBBANITAE.

Gelboe, mons Iudææ in ſexto lapide à Sintopoli. 1. regum 28.

Gelenor, Argiuorum rex, quem cùm Argiui imperio pepuliſſent, regnum Danao tradiderunt. Euſebius.

Géllius, viri proprium.
Gelo, ſiue Gelon, Siculorum tyrannus. Dionyſius lib. 7.
Géloi, Vide GELA.
Gelon, Pyrrhũ veneno necare eſt aggreſſus. Plutarchus in vita Pyrrhi.
Gelon, Ætnæ & Hymari filius. Steph.
Gelónes vel Geloni, populi interioris Scythiæ, Agathyrſis proximi, qui faciem depingunt, vt terribiliores in prælio videantur. Patientiſſimi ſunt inediæ, faméque vrgéte, equo quo vehuntur, ſanguinis nonnihil detrahunt, eóque cum lacte commiſto, inediam leuant. dicti à Gelono Herculis filio, Agathyrſi fratre. Virg. 2. Georg.
-Pictóſque Gelonos. Item Georg. 3. Hi nunc Getæ dicuntur, ſiue Tartari, corrupto vocabulo. Pompon. Mela lib. 1, & 2. Virg. lib. 9. Multas ſinguli habebant vxores: contenti viuebant ſuis finibus. Horatius lib. 2. Carm.
Gelônum, vrbs Sarmatiæ Europææ, lignea, in Budinis ſita, maximam gẽtem complexa. Ibi Tarandus animal inuenitur.
Gelos, Cariæ portus. Pomp. lib. 1.
Gelôum, ſtagnum Siciliæ, quod appropinquantes tetro odore abigit, à quo non procul duo fontes ſunt, ex quorum altero ſi ſterilis bibit, concipit: ex altero autem ſi fœcunda, ſterilis fit.
Gemalli, pater Amiel. num. 13.
Gemelli, Nomen vallis. 2. reg. 8.
Génea, vicus Corinthi, vnde prouerbiũ Εὐδαίμων ὁ κόρινθος ἐγὼ δ' εἴλω ψυχάπης. Aliqui tamen incolas eius ψυχαίδας vocant. Steph.
Genéſara, Galilææ lacus circunſeptus vrbibus plurimis, & celebris. Solinus cap. 48.
Genéſe, vrbs Laconicæ. Steph.
Genétes, portus & fluuius. Vnde Geneteum, promontorium, in quo templum fuit hoſpitalis Iouis, quem Xenion appellant. Steph.
Genéthlius, Palæſtinus doctiſſim⁹ ſophiſta, diſcipulus Minutiani & Agapeti. Scripſit autẽ multa, λαλιὰς & ἑρμηνείας & μελέτας, & multa alia. vt mirabile ſit dictu tam paucis annis vitæ tanta ſcripſiſſe. Suidas.
Géneua, extremum Allobrogum oppidum, proximum Heluetiorũ finibus. Ex eo oppido pons eſt ad Heluetios pertinens.
Genezar, ſiue Genezareth, Stagnũ Galilææ, iuxta quod CHRISTVS Apoſtolos vocauit, luc. 5. Idem dicitur mare Tyberiadis, à Tyberiade ciuitate: & mare Galilææ, ab adiacente Galilæa prouincia. Habet hoc ſtagnum centum quadraginta ſtadia longitudinis, quadraginta verò latitudinis.
Génius, dicebatur à priſcis Deus naturæ, & qui omnium rerum gignẽdarum vim haberet, vnde cuiuſque rei dicebatur ſuus Genius: hominique duos Genios aſſignabant: bonũ & malum. Accipitur pro ipſa natura: quidã ipſam animam vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt, qui mortales ad voluptatem incitet.
Gennæus, Nomen viri. 2. machab. 12.
Genoáï, populi Moloſſiæ, à Genoo, duce ipſorum. Steph.
Genogália, vrbs à Deſiderio Longobardorũ rege capta, anno ab vrbe 1523.
Genta, vrbs Indiæ extra Gangem. Steph.
Genthon, Nomen viri. 2. eſd. 10.
Gentiânus, Conſul, cum Baſſo, anno ab vrbe 963.
Gentînus, vrbs Troadis, ab vno filiorum Æneæ condita. Steph.
Géntius, rex, Gentianam herbam inuenit.
Génua, Ligurũ caput in Italia, ad mare noſtrum. Hinc incipit Apenninus mons, diſtátque à Sabatiis ſtadiis ducentis ſexaginta. Dicta Genua à genu, quia habet tanquam genu recuruum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fertur eam condidiſſe. Vel (vt quidam aiunt) à Genuino Phaëthõtis ſocio. Alii etiam à Iano Italorum rege. Hanc Annibal penitus deleuit, ſed Cornelius Seruilius Conſul inſtaurauit, ſicut Liuius refert. Hinc fiunt adiectiua Genuenſis & Genuanus. Quidam ex imperitioribus Ianuam hanc vrbem appellant, quòd à Iano conditam dicunt.
Genubath, Filius Addad Idumæi aduerſarii Salomonis. 3. reg. 11.
Genûſus, fluuius quẽ Dyrrhachio eũtes in Theſſaliam inueniunt. Lucanus lib. 5,
Quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis, &c.
Geon, Vide GION.
Geórgi, Aſiæ populi, ab agricultura nomen ſortiti, quibus vicinos Corſitas, Phoriſtas & Riphaces Mela facit. Conſtat etiam Tauricam Cherſonneſum Georgã cognominatã, propter memorabilẽ in ea frumenti copiam. Vadianus.
Georgiâna, regio Aſiæ à Tartaris ſubacta. Blond. lib. 7. decad. 2. anno ſalutis 1221.
Geórgius de Podebra, Bohemorum rex, anno ſalutis 1458.
Geórgius Poggiebratius, Bohemiæ gubernator. Æneas cap. 60.
Geórgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multíſque aliis viris doctis æqualis.
Georgóuia, oppidũ Aruernorũ in mõte poſitum.
Géphyra, vrbs Bœotiæ: eoſdem & Tanagræos eſſe aiunt. Steph.
Gephýrote, vrbs Libyæ. Steph.
Gera, Filius Beniamin, gen. 46: qui 1. para. 8. Ahara filius Bela filii Beniamin. Pater item Aod, iudic. 3. Pater item Semei viri de cognatione domus Saul, 2. reg. 16.

Gera,arx,à Philippo Macedonũ rege expugnata.
Geræa,Luſitaniæ vrbs.Ptolem.
Geræſtus, vicus quidam à Geraſto Iouis filio, in quo Neptuni templum erat.Steph.
Geránia, vrbs Phrygiæ: item mons inter Megara & Corinthum,à quo ſe præcipitem dedit Ino cũ fugeret Athamantem.Steph.
Geranthæ, vrbs Laconicæ.Steph.
Gerara, Metropolis terræ Palæſthinæ, in qua natus eſt Iſaac,geneſ.10,& 20, & 26. Ab hac Geraritica regio nomenclaturam ſumpſit,2.para.14. quæ olim terminus Chananæorum fuit ad auſtralem plagam.
Géraſa, vrbs Cœleſyriæ, illius quæ Teſſareſcædecapolis dicitur.Viros claros inde oriundos Stephanus recenſet.inde Geraſeni,matth.8.
Geráſtus,filius Mygdonis,à cuius filiábus Parthenopolis in Macedonia dicta eſt.Steph.
Gérea, vrbs Indica.Steph.
Geren, vrbs, aut vicus Leſbi, à Gerene Neptuni filio.Steph.
Gerénia, vel Gerênus, vrbs Meſſeniæ, vbi Neſtor Pylius educatus eſt.Steph.
Gergeſæi,populi.geneſ.15.
Gergeſæus,filius Chanaan.geneſ.10.
Gergis, vel Gergithus, vrbs Troadis, Stephano. Hinc Gergithes,& Apollo Gergithius.
Gérion, Vide DE ABYS.
Germánia, regio Europæ latiſſima, quæ à Gallis Rhætis ac Pannoniis, Rheno & Danubio fluminibus,à Sarmatis,Daciſque metu mutuo, ac montibus ſeparatur.cætera ambit Oceanus, latos ſinus,& inſularum immẽſa ſpatia complectens. Huius regionis incolæ Germani dicuntur: cuius nominis rationem ad Romanos authores nonnulli referunt, qui cùm primum Rhenum, deuictis Gallis tranſgreſſi fuiſſent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, & colore flauo, forma præterea & moribus, & viuendi ritu Gallis ſimillimos,Germanos eos,tãquam fratres Gallorum, appellarunt.Alii inde Germanos dictos putãt, quòd peculiari eius regionis ritu, ſe mutuò ſua lingua Germanos,hoc eſt, fratres conſalutarẽt. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli huius etymologiam ex ſua potius lingua petendam exiſtimant.Illi enim *Gær*, ſiue *Ger*,totum dicũt, & *Man* virum: vt Germanos dictos intelligas, quaſi prorſus viros.Germani ipſi indigenæ exiſtimantur,quoniam nõ eſt veriſimile, aliquos Aſia,aut Aphrica,aut Italia relicta,Germaniam petiiſſe,informem terris,aſperam cælo, triſtem cultu aſpectúque,niſi patria ſit. Hinc Germanici & Germanicani, quæ inter ſe differũt ſicut Hiſpanienſes ab Hiſpanis ſeparantur, Siculienſes à Siculis.Nam Germanicani dicuntur milites Rom.in Germania militãtes:Germanici qui ex Germania ſunt.
Germánica,legio ſeptima,Ptolem.Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs.
Germanicea, vrbs vel regiuncula Euphrateſiæ, Stephano.
Germánicus Cæſar, collega C. Fonteii Capitonis, anno ab vrbe 764.
Germánion, XXVIII. Hieruſalem epiſcopus anno ſalutis 209.
Germânus,Capuæ epiſcopus,anno ſalutis 521.
Germânus, Altiſſiodorenſis epiſcopus,à Pelagiano errore, Britannos ad veram fidem reuocauit,anno ſalutis 431.
Gérmara,populi Celticæ.Steph.
Germe,vrbs Helleſponti, prope Cyzicum, quam Herodianus Aſiæ adnumerat.Steph.
Gerra, nomen trium vrbium, quarum vna eſt in Syria, alia prope Traconitas, alia in felici Arabia.Stephano vrbs eſt Chaldæorum.
Gerreni,populi.2.machab.13.
Gerrus,fluuius Scythiæ,ſeptimus ab Iſtro memoria dignus. Herodot. lib.4. Stephano locus eſt & fluuius proximus Boryſtheni.
Gerſam,Filius Moſis.exod 2.Heb.Gerſom.
Gerſom, Filius Moſis,1.paral.6,15,23. Eſt & alius Gerſom de filiis Phinees,1.eſd.8.
Gerſon, Filius Leui,filii Iacob,gene.46.1.paral.6.
Gerſýnium, vrbs Italiæ, quam Quadratus Gereniam vocat.Steph.
Gertérius, ordo militũ D. Georgii à rege Anglorum Eduardo III.inſtitutus,anno ſalutis 1351.
Gerúnda,Hiſpaniæ vrbs.Ptolem.
Gerundénſis ager,à Saracenis vaſtatus.Blond.lib. 2.decad.2.
Gerûſa, Sarmatiæ in Aſia ciuitas; Ptolemæo, hodie S.Georgius.
Géryon,onis,ſiue Geryones,næ,Chryſaoris filius, Heſiodo, trium Hiſpanicarum inſularum Rex, Balearidum videlicet duarum,& Ebuſi:quæ res locum fecit Poetarum fabulis,vt Geryonem tricorporem fuiſſe dicerent.Hunc Hercules interfecit,bouéſque eius in Græciam abegit. Sũt qui idcirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres, tanta inter ſe animi concordia viuentes,vt anima vna regi putarentur.
Gerzi,Nomen pagi.1.reg.27.
Geſan,Filius Iehaddai.1.paral.2.
Geſodûnum, vrbs in Norico, Ptolemæo, Vulgò *Salburgum*.
Geſoríacum,Ptolem.Morinorum nauale.
Geſſen,Regio Ægypti, vbi Iacobus patriarcha cũ ſuis habitauit liberis,quam nonnulli(vt Hieronymus in Hebraicis quæſtionibus author eſt) Thebaidem vocant.geneſ.46.

Geſſur,Regio Syriæ.2.reg.3. 1.paral.2.& 3.
Geſſuri,Regio Syriæ,quæ & Geſſur. deut.3.ioſ.13. 1.regum 27.
Geſſus,Ioniæ fluuius, Plinio & Straboni, qui regionem omnem circa Geſſum Panioniam nominant.
Geta Cæſar, Conſul, collega Plautiani, anno ab vrbe 955.
Getæ,populi in Scythia Europæa .Appianus Dacos appellat.Strabo verò lib.7.Getas à Dacis ita diſtinguit,vt Getæ ſint,qui ad Pontum in Orientem vergunt:Daci,qui in oppoſitũ latus ſpectant verſus Germaniã,& ad Iſtri fontes, quos olim Dauos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum & Getarum ſeruilia nomina in vſu maximè fuerunt. Ælius Spartianus ſcribit Getas dictos fuiſſe,qui poſtea Gothi appellati ſunt.
Géticus,a,um:vt Humus Getica.
Geth, Ciuitas Palæſthinæ à Roboam conſtructa. 2.paral.11. Vnde Ionas propheta, 1.reg.6. & 17. 4.reg.14. Quæ aliàs Anthedon, item & Agrippia,Volaterrano lib.11.dicitur.
Gethaim, Ciuitas ad quam fugerũt Berothitæ interfectores Iſboſeth.2.reg.4.
Geth-hepher,Ciuitas in tribu Zabulon. ioſ.19.
Gethæi,populi.ioſue 13. 2.reg.15.
Gether,Filius Aram. geneſ.10: Ab hoc Acarnanii ſiue Carii (vt refert Hieronymꝰ in quæſt.Heb.) originem traxere.
Getheum,Vide CRANAE.
Geth-remmon, nomẽ ciuitatis. Duæ autem fuerunt:altera data tribui Dan,ioſ.19:altera tribui Manaſſe. Ambæ autem Leuitis poſtea aſſignatæ,ioſue 21.
Gethſemani(Scribi debet Geſemani) Nomen vallis quæ eſt ad radices montis Oliueti.matth.26. marc.14.
Gethúſſa,vrbs Libyæ.Steph.
Gétia,regio Getarum in Thracia.
Getúli,Africæ populi:hi & Libyes, primi omniũ ex Punicorum annalium fide Africam tenuerũt,aſperi incultique:quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulũ vti pecoribus. Hi neque moribus,neque lege aut imperio cuiuſquã regebantur:vagi palantes quò nox coëgerat,ſedes habebant.Salluſt.in Iugurth. Vide GETULIA.Lucanus.
Gezer,ciuitas.2.reg.5: Eadẽ quæ & Gazer dicitur.
Gezeron,nomen ciuitatis.1.mach.4.
Gezez,Filius Caleb.1.paralip.2.

G I

Giah,Nomen loci.2.reg.2.in tribu Beniamin:pro quo interpres vertit vallis.
Gibel, Vide GABALA.
Giblii, populi ciuitatem Gebal in Syria habitantes:de qua pſalmo 82.ezec.27.3.reg.5.
Gideroth,ciuitas in tribu Iuda.ioſ.15.
Giezi,Famulus Eliſei.4.reg.4.
Gigántes,Telluris filii excelſiſſmæ ſtaturæ,& draconum pedibus,in Deorum pernicié procreati, vt ſuperis ſcilicet bellum inferrent, Iouémque de cæli poſſeſſione deiicerent. Macrob.lib. 1. Saturn. cap.20, Gigantes nihil aliud fuiſſe credit,quàm hominum quandam impiam gentem,Deos negantem,& ideo exiſtimatam Deos pellere de cæleſti ſede voluiſſe. Horum pedes in draconũ volumina deſinebant:quod ſignificat, nihil eos rectum cogitaſſe, totius vitæ eorum greſſu atque proceſſu in inferna vergente. Phyſici verò interpretantur gigantes ſpiritus eſſe terræ incluſos, qui dum exitum nõ inueniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt,& fruſta ipſa quaſi in cælum eiaculantur.Hos Poetæ in campis Phlegræis cum Diis congreſſos fabulãtur,ſed partim Iouis fulmine,partim Apollinis & Dianæ telis confixos cecidiſſe, alióſque ſub Ætna monte, alios ſub Mycone & Lipara inſulis ſepultos eſſe: nõnullos etiam in Tartarum detruſos,impietatis ſuæ pœnas luere.Hinc Gigantêus,a,um.
Gigántis,vetus nomen Arcadiæ.Steph.
Gigonus,vrbs Thraciæ iuxta Pallenen,à Gigone Æthiopum rege dicta, quem Dionyſius vicit. Hanc Artemidorus Epheſius Gigonidẽ vocat.
Gihon,Fons in occidẽtali Dauidicæ ciuitatis parte.3.reg.1. 2.paral.32.
Gilda,vrbs Libyæ.Steph.
Gildo, rex Africæ, Maſcezelis fratris ſui filios necauit. Is in Italiam fugiens,ab Honorio copias accepit, cum v. M. pugnatorum fraternas copias deleuit: ipſiúſque Gildonis, à fuga retracti,velo gulam, quibus mandatum erat, fregere.Pomp.Oroſ.lib.7.cap.36.Diac.lib.13.Blond. lib.1.decad.1.
Giligámbæ,populi Libyæ.Steph.
Gilimeres,Vandalorum rex,anno ab vrbe 1187.
Gilippus, dux à Lacedæmoniis ad Syracuſanos cum auxiliaribus copiis miſſus.
Gillus,vir Tarentinus. Herodot.
Gilo, nomen ciuitatis in tribu Iuda. ioſue 15. 2. regum 15.
Gimanti,capras in Gimanti natas Alexãder Myndius ſcribit ſex menſes non bibere.Ælianus.
Gimbrate,Scionitharum rex,anno ab vrbe 1109.
Gímera, vrbs à Q. Fabio occupata, anno ab vrbe 456.Liu.lib.10.
Gindánes,populi Libyæ, qui ſolo loti arboris fructu victitant.Steph.
Gíndara, vicus iuxta Antiochiam:incolæ Gindarenſes,vel Gindari.Steph.
Gindes, fluuius, qui per Dardanos fluens,ingre-

ditur Tigrim.
Gineth, Pater Thebni. 3. reg. 16.
Ginglymóte, vrbs Phœniciæ. Steph.
Gion vel Geon, fluuius qui apud Ægyptios Nilus vocatur, in paradiſo oriens, vniuerſam circuit Æthiopiam. Quo nomine etiam vocatus eſt mõs in Iudæa, apud quem Salomon in regem vnctus fuit.
Girim, mons apud Garamantas, in quo naſci gẽmas vetuſtas teſtata eſt.
Giſilbértus, Lotharingiæ dux, anno ſalutis 913.
Giſla, Lotharii Lotharingiæ regis filia, Godefridi Nordmannorum regis vxor. Æmil. lib. 3.
Giſúlphus, Salerni princeps, anno ſalutis 1048.
Giſúlphus, Apuliæ comes, Beneuentum cæpit, anno ſalutis 1052.
Giſũmar, Vandalorum rex, anno ab vrbe, 1098.
Gitta, vrbs Palæſtinæ. Steph.

G L

Glábrio, Conſul, cum Vlp. Traiano, anno ab vrbe 845, quo tempore Domitianus imperator dominum & deum ſe appellari iuſſit. Caſſi. Eutrop. lib. 9. Sueto. in Domitia.
Glábrio, Coſ. cum Hamullo, anno ab vrbe 904.
Glábrio, Conſul, cum Antonino Commodo, anno ab vrbe 938.
Glábrio, Conſul, cum Valerio Maximo, anno ab vrbe 1008.
Glafira, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Iudæorum principis vxor, anno ab vrbe 762.
Glandómyrum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptolemæus.
Gláneus, vir Chius, qui omnium primus ferri cõpactionem fertur excogitaſſe.
Glánicus, amnis Italiæ, qui & Lyris appellatur, in cuius ripa templũ fuit Maricæ nymphæ Minturnenſis.
Glanis, fluuius Cumæ, à quo glanis, vel glanus, piſcis dicitur. Eſt & Iberiæ fluuius, & tertius Italiæ iuxta Tiberim fluuium. Steph.
Glanum, Saliorum ciuitas in Gallia. Ptolem.
Gláphyræ, vrbs Theſſaliæ, à Glaphyra, conditore Magnetis filio. Homerus. Eſt & vicus Ciliciæ, à Tarſo verſus occidentem triginta diſtans ſtadiis. Steph.
Gláphyrus, notiſſimus adulter, Iuuenalis tempore, de quo is Satyra 6,

Vxorem ducis, de qua citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiat pater. Nomen deductum eſt à feſtiuitate & elegantia: quam Græci γλαφυρότητα dicunt.

Glauci tribus, in Lycia eſt, à Glauco heroe dicta: Gentile, Glaucodemus.
Glaúcia, oppidulum Ioniæ. Steph.
Glaucôpis, habens oculos cæſios. Quo nomine dicta eſt Pallas, quæ à Latinis dicitur Cæſia: à colore cæli quaſi cælia. Diodorus ſcribit aërem nominatum eſſe Pallada: & ideo dicit Glaucopin, quoniam aer glauci, hoc eſt, viridis ſit aſpectus.
Glaucus, Hippolochi filius, qui Troiano bello Priamo ſuppetias tulit: homo tam ſtupidus, vt cum Diomede, armorum permutatione facta, ænea acceperit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauci & Diomedis permutatio prouerbio celebratur: quo vtimur, quoties permutatarũ rerũ inæqualitatẽ volumus denotare. Martial. lib. 5. Ferunt tamen hunc ab Aiace occiſum, cùm pro corpore interfecti Achillis pugnaretur, & poſtea in Lyciam ventis delatum, in fluuium mutatum eſſe.
Glaucus piſcator, cùm piſces captos in ripa explicuiſſet, ii ſubitò contacta quadam herba ſe colligentes, in fluuium proſilierunt. Admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cùm & ipſe deguſtaſſet, piſces ſecutus, in aquam inſiluit, mariſque Deus factus creditur. Alii aliter referunt hanc fabulam, Glaucũm inſignem vrinatorem fuiſſe, qui cùm ſæpius inſpectãtibus ſuis municipibus in fluuium ſe deieciſſet, diutiúſque ſub aqua moratus ſemper emerſiſſet: tandem cum illis fruſtrà expectantibus non rediret, creditus eſt factus eſſe maris Deus.
Glaucus, ex Potnia Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cùm equas ſuas à coitu cohiberet, quò eſſent velociores, Venus indignata, furorem eis tantùm immiſit, vt dominum dilacerarint. Virgilius 3. Georg.
Glaucus, Hippolyti filius, à quo Iones nati ſunt reges, multique hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minois filius, in mellis dolio nẽcatus, qui Æſculapii ope reuixit.
Glaucus Caryſtius pugil, ex Eubœa, qui ex aratro in Olympia productus, ſæpe vicit.
Glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus. Dictys Cretenſis.
Glaucus, inter miniſtros Vulcani numeratur ab Herodoto.
Glaucus, Lemnius ſtatuarius. Steph.
Glaucus Chius, primus ferri glutinum inuenit. Eutrop. Euſeb.
Glaucus, Libyæ ſinus, & amnis. Plin. Strabo.
Glaútias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epyri educauit. Plutarch.
Gleſſária, inſula in Oceano Germanico, quæ, teſte Solino, cryſtallũ dat & ſuccinum, *Sudau* vulgò appellata, haud longè à Pruſſia.
Gletes, gens Iberica poſt Cynetas. Steph.
Gliſſas, vrbs Bœotiæ, à Gliſone aut Gliſante quodam dicta. Steph.
Glogáuia, Vide LVGIDVNVM.

Glycon, vir robuſtiſſimus, & gladiatoria quadam totius corporis firmitate. Horat.

Nec quia deſperes inuicti membra Glyconis.

Glycon, medicus Panſæ Conſulis, qui in carcerem cõiectus eſt ob ſuſpicionem veneni, quod ferebatur indidiſſe vulneri domini ſui. Sueton. in Auguſt. & Cic. in Epiſt. ad Brutum.

G N

Gnes, gens quæ in Rhodo habitauit: Gẽtile, Gnetes, vel Ignetes.

Gneus, prænomen viri, Vide C N E V S.

Gnidus, Vide C N I D V S.

Gnoſidicus, Nebri clariſſimi Aſclepiadarum in Co inſula filius: magni Hippocratis medici proauus. Steph.

Gnoſus, ſiue Cnoſus, ſiue Cnoſſus, vrbs Cretæ clariſſima, Minois regia, olim Ceratus appellata à vicino eiuſdem nominis fluuio. Hinc Gnoſſius, adiectiuum. Item Gnoſſis, ſidis, Gentile, fœmininum, quo poetæ vtuntur pro Ariadne Minois regis filia.

G O

Goaréne, regio Arabiæ prope Damaſcum, dicitur etiam Goarea. Steph.

Goatha, Nomen loci non procul à Ieroſolyma. ierem. 31. Hunc Lyranus Golgotha eſſe putat.

Gob, Nomen loci. 2. reg. 21.

Gobæum, promontorium Galliæ oppidum. Ptol.

Gobázes, Lazorum, qui quondam Colchi dicebantur, rex, anno ab vrbe 1307. Agath. lib. 2.

Góbrias, vir Perſa nobilis, vnus ex his qui cum Dario aduerſus Magos coniurarunt. Nam erat Darii ſocer, antequam regnum Darius ipſe adipiſceretur. Herodot. lib. 7.

Godefrîdus, Danorum rex, anno ab vrbe 1543.

Godefrîdus, Nordmannorũ rex, anno ſalut. 884.

Godolias, Filius Ahicam filii Saphan, 4. reg. 25. Filius item Amariæ, ſopho. 1.

Gog, Nomen gentis, ezech. 38. apocal. 20. Filius Ioel, 1. paral. 5.

Gogaréne, regio inter Colchos & Iberos. Steph.

Golan, ciuitas in Baſan, deut. 4: quæ ioſue 20. dicitur Gaulon: licet Hebraicè Golan legatur, ſicut & hîc.

Golgi, gorum, locus in Cypro inſula, Veneri & Cupidini ſacer.

Golgotha, locus in quo crucifixus fuit C H R I S T V S Dominus noſter. iohan. 19.

Goliath, Nomen gigantis, quem expugnauit Dauid. 1. reg. 17.

Gomer, Filius Iapher, gen. 10: à quo Gomeritæ, qui nunc Galathæ dicuntur. Hoc nomen habuit & filia Debelaim vxor Oſee, oſee 1.

Gomolitæ, populi Idumææ.

Gomorrha, ciuitas Pentapoleos, ad orientalem plagam terræ Iudæ ſita in vicinia Sedom, gen. 19. Ea cum Sodoma, igne cælitus immiſſo, deflagrauit.

Gomphi, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Gondámiris, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe 1355.

Gondræ, populi Thraciæ. Herod. Cindra & Rhonda legitur. Steph.

Gonéi, vrbs Thraciæ, cuius incolas aliqui vocant Adrianopolitas. Steph.

Gonni, vrbs Perrhæbiæ à Guneo quondam Cyphi nepote dicta: Regio Gonnia. Steph.

Gonnus, vrbs in ſuperiori parte Theſſaliæ, vnde ad Theſſaliam introitus comperitur.

Góntharis, Africæ tyrannus, anno ſalutis 548. Procop.

Gonûſa, vrbs Perrhæbiæ. Steph.

Gorâma, regio Arabum Scenitarum, cuius incolæ Goramени.

Gordiânus Iunior, cũ Maximo Pupieno & Balbino, X X V I I. Romanorum imperator, anno ab vrbe 991. Saporem Perſarum regem vicit, Syria expulit, Antiochiam recepit, Carras & Niſibim rurſus ſubegit. Iul. Capito. Oroſ. lib. 7. cap. 19. Eutrop. lib. 8. In finibus Perſidis à Philippo interfectus eſt.

Gordiáni Cæſares tres fuerunt, pater, filius & nepos. Volaterran. lib. 23.

Gordiêum, vrbs magnæ Phrygiæ iuxta Cappadociam, à Gordio patre Midæ.

Górdii murus, vrbs Midæ, à Gordio filio condita.

Górdius X X I X. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 208.

Górdius, rex Phrygiæ. Eraſmus in Prouerbiis.

Gordyæa, regio Perſica, à Gordyæ Triptolemi filio. Stephanus. Vocant etiam Gordos & Gordochos hos populos, & montes Gordyæos.

Gordýnia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Górgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum de Concordia, Græcis tunc inter ſe diſſidentibus, recitauit Olympiæ.

Górgias, philoſophus Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis diſcipulus, Iſocratis autem & aliorum philoſophorum & rhetorum præceptor. Cicero in Bruto, & lib. de Oratore. Hic arte ſua tantum pecuniæ corraſit, vt auream ſtatuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Auſus eſt primus in conuentu poſcere, qua de re quiſque vellet audire: ac de omni re, quæcũque in diſceptationem quæſtionémque vocaretur, ſe copioſiſſimè dicturum eſſe profitebatur.

Gorgipe, Vide S Y N D I C V S.

Gorgíppia, vrbs Indiæ. Steph.

Górgones, Phorci filiæ, Meduſa, Sthenio, & Euryale, quæ Dorcadas inſulas, in Oceano Æthiopico ſitas, habitaſſe dicũtur, cõtra Heſperidum hortos. Nomen habẽt à truculentia, quã Græci

γοργόπωπα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuiſſe in Africa bellicoſas, aduerſus quas Perſeus bellum geſſerit, & earum reginam Meduſam debellauerit ac interfecerit. Hinc Gorgoneus adiectiuum.

Gorgónius, viri proprium malè olentis. Horatius in Sermonibus,

Paſtillos Ruffinus olet, Gorgonius hircum.

Górgopas, nomen viri qui Eunomum apud Zoſtera vicit, naues quatuor cæpit, à Chabria ſuperatus occubuit. Xeno. lib. 3.

Gorgýia, locus in Samo, vbi Dionyſius Gorgienſis colitur.

Gorgýthion, Priami filius ex Caſtianira Threiſſa ſuſceptus, qui poſtea in bello Troiano à Teucro Telamonis filio cõfoſſus occubuit. Homerus Iliad. 8.

Gortyn, ſiue Gortys, tynis, ſiue Gortyna, næ, oppidum mediterraneum Cretæ inſulæ, ad Lethæum fluuium. Plin. lib. 4. cap. 12. Hinc Gortynius adiectiuum, vt Gortynia ſpicula, hoc eſt ſagittæ, quibus Cretenſes plurimùm valebant. Virg. 11. Æneid. Item Gortynis, nidis, patronymicum fœmininum. Lucanus lib. 6,

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scæuam.

Goſen, ciuitas in tribu Iuda. ioſue 10, & 15. A qua circuniacens plaga, terra Goſen nuncupatur.

Goſſem, Nomen viri. 2. eſd. 2.

Gothfrêdus, Apuliæ comes, anno ſalutis 1049.

Gothfrîdus, Gothfridi Ardenenſis comitis filius, Othoni in ducatu Lotharingiæ ſucceſſit, anno ſalutis 1005.

Gothfrîdus, Gothfrido parenti in regno Lotharingiæ ſucceſſit, anno ſalutis 1070.

Gothfrîdus, Gothfridi gibboſi ex ſorore nepos Lotharingiæ dux, anno ſalutis 1089.

Gothfrîdus Bolionius, ab exercitu rex Hieroſolymitanus eſt conſtitutus, anno ſalutis 1100.

Gothoniel, Nomen viri. 1. paral. 27.

Gotthi, immanes Scythiæ populi, in tractu Septentrionali Europæ, Danis & Noruegis contermini, qui olim Italiam armis ſubegerũt, Romámque ipſam ſolo æquarunt, ſuámque in totum orbem inuexerunt barbariem.

Góthia, regio Europæ, contermina Daciæ & Noruegiæ.

Gozan, fluuius in Meſopotamia. 4. reg. 19. 1. paral. 5. iſa. 37.

Gózilo, Lotharingorum dux, anno ſalutis 1071.

G R

Gracchus Sẽpronius, Caii & Tiberii pater in Hiſpaniam Proconſul miſſus, Celtiberos in deditionem accepit, Ilurcímque eorum oppidum ſplendidius à ſe reſtitutum, vt geſtarum à ſe rerum memoria ſupereſſet, de ſuo nomine Gracchurim appellauit. Huic vxor fuit Cornelia ex Scipionum familia, inſigni pudicitia & eruditione mulier, ex qua Tiberiũ & Caiũ Gracchos ſuſcepit, generoſiſſimæ quidẽ indolis iuuenes, eloquentiáque in primis admirabiles, cæterùm popularis auræ plus ſatis auidos. Quæ res fecit, vt relictis optimatibus ad plebem ſe cõtulerint, legéſque agrarias perpetuos ſeditionum fomites in lucẽ reduxerint: neque antea quieuerint, donec Senatum in ſuam necem armarent. Tiberius prior occiſus eſt in cõcione à Publio Naſica: Caius autẽ biennio pòſt cùm montem Capitolinum occupaſſet, iuſſu Opimii Cõſulis eſt interfectus. Iuuenal. Saty. 10,

Quis tulerit Gracchos de ſeditione querentes?

Gráccuris, vrbs Iberiæ, quæ antea Ilurcis nominabatur.

Gradíuus, Martis, bellorum præſidis, cognomentum, à gradiendo (vt Feſto placet) impoſitum, eò quòd gradatim, & per ordines in bellum eatur: aut certè à vibratione haſtæ, quod Græci vocant κραδάνειν. Huius ſedem apud Thracas & Getas Poetæ collocarũt, quòd eæ nationes ſint bellicoſiſſimæ, & à pacis otiis alieniſſimæ.

Græa, vrbs Eretriæ, Steph. per aphæreſin pro Tanagræa: Vide TANAGRA & OROPVS.

Græ, tres fuerunt ſorores, Phorci filiæ, vnicum tantùm habentes oculum & dentem, quibus viciſſim inter ſe tres vtebantur. Harum ope Perſeus ad Gorgonas peruenit. Vide prouerbium apud Eraſmum, Orci galea.

Græcia, Europæ regio olim omni diſciplinarum genere excultiſſima, ſemper tamen leuitatis, vanitatiſque nomine malè audiens. Hæc à Ptolemæo Achaia nominatur. Principium ſumit ad Meridiem ab Iſthmi Corinthiaci anguſtiis, indéque ad Septentrionem in Theſſaliam vſque, & partem Ægæi maris extenditur. Ad occaſum Acheloo fluuio ab Epiro dirimitur. Ab ortu rurſus habet mare Ægæum, qua parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quarũ præcipuæ ſunt Attica, Bœotia, Phocis, & Locri. Dicta eſt Græcia, à Græco primo eius prouinciæ rege. Plin. lib. 4. cap. 7. Eſt & Græcia altera cognomẽto Magna, in extrema Italiæ ora, à Locris Italiæ fronte initium ſumens, in tres recedens maris Auſonii ſinus, patens in longitudinem L X X X I I. paſſuum M. vt ex ſententia Varronis tradit Plinius lib. 3. cap. 10. Hanc Græci ſubactam maximis potentiſſimiſque vrbibus frequentarunt: in quibus numerantur Croton, Arpi, Thurium, Tarentum, aliæque complures.

Græcóſtaſis, quaſi Græcorum ſtatio, locus ante curiam Hoſtiliã & roſtra ſubſtructus, vbi nationum ſubſiſterent legati, qui ad ſenatum eſſent

miſſi. Cicero ad Quintum Fratrem lib. 2.

Græcus, nomen viri, à quo Græcia, regio Europæ dicta eſt. Vnde & Græcus, adiectiuum.

Græes, Æolenſium populi, qui in Pario habitant. Steph.

Graiúgenæ, Græci dicti ſunt. Cicero de Natura deorũ, Graiugena de iſto aperit ipſa oratio. Ex Pacuuio. Virgil. 1. Æneidos,

Graiugenúmq; domos, ſuſpectáq; linquimus arua.

Gráius, adiectiuum, Græcus.

Grámmium, vrbs in Creta: Cives Grammitæ & Grammitii. Sũt & Grámitæ, populi, iuxta Celticam. Steph.

Gránicus, Bithyniæ fluuius, pugna quæ inter Perſas & Alexandrum fuit nobilis, in qua ſexcenta millia hominum Perſarum cæſa, fugatáque ſunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Hunc fluuium aliqui à Græco Theſſali filio dictum putant. Steph.

Graſtíllus, vrbs Macedoniæ, aliàs Praſtill⁹. Steph.

Grátiæ tres ſunt: Aglaia, Thalia, & Euphroſine. Vide CHARITES.

Gratídia, nomen mulieris Neapolitanæ, vnguentariæ ac maleficæ, quam Horatius in Epiſtolis Canidiam nominat.

Graucaſum, Caucaſum nominarunt, quod Scytharum lingua ſignificat niue candidum.

Grauionárium, Germaniæ vrbs, Ptolem. Vulgò *Bamberga*.

Grauíſcæ, Ptolemæo, caſtellũ in Tuſcia, quod hodie Montem altum vocant: ita dictum ab aëris grauitate.

Gregórius, L XII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 595.

Gregórius II. Romanorũ epiſcopus LXXXVIII. anno ſalutis 731.

Gregórius III. pontifex LXXXIX. anno ſalutis 752. Æmil.

Gregórius IIII. XCVIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 827.

Gregórius V. Saxo, Romanorum pontifex CXL. à Romanis eius electionem nequaquam approbantibus, minis & maledictis vrbe pulſus, anno ſalutis 995. Hic Gregorius ſanctionem fecit de electione imperatoris & electoribus, quæ in hunc vſque diem obſeruatur. Blond. lib. 3. decad. 2.

Gregórius VI. Romanorum pontifex CXLIX. anno ſalutis 1046. ſchiſmatis tempore.

Gregórius VII. Romanorum pontifex CLVIII. Ildebrándus dictus, anno ſalutis 1074.

Gregórius VIII. Romanorũ pontifex CLXXIIII. anno ſalutis 1187.

Gregórius IX. Romanorum pontifex CLXXIX. anno ſalutis 1226.

Gregórius X. Romanorum pontifex CLXXXV. anno ſalutis 1271.

Gregórius XI. Romanorum pontifex CCI. anno ſalutis 1370.

Gregórius XII. Romanorum pontifex CCV. anno ſalutis 1407.

Gregórius, Nazianzenus epiſcopus, anno ſalutis 371. vir ſanctitate & eloquẽtia clarus, libros multos ſcripſit, qui etiam hodie extant.

Gréſinus, vrbs Cherſoneſi. Steph.

Greſtónia, regio Thraciæ iuxta Macedoniã, à Gaſtro quodam dicta.

Griffo, Caroli Franci filius. In eum Pipinus eius frater exercitum duxit. Æmil. lib. 2.

Grona, ciuitas ab Henrico Germaniæ rege capta. Vuitich. lib. 1.

Grónia, vrbs Phocidis. Steph.

Grónii, Hiſpaniæ populi ad Durium amnem. Pomponius lib. 3. Plin. & Silius.

Groſſióni, gens Arabica per Aſiam inſtigante Babylonico Soldano, Chriſtianos variè afflix rũt. Demum ſepulchrum Dominicũ ſumma ignominia & vaſtitate defœdarunt. Blond. lib. 7. Æmil. lib. 7.

Gruningen, vrbs Phriſiæ, condita à Gruno duce, anno ab vrbe 374.

Gruno, dux Phriſiæ, Sicãbrorum regis frater, anno ab vrbe 375.

Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnans, occubuit. Huius laudes & epitaphia multi ſcripſere. Ariſtoteles.

Grynêa, vrbs Troadis. Steph.

Grynêum, oppidum Mycenæorum, Strabo. lib. 13. in quo templum Apollinis & locus vaticinandi peruetuſtus, templum autem candido marmore ſumptuoſum erat, in quo ipſe Apollo colebatur, vnde & Gryneus appellatur.

Grynêus, cognomẽ Apollinis, inditum à Gryneo nemore iuxta Clazomenen Aſiæ ciuitatem, in quo Apollo colebatur. Seruio, Gryneum nemus eſt in finibus Æolidis, Apollini conſecratum. Dictum eſt autem hoc nemus à Grynio vicino oppidulo. Strabo lib. 13.

Grynêus, nomen vnius ex Centauris.

Grynía, vrbs Ætoliæ in confinibus Ioniæ.

Grynus, ſiue Grynni, oppidulum Myrenæorum, vbi Gryneus Apollo colebatur.

G V

Gualtêrus, Athenarum dux appellatus, X. menſibus Florentiæ tyrannidem obtinuit, anno ſalutis 1345. Blond.

Guarímarus, Salerni princeps Nordmannus, à ſuis interfectus eſt, anno ſalutis 1049.

Guel, Filius Machi, princeps tribus Gad. num 13.

Guido Luſignanus, Cypri rex, anno ſalutis 1192.

Guido Luſignanus, Hieroſolymorum rex, anno ſalutis 1184.

Guido Nouellus, Florentinorum dux, anno ſalutis 1260.

Guido Petramala, præſul Mediolanenſis, Ludouico Bauaro imperatori ferream coronam impoſuit, anno ſalutis 1327.

Guido Cremenſis, Octauiano defuncto, imperatoris iuſſu, in papatu eſt ſuffectus, anno ſalutis 1164. Blond. Plat.

Guilhélmus Rufus, Guilhelmi filius, XXII. Anglorum rex, anno ſalutis 1089.

Guilhélmus, Henrici I. Anglorum regis filius, à patre Nordmanniæ dux deſignatus, anno ſalutis 1115. Polydorus.

Guilhélmus, Siciliæ rex, Beneuentana ſuburbia quædam occupauit, quem anathemate papa percuſſit, anno ſalutis 1153.

Guilhélmus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1166.

Guilhélmus Gonzaga, Rhegii vicarius, anno ſalutis 1340.

Gúlforum, factio in Italia ſuborta, anno ſalutis 1240. Blond. lib. 7.

Gunas, locus in Syria, vberis & fœcundi ſoli, vnde nomen ei, Stephano.

Gundabúndus, Vandalorum rex, Chriſtianorum hoſtis, in Arrianã hæreſim fideles pœnis inducere conatus eſt, anno ſalutis 486. Procop. lib. 3.

Gundícarus, Burgundiorum rex, anno ab vrbe 1188. Diac. lib. 14.

Gundiſáluus, Sanctii comes, anno ſalutis 934.

Gundobáldus, Burgundionũ rex, Italiã per ſaltũ Domuſſulæ intrauit, ex Comenſibus & Taurinis ac Sporedienſibus præda onuſtus domum rediit, anno ab vrbe 1243. Blond lib. 3.

Guni, Filius Nephthali. geneſ. 46. 1. paral. 7.

Guntránnus, Clotarii Francorum regis filius, Aurelianenſium rex, anno ab vrbe 1318.

Gur, Cliuus montium Ieblaam. 4. reg. 9.

Gur-baal, Nomen loci, 2. paral. 26: in quo Arabes habitauerunt. Eadem quæ Gerara.

Gúrgenes, Iberorum rex, ad Romanos, eo quòd Cabades fidem CHRISTI eum abnegare volebat cogere, confugit, anno ſalutis 516. Procop.

G Y

Gyárus, ri, vel Gyara, ræ, inſula maris Ægæi, vna ex Sporadibus, in quam Romani noxios ſuos deportabant. Idem numero plurali: Iuuenalis, Aude aliquid breuibus Gyaris & carcere dignũ.

Gyas, vir Troianus, Æneæ comes.

Gygæus, Lydiæ lacus, ſtadiis quadraginta à Sardibus diſtans, qui poſtea Colous dictus eſt. Propertius lib. 3,

Lydia Gygæo tincta puella lacu. Homerus in fine Catalogi. Plin. lib. 5. cap. 29, Gygæum ſtagnum appellat.

Gygémorus, monticulus non longè à Theſſalia.

Gyges, gigas centimanus, Cæli & Terræ filius, & fater Briarei. Ouid. 4. Triſtium,

Centimanúmq; Gygen, ſemibouémq; virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cùm Cãdaules, Lydiæ rex, vxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem eius impulit, ſeſéque cum regno illi tradidit. Herodotus lib. 1. Cic. lib. 3. Offic. Hinc ille Gyges (inquit) inducitur à Platone, qui cùm terra diſceſſiſſet magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit, æneúmque equum (vt ferunt fabulæ) animaduertit, cuius in lateribus fores eſſent: quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitata, annulúmque aureũ in digito, quem vt detraxit, atque ipſe induit, (erat autem regius paſtor) tum in conſilium paſtorũ ſe recepit. Ibi cùm palã eius annuli ad palmam conuerterat, à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat: idem rurſus videbatur, cùm in locũ annulum inuerterat. Itaque hac opportunitate annuli vſus, reginæ ſtuprũ intulit, eáque adiutrice regem dominum interemit, ſuſtulit quos obſtare arbitrabatur: nec in his facinoribus eum quiſquam videre potuit. Sic repentè annuli beneficio rex exort⁹ eſt Lydiæ. Hæc Cic.

Gylácea, Illyriæ ciuitas, à Gylace Corinthio, aliàs Apolloma.

Gylo, Vide GILO.

Gymnéſiæ, duæ inſulæ (non vna, vt quidam volunt) iuxta mare Tyrrhenum: aliàs Baleares dictæ, & populi Baleares, quod Græcè ſonat funditores, quoniam fundarum iactibus ſe exercerent. Dicti ſunt autem Gymneſii, quòd æſtate nudi degant. Steph. Inuenio & Gymnetas pro Gymneſiis, quod minùs placet. Vide BALEARES.

Gymnoſophiſtæ, philoſophi Indorum, ſic dicti, quòd nudi incederent. nam σοφιστὴς ſapiens dicitur. Plin. lib. 7. cap. 2. ait ab exortu ad occaſum perſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis, feruentibus arenis toto die alternis pedibus inſiſtere. Hi frigora niuiũ & æſtus flammæ citra dolorem perferunt. Fertur Alexãdrum Macedonem ad eos acceſſiſſe, dixiſſéque, Petite quodcunque vultis. Qui reſponderunt, Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus. Quibus ille ait, Cùm ego ſim mortalis, immortalitatem nemini præſtare poſſum. Si ergo (inquiunt) mortalem te eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus, omnibus infeſtus totum orbem ſubiicere conaris? Cic. Tuſc. quæſt. lib. 5.

Gynæcópolis, ciuitas Phœnicum, & alia Ægypti. Steph.

Γυναικῶν λιμήν, id eſt, mulierũ portus, circa Phæ-

daliam eſt,inter Anaplũ & Leoſtheniũ. Steph.

Gyndes,Aſſyriorum fluuius maximus ſecũdum Euphratem: is cùm Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus ſummè dilectus regi eius moliens tranſitum,rapacitate fluuii abſorptus eſſet, rex iratus,amicum vlciſci ſtatuit, iurans eum,qui nunc præclarum equitem vorauiſſet, mox vix tincturum genua mulieris. Nec peragendo ſegnior, bellum cum flumine geſſit, & totis copiis per magnas deductum foſſas in XLVI. alueos diſpartiuit.Seneca lib.3.de Ira.

Gýpſeis,inſula Æthiopiæ.Steph.

Gyrton,vrbs Theſſaliæ & Perrhabiæ, quam Homerus Gyrtonam vocat,à Gyrtone Phlegyæ fratre,qui eam condidit.Steph.

Gýtheum,oppidum Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, cõmuni opera condiderunt, omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum. Hinc Gytheates.

Gyzántes,populi Africæ,apud quem etiam Gyxantes reperitur.

H A

HAba, Filius Gomer filii Heber. 1.paralip.7.

Habacuc,Nomen prophetæ. habacuc 1.

Haber,Filius Baria, filii Aſer, filii Iacob.1.paral.7.iudic.4. vir Cinæus.

Habéſſus,Lyciæ ciuitas,quondam ſic dicta: deinde Antiphellus.Plin.lib.5.cap.27.

Habia,Nomen viri.1.eſd.2.

Habor,fluuius.4.reg.17,& 18.1.paral.5.

Habrónicus,Nomen viri.

Habſanias,Pater Ieremiæ filii Iezoniæ.ierem.35.

Habundántius,Conſul,cum Theodoſio Aug. anno ab vrbe 1146.

Hacel-dema, Nomen agri, pecuniis illis, quibus CHRISTVM vendiderat Iudas proditor,empti in ſepulturam peregrinorum. Qui hodie mõſtratur in Ælia ad auſtralem plagam montis Sion.Hieronymus in locis Hebraicis. matth. 27. act.1.

Hachamoni, pater Ieſbaam, 1.paral.11. Pater Iahiel,1.paral.27.

Hachelai,Pater Atherſatha.2.eſd.10.

Hachila, collis in ſorte tribus Iudæ, ad deſertum Ziph,in quo latuit Dauid,1.reg.23,& 26:arcem habens natura munitiſſimam, olim ab Herode extructam Meſida nomine,1.reg.23,& 26.

Hacoc,ciuitas,1.paral.6:quæ eadem eſſe videtur, quæ aliàs Hucuca dicitur in tribu Nephthali, ioſue 19.

Hacupha,Nomen viri.1.eſd.2.

Hacus,Nomen viri.2.eſd.5.

Hadad,Filius Iſmahelis.gen.25.1.paral.1.

Hadali,pater Amaſa.2.paral.28.

Hadaſſa,ciuitas in tribu Iuda.ioſ.15.

Hadid,ciuitas.2.eſd.7,& 11.

Hadrach,ciuitas,zach.9. Quidam Syriam fuiſſe putant.Hieronymus in locis Heb.terram Damaſci credidit.

Hadramitáni,Siciliæ populi.Plin.lib.3.cap.8.

Hádria,maſcul.gen. pro ſinu maris, ſeu pro ipſo mari Hadriatico.

Hádria, fœm.gen. oppidum ad Ferrariam nunc demerſum,ad XXXV.lapidem, vulgò Ari. Ab eo Hadriaticum mare nomen accepit.

Hádria,Romanorum colonia,arduo in colle ſita. Ex qua Hadrianus imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomen non aſpirẽt.Vide ADRIA & ATRIA.

Hadrianópolis, vrbs à Maomethe capta, vbi regiam ſedem ſtatuit,anno ſalutis 1402.Egnat.

Hadriel,Gener Saulis,maritus Merob.1.reg.18.

Hadſi, Nomen loci.2.reg.24.

Hæbudes,inſulæ.Solin.A Calydoniæ promontorio Thulen petentibus,bidui nauigatio eſt. Excipiunt Hæbudes inſulæ quinque numero.

Hædui,Vide HEDVI.

Hæmodes,Lyciæ mons,Pomp.lib.1.Hemodes pere,inſulæ ſunt ſeptem in Oceano Germanico.

Hæmon,iuuenis Thebanus, qui Antigonẽ Œdipi & Iocaſtæ filiam tanto proſecutus eſt amore,vt cùm eam Creontis iuſſu occiſam intelligeret propter ſepulturæ honorem, quem fratribus impertiuerat, doloris impatientia ad tumulum eius ſeſe iugularit. Propert.lib.2.

Hæmónia,Vide AEMONIA.

Hæmus,Vide AEMVS.

Hærénnius,nomen viri,ab hærendo dictum.

Hæres,nomen deæ, cui veteres poſt acceptã hæreditatem,rem diuinam faciebant.

Hagab,ſiue Agaba,Nomen viri.2.eſdr.2.

Haggia,Filius Merari.1.paral.6.

Hágion, locus Scythiæ, vbi Æſculapius celebratur.

Hagnes,nomen mulieris.

Hai,ciuitas Amorrhæorum trans Iordanem ſupra Iericho ſita,iuxta Bethauen, ad orientalem plagam oppidi Bethel non longè ab eo diſtãs, ioſue 7,& 12. Cuius regem ſuſpenderunt filii Iſrael,ioſ.8.Hæc iſaiæ 10,Aiath appellatur. Hieronymus in locis Hebraicis Agai quoque appellat. Huius mentio habetur etiam geneſ.12. ierem.49.ioſ.12.1.eſd.2.

Hala,fluuius.4.reg.17,& 18.

Halaa,altera vxor Aſhur.1.paral.4.

Halacoméne & Halacomenæ,tam ſingul. quàm plural.numero,ſiue Halalcomenium,ciuitas in

Bœotia, vnde Minerua Halalcomenida cognominata eſt, quòd in eo loco coli ſolita ſit. Vide ALACOMENE.

Halæ Æxonides, pars tribus Cecropiæ. Steph.

Halæ, oppidum Bœotiæ. Eſt & è regione Maſetis & Ciliciæ ciuitas. Itē Hale, ἀλὴ, vicina Argiuis: ἄλικος κτῆμα in Cilicia: & Halice regio, ἄλικος χωρίον iuxta Auguſtā, & mons eiuſdē nominis.

Halæſus, Agamemnonis filius ex Briſeide, aut (vt alii malunt) ex Clytæmneſtra, quem aiunt cum illa ſenſiſſe contra patrem, & poſtea patria pulſum in Italiam veniſſe, atque apud Maſſicum Campaniæ montem conſediſſe, & tanquā Troiani nominis hoſtem Turno aduerſus Æneam fauiſſe. Virgil. lib. 10. Æneid. Ouidius lib. 4. Faſt. author eſt, ab hoc Halæſo Faliſcos originem accepiſſe.

Halaródii, populi circa Pontum. Steph.

Halcath, Ciuitas in tribu Aſer, data Leuitis. ioſ. 19: Quæ & Helcath dicitur, ioſue 21.

Halcyon, Ceyx (inquit Seruius) filius Luciferi, habuit vxorem Halcyonem: à qua diſſuadēte cùm iſſet ad conſulendum Apollinem de ſtatu regni, naufragio periit. Cuius corpus cùm ad vxorem delatum fuiſſet, illa ſe præcipitauit in pelagus. Poſtea miſeratione Thetydis & Luciferi conuerſi ſunt ambo in aues marinas, quæ halcyones vocantur. Vide ALCYONE.

Halcyone, Vide ALCYONE.

Halei, maritima vrbs Laconicæ. Steph.

Haleius campus, Vide ALEIVS.

Halēſa, Siciliæ ciuitas. Cic. act. 5. in Verrem.

Haleſius ager in Epiro, vbi Sal copioſus fit. Steph.

Halēſus, fluuius & mons non longè ab Ætna, vbi Proſerpina flores legebat in horto cū aliis virginibus. Columella.

Halhul, Ciuitas in tribu Iuda. ioſue 15.

Halia, eadem quæ Theſſalonica.

Haliacmon, fluuius Macedoniæ, ad quem ducebāt quæ volebant candida naſci. Plin. lib. 31. cap. 2. aliàs Halialmon, aliàs Alyacmon, & li. 4. ca. 10.

Haliartus, Straboni li. 9. vrbs Bœotiæ ab Haliarto Therſādri filio cōdita. Step. Vide ONCHISTON.

Halica, nomen mulieris.

Halicarna, Vide CHALCIS.

Halicarnaſſus, Cariæ ciuitas, Argiuorum colonia, in qua Mauſolei quondā nobiliſſimum opus extabat, clara Herodoto, Heraclito poeta, Callimachi ſocio, & Dionyſio hiſtorico, qui res Ro. Strabonis temporibus ſcripſit. Regia olim regum Cariæ fuit Iſtmus aliàs dicta. Diodorus lib 17. & Strabo lib. 14.

Halicyæ, vrbs Siciliæ. Steph.

Halicyrna, vicus Acarnaniæ. Steph.

Halimēda nympha, Vide DAMASCVS.

Halizon, fluuius.

Halizónes, populi Paphlagonum, ſic dicti, quòd vndique mari circūdentur. Tortelius. Stephanus hos populos inter Myſiā, Cariam, & Lydiā habitaſſe ſcribit, ex Ephoro: & ita dictos videri tanquam ἀλαζόνες, quòd diuitiis ſuperbirent. Vide CHALYBES.

Halonéſos, inſula Ægæi maris prope Thraciam, quam aliquādo omnibus, qui mares erant, cæſis, tantum fœminæ tenuiſſe dicuntur. Mela lib. 2. Strabo lib. 14. Ob hanc inſulam Philippus & Athenienſes inter ſe contenderunt: Eſt & alia Ioniæ, Stephano.

Hálſius campus, Vide TRAGASAE.

Halus, Ciuitas Achaiæ & Phthiotidis. Parmeniſcus aliam facit Malliacam Achilli ſubditam, aliam Proteſilao. Steph. Incolæ Halei, Haluſii, vel Halii dicuntur.

Halyætus, proprium viri, qui mutatus fuit in auem ſui nominis. Ouid. 8. Metamorph.

Halyáttes, Lydiæ rex, pater Crœſi, qui ab eo Halyatticus cognominatur. Horat. lib. 3. Carm.

Halys, fluuius in Tauri montis radicibus naſcēs, Cappadociæque Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, & tandem cōtra Aquilonem in Euxinum mare ſeſe euoluens, Crœſo fatalis. Ouid. 4. de Ponto.

Halyſii campi mentionem facit Æneas Syluius.

Hamadryades, Vide DRYADES.

Haman, Vide AMAN.

Hamathæus, Filius Chanaan, geneſ. 10. 1. paral. 1: à quo Hamath vrbs, quam Macedones Epiphaniam nuncupauerunt, alii Antiochiam, vt nonnullis placet. Mihi videtur eſſe vrbs tribus Nephthali, quæ Emath dicitur: à qua circuniacens regio ſic dicta eſt.

Hamáxa, regio Bithyniæ. Steph.

Hamáxa, ſydus, quod nos ſeptentriones dicimus: à figura poſituráque ipſa, quia ſimile plauſtri videtur. Gellius lib. 2. cap. 21.

Hamaxámpeus, pars fluminis Hypanis, qui cum fonte Xampeo amaro commixtus eſt. Tortel.

Hamaxántia, pars tribus Hippothoontidis. Steph.

Hamáxia, Ciuitas Atricheæ Ciliciæ. Steph. ex Strabone.

Hamáxitos, Vide AMAXITOS.

Hamaxóbii, qui carrucis degunt, & plauſtris ædiū vice vtuntur, vt Scythæ. Dicūtur etiam Hamaxœci, Hamaxices, & Hamaxitæ, Plin. li. 4. cap. 12.

Hamaxobitæ, populi Sarmatiæ in Europa: qui quia pro ſedibus plauſtra habent, ſic dicti ſunt Pomponio li. 2. Græcis enim ἅμαξα plauſtrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus, Melæ interpres, eos eſſe credit, quos hodie alibi ſitos Poloni Moſcouitas nomināt, corrupto vocabulo.

Hamdam, Filius Diſan filii Seir Horræi. geneſ. 36.

qui 1.paralip.1. dicitur Hamran.
Hamer, Doringiorum rex, anno ſalutis 660.
Hamilcar, Vide AMILCHAR.
Hammon, Vide AMMON.
Hamon, Ciuitas. ioſue 19. 2.paralip.6. in tribu Nephthali.
Hamoth-dor, ciuitas, ioſ.21: quæ de tribu Nephthali non ſolùm Leuitis, imò etiam profugis homicidis pro tutiſſimo aſylo eſt aſſignata.
Hamran, Filius Diſan, filii Seir Horræi, 1.paral.1: qui geneſ.36, dicitur Hamdan.
Hamuel, Filius Maſma. 1.paral.4.
Hamul, Filius Phares filii Iudæ. gen.46. 1.paral.2.
Hamúllus, Conſul, cum Glabrione, anno ab vrbe 904.
Hanam, Filius Maacha, 1.paral.11. Filius Sizac, 1. paral.8. Filius Aſel filii Elaſa, 1.paralip.8. & 9. 2. eſd.7. & 8 Filius Iegedeliæ, iere.35. 1.paral.4.
Hanameel, Filius Sellum patruelis Ieremiæ prophetæ. ierem.32.
Hananeel, Nomen turris Ieroſolymæ. 2.eſdræ 3. ierem.31.
Hanani, Pater Iehu prophetæ. 3.reg.16. 2.paralip. 16. nehem.12.
Hanania, ſiue Hananias, Pater Selemiæ patris Ieriæ, ierem.37. Pater item Sedeciæ principis, ierem. 36. Filius Zorobabel filii Phadaia, 1.paralip.3. & 8: Nomen prophetæ, ierem.28. Etiam hoc nomine vocabatur ille qui cum Daniele propheta à Nabuchodonoſor in captiuitate enutritus fuit, cui præpoſitus eunuchorum, Sidrach nomen impoſuit. daniel.1.
Hánapis, fluuius Scythiæ, Herodoto.
Hanathon, Ciuitas in terra Zabulon. ioſ.19.
Hanes, Ciuitas Ægypti. iſa.30.
Haniel, Filius Olla, 1. paral.7. Filius Ephod, princeps tribus Manaſſe, nume.34.
Hanni, Nomen viri. 2.eſdræ 12.
Hánnibal, Vide ANNIBAL.
Hanno Carthaginenſis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus potẽs, regnum adfectans: & in filiæ nuptiis principes ciuitatis veneno necare, prodito à miniſtris cõſilio fruſtrà cogitans, alia adgreſſus via, ſeruitia concitauit, quibus incautam vrbem opprimeret, quo etiam ciuibus prouiſo ac vitato periculo, ipſe demum in caſtellum munitum ſeſe recipiens, Afros, Maurorúmque regem armauit: captus poſtremò, ac primùm virgis cæſus, deinde effoſſis oculis, ac manibus cruribúſque fractis, cruci adfixus eſt: ac in cognatos omnes etiam animaduerſum. Trog.lib.22.
Hanno Carthaginenſis, Agathocli cum triginta millibus Pœnorum obuius factus, conſerta pugna occiſus eſt. Trog.lib.22.
Hanno, factionis Barchinæ, qui cùm optima conſuleret Carthaginenſibus de pace, nequaquam exauditus eſt. Liuius in primo & vltimo de bello Punico.
Hanon, Filius Naas regis filiorum Ammon. 2.reg. 10. 1.paralip.19.
Hánones, Belgicæ populi.
Hanum, Nomen viri. 2.eſd.3.
Hapham, Filius Hir. 1.paral.7.
Hapharaim, Ciuitas in tribu Zabulon. ioſ.19.
Haphra, qui & Apries, Ægypti rex, regnauit annis XXXV. anno ab vrbe 143.
Haphſiba, Mater Manaſſe. 4.reg.21.
Happhim, Filius Machir. 1.paral.7.
Harad, ſiue Harada, Nomẽ fontis, ſiue loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Sepher. iudic.7. nume.33.
Haraia, Pater Eziel. 2.eſd.3.
Haráldus, X X. Anglorum rex, Goduini filius, Toſto fratri regnum inuidens, Haraldum Noruegiæ regem, ſpe regni, prædæque in fratrem commouit, claſſe inſtructa Angliam applicuit prælio commiſſo, occubuit ipſe & Toſto, anno ſalutis 1067.
Haran, Ciuitas Meſopotamiæ, à Charra Syriæ fluuio, in qua habitauit Thare, geneſ.11. 12. 27. 28. & 29. De qua & 4.reg.19. iſa.37. ezech.27. Dicitur & Charan à Græcis, act.7. Eſt & nomen viri, 1.paralip.2.
Harbon, apud Celtas regnauit, anno ante conditam vrbem 897.
Harbona, Nomen eunuchi. eſther 1.
Hareph, Nomen viri. 2.eſd.7. nehem.10.
Hares, Nomen montis in quo ſita eſt Aialon. iudic.1. 2.eſd.8.
Hareth, Nomen villæ ad occidentem. 1.reg.22.
Harhur, Nomen viri. 1.eſd.2.
Harim, Nomen ſacerdotis. 1.paral.24.1. eſd.2.10.
Hariph, Filius Hur. 1.paral.2.
Harma, Ciuitas in tribu Iuda & Simeon. ioſ.15. 1. reg.30. ioſ.19. iud.1, dicitur Sephath.
Harma, vrbs Bœotiæ Tanagricæ: eſt etiam tribus, Atticæ pars. Steph.
Harmata, vrbs Indica. Steph.
Harmatites, ciuitas quædam. Steph.
Hármathus, thuntis, ciuitas ſeu promontorium è regione vrbis Methýmnæ, à qua Harmatopolitæ dicti ſunt.
Harmódius & Ariſtogiton, ciues Athenienſes Tyrannicidæ, quorum paſſim mentionem facit Demoſthenes in orationibus.
Harmónia, Martis & Veneris filia, Cadmi vxor, cui Vulcanus pulchrum, ſed exitiale monile dedit, eo quòd ex coniugis adulterio fuiſſet prognata. Ouidius libro 4. Metamorph. Vide CADMVS.
Harmónia, Gelonis filia, Themiſtii vxor.

Harmónides,Troianus, quem,teſte Homero lib.5. Iliad. præcipuo quodam amore Minerua dilexit,ideóque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici poſſet. Is inter alia quæ fabrefecerat, naues illas Alexandro ædificauit , quæ fuerunt malorum omnium, quæ Troianis contigerunt caput:pernicioſas quidem ac mortiferas,vt cæteris Troianis,ita ipſi ædificatori,quia deorum monita non intellexiſſet.

Harnapher,Filius Supha filii Helem.1.paral.7.

Harodi,ciuitas.2.reg.23.

Haromaph,Filius Iedaia.2.eſd.3.

Haroſeth, ciuitas quæ iuxta Ioſephũ lib.5. antiq. Iud. ſuper paludem Samachonitidem ſita eſt. iudic.4.

Harpágium,oppidum iuxta Parium,apud quod Ganymedem puerũ Phrygium raptum Græca fabuloſitas auſa eſt adſerere. Vadianus. Stephanus,Harpagia numero multitudinis,locum eſſe ſcribit circa Cyzicum, vnde raptus ſit Ganymedes.

Hárpagus, dux Cyri, inferiorem Aſiam ſubegit, anno ab vrbe 207.

Harpálice, mulier Thrax, Lycurgi filia, venationibus dedita : hæc cùm patrem ſenem à Getis captum ſenſiſſet,collecta confeſtim multitudine,& celerius,quàm de fœmina ſperari potuerit,illum armis & robore liberauit. Virgilius libro 1. Æneid.

Hárpalus,nomen prædonis. Cic. lib.3.de Natura deorum.

Hárpalus,ab Alexandro fugitiuus, Athenas traiecit. Plutarchus in vita Phocionis.

Harpalýcea,ciuitas Phrygiæ à Gordiotichitis cõdita. Steph.

Hárpaſa,oppidum Aſiæ, oppoſitum fluuio Harpaſo. Plin.lib.5.cap.29: vbi cautes ſtat horrenda vno digito mobilis : eadem ſi toto corpore impellatur,reſiſtens.idem Plinius lib.2.cap.45. ἅρπαξ Stephano,ciuitas Cariæ.

Harpe,pes,enſis falcatus,quo Mercurius vſus fertur in occidendo Argo illo centoculo , & Perſeus in amputando Meduſæ capite. Ouidius 5.Metamorph.

Harpócrates,ſimulacrum in ſacris Iſidis & Serapidis erat, quod digito lábiis impreſſo, admonere videbatur,vt ſilentium fieret. Hunc Ægyptii ſilentii deum eſſe volebant. Reuera autem Græcus philoſophus fuit Harpocrates , cuius eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, vt ſilentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc reddere Harpocratem(vt monet Eraſmus in Adagiis)prouerbialiter dictum eſt, pro ſilentium imponere.

Harpýia,vrbs Illyriæ iuxta Encheleas.Steph.

Harpýiæ,Ponti & Terræ filiæ,vt ait Seruius, vnde in inſulis habitant, partem terrarum,partem maris tenentes:dictæ ἀπὸ τῆς ἁρπάζειν, id eſt à rapiendo.Volatiles,vultu virgineo, manibus vncis.Alii dicunt eas Neptuni filias, qui ferè prodigiorum omniũ pater eſt,nec immeritò: nam ſecundum Mileſium Thaletem, omnia ex humore procreantur,vnde eſt, Oceanúmque patrem rerum.Alii autem dicunt Harpyias, filias Thaumantis & Electræ. Has Virgilius tres eſſe dicit,Aëlo, Ocypete,Celæno,quarum poſteriorem Homerus Podargen vocat,& ex ea Zephyrum ventum, Achillis equos,Balium videlicet & Xanthum genuiſſe dicit. Heſiodus tantùm duas nominat,Aëlo videlicet & Ocypeten. Vide CALAIS, ZETHVS, & PHINEVS. Virg.lib.3.Æneid.

Harſa,Nomen viri.1.eſd.2.

Harus,pater Meſſalemeth matris Amon regis Iuda.4.reg.21.

Haſaba,Filius Zorobabel filii Phadaiæ.1.paral.3.

Haſabia,Filius Amaſiæ,1.paral.6. Princeps Leuitarum,2.paral.35. 1.paral.25.

Haſadias,Filius Zorobabel filii Phadaiæ.1.par.3.

Haſael,rex Syriæ,Vide HAZAEL.

Haſar-moth,Filius Iectan.gen.10.

Haſar-ſuhal,ciuitas,1.paral.4. Hæc & Haſer-ſuhal appellatur,ioſ.19.

Haſar-ſuſim,ciuitas,1.paral.4:quæ & Haſer-ſuſa.

Haſaſon-thamar,oppidum,quod & En-gaddi dicitur.geneſ.14. 2.paral.20.

Haſbadana,Nomen viri.2.eſd.8.

Haſdrubal,Vide ASDRVBAL.

Haſebia,Filius Merari.1.paral.9.

Haſebna,Nomen viri.2.eſd.10.

Haſebnia,Nomen viri.nehem.9.

Haſebonias,Nomen viri.2.eſd.3.

Haſem,Nomen viri.2.eſd.7.

Haſer-gadda,ciuitas in tribu Iuda.ioſ.15.

Haſerim,ciuitas in dorſo montis Seir inter Ægyptum & Chananæam,in qua Hauim,id eſt Heuæi gigãtes habitarũt, ab Caphthorim expulſi, deut.2. ioſ.13.aliàs Haſeroth, vt quibuſdam videtur appellata.

Haſeroth,Nomen eremi, per quam tranſierunt Iſraelitæ, aſcendentes in terram Chanaan ex Ægypto.deut.1.num.13,& 33.

Haſer-ſual,ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis, ioſue 19:quæ 1.paral.4.Haſar-ſuhat dicitur.

Haſer-ſuſa,ciuitas in tribu Simeonis, ioſ.19: quæ & Haſar-ſuſim.

Haſim,Nomen viri.1.paral.7.

Haſom,Nomen viri.1.eſd.10.

Haſor,ciuitas regni Iabin Chananæorum regis: quæ & Heſron dicitur, quam ſolam Ioſue incendit,ioſue 11. 1.reg.12.4.reg.15:quæ principatum tenuerat inter omnia regna Amorrhæorũ,

ioſue 11,& 12.Fuit vna in tribu Iuda,ioſ.15. Alia in tribu Nephthali, ioſ.19. vbi regnauit Iabin, iudic.4. 3.reg.9. 4.reg.15.

Haſra,pater Thecue patris Sellũ mariti Oldæ prophetidis,2.para.34:qui 4.reg.22. dicitur Araas.

Haſſemon,ciuitas tribus Iudæ.ioſ.15.

Haſſub,Filius Ezricam.1.paral.9.

Haſub,Nomen viri.2.eſd.11.

Haſum,Nomen viri.1.eſd.2. 2.eſd.8.

Haſupha,Nomen viri.1.eſd.2.

Hathath,Filius Othoniel.1.paral.4.

Hatil,Nomen viri.1.eſd.2.

Hatipha,Nomen viri.1.eſd.2.

Hatita,Nomen viri.1.eſd.2.

Hattus,Filius Semeiæ filii Secheniæ.1.paral.3.1.eſdræ 8. nehem.10,& 12.

Hauoth-iair,Villæ Iair i. x.in Hermon monte & Galaad,quas expugnauit Iair filius Segub, numeri 32. Siue nomen regionis, quæ & Baſſan dicitur,deut.3.

Hazael,Nomen viri,3.reg.19.2.paral.22.Succeſſor Ben-adad in regnum Syriæ,4.reg.8. amos 1.

Hazia,Nomen viri.2.eſd.11.

Hazir,Nomen viri.1.eſd.10.

H E

Hebal,Filius Iectan, geneſ.10. Eſt & mons vltra Iordanem in terra Chanaan, non longè ab Ierichonte,in quo altari conſtructo poſuit Moyſes maledictiones.ioſephus lib.4.cap.6.antiq. Iud. deut.11,& 27.

Hebe,Filia Iunonis,abſque patre, & Dea iuuentutis, de cuius ortu huiuſmodi refertur fabula: Apollinem, cùm Iunoni nouercæ conuiuium in patris ſui domo paraſſet, inter alia lactucas agreſtes ei appoſuiſſe:quas cùm Iuno auidè comediſſet, cùm antea ſterilis eſſet, prægnans effecta eſt,peperitque Heben, quam poſtea Iupiter ob formæ elegantiam poculis ſuis præfecit.Verùm cùm,Ioue apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi adminiſtrãs, pérque lubricum minus cautè incedens,cecidiſſet, reuolutíſque veſtibus obſcœna ſuperis nudaſſet, ab officio eſt amota, eiuſque loco Ganymedes ſubrogatus.Hæc Seruius. Homerus autem ex Ioue eam conceptam eſſe tradit, neque omnino ab officio remotam, ſed cæterorum deorum pincernam fuiſſe,Ganymedem verò ſolius Iouis. Hæc poſtremò Herculi nupſit in deorum numerum relato: cuius etiam precibus adducta, Iolaum Iphicli filium florenti ætati reſtituit. Ouidius lib.9.Metamorph.

Hoc illi dederat Iunonia muneris Hebe,&c.

Heber,Filius Brie,gen.46. 1.paral.4,7 & 8.numeri 26. Item filius Sale,geneſ 10.luc.3. filius item Elphaal filii Mehuſim,1 paral.8.

Hebræi,dicti ſunt Iudæi,ab Heber qui fuit abnepos Sem filii Noe. Et quia in eius familia remanſit lingua,quæ prius humano generi creditur fuiſſe communis, quum gentes linguarum diuerſitate ſunt diuiſæ, deinceps Hebræa eſt nuncupata. Ab Hebræus fit Hebraicus, ca, cum,vt lingua Hebraica.

Hebri,Nomen viri.1.paral.24.

Hebron,ciuitas in terra Chanaan in mõtanis Iudææ,ciuitas Amorrhæorum quondam Philiſthinorum metropolis. Hæc dicta eſt & conuallis Mambre,geneſ.13.num.13. 1.paralip.3: & Arbee,geneſ.23:& Cariath-arbe,ioſue 15. Filius item Caath filii Leui,exod.6. 1.paral.2,& 6.

Hebrona,Nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael.num.33.

Hebrus,fluuius Thraciæ,aureas voluens arenas in Rhodope monte naſcens, ſupra Philippopolin,& è regione Samothraciæ inſulæ in mare Ægeum ſeſe exonerans. Fabulantur poetæ Orphei caput in hunc fluuium proiectum fuiſſe, cùm à Ciconum mulieribus fuiſſet diſcerptus: vnde & Œagrius dicitur,ab Œagro Orphei patre.Virg.4.Georg.

Hécale, anus paupercula, quæ Theſeum adhuc adoleſcentem hoſpitio ſuſcepit. Huius paupertatem Callimachus iuſto volumine celebrauit. Hinc natum eſt prouerbium,Nunquam Hecale fies:hoc eſt,nunquam te inopia opprimet.

Hecamêda,Arſinoi filia, quæ direpta Tenedo Neſtori in prædam ceſſit.Hom.lib.11.Iliad.

Hécate,Iouis & Latonæ filia,ſoror Apollinis, quæ & Diana dicitur.Huic triplex numen attribuitur,vnde etiam à Virgilio Tergemina vocatur. Nam in cælo creditur eſſe Luna, in terris Diana, & apud inferos Proſerpina. Dicta Hecate, Seruio, quòd centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat inſepultos. Veriſimilius tamen videtur Hecates nomen factum eſſe à maſculino ἑκατος, quo nomine Græci vocant Apollinem: ſicut à Cynthio Cynthia,à Delio Delia, à Phœbo Phœbe. Dictus autem Sol eſt Hecatos, ab ἑκας, longè, quòd eminus radios ſuos ad nos mittat, & quodam modo iaculetur.Hæc & τριπρόσωπος cognominatur, quia (vt inquit Orpheus in Argon.) tria habuit capita,dextrum equinum,ſiniſtrum caninum,medium ſuis agreſtis.Ouid.9.Metam.

Túque triceps Hecate.

Hécate,herbarum veneficiorúmque peritiſſima, quæ in Taurica Cherroneſo regnauit, Dionyſio Mileſio. Filia fuit Perſæ, filii Solis,& fratris Æetæ:à quo & Perſeis,ſiue Perſeia cognominatur.Ouid.7.Metamorph. Valerius Flac.lib.6.

Hecateſia,ſic Idrias vrbs Cariæ nominabatur.

Hecatombæa,Vide HERAEA.

Hecatombe, ſacrificii genus, in quo ritus ſic ſer-

uabatur,vt centenæ ſui generis mactarẽtur victimæ: vt centum ſues,centum hœdi.Dicta Hecatombe à numero victimarum, vel à numero ſacrificantium, quia centum Peloponeſi vrbes id faciebant.

Hecatómpolis,Cretæ inſulæ epitheton,à numero ciuitatum impoſitum,quæ cẽtum in hac inſula fuiſſe perhibentur, vel Virgilio teſte lib.3. Æn.

Hecatómpylos, Thebes Ægyptiacæ epitheton, à portarum numero,quæ centũ in hac vrbe fuiſſe dicuntur.Iuuenalis,

Atque vetus Thebe cẽtum iacet obruta portis.

Hecatonnéſi, paruæ inſulæ viginti circa Leſbũ, ab Hecato Apolline dictæ,qui in illis locis plurimùm colitur.

Hechelias,Pater Nehemiæ.2.eſd.1.

Hector,Priami regis ex Hecuba vxore filius,Troianorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus:dictus(vt ſcribit Plato) ἀπὸ τῆς ἕχης τῶν πόλιν,quòd vrbem contra hoſtium impetum tenuerit,patriámque ſeruarit. Eo nanque ſoſpite Troia nunquã potuit expugnari. Vxorem habuit Andromachẽ, ex qua Aſtyanacta ſuſcepit, quem Vlyſſes capta Troia è faſtigio turris præcipitauit.Solus Græcos,quemadmodum Achilles ſolus Troianos, fugabat: ex quibus Proteſilaum & Patroclum, alioſque permultos interfecit.Tandem ab Achille interemptus eſt:à quo etiã bigis alligatus, circum Patrocli ſepulchrũ, Troiæque muros tractus eſt. Tãdem eius corpus per duodecim dies inſepultum ab Achille ſeruatum, Priamus auro redemit, idque veteri more honorificentiſſimè cremauit. Homer.lib. 23.Iliad.Hinc Hectoreus:Quid in Epiſt.

Nomine in Hectoreo pallida ſemper eram.

Hécuba,Priami Troianorum regis vxor,filia Dymantis,Homero,aut(vt Virgilius Euripidẽ ſecutus ſentit) Ciſſei, capta Troia in canem verſa.Ouidius lib.13.Metamorph. Quam fabulam inde ortam putat Seruius, quòd cùm à Græcis captiua abduceretur, & filii ſui Polydori corpus in mare abiectum agnouiſſet,quoniam aliter iniuriam vlciſci non poſſet, Græcos inanibus laceſſuerit conuitiis.

Hécubæ ſepulchrum,Thraciæ promontorium.

Heddai,Nomen viri. 2.reg.23: qui Huri, 1.paral. 11.dicitur.

Heder,Filius Beriæ.1.paral.8.

Hédui,Galliæ populi,Aruernis finitimi,poſt Heluetios & Sequanos in occaſum vergẽtes,iuxta quos ex Alpibus fluit Araris: olim Romanorũ fratres dicti,quorum hodie loca Burgundiones tenent.Illorum caput Auguſtodunum erat.Tacitus lib.3.

Hedýmeles:Iuuenalis Satyra 6, Quo tener Hedymeles.

Hegáleos,mons Atticæ nemoroſus. Stat.lib.11.

Hegémon Characenus,(Eſt autem Charax,Phrygiæ vrbs)verſificator,ſcripſit libellum Leuctricon Thebanorum Lacedæmoniorum.Steph.

Hegéſias,Cyrenaicus philoſophus, qui tanta eloquentia mala vitæ repræſentabat, vt earum miſeranda imagine audientium pectoribus inſerta, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: ideóque à rege Ptolemæo vlterius hac de re dicere prohibitus. Cicero in Orat. & lib.1. Tuſcul. quæſt. Alter Magneſius, orator quoque egregius,cuius meminit Strabo.

Hegeſíppus, hiſtoriã ſcripſit Eccleſiaſticã quinque libris quos habemus à Chriſto paſſo ad ſua tempora.Suidas.

Hegeſippus, poeta comicus: inter fabulas ipſius commemorantur φιλαίπροι. Athenæus.

Hegeſípyle,Holori regis Thraciæ filia,quam Miltiades Athenienſium dux accepit.Tortelius.

Hegeſiſtratus Epheſius,ob tribulis ſui necẽ exul, Delphos perueniens,quemnam locum coleret, conſuluit Deum.Cui Phœbus,Vbi ſaltantes videret ruſticos cũ coronis oleaginis.Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens,vrbem condidit Eleam. Pythocles Samius apud Plutarchum.

Hegitinátia,Ptolem.lib.2.cap.11, Germaniæ vrbs. Vulgõ *Lignitz*.

Hegla,Filia Salphaad filii Hepher filii Galaad.numeri 26.

Hela,regiũcula Aſiæ, Attali regis emporiũ.Steph.

Helam,Ciuitas.2.reg.10, haud procul à Iordane.

Helba,ciuitas,quæ ſorte tribui Aſer euenit.iudi.1.

Helcath,ciuitas, quæ de tribu Aſer data fuit Leuitis,ioſue 21:Hæc etiam Halcath dicitur,ioſ.19.

Helci,Nomen viri.2.eſd.12.

Helcia,Pater Eliacim,4.reg.18.iſa.22. Eſt & nomẽ ſacerdotis,4.reg.22. Pater item Ieremiæ prophetæ,ierem.1. 1.paral.6. 2.eſd.12.

Helec, Filius Galaad filii Machir filii Manaſſe filii Ioſeph.nume.26.ioſue 17.

Heled,Filius Baana.2.reg.23.

Heléi,Vide E L E I.

Helem,Nomen viri.zach.6.1.paral.7.

Helemáida,vrbs,ioſepho lib.12 cap.13.

Hélena,æ,ſiue Helene,es,filia Iouis ex Leda,Tyndari Laconiæ regis vxore, quæ à Ioue in cygni formam tranſmutato cõpreſſa,duo peperit oua: ex quorũ altero Helena & Pollux, ex altero Caſtor & Clytæmneſtra excluſi fuerũt. Ex his Helena cùm cæteris ſuæ ætatis fœminis formæ elegantia præſtaret, à Theſeo rapta eſt adhuc virguncula, non multò tamen pòſt Caſtori & Polluci fratribus eam repetentibus,citra iniuriam reſtituta eſt, & Menelao vxor tradita: cui & Hermionem filiam peperit. Poſt hæc fama

pulchritudinis eius illectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciam ſeſe contulit: vbi à Menelao hoſpitio ſuſceptus, clàm ſe in amorem Helenæ inſinuauit: tandémque abſente hoſpite Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Qua tam inſigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troianis inferendo in Aulide Bœotiæ coniurarunt. Nec multò pòſt mille contractis nauibus in Aſiam naufgarũt, multiſque expugnatis oppidis, tandem Ilium obſederunt. Quo in bello cùm Paris oppetiiſſet, Helena Deiphobo fratri eius nupſit. Verùm cùm eò iam res rediiſſet, vt Græci armis diffidentes ad dolum ſeſe conuerterent, Helena quoque proditionis particeps fuiſſe putatur, & facem (quod ſignum aggrediũdi negotii inter ipſam & Græcos conuenerat) ex arce ſuſtulit: captáque iam vrbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eóque interfecto cum priore viro in gratiam rediit.

Hélena, inſula Atticæ, ad quam appulit Helena poſt captam Troiam: quæ & Macris ob longitudinem dicebatur. Eſt etiam fons in Chio, in quo Helena lauit. Steph.

Hélene, alio nomine Cranaë, inſula vna ex Sporadibus, adiacẽs Sunio promontorio terræ Atticæ: inde dicta, quòd Paris raptæ Helenæ primum in ea ſtuprum intulerit.

Hélenes, Deucalionis & Pyrrhæ filius, à quo Græci Helenes nuncupati ſunt.

Helénia, regio, Vide HELINI.

Helénius, locus iuxta Canobum. Steph.

Helenópolis, Vide HELENOPOLIS.

Hélenus, filius Priami ex Hecuba, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis ſeruatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipſis indicaſſet. Quinetiam euerſo Ilio Pyrrhum à nauigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non ſolùm à Pyrrho ſeruatus, verumetiam liberaliter habitus eſt: cúmque ille Oreſti Hermionem eripuiſſet, Andromachen, quam antea iuſtæ vxoris loco habuerat, Heleno conceſſit: adiecta etiã regni parte, quam Helenus de fratris ſui nomine Chaoniam appellauit: in qua & vrbem ad ſimilitudinem Troiæ condidit, in qua & profugũ Æneam hoſpitio ſuſcepit. Virgil. lib. 3. Æneid.

Hélenus, Sicambrorum rex, anno ab vrbe 397.

Hélenus, filius Dioclis, Sicambrorum rex, ob inertiam regno ſe abdicare coactus eſt, anno ſalutis 454.

Heleph, ciuitas. ioſ. 19, Terminus Nephthali.

Heles, Nomen viri. 2. reg 23.

Heli, Nomen ſacerdotis illius qui Samuelem vnxit in prophetam, 1. reg. 1. Pater item Ioſeph mariti Mariæ virginis. luc. 3: qui matth 1. dicitur Iacob.

Heliades, filiæ Solis & Clymenes, ſorores Phaëthontis, quarum nomina ſunt Phaëthuſa, Lampetuſa, & Lampetia. Hæ cùm iuxta Padũ mortem Phaëthontis fulmine deiecti inſolabiliter deflerent, in alnos, ſiue (vt alii volunt) in populos verſæ ſunt, electrum lachrymantes. Vocantur autẽ Heliades à patre Sole, qui Græcis ἥλιος dicitur. Ouidius lib. 2. Metamorph. Eædem & Phaëthontiades appellãtur à fratre Phaëthonte. Virgil. Ecloga 6.

Heliæa, iudicium Athenienſium omnium maximum, vtpote ex aliis quatuor cõgregatum, videlicet quingentis & quinquaginta, & ducentis & centum. Iudices Heliaſtæ dicuntur.

Hélias, Vide ELIAS.

Hélice, es, Græco nomine dicitur, quæ à nobis Vrſa maior: ἀπὸ τῆς ἕλικος, hoc eſt, à circunuolutione, quòd diei noctiſque ſpatio circum polũ Arctici voluatur ſignum cæleſte ad ſeptẽtriones.

Hélice, oppidum Achaiæ propriè dictæ, ad ſinum Criſſæum, maris impetu hauſtum. Plin. lib. 2. cap. 92. Vide ELICE.

Hélice, Steph. vrbs Peloponneſi, ab Halica Lycaonis filio, aut Helice Iouis vxore & Selinuntis Neptuni nati filia. Steph.

Hélicon, mõs Phocidis, ſinui Criſſæo incumbens, non procul à Parnaſſo, eíque æmulus & altitudine & circuitu: qui & ipſe Apollini ſacer eſt & Muſis. Hinc Heliconides, & per epentheſin Heliconiades, Muſæ ſunt appellatæ. Dictus Helicon ab Helicone, qui ibi cum Cithærone fratre ſingulari certamine pugnaſſe fertur.

Heligáſtus, Sicambrorum vates & ſacerdos admirabilis, floruit anno ab vrbe 486. Tritemius.

Hélini, populi Theſprotiæ, & regia Helenia: Gentile Eleninus. Steph.

Heliócopis, nomen Nymphæ.

Heliodôrus, nomen viri. Sophiſta fuit clarus, cuius etiam extant hiſtoriæ.

Heliogabâlus, Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium aſſumptus fuit, matris opera apud Antiochiam. Huius mores impuriſſimos, Lampridius deſcribit.

Helionôra, ſiue Leonora, Luſitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Auſtriæ duce coronata, anno ſalutis 1451.

Heliópolis, ciuitas Ægypti, inter Alexandriam & Coptũ quæ à Græcis, teſte Diodoro Siculo, Thebe dicitur. Altera eſt eiuſdem nominis in Cilicia, patria Chryſippi Stoici. Solinus. Corinthus etiam olim Heliupolis dicta eſt. Steph.

Helis, Vide ELIS.

Heliſêus, Vide ELISEVS.

Helîſos, fluuius Atticæ. Stat. lib. 4. Theb.

Heliſyci,populi Ligurum.Steph.

Hélius,proprium nomen viri, à ſole, qui Græcè ἥλιος dicitur.Plin.lib.33.cap.1.

Helixæa,inſula Hyperboreorum, non minor Sicilia,ſub fluuio Cerambyca:Inſulani Cerambycæ dicuntur Stephano.

Hellánicus,hiſtoriographus clarus, anno ab vrbe 250.

Hellas,ladis,latiſſima Europæ regio, olim diſciplinarum omnium nutrix, quæ alio nomine Græcia dicitur, Vide GRAECIA. Dicta Hellas ab Hellene Deucalionis filio. Thucydides lib 1. Eſt & flumen Achaiæ.

Hellas,vrbs Theſſaliæ, condita ab Hellene, non quidem Deucalionis,ſed Phthii filio & Chryſippi Iri filia. Phthius autem, Achæi filius erat. Eſt & alia Hellas Cœleſyriæ: Gentile, Hellanicus & Helladicus.Steph.

Helle,les, Athamantis regis Thebarũ, & Nepheles filia,quæ vnà cum Phryxo fratre, nouercales inſidias metuens,cùm accepto à patre ariete aureo pontum vellet traiicere,magnitudine periculi conterrita, in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Helleſpontum vocant eruditi.Ouid.11.Metam.

Hellen, Deucalionis filius, à quo Græcos Hellenes nonnulli credunt fuiſſe nominatos. Vide HELLAS.

Héllenes,ipſi Græci,Vide PANELLENES.

Hellénicum & Caricum,loci in Memphide,à quibus Hellenomemphitæ & Caricomemphitæ, Stephano.

Hellenópolis,vrbs Bithyniæ, poſt inſtaurationẽ Bithalbes.Steph.

Helles,Filius Azariæ filii Iehu filii Obed. 1.paralip.2, 11,& 27.

Helleſpóntus,fretum anguſtum inter Propontidem & mare Ægæũ, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum interuallo diſterminans:ita dictum ab Helle Athamantis filia in eo ſubmerſa. Hinc Helleſponticus dicitur & Helleſpontiacus.

Hèlleſpóntius, regio adiacens ſinui: Incolæ Helleſpontii.Steph.

Helléſteus, Æthiopum rex,anno ab vrbe 1281.

Helmelchildis,Albionũ regem, victus Roſimundæ impudiciſſimæ mulieris promiſſis, interfecit.

Helmon-deblathaim, duo nomina ſunt, Nomen loci,in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de Dibon-gad.num.33.

Helon, ciuitas in terra Moab, num.2. ierem.48. Pater Eliab principis tribus Zabulon, num.1, & 10. Eſt & nomen vrbis, 1.paral.6: quæ ioſ.21. dicitur Holon.

Helôrus,Vide ELORVS.

Helos,vrbs Laconica,quæ & Phtheleõ & Dorion dicta,quòd in palude ſita ſit:cuius ciues Helotæ & Eleatæ,& regio εἱλωτεία. Eſt etiam Helos Ægypti.Steph.

Helos,locus Atticæ,Vide ECHELIDAE.

Helotæ,Vide HELOS.

Heluétii, Gallorum vel Celtogallorum gens nobiliſſima:horum caput Auenticum erat: hodie Vuiuelſpurg vocant,qui è finibus ſuis in Germaniam tranſgreſſi, intra Hercyniam ſyluam, Rhenúmque & Mœnim amnes habitauerunt. Eorum tractum hodie è Germanis illuc profecti,tenent:hodie Eidgnoſſen, hoc eſt,confœderati,& à nonnullis Suiceri nominantur. Cæſar lib.1.de bello Gallico,& Ptolemæus lib.2. Strabo lib.4.& Cicero lib.1.epiſt. ad Atticum. Heluetiorũ termini ſunt Rhenus latiſſimus atque altiſſimus fluuius, mons Iura altiſſimus, lacus Lemannus,& Alpes. Ipſa verò ſocietas, & fœdus Heluetiorum,quod barbaro vocabulo ligam appellant, tredecim ciuitatibus conſtat, quarum hæc ſeries eſt: Tigurum, Berna, Lucerna, Vria, Suicia, Syluania, Tugium, Glarona, Baſilea,Friburgum,Solodurum,Scaphuſia,Abbatiſcella. His omnibus æqua libertas eſt, nec vllum caput habent, quẽadmodũ falſo credidit Sabellicus. Bello & reb⁹ geſtis inſignes ſunt omnes, nec hodie peditatus vllus præſtantior eſt.Inter Germanos nunc cenſentur, non Gallos vt olim.Vide Commẽt.in Melam,Cæſarem, & Cornelium Tacitum.

Heluíri,à paludibus dicti. Doxippus lib.12. Chronicorum.Varinus.

Hélymus & Panopes,Aceſtæ regis Siciliæ comites,venatores fuerunt.Virg.lib.5.Æneid.

Hemam, Filius Lotan filii Horræi, geneſ.36: qui 1.paral.1.dicitur Homan.

Heman,Filius Maol.3.reg.4. Filius Ioel 1.paral.6, 15,& 16.

Hemath,Vide EMATH.

Hemeroſcópium, vrbs Celtiberorum, Phocẽſium colonia.Steph.

Hemicynes,quaſi ſemicanes, populi non procul à Maſſagetis & Hyperboreis: quos Apollonius in Argonauticis canum inſtar latrare ſcribit. Stephanus.

Hemingus,Danorũ rex,fœdus cum Carolo Magno imperatore icit,anno ſalutis 812.

Hémodes,inſulæ ſeptem, in Oceano Germanico.

Hemon,Vide HAEMON.

Hemona,ciuitas in tribu Beniamin.ioſ.18.

Hemor,pater Sichem.geneſ.33,& 34. act.7.

Hemus,vel Hæmus,vel Æmus, mons in Thracia, excelſitate conſpicuus,ex cuius vertice vulgata opinio eſt,Ponticum ſimul & Adriaticum mare, & Hiſtrum amnem, & alpes conſpici

poſſe:nam eius excelſitas ſex millia paſſuum cõtinet. Dictus Hæmus,à nomine regis Hæmi, à cuius ſorore alter quoque mõs Rhodope nominatur,in quo tranſſiguratos eſſe Rhodopen & Hæmum fabulæ canũt. Ouid.6. Metamorph. Eſt & Hemus nomen Græculi hiſtrionis, cuius meminit Iuuenalis. Eſt & nomen famoſi latronis. Vide AEMVS.

Hen,Nomen viri.zach.6.

Henadad,Nomen viri.1 eſd.3.

Henétia,olim dicta, quæ nunc vocatur Venetia. Seruius.

Héneti, Paphlagoniæ populi, qui Antenore duce cùm in intimum maris Adriatici ſinum veniſſent, permiſti Troianis, omnes vno nomine Veneti appellati ſunt. Liuius lib.1.ab vrbe.

Heniochi, Vide ENIOCHI.

Heniochia,regio apud Caucaſum: incolæ Heniochi. Steph.

Henoch,Filius Cain,geneſ.4. Filius præterea Iared,vir iuſtus à Deo viuus ſublatus,geneſ.5.Lucæ 3.Filius etiam Madian filii Abrahæ, gen.25. Filius item Ruben, geneſ.36. 1.paral.5. Ciuitas item quam Cain extruxit, illique filii nomen indidit,geneſ.4.

Henrîcus,Foroiulianorum dux,Iringum Auarorum ducem ſuperauit, expoliauit: inæſtimabilem prædæ theſaurum Carolo regi Francorum miſit,anno ab vrbe 1547.

Hẽrîcus 1.Saxo,Germaniæ rex,anno ſalutis 920. Hungaros variis prælis vicit, ceciditque. Sclauos ſubegit,Brennaburgum cepit,hinc Dalmatas,capta Grona ciuitate, tributarios fecit, vicit & Bohemos. Vuitich.li.1. anno ſalutis 928. Danos,nauali incurſione Friſones deprædantes, vicit,tributa eis impoſuit,& Nubam eorum regẽ,baptiſmũ ſuſcipere coëgit. Luith.lib.3.cap.13.

Henrîcus 11.Romanorum imperator,anno ſalutis 1003.Principes defectores vicit atque ſubiecit.Capuæ Saracenos vicit,& Italia cedere compulit, Bubaganum Conſtantinopolitani imperatoris ducẽ, qui Saracenis fauebat, bello acerrimo inſequutus eſt, Troiam in Apuliæ finibus,vbi olim Hannibalis caſtra fuêre à Græcis ædificata, obſedit, & per deditionem accepit. Blond. libro 3.decad.1. Hunc Henricum cum vxore Kunegunda virginitatẽ perpetuam obſeruaſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem miraculis claruiſſe.

Henrîcus,Henrici 11. Romanorum imperatoris filius, Cæſar Aquiſgrani electus eſt, anno ſalutis 1025.Blond.lib.5.decad.1. anno ſal.1036.

Henrîcus 111. Romanorum imperator XVII. anno ſalutis 1040.Aduerſus Oldericum Bohemorum regem infeliciter pugnauit. Tandem Oldericum ſuperauit, Bohemos tributarios fecit.Copias exercitúmque validum Romam duxit,congregata ſynodo: tres põtifices,tanquam tria teterrima monſtra, Benedictũ, Sylueſtrum & Gregorium,damnauit. Suitgerum Bombergenſem epiſcopum,qui Clemens 11.dictus eſt, pontificem in ſynodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanóſque à pontificũ electione prohibuit, anno ſalutis 1054. Blõd.lib.3. decad.1.

Henrîcus 1111. Henrici 111. imperatoris filius, Romanorum imperator XVIII. regnauit annis 1. varia fortuna:nam & Saxones, Bauaróſque & Rodulphum imperii æmulum ſæpius vicit, Pontificem Romanũ,à quo per iniuriam è Chriſtianorum numero exemptus fuerat, vrbe expulit,aliúmque pontificẽ fecit. Poſtremò à filio,bello petitus,dum ſe comparat,morbo periit,anno ſalutis 1106.

Henrîcus V. Henrici imperatoris filius,Romanorum Cæſar XIX. Romam venit,cæpit Pontificem & aliquot Cardinales,ſeruauitque in vinculis,donec pace facta, Pontifex hactenus obſeruatam authoritatem Cæſari confirmaſſet: nempe beneficiorum & epiſcopatuum per baculum & annulum inueſtituram, quam decreto abrogauerat Vrbanus 11. Blond.lib.4.decad. 2.Æmil.lib.5.

Henrîcus VI.Friderici filius, Romanorum imperator, anno ſalutis 1190. Siciliæ regnum obtinuit: ducibus Archiepiſcopo Moguntino & Othone Saxoniæ duce ſubſidiariũ exercitum in Aſiam miſit. Qui anno ſequenti audita imperatoris morte,in Germaniam rediere. Blond. Plat.Æmil.

Henrîcus VII.Lucemburgenſis, Romanorũ imperator,anno ſalutis 1309. ſingulis Longobardiæ ciuitatibus præſides dedit, Florentiam obſedit. Cum Friderico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam aduerſus Robertum Neapolitanum duxit,apud Boncõuentũ morbo laborans, non ſine ſuſpicione veneni, diem clauſit extremum.Blond.lib.9. Æmil.lib.8. anno ſalutis 1313.

Henrîcus 1.Hiſpaniæ rex,ludens cũ pueris, gulæ caſu apud Palantiam periit,anno ſalutis 1143.

Henrîcus 11.Hiſpaniæ rex,anno ſalutis 1366.

Henrîcus 111.Hiſpaniæ rex,anno ſalutis 1388.

Henrîcus 1111.Hiſpaniæ rex,anno ſalutis 1463.

Henrîcus,Roberti filius, Frãcorum rex, anno ſalutis 1023,& 1057.Æmil.lib.3.

Henrîcus,Corinthiæ dux,rex Bohemiæ 1X. anno ſalutis 1307.

Henrîcus 1.Angliæ rex XXIII. anno ſal.1101. fratrem Robertum Nordmannorũ ducem inſtructa acie vicit,& Nordmanniã obtinuit. Polyd.lib.2. Vuallos vicit,cecidit, & in ſua verba

iurare coëgit. Imperatori filiam ſponſam cum dote vxorem dedit.

Henrîcus Andegauenſis, Angliæ rex, anno ſalutis 1155. Cumbriam, Northumbriámque recepit, ac Vuallos ad defectionem declinantes domuit. Thomã Cantuarienſem archiepiſcopum exilio damnatum, occidendum curauit. Hyberniam ſubegit, ac pontificis Romani conſenſu ſuo adiecit regno.

Henrîcus III. Angliæ rex, anno ſalutis 1156.

Henrîcus IIII. Angliæ rex, anno ſalutis 1399. Principes aduerſus hunc Henricum conſpirarunt, manus conſeruerunt, triumphauit Henricus victis hoſtibus. Polyd. lib. 21. Variis ſeditionibus, coniurationibus, inteſtinis bellis laborauit. Polyd. lib. 21.

Henrîcus V. Angliæ rex, anno ſalutis 1414. Ad Trecas cum Carolo & Philippo Burgundo pactus eſt Franciæ regnum. Catharinã Caroli VI. Frácorum regis filiam vxorem accepit. Polyd. lib 22.

Henrîcus VI. Angliæ rex, anno ſalutis 1424. regnum Galliæ aliquot annis obtinuit: tandẽ domeſticis inſidiis regno Angliæ pulſus, in carcere trucidatus eſt.

Henrîcus VII. Angliæ rex, anno ſalutis 1485.

Henrîcus VIII. Anglorum rex, anno ſalutis 1509.

Hephæſtia, vrbs in Lemno. Stephanus. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide, vbi Vulcani templum erat: Tribuli, Hephæſtiades. Steph.

Hephæſtíades, Vide EPHESTIADES.

Hephæſtos, proprium viri, & nomen Vulcani.

Hephæſtunéſi, id eſt, Vulcani inſulæ, regioni Adiabhæ adnumerantur. Steph.

Hepher, Filius Aſhur ex Naara vxore, 1. paral. 4. Portio regni, terræque Chanaan, quã Ioſue expugnauit, ioſ. 12. 4. reg. 14.

Hépium, vrbs Triphylliæ. Steph.

Heptacométæ, barbari in Cyzicomonte habitantes: quorũ nonnulli Thyzeres vocabantur, Stephano. Byzeres legẽdum videtur. Heptacometæ nimirum à ſeptem vicis dicti ſunt.

Heptagóniæ, nomen loci. Liu. 4. bel. Maced.

Heptáphonos, nomẽ porticus, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympia. Plin. lib. 46. cap. 15.

Heptáphorus, nomen viri.

Heptáporus, Rheſus fluuius Troianus: quia ſeptẽ locis vadari poteſt eadem via, propter quod & Polyporos, Straboni appellatus eſt.

Heptápylos, Thebarum Bœoticarum epitheton, à ſeptem portarum numero ductum: idque ad diſcrimen Thebarum Ægyptiarum, quæ à numero centum portarum ἑκατόμπυλοι dicebãtur.

Her, Filius Iudæ ex Sue vxore ſua, geneſ. 38. 1. paral. 4. Pater Elmadan, luc. 3.

Hera, Iunonis nomen apud Græcos, vnde Heræa ipſius feſta, & Heræum templum eius appellant. Siciliæ etiam vrbs Hera dicebatur, quæ aliàs Hybla minima. Steph.

Heráclea, Bithyniæ vrbs, clariſſima ob celeberrimas quas emiſit colonias: Strabo. diu tyrannorum ſæuitiam paſſa, mox libera facta eſt. Iuſtinus lib. 15. Heracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis, in Herculis honorem conditã eſſe ait.

Heráclea, vrbs in Italia ad Crotonem. Mela lib. 2.

Heráclea, Siciliæ vrbs inter Pachinum & Lilybæũ. Mela lib. 2. & Ptolemæus.

Heráclea, vrbs Ponti: hodie Naxioportus.

Heráclea, ciuitas Boſphorana, in finibus Europæ, quæ antea Perinthus vocabatur. Mantuanus,

-qua magna Perinthus
Antè fuit, priſcum mutauit Heraclea nomen.

Nunc Calpe. In hac fuit amphitheatrum tanta ſtructura, vt inter ſeptem orbis miracula cõnumeratum ſit, à qua Dionyſius Philoſophus Zenonis diſcipulus Heracleotes à Cicerone in Tuſc. Alia eſt in radicibus Œtæ montis, quam Aſaris fluuius abluit. Alia in põto iuxta Lycum amnem. Alia iuxta Rhodani oſtia. Alia item in Campania, quæ & Herculanium dicitur.

Heráclea, Steph. inſignis vrbs Thraciæ in ponto: ſecunda Siciliæ, tertia Lydiæ, 4. Libyæ, 5. Sardiniæ, 6. Italiæ, 7. Celticæ, 8. Theſſaliæ, 9. Cariæ, 10. in Lydio Tauro, 11. inter Scythiam & Indiam, 12. inſula in Carpathio pelago, 13. Syriæ, 14. Phœniciæ, 15. Pieriæ, 16. ciuitas & inſula, 17. Cretæ, 18. Piſaica, 19. Cariæ, quæ vocatur Alcmania mediterranea, 20. ciuitas iuxta Cumam Æolidis, 21. Acarnaniæ, 22. inſula in Atlantico, 23. Macedoniæ, ab Amynta Philippi fratre condita. Gentile, Heracleus & Heracleota. Stephanus. Idẽ alibi Heracleam Cariæ, aliàs Pliſtarchiam nominatam ſcribit.

Heracleobúcoli, vicus in Ægypto.

Heráclcon, grammaticus Ægyptius, ſcripſit commentarios in Homerum & Lyricos. Suidas.

Heracléonas, cum Martina matre, LXII. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1394. Blond.

Heracleópolis, nomen trium ciuitatum. Vna eſt in Ægypto, ex qua Theophanes phyſicus: altera non longè à Peluſio: tertia ſecundum Nili oſtium, quod Canopicum eſt. Volaterranus ex Stephano.

Heraclêum Tetracomum, Vide ECHELIDAE.

Heraclides Lycius, domi vir clarus, ſophiſtica facultate inſignis, Smyrnæ docuit, vbi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Seuerum principem, extemporali facultate dicentem, aulicis præſentibus exterritum, ſermone excidiſſe. Solus ſophiſtarum ad hanc artem induſtria & labore, natura minimè iuuante contendit. Philoſtratus.

Heraclides,è Mopſo,ciuitate Ciliciæ,grammaticus nobilis.Steph.

Heraclides,pictor nobilis Macedo, qui initio naues pinxit: captóque Perſeo à Paulo Æmilio, Athenas commigrauit eodem tempore quo & Metrodorus philoſophus & pictor. Plinius.

Heraclides, Ponticus philoſophus, Athenas conceſſit, Platonem, deinde Ariſtotelem audiuit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant. Vir fuit molliori habitus,vt pro Pontico Pompicus vocaretur.Diogenes Laertius.Cic.Tuſcul. quæſt.lib.5.

Heraclitus,eccleſiaſtic⁹ nobilis, anno ſalutis 196.

Heraclitus,philoſophus Epheſius, σκοτεινὸς cognominatus, hoc eſt tenebricoſus, propterea quòd de induſtria adeò obſcuraret ſtylum,vt eius ſcripta Philoſophi ſudantes vix intelligerent. De hoc memoriæ proditum,quoties domo egrederetur,flere ſolitũ,cùm Democritus contrà ſoleret ridere,propterea quòd alteri omnia,quæ agimus,miſeriæ,alteri ineptiæ viderentur. Vergente in ſenium ætate in hydropem incidiſſe ferũt: cúmque ſpretis medicis, ſimo bubulo ſe obleuiſſet, & ad Solem ſeſe ſiccaret, dormientem à canibus eſſe dilaceratum: nullum inuenitur habuiſſe præceptorem,tantùm natura & diligentia ſola profecit. quidam tamen audiſſe Xenocratem & Hippaſum Pythagoricũ volunt. Floruit temporibus vltimi Darii: ſcripſit poëticè multa:ab Ariſtotele ſæpe teſtis citatur. Fuerunt alii quatuor Heracliti: primus poeta Lyricus: ſecundus Halicarnaſſeus,ſummæ elegantiæ:tertius Leſbius, qui Macedonum ſcripſit hiſtoriã: quartus,vir ridiculus.

Heráclius,imperatoris proprium, ab Hercule deductum formatione Græca.

Heræa, promontorium è regione Chalcedonis, (aliàs Carthaginis)quã aliqui non rectè vulgò ἤπειρον dictam putant. Deſcriptionem eius carmine Demoſthenis Bithyni Stephanus recitat.

Heræa, vrbs Arcadiæ Sologorgus dicta, iuxta Meſſeniã Peloponeſum verſus ſita. Stephanus. Gentile,Heræus vel Heraeus.

Heræa, vrbs quæ & Hecantombæa vocatur, quòd Iunoni 100.boues illic immolarentur,&c.

Heræum,vel murus Heræus,vrbs Thraciæ.Steph.

Heráldus XVII.Angliæ rex,anno ſalutis 1038.

Heran,Filius Suthala filii Ephraim.nume.26.

Herâtus, x. Sicyoniorum rex.

Hérbita, Siciliæ vrbs apud Ptolemæum, hodie S. Nicolaus.

Hercéus,ſiue Hercius, Vide HERCIVS.

Herculáneum, oppidum Cãpaniæ.Diod.Eutrop.

Herculânus, Conſul, collega Aſporatii, anno ab vrbe 1205.

Herculânus,nomen poſſeſſiuum. Eſt & Herculanus, nomen proprium,ab Hercule deriuatum. Gellius lib.5. adiectiuum poſuit, Comprehenſa(inquit)menſura Herculani pedis.

Herculeius,vir Romanus,qui Marianas partes ſouit cum Sertorio.

Hercules, Iouis & Alcmenæ filius, ob fortitudinẽ & gloriam inter deos relatus. Cic.lib.3. de Natura deorum,ſex hoc nomine fuiſſe appellatos commemorat: quorum primus fuit, qui certauit cum Apolline de tripode.Alter,Nilo natus, Ægyptius, quem aiũt Phrygias literas inueniſſe.Tertius, ex Idæis Dactylis, cui inferias afferunt. Quartus, Iouis filius, ex Aſteria Latonæ ſorore, qui Tyri colitur,filiámque habuit Carthaginem. Quintus, in India, qui & Belus dicitur. Sextus, Thebanus, ex Alcmena & Ioue tertio genitus, cui aliorum geſta aſſignant.Herodotus ſcribit, Herculem vnum eſſe ex duodecim diis Ægyptiorum, Græcóſque ab Ægyptiis hoc nomen mutuatos indidiſſe filio Amphitryonis. Varro XLIII. Hercules nominatiomnes tamen qui robore præſtiterunt,hoc nomine ab Hercule Alcmenæ filio appellatos fuiſſe affirmat. Macrob. lib. 1. Satur.cap.20.aſſerit Herculem eundem eſſe cum Sole. Herculem autem Alcmenes filium maximè nobilitauit implacabile Iunonis odium, quæ, quòd ex pellice natus eſſet, perdere illum cupiens, nouis ſemper monſtris obiecit: quæ res expectationem eius maximè fefellit. Ille enim ſemper victoriam referens, immortale ſibi decus peperit,adeò vt illa prius iubendo, quàm hic laborando defatigaretur. Quo factum eſt,vt licet multi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt,omnes heroica virtute,rerúmque geſtarum magnitudine inſignes, tamen huic vni reliquorum omnium labores tribuantur: quorum quando nuſquam non mentio occurrit,viſum eſt celeberrimos aliquot ſubiicere. Primò itaque cùm adhuc in cunabulis iaceret, geminos angues à Iunone immiſſos eliſit. II. Theſpii filias numero quinquaginta adhuc puer, ſed corporis robore præſtans,vna nocte cõpreſſit,ſuſcepitque quinquaginta filios, quos Theſpiadas vocauerũt. III.Iam adultus Hydrã colubris & capitibus pullulantem,face & ferro in Lerna palude oppreſſit. IIII. Ceruã aëripedẽ, aureaque habentẽ cornua,in Mænalo mõte curſu cõprehendit atque interfecit. V.In Nemea ſylua iuxta Cleonas inuſitatæ magnitudinis leonem iugulauit, & detractam pellẽ pro inſigni geſtauit. VI.Diomedẽ Thraciæ regẽ,qui equos ſuos hoſpitũ carnibus & ſanguine paſcebat,deuicit, victúmque ipſius equis in pabulũ dedit. VII.In Erymãtho Arcadiæ mõte terribilem aprũ,& omnia circa illum locũ deuaſtan-

tem, cæpit, eúmque viuũ ad Euryſtheũ attulit. VIII. Stymphalides aues ſagittis, vt quidam volunt, interfecit: vt alii, ſonitu ahenei crepitaculi vſque ad inſulam Aretiada fugauit. IX. Taurum, inſulam Cretam ferè totam deuaſtantem domuit, eúmque vinctum ad Euryſtheum attulit: qui poſtea eum Atticæ regioni immiſit, cui plurimùm damni intulit: ſed à Theſeo interfectus fuit apud Marathonem. Ouid. lib. 7. Metamorph. X. Acheloum ſuperauit. XI. Buſiridem Ægypti regem hoſpites ſuos mactantem occîdit. XII. Antæum gigantem in Libya lucta victũ ſuffocauit. XIII. Calpen & Abylam montes antea cõiunctos, diuiſit. XIIII. Aurea mala in Heſperidum hortis, interempto prius dracone peruigili, qui ea cuſtodiebat, ſuſtulit. XV. Cælum, iam feſſo & ſuccumbente ponderi Atlante, humeris tulit. XVI. Geryonem Hiſpaniæ regem tricorporem bello ſuperauit, eiúſque armẽta abduxit. XVII. Cacum latronem, Vulcani filium, ſemihominẽ, & flam miuomum, oppreſſit. XVIII. Lacinum latronem, extremam Italiæ oram infeſtantem, ſuſtulit, ibíque Iunoni templum cõſtituit, quod Iunonis Laciniæ appellauit. XIX. Albionem & Bergionem iter ipſius impedientes, haud longè ab oſtio Rhodani, à Ioue patre lapidum imbre adiutus, deuicit. XX. Pyrechmum Euboeæ regem, Bœotiis bellum inferentem profligauit, eúmque pullis equinis alligatum in diuerſas partes diſcerpſit. XXI. Centauros domuit. XXII. Augiæ ſtabulum repurgauit. XXIII. Heſionem Laomedontis filiam monſtro marino expoſitam liberauit, occiſo prius ceto: ſed cùm Laomedon equos præſtantiſſimos in præmium illi pollicitos, denegaret, Hercules indignatus, Troiã euertit, & occiſo rege Heſionen Telamoni, qui primus murum conſcenderat, in prædæ partem conceſſit. XXIIII. Diripuit inſulam Cõn, regémque Eurypylum cum vxore & liberis trucidauit. XXV. Amazonas debellauit, earúmque reginam Hippolyten cepit, cui baltheum abſtulit, Euryſtheóque regi tradidit: captam verò Amazonem Theſeo bellorum ſocio dedit. XXVI. Ad inferos deſcendit, & Cerberum iter prohibentem, triplici catena vinctum ad ſuperos traxit. Sũt qui dicant Herculem etiam adiuuiſſe Theſeum in rapienda Proſerpina: alii ſolum Theſeum eam eduxiſſe ad ſuperos, Ditémque vulneraſſe. XXVII. Alceſtim Admeti regis coniugem ab inferis ad virum reduxit. XXVIII. Ab inferis reuerſus Lycum Thebarũ regem, eò quòd Megaræ coniugi vim voluiſſet inferre, interemit. XXIX. Aquilam, quæ Promethei in Caucaſo religati perpetuò renaſcens iecur exedebat, ſagittis traiecit. XXX. Cygnũ Martis filium equeſtri certamine vicit. XXXI. Occîdit Theodamãtem, quòd ei cibum denegaſſet, illiúſque filium Hylam ſibi chariſſimum, ſecum abduxit. XXXII. Cercopas vicit, dum Omphalæ Lydorum reginæ ſeruiret. XXXIII. Pylum diripuit, eiúſque regem Neleum, cum tota domo, præter Neſtorem trucidauit: inſuper Iunonem Neleo opem ferẽtẽ telo triſulco vulnerauit. XXXIIII. Eurytum Œchaliæ regem occîdit, ipſámque Œchaliam vrbẽ deleuit, & Iolen Euryti filiam ſibi denegatam (quam tamen parens antea ei deſpõderat) vi obtinuit, eámque ſecum in Euboeam abduxit. Quod cùm Deianira coniunx reſciuiſſet, maritum ſuum Ioles amore detineri, per Lycham ſeruum veſtem illi miſit Neſſi Centauri ſanguine infectam, futurum rata, vt ea ratione languentem viri amorem excitaret, eúmque ab aliis auulſum, ad ſe vnam reuocaret, quemadmodum Centaurus ipſi perſuaſerat. Cùm itaque Hercules veſtem ſacrificaturus induiſſet, in tantam rabiem verſus eſt, vt conſtructa pyra ſeipſum combuſſerit. Poſt mortem verò in deorum numerum relatus eſt, Hebénque iuuentutis deam vxorem accepit.

Herculeum, promontorium Locrenſe.

Hérculis portus, Ptolemæo, vrbs Maſſilienſium.

Hérculis turris, Ptolem. li. 4. cap. 6. vrbs Cyrenes.

Hercýnia, maxima Germaniæ ſylua: de qua Cæſar commentariorum ſexto: Huius, inquit, Hercyniæ ſyluæ, quæ ſuprà demonſtrata eſt, latitudo nouem dierum iter expedito patet: non enim aliter finiri poteſt, neque menſuras itinerũ nouerunt. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectáque fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſus, diuerſis à flumine regionibus, multarúmque gentium fines propter magnitudinem attingit. neque quiſquam eſt huius Germaniæ, qui ſe aut audiſſe, aut adiſſe ad initiũ eius ſyluæ dicat, cùm dierum iter x L. proceſſerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit. Hactenus Cæſar, apud quem præpoſtero characterum ordine XL. pro LX. legi videtur, teſte Vadiano. Steph. ἑρκύνιον mons Italiæ, à quo Hercynis regio: Hercynius poſſeſſiuum.

Hercýnii, populi, vetus Pelaſgorum colonia.

Hérebus, profunditas inferorum dicitur, Vide EREBVS.

Hered, Filius Balæ filii Beniamin. num. 26. Heb. Ared.

Hered, ciuitas. ioſue 12.

Herem, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Herenniânus, Conſul, cum Seuero, anno ab vrbe 923.

Herésburg, caſtrum à Carolo Francorum rege captum,anno ab vrbe 1514.

Heri,Filius Gad filii Iacob.geneſ.46.

Herillus, Chalcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus, qui cùm audiſſet ſcientiam laudatam eſſe ab Ariſtotele & Theophraſto, ſummũ bonum in ea poſuit.Cicero lib.4.Acad. & lib.2. de finibus.

Herimerus,Francorum rex,anno ſalutis 21.

Herlinus,vnus ex Centauris.

Herma,ciuitas in tribu Iuda.ioſue 12.

Herman,vir quidam.rom.16.

Hermánnus,Sueuorum dux.Luith.lib.5.cap.4.

Hermaphroditus,Mercurii & Veneris filius, vt ex ipſa ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam Mercurius,ἑρμῆς, Venus,ἀφροδίτη à Græcis dicitur.Hic cùm vagabundus in Caria ad limpidiſſimum fontem,quem Salmacis Nympha incolebat,peruenisſet,illa ſubitò eius amore correpta (erat enim adoleſcens formoſiſſimus) cùm neque blanditiis, neque precibus ad concubitum flectere eum poſſet, ſimulato receſſu poſt vepres latuit. Is autẽ Nympham abiiſſe ratus, fontem nudus intrauit:quod videns Salmacis, ſubitò accurrit, & abiectis veſtibus arctiſſimè eum complexa eſt. Sed cùm ne ſic quidem obſtinatum iuuenis animũ exorare poſſet,à dijs petiit: vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus à ſuperis exauditis, ambo in vnum corpus coaluerunt, ita tamen vt ſexus vterque integer remaneret. Quod cùm vidiſſet Hermaphroditus,à ſuperis petiiſſe dicitur,vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum intraret,ἀνδρόγυνος,id eſt, vtrunque ſexum habens,exiret.Hinc factum eſt, vt omnes Androgyni ab huius vnius nomine vocentur Hermaphroditi.Ouid.lib.4.Metamorph.

Hermæa, Ptolemæo,vrbs Africæ minoris: Mercurii promontorium,Pomponio Melæ.

Hermágoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit arté rhetoricam libris ſex, de diligentia orationis,de decoro, de elocutione,de figuris. Docuit Romæ Auguſti temporibus,deceſſitque ſenex.

Hermágoras, Amphipolitanus philoſophus, diſcipulus Perſei,plures ſcripſit dialogos.Suidas.

Hermágoras,philoſophus & orator. Cicero in libro de claris Oratoribus.

Hermathêna,Mercurii ac Mineruæ ſtatua cõiũcta.

Hérmeas,è Caria dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertranſiit, & res magnas geſſit.Ad extremũ ab eo ob ſuſpicionem interfectus vnà cum cõiuge & liberis,qui erant Apameæ.Polybius.

Hermengíldus,Leonogildi filius,à patre,quia Arrianæ hæreſi contradicebat, perſequutus, acie captus ac ſecuri percuſſus eſt. Blond. libro 8. Æmil.lib.1.

Herménii, populi Moſchorum prope Colchos. Perottus.

Herménſul,fanum à Carolo Francorum rege deſtructum,anno ab vrbe 1514.

Hermes Trimegiſtus, philoſophus Ægyptius, poſt Moſen fuit,cuius tempore in Ægypto ſtudia philoſophiæ clarere cœperunt, cùm antea tantùm circa Aſtronomiam, & huius generis diſciplinas verſarentur: quæ ad exercendum ingenium magis, quàm ad illuſtrandum animum valent.Scripſit lingua patria dialogum, in Latinum ſermonem poſtea conuerſum, vbi Aſclepius introducitur. Deum omnino vnum opinatur omnium conditorem, errorémque fatetur parentum ſuorum, qui ſuperſtitiones idolorum inuenerint.Suidas & Auguſtinus de ciuitate Dei.

Hermes philoſophus Ægyptius, auditor Syriani ſophiſtæ,cõdiſcipulus Procli ſub Adriano principe, vir non minore iuſtitia, quàm doctrina præditus. Moriens iurauit & immortalem ſe eſſe,& incorruptibilem animũ habere. Suidas.

Hérmias,eunuchus,trapezitæ cuiuſdam famulus, Athenas profectus, Platonem Ariſtotelémque audiuit,& domum reuerſus cum domino ſuo, Atarnenſes & Aſſenſes aggreſſus, eos ſubegit, & illis ſimul cum domino imperauit.

Hérmias,puer, quẽ delphinus in mare portabat.

Herminérichus, Conſul, cum Fl. Baſilico, anno ab vrbe 1118.

Herminius,Rom.quidam.Virg.lib.11.Æneid.

Hérminon, Thuyſconum rex.Beroſ.

Hermiôna,Græciæ oppidum,Iunonis fano inclytum,vt notat apud Pomponium Vadianus.

Hermiôna,ciuitas in conſpectu maris Ægæi. Virgilius in Ciri,

Hinc ſinus,hinc ſtatio,contrà patet Hermiona.

Hérmion & Hermione, ciuitas quæ etiam Lacedæmonia vocabatur.

Hermione,filia Menelai ex Helena, quam Tyndarus auus maternus Oreſti deſpondit ignaro patre, qui id temporis pro Helena vxore bellum ad Troiam gerebat. Quo in bello cùm Achilles Paridis fraude occiſus eſſet, Pyrrhúſque filius eius in patris locum ſucceſſiſſet, Menelaus ignarus eorũ,quæ à ſocero geſta erant, Hermionen Pyrrho deſpondit, & in patriam reuerſus vxorem ei tradidit. Quam rem ægrè ferens Oreſtes, Pyrrhum in Apollinis templo trucidauit,ſponſámque ſuam recepit.Virgilius lib.3.Æneid. Extat apud Ouidium Epiſt. Hermiones ad Oreſtem.

Hermione, filia Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum, ſed pernicioſum,

monile formauit: tandem cum marito mutata dicitur in ſerpentem.

Hermiones, Germaniæ populi vltimi. Pŏp. lib. 3. Pomerani nunc vocantur, Vadiano. Tacitus.

Hermíppus, Athenienſis poëta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili comici, ſcripſit fabulas x L.

Hermippus Berytius, diſcipulus Philonis Byblii, qui multa compoſuit ſub Adriano principe.

Hermócrates Phocenſis, clarus ſophiſtica facultate, Antipatri magiſtri epiſtolarũ Seueri principis, filiam haud forma bona inuitus imperatore cogente duxit, quam poſtea repudiauit. Philoſtratus.

Hermodôrus Siculus, auditor Platonis, cui vitio datum eſt, quòd quæſtui philoſophiam habuerit: dictata quæ ſub præceptore audiuerat colligendo, ac deinde in Sicilia venditando.

Hermodôrus, philoſophus Epheſius, quẽ in Italia exulantem, Pomponius iureconſultus tradit, authorem fuiſſe duodecim tabularũ ferendarũ Decemuiris. Plin. lib. 34. cap. 5. dicit hunc fuiſſe interpretem legum Decemuiralium, eíque ob id ſtatuam publicè dicatam. Strabo libro 14. In Epheſo fuêre viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus. Item Hermodorus, de quo hic idem inquit, dignos eſſe omnes Epheſios ſtrangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi eiecerunt, dicentes, Nemo noſtrũm frugi eſto, alioqui cum aliis eiiciatur.

Hermodôtus, poeta. Plutarchus.

Hermógenes Tarſenſis, annos natus x v. ſophiſta adeò probatus eſt, vt fama eius ad auditorium Marcum Antoninum principem exciuerit, ab eóque munera egregia tulerit. Deinde tempore procedente, eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus ſophiſta dicebat, Hermogenes in pueritia ſenex, & in ſenectute puer. Volater. lib. 15. Latinè dicitur Mercurio genitus. Contra hunc cauillatus eſt Cratillus, eum Hermogenem non rectè dici, quia doctrinæ ſcilicet atque eloquẽtiæ nihil ſaperet.

Hermóglyphus, marmorarius & ſtatuarius.

Hermolaus, Conſtantinopolitanus grammaticus, ſcripſit ad Iuſtinianũ Cæſarem Epitomen in librum Stephani de vrbibus. Suidas. Memoratur & ante hunc alius qui contra Alexãdrum coniurauit.

Hermólaus, ſtatuarius inter eos qui ædes principum ſignis nobilibus ornarunt. Plin. lib. 36. cap. 5.

Hermon, mons, quem Sidonii Sarion, Amorrhæi Sanir vocant, deut. 3. ioſue 13. pſalm. 88. 1. paral. 5. Aliàs dicitur & Sion, deut. 4. A nonnullis traditur duos eſſe hoc nomine montes, vnũ non procul à Gelboa iuxta Iordanem: alterum verò multò altiorem altero ſupra Tarachonitidem regionem. Quod equidem haud obſcurè etiam Dauid pſalmo x L II. innuere videtur, dum inquit, De terra Iordanis & Hermoniim, à monte modico.

Hermon, piſcatorium in Peloponneſo.

Hermonáſſa, inſula parua in Cimmerio Boſphoro, vrbem habens Ionum Coloniam. Scymnus ἑρμώνειαν vocat, Strabo Hermonactis vicum: Menippus regiũculam Trapezuntis, Hecatæus & Theopompus ciuitatem eſſe dicunt. Steph. Adiacet Tauricæ.

Hermónthis, vrbs Ægypti, Stephano, vbi Iupiter, Apollo, & Iſis coluntur.

Hermópolis, Volaterrano lib. 11. vrbs Ægypti in Sebenitica præfectura, vbi Pan colitur & hircus, vt ait Pindarus. Nomen habet à conditore. Herodianus duas eſſe ſcribit, magnam & paruam, & tertiam in Ægypto, & quartam χῶ ῥυμῶσιν, & quintam in fluuio, & ſextam in Co inſula, ſeptimam in Arcadia. Steph.

Hermos, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Hermotymbiéi, pars bellicoſorum in Ægypto dicuntur & Labarei. Steph.

Hermunduri, populi. Eutrop. lib. 8.

Hermupédion, locus apud Cumam. Steph.

Hermus, fluuius minoris Aſiæ, aureas arenas trahens. Oritur iuxta Dorylaum Phrygiæ ciuitatem, auctuſque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandémque in Phocaicum ſinum illabitur. Plin. lib. 5. cap. 29. Strabo lib. 13. Virg. 1. Georg.

Nec pulcher Gãges, atq; auro turbidus Hermus.

Hérnici, populi Campaniæ loca ſaxoſa incolentes: vnde & nomen acceperunt. Nam Hernias Sabini ſaxa vocant. Hos tamen Hernicos appellatos voluit Macrobius ab Herno quodam Pelaſgo ipſorum duce. Horum metropolis eſt Anagnia.

Hero, I I I. Antiochiæ epiſcopus, Ignatio ſucceſſit, anno ſalutis 109. Euſeb. lib. 3. cap. 36.

Hero, vrbs Ægyptia, Hæmus etiam dicta, eò quòd Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum fuderit. Strabo Heroum ciuitatem vocat. Steph.

Hero, puella, Vide E R O.

Heródes, Antipatri, ex Cypride vxore, filius, à patre Galilææ præfectus eſt, anno ab vrbe 710. Iudæorũ rex x I I. à Senatu Romano deſignatus, primus ex alienigenis, regnauit annis xxxvII. Ananelum ſummum ſacerdotem conſtituit, quem mox ſacerdotio priuauit. Cũ Soſio Hieruſalem cepit, ioſeph. lib. 14. cap. vltimo, Æge. lib. 1. anno ab vrbe 717. Ariſtobulum, qui & Ionathas, interfecit, rurſus Ananelum ſacerdotio donauit. Cleopatram in Ægyptum deduxit; Arabes vicit. Mariamnem vxorẽ & amicos

neceſſarios ſuos occidit. Simonem ſummum ſacerdotem, depoſito IESV, conſtituit: Simonis filiam vxorem duxit. Illius regno Cæſar adiecit Gadaron Hippon, Samariam Gazam, Archedonem, Ioppen & Pyrgon Stratonis, Traconitidem, Batauiam & Aurantem. Ædificauit ciuitates, Agrippion, quæ prius Anthedona dicebatur, Cyprum, Facelum & Herodium. Iuxta Paniada Cæſari templum conſtruxit. Templū poſt captiuitatem Babylonicam à Zorobabel Iehoſua & Eſra ædificatum, funditus depoſuit, maximis ſumptibus, ſumma magnificentia aliud ſecundum figuram primi Salomonis conſtruxit. Ariſtobulum & Alexandrum filios ſuos innocētes laqueo necari iuſſit. Phariſæos, quia finem regni ſui adeſſe prædixerant, neci tradidit, omnemque vxoris ſuæ cognationem, anno quo Ieſus ſeruator noſter ex Virgine natus eſt.

Heródes, qui & Antipas, tetrarcha Galilææ, Sephorim muro cinxit, eámque Anthocradoridā, Betharanta, Iuliam nominauit, anno ſalutis 16.

Heródes, Agrippæ frater, Chalcidis rex à Claudio Cæſare deſignatus. Ioſeph. lib. 19. cap. 4. Sacerdotum & templi adminiſtrationem à Claudio impetrauit. Eo mortuo eius regnum Claudius Agrippæ iuniori tradidit.

Heródes Atticus, c o s. cū Torquato, anno ab vrbe 895, hic Græca oratione (inquit Gellius) ferè vniuerſos grauitate atque copia elegantiáque vocum longè præſtitit. Is Athenis natus, nobilitate generis, potentia ſimul & ſophiſtica facultate clarus, genus ex Æacidarum ſanguine ducebat, patre Attico, cui diuitiarum initium ex theſauro prope domum reperto fuit. Huius Herodis vitam vide apud Philoſtratum.

Heródes, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit.

Herodiani, populi. matth. 22.

Herodiānus, Alexandrinus grammaticus, Apollonii etiam grammatici filius & diſcipulus, floruit ſub Marco Anton. imperatore: ſcripſit de arte grammatica: præterea Cæſarum hiſtoriam quæ ad nos peruenit. Suidas.

Herodias, nomen mulieris. matth. 14.

Herodion, Cognatus Pauli. rom. 16.

Heródotus Halicarnaſſeus, ſcripſit hiſtoriam libris nouem, quilibet Muſæ nomine inſcribitur: Cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſſit in Samum, Lygdami tyrannide offenſus, qui tunc in patria regnabat: eo expulſo rediit. Poſtremò inuidiæ ciuium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit, Athenienſium coloniam, vbi extinctus eſt, & ſepultus: licet aliqui Pollæ dicāt. Suidas. Cicero in lib. de Legib. patrē hiſtoriæ appellat.

Heróldus, cum Reginfrido Danorum rex, anno ſalutis 813.

Heron, Athenienſis orator, ſcripſit commentarios in Herodotum, Xenophontem & Thucydidem. Suidas.

Heron, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Heros, vir ſanctus Arelatenſ. epiſcopus, à populo innocens pulſus eſt, & patroclus ordinatus, eáque res inter epiſcopos magnarum diſcordiarum cauſa fuit, anno ſalutis 414.

Heróſtratus, Epheſius, homo ignauus & ſceleſtus, qui celeberrimum illud Dianæ Epheſiæ templum ſuis manibus incendit, vt ea re nominis immortalitatem ſibi compararet. Epheſii autem, ne ſperatum ex ſcelere fructum conſequeretur, ſeueriſſimis edictis cauerunt, ne quis eum vnquam nominaret: non tamen efficere potuerunt, vt nomen illius ad nos non peruenireț. Strabo lib. 14.

Heroum ciuitas, Vide HERO.

Herſília, vxor Romuli, Liuio lib. 1, quam rapuerat Sabinus inter alias virgines, cùm iidem ex inuidia filias ſuas Romanis elocare recuſarent. Hæc poſtea in Rorem deam mutata eſt.

Héruli, populi à Francis ad Parmam cæſi, anno ab vrbe 1312.

Herus, v. Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 143.

Heſǣnus, mons qui Pannoniā & Mediam diſtinguit, in quo feram Monopem reperiri aiunt. Ariſtoteles ab initio mirabilium narrationum. Alibi tamen lib. 9. hiſtoriæ Meſſapus legitur montis illius nomen.

Heſaias, Vide ISAIAS.

Heſebon, ciuitas in Galaad Moabitarum, in qua habitauit Sehon rex Amorrhæorum, iſa. 15. numeri 21: quam ædificauerunt filii Ruben, num. 32. 1. paralip. 6.

Heſer, ciuitas à Salomone ædificata. 3. reg. 9.

Heſichius, Mileſius, ſub Anaſtaſio principe ſcripſit onomatologion, id eſt, Catalogum nominū. Quorū epitome Suidas ſe fatetur vſum eſſe. Compoſuit & hiſtoriam libris ſex, in quibus complectitur tam Rom. imperatorū, quàm aliarum gentium & tyrannorum res geſtas vſque ad ſua tempora. Suid.

Heſiodus, poeta natus in Aſcra Bœotiæ vico: vnde & Aſcræus dictus. hic miſſus à patre ad ouiū cuſtodiam, dormiens ſomniauit ſe repentè factum poetam. Scripſit poëmata, Theogoniam, Aſpida, Heroidum mulierum catalogum, opera & dies, quod imitatus eſt Virgilius, & quædā alia. Primus etiam agriculturæ præcepta tradidit. Plin. li. 14. Ouid. lib. 6. Faſt. Hinc Heſiodius, a, um, quod eſt Heſiodi, ſiue quòd ab Heſiodo compoſitum eſt. Cicero in Bruto, Illud Heſiodium laudatur.

Heſli, Pater Nahum patris Amos. luc. 3.

Heſione, Laomedontis Troiæ regis filia, quam Hercules ceto expoſitam liberauit. Verùm cùm Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægrè ferens, Troiam diripuit, Heſionémque Telamoni, qui primus murum conſcenderat, vxorem dedit. Ouid. lib. 11. Metamorph. Virgil. lib. 8.

Heſmona, locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Methca, diuidens Ægyptum & ſortem tribus Iudæ ad mare vſque tendentem. num. 33.

Heſpéria, Nomen tam Italiæ, quàm Hiſpaniæ commune: Italiæ quidem ab Heſpero Atlantis fratre impoſitum, qui à fratre pulſus regionem eam tenuit: Hiſpaniæ verò ab Heſpero ſtella, quæ veſperi ad Occidentem apparet, propterea quòd hæc regio omnium extrema ſit ad Occidentem: vnde & Heſperiam vltimam à poëtis ferè videmus appellari, vt eo veluti peculiari epitheto, ab Italia diſtinguatur. Quoties verò Heſperiam ſine adiectione dicimus, Italiam ferè intelligimus.

Heſpérides, appellatæ ſunt Heſperi fratris Atlantis filiæ, Ægle, Arethuſa & Heſperethuſa, quas poetæ fabulantur habuiſſe hortos, nemore aurifero pretioſos, à dracone peruigili ſeruatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomáque aurea ad vitricũ Euryſtheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretatur fuiſſe æſtuarium maris, meatu flexuoſo inſtar draconis, quod hortos Heſperidũ amplectebatur, vbi præter oleaſtrum, aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea oues ſignificari dicit, quas Hercules ex Africa in Græciam exportauerit. Nam μῆλον apud Græcos ſignificat ouem & pomum.

Héſperis, vrbs, poſtea Berenice vel Beronice dicta. Steph.

Héſperos, frater Kytim, apud Celtiberos regnauit.

Heſperum, promontorium Africæ, nauigatione decem dierum ab Œnothema monte.

Heſperus, filius Iapeti, & frater Atlantis, qui à germano regno pulſus, in Italiam ſeſe contulit, regionémque eam Heſperiam de nomine ſuo appellauit. Diodorus Siculus, fabuloſæ hiſtoriæ lib. 2. ait Heſperum hunc Atlantis montis cacumen aſcendiſſe, vt ex loco eminẽtiore aſtrorum curſus commodius obſeruaret: nunquam autem deinde comparuiſſe. Quo factum eſt, vt vulgus in aſtrum illud lucidiſſimum verſum putarit, quod manè Solem præcedens, Luciferum, veſperi ſubſequẽs de nomine eius Heſperum appellamus.

Heſrai, Nomen viri, 2. reg. 23: qui Heſro, 1. paral. 11. dicitur.

Heſron, ciuitas, quæ & Aſor in tribu Iuda, ioſ. 15. Filius Ruben, geneſ. 46. Item filius Iuda, id eſt (vt exiſtimo) filius Phares filii Iuda, vt ſequitur, 1. paral. 4: qui gene. 46, dicitur Zara. Filius item Phares filii Iuda, geneſ. 46.

Heſronitæ, populi. num. 26.

Heſſẽni, Palæſtinæ populi, apud quos lege columbis parſum olim, & tantam earum copiam factam, vt aduenarũ ora cicures petierint. vnde ſunt illa Tibulli verba libro primo,

Quid referã, vt volitet crebras intacta per vrbes
Alba Palæſthino ſancta columba viro?

Plinius lib. 5. cap. 17. Heſſẽni, gens ſola, & in toto orbe præter cæteras mira, ſine vlla fœmina, omni Venere abdicata, ſine pecunia, ſocia palmarum, &c.

Heſtiæa, Theſſaliæ pars, Straboni lib. 13, & Ptolemæo, Homero, oppidum eſt Euboeæ, Polyſtaphyli epitheto ornatum. Stephano etiam vrbs Euboeæ eſt, dicta ab Heſtiæa iuxta Olympum ſitaritem alia Acarnaniæ.

Heth, Nomen populi gen. 23.

Hethalon, vrbs, terminus Iudææ ad Septentrionem. ezech. 47.

Hethæus, Filius Chanaan, geneſ. 10: à quo Hethæi.

Hethæi, Nomen populi, gen. 15. 4. reg. 7. Cyprum Hieronymus eſſe dicit.

Hethim, Nomen loci. iudic. 1.

Hetrúria, regio Italiæ, Tyrrheno mari incumbẽs, ad primam vſque Tyberis ripam protenſa, Macra fluuio à Liguria diſcreta: auguriorum olim, & haruſpicinæ peritiſſima. Claudianus in Rufinum. Dicta eſt autem Hetruria, quaſi ἐπιρρεία, ἀπὸ τῶ ἑτέρω, καὶ ῥέω: eò quòd extendebatur ad alteram ripam Tyberis, qui eſt terminus inter Latium & Hetruriam. Hinc Hetruſci, (τυρρῆνοι) ſunt dicti regionis eius incolæ.

Heua, prima mulier creata à Deo. geneſ. 3.

Heuæi, populi genus.

Heuæus, Filius Chanaan. geneſ. 10.

Heuila, ſiue Heuilath, Filius Chus, geneſ. 10. Filius item Iectan, gen. 10. Nomen item regionis, geneſ. 2, & 25. 1. reg. 15. Getuli à Ioſepho dicuntur.

Hexágon, Plinio libro 28. cap. 3. legatus Oblogenum, (qui populi ſunt in Cypro) à conſulibus Romæ in dolium ſerpentium coniectus, experimenti cauſa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.

Hezéci, Filius Elphaal. 1. paral. 8.

Hézion, pater Tabremon patris Ben-adad regis Syriæ. 3 reg. 15.

Hezir, Nomen viri. 1. paral. 24.

H I

Hiárbas, Vide IARBAS.

Hibérius, Filius Iubal, Celtiberorũ rex, à quo Hiberi nominati fuerunt.

Hibérnia, Vide HYBERNIA.

Hibrildes, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 161. Dionyſ. lib. 7.

Hidrúntum (Hydrus Ptolemæo lib. 3. cap. 1.) Calabriæ oppidũ iuxta Ioniũ mare. Vulgò *Otronto*.

Hiel, Nomen viri illius qui reædificauit Iericho. 3. reg. 16.

Hiêra, ſiue Hiarba, Numidiæ rex, ãno ab vrbe 671.

Hiêra, inſula inter Siciliam & Liparam, vna ex Æoliis, in qua vetuſtas Vulcani officinam collocauit, propterea quòd noctu cerneretur ignis quamplurimùm, interdiu verò fumum copioſiſſimum emittere. Thucydides lib. 3. Stephanus nihil aliud quàm inſulam eſſe tradit, vnde Gentile Hieroneſites, vel Hieroneſius.

Hiêra, dicta fuit vxor Telephi regis Myſorum, cui tanta fuit formæ præſtãtia, vt ipſam etiam Helenen diceretur ſuperare. Hæc à Nereo interfecta dicitur, cùm viro ab Achille vulnerato opẽ ferre conaretur. Hyginus tamen Fab. poet. cap. 101. Telephi vxorem non Hieram facit, ſed Laodicen, Priami filiam. Tarſus etiam Ciliciæ vrbs, olim Hiera vocabatur. Stephan. Fuit & via ſic dicta, quòd ea irẽt ſacerdotes ad Eleuſinam Cererem.

Hieraẽa, exigua regio Libyæ in Cyrene. Steph.

Hiéramæ, vrbs Cariæ. Steph.

Hiérane, in mari Cretico eſt, & alia Ægypti. Step.

Hiéraphe, inſula Libyæ. Steph.

Hierápolis, ciuitas Aſiæ, contra Laodiceam, vbi aquæ calidæ ſcaturiebant, quæ in tophum admodum facilè durabãtur. Eſt & os Plutonium in paruo quodam montis cacumine, ita commenſuratum, vt hominem ſuſcipere poſſit mira profunditate, cui vallum propoſitum erat quadratum ambitu ſemiiugero, nebuloſa & craſſa caligine plenum, vt vix ſolum diſcerni poſſet. Exterius tranquillo cælo, aer innoxius, animal ſi quod ingrederetur, ſtatim moriebatur: & tauri introducti mox cadebant, educebantúrque mortui. Strabo ſe paſſeres immiſiſſe ait, qui ſubitò expirauerint. Apud Hierapolim aqua quædam adeò tingendis lanis idonea fuit, vt ex radicibus tincta, cum his decertarẽt, quæ ex purpura tingebantur. Gentilia, Hierapolitæ. Steph.

Hiera Pytna, vrbs Cretæ, quæ prius Cyrba, deinde Pytna nominabatur, poſtea Camyros, poſtremo Hiera Pytna, inde Hierapytnius.

Hieremia, Vide IEREMIA.

Hiéri, populi vltra Sauromatas, calui & ſimi à natiuitate omnes, & promiſcuè barbam habentes. Qui ideo ἱεροὶ, id eſt, ſacri dicuntur, quia nihil iniuſtè agunt, nec bella norunt.

Hiéricho, Vide IERICHO.

Hiérius, Conſul, collega Ardaburii, anno ab vrbe 1180.

Hiéro, Syracuſanus, cùm eſſet ex duce rex factus, populi Romani perpetuus amicus fuit: ac cùm omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac vltrò ſermonibus Phyſicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poẽtis Pindaro & Simonide accerſitis vſus eſt. Ælianus de varia hiſtoria. hic corporis pulchritudine & viribus adeò præſtitit, vt omnibus penè miraculum eſſet. Iuſtinus lib. 23.

Hiéro, Athenienſis, familiaris Niciæ ducis Athenienſis, vnáque cum eo diſciplinis eruditus: poemata nonnulla cõſcripſit, quæ Plutarchus in Nicia ad ætatem ſuam prauenîſſe teſtatur.

Hieroboam, Vide IEROBOAM.

Hiéroceps, inſula in Cypro prope Paphum, qua voce ſignificatur ſacer ortus.

Hierocomitæ, populi ab Hierocome ciuitate Cariæ. Polybius.

Hieron, Syracuſanorum rex.

Hierónymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri ſucceſſit admodum puer: cui pater metuens, relictis tutoribus XVI. mandauit moriens vt fidem erga populum Romanum annos quinquaginta ab ſe cultam, inuiolatam ſeruaret. Hic poſtea abiecta tutela, contempta patris diſciplina ac moderatione, luxurioſius & arrogantius agendo, à Romanis deſciuit, Annibalique adhæſit. Cumque ſuperbè nimis in ciues ſeſe haberet, ab eis interfectus eſt. Liuius libro 4. ſecundi belli Punici.

Hierónymus, hiſtoricus Rhodius, familiaris Demetrii Poliorcetis, relictúſque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrii geſtas. Plutarchus in Demetrio.

Hierópolis, Vide HIERAPOLIS.

Hieros colpos, id eſt, ſacer ſinus, prope Aradum ciuitatem eſt. Steph.

Hieroſólyma, mæ, & Hieroſólyma, morum, & Hieroſólymæ, marum, tantùm plurali, vrbs Iudææ, ſeu Palæſtinæ, quæ & Hieruſalem vocabatur. Item Solyma & Salem. Euſebius lib. 9. Euang. præp. ait Hieroſolyma appellari, quaſi hieron Solomonis, hoc eſt, ædem Solomonis, à templo quod Solomon Hieroſolymis pulcherrimum magnificentiſſimúmque cõſtruxit. Hinc Hieroſolymita, Hieroſolymitanus, Hieroſolymus & Hieroſolymites.

Hierótheus, Nomen viri proprium.

Higínius VIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 140. Euſeb. lib. 4. cap. 9.

Hilárius XLIIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 464.

Himantópodes, populi in Æthiopia loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, hoc eſt,

quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi. ἱμάντα enim Græci lorum dicũt. Plin. lib. 5. cap. 8.

Himélla, fluuius Italiæ. Virgil. lib. 7. Æneid.

-qui flumen Himellæ,
Et Tyberim Fabarimque bibunt, &c.

Himêra, fluuius Siciliæ, in duo ſectus cornua, quorum alterum dulcibus, alterum ſalſis fluit aquis.

Hiólcon, oppidum in Theſſalia, quod Thracenſes Æmonii condiderunt.

Hippácrites, Vide HIPPVACRA.

Hipparchus, Nicæus aſtrologus, ſcripſit de Arati Phænomenis, de ſtellis fixis, de lunæ moru cõtra Platonem. Primus inſtrumenta mathematica inuenit, vnde hæc ſenſibus deprehẽdi poſſent, Plinio maximè laudatus.

Hipparchus, poeta comicus, cuius fabula quædã περὶ γάμου, id eſt, de nuptiis inſcribitur. Suidas. Alius propinquus Ariſtotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Piſiſtrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium, Ariſtogitonis coniurationem in ſe excitauit. Thucydides. Idem vt inuidiã tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret, literas coluit, viríſq; doctis maximè fauit. Ælianus de varia hiſtoria.

Hípparis, fluuius in Camarina, cuius aquarum pars dulcis eſt, pars ſalſa. Interpres Pindari.

Hippaſos, vnus ex Centauris.

Hippaſus Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctiſſimus, nihil ſcripſit. Demetrius.

Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cùm in monte Pelio ſeſe venando exerceret, grauida facta eſt, & ob id patris indignationem timens, deorum miſeratione in equam conuerſa eſt, & in cælum tranſlata. Sunt qui Hippen mulierem fatidicam fuiſſe aſſerant, ideóque in equam eſſe mutatam, quòd deorum arcana mortalibus enuntiaſſet.

Hippia, vrbs Perræbiæ, aliàs Phalãna dicta. Step.

Hippias, Eleus philoſophus, diſcipulus Hegeſideni, ita ſe comparauit, ne cuiuſquam ope egeret, ſummum bonum αὐτάρκειαν poſuit, hoc eſt, eo contentum eſſe, quod ſimplici victui ſat eſſet. Is Olympiam cùm veniſſet, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus eſt, cuncta penè audiente Græcia, nihil eſſe vlla in arte rerum omnium, quod ipſe neſciret: nec ſolùm has artes, quibus liberales doctrinæ atque ingenuæ continerẽtur, geometriam, muſicam, literarum cognitionem & poetarum, atque illa quæ de naturis rerum, quæ de hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: ſed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, ſoccos quibus indutus eſſet, ſe ſua manu confeciſſe. Cicero lib. 3. de Oratore.

Hippias, Piſiſtrati filius, in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens, &c. Cicero ad Atticum.

Hippion Argos, quod Achaicum dicebatur, Peloponneſi vrbs, & ab equis deduci videtur.

Hippo duplex in Africa. Hippo regius. Hic epiſcopatu inſignis eſt diui Auguſtini, qui ſe alioqui Tagaſtanum fuiſſe, è Tagaſta Africæ oppido, lib. 2. Confeſſionum ſcribit. Strabo lib. vlt. vtranque Hipponem regiam nominat, niſi codex vitiatus eſt. Alterũ autẽ Diarrhytos Græcis dictum, Plinius ſcribit, quòd paluſtri ſolo madeat. Vtranque Silius lib. 3. hoc verſu expreſſit,

Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Vagam enim Diarrhytos nominat, quòd paluſtri ſolo ſita ſit, quare terræ motibus frequentius infeſtatur. Nec perperam vagam dixit fœmineo, cùm ſic æquè vt maſculino proferantur. Plin. lib. 6. cap. 34. & lib. 9 cap. 8. Vtranque Hipponem Græcos equites condidiſſe, author eſt Solinus. Eſt & Hippo, puellæ Bœotiæ nomen. Plutarchus in Pelopon.

Hippo item oppidum Locrorum in Brutiis. Vide HIPPONIVM.

Hippóbotos, Vide MEDIA.

Hippocentauri, monſtroſum hominum genus in Theſſalia iuxta Pelion montem, anteriore parte (vt Poetæ fabulantur) hominum, poſteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occaſionẽ miniſtraſſe videtur, quòd primi equos domare cœperint, iiſque ita aptè inſidere, vt homines cum equis vnum in corpus coaluiſſe viderentur. Iidem antea Centauri dicebantur, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, hoc eſt, ab eo quòd tauros ſtimulis agitarent. Verùm cùm idem poſtea ex equis præſtarent, iiſque inſidentes ſtimulis tauros præ ſe agerent, Hippocẽtauri dici cœperunt: qui cùm ad Peneum amnem aquatum veniſſent, conſpecti ab vlterioris ripæ accolis, pro monſtris habiti ſunt, præſertim cùm inclinata potandi gratia, equorum capita non conſpicerentur.

Hippocométæ, Vide HIPPVCOMÉ.

Hippócoon, cum liberis ab Hercule interfectus.

Hippócrates, Cous medicus, auditor Democratis, vt quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniæ regẽ. Exceſſit è vita annos natus CIIII. Suſcepit filios Theſſalũ & Draconem. Artaxerxes, rex Perſarũ, ad Hyſtanẽ Helleſponti præfectũ de Hippocrate ſic ſcripſit, Rex regũ magnus Artaxerxes, Hyſtani Helleſponti præfecto ſalutẽ. Hippocratis medici Æſculapio prognati, ad me artis fama peruenit. Da igitur operam, vt aurum illi tribuas quantum cupit, aliáque item quorum indiget, & eum ad me mitte: erit enim par honore ſummis in Perſide viris, &c. Valer.

Hic vir diuina ſcientia dicebat coitum, morbum eſſe comitialem leuiorem. Eius libri tanquam diuino emanauerint ore, vbique celebrantur. in primo enim luſiurandum continetur, in ſecundo Prognoſtica, tertio Aphoriſmi, quarto illa admirabilis compoſitio ex x. libris omnem ſcientiam medicinæ complectens. Suidas. Hippocrates, præter ſuperiorem, Suidas quinque commemorat, omneſque eiuſdem artis & familiæ, quorum omnium excellentiſſimus fuit primus. Hippocratem alium, Atheniẽſium ducem ponit in bello Peloponneſo Thucydides.

Hippocrêne, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem Poetæ fabulantur factum eſſe vngula Pegaſi equi alati: cui fabulæ occaſionem videtur miniſtraſſe Cadmus, qui cùm in Bœotia locum vrbi condendæ quæreret, huc illuc obequitans, hunc fontem primus creditur inueniſſe. Et quoniam Cadmus literarum inuentor creditur, factum eſt, vt hic fons Muſis ſacer habeatur. Perſius ad verbum reddens vocem Græcam, Fontem Caballinum appellat. Nam ἵππος nobis equum ſonat, & κρήνη fontem.

Hippodame, es, & Hippodamîa, æ, filia Œnomai regis Elidis & Piſarum, qui cùm ex oraculo, ſe à genero interemptum iri didiciſſet, & illa tamen à multis procis ob formæ præſtantiam expeteretur, curule certamen procis propoſuit (habebat enim equos velociſſimos, qui ex ventorum flatu creati erant) ea lege, vt qui vinceret, filiam haberet, victus ſubiret mortem. Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops Tantali filius viſa puella, eius amore protinus exarſit: cuius nuptias vt aſſequeretur, Myrtilum eius aurigam pollicitis corrupit, ſic vt ille axes infirmos & fragiles ſubiunxerit, vel, vt alii volunt, obicem axi non obiecerit: & ſic fracto vel diſſoluto curru, Œnomaus excidit, moriénſque Myrtili caput deuouit: obteſtans Pelopem, vt vicem ſuã vlciſceretur: quod & factum eſt. Cùm enim pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope poſceret, ab eo in mare deiectus eſt, atque hoc modo Pelops puella & regno potitus eſt. Ouid.

Venit vt in Phrygios Hippodamia ſinus.

Virgil. 3. Georgicorum.

Hippodaméque, humeróque Pelops inſignis eburno.

Hippodamîa, Briſæ filia, quam Achilles expugnato Lyrneſſo oppido, ſecum abduxit. Hanc poetæ à patris nomine Briſeida appellant.

Hippodamîa, Anchiſæ filia, quæ Alcathoo Troiano vxor data eſt, quẽ poſtea Idomeneus Cretenſis in pugna occidit.

Hippodamîa, Pirithoi vxor, quam cùm ipſo nuptiarum die Centauri ei præripere conarẽtur, ab Hercule & Theſeo ingenti clade ſunt profligati. Ouid. 12. Metamorph.

Hippódamus, Mileſius, natura ſtudioſus, primus eorum qui in republica verſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis ſtatu. Cõſtituit enim ciuitatem ex numero x. millium, diuiſam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, ſacram, publicam & priuatam. Erat ob ambitionem vitæ moroſior, crinium prolixitate, ac ſumptuoſo ornatu. Ariſtoteles lib. 2. Politic. Martial. lib. 1, Non ſemper belle dicit Hippodamus.

Hippodôrus, vnus Codridarum, inuidiam populi vitare cupiens, & optimam ſimul principis famam inter Athenienſes adipiſci, ſeueritate in ſuos vſus, filiam cum mœcho deprehẽſam curru iuſſit alligari atque diſcerpi. Ælianus de varia hiſtoria.

Hippódromus, Theſſalus genere, patria Lariſſæus, circa M. Antonini principis tempora Athenis ſcholæ ſucceſſit. Philoſtratus.

Hippola, vrbs vetus Laconica: Gentile, Hippolaites.

Hippólochus, filius Bellerophontis, & pater Glauci. Homer. lib. 6 Iliad.

Hippólochus, Antimachi Troiani filius, vnà cum Piſandro fratre in bello Troiano interfectus. Homer. lib. 11. Iliad.

Hippólyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio ſuperatam Theſeo vxorem dedit, cui & Hippolytum peperit.

Hippólytus, Theſei & Hippolytæ Amazonis filius, qui cùm cœlibem ducens vitam venatu ſeſe exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, à Phædra nouerca abſente patre amatus eſt: cuius turpi deſiderio cùm obtemperare noluiſſet, illa filium apud patrem detulit, tãquam de ſtupro eam appellaſſet. Quamobrem cùm videret Hippolytus patrem nouercæ dolo perſuaſum de nece ſua cogitare, conſcenſo curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum fortè in littus exierant, equorum & rotarum ſtrepitu perterrita, magno impetu ſe in mare præcipitarent, exterriti equi, fruſtrà obluctãte Hippolyto, currum per ſcopulos & ſaxa traxerunt, iuuenémque infelicem loris implicitum varias in partes diſcerpſerunt. Hunc poſtea Æſculapius à Diana exoratus, reuocauit ab inferis, & priſtinæ incolumitati reſtituit. Hippolytus verò relicta Attica, in Italiam ſeſe contulit, & Virbium ſe appellari iuſſit, quòd bis vir fuiſſet: vbi & vxorem Ariciam nomine duxit, vrbémque condidit non procul à Roma, quam de nomine illius Aricia appellauit. Ouid. lib. 15. Metam.

Hippómachus, tibicen, qui cùm videret à plebe laudari diſcipulum: quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere iuſ-

sit,dicens maximum erroris argumẽtum,quòd ab ignara turba laudaretur.Ælianus.

Hippomenes, Macarei vel Megarei & Meropes filius,Neptuni pronepos,vt alii Martis, qui cùm Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti sui factus est compos. Nam cùm illa virginitatẽ illibatam cuperet seruare, procis suis cursus certamen ea lege proposuit, vt illi inermes currerent,ipsa cum telo insequeretur, & quem cursu assequi posset,venabulo confoderet. Cùm itaque non paucos spe nuptiarum eius illectos, neci tradidisset, Hippomenes, qui & ipse amore eius tenebatur, neque tamen pedibus satis fidebat,Veneris opem implorauit: quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis vsus esset in illis,edocuit.Hisce itaque fretus Hippomenes,cursu cũ Atalanta certare non dubitauit: cumque parum abesse videret, quin illa præcurrentem assequeretur, mala aurea à Venere accepta quàm longissimè extra viam diuersa in latera abiecit: quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurumque admiratur,Hippomeni victoriam tradidit.Hac itaque ratione voti sui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexisset,illa indignata,tam effrænatã illi cupiditatem iniecit,vt in ipso Matris deûm delubro,nulla habita numinis reuerentia,cum vxore concubuerit. Quod flagitium ægrè ferens Cybele,Hippomenem in leonem, Atalantã verò in lœnam cõmutauit. Ouid.lib.10. Metam. & Hyginus Fab. Poëticarum cap.185.

Hippómenes,XVII.Athenienſium rex.

Hippomólgi, populi ab equis mulgendis dicti. Stephanus.

Hippon, Vide HIPPO.

Hippôna, dea, quam ſtabularii maximè colebãt, cuiusque effigies in ſtabulis locabatur. Apuleius lib.2.Metamorph.

Hippónax, nomen poëtæ Epheſii à quo Iambicum Hipponacticum, ſeu Hipponacteũ, quod & Scazon dictum eſt,nomen ſortitum videtur. Plin.lib.36.cap.5.

Hipponêſus,vrbs Cariæ,& alia Libyæ.Steph.

Hippónium,vrbs Brutiorum ab Heroë, à Romanis pòſt Annibaluentia dicta: Gentile Hipponiates,tanquam ab Hipponia.Steph.

Hippónicus, Hippiæ filius, Athenienſis, cùm patriæ ſtatuam dedicare decreuiſſet,nõnullis eam à Polycleto confici ſuadentibus, illi nequaquã viſum eſt, quòd ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus,non dedicantis,ſed potius artificis virtus laudaretur.Ælianus.

Hippóphagi,Scythiæ in Aſia populi.

Hippópodes,populi in Oceano Scythico,qui Solino, humanam vſque ad veſtigium formam tenent,ſed in equinos pedes deſinunt.

Hippótades,patronymicum maſculinum,ab Hippote deductum: quo Poëtæ ferè vtuntur pro Æolo ventorum rege, Hippotæ Troiani ex Segeſta filia nepote.Ouid.11.Metamorph.

Hippotámadæ,vicus in tribu Œneide.Steph.

Hippuácra,(quaſi dicat,equi promõtorium)vrbs Libyæ:Gentile,Hippacrites. Steph.

Hippucóme, locus Lyciæ dictus ab equo viatorũ quorundam illic mortuo:Gentile,Hippocomitæ.Steph.

Hippuris,inſula quædam maris mediterranei.

Hippuriſcus,inſula Cariæ.Steph. Pomponius.

Hippus, fluuius Moſcorum in Phaſin defluens. Strabo lib.11, Hanc Phaſis partem illabitur ingens flumen,quod ortum ex Armenia ducens, Glaucum in ſe recipit, atque Hippum è vicinis montibus cadentes.

Hippus, inſula Eretriæ. Item vrbs Siciliæ, & alia Palæſtinæ.Gentilia Hippius,Hippenus,Hippinus.Steph.

Hipſa, Vide SELINVS.

Hipſêus, filius Aſopi fluminis, qui Eteocli in auxilium venit aduerſus Polynicem.

Hir,Filius Caleb filii Iephone.1.paral.4.

Hira,Filius Acces.2 reg.23. 1.paral.11.& 27.

Hira,maritima vrbs in agro propinqua Pylo,ſub Agamemnonis dominio. Homer. lib.11. Iliad. *ieg*,Stephano,vrbs Meſeniæ,& alia Meliensiũ.

Hiram, Rex Tyri. 2.reg.5: qui 2.paral.2.& 4,& 8, dicitur Huram Hebraicè.

Hiram,gen.36. 1.paral. 1.Ciuitas Idumæorum.

Hiras,Nomen viri Odolamitis.gen.38.

Hiraſa,locus Libyæ,in quem Afri Battum trãſtulerunt.Steph.

Hircânus, Ioſephi filius, ſibi mortem conſciuit. ioſeph. lib.12.cap.5.

Hircânus, qui & Ioannes, dux Iudæorum IIII. anno ab vrbe 621.Hebræorum primus peregrinos alere incœpit. Idumæam ſubegit, Iudaicis legibus eis viuere conceſſit. ioſeph.lib.13.cap. 16. Samariam funditus deleuit. idem lib.16. cap. 17.

Hirpiæ, familiæ, Plinio lib.7. cap.2, paucæ haud procul ab vrbe Roma in Faliſcorum agro. Hæ ſacrificio annuo,quod fit ad montem Soracten Apollini, ſupra ambuſtam ligni ſtruem ambulantes non aduruntur, Hirpi Solino vocantur.

Hirpini montes, ex quibus Aufidus Apuliæ fluuius oritur.

Hir-ſemes,Ciuitas in tribu Dan.ioſue 19.

Hirtius, Conſul,cum Panſa, collega in prælio ab Antonio cæſus.Cic.lib.Epiſt.12. epiſt.25.

Hiſmaëlitæ, populi, qui nunc Saraceni dicuntur,ab Hiſmaële ſic nominati.

Hiſpalus, Celtiberorum rex,ad tyrannos Italiæ

conuerſus eſt. Beroſ. lib. 5. Diod. Sicu. lib. 6.

Hiſpánia, regio latiſſima Europæ, quæ à montibus Pyrenæis incipiens, per columnas Herculis circumiens, vſque in Borealem Oceanum protenditur. Diuiditur autem omnis Hiſpania Plinio lib. 3. cap. 1, 2, & 3. in Citeriorem & Vlteriorem. Vlterior rurſus ſecatur in duas partes, in Bæticam, quæ hodie Granata dicitur: & Luſitaniam, quam vocant Portugaliam, quæ Ana fluuio à Bætica diſtinguitur. Vlterioris Hiſpaniæ conuentus erant quatuor: Gaditanus, Cordubenſis, Aſtigitanus, & Hiſpalenſis. Citerior autem, quæ & Tarraconenſis dicebatur, in ſeptem diuidebatur conuentus: Carthaginẽſem, Tarraconenſem, Cæſarauguſtanum, Clunienſem, Aſturum, Lucenſem, & Bracarum. Idem libro 3. cap. 3, Omnis autem Hiſpania ab Ibero fluuio primùm dicta fuit Iberia: poſtea ab Heſpero Atlantis fratre, ſiue (vt alii malunt) ab Heſpero ſtella lucidiſſima, quæ veſpertino tempore in Occidente apparet, ſolem ſubſequens, vocata eſt Heſperia: vltimò verò ab Hiſpali vrbe ad fretum Atlanticum ſita, quam hodie Sibiliam vocãt, dicta fuit Hiſpalia: vnáque deinde litera immutata, Hiſpania. Tibullus lib. 4,

-nec latis audax Hiſpania terris. Decem milibus ſtadiis (vt Appianus ſcribit) eius latitudo commenſuratur. Longitudo prorſus eadem eſſe videtur: Terra, frumenti, vini, olei, auri, gemmarũ, metallorúmque ferax. Ex qua etiam bellicoſiſſimi viri ac velociſſimi equi procreantur. In ea quatuor magna flumina ſunt: Bætis, Minis, Iberus & Tagus, qui aurum trahit.

Hiſtiæ̂a, ciuitas in Euboea. Hom. lib. Iliad. 2.

Hiſtiæ̂us, Mileſiorum tyrannus. Herodotus libro hiſtoriarum ſexto.

Hiſtónium, Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano. Pomp. lib. 2.

Hiſtria, Vide ISTRIA.

H O

Hoba, regio Syriæ ad dextrã Damaſci, id eſt Euphraten verſus: dicta etiam Soba & Sophene. geneſ. 14.

Hobab, Filiꝰ Raguel ſoceri Moyſi. num. 10. iud. 4.

Hod, Filius Supha filii Helem. 1. paral. 7.

Hodes, vxor Saharaim. 1. paral. 8.

Hódius, Homero lib. 9. Iliad. vnus ex Græcorum præconibus in bello Troiano.

Hodománti, populi Thraciæ. Inde Hodomanticus, & fœm. Hodomantis. Steph. ex Thucydidis libro ſecundo.

Hœ́richus, Homero lib. 7. Iliad. vir fuit Achiuus longè optimus, artis ſtatuariæ opifex.

Holcades, populi intra Iberum fluuium. Steph. ex tertio Polybii.

Holda vel Holdai, Nomẽ viri, 1. par. 7. & zach. 6. Item prophetis vxor Sellum filii Thecue, 4. regum 22.

Holmi, vrbs Ciliciæ aſperæ vbi prius habitabant, qui nunc Seleuceis: Gentile, Holmeis.

Holmium, vrbs Bœotiæ: Gentile, Holmieus.

Hólmones, vicꝰ Bœotiæ, ab Holmo Siſyphi filio. Pauſanias lib. 9. Gentile, Holmoneis.

Holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonoſor. iudith 2.

Holon, ciuitas quæ de tribu Iudæ ſeu Simeonis, Leuitis data eſt, ioſue 15, & 21: quæ 1. paral. 6, dicitur Helon.

Homam, Filius Lotan filii Seir. 1. paral. 1: qui geneſ. 36. dicitur Hemam.

Homeritæ, populi Æthiopum. Steph.

Homeromáſtix, cognomen Zoili.

Homêrus, Nomen poëtæ Græci excellentiſſimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum ſexaginta, vt Cornelius Nepos in libris Chronicorum tradit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen ſortitus eſt; quum prius Meleſigenes diceretur, quòd ad Meletem fluuium natus eſſet. Cumæi nãque & Iones captos oculis ὁμήρους appellant, quòd ὁμήροις, id eſt, itineris ducibus egeant. Hinc Cæcutiẽs Mæonius nuncupatur à Martiano lib. 1. de nuptiis Philologiæ. De patria eius nihil certi traditur. Fecit enim nominis eius claritas, vt quem viuum, rebúſque omnibus egentẽ, nemo agnouerit, nunc multæ Græciæ vrbes certatim ſibi vendicent, adeò vt quibus potiſſimum credere debeamus, non facile fuerit diſcernere. Quod etiam teſtatur Cicero pro Archia, Homerum (inquit) Colophonii ciuem eſſe dicunt ſuum, Chii ſuum vendicant, Salaminii repetunt: Smyrnæi verò ſuum eſſe confirmant: itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt: multi alii præterea pugnant inter ſe, atque contendunt. Extat ea de re diſtichon Græcum apud Gellium lib 3. cap. 11,

Ἑπτὰ πόλεις δίριζοσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμὶς, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

Septem vrbes certãt de ſtirpe inſignis Homeri, Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ius, Argos, Athenæ. Scripſit duo ŏpera, alterum de bello Troiano, quod Ilias dicitur: alterum de erroribus Vlyſſis, quod Odyſſea nominatur, & alia opuſcula. Reliquam eius vitam, breuitatis cauſa, hîc prætermittimus: quam qui latius noſſe cupit, Herodotum adeat, & Plutarchum. Ab hoc Homeridæ, familia apud Chios illuſtris fuit. Hellanicus.

Homêrus I I. Chius, medicina clarus. Archiloch⁹.

Homêrus I I I. Chius, magica arte clarus. Archilochus.

Homêrus I I I I. inſitoria arte, Salaminenſis ci-

uis prædiues. Archilochus.

Homêrus v. Colophius pictor, & ſtatuarius præclarus habitus. Archiloch.

Homêrus v i. ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit. Archiloch.

Homêrus v i i. arte Muſica & Geometria clarus apud Argiuos habitus eſt. Archilochus.

Homêrus, patria Mæon, certamine Olympico vicit, cui poſtea ius literarum & linguæ Græcæ emendandarum ſoli tributum eſt, cuius quoque emẽdatione & literæ & lingua Græca vſque in hanc diem contenta fuit. Archilo.

Hómole, es, mons Theſſaliæ, Centaurorũ olim ſedes, quemadmodum & Othrys. Virgilius 7. Æneidos,

Ceu duo nubigenæ cùm vertice montis ab alto
Deſcẽdunt Cẽtauri, Homolen, Othrýnq; niualẽ
Linquentes. Incolæ, Homolẽis. Et Thebæ iuxta montem ſitæ, Homoloides. Iupiter item Homolous in Bœotia colitur. Steph.

Homólium, oppidum Magneſiæ. Plin lib. 4. cap. 9. ὁμόλιον, Stephano, oppidũ eſt Macedoniæ & Magneſiæ. Strabo lib. 7. Inde Homolieus, & Homoloius.

Homonóea, proprium mulieris, quo ſignificatur concordia.

Hon, Filius Pheleth. nume. 16.

Honórichus, Vãdalorum rex, anno ab vrbe 1131.

Honórius, x l v i. Romanorum imperator cum fratre Arcadio, anno ab vrbe 1149.

Honórius, l x v i i i. Romanorum pontifex, anno ſalutis 625. Sacras ædes nouas ædificauit, veteres inſtaurauit.

Honórius i i. Romanorũ epiſcopus c l x i i i i. anno ſalutis 1125.

Honórius i i i. Romanorũ pontifex c l x x v i i i. anno ſalutis 1216.

Honórius i i i i. Romanorum pontifex 187.

Honórius v. Romanorum pontifex 191.

Honória, Valentiniani imperatoris ſoror. Diac. Pomp.

Hoppha, Nomen viri. 1. paral. 24.

Hor, Nomen mõtis, num. 20, & 33: in finibus terræ Idumææ prope Petram ciuitatem.

Hora, Deæ cuiuſdam nomen erat apud Romanos, ita dicta ἀπὸ τῆς ὥρας, hoc eſt, à venuſtate & pulchritudine, cui præeſſe putabatur. Hanc Romani putabant eſſe Herſiliam Romuli vxorem, quæ poſt Romuli apotheoſin in cælum tranſlata, pro Herſilia vocata eſt Hora. Ennius,

Téque Quirine pater veneror, Horámq; Quirini. Apud Ouidium tamen in fine lib. 14. Metamorph. legitur Ora, ſine aſpiratione, & priore correpta.

Horam, Rex Gazer. ioſue 10.

Horátius Cocles, nobilis Romanus, qui eo in bello, quod Porſena Hetruriæ rex pro reſtitutione Tarquiniorum cum Romanis geſſit, cùm Ianiculum iam captum videret, hoſtéſque inde in vrbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conuerſis, duobus tantùm comitatus, hoſtium impetum tantiſper remoratus eſt, donec pons à tergo ſolueretur. Quem cùm iam interciſum videret, vt erat armatus, in Tiberim inſiliit, & incolumis ad ſuos tranauit. Virgil. 8. Æneidos,

Illum indignanti ſimilem, ſimilémq; minanti
Aſpiceres, pontẽ auderet quòd vellere Cocles.

Horátius Flaccus, poeta Venuſinus, Lyricorum & Satyrarum ſcriptor, qui anno Imperii Auguſti Cæſaris x x x i i i. ætatis verò ſuæ l x i i i. moriens, Auguſtum reliquit hæredem, maxima pompa apud Mecœnatem in Exquiliis ſepultus. Scripſit Carminum lib. 4. Epodon lib. 1. Satyrarum lib. 2. De arte poetica lib. 1. & Epiſt. lib. 2. quæ etiam hodie omnium teruntur manibus.

Horeb, Nomen mõtis in regione Madianitarum, exod. 3. pſal. 105, Sinai aliàs dicitur, in quo data fuit lex Moyſi: Eſt & nomen petræ, exod. 17.

Horem, Ciuitas in tribu Nephthali. ioſ. 19.

Hori, Filius Lotan filii Seir. gen. 36.

Horma, Ciuitas in tribu Aſer. ioſ. 19.

Horma, Ciuitas in tribu tã Iudæ quàm Simeonis inter Haſmonam & Cadeſ-barne, num. 21: quæ cap. 1. iudicum dicitur Sephat, 1. paral. 4. In ioſue 15, ſcribitur Harma: in ioſue verò 19, Bethularma, vbi vnica dictio eſt, cùm ſeparatim legendæ ſint: duæ enim ſunt ciuitates.

Hórminæ, Vide HYRMINAE.

Horódes, rex Parthorum qui M. Craſſum occidit.

Horóntes, Vide ORONTES.

Horrhæi, Gigantes, quos expulerunt filii Edom à mõte Seir. deut. 2: qui gen. 14, Chorræi dicũtur.

Horténſia, Hortenſii filia eloquẽtiſſima: quæ, cùm matronarum ordo graui tributo à Triumuiris, Octauio M. Antonio & Lepido premeretur, nec virorum quiſquam ipſi adeſſe auderet, cauſam conſtanter egit, repræſentatáque patris facundia impetrauit, vt maior pecuniæ pars eis remitteretur. Appian.

Horténſius, Romanus rhetor, qui in foro Romano cauſarum rex ob eloquentiam dictus eſt, licẽt eius ſcripta infra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto ſic refert, Primùm memoria tãta, quantũ in viro cognouiſſe me arbitror, vt quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto verbis eiſdem redderet quibus cogitaſſet. De quo etiam fertur, quòd ſedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, & pretia & emptores, ordine ſuo recenſuit, argentariis recognoſcentibus, ita vt in nullo falleretur.

Horus, Iſidis filius, quem cùm Iſis amiſiſſet, verita eſt, ne illi obueniret, quod Oſiri patri acciderat, ſed eo inuento, mœrorem in lætitiam conuertit.

Horus, ab Ægyptiis dicitur Sol. Bocatius.

Horus, Aſſyriorum rex. Plin. lib. 30. cap. 15.

Hoſa, Nomen viri, 1. paral. 26: Nomen item cuiuſdam ianitoris, 1. paral. 16: Ciuitas item quæ tribus Aſer terminus eſt, non procul à mari, inter Tyrum & Axaph, ioſue 19.

Hoſa, Tuſcorũ fluuius, Ptolemæo: Martha hodie.

Hóſtia, vrbs Italiæ, Vide OSTIA.

Hóſtia, puella, quam à ſe amatã, Propertius Cynthiam vocauit.

Hoſtiæi, Vide HOSTIONES.

Hóſticus, nomen poetæ.

Hoſtiónes vel Hoſtiæi, populi iuxta Oceanum occidentalem, quos Artemidorus Caſſinos (aliàs Coſſinos) vocat. Steph.

Hóſtius Hoſtilius, vir bello ſtrenuus, qui ob virtutem à Romulo Romanorum rege frõdea corona donatus eſt, quòd Fidenam primus irrupiſſet. Dionyſ. lib. 3.

Hoſtius, Lucretius Tricipitinus, Conſul cum L. Sergio, anno ab vrbe 317.

Hotham, Filius Heber filii Bariæ filii Aſer filii Iacob. 1. paral. 7, & 11.

Hozai, Nomen prophetæ. 2. paral. 33.

Hoziel, Filius Semei filii Gerſon. 1. paral. 23.

H V

Hucuca, Ciuitas in tribu Nephthali. ioſue 19.

Hugo, cognomine Capetus, ex Pariſienſium comitum familia, Francorum regnum occupauit, anno ſalutis 988.

Hugo Luſignaneus, Cypri rex. Blond. libro 10. decad. 2.

Hugo, Italiæ rex. Luith. lib. 3. cap. 14.

Hugónes, qui regem Angliæ malis imbuerãt moribus, à principibus pulſi ſunt. quos rex ab exilio reuocauit, conſcripto exercitu principes perſequutus, vicit, fudit, cecîdit, cæpit, ac vltimo ſupplicio captos affecit. Hugonibus imperium credidit, regnóque præfecit, anno ſalutis 1321.

Huguitio Fagiolanus, Piſanorum dux, anno ſalutis 1314.

Huida, nomen prophetæ.

Hul, Filius Aram. geneſ. 10: Hic à Ioſepho libro 1. antiquitatum Iud. traditur Armeniam inſtituiſſe. Quam ego equidem planè arbitror ab eius patre nomen inueniſſe.

Huldenrîcus, Carinthiorum princeps, circa annum ſalutis 1273.

Huldenrîcus, dux Vuitembergenſis, ex auito regno pulſus eſt, anno ſalutis 1519.

Humâna, ciuitas. Blond. lib. 10. decad. 1.

Hunfrêdus Nordmannus, Drogoni fratri in Apuliæ comitatu ſucceſſit, anno ſalutis 1041. Blõd.

Hunfrêdus, Cloceſtriæ dux, vir militia clarus, Angliæ regens, noctu à coniuratis in Burienſi cœnobio, laqueo ſtrangulatus eſt, anno ſalutis 1447. Polyd.

Hungária, Vide VNGARIA.

Hunni, populi, qui quondam in Scythia Europæa ſuper Mæotim paludem incoluere: deinde mutatis ſedibus, ingenti multitudine in Pannoniam irrupere. Hæc gens temporibus Valentiniani principis duce Atila totam penè Europam peruagata, Galliam, Italiámque fœdiſſimis cladibus affecit: donec Leonis Pontificis precibus victa, rurſus ſe recepit in Pannoniam. Quare credibile eſt, Hunnos eos eſſe, qui etiam hodie Pannoniam incolunt, paucis immutatis literis Hungari appellati. Claud.

Hunóldus, Aquitaniæ nobiliſi. dux. Æmil. lib. 2.

Huphan, Filius Beniamin. nume. 26.

Hur, Filius Iuda filii Iacob. 1. paralip. 4: qui gen. 46, dicitur Onan. Filius Caleph ex Ephrata vxore, 1. paralip. 2. Rex item Madianitarum, numeri 31.

Hurai, Nomen viri. 1. paralip. 11: qui 2. reg. 25. dicitur Heddai.

Huram, Filius Bela filii Beniamin. 1. paral. 8.

Huri, Pater Saphat, nume. 13: Pater Abihail, 1. paralip. 5.

Hus, Filius Aram, geneſ. 10: Is iuxta Ioſephum atque Hieronymum Trachonitidis & Damaſci conditor extitit. Nam principatum tenuit inter Palæſthinam & Cœleſyriam. Huius regio in Iob, à LXX interpretibus Αὐσῖτις, quaſi Husitidis dicitur, iob 1: Primogenitus item Nachor, geneſ. 22: Filius etiam Diſon filii Seir, geneſ. 36.

Huſan, Rex tertius qui regnauit in Edom, geneſ. 36.

Huſathi, Ciuitas. 2. reg. 21.

Huſi, Pater Baana. 3. reg. 4.

Huſim, Altera vxor Saharaim, 1. paralip. 8. Filius Dan filii Iacob, geneſ. 46.

Huſſitârum hæreſis, temporibus Vinciſlai imperatoris, anno ſalutis 1384.

H Y

Hyacínthia, orum, ſacra nocturna, à Lacedæmoniis inſtituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline diſci iactu interfecti. Ouidius lib. 10. Metamorph.

Hyacínthus, puer Amyclæus, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verùm cùm in Apollinis amorem propenſior eſſet, ægrè id ferens Zephyrus, amorem in odium conuertit. Cùm itaque Apollo cum Hyacintho ſuis deliciis diſci iactu ſeſe exerceret, Zephyrus nocen-

di occaſionẽ nactus, diſcum ab Apolline emiſſum, flatu ſuo in caput Hyacinthi cõuertit, puerúmque interemit. Cuius mortem cùm ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris dei ſolatium, cruorem eius commutauit in florem ſui nominis. Palæphatus in tractatu de Fabuloſis narrationibus: paulò aliter Ouidius lib. 10. Metamorph.

Hyádes, ſtellæ ſeptem in capite Tauri, quæ quoties naſcuntur, vel occidũt, pluuias creant: vnde & nomen acceperunt, ἀπὸ τῆ ὕειν, quod eſt pluere. Ouid lib. 5. Faſtorũ. Fabulantur poetæ, Hyades Bacchi nutrices fuiſſe, quæ & Dodonides Nymphæ vocatæ ſunt, à Dodona ciuitate Epiri: quæ cùm Iunonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis ſæuitiam, à Ioue in cælum ſunt tranſlatæ. Alii tradunt Atlantem ex Æthra vxore Hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptémque puellas, quarũ hæc ſunt nomina: Ambroſia, Eudora, Paſithoe, Coronis, Plexauris, Pytho, & Tyche, quæ cùm fratrem à leone deuoratum implacabili luctu proſequerentur, doloríſque magnitudine extabeſcerent, Iouis miſeratione in ſeptem ſtellas ſunt conuerſæ, &, vt perpetuũ maneret tantæ pietatis teſtimonium, à fratris nomine Hyades appellatæ. A Latinis Suculæ dicuntur, quòd propter maximas, quas exortu ſuo afferunt, pluuias, luto gaudere videantur, quemadmodum & ſues.

Hyæa, vrbs Locrorũ Ozolorum: Gentile Hyæus. Stephanus.

Hyámea, vrbs Meſenes, vna ex quinque. Ciuis Hyameites. Steph.

Hiámion, vrbs Troiana: Gentile, Hyamius vel Hyamieus. Steph.

Hyámpolis, vrbs Phocidis. Ciuis Hyampolites. Stephanus.

Hyántes, ab antiquis appellabantur Græciæ populi, poſtea Bœoti appellati. Plin. lib. 4. cap. 7. quod nomen ab Hyante rege traxiſſe putantur. Strabo lib. 7. Hinc deducitur adiectiuum Hyantius, idem ſignificans quod Bœotus: vnde Actæonem Caduni nepotem Hyantium cognominat Ouidius 3. Metamorph.

Hyántia, Stephano, vrbs Locrorum.

Hyárbas, Vide IARBAS.

Hyápea, vrbs Phocidis, ab Hyapo. Ciuis Hyapeus. Stephanus.

Hyas, Atlantis filius ex Æthra Oceani filia, qui cùm adhuc puer venationibus ſeſe exerceret, à leone deuoratus eſt. Vide HYADES.

Hyáſis, vrbs Libyæ, quæ & Oaſis, vnde Hyaſites, vel Oaſites. Steph.

Hyba, vel Hybadæ, vicus in tribu Leontide. Steph.

Hybéle, vrbs iuxta Carthaginẽ: Gentile, Hybelites.

Hybéres, Vide IBERVS.

Hybéria, regio Aſiæ, cui ad Septentrionem Nomades aſtant, & Caucaſi montis accolæ, ad meridiem Armenia eſt, ad Occidentem Colchis. Tota regio Caucaſiis montibus circundatur. Vide IBERIA.

Hybérnia, inſula non procul ab Anglia, vulgò *Hirlandia*. Cæſ. lib. 5. de bel. Gal. Alterum latus vergit ad Hiſpaniam, atque Occidẽtem ſolem, qua ex parte eſt Hybernia, dimidio minor (vt exiſtimatur) quàm Britannia, ſed pari ſpatio tranſmiſſus, atque ex Gallia eſt in Britanniam. Huius incolæ longè magis quàm Britanni ſylueſtres ſunt. Strabo lib. 4.

Hybêrus, Vide IBERVS.

Hybla, ſiue Hyble, ſiue Hybles, mons Siciliæ, thymi copia, ſalicum & apibus abundans, vnà cum oppido eiuſdem nominis, ab Hyblone rege dicto. Strabo à Dorienſibus conditum ſcribit. Hinc Hybleus adiectiuum. Hic mons etiam Megara vocatur. Stephanus vrbem ipſam poſtea Megara dictam ſcribit: Gentile, Hyblæi.

Hybla, *Italiæ* ciuitas. Steph.

Hyblon, rex Hyblæ. Steph.

Hyccaron, oppidum Siciliæ, vbi Laidem meretricem natam aiunt: Gentile, Hyccareus: Poſſeſſiuum Hyccaricus. Steph.

Hyda, dæ, ſiue Hyde, des, oppidũ Lydiæ, ſub Tmolo mõte ſitum. Homerus in Catalogo. Sunt qui idem eſſe putent cum Sardibus. Strabo lib. 13.

Hydárcæ, populi Indici, qui cõtra Bacchum pugnauerunt. Steph.

Hydárnes, ſiue Hydárnus, nobilis Perſa, qui Herodoto lib. 3. cum Dario in Magum coniurauit. Strabo lib. 11.

Hydáſpes, fluuius Indiæ, qui per Parthos & Medos fluens, in Indiam vſque extẽditur, Nyſámque vrbem alluens, Indo flumini miſcetur. Alii non in Indum, ſed in mare labi tradunt. Lucanus libro ſexto,

Quà rapidus Ganges, & quà Nyſæus Hydaſpes
Accedunt pelago. Dictus ab Hydaſpe antiquiſſimo Medorum rege.

Hydiſſus, vrbs Cariæ, ab Hydiſſo filio Bellerophontis & Aſteriæ filiæ Hydæi, ex quibus natus eſt Hydis, à quo ciuitati nomen: Ciuis Hydiſſeus. Steph.

Hydra, inſula Libyæ iuxta Carthaginem: Gentile, Hydræus, vel Hydrates.

Hydra, vrbs, Vide LYSIMACHIA.

Hydrámia, vrbs Cretæ. Steph.

Hydrea, inſula iuxta Trœzenem: Gẽtile, Hydreates. Steph.

Hydrêla, vrbs in Caria: Gentile, Hydreleus. Steph.

Hydróchous, ſignum cæleſte, quod Latinè Aquarĩũ dicimus: παρὰ τὸ χεῖν τὸ ὕδωρ, hoc eſt, ab aqua fundenda dictus. Qui Aſtrologiam Poëticam

ſcripſerunt, putant hunc fuiſſe Ganymedem Troianum puerum, Iouis iuſſu ab aquila raptum, & in menſa deorum miſcendæ nectari aquæ præpoſitum.

Hydrus, mons Apuliæ, iuxta quem eſt oppidum eiuſdem nominis. Eſt & nomen fluuii, qui in Adriaticum mare effluit.

Hydrus, Hydruntis, vrbs in littore Adriatici maris, Straboni: quæ & Hydruntum dicitur in Calabria, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Gentile, Hydruntius, Hydruſſæus, vel Hydruſſius.

Hydrûſa, vrbs in Attica regione. Strabo. Eſt & Hydruſa, inſula, alio nomine Andros dicta vna Cycladum.

Hyêla, Herodoto lib. Hiſtoriarū 1, ciuitas in agro Œnotriæ, à Phocenſibus, qui Rhegium confugerant, condita. Strabo lib. 6. Alius item flectenti contiguus ſinus offertur, vbi vrbs ab ædificatoribus Phocēſibus Hyela nominata eſt. aliàs Hyella.

Hyellus, Thuſciæ rex, anno ab vrbe 203.

Hyêrus, pauper quidam, qui à Ioue, Neptuno, & Mercurio, hoſpitio ſuſceptis, Orionа filium ſuſcepit. Ouid. Vide HYREVS.

Hyéttus, vicus Bœotiæ, ab Hyetto quodam Argiuo ſic nominatus, quod maximis imbribus complicatur. Gentile, Hyettius. Aliqui Aſplèdonem Hyettum vocauêre. Steph.

Hygáſſus, vrbs Cariæ: Gētile, Hygaſſius, ſeus. Step.

Hygris, ciuitas Sarmatiæ. Ptolem.

Hylabi, vrbs Lyciæ: Gentile, Hylamites. Steph. Apparet Hylami legendum per m: vt in Gentili: alioqui Hylamus ibidē apud Stephanum legitur.

Hylactor, Nomen vnius ex canibus Actæonis, ἀπὸ τ῀ ὑλακτῆν, hoc eſt, à latrando impoſitum. Ouid. 3. Metamorph.

Hylæa, regio, à qua Hylæum mare coalluitur. Hieron. Traiecto Boryſthene, à mari in primis eſt Hylea regio. Herodotus lib. 4. Stephano, regio eſt Ponti. aliàs Abica. id eſt ὑλαία dicta.

Hylæus, Centauri nomen, à ſyluis deductum. Virgilius 8. Æneid.

Hylas, Filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calydonia, occiſo Œnei pincerna fugeret, veniſſétque cū Deianira & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cùm Lychas pædagogus abeſſet, à Theodamante aliquid cibi poſtulaſſet, ille autem denegaſſet: arreptum vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque coxit. Quamobrem Theodamas, conuocatis popularibus, arma aduerſus Herculem mouit: & quanuis in ea pugna ferè oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamāte, Hylam filium eius ſecum abduxit: quem poſtea vnicè dilexit, ſecúmque cum reliquis Argonautis Colchos nauigans, duxit. Verùm cùm inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, vnà cum Hyla naui egreſſus eſt, vt aliū in Myſiæ ſyluis quæreret. Inualeſcente autem æſtu, cùm ſiti premeretur, Hylam cum vrna miſit ad Aſcanium fluuium, vt inde ſibi aquam afferret. Verùm cùm ripa altior eſſet, quàm vt ſtans haurire poſſet, procumbens in pectus Hylas, vrnam è manibus amiſit: quam cùm ſubitò recipere conaretur, pondere eius demerſus eſt. Quæ res poëtis occaſionem præbuit fabulandi, Hylam à Nymphis fuiſſe raptum. Hercules autem, cùm Hylas nuſquam compareret, caſum eius tam ægrè tulit, vt relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, Hylam quæreret.

Hylátes, Apollo, colitur in Eryſthea vrbe Cypri. Stephanus.

Hylax, lactis, Vide HYLAS.

Hyle, vrbs Cypri, vbi Apollo Hylates colitur. Item vrbs Locrorum Ozolorum, vnde Hylæus: dicta ab Hyle Theſpiei filia, vel quòd ſyluoſa ſit. Eſt etiam Hyle, regiuncula inter Sabinorum & Romanorum vrbem. Steph.

Hyleéſſa, Paros vna Cycladum olim vocabatur. Eſt etiam Zacynthi epitheton. Steph.

Hylíates, Adiabenorum imperator, anno ab vrbe 801.

Hyllárima, oppidum Cariæ, ſupra Theoſtrotoniciam, patria Hieroclis ex athleta philoſophi. Ciuis, Hyllarimeus. Steph.

Hylléi, Doriēſium tribus. Stephanus. Hylleis, inquit, ab Hyllo filio Herculis, & Melites filiæ Ægei fluminis. Eſt itē Hylle, ciuitas: Gentile, Hylleus: fœm. Hylleis & Hyllis. Supra Hylos (inquit Apollodorus) Liburni ſiti ſunt, & quidam iſtri dicti Thracēs. Hyllis maxima Peloponneſi Cherroneſus eſt, quindecim magnas vrbes continens. Eſt item Hyllis, tribus in Argolide, alia in Doride, alia in Trœzenia, tribulis Hylleus. Stephanus.

Hylluala, vicus Cariæ, vbi Hyllus interiit cū templo Apollinis: Aliàs Hylluæa.

Hyllus, Filius Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, vxorem duxit. Ouid. lib 9. Metamorph. Hic poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuerunt, ab Euryſtheo pulſus, Athenas confugit, ibique Miſericordiæ vel Clementiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus beneficii teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & perfugium.

Hyllus, filius Herculis ex Melita Ægei fluminis filia, à quo Hyllinenſes populos, & Hyllicum portum denominatum tradunt.

Hyllus, Straboni lib. 13. fluuius eſt, qui nūc Phrygius vocatur.

Hylónome, mulier ex genere Centaurorum, Cyllari Centauri vxor, quæ mortuo marito, gladio ſuo incubuit. Ouid. 12. Metamorph.

Hylyſéus, rex Tyri.

Hymenæus, deus nuptiarum præſes, qui & Hymen dicitur, & coniunctis dictionibus Hymen Hymenæus. Hic Liberi patris & Veneris, aut (vt alii malunt) Vraniæ filius fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τῆς ὑμένος, hoc eſt, à membrana, quæ clauſtrum virginitatis eſſe, & primo coitu rumpi putabatur: quanquam inter anatomicæ rei peritos ſatis conſtet, in virginum diſſectionibus pelliculam eiuſmodi nullam inueniri. Alii volunt Hymenæum virum Atticum fuiſſe, qui raptas à latronibus virgines, parentibus intactas reſtituit: ideóque in nuptiis eius nomen inuocari, tanquam defenſoris virginitatis: vocémque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis virginalibus Thalaſſii nomen inuocant. Alii dicunt Hymenæum fuiſſe quendam iuuenem, qui die nuptiarum ruina oppreſſus interiit. Vnde poſtea inſtitutum eſt, vt expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Nō rarò quoque Hymenæum Poetæ pro ipſis ponunt nuptiis.

Hymenæus, Nomen viri qui à fide CHRISTI excidit. 2. timoth. 2.

Hymêra, Vide HIMERA.

Hymétius, Stephano & Suidæ mons Atticæ, apibus, & optimi mellis copia abundans, quod ab eo Hymettium vocatur. Martial lib. 14. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur. Plinius, Lucius Craſſus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.

Hyópe, vrbs Matienorũ, (fortè Matianorum): Gẽtile, Hyopeus, enus, ites. Steph.

Hyops, vrbs in Iberia Cherroneſi, non procul à Leſyro fluuio. Inde Hyopus. Steph.

Hyppácaris, Scythiæ fluuius.

Hyppælóchii, gens Moloſſica. Steph.

Hypæpæ, arum, Stephano & Straboni Lydiæ oppidum, Veneri ſacrum, quod occurrit à Tmolo monte ad Cayſtri campeſtria iter facienti. nomẽ ei eſt (vt inquit Stephanus) ab eo, quòd ſub Æpo monte ſitum ſit.

Hypana, vrbs Triphyliæ: Gentile, Hypaneus. Stephanus.

Hypanis, fluuius Scythiæ, ex magna palude profluens, ſapore dulciſſimo, donec ad quadrageſimũ miliare miſceretur ei exiguus fonticulus (Exampæũ nominat Herodotus lib. 4) qui ſua amaritudine totum corrumpit Hypanim. Eſt & alter eiuſdem nominis fluuius in India, cuius meminit Strabo lib. 15.

Hypárchus, Vide HIPPARCHVS.

Hyparínus, Dionis filius, Siciliæ imperator, duobus annis paternum regnum obtinuit.

Hypata, Ciuitas Theſſaliæ, & quaſi metropolis eius regionis, à qua Hypatenſis ager. Stephano vrbs eſt Æniánum, & regio prope Sangarum fluuium: Gentile, Hypatæus, vel Hypateus.

Hypátia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, vxor Iſidori Philoſophi, vixit imperante Arcadio: ſcripſit in Aſtronomiam: profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera magno & frequenti auditorio, conuolantibus vndique diſcipulis. Suidas.

Hypátius, per ſeditionem imperator factus cum cæteris ſeditionis principibus, morte punitus eſt. Procop. lib. 1.

Hypátius, Conſul, cum Euſebio, anno ab vrbe 1112.

Hypátius, cos. cum Patricio, anno ab vrbe 1154.

Hypatos, Phœniciæ amnis. Plin. & Mela lib. 1.

Hypênor, princeps quidam Troianus, quem, teſte Homero libro 5. Iliad. Diomedes in bello occîdit.

Hypênus, Athleta, qui primus diaulouicit. Pauſa.

Hypera, Phæacum ciuitas, Egros poſtea dicta. Stephanus.

Hyperáſia, vrbs quædam: Gentile, Hyperaſieus. Stephanus.

Hyperbórei, populi ſeptẽtrionales, ita dicti, quòd ſupra Boreæ flatum ſiti eſſe crederentur. Feſtus docet Hyperboreos eſſe ſupra Aquilonis flatum habitantes: ita dictos, quoniam humanæ vitæ modum excedant, viuendo vltra centeſimum annum, quaſi ὑπερβαίνοντες ὅρον humani ſeculi. Ferunt magnam his de cælo clementiam cõceſſam eſſe, auras ſpirare ſalubres, nihil noxii flatus habere, domos eſſe nemora, victũ arbores miniſtrare, diſcordiam neſcire, ægritudine non inquietari, ad innocentiam omnibus æquale votum eſſe, mortem accerſere, & voluntario interitu obeundi tarditatẽ caſtigare. Diodorus oppoſitam Celtis Oceani accolis eſſe inſulam ſcribit, haud multò Sicilia minorem, valde fertilem & biferã, hoc eſt, bis quotannis fructus ferentem: habitarique ab iis, qui Hyperborei appellãtur, eò quòd vento Boreæ ſint expoſiti. Hyperboreorũ, inquit Pomp. Mela, terra anguſta, aprica, per ſe fertilis: cultores iuſtiſſimi, & diutius quàm vlli mortalium, & beatius viuunt. Plin. lib. 4. cap. 12.

Hyperdéxion, regio Leſbi, vbi Iupiter Hyperdexius, & Minerua Hyperdexia coluntur. Steph.

Hypérea, fons Meſeidis, & vrbs Siciliæ. Steph.

Hyperéchius, Alexandrinus Grammaticus, ſub Maritano principe ſcripſit de nominibus & verbis, & de orthographia. Suid.

Hypereſia, vrbs Achaiæ. Theon malè Hypeream vocat. Nomen ei ab Hyperete Lycaonis filio: Gentile, Hypereſieus, & fœmininũ Hypereſis. Theopompus Hyperaſieis vocat, ab Hyperea fonte. Steph.

Hypérides Athenienſis, vnus è decem oratoribus clariſſ. æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatuſque ab eo ſuper rapina pecuniæ: deinde cum eo damnatus iuſſu Antipatri, aufugit in Æginã, &c. Volaterranus lib. 6. Plutarchus in Demoſthene.

Hypérion, aliis Solis pater, aliis ſol ipſe, quòd ear ſuper terras, dicitur. Poetæ pro Sole ipſo vſurpant. Diodorus ſcribit Hyperiona Saturni fratrem fuiſſe, Cæli filium, qui ſolis ac lunæ, aliorũmque aſtrorum motus, horáſque primùm ſumma cura obſeruationéque à ſe percepta, cæteris noſcenda tradidit. Ideo eorũ parens nominatur, velut ipſorum naturæ contemplator. Cicero in Prognoſt.

Vt cùm luna means Hyperionis officit orbi.

Frequens eſt ſolis epitheton apud Homerum.

Hypermnéſtra, vna ex quinquaginta Danai filiabus, quæ cùm totidem Ægyſthi filiis nupſiſſent, iuſſæque eſſent à patre prima nocte maritos interficere, ſola ex omnibus maritum ſuũ Lynceũ nomine ab inſidiis liberauit, qui poſtea Danaum occîdit. Extat inter Epiſtolas Ouidii vna Hypermneſtræ ad Lynceũ virũ ſuum.

Hýpius, vrbs, & fluuius ſub Pontica Heraclea. Ibidem Hypii montes, quorum incolas Myſos eſſe aiunt: Gentile, Hypianus. Steph.

Hypóbarus, Indiæ fluuius, iuxta quem arbores electrum producunt.

Hypochálcis, vrbs Ætoliæ in Europa, ſita ſub Chalcide monte: Gentile, Hypochalcideus. Stephanus.

Hypothécæ, vocatæ ſunt Potniæ in Bœotia. Alii oppidulum quoddam eſſe aiunt à loci ſitu ita nominatum. Steph.

Hýppias, Athenienſis tyrannus, anno ab vrbe 230. Euſeb.

Hypſélis, vicus Ægypti: Vnde Hypſelitæ. Sunt etiam Hypſelitæ in vico quodã Thraciæ. Steph.

Hypſénor, Homero lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat ſacerdos Scamandri in tãto honore habitus, ac ſi deus quidẽ eſſet. Illum Eurypylus in bello Troiano interemit.

Hýpſeus, filiam habuit Cyren, quæ Cyrenæ in Africa nomen dediſſe exiſtimatur. Steph.

Hypſicrátea, vxor Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum virilem reformata, tonſis capillis victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem animo pariter & corpore indefeſſa ſequuta eſt. Plutarchus in Pompeio. Hanc Mithridates in omnibus bellis adiutricem armatámque habuit, crudelis alioquin in ſuos. Volater.

Hypſípyle, Lemni regina Thoantis filia, quæ cùm reliquæ mulieres eius inſulæ viros cognatóſque omnes, ex communi ſententia occidiſſent, ſola patrẽ ſeruauit. Ob quam pietatem è Lemno electa, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio eius præpoſita. Nam paulò ante fugam gemellos pepererat, quos cõceperat ex Iaſone, quem in Colchos nauigantem hoſpitio ſimul & lecto exceperat. Poſtea cùm, Argiuis ad Thebanam expeditionẽ proficiſcentibus, Langiam fontem oſtenſura, Archemorum alumnũ humi depoſuiſſet, ea abſente adrepens ſerpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad ſupplicium quæreretur, ab Adraſto, cæteriſque Argiuis ſeruata eſt. Papinius lib. 4, & 5. Thebaidos. Hinc fit denominatiuum Hypſipylæus: vt, Tellus Hypſipylæa, hoc eſt, Lemnos inſula, Hypſipyles patria.

Hypſus, untis, Lycaonis filius, condidit Thyræum Arcadiæ vrbẽ. Stephanus. Eſt & Hypſus, Arcadiæ vrbs, Stephano.

Hyram, Vide HIRAM.

Hyrcánia, regio Aſiatica, magna ex parte plana, & præclariſſimis vrbibus adornata, quarum celeberrimæ ſunt Talebrota, Samaria, Carta & Tape: adeò autem fertilis & opulenta, vt vitis vini metretam ferat, & ficus ſexaginta modios ficorum: frumentum ex ſemine naſcatur, quod cadit ex culmo: in arboribus mellificetur: profluat mel ex oleis. Dicta Hyrcania, ab Hyrcana ſylua, quæ Scythiæ ſubiacet. Habet ab Oriente mare Caſpium, à Meridie Armeniam, à Septentrione Albaniam, ab Occaſu Iberiam. In ea regione pantheræ, pardi, & tigres abundant, cùm ſyluis aſpera ſit. Hinc Hyrcanus, adiectiuum.

Hyrcánia, vrbs Thraciæ: Gentile, Hyrcanius vel Hyrcanites.

Hyrcánus, vicus Palæſtinæ prope Iudæã, ab Hyrcano præfecto Iudæorum.

Hyrcánius, campus Lydiæ, Stephano: Et rurſus Hyrcani, inquit, populi vicini Caſpio mari.

Hyreus, ruſticus quidam Bœotius, qui cùm Iouem, Mercurium, & Neptunum hoſpitio ſuſcepiſſet, iuſſus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, reſpondit ſe quidem nihil æquè cupere ac filium, vxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dii in bubulum tergus, quod ille iuuenco detraxerat, quem Ioui recens immolauerat, lotium reddidere: ex quo decimo menſe natus eſt puer, quem illi οὖρα τῶν θεῶν, hoc eſt, ab vrina Vtione vocauere: qui deinde prima litera immutata dictus eſt Orion.

Hýria, regio prope Aulidem. Olim etiam oppi-

dulum erat. Heſiodus Antiopen in Hyria fuiſſe ſcribit, Euripides autem in Hyſia. Eſt autem Hyria iuxta Euripum: Hyſia verò in Paraſopia, ſub ipſo Citherone. Conditor Hyrieus: ciuis Hyriates. Hyria quoque eſt iuxta Iſauriam Seleuciam, quam Calycadnus ſiue Calydnus fluuius alluit. Ad hæc Hyria eſt Apuliæ, à Cretenſibus condita. Herod. lib. 7. Gentile, Hyrieus. Stephanus.

Hýrium, Apuliæ vrbs Ptolemæo, Tirium alio nomine, vulgò *Leſina*.

Hýria, eadem quæ Paros. Stephanus. Vide SELEVCIA.

Hýrmine, vrbs Elidis. Horminas verò etiam Æpeos vocari Stephanus meminit. Strabo lib. 8.

Hyrnithium, parua regio in Epidauro, cui nomen dedit Hyrnitho filia Temeni: Gentile, Hyrnithias. Stephanus ex Pauſaniæ libro 2.

Hyródes, Parthorum rex, anno ab vrbe 697.

Hýrtacus, vel Hyrtacinus, vrbs Cretæ. Gētile, Hyrtacius vel Hyrtacinus. Steph.

Hýrtacus, à quo Hyrtacides Virgilio lib. 9. vir Troianus ex Ida monte, qui filium habuit Niſum Æneæ comitem.

Hyſáeis, inſula parua & magna Æthiopum: Inſulares, Hyſaitæ. Steph.

Hyſbe, vrbs Lydiæ: Gentile, Hyſbæus vel Hyſbites. Steph.

Hyſcana, vrbs Illyriæ: Gentile, Hyſcaneus. Steph.

Hyſia, vrbs Bœotiæ, colonia Hyreorum, Thucydidi libro 3. à Nycteo Antiopes patre condita. Eſt & alia, regia ſedes Parthorum. Gentile, Hyſieus. Eſt item vicus Argiuus Thucydidi, Characi verò ciuitas: Vnde Hyſiates, tis. Item Arcadiæ vrbs.

Hyſtáſpæ, populi Perſici. Steph.

Hyſtáſpes, Darii pater.

Hyſtiæa, vrbs à Perſis capta, anno ab vrbe 174.

Hyſtrus, vrbs in Ponto cōdita, anno ab vrbe 99.

Hyténna, vrbs Lyciæ. Steph.

Hythmítæ, populi iuxta Liburnos & Syopios. Steph.

Hytténia, Vide TETRAPOLIS.

I A

IA, Nomen minoris filiæ Atlantis, ſoror Maiæ matris Mercurii. Homerus libro 14. Odyſſ. & Latinè vox dicitur.

Iabel, Filius Lamech ex Ada vxore. geneſ. 4.

Iabes, pater Sellum. 4. reg. 15.

Iabes, Nomen loci, 1. paral. 2. Eſt & nomen viri, 1. paral. 4.

Iabes Galaad, ciuitas, iudic. 21. 1. reg. 11: procul v I. M. à Pella pergentibus Gadaram.

Iabin, rex Aſor. ioſue 11. iudic. 4. pſalm. 82.

Iabis, bidis, vel Iabiſſus, vrbs: Gentile, Iabidites, Iabiſſenus. Stephanus ex Ioſepho.

Iabnia, ciuitas. 2. paral. 26.

Iaboc, Nomen vadi in Iordanem profluentis, geneſ. 32: Ieboc etiam appellatur.

Iacan, Filius Eſer filii Seir, 1. paral. 1: qui in geneſi 36, dicitur Acan, deut. 10. 1. paral. 5.

Iacanam, Nomen loci in Carmelo. ioſ. 12.

Iacchus, vnū ex Bacchi nominibus, ἀπὸ τ῀ ἰαχεῖν, hoc eſt, à vociferando impoſitum. Solent enim Bacchæ, Liberi patris Orgia celebrantes, omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præſes eſſe creditur, non rarò Iacchum poëtæ pro ipſo vſurpant vino.

Iachan, Nomen viri. 1. paral. 5.

Iachin, Filius Simeonis filii Iacob, geneſ. 46. Nomen item columnæ in porticu Salomonis, 3. reg. 7. 2. paral. 3. Nomen itē ſacerdotis, 1. par. 9.

Iachinitæ, Idem. num. 26.

Iacim, Filius Semei. 1. paral. 8, & 24.

Iacob, Filius Iſaac, geneſ. 25, & 27: qui alio nomine Iſrael.

Iacoba, Nomen principis. 1. paral. 4.

Iacobus, Nomen apoſtoli fratris Ioannis euangeliſtæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. matth. 4.

Iacôbus, Aragonum rex, anno ſalutis 1241.

Iacôbus, rex Cypri, ex vxore Veneta relicto infante, diem clauſit extremum. Veneti regni adminiſtratione obtinuere: paulò pòſt defuncto infante, ipſi regnum occuparunt, anno ſal. 1473.

Iacôbus, Siciliæ rex. Blond. lib. 9.

Iacôbus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1421.

Iacôbus Appianus, publicus ſcriba Piſanæ ciuitatis, cum filiis occidit Petrum Gambacurtam, Piſarum dominum, ipſoque dominatu potitus eſt, anno ſalutis 1392. Blond.

Iacôbus Picenninus Senenſibus bellum intulit, anno ſalutis 1455.

Iacôbus I I I I, rex Scotiæ, anno ſalutis 1491.

Iacôbus Steuarius, Roberti Scotiæ regis vnicus filius, tranſiciens in Galliam, ab Anglica claſſe captus eſt, anno ſalutis 1413. Polydorus.

Iacôbus Tarraconenſis rex, Baleares inſulas auxilio Ferdinandi Caſtellæ regis cæpit, anno ſalutis 1252.

Iada, Filius Onān filii Ierameel ex Atara vxore. 1. paral. 2.

Iadaia, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Iadan, Nomen prophetæ. ioſeph. lib. 8. cap. 8.

Iaddo, Nomen viri. 1. paral. 27.

Iaddus, ſiue Iaddua, Filius Ioannis, Iudæ filii, frater Manaſſes, ſummus ſacerdos apud Iudæos.

Iader, fluuius Dalmatiæ, in Adriaticum mare defluens, iuxta quem oppidum eſt Iadera.

Iadêra, Illyrici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vi-

cinum.Pompon. lib.2.

Iadias,Nomen viri.1.paral.27.

Iadihel,Filius Beniamin,1.paral.7,& 11: qui gen. 46.dicitur Aſbel.

Iadon,Nomen viri.2.eſd.3.

Iadra,ciuitas, quæ nunc vulgò Zara, Veneto imperio ſubiecta.

Iætia,vrbs Siciliæ.Steph.

Iagur,Nomen ciuitatis in tribu Iuda.ioſue 15.

Iahaddai,Nomen viri.1.paral.2.

Iahala,Nomen viri.2.eſd.7.

Iahath,Filius Lobni filii Gerſon.1.paral.6. Filius Raia filii Subal,1.paral.4,& 24. Præpoſitus inſtaurantibus templum,de filiis Merari,2.par.34.

Iahaziel,Nomen ſacerdotis,1.paral.16. Filius Hebron,1.paral.23. Filius Iahath, 1.paral.24. 2.paralip.20.

Iahel,vxor Haber Cinæi.iudic.4.

Iahelel,Filius Zabulon.gen.46. Inde

Iahelelitæ,Idem.num.26.

Iahiel,Nomen viri.1.paral.15,16,23,& 29. 2.par.21, 29.31,35.

Iair,Filius Segub filii Eſron filii Phares filii Iuda, 1.paral.2. Fuit & nomen iudicis in Iſrael,iud.10. Nomen item loci,ioſ.13.

Iairus,Nomen viri.marc.5.luc.8.

Iala,Nomen viri.1.eſd.2.

Ialchleuei,populi Libyæ.

Ialleel,Nomen viri.1.paral.4.

Ialmenus,Vide ſuprà ASCALAPHVS.

Ialon,Filius Ezra.1.paral.4.

Ialyſos,Rhodi inſulæ vrbs. Pomponio enim libro 2,in Rhodo,tres quondam vrbes erãt, Lindos,Camiros, Ialyſos. Ialyſos autem hæc ipſa eſt,quæ Telchinas olim aluit : his qui in Creta floruere,cognomines, maleficum genus hominum,& præſtigiis infame. Ouidius lib.Metamorph.7.Plin.lib.5.cap.31.

Ialyſſus Stephano,ἰάλυσσος,per duplex σσ, vrbs in Rhodo & in Adria,inde Ialyſſius.

Iamæ,populi Scythiæ.Steph.

Iamblichus,Pythagoricus philoſophus, è Chalcide Syriæ,Porphyrii diſcipulus,Cõſtantini magni tempore, adeò profecit, vt ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quidquam differre videretur, niſi quòd ille melior facilitate candoréque orationis, hic paulò durior habebatur, ac,vt de Xenocrate Plato dicebat,venere dicendi carebat.

Iambrâſus,Samus à fluuio ſic dicta.Steph.

Iameſa,Ptolemæo lib.2.cap.3, æſtuarium Britannici maris:Tameſus,fluuius,Cæſari, nũc Thamis dictus.

Iami,populi Scythiæ.Steph.

Iamin,Filius Simeonis filii Iacob, geneſ.46. 1.paral.4. Filius Ram primogeniti Ieramеel, 1.paralip.2. Inde

Iaminitæ,Idem.num.26. 2.eſd.8.

Iámnia,oppidulum Phœniciæ. Strabo vicum eſſe ſcribit ab Iamno dictum, quod Iamnos Græci vocant humidos & floridos locos. Gentile, Imnites,pro Iamnites.

Iamno,caſtellum in Balearibus minoribus.Pompon.Mela libro 2. Plin.lib.3.cap.5.

Iamnor,Nomen viri.iudith 8.

Iamra,Filius Supha filii Helem.1.paral.7.

Iamuel,Filius Simeonis filii Iacob, geneſ.46: qui 1.paral.4,dicitur Namuel.

Iana prius,& deinde Diana,d literæ appoſitione, ait Nigidius.

Ianai,Filius Gad.1.paral.5.

Ianáſſa, nympha dicta à ſuauiter regendo.ἰαίνω, dulcoro,ἀνάσσω,regno,impero.

Iánaſum,Pomp.Meiæ lib.2.oppidũ Celticæ gẽtis.

Ianiculum, oppidulum in Ianiculo monte trans Tyberim:ita dictum à Iano conditore, vt quidam putauerunt:vel quòd tanquam Ianua eſſet Romanis in Hetruriam proficiſcentibus. Virgil.8.Æneid.

Ianíneæ columnæ, à Iano patre in Arabia fœlice poſitæ.

Ianira, Nymphæ nomen,Oceani & Tethyos filiæ,παρὰ τὸ ἰαίνειν τὰς ἀνδρας, hoc eſt, à viris demulcendis.Heſiodus in Theogonia.

Ianne,pater Melchi patris Leui.luc.3.

Iannes,Nomen incantatoris ex eorum numero qui Moyſi reſtiterunt, cùm ſigna faceret coram Pharaone.2.timoth.3.

Iánneus,qui Alexander,v 1.Iudæorum dux, anno ab vrbe 648. propter crudelitatem Trucida dictus eſt.Ioſeph.lib.13.cap.20.

Ianoe,Nomen ciuitatis in tribu Ephraim. ioſ.16. 4.reg.15.

Iántha, ſiue Ianthe, puella Cretenſis, ex Phæſto oppido,Teleſtæ filia,vxor Iphidis,qui ipſo nuptiarum die ex fœmina mutatus eſt in marem. Ouid.9.Metamorph.

Ianuâlis, porta Romæ,à Iano dicta, vbi & poſitum fuit eius ſignum. Hanc Numa inſtituit,vt eſſet clauſa ſemper,niſi cùm bellum foret.

Ianuárius,Cõſul,collega Iuſti,ãno ab vrbe 1080.

Ianum,ciuitas in tribu Iuda.ioſue 15.

Ianus,antiquiſſimus Italiæ rex, qui Saturnum à Ioue filio è Creta fugatum,nauique in Latium appulſum, hoſpitio ſuſcepit, agríque colendi rationem ab eo edoctus,in regni portionẽ eum recepit: ambóque vnanimi cõſilio imperantes, duo condidérũt oppida,quorum alterum à Iani nomine Ianiculum, alterum à Saturno Saturniam appellarũt. Monetam quoque æream primi cuderunt,in cuius altero latere roſtrum nauis,in altero Iani imago erat impreſſa. Ia-

num autem regum omnium ſuæ ætatis prudentiſſimũ fuiſſe volunt, & præterita ſcientẽ, & futura præuidentem: vnde & bifrons fuiſſe fingitur. Mortuus inter Deos relatus eſt, tẽplúmque habuit Romæ ad infimũ Argiletum à Numa Pompilio poſitum, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: vnde Patuleius & Cluſius cognominabatur. Seruius. Conſtat autem templum hoc ter fuiſſe clauſum. primùm regnante Numa: iterum poſt bellum Punicum ſecũdum: tertiò poſt bellum Actiacum. Huius autem claudendi vel aperiendi templi ratio varia eſt. Alii dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quum iam propè vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupiſſe, quæ fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractũ morem, vt pugnaturi aperirẽt templum, quod in eo loco fuerat conſtitutũ, quaſi ad ipſem priſtini auxilii. Alii dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Vnde & Ianus ipſe duas facies habet, vt oſtẽdat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellũ ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad præliũ exituri, locum ſibi apertum debeant relinquere, quò tutò poſſint reuerti. Hunc nõnulli eundem eſſe putauerunt cum Sole: ideóque & quadrifrontem fecerunt, ob quatuor, quos ambit orbis cardines, & Ianum quadrigeminum vocitarũt, & Iunonium, quaſi Calendarum principem. Calendæ enim ſunt Iunoni dicatæ.

Ianus, locus Romæ, vbi fœneratores conſiſtebãt, è regione Baſilicæ: quoniam in eo Iani ſimulacra collocata viſebantur. Ouidius,

Qui puteal, Ianúmq; timet, celereſq; Calẽdas.

Horatius in epiſtolis,

-hæc Ianus ſummus ab imo
Prædicat.

Ianxuâtis, vrbs Libyũ: Gẽtile, Ianxuatites. Steph.

Iaõlcus, Vide IOLCVS.

Iaonitæ, populi Lydiæ, aliàs Ibeni dicti. Steph.

Iápetus, Cæli ſiue Titani & Terræ filius (vt inquit Heſiodus) vir quidem potens apud Theſſalos, ſed proterui ingenii, magiſque filiorum quàm ſua virtute clarus. Ferunt hunc Aſiam Nympham vxorẽ duxiſſe, & ex ea Heſperum, Atlantem, Epimetheũm, & Prometheum ſuſcepiſſe.

Iapheth, Filius Noe. geneſ 5. Hic Aphricam tenuit ſecundum Beroſum, à quo Gentiles.

Iaphia, Filius Dauid, 2. reg. 5, 1. paral. 3. & 14. Rex item Lachis, ioſue 10.

Iaphie, Nomen oppidi in tribu Zabulon. ioſ. 19.

Iapídæ Dalmatæ, & Pannonii, in poteſtatẽ à Cæſare redacti, anno ſalutis 721.

Iapis, idis, nobilis Ætolus, qui patria pulſus, cùm ad intimum maris Adriatici ſinũ veniſſet, oppidum de ſuo nomine condidit: à quo ea pars Italiæ, quæ Timauo fluuio irrigatur, Iapidia dicta eſt. Quinetiam Timauum ipſum ab huius nomine Iapidem cognominat. Virgil. 1. Georg. Caſtella in tumulis, & Iapidis arua Timaui.

Ἰαπὶς, Stephano, vallis eſt, χαράδρα. Attica, ad Megara perducens.

Iápodes, populi Celtici, verſus Illyriam. Steph.

Iápygæ, populi, victi fuerunt à Sempronio, anno ſalutis 418.

Iapýgia, giæ, (ſiue, vt alii volunt, Iapygium, Salentinorum promontorium) regio in finibus Italiæ, in Cherroneſi formã coacta, cuius Iſthmus à Tarento Brunduſium vſque extenditur. Alio nomine Meſſapia dicitur. Strabo lib. 6. Seruius, Iapýgia (inquit) pars eſt Apuliæ, in qua mõs eſt Garganus, qui vſque ad mare Adriaticũ extẽditur. Quod ſi verum eſt, longè maiores ſunt Iapygiæ fines, quàm quos modò ex ſentẽtia Strabonis deſcripſimus. Nam Garganus mons multis paſſuum millibus extra iam dictam peninſulam ſitus eſt. Hanc regionem Calabriam & Salentinam multi nominant: iuncta quidem & Calabriæ & Salentinis. Strabo lib. 6. Plinius lib. 3. cap. 11.

Iapýgia, Stephano, vrbs Italiæ & alia Illyriæ. Vide CALABRIA. Dicta autem Iapygia, ab Iapyge Dædali filio. Solinus in Polyhiſtore.

Iapyx, huius Iápygis, Dædali filius, à quo Iapyges populi. Solinus cap. 8.

Iapyx, ventus ex Apuliæ ora proficiſcens, quem eundem Caurum Gellius lib. 2. eſſe iudicat. Eſt enim occidentalis, & vtilis Græciam petẽtibus ex Italia. Horatius lib. 1. Carminum, Ode 3.

Iara, Pater Huri. 1. paral. 5.

Iara, Filius Ahaz, 1. paralip. 9: qui cap. 8. dicitur Ioada.

Iaramoth, Nomen ciuitatis in tribu Iſſachar, data Leuitis, ioſue 21.

Iarbas, Iouis & Garamantidis Nymphæ filius, Gætulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias, ab ea repulſus, naſcenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulſare nõ poſſent, reginam ſuam eò adegerunt, vt nuptiis ſuis pacem redimeret. Quod cùm illa alia ratione effugere non poſſet, ſimulat ſe antè Sichæi (id defuncti mariti nomẽ erat) manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato ſpatio, pyram ingentem extruxit, cui ſuperincumbẽs, ſuis ſibi manibus necem cõſciuit. Ita enim habet veritas hiſtoriæ, etiãſi Virgilius li. 4. Æneid. de Iarba rege, & exitu Didûs alia quædam comminiſcatur.

Iarcas, Indorum philoſophorũ princeps. Philoſtratus in vita Apollonii Tyanei, aliàs Iarchas.

Iardânus, fluuius Lydiæ.

Iare, Filius Iectan. geneſ. 10.

Iared, Filius Maalaleel, geneſ. 5. Filius item Ezra, 1. paral. 4.

Iarephel, Ciuitas in tribu Manaſſe. ioſ 18.

Iarib, Filius Simeonis filii Iacob, 1 paralip. 4: qui geneſ. 46, dicitur Ahod.

Iarim, Pars montis. ioſue 15.

Ias, pars Illyriæ, dicitur etiam Ionica: Incolæ, Iatæ. Steph.

Iaſa, Nomen ciuitatis, quæ de tribu Ruben Merari nepotibus data eſt iuxta Ioſuam, nume. 21. deut. 2. iudic 11. 1. paral. 6. Eadem ioſue 15. Iaſſa dicitur. Hebræis enim iiſdem punctis & conſonantibus ſcribitur.

Iaſer, Filius Caleb ex Azuba prima vxore. 1. paralip 2.

Iaſi, Nomen viri. 1. eſdr. 10.

Iaſiel, Filius Nephthali, geneſ. 46. 1. paral. 7. Hebraicè Iaheſiel.

Iaſiel, Vir de Maſobia. 1. paralip. 11, 27.

Iaſion, onis, quem Diodorus lib. 6. etiam Iaſium appellat, Iouis & Electræ filius, adeò à Cerere adamatus, vt in eius gratiam ad nuptias Hermiones ſororis ipſius, maximam & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eo fertur genuiſſe, qui cultum vitæ inſtituere, pecuniaſque coaceruare, ac in vſus cuſtodire omnium primus docuit, cùm antea parua congregandæ ſeruandæque pecuniæ fuiſſet cura. Alii addunt fabulæ, eum poſtea à Ioue ex inuidia fulminatum: quanuis nō deſint, qui aliam mortis cauſam afferant, nempe quòd ſimulacrum eius contumelia affeciſſet.

Iaſius, filius Abantis Argiuorum regis, frater Dardani. Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iaſius fratres fuerunt, Electræ filii: ſed Dardanus è Ioue, Iaſius è Corito procreatus eſt. Hinc Græci Iaſidæ, & Iaſis vocatur Atlanta eiuſdē filia. Fuerunt & alii eiuſdem nominis: vnde Iaſides Palinurus, apud Virgilium 5. Æneid. & Iapis Iaſides, apud eundem lib. 12.

Iaſon, Pontifex Max. apud Iudæos, primus ex ſacerdotum numero gymnaſium Hieroſolymis inſtituit, in quo iuuētus more Græcorum exerceretur in diſciplinis ethnicis. 2. machab. 4. Porrò Ioſephus huius fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus aſcribit.

Iaſon, filius Æſonis ex Alcimede, quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendauit, tradito etiam regno, ea tamen lege, vt illud adulto Iaſoni reſtitueret. Porrò Alcimede ſuſpectū habens Peliam, Iaſonem Chironi alendum dedit. Itaque Iaſon adultus, cùm ad repetendum paternum regnum veniſſet, Pelias iuuenem laudis auidum ad Colchicam expeditionem incitauit, ſperās futurum vt periculi magnitudine ſuccumberet. Fabricata itaque naui, quæ ab architecti nomine dicta eſt Argo, Iaſon cum Græcæ iuuētutis flore, mari ſe commiſit, primumque ad Lemnum inſulam appulit, vbi ab Hypſipyle & hoſpitio & thalamo ſuſceptus eſt. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoct⁹ eſt, quomodo per Cyaneas petras inter ſe cōcurrentes ad Colchos vſque tutò nauigare poſſet. Quò cùm peruenifſet, Medea Colchorū regis filia, forma eius capta, à certiſſimo eum eripuit exitio, oſtenſa ratione, qua & æripedes tauros perdomare, & draconem peruigilem ſopire poſſet. Eius itaque conſilia ſecutus Iaſon, aureum vellus ſuſtulit, & inde clàm cum ſociis & Medea fugam arripiēs, ad Iſtri oſtium peruenit, aduerſoque flumine ſubiens, cùm eū tandem in locum peruenifſet, vbi Danubius Liburniæ montibus proximus eſt, nauim, qua vectus erat, ſuis ſociorumque humeris, ſuperatis montibus, in mare Adriaticum deportauit: tandemque ſoſpes in patriam reuectus, duos ex Medea filios ſuſcepit. Sed cū poſtea Creuſæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eā vxorem duxiſſet, Medea ægrè ferens diuortiū, Creuſam cum regia exuſſit. Sunt qui tradāt, Medeæ poſtea reconciliatum Iaſonem, Æeten ſocerum à Perſa fratre pulſum, in regnū reſtituiſſe, multaque alia præclara geſſiſſe, adeò vt diuinos in Aſia honores fuerit promeritus. Apollonius Rhodius, & Valerius Flaccus.

Iaſonium, promontorium Cappadociæ, hodie S. Thomas. Ptol. lib. 5 cap. 6.

Iaſſen, Nomen viri. 2. reg. 23: qui 1. paral. 11. dicitur Aſſem.

Iaſſus, Vide IASVS.

Iaſub, Filius Iſaiæ prophetæ, iſa. 7. Filius item Iſſachar, 1. paral. 7: qui geneſ. 46. dicitur Iob.

Iaſus, inſula Cariæ, quæ continenti adiacet, cuius incolæ magna ex parte victum ex mari captabant, cùm iterūm regionem haberent, à qua Iaſius ſinus, cuius municeps Chœrilus fuit. Stephano, inſula Cariæ, cum oppido eiuſdē nominis: Iaſus verò, Argos eſt: incolæ, Iaſii. Eſt etiam Cariæ oppidum, Plinio lib. 5. cap. 29. Dicta eſt etiam ciuitas Peloponeſi, quæ poſtea Argos ab Iaſo, cuius filia fuit Io. Steph.

Iateba, Nomen loci. 4. reg. 21.

Iathaneel, Nomen viri. 1. paral. 26.

Iathrippa, vrbs Arabiæ prope Egram. Steph.

Iatinum, Ptol. lib. 2. cap. 8, Meldenſium ciuitas.

Iaua, Hiſpaniæ ciuitas, Ptolemæo.

Iauan, Filius Iapheth, geneſ. 10: A quo Iones, ſiue Græci, ezech. 27.

Iaus, Nomen viri. 1. paral. 23.

Iaxamátæ, populi circa Mæotim, Steph. In impreſſis Stephani codicibus, Iazabatæ legitur. Equos Ephorus appellat Sauromatas. De his Am-

mian lib. 4. Circa hæc ſtagna gentes, ſermonum inſtitutionumque varietate diſpares, Iaxamatæ, Mæotæ, & cum Gelonis Agathyrſi. de quibus Pomponius.

Iaxártes, Scythiæ fluui⁹ in Aſia, amniū ab Oriente in Caſpium influentium vel maximus: nam multos ſecum rapit, & immani vndarum copia extumeſcit: oritur in vltimis Sogdianorum finibus ex mōtibus, quos Sogdios Ptolemæus vocat. Alexander, militéſque eius Tanaim putauerunt, cùm ſit alius. Trans amnem Apollini Didymæo aras olim ſtatuit nominis gratia Dæmonas (aliàs Demodamas) Seleuci & Antiochi dux, citra verò Herculis, Bacchi, Cyri, Semiramidis, & Alexandri quondam erectæ aræ. Plin. lib. 6. cap. 16. Strabo lib. 2. Curtius lib. 6.

Iaxes, fluuius, quem eodem, cum ſuperiore, tractu quidam locant.

Iazabátæ, populi iuxta Mæotin, quos Ephorus Sauromatas vocat. Steph.

Iazer, vrbs Amorrhæorum, ſiue Moab, iſa. 16. numeri 21: quam conſtruxerunt filii Gad, num. 32. ioſue 13. 1. paral. 6. In ioſue 21, legendum Iaſa, non Iazer.

Iaziel, Filius Azmoth. 1. paral. 12.

Iaziel, Nomen ſacerdotis. 2. paral. 15.

Iazyges, Metanaſtæ populi in Europa, qui (Ptolemæo lib 3) ab Oriente habent Daciam, ab Occaſu & Auſtro Germaniæ partem, à Septentrione Sarmatiam. Vulgò *Tranſſyluani.*

Iaziz, Nomen proprium viri. 1. paral. 27.

I B

Ibæi, qui & Ibeni, populi Celticæ. Sunt etiam Ibeni Lydiæ, aliàs Iaonitæ dicti. Steph.

Ibellínum præſidium, à Fulcone Andegauénſium comite Hieroſolymorum rege conditum, anno ſalutis 1131.

Ibérnia, Vide HYBERNIA.

Ibérus, fluuius Hiſpaniæ nobiliſſimus, nauigabili commercio dives, ortus in Cantabris haud procul oppido Iuliobrica, quadringenta millia paſſuum fluens, nauium per ducenta ſexaginta millia, à Varia oppido capax: propter quem vniuerſam Hiſpaniam Græci appellauēre Iberiam. Plin. lib. 3. cap. 3.

Ibéria, primùm appellata fuit Hiſpaniæ regio, Ibero fluuio proxima, quam poſtea Celtæ Gallorum populi, relictis ſedibus ſuis habitauēre: vnde compoſito ex nomine gentis vtriuſque vocabulo, Celtiberi dicti ſunt. Poſtea tamen vniuerſa Hiſpania dicta eſt Iberia, & Hiſpani ipſi Iberi. Eſt & regio eiuſdem nominis iuxta Pontum, inter Colchos & Armeniam, Alazone fluuio ab Albanis diuiſa: cuius incolæ Iberes dicuntur. Plin. lib. 6. cap. 10.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hiſpaniam obtinuit, anno ſalutis 777.

Ibycus, Rheginus poëta, quem maximè omnium amore flagrauiſſe ex ipſius ſcriptis conſtare ſcribit Cicero Tuſcul. quæſt lib. 4. De quo multa, & ſuauiſſima apud Eraſmum in Prouerbio, Ibyci grues: à quo etiam genus metri dictum eſt Ibycum.

Ibylla, vrbs Tarteſſiæ: ciues Ibyllini, apud quos auri & argenti metalla ſunt. Steph.

Ibzan Bethlehemites, iudicauit Iſraelē, ānis VII. iud. 12. hunc quidam Hebræorum putant eſſe Boas patrem Iſai, auum Dauidis.

I C

Icadius, prædo, de cuius fato ſic ſcribit Cicero in libro de Fato, Ne Hercule Icadii quidem prædonis video fatum vllum: nihil enim ſcribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex ſpelunca ſaxum in cruce eius incidiſſe?

Icamia, Filius Sellum, filii Siſamoi filii Elaſa. 1. paralip. 2.

Icária, inſula in Icario mari, ab Icaro Dædali filio dicta, quæ trecentorum ſtadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum Tauropolion appellatum, eſtque inter Sardum & Siculum mare. Vide ICHTHICVSA.

Icária, Stephano, vicus in tribu Ægeide, ab Icaro Erigones patria.

Icárion, Nomen ſæuiſſimi piratæ.

Icárius, Œbali filius, pater Erigones, qui cùm à Libero patre vitem vini accepiſſet, vt eius vſum mortalibus communicaret, in Atticum agrum ſeſe contulit, ibique paſtoribus, qui æſtu Solis ſitim contraxerant, vinum propinauit: qui cùm nouo potus genere delectati, largius hauſiſſent, altiſſimoque primùm ſomno, deinde & crapula correpti eſſent, toxicum ſibi datum rati, Icarium interfecerūt, occiſúmque in puteum proiecerunt. Aderat forte Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonen reuerſa, veſtem eius morſicus arripuit, illámque ſequentem ad patris cadauer perduxit: quæ tantùm ex patris nece dolorem concepit, vt mala multa eius percuſſoribus imprecata, laqueo vitam finierit. Mæram quoque tam heri, quàm filiæ herilis deſiderio ferunt contabuiſſe, Iouiſque miſeratione in cælum tranſlatam in Caniculæ ſtellam conuerſam eſſe, Icarium autem in Booten, Erigonen verò in zodiaci ſignū, quam Virginem appellamus. Hyginus Aſtronomius poēt. lib. 2.

Icarius, patria Lacedæmonius, pater Penelopes. Hinc Penelope ipſa patronymico nomine Icaris appellatur.

Icarus, Stephano, inſula vna Cycladū, quæ prius Macris vocabatur, & Doliche, & Ichthyoëſſa. Secunda, ciuitas quædam. Tertia, inſula iuxta mare rubum. Gentile, & ciuis nomen, Icarius.

I'carus, Dædali filius, qui vnà cum patre è Creta euolans, dum iuuenili audacia paterna ſpernens monita iuſto altius fertur, liquefacta Solis calore cera, qua conglutinatæ erant pennæ, aliſque diſſolutis, in mare decidit, quod à nomine eius Icarium deinde eſt appellatum.

Ichabod, Filius Phinees filii Heli ſacerdotis. 1. regum 4.

Ichâna, oppidum Siciliæ, obſeſſione Syracuſanorum nobile: Gentile, Ichanius. Steph.

Ichnæ, vrbs Macedoniæ. Eratoſthenes Achanas vocat, Phileta s diuerſam ab Achnis facit. Hinc Themis Ichnæa, quam perſequens Iupiter κατ' ἴχνος, id eſt, ſecundum veſtigia, apud Ichnæos deprehendit. Alia eſt ciuitas Ichnæ in Oriente. Stephanus.

Ichnûſa, Stephano, dicta eſt inſula Sardiniæ, quòd ad ſimilitudinem veſtigii facta ſit. Eſt enim Græcis ἴχνος, veſtigium. Vide SARDINIA.

Ichóbalus, Aſtartæ ſacerdos, Philletem peremit, & regnauit apud Tyrum annis XXXII.

Ichthicûſa, inſula, aliàs Icaros dicta, ſita ab exortu ſolſtitiali Delo ad quinquaginta millia paſſuũ propinqua. Vide ICARIA.

Ichthyophagi, Qui piſcibus viuunt, populi in Æthiopia interiori, qui magnum ſinum occidentalis Oceani tenent. Ptolem. libro 4. cap. 9. Hieronym. contra Iouinianum. ſuper petras ſolis calore feruentes aſſant piſces, & hoc ſolo alimento victitant. Strabo lib 15, Ichthyophagorum regio magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea aquarũ, & domeſtici cibi maxima eſt. Veſcuntur piſcibus tum ipſi, tum eorum pecora, & aquas pluuiales ac foſſiles potant, pecorum carnes piſcibus præbent, domicilia ex oſſibus cetorum & oſtreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulcrorum vſum coſtæ præſtant, portas maxillæ, è vertebris fiunt mortaria, in quibus piſces ſubiguntur, ad ſolem aſſantur: poſtea ex his panè conficiunt, frumenti paululum admiſcentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirãdum eſt. id enim aliunde afferri poteſt: concidunt eas, quum attritæ ſunt lapidibus iis, quibus & ſagittas & miſſilia præuſta exacuunt. piſces partim in cupis panariis aſſant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt eos retibus ex cortice palmarum factis.

Ichthys, Elidis eſt promõtorium in Achaia apud Thucydidem.

Icónium, oppidum Ciliciæ, in quo Cicero ſe commoratum eſſe ſcribit lib. Epiſt. 3. Fortaſſe Piſidiæ, in Actis Apoſtolorum. Eſt etiam oppidum Cappadociæ optimè olim habitatum, fortunatiorem habens regionem. Alterum eſt in Aſia Pontica regione apud Trogetem lacum. Strabo.

Icónium, celeberrima vrbs Lycaoniæ, de qua Plinius lib. 5. cap. 27. Strabo lib. 12. Volaterr. lib. 10. Geograph.

Icos, inſula vna Cycladum, Eubœæ proxima: Inſularis, Icius, Iciacus. Steph.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac tranſeunte, viginti, qui à comitatu eius deſciuerant, locum deligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis poſito à ſe nomine gloriaretur, de condentium numero vrbi nomen datum. Solinus.

Ictus Taretinus, nobilis palæſtrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, vt arti accommodatior eſſet, tanta illi gloriæ libido. Ælianus de varia hiſtoria.

Icus, Vide ICOS.

Icutiel, ſiue Iecutiel, Nomen viri. 1. paral. 4.

I D

Ida, dæ, mons altiſſimus, qui ad Troadem ſpectat. Latus eius Septentrionale, ex anguſtiis Aeydi vique ad Elapum & Cizycenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Helleſpontum reſpicit: Auſtrale promontorium facit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Myſos declinant, abundátque mons aquis, & multa flumina ex eo deſcendunt, parua quidem, cùm mox à mari abſorbeantur: celeberrima verò propter ea quæ geſta ſunt apud illum. In hoc quoque monte Paris ſententiam tulit pro Venere, de pomo aureo aduerſus Palladem & Iunonem. Homerus lib. 8. Iliad. ferarum parentem eſſe dixit. In cuius ſummitate locus fuit Gargarus appellatus.

Ida, Dardani Scytharum regis filia. Hinc Idæus, dæa, dæum, nomen ab Ida deductum. Alius eſt in Creta altiſſimus, qui multis vrbibus cingitur.

Idaia, pater Aſion patris Sephei. 1. paral. 4.

Idaia, Nomen viri. nehe. 7, & 11. zach. 6.

Idæa, eadem quæ Creta. Item Troia, regio Aſiæ, Idæa olim dicta eſt. Steph.

Idæi Dactyli, filii Mineruæ & Solis, vel (vt alii volunt) Saturni & Alciopes, & dicuntur aliàs Corybantes. Sunt etiam gemmæ quæ ferreo colore humanum pollicem exprimunt. Plinius lib. 37. cap. 10.

Idæus, Rhodius verſificator, ſcripſit Rhodiorum res geſtas verſibus ter mille. Suidas.

Idale, oppidum in Troade. Plinius.

Idálium, Vide IDALION.

Idalus, mons Cypri, olim Veneri ſacer, vnde eſt Idalia dicta, ad cuius radices ſitum eſt Idalion, Cypri oppidum, quod ab euentu nomen accepit. Nã cùm oraculũ Chalcenori datum eſſet, vt

illic vrbem conderet, vbi primùm orientem Solem cõſpicaretur, vnus è comitibus, qui fortè aſtabat, ad eum conuerſus εἶδον ἄλιον, inquit, id eſt, vide ſolem. Quo audito, Chalcenor arripuit omen, ciuitatémq; ibi ſtatuit, & ab ea voce Idalium nominauit. Stephanus. Hinc Idalius, a, um, ἰδάλιος, in eo Venus præcipuè colebatur.

Idanthyrſus, Scytharũ rex, bello res magnas geſſit, bonam partẽ Aſiæ ſubiugauit, vſque in Ægyptum excurrit. Strabo lib. 14.

Idas, Apharei filius nomine, re autem ipſa Neptuni, qui acceptis à patre velociſſimis equis, Marpeſſam filiam formoſiſſimã Eueni regis Ætoliæ, Martis filii, in Dianæ luco ſaltante rapuit. Ob quam rem eius pater (qui nulli procorum filiam ſuam nuptum dare voluerat, niſi certamine curſus fuiſſet victus: à ſe autem victos decollare, eorúmque capita in aliorum terrorem de muris ædium ſuarum ſuſpendere ſolebat) dolore cõmotus, interemptis, quos habebat, equis, ſe in fluuium Lycormam, qui poſtea ab ipſo Euenus dictus eſt, præcipitauit. Cæterùm fugienti cum puella Idæ, Apollo in itinere obuius factus eſt, qui cùm, Marpeſſam & ipſe præcipere Idæ vellet, ventum vtrinque ad certamen eſt. Sed à Ioue miſſus Mercurius, arbitriũ Marpeſſæ commiſit, vt ipſa vtrum vellet eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne ſeſe ætate prouectam Apollo relinqueret. Homer. lib. 9. Iliad. Vide MARPESSA.

Idáſpes, Vide HYDASPES.

Ide, Vide IDA. Eſt & nomen proprium viri, quẽ Troianorum præconem dixit Homerus.

Iddo, Sylonitis propheta.

Idétes, populi Iberici. Steph.

Idicus, poſſeſſiuum ab Ida monte. Plin lib. 16.

Idida, Mater Ioſiæ. 4. reg. 22.

Idithun, Pater Galal. 1. paral. 9. pſal. 38.

Idmon, vates inter Argonautas, Apollinis & Aſteriæ filius: ex Idmone autem & Teſtia, Teſtor: è Teſtore Calchas item vates, vt placet Pherecydi. Apollonius autem poeta Idmonem Abantis filium eſſe dicit, & item Herodotus.

Idoméne, vrbs Macedoniæ, Stephano, apud quem alibi Idomenæ ſcribitur: Gentile, Idomenius.

Idoméneus, Deucalionis filius, Nepos Minois, rex Cretenſium, populos ſuos ad Troiam duxit: & quum poſt euerſam Troiam reuerteretur, in tempeſtate deuouit diis ſacrificaturum ſe rem quæ ei primùm occurriſſet. Contigit vt filius ei primus occurreret, quem quũ, vt alii dicunt, immolaſſet, vt alii, immolare voluiſſet, à ciuibus pulſus regno, Salentinum Calabriæ promontorium tenuit, iuxta quod condidit ciuitatem. Virgilius 3. Æneid.

Idóthea, filia Prœti Argiuorum regis, quam vnà cum ſororibus furiis agitatam Melampus ſanitati reſtituit. Homerus 11. Odyſſ.

Idrias, vrbs Cariæ, quæ prius Chryſaoris dicebatur, ab Idria filio Caris: Gentile, Idrienſis: fœminino Idrias. Stephanus. Vide HECATESIA.

Idriẽus, filius Euromi Caris. Steph.

Idumæa, Regio Syriæ, ſic dicta ab Edom filio Eſau. iſa. 11. 2. reg. 8. Heb. Edom, Vide EDOM.

Idumæi, populi inter Iudæam & Arabiam ſiti, ad Occaſum Caſio monti proximi: à Nabatheis orti, Straboni lib. 6: qui orta domi ſeditione, relictis ſedibus ſuis, extrema Iudææ occuparunt. Horum regio Idumæa dicitur, ab Idumæ oppido. Hinc fit Idumæus, mæa, um.

Idỹa, dicta eſt à Cicerone mater Medeæ, quã Ouidius Ipſeam vocat.

Idyma, vrbs Cariæ, vbi Idymus fluuius eſt. Step.

Idyrus, vrbs & fluuius Pamphyliæ. Steph.

I E

Ie-abarim, Trigeſima octaua Iſraelitarum manſio in Moabitarum finibus. nume. 21, & 33.

Iebahar, Filius Dauid. 2. reg. 5. 1. paral. 3, & 14.

Iebanias, Pater Rahuel. 1. paral. 9.

Ieblaam, Nomen vrbis in tribu Manaſſe. ioſue 17. iudic. 1. 4. reg. 9.

Iebnael, Nomẽ ciuitatis, terminus tribus Nephthali. ioſ. 19.

Iebneel, Ciuitas in tribu Iuda, ioſ. 15: Dicitur aliàs Iamnetorum portus.

Ieboc, Nomen torrentis, nume. 21. deut. 2. ioſ. 12. Dicitur & Iaboc, geneſ. 32.

Iebſem, Filius Thola filii Iſſachar filii Iacob. 1. paral. 7.

Iebus, ciuitas metropolis, quæ poſtea Salem, tertiò Hieroſolyma dicta eſt. A Iebus dicti ſunt Iebuſei, de quibus Hieronymus ad Dardanum.

Iebuſæus, Filius Chanaan, geneſ. 10. 2. regum 4: à quo primùm Ieruſalem, Iebus: & Ieroſolymitæ, Iebuſæi vocati ſunt.

Iecemia, Filius Ieconiæ filii Ioacim. 1. paral. 3.

Iechelia, Mater Azariæ regis Iuda. 4. reg 15.

Iechonias, Filius Ioacim filii Ioſiæ, 1. paralip. 3. Rex Iuda, eſth. 2: qui ierem. 22, & 37. Hebraicè dicitur Chonias.

Iecmaan, Ciuitas in tribu Ephraim, 3. reg. 4. 1. paralip. 6: Item filius Hebron, 1. paral. 23.

Iecnam, Nomen ciuitatis in tribu Zabulon. ioſ. 21: quæ ioſ. 19, dicitur Ieconam.

Ieconam, Eadem ciuitas in tribu Zabulon. ioſ. 19: quæ ioſ. 21.

Iecſan, Filius Abrahæ ex Cetura. geneſ. 25.

Iectan, Filius Heber. geneſ. 10.

Iecthel, Nomen ciuitatis tribus Iudæ. ioſue 15. 4. regum 14.

Iedaia, Nomen ſacerdotis. 1. paral. 9, & 24.

Iedaia, Filius Haromaph. 2. eſd. 3.

Iedala,Ciuitas in tribu Zabulon.ioſue 19.
Iedda,Nomen viri.2.eſd.12.
Ieddo,Nomen viri.1.paral.5.
Ieddo,Filius Buz.1.paral.5.
Ieddoa,Nomen viri.2.eſd.12.
Ieddu,nomen viri.1.eſd.10.
Ieddua,Nomen viri.1.eſd.10.
Iedebos,Filius Etam 1.paral.4.
Iediel,Nomen principis.1.paral.5.
Iedihel,Filius Samri, 1.paralip.11: Princeps militum,1.paral.12.
Iedlaph,Filius Nachor ex Melcha.geneſ.22.
Iegaal,Filius Semeiæ filii Secheniæ. 1.paral.3.
Iegbaa,Ciuitas,nume.32: quam ædificauerunt filii Gad,iudic.8.
Iegedelia,Pater Hanan.iere.35.
Iehedeia,Nomen viri.1.paral.24.
Iehieli,Nomen viri.1.paral.26.
Ieheth,Nomen viri.1.paral.23.
Iehezieli, Nomen viri.1.paral.12.
Iehias,Sacerdos quidam.1.paral.15.
Iehiel,Nomen ſcribæ,1.paral.26. Nomẽ cantoris, 1.paral.9, 15, 15,& 16. 2.paral.35.1.eſd.8,& 10.Nomen principis, 1.paral.5.
Iehieli,Nomen viri.1.paral.26.
Iehoacham,x x.rex Iudæorum, menſe tertio ſui regni à Pharaone Nechao captus,ductúſque in Ægyptum.
Iehoachas, Vide IOHACHAZ.
Iehoiada, Vide IOIADA.
Iehoialzin, Vide IOACHIN.
Iehoiaphat,ſummus ſacerdos.
Iehoiarib, Vide IOIARIB.
Iehora, Vide IORA.
Iehoram, Vide IORAM.
Iehoſaphat, Vide IOSAPHAT.
Iehoſua, Vide IOSVE.
Iehu, x.rex Iſraelitarum, ab Heliſeo vnctus, omnem domum Achab deleuit, Ioram interemit, Iezabel è domo præcipitauit, ſacerdotes Baal occîdit, idoli templum ſuccendit. 4.reg.9.Ioſeph.lib.9.cap.6.
Iehuel,Filius Zara.1.paral.9.
Iehus,Filius Eſau ex Oolibama,gen.36.Filius Balan filii Iadihel filii Beniamin,1.paral.3:Secundus filius Eſec,1.paral.8.
Iehus, Filius Saharaim, ex Hodes vxore ſua.1.paralip.8.
Iemai, Filius Thola filii Iſſachar filii Iacob.1.paralip.7.
Iemini,Pater Aphia,1.reg.9, & 22. 2.reg.16: Pater Chuſi,pſal.7.
Iemla,Pater Michææ prophetæ.3.reg.22.
Iemlech,Nomen principis cuiuſdam.1.paral.4.
Iemna, Filius Aſer filii Iacob geneſ.46:Pater Core,1.paral.7. 2.paral 31.

Iemna,Filius Helem.1.paral.7.
Iephdaia,Filius Seſac.1.paral.8.
Iephlat, Filius Heber filii Barie filii Aſer, filii Iacob.1.paral 7.
Iephleti,Terminus filiorum Ioſeph.ioſ.16.
Iephone,Pater Caleb.nume.13.
Iephone,Filius Iether.1.paral.7.
Iephta, Ciuitas quæ in ſortem tribus Iudæ ceſſit. ioſue 15.
Iephtahel, Nomen vallis,terminus tribus Zabulonis.ioſue 19.
Iephte, x I I dux Hebræorum,Vir militaris,filios Iſrael de poteſtate Philiſthinorũ liberauit,quibus annos x v I I I.propter idololatriæ peccatũ ſeruierant.Hic imprudenti voto filiam immolauit.iudic.11.Ioſeph.lib.5.cap.9.
Iera,nympha quædam.
Ieraa, Seruus Ægyptius Seſan filii Ieſi filii Aphaim.1.paral.2.
Ierameel,Filius Eſron filii Phares,1.paral.2. Eſt & regio vltra Iudæam ad Arabiam, 1.reg.27.
Iercaam, Ciuitas eſt, quæ ſorte miſſa, tribui Dan obtigit ſecundum commentatorem Hebræorũ. 1.paralip.2.
Iercon,Ciuitas in tribu Dan ioſ.19.
Ieremia ſiue Ieremias, Nomen principis,1.paral. 5.Eſt & nomen prophetæ filii Helciæ,iere.1.
Ieremiel,Filius Amelech.iere.36.
Ierias,Filius Selemiæ filii Hananiæ.iere.37.
Ieriau,Filius Hebron.1.paral.23.
Ieribai,Filius Elnaem.1.paral.11.
Iericho, Ciuitas opulentiſſima in Beniamin tribu,ab Ieroſolymis c L,& ab Iordane L x diſtãs ſtadiis,nume.22.ioſ.2:Quam ædificauit Hiel de Bethel, 2.reg.16. 2.paral.28.matt.20.luc.18,& 19: Nobilis palmetis & balſami viridariis.Vnde etiam ciuitas palmarum appellatur, deuter.34: Gentile,Ierichontinus.
Ieriel,Filiꝰ Thou filii Iſſachar filii Iacob.1.para.7.
Ierimoth, Filius Bela filii Beniamin filii Iacob.1. paral.7: Filius item Beciæ,1.paral.8. 2.paral. 31: Eſt& nomen ciuitatis in tribu Iuda, cuius rex dicebatur Pharan,ioſ.10, & 15. In tribu itẽ Iſſachar,datæ Leuitis,quæ Iaramoth dicitur,ioſ.21.
Ierimuth,Nomen viri.1.paral.12.
Ierioth, Filius Caleb ex Azuba vxore.1.paral.2.
Iermai,Nomen viri. 1.eſd.10.
Ierna, Hiſpaniæ fluuius, Melæ lib.3. Strabo lib.3. Iernam his locis commemorat montem, à quo Iernam amnem potuiſſe vocari veriſimile eſt.
Ierne, inſula in vltima plaga occidẽtali, inde Ierneus.Steph.
Ierobaal, Nomen iudicis in Iſrael, qui & Gedeon dicebatur.iudic.6. 1.reg.12.
Ierobeſeth,Nomen viri.2.reg.11.
Ieroboam,Filius Ioas filii Ioachaz regis Iſrael,4.

reg.14. Fuit item alius eiuſdem & nominis & regni rex impius,3 reg.11.

Ieroham, Filius Elcana filii Caath, 1.paral.6,12,27: Filius Phaſor,1.paral.9. Filius Eliu filii Thau, 1.reg.1. 2.paral.23.

Ieron,ciuitas in tribu Nephthali.ioſ.19.

Ieroſolyma, Vide IERVSALEM.

Ierſia,Filius Ieroham.1.paral.8.

Ieruſa,mater Ioathan filia Sadoc.2.paral.27.

Ieruſalem,Iudææ metropolis à Melchiſedeco, teſte Ioſepho,condita,aliàs Salem: item & Iebus à Iebuſæo Chananæi filio, ioſue 18. Poſtremò Ælia(vt Volaterranus lib.21.ait)ab Ælio Hadriano dicta. Is enim imperator partē eius extruxit: montem Caluarium, CHRISTI ſepulchrum,& Golgotha,loca extra mœnia antea ſita,muro cinxit. Porrò hæc olim vrbs, bifariam diuiſa eſt,in ſuperiorem ſcilicet & inferiorem. Superior in vertice Sionis, vnà cum templo in eiuſdem montis látere ſita erat:quæ à conditore interdum ciuitas Dauidis nominabatur. Templo autem adhærebat inferior ciuitatis pars.1.paral 3.

Ies,Ietis,ciuitas Achaiæ, in promōtorio eiuſdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis præterfluens, ſex millibus paſſuum nauigatur. Tortelius.

Ieſaar,Filius Caath filii Gerſon.num.3.

Ieſaia, Vide ISAIAS.

Ieſamari,Filius Elphaal.1.paral.8.

Ieſana,Nomen ciuitatis.2.paral.13.

Ieſba,Filius Ezræ.1.paral.4.

Ieſbaam,Filius Hachamoni 1.paral.11,& 12.

Ieſbacaſa,Nomen viri 1.paral.25.

Ieſbi-benob,Gigas quidam,de quo 2.reg.21.

Ieſboam,Nomen principis.1.paral.27.

Ieſboc,Filius Abrahæ ex Cetura.geneſ.25.

Ieſcha,Filia Aran filii Thare, quæ & Sarai dicebatur.geneſ 11.

Ieſeias, Filius Phaltiæ filii Ananiæ filii Zorobabel.1.paral 3.

Ieſema,Filius Etam.1.paral.4.

Ieſer,Filius Nephthali.gen.46.1.paral.7.

Ieſeſi,Filius Ieddo 1.paral 5.

Ieſi, Filius Apphaim filii Nadab filii Semei filii Onam, 1.paral.2,& 4. Pater Phaltiæ,1.paral.4, 5,12,& 23.

Ieſia,Filius Izrahia filii Ozi filii Thola.1.paralip. 7,& 24.

Ieſiel,Filius Nephthali.num.26.

Ieſimon,Nomen loci.1.reg.23.

Ieſmachias,Nomen viri.2.paral.31.

Ieſmaias,Nomen viri.1.paral 27.

Ieſpha,Filius Beriæ.1.paral 8.

Ieſphan,Filius Seſac 1.paral.8.

Ieſraeli, Filius cuiuſdam viri, nomine Iethra Iſraelitæ,&c.

Ieſſæ,pater Dauid.iſa.11:qui & Iſai dicitur.

Ieſſen, oppidum, quo Ioſeph in occurſu patris Iacob in Ægyptum proceſſit.

Ieſſui,Filius Aſer filii Iacob, geneſ.46. 1.paral.7. Filius Saul,1 reg 14.

Ieſua,Nomen viri.1.paral.24.

Ieſua,Filius Aſer filii Iacob gen.46. 1.paral.7.

Ieſue,Nomen viri.Heb.Ieſia.1.eſd.10.

Ieſus,Hebræum nomen, quod apud nos ſeruator dicitur,quod conuenit regibus & ducibus, qui ſalutem ſequentibus ſe populis daret. Hoc autem nomen datum eſt CHRISTO, qui cunctis ſalutifer venit.

Ieſus,Sacerdotis nomē filii Ioſedec, zach.1,3.& 6. De quodam Ieſu loquitur & Paulus coloſ.4.

Ieſus,qui & Iaſon,Oniæ frater ſummus ſacerdos. huic Antiochus ſacerdotium abſtulit, & conceſſit Oniæ,qui & Menelaus.

Ieſus,Sabetis filius,ſummus ſacerdos.

Ieta,ciuitas quæ Leuitis è tribu Iudæ vel Simeonis eſt data, ioſue 21. Eadem videtur eſſe quæ Iota dicitur,ioſue 15:licet plerique diuerſe ſentiant,aſſerētes hanc aliàs Ietan dici,illam,Iota, aliàs Loche.

Ietau,caſtellum Siciliæ:Gentile,Ietæus.Steph.

Ietebatha, Nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Gadgad monte.num 33.

Ieth,Filius Ierſon filii Leui.1.paral.6. Heb.Iahath.

Iethela,Nomen ciuitatis in tribu Dan.ioſue 19.

Iether, ciuitas de tribu Iuda, Leuitis data, ioſ.15, & 21. Primogenitus Gedeonis, iudic.8. Filius Ezra,1.paral.4,& 6.

Iether,Nomen ciuitatis, 1.reg.3. Nomen item viri,1.paral.7. Filius item Iada, filii Onam, filii Ierameel,1.paral.2.

Ietheth,ciuitas Idumæorum.geneſ.36.1.paral.1.

Iethma,vir Moabites.1.paral.11.

Iethnan,ciuitas tribus Iudæ.ioſ.15.

Iethra, pater Amaſa filii Abigail ſororis Dauid, 2.reg.17: & Iſraelites erat.in 1. paral.2, dicitur Iether Iſmahelites.

Iethraham,Filius Dauid ex Egla.2.reg.3.1.par.3.

Iethran,Filius Supha filii Helem,1.paral.7. Filius item Diſon filii Seir Horræi,geneſ.36.

Iethræus, Filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb.1 paral.2,& 11.

Iethro, Soſer Moſis, exodi 3: qui exodi 2. dicitur Raguel.

Iethſon,Nomen ciuitatis.ioſue 21.

Ietur,Filius Iſmahelis.geneſ.25.1.paral.1.

Ieus,Filius Roboam ex Abihail.2.paral.11.

Iezabad,vir Gaderothites.1.paral.12.

Iezabel, Filia regis Sidoniorū, vxor regis Achab. 3.reg.16.

Iezatha,Filius Aman filii Amadatha.eſther 9.

Iezer,Filius Galaad filii Machir filii Manaſſe, numeri 26:qui ioſue 17,dicitur Abiezer.

Iezer, Nomen ciuitatis Amorrhæorum, quæ Leuitis & homicidis pro aſylo è tribu Gad eſt attributa. Eadem quæ & Iazer dicitur, videtur. 1.paral.6.

Iezia,Nomen viri.1.eſdræ 10.

Iezlia,Filius Elphaal.1.paral.8.

Iezonias,Filius Maachati.4.reg.25.

Iezra,Filius Moſollam.1.paral.9.

Iezraia,Nomen viri.2.eſd.12.

Iezrahel, ciuitas tribus Iudæ, ioſue 15,17,19. iudicum 6. 1.regum 25. Filius item Oſee ex Gomer vxore, oſee 1.

I G

Igaal,Filius Nathan de Soba.2.reg.23.

Igal,Filius Ioſeph.num.13.

Ignatius,Antiochenæ eccleſiæ præſes, anno ſalutis 91. Is Romam perductus, ac beſtiis obiectus eſt.Euſeb.lib.3.cap.36.

I H

Ihelon,Filius Eſau ex Oolibama vxore.geneſ.36.

I I

Iim,ciuitas tribus Iudæ.ioſue 15.

I L

Ilaraugatæ,Iberi & Ilaraugates fluuius.

Ilaris,vrbs Lyciæ.Steph.

Ilattia,vrbs Cretæ.Steph.

Ilba,vel Ilua,inſula in mari Tuſco,diſtans à continenti decem millibus paſſuum,de qua Plinius cap.14.lib.34,refert,hoc eſſe mirum, quod in aliis regionibus effoſſis metallis terræ ſint vacuæ:apud Ilbam ſublata renaſcuntur,& rurſum de eiſdem locis effodiuntur. Vide ILVA.

Ildérichus,Vandalorum rex,anno ſalutis 525.

Ildico,Attilæ vxor,anno ab vrbe 1026.Blond.

Ildouâdus, Gothorũ rex, omnes Tranſpadanos, omnéſque Venetiæ regionis vrbes in poteſtatem recepit,anno ab vrbe 1295.Blond.lib.5.

Ilérda,oppidum Citerioris Hiſpaniæ,in conuentu Tarraconenſi,non procul à Sycori fluuio.

Ileſium,nomen loci.Homerus.Stephanus.

Ilia, quæ & Rhea, Numitoris Albanorum regis filia,quam Amulius,pulſo iam Numitore fratre,& interfecto eius filio Lauſo, virginem Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris ſpem partus ei adimeret. Verùm cùm illa aquam è Tiberi ad obeunda ſacra peteret, in ripa fluminis obdormiuit,& in ſomnis ſibi viſa eſt à Marte cõprimi,& ſic geminos concepit:quos cùm peperiſſet, exponi iuſſit, matrémque Iliam viuam apud Tiberim fluuiũ infodi: vnde poëtæ eam Tiberi nupſiſſe fingũt, qui ob id quoque Vxorius amnis ab Horatio libro 1.Carminũ dicitur. Quid verò pueris acciderit,vide AMVLIVS. Virgilius lib.1.Æneid.

Iliacus,Vide ILIVM.

Ilias,Iliadis, Homeri opus clariſſimũ, omnium, quotquot vnquam extiterunt, poëtarum ſcriptis citra controuerſiam prælatum. Dicta Ilias ab eo,quòd bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ geſtum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recenſetur, factum eſt, vt Ilias malorum, pro omni genere calamitatis accipiatur.

Ilibêris,ciuitas prouinciæ Narbonenſis. Plinius lib.3.cap.4,& Pompon.aliàs Liberia,Hiſpaniæ ciuitas.Meminit & Ptolemæus li.2. cap.4.Hãc quidam eſſe aiunt, quæ nunc Granata dicitur, longè clariſſima vrbium Occidẽtis, erepta nuper Mauritanis regibus, auſpiciis regum Hiſpaniæ. Dicta Iliberis Straboni à flumine.

Iliénſes,populi Corſicæ inſulæ antiquiſſimi. Põponius lib.2. Pauſanias.

Ilione,inter filias Priami natu maxima, Polymneſtoris Thraciæ regis vxor. Virg.lib.1.Æneid.

Ilióneus,nobilis Troianus, Phorbantis filius, qui deleto Ilio Æneam in Italiam ſequutus eſt: & quoniam eloquentia plurimùm pollebat,legationibus aliquot ab eo præfectus. Seruius in 1. Æneid. Non mirum,inquit, ſi eloquens à Virgilio introducatur Ilioneus, cùm pater eius Phorbas, Homero teſte, ſemper Mercurio deo eloquentiæ fauente pugnarit.

Iliſſus, amnis in Attica regione, Muſis dicatus, quas ab eo Iliſſidas vocant. Papin.lib.4. Theb. videtur hunc fluuiũ Furiis conſecrare,cùm ait,

-anfractu ripárum incuruus Iliſſos
Sæuus honos fluuio,Stygias luſtrare ſeueris
Eumenidas perhibetur aquis. Stephano vrbs eſt Atticæ.

Ilithyia,dea parturientibus propitia,quæ & Iuno Lucina à Latinis appellatur. Ouid.9. Metam. Vide INATVS.

Ilithyiæ,ciuitas in Ægypto.Steph.

Ilium,vrbs Phrygiæ minoris, ſiue Troadis, M.D. paſſuum à mari diſtans, à Dardano Iouis filio condita,ab Ilo verò rege ampliata,& Ilium nominata. Hæc Aſiæ totius ciuitas fuit florentiſſima, ſub Laomedonte ab Hercule euerſa: denuóque ſub Priamo ob Helenam à Paride raptam decennali bello obſeſſa,ac demum expugnata. Effertur & Ilios fœminino genere. Hinc Iliacus,id eſt,Troianus. Legitur & Ilius, in eadem ſignificatione 9.Æneidos.

Illeus,Apollo in Troia.Steph.

Ilibêris,Ptolem.lib.2.cap.10. Tectoſagum ciuitas.vulgò *Salſas*,Hiſpanorũ ditionis. Vide ILIBERIS.

Illípula,mons Hiſpaniæ Bæticæ.Ptol.lib.2 cap.4.

Illurcis,iberiæ vrbs, quæ poſtea à Sẽpronio Grac-

cho,Gracchuris dicta eſt.

Illúro,Hiſpaniæ citerioris oppidũ paruum Pomponio lib.2. Eſt item Plinio lib.3.cap.3.oppidũ ciuium Romanorum.

I'llyris,idis, ſiue Illyrium,rii,ſiue Illyricum,ci,regio Europæ ſatis ampla, ſecundum dextrũ maris Adriatici latus extenſa, à cæteris partibus Iſtria,Myſia ſuperiori,& Macedoniæ parte,quæ Adriatico mari incumbit, terminata. Dicta ab Illyrio Polyphemi (vt Appianus ſcribit) ſiue, (vt Euſtathio placet) Cadmi filio. Hodie Sclauoniam vocant.Hinc Illyricus,ca,cum.

Ilmamolînus Aphricanus,Saracenorum imperator,claſſe in Hiſpaniam traiecit, totam in Gallias vſque igne ferroque vaſtauit,tandem reges Hiſpaniarum cum eo congreſſi vicerunt,fuderúntque, Granatam verò obtinuit.Blond.lib.6.

Ilórci,oppidum,Plin.lib.3.cap.1.in Europa ſitũ.

Ilua,inſula in mari Mediterraneo, Thuſciæ adiacens,ferri fodinis nobilitata,Vide I L B A.

Ilúrgia,vrbs Iberiæ,Steph.ex vndecimo Polybii.

Ilus,filius Trois regis Troianorum pater Laomedontis,quem matura ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab huius nomine celeberrimũ illud Myſiæ minoris,ſiue Troadis caput,Ilii nomen accepit:ſiue quòd ab Ilo primũ fuerit conditum,cùm Dardanus antea in montibus Dardaniam condidiſſet, vt placet Homero libro 23. Iliad. ſiue quòd à Dardano extructum inſtaurarit Ilus,& auctius reddiderit:quemadmodum non obſcurè innuit Virgilius lib.3,

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author.

Author eſt Strabo lib.13, primum omnium Ilũ auſum fuiſſe in campis habitare,proindéque in mediis campis fuiſſe ſepultum:cuius ſepulchri meminit & Homerus 11.Iliad.Fuit & alter Ilus, Æneæ filius, alio nomine Aſcanius appellatus. Virgilius 1.Æneid.

At puer Aſcanius,cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat,dum res ſtetit Ilia regno.

I M

I'maus,mons Indiæ,qui extenditur vſque ad fontes Gangis,vltra quem ſunt Scytharum gentes. Eſt & pars Caucaſi & Tauri, vt Plinius & Ptolemeus tradunt.

Imbrâus,vnus ex Centauris.

Imbrus,inſula Thraciæ,vel è regione Thraciæ,Cabiris & Mercurio ſacra, quem vocant Imbrum ſuperi. Oppido quoque in ea nomen eſt Imbrus,vt inquit Stephanus.

Imêra,Vide I S S A.

Imnites, Vide I A M N I Á.

Imôla, vrbs in Æmilia, quæ olim forum Cornelii dicebatur.Ptol.lib.3.cap.1.

Imphes,populi vicini Perrhæbis.

Importûnus v. Conſul,anno ab vrbe 1163.

I N

I'myra,vrbs Phœniciæ.Steph.

I N

Ináchia,regio,quæ Io vocabatur.

Ináchia,Stephano,tota Peloponneſus vocatur,nõ ſolùm Argos ab Inacho fluuio.

I'nachus, fluuius in latere exortiuo Peloponneſi, per agrum Argiuum in ſinum Argolicum illabens. Hunc Poetæ fabulantur Ius patrem fuiſſe,quam Iupiter cùm vitiaſſet,aduentum Iunonis præſentiens, in vaccam mutauit. Ouid.lib. 1.Metamorph.

I'nachus,primus Argiuorum rex,qui Inacho fluuio nomen dedit: à quo Argiui ipſi, Inachidæ appellati ſunt. Huius filiam nomine Io cùm Iupiter vitiaſſet,& in Cretam aduexiſſet, Iuno pellicis impatiens, grauiſſimis odiis eam exagitauit. Quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit, Io Inachi fluuii filiam fuiſſe,Iunonis metu à Ioue in vaccam mutatam: quam cùm illa à coniuge dono accepiſſet, œſtro immiſſo tantopere fuiſſe exagitatam, vt furore correpta nuſquã conſiſtere poſſet,donec in Ægyptum trãſuecta,in Iſidem deam mutata eſt.Hinc deducitur Inachis, patronymicum fœminínum : quo nomine Poetæ intelligunt Io Inachi filiam.

Inárime, inſula in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, ait Plinius lib.3.cap.6. in qua mons fuit, qui terræmotu paſſus,alteram fudit inſulam, quæ Prochyta ab effuſione dicta eſt. Sub hanc inſulam Typhoëa gigantem à Ioue detruſum eſſe, author eſt Virgilius lib.9.Æneid. Eadem & Ænaria à ſtatione nauium Æneæ, & à coxendicis forma Iſchia dicitur:quod nomen etiã hodie ſeruat. Ab Homero in Catalogo inſula hæc ἄιμοι appellatur. Primũ Virgilius,cùm illud Homeri ἐν ἀείμοις tranſferret, ex ἐν, Ionum præpoſitione, & ἀείμοις, vnã dictionem conflauit, numero & declinatione mutatis.Inarime verò dicta eſt ab Arimis,ſiue populis,ſiue belluis,ita priſca Hetruſcorũ lingua ſimias dictante,quas Græci πίθηκος vocant,vnde nomen inſulis Pithecuſis, vt Straboni placet, ex hiſtoria fabuloſa, quam Harpocration, Xenagoras & Suidas ita referunt: Fratres (aiunt) duo fuerunt,Cãdulus & Atlas,omnium ſcelerum,quibus humana vita obnoxia eſt, authores & inuentores : adeò vt morum peruerſitas, Cercopum nomẽ eis fecerit.Impoſtores enim ac planos,quales hi præcipui fuere, ita Græci vocant ab animalibus; quæ κέρκος, id eſt, caudæ motu blandiuntur:iis ſummum ſtudium fuit,appulſos & aduenas dolis quibuſcunque circumuenire. Quod cùm in ipſum etiam Iouem tentaſſent,ab eo ex hominibus in ſimias mutati ſunt, quas Græci pithecos vocant. Vnde inſulis, quas tenebant, Pithecuſis vocabulum datum.

Ouidius Xenagorem ſecutus 14. Metamor. Plinius tamen lib. 3. author eſt, Inarimen à Græcis dictam Pithecuſam, non à ſimiarum multitudine, vt aliqui exiſtimauere, ſed à figlinis doliariorum.

I'natus, vrbs Cretæ. Alii montem fluuium eſſe dicunt, in quo colatur Ilithyia Inatina. Steph.

I'ncubi, dicti ſunt Syluani & Fauni, quos improbos quãdoque fuiſſe mulieribus cõpertum eſt, ac earum appetiiſſe peregiſſéque concubitum.

I'ndara, Sicanorum ciuitas. Steph.

I'ndia, regio Orientalis, Aſiæ terminus, quæ tam vaſta eſſe perhibetur, vt eam tradant eſſe tertiam partem omnium terrarum. Pomponius ſcribit, tantum ſpatium litoris eam occupare, quantũ per ſexaginta dies noctéſque velificantibus curſus eſt. Author eſt Strabo lib. 15. in India fuiſſe quinque millia oppidorũ, quorum nullum Cõ Meropide minus fuerit. Nomẽ habet ab Indo flumine, in quem ab Occidentali plaga deſinit, qui ſolus præter Nilum crocodilos creat. A Septentrione Tauri iugis, ab ortu Eoo pelago, à Meridie ſuo, hoc eſt, Indico claudítur. Gemmis abundat, elephantos procreat Africanis multò maiores. Arbores habet ſemper frondentes: tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum aromaticũ, & cinnama ad nos mittit. Illic binæ æſtates, lenes auræ, temperies cæli, vbertas ſoli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt, vt maiora in India, quàm in cæteris regionibus naſcantur animalia.

I'ndica, vrbs Iberiæ prope Pyrenæum, quam aliqui Blaberuram vocant: Gẽtile, Indicitæ. Steph.

Indus, fluuius Orientis, ſecundum Gangen longè maximus, Indiam ab Occaſu alluens: à quo tota ea regio nomen accepit. Hũc in iugo Caucaſi montis, quod vocatur Paropamiſus, aduerſus Solis ortum effuſum aiunt, in ſéque x i x. amnes recipere. Arrianus de Geſtis Alexandri libro 5.

Ingẽnon, Thuyſconum imperator, publica literarum ſtudia, ad comprimendam hominum audaciã inſtituit. Corn. Tacitus de morib. Germ.

Ingenículus, ſignum cæleſte, quod Græco vocabulo ἐγγόναση nominant. Firmicus lib. 6, Hic eſt Hercules (vt Hyginus docet) qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis, Draconis dexteram partem opprimere conatur.

Inger, Nordmannorum, qui Ruſſi dicuntur, rex, claſſe M. nauium Conſtantinopolim venit, quibus Romanus x v. Chelãdriis occurrit, ignem claſſi Ruſſorum iniecit, vicit, fudit, fugauitque, plurimos cæpit, victor Conſtantinopolim rediit. Luith. lib. 5. cap. 6.

Inguínium, vrbs in Liguria, opibus ac vetuſtate nobilis, nũc Albinga, Proculo imperatore Rom. alumno & ciue ornata. Eutrop.

Innocéntius, x x x v i i i. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 404.

Innocéntius ii. Põtifex c l x v. anno ſalutis 1130.

Innocéntius iii. Pontifex c l x x v i i. anno ſalutis 1198.

Innocéntius i i i i. Pontifex c l x x x i. anno ſalutis 1243.

Innocéntius v. papa c l x x x v i. anno ſal. 1275.

Innocéntius v i. Pontif. c i c. anno ſalutis 1352.

Innocéntius v i i. Pontifex c c i i i i. Ludouicũ nepotem ſuum Picenti agri Marchionem & Firmanum principẽ conſtituit, anno ſalutis 1405.

Innocéntius v i i i. Pontif. c c x i i i i. anno ſalutis 1484.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecũdas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua ille iam Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata, in ſyluas ſe contulerat. Hæc, vt erat, ita reuera ſe nouercam geſſit, priuignóſque identidem apud patrem accuſans, eò compulit, vt conſcenſo aureo ariete, fuga ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Iuno, Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, vt cùm Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leænam, filios autem ſuos eius catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit: idem in vxore exemplum editurus, niſi illa arrepto Melicerta altero filio, vnà cum illo in mare ſe abiecíſſet: vbi deorum miſeratione in deam marinam eſt tranſformata, quam Græci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutã appellant. Melicertes autem in Palæmonem, quem nos Portunum nominamus. Ouid. lib. 4. Metamorph. Hygin. Fab. poet cap. 1, 2, 3, 4.

Inſúbres, populi Ciſalpinæ Galliæ, quorum ciuitates ſunt, Mediolanum, Papia, Lauda, Nouaria, Vercellæ & Comum. Strabo lib. 5.

Inſúbria, regio eſt Galliæ Ciſalpinæ, cuius populi Inſubres dicuntur.

Interámna, Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Prægutiorum ciuitas in Italia. Vulgò *Teranium*, quòd inter duos amnes ſit conſtituta.

Inútrium, Vindeliciæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 13.

Inýſſus, vrbs Ægypti prope Caſium montem. Stephanus.

I O

Io, filia Inachi fluuii, à Ioue adamata, quam ob interuentum Iunonis, ne agnoſceretur, lupiter in iuuencam tranſformauit. Iuno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam à Ioue ſibi dono dari poſtulauit: quam cùm accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum centoculum, à quo

cùm moleſtiſſima cuſtodia premeretur,ægrè id ferens Iupiter,per Mercurium eum interficiendum curauit. Quam ob rem indignata Iuno, œſtrum pellici immiſit,cuius aculeis exagitata,in Ægyptum vſque fugit: vbi implorato Iouis auxilio,priſtinam formam recuperauit, regíque Oſiridi nupſit: Ægyptiíſque omnibus adeò chara fuit, vt poſt mortem dea habita ſit, quam illi Iſidem appellarunt, ſacráque eius Iſiaca,quibus anſer immolari conſueuit.Ouid. lib.1.Metamorph.

Ioab,pater Abiſai, 1.paral.26. Filius item Saruiæ filiæ Iſai,2.reg.2. 1.paral.2. Filius etiam Saraiæ, 1.paral.4.

Ioachaz, Filius Ioſiæ regis Iudæ, 4.reg.23. 2.paralip.35. Filius item Iehu regis Iſrael, 4.reg.10. 2.paral.21.

Ioachaz,pater Ioha, qui à commentariis erat Ioſiæ regi.2.paral.34.

Ioachin, Filius Ioacim , ſiue Eliacim, 4.reg.24: quem Ieremias 29,& 37,vocat Iechoniam.

Ioacim, Filius Ioſiæ regis, qui prius Eliacim dicebatur,4 reg.23. 1.paral.3.

Ioadan,mater Amaſiæ regis Iudæ,4.reg.14. 2. paralip.25.

Ioah,Filius Gerſon filii Leui.1.paral.6.

Ioah, Filius Zemma, 1.paral.6. 2.paral.29. Filius item Ioachaz illius , qui fuit Ioſiæ regi à commentariis,2.paral.34.

Ioahe,Filius Aſaph 4.reg.18.

Ioannes,Vide IOHANNES.

Ioarim,Nomen viri.1.mach.2.

Ioas,pater Gedeonis,iudicum 6. Rex Iuda, filius Ochoziæ filii Ioram filii Achab,4.reg.11,12,& 13. 2.paral.3. item 4.reg.14. Filius Ioachaz filii Iehu,rex Iſrael,4.reg.13,& 14:pater Ieroboam regis Iſrael,4.reg.14.

Ioas,rex Iuda, filius Ochoziæ filii Ioram, filii Achab.4.reg.11,& 12.

Ioas,Filius Bechor filii Beniamin filii Iacob.1.paralip.7,& 27.

Ioatham,Filius Oziæ ſiue Azariæ regis Iuda, 4. regum 15.2.paral.26. à LXX *ἰωαζὰμ* & *ἰωθὰμ* tranſfertur. Filius item Ierobaal ſiue Gedeonis, iudic.9.Filius item Iahaddai,1.paralip.2. Filius Azariæ filii Amaſiæ,1.paral.3.

Iob,Filius Achaz filius Micha,1.paral.8: qui 9,dicitur Iara.

Iob,Nomen viri.iob 1.

Iob,Filius Iſſachar,gen.46: qui 1. paral.7, dicitur Iaſub.

Iobab, Filius Iectan,gen.10. Filius Saharaim ex Hodes vxore,1.paral.8. Filius item Zaræ rex Edom,gen.36.

Iobácchus,Bacchi cognomen.

Iobania,Filius Ieroham.1.paral.9.

Iocáſta,Œdipi mater,filia Creontis Thebanorum regis, vxor Laii, quæ poſt mariti necem, Œdipo filio imprudens nupſit, ex quo Eteoclem & Polynicem genuit: qui cùm ſe mutuis vulneribus confeciſſent, ipſa quoque ſibi manus intulit.Statius 8.Thebaid.

Iochabed,Filia Leui,vxor Amram filii Caath, filii Leui.exod.6.

Iochabélla , nomen matris Moſis, vt ex Ioſepho tradit Hieronymus.

Iócritus,Lycurgi filius. Vide ſuprà BOTACHIDAE.

Ioed,Nomen viri.2.eſd.11.

Ioel,Nomen principis,1.paralip.4. Nomen prophetæ filii Phathuel,ioel 1. Pater Sammua, 1. paral.5,&15. Filius Azariæ, 2.paralip.29. Filius Maath filii Amaſai, 1.paral. 6. Primogenitus Samuelis prophetæ,1.reg.8. Filius Gad,1.par.5.

Ioela,Filius Ieroham.1.paral.12.

Ioezer,Nomen viri.1.paral.12.

Iofrédus,Campaniæ comes,conſilio Petri, vrbis præfecti Ioannem XIII, Pontificem cæpit,& i cuſtodiæ mancipauit.Blód. lib 3. anno ſal.966.

Iogli,pater Bocci principis tribus Dan,num.34.

Ioha,Filius Bariæ.1.paral.8.

Iohánna Ben Reſa,Iudæorum dux, regnauit annis LIII.

Iohánna,ſacerdos,fratrem ſuum Ieſum in templo occîdit,ob quod facinus Vagoſes,dux Artaxerxis,templũ violauit , & Iudæos ſeptem annis tributa dare coëgit.Ioſeph.lib.11.cap.7.

Iohánnes Baptiſta, Herode Philippo & Liſania tetrarchis, prædicare, & Baptiſmo Dei populum colligere nouum cœpit , anno ſalutis 30. Vinctus in carcerem ab Herode, propter Herodiadem miſſus eſt, atque capite truncatus in Macherũta.matth.14.ioſeph.lib.18.cap.13,& 14.

Iohánnes Apoſtolus & Euangeliſta, in inſulam Pathmum eſt relegatus.Euſeb.lib.3.cap.18. Ab exilio reuocatus,poſtea Epheſum rediit. Euſeb. lib.3.cap.20.anno ſalutis 98.

Iohánnes I.Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 523.

Iohánnes XI X.Romanorum Pontifex,anno ſalutis 166.

Iohánnes IIII.Romanorum epiſcopus LXX. anno ſalutis 639.

Iohánnes V.Romanorũ epiſcopus LXXX. anno ſalutis 683.

Iohánnes VI.Romanorum Pontifex LXXXIII. natione Græcus, eo tempore Pontificatũ iniit, quo Theophylactus exarchus Italiam petiit, anno ſalutis 700.

Iohánnes VII. Græcus , Romanorum Pontifex LXXXIIII.anno ſalutis 703.

Iohánnes VIII. Anglicus , ex Moguntiaco oriundus,fœmina,mentito habitu , propter doctrinã

Pontifex electus, regnauit annis duobus, menſe vno, anno ſalutis 514.

Iohánnes VIII. Pontifex CV. anno ſalutis 873.

Iohánnes IX. Pontifex CXIII. anno ſal. 899.

Iohánnes X. Pontifex CXI. anno ſalutis 915. hic Sergii Pontificis & Maroziæ ex adulterio filius fuit. Luith. lib. 2. cap. 13.

Iohánnes XI. Romanorum Epiſcopus CXXV. anno ſalutis 932.

Iohánnes XII. Romanorum Pontifex CXXX. anno ſalutis 956. Adelbertum Romam intromiſit. Otho Romam petiit, fugit Iohannes, & Adelbertus ſynodum congregauit. Damnatus eſt Iohannes, & electus Leo. Blód. lib. 3. decad. 2. Luith. lib. 6. cap. 6, 7, 8, 9, & 10.

Iohánnes XIII. Iohannis epiſcopi filius, Pontifex CXXXII. anno ſalutis 966.

Iohánnes XIIII. Roman. Pontifex CXXXVII. A Romanis captus in Adriana mole, pædore carceris & inedia vitam finiuit, anno ſal. 984.

Iohánnes XV. Romanorum Pontifex CXXXVIII. omnia diuina & humana amicis largitus eſt, anno ſalutis 985.

Iohánnes XVI. Romanorum Pontifex CXXXIX. patre Leone preſbytero natus, Romanus, anno ſalutis 985.

Iohánnes XVII. Romanorũ Pontifex CXL. anno ſalutis 996.

Iohánnes XVIII. Roman. Pontifex CXLIII. anno ſalutis 1001.

Iohánnes XIX. Romanorũ Pontifex CXLIIII. anno ſalutis 1001.

Iohánnes XX. Romanorum Pontifex CXLVII. anno ſalutis 1020.

Iohánnes XXI. Papa CLXXXVIII. anno ſalutis 1276.

Iohánnes XXII. Romanorũ Pontifex CXLVI. anno ſalutis 1317.

Iohánnes XXIII. Romanorũ Põtifex CCVII. anno ſalutis 1411. in cõcilio Cõſtantienſi Pontificatu priuatus eſt. Platin. Volater. anno ſalutis 415.

Iohánnes, Iudæ filius, frater Ieſu, ſummus ſacerdos, anno à diluuio 1911.

Iohánnes Columna cardinalis ad res Aſiæ componendas legatus ab Honorio III. Romanorum principe, anno ſalutis 1216.

Iohánnes, Hieroſolymorum epiſcopus VII. anno ſalutis 106.

Iohánnes Chryſoſtomus, epiſcopus Conſtantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino epiſcopo oppreſſus, Pontum in exilium pergere coactus eſt, anno ſalutis 403. vbi ſpiritum Deo reddidit. Tripart. hiſtor. lib. 10. cap. 18.

Iohánnes Anocherita, monachus, propheta, vixit ſub Theodoſio imperatore, anno ab vrbe 1147.

Iohánnes Caſſianus, monachus, Maſſiliæ floruit, anno ſalutis 1186.

Iohánnes Viteleſcus, patriarcha, Romam, omnémque eccleſiæ terrã recepit, anno ſal. 1434.

Iohánnes Palæologus, Conſtãtinopolitanus imperator, anno ſalutis 1434.

Iohánnes Vuytocliffus, hæreticus in Anglia, anno ſalutis 1366.

Iohánnes Haucuth, Anglus, qui vicecomitibus Mediolani militauerat, copiis Vrbani quinti Pontificis præfectus eſt, vt eccleſiæ ditionem ab hoſte tueretur. Platin. Blondus.

Iohánnes primus, Hiſpaniæ rex, patri Henrico Hiſpaniæ regi ſucceſſit, anno ſalutis 1374.

Iohánnes, Britanniæ dux, totam Britanniam, eiectis Francis, recuperauit, anno ſalutis 1376.

Iohánnes Hus, hæreticus, in concilio Conſtãtienſi exuſtus, anno ſalutis 1416.

Iohánnes Sirmienſis, abbas ex Pannonia ſuffectus eſt in locum Guidonis antipapæ, anno ſalutis 1169.

Iohánnes de Monte regio, aſtronomus inſignis, floruit anno ſalutis 1476.

Iohánnes Zimiſceus XIII. Conſtantinopolitanus imperator, regnauit annis VI. Baſilium & Conſtantinum Romani II. filios Cæſares fecit, anno ſalutis 971.

Iohánnes II. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1415.

Iohánnes de Bregua, magno conſenſu Chriſtianorum Hieroſolymorum rex eſt deſignatus, ductáque Chuonradi montis Ferrati filia in vxorem Tyri regium diadema ſuſcepit, anno ſalutis 1210. Blond.

Iohánnes, Philippi Valeſii filius, Francorum rex, magna ex parte apud Anglos captiuus, infœliciter regnauit annis 15.

Iohánnes Hunyades Vuaiuoda tutor regni Hungariæ factus. Ritius lib. 2. anno ſalutis 1445.

Iohánnes, Richardi frater, Nordmanniæ dux, rex Angliæ, anno ſalutis 1201. Prouentus eccleſiæ ſex annos occupauit, vnde ab Innocentio excommunicatus eſt, qui ad Pontificis miſericordiam confugiens, Angliam Hyberniámque Romanæ eccleſiæ feudatarias, ex fœdere conſtituit, centum auri pondo pro vtraque inſula quotannis ſoluere eſt pollicitus. Vuallos rebelles ſubegit, anno ſalutis 1211.

Iohánnes, Scotiæ rex, anno ſalutis 1292.

Iohánnes Baliolus, Scotiæ rex deſignat⁹ eſt, mortuo Alexandro, nulla prole relicta, anno ſalutis 1292.

Iohánnes, Henrici imperatoris filius, Bohemorum rex, anno ſalutis 1312.

Iohánnes Hircanus, filius Simonis, Iudæorum dux. Ioſeph. antiquit. lib. 13. Euſebius eum ob deuictos Hircanos cognomen hoc obtinuiſſe

dicit. Huius tempore exortæ ſunt tres ſectæ apud Iudæos, Phariſæorum vna, Eſſenorum altera, tertia Sadducæorum. Ioſeph. Antiquit. lib. 13. cap. 8. Is Samariam, Idumæam, & aliquot Syriæ vrbes cæpit. Templū quoque quod in monte Garizim, tempore Alexandri Magni, conſtructum eſt, diruit, populóſque ſubiectos circunciſionem ac reliquos Iudæorum ritus accipere coëgit. Fœdus cum Romanis renouauit, anno ab vrbe 633.

Iohánnes Ziſcha, Huſſitarum dux, regnum Bohemicum ferè occupauit, quocum Sigiſmundus aliquoties congreſſus, infœliciter pugnauit, anno ſalutis 1420.

Iohánnes Tizocopos, XIIII. Italiæ exarchus, anno ſalutis 712.

Iohánnes de Poli, Romanus ſenator, Annibalis. ſucceſſor, priſcæ reipub. mores imitatus, legē rogauit, vt vectigales prouentus, & Vrbis & prouinciæ reipub. iurium cenſerentur. Blond.

Iohánnes, Cōſul cum Vararo, anno ab vrbe 1209.

Iohánnes, CoS. cū Aſclepione, anno ab vrbe 1153.

Iohánnes, CoS. cum Paulino, anno ab vrbe 1251.

Iohánnes, CoS. cum Buſeo, anno ab vrbe 1120.

Iohánnes, Burgundiæ dux, captus à Sigiſmundo, anno ſalutis 1396.

Iohánnes & Albricus, ex Cumis comitibus, omnē Italiam in vnam ſocietatem S. Gergii coëgerūt, externos milites, quorum auxilio Itali hactenus erant vſi, Italia eiecerunt, Teutonicos Britones & Anglos. Blond. Plat.

Iohánnes Galeatius, Mediolani princeps, Barnabam patruum in vinculis ad mortem vſque retinuit, omnémque ditionem eius in ſuam redegit poteſtatē, anno ſalutis 1385. A Roberto Iacobi Appiani filio Piſas emit. Peruſium deditione accepit. Bononia, Lucáque eſt potitus.

Iohánnes Maria, Iohannis Galeatii Mediolanenſium ducis filius, Mediolanenſium etiam dux, à Mediolanis ipſis interfectus eſt, anno ſalutis 1411.

Iohánnes, Lencaſtriæ dux, Conſtantiæ vxoris nomine Caſtellæ regnum iure hæreditario repetiit. Hiſpanias armata manu ingreſſus eſt, adepta victoria affinitatem cum Iohanne Hiſpano contraxit, Henrico eius filio Catharinam filiam deſpondit. Alteram filiam Philippam Iohanni Luſitaniæ regi dedit nuptui, pace inita, contracta affinitate, domum victor rediit, anno ſalutis 1389.

Iohánnes Villerius, noctu Pariſium ingreſſus, tyrannidem exercuit maximam, cædémque fecit, anno ſalutis 1418.

Iohánna, Siciliæ regina, Alphōſum Aragoniæ regem adoptauit, anno ſalutis 1421.

Iohánna, Roberti Neapolitani filia, Andreæ Vngaro nupſit: eúmque veneno dato tradidit neci, hinc Ludouico Tarēti principi nupſit. Blōd. lib. 10. anno ſalutis 1347.

Iohánna, puella ex oppido Vallicolore, annorum circiter viginti, armis inſtructa, militis munus ſubiit ſub Carolo ſeptimo Franciæ rege, cuius auſpiciis multis in locis proſperè pugnatum eſt. Remis receptis, Aurelium obſidione liberatum. Capta eſt ab Anglis, & Rothomagi crémata, anno ſalutis 1430.

Iohánna, Ladiſlai ſoror, fratri in regno Siciliæ ſucceſſit, anno ſalutis 1414. Volater.

Iahánna, Mulier quæ ſequebatur CHRISTVM, vxor Chuſæ. luc. 8. & 23.

Iohânan, Filius Caree, 4. reg. 25: Primogenitus Ioſiæ regis Iuda, 1. paral. 3: Filius Azariæ, 1. paralip. 6: Filius Elioenai filii Naariæ, 1. paralip. 3: Principis nomen, 1. paral. 12. nehem. 12.

Ioiada, Nomen ſacerdotis. 4. reg. 11. ierem. 29.

Ioiarib, Nomen ſacerdotis. 1. para. 9, & 24.

Iol, Numidiæ vrbs, quæ poſtea Colonia Cæſarea dicta eſt Strabo. lib. vlt. à Iuba Ptolemæi patre, in gratiam Auguſti, cuius liberalitate, cùm poſt victum patrē Iubam, Romæ in triumpho ductus eſſet, reſtitutus eſt in regnum.

Iolâus, Iphicli filius, qui Herculi hydram interficienti adfuit, ferróque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita ſuppullularent. Hic cū ad decrepitam ætatē peruenisſet, Herculis precibus iuuentuti reſtitutus eſt. Ouid. 9. Metam.

Iolcos, oppidū Magneſiæ, (quæ eſt regiúcula Theſſaliæ ab Ortu annexa) inter Peliō & Oſſam mōtes ad ſinū Pelaſgicum, quem & Iolciacū ab huius oppidi nomine appellat Ouidius 7. Metam.

Iole, es, Euryti Œchaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cùm Eurytus iam victus ei tradere recuſaſſet, licet certaminis lege debitam, ira accenſus Hercules Eurytum interfecit, vrbéque direpta Iolem abduxit, poſteáque Hyllo filio ſuo vxorem tradidit. Ouid. lib. 9. Metamorph.

Iolum, mons Perrhebiæ: Incolæ, Ioli. Steph.

Ion, poeta Græcus. Plutarchus.

Ion, Xuthi filius: à quo Ionia dicta eſt Athenienſium ciuitas. Stephanus in Helice.

Iona, ſiue Ionas, propheta filius Amathi, 4. reg. 14: Pater Ioſeph patris Iudæ patris Simeon, luc. 3. Pater item Petri Apoſtoli, iohan. 1, & 21.

Ionadab, Filius Semmaa fratris Dauid, 2. reg. 13: Filius item Rechab, ierem. 35.

Ionathan, Filius Gerſom filii Moyſi, iudic. 18: Nomen ſcribæ cuiuſdam, ierem. 37.

Ionathan, Filius Saulis regis, 1. reg. 13, 14. 2. reg. 1, 21. 1. paral. 10: Filius Abiathar ſacerdotis, 2. reg. 15, 17. 3. regū 1: Filius Iada filii Onam filii Ierameel, 1. paralip. 2: Filius Sage, 1. paralip. 11. eſd. 8: Filius Aſael, eſdræ 10. nehem. 12: Filius Caree,

ierem.40.

Ionathas,dux Iudæorum conſtitutus,Bacchidem apud Iordanem vicit. Ioſeph. lib.13. cap.1:& 1. machab.9.

Iónathas,Annæ filius ſuffectus in locum Caiphæ à Vitellio Cæſare, anno ſalutis 39.

Ione,Ciuitas Palæſtinæ,aliàs Gaza dicta, quòd Io illuc appulerit.Stephanus. Ione eidem,Antiochia ab Argiuis habitata iuxta Phadnem.

Iónia, Aſiæ minoris regio,media inter Cariam & Æolidem,tum cæli bonitate,tum ſitus commoditate nulli regionum poſthabenda. Huius incolæ dicti ſunt Iones ab Ionibus Græciæ populis oriundi: quorum olim duodecim præcipuæ fuerunt ciuitates, decem in cõtinenti ſitæ,Miletus ſcilicet,Myûs,Priene, Epheſus, Colophõ, Lebedus,Teos,Clazomenæ, Phocæa,Erythræa, & duæ in inſulis, Chios & Samos. Ouidius 6. Faſtorum.

Iónicus,ica,icum,quod eſt ex Ionia:vt Ionica lingua, inter quinque Græcarum linguas notiſſima.Horat.3.Carm.Ode 5.

Iónius,nia,nium,adiectiuum:vt Ionium mare,dicitur ea pars maris Mediterranei, quæ ſupra fauces Adriatici inter Siciliam & Cretã expanditur. Sunt qui Iſthmum Peloponeſiacum Ionii & Ægæi maris terminum faciunt. Quod ſi concedamus,dicendum erit, Creticum mare, Ægæi, non Ionii partem eſſe. Ptolemæus verò in deſcriptione Macedoniæ eam quoque partẽ ſinus Adriatici,quæ Macedoniæ oram ab Occaſu alluit, Ionio mari attribuit: eiúſque terminos, Dyrrhachio ſiue Epidamno vrbe,& Pylichno fluuio circunſcribit. Rectius tamen Plinius, cæteríque Acroceraunio promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimũt. Quod autem ad nominis rationem attinet,non ſatis conuenit inter ſcriptores. Didymus enim dictum exiſtimat ab Ionio quodam Dyrrhachii filio,quẽ Hercules cùm imprudenter occidiſſet, in mare proiecit, vt memoriam eius propagaret. Solinus ab Ionia extrema Italiæ regiũcula dictum mauult. Lycophron,ab errore Iûs,Inachi filiæ: alii ab Ionum naufragio:nõnulli ab Ione quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Iópas,rex Afrorum, vnus ex procis Didonis, vt punica teſtatur hiſtoria.

Iope,Stephano, vrbs Phœniciæ prope Iamniam, vt Philo ait:vt Dionyſius, Palæſtinæ: (nam & Palæſtina Phœnicia dicebatur) ſic dicta ab Iope,Æoli filia (quam Græci non rectè Caſſiepeã vocant) vxore Cephei conditoris & regis. Alia eſt Iope Theſſaliæ. Dicitur etiã Iopia (aliàs per duplex p) nimirum ab Æthiopia.

Iópis,regio Laconiæ.Steph.

Ióppe,vrbs maritima Palæſtinæ, Cephei regia,circa quam Andromedam ferunt marinæ belluæ fuiſſe expoſitam, poſteáque à Perſeo liberatã, eidem nupſiſſe. Hanc antiquiſſimam orbis totius vrbem fuiſſe volunt, ante terrarum inundationem, quæ Deucalionis contigit temporibus,conditam: in qua etiam hodie ſcopulum incolæ oſtendunt, vinculorũ Andromedes veſtigia retinentem. Nónulli tamen non Ioppen Palæſtinæ, ſed aliam Indiæ vrbem fuiſſe dicũt, vbi Andromeda marinæ belluæ fuit expoſita.

Ióppe, oppidum in ora curuæ Syriæ in monte ſitum,vnà cum portu, qui à Barbaris nunc Iaffa appellatur.nume.21.ioſ.19.2.paral.2.1.eſd.3.ioſue 1.1. mach.10.act.9.

Iora,Nomen viri.1.eſd.2.

Iorai,Nomen viri.1.paralip.8.

Ioram, Filius Thou regis,2.reg.8: Filius item Ioſaphat,1.paral.3.

Ioram, Filius Ioſaphat regis Iuda,3.reg.22 : Filius item Achab regis Iſrael,frater Ochoziæ,4.reg.1. 3, 8,9,12. 2.paral.21,22. matth.1: Eſt & nomen ſacerdotis,2.paral.17.

Iordánes,Conſul cum Seuero,anno ab vrbe 1223.

Iordânis, fluuius Iudææ, aquas habens ſuauiſſimas,Peræam à reliqua Iudæa diſterminans,Plinio libro 5.capite 14. Oritur ad radices Libani duobus fontibus: alteri nomen eſt Ior, alteri Dan, qui ſimul iuncti Iordanem efficiunt, geneſ.13.

Iornándes,librum rerum Gethicarum ſcripſit.

Ios, Inſula in mari Myrtoo, Plinio lib.4.cap.12, vna Sporadum, diſtans à Naxo XIIII. M. paſſuum.In hac Homerum ſepultum ferunt,ita iubente oraculo, vt in materna patria ſepeliretur,propterea quòd matre certa, patre verò incerto natus eſſet.

Ioſa,nomen principis.1.paral.4.

Ioſaba, Filia regis Ioram, ſoror Ochoziæ,4.reg.11:Vxor Ioiadæ ſacerdotis,2.paral.22.

Ioſab-heſed, Filius Zorobabel filii Phadaiæ.1.paralip.3.

Ioſabeth, Nomen mulieris, 2.paralip.22:quæ 4. regum 11.dicitur Ioſaba.

Ioſabia, Filius Saraiæ filii Aſiel, pater Iehu principis.1.paral.4.

Ioſaphat,Filius Aſa regis,3.reg.15. 1.paral.3:Filius Ahilud,3.reg.8: Filius item Pharuæ,3.reg.4:Nomen vallis videtur,ioel 3.

Ioſaphat,Vir Mathanites.1.paralip.11.

Ioſedec,Filius Saraiæ filii Azariæ, 1.paralip.6:Pater Ieſu ſacerdotis,zach.1.

Ioſeph, Vndecimus filius Iacob ex Rachel vxore, geneſ. 30: Pater item Igal, numeri 13. 1. paralip.25.

Ioſeph,primus dux Iudæorũ,regnauit annis VII.

Ioſeph iunior Arſes, Iudæorum dux, regnauit annis L X.

Ioſeph X I I I. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 119.

Ioſeph, Cani filius ſummus ſacerdos, anno ſalutis 47.

Ioſephus, Thobiæ filius, Oniæ ex ſorore nepos, Iudæos ab ira Ptolemæi liberauit. Ioſeph. lib. 4. cap. 4.

Ioſephus, qui & Caÿphas, Symoni in pontificatu ſucceſſit. Ioſeph. lib. 18. cap. 7.

Ioſia, Filius Elnaem. 1. paral. 11.

Ioſias, Rex Iuda filii Amon filii Manaſſe. 4. reg. 22.

Ioſue, Filius Nun princeps tribus Ephraim, Oſee prius nominatus. nume. 13. 1. paral. 7.

Iora, Ciuitas in tribu Iudæ. ioſue 5. Eadem videtur eſſe quæ ioſue 21. Ieta appellatur. Vide I E T A.

Iotápata, vrbs in Syria, Stephano ex Ioſepho, à conditore ſic vocata.

Iouiânus Pŏtanus, poeta multa ſcripſit tum proſa oratione, tum carmine.

Iouiniános, Maximinianus Cæſar voluit vocari, qui ſe fortiter in Illyrio geſſiſſent.

Iouînus, Conſul cũ Lupicino, anno ab vrbe 1120.

Iozabad, Nomen ſerui Ioas regis, à quo occiſus eſt ipſe Ioas. 4. reg. 12. 1. para. 26. 2. para. 17. & 24.

Iozabad vel Iozabeth, Princeps militiæ. 1. paral. 12. nehem. 11. 2. paral. 31, 35. 2. eſd. 8.

Iozachar, Filius Semaar, ſeruus Ioas regis Iuda, qui Iozachar occîdit ipſum regem Ioas adiutus à Iozabad conſeruo. 4. reg. 12.

Iózarus, ſummus ſacerdos, anno ſalutis 11.

I P

Ipâna, vrbs circa Carthaginem. Steph.

Iphates & Teſtorius, filii Priami, quos illi vno partu Periuia Idæa nympha enixa eſt, quã ipſe furtim in venatione compreſſerat: Poſtea verò in bello Troiano ab Antilocho Neſtoris filio ſunt occiſi.

Iphianáſſa & Lyſippe, filiæ Præti Argiuorum regis, quæ cùm ad Iunonis templum veniſſent, deam cõtumeliis affecerunt, patris ſui domum diuitiis templi Iunonis, vel, vt alii ferunt, formam ſuam Deæ pulchritudini præferentes, à Iunone in furorem verſæ ſunt, adeò vt putarent ſe eſſe vaccas, agróſque falſis mugitibus implerent. Ad quas curandas accerſitus eſt Melampus, cui pater regni partem, & alteram filiam, quam vellet, nuptui promiſit. Placata igitur per ſupplicationem & hoſtias Iunone, Melãpus Prœtidas à morbo curauit, & Iphianaſſam vxorem duxit. Hoc etiam nomine appellatur à Lucretio lib. 1. Iphigenia, Agamẽnonis filia ex Clytæmneſtra.

Iphiclus, ſiue Iphicles, filius Amphitryonis & Alcmenæ, eodem cum Hercule partu editus, quanuis diuerſo ex patre. Hic cùm Iuno nouercali concitata odio Herculi angues duos immiſiſſet, tãto perculſus eſt timore, vt de cunis decidens, vagitu ſuo parentes excitarit: qui cùm repentè ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidẽtem.

Iphicrates, Æmilio & Plutarcho, vir Athenienſis, non tam magnitudine rerum geſtarum, quàm diſciplina militari nobilitatus.

Iphidamas, Homero lib. 11. Iliados, Antenoris filius, corpore lato atque procero, ab Agamemnone in bello Troiano interemptus.

Iphigénia, Agamemnonis & Clytæmneſtræ filia, de qua fabulã huiuſmodi cõminiſcuntur poëtæ: Cùm Agamemnon in Aulide ceruum Dianæ imprudens occidiſſet, Dea indignata contrariis flatibus Græcorum nauigationem eſt remorata. Qua de re cùm vates conſulerent, reſponſum eſt, Agamemnonio ſanguine deam eſſe placandam. Miſſus igitur Vlyſſes, Iphigeniam aſtu à matre abduxit, Achilli eam nupturam ſimulans: cúmque iam immolanda eſſet, Dea eius miſerta, ceruam pro ea ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit, vbi à Thoante rege eius deæ ſacris præfecta eſt, quæ humano ſanguine fieri ſolebant. Quò cùm poſtea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, iámque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum qua non multò pòſt, occiſo Thoante rege, aufugit, ablato ſecum Dianæ ſimulacro, in lignorum faſce abſcõdito (propter quod illam Faſcelidem vocarunt) quod cùm in Italiã veniſſent, in Aricino nemore collocarũt.

Iphimédia, vxor Aloei, quæ compreſſa à Neptuno, filios geminos peperit, Otum & Ephialten, qui ſingulis menſibus nouem digitorum longitudinẽ ſtaturæ ſuæ adiiciebant, cúmque paucis annis in ſummam corporis molem excreuiſſent, vnà cum cæteris gigantibus aduerſus ſuperos bellum mouentes, Apollinis & Dianæ telis confixi ſunt.

Iphináſſa, Vide I P H I A N A S S A.

Iphínous, vnus ex Centauris, apud Ouidium 12. Metamorph.

Iphis, puer formæ venuſtate conſpicuus, qui cùm Anaxareten puellam impotenter adamaret, neque illa eius amori reſponderet, impatientia repulſæ vitam laqueo finiuit. Cúmque iam ad ſepulturã efferretur, Anaxarete è feneſtra proſpiciens, immotíſque oculis funus aſpiciens, in ſaxum mutata eſt. Ouid. 14. Metamorph.

Iphis, puella quædam Cretenſis, ex Phæſto oppido, Lygdi & Telethuſæ filia, ipſo nuptiarũ die in marem mutata. Nam cùm Lygdus vxorem grauidam eſſe animaduerteret, peregrè proficíſcens, in mandatis ei reliquit, vt ſi filiam pa-

reret,exponi eam curaret. Idque cùm ita euenisset,anxia Telethusa, quòd neque naturæ legem,quæ liberis nobis nihil charius esse voluit, neque mariti iussa auderet præuaricari,mediam viam delegit, qua & pietatis fines non prætergrederetur,& viri indignationem euitaret. Simulat itaque marem sese peperisse, habitúque virilem mętitur sexum, nomenque Iphidi imponit,mari fœminæque commune. Verùm cùm iam adoleuisset,patérque puellam Ianthen nomine ei despondisset, Telethusa animaduertens rem diutius celari non posse, Isidis opem implorauit:quæ precibus eius exauditis, Iphidem in marem cõmutauit. Ouid.lib.9. Metamorph.

Iphitus,Euryti Œchaliæ regis filius, quem Hercules,occiso patre,è turri præcipitauit.

Iphitus Troianus,Virgilio 2.Æneid.

Ipnus,quam aliqui Ipneam vocant,vrbs Locrorum Ozolorum. Steph.

Ipnus,nuntis,vel Ipnusia, parua regio in Samo, vbi Iunonis Ipnuntidis templum erat. Steph.

Ipsicuri,populi Liguriæ. Steph.

I R

Ira,Nomen sacerdotis, 2.reg.20: Filij Acces Thecuites,1.paral.11.

Irad,Filius Enoch.genes.4.

Irai,Filius Bela filij Beniamin filii Iacob.1.par.7.

Iraphiotes,Vide ERAPHIOTES.

Iréne,insula,Vide CALABRIA.

Iréne,Constantini VI I.imperatoris mater,imperauit cũ filio annis IX.anno salutis 783. Irene & Cõstãtinus Synodũ in Nicea vrbe CCC & L. episcoporũ celebrarunt,in qua sanctorũ imagines ecclesiis sunt restitutæ. Blõl. Cõstantinus iam adultus, matrẽ haud amplius passus, imperio deiecit,eiectam in ordinẽ redegit,& solus regnauit annis VII. Irene autem Constantini flagitia ægro ferens animo, filium dolo captum,effossis oculis, coniecit in carcerem, in quo & exhalauit animam, anno salutis 798. Tum imperauit sola annis IIII.

Iréneus,Lugdunẽsis episcopus, vir doctissimus, cuius extant plurima opera, anno salutis 169. Euseb.lib.5.cap.5.

Irésidæ,vicus in tribu Acamantide. Steph.

Iria Flauia,Hispaniæ Tarraconensis vrbs. Ptolemæo li.8.cap.6. S.Maria,finis terræ vulgó. Iria etiam,Taurinorum vrbs,Ptolem. Tiria Plinio, hodie Sartirana.

Iringus,Auarorum dux,ab Henrico Foroiulianorum duce superatus & expoliatus inæstimabili præda,anno ab vrbe 359.

Iris,Thaumantis filia,quam poëtæ Iunonis nuntiam faciunt. Reuera arcus est cælestis: Iunonis autem nomine aerem intelligimus. Vnde cùm poëtæ Irim Iunonis facitũ nuntiam, hoc intelligi volunt,pluuiæ eam prænuntiam esse.

Iris,fluuius minoris Asiæ, in Euxinum Pontum se exonerat.

Irus,mendicus Ithacensis, affecla procorum Penelopes,vero nomine Arnæus dictus: Irus autem cognominatus, quòd quemadmodum Iris deorum,& præcipuè Iunonis,ita hic procorum nuntius esset. Hunc Vlysses,domum reuersus, pugno interfecit. Homerus 18. Odyss. Huius paupertas abiit in prouerbium, vt hominem extremæ inopiæ Iro pauperiorem dicamus. Filiam habuit Chrysippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Stephanus in Hellas.

Irus,vrbs Thessaliæ:Ciuis,Irotes. Stephanus.

I S

Is,vrbs Persica, à Babylone itinere dierum octo distans:apud quam est Is fluuius, è quo bitumen ad totius Babylonis murum submministrabatur. Herod.lib.1.

Isaac,Filius Abraham ex Sara.genes.17,& 21.

Isaar, Filius Caath filii Leui, exod.6. 1.paralip.6, & 23:qui numeri 3,dicitur Iesaar, iisdem tamen consonantibus & punctis.

Isaari,Nomen viri.1.paral.24.

Isabélla,Henrici Anglorum regis soror, Friderico imperatori nuptui data est. Polyd.lib.16.

Isabélla, Portugalliæ regis soror, Caroli Hispaniæ regis vxor,anno salutis 1526.

Isaca,fluuius Britãniæ insulæ. Ptolem.lib.2.cap.3.

Isácius Angelus, Constantinopolitanus imperator,ex Peloponesio bello vocatus, Andronicũ bello vicit, cæpit,mutilatis mẽbris eum interfecit,anno salutis 1185.

Isácius Commenus, Græcorum imperator, anno salutis 1059.

Isácius, Patritius Constantinopolitanus, Italiæ VIII.exarchus. Blond.lib.9.decad.1.

Isæus,Assyrius rhetor, adolescentiam variis corporis voluptatibus tradidit: deinde vir factus, frugalissimus omnium fuit. Characterem orationis non profusum habuit,sed parcum castigatúmque, ac secundum naturam, qui tantùm rebus breuiter enarratis suppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis, summáque complecti ipsius primùm inuentum est:vt Lacedæmoniis de ordinibus consulentibus ac sollicitis illud Homericum iactauerit,

Scutum scuta premũt,galeam galeæque,virum vir. Philostratus. Plinius Iunior lib.1.

Isagrus,Atheniẽsiũ imperator, anno ab vrbe 245.

Isai, pater Dauid, 1.reg.16. ruth 4: quem Græci Iessæ vocant.

Isaias,siue Iesaia,siue Iesaias, siue Esaias, Nomen prophetæ, qui nobili genere ortus, in Hierusalem prophetauit, nihil rusticitatis in sermone habens, qui non tam propheta, quàm euange-

liſta fuit. Vniuerſa enim CHRISTI eccleſiæque myſteria ad liquidum proſequutus eſt, vt non putes eum de futuro, ſed de præterito hiſtoriam texere. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes, occubuit.

Iſánder, Filius Bellerophontis & Achimenes eo in bello, quod Lycii Solymis intulerunt, ab hoſtibus interfectus. Homerus 6. Iliad.

Iſâpis, fluuius propinquus Cæſennæ. Strabo li. 5.

Iſara, fluuius Allobrogũ, non procul à Cemeno monte in Rhodanum influens. Vide Cæſarem & Plinium lib. 3. cap. 4.

Iſari, Nomen viri. 1. paral. 25.

Iſátia, inſula è regione Veliæ, alio nomine Ænotris. Vide ISCIA.

Iſauria, regio minoris Aſiæ ad Taurum montem, Ciliciæ proxima, quam P. Seruilius cognomẽto Iſauricus, in ditionem Romanorum redegit, multis piratarum munitionibus, quæ in ora maritima erant, vi expugnatis. Strabo lib. 12. Dicta Iſauria ab Iſauris, præcipua regionis totius vrbe, inter Lycaoniam & Ciliciam ſita, quam poſtea Claudius, deducta eò colonia, de nomine ſuo Claudiopolim appellauit Ammianus.

Iſaûrum, ciuitas Pamphiliæ, à qua Iſauricus Seruilius Romanus dictus eſt qui Iſaurum cæpit. Ouid. 1. Faſt.

Iſaûrus, Flaminiæ fluuius, qui accepto Sapi, non procul à Cæſenna in mare influit Adriaticum.

Iſbaab, Nomen viri. 1. paral. 24.

Iſboſeth, Filius Saul regis Iſrael. 2. reg. 2.

Iſbus, Iſauriæ ciuitas: Gentile, Iſbotes. Steph.

Iſchalis, Britanniæ vrbs. Ptolem. lib. 2.

Iſcariotes, Iudas ille CHRISTI noſtri proditor. matth. 10.

Iſchómache, ches, vxor Pirithoi, ex Atracia Theſſaliæ regiũcula, alio nomine Hippodamia appellata, quam cùm Centauri Pirithoo præripere conarẽtur, ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt. Propert. lib. 2. Eleg. 4.

Iſchópolis, Ptolem. Ponti Cappadocii vrbs iuxta Sidonem.

Iſcia, inſula è regione Veliæ, alio nomine Œnotris dicta. Plin. lib. 3. cap. 7. Vide ISATIA.

Iſdigértes, Perſarum rex, anno ſalutis 400.

Iſei lacus, Vide SEBINVS.

Iſêpus, gens Scythica. Steph.

Iſæum, vrbs Ægypti ab Iſide dicta, cuius incolæ, Metaboli (id eſt mutabiles): tales enim erant. Solis mercatoribus onera vniuerſim vendunt, ipſa ab artificibus ſingulatim ementes. Steph.

Iſiaci, Iſidis ſacerdotes.

Iſidôrus, ſub Decio imperatore martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Iſidôrus, Cõſul cum Senatore, anno ab vrbe 1189.

Iſinda, vel Iſindus, vrbs Ioniæ: Eſt & Iſinda vel Iſindia, regiuncula. Steph.

Iſiphylus, pater Proteſilai, ſocer Laodamiæ. Ouidius Epiſt. 6.

Iſis, Inachi fluminis filia, Io prius dicta: quã cùm Iupiter adamaret, metu interuenientis Iunonis in iuuencã tranſformauit. Neque tamen tã callidè rem diſſimulare potuit, quin ſuſpicioſiſſimæ vxori ſuboleret: quæ cùm iuuencam illam ſibi dono dari petiiſſet, neque ille auſus eſſet pernegare, Argo cuſtode illi appoſito, arctiſſimè eam obſeruauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt Argum per Mercurium interficiendum curarit. Iuno autem œſtro pellici immiſſo, ſummis eam doloribus ſine intermiſſione exagitauit, donec vicem illius miſeratus Iupiter, bona cum venia vxoris priſtinæ eam formæ reſtituit. Hæc poſtea Oſiridi nupſit, mutatóque nomine Iſis dicta eſt, quam Ægyptii vita functam, ob beneficiorum memoriam, quæ in ipſos cõtulerat, diuinis honoribus ſunt proſecuti, ſacerdotéſque ei inſtituerunt, quos Iſiacos de nomine eius appellarunt. Lucanus lib. 8, Nos in templa tuam Romana recepimus Iſim. Scribit Suidas, Iſim Iouem ex Argo rapuiſſe, & cùm Iunonem timeret, mutaſſe nũc in bouem candidam, nunc in nigram, nũc in violaceam, cúmque ea oberrantem in Ægyptum veniſſe.

Iſmahel, Filius Abraham ex Agar ancilla, gen. 16: Filius item Nathaniæ, 4. reg. 25: Filius Aſel filii Elaſa, 1. paral. 8, & 9.

Iſmahela, Arabiæ paruæ regio. Incolæ, Iſmahẽlitæ, Stephano.

Iſmahelitæ, Populi, quos Moyſes (vt quidam dicunt) Madianitas vocat. gen. 37. Euſebius Agarenos ſiue Saracenos.

Iſmarus, ri, ſiue Iſmara, orum, mons Thraciæ aſper & incultus ex vna parte, ex altera fertilis vinetis & oliuetis, quem Orpheus incoluit. Inde Iſmarius, a, um, id eſt Thracius.

Iſmêne, Œdipi filia. Statius 2. Thebaidos, Cyrrhei cuiuſdã iuuenis ſponſa, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt.

Iſménias, nomen Thebani optimi tibicinis. De hoc Plutarchus in Pericle, Cùm audiſſet Antiſthenes Iſmeniam optimum eſſe tibicinem, reſpondit, Malus igitur: Nam ſi probus eſſet, tibicen non eſſet.

Iſmênus, fluuius Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum illabens. Dictus autem putatur Iſmenus, ab Iſmeno Pelaſgi filio. Ouidius 2. Metamorph. Inde Iſmenius, a, um, id eſt, Thebanus. Iſmenides, mulieres Thebanæ: & Apollo Iſmenius. Steph.

Iſmiel, Nomen principis. 1. paral. 4.

Iſócrates, orator Athenienſis vnus è decem, dulcis & numeroſus in dicendo fuit: ad rempubli-

cam non acceſſit, neque in concionem aſcendit, deficiente pronuntiatione: tum etiam ad euitãdam inuidiam eorum, qui libenter iis, qui eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Ciuitatem tamẽ iuuit, Philippúmque in his quæ ad illum ſcripſit, Athenienſibus cõciliauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus, quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Aſiam mutuis expoſtulationibus relictis. Gorgiam excitauit, vt idem quoque faceret. Optimæ eius orationes cenſentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Deceſſit annos ferè centum natus, poſt Athenienſium cladem ad Cheroneam acceptam, non ſuſtinens nuntium Athenienſium cladis. Ex Philoſtrato.

Iſócrates, ſuperioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipſe nobilis: reliquit orationes quinque, qui & vnà cum claris oratoribus certauit in funere Mauſoli Artemiſiæ viri. Suid.

Iſócrates & Machaon, præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponeſiaco contra Athenienſes, à Thucydide commemorantur.

I'ſpalis, Bæticæ Hiſpaniæ vrbs clariſſima, à qua etiam Iſpalenſis conuentus Plinio dictus: ſicut Cordubenſis, Aſtigitanus & Gaditanus. Pomponio lib. 2. & Straboni lib. 3, Romulea cognominata eſt. Hodie vulgò *Sebilia* dicitur, Ptol. lib. 2.

Iſpéllum, Ciuitas in Vmbria, ex altera montium parte qua Camertes.

Iſpolum, Vilumbrorum, qui Vmbris magis orientales ſunt, vrbs. Ptolem. lib. 3. cap. 3. Iſpellum hodie.

I'ſporis, Ptolemæo lib. 4 cap. 3, vicus Syrtis magnæ: Hodie Naym ciuitas.

Iſrael, Nomẽ Iacob, inditum ei ab angelo. gen. 35.

Iſraelitæ, Populi ab Iſrael ſic cognominati. 2. regum 3.

Iſreela, Nomen viri. 1. paral. 25.

Iſſa, inſula in mari Adriatico, Dalmatiæ adiacens & Illyriæ, cum oppido eiuſdem nominis. Ptolemæus lib. 2. Strabo lib. 7. Pomponius lib. 2. Ab ea fit Iſſæus, a, um. Eſt item catellæ nomẽ apud Martialem epigram. 138.

Iſſa, vrbs in Leſbo, Imera etiam dicta, deinde Pelaſgia & Iſſa, ab Iſſa Macaris filia.

Iſſachar, Nonus filius Iacob ex Lia vxore ſua, geneſ. 30: Nomen tribus, 3. reg. 4.

Iſſiórium, vrbs Laconiæ, vnde Diana Iſſoria, Stephano.

Iſſus, vrbs inter Syriam & Ciliciam, vbi Alexander Darium vicit, ideóque Nicopolis ab eo dicta eſt. hinc Iſſicus ſinus, ciuis Iſſæus. Ibidem fluuius eſt nomine Pinarus. Steph.

Iſter, fluuius Europæ longè maximus, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ, ex aduerſo Raurici Galliæ oppidi, multis intra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes, ſexaginta auctus amnibus, in Pontum ſex oſtiis euoluitur. Alio nomine Danubius dicitur, præſertim à fonte vſque ad cataractas, quæ ſunt in montibus Daciæ, non procul à Tauruno oppido. Nam inde deinceps Iſtri nomen aſſumit. Ouid. 1. de Ponto. Iſtri dicuntur huius fluminis accolæ. Lucanus lib. 4.

Iſthemo, Ciuitas in tribu Iuda. ioſue 15.

I'ſthmia, inter quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari ſolent, in honorem Neptuni inſtituta à Theſeo, (vt Plutarcho videtur) aut certè in honorem Palæmonis, vt ex Archiæ Poetæ Græco Epigrammate colligitur, quod etiam hodie circunfertur. Huius certaminis victores pinu coronabantur. De inſtitutione horum ludorum ſic ſcribit Plutarchus in Vita Theſei, Theſeus primus Neptuno certamen inſtituit, gloriarique eſt ſolitus, ob Herculem Ioui, ob ſe verò Iſthmia Neptuno celebrari. Dicta autem ſunt Iſthmia, à Peloponeſi Iſthmo, in cuius faucibus celebrabantur, non procul à Neptuni templo, quod illic erat in primis celebre.

Iſtiæa, Vrbs Euboeæ, quæ nunc Oropus.

Iſtob, Vir bonus 2. reg. 10.

Iſtóne, mons Corcyræ proximus, vnde Iſtonæus, Stephano.

Iſtónium, Italiæ oppidum, Ptol.

I'ſtria, Italiæ regio, poſt flexum Adriatici ſinus Illyrio contermina, quæ in latitudine ſexaginta paſſuum millia, in circuitu centum viginti quinque millia complectitur: à Phormione, nunc Triſano fluuio, ad Banaticum ſinum extenſa, in quo Arſia amnis decurrens, Iſtriam ab Illyrio dirimit. Huius regionis incolæ Iſtri dicuntur. Hos fama eſt originem à Colchis duxiſſe, miſſis ab Æeta rege ad Argonautas perſequendos: qui vt à Ponto intrauerũt Iſtrum, nec raptores inueniſſent, ſiue metu regis, ſiue tædio longæ nauigationis, iuxta Aquileiam conſederunt, Iſtrique ex amnis nomine, quò à mari conceſſerant, ſunt appellati.

Iſtriâna, Ciuitas ad mare Perſicum: Gentile, Iſtrianites vel Iſtrianeus. Steph.

Iſtrus, vrbs Cretæ, quam Artemidorus Iſtronem vocat. Altera eſt in Põto. hinc Iſtrius, Iſtrianus, Iſtrienus. Tertia, inſula cum oppido eiuſdem nominis iuxta Triopium Cnidiæ: Quarta, vrbs Iapygiæ. Steph.

I'ſtula, fluuius ad finẽ Germaniæ, ortum verſus. Vide VISVLA.

Iſtus, inſula Africæ, ab Afris Vdenoẽ dicta, à Phœnicibus Cella Rharſath, quod interpretatur Iſtonis: naui enim ſimilis eſt: Gentile, Iſtius, Stephano.

Iſuhaia, Nomen principis. 1. paral. 4.

Iſus & Antiphus, Priami filii: verùm Antiphus ex Hecuba ſuſceptus eſt, cũ naturalis eſſet Iſus. Homerus in Iliade.

I T

Itália, Europæ regio nobiliſſima, prius Hiſperia dicta, ſiue ab Heſpero rege, qui ab Atlante fratre ex Africa pulſus, & Hiſpaniæ & Italiæ dedit nomen: ſiue (vt Macrobius inquit) ab Heſpero ſtella, quòd occaſui ſubiecta ſit. Dicta etiam fuit Œnotria, vel à bonitate vini, quod in Italia naſcitur (nam Græci οἶνον vinum dicũt) vel ab Œnotrio Sabinorum rege. Poſtea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges condidit, eámque partem, in qua poſtea Turnus regnauit, à ſuo nomine Italiam appellauit. Virgil. 1. Æneid. Timæus & Varro, à bobus vocatam Italiam prodiderũt, propterea quòd Græcorum veteri lingua Itali vocati ſint, à quorũ multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Latium autem & Auſonia, non totius Italiæ, ſed partium quarundam ſunt nomina. Latium enim eſt ea pars Italiæ, quæ citeriori Tiberis ripæ adiacet, vbi hodiè eſt Roma Auſonia verò dicta fuit Italiæ regio maritima, inter eam agri Brutii partem (quæ Siciliæ obiicitur) & Salentinos intercepta: vnde etiam vicinum mare Auſonium appellatum fuit. Eſt autem omnis Italia in formam cruris, inter Adriaticum & Tuſcum mare, à iugis Alpiũ dorſóque Apennini porrecta, paulatim ſe attollens vſque ad fretum Siculum. In vltimo ſui ſcinditur in duo cornua, quorum alterum Ioniũ ſpectat mare, alterum Siculũ, in extremitate Rhegium oppidum habẽs. Eius longitudo, quæ ab Auguſta prætoria, in Alpino limite ſita, per Romam Capuámque porrigitur, vſque ad oppidũ Rhegium, Solino teſte, decies centena & viginti millia paſſuum continet: latitudo verò quadringenta decem, vbi maxima latitudo: vbi verò minima, centum triginta ſex: habétque vmbilicum in agro Reatino. Olim ad Septẽtrionem terminum habuit Rubiconem fluuium, quem Auguſtus in ſua deſcriptione ad ipſas vſque Alpes protulit. Regiones maximè inſignes ſedecim habet, Liguriã, Hetruriam, Latium, Cãpaniam, Lucaniam, Calabriam, Apuliam, Samnium, Picenum, Flaminiam, Æmiliam, Vmbriam, Galliam Ciſalpinam, Venetiam, Iapidiam, Carniã, & Iſtriam. Hinc Italus, a, um, vt Regna Itala, Virgilio 3. Æneid.

Itálica, vrbs in Italia, quæ alio nomine Corſinium dicitur. Strabo. Alia in Hiſpania, patria Silii Italici. Et inde Adrianus imperator ortum habuit.

Itálica, Stephano, ciuitas Bæticæ: Ptol. lib. 2. cap. 4, patria Traiani Cæſaris. hinc

Italicénſes, dicti ſunt populi ab Italia Hiſpaniæ vrbe.

Ítalus & Atlas, dictus eſt Kitim, Ianigenarũ rex. Hic filiam ſuam Electram Ianigenarum principi Camboblaſconi dedit cõiugem: & Romam filiam ſuam primam ſubreginam Aboriginibus ſacrauit. Beroſ. Hæc Roma prima vrbis Romæ fundamenta poſuit, quæ poſteà à Romulo ita ſunt exornata, vt meritò vrbs diceretur. Fab. Pictor.

Ítalus, Cheruſcorum rex, anno ab vrbe 799.

Itânus, vrbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab vno Curetum 8. Eſt & promontorium, Steph.

Ítea, vicus in tribu Acamantide: Tribulis Itæus, Stephano.

Ithábalus, rex Tyri.

Íthaca, inſula in mari Ionio, ante Epirum, Vlyſſis patria, frequentibus ſcopulis aſpera. Virgilius 3. Æneid. In ea vrbs eſt eiuſdem nominis. Item mõs Neritos, à quo tota inſula interdum dicta eſt Neritos.

Íthaca, Stephano, inſula prope Cephaleniam, ab Ithaco conditore dicta, vnde Vlyſſes Ithacus. Eſt & aliud Gentile Ithaceſius.

Ithai, Filius Rubai, 2. reg. 23: qui & Ethai, 1. par. 11.

Ithamar, Filius Aaron filii Amram filii Caath, filii Leui. exod. 6. 1. paral. 6.

Ithôme, oppidum Phthiotidis, regionis Theſſaliæ. Homerus in Catalogo.

Ithôme in agro Meſſeniaco, quam Lacedæmonii poſt decem annorum obſidionem in deditionem acceperunt. Thucydides libro 1. Statius 4. Thebaid.

Ithónea, ciuitas in Bœotia, ab Ithonio Amphyctioni filio, quam alii Ithonem vocant. A qua & Pallas Ithonia eſt appellata. Siue (vt Strabo inquit) ciuitas Theſſaliæ, ad Amphryſum fluuium ſita. Vide I T O N ex Stephano.

Ithyphálli, curatores Bacchi, qui in Orcheſtra ſaltabant. Hoc nomine dictus eſt Priapus.

Íthyra, vrbs in Tauro monte Parthiam verſus. A qua Ithyreus, a, um. Eſt autem Ithyreus, epitheton arcus. Vnde dicimus Ithyreos arcus & Ithyreas ſagittas. id eſt, Parthos arcus, & Parthicas ſagittas, eò quòd Parthi præcipuè arcubus & ſagittis vtebantur in prælio.

Iton, vrbs Theſſaliæ, aliqui Σιτῶνα vocant à frumenti feracitate. Dicitur & Itonus, ab Itone heroe, vnde & Pallas Itonia, quæ & Itone, & Itonæa, & Itonis, Itonias.

Ítone, ciuitas in Epyro, & Italiæ, & Bœotiæ, & Lydiæ: ciuis Itonius. Item Itone, regio ſub Hæmo. Steph.

Iturǽi, populi Syriæ Cœles, in Arabiam vergẽtes, accolas, qui plana incolunt, perpetuis excurſionibus infeſtantes. Hi arcu potiſſimum vte-

bantur in bello: vnde Ituræi arcus à poëtis plurimùm celebrantur. Virg. 2. Georg.

-Ituræos taxi curuantur in arcus.

Itúria, regio, à qua Ituræi populi. Ituræi (vt ait Probus) natio Scytharum. Strabo lib. 17, Montanam regionem Ituræi & Arabes habent, malefici omnes. Plinius lib. 5. in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, ſcribit eſſe Ituræorum gentem.

Ituríſſa, ciuitas Hiſpaniæ citerioris. Mela lib. 3. & Ptolemæus lib. 2.

Ityca, vrbs Libyæ, Tyriorum colonia: Gētile, Ityczus. Vide VTICA.

Itylus, Filius Zethi ex Aedone cōiuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum eſſe Amalea Amphionis filium, cuius fœcúditati inuidebat, quòd iam ſex filios mares peperiſſet. Quo errore manè cognito, doloris impatientia contabuit, & deorum miſeratione in luſciniam, aut (vt alii malunt) in carduelem eſt commutata.

Itymóneus, Homero, Hyperochi filius, vir in primis ſtrenuus, qui in bello Pyliorum cum Heledenſibus ab Neſtore iaculo eſt interfectus.

Itys, Terei Thracum regis filius, ex Progne Pandionis Athenienſium regis filia, quem mater interemit, Tereóque viro ſuo, quòd Philomelæ ſorori ſuæ vim intuliſſet, epulandum appoſuit. Quam vxoris impietatem cùm Tereus agnito filii capite deprehendiſſet, ſtrictóque enſe Prognen & Philomelam inſequeretur, in vpupam dicitur eſſe commutatus, Progne verò in hirundinem, Philomela autem in luſciniam, Itys denique in phaſianum.

I V

Iuba, rex Mauritaniæ, Pompeianarum partium conſtantiſſimus aſſertor, qui Curionem à Cæſare in Africam miſſum, cum omnibus copiis deleuit. Victo verò Pompeio, cum Scipione copias coniunxit, commiſſóque prælio ſuperatus, cùm nulla iam ſpes reliqua eſſet, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens, fortiſſimè cecidit. Cæſar poſtea, eius filium in triumpho duxit. Plutarchus in Cæſare, De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo deductus eſt triumpho: fortunatiſſimam vtique captiuitatem qua effectum eſt, vt ex Barbaro & Numida inter doctiſſimos ſcriptores connumeretur.

Iubal, Filius Lamech ex Ada vxore. gen. 4.

Iubálda, Filius Heberi, Celtiberorum rex.

Iubíllius, Hermunduorum rex, anno ab vrbe 802.

Iucadam, ciuitas in tribu Iuda. ioſue 15.

Iuchal, Filius Selemiæ. ierem. 37.

Iud, ciuitas in tribu Dan. ioſ. 19.

Iuda, quartus filius Iacob ex Lia vxore. gen. 29.

Iudæa (quæ & Chananæa & repromiſſionis terra, quæ ſancta in ſcripturis ſacris nuncupata eſt) Syriæ regio, in Aſia maiore, ad Oriētem habet mare mortuum, quod & ſalſum, num. 34: vbi quondam Sodoma & Gomorrha vrbes ſitæ erant, vltra quod Iordanis fluuius, qui mare mortuum ingreditur: deinde Amorrhæi habitant. Poſt quos Moabitæ terram occupāt: deinceps Ammonitæ & magnus Euphrates. Vltra illos Babylon atque Chaldæorū eſt regio. Perſia deinceps inchoat. Ad Aquilonem Galilæa cubat, in cuius tergo Libanus mons terminus Iudæ eminet. Damaſcus deinde, & Euphrates celebre flumen: vltra quod Syria & Aſſyria ſitæ ſunt, quæ reſpiciunt & extēdūtur ad Orientalem plagam. Vlterius Sidon & Tyrus occidentem verſus declinant & extenduntur. Occidentem verſus Philiſthiim, quæ Palæſthina & Allophylorū terra dicitur, incipit: vltra quam mare magnū, quod & Mediterraneum, exod. 23: hoc, Palæſthinorum mare appellatur. Ad meridiem Amalecitæ habitant, numeri 13. poſt quos Seir mons, & Edomitæ: vltra illos Madianitæ ſedent. deinde eſt mare rubrū: vltra quod Ægyptus ſita eſt ad Occidentem Iudææ extenſa.

Iudæa aliquando tota terra duodecim tribuum appellatur, velut marci 3. & pſalmo 76, Notus in Iudæa deus. Aliquando duæ tantùm tribus, Iuda & Beniamin, appellitantur, ad diſtinctionem Galilææ & Samariæ, aliarúmque in terra repromiſſionis regionum. Obſeruabis itaque apud hiſtoricos Iudæam pertinere ad Palæſthinam: Galilæam verò atque Samariam ad Phœnicem. Neque obſcurum eſt poſt Salomonis mortem, decē tribus Iſrael defeciſſe à Roboam ad Ieroboam Ephratæum, 3. reg. 12. exinde duæ tribus, Iudæ ſcilicet & Beniamin, quæ ſemini Dauidis adhæſerant, nunc domus Dauid, nunc regnum Iuda, Ieruſalem, aut Beniamin in ſcripturis potiſſimum à prophetis nuncupari. Sicut decem tribus quæ defecerant, regnū Iſrael, domū Iacob & Ioſeph, Ephraim, regnū Samariæ, Iezrael, Bethel, Bethauen appellari notū eſt.

Iudaia, vxor Ezrar. 1. paral. 4.

Iudas, Filius Iacob ex Lia vxore, à quo Iudæi nominati.

Iudas, Filius Mathathiæ filii Iohannis, 1. mach. 1: Vnus ex duodecim apoſtolis, matth. 10: Eſt & nomen cuiuſdam Galilæi, de quo act. 5.

Iudas, Ezechiæ Galilæus, ſeditionem mouit. Inde Simon Herodis ſeruus, ſumpto diademate, qui à Grato victus fuit atque interemptus, demum ab Athōge paſtore, propter quas ſeditiones 11. fermè M. hominū à Varo in crucem ſunt acti. Ioſeph. lib. 17. cap. 15.

Iudas Gaulonites, iuncto Sadduco phariſæo, Eſ-

ſeorum ſectæ principes propter tributum ſeditionem mouerunt: hinc cædes & latrocinia, tem plúmque exuſtum eſt. Ioſeph. lib.18.cap.3. De bello Iudaico lib.2.cap.2. De Iudæorum hæreſibus lib.antiq.18.cap.5.Eutrop.lib.1.cap.3.anno ſalutis 12.

Iudas, ſummus ſacerdos, Ieſum fratrem germanum in templo Hieroſolymis interfecit, anno à diluuio 1950.

Iudas x v. vltimus ex Hebræis Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 131.

Iudi, Filius Nathaniæ filii Selemiæ filii Chuſi. ierem.36.

Iudith, Nomen viduæ cuiuſdam nobilis, quæ Holophernem ducem exercitus regis Aſſyriorũ patriam ſuam obſidentem dolo peremit. iudith 8.

Iuérnia, Stephano & Ptolemæo, inſula in Septentrionali Oceano, tantùm ferè à Británia diſtãs, quantùm Britannia abeſt à continente. Cæſar Hyberniam vocat, Mela Iuuernam: quo nomine etiam Iuuenalis eam appellat Satyra 2.

Iugantînus deus, qui iugis præeſſe putabatur.

Iugárius, vicus Romæ, dictus, quia ibi Iunonis iugæ ara erat, quam putabãt matrimonia coniungere. Liuius, Iugarium Æquimelio & Fortunæ templo vicinum ſtatuit.

Iúgula, ſignum eſt quod Actius appellat Oriona. Huius ſigni caput dicitur ex tribus ſtellis, quas infrà duæ claræ, quas appellant humeros, inter quas quod videtur iugulum, iugula dicta.

Iugúrtha, Filius Manaſtabalis, fratris Micipſæ, regis Numidarum, quem patruus moriens, hæredem regni ſui conſtituit, vnà cum duobus filiis ſuis adhuc impuberibus, Adherbale & Hyempſale: quos ille poſtea beneficiorum immemor, inſidiis adortus interfecit, vt ſolus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum aduerſus Iugurtham mouerunt: quod ducum inertia, perfidiáque præter omnium expectationem multos in annos eſt protractum: quo temporis interuallo, vario ſæpe euentu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Iugurtha fractis opibus ſuis ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus eſt, & ab eo Romæ in triumpho ductus, tandémque in carcerem conjectus, animi dolore periit. Salluſt. de bello Iugurthino.

Iúlia, vrbs Italiæ, à Dædalo condita. Steph.

Iúlia, Plinio lib.4.cap.34, Norici oppidum.

Iúlia, Auguſti filia, parum ſecundæ famæ, adeò vt ob frequentia adulteria à patre fit in inſulam relegata.

Iúlia, oppidum in Gadibus ciuium Romanorum.

Iúlia gens, dicta eſt ab Iulo Aſcanio: ſiue ab Iulo, Iuli Aſcanii filio, inquit Feſtus ἰουλεῖς, (inquit Stephanus) dicti ſunt Romani à Rege, qui etiã menſi Iulio nomen dedit, vel ab Iulide.

Iuliânus, v i i. Hieroſolymorũ epiſcopus ex Gentibus, anno ſalutis 160.

Iuliânus, Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 181. Euſeb.lib.5.cap.9.

Iuliânus, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſalutis 251.

Iuliânus Cardinalis, cecidit ad Varnam in bello Vngarorum, anno ſalutis 1445.

Iuliânus, c o s. cum Torquato, anno ab vrbe 900.

Iuliânus, c o s. cum Piſone, anno ab vrbe 917.

i i. c o s. cum Criſpino, anno ab vrbe 176.

Iuliânus, hæreticus Pelagianus, contra gratiam c h r i s t i dogma effudit, anno ſalutis 415.

Iuliobona, Galliæ Celticæ vrbs, Ptolemeo lib.2. cap.8.

Iuliobrica, Ptolemeo libro ſecundo, cap.6, Hiſpaniæ vrbs.

Iuliomagus, Andium ciuitas in Gallia, Ptole.lib.2. cap.8. Vulgò *Angers.*

Iulis, oppidum inſulæ Deæ vel Co, Simonidis patria (qui Melicus, à ſuauitate cantus, dictus eſt, vt in Suida legitur: Idẽ primus cecinisſe nænia fertur) & Bacchylidæ, & Eraſiſtrati medici, & Ariſtonis Peripatetici. Apud eos lex erat, ſenes maiores ſexagenariis occidi, vt victus cæteris ſufficeret.

Iúlium Carnicum, Ptolem.lib 2.cap.14, vrbs inter Italiam & Noricum. Hodie Golitia, ditionis Auſtriæ.

Iúlius i i. Pontifex c c v i i, anno ſalutis 1503. Bononiam pulſis Bentiuolis vi cæpit. Seruiam, Rauennam, Imolam, Fauentiam, Forumliuium, & reliquas eccleſiæ terras à Venetis occupatas, armata manu obtinuit. Mutinã & Mirandulã cæpit. Bononia ab eo defecit.

Iúlius, x x x i i. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 335.

Iúlius v. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 151.

Iúlius Paulus Iuriſcõſultus, vir doctiſſimus, Alexandro Seuero Romanorum imperatori à conſiliis, anno ab vrbe 976.

Iúlius Africanus, c o s. cum Vlp. Traiano Auguſto, anno ab vrbe 864.

Iúlius Africanus, Conſul cum Maximino, anno ab vrbe 988.

Iúlius Antonius, Conſul cum Fabio Africano, anno ab vrbe 744.

Iúlius Rufus, c o s. cum Fonteio Capitone, anno ab vrbe 819.

Iúlius Ruſticus, c o s. cum Aquilino, anno ab vrbe 914.

Iúlius Meſſala, c o s. cum Grato, anno ſalutis 281.

Iúlius Seuerus, Conſul cum Platio Syluano, an-

no ſalutis 893.

Iúlius Maximinus, cum filio Maximino, XXVI Romanorum imperator, Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Seueri amicos vndique interfecit. Capito. Herod. lib. 7.

Iúlius Cæſar, omnium Romanorum Imperatorum primus, idémque clariſſimus, quémque vnum ex Romanis habemus, quem Alexandro Macedoni non modò conferre, verùm etiam iure poſſimus præponere. Eius res geſtas paucis perſtrictas, vide apud Plinium lib. 7. cap. 25. Iúliorum autem nomen, ab Iulo Aſcanio Æneæ filio tractum putatur. Virgilius lib. 1. Æneid. Huius honori tributum eſt, vt ſeptimus anni menſis (eo enim natus eſt) Iulius fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus eſſet à Martio, à quo Romani ſuum olim auſpicabantur annũ. Vide C. Iuliũ Cæſarẽ.

Iulus, filius Æneæ, alio nomine Aſcanius, Vide ASCANIVS.

Iungánni, Ligures incolæ Alphigi oppidi, diſtant à Monœci portu ſtadiis quadringentis octoginta.

Iúnia, Nomen viri concaptiui Pauli. rom. 16.

Iúnius, ſextus eſt in ordine menſium, à iunioribus dictus, quemadmodum Maius, à maioribus. Ouid. 6. Faſt.

Iúnius Brutus. Vide BRVTVS.

Iúnius Bleſus, Africæ Procos. Tacfarinam fudit, fugauítque, anno ab vrbe 774. Tacit. lib. 3.

Iúnius Donatus, cos. collega Cornelii Secularis, anno ab vrbe 1011.

Iúnius Maximus, II. cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 1038.

Iúnius Tyberianus, cos. cum Aurel. Probo Aug. anno ab vrbe 1033. II. Conſul cum Caſſio Dione, anno ab vrbe 1043.

Iuno, Saturni & Opis filia, ſoror & coniux Iouis, Dea regnorum & diuitiarum, quæ & nubentibus præeſſe creditur, vnde Pronuba vocatur: & parturientibus obſtetricari, vnde Lucinæ nomen ſumpſit. Filiam habuit Heben, quam ex ſylueſtribus lactucis concepiſſe fertur, quas ab Apolline inuitata auidius comederat. Ioui Vulcanum & Martem peperit: quanquam Ouidius Martem ſine viro eam malit concepiſſe, Oleníi tantùm floris contactu. Phyſici Iunonem aëra interpretantur: ideóque Iouis & ſororẽ, & coniugem dictam volunt, quòd ſumma ſit aëris cũ æthere cognatio & ſimilitudo. Hinc Iunonius, a, um. Ouidius ad finem libri primi Metamor. Cic. 2. de Natura deorum. Iunonem à iuuando dicitur eſſe nominatam.

Iunónia maior & minor, inſulæ ex Fortunatis.

Iúpiter, Opis & Saturni filius in Creta inſula eodẽ cum Iunone partu editus, & in Ida monte à Curetibus educatus: idque clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre inita, filios ſuos omnes deuorabat. Cùm autẽ in virum adoleuiſſet, cognouiſſétque etiã tunc patrem vitæ ſuæ inſidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone ſorte diuiſit. ac Ioui quidem cæli & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorũ imperium obtigit. Iunonem deinde ſororem ſuam vxorẽ duxit, quæ ei Vulcanum peperit. Cic. 3. de Natura deorum tres enumerat Ioues, ex quibus primũ & ſecundũ natos in Arcadia, alterum patre Æthere, ex quo etiam Proſerpinam natam ferunt, & Liberũ: Alterum patre Cælo, qui genuiſſe Mineruam dicitur, quam principem & inuentricem belli ferunt. Tertiũ Cretenſem, Saturni filium, cuius in illa inſula ſepulchrum oſtẽditur. Phyſici interpretantur Iouem eſſe elemẽtum ignis, dictúmque Iouem putant à iuuando, eò quòd nulla ſit res, quæ ſic omnia foueat, quemadmodum calor. Nonnunquam tamen à Poetis pro aëre, ſeu aperto cælo accipitur. Horat. 1. Carm.

Manet ſub Ioue frigido.

Aliquando etiam pro pluuia. Virgil. 2. Georg.

Et iam maturis metuendus Iuppiter vuis.

Aliquando per Iouem intelligimus ipſam vim duorum ſuperiorum elementorum, quæ actiua eſt, dum agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Et quãuis trecentos Ioues à Marco Varrone enumeratos Tertullianus teſtatur, tamen huic omnia tribuamus, ne multitudo memoriam fallat.

Iúpiter Stratius apud veteres colebatur.

Iouis ciuitas, Iouis templum, Vide DIOS.

Iura, mons Galliæ, Sequanos ab Heluetiis diuidens. Cæſar in Comment. Vogeſus dicitur aliis authoribus.

Iuſtiniânus, I. VI. Romanorum imperator, multa bella per legatos ſuos cõfecit, ius ciuile in eum ordinem redigẽdum curauit, quo nũc vtimur, Pandectas ſcilicet & Codicem.

Iuſtiniânus II, I. XV. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1458. Cum eo fœdus icit Ammirathus Saracenorum rex. Africa & Libya reſtitutæ, eóque fœdere interuentum, vt per an. X. Saraceni ſingulo quoque die, nummos mille aureos ſoluere, ſeruúmque ex gente ſua, & vnum item equum Romano imperatori mittere tenerentur. Blond. lib. 10. decad. 1. Contra fœdus in Bulgaros exercitum duxit, cædibus & incẽdiis in Bulgariam debacchatus eſt: Demum omnes ſaltus, omnẽ denique viam, reſumptis animis Bulgari, qua imperatori Thraciam redeũdum erat, munuerunt. Quare imperator, dimiſſis captiuis, reddita præda, pacem petit, precariò impetratã ſacramento confirmauit. Blond. lib. 10.

Regno deturbatus eſt à Leontio patritio, adnitente Gallinico patriarcha Conſtantinopolitano, abſciſſóque naſo, in Cherſonam ab eo eſt relegatus. Diac. lib. 18. anno ab vrbe 1447. E Cherſona ad Bauarorum regem fugit, à quo ſuſceptus, filiam Bauari ſponſam accepit: ab Abſimaro porrò Bauarus pecuniis corruptus, hoſpitem & generum tradere pactus eſt. Quo cognito, Trebellioni Bulgarorum regi Iuſtinianus ſe credidit, & auxilio Bulgarorũ regno reſtitutus, Gallinicum exoculatum Romam miſit, in hoſtes ſuos, eorúmque ſtudioſos crudeliſſimè deſæuiit: quoties enim ſtillantem truncis naribus mucum abſtergebat, quẽpiam aduerſariorum trucidauit. Iterum cum Tiberio filio regnauit annis v 1. denique Cherſonam euertere ſtudẽs, à Philippico, quem exilio damnauerat, cum Tiberio filio, bello ſuperatus eſt & occiſus, anno ab vrbe 1463.

Iuſtînus, philoſophus Apologeticũ pro CHRISTI fide conſcripſit, & Antonino Pio Romanorum imperatori tradidit, tandem martyrio coronatus.

Iuſtînus, Colchis & Armeniis præfectus, anno ab vrbe 1313.

Iuſtus, Hieroſolymorũ epiſcopus, Simeoni cruci affixo ſucceſſit, anno ſalutis 97.

Iuſtus, x 1. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 118.

Iuſtus, v. Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 122.

Iuſtus, Conſul cum Ianuario, anno ab vrbe 1080.

Iutúrna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis ſoror, quam Iupiter pro erepta virginitate, immortalitate donauit, Numicíq; fluminis nympham fecit. Hæc in bello fratrẽ aduerſus Æneã multùm iuuit: ſed videns fratri necem inſtare, in Numicũ fluuium ſe occultauit. Virg. 12. Æn. Alii dicunt, eam rem habuiſſe cum Latino rege: eóque palàm facto, ſua ſponte ſe in Numicum præcipitauiſſe. Reuera autẽ Iuturna, fons eſt in agro Latino, in Numicium influens amnem: quæ res poëtis fabulandi occaſionem videtur ſubminiſtraſſe.

Iuuenâlis, Nomen proprium Satyrici poëtæ.

Iuuéncius Celſus, Conſul, collega Neratii Marcelli, anno ab vrbe 881.

Iuuéncius Celſus, iuriſconſultus, Conſul cum Criſpino, anno ſalutis 865.

Iuuéncus, preſbyter Hiſpanus, Euangelia heroicis verſibus explicuit, anno ſalutis 332.

Iuuéntas, Dea iuuentutis, Iunonis filia, quã Græco nomine Heben vocamus. Acron, Aliud eſt Iuuentas, aliud Iuuenta, aliud Iuuentus. Iuuenta, ætas putatur: Iuuentas, ipſum numen: Iuuentus, ipſi iuuenes. Accipitur tamen aliquando Iuuentas, pro ætate ipſa iuuenili.

Iuuérna, inſula in Oceano Septentrionali, tantùm ferè à Britannia diſtans, quantùm Britannia à continẽte. Iuuen. Satyr. 2. Plinius Hyberniã vocat: Claudianus in quarto Honorii Conſulatu, Iernam. Hodie vulgi vocabulo *Irlandia* nominatur.

Iuuiânus, x 1 1. Romanorum imperator, menſes v 1 1 1. regnauit, anno ab vrbe 1117. Vno & altero prælio à Perſis victus, ignobilem, ſed neceſſariam, pacem fecit. Prouincias quinque Tranſtigritanas reddidit Perſis, & Meſopotamiæ partem.

I X

I'xiæ, regiuncula Rhodi ab Ixo portu: hinc Ixus Apollo. Steph.

I'xias, vrbs Œnotrorum in Mediterraneis.

Ixíbatæ, populi iuxta Pontum, prope Indicam. Stephanus.

I'xion, Phlegyæ, ſiue (vt Hyginus mauult) Leõtei filius, qui ſocerũ ſuum, (ſiue is Deioneus fuerit, ſiue Eioneus) fraude peremit. A qua cæde quum neque homines, neque dii eum luſtrare vellent, diúq; incertus vagaretur, Iupiter illius miſertus, in cælum aſſumptum expiauit. Cúmque iam purgatus apud ſuperos degeret, Iunonem amare cœpit, eámque de ſtupro appellauit. Quod cùm Iupiter ab vxore intellexiſſet, nubẽ illi ſub Iunonis effigie oppoſuit, ex qua ille Centauros genuit. Deiectus deinde in terram, quum paſſim gloriaretur, cum deorum regina ſe rem habuiſſe, Iupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detruſit, curauítque vt ibi rotæ alligatus, perpetuò circumageretur.

I'xion, 1 1. Corinthiorum rex.

Ixus portus, Vide I X I AE.

I Z

Izẽlus, caſtellum Siciliæ. Steph.

Izráhia, Filius Ozi filii Thola filii Iſſachar. 1. paralip. 7.

K E

KEne, dux Hunnorum, qui poſtea Hungari appellati ſunt: quo duce ipſi Hunni Pannoniã ingreſſi, ad Tulmam Auſtriæ locũ, cõtra Romanos victores fuêre. Occubuit dux, cui ſucceſſit Attila. Volaterranus geographiæ octauo.

K I

Kitim regnauit apud Ianigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem Kitim Ianigenæ ſua lingua ob mentis excellẽtiam vocauerunt Italum Atlanta. Hic filiam ſuam Electram Ianigenorũ principi Camboblaſconi dedit coniugem, & Romam filiam ſuam primò ſubreginam Aboriginibus ſacrauit. Beroſus.

K V

Kunigúnda, Henrici imperatoris vxor virginitatem perpetuam obſeruaſſe fertur cum marito,& poſt mortem miraculis claruiſſe,anno ſalutis 1018.

L A

LA,vrbs Laconica, Homerus Laan vocauit: ſic dicta, quòd in excelſo ſaxo ſita ſit.

Laabim,Filius Meſraim, gen.10. Ab hoc, Libya, quæ prius (vt Hieronymus refert in Hebraicis quæſtionibus)Phutenſis regio appellata eſt, nomen habet.

Laad,Filius Iahath filii Subal filii Iuda. 1.paral.4.

Laada,Filius Sela filii Iudæ.1.paral.4.

Laadan,Filius Thaan filii Thale.1.paral.7.

Labæ,vrbs Chatteniæ regionis Gerræorum: Gentile,Labæus.Steph.

Laban, Frater Rebeccæ filiæ Bathuelis filii Nachor ex Melcha,geneſ.24. Eſt & locus in deſerto vbi Moſes Deuteronomium prælegit filiis Iſrael,deut.1.

Labana, ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda, ioſ.15. Eadem videtur quæ & Lebna,ioſue 10.

Labanath, ciuitas, quæ tribus Aſer terminus eſt. ioſue 19.

Lábara,vrbs Cariæ:Gentile,Labareus. Steph.Vide HERMOTYMBIEI.

Labaſardach,XII. Babyloniorum rex, anno diluuii 1750.

Lábatus,viri proprium, cuius crebra mẽtio apud Plutarchum.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate iam in ſenium vergente Thebas euocatus, aliquandiu ibi regnauit, filiúmque habuit Laium, Œdipi patrem,qui illi in regnũ ſucceſſit: vnde & Labdacides dictus eſt.Statius 6. Thebaid. Et Labdacidæ,dicuntur Thebani.

Lábdalon, promontorium Epipolæorum, prope Syracuſanos.Steph.

Labdas,Hieroſolymorum epiſcopus XXXIII. anno ſalutis 297.

Lábeo,Antiſtius iuris quidem ciuilis diſciplinam principali ſtudio exercuit, & conſulentibus de iure publicè reſponſitauit: cæterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam ſeſe atque Dialecticam, literáſque antiquiores,altioreſque penetrauerat:Latinarúmque vocum origines, rationéſque percalluerat: eáque præcipuè ſcientia ad enodandos pleroſque iuris laqueos vtebatur. Gell.lib 13.cap 10. De quo rurſus cap.12.eiuſdem libri ſcribit,Agitabat hominem libertas quædam nimia, atque vecors vſque eò,vt D.Auguſto iam principe & Rempub.obtinente,ratum tamen, penſúmque nihil haberet,niſi quod iuſtum ſanctúmque eſſe in Romanis antiquitatibus legiſſet. A labiorum magnitudine dictum putant. Quicunque enim magna labia habent, Labeones & Labrones cognominantur.

Labérius,poëta mimographus, Eques Romanus. Macrobius Saturnaliorũ lib.2: & Gellius lib.11. cap.9.Seneca lib.7.Declamationum,Laberium Mimum diuus Iulius ludis ſuis produxit,deinde Equeſtri ordini reddidit:quem quum iuſſiſſet ire ſeſſum, omnes Equites ita ſe coarctauerant,vt venientem non reciperent.

Lábici,Italiæ populi, qui genus ſuum à Glauco Minois filio traxerunt, quem Labicum appellarunt à ſcuto militari intus anſato, quod ſcuti genus primus in Italia oſtẽdit. Nam λαβὴ Græcis anſam ſignificat,vel manubriũ. Virg.lib.7.

Labiênus, Cæſaris in Gallia legatus, qui magnas ſub eo res geſſerat:demum bello ciuili tranſfugit ad Pompeium, cui Cæſar bona, quæ habebat in poteſtate,remiſit.

Labiênus hiſtoricus, cuius ſcripta abolita fuêre. Tranquillus in Caligula cap. 15, T. Labieni, Cordi Cremutii, Caſſii Seueri ſcripta ſenatuſconſultis abolita,requiri,& eſſe in manibus,lectitaríque permiſit:quando maximè ſua intereſſet,vt facta quæque poſteris tradantur.

Labîna,vicus inter Veronam & Cremonam duabus cladibus Romanorum notus, quæ antea Bebryacus dicebatur.

Labinêtus qui & Baltaſſar,XIII.Babyloniorum rex,regnauit annis V.anno diluuii 1757.

Labinêtus, filius Nictocris reginæ Babyloniæ, tandémque Babyloniorum tyrannus. Herod. lib.1.

Lábiatum,Vide SISCIA.

Laboriæ,arum,Italiæ pars illa,quæ vulgò *Terra laboris* dicitur.Plin.lib.17.cap.4,Campus eſt adeò pinguis,vt ſtipulam tantæ craſſitudinis faciat, vt ea incolæ pro ligno vtãtur. Sic dictus,quòd ingens labor ſit in eo colendo: quippe ſolum habet arduum opere, difficile cultu,bonis ſuis acrius penè paſcit,quàm vitiis.Idẽ lib.9.cap.11. Quãtum autem vniuerſas terras campus Circumcampanus antecedit, tantum ipſum pars eius,quæ Labóriæ vocantur, quem Phlegræon Græci appellant. Finiũtur Laboriæ via ab vtroque latere Conſulari, quæ à Puteolis, & quæ à Cumis Capuam ducit.Hinc Laborinus campus nobilis in Campania.Plin.lib.17.cap.4.

Labótes,IIII. Lacedæmoniorum rex, anno diluuii 1284.

Labránda,vicus Cariæ : Gentile, Labrandenus & Labrandius.Steph.

Laccóbriga, Hiſpaniæ vrbs, Ptolem. lib.2. cap.6. alio nomine Coymbra.

Lacedæmon, clariſſima Peloponeſi totius vrbs, alio nomine Sparta dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Hæc Menelai regia fuit, quã Paris diripuit, Helenámque inde in Phrygiam abduxit. Lacedæmones eius inhabitatores, populi olim bellis egregii, qui iuuentutem laboribus & nando, currendo, eſuriendo, algendo, æſtuando erudiebant. Veget. lib. 3.

Lacedæmon, Cypri mediterranea: Ciuis, Lacedæmonius: Poſſeſſiuum, Lacedæmonicus.

Lacéria, vrbs Magneſiæ, & alia Italiæ: Gentile, Lacerinus, & Lacerda, fœmin. vt primitiuũ. Steph. Vide LVCERIA.

Láchares, Mithridatis filius, Boſphori rex, à Lucullo in amicitiam receptus, anno ab vrbe 685. Florus lib. 98.

Lácheſis, vna Parcarum, quam Latinè Sortẽ interpretari poſſumus. Nam λαγχάνειν, eſt ſortiri. Hanc autem idcirco vitæ humanæ præeſſe voluerunt, quòd in ea ſortem, hoc eſt, caſum plurimùm valere arbitrabantur.

Lachis, Ciuitas tribus Iudæ, ioſue 10, 15. 4. reg. 18: Conſtructa à Roboam, 2. paral. 11.

Lácia vel Laciadæ, vicus in Œneide tribu: Tribulis, Laciades. Steph.

Lacibúrgium, Ptole. lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs. Hodie Roſtochium, Vulgò *Roſchoch.*

Lacínium, promontorium in extremis Italiæ finibus, inter Petiliam & Crotonem in mare excurrens, Ioniúmque dirimens ab Adriatico. Dictum Lacinium, à Lacino quodam latrone, quem Hercules, quòd boues ſuos abegiſſet, ibi dicitur interemiſſe, tẽplúmque ibi Iunoni condidiſſe, quam etiam à nomine illius Laciniam cognominauit. Virgil. 3. Æneid.

Lácides, Cyrenæus philoſophus, nouæ academiæ princeps, Arceſilæ auditor. Suidas. Cicero lib. 4. Academ. quæſt.

Lacippo, Ptolem. lib. 2. cap. 4, Hiſpaniæ ciuitas, alio nomine Lapecia dicta.

Lácius & Antiphemus fratres. Steph.

Lacmon, promontorium Pindi montis, ex quo Inachus & Aiax fluuii manant: Inde Lacmonius, Steph.

Lacónica, cæ, Peloponeſi regio inter Argiuum agrum & Meſſeniacum ſecundum littus extenſa: olim à numero centum ciuitatum Hecatópolis appellata: quarum omniũ caput fuit Lacedæmon, alio nomine Sparta appellata, ſalutaribus olim Lycurgi legibus optimè inſtituta. Incolæ, Lacones: fœminimum Lacæna. Eſt item Lacon, canis nomen apud Ouidiũ 3. Metamor.

Lacrines, vir Lacedæmonius miſſus ad Cyrum. Herodot. lib. 1.

Lactiphagi, quidam Scythiæ populi, qui & γαλακτοφαγοι dicuntur.

Lactucínii, cognomina Romanorum procerum, à lactucis deducta. Plin. lib. 19. cap. 5.

Ladas, Alexandri Macedonis curſor, tanta pedum velocitate, vt veſtigia eius in arena nõ apparerent. Quo nomine ſtatuam meruit apud Argos in tẽplo Veneris, quã νικοφόρον cognominabant.

Lade, inſula Æolidis: Gentile, Ladæus.

Ladépſi, populi Bithynorum. Steph.

Ladeſta, aut Ladeſtum, vna Liburnidum inſularum: Gentile, Ladeſtanus. Steph.

Ladiſacites, inſula in Perſico mari. Steph.

D. Ladiſlãus, Vngarorum rex, anno ſalutis 1078. Hic vir ſanctus ſummè modeſtus, ad ſuſcipiendum regnum à proceribus coactus eſt. Per mortem Zoloueri regis, cui nupta Ladiſlai ſoror erat, Dalmatiam, Croatiámque Pannoniæ finibus adiecit. Hũnos prælio ſuperauit: Rhutenos item, qui olim Roxolani, in proprios fines remigrare, (Vngariam enim tnuaſerant) compulit. Polonos coercuit, Cracouia capta.

Ladiſlãus, infans, Alberti regis filius, Vngarorum rex, anno ſalutis 1440.

Ladiſlãus III, Emerici ex Conſtantia Aragonia filius, Vngarorum rex, anno ſalutis 1201.

Ladiſlãus IIII, Vngarorũ rex, anno ſalutis 1274. Bellum cum Comanis geſſit, duce Oldamuro apud Lacum Hood, prælio inito, victor tandem diſceſſit: poſtea cum Comanis pacem fecit. Irreligioſe ſe erga Caroli Siciliæ regis filiam habuit, pluribus ei pellicibus ſuperinductis. Volater. Ritius. A Comanis eſt interfectus, anno ſalutis 1289.

Ladiſlãus, Apuliæ rex, Romam armis intrauit. Capitolium obtinuit, molem Adriani obſedit: à Paulo Vrſino Pontificis partes defendente fuſus, fugatúſque eſt, anno ſalutis 1406.

Ladiſlãus, Bohemorũ rex, ſub tutela Friderici Cæſaris. Elegerant Bohemi Albertũ Bauariæ ducẽ, à quo repulſi ſunt, anno ſalutis 1440.

Ladon, fluuius Arcadiæ, iuxta quem Poetæ fabulantur, Syringanympham in arundinem fuiſſe mutatam. Ouid lib. 1. Metamorph. Eius ripæ lauris abundant. Eſt & nomen canis Actæonis apud Ouidium lib. 3. Metamorph. Habuit Ladõ Thelphuſſam filiam, à qua Arcadiæ vrbi nomen. Steph.

Láëa, vrbs Cariæ: Gentile, Laites. Steph.

Lael, filius Eliaſaph principis. nume. 3.

Læna, ſiue Lemna, meretrix, amica Armonii & Ariſtogitonis qui Hypparchum tyrannum interfecerant, cùm tormentis cogeretur, vt ſocios proderet, linguam ſuam mordicus amputauit. Euſebius.

Lænẽus, fluuius Cretæ, Cortynam vrbem præterlabens, per quem à Ioue Europam, Agenoris filiam, tauri dorſo vſque ad eam vrbem ve-

ctam fuiſſe prodiderunt.

Laérte,nomen vrbis Ciliciæ.

Laértes,Arceſii filius,pater Vlyſſis, qui abeo Laërtiades dicitur.Ouid.in Epiſt.Penelopes.

Laértes, Straboni lib.14, caſtellũ in tumulo quodam ſitum,qui mamillæ ſpeciem præbet.

Λαέρτης,Stephano,parua regio Ciliciæ. Strabo lib. 14.Alexander verò & montem & vrbẽ eſſe tradit. Gentile, Laërtinus, vel potius Laërtius,a, um:vt,Regna Laërtia,apud Virgiliũ 3.Æneid.

Laértius, Diogenes hiſtoric⁹, qui de philoſophorum vita ſcripſit.

Læſtrygones,populi immaniſſimi,Formias Campaniæ vrbem incolentes,quos Plinius lib.7.tradit humana carne victitaſſe. Horũ rex fuit Antiphates, qui Vlyſſem in littus ſuum tempeſtatis impetu eiectum,totisviribus oppugnauit,vnúmque ex eius ſociis ore apprehenſum dilaniauit.Homer.10.Odyſſ.

Lætus,Ægypti Proconſul,anno ſalutis 1003.

Lagária, caſtellum Siciliæ prope Thurios, quod Epeus & Phocenſes condiderunt: Inde Lagaritanum vinum, Stephano.

Lágia,vnum ex nominibus Deli inſulæ.

Laginia,oppidulum Cariæ:Gentile, Laginæus,Laginites.

Laginítis dea,Vide HECATESIA.

Lagus,pater Ptolemæi ſucceſſoris Alexandri, cui Philadelphus ſucceſſit in regno. Hinc Lagæus, a,um,Vide PTOLEMAEVS.

Lagûſa, inſula circa Cretam : Gentile, Laguſæus, aut Laguſius,Stephano.

Lagýges,populi Sarmatiæ.Perottus.

Lágyra, Ptolem. lib.3.cap.6, vrbs Tauricæ Cherſonneſi.

Lahem,Nomen loci.1.paral.4.

Lahela,Nomen fluuii.1.paralip.5.

Laia,Vide LAEA.

Laíni,populi Pæoniæ.Steph.ex Thucydide.

Lais,idis,meretrix nobiliſſima,quæ quæſtus gratia,ex Sicilia,vbi nata fuit, Corinthum ſeſe contulit: vnde à ſcriptoribus paſſim Ephyræa, hoc eſt, Corinthia cognominatur. Ad hanc propter inſignem pulchritudinem potẽtiſſimi quique ex omni Græcia conueniebant:nec quiſpiã admittebatur,niſi qui dabat,quod popoſcerat.Vnde profectum creditur prouerbium, Nõ cuiuſuis hominis eſſe,adire Corinthum.Tam carè enim Lais ſuas locabat noctes , vt vel potentiſſimi , pretii magnitudine, deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur,qui cùm ſcorti tam nobilis fama accenſus,aliquãdo Corinthum nauigaſſet, illáque noctis vnius operam decem millibus drachmarum indicaſſet, expauefactus pretii immenſitate, Græcè reſpõdit, ὐκ ὠνοῦμαι μετανοίαν δραχμῶν μετανοίαν. Non emo,inquit,decem millibus drachmarum pœnitentiam. Propertius lib.2,

Nõ ita complebant Ephyrææ Laidos ædes,&c.

Lais , Regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan,iudic.18:quæ & Dan & Leſen dicta eſt,iudic.18:& Leſem-dan,ioſ.19.Pater Phaltiel mariti Michol filiæ regis Saul,2.regum 3. Vide LESEM.

Laiſa,Ciuitas,quæ aliàs Dan dicitur.iſa.10.

Laíus,filius Labdaci regis Thebarum,pater Œdipi qui Iocaſtam Creontis Thebani filiam vxorem duxit: quam quum concepiſſe audiſſet, de futura prole oraculum conſuluit:cui reſpõſum eſt,eum naſcituri manu periturũ. Quo reſponſo perterritus,puerum recens natum vni ex ſatellitibus necandũ tradidit: qui cùm neque herilis impietatis ſe miniſtrũ præbere vellet , neque rurſus domini mandata auderet negligere,viam mediã delegit,traiectíſque vimine pueri pedibus,ex arbore eum ſuſpendit, futurum ratus,vt inedia moreretur. Verùm cũ Phorbas, Polybi Corinthiorũ regis paſtor illac iter faceret,auditovagitu,cò accurrit,puerúmque ſeruauit:quem & reginæ,quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit,à qua,veluti puer cœlitus miſſus , filii loco eſt educatus , & à pedibus ex vulnere tumẽtib⁹ Œdipus appellatus eſt.Grãdior deinde natu factus,cùm generis ſui cognoſcendi auidus Apollinem conſuluiſſet, reſponſum accepit, ſe patrem in Phocide inuẽturum. Quò cùm veniſſet,Laium in tumultu quodam inter ciues ſuos , exteróſque exorto , interfecit, matrémque imprudens duxit vxorem. Vide OEDIPVS.

Lalætánia,Hiſpaniæ regio in tractu Tarraconẽſi, Ilergetibus & Indigetibus cõtermina. Inde adiectiuum,Lalætanus, a,um: vt Vinum Lalætanũm , magis copia , quàm bonitate laudatum. Plin.lib. 14.cap.6.

Laliſánda,vrbs Iſaurica: Gentile, Laliſandéus,ſed vrbs nunc Daliſanda vocatur, ciues Daliſandeotæ.Steph.

Lámachus,Atheniẽſium dux. Plutarchus, Thucydides lib.6.

Lambôtus,filius Africæ.Strabo.

Lambrus, fluuius in Ciſalpina Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum. Plin lib.3.cap. 16,& 19. A quo Lambrani dicti ſunt eius accolæ.Sueton.in Cæſ.

Lamech,Nomen filii Mathuſala, gene.4,5.lucæ 3.

Lametíni, vrbs à Lamete fluuio iuxta Crotonem, cuius ciuis Lametinus.Steph.

Λάμια, Stephano , vrbs Melienſium in Theſſalia, vel à Lamio Herculis filio , vel à Lamia muliere,quæ Trachiniis imperauit.Illis etiam Lamicum bellum fuit.Eſt & alia Ciliciæ: Gentile,La-

miēs & Lamiotæ. Eſt & λάμεια, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lameates. Steph. Vide LAMPIA.

Lámiæ, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſiue verius dæmonum quædam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumpta, pueros, pariter & iuuenes blanditiis allectos deuorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculatæ, domi prorſus cæcutiebāt. Horat. 1. Carm. Neu pranſæ Lamiæ puerū viuū extrahat aluo. Philoſtratus in Apollonio ait Lamias à quibuſdam Laruas appellari, & Lemures, à nonnullis etiam Empuſas, eſſéque ad amorem & Venerem propenſas, & carnes humanas, maximéque formoſorum, auidè appetere, ideóque libidinis cupiditate allicere eos, vt poſtea deuorent. Cæl. Rhodig. lib. 19. cap. 5. Lamiarum nobilis Romæ familia fuit, à Lamo orta Antiphatis patre, Læſtrygonum rege, qui Formiis regnauit.

Lámirus, Herculis filius, ex Iole Euryti regis filia.

Lamiſſus II. Longobardorum rex, anno ab vrbe 1177.

Lámius, Vide LATMVS.

Lampádius, Conſul cū Oreſte, anno ab vrbe 1283.

Lampâdo, vna ex Pleiadibus.

Lámpares, XXIIII. Aſſyriorum rex.

Lampe, Argyrippa poſtea dicta, Dauniæ ſiue Apuliæ ciuitas. Steph. Alia eſt Lampe (vel Lampeæ) Cretæ vrbs, ab Agamemnone condita, à Lampo Tarrhæo dicta. Alia eſt Acarnaniæ, alia Argolidis. Steph.

Lampétia, filia ſolis ex Neæra, ſoror Phaethuſæ, quas pater gregibus ſuis in Sicilia paſcendis præfecit. Ad has cùm Vlyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam eiectus, ſocii, qui ſumma cibi penuria premebantur, ipſo dormiente, boues aliquot mactarunt. Quam rem cùm ex Lampetiæ filia ſua Apollo didiciſſet, querelam ad Iouem detulit: qui nati precibus obſequens, Vlyſſis ſocios ad vnum omnes fulmine & tempeſtatibus perdidit. Homerus ad finem lib. 12. Odyſſ.

Lampétia, vrbs Brutiorum: Gentile, Lampetianus. Steph.

Lampétium, ſepulchrum in Leſbo, à Lampeto Iri filio. Steph.

Lampéto, Amazonum regina. Iornand.

Lampêtus, ſoror Phaetontis in arborem mutata. Seruius.

Lámpeus, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 1.

Lampìa, fluuius Arcadiæ. Statius lib. 4. Thebai.
-Cadénſque iugis Lampia vinoſis. Eſt item oppidum Arcadiæ eiuſdem nominis apud Lactantium. Vide LAMIA.

Lampon, Panchates, Pelorus, Camphaſus, nomina equorū apud Silium. Fuit & Mampon, ſacrificus vates per anſerem velut auem auguralem iurare ſolitus. Eraſ. in Prouerb.

Lampónia, vrbs Troadis.

Lámprides, XXII Aſſyriorum rex.

Lampſácius, filius Cilicis, eique ſucceſſit in regno Paulus & Theodontius antiquiſſimi ſcriptores. Bocatius lib. 2. cap. 48.

Lámpſacus, ſiue Lámpſacum, vrbs Aſiæ ad Helleſpontum, inter Simoentem & Granicum fluuios, in quo Priapus exquiſitiſſimis honoribus colebatur. Ouid. 6. Faſt. Strabo lib. 3. vrbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & tēplo Matris deūm inſignē. Cicero in Verrem act. 3, Oppidum (inquit) in Helleſpōto eſt Lampſacum, Iudices, in primis Aſiæ prouinciæ clarum & nobile: homines autem ipſi Lampſaceni, tum ſummè in omnes ciues Romanos officioſi, tum præterea maximè ſedati & quieti, propè præter cæteros, ad ſummum Græcorum otium potius, quàm ad vllam vim aut tumultum accommodati.

Lámpſacus, Stephano, vrbs iuxta Propontidem, à Lampſace quadam eius loci puella.

Lámpſacus, Phocenſium ſtructura, olim Pityuſa dicta, & ab Homero Pitea à pinetis, cum Laomedontia prius nominaretur. Generoſo vino abundat, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per beneuolentiam donata eſt.

Lamuel, Nomen regis. prouerb. 31.

Lamus, filius Herculis ex Omphale Lydiæ regina.

Lamus, Neptuni filius, Læſtrygonum rex, à quo nobilis Lamiarū familia nomen accepit apud Romanos. Horat. lib. 3. Carm.

Lamus, equus generoſus apud Silium,
Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerdæ.

Lamus, fluuius Ciliciæ, & regio circumiacēs, Lamuſia: Gentile, Lamuſius. Steph.

Lámyra, vrbs Lyciæ & fluuius. Steph.

Lámyrus, Vide LAMIRVS.

Lándia, fons, qui ab Archemoro illic à ſerpente vulnerato, Archemorus dictus traditur.

Lando, Romanorum pontifex c XXI. anno ſalutis 915.

Langîa, fons in Nemea ſylua, poſtea Archemorus dictus, ab Hypſipyles alumno, quem cùm illa, Argiuis fontem hunc oſtenſura, in gramine reliquiſſet, ſerpens interemit. Statius lib. 4. Thebaidos.

Laníuium, ſiue Lanúuium, Romanorum ciuitas, Straboni libro 5, in Appiæ viæ dextera, à qua proſpectus eſt maris & Antii.

Lanthbérius, Vuidonis filius, iuuenis bellicoſus Italiæ rex, anno ſalutis 901.

Lanúbium, Latinorum vrbs, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Hodie Laurinium. Vide LAVINIVM.

Laócoon,ontis,filius Priami ex Hecuba, Apollinis Thymbræi ſacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troia prodita eſt, intra vrbem recipiendum diſſuaſit, haſtámque in eum tanto impetu contorſit, vt ſonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in ſe credidit concitaſſe, tanquam doni Mineruæ violator. Protinus enim è mari duo immenſæ magnitudinis ſerpentes emerſerunt,qui primùm duos eius filios, deinde & ipſum auxilio accurrētē occiderūt. Virg.2.Æn.

Laodamántia, inſula in Libya. Fortaſſis à Laomedonte Troiano, Laomedontia dicebatur: Gentilia,Laomedōtites & Laodamātites.Steph.

Laódamas, Halius & Clytoneus, filii Alcinoi regis & Aretes. Homerus in Odyſſ.

Laodamía,Bellerophōtis filia ex Achemene coniuge: cuius amore correptus Iupiter, cum ea concubuit,ſuſcepitque Sarpedonem,qui poſtea Lyciæ rex factus eſt. Verùm cùm Bellerophontes rerum ſucceſſu elatus,in cælum euolare conaretur, Iupiter hominis temeritatem ægrè ferens,œſtrum illi immiſit,quo exagitatus equus ſeſſorem excuſſit. Diana quoque Laodamiæ infenſa,ſuis eam telis cōfixit.Homerus 6.Iliad.

Laodámia, Acaſti & Laodotheæ filia, quæ tanto amore Proteſilaum virum ſuum adamauit, vt cùm ab Hectore occiſum cognouiſſet, ſuperſtes ei eſſe noluerit. Priuſquā tamen interiret, in ſolatiū mœroris optauit, vt mortui vmbram videre poſſet:qua viſa,in illius amplexibus expirauit.Ouidius Epiſt.10.

Laódice, Priami filia & Hecubæ, quæ Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupſit.

Laódice, Agamemnonis filia, quam pater cum Chryſothemi & Iphigenia, ſeu Iphianaſſa Achilli obtulit, vt ex his, quam vellet, vxorem eligeret.

Laodicêa,vrbs celeberrima in Aſia, Lyco flumini impoſita, Ptolem.lib.5.cap.29.primò Dioſpolis appellata, deinde Rhos, poſtea Laodicea.à Lyco flumine. Hanc vrbem loci virtus & ciues quidam fortunati valde magnificarunt: Primùm Hieronymus qui hæreditatem populo diuiſit ſupra duo millia talentorum, & multis donis ciuitatem exornauit: poſtea Zeno orator,& Polemo eius filius,qui ob res fortiter geſtas,prius ab Antonio, poſtea ab Auguſto ad regiæ dignitatis faſtigium euectus eſt. Eſt & alia ad montem Libanum ſita.

Laodicêa(inquit Stephanus) vrbs eſt Syriæ, quæ prius λδικὴ ἀκτὴ, id eſt,album littus dicebatur, & Rhamitha ab initio: quòd paſtor quidā fulmine tactus exclamaſſet Rhamanthas, hoc eſt, Deus ab excelſo. Rhaman enim excelſū, Athas Deum ſignificat. Hæc Philon. Poſtea nomen accepit à Laodice matre Seleuci Nicanoris. Optimo vino,& omni genere fructuum abundat. Alia eſt Lydiæ, ab Antiocho Stratonices filio condita, cuius vxori nomen erat Laodice, per oraculum admonito,quod Stephanus recitat. Alia quoque eſt Lycaoniæ, & alia Mediæ. Stephanus.

Laódocus,Antenoris Troiani filius, iuuenis imprimis ſtrenuus, cuius formam aſſumpſit Pallas, cùm ſe in acies Troianorum inferret, Pandaro ſuaſura, vt ſagitta in Menelaum emiſſa fœdus violaret.Homerus 4.Iliad.

Laómedon,Ili filius, Troianorum rex,qui cùm de ædificandis Troiæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotii dedit, pactus mercedem,quam mox extructis mœnibus ſe illis ſoluturum iurauit. Verùm cùm poſtea iuramēti immemor,mercede eos fraudaret, illi indignati nouam vrbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inundationem,Apolline verò peſtem eò immittente. Qua de re cùm Laomedon oraculum conſuleret, reſponſum eſt, alia ratione deos placari non poſſe, quàm ſi quotānis Virgo Troiana,quam ſors declaraſſet,Ceto dilaceranda exponeretur. Verùm cùm ſors poſt aliquot annos Heſionem eius filiam prodidiſſet, & iam ſcopulo alligata, monſtrum expectaret, Hercules illac forte iter faciens,liberādam Heſionen ea conditione recepit, ſi equos diuino ſemine procreatos, quos habere eum conſtabat,in præmium ſibi traderet. Hunc igitur in modum pactione facta, Hercules interfecta belua,virginem liberauit. Sed cùm Laomedon promiſſis non ſtaret, indignatus Hercules, collecto vndiquaque exercitu, Ilium expugnauit, Laomedontem occidit, Heſionem Telamoni vxorem dedit, quòd primus murum conſcendiſſet. Priamum quoque eius filium captiuum abduxit, qui poſtea auro à vicinis redemptus fuit.Ideóque ἀπὸ τῆ πεμάσεως, hoc eſt, à redimēdo nomen obtinuit. Hinc Laomedōteus,tea,teum. Item Laomedontiades,patronymicum.

Laómedon, XVIII. Sicyoniorum tex, regnauit annis XL.

Laómedon Mytilænus,rex Syriæ,an.ab vrbe 430

Laomedóntia, vrbs quæ Lampſacus pòſt appellata eſt.Steph.Vide LAODAMANTIA.

Laomim,Filius Dedan filii Ieſan.geneſ.25.

Laonome, Calliarum ex Odœdoco filium peperit,qui Locrorum vrbi nomen dedit.Steph.

Laóſthenes,XXXIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XLV.

Lapérſa, mons Laconiæ, à Dioſcuris Laoperſis: Gentile,Laperſæus.Vide LA.

Lapēthus,vrbs Cypri,portum habens & naualia: Gentile,Lapethius.Steph.

Lapidoth, Maritus Deboræ prophetidis. iudic. 4.

Lapis, Cretenſium rex.

Lápithæ, populi Theſſaliæ, Pindũ & Othryn montes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frænos & ſtrata equorũ creduntur inueniſſe. Virgil. 3. Georg.

Lapíthe, es, vrbs Theſſaliæ, à Lapitha Periphantis filio. Incolæ, Lapithæ.

Lapíthæ, mons Laconiæ, Steph. Græcorum nonnulli Lapithas dictos volunt à Lapitha Apollinis & Stilbes nymphæ filio.

Lapíthes, Vide PHILAIDA.

Lápithos, vrbs in Cypro inſula.

Lápyges, populi Sarmatiæ.

Lara, vna Naiadum, Almonis fluuii filia, ex qua Mercurius Lares dicitur genuiſſe. Ferunt enim Iouem, cùm Iuturnam Turni ſororem adamaret, neque illa potiri poſſet, quòd protinus illa in fluuium inſiliens, ſui copiam illi eriperet, Latii totius Nymphas conuocaſſe, & ab iis petiiſſe, vt Iuturnæ ad Tiberis ripam obſtarent, ne eo in fluuio ſeſe poſſet occultare. Qua in re cùm cæteræ Nymphæ Ioui operam ſuam eſſent pollicitæ, Lara illius conſilium primùm Iuturnæ, deinde & Iunoni enuntiauit. Quam rem tam ægrè tulit Iupiter, vt vſu linguæ eam priuarit, Mercurióque ſtatim tradiderit ad inferos ducẽdam. Verùm Mercurius, cùm iuſſa patris exequitur, Laræ forma captus, in itinere eam compreſſit, gemellóſque legitimo tẽpore ex ea ſuſcepit, quos ex nomine matris Lares appellauit. Ab aliquibus dii agrorum vocati ſunt. Quoniã autem Lares, ſiue penates etiã priuatorum domibu spræeſſe credebantur, (Plaut. in Aul.) factum eſt vt vtrumque vocabulum pro ipſis domibus vſurparetur. Salluſtius in Catil. Illos binas aut amplius domos continuare, nobis larem familiarem nuſquã vllum eſſe: etiam pro foco poſſet accipi, ſicut & alibi ſæpe apud poetas. Quandoque pro igne: Columel. lib. 12. de villico, Conſueſcat ruſticos circa larem domini, focúmque familiarem ſemper epulari.

Larárium, ſacrarium domeſticum, in quo lares & dii peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alexandrum Seuerum in larario rem diuinam matutinis horis factitaſſe, ad effigies Deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamum & Chriſtum: in ſecundo larario ſimulachrum habuit Virgilii & Ciceronis.

Laránda, ciuitas Lycaoniæ: vnde Ptolemæus cap. 6. lib. 5, municipium Larandã in Lycaoniæ parte Antiochiana dicta collocat.

Laréntia, nobiliſſima meretrix quæ populum Romanum (vtpote quia ditiſſima eſſet) hæredem fecit, & poſtea pro Dea habita, Flora appellatur, cuius ſacra Floralia dicuntur. Vide FLORA & LAVRENTIA.

Largus, Cõſul cum Meſſalino, anno ab vrbe 899.

Larína, virgo quædam Italica, vna ex Camillæ comitatu, quæ Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Virgil. 11. Æneid.

Larîne, fons in Attica regione, Plin. lib. 4. cap. 7.

Lariſe, vrbs Æoliæ, Herodoto.

Lariſſa, nomen multarum ciuitatum. Vna eſt in plaga Theſſalica iuxta Peneum, ab Acriſio condita, à qua Achilles Lariſſæus dictus eſt. Alia Penſilis in Creta, à nonnullis Pelaſgia dicta, (Stephanus Gortynem Cretæ vrbem olim Lariſſam dictam ſcribit) alia in Peloponeſo arx Argiuorum, alia in agro Attico. Ad Tralles etiã Aſiæ eſt Lariſſa (vt Strabo ſcribit) à qua Lariſſæus Iupiter eſt dictus. Lariſſa quoque in Italia, quam (vt Diodorus lib. 1. ſcribit) Pelaſgi condidere. Cæſar 3 belli ciuilis, Vniuerſam ſimul Lariſſam verſus ſe recipere cœperunt. Stephanus duas Cretæ Lariſſas facere videtur, item duas Theſſaliæ: vnam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ. Alia eſt Troadis, cuius Homerus meminit: Alia Æolidis iuxta Cumam: Alia Syriæ, quam Syri Sizara vocant: alia Lydiæ. Eſt & parua regio in Oſſa. Strabo vicum Epheſi eſſe ſcribit, vbi Apollo Lariſſenus colatur: alioqui à Lariſſa Lariſſæus fit, & Iupiter λαεισσαίος. Idem alibi, Lariſſa (inquit) etiam Phriconis vel Phriconitis nominatur.

Lárius, lacus totius Italiæ ampliſſimus: vnde & à Virgilio 2. Georg. maximus vocatur, quem à Como vicino oppido nonnulli appellant Comenſem. Per hunc lacum medius fluit Abdua fluuius, aquáſque eius reddit ſuauiores: deinde per oppoſitã lacus partem erumpẽs, in Padum nõ longè à Cremona influit. Dictus Larius à fulicarum multitudine. A Græcis enim λάρος vocatur fulica, quæ eſt auis nigra & aquatica. Hinc fit Larius, a, um.

Laródii, populi in Scythia Aſiæ. Herodot. lib. 4.

Lárrius, filius Lydi, Herculis filii.

Larta, vrbs in Epiro hodie, olim Ambratia.

Larúnda, Nympha, quam alii Laram vocant, ex qua Lares dicti. Vide LARA.

Laryna, oppidum Bœotiæ ad Cephiſum fluuium. Plinius, Strabo & Pompon. lib. 2.

Laſa, Ciuitas, quæ Hieronymo in Hebraicis quæſtionibus Callirhoe dicitur. gen. 10.

Láſſia, inſula, quæ & Andros, in mari Ægæo.

Laſthénia, mulieris nomen, quam Platone præceptore vſam ſcribit Plutarchus: ornatúque virili auditorium ingreſſam ſcribit etiã Laertius.

Laſthenis, Nomen viri. 1. mach. 11.

Laſus, primus de muſica ſcripſit, & dithyrambo-rum certamen protulit primus, vixítque temporibus Darii Perſarum regis.

Laterânus, proprium nomẽ patricii Romani, qui latêre frequens in otio ſolebat. Hic Conſul deſignatus, iuſſu Neronis interfectus eſt. Ædes eius ampliſſimæ datæ fuerunt à Conſtãtino imperatore pontifici maximo. Inde Lateranẽſe patiatum, & Lateranenſis baſilica ſancti Ioannis ædes vocata eſt, quæ in Lateranorum nobiliſſimæ gentis ædibus extructa fuit.

Láthirus, Vide PTOLEMAEVS.

Latiâlis, Vide LATIVM.

Latínæ, arum, ſacrificia quædam Ioui conſtituta, ab Latinis populis dicta, quibus ex Albano mõte ex ſacris carnem petere fuit ius cum Romanis, vt inquit Varro. Cicero pro Plancio, Quibus municipiis vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur. Latinæ autem, dies conceptiuus erat. Varro 4. de lingua Latina.

Latíni, populi Italiæ in Latio: de quibus Salluſt. Primò Italiã tenuiſſe quoſdam, qui appellabantur Aborigenes: hos poſtea aduẽtu Æneæ Phrygiis iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos. Seruius autem ait, Æneam victis Latinis, vt eorum fauorem ſibi conciliaret, nomen Latinum non ſolùm illis non ſuſtuliſſe, ſed etiam Troianis impoſuiſſe.

Latinenſis, Vide LATINVS & LATIVM.

Latînus, Laurentum rex, Fauni & Maricæ Nymphæ, aut (vt Heſiodo placet) Vlyſſis & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis ſorore Lauinıam ſuſcepit, quam cùm externo genero tradere oraculo iuberetur, Æneæ poſt excidium Troiæ in Latium delato eam deſpõdit. Qua re intellecta, Turnus qui illam impotentiſſimè adamabat, tam ægrè tulit aduenam ſibi præferri, vt ea de cauſa bellum aduerſus Æneã ſuſceperit: cuius is fuit exitus, vt ſingulari certamine victus Turnus, vitáque exutus, victoriã cũſponſa riuali reliquerit. Virgil. 12. Æneid.

Latînus Syluius, v. Latinorum rex, regnauit annis quinquaginta.

Látium, Straboni propriè ea pars Italiæ eſt, teſte Plinio lib. 3. cap. 5: quæ inter oſtia Tiberis & Circeios interiacet, millia paſſuum quinquaginta in longitudinem non excedens: quod poſtea prolatis imperii terminis, Antiquum Latiũ eſt appellatũ. Noui verò Latii tractus ad Vulturnum vſque amnem extenditur, diuiditúrque in Latium citerius & vlterius. Citerius Latium à Tiberis ripa Fũdos vſque protenditur. Vlterius à Fũdis vſque ad Vulturnum amnem. Dictum autem Latium putatur, quòd illic latuerit Saturnus, cùm Iouem fugeret. Ouid. lib. 1. Faſtorũ. Hinc Latius, a, um: & Latinus, na, num.

Latiniénſis, idẽ quod Latinus. Cicero de Aruſp. Reſp. Quòd in agro Latiniẽſi auditus eſt ſtrepitus cum fremitu. Significare etiam poteſt eum qui alibi ortus, in Latio cum Latinis verſatur.

Latiâlis, & hoc le, quod ex Latio eſt. Cicero, Sicut vtique ferias non Latiales, Latiaréſue, ſed Latinas dixerat aut Latias. Et Latialis ſermo, Romanus & Latinus. Plin. lib. 3. cap. 1.

Latmus, mons Cariæ, non procul à Mileto, Endymionis fabula notiſſimus, quem cùm Luna adamaret, in monte hoc dicitur eum ſopiuiſſe, vt vnum ab eo oſculum auferret: vnde & ipſe Endymion Latmius dictus eſt.

Latoêus, vicus in Alexandria, deriuatus à Latona vocabulo.

Latôis, idis, patronymicum fœmininum, à Græco nomine λητὼ deductũ: quo nomine illi Dianæ matrem appellant, quam & nos Latonam. Latois itaque à Poetis accipitur pro Diana Latonæ filia, quam & Latini Græcorum imitatione Latoniam appellant.

Latómia, locus Romæ in carcere prope Tullianum. Liuius lib 3. Triumuiri carceris latomiarum intentiorem cuſtodiam haberi iuſſi. Latomiæ etiam, carcer eſt Syracuſis, in quas (ſicuti ſcribit Cicero) ſi qui publicè cuſtodiendi erant, ex omnibus oppidis Siciliæ deduci imperabantur. In eas Latomias Verres multos ciues Romanos coniecerat.

Latôna, filia Cœi Titanis, quæ à Ioue compreſſa geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Iuno, vt immiſſo aduerſus illam Pythone ſerpente, per totum terrarum orbem pellicem perſecuta ſit, & ne partui quidem vicinæ quietem, locúmue pariendi conceſſerit, donec illa tandem poſt lõgos errores ad Aſteriem ſororem ſuam peruenit, in Ortygiam inſulam iam permutatam: à qua ſuſcepta, primùm Dianam peperit, quæ cueſtigio obſtetricis officium matri præſtitit, Apollinémque naſcẽtem ſuſcepit: qui poſtea adultus, maternæ iniuriæ memor, Pythonem ſagittis interfecit. Hinc Apollò Latonius, & Diana Latonia dicta eſt. Similiter Delos, vt ait Seruius, dicta eſt Latonia, quòd in ea Latona enixa ſit Dianam & Apollinem.

Latónæ ciuitas, vrbs Ægypti, pars Memphidis, vbi Pyramides ſunt, & Latonæ templum.

Latreus, vnus ex Centauris.

Latuſſim, Filius Dedan filii Iecſan. geneſ. 25.

Latýmnum, mons Crotonis, vel, vt alii, Laconiæ, vt ſcribit Scholiaſtes Theocriti.

Lazarus, Nomen viri, Lucæ 16. Eſt & nomen cuiuſdam alterius à Bethania, amici CHRISTI, fratris Mariæ & Marthæ, Iohan. 11: quẽ CHRISTVS ſuſcitauit à mortuis, ibidem.

Lauánium, Vide LIBARNVM.

Lauce, inſula in Ponto, Boryſthenis oſtio obiecta, dicta Achillea, quoniam Achilles ibi ſitus ſit.

Lauérna,dea, quam Romani coluêre. A qua Lauerniones dicti ſunt fures,quòd ſub tutela deæ Lauernæ eſſent,in cuius obſcuro loco ſoliti erãt inter ſe furta diuidere. Hinc Lauernalis porta, Romæ dicta eſt,ab æde Lauernæ propinqua.

Laugîa,fons in Nemea ſylua Arcadiæ, cuius aquis ab Hypſipyle mõſtratis refectus fuit Græcorum exercitus,cùm ad Thebanam expeditionem proficiſceretur:alii fluuium eſſe volunt.

Lauínia,filia Latini regis & Amatæ, primùm Turno deſponſata. Verùm cùm Latinus poſtea Fauni patris oraculis externo eam genero locare iuberetur, denuò eam Æneæ deſpondit. Qua occaſione,orto inter duos potentiſſimos riuales bello,magna vtrinque edita eſt ſtrages, donec victus ſingulari certamine Turnus, vitáque exutus, victoriam vnà cũ ſponſa Æneæ reliquit. Mortuo verò poſt triennium Ænea, Lauinia, quæ prægnans relicta erat, priuigni inſolentiam timens,in ſyluas profugit,& apud Tyrrheum paſtorem diuertit,ibíque peperit filium, quem Iulum Syluium Poſthumum appellauit, eò quòd poſt patris funus in ſyluis natus eſſet.Hanc tamen poſtea Aſcanius in regnũ reuocauit,cùm ipſe ſeceſſiſſet, Albam longam,vrbem à ſe conditam,Lauinio nouercæ relicto,quod illa moriens Iulo Syluio Poſthumio filio ſuo reliquit.Virg.lib.12.

Lauínium,ſeu Lauînum,vrbs in Latio, ab Ænea condita,& à nomine Lauiniæ vxoris ita appellata. Liuius 1.ab vrbe. Hinc adiectiuum Lauinus.Virg.1.Æneid.

Italiam fato profugus,Lauináque venit
Littora.

Lauíntium,Metropolis Latinorum. Dionyſius libro 5.Romanæ hiſtor.

Laúrea,Tullii Ciceronis libertus.

Laúrea,proprium nomen mulieris.

Lauréntia, vxor Fauſtuli, paſtoris Amulii, quæ Romulum & Remum Amulii iuſſu ad ripam Tiberis expoſitos ſuſtulit,domíque ſuæ liberaliter,tanquam filios ſuos educauit. Hæc quoniam vulgato corpore quæſtum faciebat, à paſtoribus Lupa appellabatur. Vnde factus eſt locus fabulæ,Romanæ vrbis conditores à lupa fuiſſe nutritos. Hæc cùm opes multas corraſiſſet,moriens pop.Romanum hæredem reliquit. Vnde diuinos honores promeruit, diéſque feſtos,quos à nomine eius Laurentalia appellarunt,quibus ſacerdotes in Velabro ei ſacra faciebant.Varro 5.de Ling.Lat.Vide LARENTIA.

Lauréntius, Laureolus, Laura & Laurentia Fauſtuli, Romuli & Remi nutrix, Nomina virorum ac mulierum propria,à Lauro dicta.

Lauréntius, ſub Decio Imperatore martyr, igne excoctus eſt,anno ſalutis 151.

Lauréntum,ciuitas Latii,Pici regis opus,nõ procul à Lauinio:ita dicta à ſylua laurea, eo in loco,cùm conderetur,inuẽta. Huius incolæ Laurentes dicti.

Laurolauínium,vrbs Latii,proxima Laurento.

Laúrion, locus in Attica regione, vbi argentum fodiebatur.

Laus,vrbs Laconiæ, à Lao fluuio dicta: Gentile, Lainus. Steph. A La quoque vrbe Laconica, gentile fit Laus.

Lauſus,filius Numitoris,frater Iliæ,Syluiæ,quem Amulius patruus fugato patre occîdit. Alius fuit Mezentii filius, quem Æneas interfecit,cùm parentem vulneratum defenderet. Virg.lib.11.

Layînus Caluus,Caſtellæ iudex, anno ſalutis 882.

Lazi,populi Scythiæ.Steph.

L E

Leæ,inſula iuxta Cyrenaicam inſulam Aphricæ regionem. Apud Plinium legitur Lea.

Leâna, nomen Athenienſis ſcorti. Plin.libro 34. cap.8. Vide LAENA.

Leánder,iuuenis illuſtris ex Abydo Aſiæ oppido in littore Helleſponti ſito,qui cùm Erus puellæ amore captus eſſet, quæ in oppoſiti littoris oppido Seſto habitabat, noctu ad eam tranabat. Quod vbi aliquoties non infeliciter ceciditſſet,iam audacior factus, cùm mari tumido & impacato ſe commiſiſſet,vi ventorũ fluctuúmque victus, in Helleſponto ſubmerſus eſt. Fabulam hanc, aut fortaſſis hiſtoriam elegantiſſimo carmine apud Græcos proſecutus eſt Muſæus:à quo Ouidius mutuatus eſt argumẽtum Epiſtolarum Erus ad Leandrum, & Leandri ad Ero. Inde Leandrius,a,um: vt Leandrius Helleſpontus,apud Silium libro decimo.

Leárchus,Athamantis & Inus filius, quem pater furore correptus occidit, leænæ catulum ſibi viſus interimere. Quod cùm vidiſſet Ino, arrepto Melicerta altero filio, in mare ſe præcipitauit:atque illa quidem in deam maris mutata eſt,quam Græci Leucotheam, Latini Matutam vocant: Melicertes autem in deum marinum,quẽ Græci Palæmona, Latini Portunum nominant.Ouid.6.Faſt.

Lebádia,vrbs Bœotiæ,vbi Orchomenus & Cephiſus amnes,arũdinis tibialis fertilitate nobiles.

Lebana,Nomen viri.1.eſd.2.

Lebaoth,ciuitas ſortis Iudæ.ioſue 15.

Lébedus,Ioniæ ciuitas,à Colophone centum viginti ſtadia diſtans. Hîc ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.

Lebna,locus in deſerto, vbi XVII Iſraelitarum manſio fuit, egreſſorum de Remmon Phares, num.33: Eſt & ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda,ioſ.10:Dicitur & Labana,ioſ.15.

Lebona,Nomen oppidi.iudic.21.
Lebýnthus,inſula maris Mediterranei.
Lecha,Nomen loci.1.paral.4.
Lechæum, portus Corinthi, ad ſinum Criſſæum ſiue Corinthiacum, qui Iſthmum Peloponeſi ad Occidentem alluit. Nam alterum, qui ſinu Saronico ab Oriẽte abluitur, Schœnuntem appellant. Papinius,
Curua Palæmonio ſecluditur vnda Lechæo.
Lechi,locus,cui Sãſon ſic nomen indidit.iudic.15.
Leci, Filius Semidæ filii Galaad filii Machir filii Manaſſe.1.paral.7.
Lecum,ciuitas quæ Nephthaliæ tribus terminus eſt.ioſue 19.
Leda, Theſtii filia, Tyndari Laconiæ regis vxor, quam cùm Iupiter adamaret,tranſformatus in cygnum,cum ea concubuit, cùm iam antea ex Tyndaro grauida eſſet. Expletis itaque legitimis menſibus, Leda duo peperit oua: ex quorum altero nati ſunt Pollux & Helena,ex altero Caſtor & Clytæmneſtra.
Ledan,ſiue Leedan,vir de cognatione Gerſon filii Leui.1.paral.23,& 26.
Legæa,vna ex nymphis, à cantus ſuauitate dicta.
Legérda,vrbs Armeniæ maioris, in Entetena regione,non lõgè ab Euphrate fluuio. Ptol.lib.5.
Légio ſecũda Auguſta, Britãniæ vrbs. Ptol.lib.2.
Lehemam,ciuitas in tribu Iuda.ioſ.15.
Léitus,vnus ex quinque Bœotorum ducibus,qui ad Troiam profecti ſunt.Hom.lib.2.
Lelannónius,ſinus Britannicus. Ptol.lib.2.cap.3. Lemãnonius tamen legitur in antiquo exemplari.
Léleges,Aſiæ populi,origine Græci,ita dicti,quaſi λελεγμένοι, eò quòd diuerſis è locis collecti eſſent. Hi primùm inſulas tenuerunt: indéque in continentem tranſgreſſi, partim in Myſia ad Adramytenum ſinum conſederunt: vbi & Homerus maiorem Lelegum partem videtur collocare:partim in eo Ioniæ tractu, qui Cariæ eſt proximus: vnde etiam Plinius tradit,Miletum Ioniæ totius caput Lelegeida olim fuiſſe appellatam.
Lélegum originem nonnulli ad Theſſalos retulerunt: è quibus eſt Seruius, explicans illud Virgilii 8.Æneid.
Hic Lelegas, Caráſque, ſagittiferóſque Gelonos
Finxerat. Plinius verò lib.4.cap.7,Lelegas olim appellatos fuiſſe ait, quos poſtea Locros Epicnemidios nominarunt, per quos Cephiſſus amnis in mare illabitur. Euſtathius λελεγας multis ex locis confluxiſſe exiſtimat, atque inde etiam nomen accepiſſe: quod etiam non obſcurè innuit Strabo lib.7. Ariſtoteles autem Lelegum appellationem ad Lelegem quẽdam Leucadium refert, cuius nepotem ex filia tradit fuiſſe Teleboam.
Lélegum vrbs in Icaria eſt, Megalopolis poſtea, tertio Aphrodiſias dicta. Steph.
Lemânus,lacus Allobrogum, Geneuam & Loſanam vrbes alluẽs,Rhodanúmque fluuium impermiſtis aquis tranſmittens.
Lemannónius,Vide LELANNONIVS.
Lemánnus,Celtarum rex,Manetho.
Lemígius Thrax,exarchus Italiæ VI.an. ſal.610.
Lemnos,inſula maris Ægæi, Thraciam à Septentrione, ab Occaſu Athon montem habens,fabuloſo Vulcani caſu nobilitata. Eadem & Hypſipylæa dicitur à filia Thoantis eiuſdem nominis,quæ in hac inſula regnauit. Hinc deducitur Lemnius adiectiuum, vt Lemnia turba,apud Ouidium in Ibin. Saxa Lemnia,apud eundẽ 5. Triſt. Lemnia mala,id eſt ingentia & inaudita, qualia Lemnum afflixiſſe dicuntur.
Lemóuices,Vide LIMVICI.
Lémures,laruæ nocturnæ,& terrificationes imaginum & beſtiarum,inquit Nonius.
Lena meretrix,Vide LAENA.
Lenæus,vnũ ex Bacchi cognominibus, ἀπὸ τῶν ληνῶν, hoc eſt,à torculari, ſiue lacu impoſitum: vnde Lenæicus & λωναῖος. Eſt etiam vicus quidam.
Lenas Pontianus, Cõſul cum Antonino Rufino, anno ab vrbe 883.
Lentíni,ſeu Léntuli, Romani quidam cognominati ſunt à lente,vt Cicerones à cicere. A quibus denominatuum Lentulitas. Cicero ad Appium lib.3,Vllam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me, plus quàm ornamenta virtutis exiſtimas?
Lenus,regio Piſarum.
Leo Iſaurus,LXXI.Romanorum imperator,anno ſalutis 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines vt aboleret. Cui papa reſtitit:pérque vniuerſum orbem ſcripſit, ne imperatoris iuſſionibus obedirent, & in apertam rebellionem duxit. Blond.lib.10. Idem Conſtãtinopoli imagines ſanctorum deponi, in foro igne incendi, non obedientes interfici iuſſit. Blond.
Leo,imperator Orientis, anno ſalutis 459. Olybrium Romam miſit,vt viuẽte Anthemio purpuram indueret. Diac. Pomp. Leonem iuniorem in conſortem imperii aſſumpſit. Caſſ.
Leo.IIII.Romanorum imperator LXXIII. anno ſalutis 778. In Saracenos Syriam inhabitantes incurſionem fecit. Blond.
Leo V. imperator Conſtantinopolitanus IIII. anno ſalutis 814. Is Chrunnum, Bulgarorum regem ex parta victoria elatum, qui Conſtantinopolim exercitum duxerat,eruptione facta, interfecit, Bulgaróſque repulit. Occiſus eſt autẽ à Michaele Balbo domeſticorũ comite, qui per arma ad imperiũ ſublatus eſt,ãno ſal.821. Blõd.

Leo VI, Basilii imperatoris filius, Cõstantinopolitanorũ imperator XI. Hic Bulgaros desciscẽtes Turcarum auxilio primò vicit. Verùm ab his postea per inanes inducias delusus, magna clade affectus est. Inde in Saracenos classe comparata, Niceræ ductu, egregiam victoriam peperit. Egnatius.

Leo XLIII, Romanorum episcopus, anno salutis 442.

Leo II, Romanorum pontifex LXXVIII, anno salutis 681.

Leo III, Romanorum episcopus, anno salutis 796. Hunc Paschalis Primicerius & Campulus armatis stipati in Letania maiori interceperunt, quem prosternentes, linguam pars desecuit, pars illum excæcatura, digitis oculorum concaua effodiebat. Qui recepto visu, vt aiunt, miraculo, ad Carolum Francorum regem fugit, à quo & sedi restitutus est. Blond. lib. 1. decad. 2. Platina. Hic Leo iuramento ab obiectis criminibus se purgauit, Carolo Romæ causas audiente. Æmil. lib. 3.

Leo IIII, pontifex Romanorum C I, anno salutis 846.

Leo V, Romanorum pontifex CXVII, à Christophoro (qui postea põtifex factus est) XL die vinculis est iniectus, anno salutis 904.

Leo VI, Romanorum pontifex CXXIII, anno salutis 919.

Leo VII, pontifex Romanorum CXXVI, anno salutis 937.

Leo VIII, pontifex Romanorum CXXXI, anno salutis 965.

Leo IX, pontifex Romanorum CLII, anno salutis 1049.

Leo X, pontifex Romanorum CCXIII, anno salutis 1513.

Leo iunior, cos. solus, anno ab vrbe 1217.

Leo Nomẽculator, gener Theodori Romanæ ecclesiæ primicerii. Blond lib. 2.

Leo Byzantius, auditor Platonis, sophista nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, Dic agè (inquit) Philippe, quæ te causa trahit oppugnatum nostra mœnia? At ille, Amor, inquit, tuæ patriæ, qua vti potiar, veni. Leo excipiens respondit: Atqui instrumento musico, non bellico, amantibus opus est. Hæc ex Philostrato Suidas ait, Philippũ, quum Leonem in expugnatione Byzantii, præter cæteros aduersantẽ haberet, epistolas ad Byzantios scripsisse, calumniæ plenas: si voluisset tantum da re pecuniæ Leoni, quãtum petebat, iamdudum vrbe fuisse potitum. Ciues hoc accepto, domum eius circunstetere: ille sibi metuens, laqueo vitam finiuit, parum philosophicé. Suid.

Leochares, sculptor eximius, qui Plinio lib. 36. cap. 5, vnus fuit eorum qui cælauere Mausoleũ.

Leochrates, XVIII Athenienſium princeps, regnauit annis X. anno ab vrbe 42.

Leodamas, mantis, philosophus mathematicus.

Leôna, Vide POLEMONIVM.

Leónidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorũ rex, qui aduersus Xerxem penè incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus. Cecidit ad Thermopylas, cùm illas angustias custodiret quadringentis solùm militibus.

Leónides, Alexandri pædagogus, parum probatus Quintiliano.

Leonîna Roma, ab imperatore Henrico capta, anno salutis 1083.

Leonogíldus, Gothorum rex, Sueuorũ reliquias ex Hispania eiecit, anno ab vrbe 1326.

Leontíni, Vide ARGVRA.

Leóntium, ciuitas Siciliæ.

Leóntius, LXXVI Romanorum imperator, anno ab vrbe 1448.

Leóntius, cos. cum Sallustio, anno ab vrbe 1096.

Leopóldus, Austriæ dux cæpit Viennæ Iohãnem, fratrem Richardi, Angliæ regis. Polyd. lib. 14.

Leósthenes, Nomen viri, qui cùm sponsus esset, & Lamiacum bellum concitasset, interfectus est. Ob cuius amorem sponsa, Demotionis Areopagitarum principis filia, se interfecit. Hieronymus contra Iouinianum. Suidas ait, Bello contra Macedones lapide percussum in prælio cecidisse.

Leóstratus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 86.

Lepadûsa, siue Lopadûsa, insula Siciliæ, à patellis ostreorum genere dicta, quasi patellaria.

Lepánthum, Vide NAVPACTVS.

Léprium, Plinio, oppidum in Achaia prope Alpheum amnem dictum à lepra, qua curabantur ibi, quodam se flumine mergentes: vel à Leprio heroẽ, quem occîdit Hercules. Hinc Lepriatæ populi. Est & aliud Leprium (aliàs Leptum) in Arcadia, ait Cicero lib. 6. ad Atticum. Stephanus in Macisto, Phrixam vrbem in alto monte sitam esse scribit versus orientem Lepritices.

Lepsemándus, oppidulum Cariæ. Steph.

Lepténacra, promontorium Indiæ, quod alii Drepanum vocitauerunt. Solinus.

Leptis, Africæ minoris, quæ Zeugitana prouincia dicitur, duarum vrbium nomen est. Est enim Leptis minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Altera trans Syrtim minorem sita, iuxta Ocam oppidum, Magnæ cognomen habet: illam Neapolim dici existimant. Hæc Vadianus, Melæ enarrator. Strabo libro 17.

Lepýdni,vxor fuit Methymna,Macaris filia.Step.

Lerne, ſiue Lerna, lacus in agro Argiuo, Herculis labore notiſſimus, qui in eo Hydram Lernæam fertur interemiſſe, vicinæ omni regioni adeò infeſtam, vt locum fecerit prouerbio λέρνη κακῶν, hoc eſt,Lerna malorum. Eſt & fluuius eiuſdem nominis per Praſias in ſinum Argolicũ illabens.Strabo lib.8. Hinc Lernæus,a,um.

Lerne,oppidum in ſinu Argolico.Pompo.lib.2.

Leros, quæ & Leria, inſula in Icario mari. Strabo lib.14.

Lertôſa,Ptolem lib.2.cap.6, Hiſpaniæ vrbs: Straboni, Dertoſa:hodie Tortoſa dicitur.

Leſbos, inſula in mari Ægæo, Æolicarum vrbium metropolis, quæ olim vniuerſæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus eius ſtadiorum centum ſupra mille, à Borea in Auſtrum protenſa, quingenta & ſexaginta ſtadia longitudinis habens: feraci agro, & multa materia ad claſſes conficiendas idonea. Vrbes in ea fuere memoratu dignæ,Mitylene,à qua nunc tota inſula Mitylene vocatur:& Pyrrha,in occidentali litore ſita. Fuit & Ereſſos,& Antiſſa cum portu, & Methymna.Dicta Leſbos ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſſima fuit: ſiue à Leſbo, Iapeti filio,qui in eam inſulam nauigauit.Hinc Leſbius,a,um:vt, Leſbiũ vinum, & Leſbous. Horat.1.Carm. Item Leſbis, idis, hoc eſt, mulier ex Leſbo. Sappho apud Ouidium in Epiſt.

Leſem, Nomen vrbis in tribu Aſer, in poſſeſſione verò Dan, ioſue 19: quæ & Lais dicitur & Dan. Hæc ea putatur à pleriſque, quæ tandem à Philippo Tetrarcha, ſenioris Herodis filio,in honorem Tiberii, Cæſarea Philippi appellata, vulgò à Barbaris nunc Belina vocitatur.

Leſem-dã,vrbs quæ Dan & Leſem & Lais.ioſ.19.

Léſtorum, regio Indiæ extra Gangen, cuius incolæ ſylueſtres eſſe dicuntur,& in ſpecubus habitare.Ferunt in eo eſſe coruos albos & pſittacos. Ptolem.lib.7.Hodie regnum Pego dicitur.

Leſtrígones,Vide LAESTRIGONES.

Léſyrus,fluuius,Vide HYOPS.

Letæus, Nicarchus vir clariſſimus ex illis qui cũ Alexandro Magno militarunt.Steph.

Lete,vrbs Macedoniæ,à Latonæ tẽplo in vicinia.

Lethe, es, fluuius inferorum apud Poetas, cuius aquam ſiquis guſtaſſet, omnium ſtatim præteritorum obliuiſci eum voluerunt.Idcirco ἀπὸ τῆς λήθης, hoc eſt, ab obliuione nomen creditur accepiſſe. Conſtat autem reuera Lethen, amnem in Aphrica eſſe, circa extremum Syrtium cornu, Berenicen vrbem alluentem. Verùm quoniã terræ hiatu abſorptus,& occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, perſuaſum fuit accolis,ab inferis eũ emergere. Inde Lethæus, thæa,thæum.

Letus, mons à M. Valerio captus, anno ab vrbe 578.

Léuana, dea quæ pueris præerat de terra leuandis. Auguſt.

Leucagus, vir interfectus, excuſſus curru, apud Virgilium lib.10.

Leucádia, peninſula contra ſinum Ambracium, opera accolarum à continente abſciſſa, arenæque accumulatione rurſus continenti reddita. Pomponius lib.2. Hæc etiam Neritis appellata fuit. Plinius lib.4. cap.1. Hinc Leucadius, dia,dium.

Leucæthíopes,Plin. lib.5. cap.7, populi,qui primi omnium cũ Libyægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiem verſus, ſupérque Getulos,interueniẽtibus deſertis,habitant. A quibuſdam Leucoæthiopes, & Libyægyptii ſcribitur:quod Hermolao non placet.

Leucas, adis, oppidum in Leucadia peninſula,olim Neritum appellatum. Plinius lib.4.cap.1. Quinetiam Strabo totam peninſulam, ſiue(vt ipſe appellat) inſulam (aliquando enim humano opere à continenti fuit abſciſſa, & rurſus arenæ alluuione eidem annexa) Leucadem appellat, eodem,quo oppidum, nomine. Leucadem (inquit lib.10.) in inſulæ formam redegerunt,& in eum locum tranſportato Nerito,qui quondam fuerat Iſthmus, nunc verò fretum, & Euripus eſt, ponte iugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem,ſumpto (vt reor) à Leucate vocabulo.

Leucas, Ciuitas Phœniciæ, Balaneæ prius dicta, Stephano.

Leucáſpis,vnus ex comitibus Æneæ, natione Lycius, vnà cum Oronte in Tyrrheno mari tempeſtate ſubmerſus. Virgil.6.Æneid.

Leucátes, tæ, promontorium eſt Acarnaniæ, ad ſinum Ambracium,Apollinis templo nobile,à petræ candore nomen habens.Virgil.3.Æneid.

Leuce, oppidulum in finibus Ioniæ & Æolidis, non longè à Smyrna,olim inſula. Plinius lib.5. cap.29.

Leuce, inſula Ponti exigua, Boryſtenis amnis oſtio obiecta, quæ, quòd Achilles in ea ſepultus fuerit, alio nomine vocatur Achillea. Plin.lib. 4.cap.13. Aliud item huius nominis oppidum in Italia, ſtadiis quingentis à Tarento diſtans. Lucanus lib.5,

-Secretáque littora Leuce.

Leuce acte, id eſt,Album littus, prius vocabatur, quæ pòſt Laodicea,Syriæ vrbs.Steph.

Leuci,Galliæ Belgicæ populi, Treuiris & Mediomatricibus finitimi, iaculandi peritiſſimi. Lucanus lib.1,

Optimus excuſſa Leucus,Rhemúſque lacerto.

Leucíppides, id eſt, filiæ Leucippi à Caſtore & Polluce raptæ, Phœbe & Elaira, ex Aphydnis ciuitate Laconica.

Leucíppus, philoſophus, qui omnia pleno & inani conſtare dixit. Cic. Tuſc. quæſt. lib. 4.

Leucíppus VIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis 53.

Leuco, Boſphori rex, anno ab vrbe 360.

Leucoæthiopes, Vide LEVCAETHIOPES.

Leucógabi, ſiue Leucogæi, Plin. lib 35. cap. 15, colles in Italia, in Neapolitano Campanóq; agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inueniturur alica ſimul & ſulphur. Sunt etiam Leucogæi eidem Plin. lib. 31. cap. 2, fontes inter Puteolos & Neapolim, qui oculorum claritati & vulneribus medentur, dentibuſque firmitatem afferunt.

Leucóla, Plinio, promontorium Pamphyliæ, Lyciæ cõterminum. Eſt & inſula prope Cyprum, & quidem in mari Lycio. Strabo quoque portum in Cypro vocari tradit Leucola.

Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum eius vxore adulterii & inceſtus conſuetudinem haberet. Ouid. in Ibin,

Aut pia, te cæſo, dicatur adultera: ſicut
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia eſt.

Leucónis, lacus Bœotiæ, qui aliàs Copais vel Copra. Vide COPAE.

Leucópetra, Cic. Philip. 1, promontorium agri Rheginí.

Leucólia, inſula contra Pæſtanum ſinum, in mari Tyrrheno, Lucaniæ adiacẽs. (Strabo lib. 6.) paruum ad continentem habens curſum. Dicta Leucoſia, ab vna Sirenum, eiuſdem nominis, quæ hoc in loco periit, quum ſpreta ab Vlyſſe, in profundum ſeſe abieciſſet. Feſtus ab Æneæ conſobrino, loco datũ nomen exiſtimat. Quin & Samothracia, Leucoſia prius eſt appellata, vt inquit Ariſtoteles de Rep. Samothraciæ. Ptol. libro 5. cap. 6, Cappadociæ locus.

Leucoſýria prius, nunc Cappadocia dicitur. Strabo lib. 12.

Leucóſyrus, fluuius Ciliciæ, Pyramus poſtea dictus. Steph.

Leucóthea, vxor Athamantis, nomine Ino, quæ cùm virum tanto furore correptum videret, vt communem filium Learchum nomine, ſaxo illideret, idémque exemplũ in ſeſe, & alterum filium edere pararet, aſſumpto in vlnas Melicerta (id filio alteri nomen erat) ex celſiſſima rupe in mare ſeſe præcipitauit: vbi vterque deorum miſeratione in marina numina ſunt mutati atque Ino quidem Leucothea à Græcis dicta eſt, à Latinis autem Mater Matuta: Melicertes autem à Græcis Palæmon, à noſtris Portunus eſt appellatus. Ouid. 4. Metamorph.

Leucóthoe, Orchami Babyloniorum regis filia, cuius amore captus Apollo, in Eurynomes (ea Leucothoes mater erat) figuram ſeſe tranſmutauit, & tanquam ſecretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, ſecedere iuſſit. Deinde priſtinæ reſtitutus formæ, profeſſus quis eſſet, poſt multas blanditias, non admodum inuitæ vim intulit. Quod cùm reſciuiſſet Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ ſtimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enuntiauit: qui (vt natura crudelis erat) filiam viuam defodit. Cuius mortem ægerrimè ferens Apollo, cùm vitæ eam reſtituere non poſſet, in virgam thuream eam tranſformauit. Ouid. 4. Metamorph.

Leuctra, ũrorum, vicus Bœotiæ iuxta Theſpias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeóque attriuit, vt poſtea imperium nequiuerint reparare. Hinc deducitur adiectiuum Leuctricus, ca, cum: vt Leuctrica pugna, Leuctrica monumenta. Item Leuctricæ puellæ, id eſt, Hippo & Miletia, ſiue (vt aliis placet) Theano & Euexippe, Scedaſi filiæ, quæ à Lacedæmoniis quibuſdam hoſpitibus vim paſſæ, doloris impatientia ſibi necem intulerunt, eóque in cãpo ſepultæ ſunt, in quo poſtea commiſſa eſt ea pugna, qua Lacedæmoniorũ opes conciderunt.

Leui, tertius filius Iacob ex Lia, geneſ. 29: Sic vocabatur & Matthæus apoſtolus, matth. 2. luc. 5: Pater Matthat, luc. 3.

Leuiathan, magnus piſcis marinus. iob 40.

Leuphana, Saxoniæ vrbs apud Ptolemæum.

Leutíchides, vir Lacedæmonius, inimicus Demarati, poſt cuius fugam conſtitutus fuit Spartanorum rex. Herodotus lib. 6.

Lexúbii, Ptolemæo lib. 2. cap. 8. Lexouii aliis, Galliæ vrbs. Vulgò *Liſieux*.

L I

Lia, Maior filia Laban. geneſ. 29.

Liba, libæ, inſula in mari Indico.

Líbanæ, vrbs Syriæ, iuxta Atras. Steph.

Libánius, ſophiſta Antiochenus, floruit Iuliani tranſgreſſoris temporibus, vſque ad Theodoſium ſeniorem. Hic multa ſcripſit, inter quæ eſt opus, De modo dictandi epiſtolas: vixit Conſtantinopoli. Hic etiam argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit.

Líbanus, Syriæ mons, à Sidone Phœnices oppido, vſque ad Symiram vrbem Syriæ Cœles extenſus, centum quinquaginta ſtadiorum longitudine. Huic ex aduerſo obtenditur Antilibanus, valle tantùm interiecta, olim muro illi coniunctus. Inter duos hoſce montes Orontes fluuius oritur. Plin. lib. 5. cap. 19, 20, & 22.

Libárnum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Libarna Plinio,

vrbs Liguriæ: hodie Lauanium, Lauaniæ comitatus.

Libentîna, dea Venus, ſeu Proſerpina. Auguſtinus libro 4. de Ciuitate. Vide LIBITINA.

Liber, Deus vini, qui & Bacchus & Dionyſius dicitur. Multos autem fuiſſe Liberos, oſtendit Diodorus: quorum longè celeberrimus eſt, qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumat, & Thebis Bœotiis natum, qui Liber appellatus eſt, à liberando: nam libertatis Deus eſt: ſiue quòd Bœotiæ vrbes liberas fecerit: (ipſe enim, vt inquit Plutarchus, pro Bœotiæ libertate pugnauit) vel quia vinum curas ſoluat, & mentem ab illis liberet: ſeu quòd vino vſi liberè loquãtur. Solem quoque poëtæ Liberum appellant, eò quòd liberè per aërem vagetur.

Líbera, ræ, Iouis & Cereris filia, quæ & Proſerpina dicitur. Cic. 1. de Natura Deorum.

Liberália, liorum, Liberi feſta, quæ apud Græcos dicuntur Διονύσια. Næuius.

Libérius, XXXIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 351.

Libérius Maximus, Iudææ procurator, an. ſal. 75.

Libértas, dea, cuius templum in Auentino conſtitutum fuiſſe narrant hiſtoriæ.

Libéthrides, dictæ ſunt Muſæ à Libethra Magneſiæ fonte, Muſis ſacro, & poëtarum carminibus celebrato. Mela lib. 2. in deſcriptione Macedoniæ. Strabo tamen lib. 10. author eſt, Muſas appellatas eſſe Libethridas, à Libethro Thraciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt. ſub quo & antrum fuiſſe ait Muſis Libethridibus à Thracibus conſecratum.

Libéthrus, apud Lycophronem poëtam, videtur eſſe mons Macedoniæ, habẽs ad radicem Pimpleam fontẽ. Vnde Muſæ dicuntur Libethrides.

Libiſoca, Libiſoſona, Libora & Libunca, ciuitates in honorem Herculis, à Celtiberis ædificatæ.

Libítina, dea apud Romanos, in cuius tẽplo vendebantur & locabantur ea, quæ ad ſepulturam pertinebãt: ita dicta à libitu, vel à libidine. Plutarchus Venerem fuiſſe putat, reddítque rationem in Problematibus, quare Romani ea, quæ ad pompam funebrem ſpectarent, in Veneris templo voluerint aſſeruari: vt ſcilicet eo ipſo humanæ fragilitatis admoneremur, certò ſcientes exitum ab ortu non procul abeſſe, cùm eadem dea & morientibus præſit, & vitam ingredientibus. Alii malunt Proſerpinam eſſe Plutonis vxorem, quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant: ideóque etiam ea, quibus mortui exornati veluti ad inferos deducuntur, in eius templo voluerunt aſſeruari. Hinc factum eſt, vt Libitina à poëtis pro morte ipſa, ſeu pro feretro, quo mortui eferuntur, non raròaccipiatur.

Libo, Cõſul cũ Fabio Chilone, anno ab vrbe 956.

Líbora, olim Elbora, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hiſpaniæ vrbs: Talabrica hodie.

Libra, ſignum Zodiaci, quod Cæſaris ætate octauo, hodie decimooctauo Cal. Octob. Sole hoc ſignum ſubeunte, æquinoctium facit autumnale. Virg. 1. Georg.

Libs, libis, ventus ab Occaſu brumali flans aduerſus Vulturnum: ita dictus, quòd à Libya ſpiret, qua ratione & Africus à noſtris appellatur. Gel. libro 2. cap. 22. Plin. lib. 2. cap. 47.

Libúrnia, regio ſupra intimum Adriatici ſinus receſſum ſita, inter Iſtriam & Dalmatiam: ita dicta à Liburno quodam Attico, ſi Stephano credimus. Hodie Croaciam vocant, in ditione Ducum Auſtriæ: Incolæ, Liburni.

Libúrnus, portus Tuſcorum. Ptolem. lib. 3. cap. 1.

Líbya, filia Epaphi & Caſſiopeæ, à qua tertia orbis terrarum pars nomen accepit (quam nos Africam dicimus) ab Aſia Nilo fluuio, ab Europa mari Mediterraneo dirempta.

Líbya, byæ, & Libye, byes, Africa, quòd inde Libs ventus flare ſoleat, ſeu quòd pluuia indigeat propter nimiam ſiccitatem. ἀπὸ τῆ λείπειν C vere. Eſt etiam hoc nomine fluuius in Mauritania.

Libycis, bycidis, vrbs Iudææ ab Orientali parte Iordanis quam Herodes extruxit.

Libys, homo, & Libyſſa, mulier, ex Libya orti, & λίβυ neutrũ. Vnde Libyſtinus & Libyſtis, ſtidis. Libyx autem Libycis facit, à quo genitiuo fit Libycus, ca, cum. Vnde Libycum mare, Libycus campus dictus, quòd in eo primùm fruges ex Libya allatæ ſint. Vnde & Ceres ab Argis Libyſſa vocata eſt, vt inquit Feſtus. Apud Stephanum leguntur etiam hæc deriuata, Libyſticus, Libyſtis, Libyſtias, Libyſſæa.

Libýſſa, Bithyniæ vrbs, Ptolem lib. 5. cap. 1. Vulgò Polmen. Nota Annibalis interitu. Steph. caſtellum eſt Bithyniæ maritimum.

Libyſtínus, dictus eſt Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promontoriũ incolebant, eo quòd immiſſa Libycis, hoc eſt hoſtibus Carthaginenſib⁹ peſte, penè cũcti ſubita morte interierint.

Libyſtini, populi Colchis vicini. Steph.

Lícambes, Vide LYCAMBES.

Lichas, puer Herculis, per quẽ Deianira viro ſuo in Œta monte ſacrificaturo, veſtem miſit Neſſi Centauri ſanguine infectam: quam cùm ille induiſſet, ſerpente iam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem verſus, Lichan pernicioſi muneris latorem, capillis arripuit, & in ſubiectũ mare præcipitauit: quem poëtæ fabulantur in ſaxum ſui nominis fuiſſe muratum, quod à nautis in mari Euboico oſtenditur. Ouid. 9. Metamorph.

Lichindus, vrbs Siciliæ: Gentile, Lichindinus, Stephano.

Licianus, poeta, Martiali æqualis & vicinus.

Licinius, Oretis imperator, Christianos ab exilio reuocauit, anno salutis 316.

Licinius Menenius, tribunus militū, anno ab vrbe 307.

Licinius Mutianus, Syriæ prætor, anno salutis 66.

Licinius Sura 11. cos. cum Sossio Senecione, anno ab vrbe 854.

Licinius Stolo, cum L. Sextio, Tribunus plebis à plebe factus, postquam solitudo magistratuum tenuit ciuitatem, quinquennio legem tulit, ne quis plus quingenta agri iugera possideret, qua lege ipse damnatus est. Liuius.

Licinius Valerianus & Gallienus, imperatores, anno ab vrbe 1006. Ambo ob dissidiū obortum inter Gallienum & Aureolum, apud Mediolanum interfecti sunt. Pollio. Eutrop. Oros. lib. 7. cap. 22.

Liebris, vrbs Phœnicum: Gētile, Liebrites, Steph.

Ligea, Nympha, Nerei & Doridis filia, à cantus suauitate ita dicta. Virgil. 4 Georg.

Liger, eris, siue Ligeris, Ptolemæo nobilis Celtarum fluuius, qui in Aruernorum finibus oriēs, Heduósq; à Biturigibus diuidens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit.

Liger, Rutuli cuiusdam nomen, fratris Leucagi, quem Æneas Turni auspicia sequentem interfecit. Virgil. 10. Æneid.

Ligilla, nomen vetulæ apud Martialem.

Ligur, Phaëthontis filius. Berosi.

Liguria, Italiæ regio, maiori sui parte montana, Macra fluuio ab Hetruria, Varo à Gallia Narbonensi dirempta, ab altero latere Padum, ab altero habēs Apenninum. Huius incolæ Ligures dicuntur, & mare vicinum, Ligusticum, à Ligysto videlicet Phaëthontis filio.

Ligyes, populi Asiæ, qui cū Xerxe, Herodoto lib. Historiarum 4, contra Græcos militarunt.

Ligýstides, insulæ eædem, quæ Stœchades.

Ligystîna, vrbs Ligurum prope occidētalem Iberiam & Tarsum: Incolæ, Ligyes. Steph.

Ligýstus, Fabio pictori, Phaëthontis filius, à quo Liguria cognominata est.

Lilæa, Vrbs Phocidis. Steph.

Lilybæum, promōtorium Siciliæ, cum vrbe eiusdem nominis, Libyam spectans. Tria enim traduntur esse eius insulæ præcipua promōtoria: ex quibus quod Græciam respicit, Pachynum: quod Italiam, Pelorum, Scyllæ oppositū: quod autem in Austrum Libyam versus procurrit, Lilybæū appellatur. Pōp. lib. 2. Hinc Lilybæius, bæa, bæium.

Liménius, e o s. cum Acone Catulino Philomano, anno ab vrbe 1102.

Limenôtis, Chersonesus Celtica. Steph.

Limentînus, putabatur deus qui liminibus præesset.

Límere, Vrbis nomen.

Limiosáleum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, vrbs Germaniæ.

Limnæ, locus in arce Athenarum, templum habens Dionysio sacrum, à Theseo rege extructum: quo in loco vetustiora Bacchanalia peragebantur die duodecimo mensis Anthesteriōnis, qui nostro ferè Nouembri respondet. Aristophanes in Ranis, & Thucydides 2. Histor.

Limnæa, vicus in Argo. Steph.

Limni, insula iuxta orientalem plagam Hyberniæ, quæ deserta est. Ptolem. lib. 2. cap. 2. Silimnus dicta Plinio.

Limnoria, Nympha, à cura lacus sic dicta. λίμνη enim, lacus: & ὤρεα, cura dicitur.

Límone, vrbs Perræbica, à prato in ea sito dicta: aliàs Elone. Steph.

Limoniades, nymphæ florum & pratorum, quas aliquando mori & deficere dicit Aristoteles, sicut Panes Faunique faciunt.

Limonum, Pictonum oppidum in Gallia, Ptole. lib. 2. cap. 7. Vulgò *Limon*.

Límuici, Ptolemæo lib. 2. cap. 7, Galliæ populi: alio nomine Lemouices. Vulgò *Limosin*.

Límyra, vrbs Lyciæ, à Limyro fluuio. Steph.

Lincolîna, Vide LINDVM.

Lindecolîna, Vide LINDVM.

Lindónium, Vide LINDVM.

Lindos, Vide LYNDVS.

Lindum, Ptolemæo lib. 2. cap. 3, vrbs Britanniæ insulæ: alio nomine Lincolina & Lindecolinū. Vulgò *Lincolon*. Stephano Lindonium: Gentile, Lindonius, Vide LONDINVM.

Língones, populi Galliæ Belgicæ, ad ortum Matronæ fluuii, Heduis, Sequanis, & Leucis vicini: qui etiam hodie, seruato nonnullo prisci nominis vestigio, Langri appellātur. Hinc fit adiectiuum Lingonicus, a, um: vt, Bardocucullus Lingonicus, apud Persium, pro vestimenti viliſſimi genere, quod Lingonibus præcipuè erat in vsu.

Lingus, castellum Cassandrorum. Inde Lingæus, & Lingius sinus.

Linon, parua regio Hellespontia, inter Parium & Priapum. Incolæ, Linusii. Stephanus ex Strabonis lib. 13.

Lintérnum, vicus Campaniæ, nō procul à fluuio qui Linternus dicitur, vbi inclytus ille Scipio Aphricanus inuidiæ cedens obiit, & sepultus est Silius.

Linternus, Bocatio, Campaniæ fluuius, haud longè à Vulturno fluuio & oppido.

Linum, Vide LINON.

Linus, primus poſt D. Petrum Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 70.

Linus, filius Apollinis ex Pſammate Crotopi Argiuorum regis filia. Cùm enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopum veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clàm cum Pſammate filia eius concubuit: quæ ex eo compreſſu grauida effecta, expletis legitimis menſibus puerum peperit, quem Linum appellauit. Hunc, cùm patris indignationem metuens, inter virgulta occultaſſet, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impacta in caput cithara, quòd ipſum ruſticius canentem irrideret.

Linx, fluuius, & vrbs Mauritaniæ: Aliqui Lixum, & ciues Lixos nominant. Steph. Vide LIXVS.

Lipara, inſula vna ex Æoliis, ita dicta à Liparo rege, Auſonis filio, cui ſucceſſit Æolus, cùm antea Meligunis vocaretur. Plin. lib. 3. cap. 9.

Liparis, Ciliciæ fluuius. ἀπὸ τῆς λιπαρᾶς. quoniam ſcribit Vitruuius lib. 8. cap. 3, natantes in hoc flumine, aut ſe lauantes, non aliter vngi ab ipſa aqua, quàm ſi oleo aut adipe lauarentur.

Lipaxus, vrbs Thraciæ. Steph.

Liquéntia, fluuius Galliæ Ciſalpinæ, ſeu Venetiæ, poſt Taruiſinum agrum. Oritur in Opitergini, & in mare Hadriaticum cadit.

Lirimiris, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs: aliàs Lirimeris, oppidum Saxonum.

Liriope, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex qua Cephiſſus amnis Narciſſum puerũ formoſiſſimum ſuſcepit. Ouid. lib. 3. Metamor.

Liris, fluuius Campaniæ, ortus in Apennino, & Minturnas præterlabens. Qui & Glanicus, Vide LYRIS.

Lirnytea, vrbs Pamphyliæ. Steph.

Liſidas, Megalopolitanorũ dux, anno ab vrbe 517.

Liſſus, ſiue Liſus, fluuius Thraciæ, inter Meſembriam Samothracum, & Strymam Thaſiorum vrbem in mare illabens, quem Græci ſcriptores inter eos annumerant, quos à Xerxis exercitu exiccatos tradunt. Herodot. lib. 6.

Liſſus, oppidum in finibus Dalmatiæ, Macedoniæ contiguum, non procul à Nymphæo promontorio. Plin. lib 3. cap. 22, & Ptole. lib. 2. cap. vlt.

Litâna, ſylua in Gallia togata prope Boios, cuius arboribꝰ viæ finitimis cæſis, ac ſubito impulſu ruentibus, L. Poſthumii COS. Rom. exercitus tam fœda ſtrage eſt obrutus, vt ex vigintiquinque millibus vix decem homines ſuperfuerint. Liuius lib. 3. de bello Punico.

Lithéſius, Apollo in Malea, quòd ibi in lapide collocatus ſit, à lithos: ſic Marathéſius à Marathos. Steph.

Lithoſtrotos, Nomen loci in quo ſedit Pilatus, CHRISTVM noſtrum morti adiudicaturus. Iohan. 19.

Litorius, aruſpicum reſponſis & dæmonum oraculis addictus, à Gothis vinctus & occiſus eſt, anno ab vrbe 1192. Diaco Caſſiod.

Liuius Fidenas, Thuſciæ rex, regnauit annis XLVIII.

Liuius, hiſtoricus Patauinus, rex Rom. miro artificio luculentóque ſermone perſcripſit. Hieronymus ad Paulinum, Ad Titum Liuiũ lacteo eloquentiæ fonte manantem de vltimis Hiſpaniæ Galliarúmque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus. Et quos ad cõtemplationem ſui Roma non traxerat, vnius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquam verboſum inſectabatur: Pollio verò tanquam Patauinitatem redolentem; Quintiliano magnopere laudatur, eúmque Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadétque pueris ediſcendum, vt Ciceronis imitatorem.

Liuius Andronicus, Liuii Salinatoris libertus, cuius filios erudiit, ab eóque ob ingenium libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano COSS. anno ante natiuitatẽ Ennii. Diomedes. Gel. lib. 16.

Liuthprándus, Ticinẽſis eccleſiæ Leuita, à Baſilio imperatore hiſtoriam rerum per Europam geſtarum exorſus eſt, anno ſalutis 865.

Liuthprándus, puer ſub Aſprandi ducis ſtrenui tutela à patre Cuniperto Lõgobardorum rege, regni hæres relictus, anno ſalutis 687. Blõd. lib. 10. decad. 1.

Lixa, vrbs Libyæ, à Lixo fluuio: Gentilia, Lixii, Lixitæ, & Lixatæ, Vide LINX.

Lixus, colonia à Claudio Cæſare ducta in Mauritania Tingitana, circa quam Poetarum fabulæ & Antæi regiam, & Heſperidum hortos collocarunt, aurea ferentes mala, à dracone peruigili ſumma cura aſſeruata. Cui fabulæ occaſionem ſuppeditaſſe exiſtimat Plinius flexuoſum maris æſtuariũ, draconis modo nemus quoddam ambiens, nihil præter oleaſtros ferẽs. Plin. lib. 5. cap. 1.

L O

Lobna, Ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda. ioſ. 21. 4. regum 8, 23. 1. paral. 6: Eadẽ eſſe videtur quæ Lebna & Labana.

Lobni, Filius Gerſon filii Leui. exod. 6. 1. paralip. 6.

Lobnitica, Nomen familiæ. nume. 3.

Lobrini, montes in Phrygia, vnde Rhea Lobrina, Scholiaſtes Nicandri.

Locõzus, vrbs Phrygiæ, in qua Thraces Locozii habitant, quos Xanthus Locoxitas vocat. Ea vrbs diluuio abſumpta eſt. Steph.

Locóritum, Ptolem. vrbs Germaniæ, hodie Trutonia. Vulgò *Forcheim* in Franconia.

Locri, crorum, Græciæ populi, Parnaſſum montem vtrinque accolentes: quorum qui occiduam incolunt plagam, ad Criſſeum vſque ſinum pertingentes, medii inter Ætolos & Phocenſes, à grauitate odoris Ozolæ, & à ſitu Heſperii cognominantur. Qui verò Parnaſſum ad ortum accolunt, ad mare vſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte Epicnemidii, illi verò ab Opunte vrbe Opuntii cognominantur. Strabo libro 9.

Locri in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, oppidum incolentes eiuſdem nominis, ab iis Locris, qui Aiacem Oileum ad Troiam ſequuti ſunt, conditum. Seruius in illud Virgilii 3. Æneid.

Hîc & Narycii poſuerunt mœnia Locri. Hi diſcriminis gratia, Epizephyrii cognominantur, quòd ſupra Zephyrium promontorium ſiti ſint.

Locúſta, venefica Neroni grata, ex Galliis euocata: cuius opera Agrippina Claudium & Nero Britannicum de medio ſuſtulerũt. Tacit. lib. 11. Iuuenalis Satyra 1.

Lod, ciuitas, quam ædificauit Samad filius Elphaal. 1. paral. 8. 2. eſd. 7.

Lodabar, oppidum Galaad montis, in ambitu vt videtur. 2. reg. 9.

Loide, Auia Timothei. 2. timoth. 1.

Lœ́mium, Apollinis cognomen, quod ei Lydii impoſuerunt ob malorum expulſionem, finita peſtilentia.

Lolliânus, Cõſul cum Arbitrione, anno ſal. 1108.

Lolliânus Auitus, Conſul cum Gauio Maximo, anno ab vrbe 896.

Lolliânus Auitus, Conſul cum Pompeiano, anno ab vrbe 962.

Lomẽntus, vrbs Italiæ, aliàs λωρεντὸς dicta. Steph.

Lómmini, trigemini fratres filii Gerionis Tyranni, ædificauerũt à ſuo nomine vrbem magnam Lomminiam. Beroſ.

Londínium, Ptolem. alii Londinum. Vide LINDVM.

Longaalba, vrbs in Latio, quam Aſcanius Æneæ filius ædificauit. Virg. lib. 1, & 8. Vide ALBA.

Longho, apud Celtas regnauit. Beroſ.

Longînus ſucceſſit Narſeti Italiæ principi, & nouum magiſtratum Exarcatum in Italiam introduxit. Blond. lib. 8. decad. 1. Æmil. lib. 1. anno ab vrbe 1323.

Longînus, Conſul cum Decio, anno ab vrbe 1139.

Longobárdi, populi Germaniæ, quos à longis bardis cognominatos ferunt, & ab Oceano Germaniæque vltimis oris veniſſe, nouas ſedes quærentes. Hi Albino duce Italiam intrauêre, breuique omnes penè citerioris Galliæ vrbes cæpere: ibi cùm ducẽtis annis regnaſſent, à Carolo magno ſuperati fuerunt, ſed tamen (vt diximus) vt Celtiberi ex Celtis & Iberis fuit vna natio: ita Lingones populi Germaniæ, & Bardi Galliarum populi facta vnione gentem vnam & vnum nomen admiſcuerunt. Et ideo Ponticus, vir doctus noſtri temporis, Lingobardos appellat, non autem Longobardos.

Longóne, vrbs Siciliæ. Steph.

Longus, Conſul cum Tiberio Claudio Cæſare, anno ab vrbe 794.

Lopaduſſa, inſula iuxta Thapſum Libyæ. Steph.

Lóryma, vrbs Cariæ. Etiam portus Rhodi. Gentile, Lorymæus. Steph.

Los, inſula circa Theſſaliã: Inſularis, Lous. Steph.

Lot, filius Aran. geneſ. 11.

Lotan, Filius Seir Horræi. geneſ. 36.

Lothárius, Italiæ rex interuentu Berengarii deſignatus. Luith. lib. 5. cap. 12. anno ſalutis 947.

Lothárius, Romanorum imperator x x. anno ſalutis 1127. Blond. lib. 5. decad. 2.

Lothárius III. Ludouici Romanorum imperatoris filius, & ipſe imperator, annis quindecim regnauit. Filii propter regni diuiſionem, vehementiſſimis inter ſe odiis exarſerũt, arreptis armis in Altiſſiodorenſibus apud Fontanicum coactis copiis, prælium commiſerunt grauiſſimum, in quo ſtrages Francorũ, quanta nunquam alia facta eſt: ſuperatus Lotharius, fuga ſalutem quæſiuit. Blond. lib. 2. Ludouicum filium conſortem imperii ſumpſit, anno ſalutis 850. Imperio ſe abdicauit, monaſticum induit habitum, in quo & animam Deo reddidit. In monaſterio, quod Prumia dicitur, diuiſo inter filios in primis regno, Ludouico imperium & Italiam, Lothario Lotharingiã, Carolo prouinciæ regnum tradidit. Æmil. lib. 3. anno ſalutis 856.

Lothárius, Francorum rex, Ludouici regis filius ex Gerberga imperatoris ſorore, anno ſalutis 56. Lotharingiam occupauit, Aquiſgranum vſque delatus, agros populatus eſt. In quem Otho imperator ex Bauaria exercitum cùm duxiſſet, Lotharingiam recepit: Lotharius in Pariſios eſt reuerſus. At imperator eum inſequẽs, Franciam ingreſſus, Laudunẽſium, Sueſſionumque agris vaſtatis, Pariſiorum ſuburbia incendit, anno ſalutis 979.

Lotis, tidis, Nympha formoſiſſima, Neptuni filia, quæ cùm Priapi vim effugere non poſſet, inuocata deorum ope, in loton arborem eſt commutata. Ouid. 9. Metamorph.

Lotóphagi, populi in Africa apud Syrtes, à loto nomen ſortiti, quòd arboris eius fructu cre-

dantur victitare: cuius cibus tam eſt dulcis, vt aduenis incutiat patriæ obliuionẽ. Itaque cùm Vlyſſis ſocii delati fuiſſent in Africam, & lotum guſtaſſent, vix inde abduci potuerunt. Hom. 9. Odyſſ.

Lotus quidam filium habuit Ammanum, à quo Ammanitæ, Arabes dicti. Steph.

Lous, Vide LOS.

Loxa, Ptolem. lib. 2. cap. 3, fluuius Britanniæ.

Lóxias, Apollinis cognomentũ, inde impoſitum, quòd obliqua ederet reſponſa: aut certè ab eo quòd Zodiacum obliquè percurrat. λοξὸν enim Græci vocant obliquum. Macrob. in Saturnal.

L V

Lublâna, Vide SISCIA.

Luca, ciuitas Tuſciæ, à qua Lucẽſes, qui in ea habitant, vel qui in ea orti ſunt. Dicta à Lucumone, Hetruſcorũ rege. Strabo lib. 5. Vrbs eſt olim vnà cum regione virorum probitate florens, & robur militare magnum educens, & equitum multitudinem, ex quibus Senatus militares cæpit ordines.

Lucáni, populi Italiæ à Samnitibus oriundi, ſecundum mare extenſi, Silaro fluuio à Picentinis, Lao à Brutiis dirempti: quorũ oppida præcipua fuerunt, Velia, Pæſtum & Buxentum, aliáque nonnulla. Plin. lib. 3. cap 5.

Lucánia, Italiæ regio inter Apuliã & Calabriam.

Lucânus, Cordubenſis patria, poëta egregius, Senecæ viri grauiſſimi, & tragœdiarum ſcriptoris nepos. Hic bellũ ciuile inter Cæſarem & Pompeium hexametris, & plura alia ſcripſit, in quibus maximam laudem adeptus eſt ingenii & doctrinæ. Vide Crinitum.

Lucária, Vide LVCERIA.

Lucas, medicus Antiochenſis, vnus è quatuor Euangeliſtis.

Lucéntia, citerioris Hiſpaniæ vrbs, Romanorum quondam colonia. Mela lib. 2.

Lucéntum, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum à ſuperiore diuerſum, quod Ptolemæus libro 2. cap. 6, ſtatuit ſupra Carthaginẽ, occaſũ verſus.

Lúceres, tertia pars populi Romani temporibus Romuli regis. Seruius, Conſtat (inquit) primò tres partes fuiſſe populi Romani: vnam Tatiẽſium, à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico poſt fœdera: alteram Ramnetũ, à Romulo: tertiam, Lucerum, quorum ſecundum Liuium & nomen & cauſa in occulto ſunt. Varro tamen dicit Romulum dimicantem cõtra Titum Tatium à Lucumonibus, id eſt, Tuſcis auxilia poſtulaſſe. Vnde quidam venit cum exercitu: cui recepto iam Tatio pars vrbis eſt data, à quo in vrbe Tuſcus dictus eſt vicus. Ergo à Lucumone Luceres dicti ſunt. Sic autem in tres partes diuiſum fuiſſe populum Romanum conſtat, vt

etiam qui præerant ſingulis partibus, tribuni dicerentur. Vnde etiam ſumptus, quos dabant populo, tributa nominarunt.

Lucéria, Dauniorũ colonia in Apulia. Plin. lib. 3. cap. 11.

Lucérius, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo aduerſus Tatium.

Lucétius, dictus eſt Iupiter, à luce, quam præſtare hominibus putabatur. Sic Iuno Lucetia, quòd lucis cauſa ſit.

Luchînus Vicecomes, Mediolani vicarius à Benedicto pontifice conſtitutus, anno ſal. 1340.

Lúcifer, Iouis & Auroræ filius, qui Trachiniam Nympham adamauit, & ex ea geminã prolem Ceycem & Dædalionem ſuſcepit.

Lúcifer, vna errantium ſtellarum, quam & Venerem appellamus, quæ manè Solem præcedens, vnáque cum Aurora ſeſe oſtẽdens (vnde & Auroræ filius fingitur) Lucifer dicitur: veſperi autem Solem ſubſequens, Heſperus nominatur.

Lucílius, poëta venuſtiſſimus, patria Auruncanus, qui primus Latinorum Satyram ſcribere aggreſſus eſt. Obiit Neapoli anno ætatis ſuæ quadrageſimo ſexto, publicoq; funere elatꝰ eſt.

Lucílius Baſſus, Iudææ legatus, anno ſalutis 74.

Lucíllus, Conſul cum Valeriano Aug. anno ab vrbe 1017.

Lucîna, dea partium præſes, quæ & Iuno dicitur, & Diana. Terentius in And. Iuno Lucina fer opem. Cic. lib. 2. de Natura Deorum, Luna à lucendo nominata ſit: eadem eſt enim Lucina. Itaque, vt apud Græcos Dianam, eámque Luciferam, ſic apud noſtros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant: quæ eadem Diana omniuaga dicitur, non à venãdo, ſed quòd in ſeptem numeratur tanquam vagãtibus. Dicta Lucina, quòd partũ ferat in lucem. Plin lib. 16. cap. 44, putat Lucinam dici, quòd oculis præſit & luci. Sunt qui à luco deducant, qui Romæ Iunoni ſacer eſt in Exquiliis. Ouid. lib. 2. Faſtorum.

Lúcius, prænomen eius, qui primus ita vocatus, quia oriente luce natus eſt. Sic Lucia, nomen mulieris.

Lúcius, Nomen prophetæ. act. 13. rom. 16.

Lucius, XXI. Rom. epiſcopus, anno ſalutis 254.

Lucius II. Pontifex CLXVII anno ſal. 1144.

Lucius III. Romanorum Pontifex CLXXII. 1 anno ſalutis 1181. Propter conſulatum factionem, Veronam fugit.

Lúcius, Conſul cum Herodiano, aliàs Heraclio, anno ab vrbe 1166.

L. Ælîanus, Conſul, collega paſtoris, anno ab vrbe 915.

L. Ælius Commodus Verus, & M. Ælius Antoninus philoſophus Diui F. AA. XVII. Romanorum imperatores, regnarunt annis XIX. tum

primum Romana Reſpublica duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit, anno ab vrbe 513.Eutrop.lib.8.

L.Ælius Lamia,Conſul,collega M.Seruilii, anno ab vrbe 755.

L.Ælius Mamercus, magiſter equitum, anno ab vrbe 414.

L. Ælius Mamercus, Conſul, collega Q. Publii Philonis, Latinos per deditionẽ ſubegit, anno ab vrbe 417.

L.Æmilius Barbula,collega Q. Martii Philippi, anno ab vrbe 472.

L. Æmilius Mamercus, Conſul, collega Cæſonis Fabii Vibulani,anno ab vrbe 270.

L.Æmilius Mamercus,Conſul, collega C.Plantii Deciani,anno ab vrbe 416.

L.Æmilius Mamercus,c o s.collega Caii Seruilii Priſci,anno ab vrbe 276. iii. c o s.collega Vobiſci Iulii Tullii,anno ab vrbe 281.

L.Æmilius Mamertinus, Tribunus militum,anno ab vrbe 367. ii. c o s. collega C. Genutii, anno ab vrbe 393.

L.Æmilius Paulus,Conſul, collega Attilii Reguli,agrum Boiorum vaſtauit,triumphum duxit, anno ab vrbe 129.

L.Æmilius Paulus,Cõſul,collega M.Liuii,Dimalem Illyrii ciuitatem vi cæpit.Polyd.lib.3.anno ab vrbe 535. ii. c o s. collega C.Terentii Varronis, occubuit ad Cannas, cæſis Romanis,anno ab vrbe 538.

L.Æmilius Paulus,Cõſul,& collega Cneius Bœbius Pamphilus receperunt in fidem Ligures, anno ab vrbe 572. ii. Conſul,collega C. Licinii Craſſi Perſeum vicit,cecidit, Macedoniam ſubegit. Liu.5.decad.5.

L.Æmilius Paulus, Cõſul,collega C.Claudii Marcelli,anno ab vrbe 704.

L.Afranius,Conſul,collega Q.Cecilii Metelli Celeris,anno ab vrbe 694.

L. Annius Fabianus, c o s. collega Martii Nonii Mutiani,anno ab vrbe 953.

L.Antius Gallus,Conſul, collega Marci Cornelii Cethegi, anno ab vrbe 594.

L. Antiſtius,Tribunus militũ, anno ab vrbe 377.

L. Antiſtius vetus,c o s. collega Claudii Neronis Cæſaris, anno ab vrbe 807.

L.Antonius Commodus , Romanorum imperator x v i i i , regnauit annis x i i i. A prima ſtatim pueritia turpis, improbus,crudelis,libidinoſus, ore pollutus,conſtupratuſque,trecentas concubinas,trecentos & puberes in deliciis habuit. Ælius Spartianus. Hic Coloſſi capite ſublato,ſuæ imaginis caput iuſſit imponi,Hercules & Deus voluit vocari. Lamprid.In Veſtiliani domo ſtrangulatus eſt à Martia & Læto præfecto prætorii.Lamprid.Herod.lib.1.

L.Antonius Pætus,Conſul,collega P.Seruilii Iſauri, ſeditionem mouit aduerſus Cæſarem: apud Peruſiam victus eſt. A Cæſare veniam eſt conſecutus.Appianus lib.5.Florus lib.4.cap.7.

L. Apruſtius,Cõſul,collega M.Valerii Leuini,anno ab vrbe 528.

L.Aquilius Coruus, Tribunus militum, anno ab vrbe 368.

L. Aruntius, c o s.collega Caii Claudii Marcelli, anno ab vrbe 732.

L. Aruntius,Cõſul,collega M. Æmilii Lepidi,anno ab vrbe 758.

L.Aſinius, Conſul, collega P. Marii, anno ab vrbe 814.

L. Atilius Longus,Tribunus militum,anno ab vrbe 311.

L. Atratinus,Conſul , collega L. Scribonii Libonis,anno ab vrbe 720.

L.Aurelius Cotta,c o s.collega Seruii Sulpitii Galbæ,anno ab vrbe 610.

L.Aurelius Cotta, c o s. cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 635.

L.Aurelius Cotta, c o s. collega L. Octauii, anno ab vrbe 679. i i.c o s. collega L. Manlii Torquati,anno ab vrbe 689.

L.Aurelius Oreſtes, c o s. collega Sex. Iulii Cæſaris,anno ab vrbe 597.

L.Aurelius Oreſtes, c o s. collega M. Æmilii Lepidi , anno ab vrbe 628. Sardos ſubegit. Florus lib.60.

L.Aurelius Oreſtes , Conſul, collega C. Marii nepotis,anno ab vrbe 651.

L.Cæcilius Metellus,c o s.collega C.Seruilii Tucæ,anno ab vrbe 469. ii.Conſul,collega M.Fabii Buteonis, anno ab vrbe 506.

L. Cæcilius Metellus,c o s. collega L. Aurelii Cottæ,anno ab vrbe 635.

L.Cæcilius Metellus Creticus,Conſul,collega Q. Martii Vatiæ,anno ab vrbe 686.

L.Cæcilius Metellus Diadema,c o s.collega Q.Mutii Scæuolæ,anno ab vrbe 637.

L.Cæſianus,c o s.collega C.Cæſaris Caligulæ,anno ab vrbe 790.

L.Calphurnius Beſtia, c o s. collega P.Scipionis Naſicæ, anno ab vrbe 643. quo bellum Iugurthinum factum eſt. In quo Beſtia pecunia,muneribuſque corruptus,pacem cum Iugurtha fecit.Oroſ.lib.5.cap.5.Eutrop.lib.4.

L. Calphur. Piſo,c o s.collega C.Mutii Scæuolæ, anno ab vrbe 621.

L. Calphur.Piſo,Conſul,collega M. Druſii Liuii, anno ab vrbe 739.

L.Calphur.Piſo,c o s. collega Coſſi Cornelii Lentuli,anno ab vrbe 753.

L.Calphur.Piſo,Conſul,collega M. Licinii Craſſi,anno ab vrbe 979.

L.Calphur.Piſo, Conſul,collega Claudii Neronis Cæſaris,anno ab vrbe 809.

L.Caſſius Longinus Rauila,Cõſul,collega L.Cornelii Cinnæ,anno ab vrbe 627.

L.Caſſius Longinus,Conſul,collega C.Marii Nepotis,in finibus Allobrogum à Tygurinis Gallis pago Heluetiorum cum exercitu cæſus eſt, anno ab vrbe 647.

L. Ceiónius Commodus, Conſul, collega Ciuicæ Pompeiani, ab Hadriano adoptatus eſt. Spart. in Ceionio, anno ab vrbe 888.

L.Cornélius Cinna,Conſul,collega L.Caſſii Longini Rauiliæ,anno ab vrbe 627. II.Conſul,collega C. Marii Nepotis, anno ab vrbe 668. III. Conſul,collega Cn. Papyrii Carbonis, anno ab vrbe 669.IIII.Conſul,collega eiuſdem Papyrii,anno ab vrbe 670.

L.Cornélius Létulus,cos.collega Q.Publii Philonis,anno ab vrbe 418.

L.Cornélius Lentulus, Conſul, collega M. Curii Dentati,anno ab vrbe 778.

L.Cornélius Lentulus Caudinus, Conſul,collega Q.Fuluii Flacci,anno ab vrbe 516.

L.Cornélius Lentulus,cos.collega Iulii Appuli, anno ab vrbe 555.

L.Cornélius Lentulus,cos.collega C. Martii Figuli,anno ab vrbe 598.

L.Cornélius Lentulus, Conſul , collega L. Mummii Achaici,anno ab vrbe 608.

L.Cornélius Maluginenſis,cos. collega Q. Fabii Vibulani, anno ab vrbe 295. De Equis & Volſcis coss.triumphum egerunt.Pax Equis data.

L.Cornélius Merula, Conſul,collega Q. Minutii Thermi,anno ab vrbe 561.

L.Cornélius Scipio interrex,anno ab vrbe 404.

L.Cornélius Scipio,II.Conſul,collega Cn.Domitii Caluini,anno ab vrbe 423.

L.Cornélius Scipio,Conſul,collega Cn.Fuluii Cẽtumali, Hetruſcos fudit,anno ab vrbe 455.

L.Cornélius Scipio,Cõſul,collega C.Aquilii Flori,anno ab vrbe 494. Corſicam & Sardiniã vaſtauit,triumphum egit.Eutrop.Flor.lib.17.

L.Cornélius Scipio Aſiaticus, Conſul, collega C. Lælii Africani,anno ab vrbe 564.

L.Cornélius Sylla, cos.collega Q. Põpeii Ruffi,anno ab vrbe 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cùm eſſet, multos proſcripſit, tyrãnidem exercuit, Romanorũ primus fuit qui morte mulctauerit,anno ab vrbe 674.Depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam.Plutarchus.Mortui funeri honos datus, in Campo Martio ſepultus eſt.

L.Cornélius Sylla,Conſul, collega Seruii Sulpitii Galbæ,anno ab vrbe 785.

L.Cornélius Syllanus, cos. collega Publii Valerii Aſiatici,anno ab vrbe 798.

L.Cornificius, Conſul,collega Sex. Pompeii,anno ab vrbe 719.

L.Domítius Ænobarbus, Conſul, collega C.Cæcilii Caldi,anno ab vrbe 660.

L.Domítius Ænobarbus,cos. collega Ap. Claudii Pulchri,anno ab vrbe 700.

L.Domítius Ænobarbus , Conſul, collega P.Scipionis,anno ab vrbe 738.

L.Ebúrius Helua,Conſul, collega P. Seruilii Priſci , anno ab vrbe 291. quo tempore graſſata eſt peſtis,& mortem obiere coss.Liu.lib.3.

L.Fontéius Capito , Conſul , collega C. Vipſanii Aproniani, anno ab vrbe 811.

L.Fúluius Curuus,cos.collega Q.Fabii Rutilani, anno ab vrbe 432.is Magiſter equitum cùm eſſet,Samnites fudit,fugauítque,qui Poſtiam Pliſtiámque Romanorum ſocios,vt parẽ dolorem hoſti redderent, circunſederunt, anno ab vrbe 438.

L.Fúrius Camillus, Tribunus militum , anno ab vrbe 358.Dictator dictus eſt,anno ab vrbe 406. cos.collega Appii Claudii Craſſi,anno ab vrbe 407. III. cos.collega D. Iunii Bruti Scæuæ, anno ab vrbe 430.

L.Fúrius Medullinus , cos. collega Caii Manilii Volſonis,anno ab vrbe 280. II. cos. collega Cn.Cornelii Coſſi,anno ab vrbe 347.

L. Fúrius Medullinus , Tribunus militum, anno ab vrbe 331. VII. Tribunus militum,anno ab vrbe 365.

L.Fúrius Purpureo,cos.collega M. Claudii Marcelli,anno ab vrbe 558.

L.Fúrius Tricipitinus, IIII.Tribunus militũ,anno ab vrbe 375.

L.Gegánius Macerinus,Tribunus militum,anno ab vrbe 378.

L.Géllius Publicola,cos.collega M.Coccei,anno ab vrbe 718.

L.Genúcius Auentinenſis, cos.collega L.Æmilii Mamerci,anno ab vrbe 393. II.cos.collega Q. Seruilii Halæ, anno ab vrbe 394.Bello cũ Heruicis occubuit.Liu.lib.7.

L.Genútius Auentinenſis,cos.collega Ser. Cornelii Ruffi,anno ab vrbe 451.

L. Genutius Clepſina , cos. collega C. Quintii Claudii Rhegium cæpit,legionem octauã, quæ Pyrrhi bello à Romanis defecerat , Romam miſit : Populi iuſſu , virgis cæſi ac ſecuri milites percuſſi ſunt,anno ab vrbe 481.Oroſ.li.2.cap.3.

L.Horátius Barbatus,Tribunus militum,anno ab vrbe 331.

L. Horátius Puluillus , Tribunus militum, anno ab vrbe 370.

L.Hoſtílius Mancinus,cos.collega Q.Fabii Maximi Æmiliani,anno ab vrbe 609.

L.Iúlius Cæſar,Conſul, collega Q. Martii Thermi,anno ab vrbe 690.

L.Iúlius Libo, Conſul,collega M. Attilii Reguli Serrani, anno ab vrbe 486.

L.Iúlius,III.Tribunus militum,anno ab vrbe 317.

L.Iúlius magiſter equitum,anno ab vrbe 315.

L.Iúlius Tullus,Conſul,collega L.Papyrii Craſſi, anno ab vrbe 316.

L.Iúlius Tullus,II. Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L.Iúlius Tullus,Conſul, collega M. Æmilii Lepidi,anno ab vrbe 688

L.Iúnius Brutus,Conſul, filios proprios propter coniurationem cum Tarquiniis capite plecti iuſſit. Vide BRVTVS.

L.Iúnius Pullus, Conſul, collega Appii Claudii Pulchri,anno ab vrbe 504.Ad Drepani portum naufragium paſſus eſt.

L.Lentulus Cruſcellus, Conſul,collega C.Claudii Marcelli,anno ab vrbe 705.

L.Licínius Craſſus, Cõſul,collega Q.Mutii Scæuolæ,anno ab vrbe 659.

L.Licínius Lucullus, Conſul,collega A. Poſthumii Albini,anno ab vrbe 603.

L.Lucrétius Flauus, Conſul, collega Ser. Sulpitii Camerini,anno ab vrbe 363.

L.Lucrétius Tricipitinus, Conſul, collega T. Veturii Geminí,anno ab vrbe 292.Cõſules triumpharũt de Hernicis, Volſcis & Equis. Volſcum nomen propè deletum eſt. X. M. CCCCLXX. cecidiſſe in acie & fuga,M. CCL. captos viuos, ſigna XIIII.militaria relata, referuntur.Liu. lib.3.

L.Mánlius Accidinus, Conſul,collega Q. Fuluii Flacci,anno ab vrbe 575.

L.Mánlius Capitolinus, Tribunus militum,anno ab vrbe 334.

L.Mánlius imperioſus, figẽdi claui gratia Dictator dictus,anno ab vrbe 393.

L.Mánlius Proconſul,ab Herculeio Sertorii legato victus eſt. Florus lib.90. Idem lib.3. cap.22. anno ab vrbe 676.

L.Mánlius Regulus, Conſul, collega Q. Cæditii Longi,anno ab vrbe 497.

L.Mánlius Torquatus,II. Conſul, collega Lucii Aurelii Cottæ,anno ab vrbe 689.

L.Mánlius Volſo,Conſul,collega Ç. Attilii Reguli Serrani,anno ab vrbe 503.

L.Mártius Cenſorinus, Conſul,collega M. Manilii,anno ab vrbe 605.

L.Mártius Philippus, Conſul, collega Sextii Iulii Cæſaris,anno ab vrbe 663.

L.Mártius Philippus,Conſul,collega Cn. Lentuli Marcellini,anno ab vrbe 698.

L.Mémmius Regulus,Conſul,collega Verginii Ruffi,anno ab vrbe 815.

L.Menénius Lanatus,Conſul,collega Seſtii Vaticani,anno ab vrbe 302.

L.Menénius Lanatus, Cõſul,collega Proculi Geganii Macerini, anno ab vrbe 315. Liu.libro 4. Eutrop.lib.2.

L.Metéllus Caluus, Conſul,collega Q. Fabii Maximi Seruiliani,anno ab vrbe 612.

L.Minútius Decemuir, anno ab vrbe 304. Præfectus annonæ creatus, anno ab vrbe 315. Aureo boue donatus eſt.Liu.lib.4.anno ab vrbe 316.

L.Minútius Carbetus,Conſul,collega Caii Nautii Rutilii,anno ab vrbe 296.

L.Minútius Ruffus, Cõſul,collega Fl. Domitiani Auguſti,anno ab vrbe 840.

L.Múmmius Achaicus, Vide MVMMIVS.

L.Munátius Plancus, Conſul,collega M. Æmilii Lepidi,anno ab vrbe 712. II. Conſul, collega C.Silii,anno ab vrbe 765.

L.Murêna,Conſul,collega D.Iunii Syllani, anno ab vrbe 692.

L.Nónius Aſprenas, Conſul, collega M. Aquilii Iuliani,anno ab vrbe 791.

L.Norbânus Balbus, Conſul,collega M. Syllani, anno ab vrbe 771.

L.Octacílius Craſſus, Conſul, collega L. Valerii Flacci,anno ab vrbe 492.

L.Octáuius, Conſul,collega Aurelii Cottæ, anno ab vrbe 679.

L.Opimius,Conſul,collega Q.Fabii Maximi,anno ab vrbe 633.

L.Oſtius,tempore bellorũ ciuilium,patrem ſuum proſcriptum, quem Triumuiri ad ſupplicium perquirebant,latentem prodidit, vt eius bona acciperet.Plutarchus in Romulo.

L.Papýrius Craſſus, Conſul, collega M. Cornelii Maluginenſis,anno ab vrbe 319.

L.Papýrius Craſſus,Tribunus militum,anno ab vrbe 387.

L.Papýrius Craſſus, Cõſul,collega Cæſonis Duillii Heluæ, anno ab vrbe 410. II.Conſul, collega L.Plancii Venocis,anno ab vrbe 415.

L.Papýrius Mugillanus,Conſul,collega C.Seruilii Halæ ſtructi, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, anno ab vrbe 334. Interrex,anno ab vrbe 335.

L.Papýrius Mugillanus Curſor, Conſul, collega C.Petirii Balbi,anno ab vrbe 429. De ære alieno grauatis, nequis in compedibus teneretur, legem tulerunt. Idem Papyrius Dictator fuit, anno ab vrbe 430. II. Conſul,collega Q. Publii Philonis,anno ab vrbe 434. Feretanos vicit,Sãnites cecidit,Lucerias cæpit. VII.M.Samnitium ſub iugum miſit,triumphauit. Eutrop. lib.2. III.Conſul, collega Q. Ælii Cæritani, anno ab vrbe 435. IIII.Conſul,collega Publilii Philonis,anno ab vrbe 440. V.Conſul,

collega C.Iunii Bruti Bubulci, anno ab vrbe 491.

L.Papyrius Curſor, Conſul, collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cæſi ſunt x x x.m. ccc x i: capti i i i i.m. d.c c c.l x x. Oroſ.lib.3.cap.20. i i.Conſul, collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 481.

L.Paſſiênus Ruffus, Conſul, collega C. Caluiſii Sabini, anno ab vrbe 750.

L.Pinárius Ruffus, Conſul, collega P. Furii Medullini, anno ab vrbe 282.

L.Pinárius Mamercus, Tribunus militum, anno ab vrbe 314.

L.Piſo Cæſoniânus, Conſul, collega M.Liuii Druſi, anno ab vrbe 642.

L.Piſo Cæſoniânus, Conſul, collega A. Gabinii, anno ab vrbe 696. quo tempore Clodius Tribunus plebis Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit. Plutarchus in Cicerone. Appianus. Florus lib.103.

L.Plaútius Venox, Cõſul, collega L. Papyrii Craſſi, anno ab vrbe 425.

L.Plaútius Venox, Conſul, collega M. Folii Flaccinatoris, anno ab vrbe 436.

L.Pompónius Flaccus, Conſul, collega Caii Cæcilii Ruffi, anno ab vrbe 769.

L.Popílius Volſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 356.

L.Pórcius Cato, Cõſul, collega Cn. Pompeii Strabonis, anno ab vrbe 665.

L.Pórcius Cenſorinus, Conſul, collega Caii Caluiſii Sabini, anno ab vrbe 715.

L.Pórcius Licinius, Cõſul, collega P. Clodii Pulchri, anno ab vrbe 570.

L.Poſthúmius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367. i i i.Conſul, collega T. Sempronii Gracchi, anno ab vrbe 539. Inſidiis Gallorum occubuit. Liu.lib.3. Eutrop.lib.3. Oroſ.4. Florus 2.

L.Poſthúmius Albinus, Conſul, collega M.Popilii Lenatis, anno ab vrbe 581.

L.Poſthúmius Albinus, Conſul, collega Q. Opimii, anno ab vrbe 606.

L.Poſthúmius Megellus, Conſul, collega Titi Minutii Augurini, anno ab vrbe 449.

L.Poſthúmius Megellus, Conſul, collega Q.Manlii Vituli, anno ab vrbe 491.

L.Poſthúmius Regillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L.Quiêtus, Iudææ procurator, à Cæſare conſtitutus, Iudæos Meſopotamia expulit, multa milia interfecit, anno ab vrbe 867.

L.Quíntius Capitolinus Barbatus, v i.Conſul, collega Agrippæ Menenii Lanati, anno ab vrbe 316.

L.Quíntius in Valerii Conſulis locum ſuffectus, anno ab vrbe 294. Liuius lib.3.

L.Quíntius Cincinnatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 370. Idem ab agro accerſitus, vt Dictator fieret, arâs, & ſua manu ſemen ſpargens, inuentus eſt.

L.Quíntius Criſpinus, Conſul, collega Druſi Neronis, anno ab vrbe 745. i i.Conſul, collega M. Statilii Tauri, anno ab vrbe 796.

L.Quíntius Flaminius, Conſul, collega Cn. Domitii Ænobarbi, anno ab vrbe 562.

L.Quíntius Flaminius, Conſul, collega M. Acinii Balbi, anno ab vrbe 604.

L.Quíntius Gulo, Conſul, collega Q.Fabii Maximi Pictoris, anno ab vrbe 484.

L.Racílius Volſo, Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

L.Ragónius, Conſul, collega Seueri, anno ab vrbe 987.

L.Scípio Aſiaticus, Cõſul, collega C.Norbani Bulbi, anno ab vrbe 671.

L.Scribónius Libo, Cõſul, collega L. Atratini, anno ab vrbe 720.

L.Scribónius Libo, Conſul, collega Siſennæ Statilii Tauri, anno ab vrbe 768.

L.Sempróníus Atratinus, Conſul, collega L. Papyrii Mugilani, anno ab vrbe 311. Tribunus militum, anno ab vrbe 336.

L.Septímius Seuerus, x x i. Romanorum imperator, anno ab vrbe 946. Apud Cyſmum, Æmilianum Nigri ducem fudit, fugauitque. Rurſus in Bythinia Nigri milites à Seuerianis victi ſunt. Ad Iſicum ſinum in Cilicia Niger victus fugatus eſt, cæſúſque, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit, fugauit, cecidítq;, ciuitatem incendit. Albini caput Romam miſit. Superato & occiſo Albino, Senatores & optimates quàm plurimos occidit. Arabiam Felicem vaſtauit. Armeniorum rex fœdus cum eo icit. Angarus Oſchœnorum rex ſe dedidit, filios obſides tradidit. Artabanum, Parthorum regem, fugauit. Cteſiphontẽ cæpit, & Adiabenos ſuperauit. Britannis bellum mouit, vt receptas prouincias redderet ſecuriores, vallum per c x x x i i. paſſuũ m.à mari ad mare duxit. Herodot. lib.3. Caſſiod. Herodia. Oroſ. Spart.

L.Sérgius Fidenas, Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L.Séxtius Lateranus, Tribunus plebis, anno ab vrbe 382. Conſul creatus ex plebe, collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 350.

L.Sylla, Conſul, collega C.Cæſaris Octauiani Auguſti, anno ab vrbe 749. Eutrop. lib.7.

L.Tarquínius Collatinus, primus Romæ Conſul, collega L.Iunii Bruti, ano ab vrbe 245. Rex ſa-

crorum. Cõſulatum abdicauit propter Tarquinii nominis inuidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui ſuffectus eſt P. Valerius.

L. Tarquinius Priſcus, v. Romanorum rex. Vide TARQVINIVS.

L. Teleſſinus, Conſul, cum C. Suetonio Paulino, anno ab vrbe 818.

L. Titinius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 357. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 360.

L. Turpilius Dexter, Conſul, cum Priſco, anno ab vrbe 948.

L. Valérius, Cõſul, cum Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 848.

L. Valérius Flaccus, cos. collega Octacilii Craſſi, anno ab vrbe 491.

L. Valérius Flaccus, cos. collega M. Porcii Catonis, anno ab vrbe 559.

L. Valérius Flaccus, cos. collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 602.

L. Valérius Flaccus, cos. collega P. Licinii Craſſi, anno ab vrbe 626.

L. Valérius Leuinus, II. cos. collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 544. Agrigentum ſubegit pulſo hoſte ex Sicilia.

L. Valérius Meſſala, cos. collega Cn. Cinnæ Magni, anno ab vrbe 757.

L. Valérius Potitus, cos. collega M. Fabii Vibulani, anno ab vrbe 272. II. Conſul, collega M. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 284.

L. Valérius Potitus, cos. collega M. Horatii Barbati, anno ab vrbe 306.

L. Valérius Potitus, Tribunus militum, anno ab vrbe 341. V. Tribunus militum, anno ab vrbe 358. cos. collega M. Manlii, anno ab vrbe 364.

L. Valérius Publicola, v. Tribunus militum, anno ab vrbe 376.

L. Vetúrius Craſſus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 389.

L. Vetúrius Philo, cos. collega Q. Cæcilii Metelli, anno ab vrbe 548.

L. Vetúrius Leuina, cos. collega C. Luctatii Scæuolæ, anno ab vrbe 554.

L. Vetus, Conſul, collega Æmilii Æliani, anno ab vrbe 868.

L. Vipſânus Publicola, Conſul, collega A. Vitellii, anno ab vrbe 800.

L. Virgínius, miles Romanus, filiam interemit, vt liberaret eam ab Appii Claudii Decemuiri libidine. Liu. lib. 3.

L. Virgínius Tricoſtus, cos. collega Iulii Tullii, anno ab vrbe 310.

L. Virgínius Tricoſtus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367.

L. Vitéllius, cos. collega Pauli Fabii Priſci, anno ab vrbe 786. III. cos. collega Tiberii Claudii Cæſaris, anno ab vrbe 799.

L. Viſéllius Varro, c o s. collega Sexti Cornelii Cethegi, anno ab vrbe 776.

L. Volúmnius Flamma, cos. collega Appii Claudii Craſſi, anno ab vrbe 447. II. cos. collega eiuſdem Craſſi, anno ab vrbe 458.

L. Volúſius Saturninus, c o s. collega C. Cæſaris Caligulæ, anno ab vrbe 793. Ouans vrbem natali ſuo ingreſſus eſt. Intra IIII. menſem à Chærea interfectus. Sueton. Ioſeph. lib. 19. cap. 1.

Lucrétia, Romanæ pudicitiæ præcipuum lumen, filia Lucretii Tricipitini præfecti vrbis, vxor Tarquinii Collatini: quam Sextus Tarquinius, cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irrues, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur: addebátque, ſe cum mortua iugulatum ſeruum poſiturum, vt in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, vt infamiæ ſuſpicionẽ effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie verò cõuocatis patre, marito, cæteriſque amicis, obortis repentè lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Qua re moti pater cum marito & cæteris amicis, populo ad arma concitato reges expulerũt. Liuius ad finem libri 1. ab vrbe.

Lucrétilis, mons in Sabinis.

Lucrétius, poeta antiquiſſimus, qui Ciceronis tamen ætatem non multò anteceſſit. Scripſit de rerum natura libros ſex, qui etiam hodie legũtur. Periit annos natus ſupra x L. Euſebius tradit eum tanto furore percitum fuiſſe, aſſumpto amatorio poculo, vt propria manu ſe interfecerit.

Lucrînum, Dauniorum oppidum in Apulia. Strabo lib. 6. Pomponius lib. 2.

Lucrînus, Lacus Campaniæ in ſinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Auerno lacui, vt mari tempeſtatibus concitato quandoque ſoleant coniungi. Dictus à lucro, propter multitudinem piſcium, qui ibi capiebantur.

Luctátius Catulus, Romanus ciuis, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduerſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus & aliis oneribus impeditas apud Ægates inter Siciliam & Africam depreſſit, finémque bello impoſuit: pacem petentibus hac cõditione conceſſit, vt Sicilia, Sardinia, & cæteris inſulis intra Italiam Africámque decederent, Hiſpania circa Iberum fluuium abſtinerent.

Lucúllus, vir clariſſimus Romanus, qui præclaras res geſſit, hic nobilis, diſertus & diues, munus quæſtorium ampliſſimum dedit. Prætor Africam iuſtiſſimè rexit. Aduerſus Mithridatẽ miſſus collegam ſuum Cottam Chalcedone ob-

ſeſſum liberauit. Cyzicon obſidione ſoluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eúmque regno ſuo Ponto expulit, quẽ rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubueniente, magna felicitate ſuperauit. Hic (vt refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam & elegantem ſe conuertit: tantas enim opes parauerat, vt ædibus & Prætoriis extruẽdis, hortis & cœnationibus amœniſſimis, incredibiliq; ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni vtriuſque linguæ libris referta, atque omnibus obuia & patenti, opes bello quæſitas conterere nõ potuerit, cùm interim quotidiano epularum apparatu in prouerbiũ penè venerit, Nimius in habitu, maximè ſignorum & tabularum amore flagrauit. Poſt cùm aliena mente deſipere cœpit, tutela eius M. Lucullo fratri permiſſa eſt.

Lucumo, viri nomen, à quo Lucumedi appellati, qui poſtea Lucerenſes ſunt dicti. hi fuerunt Tuſci.

Lucus, Celtarum rex.

Lucus Auguſti, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, alio nomine Oluca, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, *Lugo* vulgo. Olucenſe epiſcopiũ, Aras Sextianas Plinius, Auguſti turrim Mela nominat.

Lucus Feroniæ, Tuſcorũ colonia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Bientina hodie.

Lucus Feroniæ, promontorium Hetruriæ eidem Ptolemæo, Vulgò *Petra ſancta*.

Lud, Filius Sem. geneſ. 10.

Ludim, Filius Meſraim. geneſ. 10.

Ludouícus II. Romanorum imperator, anno ſalutis 815. Heroldum regno pulſum, victis Danis, patrio imperio reſtituit. Blõd. Bernhardus, Italiæ rex, ſuaſu quorundam epiſcoporum, imperatori rebellauit, quem reum capite plecti iuſſit, alios exilio dãnauit, quoſdam monaſteriis perpetuò incluſit. Hic Ludouicus Lotharium primogenitum imperii conſortem declarauit. Pipinum ſecundo natum Aquitaniæ, Ludouicum iuniorem Bauariæ reges deſignauit, Britaniã igne ferróque vaſtauit: Contra hunc commotio & ſimultas filiorum eius, & optimatum exorta eſt. A filiis captus, in vinculis habitus eſt. Rurſus liberatus, militari ſe baltheo cinxit, & imperium reaſſumpſit.

Ludouícus Romanorum imperator, anno ſalutis 856. Cum Sclauis præliis multis pugnauit, captum demum eorum principem, nomine Raſtim, propter rupta fœdera exoculauit.

Ludouícus Balbus, V I. Romanorum imperator, anno ſalutis 879.

Ludouícus Balbus, Francorum rex, anno ſalutis 879.

Ludouícus Bauarus, IIII. Romanorum imperator, anno ſalutis 1316. Poſt Henrici imperatoris mortem inter electores variatum eſt in ſuffragiis, pars Fridericum Auſtriæ ducem, pars Ludouicum Bauarum creatum imperatorem iri volebãt. Lecti Cæſares, primò apud Francfordiam congreſſi, ad pugnam non venere. Dein Leopoldus Auſtriæ dux, fratri auxiliaturus, Ludouico ad Spiram occurrit, fugit Ludouicus. Hinc apud Eſſingam dubio marte pugnatum eſt, vt neutri victoria ceſſiſſe videatur. Secundò ad Bruſcam Alſaciæ fluuium congreſſis fugit Bauarus. Octauo demùm anno Cæſares inter Milberg & Œtingem congreſſi, victoria Bauarus potitus eſt, Friderico capto. Blond. lib. 9. Plat. Rerum potitus, Italiæ ciuitatibus, vicarios imperatorio nomine impoſuit. Primúmque vicecomites Mediolanẽſes ita fouit, vt Mediolano ſint potiti.

Ludouícus, Germaniæ rex, Abroditos à ſe deficiẽtes bello perdomuit, anno ſalutis 845.

Ludouícus III. à proceribus, rex Germaniæ deſignatus, regnauit annis x. anno ſalutis 902.

Ludouícus V II. Caroli Simplicis filius, Francorum rex, anno ſalutis 929.

Ludouícus, Lotharii filius, Francorum rex, anno ſalutis 987.

Ludouícus Groſſus, Philippi filius, Francorũ rex, anno ſalutis 1107.

Ludouícus Iunior, Ludouici Groſſi filius, Remis præſente patre vnctus eſt in regem, anno ſalutis 1131. Ad expeditionem aduerſus Turcas ſe accinxit, Conſtantinopolim ſe contulit, ſeductus pariter ab Emanuele per Syriæ deſerta, ſummo cum periculo exercitum duxit, difficultate & inopia rerum preſſus, Antiochiam re infecta lacerum exercitum ducere fuit coactus. Alienoram vxorem dimiſit, quam Henricus Nordmannus ſibi deſponſauit, ob quas nuptias Aquitania, Andegaua, Cœnomania & Turonẽſis comitatus Henrico acceſſere. Ludouicus Conſtantiam Alphonſi Caſtellæ regis filiam vxorem duxit. Æmil. Tertiam duxit vxorem Alizam Theobaldi Bleſenſis comitis filiã. Huic natus eſt Philippus, quem Adeodatum nominauit. Sacricæſaris comitem cum ſacro auro, quod populares, vt cuiuſque animus religióque ferebat, contulerant, miſit in Aſiam, vt ſenex Latinos Aſiaticos eo ſubleuaret, quibus ipſe ætate florens, armis ac longinqua militia opem tulerat.

Ludouícus D. Ludouici pater, Frãcorum rex, anno ſalutis 1224. Auinionem, quæ Albigenſium hæreſi inuecta erat, cæpit, muros deiecit, extirpauit errorem. Gagui. lib. 7.

D. Ludouícus IX. Franciæ rex, anno ſalutis 1228. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit,

ſuperauit,& in fidem reduxit. Cruce ſignatus ad iuuandas res Chriſtianas cum ingenti exercitu in Aſiam nauigauit,ibique,cùm Heliopolim in Ægypto cæpiſſet,ipſe captus eſt,redemptuſque pecunia,iterum cum tribus filiis Chriſtianæ rei augendæ gratia, magna claſſe parata, exercitum in Africam duxit, Tunetim, olim Carthaginem, vi cæpit, peſtilentia hinc graſſante, cùm exercitum inuaſiſſet, morbo periit. Blond. Plat. Gagui. Æmil.

Ludouîcus Hutinus,Francorum rex, anno ſalutis 1313. Idem in Nauarræ regno matri ſucceſſerat. Æmil. lib. 8.

Ludouîcus XI. Francorū rex, anno ſalutis 1461.

Ludouîcus, Aurelianorum & Valeſii dux, Francorum rex,anno ſalutis 1497. Adepto regno, Iohannam primam vxorem repudiauit,Caroli regis relictam vxorem duxit. Mediolanum cæpit: regno Neapolitano cum Friderico rege potitus eſt. Genuenſes,qui à ſe defecerant, deditione recepit. Venetos vicit, Brixiam, Bergomum, Cremam, Cremonam in ſuam redegit poteſtatem.

Ludouîcus, Vngarorum rex, anno ſalutis 1343. Italiam ingreſſus,filii necē vindicaturus,Apuliæ regnum obtinuit. Relicto præſidio in Neapolitano regno cum fideliſſimo equitatu & peditatu,tertio mēſe quam venerat in Vngariam eſt reuerſus.

Ludouîcus, Vngariæ atque Bohemiæ rex, anno ſalutis 1517. Mariam, Caroli archiducis Auſtriæ ſororem,vxorem duxit,anno ſalutis 1521.

Ludouîcus, Tarenti princeps, à Pontifice Clemente, Neapolitanus rex deſignatus eſt, anno ſalutis 1351.

Ludouîcus, Boſonis filius,Italiæ rex,an. ſal. 905.

Ludouîcus Andegauenſis, rex Siciliæ,à Pontifice Martino deſignatus,anno ſalutis 1422.

Ludouîcus, Ludouici Romanorum imperatoris filius,Bauariæ rex à patre deſignatus, anno ſalutis 821.

Ludouîcus,Aquileiēſis patriarcha,cardinalis,primus equos & canes alere cœpit, anno ſa. 1444. Volater.

Ludouîcus, Andegauenſis dux, cum exercitu XXX. M. equitum Italiam intrauit, vt Iohannam Vngarorum reginam ab ipſis Vngaris liberaret,anno ſalutis 1382.

Ludouîcus, Innocentii Pontificis nepos, à quo Piceni agri Marchio,& Firmanus princeps cōſtitutus eſt,anno ſalutis 1406. Plat.

Ludouîcus,Aurelianus dux, Pariſiis interfectus, anno ſalutis 1407. Gagui. lib. 9.

Luentînum,Britanniæ vrbs. Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Lugdûnum,emporium totius Galliæ Celticæ longè celeberrimum,à quo ea pars Galliæ,Lugdunenſis dicta eſt,à L. Munatio Planco,dum Galliæ Comatæ præeſſet, conditum, in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminente: vbi etiam hodie non obſcura antiquæ vrbis extant veſtigia. Habuit hæc vrbs templum inſigne,communi Galliæ totius impenſa extructum,& Cæſari Auguſto conſecratum, ea parte ante vrbem,vbi amnes confluunt: inibique ara dignitatis eximiæ erat,gentium ſexaginta titulo inſignis, dicatis ibi totidem gentium ſimulachris. Ad hanc aram à Caligula Cæſare (vt in vita eius cap. 20. teſtatur Suetonius) inſtitutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ, idque ea lege, vt victoribus victi præmia conferrent,eorúmque laudes componere cogerentur. Qui verò maximè diſplicuiſſent, ſcripta ſua ſpongia, linguáue delere cogebantur, niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Huc ſpectaſſe videtur Iuuenalis Sat. 6. Hæc autem vrbs,tam inſignibus,tóque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Seneca in Epiſtolis, ſub imperio Neronis, centeſimo anno,à quo fuerat condita, vna nocte conflagrauit. Hodie verò in plano ſita eſt, magna ſui parte Rhodano & Arari fluminibus incluſa.

Lugdus,Celtarum rex, à quo prouincia & homines cognomenta ſumpſerunt. Beroſ.

Lugidûnum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs,hodie Glogauia.

Lúiba,Ricarædi filius,Gothorum rex,inſidiis Victerici de medio ſublatus eſt, anno ſalutis 595.

Luiduuárdus,Vercellenſis epiſcopus,anno ſalutis 890.

Luitbáldus,Bauariæ dux,anno ſalutis 907.

Luith,mons Lyrano & Hebræorum commentatori in Commentariis ſuper Iſaiam,cap. 15. Euſebio verò Pamphilo, vicus inter Areopolin & Ioaram. Aliis inter Petram & Segor.

Luna,Hetruriæ oppidum ad mare ſitum, fœcundiſſimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo Lunenſe dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. libro 1,

-quorum qui maximus æuo,
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ,&c.

In hoc oppido caſei genus conficiebatur, magnitudinis potius,quàm bonitatis nomine nobilitatum: quippe quòd ad ſingula millia pondo non rarò premeretur: vnde inter ſeruorum obſonia numeratur à Iuuenale lib. 14,

Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Lunæ,montis promōtorium, Ptolem. lib. 2. cap. 5.

Luſitaniæ locus.

Lunárium, promontorium, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Alio nomine mons Iouis. *Lunemburg.* Vide MARONIS.

Lupa,quæ & Acca Laurentia dicta eſt, vxor Fauſtuli paſtoris Armenti regii, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numitoris ad ripam Tiberis expoſitos aluit.Liu.lib.1.ab vrbe.

Lupércal,locus ſub Palatino monte, Pani paſtorum deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes,qui Luperci dicebantur, nudi per vrbem curſitabãt,mulierum palmas, vteróſque caprina pelle ferientes: quare & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Euandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant. Quare autem nudi diſcurrerẽt Luperci,Seruius hanc affert rationem. Cùm Romulus & Remus, ludicro huic intenti eſſent, latrones interim occaſione arrepta, pecora illorum abegiſſe: eáque re intellecta, Romulum cum omni iuuentute,abiectis veſtibus, vt ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſis prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolennẽ, vt Lupercalia à nudis celebrarẽtur.Hæc Seruius in illud Virg.8.Æn. Hic exultantes Salios, nudóſque Lupercos,&c.

Lupfúrdum,Ptolem.lib.2.cap.11,Germaniæ vrbs. Hodie Miſna, Vulgò Meyſſen.

Lúpia,Germaniæ fluuius, Pomponio lib.3. Conſectura eſt eum eſſe, quem hodie Neccharum vocant,qui haud longè à Danubii fontibus ortus per Vuittembergenſem ducatum lapſus, móxque in occaſum verſus Rhenum ſeorſum illabitur. Strabo longè ſecus quàm Póponius Lupiam in Viſurgim deferri ait, vt Lupiæ nominis non Neccharus,ſed is amnis, quem hodie Fuldam vocant,intelligatur. Tacitus (adeò in re tantilla variant ſcriptores) libro Auguſtæ hiſtoriæ 2, Lupiam vocat amnem,non in Rhenũ,ſed in Oceanũ elapſum.Vide LVSPIAE.

Lupicînus, Conſul,collega Iouini, anno ab vrbe 1120. Quo tempore Conſtantinopoli grando miræ magnitudinis decidens,aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubibus pluuia mixta defluxit.Pauſ.

Lupus,Foroiulianorum dux, anno ab vrbe 1410.

Lupus,Cõſul,collega Maximi, anno ab vrbe 984.

Lúrius Thuſcus,rex Thuſcorum, regnauit annis xxv. Hic Lucam vrbem Italiæ condidit.Cato de Orig.anno ab vrbe 40.

Lúrius Lupus, Conſul,collega Aure. Probi Aug. anno ab vrbe 1030.

Lúrius Orphitus,Conſul,collega Fl.Antiochiani, anno ab vrbe 1022.

Lúſia, vna ex Hyacinthi filiabus, à qua Λυσιάδες, pertinens ad hunc vicũtribus Œneidis. Steph.

Luſitánia,tertia Hiſpaniæ pars, quam Plinius libro 4.cap.12. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens. In qua ſententia & Ptolemæus eſt:at Strabo cum Mela conuenit:Huius regionis(inquit) latus Auſtrale Tagus cingit, ab occaſu verò & Septentrione Oceanus, ab aurora Carpetani, Vetiones, Vaccei, & Callaici famæ maioris populi. Scribit Plinius lib.3.cap.1,Luſum Liberi patris,ac Lyſam cum eo debacchantem, nomen dediſſe Luſitaniæ. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua eſt ciuitas Emerita,& Portugalliæ regnum. Luſitanum littus pollet gemma ceraunio, quod Indicis præferunt, aduerſus vim fulgurum creditur opitulari. Belitani Stephano, iidem Luſitanis ſunt. Apud eundem legitur, Λυσιτανία,pars Bæticæ: & Gentile,Λυσιτανοὶ.

Lúſius, Bocatio, ſiue,vt quidam,Lyſius, Arcadiæ fluuius, quem penes eſt ſepulchrũ Æſculapii, Aſippi & Arſinoæ filii,qui primus alui purgationem, atque dentis euulſionem adinueniſſe dicitur.Luſius etiam Gentile eſt à Luſſis.

Lúſpiæ, Ptolemæo lib.3.cap.1,Calabriæ vrbs:Lupia Plinio.

Luſſi, vrbs Arcadiæ, vbi Melampus Præti filias lauit, & inſula liberauit. Ciuis, Luſius, Luſiates,Luſeus.Steph.

Luſus,Celtiberorum rex.

Lutétia,Galliæ vrbs maxima & nobiliſſima, magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ vrbibus. Græci λευκετίαν nominant ab albedine parietum,vt quidam contẽdunt.Vulgò Paris.

Luza, ciuitas Chananææ in tribu Beniamin, Ioſue 18. Quæ aliàs geneſ.28,& 35, nuncupatur Beth-el à Iacob. Eſt ſecunda Luza, quæ cecidit in ſortem filiorum Ioſeph iuxta Sichem,in tertio lapide ipſius Sichem,ſiue Neapolos, Ioſ.16. Eſt & tertia Luza,in terra Hethim,à veteris Luzæ proditore condita,iudicum 1.

L I Y

Lyæus,vnum ex Liberi patris cognominibus,inde impoſitum; quòd immoderatus vini vſus pariat λύσιν,hoc eſt,rixã & ſeditiones. Aut certè παρὰ τὸ λύειν τὰ μέλη τῶν μεθυσκομένων, hoc eſt,abeo,quod ebriorum membra ſoluat: vnde & λυσιμελὴς à Græcis cognominatur. Virg.lib.4.Æn. Legiferæ Cereri,Phœbóque,patríque Lyæo. Inde Lyæus,a,um,pro Lyæius. Virg.1.Æneid. Regales inter menſas,laticémque Lyæum.

Lybárni, populi ab Hercule Lybio nominati & conditi.

Lycæa,vel Lycætha,vrbs Arcadiæ:Gẽtile,Lycæus.

Lycæus,cæi,Arcadiæ mons,Iouj ſacer,teſte Pauſania in Arcadicis,olim etiam Olympus, & ὁσίως καρυφὴ,id eſt,ſacer vertex ab incolis appellatus, quòd Iouem ibi educatum exiſtimarent.

In hoc etiam monte Iouis Lycæi ara fuit, à Lycaone Pelaſgi filio primùm conſecrata, quam cùm poſtea mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum dicitur eſſe trāſformatus. Erat ibidem & Iouis Lycæi lucus, quem ſi quis lege ſpreta eſſet ingreſſus, annum ſuperuiuere negabatur. Item fons inſignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ, vt re diuina ibi curioſius peracta, quernóque ramo aqua leuiter commota, mox denſus inde ſurgeret vapor, nebulæ aſſimilis, quæ nō multò pòſt effecta nubes, aggregatis item aliis, largos demitteret imbres. Hæc Pauſanias. Conſtat tamen Lycæum montem non ſoli Ioui, verùm etiam Pani ſacrum fuiſſe. Virgil. 1. Georg.

Ipſe nemus linquens patriū, ſaltúſque Lycæi,
Pan ouium cuſtos, tua ſi tibi Mænala curæ,
Adſis ô Tegæe fauens.

Hinc etiā Pan Lycæus paſſim à Poëtis cognominatur. Idem lib. 8. Æneid.

-gelida monſtrat ſub rupe Lupercal,
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Lycæa, ſacra in Lycæo Arcadiæ mōte in honorem Panos fieri ſolita, quæ poſtea ab Euādro in Latium tranſlata, Lupercalia dicta ſunt, vt placet Ouidio lib. 2. Faſtorum.

Lycæus, Apollinis cognomen. Steph.

Lycámbes, Neobules pater, qui cùm filiam Archilocho Poëtæ deſpondiſſet, poſteáque pœnitentia ductus non tradidiſſet, tam acerbo carmine ab eo eſt perſtrictus, vt vnà cum filia laqueo vitam finierit. Horat. in Epod. Ode 6,

-in malos aſperrimus
Parata tollo cornua:
Qualis Lycambæ ſpretus infido gener, &c.

Hinc Lycambeus, a, um. Ouidius in Ibin,

Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.

Lycáon, Arcadiæ rex, Pelaſgi filius, quem Iupiter, quòd aram ſuam in Lycæo mōte, mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupū mutauit, vt ſcribit Pauſanias in Arcadicis. Ouidius tamē lib. 1. Metamorph. omnino aliam tradit tranſformationis huius cauſam, quæ ſic habet, Iupiter aliquando cùm multa de humani generis impietate inaudiſſet, neque tamen omnia crederet, vt rem omnem certius exploraret, relicto cælo, in terram deſcendit: aliquotque regionibus peragratis, tādem ſub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycaonis regiam, vbi cùm ſe Deum eſſe ſignificaſſet, vulgúſque ſe ad ſacrificia accingeret, irridēs crudelitatem eorum Lycaon, ea ipſa nocte ſe periculum facturum eſſe dixit, deúmne, an mortalem hoſpitio ſuſcepiſſet: conatúſque eſt noctu dormientem interimere. Quod cùm fruſtrà tentaſſet, alia ratione rem aggreſſus eſt. Habebat obſides à Moloſſorum gente ad ſe miſſos. Horum vnum iugulauit, partímque aſſum, partim elixum Ioui epulandum appoſuit. Cuius rei immanitate indignatus Iupiter, regiam tyrāni immiſſo fulmine exuſſit, ipſúmque in ſyluas fugientem, in lupum tranſformauit. Hinc Lycaonius, a, um: vt Axis Lycaoníus, hoc eſt, Vrſa maior, in quam Caliſto Lycaonis filia creditur tranſformata. Ouid. 1. Triſt.

-Quæque Lycaonio terra ſub axe iacet.

Idem 1. Metamorph.

-Fœda Lycaoniæ referens conuiuia menſæ, &c.

Lycáon, Nelei filius, & Neſtoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occídit. Alius Priami filius, ex Laothoē Altai Lelegenſium regis filia, ab Achille occiſus. Alius item Lycaon, Cnoſius faber, & artifex enſis, quem Aſcanius dedit Euryalo, vt oſtendit Virgilius lib. 9.

Lycaónia, regio Aſiæ minoris prope Phrygiam, à qua montibus ſeparatur, ad Taurum Cilicium & Piſidicum extenſa, medium quodammodo locum & arcem occupat. Sunt qui ſcribant Lycaoniam eſſe partem Arcadiæ cognominatam. Stephanus totam Arcadiam olim Lycaoniam dictam ſcribit, & à filio eius Hypſunte Thyreū in Arcadia cōditum. Idem alibi Lycaoniam Lyciæ & Iſauriæ regionem eſſe tradit. Gentile, Lycaonius, & Lycan, & Lycaon: quanquam & primus author eius inhabitandæ Lycaon dicatur. A Lycaonia fit Lycaonius, a, um.

Lycáones, populi Aſiæ, Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominari antè ſcripſimus, vicini. Pomponius Mela lib. 1.

Lycápſus, vicus prope Lydiam. Steph.

Lycáſte, filia Priami ex cōcubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, eam vxorem duxit.

Lycáſte, meretrix nobilis, apud Drepanum Siciliæ vrbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cùm Buten, Amyci Bebryciorum regis filium hoſpitio excepiſſet, eius concubitu vſa, Erycem ei peperit: quo factum eſt, vt apud poſteros creditū fuerit, Buten ex Venere Erycem genuiſſe. Vide BVTES.

Lycáſtos, vrbs Cretæ ſic à luporum multitudine dicta, quæ ibi eſſe creditur. Pōponius Mela lib. 2. & Strabo 10. Homerus, Λύκτον, μώλιστόν τε, καὶ ἀρμενότατα Λύκαστον. Ciuis, Lycaſtius. Steph.

Lycēum, gymnaſii celeberrimi nomen iuxta Athenas, in quo Ariſtoteles frequentiſſimo auditorio Philoſophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia. Cic. 1. Acad. Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulātes in Lyceo. Idem alibi,

I'nque Academia vmbrifera, nitidóque Lyceo,
Fuderunt claras diuini pectoris artes.

Lycēum, gymnaſium Ciceronis in fundo Tuſcu-

L.Calphur.Piſo, Conſul,collega Claudii Neronis Cæſaris,anno ab vrbe 809.

L.Cáſſius Longinus Rauila,Cõſul,collega L.Cornelii Cinnæ,anno ab vrbe 617.

L.Cáſſius Longinus,Conſul,collega C.Marii Nepotis,in finibus Allobrogum à Tygurinis Gallis pago Heluetiorum cum exercitu cæſus eſt, anno ab vrbe 647.

L. Ceiónius Commodus, Conſul, collega Ciuicæ Pompeiani, ab Hadriano adoptatus eſt. Spart. in Ceionio, anno ab vrbe 888.

L.Cornélius Cinna,Conſul,collega L.Caſſii Longini Rauiliæ,anno ab vrbe 617. II.Conſul,collega C. Marii Nepotis, anno ab vrbe 668. III. Conſul,collega Cn. Papyrii Carbonis, anno ab vrbe 669.IIII.Conſul,collega eiuſdem Papyrii,anno ab vrbe 670.

L.Cornélius Létulus,cos.collega Q.Publii Philonis,anno ab vrbe 418.

L.Cornélius Lentulus, Conſul, collega M. Curii Dentati,anno ab vrbe 778.

L.Cornélius Lentulus Caudinus, Conſul,collega Q.Fuluii Flacci,anno ab vrbe 516.

L.Cornélius Lentulus,cos.collega Iulii Appuli, anno ab vrbe 555.

L.Cornélius Lentulus,c o s.collega C. Martii Figuli,anno ab vrbe 598.

L.Cornélius Lentulus, Conſul , collega L. Mummii Achaici,anno ab vrbe 608.

L.Cornélius Maluginenſis,cos. collega Q. Fabii Vibulani, anno ab vrbe 295. De Equis & Volſcis coss.triumphum egerunt.Pax Equis data.

L.Cornélius Merula,Conſul,collega Q. Minutii Thermi,anno ab vrbe 561.

L.Cornélius Scipio interrex,anno ab vrbe 404.

L.Cornélius Scipio,II.Conſul,collega Cn.Domitii Caluini,anno ab vrbe 413.

L.Cornélius Scipio,Conſul,collega Cn.Fuluii Cẽtumali, Hetruſcos fudit,anno ab vrbe 455.

L.Cornélius Scipio,Cõſul,collega C.Aquilii Flori,anno ab vrbe 494. Corſicam & Sardiniã vaſtauit,triumphum egit.Eutrop.Flor.lib.17.

L.Cornélius Scipio Aſiaticus,Conſul, collega C. Lælii Africani,anno ab vrbe 564.

L.Cornélius Sylla, c o s.collega Q. Põpeii Ruffi,anno ab vrbe 666. inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cùm eſſet, multos proſcripſit, tyrãnidem exercuit, Romanorũ primus fuit qui mortẽ mulctauerit,anno ab vrbe 674.Depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam.Plutarchus.Mortui funeri honos datus, in Campo Martio ſepultus eſt.

L.Cornélius Sylla,Conſul, collega Seruii Sulpitii Galbæ,anno ab vrbe 785.

L.Cornélius Syllanus, c o s. collega Publii Valerii Aſiatici,anno ab vrbe 798.

L.Cornificius, Conſul, collega Sex. Pompeii,anno ab vrbe 719.

L.Domítius Ænobarbus, Conſul, collega C.Cæcilii Caldi,anno ab vrbe 660.

L.Domitius Ænobarbus, c o s. collega Ap. Claudii Pulchri,anno ab vrbe 7001.

L.Domítius Ænobarbus , Conſul, collega P.Scipionis,anno ab vrbe 738.

L.Ebútius Helua,Conſul, collega P. Seruilii Priſci , anno ab vrbe 291. quo tempore graſſata eſt peſtis,& mortem obiere c o ss.Liu.lib.3.

L.Fonténius Capito , Conſul , collega C. Vipſanii Aproniani, anno ab vrbe 811.

L.Fúluius Curuus,cos.collega Q.Fabii Rutilani, anno ab vrbe 432.is Magiſter equitum cùm eſſet,Samnites fudit,fugauítque,qui Poſtiam Pliſtiámque Romanorum ſocios,vt parẽ dolorem hoſti redderent , circunſederunt , anno ab vrbe 438.

L.Fúrius Camillus, Tribunus militum , anno ab vrbe 358 Dictator dictus eſt,anno ab vrbe 406. cos.collega Appii Claudii Craſſi,anno ab vrbe 407. III. cos.collega D. Iunii Bruti Scæuæ, anno ab vrbe 430.

L.Fúrius Medullinus , c o s. collega Caii Manilii Volſonis,anno ab vrbe 280. II. c o s. collega Cn.Cornelii Coſſi,anno ab vrbe 347.

L. Fúrius Medullinus , Tribunus militum, anno ab vrbe 331. V I I. Tribunus militum,anno ab vrbe 365.

L.Fúrius Purpureo,cos.collega M. Claudii Marcelli,anno ab vrbe 558.

L.Fúrius Tricipitinus, IIII. Tribunus militũ,anno ab vrbe 375.

L.Gegánius Macerinus,Tribunus militum,anno ab vrbe 378.

L.Géllius Publicola,cos.collega M.Coccei,anno ab vrbe 718.

L.Genútius Auentinenſis, c o s.collega L.Æmilii Mamerci,anno ab vrbe 393. II.cos collega Q. Seruilii Halæ, anno ab vrbe 394.Bello cũ Heruicis occubuit.Liu.lib.7.

L.Genútius Auentinenſis,c o s.collega Ser. Cornelii Ruffi,anno ab vrbe 451.

L. Genutius Clepſina , c o s. collega C. Quintii Claudii Rhegium cæpit,legionem octauã, quæ Pyrrhi bello à Romanis defecerat , Romam miſit . Populi iuſſu , virgis cæſi ac ſecuri milites percuſſi ſunt,anno ab vrbe 482.Oroſ.li.2.cap.3.

L.Horátius Barbatus,Tribunus militum,anno ab vrbe 331.

L. Horátius Puluillus , Tribunus militum, anno ab vrbe 370.

L.Hoſtílius Mancinus,cos.collega Q.Fabii Maximi Æmiliani,anno ab vrbe 609.

L.Iúlius Cæſar,Conſul, collega Q. Martii Thermi,anno ab vrbe 690.

L.Iúlius Libo, Conſul,collega M. Attilii Reguli Serrani, anno ab vrbe 486.

L.Iúlius,III.Tribunus militum,anno ab vrbe 317.

L.Iúlius magiſter equitum,anno ab vrbe 325.

L.Iúlius Tullus,Conſul,collega L.Papyrii Craſſi, anno ab vrbe 326.

L.Iúlius Tullus,II. Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L.Iúlius Tullus,Conſul, collega M. Æmilii Lepidi,anno ab vrbe 688

L.Iúnius Brutus,Conſul, filios proprios propter coniurationem cum Tarquiniis capite plecti iuſſit. Vide BRVTVS.

L.Iúnius Pullus, Conſul, collega Appii Claudii Pulchri,anno ab vrbe 504.Ad Drepani portum naufragium paſſus eſt.

L.Lentulus Cruſcellus, Conſul,collega C.Claudii Marcelli,anno ab vrbe 705.

L.Licinius Craſſus, Cõſul,collega Q.Mutii Scæuolæ,anno ab vrbe 659.

L.Licinius Lucullus, Conſul,collega A. Poſthumii Albini,anno ab vrbe 603.

L.Lucrétius Flauus, Conſul, collega Ser. Sulpitii Camerini,anno ab vrbe 363.

L.Lucrétius Tricipitinus, Conſul, collega T. Veturii Geminni,anno ab vrbe 191.Cõſules triumpharũt de Hernicis, Volſcis & Equis. Volſcum nomen propè deletum eſt. X. M.CCCCLXX. cecidiſſe in acie & fuga,M.CCL. captos viuos, ſigna XIII.militaria relata, referuntur.Liu. lib.3.

L.Mánlius Accidinus, Conſul,collega Q. Fuluii Flacci,anno ab vrbe 575.

L.Mánlius Capitolinus,Tribunus militum,anno ab vrbe 334.

L.Mánlius imperioſus, figẽdi claui gratia Dictator dictus,anno ab vrbe 393.

L.Mánlius Proconſul,ab Herculeio Sertorii legato victus eſt. Florus lib.90. Idem lib.3. cap.22. anno ab vrbe 676.

L.Mánlius Regulus, Conſul, collega Q.Cæditii Longi,anno ab vrbe 497.

L.Mánlius Torquatus,II. Conſul, collega Lucii Aurelii Cottæ,anno ab vrbe 689.

L.Mánlius Volſo,Conſul,collega C. Attilii Reguli Serrani,anno ab vrbe 503.

L.Mártius Cenſorinus, Conſul,collega M. Manilii,anno ab vrbe 605.

L.Mártius Philippus, Conſul, collega Sextii Iulii Cæſaris,anno ab vrbe 663.

L.Mártius Philippus,Conſul,collega Cn. Lentuli Marcellini,anno ab vrbe 698.

L.Mémmius Regulus,Conſul,collega Verginii Ruffi,anno ab vrbe 815.

L.Menénius Lanatus,Conſul,collega Seſtii Vaticani,anno ab vrbe 302.

L.Menénius Lanatus, Cõſul,collega Proculi Geganii Macerini, anno ab vrbe 315. Liu.libro 4. Eutrop.lib.1.

L.Metéllus Caluus, Conſul,collega Q. Fabii Maximi Seruiliani,anno ab vrbe 612.

L.Minútius Decemuir, anno ab vrbe 304. Præfectus annonæ creatus, anno ab vrbe 315. Aureo boue donatus eſt.Liu.lib.4.anno ab vrbe 316.

L.Minútius Carbetus,Conſul,collega Caii Nautii Rutilii,anno ab vrbe 196.

L.Minútius Ruffus, Cõſul,collega Fl. Domitiani Auguſti,anno ab vrbe 840.

L.Múmmius Achaicus, Vide MVMMIVS.

L.Munátius Plancus, Conſul,collega M. Æmilii Lepidi,anno ab vrbe 712. II. Conſul, collega C.Silii,anno ab vrbe 765.

L.Murêna,Conſul,collega D.Iunii Syllani, anno ab vrbe 692.

L.Nónius Aſprenas, Conſul, collega M.Aquilii Iuliani,anno ab vrbe 791.

L.Norbânus Balbus, Conſul,collega M. Syllani, anno ab vrbe 771.

L.Octacílius Craſſus, Conſul, collega L. Valerii Flacci,anno ab vrbe 492.

L.Octáuius,Conſul,collega Aurelii Cottæ, anno ab vrbe 679.

L.Opímius,Conſul,collega Q.Fabii Maximi,anno ab vrbe 633.

L.Oſtius,tempore bellorũ ciuilium,patrem ſuum proſcriptum, quem Triumuiri ad ſupplicium perquirebant,latentem prodidit, vt eius bona acciperet.Plutarchus in Romulo.

L.Papýrius Craſſus, Conſul, collega M.Cornelii Maluginenſis,anno ab vrbe 319.

L.Papýrius Craſſus,Tribunus militum,anno ab vrbe 387.

L.Papýrius Craſſus, Cõſul,collega Cæſonis Duilii Heluæ, anno ab vrbe 420. II.Conſul, collega L.Plancii Venocis,anno ab vrbe 425.

L.Papýrius Mugillanus,Conſul,collega C.Seruilii Halæ ſtructi, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, anno ab vrbe 334. Interrex,anno ab vrbe 335.

L.Papýrius Mugillanus Curſor, Conſul, collega C.Petirii Balbi,anno ab vrbe 429. De ære alieno grauatis, nequis in compedibus teneretur, legem tulerunt. Idem Papyrius Dictator fuit, anno ab vrbe 430. II. Conſul,collega Q. Publii Philonis,anno ab vrbe 434. Feretanos vicit,Sãnites cecidit,Lucerias cæpit. VII.M.Samnitium ſub iugum miſit,triumphauit. Eutrop. lib.2. III.Conſul, collega Q. Ælii Cæritani, anno ab vrbe 435. IIII.Conſul,collega Publilii Philonis,anno ab vrbe 440. V.Conſul,

collega C.Iunii Bruti Bubulci, anno ab vrbe 492.

L.Papyrius Curſor, Conſul, collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cæſi ſunt x x x.m. c c c x i: capti i i i i.m. d.c c c.l x x. Oroſ.lib.3.cap.10.

i i.Conſul, collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 481.

L.Paſſiênus Ruffus, Conſul, collega C. Caluiſii Sabini, anno ab vrbe 750.

L.Pinárius Ruffus, Conſul, collega P. Furii Medullini, anno ab vrbe 282.

L.Pinárius Mamercus, Tribunus militum, anno ab vrbe 314.

L.Piſo Cæſoniânus, Conſul, collega M.Liuii Druſi, anno ab vrbe 642.

L.Piſo Cæſoniânus, Conſul, collega A. Gabinii, anno ab vrbe 696. quo tempore Clodius Tribunus plebis Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit. Plutarchus in Cicerone. Appianus. Florus lib.103.

L.Plaútius Venox, Cõſul, collega L. Papyrii Craſſi, anno ab vrbe 415.

L.Plaútius Venox, Conſul, collega M. Folii Flaccinatoris, anno ab vrbe 436.

L.Pomponius Flaccus, Conſul, collega Caii Cæcilii Ruffi, anno ab vrbe 769.

L.Popílius Volſus, Tribunus militum, annò ab vrbe 356.

L.Pórcius Cato, Cõſul, collega Cn. Pompeii Strabonis, anno ab vrbe 665.

L.Pórcius Cenſorinus, Conſul, collega Caii Caluiſii Sabini, anno ab vrbe 715.

L.Pórcius Licinius, Cõſul, collega P. Clodii Pulchri, anno ab vrbe 570.

L.Poſthúmius Albinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367. i i i.Conſul, collega T. Sempronii Gracchi, anno ab vrbe 539. Inſidiis Gallorum occubuit. Liu.lib.3. Eutrop.lib.3. Oroſ.4. Florus 2.

L.Poſthúmius Albinus, Conſul, collega M.Popilii Lenatis, anno ab vrbe 581.

L.Poſthúmius Albinus, Conſul, collega Q. Opimii, anno ab vrbe 606.

L.Poſthúmius Megellus, Conſul, collega Titi Minutii Augurini, anno ab vrbe 449.

L.Poſthúmius Megellus, Conſul, collega Q.Manlii Vituli, anno ab vrbe 491.

L.Poſthúmius Regillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L.Quiêtus, Iudææ procurator, à Cæſare conſtitutus, Iudæos Meſopotamia expulit, multa milia interfecit, anno ab vrbe 867.

L.Quíntius Capitolinus Barbatus, v i.Conſul, collega Agrippæ Menenii Lanati, anno ab vrbe 316.

L.Quíntius in Valerii Conſulis locum ſuffectus, anno ab vrbe 294. Liuius lib.3.

L.Quíntius Cincinnatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 370. Idem ab agro accerſitus, vt Dictator fieret, arás, & ſua manu ſemen ſpargens, inuentus eſt.

L.Quíntius Criſpinus, Conſul, collega Druſi Neronis, anno ab vrbe 745. ii.Conſul, collega M. Statilii Tauri, anno ab vrbe 796.

L.Quíntius Flaminius, Conſul, collega Cn. Domitii Ænobarbi, anno ab vrbe 562.

L.Quíntius Flaminius, Conſul, collega M. Acinii Balbi, anno ab vrbe 604.

L.Quíntius Gulo, Conſul, collega Q.Fabii Maximi Pictoris, anno ab vrbe 484.

L.Racilius Volſo, Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

L.Ragónius, Conſul, collega Seueri, anno ab vrbe 987.

L.Scípio Aſiaticus, Cõſul, collega C.Norbani Bulbi, anno ab vrbe 671.

L.Scribónius Libo, Cõſul, collega L. Atratini, anno ab vrbe 720.

L.Scribónius Libo, Conſul, collega Siſennæ Statilii Tauri, anno ab vrbe 768.

L.Sempránius Atratinus, Conſul, collega L. Papyrii Mugilani, anno ab vrbe 311. Tribunus militum, anno ab vrbe 336.

L.Septímius Seuerus, x x i. Romanorum imperator, anno ab vrbe 946. Apud Cyſmum, Æmilianum Nigri ducem fudit, fugauitque. Rurſus in Bythinia Nigri milites à Seuerianis victi ſunt. Ad Iſicum ſinum in Cilicia Niger victus fugatus eſt, cæſúſque, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit, fugauit, ceciditq; , ciuitatem incendit. Albini caput Romam miſit. Superato & occiſo Albino, Senatores & optimates quàm plurimos occidit. Arabiam Felicem vaſtauit. Armeniorum rex fœdus cum eo icit. Angarus Oſchœnorum rex ſe dedidit, filios obſides tradidit. Artabanum, Parthorum regem, fugauit. Cteſiphontẽ cæpit, & Adiabenos ſuperauit. Britannis bellum mouit, vt receptas prouincias redderet ſecuriores, vallum per c x x x i i. paſſuũ m.à mari ad mare duxit. Herodot. lib.3. Caſſiod. Herodia. Oroſ. Spart.

L.Sérgius Fidenas, Tribunus militum, anno ab vrbe 359.

L.Séxtius Lateranus, Tribunus plebis, anno ab vrbe 382. Conſul creatus ex plebe, collega L. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 350.

L.Sylla, Conſul, collega C.Cæſaris Octauiani Auguſti, anno ab vrbe 749. Eutrop. lib.7.

L.Tarquínius Collatinus, primus Romæ Conſul, collega L.Iunii Bruti, ãno ab vrbe 245. Rex ſa-

crorum. Cõſulatum abdicauit propter Tarquinii nominis inuidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui ſuffectus eſt P. Valerius.

L. Tarquinius Priſcus, v. Romanorum rex. Vide TARQVINIVS.

L. Teleſſinus, Conſul, cum C. Suetonio Paulino, anno ab vrbe 818.

L. Titinius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 357. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 360.

L. Turpilius Dexter, Conſul, cum Priſco, anno ab vrbe 948.

L. Valerius, Cõſul, cum Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 848.

L. Valerius Flaccus, cos. collega Octacilii Craſſi, anno ab vrbe 491.

L. Valerius Flaccus, cos. collega M. Porcii Catonis, anno ab vrbe 559.

L. Valerius Flaccus, cos. collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 602.

L. Valerius Flaccus, cos. collega P. Licinii Craſſi, anno ab vrbe 626.

L. Valerius Leuinus, II. cos. collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 544. Agrigentum ſubegit pulſo hoſte ex Sicilia.

L. Valerius Meſſala, cos. collega Cn. Cinnæ Magni, anno ab vrbe 757.

L. Valerius Potitus, cos. collega M. Fabii Vibulani, anno ab vrbe 272. II. Conſul, collega M. Æmilii Mamerci, anno ab vrbe 284.

L. Valerius Potitus, cos. collega M. Horatii Barbati, anno ab vrbe 306.

L. Valerius Potitus, Tribunus militum, anno ab vrbe 341. V. Tribunus militum, anno ab vrbe 358. cos. collega M. Manlii, anno ab vrbe 364.

L. Valerius Publicola, V. Tribunus militum, anno ab vrbe 376.

L. Veturius Craſſus, II. Tribunus militum, anno ab vrbe 389.

L. Veturius Philo, cos. collega Q. Cæcilii Metelli, anno ab vrbe 548.

L. Veturius Leuina, cos. collega C. Luctatii Scæuolæ, anno ab vrbe 534.

L. Vetus, Conſul, collega Æmilii Æliani, anno ab vrbe 868.

L. Vipſânus Publicola, Conſul, collega A. Vitellii, anno ab vrbe 800.

L. Virginius, miles Romanus, filiam interemit, vt liberaret eam ab Appii Claudii Decemuiri libidine. Liu. lib. 3.

L. Virginius Tricoſtus, cos. collega Iulii Tullii, anno ab vrbe 320.

L. Virginius Tricoſtus, Tribunus militum, anno ab vrbe 367.

L. Vitellius, cos. collega Pauli Fabii Priſci, anno ab vrbe 786. III. cos. collega Tiberii Claudii Cæſaris, anno ab vrbe 799.

L. Viſéllius Varro, c o s. collega Sexti Cornelii Cethegi, anno ab vrbe 776.

L. Volúmnius Flamma, cos. collega Appii Claudii Craſſi, anno ab vrbe 447. II. cos. collega eiuſdem Craſſi, anno ab vrbe 458.

L. Volúſius Saturninus, c o s. collega C. Cæſaris Caligulæ, anno ab vrbe 793. Quans vrbem natali ſuo ingreſſus eſt. Intra IIII. menſem à Chærea interfectus. Sueton. Ioſeph. lib. 19. cap. 1.

Lucrétia, Romanæ pudicitiæ præcipuum lumen, filia Lucretii Tricipitini præfecti vrbis, vxor Tarquinii Collatini: quam Sextus Tarquinius, cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruẽs, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur: addebátque, ſe cum mortua iugulatum ſeruum poſiturum, vt in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, vt infamiæ ſuſpicionẽ effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie verò cõuocatis patre, marito, cæteriſque amicis, obortis repentè lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Qua re moti pater cum marito & cæteris amicis, populo ad arma concitato reges expulerũt. Liuius ad finem libri 1. ab vrbe.

Lucrétilis, mons in Sabinis.

Lucrétius, poeta antiquiſſimus, qui Ciceronis tamen ætatem non multò anteceſſit. Scripſit de rerum natura libros ſex, qui etiam hodie legũtur. Periit annos natus ſupra x L. Euſebius tradit eum tanto furore percitum fuiſſe, aſſumpto amatorio poculo, vt propria manu ſe interfecerit.

Lucrînum, Dauniorum oppidum in Apulia. Strabo lib. 6. Pomponius lib. 2.

Lucrînus, Lacus Campaniæ in ſinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Auerno lacui, vt mari tempeſtatibus concitato quandoque ſoleant coniungi. Dictus à lucro, propter multitudinem piſcium, qui ibi capiebantur.

Luctátius Catulus, Romanus ciuis, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduerſum Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus & aliis oneribus impeditas apud Ægates inter Siciliam & Africam depreſſit, finémque bello impoſuit: pacem petentibus hac cõditione conceſſit, vt Sicilia, Sardinia, & cæteris inſulis intra Italiam Africámque decederent, Hiſpania circa Iberum fluuium abſtinerent.

Lucúllus, vir clariſſimus Romanus, qui præclaras res geſſit, hic nobilis, diſertus & diues, munus quæſtorium ampliſſimum dedit. Prætor Africam iuſtiſſimè rexit. Aduerſus Mithridatẽ miſſus collegam ſuum Cottam Chalcedone ob-

ſeſſum liberauit. Cyzicon obſidione ſoluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eúmque regno ſuo Ponto expulit, quẽ rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubueniente, magna felicitate ſuperauit. Hic (vt refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam & elegantem ſe conuertit: tantas enim opes parauerat, vt ædibus & Prætoriis extruẽdis, hortis & cœnationibus amœniſſimis, incredibiliq; ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni vtriuſque linguæ libris referta, atque omnibus obuia & patenti, opes bello quæſitas conterere nó potuerit, cùm interim quotidiano epularum apparatu in prouerbiũ penè venerit, Nimius in habitu, maximè ſignorum & tabularum amore flagrauit. Pòſt cùm aliena mente deſipere cœpit, tutela eius M. Lucullo fratri permiſſa eſt.

Lúcumo, viri nomen, à quo Lucumedi appellati, qui poſtea Lucerenſes ſunt dicti. hi fuerunt Tuſci.

Lucus, Celtarum rex.

Lucus Auguſti, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, alio nomine Oluca, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Lugo vulgo. Olucenſe epiſcopiũ, Aras Sextianas Plinius, Auguſti turrim Mela nominat.

Lucus Feroniæ, Tuſcorũ colonia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Bientina hodie.

Lucus Feroniæ, promontorium Hetruriæ eidem Ptolemæo, Vulgò *Petra ſancta*.

Lud, Filius Sem. geneſ. 10.

Ludim, Filius Meſraim. geneſ. 10.

Ludouícus II. Romanorum imperator, anno ſalutis 815. Heroldum regno pulſum, victis Danis, patrio imperio reſtituit. Blõd. Bernhardus, Italiæ rex, ſuaſu quorundam epiſcoporum, imperatori rebellauit, quem reum capite plecti iuſſit, alios exilio dãnauit, quoſdam monaſteriis perpetuò incluſit. Hic Ludouicus Lotharium primogenitum imperii conſortem declarauit. Pipinum ſecundo natum Aquitaniæ, Ludouicum iuniorem Bauariæ reges deſignauit, Britaniã igne ferróque vaſtauit: Contra hunc commotio & ſimultas filiorum eius, & optimatum exorta eſt. A filiis captus, in vinculis habitus eſt. Rurſus liberatus, militari ſe baltheo cinxit, & imperium reaſſumpſit.

Ludouícus Romanorum imperator, anno ſalutis 856. Cum Sclauis prælijs multis pugnauit, captum demum eorum principem, nomine Raſtim, propter rupta fœdera exoculauit.

Ludouícus Balbus, V I. Romanorum imperator, anno ſalutis 879.

Ludouícus Balbus, Francorum rex, anno ſalutis 879.

Ludouícus Bauarus, IIII. Romanorum imperator, anno ſalutis 1316. Poſt Henrici imperatoris mortem inter electores variatum eſt in ſuffragijs, pars Fridericum Auſtriæ ducem, pars Ludouicum Bauarum creatum imperatorem iri volebãt. Lecti Cæſares, primò apud Francfordiam congreſſi, ad pugnam non venere. Dein Leopoldus Auſtriæ dux, fratri auxiliaturus, Ludouico ad Spiram occurrit, fugit Ludouicus. Hinc apud Eſſingam dubio marte pugnatum eſt, vt neutri victoria ceſſiſſe videatur. Secundò ad Bruſcam Alſaciæ fluuium congreſſis fugit Bauarus. Octauo demùm anno Cæſares inter Milberg & Œtingem congreſſi, victoria Bauarus potitus eſt, Friderico capto. Blond. lib. 9. Plat. Rerum potitus, Italiæ ciuitatibus, vicarios imperatorio nomine impoſuit. Primúmque vicecomites Mediolanẽſes ita fouit, vt Mediolano ſint potiti.

Ludouícus, Germaniæ rex, Abroditos à ſe deficiẽtes bello perdomuit, anno ſalutis 845.

Ludouícus III. à proceribus, rex Germaniæ deſignatus, regnauit annis X. anno ſalutis 902.

Ludouícus V I I. Caroli Simplicis filius, Francorum rex, anno ſalutis 919.

Ludouícus, Lotharii filius, Francorum rex, anno ſalutis 987.

Ludouícus Groſſus, Philippi filius, Francorũ rex, anno ſalutis 1107.

Ludouícus Iunior, Ludouici Groſſi filius, Remis præſente patre vnctus eſt in regem, anno ſalutis 1131. Ad expeditionem aduerſus Turcas ſe accinxit, Conſtantinopolim ſe contulit, ſeductus pariter ab Emanuele per Syriæ deſerta, ſummo cum periculo exercitum duxit, difficultate & inopia rerum preſſus, Antiochiam re infecta lacerum exercitum ducere fuit coactus. Alienoram vxorem dimiſit, quam Henricus Nordmannus ſibi deſponſauit, ob quas nuptias Aquitania, Andegaua, Cœnomania & Turonẽſis comitatus Henrico acceſſere. Ludouicus Conſtantiam Alphonſi Caſtellæ regis filiam vxorem duxit. Æmil. Tertiam duxit vxorem Alizam Theobaldi Bleſenſis comitis filiã. Huic natus eſt Philippus, quem Adeodatum nominauit. Sacricæſaris comitem cum ſacro auro, quod populares, vt cuiuſque animus religióque ferebat, contulerant, miſit in Aſiam, vt ſenex Latinos Aſiaticos eo ſubleuaret, quibus ipſe ætate florens, armis ac longinqua militia opem tulerat.

Ludouícus D. Ludouici pater, Frácorum rex, anno ſalutis 1224. Auinionem, quæ Albigenſium hæreſi inuecta erat, cæpit, muros deiecit, extirpauit errorem. Gagui. lib. 7.

D. Ludouícus I X. Franciæ rex, anno ſalutis 1228. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit,

ſuperauit,& in fidem reduxit. Cruce ſignatus ad iuuandas res Chriſtianas cum ingenti exercitu in Aſiam nauigauit,ibíque,cùm Heliopolim in Ægypto cæpiſſet,ipſe captus eſt,redemptúſque pecunia,iterum cum tribus filiis Chriſtianæ rei augendæ gratia, magna claſſe parata, exercitum in Africam duxit, Tunetim, olim Carthaginem, vi cæpit, peſtilentia hinc graſſante, cùm exercitum inuaſiſſet, morbo periit. Blond. Plat. Gagui. Æmil.

Ludouícus Hutinus,Francorum rex, anno ſalutis 1313. Idem in Nauarræ regno matri ſucceſſerat. Æmil. lib. 8.

Ludouícus XI. Francorũ rex, anno ſalutis 1462.

Ludouícus, Aurelianorum & Valeſii dux, Francorum rex,anno ſalutis 1497. Adepto regno, Iohannam primam vxorem repudiauit,Caroli regis relictam vxorem duxit. Mediolanum cæpit: regno Neapolitano cum Friderico rege potitus eſt. Genuenſes,qui à ſe defecerant, deditione recepit. Venetos vicit, Brixiam, Bergomum, Cremam, Cremonam in ſuam redegit poteſtatem.

Ludouícus, Vngarorum rex, anno ſalutis 1343. Italiam ingreſſus,filii necẽ vindicaturus, Apuliæ regnum obtinuit. Relicto præſidio in Neapolitano regno cum fideliſſimo equitatu & peditatu,tertio mẽſe quam venerat in Vngariam eſt reuerſus.

Ludouícus, Vngariæ atque Bohemiæ rex, anno ſalutis 1517. Mariam, Caroli archiducis Auſtriæ ſororem,vxorem duxit,anno ſalutis 1521.

Ludouícus, Tarenti princeps, à Pontifice Clemente, Neapolitanus rex deſignatus eſt, anno ſalutis 1351.

Ludouícus, Boſonis filius,Italiæ rex,an. ſal. 905.

Ludouícus Andegauenſis, rex Siciliæ,à Pontifice Martino deſignatus,anno ſalutis 1422.

Ludouícus, Ludouici Romanorum imperatoris filius,Bauariæ rex à patre deſignatus, anno ſaluris 821.

Ludouícus,Aquileiẽſis patriarcha,cardinalis,primus equos & canes alere cœpit, anno ſa. 1444. Volater.

Ludouícus, Andegauenſis dux, cum exercitu XXX.M. equitum Italiam intrauit, vt Iohannam Vngarorum reginam ab ipſis Vngaris liberaret,anno ſalutis 1382.

Ludouícus, Innocentii Pontificis nepos, à quo Piceni agri Marchio,& Firmanus princeps cõſtitutus eſt,anno ſalutis 1406. Plat.

Ludouícus,Aurelianus dux, Pariſiis interfectus, anno ſalutis 1407. Gagui. lib. 9.

Luentũnum, Britanniæ vrbs. Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Lugdũnum,emporium totius Galliæ Celticæ longè celeberrimum,à quo ea pars Galliæ,Lugdunenſis dicta eſt,à L. Munatio Planco,dum Galliæ Comatæ præeſſet, conditum, in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminente: vbi etiam hodie non obſcura antiquæ vrbis extant veſtigia. Habuit hæc vrbs templum inſigne,communi Galliæ totius impenſa extructum,& Cæſari Auguſto conſecratum, ea parte ante vrbem,vbi amnes confluunt: inibíque ara dignitatis eximiæ erat,gentium ſexaginta titulo inſignis, dicatis ibi totidem gentium ſimulachris. Ad hanc aram à Caligula Cæſare (vt in vita eius cap. 20. teſtatur Suetonius) inſtitutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ, idque ea lege, vt victoribus victi præmia conferrent,eorúmque laudes componere cogerentur. Qui verò maximè diſplicuiſſent, ſcripta ſua ſpongia, linguaue delere cogebantur, niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Huc ſpectaſſe videtur Iuuenalis Sat. 6. Hæc autem vrbs,tam inſignibus,tóque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Seneca in Epiſtolis, ſub imperio Neronis, centeſimo anno,à quo fuerat condita, vna nocte conflagrauit. Hodie verò in plano ſita eſt, magna ſui parte Rhodano & Arari fluminibus incluſa.

Lugdus,Celtarum rex, à quo prouincia & homines cognomenta ſumpſerunt. Beroſ.

Lugidũnum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs,hodie Glogauia.

Luiba,Ricarædi filius,Gothorum rex, inſidiis Victerici de medio ſublatus eſt, anno ſalutis 595.

Luiduuárdus,Vercellenſis epiſcopus,anno ſalutis 890.

Luitbáldus,Bauariæ dux,anno ſalutis 907.

Luith,mons Lyrano & Hebræorum commentatori in Commentariis ſuper Iſaiam,cap. 15. Euſebio verò Pamphilo, vicus inter Areopolin & Ioazam. Aliis inter Petram & Segor.

Luna,Hetruriæ oppidum ad mare ſitum, fœcundiſſimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo Lunenſe dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. libro 1,

-quorum qui maximus æuo,
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ,&c.

In hoc oppido caſei genus conficiebatur, magnitudinis potius,quàm bonitatis nomine nobilitatum: quippe quòd ad ſingula millia pondo non rarò premeretur: vnde inter ſeruorum obſonia numeratur à Iuuenale lib. 14,

Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Lunæ,montis promõtorium, Ptolem. lib. 2. cap. 5. Luſitaniæ locus.

Lunárium, promontorium, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Alio nomine mons Iouis. *Luxemburg.* Vide

Lupa, quæ & Aeca Laurentia dicta eſt, vxor Fauſtuli paſtoris Armenti regii, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numitoris ad ripam Tiberis expoſitos aluit. Liu. lib. 1. ab vrbe.

Lupércal, locus ſub Palatino monte, Pani paſtorum deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui Luperci dicebantur, nudi per vrbem curſitabãt, mulierum palmas, vteróſque caprina pelle ferientes: quare & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Euandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant. Quare autem nudi diſcurrerẽt Luperci, Seruius hanc affert rationem. Cùm Romulus & Remus, ludicro huic intenti eſſent, latrones interim occaſione arrepta, pecora illorum abegiſſe: eáque re intellecta, Romulum cum omni iuuentute, abiectis veſtibus, vt ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſis prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolennẽ, vt Lupercalia à nudis celebrarẽtur. Hæc Seruius in illud Virg. 8. Æn. Hic exultantes Salios, nudóſque Lupercos, &c.

Lupſúrdum, Ptolem. lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs. Hodie Miſna, Vulgò *Meyſſen*.

Lúpia, Germaniæ fluuius, Pomponio lib. 3. Coniectura eſt eum eſſe, quem hodie Neccharum vocant, qui haud longè à Danubii fontibus ortus per Vuittembergenſem ducatum lapſus, móxque in occaſum verſus Rhenum ſeorſum illabitur. Strabo longè ſecus quàm Põponius Lupiam in Viſurgim deferri ait, vt Lupiæ nominis non Neccharus, ſed is amnis, quem hodie Fuldam vocant, intelligatur. Tacitus (adeò in re tantilla variant ſcriptores) libro Auguſtæ hiſtoriæ 1, Lupiam vocat amnem, non in Rhenũ, ſed in Oceanũ elapſum. Vide LVSPIAE.

Lupicînus, Conſul, collega Iouini, anno ab vrbe 1120. Quo tempore Conſtantinopoli grando miræ magnitudinis decidens, aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubibus pluuia mixta defluxit. Pauſ.

Lupus, Foroiulianorum dux, anno ab vrbe 1420.

Lupus, Cõſul, collega Maximi, anno ab vrbe 984.

Lúrius Thuſcus, rex Thuſcorum, regnauit annis XXV. Hic Lucam vrbem Italiæ condidit. Cato de Orig. anno ab vrbe 40.

Lúrius Lupus, Conſul, collega Aure. Probi Aug. anno ab vrbe 1030.

Lúrius Orphitus, Conſul, collega Fl. Antiochiani, anno ab vrbe 1022.

Luſía, vna ex Hyacinthi filiabus, à qua *Λυσαῦς*, pertinens ad hunc vicũ tribus Œneidis. Steph.

Luſitánia, tertia Hiſpaniæ pars, quam Plinius libro 4. cap. 12. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens. In qua ſentẽtia & Ptolemæus eſt: at Strabo cum Mela conuenit: Huius regionis (inquit) latus Auſtrale Tagus cingit, ab occaſu verò & Septentrione Oceanus, ab aurora Carpetani, Vetiones, Vaccei, & Callaici famæ maioris populi. Scribit Plinius lib. 3. cap. 1, Luſum Liberi patris, ac Lyſam cum eo debacchantem, nomen dediſſe Luſitaniæ. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua eſt ciuitas Emerita, & Portugalliæ regnum. Luſitanum littus pollet gemma ceraunio, quod Indicis præferunt, aduerſus vim fulgurum creditur opitulari. Belitani Stephano, iidem Luſitanis ſunt. Apud eundem legitur, *Λυσπανία*, pars Bæticæ: & Gentile, *Λυσπανοί*.

Lúſius, Bocatio, ſiue, vt quidam, Lyſius, Arcadiæ fluuius, quem penes eſt ſepulchrũ Æſculapii, Aſippi & Arſinoæ filii, qui primus alui purgationem, atque dentis euulſionem adinueniſſe dicitur. Luſius etiam Gentile eſt à Luſſis.

Lúſpiæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Calabriæ vrbs: Lupia Plinio.

Luſſi, vrbs Arcadiæ, vbi Melampus Præti filias lauit, & inſula liberauit. Ciuis, Luſius, Luſiates, Luſeus. Steph.

Luſus, Celtiberorum rex.

Lutétia, Galliæ vrbs maxima & nobiliſſima, magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ vrbibus. Græci *λευκετίαν* nominant ab albedine parietum, vt quidam contẽdunt. Vulgò *Paris*.

Luza, ciuitas Chananææ in tribu Beniamin, ioſue 18. Quæ aliàs geneſ. 28, & 35, nuncupatur Beth-el à Iacob. Eſt ſecunda Luzá, quæ cecidit in ſortem filiorum Ioſeph iuxta Sichem, in tertio lapide ipſius Sichem, ſiue Neapolos, ioſ. 16. Eſt & tertia Luza, in terra Hethim, à veteris Luzæ proditore condita, iudicum 1.

E Y

Lyæus, vnum ex Liberi patris cognominibus, inde impoſitum, quòd immoderatus vini vſus pariat *λύας*, hoc eſt, rixã & ſeditiones. Aut certè *παρὰ τὸ λύειν τὰ μέλη τῆς μεθυσκομένων*, hoc eſt, abeo, quod ebriorum membra ſoluat: vnde & *λυσιμελὴς* à Græcis cognominatur. Virg. lib. 4. Æn. Legiferæ Cereri, Phœbóque, patríque Lyæo. Inde Lyæus, a, um, pro Lyæius. Virg. 1. Æneid. Regales inter menſas, laticémque Lyæum.

Lybarni, populi ab Hercule Lybio nominati & conditi.

Lycæa, vel Lycætha, vrbs Arcadiæ: Gẽtile, Lycæus.

Lycæus, cæi, Arcadiæ mons, Ioui ſacer, teſte Pauſania in Arcadicis, olim etiam Olympus, & *ἱερὸν κορυφὴ*, id eſt, ſacer vertex ab incolis appellatus, quòd Iouem ibi educatum exiſtimarent.

In hoc etiam monte Iouis Lycæi ara fuit, à Lycaone Pelaſgi filio primùm conſecrata, quam cùm poſtea mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum dicitur eſſe trãſformatus. Erat ibidem & Iouis Lycæi lucus, quem ſi quis lege ſpreta eſſet ingreſſus, annum ſuperuiuere negabatur. Item fons inſignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ, vt re diuina ibi curioſius peracta, quernóque ramo aqua leuiter commota, mox denſus inde ſurgeret vapor, nebulæ aſſimilis, quæ nõ multò pòſt effecta nubes, aggregatis item aliis, largos demitteret imbres. Hæc Pauſanias. Conſtat tamen Lycæum montem non ſoli Ioui, verùm etiam Pani ſacrum fuiſſe. Virgil. 1. Georg.

Ipſe nemus linquens patriũ, ſaltúſque Lycæi,
Pan ouium cuſtos, tua ſi tibi Mænala curæ,
Adſis ô Tegææ fauens.

Hinc etiã Pan Lycæus paſſim à Poëtis cognominatur. Idem lib. 8. Æneid.

-gelida monſtrat ſub rupe Lupercal,
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Lycæa, ſacra in Lycæo Arcadiæ mõte in honorem Panos fieri ſolita, quæ poſtea ab Euãdro in Latium tranſlata, Lupercalia dicta ſunt, vt placet Ouidio lib. 2. Faſtorum.

Lycæus, Apollinis cognomen. Steph.

Lycámbes, Neobules pater, qui cùm filiam Archilocho Poëtæ deſpondiſſet, poſteáque pœnitentia ductus non tradidiſſet, tam acerbo carmine ab eo eſt perſtrictus, vt vnà cum filia laqueo vitam finierit. Horat. in Epod. Ode 6,

-in malos aſperrimus
Parata tollo cornua:
Qualis Lycambæ ſpretus infido gener, &c.

Hinc Lycambeus, a, um. Ouidius in Ibin,

Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.

Lycáon, Arcadiæ rex, Pelaſgi filius, quem Iupiter, quòd aram ſuam in Lycæo mõte, mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupũ mutauit, vt ſcribit Pauſanias in Arcadicis. Ouidius tamẽ lib. 1. Metamorph. omnino aliam tradit tranſformationis huius cauſam, quæ ſic habet, Iupiter aliquando cùm multa de humani generis impietate inaudiſſet, neque tamen omnia crederet, vt rem omnem certius exploraret, relicto cælo, in terram deſcendit: aliquotque regionibus peragratis, tãdem ſub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycaonis regiam, vbi cùm ſe Deum eſſe ſignificaſſet, vulgúſque ſe ad ſacrificia accingeret, irridẽs crudelitatem eorum Lycaon, ea ipſa nocte ſe periculum facturum eſſe dixit, deúmne, an mortalem hoſpitio ſuſcepiſſet: conatúſque eſt noctu dormientem interimere. Quod cùm fruſtrà tentaſſet, alia ratione rem aggreſſus eſt. Habebat obſides à Moloſſorum gente ad ſe miſſos. Horum vnum iugulauit, partímque aſſum, partim elixum Ioui epulandum appoſuit. Cuius rei immanitate indignatus Iupiter, regiam tyrãni immiſſo fulmine exuſſit, ipſúmque in ſyluas fugientem, in lupum tranſformauit. Hinc Lycaonius, a, um: vt Axis Lycaonius, hoc eſt, Vrſa maior, in quam Caliſto Lycaonis filia creditur tranſformata. Ouid. 1. Triſt.

-Quæque Lycaonio terra ſub axe iacet.

Idem 1. Metamorph.

-Fœda Lycaoniæ referens conuiuia menſæ, &c.

Lycáon, Nelei filius, & Neſtoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occîdit. Alius Priami filius, ex Laothoẽ Altai Lelegenſium regis filia, ab Achille occiſus. Alius item Lycaon, Cnoſius faber, & artifex enſis, quem Aſcãnius dedit Euryalo, vt oſtendit Virgilius lib. 9.

Lycaónia, regio Aſiæ minoris prope Phrygiam, à qua montibus ſeparatur, ad Taurum Cilicium & Piſidicum extenſa, medium quodammodo locum & arcem occupat. Sunt qui ſcribant Lycaoniam eſſe partem Arcadiæ cognominatam. Stephanus totam Arcadiam olim Lycaoniam dictam ſcribit, & à filio eius Hypſunte Thyreũ in Arcadia cõditum. Idem alibi Lycaoniam Lyciæ & Iſauriæ regionem eſſe tradit. Gentile, Lycaonius, & Lycan, & Lycaon: quanquam & primus author eius inhabitandæ Lycaon dicatur. A Lycaonia fit Lycaonius, a, um.

Lycáones, populi Aſiæ, Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominari antè ſcripſimus, vicini. Pomponius Mela lib. 1.

Lycápſus, vicus prope Lydiam. Steph.

Lycáſte, filia Priami ex cõcubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, eam vxorem duxit.

Lycáſte, meretrix nobilis, apud Drepanum Siciliæ vrbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cùm Buten, Amyci Bebryciorum regis filium hoſpitio excepiſſet, eius concubitu vſa, Erycem ei peperit: quo factum eſt, vt apud poſteros creditũ fuerit, Buten ex Venere Erycem genuiſſe. Vide BVTES.

Lycáſtos, vrbs Cretæ ſic à luporum multitudine dicta, quæ ibi eſſe creditur. Põponius Mela lib. 2. & Strabo 10. Homerus, Λύκτον, μύλητόν τε, καὶ ἀργύφεαν Λύκαστον. Ciuis, Lycaſtius. Steph.

Lycẽum, gymnaſii celeberrimi nomen iuxta Athenas, in quo Ariſtoteles frequentiſſimo auditorio Philoſophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia. Cic. 1. Acad. Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulãtes in Lyceo. Idem alibi, Inque Academia vmbrifera, nitidóque Lyceo, Fuderunt claras diuini pectoris artes.

Lycẽum, gymnaſium Ciceronis in fundo Tuſcu-

lano, à nomine ſcholæ Ariſtotelicæ ita dictum, de quo lib.1.de Diuin ſic refert: Nuper cùm eſſem cum Qu. fratre in Tuſculano, diſputatum eſt. Nam quum ambulãdi cauſa in Lyceum veniſſemus (id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt) perlegi (inquit ille) tuum paulò antè tertiũ de Natura Deorum.

Lycêus, Vide LYCAEVS.

Lychas, Vide LICHAS.

Lychnídos, aliàs Lychnitos, vrbs Illyriæ: Gentile, Lychnidius, & Lychnia palus & Lychnitis. Eſt etiam Lychnitis, parua regio Armeniæ. Steph.

Lýcia, regio minoris Aſiæ inter Pamphyliam & Cariam ſita, olim (ſi Poëtarũ fabulis credimus) Chimæræ mõſtri ignibus infeſtata. Cuius fabulæ occaſionem præbuit Chimæra eius regionis mons, crebrò ignem eructans. Dicta eſt autem Lycia à Lyco Pandionis filio. Vrbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratã: à qua Apollo Pataræus cognominatur. Hinc Lycius, Gentile. Virgil. 1. Æneid.

Vnam, quæ Lycios, fidúmq; vehebat Orontem.

Et Lyciæ ſortes, Virgil. 4 Æneid. id eſt, ſortes Apollinis, qui in Lycia apud Pataram reſponſa edebat.

Lýcidas, dæ, nomen Centauri, vnius ex iis, qui Pirithoo Hippodamiam ſponſam eripere conati, à Lapithis interempti ſunt. Ouid. 11. Metamor.

At non Eurynomus, Lycidáſque, & Araeus, & Imbreus Effugêre necem.

Eſt & nomen paſtoris apud Virgiliũ 9. Ecloga.

Lycimnius, frater Aſtyochiæ, auunculus Tlepolemi, à quo & ipſe interemptus eſt. Homerus.

Lyciſca, canis nomen, à Lyco lupo, vel quaſi Laceſſa, id eſt ex Laconia, quia inde veniunt optimi canes.

Lyciſcus, pueri nomen. Horatius Epod. 11,

Nunc gloriantis quamlibet mulierculam
Vincere mollitia, amor Lyciſci me tenet.

Lýcius, Apollo dictus eſt à Lyco lupo, quòd ſicut lupi pecora rapiunt, ita ipſe humorem haurit radiis. Priſci Græcorum primam lucẽ quæ præcedit Solis ortum, λύκλω appellarunt. ἀπὸ τῆς λύκης, id eſt à luce: Idque temporis, hodie quoque λυκόφως cognominant. Et Lycii Apollinis oraculũ, quia in Lycia maximæ claritatis fuit, ob luporum interfectionem.

Lycoa, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lycoates. Steph. ex Pauſaniæ lib. 8.

Lycomédes, Scyri inſulæ rex, cui Thetis filium ſuum dormiẽte præceptore ſuo Chirone clàm raptum, ſeruandum tradidit, vt ibi inter eiuſdẽ regis filias (erat enim facie venuſta & puellari, ita vt facilè pro puella ſeſe gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Trojanum, à quo illum non reuerſurum eſſe ſciebat, proficiſci cogeretur. Apud quem cùm deliteſceret, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum ſuſcepit.

Lycomédes, Creontis filius. Homer. lib. 9. Iliad.

Lycon, philoſophus Pythagoricus.

Lycõn Socraticus, ſiue Peripateticus, eloquens, & in dicendo ſuauis adeò, vt pro Lycon, Glycon nominaretur, quod ſignificat dulcedinem. Hic fuit cultu & veſtium mollitie nitidiſſimus, lucta & pilari luſione exercebatur. Periit podagræ morbo annos natus ſeptuagintaquatuor. Tertius Lycon fuit poëta. Quartus epigrammatum ſcriptor. Laërtius.

Lycon polis, Vide LYCOPOLIS.

Lycóne, vrbs Thraciæ: Gentile, Lyconeus, Steph.

Lycophron, poëta, patria Chalcidenſis, Sophoclis grammatici, adoptione verò Lyci Rhegini hiſtorici filius, inter ſeptem poëtas, qui Pleiades dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo receptus. Erãt autem hi, Theocritus, Aratus, Nicandrus, Apollonius, Philecus, Homerus iunior, Lycophrõ. Author Suidas. Is ſcripſit Alexandram, poëma valde obſcurũ, in quo meminit de vaticiniis Caſſandræ, exorſúſque ab Hercule, & rebus Troianis, proſequitur vſque ad Alexandrum Macedonẽ. De huius morte Ouid. in Ibin,

Vtque cothurnatũ periiſſe Lycophrona narrãt,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Alius fuit Perinthi Corinthiorum regis filius, qui matrem occiderat viuente adhuc patre.

Lycópolis, vrbs Ægypti, ſic à lupis cognominata, eò quòd Æthiopes agros Ægyptios incurſantes, lupi facta acie vſque ad ciuitatem Elephantinã repulerint. Sed ibidẽ ciuitatem conſtruentes Ægyptii, vbi aciem ſtruxerant, à beſtiis illis Lycopolim cognominarunt, ac pro diis lupos ipſos venerãtur. Author Diodorus Siculus lib. 2. Stephano, Λύκων πόλις, vna eſt in Lycopolitide præfectura Ægypti: altera, in Sybennitica iuxta mare: Gentile, Lycopolitæ.

Lycórea, vicus in Delphis à Lycoreo rege. Ciuis, Lycorus, Lycoreus, Lycorites. Eſt & Lycoræus Iupiter, Steph.

Lycõris, idis, Volumnii Senatoris liberta, vero nomine Citheris dicta, miſerè à Cornelio Gallo adamata: quotamen ſpreto Antonium in caſtra ſequuta eſt. Virg. 10. Ecloga,

tua cura Lycoris
Perque niues alium, perque horrida caſtra ſequuta eſt.

Lycórmas, fluuius Ætoliæ, flauas arenas voluens. Hic poſtea Euenus ab Eueno rege Ætoliæ, qui ſe in illum præcipitauit, appellatus eſt. Strabo lib. 7. Ouid. lib. 2. Metamorph.

Arſurúſque iterũ Xanthus, flauúſq; Lycormas:

Gentile, Lycormæus.

Lycoſthéne,vrbs Lydiæ, Steph. Gētile, Lycoſtheneus,vel Lycoſthenites.

Lycoſûra,vrbs Arcadiæ in Lyceo monte,inde Lycoſureus. Steph.

Lycózea,vrbs Thraciæ:Ciues,Lycozei. Steph.

Lyctónia,vrbs Cretæ inſulæ. Tortelius.

Lyctus,Cretæ vrbs inſignis,Idomenei patria, vnde ille Lyctius cognominatur à Virgilio 3. Æn.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus.

Lycúrgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis: cui etiam in regnum ſucceſſit, ignarus Eunomum vxorem grauidam reliquiſſe. Quod vbi primùm cognouit, poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt,tutoris nomen aſſumpſit, regique adulto (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter reſtituit. Verùm cùm ciuitatem peſſimè inſtitutam animaduerteret,ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Rempub. animum adiecit. Conſcriptis itaque iis, quæ longa peregrinatione didicerat ciuitati vtilia fore, Delphos ſeſe contulit, vt Dei quoque conſilium in re ſanctiſſima exploraret. Cúmque Pythia conſilium eius à Phœbo maximè probari, Deíque potius, quàm hominis inuentum eſſe reſpõdiſſet, alacrior ad peragendum inſtitutum factus, foro aliquot armatis occupato, leges ſuas perfert. Quibus cùm iam ciues mediocriter aſſuefactos videret, vt quas tulerat leges, æternas quoque redderet,hanc rationem commentus eſt. Simulat arduum adhuc quiddam ſupereſſe,quod ad ciuitatis ſalutem pertineret, quod tamen inconſulto oraculo aggrediundum non eſſet, eáque de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reip. intereſſe,vt leges,quemadmodum latæ erant, in reditum ſuum inuiolatæ ſeruarentur:idque ita futurum, primùm à Regibus, deinde à cæteris omnibus iuſiurandum exegit. Profectus itaque Delphos,cùm Pythiam reſpondentem audiſſet,nihil legibus illis abſolutius eſſe, feliciſſimámque fore ciuitatẽ eam, in qua illæ quàm diutiſſimè ſeruarentur, conſtituit ſibi amplius in patriam nõ eſſe redeundum, ne illi aliquando iureiurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaque Spartam oraculo,amicóſque itineris comites amplexus, iiſque dimiſſis, Cirrham conceſſit, vbi mox ſuis ſibi manibus necem conſciuit. Quanquam alii Criſſæ, nonnulli etiam in Creta interiiſſe volunt: vbi etiam ſepulchrum eius apud Pergameam vrbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia eius in patriam merita,diuinos ei honores tribuerunt. Vide latius vitam eius apud Plutarchum.

Lycúrgus,Nemeæ rex,& pater Archemori,alumni Hypſipyles. Statius lib. 5,& 6. Thebaidos.

Lycúrgus,Thraciæ rex,filius Dryantis, qui quòd Thracas immoderatè vino deditos conſpiceret,vites omnes toto regno excidi iuſſit. Plutarchus eo in opuſculo, quod de poëtarum vtilitate conſcripſit. Hinc datus eſt poëtis locus fabulæ, Lycurgum infeſtiſſimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeò vt & nutrices illius, in Nyſa latẽtes perſequeretur, & Baccho ipſi tantum terroris incuſſerit, vt præcipiti fuga traiecto mari,in Naxum ſe receperit: ideóque iuſta numinum ira Lycurgum in furorem conuerſum,cùm vites quoque,ne Baccho in poſterum libaretur,excidere vellet, tibias ſibi ſuccidiſſe. Hic eſt ille Lycurgus, cuius meminit Virgilius 3. Æneid.

Terra procul vaſtis colitur Mauortia campis:
Thraces arãt,acri quondam regnata Lycurgo.

Lycúrgus, gigas ab Oſiride in Thracia perẽptus. Beroſ. Diod. lib. 1 de Fab. antiq. geſtis.

Lycurgítes, filii Lycurgi apud Ouidium in Ibin,

Quique Lycurgiden (Ancæum ſeu Angæum intelligens, quanuis tamen hunc quidem Neptuni & Aſtypaleæ filium dicãt, de quo ſuprà) lacerarat ab arbore natum,

Idmonáque audacẽ, te quoque rumpat aper.

Quem autem idem poëta eodem loco Lycurgum Pentheiden vocat,inquiens,

Qua ſua Pẽtheiden proles eſt vlta Lycurgum,
Hæc maneat teli te quoque plaga noui.

Mihi non ſatis liquet, quanuis Guido quidam Morillonus hunc locũ annotans,dicit, Buthen quendam Lycurgi Thracum regis filium, & Penthei nepotem, Bacchi ſacerdotes in patris vindictam occidiſſe,cõtra reliquos omnes authores,qui hunc Lycurgum Dryãtis,non Penthei filium faciunt. Sit tamen cuique liberum iudicium.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam vxorem duxit: quam poſtea,cùm à Ioue in Satyrum conuerſo compreſſam cognouiſſet,repudiauit, Dircénque vxorem duxit: quæ verita ne Antiope cum Lyco in gratiam rediret,arctiſſimis eam in vinculis aſſeruauit: quibus Iouis miſeratione diſſolutis, in Cithæronẽ mõtem profugit, vbi Amphionem & Zethum peperit:qui poſtea à paſtore,qui ipſos nutriuerat,edocti, eum vnà cum vxore interfecerunt, vt latius docuimus ſuprà in dictionibus AMPHION & DIRCE.

Lycus,exul Thebanus,qui id temporis, quo Hercules ad inferos deſcenderat, rei bene gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, Creonte occiſo, regnum Thebanorum occupauit: cúmque iam Megaræ Herculis vxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, & cum ſuis

omnibus interfectus, vt latius eſt videre apud Senecam in Hercule furente.

Lycus, nobilis Troianus, vnus ex comitibus Æneæ. Virg. 1. Æneid.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci.

Lycus, fluuius Aſiæ, non procul à Laodicea, qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, & rurſus emergit. Ouidius 15. Metamorph.

Sic vbi terreno Lycus eſt epotus hiatu,
Exiſtit procul hinc, alióque renaſcitur ore.

Item alius iuxta Heracleam Maryandinorum in Pontum Euxinum illabens. De hoc Ouidius lib. 4. de Ponto,

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniúſq; Hypaníſque,
Crateſque
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Rurſus alius in Germania, Rhœtos à Vindelicis dirimens. Ptolem. lib. 2. cap. 12.

Lycus, Priami filius. Item vnus è Centauris. Item Lycus fluuius Aſſyriorũ, qui Tigri immiſcetur.

Lydda, Paleſtinæ Iudææ vrbs, Ptol. lib. 5. cap. 16. Alio nomine Dioſpolis: hodie Rama.

Lydia, regio Aſiæ minoris, Cræſo rege & Pactolo auritero flumine notiſſima, quæ flexuoſis Mæandri amnis recurſibus perfuſa, ſuper Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Myſiæ, Meridiana parte Cariam amplectens. Lydia dicta à Lydo, Atyos filio, cùm antea Mæonia vocaretur. Vrbes habet Philadelphiam, Hypæpas, Magneſiã & Sardis Cræſi regiam, totiúſq; regionis caput. Ouidius 6. Metamorph.

Lydia tota fremit, Phrygiáque per oppida facti
Rumor iit. Huius regionis incolæ Lydi dicuntur, qui Herodoto lib. 1, primi aurum, argentúmque ſignarunt, primíque caupones, inſtitoréſque fuerunt. Eſt & nomen mulieris purpurariæ, de qua act. 16.

Lydus, Herculis filius ex Iole.

Lydus, Atyos Mæoniæ regis filius, & frater Tyrrheni, à quo Mæonia Lydiæ nomen accepit. Nam cùm Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filiis ſuis hanc propoſuit conditionem, vt inter ſe ſorte ducta, alter oneroſam multitudiné educeret, nouáſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cùm ſors ita cecidiſſet, vt Tyrrhenus relicta patria nouarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe cótulit, quæ mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus verò domi relictus, paterníque regni ſucceſſor factus, Mæoniam de nomine ſuo Lydiam appellauit.

Lýgdamum, Plin. lib. 5. cap. 5, oppidi nomen.

Lygdamus, nomen viri. Perottus.

Lyle, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lylæus. Steph.

Lymba, Gothorũ rex, regnauit annis 1 1 1. viuens in Hiſpania principatu fratri ceſſit, anno ab vrbe 1323.

Lymira, Liciæ flumen, & eodem nomine ciuitas, inquit Pomponius lib. 1.

Lynceſtæ, populi à Braſida fugati, an. ab vrbe 330.

Lynceſtis, Macedoniæ fluuius, cuius aqua pota non minus ebrietatem inducit, quàm ſi quis vino ſe ingurgitaſſet. Plin. lib. 2. cap. 106, Lynceſtis aqua temulentos facit. Hinc Lynceſtius, ſtia, ſtium. Ouid. lib. 15. Metamorph.

Huic fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicũq; parũ moderato gurgite traxit,
Haud aliter titubat, quàm ſi mera vina bibiſſet.

Lynceus, Apharei filius, vnus ex Argonautis, tanta oculorum acie præditus, vt diceretur vel parietem viſu penetrare, & (vt ex hiſtoricis nonnulli prodiderunt) nouiſſimam Lunam, primámque eodem die in ſigno Arietis cõſpicere: quod paucis mortalium contigit vidiſſe. Vnde Valer. lib. 1. Argon.

-ſolus tranſibit nubila Lynceus. Hunc Varro cẽtum triginta millia paſſuum proſpexiſſe ſcribit: ſolutúmque exeuntem à Carthagine claſſem Punicam, numerúmque nauium, ex Libycana ſpecula manifeſtiſſimè notare.

Lynceus, frater Idæ, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſis deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initáque pugna Caſtor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas verò, cùm ipſum etiam Pollucem conaretur adoriri, immiſſo à Ioue fulmine interiit. Vide Ouidiũ ad finem libri 5. Faſtorũ. Apollonius tamen in Argonauticis Idam à Caſtore interfectũ tradit: idque Lynceum per abietem vidiſſe, & Caſtorem occidiſſe.

Lýnceus, quem Ouidius alio nomine Limum appellat, filius Ægypti, & ſolus ex 1. fratribus miſericordia Hypermneſtræ cõiugis euaſit à morte, qui poſtea expulſo, vel etiam occiſo Danao, regnauit apud Argos.

Lynceus, 1 1. Argiuorum rex, regnauit annis 41.

Lyncus, vrbs Epiri, à Lynceo nominata: Gentilia, Lyncius, Lynciſtes, Lynceus, & fœm. Lynciſtis. Steph.

Lyncus, vt habet Ouidius: Lynceus, vt alii: Lynx, vt rurſus alii, rex Scythiæ immaniſſimus, qui Triptolemum à Cerere miſſum, vt hominibus frugum vſum commonſtraret, hoſpitio excepit: cúmque nomen, patriam, viáque cauſam ab eo didiciſſet, vt tam præclari inuẽti gloriam in ſe tranſferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cúmque iam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata, in Lyncem feram eum conuertit. Ouid. 5. Metamorph.

Rex ibi Lyncus erat, regis ſubit ille penates, &c.

Lyndus, Homero, ciuitas Rhodi inſulæ, in qua, vt ait Lactantius, Herculis ſacra fiebant, quorum à cæteris longè diuerſus eſt ritus. Siquidem non εὐφημίαι (vt Græci appellãt) ſed maledictis & execratione celebratur, eáque pro violatis habẽt, ſi quando inter ſolennes ritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Eſt & Herodoto ciuitas in Dorica regione.

Lynx, Vide LYNCVS.

Lynx, vrbs Libyæ iuxta Gades poſt Atlantem. Et inſula Atlantis, & vrbs Lynxo: Gentile, Lynxites & Lyngius.

Lyra, ſignum cæleſte, ſtellarum nouem, inter genu & manum ſiniſtram Engonaſis ſitum. Oritur cũ Sagittario: occidit autem exoriente Virgine. Ouid. 3. Faſtorum,

Illa nocte aliquis tollens ad ſidera vultus,
Dicet, Vbi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poëticam aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primùm inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: ab Apolline autem inuenta cithara Orphæo conceſſam, eóque interempto, à Muſis in cælum tranſlatam.

Lyrcêus, ſiue Lyrceum, fons Arcadiæ ſub Cynuria monte, ex quo Inachus fluuius oritur. Strabo lib. 8. Stat. 4. Thebaid.

Aret Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens
Inachus. Stephanus Lyrceum agri Argiui montem eſſe ait, indéque vicinam regionem Lyrceam appellari. Hinc Lyrceus, a, um. Ouidius 1. Metamorph.

-iam paſcua Lernæ,
Conſitáq; arboribus Lyrcea reliquerat arua.

Item Lyrcæus, a, um, per quatuor ſyllabas. Valerius Flaccus lib. 1. Argonaut.

- dominum Lyrcæa tellus,
Antráq; deprenſæ tremuerunt conſcia culpæ.

Lyrnéſſus, oppidũ Troadis, patria Briſeidis, quã Achilles euerſa vrbe ſecum abduxit, occiſo Mynete, eius marito, ciuitatis illius principe. Hinc deducitur denominatiuum Lyrneſſius, a, um. Ouid. in Epiſt. Briſeidis,

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Item Lyrneſſis, idis, quo Poëtæ vtũtur pro Briſeide, ex Lyrneſſo oppido orta. Ouid. 4. Triſt.

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles, &c.

Lyris, fluuius Campaniæ, ex Apenninis montibus oriens, vrbem Minturnenſium interfluit, item lucum eiuſdem vrbis, quem incolæ religioſiſſimè colebant. Vide LIRIS.

Lyrnátia, Cherſoneſus & parua regio Lyciæ: Gentile, Lyrnaticus. Steph.

Lyſa, Vide LVSITANIA.

Lyſander, dux Lacedæmon inuictiſſimus, cuius ductu Atheniẽſes cum duce Conone illam nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ ſemidirutæ, impoſitúmque iugum 30. tyrannorum fuit. Victus denique Lyſander à Conone ipſo terreſtri pugna, & interfectus, vbi Pauſanias eius collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Emicuit enim Lyſander tẽpore Pauſaniæ & Ageſilai Lacedæmoniorum. Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ ex noſtris comparatur Plutarcho in Parallelis.

Lyſánias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

Lyſánias, Procurator conſtitutus à Romanis ſuper Abilinam regionem. Luc. 3.

Lyſánias, Ptolemæi Manetij, qui ad Libanum habitauit, filius.

Lyſiades, Athenienſis, Phædri Philoſophi filius. De quo Cicero Philippica 5. ſic ſcribit, Lyſiadẽ Atheniẽſem plerique nouimus: eſt enim Phædri philoſophi nobilis filius, homo præterea feſtiuus, vt ei cum M. Curio conſeſſore eodem & colluſore facillimè poſſit conuenire, &c.

Lyſias, Syracuſanus genere, Cephali filius, vnus è decem oratoribus natus Athenis, quò pater ſe tranſtulerat. Puer Thurionã coloni migrauit, rediit annos natus XLVII. interque principes oratores habitus. De quo ſic Cicero in Bruto, Tum fuit Lyſias (inquit) ipſe quidem in cauſis forenſibus nõ verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor atque elegans, quem iam propè audeas oratorem perfectum dicere: (nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facilè dixeris) nihil acutè inueniri potuit in eis cauſis, quas ſcripſit: nihil (vt ita dicã) ſubdolè, nihil verſutè, quod ille non viderit: nihil ſubtiliter dici, nihil preſſè, nihil enucleatè, quo fieri poſſit aliquid limatius: nihil contrà grande, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum grauitate, vel ſententiarũ, quo quidquam eſſet elatius. Hactenus Cicero.

Lyſias, Princeps quidam exercitus, ſiue tribunus. 1. mach. 3. act. 24.

Lyſicrates, vir quidam qui capillos iam canos nigro tingebat, quo iuuenis etiamdum videretur.

Lyſide, Vide PHILAIDA.

Lyſidice, filia Pelopis & Hippodamiæ, Pitthæi ſoror, quæ Electrioni nupſit, & ex eo Alcmenam Herculis matrẽ peperit, vt inquit Plutarchus. Alii verò, inter quos eſt Commentator Homeri, matrẽ Alcmenes non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cuiuſdam filiam faciunt.

Lyſimáchia, Strabo li. 10, vrbs Ætoliæ humi proſtrata, & ipſa ad lacum adiacẽs, quæ prius quidem Hydra, hoc verò tempore Lyſimachia nominatur. Verùm Iuſtino, vrbs eſt Helleſponti,

quæ terræmotu corruit. XXII. anno, poſtquam à Lyſimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed poſtmodum reædificata, cauſa fuit multarum cladium. Stephano, vrbs eſt Cherſoneſi in Thracia, Cardia prius appellata. Ciuis, Lyſimacheus.

Lyſimachus, Agathoclis filius, è ſucceſſoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit, vbi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac philoſophiæ ardebat adeò, vt Calliſthenem tunc ab Alexándro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute diſſerentem ſæpius audiuerit, poculúmque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinauerit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachũ leoni obieciſſe dicitur, ſed ille viribus fretus, rem poſteris prodendam fecit, manum amiculo conuolutam in os leonis inferẽs, adrepta lingua feram exanimauit, quo facto vehementius poſtea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Trogus libro 15.

Lyſimachus, natione Acarnan, Alexandri pædagogus, ſecundas poſt Leonidem obtinuit, nullo vrbanitatis genere præditus, niſi quòd ſe Phœnicem: Alexandrum, Achillem: Philippum verò Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.

Lyſimachus, Frater Menelai. 2. mach. 4.

Lyſippe, pes, vna filiarum Prœti, quæ quòd ſe Iunoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, vt per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent. Vide IPHIANASSA.

Lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patria Sicyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatẽ dare potuiſſent. Hic, teſte Quintiliano, ad veritatem optimè acceſſit: quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab vno Lyſippo ſe fingi voluit, vt pingi ab Apelle. Horat lib. 2. Epiſt. ad Auguſtum,

Edicto vetuit, ne quis ſe, præter Apellem,
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Lyſippus, poëta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus.

Lyſiſtrate, Ariſtophanis comœdia.

Lyſiſtratus Sicyonius, Lyſippi ſtatuarii frater, primus ſtatuas è gypſo finxit, creuitque res in tantum, vt nulla ſigna ſtatuæue ſine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hãc fuiſſe ſcientiam, quàm fundendi æris. Plin. cap. 12. lib. 35.

Lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios, ἀπὸ τοῦ λύειν, hoc eſt, à ſoluendo impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos, partim in fugam verſos fuiſſe: ex quibus cùm nonnulli ad Trophonii ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis, noctu aſtantem loci eius Deum, Liberi patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi, Thracas ex inſidiis adorti ſunt: quos cùm vino ſomnóque obrutos inueniſſent, nullo negotio ſuperarũt, receptiſque ſuis, cùm in patriam rediiſſent, Dionyſio, cognomento Lyſio, templum conſecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Iulius Pollux, deos omnes, qui auerruncandi mali gratia colebantur, Lyſios vocari ait, quos & ἀλεξικάκους & ἀποτροπαίους Græci nominant. Vide LVSIVS.

Lyſo, quidam Ciceronis hoſpes, vt ſcribit Epiſtolarum lib. 16.

Lyſtra, Ciuitas in Lycaonia, act. 14. Ciuitas item Lyciæ, Plin. lib. 5. cap. 27. act. 27.

Lyſus, Arcadiæ fluuius, ad cuius radices eſt Æſculapii tumulus.

Lytæ, parua regio Theſſaliæ, ſic dicta, quòd Neptunus diſſipatis diluuii aquis Tempe liberarit. Steph.

Lyus, fluuius minoris Aſiæ in pontum defluens.

Lyxea, vrbs Acarnaniæ, à Lyxeo quodam: Gentile, Lyxeus.

M

MA, Vide MASSAVRA.

Maacha, Filius Nachor ex Romæ concubina, gene. 22: Filia Tholmai regis Geſſur, 2. reg. 3. 1. paralip. 3: Filia Abeſſalom mater Abiam regis, 3 reg. 15: quæ 2. paralip. 13. dicitur Michaia: Concubina item Caleb, 1. paral. 2: Vxor Machir patris Manaſſe, 1. paralip. 7: Vxor Iahiæ, 1. paral. 9.

Maachati, Pater Aaſbai, 2. reg. 23: Pater Iezoniæ, 4. regum 25: Ciuitas Amorrhæorum ſuper Iordanem iuxta montem Hermon, ioſue 12, & 13. 1. paralip. 4.

Maadi, Nomen viri. 1. eſd 10.

Maai, Nomen viri. 2. eſd. 12.

Maala, Filia Salphaad filii Hepher filii Galaad. numeri 26. ioſ. 17.

Maaſai, Filius Adiel. 1. paral. 9.

Maaſia, ſiue Maaſias, Filius Achaz. 1. paralip. 15. 2. paralip. 28: Nomen cuiuſdam doctoris, 2. paral. 26: Pater Sophoniæ, Ierem. 21: Princeps ciuitatis Ieruſalem, 2. paral. 34.

Maaſias, Pater Neriæ patris Baruch & Saraiæ. Ieremiæ 32, & 51.

Maaziau, Nomen viri. 1. paral. 24. 2. eſd. 10.

Mabſam, Filius Iſmahelis. gen 25. 1. paral. 4.

Mabſar, Vicus grandis Gabalenæ, pertinens ad vrbem Petram. geneſ. 36.

Macæ, populi Arabiæ felicis, Carmanis oppoſiti, in tractu nardum & myrrham ferente. Mela libro 3.

Macar,filium habuit Ereſum,qui Ereſo Leſbi ciuitati nomen dedit.Steph.

Mácara,inſula Liciæ.

Macáreæ,vrbs Arcadiæ,à Macaro Lycaonis filio, Romani Beatam vocant:Gentile, Macareates, Macareus,vel Macarieus. Steph.

Macáreus,filius Æoli, qui mutuo Canaces ſororis ſuæ amore correptus, cum ea concubuit, puerúmque ex ea ſuſcepit, cuius & pater erat, & auunculus. Quam rem cùm Canace patrem maximè celatum cuperet,ſacris frondibus puerum tegit,curátque clanculũ ad nutricem perferendum. Verùm cùm per Æoli aulam efferretur,vagitu ſuo puer proditus eſt, atque iuſſu canibus obiectus. Filiæ autem pater enſem per ſatellitem miſit, vt eo pro meritis vteretur: quo & necem illa ſibi traditur conciuiſſe. Macareus verò re cognita, fuga ſalutem quæſiuit: cúmque Delphos veniſſet, Apollinis factus eſt ſacerdos. Extat Epiſtola Canaces ad Macareum inter Ouidianas.

Macária,Herculis filia, ſe pro incolumitate publica deuouit inferis, ad expiãdum ſcelus, vt ſcribunt Cælius & Eraſmus in Prouerbiis. Cyprus inſula ob fertilitatem olim Macaria dicebatur.

Macárius,nomen viri apud Homerum.

Macárius ,ſub Decio Romanorum imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſalutis 251.

Macárius, Hieroſolymorum epiſcopus XXXV. anno ſalutis 316.

Mácaros,nomen Cretæ inſulæ,à temperie cæli.

Maccábeus,Vide MACHABAEVS.

Máccaræ, regio ſuper Pharſalum : Gentile, Maccareus.

Macces,Nomen loci.3.reg.4.

Mace(aliàs Μαράκη) Celtica ciuitas: Gentile,Mænacenus.Steph.

Máceda,ciuitas tribus Iudæ:Ioſue 10,& 15.

Macédnon,parua regio in Pindo, Steph.ex Herodoti lib.1.

Mácedo filium habuit Europũ. Steph. in Europo.

Macedónia,latiſſima Europæ regio,duobus olim regibus,& terræ imperio clariſſima, antea Æmonia & Emathia appellata, quæ à tenuibus initiis,regum prudentia, gentíſque fortitudine eò magnitudinis excreuit, vt domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septentrione,Dalmatia Mœſiáque montana ſeiunguntiab Occaſu mari Adriatico, ſiue Ionio,ab ortu Ægæo abluitur. Meridianam oram Epiroticæ gentes, & ipſa Græcia excipit. Dicta Macedonia à Macedone quodam Oſiridis, ſiue (vt Stephanus & Solinus ſcribunt)Iouis filio,& Thyiæ filiæ Deucalionis: Gentile, Macedo,donis. Item Macedonicus, ſiue Macedonius, poſſeſſiuum. Reperitur & Macetes. Et fœminina, Macedonis, Maceſſa, Macetta, vel Maceta,Macetis.Steph.

Macedónius, hæreticus , qui Spiritum ſanctum creaturam eſſe,non Deum dixit, quare πνευματομάχος appellatus eſt.Auguſt.de hæreſ.

Maceſia,vrbs Italiæ:Gentile,Macellæus.Steph.

Macéllus,viri nomen.

Meceloth,nomen loci,ad quem profecti ſunt filii Iſrael de Harada.num.33.

Maceloth, Filius Abigabaon,filiꝰ Iahiel 1.paral.9.

Macenias,Sacerdos.1.paral.15.

Macer,poëta de herbarum viribus ſcripſit.

Macéſtus,Vide MACISTVS.

Macétes,Maceſſa,Vide MACEDONIA.

Macha,nomen regis.2.regum 10.

Machabæus,Filius Mathathiæ,1.mach.2 : nomen barbarum quo vocati ſunt viri illi fortiſſimi, apud ſacras literas celebratiſſimi.

Machærus,runtis,caſtellum Iudææ : Gentile, Macharitæ.Steph.ex Ioſepho.

Machálaum , oppidum in Brixiano agro , Inſubrium clade nobile.

Machãon, filius Æſculapii & Arſinoes,(alii Coronidis, alii Heſiones filiæ Meropis, alii Xanthiones filium faciunt) Podalirii frater, & medicus inſignis , qui vnà cum reliquis Græciæ principibus ad Troiam profectus, tandem ab Eurypylo eſt occiſus. Virg. lib.2. Machaonem numerat inter eos,qui equo ligneo incluſi,Illi portas ſuis reſerarunt.

Máchara,Cyprus antea dicta eſt. Perottus.Melius Macaria.

Machbanai,Nomen principis.1.paral.12.

Machbena,Nomen loci.1.paral.2.

Machi,pater Guel principis tribus Gad.num.13.

Machir, Filius Manaſſe, geneſis 50: Pater Galaad, num.26. 1.para.7:Filius item Ammihel,2.reg.9.

Machiritæ,Familia quædam.num.26.

Machmas, Nomen vici magni ſiue oppidi in tribu Ephraim. 1.reg.13. iſa.10.

Machmas, oppidum quondam tribus Ephraim ad auſtralem plagam. eſd.2.nehem.7.

Machmes,Vide MAZYES.

Machmethath,Terminus tribus Manaſſe in ſorte Ephraim.ioſ.16,& 17.

Macicratis, vrbs Ægypti , ab Athenienſibus condita.Euſeb.

Mácidos,vrbs Thraciæ,quã Ptolemæus Madi nominat degenere vocabulo. Mela lib.2.in deſcriptione Thraciæ.

Maciſtus,vrbs Triphyliæ, quam Caucones inhabitarunt, à Maciſto fratre Phryxi,à quo etiam Phryxa vrbs in alto mõte Lepriticæ ſita verſus orientẽ.Et alia Elidis, Steph. Ciuis Maciſteus: Gẽtile,Maciſtius.inuenitur &Maceſtius.Steph.

Macómaca villa, Ptolem.lib.4. cap.3, vrbs Syrtis magnæ.

Macra, fluuius ex Apennino fluens, Liguriámque diuidens ab Hetruria, & iuxta Lunam ciuitatem in mare Ligusticum illabens. Plinius lib.3.cap.5.& Strabo lib.5. Est & insulæ nomen in Carcinite sinu. Plin.lib.4.cap.13. Ptole.Marcalla dicitur.

Macri,campi inter Bononiam & Rauennam, per quos Romam itur.

Macriânus,imperator electus, in Illyrico ab Aureolo imperatore Illyrici exercitus, cum filio victus est,atque occisus,anno salutis 262.

Mácries,Vide MACRYES.

Macrînus,cos.collega Ælii Celsi,an.ab vrbe 916.

Macris,olim dicta est Eubœa,item Icarus vna Cycladũ Macris olim & Doliche dicebatur.Steph. A Macris fit Macrieus,& Macreis,fœm.itẽ Macrones. Idem Macrones esse scribit, qui nunc Sanni vocantur.

Macritius Cous,Sinopen in Ponto cõdidit.Step.

Macróbii,populi Æthiopiæ vltra Meroen, vt inquit Solinus,quibus dimidio protensior est vita quàm nostra. Iustitiam colunt,amant æquitatem,plurimùm valent robore, & forma pulcherrimi. Vltra hos populos desertæ inhumanæque solitudines sũt. Apud eos lacus est, quo perfusa corpora,quasi vncta nitescunt,adeò liquidus,vt ne folia quidem sustineat.

Macróbius,nomen viri.Latinè longæuus dicitur. Nam Μακρὸς longus,& βίος vita dicitur. scripsit Saturnaliorum libros & commẽtarios in somnium Scipionis.

Macrocéni,montes ab Istro flumine non longinqui.Plin.lib.4.cap.12.aliàs Macrocemnii.

Macrocéphali, populi Põponio ad Bosphorum. Stephanus Colchis vicinos esse scribit.

Macrónes,Vide MACRIS.

Macrópolis,Vide EVRYELVS.

Mácryes,populi Libyæ.Steph.

Macrýnea,vrbs Ætholiæ,vnde Macryneus.Steph.

Mactórium,vrbs Siciliæ.Steph.

Macybérna,Herodoto,vrbs Sithoniæ.

Madai,Filius Iapheth,genes.10. Hic primum Medorum genti nomen indidit.

Madan,Filius Abrahæ ex Cetura,gen.25.

Madaúra,ciuitas in collimitio sita Getuliæ & Numidiæ,à qua Apuleius Madaurensis est appellatus. Ad hanc vrbem scribit Augustinus lib. Confess.se contuliſſe, cùm adulescens esset, discendarum ingenuarum literarum gratia, florente ibi gymnasio.

Madaurense,Plin.li.5.cap.4,vrbs in Africa libera.

Madi,Vide MACIDOS.

Madia,Nomen viri.2.esd.12.

Madian,Filius Abrahæ ex Cetura,genes.25.A quo ciuitas trans Arabiam ad meridiem Iudææ sita, in deserto Saracenorum contra Orientem maris rubri. Inde Madianitæ. Alia vrbs est iuxta Arnonem & Ariopolin, cuius nunc ruinæ tantùm demonstrantur, vbi Hobab siue Iethro socer Mosis sacerdos Madian habitauit, exod.2. act.7. Inde Madianitæ,genes.37. Et Madianitis, fœm.gen.num.25.

Madmena, ciuitas tribus Iudæ, 1.paral.2: quæ & Bersabee dicitur.Sunt tamen qui sentiant non ipsam esse Bersabee,verùm in eius vicinia sitã.

Madon,ciuitas regis Iobab.ios.11.

Mádytus,vrbs Helleſponti:Gentile,Madytius,vel Madyteus.Steph.

Mæa,vrbs Helleſponti:Gentile,Mæatos.Steph.

Mæánder,fluuius Asiæ clarissimus,qui ortus è lacu in monte Aulocrene, plurimisque affusus oppidis,& repletus fluminibus crebris, ita sinuosus redditur flexibus, vt sæpe ad fontẽ credatur reuerti. Apamenam primùm peruagatur regionẽ: mox Eumeneticam,ac deinde Bargylieticos campos,& Cariam alluit: omnésque eos agros fertilissimo rigans limo,ad decimum à Mileto stadium illabitur in mare. Plin. lib.5. cap.29. Vnde obliquitates omnes, Mæandros veteres appellarũt, vt cùm res agitur non simpliciter,sed vafris & obliquis consiliis, sumpta metaphora à fluuio Mæandro, qui sinuosus ac flexuosus labitur,vnde & nomen habere videtur,quasi oberret, quærens hominum consortia. More Mæandri illud fieri dicitur,quod tortuosè flexuoséque fit.Hùc poëtæ fingunt Oceani & Terræ filiũ fuisse, & Cyaneen Nympham genuisse,quam postea Miletus Solis filius oppressit,& ex ea Caunum & Byblidem suscepit.

Mædia,ciuitas Thraciæ, prope Macedoniã,à qua Mædi populi. scribitur cum æ diphthongo, vt differat à Medis populis Asiæ. Hinc præfectura Mædica Thraciæ,vicina Pæoniæ.Horum nonnulli ad Macedonas migrauerunt, Mædobithyni dicti.Steph. Apud Aristotelem de Mirabilibus,& lib.9.historiæ animalium. hæc regio etiam per η scribitur μηδία, vt magna Asiæ Media.

Mænades,eædem,quæ Bacchæ, hoc est, mulieres insanientium ritu Bacchi Orgia celebrantes. Mænades dictæ à verbo Græco μαίνεσθαι, quod significat insanire.

Mænalus,siue Mænala,orum, Arcadiæ mons altissimus, Pani consecratus,& pinis refertus:ita dictus à Mænalo Lycaonis filio, vt annotauit Scholiastes Theocriti. Hinc Mænalius,a,um, id est Arcadicus. Est & nomen vrbis Arcadiæ.Steph.

Mænália,vrbs Galatiæ.Steph.

Mænaria,Vide MENARIA.

Mænóbora, vrbs Maſtienorum: Gentile, Mænoboræus. Stephanus. qui alibi Maſtianos ad Herculis columnas habitare ſcribit.

Mænoles, dictus eſt Dionyſius, quod Latinè totum furentem ſignificat, cui Bacchæ Orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes, ſacro furore initiántur, Euan Euan clamantes: quæ vox aſpirata ſecundum exquiſitam Hebræorum linguam, fœminei ſexus ſerpentem ſignificat.

Mæon, Vide MAEONIA.

Mæónia, regio minoris Aſiæ, poſtea Lydia dicta à Lydo Atyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Miſiæ Meridiana parte Cariã amplectens, ad Occaſum ſupra Ioniam excurrens: ita dicta à Mæone fluuio, vt Stephano placet. Hãc Strabo lib. 13. κατα μάδιλον χώραν, hoc eſt, exuſtam regionẽ vocat: eámque arboribus prorſus carere tradit, præter vitem, vini iucundiſſimi feracem. Summam autem camporum faciem cinerulentam eſſe, petroſam, & nigram, aduſtionis quandam ſimilitudinem retinentẽ. Imminet autem Mæoniæ Tmoli montis rupes altiſſima, ex qua Pactolus fluuius defluit, aureas trahens arenas: vnde & Chryſorrhoas dicitur. Hinc Mæonius, a, um. Virgil. 4. Georg.

-cape Mæonii carcheſia Bacchi.

Mæônis, Gentile fœmininum, à Mæonia deductum, quo Poëtæ vtuntur pro Arachne, puella Lydia. Ouid. 6. Metamorph.

Mæonis eluſam ſignat ſub imagine tauri
Europam.

Mæôtis, palus Scythica, in regione Septentrionali, iuxta Phaſidis oſtium, Cimmerio Boſphoro à Ponto Euxino diſcreta, hyeme congelaſcens, Tanaim, alióſque innumeros ferè recipiens fluuios: ita dicta ab accolis, qui Mæotæ appellantur. Lucan. lib. 3,

Quáque fretum torrẽs Mæotidos egerit vndas.

Inde fit adiectiuum Mæoticus, tica, ticum. Virgil. 6. Æneid.

-iam nunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent diuûm, & Mæotica regna.

Aliqui Taurica inſulam (vel potius peninſulã) Mæotim vocárũt. Steph. Hinc piſces Mæotides, ſeu Mæotici dicti, qui in Mæoti capiũtur, vel in genere omnes, vel, vt Stephanus putat, ſuæ ſpeciei tantùm: & Mæotica mella, apud Plinium. Ouidius lib. 3. Triſt. eleg. 12. primam corripuit,

-annóque peracto
Longior antiquis viſa Meotis hyems.

Mæſia, Vide MOESIA.

Magárſus, maximus collis in Cilicia iuxta Mallũ, inde Magarſius & Magarſia Minerua, cuius illic templum eſt. Steph.

Magdalena, Mulieris nomen. matth. 28. luc. 8.

Magdalgad, Ciuitas tribus Iudæ. ioſ. 15.

Magdal-el, Ciuitas in tribu Nephthali. ioſ. 19.

Magdalon, Vrbs Ægypti. ierem. 44. exod. 14. numeri 33.

Magdiel, Ciuitas Idumæorum principum. gen. 36. 1. paralip. 1.

Magedan, matth. 15. in Græco, Magdala, Ciuitas in litore ſtagni Genezareth ſiue maris Galilææ. Hieronymus hanc regionẽ nunc Macedan contra Ieraſan ſcribit in locis Hebr. A quibuſdam dicitur & Dalmanutha regio & Magdalum, ſita inter lacum Genezar & Thabor.

Mageddo, Ciuitas in tribu Manaſſe, ioſ. 17: quam reparauit Salomon, 3. reg. 9. 1. paral. 7: Locus in quo occiſus eſt Ioſias, 4. reg. 23.

Mageth, Ciuitas Galaad. 1. machab. 5.

Magi, populi circa Mediam. Steph.

Magia, fons Siciliæ in agro Syracuſano.

Magia, Stephano, vrbs Illyriæ: Gentile, Magiates, vel Magianus.

Magiſtrica, regio Tauriſcorum iuxta Alpes: Incolæ Magiſtrices, vicini Germanis.

Mágdolus, vrbs Ægypti: Gentile, Magdolites, Stephano.

Magna, inſula Lybica, quæ Lybum lingua Γαμαδὸ, id eſt Magna vocatur: Gentile, Magnites, Stephanus.

Magna Græcia, Vide GRAECIA.

Magnâta, vrbs Hyberniæ, à qua Magnatæ populi vocati ſunt.

Magnéntius, imperator Auguſtæ à militibus ſaluratus eſt, electúſque, anno ab vrbe 1103. Victus Lugdunum aufugit, in furorem conuerſus, Deſiderium fratrem vulnerauit, arrepto gladio: pòſt quoſdam amicos interfecit, tandem ſe gladio confodit, anno III. imperii ſui. Eutrop. Tripart. hiſt. lib. 5. cap. 10.

Magnes, Athenienſis comicus antiquæ comœdiæ, tempore Epicharmi, docuit fabulas nouem, vicit duabus.

Magnes, Smyrnæus puer, præ cæteris mortalibus formoſus, poëtica inſuper & muſica ornatus, corona inſignis aurea, ac habitu molliore indutus, ciuitates obibat, multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum huiuſmodi peroſi, capta occaſione comã eius inciderunt, veſtem, ornatúmque omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magneſios bellum mouit: quibus tandem ſuperatis reuertens, Sardibus panægyricũ celebrauit magnificentiſſimum. Suidas.

Magnéſia, Macedoniæ regio, Theſſaliæ annexa. Plin. lib. 4. cap. 9.

Magnéſia, Ioniæ oppidum ad Mæandrum fluuiũ, diſtãs ab Epheſo (ſicuti ſcribit Plinius li. 5. cap. 29.) XVI M. paſſuum. circa quam L. Scipio Aſiaticus Antiochum regem magna clade affe-

cit. Hinc fit Gentile Magnes, etis. Lucan. lib. 6,

Et Magnetes equis, Minyæ gens cognita remis.

Item fœmininum Magneſſa. Horat. lib. 3. Carm. Ode 7,

Magneſſam Hippolyten dū fugit abſtinēs, &c.

Magnētis, filius Glaphyras, cōditor Glaphyrarum vrbis Theſſaliæ. Steph.

Magnus, Olani filius, Dacorum rex. Polyd. lib. 8.

Magnus, Conſul, collega Apollonii, anno ab vrbe 1213.

Magnus portus, apud Ptolemæū lib. 2. cap. 3, Britanniæ locus, vel portus Hannonis, vbi ciuitas Southampton.

Mago, caſtellum, Vide IAMNO.

Mago, authoris nomen. Plin. lib. 17. cap. 10, & lib. 1. cap. 3. Item Varro lib. 1. de re Ruſtica, cap. 1. Magones plures fuiſſe cōſtat. Primus omnium rē ac diſciplinā Carthaginienſiū auxit. Is ante vllum Punicum bellum, vt Liuius & Trogus referunt, cum CXX. nauibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, ægrè ferens Italiam ab externis inuadi. Cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliáque remiſſa. Duos moriens filios reliquit, Aſdrubalem & Annibalem. Mago, Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiam fuit, ſed apud Locros à Manlio clauſus, ab Annibale liberatur. Liuius quoque lib. 30. ſcribit Magonē Annibalis fratrem, in agro Inſubrium vulneratum, cùm in Africam per legatos reuocatus, nauigaret, apud Corſicam obiiſſe. Mago alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpania, Romámque per Lælium mittitur. Mago denique Afer, qui de re Ruſtica ſcripſit, de quo Columella li. 1. ſic ait, Verūtamen Carthaginiēſem Magonem vel ruſticationis parentem veneremur. Nam huius 28. memorabilia illa volumina ex Senatuſcōſulto in Latinum ſermonem conuerſa ſunt. Huius Magonis meminit & Seruius, quē Virgilius in Georg. ſcribit immutatum. Mago item oppidum in minoribus Balearibus. Pompon. in fine lib. 2.

Magog, Filius Iapheth, gene. 10. A quo Scythæ genus ducunt, qui primùm Magogi dicti ſunt, apocalip. 20.

Magron, Locus in extremo Gabaad cōtra Machmas. iſa. 10.

Magúntia, Vide MOGVNTIA.

Magus, Samois filius, apud Celtas regnauit, à quo illis oppida plurima ſunt poſita. Berōſ.

Mahalath, Vxor Roboam. 2. paral. 11.

Mahalon, Filiꝰ Elimelech Beth-lehemitæ. ruth 1.

Mahanaim, Nomē loci in quo obuiam facti ſunt angeli patri noſtro Iacob, ab ipſo propterea impoſitum, quòd duas turmas vidiſſet in eo loco, ſuam & angelorum. gene. 32.

Maharai, Nomen viri. 2. reg. 23. 1. paral. 11.

Mahath, Filius Amaſai filii Elcana. 1. paralip. 6. 2. paral. 29, & 31.

Mahazioth, Nomen viri. 1. paral. 25.

Maheleth, Tertia vxor Eſau, filia Iſmahelis. gen. 28.

Mahida, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Mahir, Filius Caleb patris Sur. 1. paral. 4.

Mahol, Nomen viri. 3. reg. 4.

Mahomētus Arabs, ex Hebræis partim, partim ex Chriſtianis nouem deſumptam doctrinam introduxit. Blond. lib. 9. Pompo. anno ſalutis 615.

Mahomētes, Turcarum v. imperator, anno ſalutis 1398.

Mahomētes, Ammuratis filius, Turcarum imperator IX. imperauit annis XXXI. anno ſalutis 1449. Conſtātinopolim vi cæpit & expugnauit, hinc Conſtantinus imperator capite truncatus, ſublatúſque cum tota gēte fuit. Is Mahometes ad Bellogradum, vel, vt alii, Taurinū oppidum, quod nunc Albam dicunt ad confluentes Sauum, Danubiúmque ſitum, à paucis Chriſtianis fugatus, cæſúſque, caſtris exutus eſt. Plat. Hic præter Conſtantinopolitanum & Trapezuntium imperia quæ ſubuertit, regna duodecim Chriſtianis ademit, ducētas vrbes cæpit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit. Bellum maritimum annis multis cum noſtris maioribus geſſit, Capham Ponticam vrbem expugnauit, Rhodum fruſtrà tentauit. Italiæ, capto Hydrunte, arma intulit. Egnat. lib. 3. anno ſalutis 1463.

Mahumites, Nomen viri. 1. paral. 11.

Maia, Atlantis filia ex Pleione Nympha, ex qua Iupiter Mercurium ſuſcepit. Virgil. 8. Æneid.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

At Maiā (auditis ſi quicquam credimus) Atlas,
Idem Athlas generat, cæli qui ſidera fulcit.

Horatius in Odis,

Mercuri facunde nepos Atlantis.

Nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupſiſſe. Significat & obſtetricem, vt ait Suidas in Socratis vita. Eſt & dea, Fauni filia, cui in mellario vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant.

Maiéſtas, dea, Honoris & Reuerentiæ filia. Ouid.

Donec Honor, placidóque decens Reuerentia vultu
Corpora legitimis impoſuere toris.

Hinc ſacra Maieſtas quæ mūdū tēperat omnes,
Quáque die partu eſt ædita, magna fuit:
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo,
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.

Maimin, Nomen viri. 1. paral. 24.

Maioriānus, XLIX. Romanorum imperator, imperauit annis V, anno ab vrbe 1210. cos. collega Leonis Aug. in Africam mouit procinctum. Caſſiod. Procop. lib. 3. de bel. Vāndal. Haud pro-

cul à Tertrionenſi ciuitate iuxta Hiriam flumen occiſus eſt. Diac. Pomp. Caſſ. Iornandes, anno ab vrbe 1214.

Maiorica, inſula.

Máius, menſis à maioribus dictus eſt, quia (vt inquit Macrobius) maioribus conſecratus erat, quorum conſilio Reſpub. gerebatur: ſicut Iunius à Iunioribus, qui rem armis gerebãt. Poſtquam enim Romulus populum Romanum in maiores minoréſque diuiſit, vt altera pars cõſilio, armis altera Rempublicam tueretur, in honorem vtriuſque partis hunc Maium, ſequentem Iunium vocauit. Ouidius,

Hinc ſua Maiores tribuere vocabula Maio:
Iunius à iuuenum nomine dictus adeſt.

Sunt qui Maium à Maieſtate Dea denominatum velint, quòd flamen Vulcanalis Calendis Maiis huic Deæ rem diuinam facit. Alii à Maia Mercurii matre, propterea quòd hoc menſe mercatores omnes Majæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.

Málaca, ciuitas in Hiſpania Bætica. Martianus, Syga oppidum è regione Malacam vrbem Hiſpaniæ contemplatur. Pomp. lib. 2. Gentile, Malacitanus. Steph.

Malachias, Nomen prophetæ. malach. 1.

Malachitanam hiſtoriam Petrus Boſca deſcripſit.

Malalai, Nomen viri. 2. eſd. 12.

Malaleel, Filius Cainan. geneſ. 5. luc. 3.

Malaſar, Nomen viri. daniel. 1.

Malateſta, Pandulfi filius, Piſaurienſis Senator Romanis à Pontifice Benedicto datus eſt, anno ſalutis 1399.

Malchus, Nomen illius, cui Petrus auriculam abſcidit. iohan. 18.

Malchus, hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino vſque ad Anaſtaſium. Suidas.

Malcólmus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1154.

Malconſéglio, Vide SCORDANA.

Málea, ſiue Malia, promontorium Laconiæ, per quinquaginta millia paſſuum in mare protenſum, aduerſiſque ventorum flatibus nauigationem reddens periculoſam: vnde factus eſt locus prouerbio, Quum ad Maliam deflexeris, domeſticos obliuiſcere. Virg. lib. 5,

Ionióque mari, Maleæque ſequacibus vndis.

Statius lib. 7. Thebaid.

-Raucæ circunſonat ira Maleæ. Dicta Malea à Maleo Argiuorũ rege, qui in ea templum pulchrum conſtruxit, quod Maleoticum appellauit.

Maleuéntum, Campaniæ vrbs, quam nunc, teſte Perotto, boni omnis cauſa Beneuentum dicimus. Plin. lib. 3. cap. 10.

Máleus, Plin. lib. 2. cap. 73, in Indiæ gẽte Oretum mõs eſt, iuxta quem vmbræ æſtate in Auſtrum, hyeme in Septentrionem iaciuntur.

Maliaca, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Vulgò *Malgrado*.

Málichus, Antipatrum veneno necauit, anno ab vrbe 711.

Malíea, vrbs Theſſaliæ, à qua populi Maliees, & mare vicinum Malieum dicitur. Strabo lib. 13.

Μαλιεύς, Stephano, vrbs dicta à Malo filio Amphictyonis, aut Amyri Bœoti. Hinc ſinus Maliacus. Gentile, Malieus & Maleates, quod etiam à Malea promõtorio Laconiæ deriuatur. Steph.

Malímnus, Siciliæ mons malis, hoc eſt pomis, refertus. Theocritus.

Málilada, vrbs Perſica: Gentile, Malladenus. Steph.

Malli, populi Indiæ, ex illis qui cũ Doriade Baccho reſtiterunt. Steph.

Málloris, entis, locus in Leſbo, vbi Apollinis templum eſt, ἀπὸ τοῦ μάλλου τῆς μαντικῆς. Steph.

Mallos, Ciliciæ oppidum clariſſimum, à Mallo conditore ita dictum, vt ex Callimachi ſententia refert Stephanus. Lucan. lib. 3,

Mallos & extremæ reſonant naualibus Ægæ.

Mallotæ, Nomen populi. 2. mach. 4.

Mallótes, à populis Indiæ Mallis: vt Ariſtophanes Mallotes. Vide MALLI.

Maloch, Filius Azabiæ filii Amaſiæ. 1. paral. 6.

Malot Tages, apud Ianigenas regnauit.

Málſane, vrbs felicis Arabiæ: Gentile, Malſanites. Steph.

Malua, fluuius Africæ, ex Atlante oriens.

Malus, Vide MALIEA.

Malys, Vide MEMPRICVS.

Mamárcina, vrbs Auſoniæ: Gentile, Mamarcinæus. Steph.

Mambre, ciuitas, geneſ. 13: quæ & Hebron & Arbee dicitur, geneſ. 23, & 35. Sunt tamen qui dicunt locum eſſe in Hebron, dictum in quercub, procul ſex ſtadiis ab Hebrone. Frater Eſchol & Aner, geneſ. 14. Heb. Manre.

Mambres, vnus ex illis qui Moyſi reſtiterunt. 2. timoth. 3.

Mamẽlus, XVI. Aſſyriorũ rex, regnauit annis 30.

Mamércus, præſul Viẽnẽſis, qui, teſte Ptolemæo, Lucenſi anno CCCCLIIII. ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes noſtri vocant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infeſtabatur. Volaterranus.

Mamers, lingua Oſcorum, dictus eſt Mars, detractione ſyllabæ, qui & Mauors etiam appellatur. Mamertus, prænomen Oſcum, ab eo quòd hi Martem, Mamertem appellãt. Apud Liuium Mamertus Æmylius dictator, ex gente Mamerta. Quidam dicunt, Æmyliam gentem à Mamerto appellatam, cui propter humanitatem ciuicam, cognomen fuerit Æmylio.

Mamértes Corinthius, filios fratris ſui Siſaponis

libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam vbi Siſapo factũ reſciuit, eum membratim diſcerpſit. Ouidius in Ibin.

Mamertîna, quæ & Meſſana, nomen vrbis.

Mamertînus, Conſul, collega Neuitæ, anno ab vrbe 1115.

Mamertíni, populi Campani. Hi cùm Meſſanam colonos miſiſſent, ipſi quoque Mamertini potius quàm Meſſanenſes ſunt vocati. & cùm ager eorũ vini feraciſſimus ſit, Mamertinũ vinum, non Meſſanenſe appellatum eſt. Martialis,

Amphora Neſtorea tibi Mamertina ſenecta
Si detur, quoduis nomen habere poteſt.

Dicti à ciuitate Mamertina, quæ à Lacedæmoniis ſubuerſa fuit, quòd Meſſanii quinquaginta virgines Lacedæmones violare tentaſſent, &, non conſentientibus, eas occidiſſet. Plin. lib. 14. cap. 6. De Mamertinis & Mamertina ciuitate. Cicero in Verrem act. 4, & 7. de Orat. *μαμέρτιον*, Steph. vrbs Italiæ.

Mamértus, Vide MAMERS.

Mámitus, XIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX. Is rurſus milites exercuit, & aſſuefecit laboribus, & interpoſitis deliciis, vnguentis & opobalſamis militiã & pugnas exequebatur, cœpitque formidini eſſe Syris & Ægyptiis. Beroſ.

Mámius Papyrius, rex Sacrorũ, anno ab vrbe 245.

Mammeánæ, puellæ alimentariæ, & Mammeani pueri ab Alexandro Seuero inſtituti. Lamprid. anno ab vrbe 984.

Mammílla, nomen mulieris, Telegoni filiæ, à qua Mammillorum familia eſt vocata.

Mamuchan, dux Perſarum. eſther 1.

Mamúrius, faber ærarius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit, & Saliorum ancilia confecit, ad ſimilitudinem eius, quod de cælo ciderat. De hoc ſic ſcribit Feſtus, Mamurii Veturii nomen frequenter in cantibus Romani frequentabant hac de cauſa: Numa Pompilio regnante, è cælo cecidiſſe fertur ancile, id eſt, ſcutum breue: quod ideo ſic appellatum eſt, quia ex vtroque latere erat reciſum, vt ſummum infimúmque eius latus medio pateret, vnáq; edita vox eſt, omnium potentiſſimam fore ciuitatem, quandiu id in ea manſiſſet. Itaque facta ſunt eiuſdem generis plura, quibus id miſceretur, ne internoſci cæleſte poſſet. Probatũ opus eſt Mamurii Veturii, qui præmii loco petiit, vt ſuum nomen Salii inter carmina canerẽt. Hæc ille. Ouid. 3. Faſtorum,

Inde ſacerdotes operi promiſſa vetuſto
Præmia perſoluunt, Mamuriúmque vocant.

Mamúrra, Formiis natus, eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cælio monte parietes domus ſuæ marmore incruſtauit. Hic eſt qui Epigrammate Catulli proſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plinius, Mamurra alter ante hũc apud Oſcos natus tempore Numæ, ancilia, pluráque deorum ſigna ex ære compoſuit. Huius etiam meminit Ouidius in Faſtis.

Mamúrræ, ſenatoria familia erat Romæ.

Manahath, Filius Sobal filii Seir, geneſ 36. 1. par. 1: Eſt & regionis nomen, 1. paral. 8.

Manahem, Filius Gaddi. 4. reg. 16.

Manaim, ciuitas quæ eſt terminus tribus Gad in regione Galaaditide, Leuitis & confugio conceſſa. ioſue 13, & 21. 1. paral. 6.

Manalis lapis, oſtium Orci, per quod animæ inferorum ad ſuperos manant, qui dicuntur Manes. Manalem lapidem etiam vocabãt petram quandã, quæ erat extra portam Capenam, iuxta ædem Martis, quam cùm propter nimiam ſiccitatem in vrbem pertraherent, ſequebatur ſtatim pluuia: eúmque, quòd aquas manaret, manalem lapidem dixêre. Feſtus.

Manaſſe, ſiue Manaſſes, Filius primogenitus Ioſeph, geneſ 41: Pater Eſriel, 1. paralip. 7: Filius Ezechiæ regis Iuda filii Achaz, 4. reg. 21. 1. paralip. 3.

Mancáleus, XIIII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Máncinus, nomen viri, à quo Mancinates pro damnato, quòd Mancius inſignem domum habuerit, quæ eo interfecto publicata eſt.

Mándane, Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem tantùm vrinæ facere, vt omnem ipſius vrbem oppleret, atque vniuerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo genuit Cyrum. Herodotus.

Mándanes, II. Medorum rex, regnauit annis 50.

Mándaræ, pars Cyri Macedonicæ.

Mandónius, dux Hiſpanus, partes Romanorum cũ Scipione Africano in Hiſpania iuuit, deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitauere, in Romanóſque inſurgere cœperũt. Quos quum Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officii memor, tantùm caſtigatos verbis dimiſit. Liuius lib. 29.

Mandréni & Mandianitæ, populi Arabiæ. Vtuntur autem Arabes duobus his typis Gentilium. Stephanus.

Mandro, nauicularius quiſpiam, qui aſpiráte fortuna, tandem factus eſt imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes euecti, priſtinæ conditionis non meminerint.

Mandrópolis, vrbs Phrygiæ: Ciuis Mandropolites. Steph.

Mandýrium, vrbs Apuliæ: Ciuis Mandyrinus. Stephanus.

Manes, Manichæorum princeps, Perſes vita, &

moribus Barbarus,ingenio acer,Chriſti ſe nunc gerere formam cõnabatur oſtendere, nunc ſe ipſum Paracletum eſſe prædicabat. Cuius imitatores Chriſtum veram carnem ſumpſiſſe negarunt, anno ſalutis 179. Euſeb.lib.7.cap. 27. Auguſt.lib.de Hæreſ.

Manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus,aut deos inferos, authore Seruio. Sunt autem,inquit, noxiæ, & dicũtur per antiphraſim. Nam manum,bonum eſt. Alii Manes à manando dictos intelligũt. Nam Manibus plena ſunt loca inter Lunarem & terrenum circulum vnde defluunt. Hæc ille. Augilæ,populi Africæ iuxta Syrtes, Manes tantùm deos putant, per eos deierant: eos,vt oracula conſulunt,precatique quæ volunt,vbi tumulis incubuêre, pro reſpõſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Pomponii Melæ libro primo. Manes etiam ad genios duos, quos cum vita ſortimur, authore Seruio, retulit Virgilius 6.Æneid.eo carmine,

Quiſque ſuos patimur Manes,&c.

Nam manes, δαίμονες ſunt præſules corporibus humanis attributi, qui parentũ ſeminibus manauerunt. Inde Summanus, id eſt, ſummus inter manes dictus eſt Pluto. Verùm Manes,quoniam corporibus eo tempore tribuuntur, quo fit prima conceptio, poſt vitam iiſdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures. Qui ſi vitæ prioris adiuti fuerint honeſtate, in Lares domorum vrbiúmque vertuntur. Si animi deprauantur ex corpore, Laruæ perhibentur ac Manes. Manes igitur tam boni quàm truces ſunt conſtituti,quos Agathos & Cacodæmonas vocant Græci. Antiqui animum à corpore ſeparatum Manem deũ vocabant. Apuleius de Socratis dæmonio dicit,Manes animi dicuntur melioris meriti, quæ in corpore noſtro genii dicuntur, corpori renuntiantes lemures,cùm domus incurſionibus infeſtarent, laruæ appellabantur, contrà ſi boni fuerint, lares familiares. Feſtus ait, Manes Dii ab auguribus vocabantur,quòd per omnia manare credebant, eóſque deos ſuperos atque inferos dicebant. Cicero lib.2.de legibus, Deorũ manium iura ſancta ſunto.

Manéſium, vrbs Phrygiæ à Mane ditiſſimo conditore. Steph.

Manêthus Mendes,Ægypti ſacerdos. Alter eiuſdẽ nominis è Diоſpoli Ægypti, ſcripſit phyſiologiam & apoteleſmata verſibus in aſtrologia, id eſt,effectus aſtrorum. Suid.

Manfrêdus,regem Siciliæ ſe appellari,adorari,coronarique ex ritu & maiorum more curauit. Blondus.

Mánia,niæ,vrbs Parthorum ab oriente hyberno. Plin.lib.6.cap.25.

Mánia,dea, larium mater,cui olim ſacrificabant. & Maniæ,laruæ quædam,quas nutrices pueris minitari ſolent.

Manichæi, hæretici quidam dicti ſunt à quodam Perſa,qui vocatur Manichen: quãuis & ipſum, cùm eius inſania, doctrina cœpiſſet prædicari, (nã antehac Vrbicus vocabatur) diſcipuli eius in Græcia vitãtes nomẽ inſaniæ, quaſi doctores,& eo ipſo mendaciores,geminata nn Manichæum,quaſi manna fundentem, pro Manichæo,id eſt inſano,appellauerunt.

Manílius Octauí⁹,à quo Manilii fluxerẽt is Tuſculanorum dux, & Tarquinii gener,ad quem ille poſt fugam ſe recepit, eiúſque auxilio Romanis intulit bella. Liuius lib. 1.

Maniolæ, inſulæ ex aduerſo Indiæ, extra Gangẽ, in quibus tradunt nauigia, quæ clauos ferreos habent, detineri, nec vlterius progredi ſinunt, nequando lapis Herculeus, qui circa ipſas gignitur,illa ad ſe trahat. Eas tenẽt Antropophagi,Manioli dicti. Ptolem.lib.7.

Mánius Marcius, ædilis plebis,primũ frumẽto populũ in modios aſſibus donauit. Plin.li.18.ca.3.

Manliâna, vrbs Luſitaniæ, Ptolem. Vulgò *Mon-maior*. Manliana item,Tuſcorum vrbs,Ptolem. hodie Mallianum.

Mánlius Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus,qui re malè geſta à conſulibus ad Alliam contra Gallos Senones, videns in moenibus vrbis parum eſſe præſidii, lecta mille iuuenum manu, arcem Capitolinam occupauit, & à vi hoſtium ſeruauit intactam. A qua tamẽ ipſa arce, quòd in affectati regni ſuſpicionem veniſſet,poſtea præcipitatus eſt: cautúmque eſt Senatuſconſulto,nequis ex Manlia gente Marcus diceretur. Hiſtoriã hanc latius refert Liuius lib.2.ad vrbe, & Seruius enarrãs illud Virgilii,

In ſummo cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis.

Plinius de fortitudine cap.28.li.7, Haud minora, inquit, forent Manlii Capitolini decora,ni perdidiſſet illa exitu vitæ. Ante XXII. annos bina cæperat ſpolia. Primus omnium eques coronam muralẽ acceperat, ſex civicas XXXVII. dona, XXXIII cicatrices aduerſo corpore exceperat: P. Seruilium magiſtrum equitum ſeruauerat, ipſe vulneratus humerum ac femur. Super omnia,Capitolium,ſummámque rem in eo ſolus à Gallis ſeruauerat, ſi non regno ſuo ſeruaſſet.

T. Mánlius Torquatus,cognomento imperioſus, quòd ſæuiſſimi exempli author inſignem crudelitatis titulum occupaturus fuerit. Atque inde, Imperia Manliana dicta apud Liuium Decadis primæ lib.4. Gellius lib.9.cap 13.

Mánlius Torquatus, qui ob ingenii & linguæ tarditatem à patre in prædia ruſticana relegatus

fuit, patrémque iudicio exemit à Marco Pomponio accuſatum. Liuius lib. 4. Decad. 1.

Mánlius Volſo: Liuius lib. 8. de bello Macedonico, Cn. Manlius Volſo, inquit, Conſul in Aſia acceptis à L. Scipione copiis & exercitu luſtrato, contra Gallogræcos bellum geſſit, eíſque ſuperatis reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cum eo miſſi fuerant, reſtitere: inter quos L. Furius Purpurio, & L. Æmilius Paulus dicebant ſe legatos, Cn. Manlio datos, pacis fœderíſque cum Antiocho ineundi gratia: Málium autem operam dediſſe, vt eam pacem turbaret, multóſque nobiles viros in exercitu, ſua temeritate morti obieciſſe: vicit tamen, amicis atque cognatis ſuffragátibus, res feliciter geſtas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus. Hactenus Liuius.

Mánlius Proconſul, ex Hiſpania reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum ob res bene geſtas peteret, exemplum obſtabat, quod ita comparatum more maiorum erat, ne quis qui exercitum non deportaſſet, triumpharet; niſi perdomitam pacatámque prouinciã tradidiſſet ſucceſſori: medius autem honos Manlio habitus eſt, vt ouans vrbem intraret. Liu. lib. 50.

T. Mánlius, iuris Pontificii peritus, iudex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus, audita cauſa ita pronuntiauit, Cùm probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum republica & prole mea indignum iudico, protinúſque è conſpectu meo eum abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus, nocte proxima ſe ſuſpendit: neque pater exequiis interfuit: ſed dum funus duceretur, conſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuáſque præbuit aures. Valerius de ſeueritate.

Mánlius Torquatus, Ciceronis tẽporibus, vir doctus, ex Rhodia diſciplina Molonis, & natura ad dicendũ ſatis ſolutus neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet, ſublato ambitu conſul factus eſſet. Plus facultatis habuit ad dicendum quàm voluntatis. Itaque ſtudio huic non ſuffecit. Hæc Cicero.

L. Mánlius Torquatus, cui etſi non deerat (inquit Cicero) oratio, quam Græci Politicen dicunt: erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, ſed interiores quædam & recónditæ: ſumma verborum & grauitas, & elegantia: atque hæc omnia vitæ decorabat grauitas: me quidem admodum delectabat. Pædianus autem de eodem ſic ſcribit, L. Torquatus qui P. Syllam patris competitorẽ in conſulatu accuſauit, qua & ipſe Sylla & collega damnati ſunt. Rurſus eum accuſauit, quòd in coniuratione Catilinæ fuiſſet: defenditur à Cicerone, cuius extat oratio.

L. Mánlius, pictor egregius, apud quẽ quum Seruilius fortè cœnaret, filióſque ſuos deformes animaduerteret: Nõ ſimiliter (inquit) Manli fingis & pingis. Ad quem Manlius, In tenebris (inquit) fingo, in luce pingo. Macrob.

Mánlius Antiochenus, conditione ſeruus, arte aſtrologus ac poëta, vnà cum Plotio poëta mimorum, & Taberio grammatico conſeruus, ex Aſia vna naui aduectus deſcribitur Plinio lib. 35. cap. 17. Fuit & cognomen eius qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis vtilem docétrinis nullo doctore fuiſſe prodidit.

Mánlius Mathematicus apici gnomonis auratam pilam addit, cuius vertice vmbra colligeretur in ſemetipſam, alia atque alia incremẽta iaculantem apice, ratione, vt ferunt, à capite hominis intellecta. Plin. lib. 36. cap. 10.

Mánlius Theodorus, Conſul, collega Sabiniani, anno ab vrbe 1158.

Mannacárta, vrbs Arabiæ: Gentile, Manacartenus, Stephano.

Mánneos, regio media inter fluuios, in qua habitant Arabes Manneotæ. Steph.

Mannus, filius Tuſconis dei, aliàs Teutonis, à quo Alemanni dici gloriantur. Vide ALEMANNI.

Mántalus, vrbs Phrygiæ, à Mantalo eius conditore: Gentile, Mantalenus. Steph.

Manthýrea, vicus Arcadiæ: Gentile, Manthyreus.

Mantinea, vrbs Arcadiæ, quæ poſtea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni eius, qui Philippo Perſæ patri curator regni fuit. Sed poſtea Hadriani imperatoris iuſſu rurſus Mantinea fuit appellata. Strabo lib. 8. Homerus δὶ τέγεαντ' ἔιχον, καὶ μαντινέων ἐνέμοντο. Mantineam, Epaminondas ſuperatis ſecũda pugna Lacedæmoniis, illuſtrem reddidit, in qua & ipſe diem obiit: Gentile, Mantineus, & Mantinis fœm. Mantinicus poſſeſſiuum.

Mántius, Melampi filius, ex Iphianaſſa filia Prœti. Ex qua, Homero lib. 5. Odiſſ. Polyphidem & Clytum ſuſcepit.

Manto, ûs, mulier fatidica, Tireſiæ Thebani filia, quæ cùm poſt patris obitum Creontis & Theſei tyrãnidem fugeret, primùm in Aſiam venit, vbi Apollinis Clarii templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tiberi fluuio (vt Poëtæ fabulantur) aut certè ex Tiberino rege, Ocnum peperit: qui poſtea ad Padum fluuium vrbem condidit, quam à nomine matris Mantuam appellauit.

Mántua, vrbs Tranſpadanæ regionis clariſſima, ab Ocno filio Tiberis, & Mantûs Tireſiæ Thebani vatis filiæ, ad Padum condita, & à nomine matris eius Mãtua appellata. Virg. li. 10. Æneid.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris,

Fatidicæ Mantûs & Tuſci filius amnis,
Qui muros, matriſque dedit tibi Mãtua nomẽ.
Sed an verum ſit, quòd vnquam in Italiam venerit, nolo nũc citare Pauſaniam, Hellanicum, & Græcorum multitudinem magnam. Poëtarum clariſſimo illuſtriſſimóque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua, cuius felix ingenium tam omnes efferre debent, quàm imitari nulli poſſunt. Mantuanus, na, num, à Mantua deducitur. Vnde Mantuanus, Homerus, Virgilius dictus eſt. Eſt etiam Mantua, oppidum Hiſpaniæ olim Viſeria apud Ptolemæum.

Manue, pater Samſon. iudic. 13.

Maoch, pater Achis regis Geth. 1. reg. 27.

Maon, ciuitas in tribu Iuda, ioſue 15: Filius Sammai filii Recem, 1. paral. 2. Eſt & nomen ſolitudinis in campeſtrib⁹ ad dextram Ieſimon, 1. regum 24.

Maonathi, Filius Othoniel filii Cenez. 1. regum 23. 1. paralip. 4.

Maozim, Nomen idoli. daniel. 11.

Mapẽta, Sarmatiæ in Aſia vrbs. Ptol. vulgò *Copa*.

Mara, Quinta Iſraelitarum manſio. ibi enim Moſes iactu ligni, amaras aquas in dulcem verit ſaporem. exod. 15. num. 33.

Marache, vrbs Indica: Gentile, Marachius. Steph.

Marai, Nomen viri. 1. paral. 27.

Maraia, Nomen viri. 2. eſd. 12.

Maraioth, Nomen viri. 2. eſd. 12.

Maras, Nomen viri, apud Beroen Syriæ ciuitatem ditiſſimus, human⁹ & officioſus in omnes tum ciues, tum hoſpites. Eraſmus.

Marathéſium, vrbs Cariæ.

Maráthius, x i i i. Sicyoniorum rex, regnauit annis x x x.

Márathon, Attici agri ciuitas, diſtans ab Athenis circiter decem millia paſſuum, non procul à Tricorytho & Rhamnunte, nece Icari regis inſignis, & Miltiadis gloria, qui ibi centum millia ex Darii Perſarum regis exercitu profligauit: Item Theſei victoria, qui taurum Marathonium ibi ſuperauit. Ouid. 7. Metamorph.

-te maxime Theſeu
Mirata eſt Marathon Cretæi ſanguine tauri.

Stephano Marathon, vicus eſt in tribu Leontide: poſſeſſiuum Marathoniacus. Et alibi vnam eſſe dicit ex Tetrapoli Attica. Eſt & oppidum hoc nomine iuxta Tricorythum & Rhamnem vrbem, in qua clarum Nemeſis templum fuiſſe memoratur.

Marathónia, vrbs Thraciæ, non procul Abderis. Gentile, Marathoniates. Steph.

Márathus, vrbs Acarnaniæ: Ciuis Marathenus: Gentile, Marathuſius. Steph.

Marathûſa, inſula quædam à copia fœniculi dicta, quæ & Clazomenia dicitur. Stephan⁹ prope Clazomeniã eſſe ſcribit. Ciuis, Marathuſius.

Máratus, x i i i i. Sicyoniorum rex, regnauit annis x x.

Marcæum, mons Troadis iuxta Geragithem. Incolæ, Marcæiſſii. Steph.

Marcélla, mulier Romana, quæ cùm à matre rogata eſſet, gauderétne ſe nupſiſſe, Ita valde, reſpondit, vt amplius nolim.

Marcellînus, Conſul, anno ab vrbe 1093.

Marcellînus, alius Conſul, cum Aureliano Aug. anno ab vrbe 1027.

Marcellînus, Romanorum Põtifex x x v i i. anno ſalutis 295.

Marcéllius, à Tiberio Cæſare Iudææ præfectus. Ioſeph. lib. 18. cap. 11.

Marcéllus, nomen viri clariſſimi Romani proprium, cuius geſta & à Plutarcho, & ab aliis ſcripta ſunt. Hic Gallorum ducem ſingulari certamine fudit, ſpolia legit, Annibalem primus vinci poſſe docuit, Syracuſas per tres annos expugnauit, quinquies conſul inſidiis Annibalis deceptus, magnificè ſepultus fuit. Vide Marcellos reliquos in MARCVS.

Márchia, Bohemiæ regio.

Márcia, Vide MENLARIA.

Márcion, hærericus, Cerdonis hæretici diſcipulus, circa annum ſalutis 143.

Márclylas, latro inſignis in ſylua Dodonæa. Tortelius.

Marcómani, interioris Germaniæ populi, Hercyniæ ſyluæ accolæ, qui hodie Morani dicuntur. Hi Arioviſto duce Rhenum tranſgreſſi, magna ſuorum ſtrage à Cæſare fuerunt ſuperati.

Marcómirus, Francorum Sicambrorum rex, primus in Galliam impetum fecit, eámque ad Moſam vſque ſubegit.

Márcus Acilius Auiola, Conſul, anno ab vrbe 13.

Marcus Acilius Balbus, Cõſul, anno ab vrbe 640.

Marcus Acinius Balbus, Cõſul, ãno ab vrbe 604.

Marcus Ælius Antonin⁹, philoſophus, & L. Ælius, Commodus Verus, Diui F. AA. x v i i i. Roman. x i x. Tum primùm Romana Reſpublica duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit. Eutrop. lib. 8. Iul. Capitol. in M. Anton. anno ſalutis 161.

Marcus Æmilius Barbula, Conſul, ab vrbe condita 524.

Marcus Æmilius Lepidus, Conſul, ab vrbe condita 468.

Marcus Æmilius Lepidus Porcina, Conſul, ab vrbe condita 617.

Marcus Æmilius Mamercus, i i. Tribunus militum, ab vrbe condita 355.

Marcus Æmilius Mamercus, Cõſul, ab vrbe condita 346. v. Trib. mil. ab vrbe condita 380.

Marcus Æmilius Paulus magiſter equitum, He-

truſcos vicit,triumphum egit,ab vrbe condita 452.

Marcus Æmilius Scaurus,Conſul, ab vrbe condita 639.

Marcus Æmilius Scaurus Hortenſius, Conſul,ab vrbe condita 646.

Marcus Albinus,Tribunus militum,ab vrbe condita 377.

Marcus,Alexandrinæ eccleſiæ epiſcopus, Eumenidis ſucceſſor. Euſeb. lib.4.cap.11. anno ſalutis 147.

Marcus Antonius,orator, Vide ANTONIVS.

Marcus Antoninus philoſoph⁹, patre Annio Vero, qui in prætura deceſſit, porrò Annio Vero auo,qui Conſul 11.fuit,natus. Iul. Capit. anno ſalutis 122. Qui etiam ab Antonino Pio Hadriani iuſſu cum L.Vero adoptatus fuit,præceptores habuit in elementis primis Euphorionem,Geminum Commodum, Andronem muſicum, & Geometram. Vſus eſt grammaticis, Græco,Alexandrino:Latinis,Troſeo Apro,Pollione, & Eutychio Proculo Siccēſi. Oratoribus, Græco Annio Marco: Canino Celere, & Herode Attico:Latino,Frōtone Cornelio. Anno XII. ætatis habitum philoſophi ſumpſit. Vſus eſt Commodo magiſtro, Apollonio Chalcedonio. Audiuit & Sextum Cheronenſem,Plutarchi nepotem, Iunium Ruſticum, Cl. Maximum, & Cinnam Catullum Stoicos,& Cl. Seuerum, Peripateticum.Iul.Capit.

Marcus Apuleius,Conſul,anno ab vrbe 14.

Marcus Aquilius,Cōſul,anno ab vrbe 625, & 653.

Marcus Aquilius, Iuriſconſultus egregius. Cicero pro Cæcinna.

Marcus Aſinius Agrippa,Cōſul, anno ſalutis 16.

Marcus Aſinius Marcellinus,Conſul, anno ſalutis 55.

Marcus Atilius Glabrio, Conſul, ab vrbe condita 563.

Marcus Atilius Metilius Bradua,Conſul,anno ſalutis 109.

Marcus Atilius Regulus, vir Romanus,egregia virtute, primò Carthaginenſes pluribus prælijs vicit,tādem tamen ab iis duce Xanthippo Lacedæmonio victus captúſque, Romam miſſus eſt,de captiuis commutandis acturus,fide data, ſe,ſi nihil perfeciſſet, rediturum. Cùm autem Romæ in Senatu ita egiſſet, vt cenſeret è Rep. non eſſe captiuos cōmutādos,factúmque eſſet in eius ſententiam Sen.Conſultum,amicis omnibus inuitiſſimis (vt fidem ſuam liberaret) ad Carthaginenſes rediit, ab iiſque eſt exquiſitiſſimis ſuppliciis interfectus. Cic. in Paradoxis, & aliis locis.

Marcus Atilius Volſo,Cōſul,cum M.Iunio Bruto,anno ab vrbe 576.

Marcus Anfidius Fronto,Conſul,cum P.Cornelio Anulino,anno ab vrbe 951.

Marcus Aurelius Cotta,Conſul, cum L. Lucullo anno ab vrbe 680.

Marcus Aurelius Cotta alius,Cōſul cum M. Meſſala,anno ab vrbe 772.

Marcus Bœbius Pamphilus,conſul, cum Cornelio Cethego,anno ab vrbe 573.

Marcus Cæcilius Metellus, Conſul,cum M.Æmilio Scauro,anno ab vrbe 639.

Marcus Calphurnius Bibulus,Conſul,cum C.Iulio Cæſare nullam partem iuris ſui tenuit,collega omnia pro libidine agente tanta petulantia,vt aliquādo Bibulum liberius ſibi reſiſtentem in carcerē duci curauerit magna omnium bonorum indignatione. hic legem agrariam tulit,& item aliam de iure trium liberorum.

Marcus Claudius Craſſus,Tribunus militum,anno ab vrbe 353.

Marcus Claudius Marcellus Dictator, anno ab vrbe 428.

Marcus Claudius Marcellus, Conſul cum C.Nautio Rutilo,anno ab vrbe 466.

Marcus Claudius Marcellus. Vide MARCELLVS.

Marcus Claudius Marcellus, vir Conſularis, cùm Pōpeio fauiſſet, à Cæſare tamen per Senatum venia impetrata redire vellet Romam, à familiari quodam ſuo occiſus eſt. Extat elegans Ciceronis oratio, qua Cæſari, ob eius reſtitutionem,gratias agit.

Marcus Claudius Marcellus,tres Conſulatus geſſit,quorum primò Alpinos Gallos domuit,anno ab vrbe 588.

Marcus Cornelius,Decemuir legum ferendarum, anno ab vrbe 304.

Marcus Cornelius Cethegus, Cōſul, cum L. Auitio Gallo,anno ab vrbe 594.

Marcus Cornelius Cethegus, alius Conſul, cum P.Sempronio Tuditano,anno ab vrbe 550.

Marcus Cornelius Maluginēſis,Tribunus militū Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 386. Iterum anno 389.

Marcus Cornelius Maluginenſis, alius Conſul cum L.Papyrio Craſſo,anno ab vrbe 319.

Marcus Crareuicus, Bulgarorum princeps, prælio ſuperatus à Pazaite, patris mortem vlturo, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem ſibi ſubiecit. Egnat.anno ſalutis 1378.

Marcus Curtius, nobilis Romanus, qui cùm Romæ in foro,terra ingenti hiatu diſceſſiſſet, reſpondiſſentque aruſpices, deos Manes non aliter quàm humana victima poſſe placari,neque prius hoc baratheum claudendum eſſe, quàm ſi ſe aliquis in id ſpōte deieciſſet, armatus equo inſidens ſe diis Manibus deuouit, atque ita in apertam voraginem ſe præcipitauit, quæ eo

facto clauſa eſt. Vide CVRTIVS.

Marcus Curius Dentatus, Vide CVRIVS.

Marcus Fabius Ambuſtus, Tribunus militum Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 375: & iterũ anno 386. idem 11. Conſul cum M. Popilio Lenate, anno ab vrbe 400, Tarquinienſes & Faliſcos ſuperauit.

Marcus Fabius Buteo, bis Conſul fuit: ſemel cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 506. iterum biennio pòſt, cum C. Atilio Balbo: primo Conſulatu claſſem Punicam apud Egimurum ſuperauit.

Marcus Fabius Dorſus, Conſul cum Seru. Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 411.

Marcus Fabius Licinius, Conſul cum M. Octacilio Craſſo Meſſala, anno ab vrbe 507.

Marcus Fabius, cognomine Pictor, nobilis Romanus, qui præter ſtudia literarum & rei bellicæ, quibus inſignis erat, etiam pingere didicerat, vnde cognomẽ reportauit. ſcripſit etiam hiſtorias, quarum fragmenta quædam etiã hodie extant. fuit autem Conſul cum D. Iunio Pera, anno ab vrbe 487.

Marcus Fabius Vibulanus, Conſul cum Poſthumio Ebutio Helua, anno ab vrbe 313. idem decennio pòſt, Tribunus militum Conſulari poteſtate.

Marcus Folius Flacinator, Tribunus militum Cõſulari poteſtate, anno ab vrbe 323.

Marcus Folius Floccinator, Conſul cum L. Plautio, anno ab vrbe 436.

Marcus Fronto, Conſul cum Traiano Aug. anno ab vrbe 852.

Marcus Fuluius Flaccus, Conſul cum M. Plautio Hypſæo, primus omnium Ligures tranſalpinos bello domuit, anno ab vrbe 619.

Marcus Fuluius Nobilior, Conſul cum Cn. Manlio Volſone, anno ab vrbe 565.

Marcus Fuluius Pætus, cos cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 454.

Marcus Furius Camillus, Vide CAMILLVS.

Marcus Geganius Macer, Conſul cum C. Iulio Tullo, anno ab vrbe 308. iterum cum T. Quintio Capitolino Barbato, anno 312. quo anno, Cluilium Volſcorum imperatorem prælio victum cæpit, & in triumpho duxit, tertium cum L. Sergio Fidenate, anno ab vrbe 318.

Marcus Genutius Augurinus, Conſul cum P. Curiatio Philone, anno ab vrbe 310.

Marcus Germeus, Achæorum dux primus, anno Romæ conditæ, 498.

Marcus Herennius, Conſul cum C. Valerio Flacco, anno ab vrbe 661.

Marcus Horatius Barbatus, Conſul cum L. Valerio Potito, collega Decemuirorum, tyrãnidem fregit, App. Claudium vrbe pellendum curauit, de Volſcis, Equis, & Sabinis triumphauit.

Marcus Horatius Puluillus, Conſul cum P. Valerio, eo ipſo anno quo reges exacti ſunt: nam cũ Brutus, cos. cũ Arunte Tarquinio congreſſus, mutuo vulnere occubuiſſet; Spuriuſque Lucretius in eius locum ſuffectus, paulò pòſt eſſet etiam mortuus, Horatius ei ſucceſſit, in id quod eius anni ſupererat, biennioque pòſt iterum Conſul factus eſt cum Valerio Publicola.

Marcus Horatius Puluillus alter fuit, Pont. Max. tanta conſtãtia, vt cùm Capitolini Iouis ædem dedicaret, poſtemque tenenti allatum eſſet de morte filii, neque vultum mutarit, neque poſtẽ remiſerit, carmẽue quod pronuntiabat interruperit, neque prius quidquam nuntio reſponderit, quàm abſoluta dedicatione.

Marcus, Iudææ præfectus, anno ſalutis 14.

Marcus Iulius Tullius, Tribunus militum, Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

Marcus Iunius Brutus, Iuriſconſultus egregius, ſcripſit tres libros de iure ciuili. Cicero de Orat.

Marcus Iunius Brutus, iuriſconſulti filius, adeò à parente degenerauit, vt comeſo patrimonio accuſatoriam factitarit. Cic. de claris orator.

Marcus Iunius Brutus, C. Cæſaris interfector. Vide BRVTVS.

Marcus Iunius Pera, Conſul cum M. Æmilio Barbula, anno ab vrbe 514.

Marcus Iunius Pœnus, Conſul cum Q. Ælio Pæto, anno ab vrbe 587.

Marcus Iunius Syllanus, cos. cum Q. Metello, dũ collega Iugurtham Numidia exuit, ipſe interim à Cimbris fuſus fugatúſque eſt.

Marcus Iunius Syllanus, Conſul cum C. Octauio Cæſare, anno ab vrbe 719.

Marcus Iuuentius Helua, Cõſul cum T. Sempronio Graccho, anno ab vrbe 591.

Marcus Licinius Craſſus. Vide CRASSVS.

Marcus Licinius Craſſus, alius Conſul cum C. Octauio Cæſare, anno ab vrbe 714. Item alius Conſul cum L. Calphurnio Piſone, anno ab vrbe 779.

Marcus Licinius Craſſus Frugi, Conſul cum Q. Lecanio Baſſo, anno ab vrbe 816.

Marcus Licinius Lucullus, Conſul cum C. Caſſio Varo, anno ab vrbe 681.

Marcus Liuius, Conſul cum L. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 535.

Marcus Liuius Denter, Conſul cum C. Æmilio Paulo, anno ab vrbe 451.

Marcus Liuius Druſus, Conſul cum L. Piſone Ceſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam, anno ab vrbe 642.

Marcus Liuius Druſus, Vide DRVSVS.

Marcus Liuius Salinator, cos. cum Claudio Nerone, bello Punico ſecũdo Aſdrubalem ex Hi-

ſpania ad fratris Annibalis auxilium aduenien tem, collegæ ope interceptum, vicit & occîdit: quæ res præcipuè Annibalis animũ debilitauit.

Vide CLAVDIVS NERO. Idem cùm Tarẽtum amiſiſſet, atque apud Fabiũ Maximum, qui illud recuperarat, gloriaretur, ſua opera receptum eſſe: Certe, inquit Fabius: niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.

Marcus Lollius, Conſul cum Q. Lepido, anno ab vrbe 733.

Marcus Manlius Capitolinus, Vide CAPITOLINVS, item MANLIVS.

Marcus Manlius Tullus, Conſul cum Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 255.

Marcus Marullus, Conſul cum Æliano, anno ab vrbe 936.

Marcus Meſſalinus, cos. cum C. Lentulo Getulico, anno ab vrbe 751.

Marcus Minutius Procoſ. in Macedonia Thraces ſuperauit, anno ab vrbe 645.

Marcus Minutius Augurinus, cos. cum Au. Sempronio Atratino, anno ab vrbe 257.

Marcus Minutius Rufus, cos. cum P. Cornelio Aſina, anno ab vrbe 533.

Marcus Nonius Mutianus, cos. cum L. Annio Mutiano, anno ab vrbe 953.

Marcus Oblitius Malleolus, cos. cum M. Æmilio Lepido, anno ab vrbe 521.

Marcus Octacilius Craſſus, cos. cum M. Valerio Maximo, anno ab vrbe 490. Iterum cum M. Fabio Licinio, anno ab vrbe 507.

Marcus Octacilius Craſſus Meſſala, cos. cum M. Fabio Licinio, anno ab vrbe 507.

Marcus Papyrius Craſſus, Vide PAPYRIVS.

Marcus Papyrius Mugillanus, Tribunus militũ, Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 338, & iterum biennio poſt. cos. verò cum C. Nautio Rutilio, anno 345.

Marcus Perpenna Nepos Ariſtonicum, Attali regis filium, victum prælio, interfecit.

Marcus Plautius Hypſæus, Conſul cum M. Ful. Flacco, anno ab vrbe 629.

Marcus Pætilius Libo, cos. cum C. Sulpitio Longo, anno ab vrbe 441.

Marcus Pomponius Matho, cos. cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 520. Iterum, triennio poſt, cum C. Papyrio Maſſo.

Marcus Popilius Lenas, cos. cum Cn Manlio Capitolino, anno ab vrbe 397. Iterum cum M. Fabio Ambuſto, anno 400. Tertiò cum Aulo Cornelio Scipione Aruina, anno 406: quo anno de Gallis triũphauit. Quartò cum M. Valerio Coruino fœdus cum Carthaginienſibus percuſſit, anno ab vrbe 408.

Marcus Portius Cato, Vide CATO.

Marcus Poſthumius Regillenſis, cùm Tribunus militũ Conſulari poteſtate multa egregia facinora feciſſet, Equos viciſſet, Volas cæpiſſet, ab exercitu, ſuperbiam eius peroſo, lapidibus obrutus eſt.

Marcus Poſthumius Albinus, Tribunus militum, Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

Marcus Pulcher Perpenna, Conſul cum P. Claudio Pulchro, anno ab vrbe 662.

Marcus Pupius Piſo Calphurnianus, cos. cum M. Valerio Meſſala, duobus annis poſt Ciceronis Conſulatum.

Marcus Quintilius Varus, Trib. militum, Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

Marcus Robulcius, Tribunus militum, Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 304.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum C. Claudio Centone, anno ab vrbe 513.

Marcus Sempronius Tuditanus, cos. cum Appio Pulchro, anno ab vrbe 569.

Marcus Seruilius Geminus, cos. cum T. Claudio Nerone, anno ab vrbe 552.

Marcus Statilius Taurus, cos. cum L. Quintio Criſpino, anno ab vrbe 796.

Marcus Suillius Seruilianus, cos. cum C. Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 802.

Marcus Syllanus, cos. cum L. Norbano Balbo, anno ab vrbe 771.

Marcus Terentius Varro, Vide VARRO.

Marcus Titinius, Magiſter equitum ſub C. Iunio Bubuleo Dictatore, de Equis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Tullius Cicero, Vide CICERO.

Marcus Tullius Decola, cos. cum Cn. Cornelio Dolabella, ſub Dictatore Sylla.

Marcus Valerius Coruinus, v. Conſul & Dictator, Vide VALERIVS.

Marcus Valerius Leuinus, cos. cum L. Apuſtio, anno ab vrbe 518.

Marcus Valerius Leuinus, Cn. Cornelio Hiſpalo Conſule demortuo in Conſulatu ſuffectus, bello Liguſtico cecidit, cùm prius Letum montem de hoſtibus cæpiſſet, anno ab vrbe 578.

Marcus Valerius Maximus, Conſul cum Sp. Virginio, anno ab vrbe 298.

Marcus Valerius Maximus, alius Conſul cum P. Decio Mure, anno ab vrbe 443.

Marcus Valerius Maximus, alius Conſul cum Q. Mamilio, Vitulo, anno ab vrbe 488. Iterũ biennio poſt, cum M. Octacilio Craſſo. Fuit & M. Valerius Maximus Dictator, qui de Hetruſcis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Valerius Meſſala, Vide MESSALA.

Marcus Valerius Publicola, Vide VALERIVS.

Marcus Valerius Voleſus, Conſul, vnà cum collega P. Poſthumio Tuberto, de Sabinis triumphauit, anno ab electis regibus quinto.

Marcus Vibullius Augurinus, Conſul cum Syluano, anno ab vrbe 908.

Marcus Viuitius Quartinus, iterum Conſul cum A. Cornelio Coruino, anno ab vrbe 796.

Marcus Vipſanius Agrippa, Vide AGRIPPA.

Mardi, Aſiæ populi, Plinius lib. 6. cap. 5, ad Heracleum Colchidis, Achæos, Mardos & Cretas nominat: quanquam & apud Perſas Mardi ſunt: alii tamen ab his Stephano, populi Hyrcanorum, qui ſagittandi periti ſunt, & latrocinantur. Vide AMARDI.

Mardochai, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Mardochæus, Filius Iair filii Semei patruus Heſter. heſter 2. 2. eſd. 7.

Mardónes, gens Epirotica. Steph.

Mardónius, Perſa, quem Xerxes apud Salaminam victus cum exercitu reliquit, vt reliquias belli foueret: ab Arimneſto Spartiata ſaxo obrutus eſt. Plutarchus in Ariſtide.

Márea, vrbs & palus iuxta Alexándriam, aliàs Mareotis. Steph. Aliis, Æthiopiæ ciuitas.

Mareôtis, tidis, lacus in Ægypto, Alexandriam à Meridie alluens, multis Nili foſſis, tum à ſuperioribus partibus, tum à latere adauctus, portum habens nobilem, eóque, qui ad mare eſt, multò vtiliorem. Author Strabo lib. 17. Mareotis præterea appellatur pars illa Libyæ, quæ eſt inter Cyrenaicam regionem & Ægyptũ, à Ptolemæo Marmarica appellata. Eius deſcriptionem vide apud Plinium lib. 5. cap. 6. Eſt præterea Mareotis, pars Epiri, in qua vinum optimum naſcitur: vnde Mareotides vuæ dictæ ſunt, & Mareoticæ vites.

Mares, populi vicini Moſinœcis. Steph.

Mares, Nomen principis cuiuſdam. eſther 1.

Mareſa, ciuitas in tribu Iuda, patria Michææ prophetæ, quam ædificauit Roboam. 2. paral. 11.

Mareſia, ciuitas in tribu Iuda. ioſ. 15. 1. paral. 4.

Mareth, ciuitas in tribu Iuda. ioſ. 15.

Margâa, nomen fontis apud Plinium, quo nomine etiam dicta eſt vrbs in Elide. Steph. Gentile, Margæus.

Margâna, vrbs Indiæ. Reperitur etiam μαργάναι, αἱ. Gentile, μαργανεῖς. Steph.

Margaríta, Henrici VI. Anglorum regis vxor, magno animo fœmina, virum ab hoſtibus victum & captum, celerrimè comparata manu, victis hoſtibus, liberauit. Fuit autem Renati Andium ducis filia.

Margaríta, Caroli Burgundiæ & Flandriæ domini filia & hæres, Maximiliano Cæſari nupſit.

Margiâna, regio Aſiæ minoris inclytæ aprícitatis (vt inquit Solinus) ambitu ſtadiorum mille quingentorum, difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, vt lib. 10, & 11. Strabo.

Márgium, ciuitas Phrygiæ, poſtea Apollonia dicta. Steph.

Margus, fluuius Aſiæ, quem Ptolemæus lib. 6. capite 10, duobus fontibus ex montibus Seraphiis deſcendere tradit, & per Maſſagetes, qui Margianis vicini ſunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri. Eſt & Margus, fluuius per Seleuciam fluens.

Maria, ſoror Aaron & Moſis, num. 27: Filius Ezra, 1. paral. 4: Nomen item virginis, quæ CHRISTVM tulit in vtero, matth. 1: Soror itẽ Marthæ ſororis Lazari, lucæ 10. iohan. 11. Heb. Mariam. De quadã Maria loquitur & Paulus, roma norũ 16. Fuerunt & aliæ duæ Iacobi & Salomæ vxores, CHRISTI ſectatrices & adminiſtræ. Fuit & Maria nobilis mulier, quæ Hieroſolyma à Tito Veſpaſiano obſeſſa, propriũ filium, fame vrgente, deuorauit. Ioſeph. lib. 7. cap. 15.

Mariâba, metropolis Sabæorum iuxta mare rubrum. Strabo lib. 15. Steph.

Mariámmia, vrbs Phœnicum: Ciues, Mariamitæ. Stephanus ex Pauſaniæ lib. 6.

Mariandýni, Bithyniæ populi iuxta Pontũ olim ſub tyrannide Crœſi regis, vt ſcribit Herodotus lib. 1. Strabo lib. 8.

Mariandýnum, regio Aſiæ, Bithyniæ contermina, Acheruſia ſpecu nobilitata, per quam Hercules Cerberum canem tricipitem ad ſuperos traxiſſe dicitur: quem ferunt ibi virulentam ſpumam in ſaxis euomuiſſe, ex qua ibi natum volunt aconitum. Nomen regioni eſt (inquit Stephanus) à Mariâdyno quodam Æolico: Gentile, Mariandynus: & fœminina, Mariandyne, Mariandynis.

Mariânus, Ptolemæo Hiſpaniæ Bæticæ mõs, vulgò Sierra Morena, ſaltus Caſtulonenſis.

Maríca, Nympha, Liris fluminis accola in litore Minturnenſium, quæ regi Fauno nupſit, eíque Latinum peperit. Virgil. 7. Æneid. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem ſacellum fuiſſe perhibent.

Maridûnum, Britãniæ inſulæ vrbs. Ptol. li. 2. cap. 3.

Marimuth, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Mariniânus, cos. cũ Paterno, anno ab vrbe 1020.

Mariniânus alius, Conſul cum Aſclepiodoto, anno ab vrbe 1176.

Mariônis, Germaniæ ciuitas. Ptolem. lib. 2. cap. 11. Vulgò *Luxemburgum*. Item altera eiuſdem regionis eidem authori: Vulgò *Sberin*.

Mariôtis, Vide MAREOTIS.

Maris, fluuius Agathyrſorum in Iſtrum fluens, Herodoto libro 4. Marus, mons Thraciæ. Vide MARONEA.

Márium, ciuitas Cypri, à Marieo quodam, Arſinoe poſtea dicta. Gentile, Marietis. Steph.

Márius, prænomine Caius, vir ſtrenuus fuit, ex

municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos in villa Ciuernate vitā rusticam egit, procul ab vrbanis deliciis. Hic per ordinē primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidia criminando, Cōsulatum adeptus, Iugurtham captum ante currum egit: tantámque fortitudinis suæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, vt imminēte Cimbrorum Teutonúmque terrore, quinque cōtinuos Consulatus ei detulerint. Sextùm Consul cum Catulo factus, Cimbros in Gallia, apud aquas Sextias, Teutonas in Italia vicit, déq; his triumphauit. Victus à Sylla Minturnis in palude latuit: inuentus, & in carcerem cōiectus, immissum percussorem Gallum vultus authoritate deterruit: Acceptáque nauicula in Africam traiecit, vbi diu exulauit. Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæsis inimicis, septimo Consulatu morbo, aut (vt quidam ferunt) voluntaria morte decessit. Hic cùm in cruribus varices haberet, præbuit varicosum crus medico secandum: & dum secaretur, neque suspirans, neque supercilia contrahens, pertulit sectionem, fixisque oculis spectauit cruciabilem curationem. Cúmque medicus alterum crus secare vellet, minimè assensum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam esse non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui quum esset viginti septem annorum, Consulatum inuasit: quem honorem mater tam immaturum fleuit. Hic patri sæuitia similis, curiam armatus obsedit, & inimicos trucidauit: tandem & ipse crudelissimo mortis genere Catuli manibus inferias missus est.

Marma, Filius Saharaim ex Hodes vxore. 1. par. 8.

Mármaces, populi Æthiopiæ. Steph.

Marmárica, regio Africæ Nilo proxima, Ptolem. lib. 4. ab Occasu Cyrenaica prouincia, à Septentrione Ægyptiaco pelago terminata: ab Oriente Ægyptum habes, à Meridie interioris Libyæ partem, quæ Ægypto contermina est. In ea Nasamones & Libyarchæ populi: hodie Barcha dicitur. Hinc fit Marmaricus, ca, cum, id est Libycus. Plin. lib. 5. cap. 5. Mareotidem appellat, incolas autem ipsos Marmaridas.

Marmáridæ, populi Africæ Ægypto contermini, qui vsque ad maiores Syrtes protenduntur. Plin. lib. 5.

Marmárion, vrbs Eubœæ. Steph.

Marme, vrbs Phœniciæ. Steph.

Marnan, templum Iouis Cretensis in Gaza Palestinæ. Vocantur autem puellæ in Creta Marnan. Steph.

Maro, Virgilii Poëtæ cognomen, Vide VIRGILIVS.

Maro, Vide MENOPHIS.

Maronea, Stephano, Ciconum ciuitas, in Thracia, præstantissimo vino laudata. Inde Maroneus: Gentile, Maronæus, Maronites: & fœmininū, Maronitis.

Marônis, Germaniæ ciuitas, Vide MARIONIS.

Marpésia, prima Amazonum regina. Iusti.

Marpéssa, filia Eueni, & speciosa inter paucas nympha, vxórque Idæ, omnium illius seculi virorum formosissimi: mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminæ, vxoris Meleagri. Hanc maritus tam teneriter fertur adamasse, vt cùm eam Apollo rapere conaretur, sumpto arcu & sagittis, raptorem inuadere non dubitarit. Verùm cùm eius recuperādæ spes nulla superesset, mater eam pro Marpessa Alcyonen nominauit, propterea quòd fatum Alcyone simile sortita videretur. Homer. 9. Iliados.

Marpéssus, mons in Paro insula, candidi marmoris ferax. Hinc Marpessia cautes, apud Virgilium 6. Æneid. pro marmore Pario. Stephanus Marpessam scribit esse montem in Paro, à quo lapides excindantur.

Marrúbii, populi Italiæ, circa Fucinum lacum habitantes, sic dicti vel à rege Marrubio, vel quòd circa mare habitarent. Stagna enim & lacus veteres etiam Maria appellabant.

Marrucini, populi Italiæ, in regione Marsorum.

Mars, deus belli ab antiquis creditus: dictus Varroni lib. 4. de Lingua Latina, quòd maribus in bello præsit: aut certè à Sabina dictione Mamers, quo nomine illi Martē dicebant. A poëtis Mauors dicitur per epenthesim, quòd magna vertat. Hic Iouis & Iunonis filius fuisse fingitur: vel, vt Ouidius fabulatur, solius Iunonis. Cùm enim olim Iuno turbata, quòd animaduertisset Iouem percusso capite sine fœminæ commercio procreasse Mineruam, versus Oceanū proficisceretur, vt scrutaretur quo pacto & ipsa sine viro parere posset, & in itinere fatigata, secus fores Floræ Deæ, coniugis Zephyri, consedisset, interrogata ab ea fertur, quam ob causam ad Oceanum pergeret: qua cognita, facturam se voti compotem Deam pollicita est, si id Iuno Iouem celaret. Quod cùm Iuno iureiurando affirmasset, mox illā Flora monuit, in campis Olenüs florem esse, quo tacto statim conciperet sine viro. Id experta Iuno concepit, & peperit filium, quem Martem nominauit. Hunc ferunt postea cum Venere concubuisse, eósque Vulcani artibus, vt erant nudi, occultis laqueis irretitos, deorum omnium risui expositos fuisse, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos dissoluit: Sororem habuit Bellonam, belli deam. Sacrū ei fecerunt lupum & picum: quos in Dei huius tutela esse credi voluerunt. Salios habuit sacerdotes & Flamines, qui ab eo

Martiales dicebantur. Ponitur ſæpiſſimè pro ipſo bello. Hinc Martius,tia,tium,id eſt bellicoſus,vel bellicus. Eſt & ſtella vna ex ſeptem errantibus, ſupernè Ioui proxima.

Marſana, Nomen principis.eſther 1.

Marſi,ſorum,populi Italiæ fortiſſimi,Picentibus, Æquiculanis & Samnitibus finitimi, à Marſo Circes filio orti, qui ſaliua ſua ſerpentum morſibus medebantur. Sunt & Marſi alii populi in Scythia.Herodotus lib.4.

Márſia, vel Marſias, fluuius Apameam præterfluens.

Márſia, fons in Phrygia, ad oppidum Cyllenarum.

Márſias, ſiue Marſius, Thuſcorum rex, ante Romam conditam,anno 281.

Marſíppus,vrbs Phœniciæ:Gentile, Marſippius. Stephanus.

Márſpiter, Martis pater: ſicut Dieſpiter, diei pater.Gel.lib.5.cap.12.

Márſius, Vide MARSIAS.

Marſius regnauit in Thuſcia, circa annum ante Romam conditam,318.

Marſus, Syriæ præfectus, ſub Claudio Cæſare.

Márſia,vrbs Phœnices à Marſo dicta.

Márſyas,Peleus hiſtoricus, nutritus vnà cum Alexandro Magno, ſcripſit res Macedonicas libris decem, à primo rege vſque ad Alexandrũ. De rebus Atticis libros duodecim.Marſyas,Philippeus item hiſtoricus. Marſyas Tabenus,qui ſcripſit de tranquillitate libros duodecim:fabuloſa libris ſeptem, & quædam alia de patria ſua.Suidas.

Márſyas,fratrem habuit Cibyran:& Tabas in Lydia condidit.Steph.

Márſya, ſiue Marſyas, inſignis tibicen, ex Celeni oppido Phrygiæ: Ouidius Satyrum fuiſſe author eſt, qui tibiis à Minerua inuẽtis, auſus ſit Apollinem ad certamen prouocare, à quo victus & excoriatus eſt.Ouidius lib.6. Faſtorum.

Márſyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd nympharum lachrymis Marſyam deflentium creuiſſet, vt eſt apud Ouidiũ 6.Metamorph.Vide MARSYA.

Martha,Soror Lazari illius, quẽ ſuſcitauit CHRISTVS.luc.10.iohan.11.

Mártia, Catonis minor filia,quæ,cùm quæreretur ab eo, cur poſt amiſſum maritum denuo nõ puberet, reſpondit, non ſe inuenire virum, qui ſe magis vellet quàm ſua. quo dicto oſtendit diuitias magis in vxoribus eligi ſolere,quàm pudicitiam.

Martiáles, miniſtri publici Martis, atque ei deo veteribus inſtitutis, religionibuſque Larinatiũ conſecrati.

Martiâlis, poëta lepidiſſimus,ex Bilbili Hiſpaniæ oppido, cuius etiam extant epigrammatum libri doctiſſimi & feſtiuiſſimi.

Martînus,primus Pontifex Ro. anno ſalutis 647.

Martînus, II. Pontifex Ro.anno ſalutis 883.

Martînus,III. Pontifex Ro.anno ſalutis 945.

Martînus, IIII. Pontifex Ro.anno ſalutis 1282.

Martînus,v. Pontifex Ro. anno ſalutis 1417.

Martînus, ex Dalmatia Turonum Archiepiſcopus, poſt mortem inter diuos relatus,vixit circa annum ſalutis 380.

Mártion, Smyrnæus., Plin.lib.26. cap.3. de ſimplicibus affectibus ſcripſit.

Mártius Ancus,quartus Romanorum rex,æquitate & religione inſignis, Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montes vrbi addidit, noua mœnia oppido circundedit, ſyluas ad vſum nauium publicauit, ſalinarum vectigal inſtituit, carcerem primus ædificauit, Oſtiã Coloniam maritimis commeatibus opportunã in oſtio Tyberis deduxit.Plin.lib.31.cap.3.

Mártius campus,Romæ dictus, quòd Marti conſecratus eſſet.Liuius, Ager Tarquiniorum, qui inter vrbem & Tyberim erat conſecratus Marti, Martius deinde campus fuit.

Marúllus, Tribunus plebis, coronas Cæſaris Dictatoris ſtatuis detraxit,eóſq;, qui primi Cæſarem regem ſalutauerant, in vincula duci iuſſit. Quamobrem Cæſar Marullum magiſtratu priuauit.Plutarchus in Cæſare.

Marúllus, poëta mimographꝰ ſub Antonino principe.Spartianus.

Pomponius Marúllus grammaticus Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſſimus, cùm ex oratione Tyberium reprehendiſſet, affirmante Atteio Capitone & eſſe illud Latinum,&,ſi non eſſet,futurum certé. Iam inde mentitur(inquit)Capito: tu enim Cæſar ciuitatem dare potes hominibus, verba non potes. Pugilẽ olim fuiſſe Aſinius Gallus hoc in eum epigrammate oſtendit,

Qui caput ad læuam didicit, gloſſemata nobis
Præcipit:os nullum,vel potius pugilis.

Marus,mons Thraciæ.

Maſæſýlia, regio Libyæ Mauruſiis conterminа: Gentile Maſæſylii, Maſæſylitæ, & Maſæſyles, Stephano.

Maſal, Ciuitas in tribu Aſer. 1.paralip.6: quæ ioſ. 19,dicitur Meſſal.

Maſália, Cretæ fluuius, Ptolem. lib.3.cap.17.Hodie Meſano.

Maſaloth,Nomen vrbis.1.mach.9.

Maſanórada,vrbs Cariæ,à Maſanorado Cyndapſi filio:Gentile,Maſanoradeus.Steph.

Máſaris,Vide MASSAVRA.

Maſca,vrbs Celtiberorum.Strabo.

Máſcane,vrbs Scenitarum Arabum.Steph.

Maſcotus, vrbs Libyæ, & alia prope Heſperides.
Maſdorânus, mons qui Parthos ab Aria ſeparat.
Maſepha, Ciuitas in tribu Iudæ, ioſue 15: quæ aliàs Maſpha dicitur.
Maſerephoth, in Hebræo eſt Maſerephoth-maim, Locus eſt vbi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandóque ſalem faciunt. Commentator Hebræorũ ſuper Ioſue ſic inquit, Salinæ ſunt, vbi aqua maris trahitur ad foſſas, ad hunc vſum factas, & ſole ſiccatur, ioſue 11, 13, Regio Sidoniorum.
Maſerei, Filius Sobal filii Hur, primogenitus Caleb ex Ephratha concubina. 1. paral. 2.
Maſes, Vrbs Argiuorum. Homerus, οἵτ' ἔχον ἄμπυκα μάσσεσι κῶροι ἀχαιῶν. Dicitur etiam Maſetus in recto. Ciues, Maſetii. Steph.
Maſêtis, Palus quædam & vicus, & inſula. Steph.
Maſgaba, Maſiniſſæ regis filius, rex Numidiæ.
Maſiniſſa, rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hoſtis, poſtea verò fideliſſimus ſocius. Hic ad extremam vſque ſenectam mira valetudinis proſperitate, vegetóque corporis robore vſus eſt, adeò vt nonageſimo ætatis anno filium genuerit.
Maſius, mons, ſupra Niſibin: Incolæ, Maſieni vel Maſiani. Steph.
Maſlot Naum, Iudæorũ dux, olympiade quinta.
Maſma, Filius Iſmahelis. gen. 25. 1. paral. 4.
Maſmana, Nomen viri principis. 1. paral. 12.
Maſobia, Nomen loci. 1. paral. 11.
Maſpha, Ciuitas in tribu Iuda, quam ædificauit Aſa rex Iuda 3. reg. 15: quæ ioſue 15, Maſepha dicitur iiſdem conſonantibus & punctis. Eſt & locus Galaad, 1. reg. 22. 4. regum 25: vbi pactum inierunt Laban & Iacob, gen. 31.
Maſphath, Ciuitas quæ & Maſpha dicitur in tribu Iuda, 1. reg. 7. ierem. 40.
Maſphe, ioſue 11, 13. in Galaad ſita videtur ciuitas.
Maſpii, gens Perſica. Steph.
Maſreca, Ciuitas Idumææ, regia Semlæ quinti regis in Edom. geneſ. 36.
Maſſa, Libyæ fluuius. Ptol.
Maſſa, Filius Iſmahelis. gen. 25.
Maſſaca, vrbs Indorum: Gentile, Maſſacenus, Stephano.
Maſſagétæ, populi Scythici in Aſia vltra mare Caſpium, Orientem verſus trans Araxem. Qui cùm per deſerta diſcurrunt, equorum ſuorum ſanguinem cum lacte bibunt, quemadmodum & Biſaltæ populi, apud hos ſenio confecti, in fruſta cæduntur: qui verò morbo intereunt, feris deuorandis abiiciuntur. Strabo lib. 2. Infeſtiſſimi ſunt hoſpitibus, neque cum vicinis populis vllam ſeruant amicitiam aut fidem. Vxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habét negle ctui.
Maſſália, Vide MASSILIA.
Maſſaûra, vrbs Lydiæ, à Ma quadam, quæ Rheam ſequebatur, cui Iupiter Bacchum nutriendum dedit. Et cum à Iunone interrogaret cuius eſſet infans, reſpondit ἄρειος, id eſt Martis. Vocatur autem Bacchus apud Cares Maſaris. Rhea etiam Ma vocabatur, & taurus ei immolabatur apud Lydos, vnde nomen vrbi: Gentile, Maſtaureus, & Maſtaurites. Steph. Vide MASTAVRA.
Maſſia, vrbs pertinens ad Tarteſios: Gentile, Maſſianus. Steph.
Maſſica, regio Bethicæ, Tarteſiis appoſita. hãc Vitruuius Maxiam appellat.
Maſſicus, mons Cãpaniæ, optimi vini ferax, quod etiam Maſſicum dicitur.
Maſſília, vrbs Narbonenſis prouinciæ, optimarum olim diſciplinarum ſtudiis florentiſſima, legibúſque ſanctiſſimis optimè conſtituta. Macedonibus Aſtyage, Hebræis verò Sedechia imperante condita, circa ſecundam & quadrageſimam Olympiadem, annis antè quàm virgo pareret DCXIII. poſt obitum Dauidis regis annis CCCCLXXXIIII. Diruta deinde, à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidẽ fugiẽtes, deſtituta Græcia, in hanc Galliæ oram ſeſe contulerunt, Agrum habet vini præſtantiſſimi feracem. Olim Maſſiliæ ſtudia ingenuarũ doctrinarum adeò floruerunt, vt Romani pro Attica peregrinatione Maſſilioticum peterent gymnaſium ad diſciplinas capeſſendas. Plaut. in Caſina, Maſſilienſes mores tãquam optimos, & probatiſſimos dixit, Vbi tu es, qui colere mores Maſſilienſes poſtulas? Fuit etiam rerum geſtarum gloria, & opibus & omni genere doctrinæ ram celebris & clara hæc vrbs, vt à Cicerone lib. 2. de Officiis multis verbis laudetur: tum etiam in oratione pro Flacco. A Maſſilia fiunt Maſſilienſis, Maſſilitanus, Maſſilioticus.
Maſſíua, Guluſſæ filius, Maſiniſſæ regis Numidiæ nepos, Romæ, ex inſidiis, à Bomilcare quodam, interfectus eſt.
Maſſurius, eques Romanus, tempore Tyberii, Iureconſul. non incelebris, qui publicè ſcripſit, Sabinus cognomine.
Máſtyli, Stephano, populi Africæ, Cæſarienſi Mauritaniæ & Maſſæſylis proximi. Hi neque frænis, neque ephippiis vtuntur, ſola contenti virga, qua equos regunt. Hinc Maſſylus, adiectiuũ.
Maſſuli, iidem cum Maſſylis.
Maſtaûra, Vide MASSAVRA: quanquam magis placet, vt Maſtaura dicatur à Ma, id eſt Rhea & tauro.
Maſtiáni, populi iuxta Herculis columnas, ab vr-

be Maſtia. Steph.

Maſtînus Scaliger, Veronæ dominus, Parmam, Lucam & Patauium in ſuam poteſtatem redegit, coniuratione tamen Italiæ totius perterritus, Patauium quidé fœdere icto diuiſit, Parmam tamen & Lucam retinuit. Blond. Platina.

Maſtramélle, vrbs & palus Celticæ. Steph.

Mataûrus, vrbs Siciliæ à Locris condita: Gentile, Mataurinus. Steph. Metaurus fluuius eſt, de quo infrá.

Mater magna, Terra dicitur, & ſus prægnans ei mactabatur, quæ hoſtia eſt propria terræ. Dicitur & mater alma, quòd omnia alat. Item mater deûm, quòd omnia generet. Vocatur item mater Phrygia, à monte Phrygiæ, quem plurali numero Dindyma vocant.

Matérnus, Conſul cũ Bradua, anno ab vrbe 937.

Mathan, Deiparæ virginis auus. Hyeron.

Mathan, pater Saphatiæ. Ierem. 38. 2. paral. 23.

Mathana, Solitudinis nomen. num. 21.

Mathanai, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Mathania, ſiue Mathanias, Filius Ioſiæ, patruus Ioachin, frater Ioacim ſiue Eliacim, à Nabucho donoſor Sedecias nominatus. 4. reg. 14: Filius item Micha, 1. paral. 9. 2. paral. 29.

Mathaniau, Nomen viri. 1. paral. 25.

Mathat, pater Heli patris Ioſeph viri Mariæ. luc. 3.

Mathat, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Mathathia, ſiue Mathathias, pater Iudæ Machabæi, 1. mach. 2: Primogenitus Sellum Coritæ, 1. paral. 9: Sacerdos, 1. paral. 15.

Mathêra, vrbs Italiæ, à Græcis deſtructa, anno ſalutis 979.

Máthias, Hieroſolymorum octauus epiſcopus, anno CHRISTI 109.

Máthias, frater Ionæ, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno CHRISTI 45.

Máthias, Huniadis filius, Vngariæ rex, circa annum CHRISTI 1460, magnam Bohemiæ partem ſubegit, poſteáque Bohemorũ rex electus eſt.

Mathíldis, Angliæ regis filia, Henrici v. Cæſaris vxor, anno CHRISTI 1109.

Mathíldis, quædã virili animo mulier, Parmam, Mantuam & Ferrariam cæpit, anno ſalutis 1101.

Mathuſael, Filius Mauiael. geneſ. 4.

Mathuſala, Filius Henoch, filii Iared. geneſ. 5. luc. 3.

Matiâna, pars Mediæ. Steph. ex Strabonis lib. 11.

Matînus, mons Calabriæ, authore Porphyrione, buxo & apibus abundans. Hinc Matinus adiectiuum: vt Apis Matina.

Matînus, mons Apuliæ, buxis abundans, Latini dicuntur populi circa eum habitantes. Lucan. lib. 9, -& arua

Vulturis, & calidi lucent buxeta Matini.

Matóas, olim vocabatur Danubius.

Matrália, matris Matutæ feſta.

Matred, Virga deſcendens, aut virga imperantis, ſiue lectuli deſcenſio vel imperium: aut Syriace, labor. Pater Meetabel vxoris Adar regis in Edom ſeptimi. geneſ 36.

Mátrona, fluuius eſt Galliæ, in Lingonum montibus naſcens, vnáque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica.

Matthæus, Nomen apoſtoli, matth. 9: qui & Leui dictus eſt, marc. 2.

Mattiacum, oppidum in Germania. Vnde Mattiacæ pilæ, quas Martialis pro ſapone poſuit,

Accipe Mattiacas quo tibi calua pilas.

Matûta, ab antiquis dicta eſt Aurora, quam Græci λευκοθέαν appellant. Hanc poetæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis vxorem, quæ mariti inſaniam fugiens, in mare ſeſe præcipitauit vnà cum Melicerta filio: quorum corpora cùm nuſquam inuenirentur, pro diis marinis habiti ſunt: & Ino quidem à Græcis λευκοθέα, à noſtris Matuta dicta eſt: Melicerta autem, à Græcis Palæmon, à Latinis Portunus eſt appellatus.

Matycétæ, gens Scythica. Steph.

Máuia, Saracenorum regina, circa annum ſalutis 876. Tripart. lib. 9. cap. 1.

Mauiael, Filius Irad. geneſ. 4.

Mauman, Nomen eunuchi cuiuſdam. eſther 1.

Mauors, Vide MARS.

Mauórtius, Conſul, anno ab vrbe 1189.

Maurégatus, Alphõſi regis Hiſpaniæ nothus, poſt patris mortem, Maurorum factione, regnum adeptus.

Mauri, populi, qui Mauritaniã Africæ regionem occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuiſſe Indos & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine. in hæc loca peruenisſe multi crediderunt, vt Strabo libro vltimo ſcribit. Saluſtius certè in Iugurthino, Mauros & Numidas reliquóſque qui maritimam Africam cultiorem reddiderunt, Medos, Armenios, Perſas & Phœnices fuiſſe indicat. Hi Romanis, bellis Punicis, maximè autem rebus contra Iugurtham geſtis, innotuerũt. Strabo lib. vltimo.

Maurícius, imperator Romanorum quinquageſimus octauus.

Mauricius, Bracharenſis epiſcopus, circa annum ſalutis 1114.

Mauritánia, Africæ regio extrema, verſus Gaditanum fretum & Occidẽtalem Oceanum, in qua Antæus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule victus. Eſt autem duplex: Cæſarienſis à Cæſarea, & Tingitana à ciuitate Tingi. Dictáque eſt Mauritania, ἀπὸ τῆ μαύρε, quòd inter cætera ſignificat obſcurũ vel nigrum, quòd nigros ha-

beat colonos. Gignit ſimias, dracones, ſtruthiones & elephãtes. Eius incolæ Mauri dicũtur. Inualuit autem iam apud noſtros conſuetudo, vt omnes Africæ aut Aſiæ populi, Mahomeanæ ſuperſtitioni dediti, Mauri dicantur.

Mauruſii, dicuntur Græcè Mauritani: hinc adiectiuum Mauruſius, ſia, ſium, & Mauriſiacus.

Mauſolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait, nulla re abſtinuiſſe, pecuniæ cauſa. Suidas. Fuit autem prouinciæ Græciæ præfectus, quem Σατράπην Græci vocant, Artemiſiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore proſecuta eſt, vt eius fato perfuncti cineres vino permiſtos tradatur ebibiſſe. Ad hæc ſepulchrum eidem ſumptuoſiſſimum extruxit, quod à nomine eius Mauſoleum eſt appellatum, ob operis magnificentiam inter ſeptem orbis miracula numeratum. attollitur in altitudinem vigintiquinque cubitis, cingitur columnis triginta ſex. ab hoc ſepulchro omnia pretioſa ſepulchra Mauſolea dicuntur. Vnde Suetonius ſepulchrum Cæſarum appellauit Mauſoleum, quod extruxit Auguſtus.

Maxéntius, Crudeliſſimus tyrãnus, Romæ in Cæſaris nomen inuaſit, Seuerum à Maximiano Cæſare adoptatum, prælio fudit: poſtea tamen à Conſtantino victus, in Tiberi ſubmerſus eſt, Chriſtiani nominis hoſtis teterrimus.

Maximiãnus Galerius, imperator Rom. cũ Conſtantio, patre Conſtantini magni, Chriſtianis infeſtiſſimus.

Maximiãnus Herculius, imperator Romanus cũ Diocletiano.

Maximiliãnus, imperator prudentiſſimus Caroli v. Cæſaris auus paternus.

Máximus Curio, cuius authoritate Curiæ omnes curionéſque regebantur.

Máximus, Romanorum imperator cũ Pupieno, Balbino & Gordiano, Romæ in tumultu militari occiſus.

Máximus Pſeudimperator Gratianum imperatorem Pariſiis vicit, anno ab vrbe 1137.

Máximus, Hieroſolymorum epiſcopus quartus, anno CHRISTI 148.

Máximus, Cõſul cũ Gordiano, anno ab vrbe 903.

Máximus, Conſul cũ Orphito, anno ab vrbe 914.

Máximus, Conſul cum Apro, anno ab vrbe 959. Idem II. cum Æliano, anno 975.

Máximus, Cõſul cum Albino, anno ab vrbe 979.

Máximus, Conſul cum Lupo, anno ab vrbe 984. Idem II. cum Paterno, anno 985. Idem III. cum Vrbano, anno 986.

Máximus Dexter, Conſul cum Numio Albino, anno ab vrbe 1015.

Máximus, cognomine Momma, Conſul cũ Plinio, anno ab vrbe 1172.

Máximus, Conſul cum Theodoſio Auguſto, anno ab vrbe 1186. Idẽ II. cũ Paterio, anno 1196.

Mázaca, Stephano, Plin. lib. 2. cap. 108, ciuitas Cappadociæ ſub monte Argeo, quæ nunc Cæſarea. Hinc Mazacenus, & Mazaces, zacis in genitiuo.

Mazæna, vrbs Palæſtinæ. Steph.

Mazæum, ciuitas in Bithynia. Steph.

Mazax, Africæ populus, in torquendis miſſilibus non inferior Medis. Lucan. lib. 4.

Mázeras, fluuius, in ora maris Hyrcani. Plin. li. 6. cap. 16.

Mázeres, Cyri regis miles. Herodot.

Mázyes, Nomades Libyæ: alii ſunt Maxyes, alii Machmes. Steph.

Mazzábanes, Hieroſolymorum epiſcopus, trigeſimus primus, anno CHRISTI 253.

M E

Meándrius, Sami principatum obtinuit, pulſo Siloſonte. Olympiade 65.

Méarus, fluuius Hiſpaniæ in ora Aſturum. Pomponius lib. 3.

Mécades, Athenienſium princeps, circa annum ante vrbem conditam 168.

Mecha, ciuitas hodie ſic dicta in Arabia felice, quam Saraceni incolunt, Mahumeticæ ſuperſtitionis caput.

Mechmas, Nomen oppidi in tribu Ephraim, 2. eſdræ 11: qui 1. reg. 13, dicitur Machmas, iiſdem conſonantibus & punctis.

Mechnedebai, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Mecholãnum, vrbs Santonum ad Oceanum vergens, maxima ex parte arenoſa, & agro tenui, hoc in loco ſinus eſt, in Narbonenſi litore Iſthmum efficiens, vt ſinum Gallicum eodem cognomine. Strabo.

Mecílius Hilarianus, Conſul cum Pacatiano, anno vrbis 1094.

Meciſtus, fuit ex ſociis Aiacis Telamonii. Homerus libro Iliad. 13.

Meciſtum, Vide MACISTVS.

Mecœnas, Eques Romanus, Auguſto gratiſſimus, ab Hetruriæ regibus oriundus: cui, velut vnico ſtudiorum patrono Virgilius Georgica ſua, & Horatius libros carminum inſcripſit. Delicatum hunc fuiſſe, non ſolùm cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorant: quare eum Auguſtus Malacinum vocabat, & exagitabat frequenter vt Cacozelum. Tranquill. Fuit vir hic in prouehendis cùm omnium diſciplinarum, tum præſertim poëticæ cultoribus adeò benignus, vt ab eo etiam hodie ſtudiorum patroni, qui in ſubleuanda doctorum hominum egeſtate ſe munificos præbent, Mecœnates appellentur.

Meculónius, Pupillus quidam Romæ ditiſſimus. Cicero pro Flacco.

Mecybérna, Macedoniæ oppidum: & Mecyberneus ſinus, eidem oppido adiacens. Plinius lib. 4 cap. 10. Stephano, vrbs Pallenes in Cherroneſo Thraciæ. Ciuis, Mecybernæus.

Meda, vrbs eſt Theſſaliæ. Perottus.

Médaba, vrbs Nabatheorum: Ciuis, Medabenus.

Medaba, vrbs Arabiæ in tribu Ruben, num. 21. Ioſue 13. 1. paralip. 19. iſa. 15.

Medad, Nomen viri ſuper quem requieuit ſpiritus domini in caſtris. nume. 11.

Meddin, Ciuitas in tribu Iuda. ioſ. 15.

Medêa, filia Æetæ regis Colchorum ex Ipſea, vt alii Idya cõiuge, quæ Iaſonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hoſpitio ſuſcepit, cúmque eius amore flagraret, vereretúrque ne incolumis rediret, vtpote quæ pericula noſceret, habita ſui cõiugii ratione docuit ipſum, qua ratione æripedes tauros domare, & iugo ſubmittere, draconémque peruigilem ſopire & deinde occidere, eiuſque dentes ſulcis immittere, & vellus aureum rapere poſſet. Quo peracto cum eo fugam arripuit, trahens ſecum fugæ comitem Abſyrtum paruulũ fratrem. Quos cùm pater perſequeretur, neque quiſquam inſequẽtem remorari poſſet, Medea fratrem Abſyrtum occîdit, & articulatim diſcerptum paſſim per agros diſiecit, atque ſic dum pater filii membra colligeret, illa cum raptore aufugit. Tandẽ poſt longos errores in Theſſaliam cum Iaſone peruenit, vbi eius precibus Æſonem patrem annis decrepitum, in robuſtiorem ætatem retraxit: cúmque Iaſoni duos filios peperiſſet, in Peliæ mortem ſuas filias armauit. Poſtremò ab ipſo Iaſone repudiata eſt, qui aliam vxorem Creuſam, videlicet Creontis Corinthiorum regis filiam duxerat. Quod Medea ægerrimè ferens, ignem in ſcriniolo muneris loco Creuſæ miſit, quo ipſa cum tota regia exuſta eſt. Quo tamen impio facinore Iaſon iratus, ſupplicium de ea ſumpturus irruit: Medea verò arreptis filiis, quos ex ipſo ſuſceperat, ipſos in patris conſpectu iugulauit, maleficiis ſublata Athenas venit, vbi Ægæo iam ſeneſcenti nupſit, peperitque filium, quem de ſuo nomine Medum appellauit. Vide Iuſtinum lib. 42. Tandem neſcio quo pacto Iaſoni conciliata, cum eo Colchos rediit, patrémque ſenẽ & exulem Iaſonis viribus in regnum reduxit. Alii verò referunt, eam non Iaſoni reconciliatam, ſed poſt ſuſceptum ex Ægeo Medum filium, nubes carminibus excitaſſe, iiſque cum Medo filio inuolutã in eam Aſiæ partem, quæ hodie Media dicitur, prouolaſſe. Diod. Sicul. lib. 5.

Medémena, Ciuitas tribus Iudæ, quæ aliàs Berſabee dicitur, Ioſue 15. iſa. 10. Sunt tamen qui Medemena ſentiant diuerſam à Berſabee eſſe ciuitatem, ſed tamen vicinam.

Medena, Prouincia, de qua 1. eſd. 6. Heb. Madai.

Medéon, vrbs Bœotiæ, & alia Phocidis, à Medeône filio Pyladis, filii Electræ: Gẽtile, Medeonius. Eſt & Epiri ciuitas & vicus, Steph.

Medeſicáſtes, filia Priami nota. Homer.

Média, Aſiæ regio latiſſima, à Septentrione Hyrcano mari, ab Occaſu maiori Armenia & Aſſyria terminata: à Meridie Perſidem, ab Ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caſſaorum montibus ab ea excluditur. Dicta Media (vt Solino placet) à Medo Medeæ & Ægæi filio. Strabo lib. 11, Mediam in duas diuidit partes: quarum alteram Maiorem vocat, cuius caput facit Ecbatana: alteram Minorem, quæ & Atropatia dicta eſt, ab Atropato duce, qui eam à Macedonum impetu tutam præſtitit. Eſt autem Media, bona ſui parte montoſa & frigida, & ferè tota ſterilis, excepta regione, quæ ſub Caſpiis portis in humili & concauo iacet ſolo, quæ opulenta eſt, rerúmque omnium neceſſariarum ferax, præterquam olei. In ea campus eſt latiſſimus, quem Hippoboton vocant, in quo equorum quinquaginta millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primùm allata eſt malus citrea, quæ inde Medica dicitur. Naſcitur in ea regione Silphiũ, ex quo Medicus liquor, non multùm inferior Cyrenaico colligitur: Itẽ Medica herba, qua optimè paſcũtur equi. Huic prouinciæ attribuit ſacra ſcriptura Aracuſiam, Parthiam, Aſſyriam, Perſidem. Inde Medus, Medius, Medicus, fœm. Medis.

Médidus, Medorum rex tertius circa quintam Olympiadem.

Medîna cæli, Vide MEDIOLVM.

Mediolánium, Ptolem. Britanniæ vrbs: Item Mediolanum eidem Germaniæ vrbs, hodie Monaſterium. Vulgò *Munſter*. Mediolanium aliud, Xanthonum vrbs, authore eodẽ Steph. Aquitaniæ: Incolæ, Mediolanii.

Mediolânum, vrbs Ciſalpinæ Galliæ metropolis, populi multitudine refertiſſima: dicta à ſue dimidiatum lanata. nam apud Ambroſium legitur in quadam epiſtola, Cùm à Gallicanis populis initum conſilium foret, pro conſtituenda vrbe, effoſſo ſolo, inueniſſe ſuem dimidiatim lanatã, à portẽto Mediolanum eſſe nuncupatũ. Ferunt hanc vrbem à Gallis Senonenſibus ante Chriſti aduentum annis 359. inſtauratã, ſeu conditã fuiſſe. hinc Statius, Cæcilius comicus ortus fuit.

Mediolum. Ptol. lib. 2. cap. 6, Hiſpaniæ vrbs. Vulgò *Medina cæli*.

Mediomatrices, populi Germaniæ inferioris, ad ripas Moſellæ fluuii, Treuiris finitimi, hodie Metenſes. Cæſar.

Médion,vrbs iuxta Ætoliam: Gentile, Medonius, fortè Medionius.Steph.

Medióxumi,dii minores átiquis dicti ſunt.Plaut. in Ciſtellaria, Ita medii deæque ſuperi atque inferi & Medioxumi.

Meditrîna,medicamentorum dea.

Meditrinália, ſacra Dea Meditrinæ. Mos erat,ait Feſtus, Latinis populis, quo die quis primùm guſtaret muſtũ,dicere omnis gratia, Vetus nouum vinum bibo, veteri nouo morbo medeor: à quibus verbis etiam Meditrinæ Deæ nomen cœptum,eiúſque ſacra Meditrinalia dicta ſunt. Varro de Lingua Latina lib.3.

Medmâlus,vrbs Cariæ.Steph.

Medme, vrbs Italiæ, à Medme fonte: ciuis, Medmæus. Eſt & alia Liguriæ.Steph.

Medóacus,Vide MEDVA.

Medod,vnus ex Centauris. Perottus.

Medon, nothus Oilei, ex matre Rhena. Homer. lib.2. Iliad.

Medon, filius Codri regis Athenienſium, primus eorum princeps ſine regio nomine circa annum ante Romam conditam 315.

Medon,vnus ex procis Penelopes. Ouid.1.epiſt.

Médua,portus,Plinio lib.3.cap.5. inde Meduacus ſiue Medoacus, Venetorum fluuius,Patauium alluens,qui nunc vulgò *Brenta* dicitur. Nam oſtia Padi,Plinius lib.3.cap.16.deſcribẽs ait,Proximum portum facit Brundulum, ſicut Edronem Meduaci duo,& foſſa Clodia. Strabo lib.5. ſcribit Meduacum vocari,& portum, & fluuiũ. Ibidem ſupra Venetos Carnorum & Meduatorum fuiſſe gentem tradit.

Meduáli, populi Alpini, Vocontiis proximi, ad eos montes,è quibus prodeunt fluuii, Padus & Druentia.

Medullîna,virgo Romana ab ebrio patre in tenebris violata:vt ſtupri authorem agnoſceret, digito eius annulum detraxit: vbi ex pignore patrem eſſe comperit,eum ad aram gladio confodit. Plutarchus in Parallelis.

Medullus,Hiſpaniæ mons.

Medûſa, filia Phorci ex Ceto marina bellua, quæ vnà cum duabus ſororibus Euryale & Sthenione, Gorgadas inſulas in Oceano Æthiopico tenuiſſe fertur. Vnde & Gorgonides appellantur. Hæc præter alias formæ inſignis dotes capillos habuiſſe fertur, proximè ad auri colorem accedentes,quorum ſplendore captus Neptunus,in Mineruæ templo cum ea concubuit:ex quo cõcubitu poſtea natus eſt Pegaſus equus. Quam iniuriam Minerua graui & iniquo animo ferens, Meduſæ crines, quibus maximè amatori ſuo placuerat, in angues mutauit: deditque vt omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Quamobrem cùm nemo tam immane monſtrum intueri poſſet, Perſeus Iouis & Danaës filius,Mercurii talarib⁹,& falcato enſe accepto, Palladis itẽ ſcuto, vt ære repercuſſam effigiem eius videre impunè poſſet, ex improuiſo, cùm ipſa angueſque ſopiti eſſent,eam adortus, vno validiſſimo ictu peremit,& in patriam rediens, cùm eius caput ſecum deferret,contigit,vt guttæ ſanguinis decidentes per ſolitudines Aphricæ mutarẽtur in ſerpentes.Lucan.lib.9. Quidã non ex marina bellua genitam tradunt, ſed ex muliere Phorci vxore, cui nomẽ eſſet Ceto vel Cetho. Inde Meduſæus,a,um, Vide PEGASVS.

Medýllia, vrbs ab Albanis condita, Romanorum colonia:Gentile,Medyllinus.Steph.

Meetabel,Vxor Adar regis in Edõ ſeptimi.gen.36.

Mega, promontorium Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptolemæus.

Megabîſus,nobilis Perſa,vnus ex ſeptem qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europa relictus,Perinthũ cæpit, Pæones vicit, Thraciam omnem ſubegit, Macedoniam fruſtrà per legatos tentauit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.

Megabýzi,ſiue Megalobyzi, Epheſiæ Dianæ ſacerdotes, quos eunuchos eſſe oportebat: vnde & pro imbellibus ac mollibus poni conſueuerunt, quales ſunt ſpadones.

Megaclídes, Philoſophus Peripateticus tempore Protagoræ.Laërtius.

Megâra, vna Furiarum Noctis, & Achærontis filia, ita dicta ἀπὸ τ῀ μιγαίρειν, quod odiſſe ſeu inuidere ſignificat.

Megaléſia, dies qui dicatus erat Magnæ matris Deorum ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipſo Magnæ matris Deûm conſpectu,Megaleſia dicebantur, & ludi Megalenſes.Liu.M.Iunius Brutus ædem Magnæ matri Deûm in palatio dedicauit, & ludos ob eam dedicationem factos,Megaleſia appellauit:μέγα enim magnum dicitur.

Megaliótæ,populi quidã,vt videtur,apud Ariſtotelem in libro De poëtica, niſi legẽdum ſit μεγαεικῶται.

Megalocométes.Vide καλὴ ἀκτή.

Megalópolis,vrbs Arcadiæ. Vocabatur autem dimidia ſui parte Oreſtia,ab Oreſtis aduentu.Fuerunt autẽ non pauci clari Megalopolitæ, quorum aliquot à Stephano nominãtur.Hinc poſſeſſiuum, Megalopoliticus. Alia eſt Icariæ ciuitas,quæ nunc Aphrodiſias,olim Lelegum vrbs: eadẽ à Nino,Ninoë dicta:ciuis Ninoëtes: Tertia eſt Iberiæ,Stephano.Vide NINOE,vbi non Icariæ,ſed Cariæ legitur.

Mégara, Creontis Thebanorum regis filia, & vxor Herculis. Nam cùm Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos graui premeret tri

buto, Herculi filiam ſuam ea lege pactus eſt, ſi vrbem eo onere liberaſſet. Quo præmio inductus Hercules, Orchomenijs bellum intulit, vrbéque expugnata, tyrannum interfecit: victórque Thebas reuerſus, Megaram vxorem duxit. Verùm cùm poſtea Euryſtei iuſſu ad inferos deſcendiſſet, diutiúſque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei bene gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, regnum Thebanorum inuaſit: cúmque Megaræ animum ad nuptias ſuas inflectere non poſſet, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportunè ab inferis rediès Hercules, Lycum interfecit, regnúmque Thebanorum Creonti reſtituit. Lyci autem necem iniquo animo ferens Iuno, tantum Herculi furorem obiecit, vt ille Megaram vxorem cum liberis ex ea ſuſceptis interficeret. Hygin. Fab. Poet. cap. 31: & Seneca in Hercule furente.

Mégara, ciuitatis nomen in Megaride Græciæ regione, iuxta Iſtmum Corinthiacum, media inter Peloponneſum, Atticam & Bœotiam, dicta à Megareo Apollinis filio, vel ab Ægeo Pandionis filio: in cuius agro præſtantiſſimi prouenìebant bulbi, qui inde Megarici dicti ſunt. Illic ſchola fuit Megarenſium philoſophorum, qui Euclidi Megarenſi Socratico ſucceſſerunt. Strabo lib. 9. Theognis etiam Megarenſis fuit. Huius meminit Cicero lib. 4. epiſtolarum. Effertur autem hoc nomen Megara, garæ, ſingulari numero: vel plurali Megara, garorum. Columella lib. 10,

Iam Megaris veniant genitalia ſemina bulbi.

Eſt item Megara, Siciliæ mons, apibus abundans, vrbem habens eiuſdem nominis, in radice ſitam: à qua propinquus ſinus Megarinus, ſiue Megaricus nominatur. Hybla antè dicta ab Hyblone rege: Alia eſt in Theſſalia, alia in Ponto, alia Illyrica, alia Moloſſiæ: Gentile, Megareus, & fœm. Megaris, Megareis: poſſeſſiuum Megaricus, inde Megarici κέφαλοι, Steph. Hinc fit Megarenſis, & Megarus, ra, rum.

Megarêus, pater Hippomenis, nepos Neptuni, ex Onchesto Bœotiæ oppido oriundus, vel filius Oncheſti: quæ controuerſia ex eo orta eſt. qui locus eſt apud Ouidium 10. Metamorph.

Nanq; mihi genitor Megareus Oncheſtius: illi
Eſt Neptun⁹ auus: pronepos ego regis aquarũ.

Alii ita legunt,

Nánque mihi genitor Megareus: Oncheſtus at illi, &c. Fuit præterea eodem nomine vnus ex Apollinis filiis, qui Megaris à ſe conditis nomen fecit.

Megáricum, oppidulum Bithyniæ. Steph.

Mégaris, regio Græciæ, Vide MEGARA.

Mégaris, Niſæa vocabatur, à Niſo Pãdionis filio.

Megaſa, vrbs Libyæ: in qua σπηλαῖοι & ἀροτῆρες. Stephanus.

Megbis, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Megdagáſcar, Vide MENVCIAS.

Meges, vnus ex Græcorum principibus, qui Dulichio & Echinadibus inſulis præfuit, & cum nauibus quadraginta ad Troiã eſt profectus. Homerus in Catal. nauium.

Megiſte, vrbs & inſula Lyciæ, à Megiſteo quodam. Stephanus.

Megphias, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Mehérdates, rex Aſſyriorũ, ſub Claudio Cæſare.

Mehuſim, pater Abitob. 1. paral. 8.

Meiônis, Cyprus olim dicebatur. Steph.

Mela Pomponius, Coſmographus, cuius extat liber de ſitu orbis.

Melachrâna, Sibylla Cumana à quibuſdam dicta eſt. Ariſtot. in Mirabilibus.

Melâna, inſula maris Ionii ante Epirũ, quæ alio nomine Corcyra dicitur. Plin. lib. 3. cap. 16.

Melâna, Plin. lib. 4. cap. 12, quondam Cephalene dicta.

Melænæ, oppidum in Arcadia, à Melæneo Lycaonis filio, inter Heream & Megalopolim. Stephanus. Gẽtile, Melæneus. Sunt & μελαιναὶ, vrbs Lyciæ: Gentile dici poteſt Melænites. Vide MELAENEIS.

Melæneis, vicus in Antiochide tribu. Callimachus Melænas vocat: Tribulis, Melæneus. Stephanus. Vide MELAENAE.

Melámpea, vrbs Lydiæ: Gentile, Melãpeus. Steph.

Melámphylis, inſula in Samothracia, & Samos ipſa dicta eſt Melamphylos. Steph.

Melamphýllus, exiguus mons Theſſaliæ. Aliàs Melamphylum, inſulæ nomen in Aſia. Plinius lib. 5. cap. 31.

Melámpus, filius Amythaonis & Dorippes, Homero Odyſſ. lib. 13, ex prima Argo, Biantis frater. Nomen autem cæpiſſe fertur, eò quòd mater infantem expoſuerit toto corpore tectum, præterquam pedibus, qui à ſole atro colore attracto, nomini cauſam dederunt. Augurio claruit: Biantem item iuuit in auferendis bobus Iphiclo, quas ille Neleo reſtituit: cuius beneficii memor Neleus, filiam ſuam nomine Pero ei vxorem tradidit. Filias quoque Prœti furiis agitatas, ſanitati mẽtis reſtituit, quarum vnam Iphianaſſam nomine coniugem accepit.

Melámpus, vnus ex canibus Actæonis, à pedum nigritie ita dictus. Ouid. 3. Metamorph.

Melámpus, eſt etiam in tertio Europæ ſinu, apud Ouidium 3. Metam. ſicut & Melanchætes.

Melanchætes, vnus ex canibus Actæonis, ἀπὸ τῆς μελαίνης χαίτης, hoc eſt, à pili nigredine dictus. Ouid. 3. Metamorph.

Melanchlæni, populi iuxta Boſphorum Cimmerium in Aſia. Iohan. Henterus,

Inde Melanchlænis Mœotidos accola Sindon.
Μελάγχλαινοι, inquit Stephan⁹, populi Scythiæ, à veſtibus nigris dicti.

Melándia, regio Sicyoniæ: Gētile, Melādius. Steph.

Malánea, oppidum in Arcadia. Plin. lib. 4. cap. 5.

Mélanes, vel Nigri, montes iuxta deſerta Arabiæ. Ptolem. lib. 5. cap. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: Sur deſertum Hebreis, à Mauris Tur dicitur.

Meláneus, Euryti pater, à quo Eretria Melaneis olim dicebatur.

Meláneus, numeratur inter canes Actæonis apud Ouidium 3. Metamorph. Eſt & Centauri nomen apud eundem, 12. Metamorph.

Melánium, Vide MELANYON.

Melanippium, fluuius Pamphyliæ, vel, vt alii, Lyciæ: Gentile, Melanippius, Melanippeus, Melanippea. Vide CHELIDONIAE. Steph.

Melánius, Vide MALANIVS.

Melánthia, filia Deucalionis ex Pyrrha.

Melánthius, Nomen viri, qui cùm Gorgiæ inimicus eſſet, dixit, Hic nobis de concordia præcipit, qui tres in vna domo cōcordare non potuit. Eſt & nomen viri Troiani propriū, quem Eurypilus in bello Troiano interemit, vt ſcribit Homerus. Alius eiuſdem nominis paſtor, apud Theocritum. Alius item pictor cura pingendi præcipuus.

Melánthius, paſtor fuit caprarū Vlyſſis, qui, quòd & rem domini abſētis vnà cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quàm herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditum Vlyſſis à Telemacho trucidatus eſt, vt eſt videre apud Homerū Odyſſ. lib. 22. Ouidius in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem.

Melántho, filia Protei ſenis, cui conſuetudo fuit, poſitis veſtibus, dorſo delphinum inſidere, atque ſic per maria patris vagari. Qua re cognita, Neptunus ſe in delphinum tranſformauit, illámque blandiendo illexit, vt dorſo ſuo inſideret, trāſuectáque in aduerſum litus ſtuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycū natum fuiſſe quidam prodiderunt: quem tamen Seruius Melites filium facit.

Melánthus, XV I. Atheniēſium rex, circa annum ante vrbem conditam 367.

Melányon, dictus eſt Hippomenes, eò quòd pomis certamen confecerit: ἀπὸ τῶν μήλων, hoc eſt, à malis, & ἀνύω, perficio. Alii per iota ſcribere malunt Melanion, putántque compoſitum eſſe à nomine μῆλον, & verbo ἀνίημι: vt Melanion dicatur, quaſi mala è manu emittens. Hippomenes enim (vt ſuprà retulimus) cum Atalanta curſu certaturus, à Venere mala aliquot aurea accepit, quæ inter currēdum emiſit, vt Atalantam iis colligēdis occupatam, interim præuerteret.

Melária, Vide MELOS.

Melas, multorum fluuiorum nomen eſt: nam vnum eſſe in Mygdonia oſtendere videtur Ouidius libro 2. Metam. Mygdoniúſque Melas. Alium eſſe eiuſdem nominis in minori Aſia, & Smyrnam circumeūtem Solinus ſcribit. Alium nauigabilē eſſe in Cilicia, & ipſius terminum, id eſt, qui Ciliciam à Păphylia diuidat, ſcripſit Plinius lib. 5. Aliū item in Thracia, vt in eodem libro idem Plinius confirmat. Alium præterea eſſe dixit ipſe Plinius lib. 2. in Bœotia, qui à Parnaſſo profluens, Mineruæ ſacer dicitur à poëtis, quia ripæ eius oliuis ſint refertæ. Is vnus omnium fluuiorum Græciæ ab ipſo fonte nauigabilis, atque circa ſolſtitium æſtiuum, vt Nilus, ſtata accipiens incrementa, nec longius excurrit, ſed in lacus & cuniculos delapſus, modica ſui parte Cephiſo infunditur. Statius lib. 7. Herodot. lib. 7.

Melas Pontus, id eſt nigrum mare, ſic dictus eſt à Melane Phryxi filio illapſo, vel à Melane fluuio eius loci. Poſt ipſam autem aiunt eſſe Sarpedoniam Petram.

Melcha, vxor Nachor filii Thare, filia Aran fratris mariti ſui Nachor, geneſ. 11: Filia item Salpha ad filii Hepher filii Galaad, num. 26.

Melcha, in Græco ſcribitur Melea, pater Eliacim patris Iona. luc. 3.

Melchi, pater Leui patris Matthat. lūc. 3.

Melchiades, ſiue Melciades, Romanorum epiſcopus XXIX. circa annum ſalutis 309.

Melchias, pater Phaſſur, ierem. 21: Filius Amelech, ierem. 38: Filius Athanai filii Zara, 1. paral. 6.

Melchiel, Filius Beriæ filii Aſer. geneſ. 46. 1. par. 7.

Melchiram, Filius Iechoniæ filii Ioacim. 1. paral. 3.

Melchiſedec, Sacerdos & rex Solymæ ſiue Ieruſalem. geneſ. 14. heb. 7.

Melchiſua, Filius Saul. 1. reg. 14, & 31. 1. paral. 8.

Melchom, Idolum quod colebant filii Ammon. 4. reg. 23. 1. paral. 20. ierem. 49.

Meleāger, Œnei Calidoniæ regis filius ex Althæa coniuge: quo recenter nato, viſa ſibi eſt mater tres Parcas igni aſſidentes videre, manúque ſtipitem tenentes, æqualem puero cum ſtipite vitam aſſignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa extinctum ſtipitem diligentiſſimè aſſeruauit. Adulto deinde Meleagro contigit, vt pater eius ex ſuſceptis frugibus omnibus diis ſacrificaret, præter ſolam Dianam. Quapropter Dea irata, aprū immiſit, omnes Ætoliæ agros deuaſtantē. Ad hunc igitur conficiendum, Meleager, collecta robuſtiſſimorum iuuenum manu, aprum interfecit, caputque eius Atalantæ Iaſii Argiuorum regis filiæ, quæ prima aprum vulnerauerat, velut partem ſpolii dedit. Quod

ægrè ferentes Plexippus & Toxeus, Altheæ fratres, Atalátæ caput auferre conati ſunt. Quamobrem Meleager iratus eos obtruncauit, duxitque Atalantam in vxorem, quæ ei Parthenopæum peperit. Nuntiata itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientia in furorem verſa, fatalem illum ſtipitem in ignem cõiecit, quo exuſto, Meleager etiam exuſtis intus inteſtinis omnibus conſumptus eſt.

Meleagrêa, Calydon vrbs dicitur, quoniam Meleager in ea imperauit. Perottus.

Meleágrides, Œnei & Althææ filiæ, ſorores autem Meleagri, quæ cùm fratrem immoderatius lugerent, in Meleagrides aues ſunt commutatæ. Hyginus Fab. poët. capite 174. & Ouid. lib. 8. Metamorph.

Meléagrus, rex Macedoniæ XXXI. circa annum à Roma condita 474.

Melech, Filius Micha filii Merib-baal. 1. paral. 8.

Melegéne, inſula in mari Adriatico adiacens Dalmatiæ. Ptol. lib. 2. cap. 17.

Meles, rex Lydorum III. circa Olympiadem 13.

Meles, lis, & letis, fluuius prope Smyrnam. Plin. lib. 5. cap. 29.

Meleſigénes, proprium nomen Homeri poëtæ, ſumptum à Melete fluuio Smyrnæ propinquo, iuxta quem natus eſſe dicitur, poſtea Homerus appellatus. Vide ſuprà.

Meléti ſinus, à Meleto fluuio dictus, antea Smyrneus. Steph.

Melétius, præſul, in Ægypto Arrianæ ſectæ. Hiſtoria Tripartita.

Mélia, vrbs Cariæ: Gentile, Melieus. Steph.

Melibœa, littoralis vrbs Magneſiæ, vel ſecundum aliquos Theſſaliæ, Herodoto lib. 6, patria Philoctetæ Pœantis filii: à quo Melibœus, a, um, nobilis ob purpurã quæ illic inficiebatur. Stephanus ex Strabone lib. 9, Theſſaliæ vrbẽ eſſe ſcribit. Eſt etiam hoc nomine vicus in mari Laconico. Item Melibœus, nomen paſtoris, dictus, quòd boum curam habeat. Theocrit. & Virgil.

Melicérta, ſiue Melicertis, Inûs & Athamãtis Thebarum regis filius, cum quo mater, cùm virum furore correptum Learchum filium ſuum videret occidiſſe, in mare ſe præcipitauit, ambóque deorum miſeratione in numina marina ſunt commutati. Ino quidem in Leucotheam, quam & Matutam matrem vocant: Melicerta verò in Palæmonem, quem Latini Portunum nominant.

Meliéi vel Melienſes, Theſſaliæ populi. Steph.

Meligéne, Melituſa à Polybio dicitur. Nos Melitem vocamus, de quo poſtea. Vide ſuprà MELEGENE.

Meligûnis, vna ex Æoliis, Lipara aliàs dicta. Stephanus. Gentile: Meliguneus.

Mélina, vrbs in Argo, vnde Venus Melinæa. Steph.

Melinóphagi, populi Thraciæ. Steph.

Meliſſa, Meliſſi Cretenſium regis filia, quæ vnà cum ſorore Amalthea, Iouem caprino aluit lacte. Hanc primam mellificium ferunt inueniſſe: vnde data eſt occaſio fabulæ, Meliſſam in apem fuiſſe conuerſam. Colum. lib. 9. cap. 2. Nec ſanè ruſtico dignum eſt, ſciſcitari, fueritne mulier pulcherrima ſpecie, quam Iupiter in apem conuertit.

Meliſſa, Periandri Corinthiorum tyranni vxor, quam ille, concubinarum delationibus temerè credens, cùm grauida eſſet, pedibus conculcans interemit. Laërt. in vita Periandri.

Meliſſa, filia Epidamni. Stephanus in Dyrrhachio. Et Meliſſonius locus, vbi ex Neptuno Dyrrhachium peperit.

Meliſſa, vrbs Libyæ: vnde regio Meliſſæa. Eſt etiã in Cyriaco, Meliſſa vicus: Gentile, Meliſſenus, Stephano.

Meliſſus, Cretenſium rex fuit, pater Amaltheæ & Meliſſæ, quæ Iouẽ melle & lacte caprino aluerunt, vt latius ſuprà docuimus in dictione Amalthea.

Meliſſus grammaticus, muneri datus Mecœnati, & manumiſſus ab eo. Tranquillus.

Meliſſus Samius, Parmenidis auditor, philoſophus ciuibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit, Rempublicam adminiſtrauit, claſſíque in bello præfuit. Apollodorus.

Mélita, tæ, ſeu Mélite, es, inſula Siciliæ adiacens, qua parte in Africam vergit, diſtans à Lilybæó CXIII. M. paſſuum. Plin. lib. 3. cap. 8, vt ſcribit Strabo, ante Pachynum ſita, haud longè à Sicilia, periculoſo tamen diſiũcta mari. Ab Melita canes nobiles μελιτᾶια κύνιδια aliquando dicti. Strabo lib. 6, In deliciis habiti à fœminis, à quibus adagium natum, Melitæus catulus, de re hominéue ad ſolam voluptatem comparato. In qua inſula fuit oppidum eiuſdem nominis Carthaginenſium colonia, à quo non longè in promontorio fanum fuit Iunonis celeberrimũ. Cicero Melitenſem roſam commendat, Pluuinus, inquit, erat Melitenſi roſa fartus. Diodorus refert in Melita inſula pretioſam tenuitate ac mollitie telam fieri. & Cicero in Verrem, act. 4, veſtem & textrinum Melitenſe nominauit. A Melite fit Melitæus, a, um, & Melitenſis: vt Canes Melitæi & Melitenſes. Plinius lib. 30. cap. 5. Vide MELIGENAE. Ea noſtra ætate nobilitata eſt ab equitibus Hieroſolymitanis, quos Rhodios vocant, ſeu Rhodienſes, qui Rhodo à Solymano imperatore pulſi, in ea ſedem fixerunt.

Mélite, vicus in tribu Œneide: Tribulis, Melíteus, Steph.

Melitea, Vide MELITTAEA.
Melitêna, vrbs Armeniæ minoris iuxta Euphratẽ.
Meliténe, vrbs Cappadociæ: Ciues, Meliteni. Stephanus ex Strabonis lib. 11.
Mélites, fluuius, Vide MELESIGENES.
Mélito, epiſcopus. Euſeb. lib. 4. cap. 21.
Melittæa, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, Melittæus. Theopompus & Philon μελίτειον vocant, vnde Melitteus. Steph.
Mélitus, nomen eius qui Socratem accuſauit.
Melitûſa, Vide MELEGENE & MELIGENE.
Melitûſa, vrbs Illyriæ: Gentile, Melituſæus, vel Melituſius. Steph.
Melizándrus Mileſius, Lapitharũ & Cẽtaurorum bellum ſcripſit. Ælianus de varia hiſtoria.
Mella, fluuius Galliæ, iuxta quem Amello herba frequens naſcitur. Seruius in 4. Georg.
Mellícola, qui & Gargaris, regnauit in Hiſpania circa annum mundi 1782.
Mello, Ambitus montis Sion interior, quem reges incluſerãt muro. Vel, vt alii volũt, vrbs non ita procul hinc, cuius ciues Abimelech regem ſibi conſtituerunt, iudic. 9. Ab hoc loco Dauid cœpit munire terram, 2. reg. 5: Salomon hãc reparauit, 3. reg. 9, & 4 reg. 12. 2. paral. 32.
Mellôna, vel Mellonia, Dea mellis Romanis putabatur.
Mellothi, Nomen viri. 1. paralip. 25.
Melluch, Nomen viri. 1. eſd. 10.
Mellus, vrbs Græciæ condita eodem tempore quo Thaſus & Paphus, anno ſcilicet ante Romam conditam. 675.
Melo, nomen fluuii, qui & Milus & Geon appellatus eſt. Auſonius in Ænigmate, Melonis albam paginam.
Melóboſis, nympha Oceani & Thetyos filia, Heſiodo in Theogonia, ſic dicta ab ouibus paſcendis.
Melócabus, Germaniæ vrbs, Ptolem. lib. 8. cap. 11. Vulgò *Choburgk*.
Meloéſſa, Inſula ex Syrenis vna, nõtam à pomorum, quàm à pecorum abundantia dicta. Plin. lib. 3. cap. 10. Stephano, μήλωσα, inſula eſt iuxta Iberos: Gentile, Meluſſæus.
Mélopa, Gothilæ Gothorum regis filia, Philippi Macedonis vxor. Lycophron.
Melos, gen. fœmin. inſula Cretæ adiacens, & vrbs in ea. Strabo, Melos inſula inter Cretam Peloponneſúmque interuallo æquali ſita, à Peloponeſo promõtorium Scylleum, à Creta Dictynneum habens. Inter Cycladas numeratur à Põponio lib. 2. cap 1. Hãc prius (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: vnde & Byblus vocata eſt à Bybliis Phœnicibus, item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, & Socrates, & Ariſtophanes. In Theſſalia verò populi quidam Melienſes dicuntur. Eſt & vicus Acarnaniæ, à quo Melicus, vel Malicus Dorice. A Melius etiam formatur Melieus, Meliacus, & regio Melis, Stephano. Vide MALIEA.
Melos & Melaria, duo oppida in finibus Hiſpaniæ, à malis ſic dicta. fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Libya attuliſſe. Steph. in Belo. Vide MELOESSA.
Melus, filius Mantus, à quo Meloïs, Leſbi locus. Stephanus.
Melpómene, vna ex Muſis, tragœdiarum inuentrix, à modulando nomen trahens. Virgilius de Muſarum inuentis.
Melſus, Vide MESEMBRIA.
Meltias, Nomen viri. 2. eſd. 3.
Melus, Vide MELOS.
Memaliarus, vnus ex Cadmi ſociis, Theram inſulam condidit. Steph.
Membliarus, inſula prope Theram & Anaphen à Membliaro Phœnice, Cadmi ſocio, qui Theram habitauit. Dicitur etiam Bliarus per aphæreſin: Gentile, Membliarius. Steph.
Mémmius, ciuis Romanus, ambitu poſtulatus à Q. Curtio. Cicero ad Qu. fratrem lib. 3.
Memnon, Homero, filius Tithoni, fratris Laomẽdõtis ex Aurora ſuſceptus, qui cum maxima orientalium populorũ copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille occiſus, vel (vt alii tradunt) à Theſſalis inſidiis occiſus eſt. qui quum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in auem mutatus eſt: ex eademque pyra multæ aliæ aues euolarunt, quas Memnonias vocarunt. quæ quotannis ex Æthiopia in agrum Iliacum dicuntur aduolare, Memnoníſque ſepulchrum ter luſtrare, deinde duas in partes diuiſæ, roſtris vnguibúſque concurrere, & generis ſui authori ſanguine ſuo parẽtare. Ouid. 13. Metamorph. Strabo lib. 15.
Memnon, Darii Perſarum regis dux exercitus, Chion, Methimnam, Ereſam, Pyrrham & Mytilenen vel occupauit, vel vicæpit, quo tempore Alexander primùm in Aſiam traiecit.
Mémnones, populi Æthiopici. Steph.
Mémpheus, mons circa Theſſaliam.
Memphi, populi Memphim habitãtes. Vide TAPVIS.
Memphis, vrbs Ægypti regia, ab Ogdoo rege condita, & à nomine filiæ eius ita appellata. Hæc inter omnes Ægypti vrbes ſecundum ab Alexandria locum obtinuit, pyramidibus, regũ ſepulchris in primis inſignis. eius ambitus traditur fuiſſe centum & quinquaginta ſtadiorum. Sita eſt in loco totius Ægypti opportuniſſimo, vbi Nilus in duas ſciſſus partes, literæ Δ ſpeciẽ præbet: quò fit, vt portuoſiſſima ſit, omníque penè ex parte nauigiis aditum præbeat. Vulgus

hodie *Alcayrum* vocat. Hinc fit Gentile Memphites,phitæ. Item Memphitis,tidis. Item Memphiticus,ca,cum.

Memphis,Ptolemæo lib.4. cap.5, in finibus Arabiæ ciuitas,quæ Nophet & Migdol Hebræis.

Mémpricus,rex Britanniæ, qui fratrem Malym exuit vita,vt eo mortuo regnaret. Volaterran.

Mena, apud Romanos dea, quæ menſtruis floribus præeſſe putabatur.

Mena, primus Ægyptiorum rex, circa annum mundi 2251. Diodo. Sicu.

Menæchmi,apud Plautum comœdia, in qua Menæchmus introducitur. Legitur Menæhmi ſine c.

Menæchmus, philoſophus Platonicus, Proconneſius Eudoxi auditor, vixit temporibus Platonis, & ſcripſit libros tres in libros Platonis de Repub.

Menæchmus, Sicyonius hiſtoricus ſcripſit hiſtoriam Alexandri Magni. Suidas.

Ménala, Seruius enim ſine diphthongo ſcribit. Vide MAENALA.

Menálcas, paſtoris nomen apud Virgilium in Ecloga tertia.

Menalippe,Antiopes Amazonum reginæ ſoror. Hæc ab Hercule capta fuit in bello, quod contra Amazones geſſit: quam quum Antiopæ ſorori reſtitueret, accepit pretium, arma reginæ & baltheum. Nam hæc quoque ex eo bello reportare fuerat iuſſus ab Ariſteo.

Menalippides, poëta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros, & poemata epica,& epigrammata,& elegos. Huius ex filia nepos Menalippides iunior, item poëta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuúſque eſt apud Perdiccam regem Macedoniæ. Suidas.

Menalippus,ciuis fuit Thebanus,qui cùm Tydeo ad Thebas vulnus letale inflixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium à ſuis præſtari petiit, vt antequam moreretur,Menalippi caput ad ſe referrent. quod cùm non exiguo ſuorum, tum hoſtium ſanguine obtinuiſſet, feræ ritu dentibus dilaniauit, tandémque veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expirauit. Stat. Thebaid. 8.

Menalippus, Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremiſſe, óbque id fratricidium exulaſſe.

Menalippus Troianus,ob virtutem, à Priamo filii loco amatus.

Menánder,Athenienſis comicus,nouæ comœdiæ ſtrabus fuit,mente acutus, amore in mulieres inſanus ſcripſit fabulas LXXX. & epiſtolam vnam ad Ptolemæum regem, aliáque nonnulla ſoluta oratione. Hæc Suidas. Quintilianus autem de eo ſic libro 8, Menander, inquit,meo iudicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficiẽda ſufficit. Ita omnem imaginem in vita expreſſit, tanta in eo inueniendi copia, & eloquẽdi facultas,ita eſt omnibus rebus,perſonis,affectibus accommodatus, vt omnibus eiuſdem operis authorib⁹ tenebras obduxerit. Porrò tanto fuit in pretio, vt etiam inuitatus ſit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & diuitiis.

Menánder,Laodiceus ſophiſta, ſcripſit commentarios in artem Hermogenis,& in præexercitamenta Mintiani. Suidas.

Menánder alius, Simoni Mago ſucceſſit, non ſolùm eius referens impietatem,ſed longè ſuperans maioribus portentis efferebat, ſeſe ſeruatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docénſque nullo pacto angelos ab hominibus vinci,aut cogi poſſe,quàm artis magicæ diſciplina & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proueniat. Iuſtinus & Euſebius lib.3.

Menánder,pergamenus hiſtoricus.

Menápii,populi, qui ad vtranque Rheni ripam habitant,iuxtà Neruios,ſed ad mare proximi, qui hodie vocantur Geldrenſes, ſiue, vt alii volunt,Iuliacenſes, qui ſub duce Cliuenſi ſunt. Strabo lib.4.

Menária(melius per diphthõgum æ ſcribetur)inſula, Plin.lib.3.cap.5, contra Magonem: ſic dicta à piſcium multitudine,qui menæ dicuntur.

Mendæ, vrbs Siciliæ prope Palicos. inde Mendæus,Steph.

Mende,vrbs Thraciæ,à Mende vel Mendi muliere. Inde vinum Mendæum. Steph.

Mendes,vrbs Ægypti,iuxta Lycopolin, vbi Pana & hircum colunt. Ciuis,Mendeſius, aut Mendites,Steph.

Mendéſicum,vnũ ex Nili oſtiis. Plin.lib.5.cap.10.

Mendéſus, vrbs Ægypti, à qua Mendeſium, vnguentum dicitur. Vide MENDES.

Mendóza, familia illuſtris in Italia, à Roderico quodam originem traxit.

Menéceus, Creontis Thebanorum regis filius. Stat.7. Thebaid.

Menécheus, oraculo ædito largitus eſt patriæ ſuum ſanguinem. Cic. in Tuſcul. quæſt. circa finem lib.1. Vide MENOECEVS.

Menécina,vrbs Œnotriæ in Mediterraneis, à qua Menecinæi & Meneceni populi. Steph.

Ménecis,vrbs Phocenſium vltima quæ ad occaſum vergit.

Menécrates, Syracuſanus medicus, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendi. Curabat in primis ſacrum morbum, tantùm hac mercede contentus,vt liberati,ſe ipſius eſſe ſeruos fatérentur,ſe verò ſouem appellabat.

Menécrates,comicus poëta. Suid.

Menedémium,vrbs Lyciæ:Gentile,Menedemius, vel Menedemieus.Steph.

Menedêmus, philoſophus nobilis inter Socraticos Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, ex Eretria ciuitate,à quo philoſophi Eretriaci dicti ſũt.Eretria verò in Euboea eſt.Strab. lib.9. Hic militiam primò exercuit, poſtea ad Platonem conceſſit: fuit honeſtate & grauitate inſignis,ſtatus corporis in eo ſene,vt in iuuene fuit firmus & validus. Et cùm primùm ab omnibus ludibrio haberetur,poſtea in tanta admiratione habitus eſt, vt ciuitatis gubernacula ei traderentur.Obiit vitæ ſuæ anno ſeptuageſimo tertio.

Menedêmus Lampſacenus, Cynicus, qui in tam prodigioſam venerat ſuperſtitionem, vt ſumpto habitu furiæ,prodiret,dictitans ſe exploratorem ex inferis veniſſe, delaturum dæmonibus mortaliũ peccata. Pullatus ambulabat cum tunica talari adſtricta baltheo puniceo. Arcadium pileum geſtabat,cothurnos tragicos, virgam in manu.Laertius.

Menelaïum,parua regio Spartæ: Gẽtile,μενελαΐτης: Poſſeſſiuum, Menelaicus: ſed ab Ægyptia vrbe Menelaites dicitur.Steph.

Menélaus,filius Atrei & Aëropes,vt Homerus tradit,Pliſthenis verò,vt Heſiodus, & frater Agamemnonis, rex Spartæ, qui Helenam Iouis & Ledæ filiam,vxorem habuit: quam cùm Paris, Priami filius, eo abſente rapuiſſet, legatos ad Paridem miſit,qui illam repeterent:qui cùm re infecta redirent,omnes totius Græciæ principes ad bellum conuocauit, qui collecta mille nauium claſſe,ad vnum ſub Agamemnone rege in excidium Troianum coniurarũt. Quúmque iam tota Phrygia atque Myſia deuaſtata, Ilium Priami regiam, decennali bello oppugnaſſent,tandem fraude magis, quàm viribus expugnauerunt: atque ſic egregiam ſuam coniugem recepit, cõſcenſáque naui poſt octauum erroris annum domum rediit:tantæ molis erat infame reducere ſcortum.

Menélaus,vrbs Ægypti, Straboni lib 14:& regio, Menelaites.

Menélaus quidam, cùm ſacerdotium Iudæorum per fraudem adeptum duodecim annis occupaſſet, ab Antiocho Epiphane, Syriæ rege, interfectus eſt. 1.machab.14.

Menéleus,vnus ex Centauris.

Menéleus,vnus ex canibus Actæonis. Ouidius 3. Metamorph.

Menéphron,viri proprium, qui cum matre concubuit.Ouid.7.Metamorph.

Menes,Herodoto, primus omnium hominum in Ægypto regnauit, ſub qua tota Ægyptus præter Thebas plaga paluſtris fuit.

Menéſthius,Arithoi & Philomeduſæ filius, ex Arna ciuitate,quem Paris in bello Troiano occidit.Homer.initio lib.7.Iliad.

Menéſtho,nomen Nymphæ, à memorãdo dictæ. Vnde Meneſtheus, proprium nomen aurigæ Diomedis.Vide MENESTHIVS.

Ménia columna,locus Romæ.Cic.pro Seſtio.

Meninx,inſula, Plin. lib.5. cap.7, circa Africam clariſſima,longitudine XXXV. M. paſſuum, latitudine XXV.ab Eratoſthene Lotophagitis appellata. Stephanus inſulam & vrbem eſſe ſcribit iuxta Syrtes:Gentile,Meningius.

Menippus, Phœnix, philoſophus Cynicus, nihil memoria dignum edidit: porrò ipſe, liberique eius ridendi. Cúmque habendi cupidiſſimus eſſet,bonis amiſſis laqueo vitam finiuit.Diogenes Laërtius.

Menippus,poëta comicus.Suid.

Menippus,Stratonicenſis in tota Aſia diſertiſſimus,præceptor Ciceronis, vt ipſe in Bruto teſtatur. Alium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philoſophum & ſeruum fuiſſe tradit: ſcripſiſſéq; libros, quos in Satyris Marcus Varro imitatur,quas Menippeas nominauit:alii verò Cynicas.

Ménius,Lycaonis filius, qui cum patre in lupum verſo,& domo conflagrante Iouem deteſtaretur,ab eo fulmine percuſſus eſt.

Ménius,Conſul Roman.anno ab vrbe 430. deuictis nauali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus, eorum roſtra nauium ærata in foro poſuit, appellarique forum roſtra cœpit.Liuius lib.8.Plinius lib.34.cap.5.

Menna,pater Melcha, ſiue,vt Græcè habetur,Melea.luc.3.

Menna,epiſcopus Byzãtinus,anno CHRISTI 536.

Menni,Nomen regionis.Ierem.51.

Mennith,vrbs in terra Gad.iudic.11.

Menœceus,iuuenis Thebanus, filius Creõtis: qui pro patriæ ſalute ſanguinem ſuum, atque adeò vitam ipſam ſponte profudit. Nam cùm Thebanis eo tempore, quo ab Argiuis obſidebantur, redditum eſſet oraculum, vrbem ſaluam fore,ſi vltimus ex Cadmi poſteris,ſpontanea ſe morte Manibus eius deuoueret,intelligens Menœceus oraculum illud ad ſe pertinere, nihil cunctatus, ſuo ſibi gladio necem conſciuit. Statius 10.Thebaid.Cic.primo Tuſcul.

Menœcis,Vide MENECIS.

Menœtes, vnus ex ſociis Æneæ, qui gubernator fuit nauis,cui nomen erat Centauro. Virgil.5. Æneid.

Menœtius,Homero,filius Actoris ex Ægina, quã vitiatam Iupiter illi coniugẽ dederat. Hic poſtea relicta Ægina matre, in Opuntẽ Locrorũ ſe cõtulit,ibiq; Patroclũ ex Sthenele vxore ſuſce-

pit,qui ab eo Menœtiades appellatur.

Ménoba, Ciuitas in Hiſpania inter ſacrum promontorium & columnas Herculis.Strabo.

Ménoles,dictus eſt Dionyſius,Vide MAENOLES.

Menóphilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam ſeruãdam dedit in arce quadam, quam cum Mãlius Priſcus obſediſſet, defenſoréſque deditionem parantes Menophilus ſentiret, gladium in viſcera ſua compegit,veritus ne captiua puella raperetur & violaretur. Ammianus Marc.16.

Ménophis, rex Ægypti circa annum ante Romã conditam 662.

Menóſgada,Germaniæ vrbs,Ptolem.hodie Egra.

Menóſteus, portus in inſula,quam Bætis bipartitus efficit.Strabo.

Menſária, Ptolemæo lib.2.cap.6, Hiſpaniæ vrbs: Vulgò *Marcia*.

Mentaũrus, Vide MOLVS.

Mentercôſa,Hiſpaniæ vrbs,Ptolemæo.

Mentíſa, Hiſpaniæ vrbs,Ptolemæo, alio nomine Menteſa.

Méntoas,fluuius olim dicebatur,quem nunc(Euſtathio in Dionyſium teſte) Iſtrum ſiue Danubium appellamus.

Mentor, vaſis cælandis mirus artifex, Plinio lib. 12.cap.11. Hinc Mentoreus,rea,reum.

Mentor,Aſiæ Maritimæ præfectus,ſub Artaxerxe Perſarum rege, omnes eius regionis ciuitates vi aut dolo regi ſubiecit.

Mentýrna,vrbs Samnitum in Italia:Gentile,Mentyrnæus.

Menúthias, inſula Auſtralis,Ptolemæo lib.5.cap. 9.ad Æthiopiam. hodie Medagaſcar, ſiue inſulam S. Georgii nominant,licet accolæ ſint Mahometiſtæ:Gentile,Menuthieus.

Menũthis, vicus Ægyptius iuxta Canobum:Gentile,Menuthites.Steph.

Menus,vir fuit inter Samnites natus, qui mirè ſolitudinem amabat, in qua, ne quid per otium perperam faceret,apes curabat.

Menus, Bocatio, Germaniæ fluuius eſt, in quo ſilurum aiunt piſcem equos innantes deorſum trahere. Mœnus potius per œ, qui Francfordiã alluit, nec procul inde Rheno iungitur. Vide MOENVS, Vulgò *Mein*.

Mephaath,Ciuitas Leuitarum in tribu Ruben, in terra Moab. ioſ.13, & 21.ierem. 48.

Mephĩtis, Dea odoris grauiſſimi, id eſt graueolentis. Alii Mephitim deum eſſe volunt, Leucotheæ connexum:ſicut eſt Veneri Adonis,Dianæ Virbius. Alii Iunonem intelligunt, quam aërem eſſe cõſtat. Omnis autem putor, Mephitis appellatur.

Mephres, rex Ægypti circa annum mundi 230.

Mera,ſacerdos Veneris.Stat.8.Theb.

Mera, Prœti & Antiæ filia, quæ cùm venationi dedita, Dianam per nemora ſequeretur, à Ioue conſpecta eſt,& adamata:qui cùm nulla ratione caſtiſſimæ puellæ animum ad ſui amorem poſſet pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figura aſſumpta, vim ei intulit. Quamobrem cùm Dianæ conſortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps Deæ parêre vellet, ſuſpicans, ne Iupiter aliquis ſub eius imagine lateret, telis eius eſt confoſſa, tandémque Deæ eiuſdem miſeratione in canem mutata. Ouid. 7.Metamorph.

Mera, canicula Erigones, quæ cùm Icarium herũ ſuum à paſtoribus interemptum videret, & in puteum coniectum, ad filiam herilem rediit, veſtéque eius mordicus arrepta, ad patris cadauer eam perduxit. Cúmque Erigone patris deſiderio, doloríſque impatientia laqueo ſibi necem conſciuiſſet, Mera quoque dominis ſuis ſpiritu ſuo parentauit,Iouiſque miſeratione in cælum eſt tranſlata, & in ſtellam Caniculæ cõuerſa,Vide ICARIVS & ERIGONE.

Meraioth,Filius Achitob,1.paral.9: Filius Zaraiæ filii Ozi, 1.paral.6.

Merala,Limes Zabuloniæ tribus.ioſ.19.

Merari, Filius Leui filii Iacob. gen.46. 1.para.6.

Meraritæ,populi.nume.26.

Mercemanni, Vide MARCOMANNI.

Mercuria, mulier propter religionem CHRISTI, ſub Decio imperatore,apud Alexandriam,ſupplicio affecta.

Mercúrius, Iouis & Maiæ filius: ita dictus à mercibus, eò quòd negotiatoribus præſidere exiſtimaretur. A Græcis Hermes dicitur, ἀπὸ τῆ ἑρμηνεύειν, hoc eſt, ab interpretando. Variis à Poëtis appellatur nominibus:nam modò Ligius dicitur,modò Argiphontes, modò Nomius, modò Cyllenius. Præter hunc tres alii fuiſſe Mercurii dicũtur: vnus Cæli & Diei filius: alter Liberi & Proſerpínæ:tertius Iouis & Cyllenes, quem fama eſt ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis oſtendiſſe. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur:cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento ſignificare volentes, velocem ferri per aëra ſermonem. Ideo autem Deorum nuntium dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus eſt Deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præſtare putabatur. Habitus eſt etiã Deus mercatorum,lucri,palæſtræ, furum. Lyram inuenit: Hermaphroditum ex ſorore Venere genuit: Martem è duris carceribus liberauit: Argum interemit: Prometheum in Caucaſo religauit.Eſt etiam Mercurius vnus ex ſeptem planetis, cuius corpus cunctorum ſiderum minimum, ferè ſemper ſubeſt radiis ſolarib⁹, à qui-

bus non recedit lõgius, quàm viginti octo gradus. Aſtronomis στάβων dicitur, quod eſt radiãs. Vnde etiam peruſtus fingitur, quòd Soli vicinior ſit, quàm reliquæ ſtellæ. Cicero 3. de Natura deorum.

Mercúrius Triſmegiſtus, Philoſophus Ægyptius, antiquiſſimus, ſcripſit plurimos libros de philoſophia diuina, quorum quædam fragmenta hodie etiam extare putantur.

Mercúrius, qui & Ioannes, LIIII Romanorum epiſcopus, ſub annum ſalutis 532.

Mered, Filius Bethiæ filiæ Pharaonis. 1. paral. 4.

Meremoth, Nomen viri. 1. eſd. 8.

Meres, Æthiops, rex Ægypti. Olympiade 22.

Merib-baal, Filius Ionathan filii Saul. 1. paral. 8, 9.

Meribanes, Iberiæ rex, ſub annum ſalutis 362.

Meríones, auriga Idomenei, & cum eo dux nauium, quæ è Creta venerant ad Troiam, fortitudine Marti, vel Martis ipſius iudicio, comparandus. Homerus in Catal.

Méritus, mons eſt in tertio Europæ ſinu.

Mermérois, dux exercitus Perſarum, ſub Coſroe rege.

Mérmeros, Centaurorum velociſſimus, qui ea in pugna, quam in Pirithoï nuptiis aduerſus Lapithas commiſerunt Centauri, grauiter vulneratus, vix fuga ſalutem quæſiuit. Ouidius 12. Metamorph.

Merméſſos, vrbs Troica, patria Erythrææ Sibyllæ: Gentile, Mermeſſius & Mermeſſeus. Steph.

Mermuth, Nomen viri. 2. eſd. 10, 12.

Mero dictus eſt Tyberius Nero, quòd impendio vinoſior eſſet. Tranquillus in Tyberio.

Merob, Primògenĩta regis Saul. 1. reg. 14.

Merobándes, Conſul cum Gratiano Auguſto, anno ab vrbe 1130. Iterum cum Saturnino, ſexennio poſt.

Merodach, Rex Babyloniorum. iſa. 39: qui 4. reg. 20, dicitur Berodach.

Meródacus, Sicambrorũ rex XIIII. Olymp. 164.

Méroë, roës, inſula Nili, omnium, quæ eo fluuio ambiuntur, longè maxima: quippe cuius longitudo ad tria millia ſtadiorũ, latitudo ad mille extendatur. Vrbem habet eiuſdem nominis, inſulæ totius caput, à Cambyſe cõditam, & de nomine ſororis ibi defunctæ, Meroën appellatã. De hac ita ſcribit Herodotus, Meroë fuit olim regni caput: clypei figuram ea inſula imitatur, ad tria millia ſtadiorum cum Nilo protẽſa. Accolunt paſtores eam qui paſſim venantur, & agricolæ qui aurifodinas habent. Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrũ, ebenum. præterea fert & lapidum multiplex genus: diſtátque à Syene quinque millibus ſtadiorum, vltrà quàm eſt ad torridam zonam. Alia eſt Meroë Antiochiæ iuxta Daphnen, orientẽ verſus: Gentile, Meroæus, aut Meruſius. Poſſeſſiuum, Meruſiacus. Eſt & Meroë, ciuitas Lyciæ, Steph. Vide MERVSIVM.

Merom, Aqua ſeu flumen in terra Chanaan, iuxta quod gentes conuenerant aduerſus Iſraelitas. ioſue 11. Hieronymus in locis Hebraicis Merrũ vicum fuiſſe dixit in XII. miliario vrbis Sebaſte iuxta Dothaim.

Merome, Nomen loci, iudic. 5. Vbi alii interpretes pro in regione Merome, legũt, in excelſis cãpi.

Meróne, olim dicta inſula, quæ poſtea Siphnus. Stephanus.

Mérope, inſula dicta (vt quidã exiſtimant) à Merope terrigena, Triopæ filio. Plinius libro 5. capite 31. Merope enim dictus eſt vnus ex terrigenis gigantibus illis, qui affectaſſe regnum cæleſte finguntur, hoc eſt, qui turrim Babel extruxerunt, in qua ædificanda, cùm interuenerit linguarum cõfuſio, vocúmque diuiſio, qui eam moliebantur, dicti ſunt Meropes, id eſt diuerſarum vocum.

Mérope, es, vna filiarũ Atlantis ex Pleione Nympha, cuius ſtella ex ſeptem Pleiadibus obſcuriſſima apparet, quòd cùm ſorores omnes diis nupſiſſent, Sola Siſypho nupſerit homini mortali. Ouid. 4. Faſtorum.

Méropus, mons Græciæ, iuxta Theſſaliam, variis præruptus anfractibus, vnde & nomen habet. Nam cùm ex variis anfractibus vndique referente Echo, voces diuerſas reddat, ab effecto etymologiæ appellationem ſortitus eſt.

Meros, ſiue Merus, mons in finibus Indiæ, in cuius radice Dionyſius in Indiã proficiſcens, Nyſam vrbem condidit. Curtius lib. 6. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Iouis femine Liberum patrem fuiſſe celatum. Græcè enim μηρὸς, femur ſignificat.

Merouẽus, Francorum rex tertius à Pharamũdo.

Meroz, vrbs Galilææ. iudic. 5.

Merres Æthiops, Ægypti rex, Olymp. 22. Vide MERES.

Mérula, fluuius qui Albingæ ciuitatis latus alluit, alio nomine Centena dictus, quia centenis amnibus augeatur.

Merúſiũ, parua regio, cuius incolæ Meruſii. Diana quoque μεροόσσα cognominatur. Locus abeſt Syracuſis per ſtadia ſeptuaginta. Aliqui à Meroë Æthiopiæ dictã volunt, Steph. fit etiam Meruſius, gentile, à Meroë Antiochiæ, vt dictũ eſt.

Mes, Filius Aram. gen. 10: qui 1. paral. 1, dicitur Moſoch. Ab hoc Meones traxerunt originem.

Meſa, Rex Moab, 4. reg. 3. Filius item Caleb fratris Ierameel, 1 paral. 2.

Meſa, fluuius notus per Leodium fluens, & per Brabãtiam ac Gueldriam: vulgòtamen Moſa dicitur, & coniungit ſe cum Rheno.

Mélacus,qui & Meſech, Meſiam veterem condidit,quæ Cappadocia appellatur.

Meſanites,ſinus,nominatur à Marciano in Perſici maris deſcriptione. Steph.

Meſapîa,Apulia,à Meſapo rege dicta. Strab.lib.9. Bœotia etiam,Stephano teſte,μεσσάπια prius vocabatur: item inſula quædam, de qua in Calabria,pro qua Meſſapia aliàs per duplex ſ ſcribitur.

Meſσάπια,Stephano,regio Apuliæ, Tarento vicina: Gentile,Meſapius.

Meſápium,mõs Eubœæ (Vide ſuprà in Heſæno.) Hinc Meſapicus,à Meſapio, qui in Italiam migrauit.Steph.De Meſſapeis per duplex ſ, vide infrá.

Méſapus,Neptuni filius, inquit Seruius, per mare ad Italiam venit. Vnde Neptuni dictus eſt filius,quem inuulnerabilẽ ideo dicit, quia nuſquam periit,nec in bello. Ignem autem ei nocere non poſſe propter Neptunum dicit, quia aquarum deus eſt. Ab hoc Ennius dicit ſe originem ducere.Seruius in 7.Æneid.

Meſe,ſes,vẽtus inter Boream & Cæciam medius, vnde & nomen habet. Plin.lib.2.cap.47. Vide MESSENE.

Meſech,Vide MESACVS.

Meſelemia,Nomen viri.1.paral.26.

Meſémbria,vrbs Pontica:Ciuis,Meſembrianus.

Meſémbria, vrbs Thraciæ,Megarenſium colonia, quam antea Menebriam vocabant, quaſi Menapolim,id eſt Menæ ciuitatem.Eius enim ædificator Menas appellabatur: Bria verò ſermone Thracio ciuitas vocatur, vt refert Strabo lib.7. Hinc Meſembriacus.

Méſene,vel Meſenîa,eadem regio quæ Adiabena, Vide infrà MESSENE.

Meſéntius,Vide MEZENTIVS.

Meſezebel,pater Barachiæ.2.eſd.3.

Méſia,prouincia quæ Pãnoniæ iungitur,ad Pontum vſque cum Danubio decurrens.

Méſia,Pomponio libro 3,palus eſt. Sunt qui hoc nomen cum œ diphthongo ſcribunt, alii cum y pſilo. Vide infrá.

Meſizabel,Nomen viri.2.eſd.10.

Méſoa,Vide MESSOA.

Méſola,vrbs Laconiæ, vna ex quinque. Gentile, Meſolates,vt à μεσσία,Meſſotes. Steph.

Méſoli,cuiuſdam filius fertur Dexamenus. Vide DEXAMENVS.

Meſollam, Filius Saphatiæ, 1.paral.9: Filius item Sadoc,ibidem.

Meſomedes,poëta Adriano principi chariſſimus, ſcripſit in laudem Antinoi liberti ſui.Suidas.

Meſon,aſtrologus ex his vnus,qui Athenienſibus adſcriptus fuit, nauigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit. Cúmque propterea minimè proficeret,ſimulauit inſaniam, atque hoc modo miſſionem impetrauit. Ælianus de varia hiſtoria.

Meſopóntius, Neptunus,in Ereſo Leſbi ciuitate colitur.Steph.

Meſopotámia, regio Aſiæ latiſſima, Tigrim habens ab Oriẽte,Euphratem ab Occidẽte,à Meridie Babyloniam, à Septentrione Caucaſum. Meſopotamia dicta ab eo, quòd media ſit inter duos fluuios,Tigrim & Euphratem. Hæc regio etiam dicta eſt Seleucia, vt refert Plinius lib.6. Gentile,Meſopotamites.

Meſpanénſe, vnum ex oſtiis Rhodii fluuii, aliàs Rhodani.

Meſphar,Nomen viri.1.eſd.2.

Meſpharath,Nomen viri.2.eſd.7.

Meſphe,in monte Iarim prope Silo domicilium Semuel.Vide MASEPHA & MASPHA.

Meſraim, Filius Cham, geneſ.10. Ab hoc Ægyptus Hebræa lingua Meſraim nuncupatur:quæ & ſæpe in ſacris literis dicitur terra Cham, à Cham filio Noe,pſal.105.Hieronymus in quæſtionibus Hebraicis.

Meſſa,regio Iudææ. Hieronymus in locis Heb.in qua habitauerunt filii Iectan.geneſ.10.

Meſſa,Nomen viri.4.reg.11.

Méſſaba,vrbs Carum:Gentile,Meſſabeus.Steph.

Meſſal,ciuitas in tribu Aſer, ioſue 19:quæ & Maſſal, 1.paral.6,dicitur.

Meſſâla,dictus eſt Valerius Coruinus, quia Meſſanam in Sicilia vicit,& vrbis captæ in ſe tranſlato nomine, Meſſana primò, paulatímque vulgo permutante literas, Meſſala dictus eſt. Vnde & Meſſalarum familia Romæ florentiſſima, ex qua Meſſala Coruinus orator nobilis ortum habuit. Hic cùm prouectior foret, antè biennium quàm moreretur, adeò memoriæ ſenſum amiſit,vt vix paucula verba coniungeret,& nominis quoq; ſui immemor eſſet. Tandem verò vlcere ori innato,ſeipſũ inedia confecit. Cælius & Crinitus lib.1. cap.12. Is orator fuit (Fabio teſte lib.10.cap.1.) nitidus & candidus,& quodammodo præ ſe ferens nobilitatem ſuam,viribus tamen minor.

Meſſalemeth,mater Amon regis Iuda.4.reg.21.

Meſſalîna,filia Barbati Meſſalæ,conſobrini Claudii imperatoris. Quæ cùm adoleſcentula eſſet, ipſi Claudio ſeni nupta fuit, ſummæ libidinis mulier,ita vt innumeris adulteriis ſe ſubmiſcerit, & mutata veſte, lupanaria celebrauerit. Quinetiam cum ſcorto famoſo aliquando certauit,& ſuperatam à ſe meretricem gloriata eſt, & ſe inter diem & noctem vigintiquinque paſſam concubitus affirmauit. præterea ſeſe labore potius feiſam, quàm concubitu ſatiatam de-

ſtitiſſe. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, cùm C. Silio nupſiſſet. Tranquillus in Claudio. Prodigioſam huius libidinem lege apud Iuuenalem Satyra 6: Tacitum lib.11: & Plinium lib.10.cap.61.

Meſſalînus, Conſul cũ Largo, anno ab vrbe 899.

Meſſaliáni, hæretici, ſub tempore Valentis & Valentiniani, AA. omne opus manuum fugiebãt, nihilque bonorum operum, præter orationem, probabant, innumeris ſuperſtitionibus dediti.

Meſſâna, vrbs Siciliæ, propinqua Peloro promontorio, à Meſſeniis Achaiæ populis condita, & à nomine relictæ ab illis vrbis ita appellata. Huius incolæ primùm Meſſanenſes dicti ſunt: poſtea verò quũ Mamertini natio Campana, eò colonos miſiſſent, ipſi quoq; Mamertini potius, quàm Meſſanẽſes ſunt vocati. Apud hos vinum naſcebatur præcipuæ nobilitatis, quod & ipſum Mamertinum dicebãtur. Clariſſima autẽ eſt ex bellis Punicis & atticis etiam: fuit enim cauſa primi belli Punici. Florus lib.2.

Meſſánicus, Vide PADVSA.

Meſſapéæ, parua regio Laconica, vbi colitur Iupiter *μεσσαπεύς*. Steph.

Meſſápia, idem quod Calabria inſula, vide ſuprà per ſimplex ſ.

Meſſápius, Sicyoniorum rex nonus, circa annum ante Romam conditam 1213.

Meſſéne, ciuitas Græciæ in Peloponneſo, à qua Meſſenii. De qua Hieronymus contra Iouinianum, Spartiatæ & Meſſenii diu inter ſe habuere amicitias in tantũ, vt ob quædam ſacra etiam virgines ad ſe mutuò mitterent. Tandem verò Spartani Meſſenios, propter frequentem defectionem, in ſeruitutem redegerunt, eóſque durius etiam quàm reliquos ſeruos tractarunt, ne denuò res nouas molirentur. Hinc adagium natum, Seruilior Meſſena. Hi ſe nota literæ M, cognobiles reddebant. Plin libro 4 cap.5. Frequentius Meſene per ſimplex ſ ſcribitur. Vide MESSANA & MISSENIA.

Meſſías, Hebraicè: Græcè, Chriſtus: Latinè, vnctus dicitur.

Meſſóa, vrbs Laconiæ, & tribus eiuſdem: Gentile, Meſſoates. Steph.

Meſſogis, mons Lydiæ: inde Meſſogites, optimi vini ferax. Steph.

Meſſulam, pater Aſalia patris Saphan ſcribæ. 4. regum 22.

Meſthees, Homero, vnus ex his ducibus qui in Troianorum auxilium venerunt.

Meſuium, Ptolemæo libro 2. cap.11, Germaniæ vrbs: vulgò *Maydburg*, in Saxonia.

Metabeel, Nomen viri. 1.eſd.6.

Metaboli, Vide ISAEVM.

Métabus, Priuernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à ſuis per ſeditionẽ regno pulſus, filiam fugæ comitem aſſumpſit, quam & Dianæ conſecrauit. Virgilius 11. Æneid.

Métabus, Siſyphi filius, nepos Æoli, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metachœum, caſtellum Bœotiæ, inter Orchomenum & Coroneam: aliàs Metachœrum. Steph.

Metagónium, promontorium Africam à Numidia diuidens, dictum quòd angulare ſit. Steph. vrbs eſt Libyæ: inde Metagonites.

Métapa, vrbs Acarnaniæ: Gentile, Metapæus, vel Metapatus. Steph.

Metapnium, vnum ex oſtiis Rhodani.

Metapóntis, inſula, Vide SYME.

Metapóntum, Italiæ oppidum in ſinu Tarentino à Pyliis, qui Neſtore duce è Troia nauigauerunt, conditum: adeò terræ prouentu & agricolatione felix, vt ea gratia auream æſtatẽ Apollini Delphico, aliquando donum obtulerit. Pompon.lib.2. Ptolemæo Metapontium dicitur. Stephanus à Metabo heroe dictum ſcribit, qui Siſyphi filius fuerit. Metapontum autem barbaros Metabum vocare. Ciuis, Metapontinus vel Metapontius.

Metas, Vide METAVM.

Metaſthénes, Perſa, hiſtoric⁹, floruit Olymp.124.

Métaum, vrbs Leſbi, quam Metas Tyrrhenus cõdidit. Steph.

Metaûrus, Vmbriæ fluuius, per Flaminiam decurrens, & inter Fanum Fortunæ & Senogalliam in mare defluens, iuxta quem Claudius Nero Conſul & Liuius Salinator Aſdrubalem cum copiis vniuerſis delerunt.

Metêlis, Vide METILIS.

Metéllus, pontifex Romanus, quem adeò impeditæ ac balbutientis linguæ fuiſſe tradunt, vt multis mẽſibus fatigatus, tortúſque fuerit, dum meditatur in æde Opiferæ dicere. multis diebus in pontificatu vixiſſe perhibetur. Is Metellus prænomine Lucius, cõflagrante æde Veſtæ, Palladium Troia aduectum ſubtraxit ab incendio, magna quidem pietate, ſed euentu miſero. nam dum in flammas auidus ſe cõiiceret, orbatus eſt viſu. Plin.lib.7.cap.44. Hic Metellus etiam primo bello Punico, de Pœnis ſpecioſiſſimum egit triumphum XIII. ducibus hoſtium, & CXX. elephantis in eo ductis.

C. Metéllus, à domita Macedonia Macedonicus vocatus, prætor Pſeudophilippum & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mumio tradidit. Inuiſus plebi ob nimiam ſeueritatem, & ideo conſul ægrè factus. Liuius libro 50. Memorãtur alii plures Metelli, vt Balearicus, Vittacus, quem Plinius Diadematum vocat.

Metéllus præterea Numidicus dictus, quòd de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit. Cicero &

Aul. Gellius cap. 6. lib. 1. & lib. 9. cap. 1.

Metéllus Creticus, à deuicta Creta dictus. Plutarchus in Pomp. Metellus Dalmaticus, à deuictis Dalmatis. Pædianus act. 3 contra Verr.

Metélli, plebei fuere, vt ait Liuius lib 9. verùm clari victoriis & magistratibus, Cæciliique omnes appellati.

Meténses, populi Germaniæ inferioris. Vide MEDIOMATRICES.

Methca, Nomen loci in quo castrametati sunt filii Israel profecti de Thare. nume. 33.

Methóne, Ciuitas littoralis Pelopõnesi, in Magnesia regione, quam cùm obsideret Philippus rex Macedonum, Alexandri Magni pater, oculum amisit, ictu sagittæ quam iecerat Aster oppidanus, cui inscriptum erat, Aster telum Philippo immisit in oculum. Ptolem. lib. 3. cap. 6. Hodie Modona: via peregrinantium Hierosolymam à Venetiis.

Methóne, Stephano, vrbs Thraciæ. Homerus. Ciuis, Methonæus. Alia est Macedoniæ. Abundat vino, quod Græci μέθυ vocant, vnde nomen. Alia est Laconiæ, cuius Gentile, Methonæus. Quarta, Persidis: Quinta, Eubœæ.

Methuríades, insulæ inter Eeginam & Atticam prope Trœzenem: Gentile, Methurieus. Steph.

Methýdrion, vrbs Arcadiæ: Ciuis, Methydrieus, & alia Thessaliæ ciuitas. Steph.

Methýmna, Ætoliæ oppidum.

Methýmna vel Methymne, vrbs Lesbi, à Methymna Macharis filia, vxore Lepydni. hinc Methymnæus, Stephano, apud quam nascitur bonum vinum. Ab hac vrbe ortum habuit Arion citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à delphine incolumem deuectum, in portum ad Tænarum fabulatur.

Metílius Bradua, Consul cum Vero, anno ab vrbe 912.

Métia, vna ex x x x v. tribubus populi Romani.

Metiânus, Iurisconsultus tempore Alexãdri Aug.

Métilis, vrbs Ægypti prope Alexandriam, quæ nunc Bechis vocatur. Hinc μετιλίτης νόμος. Fortè etiam pro vrbe μέτιλις legendum. Steph.

Metíochus, Miltiadis Athenienſis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Dario Persarum regi, contra quẽ pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læsus fuit, sed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis possessionibus & diuitiis, atque vxore Persiba, ex quà liberos suscepit. Herodot. lib. 6.

Metis, Hesiodo in Theogonia, Nympha, sic dicta à consulendo. μῆτις enim consilium significat, vna ex filiabus Oceani & Thetyos.

Metíscus, Turni auriga. Virgil. lib. 12. Æneid.

Métius Carus, delator insignis. Plinius prima epistola ad Vocanium: & lib. 6. ad Hispanum.

Métius Geminus, dux Tusculanorum, superatus à Romanis bello Latino.

Métius Curtius, Sabinorum dux contra Romulum, ob raptas Sabinas acriter pugnauit.

Métius Suffetius, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Romanorum, qui, quòd ex præscripto fœderis ad belli societatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hostem Romanis, suos prælio eduxerat, iussu Tulli, duabus admotis quadrigis, discerptus est.

Metra, Erisichthonis Thessali filia, quæ à Neptuno vim passa, hoc muneris ab eo impetrauit, vt in quascunque vellet species, transmutaretur. Quare cùm pater fame coactus eam vendidisset, illa statim in piscatoris habitum conuersa, seruituti se exemit. Qua occasione vsus Erisichthon, iterum atque iterum illam vendidit. At illa modò bouis, modò cerui, modò auis specie assumpta, protinus sese asserebat in libertatem. Ouidius ad finem lib. 8. Metamorph. Reuera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ nõdum inuento auri, aut gemmarum vsu, bobus aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes suas locabat: vnde factus est locus vulgi fabulæ, vt Metra diceretur transmutari in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat: indéque manauit prouerbium, Mutabilior Metra.

Metrânus, sub Decio, apud Alexandriam, martyrio coronatus est.

Metri, Nomen viri. 1. reg. 10.

Métrocles, Philosophus Maronites, frater Hiparchiæ, Cratetis leuir. Tortel.

Metrodôrus, Lampsacenus, Epicuri discipulus, fidissimúsque amicus. Strabo. Diogen.

Metrodôrus Athenienſis, Carneadis auditor, pictor & philosophus. Cic. lib. 1. de Oratore.

Metrodôrus Sceptius, è philosophica vita in ciuilem mutatus est, magna ex parte in suis scriptis oratoriè loquitur: & nouo quodam dicendi genere vsus est, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthaginenses adsecutus est: atque vti Carthaginensis viuebat. Quúmque amicitiam Mithridatis regis sibi conciliasset, ad illum cum vxore discessit, & honore maximo adfectus est. Strabo lib. 13. huius summa memoria à Cicerone commendatur primo Tuscul.

Metrodôrus Chius, qui vniuersum sempiternum esse dicebat. Nam si factum esset à non ente, infinitum etiam. quoniam sempiternum cùm nõ habeat principium vnde incipiat, nec exitum quo terminetur, immobile quoque asserit, quoniam moueri non possit, quod non transeat. transire autem necesse est aut in plenum, aut in

vacuum, in quorum alterum trāſitus fieri non poteſt. ex æthere autem nubes fieri, denſatione aquæ, quæ ſolem decurrens extinguit ipſum, quibus terrefactis, rurſum accenditur. Solem ſiccitate conſtipatam ex aqua ſplēdida, ſtellam efficere. dicit etiam diem ac noctem inde fieri, quòd Sol extinguatur atque accendatur. eclipſim quoque extinctione fieri.

Metrópolis, vrbs Phrygiæ, à matre Deûm condita. Eſt & alia rurſus in Phrygia. Item aliæ octo ſequentium regionum, Lydiæ, Theſſaliæ, Acarnaniæ, Doridis, Moſynicorum, Ponti, Scythiæ, Eubœæ, ſuperioris Theſſaliæ: Gentile, Metropolites, Steph.

Mettînus, rex Tyri, anno mundi 3061.

Meuánia, Vmbriæ oppidum, inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiā, armentorum & gregum ferax, Meuanates populi hinc dicti. Plinius lib. 35. cap. 41.

Méuius, poëta ineptiſſimus, Virgilii & Horatii temporibus, vtrique æquè inuiſus, quòd poëmata illorum inſectaretur, & ex alienæ laudis obtrectatione gloriam aucuparetur: vnde & Virgiliomaſtix vulgò appellatus eſt. Virgil. 3. Ecloga,

Qui Bauium nō odit, amet tua carmina, Meui:
Atque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos.

Horatius lib. 1. Carm.

Mala ſoluta nauis exit alite,
Ferens olentem Meuium.

Meza, Filius Rahuel filii Eſau. gene. 36.

Mezaab, Pater Matred patris Meetabel vxoris Adar regis in Edom ſeptimi. gene. 36.

Mézades, v 1. Athenienſium iudex circa annum mundi 3021.

Mezéntius, Tyrrhenorum rex, ſummus Deorum contemptor, qui cùm tyrannidem domi crudelius exerceret, à ſuis per ſeditionem pulſus, vnà cum Lauſo filio ad Turnum ſeſe contulit, id temporis bellum aduerſus Æneam gerētem. Quo in bello cùm magnam tam Troianorum, quàm Hetruſcorum ſtragem edidiſſet, vnà cum filio ab Ænea eſt interemptus. Virg. 10. Æneid.

M I

Miácorus, vrbs Chalcidica: Ciuis, Miacorius. Step.

Miamin, Nomen viri. 2. eſd. 10.

Mibahar, Nomen viri. 1. paral. 11.

Micha, Pater Abdon. 2. paral. 34: qui 4. reg. 22, dicitur Michaia. Filius Ioel, 1. paral. 5: Filius Meribbaal filii Ionathan, 1. paral. 8: Filius Miphiboſeth, 2. reg. 9.

Michâel, Filius Izrahia filii Ozi filii Thola filii Iſſachar, 1. paral. 7: Pater Galaad, 1. paralip. 5: Pater item Sthur principis tribus Aſer, nume. 13. Eſt & nomen angeli, daniel. 10.

Michâel, Conſtantinopolitanus imperator, anno CHRISTI 812.

Michâel Balbus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum CHRISTI 812.

Michâel Theophili, cum Theodora matre, 11 annis Conſtantinopoli imperauit, ſub annum CHRISTI 846. Blond.

Michâel Athenacus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum CHRISTI 1024. Blond.

Michâel Paphlagon, occiſo Romano, Conſtantinopolitano imperatore, imperium arripuit ſub annum ſalutis 1036.

Michâel Calaphates, Zoes Auguſtæ adoptione Conſtantinopolis imperator factus, in inſulam eam relegauit, ſed ab ea poſtea & regno & oculis priuatus eſt. Blond.

Michâel Senior, anno vno Conſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 1058.

Michâel Parapinaceus, Conſtantini ducis filius, Conſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 1076.

Michâel Palæologus, Balduino pulſo, Conſtantinopolitanum imperium arripuit, quem mortuum Græci ſacerdotes, quia ſe Romanæ eccleſiæ, in concilio Lugdunenſi, ſubiecerat, ſepultura arcuere. Blond.

Michâel Cathalaicus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum ſalutis 1009.

Michaia, Pater Achobor, 4. reg. 22: Filius Meribbaal filii Ionathan, 1. par. 8: Mater itē Abiam regis Iuda, 2. par. 13: quæ 3. reg. 15, dicitur Maacha.

Michas, Heb. Michæas, Nomen viri de monte Ephraim. iudic. 17.

Michæa, ſiue Michæas, Filius Gamariæ filii Saphā ſcribæ, ierem. 36. Filius item Iemla, 3. reg. 22. 2. eſd. 12.

Michæas, Nomen Prophetæ, iere. 26. mich. 1.

Michol, Nomen filiæ minoris regis Saul. 1. reg. 14: eadem vxor Dauid.

Micípſa, Numidarum rex, Maſſiniſſæ regis filius, qui Iugurtham Manaſtabalis fratris filiū, vnà cum Adherbale & Hyempſale filiis regni participem reliquit. De quo Salluſtius. Fuit enim Iugurthæ patruus. Aliàs Micypſa.

Midæ, vel Midaëum, vrbs Phrygiæ: Hinc Midæeus, Midaeeus. Steph.

Midas, Gordii bubulci filius, Phrygiæ rex pecuniоſiſſimus, qui cùm Bacchum hoſpitio ſuſcepiſſet, iuſſúſque eſſet petere, quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æquè ſe optare reſpondit, quàm vt protinus, quicquid attigiſſet, in aurum verteretur. Quod cùm Bacchi benignitate obtinuiſſet, ſolidas arces & regias ſolo contactu in aurum conuertit. Verùm cùm vrgente fame cibum ſumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari videret, ſenſit tandem ſtolidus, ſe parum ſapienter optaſſe: pe

tiitq; à Libero patre, vt munus illud, quantũuis ſpecioſum, ſibi adimeret. Miſertus itaque eius Bacchus, iuſſit vt in Pactolo fluuio ſe abluere. Cui cùm morem geſſiſſet, ipſe quidem priſtino reſtitutus eſt ſtatui: cæterum Pactolus ex eo tempore aureas arenas voluere cœpit: vnde & Chryſorrhoas eſt appellatus. Poſt hæc cùm Pan Apollinem ad cantus certamen prouocaſſet, Tmolúſque iudex electus ſecundum Apollinem pronuntiaſſet, approbantibus iudicis æquitatem cæteris, qui aderant, omnibus, vnus inuentus eſt Midas, qui Panem Apollini præferre non dubitaret, Tmolíque ſententiam, tanquam iniuſtam reprehenderet. Quamobrem indignatus Apollo, aſininas ei auriculas addidit: quas tam ſcitè occultauit, vt nemo ſciret, præter ſolum tonſorem: qui cùm rem inauditam tacere non poſſet, foſſam ingreſſus procla mauit, Aures aſininas habet rex Midas. Deinde foſſam terra adoperuit: eóque in loco temporis proceſſu creuerunt arundines, quæ commotæ vocem, quam tonſor infoderat, reddiderunt: vt latius fabulatur Ouidius 11. Metamorph. Alii tamen malũt, Midam inter Apollinem & Marſyam decertantes iudicem conſtitutum, cùm pro Marſya ſententiam tuliſſet, auriculis aſininis à Phœbo fuiſſe donatum. Hinc natum eſt prouerbium, Auriculas aſini Midas habet: quo vtimur in ſtolidos, & craſſis auribꝰ, pinguíque iudicio homines. Alii rurſus ſic narrant, Cùm præteriret aliquando Midas Liberi patris aſinos, atque eos afficeret iniuria, iratũ Bacchum auriculas ei aſininas addidiſſe. Sunt qui dicant huic aures natura prælongas fuiſſe, & aſininarum inſtar prominentes, atque hinc fabulæ locum ortum eſſe. Quanquam pluribus placet, hac allegoria ſignificatum Midam, vtpote tyrannũ, corycæos ac ſubauſcultatores dimittere ſolitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognoſceret, nimirum illis vtens aurium vice. Proinde cùm vulgus admiraretur, ab illo reſciri etiam ea, quæ clàm ac procul fierent, occaſionem fabulæ datam eſſe, vt Midas diceretur auriculas aſini habere: vel quòd nullum aliud animal acrius audiat, quàm aſinus, excepto mure: vel quòd aures habeat omnium longiſſimas.

Mídea, vrbs olim in Argo, nunc vicus.

Mídea, Haloẽi filia, Perſei vrbs quondam dicta. Hinc Mideates & Midiæus. Alia eſt Perſepolis in Perſide, de qua infrà. Eſt etiam Bœotiæ Midea: Homerus, οἵ, τ' πολυσταφυλον ἄρουραν ἔχον, οἵ τε μίδειαν. Eſt & alia Lyciæ, Steph.

Miéza, oppidum Macedoniæ, quod olim Strymonium vocabant, à Mieza Beretis filia cognominatum: Gentile, Miezeus & Miezæus. Steph.

Miletópolis, vrbs inter Cyzicum & Bithyniam, iuxta Pyndacem. Alia eſt in Perſide. Ciuis, Miletopolites. Stephanus ex Strabonís libro 12.

Milẽtus, filius Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel, vt Ouidius habet, Deiones, qui cùm Minoa Cretenſium regem iam ſenem regno priuare vellet, à Ioue territus, in Samum, deinde in Cariam Aſiæ regionem fugit, ibíque oppidum condidit, quod de ſuo nomine Miletum appellauit, eiuſque incolas Mileſios. Ouidius lib. 9. Metamorph. Alii tamen Miletum conditum malũt à Sarpedone Iouis filio, Minois ac Rhadamanti fratre, & ab eo Miletum appellatam fuiſſe, ab altera eiuſdem nominis vrbe, quam in Creta reliquerat. Strabo lib. 14. Vrbem hanc præſtantiſſimæ lanæ prouentus nobilitauit, ex qua fiebant Mileſia ſtragula, & veſtes Mileſiæ, ob inſignem mollitiem in matronarum deliciis habitæ.

Milẽtus, vrbs in finibus Ioniæ & Cariæ, Herodoto, à Neleo ædificata, decem ſtadiis ab oſtio Meandri amnis ſecreta. Hæc autem Anactoria nominata ſuper octoginta vrbium per cuncta maria genitrix, vbi oraculum fuit antiquitus Branchidarum appellatum, poſtea Apollinis Didymei. Pompon. lib. 1, Miletus (inquit) vrbs quondam Ioniæ totius belli, paciſque artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi, & Timothei muſici, & Anaximandri phyſici aliorúmque ciuium inclytis ingeniis meritò inclyta. Ab hac Mileſii, populi dicti ſunt, qui quũ prius potentes eſſent & opulẽti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiſerunt. Stephanus. Prius Leleges vocabatur, quòd Leleges inhabitarẽt: deinde Pityuſa, à Piceis arboribus, & quòd picea primùm illic nata dicatur. Poſtea Anactoria nominata eſt, ab Anactore (ſic enim legendum videtur in Stephano) Terræ & Cæli filio. Alia fuit eiuſdem nominis vrbs in Creta. Homerus lib. 2. Iliad.

Mílias, Herodoto, locus in Aſia, cuius populi iam tunc appellabantur Solymi. His poſtquam imperauit Sarpedon, Termilæ ſunt appellati, tantiſper dum Lycus Pandionis filius à fratre Ægæo Athenis pulſus ad Sarpedonem in Termilas abiiſſet, factúmque eſſet vt temporis progreſſu ad Lyci nomen Lycii vocarentur. μιλύαι Stephano per υ in penultima. Dicuntur etiam Milyes à Milye vxore Solymi & ſorore, poſtea vxore Cragi. Gentile, Milyeus & Milyites. Vide TERMILE & SOLYMI.

Milícho, Nomen viri. 2. eſd. 12.

Milînus, in Creta prædo & pirata crudeliſſimus, ab Hercule Libyco interfectus. Beroſ.

Miliſſia, vrbs, Epidaurus poſtea dicta, vt ſuprà ex Stephano diximus.

Milo,Crotonienſis,homo tantæ fortitudinis,vt in Olympico certamine bouem retento anhelitu per ſtadium portauerit,quem ictu pugni interfecit, vnóque die integrum deuorauit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere:dum conſtitiſſet,nemo veſtigio educere. Quum autem nimia neruorum fiducia arborem in parte media hiantem diducere vellet, brachiis hinc inde conſtrictis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda.

T. Annius Milo,ẽ Lanuuio, municipio, familia Papia, adoptatus à Tito Annio auo materno, qui cùm P. Clodium Tribunum plebis multa ſeditioſè in repub.molientem occidiſſet,fruſtrà à Cicerone defenſus elegantiſſima illa oratione,quæ etiam hodie omnium manibus teritur, Maſſiliam damnatus in exilium profectus eſt. Pædianus. Hic cùm ob eam cauſam exularet Maſſiliæ,vidiſſétque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam,longè meliorem ea quæ habita fuerat,dixiſſe fertur, Si ſic oraſſet Cicero, non ego Maſſiliæ lumbricos legerem. Dion in Romanorum hiſtoria.Eſt item nomen montis Indiæ, in quo homines naſcũtur auerſis plantis,octonos digitos in ſingulis pedibus habentes.

Milónia,vrbs Samnitum clariſſima: Gentile, Milonĩates.Steph.

Miltíades,dux Atheniẽſis clarus, qui decem millibus ſuorum ciuium, & Plateenſibus auxiliariis mille, profligauit Perſarum ſexcenta millia in campis Marathoniis.Iuſtinus lib.2. Poſtea tamen peculatus damnatus in carcere,& vinculis mori ab Athenienſibus coactus eſt.Valerius Maximus lib.5.cap.3.

Miltíades,Doloneorum tyrannus.Olymp.57.

Milcorus,vrbs Chalcidica in Thracia.Steph.

Milyæ,Milyas, Vide MILIAS.

Mimálces,populi Libyæ.Steph.

Mimalion, adoleſcens , qui Atalantam puellam venatricem,in Arcadia amauit. ſunt qui eundẽ & Meleagrũ fuiſſe putent. Propert.lib.1 Eleg.1.

Mimállis,Plin lib.4.cap.12,à Callimacho inſula dicitur quæ ab aliis Melos,à nõnullis Zephyria.

Mimállones,Strabonĩ,mulieres Liberi patris orgia celebrãtes,quæ & Thyades dicũtur,& Mænades,& Bacchæ.Mimalliones autẽ dictæ putãtur,à Mimante Ioniæ mõte, Baccho ſacro: vel à verbo Græco μιμεῖσθαι,quod eſt imitari,eò quòd thyrſos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderentur imitari. Eædem & Mimallonides dicũtur. Hinc Mimalloneus,a,um.

Mimallónides, cognomen Bacchantium mulierum,Vide MIMALLONES.

Mimas,mons minoris Aſiæ(vt docet Homerus in Hymnis)vel Thraciæ(vt Suidas ait) haud procul à Colophone,cõtinuis obſeſſus vrbib⁹,vnde futuræ tempeſtates ſentiuntur.Solinus. In hoc monte quotannis Baccho ſacra facere conſueuerunt, à quo mulieres ſacrificulæ Mimallones & Mimallonides dicũntur.

Mimérmnus, Suidæ, Ligyrtiadæ filius,poẽta Colophonius,aut(vt alii malunt)Smyrnæus, Elegiarũ ſcriptor, Olympiade XXXVII natus: quanquam non deſunt qui eodem tempore vixiſſe velint, quo in Græcia ſeptem Sapientes floruerunt. Propert.lib.1.Eleg.9.

Mimas,gigantis nomen, quem Iupiter fulminauit. Horat.lib.3.Carm.

Mimnẽdus,vrbs Lydorum:Gentile,Mimnedius.

Minæi,Stephano,populi in regione Arabiæ, mari rubro adiacẽtes,qui primi commercium thuris fecere,nec præter hos Arabes alii thuris arborẽ vident. Vnde ab ipſis thus ipſum Minæum dictum eſt.Plin.lib.12.cap.14.

Minálium,Vide MELANYON.

Míncius,Venetorum fluuius, qui ex Benaco lacu profluens,alium prope Mantuam lacum efficit:& inde rurſus,multis torrẽtibus auctus, influit in Padum.Virg.4.Georg.

Minẽdus,Vide MIMNEDVS.

Minerua,ſapientiæ & bonarum omnium artium Dea,ex Iouis cerebro ſine matre procreata. Ferunt enim Iouem, cùm Iunonem ſterilem videret,ne prorſus ſine prole eſſet, cerebrũ ſuum percuſſiſſe,indéque Mineruam profiliſſe. Quo commento illud ſignificare voluerunt poẽtæ, bonarum artium diſciplinas , humani ingenii non eſſe inuẽtum,ſed ex Iouis cerebro, hoc eſt, ex inexhauſto diuinæ ſapientiæ fonte in humanum vſum eſſe depromptas. Dictam autem Mineruam quidã exiſtimant à minando, quaſi vim minetur. Solet enim ſimulachrũ eius fingi ægide & haſta formidabile. Vnde & Pallas à Græcis dicitur,ἀπὸ τοῦ πάλλειν,propterea quòd haſtam tenẽs,eam veluti vibrare videatur.Eadem & Tritonia appellatur, eò quòd Ogygis regis temporibus,circa Tritonidem Africæ paludem virginali facie dicatur apparuiſſe. Ab Homero peculiari epitheto γλαυκῶπις dicitur, à glauco oculorum colore:vnde & Cæſiam noſtri cognominant. Hæc prima lanificii inuentrix creditur extitiſſe , deſque artis eius præſtantia cum Arachne puella Lydia contendiſſe:cúmque iam penè ab ea vinceretur, radio percuſſam in araneam eam commutaſſe. Olei quoque vſum prima putatur oſtendiſſe,diuinóſque ob id honores meruiſſe:dignamq; ideo iudicatam eſſe, quæ Athenarum vrbi nomen imponeret , reiecto Neptuno,qui edito equo naſcenti vrbi potentiam bellicam promittebat.Vulcani nuptias conſtantiſſimè fertur repudiaſſe,virginitatémque perpetuò illibatam ſeruaſſe: vnde & Innu-

ptam peculiari epitheto appellant Poëtæ. Auguſtinus & Beroſus ſcribunt eam Ogygis temporibus ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali apparuiſſe ætate. de hac etiã in dictione PALLAS. hãc filiam Iouis, ac virginẽ putauerunt, quòd & incorruptibilem aiunt eſſe natura, & extremum locũ vniuerſi obtinere contendunt. Tritoniam verò appellatam, quoniam ter in annuo ſpatio, vere, æſtate, hyeme commutatur, γλαυκῶπιν, id eſt glaucoculã, non quia glaucos habeat oculos (quod vocabulum ipſum denotat) ſed quoniam aër viſum animalibus præbeat. Quinque autem Mineruæ fuerunt. Prima Apollinis mater. Secunda orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ colunt. Tertia, quam à Ioue generatam ſuprà diximus. Quarta, à Ioue nata, & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricem ferũt. Quinta, Pallantis, quæ patrem dicitur interemiſſe, virginitatem ſuam violare conantem, cui pinnarum talaria adfingũt. Cic. lib. 3. de Natura Deorum.

Míneus, vir quidam Thebanus, cuius filiæ in veſpertiliones ſunt commutatæ. Ouid. 4. Meram.

Minéias, ſeu Mineis, Minei filia. Ouid. loco ſuprà citato.

Miníus, mons Theſſaliæ, poſtea Orchomenus dictus.

Minio, fluuius Thuſciæ, non procul à Cærete oppido.

Miniátæ, populi Italiæ Florentinorum ditionis. Blond. lib. 10.

Mínius, fluuius Hiſpaniæ, à colore pigmenti, quo plurimùm exundat.

Mínius Raſaranus, Hiſpanus, vnus ex quatuor iudicibus, quos Hiſpani, poſt defectionem ab Ordonio rege, crearunt. Ritius.

Minnæi, Vide MINEI.

Mínoa, vrbs in Amorgo inſula Cycladum. Stephanus in Amorgo. Eſt & altera in Sicilia. Itẽ Megarenſiũ emporium fuit, duodeuiginti ſtadiis diſtans ab vrbe, quod & Niſea appellatur. Strabo lib. 9. Stephanus Gazam Paleſtinæ quoque Minoam olim dictã, author eſt. Alia quoque eſt in Siphno vna Cycladum. Et alia Arabiæ, cuius ciues Minoitæ, à Minoẽ. Item inſula quædam, non procul Megarit, (fortè eadem ab Megarenſiũ emporio, de quo iam diximus) Parus etiam vocabatur μινῶα, vnde ciues Minoæ, Stephano. Infra Minois legitur pro Paro.

Minos, filius Iouis ex Europa, vt poëtæ ferè omnes aſſerunt. Alii verò nonnulli affirmant non Iouis, ſed Xanthi regis Cretenſium ex Europa filium fuiſſe, cui in regno ſucceſſit. Herodotus verò lib. 1. dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretæ diſſenſiſſe, ſed illo fugato regnum obtinuiſſe. Idem primus Cretenſibus leges dedit. Ariſtotel. Polit. 1. Paſiphaën Solis filiam matrimonio ſibi iunxit, & ex eo filios, filiáſque progenuit. Maxima bella geſſit aduerſus Megarenſes & Athenienſes, quòd filium ſuum Androgæum occidiſſent: atque Megarã quidem Scyllæ puellæ proditione cæpit, quæ amore Minois capta, Niſum patrem fatali capillo ſpoliauit: Athenienſes autem eò neceſſitatis compulit, vt ſeptem quotannis iuuenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monſtro obiiciendos. Dædalum quoque Athenienſem patria exulantem hoſpitio ſuſcepit: qui cùm ingenio, artíſque fabrilis peritia plurimùm valeret, labyrinthum ei extruxit innumeris viarum ambagibus inextricabilem: cui & Minotaurum incluſit, monſtrum ex tauro & Paſiphaë vxore ſuſceptum. Verùm cùm poſtea didiciſſet, Dædalum vxori ſuæ in tam nephãdo concubitu adiutorem ſeſe præbuiſſe, vaccámque ligneam fabricaſſe, cui illa incluſa tauro fuerat commiſta, ipſum quoque vnà cum Icaro filio eidem labyrintho incluſit: cúmque illi alis cæra conglutinatis inde euolaſſent, claſſe eos in Siciliam vſque eſt perſecutus: vbi apud Camerinum, ſeu Camicum oppidum à filiabus Crocali ſeu Cocali regis occiſus eſt. Alii tamen à Cocalo rege per proditionem captum, & in thermis ſuffocatum tradunt.

Minotaûrus, monſtrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Paſiphaë vxore Minois, quæ opera Dædali cũ tauro concubuerat, iuſſu Minois Labyrintho incluſum, humanis cærnibus veſcebatur. Huic quotannis Athenienſes ex præſcripto fœderis ſeptem ex ſuis liberis mittebant deuorandos. Sed tertio anno Ægæi filius Theſeus forte miſſus, Minotaurum occîdit, & ab Ariadne accepto filii glomere, fuga euaſit. Seruius interpretatur Taurum, ſcribam fuiſſe Minois, qui abſente rege, cum Paſiphaë concubuit in domo Dædali: & quia Paſiphaë eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro eſſet ſimilis, factum eſſe locum fabulæ, vt Minotaurum biforme monſtrum peperiſſe dicatur.

Minthe, à Poëtis Cocyti filia fuiſſe fingitur, quam cùm Perſephone cum Plutone deprehendiſſet, in herbam ſui nominis commutauit. Nam μίνθη à priſcis Græcis dicebatur herba, quæ poſtea ab odoris ſuauitate ἡδύοσμος appellata fuit. Latini vnius tãtùm literæ immutatione Mentham vocant. Ouid. 10. Metamorph.

Minthe, mons, vt ſcribit Strabo lib. 8, dictus à Plutonis pellice, quam Proſerpina in herbam mẽtham mutauit.

Mintúrnæ, Ptolemæo, oppidum in Campania in-

ter Sinueſſam & Formias, ad Lyrim fluuiũ habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens perſecutionem Syllæ.

Minútia, Veſtalis, quæ propter corporis elegãtem cultum, in ſuſpicionem venit libidinis, vnde & viua defoſſa eſt. Liu. lib. 8.

Minútia, porta quædam Romæ, dicta ab ara Minutii, cui erat proxima.

Minúcius Fundanus, Aſiæ Procoſ. ſub Hadriano Cæſare.

Minya, vrbs Theſſaliæ, à Minyo dicta, quæ prius Almonia dicebatur. Inde Minyates, populi. Eſt & altera in Phrygia: Hinc Minyeon, Minyeis, Minyeius: Gentile, Minyæ. Steph.

Minyæ, populi Theſſaliæ, aut certè Magneſiæ, quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab ortu annexa: qui Iaſonem in Colchos proficiſcentem ſecuti ſunt. Dicti Minyæ, à Minya Orchomeni rege, Chryſæ filio. Alii, populi Bœotiæ circa Ioclum montem habitantes.

Miphiboſeth, Filius Ionathæ filii Saul, 2. reg. 4, 9. Fuit item alter, filius Saul ex Reſpha, 2 regum 19, & 21.

Minyéus, ſiue Minyéius, Homero, fluuius Theſſaliæ, poſtea Orchomenus dictus. Plin. lib. 4. cap. 8. Hunc Strabo lib. 8, eundem facit cum Anigro. Homer. lib. 11. Iliad. iuxta Arenem in mare defluere tradit, cùm ait,

Ἔτι δέ ἑς ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν Ἀρήνης.

Mirándula, Italiæ ciuitas, Ioanne Pico comite nobilis.

Miritus, exiguus mons Theſſaliæ.

Miſaam, Filius Elphaal filii Mehuſim. 1. paral. 8.

Miſach, vnus ex tribus pueris, de quibus Daniel, qui & Miſael dicitur.

Miſael, Nomẽ viri, quem princeps Eunuchorum regis Nabuchodonoſor vocauit Miſach, dan. 1: Filius item Oziel filii Caath, exod. 6.

Miſcéllus, Crotonis conditor, Vide SYRACVSAE.

Miſcera, vrbs Sicaniæ: Gentile, Miſcereus. Steph.

Miſdates, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 300.

Miſénus, Æoli filius, Hectoris tubicen, quo mortuo Æneam ſecutus eſt in Italiam. Hic cùm deos marinos ad tubæ certamen prouocaret, à Tritone ſubmerſus eſt, ſed poſtea ab Ænea inuentus, ab eo in monte quodã Italiæ ſepultus eſt, qui deinde Miſenus vocari cœpit. Virg. li. 6.

Miſénus, promontorium eſt Campaniæ, nõ procul à Cumis, nomen habens à Miſeno Æneæ tubicine illic ſepulto. Virgil. 6. Æneid.

Miſétus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Miſetius.

Miſgétes, populi Iberũm. Steph.

Miſgómene, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Miſgomenius.

Miſpila, vrbs Medorum: Gentile, Miſpilates. Step.

Miſſénia, regio Peloponneſi, in qua eſt ciuitas Meſſenæ, cuius incolæ Meſſenii dicuntur. Ouid. lib. 12.

Miſſéſſus, Armenius, Conſtantio Cæſare à ſe interfecto, Cæſar appellatus à militibus, ab iiſdem paulò pòſt eſt interfectus, ſub annum ſalutis 671.

Miſtýllus, nomen coqui apud Martialem.

Mithra, à Perſis dicitur ſol. Strabo lib. 15. Ponitur aliquãdo pro primario ſacerdote. Apuleius lib. vlti. Ipſúmque mithram illum ſuum ſacerdotẽ præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.

Mithríaca, ſacra Solis, ſiue Oſyridis. De quibus Lampridius in Commodo, Sacra Mithriaca homicidio vero polluit, cùm illi aliquid ad ſpeciem timoris vel dici, vel fingi ſoleat.

Mithrídates, rex Ponti, vi tanta & animi & corporis, vt ſex iuges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Hic diffidẽtibus Romanis ſociali bello, Nicomedem Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit: Græciam, inſulaſque omnes, excepta Rhodo, occupauit: Ciues Romanos tota Aſia negotiantes, nocte vna occidendos curauit: Q. Oppium Proconſulem, & Apuleium legatum in vincula coniecit. ſed à Sylla apud Dardanum fuſus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus, tanta ſuorum clade ſuperatus eſt, vt rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cuius ope cùm bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tandémque à Pharnace filio in regia obſeſſus, veneno vitam abrumpere tentauit. Verùm cùm ea via parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis aduerſus venena firmauiſſet, immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultus eius territum reuocauit, & in cædem ſuam manum trepidantis adiuuit. Hic Mithridates arguitur maximæ crudelitatis: nam Laodicen coniugem & ſororem, præterea matrem, fratrémque, ac tres filios impuberes, totidémque filias interfecit.

Mithrídates alius, Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo.

Mithrídates, Filius Gazabar. 1. eſd. 1.

Mithrídates Arſaces, Parthorum rex. Olymp. 139.

Mithridates, rex Pergami. Olymp. 183.

Mithrídates, Hiberus, Parthorũ rex. Olymp. 203.

Mithrídates, Armeniæ rex. Olymp. 206.

Mityléne, nes, & Mitylenæ, arũ, vrbs maxima in Leſbo iuxta Methymnã, à cuius nomine nũc omnis inſula Mitylene appellatur, in qua fuerũt olim duæ nobiliſſimæ ciuitates, hæc videlicet & Methymna. Hãc eandẽ inſulã pridem Leſbũ dictã volunt, ab vrbis nomine, quæ in ea potẽtiſſima fuit. Dicta Mitylene, Diodoro lib. 4. à Mitylene Macari filia. Hæc nunc Mitallinum dici-

tur, vrbs clara Pittaco ex ſeptem ſapientibus vno,& Alceo poëta, & Antimenide fratre eius, & Diophane oratore,& Theophane rerum ſcriptore, qui magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hac ſcribit Vitruuius lib.1. quòd magnificenter & eleganter ædificata fuerit, ſed non prudenter poſita, in qua Auſter cùm flat, homines ægrotãt,cùm Corus, tuſſiunt, cùm Septentrio,reſtituuntur in ſalubritatem. Mitylene,Stephano(quanquam prima per υ,ſecunda per ι, apud eum ſcribitur) à Mitylene Macaris(ſic enim legendum videtur,non Cæſaris) aut Pelopis filia, vel à Mytile conditore: vel à Mytone Neptuni aut Mitylenes filio, proximo continenti abeſt quinquaginta ſeptem millia paſſus.act.20.

Mitys,vir quidam,cuius ſtatua eum,à quo interfectus fuerat Mitys,collapſa oppreſſit. Ariſtot. cap.10.de poëtica.

Mitterin,inſula vltra Britanniam ſex dierum nauigatione,vt libro 4.Plinius ſcribit. In ea candidum plumbum prouenit.

Mizraim,Vide MEZRAIM.

M N

Mnas,pirata,qui temporibus Pompeii oram Italiæ præditoria claſſe infeſtabat. Plutarchus in Antonio.

Mnemóſyne, Nympha Pieria, quæ Ioui nouem Muſas peperit.Heſiodus in Theogonia: Latinè memoriam interpretari poſſumus, quam ideo Muſarũ matrem fingunt poëtæ, quòd omnium ſcientiarum theſaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conſeruetur.

Mneſárchus,inter principes philoſophorum Ciceroni numeratur Acade.quæſt.lib.4.

Mneſter,Agrippinæ, quæ Neronis iuſſu interfecta eſt,libertus. Is, Agrippina à ſatellitibus Neronis interempta, ferro ſe tranſfixit: incertum charitate in patronam, an metu exitii. Cornelius Tacitus lib.14.

Mneſtheus,nomen propriũ viri Troiani. De quo Virgilius, Mneſtheúmque vocat,&c.

Is ab Aſſaraco rege originem traxit, vt idem Virgilius author eſt in 12,

Et genus Aſſaraci Mneſtheus. Nonnunquam verò cauſa metri additur e poſt m,Meneſtheus. Virgil.10.Æneid.

Nec Clycio genitore minor, nec fratre Meneſtheo. Nec aliter poteſt ſtare verſus, vt annotauit Seruius.

Mnéſtheus, qui & Peteo x 1. Athenienſium rex, anno ante Romam conditam 450.

M O

Moab,Filius Lot ex filia ſua maiore, geneſis 19: A quo vrbs Arabiæ (quæ aliàs, vt Euſebius refert, Areopolis dicitur) & regio nomen acceperunt, iſa.11. Eſt & regnum filiorum Lot ad orientem Iudææ ſitum,proximum mari mortuo & Iordani. Eſt præterea nomen regis, 1.reg.11, & 20. 1.paral.4.

Moabitæ,Idem.

Moabites,Idem.

Moabitides,Idem.

Moabitis,Idem.

Moadia,Nomen viri.2.eſd.12.

Moba,pars Arabiæ,pro Moaba: vnde Mobeni & Mobites,Steph. Vide MOAB.

Mobonnai,Nomen viri.2.reg.23.

Mobucharax,Vide CHARACMOBA.

Mocarſus,parua regio Thraciæ:Gentile,μοκαρσὸς, Stephano.

Mócata,vrbs Bithyniæ:Gẽtile,Mocatenus. Steph.

Mochona,ciuitas.2.eſd.11.

Mochori,pater Ozi.1.paral.9.

Mocle,vicus Phrygiæ:Incolæ,Moclenĩ, Steph.

Modeſtînus,aliàs Herennius,iuriſconſultus,Alexandri Auguſt.temporibus.

Modéſtus,cos. cum Arintheo,anno ab vrbe 1125.

Modin,ciuitatis nomen in monte ſitæ, vt videtur Baala,ſuper torrẽti qui apud Secronam effunditur,patria Machabæorum,vbi eſt eorum memorabilis ſepultura, ſeptẽ pyramides ex quadrata mole ſurgentes.1.mach.2.

Modôna,Vide METHONE.

Mœmagus,Ptolemæo,Galliæ vrbs: hodie Nemoux.

Mœnis, Germaniæ fluuius in Rhenum fluens. Pompon.lib.3. Huius fluuii meminit & Tacitus. Mœnus potius,Vide MENVS.

Mœris,veneficus deſcribitur Virgilio in Bucol.

Mœſia,Europæ prouincia,quæ Pannoniæ iungitur,ad Pontum vſque cum Danubio decurrẽs. In Myſia Aſiatica ſunt Dardani, Mœſi & Triballi,Pontóque cõtermini Scythæ. Hæc tamen à multis per y ſcribitur Myſia. Vide infrà & ſuprà,MESIA.

Moga,primùm dicebatur quæ poſtea Cappadocia,nunc autem Cæſarea à Cæſare, vt refert Ioſephus,& ſuprà dictum eſt in Cæſarea.

Mogúntia, oppidum tranſalpinæ Galliæ. Vulgò Maintz,ad Rhenum.

Mogus,Samotis filius, apud Gallos regnauit ſub annum à diluuio 300.

Mohola,Nomen viri.1.paral.7.

Moholi,Filius Merari,filii Leui.exod.6.

Molada,ciuitas,quæ in tribu tam Iudæ, quàm Simeonis reperitur.ioſ.15,& 19. 1.paral.4.

Molathi,ſiue Molathites.1.reg.18. 2.reg.21.

Moloch,Idôlum Ammonitarum, 4.reg.23.act.7: quod & Molchom dicitur.

Molochath,flumen, Vide MVLVCHA.

Molchom,Filius Saharaim ex Hodes vxore, 1.paral.8:Sic vocabatur & Moloch, Ammonitarum

idôlum, 3.reg.11.

Molîd, Fili' Abiſur filii Semei filii Onam. 1.par.2.

Molórchus, paſtor ſeniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hoſpitio ſuſcepit. Cuius beneficii gratiam vt hoſpiti ſuo repẽderet Hercules, leonẽ Nemeæum interfecit, qui circunie ctam regionem latiſſimè deuaſtabat. Huic ſeni ſacra ſolennia inſtituta, quæ Molorchea dicebantur.

Molóſſia, pars Epiri, à Moloſſo Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quam poſtea Helenus, de nomine Chaonis fratris ſui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellauit. Hinc Molloſſus, ſa, ſum. Hæc regio præſtantiſſimos educabat canes, qui & eodem, quo gens ipſa, vocabulo Moloſſi dicebantur. Hos canes, poëtæ fabulantur originem traxiſſe à cane æneo, à Vulcano fabricato, quem ille Ioui, Iupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Iulius Pollux lib.5.cap.5.

Molóſſus, pes dictus eſt, ab eius patriæ ſaltatione. Vel quòd eo metri genere odas, in templo Iouis ad laudem canere conſueuerunt, in memoriã Moloſſi filii Pyrrhi & Andromaches, à quo poſtea feſta Moloſſia ſunt dicta. Vel, vt alii volunt, quòd Moloſſi, id eſt, Theſſali ad bellum procedentes, huius modulata compoſitione vtebantur. conſtat autẽ tribus longis, vt Æneas.

Molus, vxorem habuit Siden, Mentauri filiam, & nomen dedit inſulæ. Stephanus in SIDE.

Mólucha, Vide MVLVCHA.

Molus, Homero, vir Cretenſis, Merionis aurigæ & Idomenei pater.

Molybdâna, vrbs Maſtienorum. Steph.

Molýcria, vrbs Ætoliæ, Straboni lib.10. Hinc Molycrius, Molycrieus, Molycræus, Molycriſæ, Molycrias. Stephanus. Vide RHION.

Molýndea, vrbs Lyciæ, à Molyndæo: Gentile, Molyndæus. Steph.

Molys, vrbs Libyæ: vnde Molytes & Molyates. Stephanus.

Momémphis, vrbs Ægypti: vnde Momemphitis præfectura. Steph.

Momus, Deus quidam à poëtis fingitur, Nocte matre, vt inquit Heſiodus, ac Somno patre progenitus, cuius naturæ proprium eſſe ferunt, ipſum quidem nihil operis edere, ſed aliorum deorum opera curioſis oculis contemplari, & ſi quid eſt omiſſum, aut perperam factũ, id ſumma cum libertate carpere: vnde & nomen accepit. Nam μῶμος Græcè, reprehenſionem ſonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de hæreſibus. Vide prouerbium, Momo ſatisfacere.

Mónabæ, vrbs Iſauriæ: Gẽtile, Monabates. Steph.

Mónacris, Arcadiæ mons, quaſi ſolus vertex, ſiue ſola ſummitas. Tortelius.

Mónacum, ciuitas Germaniæ: vulgò *Munchen*. Vide CAMBODVNVM.

Monæſis, Parthorum rex quidam, de quo Horatius 3.Carm.Ode 6.

Monaœda, Ptolem.lib.2.cap.2, inſula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ: alio nomine Monarina dicta.

Monêta, Iunonis cognomẽtum apud Romanos, à monendo impoſitum. Cicero 1. de Diuinat. Nam cùm vrbs maximo terræmotu concuteretur, nec quiſquam noſſet qua victima id mali poſſet expiari, vox ex Iunonis templo audita eſt, quæ ſacerdotes monuit, ſue grauida terræmotum eſſe procurandum.

Monétium, oppidum Iapodum prope Iſtriam. Strabo lib.7.

Monna, inſula Britanniæ proxima. Tacitus de Sue. Paulino. Eſt & eius nominis inſula in Rheno fluuio Friſiæ proxima.

Mónodos, Pruſiæ filius, qui dentiũ loco os vnum continuum habuit. ὀδὼς enim dens, vnde monodos, quaſi vnicus dens, quẽadmodum Pyrrhum Epirotarũ regem habuiſſe Plinius refert.

Monochélitæ hæretici ſub Heraclii Cæſaris tempora, vnam in CHRISTO ponẽtes voluntatẽ.

Monœcus, portus & ſtatio Liguriæ, paucarum nauium capax, ab Albinga oppido diſtans ſtadiis quadringentis & octoginta. Nomen ab Herculis æde accepiſſe putatur, quòd is in ea ſolus coleretur, quaſi μόνος ἡρακλέους οἶκος. Arcem habet munitiſſimam, nõ procul à Nicea: quam hodie Itali vocant Monicho. Dicitur portus Herculis, quia (teſte Seruio) pulſis aliis, illic Hercules ſolus habitauit, vel quòd eius templo alius deorum non colitur. A Monœci portu vſque in Tuſciam vniuerſum litus continuum omnino ſine portu eſt, exceptis quibuſdam paruis ſtationibus ad iactandas anchoras.

Monogíſſa, locus mutilus eſt in Stephano. Hinc Diana Monogiſſena, cui templũ Dædalus extruxit. Megiſſa enim lingua Carum lapidẽ ſonat. Nunc verò cruſtaceos & molles lapides, giſſa nominamus. Steph.

Monoſcéli, homines Indici ſingulis cruribus. σκέλος enim crus dicitur, qui & Sciapodes vocãtur, quòd in maiore æſtu humi iacentes σκιᾷ ποδὸς, hoc eſt, vmbra pedis ſe protegant.

Mons Ferratus, regio Italiæ, cuius fines ſunt, hinc Padus, inde Apenninus & Tartarus amnis ex ſuperiore parte, montes proximi Moncauerio, vbi Pedemontium incipit.

Mons ſanctus, Vide PSENTRIS.

Monthabûrum, caſtellum munitiſſimum in Germania, à Baſano Sicambrorum rege conſtructum. Olymp.131.

Montânus, poëta quidam. Ouid. 4. de Ponto, Elegia 16.

Montânus, Hæreticus quidam, ſub annũ CHRISTI 173.

Montânus alius, Hæreticus, ſub annũ ſalutis 254, à quo Mõtani, qui & Cathari. Euſeb. li. 6. ca. 34.

Mónycha, chæ, nomen matris diui Auguſtini, cuius vitæ ſanctimoniam & ipſe diuus Auguſtinus & Mapheus Vegius Landenſis vates literis mandauere.

Monýchia, apud Stephanum: Munychia legendum videtur. Vide MVNICHIA.

Mónychus, Centaurorum fortiſſimus, corporis robore intantum pollens, vt vel proceriſſimas arbores humo euelleret, & pro telis in hoſtes vteretur. Ductum eſt autem hoc nomen à Græco μόνυξ, quod perinde eſt, acſi Latinè ſolungulum dicas. Hoc autem proprium equorum eſt epitheton, qui vnica, eáque ſolida vngula pedes habent calceatos. Quò fit, vt & Centauris tribuatur, quibus Poëtarum fabulæ equinos tribuerunt pedes.

Mónyma, Mithridatis vxor, quæ in deſperatione rerum profligatarum, detractum è capite diadema, illud collo circunligaſſe traditur, ſeſéque ſuſpendiſſe: & cùm corporis pondere laqueus ille diruptus eſſet, dixiſſe, Execrandum diadema, neque in tam triſti miniſterio mihi profuiſti: móxque cùm ſuper illud humi abiectum inſputaſſet, eunucho regio iugulandum ſeſe obtuliſſe.

Mónymus, Corinthii cuiuſdam trapezitæ ſeruus, qui cùm philoſophiæ amore teneretur, cupierétque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à domino poſſet impetrare, ſimulata inſania monetam cœpit ſpargere, eóque modo dimiſſus, ad philoſophiam ſe cõuertit, Diogenémque ſecutus eſt. Laërtius.

Moos, Filius Ram primogeniti Ierameel. 1. par. 2.

Mophim, Filius Beniamin. geneſ. 46.

Mophis, rex Indiæ, ab Alexandro Magno deuictus.

Mopſi focus, locus Ciliciæ, iuxta Pyramum fluuium à Mopſo vate: Ciuis, Mopſeates. Steph.

Mópſion, Ciuitas Palaſgitidis regionis Theſſaliæ. Strabo lib. 9: Gentile, Mopſius.

Mopſiſtiæ, vrbs Ciliciæ, à Mopſo condita.

Mopſocrénæ, vrbs in Cilicia, à Mopſo condita.

Mopſópia, Attica regio, à Mopſo rege ſic dicta. Strabo.

Mopſus, vates Theſſalus, Ampyci & Chloridis filius, vnus ex Argonautis: Hyginus Fab. poët. cap. 14. Fuit & alius eiuſdem nominis, Apollinis & Mantûs filius, à quo Colophonem conditam volunt. Hic cùm in Calchantem vatem incidiſſet, de artis peritia cum eo certauit, victórque euaſit. Quam rem tam ægrè tulit Calchas, vt ex dolore, ægritudine contracta, vitam finierit. Vide CALCHAS.

Moraſti, Vicus contra orientem Eleutheropoleos, patria Michææ prophetæ. ierem. 26.

Moraſthites, Idem.

Moráuia, regio Germaniæ, nũc regno Bohemico adiuncta.

Mordiæum, Ciuitas Piſidiæ, Apollonia poſtea dicta. Steph.

Morgéntium, vrbs Italiæ, vocatur etiam Morgentina: Gentile, Morgentinus & Morgites. Steph.

Morges, in Italia, regnauit ſub annum mundi 2349.

Morgina, vrbs Siculorum: Gentile, Morgynæus, Stephano.

Mória, Collis, 2. paral. 3. qui Terra viſionis, geneſ. 22, dicitur, à latere montis Sion.

Moriéi, populi Indiæ, ligneas domos habitantes. Stephanus.

Morini, populi inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Caletibus & Neruiis vicini, quorum oppidum Mediterraneum, Ptolemæo teſte, fuit Taruanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virgilio 8. Æneid. extremi hominum appellantur, quòd (vt iam diximus) Oceano ſint proximi, breuiſſimúſque ab eis, vel ipſo Cæſare teſte, in Britanniam ſit traiectus.

Mórpheus, Somni miniſter, qui (vt in fabulis eſt) iuſſu domini quoſcũque vultus hominum fingit, verba ipſa, mores item & geſtus imitans. Ouidius lib. 11. Metamorph.

Morta, vna ex Parcis, quòd qui naſcuntur ante tempus, vel poſt tempus, quaſi monſtra habeãtur. Parcas autem, Latini Nonam, Decimam & Mortam vocitarunt. Vide PARCAE.

Mórtuum mare, ſic dicitur, quia nihil viuum gignit, Lacus eſt Syriæ in prouincia Pentapoli, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue ſubmergitur. Ideo Aſphaltus vocatur, quòd omnia in eo tuta ſint.

Moſa, Filius Caleb ex Epha concubina, 1. paralip. 2: Filius Zamri filii Ioada, 1. paral. 8.

Moſa, 1. paral. 8, Filius Saharaim ex Hodes vxore.

Moſa, fluuius inſignis Galliæ Belgicæ, ex Vogeſo monte, non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandémque in finibus Batauorum accepto Rheno in Oceanum ſe exonerans. Plin. lib. 4. cap. 14, & 15. Tacitus lib. 2, & 10, & Cæſar de Bello Gall. Vide MESA.

Moſchi, populi Aſiæ, Albanis & Iberis finitimi: à quibus pars Tauri montis in Septentrionem declinans, Moſchii nomen accepit. Plin. lib. 5. cap. 27, & lib. 6. cap. 10.

Moſchus, regio Aſiatica prope Phaſim fluuium tripartita: vnam Colchi, alteram Hiberes, & ter-

tiam Armenii inhabitant.

Moſchus, grammaticus & poëta Syracuſanus, Ariſtarchi familiaris: hic ſecundus à Theocrito ſcripſit carmen Bucolicon. Suidas.

Moſera, Nomen montis, vbi Aaron mortuus eſt & ſepultus, deuter. 10: qui Hor, nume. 20, & Moſeroth, nume. 33, dicitur.

Moſeroth, Locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Heſmona, nume. 33: Eadē quæ Moſera dicitur.

Moſes, ſis, & Moſi, ſicut & Achilles, lis, li, nomen inclyti Iudæorum ducis. Et interpoſito y, Moyſes dicitur, quod habetur in frequentiori vſu.

Moſobab, Nomen principis. 1. paral. 4.

Moſoch, Filius Iapheth, gene. 10: Ab hoc Cappadoces originem traxerunt, ezech. 27: Filius item Aram, 1. paral. 1: qui geneſ. 10. dicitur Mes.

Moſollam, Pater Salo, 1. paral. 3, 5, 8, 9: Præpoſitus inſtauratoribus templi, 2. paral. 34.

Moſollamith, Filius Emmer. 1. paralip. 9.

Moſollamoth, Pater Barachiæ principis. 2. par. 28. Dicitur & Moſeus, Moyſeuſque.

Moſylon, promontorium & emporium Æthiopiæ. Steph.

Moſyni, vel Moſynœci, populi Aſiæ verſus Septentrionem, qui (vt Pomponius lib. 1. refert) turres ligneas ſubeunt, notis corpus omne perſignant, propatulo veſcuntur, promiſcuè concumbunt, & palàm reges deligunt, vinculiſque arctiſſima cuſtodia tenent. Stephanus à domiciliis quæ habitant, dictos ſcribit: Poſſeſſiuum, Moſynœcicus.

Motho, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occiſus eſt. Significat autem Arabum lingua locum mortis: Incolæ, Motheni, Steph.

Motiéni, parua regio Iberiæ, colonia à Romanis deducta, Phlegon Mutienum vocat: Gētile, Motienus, Steph.

Motye, vrbs Siciliæ, à Motya muliere, quæ Herculi prodidit illos, qui boues eius abegerant. Philiſtus maritimum Siciliæ caſtellum eſſe ſcribit: Gentile, Motyſæus. Steph.

Motylæ, caſtellum Siciliæ iuxta Motyen: Gentile, Motilæus.

Móyſes, Vide MOSES.

Mozel, Nomen regionis. ezech. 27.

M V

Mucíſſus, vrbs Cappadociæ. Steph.

Múgius, cognomen Romani cuiuſdam, à frequenti murmuratione, à quo Mugiola porta, cui ipſe aliquando præfuit, nominata eſt. Vide MVGONIA.

Mugónia, porta Romæ, à mugitu, quòd per eam venale pecus intraret. Hæc & Trigonia appellata eſt, hoc eſt trium angulorū. Vide MVGIVS.

Mulciber, Mulciberis, & per ſyncopam Mulcibris: eſt enim tertii ordinis nō ſecundi: idē qui Vulcanus, deus ignis præſes, à mulcēdo dict⁹, quòd ignis omnia mulceat, id eſt molliat, vincat, ac domet. Apud Ciceronem lib. 2. Tuſcul. ex vetuſto aliquo poëta legitur genitiuus Mulcibri ſecundæ declinationis, & trium ſyllabarum, Iouiſque numen Mulcibri adſciuit manus. Donatus putat Vulcanū Mulciberem dictum à mutilando, quòd claudus à poëtis fingatur, & mutilatus. Fuit enim Mulciber Iouis ex Iunone filius, quē cùm parentes infeliciſſima forma eſſe vidiſſent, ex cælo in Lemnum inſulā præcipitarūt: ex qua ruina intorto pede fertur claudicationem contraxiſſe. Homerus fingit eum à Ioue ideo præcipitatum, quòd Iunonem matrem ex eius irati manibus eripere conaretur.

Muliadas, fluuius Hiſpaniæ, poſt Tagum fluens. Strabo.

Mulierum ciuitas, & mulierū portus, Vide GYNAECOPOLIS, & GYNAECONΛιμήν.

Mulucha, fluuius Numidiam à Mauritania diriмens. Strabo lib. 19. Plin. lib. 5. cap. 2.

Mumáſtis, vrbs Cariæ: Ciuis, Mumuſtites. Steph.

Múmmius, vir Romanus, qui Corinthum vrbem Achaiæ nobiliſſimam euertit, vnde Achaici cognomen tulit.

Munda, oppidum Hiſpaniæ Bœticæ, memorabili illo prælio inter Cæſarem & Pompeii liberos geſto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta vtrinque edita eſt ſtrages, vt Cæſar victor, hoſtes, qui fuga ſeſe in vrbem receperant, obſidēs, congeſtis corporibus vallum extruxerit.

Mundus, adoleſcēs quidam, qui, cùm Paulinam, Saturnini cuiuſdam vxorem, quam deperibat, flectere non poſſet, eam in Iſidis templo, adnitentibus ſacerdotibus pecunia corruptis, conſtuprauit. Ioſeph. lib. 18. cap. 10.

Munim, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Munýchia, chiæ, tumulus eſt in Cherroneſi formā curuatus, ingreſſum habens anguſto ore, à quo murus x i. ſtadiorum longitudine protendebatur, Athenarum vrbem cum Piræeo, duobuſque aliis portubus connectens. Hinc Munychius, poſſeſſiuum. Fuit item Munychia, Dianæ cognomen, quæ apud Pygellam, non procul ab Epheſo colebatur. Strabo lib. 14.

Munýchia, orum, feſta Palladis. Inde Munychius portus extra Athenas dictus, Hellanico teſte, à quodam Munycho rege Panteuclei filio.

Munychiátes, Ptolem. lib. 5. cap. 17, Petrææ Arabiæ vrbs, hodie Medina Talnabi, vbi Mahumeti ſepulchrum.

Muræna, cognomen viri Rom. ab eo piſce deducti, qui Muræna dicitur. Vnde Ciceronis extat pro Muræna oratio.

Múrcea Dea, quam ita appellarunt, quòd præter modum faceret hominem murcidum, id eſt deſidioſum. Cui contraria erat Dea Strenua, quæ faciebat homines ſtrenuos.

Murgántia, vrbs in Samnio à P. Decio IIII. Conſule capta. Liuius.

Murgis, Plinio lib. 3. cap. 1, Bæticæ ſinus, à quo Murgitana regio.

Muroêla, Ptolem. lib. 2. cap. 15, Pannoniæ ſuperioris vrbs: vulgò *Morecle*.

Murrânus, priſcus Latinorum rex, à quo poſtea Latini omnes reges Murrani ſunt dicti. Seruius.

Murſa, vrbs Ioniæ, ab Adriano condita: Gentile, Murſæus. Dicitur etiam Murſium, Steph.

Múrtius, Auentinus mons, quòd è lapidibus & veluti muro cõſtaret. A quo Murtia dea Venus.

Múrtia, tiæ, Veneris cognomentum, à myrto arbuſcula illi ſacra impoſitum: vnde primùm Myrtea dicta eſt, & deinde corrupto nomine Murtia. Plin. lib. 15. cap. 29. Ara fuit Romæ vetus Veneris Myrteæ, quam nunc Murtiam vocant. Feſtus hanc deam Murceam appellat, & ſub Auentino eam ſacellum habuiſſe tradit. Murceam autem dictam vult, ſiue quòd homines murceos, hoc eſt ignauos & inertes redderet, ſiue quòd Auentinus, ſub quo ſacellum habuit, olim Murcus fuerit appellatus.

Muſæ, Iouis & Mnemoſynes filiæ, in Pieria natæ, ſedémque habẽtes in Helicone, qui mõs Bœotiæ eſt Phocidi vicinus: à quo Heliconides, & per epentheſim Heliconiades, appellantur. Dicitur autẽ Helicon non procul à Parnaſſo Phocidis monte, æmulus illi & altitudine & ambitu, rupem vt ille ſaxeam habens. Quin & Parnaſum habitare dicuntur. Vnde & Parnaſſides dictæ. Et quoniam Phocidi confinis Aonia eſt, etiam Aonides appellantur. Alio etiam nomine dicuntur Cithærides vel Citharíades, à Cithærone, Atticæ regionis monte, quem ſimiliter Muſis ſacrum eſſe dicunt. Pierides item dictæ ſunt à Pieria, quæ regio eſt Macedoniæ, Emathia antè dicta. Hæc Muſarum patria, domúſque eſt, à nemore ita appellata, cui nomen eſt Pieris. Item dicũtur Theſpiades, à Theſpia oppido Heliconi propinquo. Item Pegaſides & Hippocrenides, ab Heliconis pulcherrimo fõte, qui à Græcis Hippocrene, à noſtris Fons Caballinus vocatur, & Pegaſeius, quòd Pegaſus eo loco ſaxum vngula feriẽs, fontem dicatur aperuiſſe. Rurſus Muſæ Libethrides vocatæ ſunt, à fonte Libethra, Muſis ſacro, in ea Theſſaliæ parte, quæ Magneſia dicitur. Item Pimpleides, ſeu Pimpleæ, à Pimpla Thraciæ monte, vel à fonte Pimpleo in radice eius montis ſito. Item Caſtalides, à fonte Caſtalio, in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacro, qui à Caſtalia Nympha nomen aſſumpſit. Nouem autem Muſæ fingũtur, quibus hæc nomina impoſita fuere. Primam enim à bonitate vocis dixere Calliopen. Secundam Clio, à gloria & celebritate rerũ geſtarum, quas canit. Tertiam Erato, vel à canendis amoribus, vel quòd cantus ab omnibus deſideretur. Quartam à voluptate ac laſciuia cantus Thaliam: θάλλειν enim virere, germinare, florere eſt. Quintam Melpomenen à Græco μέλπεσθαι, quod eſt canere ſeu modulari: vnde & Tragœdiis præſidere putabatur. Sextam Terpſichoren, ἀπὸ τῦ τέρπειν τοὺς χορούς: hoc eſt, à delectandis choreis: vnde à quibuſdam dicitur Citharíſtria. Septimam Euterpen, à ſuauite concentus. Hæc ab aliquibus Tibicina dicta eſt, & peculiariter tibiarum cantui creditur præſidere. Octauam Polyhymniã, à multitudine cantus: ſiue Polymneiam, à magnitudine memoriæ. Nonam, Vraniam, quaſi cæleſtem, vel à cæleſtium rerum cantu, vel à cantus diuinitate. Vnde autem dictæ ſint Muſæ, inter ſcriptores non ſatis conuenit. Plato in Cratylo, ἀπὸ τῦ μῶσθαι dictas putat, hoc eſt, ab inquirendo: vnde ab antiquis interdum vocatæ ſunt Moſæ. Alii Muſas dictas putant, quaſi ὁμοιάσας, quòd inter omnes diſciplinas ſimilitudo ſit, & quoddam quaſi cognationis vinculum, quo inter ſe omnes coniunguntur & copulantur: vnde & Muſæ ita pingi ſolent, vt ſe mutuò tenentes, choros ducant. Sunt etiam qui Muſas dictas putent ἀπὸ τῦ μωσθῆν, quod ſignificat, bona, honeſtáque diſciplina inſtituere. Cic. lib. 3. de Natura deorum de Muſis ſic ſcribit, Iam Muſæ primæ quatuor natæ Ioue altero, Telxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio & Mnemoſyne procreatæ nouem. Tertiæ Ioue tertio, Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pieria ſolent poëtæ appellare iiſdem nominibus, eodem numero quo proximæ ſuperiores.

Muſæus, poeta inſignis, Orphei tempore, cuius & diſcipulus & filius putatus eſt. Primus, teſte Diogene, Deorum genealogiam verſibus tradidiſſe fertur, ſphæramque inueniſſe. Scripſit amores Herus & Leandri hexametris qui extãt. Deceſſit Faleriis, vt indicat epigramma,

Eumolpi exanimem Muſæum terra Falerum
Continet hoc tumulo pignora chara paris.

Vnus fuit ex Argonautis, de quo extant verſus, Ancus erat Romæ, quo Martius optimus æuo, Muſæus Græcis floruit in patribus. Quod epigrãma ſi verum eſt, Muſæus non fuit vnus ex Argonautis. qui expeditionem fecerunt in Colchon ante tempora Troiana. Muſæos tres Suidas commemorat, vnum Eleuſenium, Antipheni filium, verſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit Διὸς θήκας, id eſt vitæ præcepta,

ad Eumolpum filium verſuum ferè 1111.millibus. Alterum Thebanum, Thamiræ filium, ante Troianum bellũ, qui poëta Melicus fuit: ſcripſitque hymnos & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res pergameſes, præterea de Perſide lib.10. Suidas.

Muſæum, locus circa Olympum in Macedonia. Stephanus.

Muſárni, populi Italiæ antiquiſſimi, à Libyco Hercule conditi.

Muſchiânus, Conſul cũ Paulo, anno ab vrbe 1166.

Muſi, Filius Merari filii Leui. exod. 6. 1. paral. 6.

Muſoláni, Africæ populi, à Coſſo duce exercitus Octauii Cæſaris victi. Oroſ. lib. 6. cap. 21.

Muſtélla, viri nomen, qui Ciceronem plurimùm dilexit, vt ipſe ſcribit ad Atticum 12.

Muſtélla alius, gladiator. Cic. Philipp. 2.

Mutiéni, Vide MOTIENI.

Mútina, Straboni, ciuitas Galliæ Ciſalpinæ in Flaminia, Romanorum colonia, in qua Antonius D. Brutum obſedit, quẽ tamen Hircius & Panſa Conſules, victo Antonio, liberarũt. Inde Mutinenſis color dictus eſt à Mutinenſibus lanis, ex quibus natiuo colore panni fiunt, & Mutinenſes veſtes.

Mútius, nobilis Romanus, qui accepta poteſtate à Senatu, in caſtra Porſenæ regis, tum temporis Romanos obſidentis, ſolus intrauit, eo animo, vt regem occideret. Sed cùm regem non cognoſceret, vnum ex purpuratis pro rege occidit. propter quod comprehenſus, & ad regem perductus eſt: qui cùm extrema illi ſupplicia comminaretur, Mutius iniecta in foculum dextera, ſponte ſibi eam exuſſit: partim vt eo ſpecimine doceret, ſe vel exquiſitiſſima ſupplicia facilè poſſe cõtemnere: partim vt pœnam eam à dextera ſua exigeret, quæ in cæde aberrans, ſatellitem purpuratũ pro rege occidiſſet. Hinc poſtea Scæuolæ cognomen traxit, quòd ſiniſtra manu pro dextera vteretur. σκαίαν enim Græci ſiniſtram vocãt. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porſena, liberum eum dimiſit. Cuius beneficii nomine cùm regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicauit illi trecentos iuuenes ſimili modo in eum coniuraſſe. Quare territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum pace mutauit. Fuerunt præterea alii Mutii, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael. Volaterranus lib. 17.

Mutũnus, aliàs Mutonus, deus qui & Priapus dicitur.

Mutúſcæ, Sabinorum ciuitas, quæ & Trebula & Suffena appellata eſt. Hãc quoque poſtea Trebiam dictam Seruius in libro 7. Æneid. teſtatur, vbi Annibal Romanos maxima clade afecit. Virgil. lib. 7,

Oliuiferæque Mutuſcæ, &c.

M Y

Myágrus, nomen viri proprium: cuius meminit Plinius lib. 34. cap. 4. Quo etiam nomine dictus muſcarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, vt ſcribit Plutarchus. Plin. lib. 10. cap. 28, Inuocant & Ægyptii ibes ſuas contra ſerpentium aduentum, & Elei Myagron deum, muſcarum multitudine peſtilentiam afferente, quæ protinus intereunt qua litatum eſt illi die.

Mycale, nomen veneficæ mulieris, apud Ouidium libro duodecimo Metamorph. Eſt præterea, Herodoto, promontorium in continenti ſitum. Stephano vrbs eſt Cariæ. Hinc Mycaleſius, Mycaleus, & fœm. Mycaleſis. Didymus montem eſſe ſcribit. Nomen inde natum eſt, quod reliquæ Gorgones μυκώμεναι, id eſt mugientes eo in loco, dum Perſeum inſequerentur, caput Meduſæ reuocarint. Aliqui Mychalem nominant, quòd ſita ſit ἐν μυχῷ τῆς καρικῆς ἁλὸς, id eſt, in receſſu Carici maris. Steph.

Mycaléſſus, vrbs mediterranea Bœotiæ, Thucyd. lib. 7. ſic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit. Eſt & alia Cariæ: Gentile, Mycaleſius, & fœm. Mycaleſſis. Eſt item mós è regione Sami. Steph.

Mycénæ, narum, & Mycena, næ, penul. producta, vrbs Peloponneſi, quam Perſeus Danaes filius extruxit, regiũcula, in qua regnauit Agamemnon, à Mycena nympha ſic appellata. Stephanus dictas ſcribit à Mycenæo Spartonis filio, Phoronei fratre, vel à capulo gladii, Græci μύκηπα vocant, quẽ Perſeus geſtabat, quo delapſo, Mercurii iuſſu vrbẽ condidit. Vel quòd Io bos illic mugiuerit. Hinc Mycenæus, Myceneus, & fœm. Mycenis.

Mycerínus, Cheopis Ægyptiorum regis filius, qui poſtquam patri ſucceſſit in regnum, ita paterna facta peroſus eſt, vt populo ad extremum calamitatis afflicto res agendi fecerit poteſtatem, quinetiam præ regibus omnib⁹ iuſtitiam exercuiſſe dicitur.

Mýchale, Vide MYCALE.

Mychthónia, Vide MYGDONIA.

Myci, populi, de quib⁹ Hecateus ἐν μυκῶν εἰς ἀράξινον ποτ. Steph.

Mycibérna, vrbs Helleſponti, à Philippo Macedone per proditionem capta. Diod.

Mýcithus, Anaxilai Rheginorum tyranni ſeruus, cui cùm dominus moriens & regnum & liberos ſuos commẽdaſſet, tutelam eorum tam ſanctè geſſit, imperiumque tam clementer obtinuit, vt Rhegini à ſeruo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona & imperium tradidit: ipſe paruo viatico ſumpto profectus

eſt: & Olympiæ,cum ſumma tranquillitate cõſenuit.Macrob. Saturnal.lib.1.cap.11.

Mycon, nomen pictoris egregii. Fuerunt autem duo Mycones, vnus Athenienſis, Syracuſanus alter.

Mycóne,nes,ſeu Myconos,ni,inſula maris Ægæi, vna Cycladum, ſub qua Poëtæ fabulantur ſepultos eſſe Gigantes, poſtremò ab Hercule interfectos: vnde factus eſt locus prouerbio, Omnia ſub vnam Myconon congerere: quod in eos dici conſueuit, qui res natura diſiunctas, eodem libro vel titulo conantur complecti. Scribit Seruius, hanc inſulã terræ motu diu laboraſſe, quo ceſſante,è vicinis inſulis populos veniſſe, qui eam tenerent & incolerent. Hinc Myconius, nomen poſſeſſiuum: Huius inſulæ incolæ Myconii dicti ſunt, de quibus literis proditum eſt caluos eſſe ſolere. Hinc factũ eſt, vt Myconium prouerbiali metaphora pro caluo accipiamus.

Mýdia, inſula, quæ etiam Delos dicitur: vna ex Cycladibus.

Mydon, teſte Homero lib.5. Iliad. Atymnis filius, Pylæmenis ducis Paphlagonũ auriga, ab Antilocho Neſtoris filio in bello Troiano interemptus.

Myes,etis,vrbs Ionica:Gentile,Myeſius. Steph.

Mygdon,Vide MYGDONVS.

Mygdónia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens trans Axium fluuium, teſte Plinio lib.4. cap. 10. Huius incolæ Mygdones dicuntur,qui in Aſiam tranſgreſſi, in ea parte Myſiæ conſederunt, quæ Troadi ſuperiacet,Rhyndaro amni & Daſcylitico lacui propinqua, eámque regionem de nomine relictæ patriæ Mygdoniam appellarunt. In hac regione Nioben natam volunt Poëtæ.

Mýgdon⁹, frater Otrei,ac (teſte Porphyrio in Il. 3.)Hecubæ regis Priami vxoris,Ciſſei filii,ambo reges in Thracia;& à Mygdono,eius filius Chorœbus, Mygdonides dictus eſt. Malim Mygdõ, qui fratrẽ habuit Edonum, à quo Edoni Thraciæ populi, Steph.& alibi,A Mygdone,inquit, Mygdonia dicta eſt,vt etiam Herodoto à Mygdone rege, Mygdon filium habuit Geraſtum, Steph.in Parthenopoli.

Mygíſi,vrbs Cariæ. Hinc Mygiſia Minerua,& Mygiſais,Steph.

Mylæ,vrbs Siciliæ:Ciuis,Mylaites. Sunt & Mylæ in Theſſalia,vnde Mylæus,Steph.

Mýlaces, gens Epirotica,Lycophron.

Mylántia,promõtorium in Camiro Rhodi. Hinc dii Mylanii.Fuit autem illic Mylas quidam,qui molæ vſum primus reperit.Steph.

Mylas,oppidum. Seneca lib.4.Naturalium quæſtionum,Circa Meſſanam & Mylas ſimo quiddam ſimile mare profert, feruétque, & æſtuat non ſine calore fœdo. Vnde illic ſtabulari Solis boues fabula eſt.

Μύλας, vrbs eſt Cariæ, à Mylaſo Chryſaoris filio, hinc Mylaſeus.Steph.

Mýliſin,gens Phrygiæ.Stephanus.

Mylon,vrbs Ægypti:Ciuis,Mylopolites,Steph.

Myndus,vrbs Cariæ. Eſt & alia antiqua Myndus in Caria:Gentile,Myndius.

Mýndones,populi Libyæ.Steph.

Mynes,etis, Lyrneſſi princeps maritus Briſeidis, quem Achilles capta vrbe occidit, vxorémque eius abduxit, quæ poſtea ab Agamemnone ei erepta,implacabilis inter eos odii cauſa extitit. Homer.2.Iliad.

Mynétes, Vide MENETES.

Myon, vrbs Locrorum in Epiro:Ciues,μύωνες vel μυωνεῖς,Steph.

Myónia, vrbs Phocidis.Steph.

Myonêſus, vrbs vel parua regio inter Teon & Lebedon.Inſularis,Myoneſius,Steph.

Mypſéi ſeu Nipſæi,Herodoto lib.4.populi Thraciæ qui Dario Thraciam oppugnante, vltrò ſeſe dediderunt.Vide NIPSA.

Myra, vrbs Lyciæ, cui Diuus Nicolaus epiſcopus præfuit.Strabo lib.14.

Myriándrus,ciuitas Syriæ,iuxta Phæniciam. Stephanus. vnde Sinus Myriandricus.

Myrgétæ,populi Scythiæ.Steph.

Myrcínnus, locus & vrbs apud Strymonem fluuium condita.Steph.Gentile,Myrcinnius.

Myrica, Macedoniæ ciuitas eadem quæ Amphipolis.Steph.Et alibi,μυρίκη,inquit,inſula eſt in mari rubro.

Myrícus, vrbs Troiæ è regione Tenedi & Leſbi. Ciuis, Myricuſius,Steph.

Myrîna, regina Amazonum, quæ triginta millia peditum,& duo millia equitum in exercitu habuiſſe dicitur. Diodorus lib.4. Fuit præterea, Homero,vrbs in Æolia, & alia in Lemno. Stephanus.Vide MYRINAEVS.

Myrinus, Apollinis cognomentũ, à Myrina Æolidis vrbe, in qua religioſiſſimè colebatur. Vnde & Myrini campi appellati.

Myrinus,nomen proprium. Martialis,

Nuper cum Myrino peteretur Myſia læſo.

Myrinúſta, Vide MYRINVS.

Myrlea, Plinio lib.5. cap.32, oppidum Bithyniæ quod Apamea poſtea dictum eſt, à Myrrho Colophoniorũ duce, vel à Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Pruſiæ regis filius, de matris nomine Apames, Apameam vocari voluit. Alii à Myrlea Amazone. Hinc Sinus Myrleanus, & regio Myrleatis,Straboni.Steph.

Myrmécides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Academicis, Vt etiam inter deos Myr-

mecides minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe videatur.

Myrmécium, oppidulum Tauricæ, inde Myrmecius, vel Myrmecieus. Steph.

Myrmex, Epimethei vxor, filium habuit Ephyrũ, à quo Corinthus olim Ephyra dicta. Steph.

Myrmídones, populi Theſſaliæ, qui Achillem ad bellum Troianum ſecuti ſunt. De horum origine variè fabulantur poëtæ: alii enim ſic dictos putant à Myrmidone rege, Iouis & Corymoſæ Nymphæ filio, quem etiam poſt Cecropem Athenienſium regem fuiſſe tradunt. Alii à Myrmice puella, in Attica regione, quæ cùm ob caſtimoniã & ſolertiam gratiſſima eſſet Mineruæ, contigit, vt aratrum in odium Cereris à Minerua conditum omnibus oſtenderet, quapropter dea irata eam in formicam trãſformauit: quæ cùm multitudinem procreaſſet, euenit, vt morientibus Theſſalis, regnãte Æaco, in homines mutarentur. Nam (vt inquit Seruius in 2. Æneid.) Æacus quum in arbore fici formicas, id eſt μύρμηκας vidiſſet, optauit tot ſibi ſocios euenire, & ſtatim formicæ in homines verſæ ſunt. Ouid. lib. 7. Metamorph. dicit ex formicis homines factos, precibus à Ioue poſtulãte Æaco, poſtquam peſtilentia ipſius totus populus periiſſet, & inde Myrmidones dictos. Æginetas autem Myrmidonas dictos conſtat, teſte Strabone lib. 7, quòd agricolæ ſtrenui eſſent, perpetuóque in fodienda terra formicarum more verſarentur.

Myrmíſſus, vrbs iuxta Lampſacum, inde Myrmiſſius.

Myron, ſtatuarius inſignis, Ageladis diſcipulus, qui cùm multis aliis operibus, tũ præcipuè bucula ex ære veræ vaccæ ſimillima claruit, multis Poëtarum verſibus celebrata. Ouidius 3. de Ponto. Alter Athenienſis fuit, vt ſcribit Pauſanias. Vnde Propertius,

Atque aram circunſteterant armenta Myronis,
Quattuor artificis inuida ſigna, boues, &c.

Myron, vrbs Lyciæ, à Myrone vel Myro fluuio præterfluente, vel potius à Myra. Vſurpatur in fœminino & neutro genere: Gentile, μυρεύς.

Myronis, inſula in Arabico ſinu eſt: Gentile, Myrononeſites, vel Myrononeſæus. Steph.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater verò cùm illud nefas cognouiſſet, filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam, Deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt. Vide ſuprà, CYNARAS, item ADONIS, &c.

Myrrina, vrbs Aſiæ terræmotu euerſa, anno ſalutis 105.

Myrſinus, (aliàs Myrſum) Homero, ciuitas in Peloponneſo. Stephano vrbs Elidis, poſtea Myrtotium dicta: Gentile, Myrtuſius.

Myrſus, Herodoto, pater Candaulis Sardium tyranni, à quo & Myrſilus dictus eſt.

Myrtilus, Mercurii ex Phaëtuſa, ſeu Myrto Amazone filius, auriga Œnomai, qui à Pelope curuli certamine cum Œnomao certaturo pollicitis corruptus, axi vectem non obiecit, vt ea ratione Œnomai currus diſſolueretur, & Pelops victor euaderet. Quæ res cùm Pelopi ex ſententia ſucceſſiſſet, Œnomaus curru delapſus, ceruicem fregit, iámque animam agens, Pelopem obſecrauit, vt vicem ſuam vlciſceretur. Quare cùm pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope repoſceret, ab eo in mare proiectus eſt, quod inde Myrtoum eſt appellatum.

Myrtôum pelag⁹, pars maris Ægæi, ſeu eius quod eſt inter Ægæum & Ionium, nomen habens à Myrtilo Mercurii filio, qui cùm Œnomai auriga eſſet, herúmque in certamine curuli prodidiſſet, à Pelope victore, cùm perfidiæ præmium repoſceret, in hoc mare præcipitatus eſt. Plinius tamen lib. 4. cap. 11. appellatum mauult à Myrto exigua inſula, non procul à Cariſto Eubœæ oppido ſita, quæ cernitur à Gereſto Macedoniam petentibus. Incipit à Megarico ſinu, Cretámque abluit, & Atticã, Occiduámque Cariæ oram: habétque inſulas plurimas, Cythera, Calauriam, & quæ Æginam cingunt, & Salaminem, & ex Cycladibus pleraſque.

Myrtótium, Vide MYRSINVS.

Myrtúſſa, mons Libyæ, vnde Myrtuſeus, & Myrtiſius. Vide MYRSINVS.

Myrus, fluuius, Vide MYRON.

Mys, Myos, proprium nomen viri, qui claruit argento cælando. P. item Decius hoc fuit cognomine.

Myſia, regio eſt minoris Aſiæ ad Helleſpontum, Troadi contermina: cuius incolæ Myſi dicti ſunt, abiectiſſimæ conditionis homines, ſortiſque adeò contemptæ, vt ceſſerint in prouerbiũ. Quoties enim hominem nullius pretii volebãt denotare, Myſorum vltimum eſſe dicebant, vt eſt author Cicero in oratione pro L. Flacco. Strabo etiam Myſos conſtituit in Europa, in confinio Pannoniæ ad Danubiũ fluuium, putátque Myſos, Aſiæ populos, ab his vt originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio non Myſi, ſed Mœſi appellantur: in Hypiis etiam montibus ſub Pontica Heraclea Myſos habitare aiũt. Stephanus. Apud eundem, Μυσία, regionis & vrbis nomen eſt, vnde Myſi, Myſii, & Myſadii, Æolicé. Myſos alii Thraces, alii Lydos fuiſſe dixerunt. Et quoniam Lydiphagum aceroſam (quæ multa naſcitur in Olympo) Myſiam vocauere,

ab eo Myſos dictos putarũt,quibus ſermo fuit ex Lydo, Phrygióque permiſtus. Phryges & Myſi,inquit Stephanus,vtriuſque Phrygiæ incolæ dicuntur. Vide MYSIA & MOESIA. Sunt qui dicant tranſiſſe ex Europa Meſas & Brigas & Hunos,à quibus appellantur in Aſia Myſi,Phryges & Bithyni.

Myſtia, vrbs Samnitum:Ciues,Myſtiani.Steph.

Mytiléne,Mytanides, Mytonides, Mytile,Myton, &c.Vide ſuprà in Mitilene,cũ prima per iota.

Myteſérata, caſtellum Siciliæ : Gentile, Myſeratinus,Steph.

Mytiſtraton,oppidum iuxta Carthaginem : Gentile,Mytiſtratius.Steph.

Myus,untis,vrbs Ioniæ,Strabo libro duodecimo: Ciuis,Myuſius.

N A

NAalol, ciuitas Leuitarum in tribu Zabulon.ioſue 19,& 21. iudic.1.

Naama, ciuitas in tribu Iuda,ioſue 15:Mater item Roboam,3 regum 14.

Naaman, Filius Beniamin, gen. 46.qui 1.paral.8.dicitur Nohaa.

Naaman,princeps militiæ regis Syriæ, qui cùm leproſus eſſet,à rege in Iudæam miſſus, ab Heliſæo propheta curatus eſt, 4.reg.5. luc.3: Filius item Bela filii Beniamin,1.paral.8.

Naara,ſiue Naaratha,Terminus tribus Ephraim, ioſ.16:Altera vxor Aſhur,1.paral.4.

Naarai,Nomen viri.1.paral.11.

Naarda,vrbs Syriæ iuxta Euphratem, inde Naardanus.Steph.

Naaria,Filius Semeiæ filii Secheniæ. 1.par.3, & 4.

Naas,ciuitas,1.paral.4:Rex Ammonitarum, 1.regum 11. 1.paral.19.Eſt & nomen cuiuſdam viri,de quo1.reg.11. 2.reg.17.

Nabaioth,Filius Iſmahelis,geneſ.25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate vſque ad mare rubrum, vſque hodie Nabathena dicitur,quæ pars Arabiæ eſt,iſaiæ 60.

Nabal,viri nomen,cuius vxor Abigail dicebatur. 1.reg 25. Is,omnium Iudæorũ ditiſſimus,cùm Dauidi eſurienti eſcas denegaſſet, eum ita iratum reddidit,vt in animo haberet domum eius euertere:feciſſétque,niſi Abigail eius vxor obuiam progreſſa,eum placaſſet.

Nabat,pater Ieroboam ſerui Salomonis. 3.reg.11.

Nabatha,ciuitatis cuiuſdam nomen.

Nabathæa,Stephano, regio orientalis, ab Arabia incipiens,eamque intra ſe continẽs, quæ vſque ad mare rubrum ex latere dextro, Perſicum ex ſiniſtro,Indicúmque ex ſuperiori parte protenditur. Nomen habet à Nabath Iſmaelis primogenito. Huic Metropolis eſt Petra. Hinc Nabatheus, adiectiuum. Et quia Nabathæa regio orientem ſpectat,factum eſt,vt Nabathæus accipiatur pro orientali.Ouid.1.Metamorph.Eurus ad Auroram,Nabathæáque regna receſſit.

Nabis,Lacedæmoniorum tyrannus cum Romanis bellum aliquandiu geſſit, mox pacem impetrauit,ſub annum ab vrbe condita 560.

Nábius,Tarraconenſis Hiſpaniæ fluuius, Ptolemæo lib.2.cap.6.Narium dicit Mela.

Nabo,ciuitas in terra Moab,in tribu Ruben,iſaiæ 15.ierem.48: quam ædificauerunt filii Ruben, num.32. Eſt & nomen montis eiuſdẽ nominis. Dicitur & Nebo.Idóli præterea nomen, iſa.46.

Naboth, vir Iudæus, per iniuriam & dolum, ab Achab rege circunuentus & interfectus:quia ei vineam ſuam vendere noluerat.3.reg.21.

Nabriáſſa,Ptolemæo lib.2. cap.4. aliis Nebriſſa, hodie Veneria cognominata,Hiſpaniæ ciuitas.

Nabu,nomen vnius ex principibus regis Babyloniis.ierem.39.

Nabuchodonozor,rex Chaldæorum.

Nabuſezbaz,nomen viri.ierem.39.

Nabuzardan, princeps exercitus regis Babyloniorum. 4.reg.25. Is reliquias Iudæorum in Meſopotamiam abduxit.

Nachon,nomen loci.2.reg.6.

Nachor,Filius Sarug,geneſ.11. luc.3: Filius item Thare,geneſ.11.

Nachóragas, dux exercitus Perſarum ſub rege Coſroe.

Nacólla,aliàs *ναϰολία* vel *ναϰόλεια*, vrbs Phrygiæ,à Nacole nympha,vel à Nacolo Daſcoli filio,aliàs Nacolæ.Gentile,Nacoleus.Strabo lib.12.

Nacóne,vrbs Siciliæ:Gentile,Naconæus. Steph.

Nacria,Vide NVCRIA.

Nadab,Filius Aaron,exod.6:Filius item Semei filii Onam filii Ierameel, 1.paralip.2: Filius Iahiel,1.paral.9:Filius Ieroboam,3.reg.14.

Nadabia,Filius Iechoniæ filii Ioacim.1.paral.3.

Næniam deam veteres coluêre, cui ſacellum, authore Feſto, extra portam viminalem fuerat dedicatum.

Næſſus,vrbs Thraciæ,patria Conſtantini regis,à quo etiam condita eſt : Gentile, Næſitanus, vel Naiſitanus.Steph.

Næuia,nomen mulieris,à Næuo ſic appellatæ.

Næuia,ſylua quædam prope vrbẽ Romam. Feſt.

Næuius,poëta comicus Romæ,ſtipendia fecit primo bello Punico:idq; bellũ verſibus deſcripſit.

Næuius Turpio, Verris in omni calumnia præcurſor & emiſſarius.Cic.7.in Verrem.

Nagis,vel Nagidos,vrbs inter Ciliciam & Pamphiliam à Nagide gubernatore condita: Gentile,Nagideus. Eſt & inſula Nagiduſa,Steph.

Nágnata, Hiberniæ vrbs inſignis , Ptolem. lib.2. cap.2.Magnata legimus in codice manu ſcripto,vt ſuprá.

Nágnia, Vmbrorum vrbs in Italia. Ptolemæo lib. 3. cap. 1. prius Nequinum, Narnia hodie. Vide infrà.

Nahabi, Filius Vapſi. num. 13.

Nahaliel, locus vbi caſtra fixerunt Iſraelitæ. numeri 21.

Naham, frater Odaiæ mulieris, & filius Caleb filii Iephone. 1. paral. 4.

Nahamani, nomen viri. 2. eſd. 7.

Naharai, Armiger Ioab. 2. reg. 23. 1. paral. 11.

Nahaſſon, Filius Aminadab, frater Eliſabeth vxoris Aaron. exod. 6.

Nahath, Filius Rahuel filii Eſau. gen. 36. 2. par. 31.

Nahor, qui & Nachor auus paternus Abrahami.

Nahum, nomen prophetæ. nahum 1. 2. eſd. 7.

Náiades, ſiue Naides, nymphæ fontium & fluuiorum: ἀπὸ τ νάειν, quod eſt fluere. Ab his fit Naicus, ca, cum. Propert. lib. 2,

Suppoſita excipiens Naica dona manu.

Naim, ciuitas Galileæ, duobus millibus diſtans à monte Tabor.

Naioth, nomen loci. 1. reg. 19.

Nais, fluuius, qui ex Tauro monte naſcens, in pontum mergitur.

Nais, meretrix inſignis. Stephanus in Eucarpia.

Namnitæ, ſiue Nannetes, populi Galliæ Celticæ ad Ligeris fluminis oſtia, quorũ ciuitas Condiuincum, Ptolem. lib. 2. cap. 8. vulgò *Nantes*.

Namſi, pater Iehu regis Iſrael. 3 reg. 19.

Namuel, Filius Simeonis filii Iacob, 1. paral. 4: qui geneſis 46, dicitur Iamuel.

Namuelitæ, Idem. numeri 26.

Nanea appellabatur Diana, lingua Perſica 2. mach. 1.

Nánius Actius, vir Romanus, tanta augurandi peritia, vt à Tarquinio Priſco Romanorum rege accerſitus, & interrogatus an id quod cogitaſſet, fieri poſſet, capto Augurio, poſſe reſponderit: cúmque ille cotem ſe nouacula diuidere velle dixiſſet, id quoque fieri poſſe confirmarit, tanta erat artis fiducia, ac denique cotem allatam nouacula diuiſerit.

Nannes, rex Galliæ, ſub annũ ante Romam conditam quingenteſimum.

Nannetes, Vide NAMNITAE.

Napææ, ſyluarum Deæ, quæ & Dryades dicũtur. Nam νάπη, ſiue νάπος ſaltum ſignificat. aliis ſyluarum, ſeu collium & florum deæ, ſicuti Dryades arborum. Nymphæ ſunt fontium, vt ſcribit Seruius.

Napé, vrbs Leſbi, vnde Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi in Epiro.

Napæi, Vide NAPE.

Napatæi, populi in Æthiopia. Stephano Napata, vrbs eſt Libyæ iuxta Æthiopiam: Gentile, Napatæus. Vide NAPITAE.

Napheg, Filius Iſiar filii Caath filii Leui, exod. 6: Filius item Dauid, 1. paral. 14.

Naphis, Filius Iſmahelis. gen. 25. 1. paral. 5.

Napitæ, populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatæ nominantur. Stephano, vicus eſt Scythiæ: Incola, Napates aut Napites. Vide NAPATAE.

Nar, Stephano, fluuius Vmbriæ, qui per Narniam effluens, Tyberi immiſcetur. Eſt & alius hoc nomine, qui à Danubio videtur deriuari. Virgilius,

Sulphurea Nar albus aqua. Strabo hunc Naranem vocat. Plin. lib. 30. cap. 5.

Nar, Sabinorum fluuius, à Viſcello mõte oriens, aquis ſulphureis miſcetur. Alius item in Dalmatia, qui & Naro dicitur. Vide NARANE.

Nàráne, fluuius Dalmatiæ, ab Epidauro diſtans centum millibus paſſuum. Vide NAR.

Nárbaſis, vrbs in Hiſpania, & æſtuarium.

Narbis, vrbs Illyriæ. Steph.

Narbo, cognomento Martius, olim ampliſſimum fuit Galliæ Braccatæ emporium, teſte Strabone lib. 4. hodie tutiſſimum Galliarum aduerſus Hiſpanos propugnaculum: à quo tota ea pars Galliarum, quæ olim Romanorũ fuit prouincia, nomen accepit. Martium autẽ Narbonem ex eo dictum putant, quòd eò Cæſar ex Martia legione colonos deduxerit. Martianus Narboneſiam vocat: Gentile, Narbonites. Eſt & Narbonitis palus. Hecatæus Narbæos nominat. Stephanus.

Narbonénſis Gallia, à Narbone, ciuitate dicta eſt. Hæc olim Braccata Gallia dicebatur. Amne Varo ab Italia & Alpibus diſcernitur: à reliqua verò Gallia, montibus Gebenna & Iura, agrorum cultu, virorum morúmque dignatione, amplitudine opum nulli prouinciarum pòſt ferenda. Meſa lib. 2. cap. 5. & Strabo lib. 4.

Nárcaſus, vicus & vrbs Cariæ: inde Narcaſeus, Stephano.

Narciſſus, vndecimus Hieroſolymorum epiſcopus, ſub annum ſalutis 180.

Narciſſus, puer formoſiſſimus, Cephiſſi amnis, & Liriopes Nymphæ filius: quo recèns nato Cephiſſus Tireſiam vatem de pueri fato cõſuluit, reſponſúmque accepit, tandiu victurũ, quandiu à ſui conſpectu abſtineret. Quod reſponſi genus quanuis primùm ridiculum videretur, euentu tamen ipſo eſt approbatum. Nam cùm Narciſſus iam adultus, à Nymphis compluribus & præcipuè ab Echo adamaretur, mira omnes conſtãtia eſt aſpernatus. Verùm cùm aliquando æſtu defatigatus, ad limpidiſſimũ fontem bibendi gratia ſe contuliſſet, imagine ſua in fonte cõſpecta, ſui amore captus eſt: cúmque nulla potiũdi amoris ſpes eſſet, nimio deſiderio

contabuit,& in florem ſui nominis eſt commutatus. Ouid. 3. Metamorph. Monumentum eius fuit in ora Bœotiæ, per quod tranſeuntes ſilebant, vnde Taciturnum vocabant.

Narciſſus, nomen fluuii.

Narciſſus, Claudii imperatoris libertus, potentiſſimus & ditiſſimus apud principem.

Narciſſus, Nomen viri, cuius meminit Paulus roma. 16.

Naritia & Narix, Brutiorum ciuitas in Italia, ab Aiacis Oilei ſociis condita, à qua Naritii dicuntur populi, & Naritius, tia, tium. Eſt & Naritia, inſula in mari Ægæo, ſub Vlyſſis imperio. Vide NARYCIVM.

Narix, Vide NARYCIVM.

Nárius, Vide NABIVS.

Narmâlis, vrbs Piſidiæ: Gentile, Narmaleis.

Narna, vel Nárnia, Straboni lib. 5, Vmbriæ ciuitas, per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Liuius lib. 10. à Nare flumine Narnia appellata. Vide NAGNIA.

Narniénſes, Narniæ populi.

Narniénſis, vna ex XXXV. tribub⁹ populi Rom.

Naro, Vide NAR.

Narôna, fluuius Dalmatiæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Melæ Nar dicitur, hodie Narẽta. Vide NAR & NARANE.

Narſes, Eunuchus Iuſtiniani principis cubicularius, bibliopola prius: deinde ob animi virtutẽ patriciatus honore auctus, vir religione pietatéque præditus. Is in locum Beliſarii ducis in Italiam miſſus, decem annos variis euentibus pugnauit. Volater.

Narſes, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 294.

Nartes, populi Vmbriæ qui & Interamnates. Plinius lib. 3. cap. 4.

Nárthecis, parua inſula prope Samum, ad dextram appellentibus ad vrbem.

Narýcium, quod & Naryx, & Naryce, dicitur oppidum Locrorum vetuſtiſſimum, vnde Aiax. Et Narycii, populi, Steph.

Narýcia, inſula in mari Ægæo vel Ionio, quæ fuit Vlyſſis. Abundant autem pice optima, vt teſtatur Virgilius 2. Georg. Hinc dicta eſt pix Narycea. Vide NARITIA.

Naſámones, ſunt populi Libyæ, nauium Syrtibus inuolutarum ſpoliatores, & viuentes rapto. Herodot lib. 4. Lucan. lib. 8. & Plin. lib. 5. Stephanus à Naſamone quodam dictos ſcribit. Inde Naſamonis, fœmininum.

Naſia, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Náſibis, Vide NISIBIS.

Naſſica, Scipio dictus eſt nobilis Romanus, qui Gracchũ ſeditioſum virũ occidit. Cicero primo Tuſculanarum.

Náſium, Ptol. lib. 2. cap. 9, Galliæ Belgicæ vrbs.

Naſpus, vrbs Thraciæ: aliàs νέσος, Steph.

Naſtes, frater Amphimachi, vnus ex his qui in auxilium Troianorum venerunt. Homerus lib. 2. Iliad.

Nathan, Filius Dauid, 2. reg. 5. 1. paralip. 3: Nomen item prophetæ, 3. reg. 7: Filius item Ethæi filii filiæ Seſan ex ſeruo, 1. paral. 2.

Nathanael, Frater Semeiæ & Choneniæ, 2. paral. 35: Filius Suar, princeps tribus ſuæ Iſſachar, numeri 1: Quartus filius Iſai, 1. paral. 2.

Nathanael, frater Philippi apoſtoli.

Nathania, ſiue Nathanias, Pater Iſmahelis. 4. regum 25.

Nathan-melech, Nomen Eunuchi. 4. reg. 23.

Nátio, dea à naſcẽtibus dicta, quòd matronarum partus tueretur. Cic. 3. de Nat. deorum.

Natiſo, Venetiæ fluuius, Ptol. lib. 3. cap. 1.

Nauália, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, vrbs Germaniæ, Vulgò *Suoll.*

Nauária, pars Hiſpaniæ Septentrionalis, verſus Arcton Vaſconibus adiacet: ad Meridiem verò, Tarraconiam habet regionem.

Naúcratis, Stephano, oppidum Ægypti, à Mileſiis maris imperium tunc obtinentibus, appellatione indita, cuius incolæ Naucratitæ & Naucratiotæ dicuntur. Strabo lib. 17.

Naulium, ciuitas in Liguria, portu ac turribus inclyta, & vadorum Sabatiorũ portus, à quo decem millibus diſtat Sabatia.

Naúlochum, dicta eſt olim Smyrna Ioniæ vrbs. Stephanus.

Naupáctus, (hodie Lepanthum dicitur, per Turcas Venetis ereptũ) vrbs Achaiæ apud Locros, Ptole. lib. 3. cap. 15. Stephanus dictã ſcribit à fabricatione nauium per Heraclidas. Inde Naupactius.

Nauférius, Aquitaniæ dux, tẽporibus Pipini patris Caroli Magni.

Naúplia, vrbs in Argo, Straboni lib. 8, dicta, quòd eò naues adnauigent.

Naupliades, patronymicum, id eſt Nauplii filius.

Naúplius, filius Neptuni, & Amymones filiæ Danaï Argiuorum regis. Item rex Euboeæ, pater Palamedis, qui cùm filium Vlyſſis opera iniquo iudicio circunuentum, & ab exercitu lapidibus obrutum audiſſet, necis eius vlciſcendæ auidus, per totam Græciam vagari cœpit, vxoréſque principum, qui ad Troiam militabant, in iuuenum adulteria pellexit: futurum ſperans, vt grauiſſimis ea de cauſa inimicitiis inter ipſos exortis, mutua cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis capta iam Troia in patriam redeuntibus, & tempeſtate laborantibus, ex Caphareo monte ignẽ oſtendit, bonámque claſſis partem ad ignem, tanquã ad vicinum portum, adnauigãtem, in aſperrimos

ſcopulos pellexit, miſerandóque perdidit naufragio. Poſtea verò cùm intellexiſſet Vlyſſem & Diomedem, quibus eas inſidias potiſſimùm ſtruxerat, incolumes euaſiſſe, doloris impatientia ſeipſum in mare præcipitem dedit.

Naupóntus amnis, qui & Pamportus etiã à Strabone vocatur, ex Illyrio nauigabilis defertur in Sauum.

Nauſicaë, Alcinoi Phæacum regis filia, & Aretes, quæ cùm fortè cum pediſſequis ſuis extra ciuitatem ſe contuliſſet, veſtes in flumine ablutura, incidit in Vlyſſem naufragum in litore ſedẽtem, nudum, arborum ramis circunte&tum: cui ſupplici & veſtes dedit, & in regiam patris ſui eum perduxit.

Nauſímenes, vir Athenienſis, cuius vxor cùm liberos in inceſtu deprehendiſſet, indignitate facinoris perterrita vocem amiſit.

Nauſithous, Rex Phæacum, filius Neptuni & Peribeæ, Eurymedontis filiæ. Heſiodus tamen Vlyſſis & Calypſus filium facit. Hic pater fuit Alcinoi, qui ei in regno ſucceſſit.

Naxíportus, Vide HERACLEA.

Náxia, vrbs Cariæ: Gentile, Naxieus, vel Naxiates. Steph.

Náxium, cotes in inſula Cypro genitæ. Plin. lib. 36. cap. 7.

Naxos, inſula in mari Ægæo, vna ex Cycladibus, cæteras ſuperans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia pòſt appellata fuit. verùm cùm Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occuparunt, à duce Naxon appellarunt. hanc Dionyſiam à vinearum fertilitate dici ſcribit Plinius li. 4. cap. 12. vel quia (vt alii volunt) ſolæ Naxiæ mulieres octauo menſe pariant, quoto & Liber pater natus creditur, ſiue quia fons in ea vino fluat. Diſtat à Delo ſeptem millibus. Hinc Naxius, xia, xiũ. vnde Naxius ardor, apud Columellã, quo ſignificatur Bacchi coronæ ſydus: nam, vt ferũt poëtæ, in inſula Naxo relicta Ariadne à Theſeo, nuptias cum Baccho fecit, donatáque corona, inter ſydera relata fuit. Alii Siciliam minorem, alii Callipolim appellarunt. Virgilius, Bacchatámque iugis Naxum, viridémque Donyſam. Vide DIA. Eſt & oppidi nomen apud Plinium lib. 3. cap. 8. Stephano νάξος, inſula præclara inter Cyclades, à Naxo Carum duce dicta, vel à Naxo Endymionis filio, vel παρὰ τὸ νάσσειν, quod interpretantur ſacrificare.

Nazaræus, conſecratus dicitur, & à Nazareth, Nazarenus CHRISTVS filius Mariæ, ſeruator & deus noſter. Nazaræi autem dicebantur, qui votum ad tempus habebãt in lege. Auguſtinus. Vnde Sampſoni iuſſum eſt, vt ferrũ non aſcenderet in caput eius.

Nazareth, Viculus Galilææ iuxta montem Thabor, in quo fuit nutritus IESVS noſter. matth. 2.

N E

Nea, inſula. Plin. lib. 2. cap. 87, de inſulis enatis, Inter Lemnum & Helleſpontum Nea.

Neæ, Stephano, inſula prope Lemnum, in qua Philoctetes ſecundum aliquos ab hydro morſus eſt: ſic dicta, quòd Hercules ad eam annatauerit: Gentile, Neæus. Eſt etiam Nea, vicus & caſtellum Myſiæ. Steph.

Neæ̂ra, nomen fœminæ ſeu nymphæ formoſiſſimæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaëthuſam & Lampetiam, quæ armenta Solis tranſeunte Vlyſſe iuxta Siciliam oſtendebat. Homerus Odyſſ. 12. Eſt etiam mulieris cuiuſdam nomen proprium apud Virgilium Ecloga 3,

-ipſe Neæram
Dum touet.

Neæ̂thus, fluuius Crotonis, ſic dictus, quòd Græcorũ naues olim in eo exuſtæ ſint. Vide NIAETHOS.

Neálces, pictor, qui Venerem pinxit, Naumachiã Ægyptiorum & Perſarum. Item Aſellum bibentem in litore, & crocodilum ei inſidiantem.

Neándria, vrbs Troadis in Helleſponto, aliàs Neandrium in neutro genere: Ciuis, Neandreus. Strabo.

Neapolis, Ciuitas Cariæ aut Thraciæ, acto. 16: Hãc vocari Sichem, teſtis eſt Hieronymus in Hebraicis quæſtionibus.

Neápolis, Campaniæ vrbs clariſſima, ſecundum maris litus in longitudinem extenſa, à Cumana iuuentute condita, primúmque Parthenope appellata, de nomine vnius Sirenum, eo in loco ſepultæ. Verùm cùm frequentius habitari cœpiſſet, veriti Cumani, ne patria ſua deſereretur, Parthenopen diruerũt. Nõ multò tamẽ pòſt graſſante peſtilentia, cùm oraculũ ea de re conſulerent, reſponſúmque accepiſſent, vt nouam vrbem inſtaurarent, ſplendidius eam reſtituerunt, & ex verbis oraculi accepto omine, Neapolim, id eſt nouam vrbem appellarunt.

Neápolis, Africæ oppidum, Pomponio lib. 2. Eſt item eius nominis Cariæ vrbs ad Iaſium ſinum, eodem authore.

Neápolis, quæ & Leptis magna, Ptolemæo lib. 4. cap. 3, vrbs Syrtis paruæ, Vulgo *Tripol*: in Barbaria, regia ciuitas.

Neápolis, colonia, Ptolemæo lib. 4. cap. 3, vrbs Africæ. Vide PHANTIZON. Samaria Iudææ etiam, inquit Stephanus, poſtea dicta eſt Neapolis: item Tripolis, Cariæ ciuitas.

Neárchus, iuuenis eximiæ pulchritudinis. Horatius lib. 3. Carminum.

Nebahaz, Idôlum Heuæorum. 4. reg. 17.

Nebai, Nomen viri. 2. eſd. 10.

Neballat, Ciuitas. 2. eſd. 11.

Nebis, Ptolem. lib. 2. cap. 6, Tarraconenſis Hiſpaniæ fluuius, Benis Straboni dictus.

Nebo, vrbs & mons terræ Moabitarum ſupra Iordanem contra Ierichuntem ciuitatem, in ſorte tribus Ruben, num. 32. deut. 34. 1. paral. 5. Nomen viri, 1. eſd. 2, & 10. Vide NABO.

Nebriſſa, Vide NABRISSA.

Nébrodes, mons in Sicilia, cui damarum copia nomen dedit.

Nebros, clariſſimus ex Aſclepiadis fuit in Co inſula, vel Pythiæ teſtimonio, vnde Nebridæ dicti, ex quibus & Hippocrates. Stephanus in Co.

Nebſan, nomen ciuitatis in tribu Iuda. ioſue 15.

Neceb, ciuitas tribus Nephthali, quæ & Adami dicitur. ioſue 19.

Necépſo, nomen medici: de quo Firmicus lib. 8.

Nechao, nomen Pharaonis regis Ægypti, illius videlicet cui Ioſias rex Iuda iuit in occurſum. 4. regum 23.

Nechac, qui & Nechepſos, Ægypti rex. Olympiade 40.

Néchia Pharao, Ægypti rex, is qui Abrahamo vxorem ſuam abſtulit. Ioſeph. de bello Iudai. lib. 6. cap. 18.

Necho, rex Ægypti, à Nabuchodonoſore victus ad Euphratem.

Necoda, nomen viri. 1. eſd. 2.

Necos, filius Pſammitichi, Ægypti rex, cui filius Pſammis in regno ſucceſſit. Herodot. lib. 2.

Necrópolis, vrbs Ægypti, diſtans ab Alexandria x x x. ſtadiis, vbi Cleopatra, anguibus admotis vberibus, ſe extinxit, ne in triumpho duceretur ab Auguſto.

Nectanebus, Ægypti rex, Platonis temporibus.

Necúia, vrbs Vmbrorũ: Gẽtile, Necuiates. Steph.

Nede, vrbs Arcadiæ, à Nede Nympha. Steph.

Nedon, vrbs & locꝰ Laconiæ: vnde Minerua Meduſia. Steph.

Negla, oppidulum Arabiæ: Gentile, Neglius vel Neglites. Steph.

Nehel-eſchol, nomen torrentis, num. 13: Vocatus eſt locus ille torrens Eſchol, qui torrens eſt in vicinia Hebronis. Eo irrigatur vallis dicta Botri. Vide ESCHOL.

Nehemias, nomen viri. 1. eſd. 2.

Nehiel, ciuitas, quæ terminus eſt Aſer. ioſ. 19.

Nehuſta, mater Ioachin filii Ioacim. 4. reg. 24.

Neis, Vide ITYLVS.

Neium, Vide CROCYLION.

Neium, mons Ithacæ, à quo Naiades dictæ, vel, vt alii volunt, quòd verſentur ὑπὸ τὰ νάματα, id eſt aquas.

Neléides, patronymicum à Neleio, & Neleius poſſeſſiuum. Ouid. 12. Metamorph.

Neléus, Neptuni filius ex Tyro Nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Theſſalia pulſus, in Laconiam venit, vbi Pylon vrbem cõdidit. Homerus Odyſſ. 2. Huic vxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua duodecim filios ſuſcepit, quos poſtea omnes, præter vnicum Neſtorem, tum fortè ablegatum, Hercules euerſo Pylo interfecit. Ouid. 12. Metam.

Nemaũſus, Galliæ Narbonenſis ciuitas, Aricomiſcorum metropolis, & omnium in eo tractu clariſſima olim: quatuor enim & viginti vicos eiuſdem nationis ſubditos habuit, virorum fortitudine excellentiſſimos. Strabo libro 4. Stephano νέμαυσος vrbs eſt Italiæ, à Nemauſo Heraclide: Gentile, Nemauſius, vel Nemauſinus.

Nembroth, gigas, Vide BABYLON.

Némea, meæ, ſeu Némee, mees, ſylua Achaiæ, ſeu regio ſyluoſa, inter Cleonas & Phliuntem, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatꝰ eſt Nemeæus. Vnde ibi in honorem eius inſtituta ſunt ſolennia quædam certamina, quæ & ipſa à loco Nemeæa dicta ſunt. Quanquam non deſunt, qui ea potius in honorem Archemori inſtituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filioli, quem cùm Hypſipyle nutrix, Argiuis Langiam fontem oſtenſura, in gramine depoſuiſſet, ſerpens è proximis virgultis arrepens interfecit.

Neméritis, nympha marina, dicta quaſi incorruptibilis.

Némeſis, dea ſceleruꝫ vltrix, & bonorum remuneratrix, Iouis & Neceſſitatis filia, cuius ſedem Theologi Ægyptii ſupra Lunam conſtituêre, vt inde, veluti è ſpecula, hæc inferiora deſpectaret. Stat. 13. Thebaid. Hæc & Adraſtea cognominatur ab Adraſto Argiuorum rege, qui primus ei templum erexit. Eadem & Rhamnuſia dicitur, quòd Rhamnunte Atticæ oppido templum habuerit, Phidiaco ſimulachro nobilitatum. Hoc etiam nomine dicta fuit Tibulli poëtæ amica.

Nemettóbriga, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs.

Nemorénſe, Vide ARTEMISIVM.

Nemra, ciuitas. num. 32.

Nemrim, locus terræ Moab. iſa. 15.

Nemrod, Filius Chus. geneſ. 10.

Neobúle, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archilocho poëtæ deſpondiſſet, poſteáque facti pœnitens trãdere eam recuſaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perſtrictus, vt doloris impatientia mortẽ ſibi laqueo credatur conſciuiſſe. Vide ARCHILOCHVS & LYCAMBES.

Neocæſária, vrbs pontica: Gentile, Neocæſareus. Eadem Adrianopolis dicebatur. Eſt etiam Bithyniæ, Steph.

Néocles, philoſophus Athenienſis, frater Epicuri, ſcripſit de ſecta ſua. Diogenes Laërtius.

Neodûnum, Ptolemæo lib.2. cap.8, Galliæ Lugdunenſis ciuitas: vulgò *Leondoul*. Scribitur & Nœodunum.

Νέον τεῖχος, id eſt Nouus murus, in Æolide eſt: inde Neotichites. Steph.

Neon, vrbs Phocidis, Herodot. lib.8. Gẽtile, Neonius & Neonæus. Steph.

Neoptólemus, cognomen Pyrrhi Achillis filii, inde impoſitum, quòd admodum adoleſcentulus primùm tyrocinium in bello Troiano poſuerit: νεοπτόλεμος enim Græcis tyronem ſonat, ſeu militem nouitium.

Neotérius, Conſul cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 1183.

Népeta, ciuitas Hetruriæ, à qua Nepeſini.

Nephath-dor, ciuitas in tribu Manaſſe, eadẽ quæ Dor dicitur. 3.reg.4.

Nephad-dor. Ex Hebræo vertendum erat, In omni termino Dor.

Nepheg, Filius Dauid. 2.reg.5. 1.paral.3.

Néphele, vxor Athamãtis, mater Phryxi & Helles: à qua Ouidius 11. Metamorph. Hellem Nepheleida cognominat.

Nephelococcygia, confictum vrbis nomen, apud Ariſtophanem comicum. Steph.

Nepher Cheres, Ægypti rex, ſub annum ante Romam conditam 180.

Nepherites, rex Ægypti. Olymp.93.

Néphthali, nomen loci, 3.reg.4. 4.reg.15: Sextus filius Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris ſuæ, geneſ.30.

Nephthalitæ, populi in Oriente. Ioſephus. Steph.

Nephtoa, nomen fontis. ioſue 15, & 18.

Nephtuim, Filius Meſraim. geneſ.10.

Nephuſim, nomen viri. 1.eſd.2.

Nepos, nomine Cornelius, vir multæ facundiæ, ſcripſit vitas illuſtrium virorum.

Nepotiânus quidã, Romæ imperator ſalutatus, 28. pòſt die interfectus eſt, ſub annũ vrbis 1104.

Neptunália, Neptuni ſacra, quæ & Salatia à Salo dicuntur.

Neptûnus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diuiſione maris regnum obtigit: vnde & tridẽtem geſtat, peculiare eius regni ſceptrum. Vxorem habuit Amphitriten, multarum Nymparum matrem, quarum nomina exequitur Heſiodus in Theogonia. Hinc deducitur Neptunine, patronymicum fœmininum. Catul. in Argonaut.

Tene Thetis genuit pulcherrima Neptunine

Hinc Neptunius, nia, nium, poſſeſſiuum.

Nequînum, oppidum, quod nunc Narnia dicitur, ob incolarũ libidinoſam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienſes. Vide NAGNIA & NARNIA.

Ner, pater Abner, 1.reg.19: Pater Cis patris Saul, 1 paral.8: Filius Iahiel, 1.paral.9.

Nérabus, vrbs Syriæ: Gentile, Nerabius. Steph.

Neratius, iuriſconſultus clariſſimus, cuius ſcriptorum fragmenta extant in Pandectis.

Neregel, vnus ex principibus regis Babylonis. ierem.39.

Nereides, maris Nymphæ, Nerei & Doridis filiæ, humanam effigiem habentes, quarum nomina ſunt Neſæe, Cymothoe, & infinita alia, quæ vide apud Heſiodum in Theogonia. Nominatiuus ſingularis eſt Nereis.

Néreus, Deus maris (Heſiodus in Theogonia) Oceani & Tethyos filius, qui ex Doride vxore, eademque ſorore, maximam Nympharũ turbam ſuſcepit, quæ à nomine patris Nereides appellantur. Hunc Orpheus in Argonaut. deorum antiquiſſimum appellat: vnde & Grandæuus à Virgilio dicitur 4. Georg. Figuratè accipitur pro mari Perſius Satyra 1,

Et qui cæruleum dirimebat Nerea Delphin.

Nereus, nomen viri rom.16.

Nergel, Idôlum Cuthæorum. 4.reg.17.

Neri, pater Baruch, filius Maaſiæ. ierem.32.

Nerias, idem. ierem.51.

Néricus, vrbs Acarnaniæ, quam Homerus vocat ἀκτὴν ἠπείροιο, quæ Acarnania eſt, Luperco Neritus vocatur, vt mons: Ciuis, Nericius, & poſſeſſiuum à monte Neritius. Steph.

Nério, rienis, vel Neriene, rienes: & apud antiquiſſimos Neria, riæ, Martis vxor. Plautus in Trucul. Gellius libro 13. cap.21. docet Sabinum eſſe vocabulum, quo ſignificatur virtus & fortitudo: vnde & pro vi, poteſtate, & maieſtate Martis accipitur.

Neriîa, ſummꝰ ſacerdos apud Iudæos. Olymp.8.

Neris, nomen vrbis. Steph.

Néritus, riti, mons in Ithaca inſula, Straboni libro 10. & Plinio lib.4. cap.12. à quo Vlyſſes Neritius paſſim cognominatur à poëtis. Eſt item Neritus, ſiue (vt apud Plinium legitur) Neritis, peninſula Acarnaniæ adhærens, alio nomine Leucadia appellata, opere accolarũ olim à continenti abſciſſa, denuóque reddita ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium.

Néritus item, ſiue Neritum, neut.gen. peninſulæ huius oppidum eſt, quod recentiores Leucaden appellarunt. Plin. lib.4. cap.1.

Nérium, Ptolemæo lib.2. cap.6, promontorium Tarraconenſis Hiſpaniæ: Artabrorũ promontorium, alio nomine.

Nero, Gellio lib.12. cap 21, verbum Sabinum eſt, quo ſignificatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudiis, quos à Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præſtanti fortitudine, Nero appellatus eſt. Sabini autem id nomen à Græcis accepiſſe videntur, qui vincula & firma-

mentum membrorum νεῦρα dicunt, noſtri ner uos. Hoc nomine fuit imperator Romanorum omniũ,quos terra ſuſtulit,crudeliſſimus. Hinc proprium nomen in appellatiuum commutatum eſt,vt Nerones nũc crudeles, & Neroniores crudeliores dicamus. Fuit & Sextus Nero, cuius apophthegmata Eraſmus ſcripſit inter cætera.

Néruii,populi inter Belgas,in finibus Ambianorum, qui ſemper reliquos Belgas increpitabãt, quòd ſe populo Romano dediſſent, ſe autem neque legatos ad Cæſarem miſſuros, neque vllam pacis conditionem accepturos affirmabãt. Tandem difficillimo & periculoſiſſimo bello à Cæſare victi. Lucan.lib.1,

-nimiúmque rebellis Neruius,&c.

nunc Tornacenſes dicuntur.

Neruláni,populi in Latio iuxta Romam.Plinius libro 3.

Nerûlum,oppidum in Lucanis, vi captum repentino aduentu Æmilii.Liuius lib.9: Inde Nerulonenſes,Suetonio in Auguſto.

Neſa,regio montana iuxta Ætnam.

Neſæus, cãpus eſt, à quo apud Medos campi Neſæi, Steph. Vide NISAEVM.

Néſea,nympha,à natando ſic dicta:νέω enim,nato ſignificat.

Neſi, populi in Scythia Europæ, optimis quondam equis abundantes. Plin.lib.6.cap.20.

Neſib,Ciuitas in tribu Iuda.ioſue 15.

Néſibis,Vide NISIBIS.

Néſium ,inſula in Campano litore, inter Pauſilypum & Puteolos, quæ alio nomine dicitur Neſus.

Neſpêtus,vrbs Italiæ:Gentile,Neſpeſinus.Steph.

Neſſon,vrbs Theſſaliæ:Gentile, Neſſonites.Step.

Neſtos, vrbs & fluuius Illyriæ: Hinc Neſtius.Stephanus,Vide NASPVS&NESTVS.

Neſſus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, qui cùm Herculi ad Euenum fluuium operam ſuam obtuliſſet,ad Deianiram in ripam vlteriorem traiiciendam, iámque traiectæ vim inferre pararet, ab Hercule ſagittis eſt confoſſus. Quare cùm iam mortem imminentem videret, Deianiræ veſtem tradidit, ſanguine ſuo infectam,vim amatorii illi ineſſe ſimulans,virúmque alterius fœminæ amore captũ,ad ipſius amorem poſſe reuocari. Cuius verbis illa temerè fidem adhibens,Herculi in Œta monte ſacrificanti,per Lichan puerum veſtem eam miſit:quam cùm ille induiſſet, veneno ſtatim per viſcera ſerpente, doloris impatientia in ardentem ſeſe rogum.coniecit. Hinc Neſſeus,a,um.

Neſroch, Idôlum quod adorabat Sennacherib.4. reg.19, iſa.37.

Neſtor,filius Nelei & Chloridis,Homer.li.Odyſſ. 11. qui adhuc adoleſcens bellum geſſit, etiam tum viuo patre, aduerſum Epeos, Peloponneſi populos, qui poſtea Elii dicti ſunt :& deinde cùm Pirithoi nuptiis intereſſet, aduerſus Centauros, qui Hippodamiam rapere conabantur, ſtrenuè pugnauit.Poſtremò belli Troiani tempore, iam ſenior effectus, vt idẽ Homerus lib. 2.Iliad. ſcribit, quinquaginta nauibus cũ reliquis Græcis principibus ad Troiam venit,cùm iam tertiã hominis ætatem viueret, vt ipſe refert apud Ouidium lib.12.Metamorph. vbi conſilii dexteritate tantùm Græcorum rebus profuit, vt Agamemnon profiteri non dubitaret, breui ſe Ilium fuiſſe expugnaturum, ſi decem ſibi contigiſſent Neſtores. Nam præter ſummã prudentiam ætatis diuturnitate collectam,tanta præterea eloquentia excelluit,vt ex eius ore, melle dulcior fluere diceretur oratio. Vxorem habuit Eurydicen Clymeni filiam,ex qua ſeptẽ filios & vnicam filiam ſuſcepit.

Neſtórius,epiſcopus Conſtantinopolitanus, qui hæreſim Neſtorianorum protulit.

Neſtus,fluuius Thraciæ à Strymone ſecus Abderam vrbem fluens. Vt Diomedis fabulis infamis, ita Democriti patria,quam præterfluit,clarus.Diomedis,qui hoſpites apud Neſtum equis ſuis deuorandos dabat, meminit Heſiodus in Theogonia. Meminit & huius Plinius multis in locis.

Neſus,vrbs Iberica,Steph.

Neſus,Thraciæ fluuius,Vide NESTVS.

Netophathi,Nomen loci.1.paral.2.

Netupha,Nomen loci.1.eſd.2.

Netuphati,Nomen loci.2.eſd.12.

Neucéria,vrbs Vmbriæ. Vide NVCERIA.

Néuius,poëta comicus,Vide NAEVIVS.

Néuita, Conſul cum Mamertino, anno ab vrbe 1115.

Neumenius,Filius Antiochi.1.mach.12.

Néuola,flumen in Sentinati agro.

Neuri, populi in Scythia Europæ. Vadianus in Melam. Herm. in Caſtig. & Plin.lib.4. cap.12. Stephano,populi ſunt Sarmatiæ,qui & Neuritæ:Regio,Neuris.

Neuris, inſula, quæ aliàs Alone, apud Stephanũ item eadem Proconneſo.

Neuſtria, regio Galliæ, quæ nunc Normannia.

N I

Niæthos,fluui⁹ Theocrito,quẽ enarratores ipſius dicunt eſſe in Sicilia. Vide NEAETHVS.

Nibis,vrbs Ægypti:Gentile,Nibites. Steph.

Nicæa, vrbs Bithyniæ, Botticorum colonia, quæ pri⁹ Ancore dicebatur,deinde Antigonia,poſtea à Lyſimachi vxore Nicæa,Sunt & aliæ octo, nempe Locrorum, Epicnemidiorum, Illyriæ, Indiæ, Corſicæ inſulæ, Leucthrorum Bœotiæ,

ſeptima Galliæ, Maſſilienſium colonia, octaua Thraciæ. Sunt & aliæ iuxta Thermopylas & Thraces. Ciuis Nicæus, vel Nicaeus: Gentile, Nicæus, Stephano, qui etiam claros aliquos viros Nicaenſes enumerat. Vide NICIA.

Nicæárchus, pictor, ſua ætate eximius. hic inter alia Venerem, inter Gratias & Cupidinem pinxit, & Herculem triſtem inſaniæ pœnitentia. Plin. lib. 35. cap. 11.

Nicándrus Colophonius, grammaticus poëta & medicus, tempore Attali iuuenis illius, qui Gallogræcos vicit, ſcripſit de Theriaca contra venenum, de agricultura: Curationum collationes, Prognoſtica Hippocratis verſibus edidit, aliáque complura. Suid. Cic. de Oratore.

Nicânor, Medicus apud Græcos, qui de medicina multa ſcripſit.

Nicânor Alexandrinus, grammaticus ſub Hadriano principe. Suidas.

Nicânor, dux exercitus, Demetrii regis Syriæ, à Iuda Machabeo prælio victus & interfectus. 1. machab. 7.

Nicânor, Clodomiri filius, Sicambrorum rex, circa Olymp. 137.

Nicárchus, Vide LETE.

Nicaſípolis, Vide THESSALONICA.

Nicáſia, parua inſula iuxta Naxum, inde Nicaſius, quod & proprium nomen viri eſt.

Nicâtor, cognominatus eſt Seleucus, qui, vt Appianus inquit, Syriacis in bello ſemper inuictus extitit. Fuit autem is Syriæ rex.

Nicátoris, vrbs Syriæ iuxta Europam, à Seleuco Nicatore condita. Inde Nicatorites, Steph.

Nice, mulier, Vide THESSALONICA.

Nicephórium, vrbs circa Edeſſam, quæ aliàs Conſtantina; Gentile, Nicephorius, Stephano. Vide ZEDOTIVM.

Nicéphorus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum ſalutis 803.

Nicéphorus alius, cognomine Phocas, item imperator, anno ſalutis 961.

Nicéphorus tertius, cognomine Botaniates etiam imperator, anno ſalutis 1083.

Nicétes Smyrnæus, ſophiſta, Adriano principi gratioſus, ab eóque muſæo Ægyptio adſcriptus. Quum cauſas tentaret, foro etiam aptiſſimus videbatur. Adeò ingenium ad vtranque dicendi rationem accommodauit, vt iudiciale ſophiſtica quadam facultate exornauerit, ſophiſticũ verò & vmbratile forenſibus aculeis roborauerit, genus dicendi antiquũ & politum retinuit. Laſciuus nihilominus, & dithyrambicus viſus. Philoſtratus.

Nichépſos, rex Ægypti, circa Olymp. 27.

Nichor, Vide NICOMEDIA.

Nícia & Nicæa, nomen duarum vrbium, quarum vna eſt Galliæ, alia Aſiæ & Bithyniæ metropolis. Strabo lib. 4. Nicæá primus Antigonus Philippi filius condidit, & Antigonam nominauit. poſtea Lyſimachus à nomine vxoris Antipatri filiæ Niceam appellauit. Vrbis ambitus ſtadiorum XVI. fuit figura quadrata, in campo ſita. habuit quatuor partes ad rectos angulos, ex lapide, qui circa medium gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hîc iubente Cõſtantino famoſa illa Sinodus celebrata eſt trecẽtorum decem & octo epiſcoporum, & perfidũ Arrii dogma reciſũ, Vide NICAEA.

Nícia vicus in Ægypto eſt: Gẽtile, Niciotes. Step.

Nícias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium veniẽs, ei promiſit Pyrrhum veneno necaturum. At ille auerſatus facinus, Pyrrho reſcripſit vt à Nicia ſibi caueret. Curtius.

Nícias, grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epiſtola quadam ad Atticum meminit: item in epiſtola ad Dolabellam. Tranquillus.

Nícias Athenienſis, genere clarus. Ariſtoteles ſcribit tres viros Athenis eodem tempore æquè potẽtes fuiſſe, Niceam Nicerati, Thucydidem Mileſium, & Theramenem Agnonis. Thucydides his natu aliquantulum maior, multa cum Pericle clara pro republica geſſit. Poſt mortẽ Periclis ad Niciam primæ partes delatæ ſunt. Miſſus igitur imperator vnà cum Demoſthene altero duce contra Syracuſanos, qui Gilippũ Lacedæmoniorum ducẽ auxilio accerſiuerant, infeliciter pugnantes ambo à Syracuſanis in bello capti ſunt, in carcerémque coniecti, ſibi manus attulere. Ex Plutarcho. Nicias Marco Craſſo ex noſtris comparatur, Plutarcho in Parallelis: quòd & diuitiis abundauerit, & eundẽ ferè exitũ hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenerit.

Nícias, Athenienſis pictor, qui Plinio lib. 35. cap. 11. diligentiſſimè mulieres pinxit, lumen & vmbras cuſtodiuit, atque, vt eminerẽt è tabulis picturæ, maximè curauit. Hic etiam in artem tãta contẽtione animi incubuiſſe dicitur, vt cibum ſumere ſæpe oblitus ſit. Ælian. de varia hiſtor.

Nico, vnus ex XIII. principibus Tarentinorum, qui coniurarunt contra Annibalem: tandem comprehenſus cum Philomene, ad Annibalem deductus eſt. Liuius Decad. 3.

Nicócreon, ontis, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum philoſophum malleis ferreis cædi iuſſit. Vide ANAXARCHVS.

Nicodemus, Nomen viri Phariſæi, Iudæorũ principis. Iohan. 3.

Nicolaítæ, Vide NICOLAVS.

Nicolâus, vnus ex ſeptẽ diaconis, qui electi ſunt à CHRISTI diſcipulis, vt egenis miniſtrarẽt

is author fuit Nicolaitarum hæreſeos, cuius ſumma dogmatis fuit, vxorum communio.

Nicolâus, philoſophus Peripateticus, patria Damaſcenus moribus ſuauiſſimis & iucundiſſimis, procero quidem, ſed non indecoro corpore bene doctus: nam hiſtoriam librorum centum triginta quatuor conſcripſit: eo maximè delectabatur Octauius Cæſar. Plinius libro 13. cap. 4.

Nicolâus, epiſcopus Miræ, quæ eſt Cariæ ciuitas, tanta vitæ ſanctimonia fuit, vt mortuus, in diuorum numerum relatus, ſumma à Chriſtianis religione colatur.

Nicolâus, Pont. Rom. anno ſalutis 859.

Nicolâus I I. Pont. Rom anno ſalutis 1059.

Nicolâus I I I. Pont. Rom. anno ſalutis 1277.

Nicolâus I I I I. Pont. Rom. anno ſalutis 1288.

Nicolâus V. Pont. Rom. Franciſcanus, anno ſalutis 1448.

Nichomachus, pater Ariſtotelis philoſophi. Nicomachos ſex trad.t Suidas. Primum ex Alexandria Troadis, poëtam tragicum, qui ſcripſit tragœdias vndecim. Secundum Athenienſem item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nicomachum item medicũ, Machaonis filium, Æſculapii nepotem, qui ſcripſit de medicina libros ſex, & philoſophia vnum. Reliquos duos, patrem & filium Ariſtotelis ponit, ambos medicos, quorum filius ſcripſit cõmentarios in Phyſicam patris. Sextum addit Plinius pictorem, Ariſtodemi filium & diſcipulum, qui pinxit raptum Proſerpinæ, quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineruæ in Capitolio ſupra ædiculam Iuuẽtutis, Scyllámque quæ erat in templo Pacis. Plin. lib. 35. cap. 2.

Nicomédes, nomen proprium regis Bithyniæ, Roman. amici, qui olim raſo capite ſumpſit pileum, & ſe Romanorum libertum vocauit.

Nicomédia, ciuitas Bithyniæ, à Nicomede rege clariſſimo, Zelæ filio, qui eam condidit, appellata. Ptolem. lib. 5. cap. 1. Turcis hodie dicitur Nichor. Olim etiam Olbia vocabatur. Ciuis, Nicomedeus, & poſſeſſiuum Nicomedius. Stephanus. In huius ciuitatis villa magnus Conſtantinus obiit, qui cùm vellet in Iordane fluuio baptizari, atque idcirco Hieroſolymam peteret, morte præuentus, ab Euſebio Nicomedenſi epiſcopo, Arrianæ perfidiæ ſectatore baptizatus eſt: quæ res Chriſtiani principis fidem apud pleroſque in dubium vertit. Sed non eſt veriſimile eum principem, qui per omnem vitam ſuam Arriani dogmatis hoſtis fuerat, in extremo ſpiritu ei dementiæ conſenſiſſe, quam ſummo ſtudio de ſuo imperio prius eliminauerat.

Nicomédium, emporium Bithyniæ: Gentile, Nicomedeus. Steph.

Nicónia, vrbs in Ponto iuxta Iſtri oſtia. Strab lib. 7. Gentile, Niconiates. Steph.

Nicóphanes, nomen pictoris, quaſi vir illuſtris, & fuit ſanè is pictor elegans & concinnus, ita vt vetuſta opera pingeret propter æternitatem rerum: impetuoſi animi, & cui pauci comparentur. Cothurnus ei, & grauitas artis. Plinius lib. 36. cap. 10.

Nicópolis, ciuitas Epiri, à victoria Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio ſuperauit. Alia eſt in Ægypto. Item Alexander Iſſum vrbem inter Ciliciam & Syriam Nicopolin appellauit, quòd ibi Darium viciſſet. Steph. Eſt & Bithyniæ Nicopolis, & alia minoris Armeniæ: Ciuis, Nicopolites. Steph.

Nicópolis, Thraciæ ciuitas, quæ Hyſtro flumini imminet. tit. 3.

Nicóſtratus Macedo, orator inter decem ſecundus, tempore Marci Antonii & Dionis Chriſoſtomi, Ariſtidis oratoris æqualis: ſcripſit nonnulla, vt author eſt Suidas. Fuit item alter Nicoſtratus, poëta comicus, Athenæus in Dipnoſoph. Nicoſtratus citharœdus & Laodocus, quum inter ſe certarent, dixit Nicoſtratus Laodocum eſſe in magna arte paruum, ſe autem in parua magnum: ſatiuſque non domum diuitiis, ſed artem ſtudio & diligentia augere. Ælianus de varia hiſtoria.

Nicóſtrata, mater Euandri Arcadis, futurorum vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula ſignificare volebat, Carmenta ſeu Carmentis Latinè dicta fuit, vel, vt alii nonnulli voluerunt, à Carpento quo vtebatur.

Niger Peſcenninus, Procõſul Syriæ, Didio Iuliano interfecto, cum Septimio Seuero de imperio certauit, & victus eſt. Herodianus.

Niger, cognomen prophetæ cuiuſdam. act. 13.

Nigidius, figulus, philoſophus Pythagoricus, Romæ floruit Cæſaris tempore. Hic doctiſſimus in Grammatica multa ſcripſiſſe fertur, quæ in vulgus non prodierunt.

Nigris, fluuius eſt, à quo Nigrites. Stephano, populi Libyæ cognominati ſunt. Dictus Nigris propter ſolitudines nigri pulueris, eminentibus interdum velut exuſtis cautibus.

Nigris, fons in Æthiopia, quem nonnulli caput Nili eſſe autumauerunt, quòd ſit eiuſdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eiuſdémque gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit. Plin. lib. 5. cap. 8. & Ptolem. lib. 4. cap. 5. Dionyſius.

Nilus, Ægypti fluuius, à Nileo rege ſic dictus; vel à nouo luto, quo totam feracem reddit Ægyptum. Vnde Seruius Nilũ dici exiſtimat, quaſi νέα ἰλὺς, hoc eſt, nouum trahentẽ limum, quòd

oblimet,hoc eſt,limo obſtruet Ægyptũ, & oppleat. Naſcitur in mõte inferioris Mauritaniæ, non longè ab Oceano, ſtagnãte ibi lacu, quem vocant Nilidem : deinde condit ſe itinere aliquot dierũ,rurſúmque erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæſarienſi : iterúmque arenis receptus, per deſerta viginti dierum ſpatio fertur ad proximos Æthiopas, & denuò profilit fonte, qui Nigris dicitur: inde Africam ab Æthiopia diſterminans, medios ſecans Æthiopas,ſic pleraſque inſulas facit, quarum clariſſima eſt Meroe, cuius Metropolis etiam Meroe vocatur, poſtquam ſe aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Tãdem ſeptem oſtiis in mare ſe exonerat: vnde modò Septemgeminum, modò Septemfluum vocant poëtæ. Oſtiorum nomina ſunt,Canopicum,Bolbiticum, Sebennyticum, Pharniticum, Mendeſicum, Tanniticum,& Peluſiacum. Plin.lib.5. cap.9. Ægypti inferiorem partẽ dextra læuáque diuiſus, amplexu ſuo determinat. Canopico oſtio ab Africa,ab Aſia Peluſiaco, propter quod aliqui Ægyptum inter inſulas poſuere, ita ſe diuidẽte Nilo, vt triquetram terræ figuram faciat, idcirco multi Ægyptum Δ Græcæ literæ ſimilitudine delta vocauerunt. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam ſpatiãtus. Ægyptum,fœcundiſſimus innatat. A Nilus fiunt adiectiua, Niloticus, Nilotica, Niloticum : vt Nilotici piſces,& Niliacus, Niliaca, Niliacum.

Nilus,vrbs Ægypti, vbi & Nili fluuii templum: Gentile,Nilopolites vel Nilæus.

Nimblis,inſula non longè à Gyaro, quam Callimachus Agathyrſam vocat.

Ninæa,vrbs Œnotrorum mediterranea: Gentile, Ninæus vel Ninæeus.Steph.

Niniue,vrbs Aſſyriorum, quæ & Ninos dicitur, quam ædificauit Aſſur, egrediens de terra Sennaar,à Nino rege ſic dicta, vt ſcribit Auguſtinus. Eſt & alia ciuitas Iudæorum in angulo Arabiæ: Populi,Niniuitæ. Eſt autem ſita iuxta Tigridis amnis partem. Ptolem. Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc tota vaſtata eſt. Haitonus lib.de Tartaris,cap.11.

Ninoe,vrbs Cariæ,aliàs Aphrodiſias, quam Leleges Pelaſgi condiderunt, à quibus etiam Lelegum vrbs vocabatur, deinde Megalopolis, poſtea à Nino Ninoe. Gentile,Ninoetes.

Ninos,Stephano,vrbs Aſſyriorum, quam condidit Ninus Semiramidis maritus in Aturia: Ciues,Ninii. Strabo initio lib.16.

Ninus,filius Beli, primus Aſſyriorum rex. Nam Belus ſolam habuit Babylonẽ: Ninus verò totam Aſſyriam. Vide NINIVE.

Niobe, filia Tantali, ſoror Pelopis, vxor autem Amphionis,regis Thebanorum, quæ cùm viro ſuo ſex filios,totidémque filias peperiſſet, animo elata,Latonæ ſeſe præferre non dubitauit. Quamobrem indignata Dea, Apollinis & Dianæ ſagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curauit:Niobénque ipſam ſibi conuitiantem turbine venti in Aſiam rapuit,& iuxta Sipylum vrbem (quæ illi patria erat)in ſaxum tranſformauit. Ouid.6.Metamorph. Alia fuit Phoronei filia,ex qua Iupiter Apim, qui poſtea Oſiris & Serapis dictus eſt,genuit.

Niphæus,nomen viri proprium, ab equis interfecti,apud Virgilium 10.Æneid.

Niphates, mons diuidens Armeniam maiorem ab Aſſyria,ex quo Tigris fluuius oritur. Quidam verò maioris Armeniæ fluuium eſſe putant,qui ex eodem monte defluens, in Tigrim defertur.Strabo lib 11. Dictus Niphates à niuibus,Stephano. Alii Scythiæ fluuium faciunt.

Niphe,phes,vna ex comitib⁹ Dianæ,à niueo candore appellata. Ouid.3.Metamorph.

Nipſa, vrbs Thraciæ: Ciuis, Nipſæus. Stephanus ex Herodiano. Vide MYPSAE I.

Nireus,rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quem omnium formoſiſſimum ad Troiam veniſſe Homerus tradidit.

Niſa,Homero lib.Iliad.2,vrbs Hellados. Eſt etiam nomen fœminæ,de qua Virgilius in Damone, Mopſo Niſa datur.

Niſæa,nauale Megaridis: & ipſa Megaris,à Niſo, Pandionis filio. Steph.

Niſæe,nomen nymphæ. Virgilius,
Niſæe,Spióque,Thaliáque,Cymodocéque.

Niſeus,locus in Media, in quo pulcherrimi equi naſcebantur.

Niſia,montana regio Siciliæ iuxta Ætnam.

Niſibis, vrbs iuxta Tigrim fluuium, ſita in regione Peræa : Reperitur etiam Neſibis & Naſibis.

Niſope,inſula Leſbi, quæ Sigrin portum efficit: Gentile, Niſopæus. Steph.

Niſſa, vrbs quæ ad mediterraneam iacuit ſupra Tralleis ad Oriẽtem,& maxima ex parte monti accubuit,torrente quodam diuiſa, qui conuallem efficit. Ex hac fuerunt Apollonius philoſophus Stoicus Panætii familiaris,& Menecrates, Ariſtarchi diſcipulus, & Ariſtodemus eius filius. Strabo item Soſtratus,Ariſtodemi frater, & alius Ariſtodemus,eius cõſobrinus, qui magnum Pompeium erudiuit.

Niſus,Megarenſium rex, purpureo capillo inſignis,à quo cùm regni ſui fatum pendẽre noſſet,diligentiſſimè eum aſſeruabat. Verùm cùm poſtea Megarẽſes vnà cum Athenienſibus, inuidia correpti, Androgeon Minois filium, pa-

læſtritem inſignem interfeciſſent, Minóſque eam ob cauſam Megarenſibus bellum inferret, Scylla, Niſi filia, hoſtis amore correpta, patrem purpureo capillo ſpoliauit, vnáque (vt erat in fatis) patriã hoſti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Niſus, vt doloris impatientia extabuerit, deorúmque miſeratione mutatus ſit in haliætum auem, ex genere accipitrũ. Scylla autem cùm ſeſe præter ſpem à Minoë (quem patriæ proditione ſatis ſe demeruiſſe putabat) deſertam videret, in Cirin auem criſtatam conuerſa eſt, cum qua haliætus etiam hodie internecinum odium exercet. Ouid. 8. Metamorph.

Niſus, Hyrtaci filius, indiſſolubili amicitiæ vinculo coniunctus Euryalo, quorum hiſtoriam ſatis copioſè deſcribit Virgilius lib. 9. Æneid.

Niſyros, Homero, inſula eſt in mari Carpathio, vna Sporadum: quam Poëtæ fabulantur olim Coo adhæſiſſe, Neptunique ſceptro inde fuiſſe auulſam, in qua optima vina fiunt, inter Cycladas numerata, celſa, ſaxoſa, & molendinariis abundans lapidibus. In ea Neptuni aliquando templum, & ſubtus iacens Polybotes, gigas à Neptuno victus, vt veteres tradidere fabulæ: Nam thermas habet abundè ſcaturientes. Strabo lib. 10. Vrbs in ea eſt eiuſdem nominis. Hinc Niſyrius & Niſyriacus, aliàs Porphyris à purpuris, vel purpurarum piſcatoribus dicta eſt Stephano. Strabo li. 10, inter Sporadas numerat.

Nitiobriges, populi Narbonenſis Galliæ, vicini Ruthenis: vocant hodie Montem Peſſulanum.

Nitócris, Babyloniorum regina, Nabuchodonoſoris vxor, quæ Babylone multa præclara opera fecit.

Nítria, Ægypti regio, & nomen duarum vrbium ſupra Memphim. Strabo lib. 17. Stephano locus eſt Ægypti: Gentile, *νιτρώτης*. Hinc & Nitriotis præfectura.

Nixus, xi, ſidus cæleſte, quod Iulius Firmicus Ingeniculum vocat. Cicero in Arato. Hunc Hyginus Herculem eſſe ait, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis, Draconis dexteram partẽ opprimere conatur.

N O

Noa, filia Salphaad filii Epher, filii Galaad, num. 26: Ciuitas item quæ terminus eſt tribus Zabulon, ioſue 19.

Noa, Vide NOE.

Noæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Noëus. Steph.

Nobe, Ciuitas ſacerdotum. 1. reg. 22.

Nobe, Ciuitas in tribu Dan vel Beniamin. iſa. 10. 1. reg. 21, & 22.

Nobe, Ciuitas quæ & Canath dicebatur, in tribu Manaſſe, 1. reg. 21.

Noctilũca, Lunæ cognomen, quod noctu luceat. Horat. 4. Carm. Ode 6.

Nodab, Nomen viri. 1. paralip. 5.

Noe, filius Lamech, vir deo gratus, cui, cùm homines eius temporis perdere vellet, iuſſit vt nauẽ ſiue arcam fabricaret, cuius beneficio, ab aquis cum familia tutus, cæteris ſubmerſis, hominũ genus reſtituit.

Noema, Filia Lamech ex Sella vxore. gen. 4.

Noémachus, Ptolem. lib. 2. cap. 10, Narbonenſis vrbs, prope Gebennam.

Noeman, Filius Bale filii Beniamin. num. 26.

Noemi, Vxor Elimelech Bethlehemitæ. ruth 1.

Nœodũnum, Vide NEODVNVM.

Noës, fluuius Thraciæ in Iſtrum fluens, Herodoto lib. 2.

Noga, filius Dauid. 1. paralip. 14.

Noge, Filius Dauid. 1. paral. 3.

Nohaa, Filius Beniamin. 1. paral. 8: qui geneſ. 46, dicitur Naaman.

Nola, vrbs Campaniæ, quæ prius Sidicinum dicebatur. Plin. lib. 2. cap. 5. Gentile, Nolii vel Nolani.

Nómades, populi in Scythia Europæ, quorum vita omnis in paſcendis gregibus habetur. Nunc Tartari dicuntur, iuxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum etiam Strabo lib. 11.

Nómades, Africæ populi, inter Zeugitanã regionem & Mauritaniam ſiti, qui poſtea literis aliquot mutatis, Numidæ appellati ſunt. Hos ſcribit Salluſtius ex Perſis ortum traxiſſe, qui Herculem in Hiſpaniam ſunt comitati: eóque mortuo, in Africam traiecciſſe, locáque occupaſſe Oceano proxima, alueóſque nauiũ inuerſos protugurijs habuiſſe: deinde paulatim per connubia ſibi Gætulos miſcuiſſe: poſteáque Numidiæ nomo propter multitudinem à parentibus digreſſos, poſſediſſe ea loca, quæ proxime Carthaginem Numidia appellatur. Hæc ille. Dicti ſunt autem Nomades, *ἀπὸ τ νέμειν*, hoc eſt à paſcendo, quòd paſtionibus præcipuè vacarent, herbiſque vno in loco depaſtis, papiliones ſuos curribus aliò tranſueherent. Virgil. 4. Æneid.

Nomántiæ, Vide NVMANTIA.

Nomba, vrbs Iudææ: Gentile, Nombæus, Stephano ex Ioſepho.

Nomæi, populi qui poſtea Scythæ dicti ſunt. Ste.

Noméntum, oppidum in Latio non procul ab vrbe Roma. Hinc Noméntana via Romæ qua itur Nomentum, & Nomentani. *νωμεντῖνοι*, qui Nomentum habitant. Dictum Nomentum à Nomento conditore. Habuit autem vrbs hæc colles vitiferos, vino non omnino peſſimo nobilitatos.

Nómius, dictus eſt Apollo. *ἀπὸ τῆς νομῆς*, id eſt à paſcuis, hoc eſt paſtor, non ex officio paſtorali. Sed quia Sol paſcit omnia, quæ in terris gignũtur. Siue, vt alii volunt, quòd olim iuxta Am-

phryſum Theſſaliæ fluuium diuinitate, ob interfectos Cyclopas, priuatus, Admeto regi armenta pauit.

Nona, vna ex Parcis. Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcas dixere. Gellius lib. 3. cap. 16.

Nonácris, mons Arcadiæ, Stygem fontem ad radicem habens, cuius aquæ ob frigus immoderatum nullo neque aureo, neque argenteo vaſe, neque æneo, neque ferreo contineri poſſunt, neque alia vlla re, quàm vngula mullina. Stephano vrbs eſt Arcadiæ. Hinc Nonacrius, a, um: Item Nonacrinus.

Nónius Aſprenas, Conſul cum Laterano, anno ab vrbe 846.

Nónius alter, Conſul cum Valentiniano Cæſare, anno ab vrbe 1198.

Nónius Marcellus, Grammaticus, cuius libros habemus de latinorum nominum origine.

Nonýmna, vrbs Siciliæ: Ciuis, Nonymnæus: Step.

Nora, vrbs Sardiniæ inſulæ: Gentile, Noranus, Stephano.

Nóracus, vrbs Pannoniæ: Ciuis, Noracius.

Nophe, Nomen loci. num. 21.

Nopheth, Vrbs in tribu Manaſſe. ioſ. 17.

Noraan, Nomen loci. 1. paral. 7.

Norba Cæſarea, Luſitaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 5.

Nóricum, regio Germaniæ (quam nunc bona ex parte Bauariam appellant) habens ab Occaſu Ænum fluuium, qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos: à Septentrione Danubium, ab Ortu Solis montem Cecium, qui Pannoniâ ſuperiorem diſterminat à Norico: à Meridie montem Curuancâ, qui eſt ſupra Iſtriam. Hinc Noricus, a, um.

Normánia, regio Galliæ, vltra Sequanam flumen, quæ à Carolo Magno deuicta fidem Chriſtianam ſuſcepit.

Northúmbria, regio ſeptentrionalis, Angliæ & Scotiæ finitima.

Noruégia, regio in Europa Septentrionalis, verſus Oceanum Germanicum ſita.

Nóſora, inſula rubri maris. Inſularis, Noſorenus, Stephano.

Nóſtia, vicus Arcadiæ, aliàs Eſtania: Gẽtile, Eſtanicus, Steph.

Nótium, vrbs in Ætolia, Homero 2. Iliados.

Nótium, Hyberniæ promontorium, Ptolemæo lib. 2. cap. 2. Stephano, vrbs Ioniæ.

Notus, *ti*, ventus Meridionalis, Auſter dictus: *νοτὶς* enim, Latinè humor dicitur. & eſt hic vẽtus nebuloſus & humectans, vt docet Gellius.

Noua ciuitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africæ, tum altera Hiſpaniæ, in qua & vetus Carthago fuit.

Nouamœnia, Sarmatiæ vrbs in Europa, Ptol. lib. 3. cap. 5: Hodie Album Caſtrum: *Wuſſemburg*.

Nouéllius, Mediolanenſis quidã temporibus Tiberii Cæſaris, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum vſque peruenit, & tricongius cognominatus eſt, quòd tres congios vini vno impetu eporauerit.

Nouemóntum, oppidum Myſiæ, quæ nunc Seruia dicitur.

Nouénniæ, ciuitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

Nouiodũnum, oppidum Galliæ Belgicæ, Sueſſionibus finitimum, Vulgò *Noyon*.

Nouiodũnum, olim oppidum Biturigum. Cæſ. libro 7.

Nouiodũnum, oppidum Heduorum olim, ad Ligeris ripas, nunc Niuernenſium caput.

Nóuium, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs.

Nóuius, fluuius Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 3.

Nouocoménſes dicti ſunt, quos Comum Cæſar inquilinos ad habitandum deduxit. Fuerunt enim quinque millia, è quibus quingenti illuſtriſſimi Græci fuerunt, qui oppido nomen relinquentes, & Nouum comum appellãtes, Nouocomenſes oppidanos vocauere. hos ciuitate donatos inhabitatorum numero deſcripſit.

N V

Nuba, rex Daniæ, ab Henrico primo Cæſare ad Chriſtianiſſimum vi adactus.

Nubæ, populi Libyæ iuxta Nilum. Dicuntur & Nubæi, & Dabæi, & Mumides. Steph.

Nucéria, ciuitas Campaniæ in Italia, nouem millibus paſſuum à mari diſtans.

Nucéria Colonia, Vmbrorũ vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 1, hodie Alphatenia. *Vide* NEVCERIA.

Núceria, inuenitur etiam Nacria, vrbs Thuſciæ: Gentile, Nucrinus, Steph.

Nudipedália, ludi quidã, ſeu ſpectacula, Lacedæmone inſtituta circa annum à cõdita Roma 82.

Numa Pompílius, ex Curibus Sabinorum vrbe ortus, ſecundus à Romulo Romanorum rex, iuſtitia & pietate inſignis, qui pacatis finitimorum odiis, quò truces efferatóſque longa militia animos ad pacis artes traduceret, ad deorum cultum, animum adiecit: primúmque ad infimum Argiletum lani templum cõdidit, quod apertũ, bellum: clauſum, pacem indicaret. Deinde Dialem, Martialem, & Quirinalem Flamines creauit: Salios item duodecim Marti aſſignauit: virgines Veſtales ſacrauit: Pontificem maximum primus declarauit: dies faſtos, nefaſtóſque condidit: annum in duodecim menſes diuiſit. Quæ omnia quò maiore apud imperitam plebem in veneratione eſſent, ſimulauit ſibi cum Ægeria Nympha nocturnos congreſſus eſſe, eiuſque ſe monitu, quæ acceptiſſima diis eſſent, ſacra inſtituere. Poſtremò vbi ma-

xima cum reuerẽtia & ſuorum, & finitimorum quadraginta annis regnaſſet, diem obiit. Liu. primo ab vrbe condita.

Numãna, oppidum Piceni in Italia, vt ſcribit Mela lib.2.

Numántia, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, aliàs Celtiberiæ, circa viginti annos bellum cum populo Romano geſſit, & à Romanis obſeſſa per annos quatuordecim, cùm haberet tãtùm quatuor hominum millia, non ſolùm ſuſtinuit, ſed etiam vicit quadraginta millia Romanorum: tandem tamen à Scipione poſteriore poſt longam & arctiſſimam obſidionem deleta. Cùm enim fame laborarent, nec eis daretur iuſti certaminis copia, omnia ſua & ſeipſos igni immiſerunt. Florus lib.2. Vnde Scipio Numantinus cognominatus eſt. Numantini, ciues. Steph.

Numeriãnus, Rom. imperator, cũ Caro & Carino.

Numérius, à numero prænomen deductum.

Numícius, fluuius in Latio, in quo repertum fuit cadauer Æneæ, & in quo Anna ſoror Didus ſeſe ſubmerſit. Hic poſtea decreuit, & in fontem redactus fuit, qui & ipſe poſtea exiccatus eſt, ſacris etiam Veſtæ (cui non niſi ex hoc fluuio libari fas erat) vnà interceptis.

Numidia, pars Africæ, inter Cæſarienſem Mauritaniam, & Carthaginienſem regionem, cuius populi à Latinis Numidæ, à Græcis Nomades dicuntur, quaſi in paſcuis inter armẽta degentes: ἀπὸ τ νέμειν, quod eſt paſcere. Erat enim ea gens rei pecuariæ in primis ſtudioſa, & ob id ad lætiora pabula ſubinde magalia ſua transferebat. Habebant olim alueos nauium conuerſos pro tuguriis, vt eſt apud Salluſtiũ. Numidia habet ab ortu Syrtes quaſdam paruas: vnde regio Carthaginenſis incipit à Septentrione mari, quod verſus Sardiniam tendit, ab occaſu Mauritaniam, & à meridie Æthiopiam: nec præter marmoris Numidici, ferarúmque prouentum aliud inſigne habet. Sunt in ea claræ vrbes, Hippon & Rhegiũ. Ea regio, vt Pomponius ſcribit, ſpatio anguſtior eſt, quàm Mauritania, ſed magis culta & durior, vbi Numidicum marmor effoditur. Hinc Numidicus, ca, cum: vt Lapis Numidicus, qui inter generoſa marmora annumeratur: à Papinio Libycus ſilex appellatur. Et Pauimenta Punica à veteribus dicebantur, quæ ex marmore Numidico ſtrata erant. Et Numidæ populi. Hi à Virgilio lib.4. Æneid. Infræni appellantur, quòd equos non fræno, quemadmodum nos conſueuimus, ſed virgula duntaxat regerent.

Númitor, filius Procæ, Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lauſúmque filium eius interfecit, filiámque eius Rheam Syluiam virginem Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris perpetua virginitate ſpem partus ei adimeret. Verùm cùm illa ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida facta eſſet, ipſam quidem in Tiberis ripa viuam defodit: pueros autem in fluuio mergi iuſſit: quos cùm in ſicco deſtitutos Fauſtulus inueniſſet, Accæ Laurentiæ vxori ſuæ educandos tradidit. Hi poſtea adulti Amulium interfecerũt, regnúmque auo ſuo Numitori reſtituerunt.

Númius Albinus, Conſul cum Max. Dextro, anno ab vrbe 1015.

Númius Tuſcus, Conſul cum Amulino, anno ab vrbe 1047.

Nun, pater Oſee cuiuſdam, num.13: Pater item Ioſue, ioſ.1: Filius Eliſama filii Ammiud, 1.paralip.7.

Núndina, næ, Romanorum dea, à nono die naſcentiũ dicta, qui & luſtricus dicitur. Erat autem luſtricus dies, quo infantes luſtrabantur.

Núrſia, Sabinorum ciuitas in montibus ſita. Ptolem.lib.3.cap.1. Hodie Norica.

Núrſia, Piceni ciuitas, à Virgilio frigida dicta. Hinc Nurſinus, na, num, adiectiuum.

Núrſia, vrbs antiqua in Vmbria.

Núſſia, ciuitas Germaniæ, ad Rhenum, non longè à Colonia Agrippina.

N Y

Nýcea, vrbs in Corſica inſula, à Nycio Ethruriæ rege condita.

Nýcius Feſulanus, Tuſcorum rex, ſub annum trecenteſimum ante Romam conditam.

Nyctélius, vnum ex Bacchi cognominibus, tractum ab eo, quòd nocturno tempore eius ſacra celebrabantur, quæ Nyctelia dicta ſunt. Ouidius 4. Metamorph.

Nýcteus, Neptuni filius ex Celæne Atlantis filia, quem ex Amalthea Cretenſi Nympha Antiopam & Nyctimenen ſuſcepiſſe ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, opera nutricis cum eo fertur concubuiſſe, tandémque agnita, cùm pater eam occidere vellet, Mineruæ miſeratione in noctuam eſſe conuerſa. Ouid.2. Metamorph.

Nyctileïa, ſacrificia quæ Baccho fiebant, à nocturno tempore dicta.

Nyctimene, Vide NYCTEVS.

Nictórix, regina Babyloniæ, quæ Herodoto lib.1. poſt Semiramim regnauit ſola.

Nymphæ, aquarum deæ, quaſi lympharum numina: quanuis etiam latius Nymphæ nomen accipiatur pro montium deabus, quas Oreades vocant: & pro iis, quæ arboribus & ſyluis putabantur præſidere, quas Dryades vocabant, & Hamadryades, & Napæas.

Nymphæa, inſula iuxta Adriam, vbi Calypſo habitauit: Gentile, Nymphæus. Steph.

Nymphæum, Macedoniæ oppidum, Vide NYMPNAEVS & LYSSVS.

Nymphæus, Italiæ fluuius iuxta Velitras: & Nymphæum, Proconneſi promontorium. author vtriuſque Raphael Volater. Nymphæũ montem ſemper ardere, eiuſque craterem bitumen egerere omnium dilutiſſimum, Strabo author eſt lib. 7.

Nymphæum, vrbs Taurica inter Panticapæum metropolim & Theodoſiã. Strabo. Hinc Nymphæeus, Nymphæus, Nymphaites. Steph.

Nymphas, in Arcadia eſt. Pauſanias lib. 8. Inde fons Nymphaſius. Steph.

Nymphon, vir quidam Colophonius. Cicero ad Q. fratrem lib. 1.

Nyrax, vrbs Celtica: Gentile, Nyracius. Steph.

Nyſa, vrbs Arabiæ, ſiue, vt alii putant, Ægypti, Arabiæ propinqua, apud quã Bacchus, vt Diodoro placet, à Nymphis eſt educatus: vnde & Dionyſius dictus eſt, ex Ioue & Nyſa conflato vocabulo. Plin. lib. 8. cap. 13, Nyſam Indiæ montem eſſe tradit, lacertas immenſæ magnitudinis alentem.

Nyſa etiam non tam mons, quàm ciuitas in India, à Libero patre, vt refert Strabo lib. 15, condita, carminibus poëtarum celebratiſſima, ſita ſub radicibus montis, quem Neron, aliàs Merum incolæ appellant. Alia eſt Nyſa in Bœotia. Hom. Plin. in Cæria. Strab. vicus in Helicone, vbi ſimili modo colitur Bacchus. Ptolem. in Ionica ac Lycia. Steph. in Thracia. Multi tamen Nyſæ, ſarum declinãt. Vide THESTIDIVM.

Nyſa, vnus ex verticibus Parnaſi montis, Baccho conſecratus. Steph. Nyſæ decem enumerantur: Prima in Helicone: ſecũda in Thracia: tertia in Caria: quarta in Arabia: quinta in Ægypto: ſexta in Naxo: ſeptima Indiæ: octaua in Caucaſo mõte: nona Libycæ: decima Eubœæ, vbi eodem die vitem florere aiunt, & botrum matureſcere. Hinc Nyſeus, Nyſæus, Nyſaeus, & fœminino Nyſais: Poſſeſſiuum, Nyſeus. Steph.

Nyſa, mulieris nomen, apud Virgilium Ecloga 8, Mopſo Nyſa datur, &c. Sed pro muliere doctiores per iota ſcribunt.

Nyſæa, Herodoto & Curtio, vrbs clariſſima in India, à Libero patre condita, ſub radicibus montis quem Merum, aliàs Neron vocant. Eadem quæ Nyſa.

Nyſea, Megarenſium emporium, duodeuiginti ſtadiis ab vrbe, quod & Minoa vocatur.

Nyſeus, Bacchi cognomentum, à Nyſa vrbe (ſiue ea Arabiæ eſt ſiue Indiæ) impoſitum, in qua illum Nymphæ educarunt.

Nyſiros, Vide NISYROS. ſic enim legẽdum eſt.

Nyſſa, Vide PYTHOPOLIS.

Nyſus, viri nomen, melius per iota ſcribitur.

O A

A, vicus Atticæ in Pandionide tribu. aliàs ὄειᾳ.

Oânus, vrbs Lydiæ. Steph.

Oãſis, ciuitas Ægypti, Vide ἄνασις apud Stephanum.

Oáxis, fluuius Cretæ inſulæ ab Oáxe Apollinis filio ſic vocatus: vnde & Oaxia tellus. At Seruius putat eſſe fluuium Meſopotamiæ, quem non ſequuntur alii Virgilii enarratores.

Oáxus, ciuitas Cretæ, ab Oaxo Minois ex Acallide filia nepote: vel à ſitu loci, quòd crepidines Græci Axos vocent. Herodotus quoque lib. 4, Oaxum vrbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Batti regnauit, qui Cyrenen Libyæ vrbem ædificauit. Ciuis, Oaxius.

O B

Obãda, regio parua Nabateorum, vbi Obodes rex, quẽ inter deos numerãt, ſepultus eſt. Steph.

Obádia, Filius Arnan filii Raphaiæ, filii Ieſaiæ, 1. paral. 3: Filius Izrahia filii Ozi, 1 paral. 7.

Obal, Filius Iectan geneſ. 10.

Obaréni, pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium, inquit Quadratus: quem Obarenitæ & Oteni habitãt, qui magna pars Armeniæ ſunt. Steph.

Obdia, ſiue Obdias, Filius Aſel filii Elaſa. 1. par. 8, 9, & 12.

Obed, pater Gaab, iudic. 9: Filius Booz, pater Iſai, ruth 4. 1. paral. 2: Filius Ophlal filii Zabad, 1. paralip. 2, & 11.

Obed-edom, nomen viri. 2. reg. 6.

Obedia, nomen viri. 1. eſd. 8.

Obólcon, vrbs: Gentile, Obolconites, Steph.

Oboth, nomen loci, num. 21: triceſima ſexta Iſraelitarum manſio, cùm ex Ægypto proficiſcerentur in terram Chanaan, num. 33.

Obris, nomen fluuii. Pompon. lib. 2, Secundum Bliteros Obris fluit. Ptolemæus Obrium vocat.

O C

Ocálea, leæ, ſiue Ocálee, es, Bœotiæ oppidũ. Homerus in Catalogo nauium,

Ωκαλέην, μεδέοντα τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον. Eſt autem prope Haliam, ſic dicta à breuitate viæ à Theſpiis in Thebas oppidum Ocaleæ proximum: Gentile, Ocaleus.

Occam, Theologus inſignis floruit ſub annum ſalutis 1330.

Occáſio, à poëtis Dea fingitur, rerum gerendarum opportunitati præſidens. Huius ſimulachrum ita fingebatur, vt pennatis pedibus volubili rotæ inſiſteret, vertigine quadam velociſſima ſe in orbem circumagens, priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. Quo commento occaſionis breuitatem & inconſtantiam voluerunt denotare, quæ niſi, cùm primùm ſeſe offerat,

arripiatur, ſtatim elabitur è manibus: nihilque nobis remanet præter Pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De Occaſionis effigie extat elegans Epigramma apud Auſonium.

Océanus, Cæli & Veſtæ filius, maris Deus, maritus Tethyos, fluuiorum fontiúmque omnium pater. Propriè tamen Oceani nomine intelligimus vaſtiſſimum illud mare, quo vniuerſus ambitur terrarum orbis. Dictus Oceanus ab ὠκὺς, quod eſt velox, teſtibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præſertim ſi Mare ſequitur. Falſam autem illam opinionem velocitatis maris Luſitani, id eſt Portugalleſii hac noſtra ætate deprehenderunt. Nã Columbus Nauarchus, vltra Gades Oceanum ingreſſus, vltra torridam Zonã penetrauit per Oceanum ad Indos, vſque ad Beatorum inſulas, non tamen iſtam velocitatem deprehendit. Et quanuis ſit nomen proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius ſignificat. Quo modo mare, cùm totum ſignificat, proprium eſt: cùm partem, appellatiuum. Nam à litoribus plerunque accipit nomen. ad dextram ſiquidem, vbi primùm terram intrat, Atlanticus dicitur, ad ſiniſtram, Gaditanus, illinc Arabicus, Perſicus, Indicus: hinc Britãnicus, Germanicus, Scythicus. Poëtæ tamen Oceanum pro quocunque mari vſurpant. Virgilius,

-Et ruit Oceano nox. Hinc deducitur patronymicum fœmininum Oceanitis, idis, & Oceanius, nia, nium.

Océlum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 6.

Ocha, mons in inſula Eubœa, à quo inſula quoque ipſa quandoque dicta Oche. Calepin. Vide in CARYSTO.

Ochéſius, Ætolorum dux, vir longè præſtantiſſimus, qui in bello Troiano interemptus eſt. Homerus.

Ochozath, Amicus Abimelech regis Geraræ. geneſ. 26.

Ochozias, Filius Achab regis Iſrael, 3. reg. 22: Filius Ioram regis Iudæ, 4. reg. 8. 1. paral. 3.

Ochran, Pater Phegiel principis trib⁹ Aſer. nu. 1.

Ochus, fluuius, qui in Indiæ montibus ortus, per Acarnaniam fluit. Plin. lib. 6. cap. 16. Idem lib. 31. cap. 7. Præterea apud Bactros amnis Ochus & Oxus, ex oppoſitis montibus deferunt ſalis ramenta.

Ocnus, filius Tyberis & Mantûs filiæ Tireſiæ vatis. Hunc Mantuam cõdidiſſe tradunt, & Æneæ in auxilium veniſſe aduerſus Turnum Maro teſtatur lib. 10. Idem hunc Bianora vocat, Ecloga 9. teſte Seruio. Vide BIANOR.

Ocnus, nomen cuiuſdam apud inferos, multis inſignium artificum picturis celebrati, quem effinxerunt perpetuò torquentem funem, aſtante aſella, quæ quãtum ille torſiſſet, ſtatim præroderet. Inde ortum eſt prouerbium, Ocnus funiculum torquet: quòd cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliqua operam collocant, tum in eos præcipuè, qui cùm nihil neque laboris, neque induſtriæ ad augẽdam rem familiarem prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores, quòd domi habeant aſellam, hoc eſt, vxorem prodigã, quæ quicquid miſellus multis ſudorib⁹ corraſit, ſtrenuè profundit.

Ocolum, parua regio Eretrienſium: Gentile, Ocolius.

Ocrazápes, qui & Aſcrazapes, rex Aſſyriorum XXXVIII.

Ocrícola, vrbs Thuſcorum: Gentile, Ocricolanus, Steph.

Ocrînum, Britanniæ promontorium, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Mons ſancti Michaelis.*

Octáuia, gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratia propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quàm equeſtri familia ortum ſe ſcribit, vetere ac locuplete, & in qua primus ſenator ſuus pater fuerit. M. Antonius libertinũ ei prozauum exprobrat Reſtionem è pago Turino, & auum argentarium. Tranquill. Cicero in Epiſt. quadam eum nepotem argẽtarii, & filium adſtipulatoris vocat. Vtcunque, conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum virum fuiſſe, magnáq; laude Macedoniã prouinciam adminiſtraſſe ex ipſius etiã teſtimonio Ciceronis, quod ad Qu. fratrem ſcribens hortatur, vt promerendis ſociis vicinum ſuum Octauium imitetur.

Octáuia, Octauii Cæſaris ſoror Antonii Triumuiri vxor, ab eo poſtea repudiata.

Octáuia, Claudii Cæſaris filia, Neronis vxor ab eo interfecta.

Qu. Octáuius à Lucio Cinna ſuo collegà interfectus. Pædianus.

Octáuius Auitus & Pœtelius Fauſtinus, furta Virgilii adnotarunt, notantes vnde quæque carmina ſurriperentur, vt ait Seruius.

Octáuius, Vide AVGVSTVS.

Octodûrum, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Campus Gothorũ alio nomine. Vulgò *Toro:* Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs.

Ocýalus, vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis. Homerus Odyſſ. 7.

Ocýpete, vna Harpyiarum, à celeri volatu nomen habens. Sorores habuit Aëllo & Celæno, cum quibus Strophadas inſulas fertur incoluiſſe. Vide HARPYIA.

O'cyron, fluuius in finibus Arcadiæ.

Ocýrhoë, Nympha, Chironis Centauri & Chariclûs Nymphæ filia, ita dicta à celeriter fluendo, quòd in rapidi fluuii ripis nata eſſet, Augurii fuit peritiſſima: Æſculapium enim vniuerſo orbi profuturum prædixit, & patrem optaturum mortem, ſéque equam futuram: quæ omnia euenere. Ouid. lib. 2. Metamorph. Heſiod. in Theogonia.

O D

Odaia, ſiue Odaias, ſoror Naham. 1. par. 4. 2. eſd. 9.

Odaren, Nomen viri. 1. mach. 9.

Oded, Nomen viri prophetæ. 2. paral. 15, & 28.

Odenâtus, princeps Palmyrænorũ, multa aduerſus Saporem Perſarum regem præclara geſſit.

Odéſſos, vrbs in Mœſia inferiori. Pomponius lib. 2. Stephano, vrbs eſt in Ponto iuxta Salmydeſſum. Apollodorus magnum montem eſſe ſcribit. Ciuis, Odeſſites & Odeſeus.

Odéuia, Nomen viri. in toto cap. 2. eſdr. 10. ſcribe Odaia.

Odia, Nomen viri. 2. eſdr. 8.

Odítes, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopſo interfectus in nuptiis Pirithoi. Ouid. 12. Metamorph.

Odîua, quidam in Dalmatiis ab Odoacro tyranno victus, ſub annum ſalutis 483.

Odiúpolis, regio Heracleæ iuxta Pontum: Gentile, Odiupolites, Steph.

O'dius, Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Homer. Iliad. 5.

Odóacer tyrannus, cùm arripuiſſet imperium Romanum, præclaras res geſſit per aliquot annos, tandem tamen à Theodorico obſeſſus Rauennæ per triennium, cùm ſe dedidiſſet, occiſus eſt ſub annum ſalutis 493.

Odœ́docus, vide CALLIARVS.

Odoia, Nomen viri. 1. paral. 5.

Odollam, Ciuitas in Iudæa, à Roboam conſtructa, 2. paral. 11. michææ 1: Videtur eſſe eadẽ quæ Adullam dicitur: Nomen itẽ ſpeluncæ, 1. reg. 22.

Odománti, Vide RHODOMANTI.

Odónes, populi Thraciæ Mædis vicini. Dionyſius in Baſſaricis. Stephano, ſunt populi Thraciæ, vt ſuprà diximus.

Odrýſæ, populi Thraciæ, vrbs Odryſa. Strabo libro 17. quorum olim ampliſſimum fuit regnum, ab Abderis Thraciæ vrbe vſque ad Pontum Euxinum, & Iſtrum fluuiũ extenſum. Thucydid. lib. 2. Inde Odryſius, Odryſites, Odryſes, Odryſides: & fœminina, Odryſis, Odryſias, Stephano.

Odyſſéa, Vide OLYSIPPO.

Œ

Œa, Africæ ciuitas, vna ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus,

Achæi Tripolim lingua ſua ſignant, de trium vrbiũ numero, Œæ, Taphræ, Leptis magnæ, &c.

Œ'agrus, pater Orphei, à quo Hebrus fluuius Œagrius cognominatur, epithero ſatis longè petito, ab Orpheo nimirum Œagri filio, quem cùm Ciconum matronæ diſcerpſiſſent, caput eius in Hebrum fluuium proiecerunt. Vel Œagrus, fluuius Thraciæ, pater Orphei vatis, vt ſcribit Seruius. vnde & Hebr⁹, quòd ex eo fluat, Œagrius dicitur.

Œánthe, vrbs Locrorum, aliàs οἰάνθεια, Steph.

Œbália, regio Peloponeſi, Laconiæ pars: ita dicta ab Œbalo Arguli filio, Lacedæmoniorum rege. Hinc Œbalius, lia, lium. Agri quoque Tarentini tractum Poëtæ nõnunquam Œbaliam appellant, reſpicientes nimirum ad vrbis eius originem, quæ à Lacedæmoniis condita putatur. Ab Œbalia, Laconiæ regiuncula, Caſtor & Pollux Œbalidæ dicuntur.

Œ'bades, Darii ſtabularius, cuius induſtria ipſe Darius Perſarum regnum adeptus eſt.

Œ'balus, Arguli filius, rex Laconiæ, ab ſe Laconiam prouinciam Œbaliam dixit.

Œ'balus, Telonis regis Caprearum inſulæ prope Neapolim filius, & nymphæ Sebethidis. Seruius apud Virgilium 7. Æneid.

Œ'baris, nomen viri proprium. Tortel.

Œchalia, vrbs Bœotiæ, Euryti regia, ab Œchaleo fluuio eam præterfluente ita dicta. Hanc Hercules funditus euertit, cùm Eurytus pactam ipſi certaminis lege filiam Iolem tradere recuſaſſet. Homeri interpres 5. Iliad. Virgil. 8. Æneid. Fuit & alia eiuſdẽ nominis vrbs in tractu Meſſeniaco. Plinius lib. 4. cap. 9. Item alia in Euboœa inſula, poſtea Chalcis dicta. Plin. lib. 4. cap. 12. Alia in Trachine & in Theſſalia, & in Arcadia. Ciuis, Œchalieus, Œchaliotes, Œchalius: & fœm. Œchalis, Steph.

Œcíades, Vide BVRA.

Œciryínes, vir Argiuus, qui donauit Agamemnonem thorace pulcherrimo. Homer. Iliad. 11.

Œcus, Cariæ vrbs: Gentile, Œcuſius. Steph.

Œdántium, vrbs Illyriæ: inde Œdantes, & terra Œdantica. Steph.

Œdipodiónius, ab Œdipus deducitur.

Œ'dipus, Laii Thebanorum regis & Iocaſtæ filius, quem pater, cùm ex Apollinis oraculo futurũ intellexiſſet, vt à filio occideretur, paſtori occidendum tradidit: qui miſericordia commotus, cùm inuitus regiæ ſtirpi manus inferret, neque tamen regis imperium auderet detrectare, perforatis gladio plantis, viminéque traiecto, ex arbore ſuſpendit, futurum putans, vt ita inedia moreretur. Cæterùm, cùm Phorbas, Polybii Corinthiorum regis paſtor, illàc iter faceret, audito vagitu, eò accurrens, puerum ſeruauit,

reginæque,quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à qua,veluti puer cælitus missus, filii loco est educatus,& à pedibus ex vulnere tumẽtibus,Œdipus appellatus. Grandior deinde natu factus, cùm audisset se non Polybii filium,patrem perquirere statuit, & cõsulto oraculo accepit se in Phocide patrem inuẽturum. Quo cùm veniisset, orta inter Phocenses seditione, Laium conantem reprimere tumultum, incognitum interemit. Postremò tãquam oraculo lusus,Thebas petens,in itinere in Sphingem incidit,quam problematibus solutis cùm occidisset, Thebas intrauit: & quoniam Polybii filius credebatur,locastam matrem insciens vxorem duxit, & ex ea quatuor filios genuit. Postea verò cùm se matrem sibi coniugio copulasse,patrémque occidisse cognouisset,dolore percitus, sibi ipsi in pœnam oculos eruit, quem postea cæcum Antigona filia duxit, & se occidere volentem custodiuit. Alii dicunt,quòd repudiata matre,Astymedusam vxorem duxit, Athenas autem in voluntarium conceſſit exilium. Declinatur autem Œdipus,odis,vel Œdipus,Œdipi,vel Œdipodes,dæ. Vide SPHINX.

Œna,vrbs Tusciæ munitissima,in cuius medio altus collis est triginta stadiorum,aquas & varias arbores supra se habens. Aristoteles de mirabilibus:Gentile,Œnates. Steph.

Œnánnia, vrbs Sarmatiæ in Asia, Ptolemæo libro 5. Hodie S.Sophia, aliàs Œnanthe. Plinius lib.3.cap.5.

Œnárea, vrbs Tuscorum, in cuius medio collis erat altissimus. Vide OENA.

Œncádæ,Vide OENIADAE.

OE'neus,Calydoniæ rex,filius Parthaonis,qui ex Althæa Thestii filia Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis postea vxorem. Hic cùm Dianam in sacrificiis suis per cõtemptum præteriisset,indignata Dea,miræ magnitudinis aprum ei immisit, qui regionem vniuersam latissimè deuastauit, donec Meleager collecto iuuentutis flore eum interfecit. Ouidius 8. Metamorph. Hinc Œnides, & Œneis, patronymica: & Œneius, ia,ium,adiectiuum.

Œníade,ciuitas & populi Acarnaniæ iuxta Acheloum,quæ ἐρυσίχη dicebatur. Regio etiã Œneas vocatur. Œneadæ, item alia ciuitas est Œtææ. Stephanus.

Œ'nipons, Vide INVTRIVM.

Œnoánda,vrbs Lyciæ, Plin.lib.5.cap.27:Gentile, Œnoandeus. Stephanus. Apud Strabonem libro 13,Œnoandrus vocatur.

Œnochêma,mons in finibus Africæ.

Œnochônus, Herodoto lib.7, fluuius in Thessaliam defluens sicut Peneus.

OE'noe, vna ex duabus vrbibus Icariæ: Gentile, Œnoæus. Vide SICENVS. Item vna ex Tetrapoli Attica Steph.

Œnomâus,Hippodamiæ pater, Elidis rex & Pisæ,ex Marte & Harpina Asopi,seu, vt alii tradũt,Eurythoe Danai filia progenitus, qui cùm ex oraculo se à genero interfectum iri didicisset,& illa tamen à multis procis ob formæ præstantiam ambiretur, curule certamen procis proposuit,ea lege, vt filia victori in matrimonium cederet,victus mortem subiret. Tredecim igitur victis & occisis,Pelops,Tantali filius, amore eius captus,Myrtilum eius aurigam pretio corrupit,vt axes infirmos & fragiles currui subiungeret. Quo facto, Œnomaus vnà cum curru corruit, membrisque omnibus ea ruina collisis,iámque morti vicinus, Pelopen precatus est,vt vicem suam vlcisceretur. Quare cùm Myrtilus pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope contumeliosius exigeret, ab eo in mare est præcipitatus: eóque modo & puella & regno potitus Pelops,totam Cherronesum de nomine suo Peloponesum appellauit.

Œnon,portus Locridis:Gẽtile,Œnoneus. Steph.

Œnóne, Nympha Idæa mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus, circa Idam Phrygiæ pecus pasceret. Hæc mulier fatidica fuisse fertur, Paridique in Græciam nauiganti prædixisse futurum, vt inde patriæ incendium secum referret. Extat epistola Œnones ad Paridem inter Ouidianas, qua illum ad sui amorem conatur reuocare. Author est Dictys Cretensis,Paridis interempti cadauer ad Œnonen fuisse relatum, vt ab illa sepulturæ mandaretur:illam verò pristini amoris recordatione ad primum statim cadaueris conspectum mortuam concidisse, eodémque cum illo funere sepultam fuisse. Stephano insula est, Æacidarum vna.Incolæ,Œnonæi.

Œnópides,vir Mathematicus ex Chio insula, Anaxagora aliquanto minor.

Œnops,vir Peloponesius.Homerus.

Œnótria, Italiæ pars maritima, à freto Siculo ad Tarentinum vsque & Posidoniaten sinum extensa,à præstantia vini(quod οἶνον Græci vocãt) nomẽ sortita:vel ab Œnotro Arcade, vt ait Pausanias libro 8. vel, vt Varro putat, ab Œnotrio Sabinorum rege: quãquam temporis processu id nominis vniuersæ Italiæ sit communicatum. Strabo lib.5.Incolæ,Œnotrii dicũtur.

Œnotrides, duæ insulæ contra Veliam, Pontia scilicet & Isacia. Plin.lib.3.cap.7.

Œnótrorum,in Mesopotamia ciuitas est Arinthe vel Arianthe. Steph.

Œnus,fluuius Rhætiæ.

Œnus,oppidulum Laconiæ: Gentile,Œnuntius, Stephano.

Œnúſſa,olim vocabatur Carthago.Steph.Sed Œnuſæ,inſula eſt proxima Chio : Gentile, Œnuſæus & Œnuſius.Steph.

Œon,vicus in Leontide tribu.Steph.

Œos,oppidulùm Tegeæ:Ciues,Œatæ.Steph.

Œ'ſyme, vrbs Macedoniæ (Thucyd.lib.4,) quæ nunc Emathia: Gentile, Œſymæus. Homerus Æſymen vocauit Steph.

Œta,mons in finibus Theſſaliæ,Doridi à tergo incumbens,morte & ſepulchro Herculis nobilitatus: vnde factum eſt nomen Tragœdiæ Senecæ,quæ Hercules Œtæus inſcribitur.Ibidem elleborum optimum naſcebatur. Plin.lib.25. cap.5,à Parnaſo vſque Pindum pars in Thermopylas vergens, propriè Œta vocatur. Hinc Œtæus,tæa,tæum,Œtæetes,& fœmininum Œteis,Stephanus:qui Œtam montẽ iuxta Thrachinem eſſe ſcribit: & ciuitatem Melienſium, eiuſdem nominis.

Œta,mons Doridos, Plin.lib.4. cap.27: & lib.35. cap.11.

Oëta, vrbs Italiæ, olim à Zacharia Pontifice de Luithprando Longabardorum rege recepta ex fœdere.

Œ'teus, frater Ephialtis,Alœi filius, pugnauit in Creta,vt Salluſtius refert. Vnde Œtæi campi dicti ſunt.Vide OETVS.

Œthy'ni,populi iuxta Pontum.Perottus.

Œtóſcyros,lingua Scythica Apollo dicebatur.

Œtus,frater Ephialtis gigantis,filius Aloei. Virgilius 6.Æneid.Vide OETVS.

Œ'tylus,vrbs Laconiæ,vel Œtylum,neut.gen.ab Œtylo heroë.Gentile,Œtylius, Steph.

Œ'zenis,vrbs Ponti, quæ deinde Trapezus dicta eſt.Steph.

O G

Og,Rex Baſan.num.21.gigas immenſæ magnitudinis à Ioſue deuictus & interfectus.

Ogdóapis,fluuius nauigabilis, ex Alpibus fluẽs. Strabo lib.6.

O'gdous,Ægypti rex, Vohæus cognominat⁹, qui Memphim condidit à nomine filiæ. Hic prius Venereus cognominatus fuit.Diodorus lib.1.

Ogênus,antiquus quidam deus : vnde Ogenidæ & Ogenii pro antiquis dicuntur.Steph.

O'gyges, Thebanorum rex,qui Thebas Bœotias condidit, circiter mille & quingentos annos ante vrbem conditam. Sub hoc rege fuit diluuium magnum, teſte Auguſtino de Ciuitate Dei,non illud quidem maximum, quod Noe temporibus contigiſſe ſacræ literæ teſtantur: ſed tamen maius eo, quod Deucalionis ſeculo bonam terræ partem inundauit. Hinc Ogygius,gia,gium.Thebæ Ogygiæ,& Ogygidæ,ipſi Thebani.

O'gyges,à quibuſdam dicitur idem qui & Ianus, & Noa,vel Noe.

Ogy'gia , inſula inter Phœnicium & Syriacum mare,ab Ogyge Thebanorum rege,qui in ea regnauit, appellata : Calypſus , Nymphæ ſedes, quæ Vlyſſem tempeſtate eo adactum hoſpitio & lecto excepit, etúſque amore capta, ſeptem annos apud ſe detinuit,randémque Ioue iubẽte eum dimiſit.Home. lib.1. Odyſſ. Bœotia etiam & Thebe,Stephano, prius ὠγυγία vocabatur, ab Ogyge filio Termeræ: item tota Attica, & Lycii Ogygii.

O'gylus, inſula inter Peloponeſum & Cretam: Gentile,Ogylius.Steph.

O'gyris , inſula ante felicem Arabiam , Erythræi regis monumẽto nobilitata. Plin.lib.6.cap.28. Stephano,inſula rubri maris: Gẽtile,Ogyrites.

O H

Oham,Rex Hebron.ioſuæ 10.

Ohel,Filius Zorobabel filii Phadaia.1.paral.3.

Oholai,Filius Seſan filii Ieſi filii Apphaim. 1.paralip.2.

O' I

O'icles,Filius Antiphatis,Melampodis filii,pater Amphiarai,vatis Argiui.Homerus 15.Odyſſ.

Oíleus, Locrorum rex, pater Aiacis, quem ab illius nomine Virgilius Oileum cognominat.

O L

Olânus, Noruegiæ rex, à Canuto rege Daciæ victus,ſub annum ſalutis 1017.

Olba,Vide OLBIA.

Olbêlus,vrbs Macedoniæ: Gentile,Olbelius.

Olbi,vrbs Ægypti iuxta Libyam: Gentile,Olbite. Stephanus.

O'lbia,Ptolemæo lib.5 cap.5, vrbs Galliæ Narbonenſis Steph.ciuitas eſt Troglodyticæ, Arſinoe poſtea dicta. Eſt & alia Ponti vrbs, de qua in Boryſthene & Nicomedia. Et alia Bithyniæ ab Olbia nympha. Alia Pamphiliæ , vt Philoxenus ſcribit:at non Pamphyliæ eſt, ſed Solymorum terræ,neque Olbia,ſed Olba vocatur:ciues autem Olbæi vel Olbii.Alia eſt Iberiæ,alia Sardiniæ,alia Illyriæ,alia Helleſponti,alia Ciliciæ. Alia denique Liguriæ,cuius vicinus etiã mons Olbianus eſt.Ciues,Olbiopolitæ,Olbiani. Dicitur etiam Olbenus & Olbiacus. Stephanus. Vide SELEVCIA.

Olbiſinii,populi quidam.Steph.

O'lbius , rex Galliæ,anno ante Romam conditam 540.

Olbyſii,populi circa columnas Herculeas. Steph.

Olcachites, Ptolemæo libro 4. cap.3, Zeugitanæ regionis ſinus:hodie Alcou ciuitas.

O'lcades,Vide HOLCADES.

O'lcion, vrbs Tyrrhenorum, inde Olcietæ & Olciẽs.Steph.

Olderícus,Bohemorum rex,Henricum III. im-

peratorem vicit.

Oleástrum, Hiſpaniæ vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 4. alio nomine Oleatro dicta.

Oléarus, Vide OLIARVS.

Olênus, oppidum Achaiæ propriè dictæ, nõ procul à Patris & Araxo promontorio, vbi Iouem Amaltheæ capræ lacte, quæ inde Olenia dicta eſt, educatũ ferunt. Nomen habet ab Oleno Iouis & Anaxitheæ filio: non amplius autẽ extat.

Olênus, Bœotiæ vrbs, ſic dicta ab Oleno Vulcani filio. Fuit & alia vrbs in Ætolia, iuxta quam fuit aper Calydonius.

Olêrus, vrbs Cretæ, in alto loco ſita, vltra Hierapytnam. Hinc Minerua Oleria, & feſtum Olerium, in eius honorem. Steph.

O'lganus, filius Beretis Macedonis. Steph. in μίεζα.

Oliaros, inſula in mari Ægæo vna Cycladum. Stephanus Sidoniorũ coloniam eſſe ſcribit, & diſtare à Paro ſtadiis LVIII: Gentile, Oliarius.

O'liba, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconẽſis vrbs. Vulgò *Olit.*

Olícana, vrbs Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Kirlbi.*

O'lina, vrbs iuxta Caſpium mare: Gentile, Olinæus, Steph.

Olit, Vide OLIBA.

Oliueti mons, ſiue mõs oliuarum, ſiue oliuetum, Mons ad orientem Ieroſolymæ, torrente Cedron interfluente, ſabbathi habens iter ab Ieruſalem. act. 1. luc. 19.

Olízon, vrbs Theſſaliæ. Homerus. Inditum eſt ei nomen à paruitate. Theſſali enim paruum ὀλίζον vocant: Gentile, Olizonius. Steph.

Olla, Pater Haniel. 1. paral. 7.

Olmi & O'lmium, Vide ſuprà cum aſpiratione.

O'lmones, Vide HOLMONES.

Olóbogra, vrbs Macedoniæ: Gentile, Olobagrus, Stephano.

Oloóſſus, Vrbs Magneſiæ. Homerus. Ciues, Olooſſonii, Steph.

Olophýxus, vrbs in Thracia iuxta Athon.

Olpæ, Caſtellum Acarnanum, & prætorium Amphilochium: Qui inhabitat, Olpæus. Steph.

Olûrus, oppidulum Achaiæ, non procul à Pellene. Stephanus.

Olus, vrbs Cretæ: Ciuis, Oluntius, Steph.

Olýbrius, Conſul cũ Protino, anno ab vrbe 1148.

O'lyca, vrbs Macedoniæ: Ciuis, Olycæus, Steph.

Olýcræ, vrbs circa Naupactum: Gentile, Olycræus, Steph.

Olýmpe, vrbs Illyriæ: Gentile, Olympæus, vel Olympeus. Steph.

Olýmpia, piæ, vrbs erat inter Oſſam & Olympum montem, non procul ab Elide & Piſa ciuitatibus Græciæ, vbi erat templum Iouis Olympii, aliàs Olympici: fuit etiam mercatu famigerata, & celebritate illa quinquennali ludorum inclyta. Strabo lib. 8. Eadem hæc dicitur etiã Arpina, vt Nicanor ſcribit, à matre Œnomai. Stephanus etiam hanc ipſam vrbem, Piſam prius vocatam, tradit. Vide ARPINA.

Olýmpia, orum, ludi ab Hercule inſtituti in honorem Iouis, circa Olympiam Eleæ regionis vrbem: à qua & nomen habent. Hercules enim, Augea Elidis rege ſuperato, repurgatóque eius ſtabulo, in campis Olympiæ vicinis iuxta Alpheum fluuiũ, ſacrum certamen inſtituit, quod quinto quoque anno, vel (vt Lycophronis interpres aſſerit) quinquageſimo menſe celebraretur: ídque eo conſilio, vt in illo certamine, Græciæ iuuentus ſeſe pẽtathlo, ſiue quinquertio exerceret, cæſtib⁹ ſcilicet, curſu, ſaltu, diſco, & palæſtra: iſque veluti meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini quinto die finis imponebatur: & victor, qui Olympionices vocabatur, oleaſtro, vel, vt Ariſtoteli placet, olea, quæ philoſtephanos dicitur, coronabatur: tantúmque ei honoris habebatur, vt non per portas vrbis, ſed per ruinas murorũ, ſublimis in curru in patriam reueheretur. Hinc Olympiacus, ca, cum: Item Olympicus.

Olýmpias, adis, quinque annorum ſpatiũ, quod à Romanis Luſtrum dicitur. Exinde Græci tempora per olympiadas ſupputare cœperunt, ita numerantes: Olympiadis primæ, aut ſecundæ, aut centeſimæ: anno primo, vel ſecũdo, vel tertio, vel quarto. Atque vt cõſules, ita & in Olympiis victores iterum & tertium dicimus.

Olýmpias, Magni Alexandri mater.

Olýmpicus, pica, picum, quod eſt Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: vt Iupiter Olympicus. Dictus eſt autem Iupiter Olympicus, ab Olympo, à quo eruditus, & ad virtutem inſtitutus ſit. Alii verò à cælo, quem Olympũ Græci vocant, in quo regnare fertur.

Olympiêum, locus in Delo: quem cùm Athenienſes Adriani ſumptu condidiſſent, nouas Athenas Adrianas vocauerunt: Gentile, Olympieus, vel Olympius, Steph.

Olympiodôrus, Nomen viri proprium eius qui docuit Epaminundam cantare tibiis.

Olympiónices, ſiue Olympionicus, qui in olympiaco certamine victor euaſit: νίκη quippe victoria dicitur. Ælianus de Varia hiſtoria lib. 10. Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice fœmina, prohibentibus eam ſpectare qui præſidebant. Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres treis haberet olympionicas. Cicero pro L. Flacco refert, quòd apud Græcos eſſe Olympionicem, iudicatur propè eſſe maius & glorioſius, quàm Romæ triumphaſſe.

Olýmpius, pia, pium, id eſt cæleſtis, poſſeſſiuum

ab Olympo.

Olýmpius Myſus, tibicen, & poëta Melicus, & elegiarum, Marſiæ Satyri diſcipulus, qui citharæ legem dedit, modoſque pulſandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Myſia nomen accepit. Fuit itē alius iunior è Phrygia tibicen, tēpore Midæ regis. Suid.

Olýmpius Nemeſianus, qui (ait Vopiſcus) in vita Cæſarū ſcripſit Halieutica, Cynegetica, Nautica.

Olýmpius præſul, natione Hiſpanus, inter Chriſtianos ſcriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librum aduerſus eos qui naturæ, non arbitrio culpam referunt.

Olýmpius, exarchorum Italiæ vnus.

Olýmpus, mons editiſſimus, in ea parte Theſſaliæ, quæ in Macedoniam vergit, cuius vertex vſqueadeò attollitur, vt nubes penetrare, cælumque ipſum attingere credatur. Quo factum eſt, vt Olympum Poëtæ pro ipſo accipiant cælo. Dictus Olympus, quaſi ὅλος λαμπρὸς: eò quòd claros habeat ſolares radios, nulliſque omnino nubibus offuſcetur. Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altiſſimus inter Theſſaliam & Macedoniam, qui tamē Theſſaliæ aſcribitur. Alter in Gallogræcia, vel in Cypro. Alius apud Myſos, ad cuius radices Pruſa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Æthiopia, haud lōgè ab Heliopoli oppido, qui oriēte Sole vſque ad quintam diei horam flammas emittit. Ab Olympo tum Myſiæ monte, tum vrbe Pamphiliæ (cuius meminit Strabo lib. 14.) Gentile fit Olympenus, Steph.

Olýnthus, vrbs Thraciæ iuxta Atticā regionem, ſub Athenienſium imperio, quam cùm Philippus Macedonum rex obſideret, nec tamen vi capere poſſet, eius cuſtodes auro corrupit, atque hoc modo ſuæ ditioni adiecit. Poſtea verò ab Athenienſibus deleta fertur: quanuis non deſint, qui à Philippo euerſam tradāt. Eam autem à Chalcide, quæ in Eubœa fuit, coloni condiderūt. Stephano, vrbs Thraciæ iuxta Sithoniā Macedoniæ, ab Olyntho Herculis filio. Ciuis, Olynthius.

O'lyras, fluuius prope Thermopylas, quem fabulātur conatum eſſe Herculis rogum extinguere. Strabo lib. 9.

Olyſíppo vel Olyſíppum, oppidum in Luſitania ad Oceanum apud montem Tagum: vbi quædam è vento Fauonio tempore certo concipiūt equæ, quarum pulli non plus triennio viuunt. Hæc vrbs Vlyſbona hodie vocatur. Plin. lib. 4. cap. 22. Vide VLISBONA.

O M

O'mana, vrbs felicis Arabiæ: Gentile, Omaneus, Stephano.

Omar, Filius Eliphaz filii Eſau ex Ada vxore. geneſ. 36.

Omárium, vrbs Theſſaliæ, in qua Iupiter & Minerua colūtur: Gētile, Omarius, Omareus. Steph.

O'mbrici, populi iuxta Illyricum, ex quorum agro, Capris & Alpis fluuii in Iſtrum cadunt. Herodotus lib. 5. Stephano, Italiæ populi iuxta Adriam inter Padum & Picentiā. Eſt & Ombros, fluuius. Apud hos (inquit Ariſtoteles libro de Mirabilibus) bis anno pariunt pecora: & terra fructus ac fruges omnes magno cum fœnore reddit, & fœminas habent perquàm fœcundas, quæ raro ſingulos: pleræque geminos aut trigeminos fœtus ædūt. Stephanus. Vide VMBRIA.

Ombris, vna & prima ex Fortunatis inſulis, habens in montibus ſtagnum, & arbores ferulæ ſimiles.

O'mphace, vrbs Siciliæ: Gentile, Omphaceus, Stephano.

O'mphale, nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem ſeruiuit, multiſque ab ea muneribus eſt donatus, quòd ad Sangarim fluuiū, ſerpentem multos homines interfūcientem, interemiſſet. Hæc, vt tradit Donatus in Terentiū, ipſum Herculem ſibi ſeruientem etiam ad lanificium compulit, quum ipſa calathum & colum, cultúſque fœmineos, ſagittis & claua, leoníſque tegmine mutaſſet. Alii dicunt, quòd ob Iphyti Euryti regis filii cædem, à Mercurio, iuſſu Iouis Omphalæ Lydorū reginæ, fuerit in ſeruitutem vēditus, & inde eſſe, quòd illi ſeruiſſe, & calathos ſubminiſtraſſe dicatur. Vide HYDE.

Omphálium, locus Cretæ prope Thennas & Cnoſum. Aliud Theſſaliæ: Gētile, Omphalites. Steph.

Omrai, Pater Amri 1. paral. 9.

O N

O'naba, Vide ONOBALISTVRIA.

Onam, Filius Soba filii Seir Horræi. geneſ. 36: Filius item Ierameel ex Atara vxore, 1. paral. 2.

Onan, Filius Iudæ ex Sue vxore ſua. gen. 38.

Oncæ, portæ Thebarum. Nam Onca, ſecūdum Phœnices, Minerua eſt. Steph.

Oncæum, parua regio Arcadiæ ab Onco illic dominato. Incola, Onceus. Steph.

Onchéſtus, filius Neptuni, qui Oncheſten ciuitatem Micaleſſo promontorio propinquam condidit, déque ſuo nomine appellauit. Vide COPAE & MEGAREVS.

Onchéſtus, Bœotiæ vrbs, non procul à lacu Copaide, vbi Amphyctionum concilium cogi ſolet. Straboni lib. 9. Condita putatur ab Oncheſto heroë, Neptuni filio, & ab eo nomen accepiſſe. Homerus in nauium Catalogo.

Onchíſton, locus in finibus Thebanorum, Homero Iliad. ſecundo, ὀγχηστός Stephano: de quo Homerus, ὀγχηστόν θ' ἱερὸν ποσειδάωνος ἀγλαὸν, ἄλσος. in

Haliartorum regione templum eſt, ab Oncheſto Bœoto conditum, teſte Heſiodo. Eſt & vrbs Bœotiæ, Pauſan. libro nono. Apollonius Rhodius magnam vrbem eſſe ſcribit inter Haliartos & Cræphios. Eſt etiam fluuius Theſſaliæ. Ciuis, Oncheſtius.

O'nchoe, vrbs Phocidis: Gentile, Onchæus vel Oncheus.

Oneábates, vrbs Ægypti. Steph.

Oneſicritus, philoſophus & hiſtoricus Æginenſis: vt autem Demetrio Magneſio placet, Aſtypalæus è Diogenis ſchola. Similitudine quandam cum Xenophonte habere videtur. vt enim hic cum Cyro, ita ille cum Alexandro militauit. Xenophon Cyri pædian, Oneſicritus Alexandri incunabula & originem ſcripſit. Similiter & vterque principis ſui perſequitur laudes, ſtylus inſuper vtriuſque ſimillimus. Diogenes Laërtius. Fuit item medicus.

Onéſimus Cyprius, ſeu Spartiata, tempore Conſtantini magni ſcripſit de Rhetorica, De ſtatuũ differentia, Præexercitationes, Declamationes, & alia. Suidas.

Oneſiphorus, vir quidam fidelis. 2. timoth. 1.

Onias, ſummus ſacerdos apud Iudæos. 1. mac. 12.

Onna, emporium, felicis Arabiæ: Gentile, Onnæus. Steph.

Ono, ciuitas quam ædificauit Samad filius Elphaal, 1. paral. 8: In 1. eſd. 2. & 2. eſd. 6, ſit mentio Vallis Ono.

O'noba, ciuitas inter ſacrum promontorium & Herculeas columnas. Plin. lib. 3. cap. 1: & Pomp. lib. 3. Vide ONOBALISTVRIA.

Onobaliſtúria, Ptolemæo libro 2. cap. 4, Hiſpaniæ vrbs, alio nomine Onaba Luſturia. Vide ONOBA.

Onthyrion, vrbs Theſſaliæ, iuxta Armen: Gentile, Onthyrieus. Steph.

O'nuphis, vrbs celebris Ægypti: Ciuis, Onuphites. Steph.

Onychion, locus Cretæ, ab vngue ancoræ in eum infixo, cùm Amyclæi coloniam miſiſſent. Step.

O'nytes, nomen viri proprium, quod Donatus (inquit Seruius) dicit aut Gẽtile eſſe, aut Patronymicum: ſed hoc non procedit, quia neque patronymicum in tes exit, neque Onytes, à qua gente veniat, vſquam lectum eſt. Proprium ergo eſt, &c. Hæc Seruius in 12. Æneid.

O O

Ooli, pater Zabad. 1. paral. 11. Heb. Oholli.

Ooliab, Filius Achiſamech. exod. 31.

Oolibama, vxor Eſau filia Anæ, geneſ. 36: Ciuitas Idumæorum principum, gen. 36. 1. paral. 1.

Oónæ, inſulæ in Oceano Septentrionali, in quibus (vt Plinius refert lib. 4. cap. 13.) ouis auium, & auenis incolæ viuunt.

O P

Oopéllum, Britanniæ inſulæ vrbs. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vxellum aliis dicta, hodie Ceſtria: vulgò *Cheſtre Vucheſtre*.

Oozam, Filius Aſhur ex Naara vxore ipſius. 1. paralip. 4.

O P

Opália, dies feſtus, Opi deæ dicatus. Et erant poſt Saturnalia, vel eodem die quo Saturnalia, quoniam Opem Saturni cõiugem eſſe crediderunt.

O'pharus, fluuius apud Cantabros.

Ophel, nomen muri, 2. paral. 27, & 33. Aut potius turris Ieroſolymæ, nõ procul à templo, 2. eſd. 3.

Ophéltes, filius fuit Lycurgi regis Thracum, alio nomine Archemorus, à ſerpente necatus. Vide HYPSIPHILE.

Ophera, ciuitas in tribu Beniamin. ioſ. 18.

Ophi, nomen viri. ierem. 40.

Ophim, Filius Beniamin. geneſ. 46.

Ophióneus, Meſſeniorum vates, qui à natali die lumine captus, publicè & priuatim futura prædicere ſolitus eſt.

Ophiogénæ, genus hominum in Helleſponto, quos Crates Pergamenus ſcripſit, ſerpentum ictus tactu leuare ſolitos, & manu impoſita venena extrahere corporibus. Plin. lib. 7. cap. 2.

Ophir, Filius Iectan, geneſ. 10. Inde Ophira regio, 3. reg. 9: quæ (vt refert Ioſephus lib. 8) etiam aurea terra nuncupatur: vnde Aurum Ophirizum, quod Obrizum vocant.

Ophítæ, à ſerpente dicti ſunt quidam hæretici. Hunc autem CHRISTVM arbitrabantur, ſed habebant etiam verum ſerpentem, quem venerabantur & nutriebant.

Ophiûchus, ſidus cæleſte, ſtellarum ſedecim, quod poëtarum Latinorum nonnulli verbum verbo reddentes, Anguitenentem appellarunt. Qui Aſtronomicum poëticum conſcripſerunt, Herculem eſſe putant, qui adhuc in cunis vagiens, angues à Iunone immiſſos manib⁹ præfocauit.

Ophiûſa, inſula in mari Balearico, Ptolemæo, ex duabus Pityuſis minor (nam maior Ebuſus dicitur) propter ſerpentum copiam inculta: vnde & Colubraria à Latinis appellatur. Rhodus quoque inſula, aliquando propter ſerpentum copiam Ophiuſa dicta fuit. Strabo lib. 14. Hinc Ophiuſius, ſia, ſium: vt Ophiuſia arua.

Ophlal, Filius Zabad filii Nathan filii Ethei. 1. paral. 2.

Ophni, Filius Heli ſacerdotis. 1. reg. 1. Heb. Haphni.

Ophni, Nomen ciuitatis. ioſue 18.

Ophra, Filius Maonathi filii Othoniel filii Cenez. 1. paralip. 4.

Ophráteus, Aſſyriorum rex XXXV.

Ophthis, vrbs Libyæ, Ægypto adiacens: Gentile, Ophthites. Steph.

O'phyon, nomen proprium viri, qui ante Satur-

num rerũ potitus eſt, quem Saturnus fugauit.
Opiæ, populi iuxta Indum fluuium. Steph.
Opicorum, in Italia vrbs Parthenope. Steph.
Opici, Italiæ populi, quorum ſermonem confuſum eſſe aiunt: aliqui à ſerpentibus dictos volunt. Steph.
Opigena, ab ope dicta eſt Iuno, quam matronæ colebant, quòd ea ferre opem in partu laborantibus credebatur.
Opilio, Cõſul cũ Vincomalo, anno ab vrbe 1106.
Opilius Macrinus, cũ Diadumeno filio imperator ab exercitu ſalutatus, poſt mortem Caracallæ, annum, aut non multò diutius, in imperio fuit: ab exercitu enim vterque interfectus eſt.
Opis, huius Opis, nympha Dianæ comes. Virgilius lib. 11. Eſt itẽ nomen ciuitatis, iuxta quam Tigris influit in mare rubrum. Strab. libro 2: & Herodot lib. 1.
Opiter Virginius Tricoſtus, Conſul, Cameriam cæpit, anno vrbis 253, ab electis verò regibus 8.
Opitergium, Carnorum oppidum, Ptolem. lib. 3. cap. 1: hodie Opitergum.
Opites, Argiui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.
Opitulus, dictus eſt Iupiter, quaſi opis lator, rebus dubiis & malis. Feſtus.
Opon, promontoriũ Cretæ in Occidẽtem vergẽs.
Oppia, vna ex Veſtalibus, quæ conuicta ſtupri, viua defoſſa eſt: Cuius ſcripſit epitaphiũ Stroza filius,

Veſtalis virgo, læſi damnata pudoris,
Contegor hoc viuens Oppia ſub tumulo. Liuius lib. 22, hanc Opimiam vocat.

Oppiãnus, poẽta, patre Ageſilao, matre Zenodota, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripſit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegãtiſſimis verſibus, quæ Antonino imperatori Seueri filio obtulit, non ſine doctrinæ ſuæ maxima commendatione. Obiit Zerbi, ſæuiente illic peſte.
Opragãneus, Aſſyriorum rex XXXVI.
Ops, Opis, filia Cæli ex Veſta, ſoror & coniux Saturni, quæ & ῥέα dicitur Græco vocabulo, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quod eſt fluere: propterea quòd terra rebus omnibus affluat. Eadem Cybele appellatur, vel à monte atque oppido Phrygiæ Cybelo, vbi ſacra eius primò inſtituta ſunt: vel ἀπὸ τῶν κυμβάλων, quibus in ſacris eius vtebantur ſacerdotes. Ops autem idcirco dicta putatur, quòd terræ ope vita hominum ſuſtentetur. Vel ab antiquo adiectiuo Ops, quo veteres pro diuite vtebantur, quemadmodum contra inopem dicimus pauperem & egenum. Veteres enim, quorum opes præcipuè in re pecuaria & agricultura conſiſtebant, terram huiuſmodi opum largitricẽ diuinis proſecuti ſunt honoribus, Opémque, hoc eſt opulentam nuncupauẽre.
Opus, Opuntis, ciuitas Locrorum Epicnemidiorum, non procul ab Aſopo fluuio, Hinc Opuntius, tia, tium: vt Sinus Opũtius in Ægæo. Opũtii populi, Phocenſibus Bœotiis finitimi. Dicimus Opus, Opuntis, & Opois, vt annotat Vadianus. De Opũtiis populis, Plin. lib. 4. Opuntem dictam ferunt ab Opoente quodam Eleo. Vide OZOLAE.
Opus, Achaiæ ciuitas: & alia Elidis: Ciues, Opuntii. Steph.

O R

Orâta, cognomen Sergii cuiuſdam, de quo Cicero in libris de Oratore.
Orâcha, vrbs Meſſenes, Tygride flumine incluſa: Gentile, Orathenus. Steph.
Oratiânus, Conſul cum Gadalaipho, anno vrbis 1119.
Oratórius, Alemannorum rex, ſub annum vrbis 1109.
Orbélia, regio ab Orbelo monte dicta.
Orbêlus, mons in Macedonia. Plin. lib. 4. cap. 10. Ab hoc Orbelia regio.
Orbílius, Beneuentanus, Grammaticus tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in diſcipulos, ac plagoſus propterea ab Horatio appellatus. Vixit propè ad centeſimum annum, amiſſa iampridem memoria, relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo Grammatico. Tranquill.
Orbítæ, populi Indiæ. Steph.
Orcades, Vide ORCHADES.
Orcêlis, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem. lib. 2. cap. 7.
Orchæ, Babyloniorum vrbs, iuxta paludes & deſertam Arabiam. Ptolem. lib. 6. Vrchoa dicitur ab aliis. Ipſa eſt Vr Chaldæorum Abrahæ patria, aliàs Orchoa.
Orchades, pen. cor. inſulæ Oceani Septentrionalis vltra Britanniam & Hyberniam, numero triginta, ſecundum Pomponium parum inter ſe diſtantes, non longè ab inſula Thule. Hodie parent Regi Scotorum.
Orchanes, Turcarum imperator, Pruſiam Græcis imperatoribus ademit, ſub annum ſal. 988.
Orchanus, Aſſyriorum rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurymone coniuge Leucothoen filiam ſuſcepit, quam poſtea viuam defodit, quòd cum Sole concubuiſſet. Domitius in Commentariis in Ibin Ouidii, & Ouid. ipſe 4. Metamorph.
Orchéni, ſecta quædam Chaldæorum aſtronomorum.
Orchimus, filiam habuit Cydippen. Stephanus in Lindo.
Orchómenus, Theſſaliæ fluuius, antea Minyeus appellatus. Plin. lib. 4. cap. 8.
Orchómenus ſiue Orchómenum, Theſſaliæ oppidum, ad ſui nominis fluuium ſitum, olim potentiſſimum, vtpote cui & Thebani aliquando

tributum pependerint. Strabo lib. 9.

Orcus, à veteribus inferorum deus eſt exiſtimatus, quem & Plutonem & Ditem patrem vocabant. Aliquando tamen figuratè pro ipſo inferorum loco ponitur.

Orcus, Homero 2. Iliad. Theſſaliæ fluuius è Stygia palude profluens, aquis adeò pinguibus, vt Peneo fluuio, in quem illabitur, olei in modum ſupernatet. Hinc factus eſt locus fabulæ, vt Orcus inferorum fluuius eſſe dicatur, cuius apud deos ſanctiſſimum ſemper habitum ſit iuramentum. Feſtus Orcum ab vrgendo dictũ putat, quòd ad mortem homines vrgeat. Alii ἀπὸ τῆς ὅρκου, hoc eſt à iuramento, dictum malunt, quòd nullum iuramentum apud ſuperos firmius eſſet, aut religioſius, quàm cùm per Stygiam paludem iurabant, aut per Orcum fluuium, qui ex Styge profluit.

Orcus, Moloſſorum rex, anno ferè ante Romam conditam 717.

Orcýnius, Theophraſto, Leſbi mons, Ordynus dictus.

O'rdea, vrbs Macedoniæ: Gentile, Ordi & Ordæi, Stephano.

Ordéſſus, fluuius maximus Scythiæ, qui ab Oriẽte profluit, miſcetur cum Iſtro. Herod. lib. 3.

Ordînus, Vide ORCYNIVS.

Ordolúcæ, populi in Anglia, arduis mõtibus proximi, apud quos (vt Tacitus ſcribit) Hiſtoricus dux Romanus Caratacum in Anglia imperantem proſtrauit.

Ordónius, 1. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 818.

Ordónius II. Hiſpaniæ rex, cùm quatuor nobiliſſimos totius Caſtellæ viros, per interpoſitam fidem circunuentos in carcere necaſſet, ſeditionem principum aduerſus ſe concitauit, qua & regno pulſus eſt, & magiſtratus conſtituti, qui totius regni negotia adminiſtrarent.

Ordónius, III. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 916.

Oréades, Nymphæ montium, ἀπὸ τοῦ ὄρους, quod montem ſignificat. Strabo lib. 10. Ouid. lib. 8, Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

Orébatis, Ptole. lib. 6. cap. 4, vrbs Perſidis in Mediterraneis.

Oréges, vnus ex colliculis Imai montis. Plin. lib. 5. cap. 13.

Oréni, populi Celtiberis proximi ab Auſtro.

O'reos, vrbs Eubœæ: Gentile, Orites, Steph.

Oreb, mons Arabiæ, qui & Sinai dicitur.

Oreb, Vir Madianita à tribu Ephraim interfectus. iudic. 7, & 8. pſalm. 82. iſa. 10.

Oreſitrophus, vnus ex canibus Actæonis, ita dictus ἀπὸ τῶν ὀρέων, καὶ τρέφειν, quaſi in montibus educatus. Ouid. 3. Metamorph.

Oréſtæ, populi in Moloſſia. Nam cũ Oreſtes inſania liberatus, præ pudore cum Hermione & Oreſte filio fugeret, in hanc terram peruenit: vbi ab eius filii imperio, Oreſtæ nominati ſunt.

Oréſte, vrbs, cuius Hecatæus in Europa meminit: Gentile, Oreſtæ.

Oréſtes, Agamemnonis & Clytæmneſtræ filius, ſic appellatus, ob ferinam atque agreſtem, & quaſi mõtanam naturam: cui ſoror Electra necem parari ab Ægiſtho, qui patrem Agamemnona interfecerat, matrémque cõſtuprauerat, præuidẽs, ipſum per pædagogum in Phocidem clàm ablegat ad Strophium Phocenſium principem, qui Agamemnonis ſororem duxerat. Illic XII. annos moratus, cum pædagogo ſuo Argos rediit: vbi ſub ſpecie hoſpitum Phocenſium, quos Strophius miſerat, vt Oreſtis obitum nuntiarent, intromiſſus ad Clytæmneſtrã, eam cum Ægiſtho adultero conſcia Electra in vltionem patris occîdit. Sophocles in Electra, & Euripides in Oreſte. Deinde Pyrrhum quoque Macarei ſacerdotis ope in Apollinis templo interficit, eò quòd Hermionen Menelai filiam, ſibi prius deſponſatam, rapuiſſet. Propter quæ ſcelera agitatus eſt furiis, quibus non antè purgari potuit, quàm ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiaſſet. Vide IPHIGENIA. Amicũ habuit Pyladem, perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem, periculorúmque omnium ſocium, cum quo tam ſanctè amicitiam coluit, vt alter pro altero mori non recuſarit. Cicero de Amicitia, Cùm ignorante rege Thoante vter eorum eſſet Oreſtes, Pylades Oreſtem ſe eſſe diceret, vt pro illo necaretur: Oreſtes autem, ita vt erat, Oreſtem ſe eſſe perſeueraret, morſus à vipera, in Arcadiæ loco quem Oreſtion vocant, moritur.

Oréſtes, præfectus Sardibus, ſub Magorum imperio, poſtea iuſſu Darii Hiſtaſpis interfectus. is Polycratem Samiorum tyrãnum in crucem egit, Vide POLYCRATES.

Oréſtes, XIII. rex Macedoniæ.

Oréſtes, COS. cum Lampadio, anno vrbis 1283.

Oréſtes, cognomen familiæ cuiuſdam de gente Aufidia apud Romanos.

Oreſthaſion, vrbs Arcadiæ, ab Oreſtheo Lycaonis filio. Pauſanias lib. 8: Ciuis, Oreſthaſius. Steph.

Oréſtia, vrbs in Oreſtis, in monte ſupra Macedoniam eminente, in qua natus eſt Ptolemæus Lagi, primus Ægypti rex. Ciuis, Oreſtieus. Alia eſt Arcadiæ Oreſtia, quam nonnulli ὀρέσσιον vocãt. Stephanus. Vide MEGALOPOLIS.

Oréſtis, idis, pars Macedoniæ.

Oretæ, gens Indica, Strabo. lib. 15, poſt Arbim amnem Arianorum: quos Plinius lib. 6. cap. 2. ait, non Indorum, ſed propria vti lingua.

Orêtus, Siciliæ fluuius, apud Panormum.

Oreus, dictus eſt Liber pater, à montibus, in quibus ei ſacrificia ſolebant.

Orgálema, vrbs iuxta Iſtrum: Gentile, Orgalemeus, Steph.

Orgia, orum, apud Græcos, teſte Seruio, primùm dicta fuerunt quæuis ſacra. Erat enim Orgiorum appellatio generalis, quemadmodum apud Latinos Cæremoniarum. Poſtea tamen abuſiuè factum eſt, vt peculiariter hoc nomine Liberi patris ſacra nominarentur, ἀπὸ τῆς ὀργῆς, hoc eſt à furore, vt quidã putãt, quòd hæc præcipuè ſacra à mulieribus furore correptis celebrarentur: vel ἀπὸ τῶν ὀρέων, hoc eſt à montibus, in quibus potiſſimùm fiebãt, idque tertio quoque anno: vnde Trieterica dicta ſunt, id eſt triennalia.

Orgómene, vrbs Illyriæ: Gentile, Orgomenius, Stephano.

Orgón, inſula prope Thuſciam: Gentile, Orgonius, Steph.

Oriádas, Arabum rex, Olymp. 191.

Oribáſius Sardianus, Iuliani principis familiaris, à quo & Quæſtor Conſtãtinopolitanus factus eſt. Scripſit libros medicinæ LXXII. ad Iulianum: eorum epitomen in libris nouem ad Euſtachium filiũ, de regno & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius verò, Græcus author in libro Sophiſt. eius vitam pluribus ſequitur, Oribaſius, ait, Pergamenus genere, in eloquentia pariter & medicina profecit, Iulianóque propterea vt medicus fuit accerſitus. Inuidia deinde ſuccedentum principum, bonis priuatus, ac in exilium ad Barbaros miſſus, animum philoſophi ſemper in calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia & opinione ob doctrinæ & medicinæ experimẽta perſeuerauit, vt pro deo penè coleretur.

Oricos, ſiue Oricum, ſiue Orithos, ciuitas Epiri à Colchis condita, in confinibus Macedoniæ, Plinio lib. 3 cap. 23, iuxta quam naſcitur terebinthus, nigrum lignum habens, & ſolidum, in buxi ſpeciem. Vnde Oricia terebinthus, apud Virgilium 10. Æneid.

Oricos, Stephano, vrbs eſt in Ionio ſinu. Hecatæus in Europo, Oricum portũ Epiri nominat poſt Buthrotum. Oricii, inquit Polybius lib. 7, primi ad dexteram occurrunt in Adriaticum naũiganti. Hinc Orizia regio, & mulier. Steph.

Origenes, author Eccleſiaſticus, cuius dogmata damnata ſunt, cùm in varios errores inciderit, quos Auguſtinus libro de Hæreticis cõmemorat. A quo Origeniani dicti ſunt, qui eos imitantur. Fuit & alius Origenes.

Orîgo, Arbuſcula & Cythoris, nobiles meretrices eodem tempore fuerunt.

Orîon, onis, Iouis, Neptuni & Mercurii filius, ex vrina procreatus: de cuius ortu ſic fabulantur poetæ: tres hoſce Deos, cùm terras peragrarent, ſuperueniente nocte ad pauperem quendam, Hyreum nomine, diuertiſſe: qui cùm benignè eos hoſpitio excepiſſet, bouémque, quem vnicũ habebat, iis mactaſſet, louem hominis pietatem admiratum, optionem ei feciſſe petendi, quicquid vellet: cúmque ille reſpondiſſet, ſe nihil æquè cupere, ac filium, vxorẽ tamen ducere nolle, quòd defunctæ coniugi fidem dediſſet, cœlibem ſe in poſterum vitam acturum: Deos hoſpitis ſui votis obſequentes, in bouis paulò antè immolati tergus lotium reddidiſſe, iuſſiſſéque vt id terra obrueret, nec ante legitimum tempus retegeret: itaque decimo tandem menſe puerum natum eſſe, quem à re ipſa Vrionem vocauit, qui deinde literæ vnius mutatione dictus eſt Orion. Hic poſtea adultus, ſtrenuus venator extitit, Dianæque adhæſit. Verũ cùm corporis robori plus ſatis fidens, iactitaret nullam eſſe feram, quã conficere non poſſet, Terra hominis inſolentiam non ferens, ſcorpionẽ peperit, cuius ictu Orion interiit. Diana autem comitis ſui necẽ ægrè ferens, in cælum eũ tranſtulit, & iuxta Tauri ſydus conſtituit. Contrà tamẽ Lucanus ſcorpionem hunc à Diana immiſſum tradit, aliorúmque deorum miſeratione in cælum fuiſſe tranſlatum. Horatius autem Dianæ eum vim inferre voluiſſe tradit, ideóque telis eius confoſſum occubuiſſe. Conſtat autẽ Orionis ſidus ſtellis omnino ſedecim, quarum tres in capite ſitæ ſunt, in vtroq; humero ſingulæ, in cubito dextro vna, in manu vna, in zona tres, in gladio item tres, ſed obſcuriores, in vtroque genu ſingulæ lucidæ, in pedibus quoque ſingulæ ſed obſcuræ. Creditur autem hoc ſidus exortu ſuo maximas concitare tempeſtates: vnde Nimboſum Orionẽ appellat Virgilius 1. Æneid. Seruius autem hanc fabulam longè aliter tractat, dicens Œnopionis Siciliæ habitum eſſe ſiliũ, qui cùm Cãdiopen (quã Chriſtophorus Landinus Meropẽ vocat) ſororem vitiaſſet, à patre excæcatus eſt: conſulto igitur oraculo reſponſum accepit, Si per pelagus ad orientem pergeret, vt oculorũ concauitates ſemper haberet ſoli expoſitas, lumina recuperaturũ. Quod quum facere conaretur, audito ſtrepitu, ad Cyclopas peruenit, ex quib⁹ vnũ humeris ſuis impoſuit, cuius ductu in ſolẽ cadẽs oculos recepit. Heſiodus Neptuni & Euryales filiũ facit, áque patre datum fuiſſe, vt in ſummo maris incederet. Alii rurſus hanc fabulã diuerſè tradunt. Ferũt enim, poſtquam oculis ab Œnopione priuatus eſſet, in Lemnum inſulam veniſſe, & ibi à Vulcano caballo accepto, ad ortum ſolis perrexiſſe, & ſic viſum recepiſſe, poſtea verò reuerſum, Æno-

pionem vlciſci ſtatuiſſe: ſed quum hic à ciuibus ſuis ſub terra occultaretur, in Cretam profectũ, vbi ob inſolẽtiã à ſcorpione immiſſo occiſum. Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione ſic dictũ velint, quòd habeat ortũ hyeme, & mare ac terras tempeſtatibus turbet. ὀρύω enim, turbo & concito ſignificat. Plautus Iugulam vocat, quòd ſit armentorum gladius, ſtellarũ fulgore terribilis. Hic ſi fulget, ſerenitatem: ſi obſcurat, tempeſtatem denotat.

Oríſia, vrbs Iberiæ: Gentile, Oritanus. Artemidorus.

Oritæ, populi Indiæ liberi, Stephano ex Strabone lib. 15.

Oríthea, nympha, dicta quaſi hortans ad curſum.

O'rithos, vrbs inter Macedoniam & Epirum. Vide ORICOS.

Orithýia, Homero, filia Erichthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bona cum gratia nuptias eius poſſet impetrare, vi eam rapuit, raptámque tulit in Thraciam, & ex ea Zethen & Calain ſuſcepit, qui cum Argonautis in Colchos nauigauerunt, & Harpyias fugauerunt. Vide CALAIS. Hoc etiam nomine dicta eſt Amazonum regina, quæ Marpeſiæ matri ſucceſſit in regno. Iuſtin. lib. 2.

Orménius, Homero, Magneſiæ ciuitas. Plin. lib. 5.

Ormiſdates, Perſarũ rex, ſub annum ſalutis 273.

Ornan, Nomen viri, 1. paral. 21: qui 2. reg. 24, dicitur Areuna.

O'rnea, ſacra Priapi, quem Corinthii Orneum vocabant. Celebrabãt hæc feſta Nymphæ iuxta Colophonem.

O'rneus, Ixionis & Nubis filius, vnus ex Centauris. Ouid. 12. Metamorph.

Ornithiæ, Columellæ lib. 11. cap. 2, venti Septentrionales.

Oroándes, mõs, ait Plinius lib. 5. cap. 27, non longè ab Imao mõte, imò vnus ex colliculis Imai.

Oroántis, aliàs Oroatis, fluuius in ſinu Perſico. Meridiem verſus. Ptolem. lib. 6. cap. 3. Plinius lib. 6. cap. 23.

O'roba, Ptolem. lib. 6. cap. 1, vrbs Aſſyriæ in mediterraneis.

O'rodes, rex Parthorum, qui Craſſum Romanum cæpit & occidit. Plutarchus in Craſſo.

O'rodes, apud Virgilium à Mezentio interfectus.

Oroétes, vir Perſa, Sardium præfectus, qui Polycratem Sabiorum tyrannum dolo captum ſuſpendit. Hic poſtea iuſſu Darii & opera, aſtúque Bagei, in Sardis trucidatus eſt. Herodotus. lib. 3. Vide ORESTES.

Oronaim, duo vici, qua via eſt ad Aſſyrios, ſiue duæ vrbes Moabitarum: vna ſuperior, altera inferior. iſa. 15.

Oróntes, fluuius Cæloſyriæ, qui non procul à Seleucia Pieria & Libano monte naſcens, deinde terra abſorptus, rurſus emergit in agro Apameno, & præter Antiochiam fluens, in mare Seleuciæ proximum defertur. Dictus Orontes de nomine eius, qui primus ponte eum conſtrauit, cùm antea Typhon diceretur. Strabo lib. 14.

Oróntes, Lyciorum dux in bello Troiano, qui capto Ilio cum Ænea in Italiam nauigans, naufragio periit. Virgil. 1. Æneid.

O'rope, Euboeæ ciuitas, Apollinis templo clariſſima. Stephanus in Corope.

O'ropus (Gẽtile, Oropeus, vel Oropius) vrbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris, & alia Bœotiæ, dicta ab Oropo filio Macedonis, filii Lycaonis. Et alia Euboeæ vrbs, quam alii Græan vocant: vel locus iuxta mare Euboeæ & Eretriæ. Alia in Syria iuxta Amphipolin, à Nicanore condita, aut potius reſtaurata. & Oropus dicta ab vrbe Græciæ eiuſdem nominis. Alia in Argo poſtea condita. Alia in Theſprotia, ſcilicet in Nicopoli. Thucydides lib. 2. Vide GRAEA.

Orori, ciuitas. 2. reg. 23.

Oróſius, natione Hiſpanus, hiſtorias Romanas ſcripſit ſub Arcadii & Honorii Cæſarũ tẽpora.

Orpha, vxor Chelion filii Elimelech Beth-lehemitæ. ruth. 1.

O'rpheus, Muſic⁹ & poëta inſignis, genere Thrax, Calliopes & Apollinis filius: quanquam non deſunt qui Œagri filium faciant, quem à Mercurio, ſiue, vt alii habent, à patre Apolline lyram accepiſſe ferunt, eáque tantùm valuiſſe, vt illius cantu ſyluas & ſaxa mouerit, fluuiorum curſum inhibuerit, feráſque mitiores reddiderit. Euridicen vxorem habuit, quæ Ariſtæum vim ſibi inferre volentem fugiens, à ſerpente occiſa eſt. Cuius mortem ægerrimè ferens Orpheus, accepta lyra ad inferos deſcendit, Plutonémque & Proſerpinam ſuo carmine tantopere demulſit, vt Eurydicen ſibi reſtituerent, id tamen ea lege, ne antè eam, quàm ad ſuperos peruenirẽt, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impotentia eſſet præuaricatus, Eurydice rurſus ad inferos retracta eſt. Quam iacturam ægrè ferens Orpheus, cœlibem deinde vitam agere ſtatuit: cúmque iam multas nuptias reiecíſſet, alióſque inſuper à mulierum conſortio deterreret, atque in puerorum amores pelliceret, à Mænadib⁹ inter Bacchi ſacrificia iuxta Hebrum fluuium occiſus & diſcerptus eſt: cuius membra paſſim per agros ſparſa, Muſæ collegerunt, dederuntque ea ſepulturæ: lyra verò & caput in Hebrum deiecta, ad Leſbon inſulam delata ſunt, vbi caput ab incolis ſepulturæ mãdatum eſt, lyra autem in cælum aſſumpta. Alii Orpheum, Cicanum regem, Œagri (à quo Œa-

grius appellatur) & Polymnias filium dicunt, atque cũ Argonautis Colchos nauigaſſe, ideóque aſſumptum, quòd iuxta vaticinium Chironis, Sirenes præterire non poterant, niſi præſente Orpheo. Sunt qui duos Orpheos fuiſſe dicunt, quorum alterum Colchos nauigaſſe perhibent.

Orphæus, phæa, phæum, idem quod Thracius. Martialis.

Orphitus, Conſul cum Priſco, anno ab vrbe 901.

Orphnæus, vnus ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens.

Orrêa, Ptolem. lib. 3. cap. 9, Britanniæ vrbs: vulgò *Newcaſtel, Moncaſtre*, vbi carbonum copia.

Orſia, Vide ORSIA.

Orſilochus, filius Idomenei. Hic patrem ſequutus ad expeditionem Troianam, quum per totum bellum ex voto omnia ſucceſſiſſent, in exitu rei ob inſolentiam, dum obſtaret totis viribus, ne ex præda capti Ilii ſors debita daretur Vlyſſi, ab eo occiſus eſt.

Orſilochus, Homero lib. 5. Iliad. filius Alphei fluminis qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum. Eſt etiam Troiani cuiuſdam nomen, de quo Virgilius lib. 11.

Orthocorybántii, populi quidã Scythiæ, in Aſia, Herodoto lib. 3.

Orthópolis, Sicyoniorũ rex, annis ante Romam conditam ferè 870.

Orthoſia, vrbs Syriæ, Ptolemæo lib. 5. cap. 15. hodie Tortoſa, prius Antaradum.

Orthoſiada, Nomen loci. 1. mach. 15.

Orton, Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Pelignorum vrbs, hodie Ortona.

Ortópla, Dalmatiæ vrbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Ortopula hodie.

Ortýgia, inſula in mari Ægæo, omnium Cycladum clariſſima, Apollinis alumna, templo & mercatu nobilis. Dicta Ortygia ab Aſteriæ Latonæ ſorore, primùm in cothurnicem, quam Græci ὄρτυγα vocãt, & deinde in hanc inſulam commutata. Nicander ab Ortygia oppido dictam putat. Hæc etiam dicta eſt Delos, quòd cùm antea ſub aquis merſa eſſet, Latonæ ſoroti ſuæ tutum pariendi locum quærenti ſubitò ſe oſtenderit: nam δηλόω, oſtendo ſignificat. Ab aliquibus præterea Pyrpile nominatur, ab igne ibi primùm reperto: ab aliis Cynthia, ab aliis Aſteria, ab aliis Cynætus, teſte Plinio li. 4. ca. 12.

Ortýgia, inſula in Sicilia, Syracuſarum pars, reliquæ vrbi ponte coniuncta, quæ fontem habet Arethuſam. Hæc ex oppoſito Plemmyrii Siciliæ amnis ſita eſt. Virg. 3. Æneid.

Ortýgia, Epheſus olim dicta. Steph.

Orus, Ægypti rex, ante Romam conditam annis plus minus 830.

Orýchion, locus Atticæ, inde Orychius.

O S

Oſaias, Nomen viri 2. eſd 12. ierem. 42.

Oſca, dux Saxonum, à Britannis victus & interfectus, ſub annum ſalutis 491.

Oſca, Ptolemæo lib. 2 cap. 6, Hiſpaniæ ciuitas, Iſca dicta: vulgò *Cueſca*.

Oſcêla, Lepontinorum in Alpibus Scutiis vrbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie Secuſa.

Oſci, Italiæ populi antiqui in Campania, ab oris fœditate dicti. Vnde Oſcena verba, id eſt impudica, quia frequentiſſimus fuit Oſcis, libidinum ſpurcarum vſus.

Oſcus, Thuſcorum rex, ſub annum ante Romam conditam 540. eius inſigne fuit ſerpens.

Oſee, Filius Ela, 4. reg. 15. Nomen item prophetæ filii Beeri, oſee 1: Filius Nun, num. 13: qui ibidem, dicitur Ioſue à Moyſe.

Oſiris, Iouis filius ex Niobe, Phoronei filia: licet eum fuiſſe Ægyptium multis verbis referat Diodorus Græcus hiſtoricus libro primo. Hic, vt Græci & noſtri affirmant, quum Phoroneo auo in regno Argiuorum ſucceſſiſſet, & plures annos regnaſſet, Ægialũ fratrem regno Achaiæ præfecit, ipſe verò maioris gloriæ cupidine in Ægyptum nauigauit, & ea ditioni ſuæ ſubacta Io (quam poſtea Iſidem vocarunt) Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit vxorem. *Vbi*, quum illa literas, Oſiris varias artes Ægyptios docuiſſet, vterque diuinos honores meruerunt. Tandem à Sityphone Ægyptio, vel (vt Seruius ait) à Typhone fratre, clàm occiſus, ab Iſide diu quæſitus, poſtremò apud Phialam iuxta Syenen laceratus repertus eſt: curauitque eum Iſis ſepeliendum in Abato, inſula eius paludis, quæ Memphi proxima eſt: quam etiam Stygem, id eſt, mœrorem appellauit: nec niſi ſacerdotes, certis diebus, eoſque mitratos eò accedere voluit. ſed cùm apparuiſſet Ægyptiis deinde bos quidam eximia ſpecie, Oſirim putarunt, adorauerúntque vt Deum, & vocauerunt Apim, id eſt bouem, eorum lingua. Idem & Serapis dicitur. Ferunt Oſirim apud Ægyptios hauſtum, vinique vſum comperiſſe. Hunc Beroſus Iouem Hammonem fuiſſe dicit, patrem Libyci Herculis, eúmque toti orbi imperaſſe. Vide APIS.

Oſóchor, rex Ægypti, anno ante Romam conditam circiter 170.

Oſórthon, rex Ægypti, anno ferè 100 ante Romã conditam.

Oſroéni, populi, Herodiano ſub finem libri 6.

Oſſa, mons in finibus Theſſaliæ, Centaurorum ſtabulum, quem Seneca dicit Olympo olim fuiſſe coniunctum: Herculis autẽ opera abſciſſum, ab ea parte, vbi per Tempe fluit Peneus

fluuius. In hoc eſſe fertur tanta pinorum copia, vt inflexione atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Hinc Oſſæus, ſæa, ſæum, denominatiuum.

Oſſónoba, Luſitaniæ ciuitas, Ptolem. lib. 2. cap. 5. alio nomine Siluera.

Oſtia, vrbs in oſtiis Tyberinis ſita, ab Anco Martio condita (inquit Liuius) in ipſo maris fluminiſque confinio, vt totius mundi opes illo, veluti maritimo vrbis hoſpitio, reciperentur. Ab hac Oſtienſes dicti, & Oſtienſis ager, Ptolem. lib 5. cap. 1.

Oſtiénſis, porta Romæ, eo quòd Oſtiam verſus ducat. Ea nunc ſancti Pauli porta appellatur.

O T

Otanes Perſa, vir nobilis, vnus ex his qui cũ Dario in Magum coniurarunt. Herod. lib. 3. Is oræ Maritimæ à Dario præfectus, poſt Megabyſum, Byzantium, Chalcedonem, Antandrum, Lamponium, Lemnum & Imbrum cepit. Herodotus lib. 5.

Otene, pars Armeniæ, circa Cyrum fluuiũ. Steph.

Otha, dux Saxonum, à Britannis prælio victus & interfectus, ſub annum ſalutis 491.

Othei, Filius Ammiud filii Amri. 1. paral. 9.

Othir, Nomen viri. 2. paral. 25.

Othni, Nomen viri. 1. paral. 26.

Otho Syluius, ex Hethruſcorum regum genere, eques Romanus, Galba imperatore iugulato, per ſcelus adeptum imperium, cùm aduerſus Vitellium tueri non poſſet, ſibi vim attulit, vir per totam vitam paulò mollior, in ſola morte fortis viſus.

Otho Iunior, Roma. imperator, ſub annum ſalutis 962, Ioannem Pontificem Roma pepulit, Leonémque creandum curauit, quem poſtea à Romanis pulſum, obſeſſa & capta vrbe, reſtituit, pulſo Benedicto v. Saracenos item expulit Italia.

Otho II. Rom. imperator, Bauaros rebelles ſubegit, Græcos imperatores adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus, cùm ſcapha effugiſſet, animi dolore interiit.

Otho III. Rom. imperator, aduerſus Creſcẽtium in Italia præclarè ſe geſſit. Ferrando Flandriæ comiti aduerſus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrando, amiſſóque pẽnè omni exercitu.

Otho v. ex Saxonum duce imperator factus, cùm pontificis Romani ditionem inuaſiſſet, à pontifice denotus, & imperio pulſus, obiit tertio imperii anno.

Otho, Germaniæ rex, ſub annum ſalutis 938. Bauaros, Bohemos, Hungaros, frequẽtiſſimis cladibus affecit.

Otho, Bauarorum dux, Hungariæ rex factus, à

Ladiſlao Tranſſyluaniæ præfecto captus, & in carcerem coniectus eſt.

Othocarus, Bohemiæ rex circa annũ ſalutis 1271.

Otholia, Filius Ieroam. 1. paral. 8.

Othománni, Turcarum imperatores dicti ſunt, ab Othomanno quodam, qui primus eius gentis imperator fuit.

Othoniel, Filius Cenez frater Caleb. ioſue 15. 1. paralip. 4, quartus dux Iſraelitarum.

Othrônus, vrbs, vel inſula ad meridiem Siciliæ, aut, ſecundum alios, Melitenæ. Incola, Othronius. Steph.

Othrys, Theſſaliæ mons, non procul ab Œta, Centaurorum olim ſedes, & Lapitharum. Strabo lib. 9, Vide HOMOLE.

Othus, Vide OTVS.

Otiêis, pars Cypriorum. Steph.

Otreus, Ciſſei filius, frater Mydonis & Hecubæ, & patruelis Polymneſtoris. Porphyr. in 3. Iliad.

Otryades, cùm primæ tum tertiæ declinationis, Spartiata, qui cùm inter Argiuos & Spartiatas conueniſſet, vt trecenti vtrinque delecti de agro Tyreate inter ſe decernerent, & vtri ſuperiores extitiſſent, eorum regio foret, vnus hic tantùm victor è Spartiatis ſuperfuit. Cùm duo, qui ex Argiuis reliqui erant, fugiſſent, caſtris ſuorum relictis, aiunt Otryadẽ, ſpoliatis prius hoſtium corporibus, & ad ſua caſtra relatis armis: deinde in ſcuto ſanguine ſuo, Vici, conſcripto, cùm puderet Spartam reuerti ob ſocios interfectos, ſibi mortem conſciuiſſe. Valerius, Plutarchus, & Ouidius in Faſtis.

Otus, Neptuni filius ex Iphimedia Aloei vxore; frater Ephialtis, quos poëtæ fabulantur nono ætatis anno in nouem iugerũ altitudinem excreuiſſe: quo corporis robore freti, auſi fuerunt etiam Diis bellum mouere, monteſque montibus imponentes, cælum ipſum oppugnare, donec Apollinis telis confixi, temeritatis ſuæ pœnas dedere. Homer. 11. Odyſſ.

Otys, Paphlagonum rex, qui à Perſis ad Ageſilaum defecit. Xenoph. lib. 4.

O V

Ouidius, poëta ſatis ex iis notus, quæ ſcripta ab eo in manibus habemus.

Ouinius Paternus, Conſul cum Flauio Claudio Auguſto, anno vrbis 1021. Aureolum vicit variis prælijs, trecenta viginti Gothorum millia cecidit.

Ouinius Gallicanus, Conſul cum Septimio Baſſo, anno vrbis 1069.

O X

Oxeæ, inſulæ, eædem quæ Echinades, Stephano, in Dulichio.

Oxeas, Herculis ex Megara filius. Bocatius.

Oxos, Aſiæ fluuius, per deſerta Scythiæ fluens.

Pomponius lib.3,& Strabo lib.11.

Oxus, amnis ortus in lacu Oxia, inquit Ptolemæus: ſiue Oxo, vt Solinus.

Oxus, Plinio lib.31.cap.7, apud Bactros amnis.

Oxýbii, pars Libyum. Steph.

Oxýdracæ, populi Indiæ: à quibus cùm Alexandrum liberaſſet Ptolemæus, Soter, id eſt, ſeruator cognominatus eſt. Alii fabuloſa eſſe tradũt, quæ de Oxydracis feruntur. Steph.

Oxýnthes, Athenienſium rex, ſub annũ ante conditam Romam 390.

Oxyrýnchus, Stephano, ciuitas Ægypti, dicta ab Oxyryncho piſce, qui ibi templum habuit. Cæterum Ægyptii omnes Oxyrynchum piſcem colunt. Nam quædã animalia ſunt quæ Ægyptii vniuerſi colunt, quemadmodum ex terreſtribus tria, bouem, canem, felem: ex volatilibus accipitrem atque ibin: ex aquatilibus duo, lepidotum piſcem & Oxyrynchum. Strabo lib. 17. Alii Oxyringum ſcribunt, ſed perperam.

O Z

Oza, Horti nomen, 4. regum 21: Nomen viri, 1.paralip.6,& 8.

Oza, Filius Abinadab.2.reg.6.

Ozan, Pater Phaltiel principis tribus Iſſachar. numeri 34.

Ozaziu, Nomen viri.1.paral.15,& 27.

Ozen-ſara, Vrbs condita à Sara filia Ephraim. 1. paral.7.

Ozi, Filius Bocci filii Abiſue, 1.paral.6: Filius item Thola filii Iſſachar, 1.paral.7,& 9.

Ozi, Nomen viri.2.eſd.3.

Ozia, Filius Amaſiæ regis Iuda, 3.reg.26: qui 4. reg.15, dicitur Azarias. Filius Caath filii Leui, 1.paralip.6.

Oziau, Nomen viri.1.paral.6.

Oziel, Filius Bela filii Beniamin filii Iacob.1.paralip. 7: Filius Caath filii Leui, exod.6,& 1.paralip.4.2.paral.29.

Ozni, Filius Gad, filii Iacob.nume.26.

Ozolæ, Locridis populi, pars vna è tredecim, quorum regio Ozolis.

Oziel, Pater Ierimoth.1.paral.27.

P A

PAcatiânus, Conſul cum Mecilio Hilariano, anno vrbis 1084.

Pachétes, Atheniẽſis quidam belli peritiſſimus, qui Mitylenem & Leſbum de Perſis recepit. Olymp.89.

Pachíri, montes in minori Aſia.

Pachýnus, ſiue Pachynum, promontorium Siciliæ, Peloponneſum ſpectans: ab æris craſſitudine nomen habens. Nam παχὺ pingue & craſſum dicitur.

Pachýſos, fluuius Siciliæ, ciuilis ſanguinis notatus infamia.

Pacînus, vnus ex nepotib⁹ Volſinii regis, cognomento Luculli, à quo Pacinates Italiæ populi.

Pácorus, Suidæ, Orodis regis Parthorum filius, eius qui Craſſum dolo circunuentum interemit. Quam maculam poſtea Ventidius Baſſus Antonii legatus deleuit, Pacoro cũ toto exercitu ad internecionem cæſo.

Páctia, eadem quæ Paros, inſula Cycladum. Step.

Pactôlus, fluuius Lydiæ, ex mõte Tmolo naſcẽs, & per Sardianum agrum in Hermum influẽs. Alio nomine Chryſorrhoas, ab eo quòd aureas trahat arenulas: in quo cùm ſe Midas rex lauiſſet, aureis arenis fluere cœpit. Vide MIDAS.

Pacúuius, Brunduſinus Poëta, Tragœdiarũ ſcriptor, Ennii poëtæ ex ſorore nepos, Romæ picturam exercuit, ac fabulas vẽditauit: inde Tarentum trãſgreſſus, propè nonagenarius diem obiit. Eius epitaphium extat apud Gellium libro 1.cap.24, in hæc verba:

Adoleſcens tametſi properas, hoc te ſaxũ rogat,
Vt ſe aſpicias: deinde quod ſcriptum eſt, legas:
Hîc ſunt Poëtæ Pacuuii ſita Marci
Oſſa: hoc volebam, neſcius ne eſſes. Vale.

Hic (vt Quintilianus ait) grauitate ſententiarũ, pondere verborum, authoritate perſonarũ clariſſimus fuit, citra tamen nitorem.

Pádua, Venetorum vrbs, à Padi vicinitate dicta, quæ & Patauiũ dicitur, quaſi Padauiũ. Vel ἀπὸ τοῦ πίπτειν, id eſt à volãdo, quòd captato augurio dicatur cõditum. Vel à petendo, quòd telo auẽ Antenor petiſſe dicatur, eóque in loco vrbẽ condidiſſe. Primò Antenorea dicta eſt: vnde Antenoridæ, poſtea Patauini & Paduani. Patauii, natus eſt Titus Liuius hiſtoric⁹ celeberrimus, qui res Romanas ſumma facundia perſcripſit. Similiter Stella & Valerius Flaccus poëtæ, & Paulus Iurecõſultus. Fertur quoque Voluſius poëta Patauinus, qui poſt Enniũ, rerum geſtarum populi Romani annales carmine deſcripſit.

Padus, fluuius è gremio Veſuli montis, finibus Ligurum Gabiennorum, viſendo fonte profluens, condénſque ſeſe cuniculo, & in Foroiulienſium agro iterum exoriens, nulli amnium claritate inferior. A Græcis dictus Eridanus, pœna Phaëthõtis illuſtratus. Augetur ad Canis ortus, liquatis niuibus, agris, quàm nauigiis tor rẽtior. Plin.li.3 cap.16: Metrodorus refert, quoniã circa fontẽ arbor ſit multa picea (quæ *Pades* Gallicè vocetur) Padum hoc nomen accepiſſe.

Padûſa, ſæ, foſſa ex Pado Rauẽnam vſque ducta, quam Meſſanicium olim appellarunt. Plin.lib. 3.cap.15.

Pæan, ânis, hymnus in laudẽ Apollinis, ſicut Dithyrambus in laudẽ Bacchi, qui, teſte Polluce poſt victoriã, nonnunquã etiam auertẽdorum

malorum cauſa cani ſolebat. Virgil. 6. Æneid. Καταχρηστικῶς tamen pro omni deorum laude ponitur. Vnde opus ſuum Pindarus de deorum omnium laudibus Pæana inſcripſit. Accipitur item quandoque Pæan pro ipſo Apolline, ἀπὸ τῦ παίειν, hoc eſt, à medendo. Medicinæ enim inuentum antiquitas Apollini tribuit.

Pæantíades & Pæantius Philoctetes, id eſt Pæantis filius.

Pædarêtus, proprium nomen viri, ἀπὸ τῆς παιδείας, καὶ ἀρετῆς, hoc eſt, à diſciplina & virtute.

Pæon, nomẽ viri, medicinæ artis peritiſſimi, quẽ Homerus lib. 5. Iliad. ſcribit curaſſe Platonem grauiter ab Hercule vulneratum, à quo pæonia herba dicitur, quam inuenit. Et Pæonius, nia, nium, id eſt medicinalis, &c.

Pæónia, regio in Europa, à Pæone Endymionis filio, Epeifratre, qui victus curſu, ab Epeo (ſicut inter eos conuenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Axium diſceſſit. A quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Æmathia, pars Macedoniæ, à qua Pæones populi. Iuſtin. lib. 7. Quandoque Pæonia ponitur pro Macedonia, ſicut Æmathia, cuius litoris regio iuxta Sithoniam & Thermopontum Pallene vocatur. In hac regnaſſe fertur Telegonus. In Pæoniæ mõte Heſæno, qui Pæonicam & Medicam regionẽ diſterminant, aiunt eſſe feram, quam Pænes Monopem vocant, &c. Ariſtot. ab initio mirabilium narrationum.

Pæſárcæ, populi ſub Caucaſo. Steph.

Pæſtum, oppidum Lucaniæ, roſarum abundantiſſimum, vbi ob cæli clementiam bis in anno producebãtur fructus, Maio ſcilicet & Septembri. Huius mœnia prope mare magni ſpatii adhuc integra videntur, latitudine & altitudine miranda. A Tuſcis conditum Poſſidoniam dixerunt, & eius ſinum Poſſidonatem. Poſtea Romani, miſſis huc colonis, ampliauerunt, vt ait Strabo. Hinc Pæſtanus, na, num.

Pæſus, Vide APAESVS.

Pætália, pars Thraciæ: Gentile, Pætaliotes, Steph.

Pætînus, Conſul cum Caſſio Apronano, anno vrbis 875.

Pætóuium, vrbs Pannoniæ ſuperioris, id eſt Auſtriæ. Ptolem. lib. 2. cap. 15, Pætouionem Tacitus ſcribit lib. 19: alii Pætouiam. Vulgò *Betta*.

Pagânus, rex Bulgariæ, anno ſalutis 764.

Págaſa, Plinio, (παγασαὶ Ptolemæo & Straboni) oppidum Theſſaliæ, non procul à Pelio monte, à quo propinquus ſinus Pagaſicus appellatur, Plinio lib. 4. cap. 8. Iuxta hãc vrbem Argonautis ædificata fuit, quam inde poëtæ Pagaſæam cognominant. Ouid. 7. Metamorph.

Pagus, antiquum nomen Corinthi. Steph.

Págyris, nomen fluuii & ciuitatis, à qua Pagyritæ populi. Quidam tamen Pacyrim dicunt. Plin. lib. 4. cap. 11, ſcribitur Pacyris.

Palæmon, filius Athamantis & Inus, alio nomine Melicertes dictus. Huius mater cùm virum tanto furore correptum videret, vt Learchum alterum ex filiis ſaxo allideret, iámque ſibi ſimilem exitum videret imminere, alterũ filium nomine Melicertam vlnis complexa, in mare ſe præcipitauit, ambóque dii marini facti ſunt mutatíſque nominibus, mater Leucothea, hoc eſt, alba dea, dicta eſt: creditúrque eadem eſſe cum Aurora, quæ & Matuta à Latinis nominatur: ille verò à Græcis Palæmon, à noſtris, quòd portubus præeſſe putetur, Portunus eſt appellatus. In Palæmonis honorem Iſthmia celebrabantur, à Theſeo primùm inſtituta, quorũ præmia erant coronæ ex pinu confectæ, quæ à Palæmone dictæ ſunt Palæmoniæ. Erat autem hoc vnum ex quatuor ſacris certaminibus, quæ magno totius Græciæ concurſu celebrabantur: quorum duo dicata erant diis immortalibus, Ioui Olympia, Apollini Pythia: duo itidẽ mortalibus, Nemeæa Archemoro, Palæmoni autem Iſthmia. Circunferetur ea de re Epigrãma Græcum nomine Archiæ poëtæ, in hæc verba,

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱροί,
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων.
Ζηνὸς, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Δηοῦς μὲν
ἆθλα ὁ πὺξ, κόπος, πάλη, στάδιον, πίτυς.

Alius item Grammaticus Vincentinus, qui Romæ vixit ſub Tyberio & Claudio principibus, tanta vir arrogantia, vt M. Varronem porcum appellaret, ſecum & natas & morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulſit, vt ſæpius in die lauaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Tranquil.

Palæpaphus, Cypri vrbs, Veneri ſacra: inde Palæpaphia vocatur Venus à Virgilio in Ciri.

Palæphatus, ſcriptor antiquus, patria Parius, aut (vt alii malunt) Prienæus, Artaxerxis tempore natus, teſte Suida, qui ἀπίστων, hoc eſt, rerum incredibilium volumina quinque conſcripſit. Hinc Palæphatius, tia, tium.

Palælcamánder, fluuius in Troade in Propontidem fluens.

Palæſtîna, prouincia Syriæ, Arabiæ contermina, dicta à Philiſtim vrbe metropoli. In ea, inquit Plinius lib. 5. cap. 13, & 20, (Nam & Herodotus Syriam alteram Palæſtinam vocat.) quinque ciuitates continebantur, Gaza, Aſcalon, Geth, Acaron & Azotum. Palæſtina etiam (inquit Stephanus in Iope) Phœnicia dicebatur. Eſt & altera Palæſtina prope Phœaciam: de qua Lucanus lib. 5.

Palætŷrus, vocabatur Tyros Phœniciæ vrbs. Step.

Palamédes, Nauplii Euboeæ regis filiꝰ, acerrimus

Vlyſſis inimicus, à quo tandem iniquo iudicio circunuentus eſt, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cùm omnes totius Græciæ principes ad bellum Troianum conuocarentur, Vlyſſes, quem vxoris iuuenculæ amor domi retinebat, inſaniam ſimulauit, & quò melius rei fidem faceret, iunctis diuerſæ naturæ animalibus, ſalem ſerebat. Palamedes autem, vt viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti obiecit: quo viſo Vlyſſes aratrum ſubitò ſuſpendit, ne eum læderet. Quo argumento ſimulatione deprehenſa inuitus eſt pertractus. Deinde cùm in Thraciam frumentatum miſſus eſſet Vlyſſes, & nihil inde attuliſſet, neque quicquam ſeſe inueniſſe diceret: Palamedes eôdem miſſus, plurimum frumenti aduexit. Quã obrem Vlyſſes, inuidiæ ſtimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epiſtolam ſcripſit, in qua agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabátque ſecretum auri pondus eſſe tranſmiſſum, quod ipſe Vlyſſes per corruptos ſeruos in tabernaculo eius infodi curarat. His igitur literis in Græcorum conſilio recitatis, Palamedes proditionis accuſatur. Ibi Vlyſſes reo adeſſe ſimulans, hoſtilibus literis nihil fidei habendum contendit: eaſque re ipſa facilè poſſe coargui, ſi Palamedis tabernaculum ſcrutaretur: in quo ſi aurum inueniretur, nullũ illum ſupplicii genus recuſare. Miſſi itaque, qui tabernaculum eius perſcrutarentur, cùm aurum inueniſſent, Palamedes veluti proditionis conuictus, lapidibus obrutus eſt. Ouid. lib 13. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inueniſſe, ſcilicet, θ, ξ, χ, φ. Præterea calculorum ludum, & menſurarum, & ponderum rationem excogitaſſe. Aſtralogiæ inſuper peritus fuiſſe dicitur, annúmque ad curſum Solis, & menſes ad curſum Lunæ accommodaſſe: primúſque in caſtris viſam atque reformidatam Solis eclipſim, naturalem, miniméque timẽdam eſſe docuiſſe. Præterea ordinem aciei & teſſeras, hoc eſt ſymbolum bellicum & vigilias inueniſſe. Quæ omnia à gruibus ferun didiciſſe. Illæ enim non niſi acie inſtructa volant, electo duce, quem ſequantur, diſpoſitiſque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu, cæteris dormientibus, excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis ſubinde ordinibus, literas quaſdam videntur effingere, quas etiam ab eis primus obſeruaſſe fertur Palamedes. Hinc à poëtis Palamedis aues, grues dicuntur.

Palamédes Eleates Grammaticus ſcripſit Onomaſticum de tragicis & comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ. Suid.

Palantêum, vrbs in Palatino mõte, à balatu ouiũ dicta, κατ' ἀλλήλωσιν, quaſi Balanteum, vt Varroni placet: aut certè à Pallante Euandri proauo, vt Virgilio placet lib. 8. Æneid. Stephano, vrbs eſt Arcadiæ, à Palante vno filiorũ Lycaonis apud Heſiodum. Alioqui Palantiadem vocant: Gentile, Palantius.

Palántia, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, vt ait Ptolemæus lib. 2. cap. 6. Vacceorum colonia, à qua Palantini dicti: vt à Numantia, Numantini. Aliàs Pallencia. Ciuis, Palantius. Steph. Eſt & nomen fluminis in Valentino litore.

Palantîna, regio Romæ, cuius Arcades, duce Euãdro, Palantes authores extiterunt.

Palátium, vnus ex ſeptem vrbis Romæ montibus, nomen habẽs ab eo, quòd ante vrbem conditam pecus in eo paſcens balare conſueuerit (ſic enim vox eius animalis exprimitur) quaſi Balatium: qua etiam voce vtitur Næuius. Aut certè à palando, ſiue quòd ibi palare, id eſt, errare pecudes ſoleant: ſiue quòd palantes Arcades cum Euandro ibi conſederint. Alii à Palantia Latini matre, quæ ibi habitauerit, Palatium dictum volunt. Alii à Pallante Euandri auo. Alii à filia Euandri Palantia, ab Hercule vitiata, & poſtea illic ſepulta: vel certè à Pallante eius filio illic ſepulto. Plinius à Palantio Arcadiæ oppido, patria Euãdri dictum exiſtimat. Ferunt enim Euandrum ob patris cædem domo profugum, in Latium veniſſe, montémque, in quo cõſedit, Palatiũ appellaſſe. Alii à Pale, paſtorali dea, nomen inditũ autumant. Hinc Palatinus, na, num: vt Palatinus mõs, & Euander Palatinus. In eo reges primò, deinde conſules, pòſt imperatores maiore ex parte ſedem habuerunt.

Palátium, vrbs Diocletiani, quam nunc nautæ Spalatum vocant. Euſebius in Chronicis, Diocletianus haud procul Salonis in villæ ſuæ Palatio mõritur.

Palátua, dea, in cuius tutela Palatium eſſe putabatur.

Palatuâlis, flamen dictus eſt, qui ad ſacrificãdum ei Deæ conſtitutus erat.

Palátuus, Celtiberorum rex, anno ferè ante Romam conditam 550.

Pales, paſtorum vel pabuli dea. Hanc quidam, teſte Seruio, Veſtam, quidam deorum matrem appellant. Hãc Virgilius genere fœminino vocat. Alii, inter quos Varro, maſculino genere: vt hic Pales. Huic ſacra ſoluuntur, quæ Palilia vocantur, de quibus infrà Seruius.

Palfúrius Sura, orator & cauſidicus, ſæpe etiam declamauit, Martialis & Lucani amicus, ſed ob ſuſpicionem, quod cùm Vitellianis ſenſiſſet, Senatu à Domitiano fuit amotus.

Palicênus, Stephano, fons in Sicilia, dictus quòd iuxta Palicos fratres ſit. In eum mittitur tabel-

la à iuratis: quæ,ſi verum dixere,fluitat: ſi falſum,mergitur,& periurus incêditur. Vide PALICI & PALISCORVM.

Palici, quaſi Paliſci, gemini fratres, Iouis filii & Thaliæ nymphæ,ſiue(vt alii volũt)Ætnæ. Tradunt enim hanc nymphã à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium nõ longè à Catina vrbe compreſſam, metu Iunonis optaſſe vt ſibi terra dehiſceret,& à Iunonis ira ſeſe occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiſcens, intra viſcera ſua eam recepit: vbi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuò ſeſe aperiens,in lucem edidit: vnde & Palici dicti ſunt, ἀπὸ τοῦ πάλιν ἰέναι, quòd in terram demerſi,denuò ſint reuerſi. Oſtendunt accolæ duos lacus,ex quibus fratres hoſce putant emerſiſſe, eóſque Dellos appellant: qui tanta olim in veneratione habiti ſunt, vt circa eos iuramenta exigi ſoleant, ſi quis in furti ſuſpicionem incidiſſet,prius tamen accepto fideiuſſore: qui ſi iuranti quid accidiſſet, præſtaret, quod exitus oſtenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & iuſiurãdum à ſuſpecto petebatur,vterque ab omni contagione mũdi ad Crateras accedebant, deinde loci numine inuocato iurabat. quod ſi iure fiebat,diſcedebat illæſus: ſi verò malè iuratum eſſet, mox in lacu amittebat vitam falſus iurator. Magna præterea veneratione erat Palicorum templũ, quod Siciliam ſterilis annus arefeciſſet, diuino Palicorum reſponſo admoniti Siculi, certum ſacrificium fecerunt, poſt quod ſtatim reuerſa eſt vbertas. Quapropter Siculi omne genus frugum cõgeſſerunt in aram Palicorum, ob id pinguis vocitata eſt. Palice, Stephano, vrbs Siciliæ. Theophilus Palicenum fontem eſſe ſcribit, & iuxta templum Palicorum dæmonum, quos Æſchylus filios facit Iouis & Thaliæ Vulcani filiæ: Silenus Vulcani & Oceani filiæ: & Palicos eſſe dictos, quòd mortui iterum in homines rediiſſent. Palicorum fons decaclinos, id eſt magnitudine, quæ decem lectos caperet,eſſe fertur: cuius aqua ad ſex cubitorum altitudinem exilit, ita vt ſpectantes diluuium loci metuant, iterum verò intra ſe colligatur. Ciuis, Palicenus. De fonte eadem Ariſtoteles in mirabilibus.

Palília,vel Parilia,Palis deæ feſta. Hæc à paſtoribus in agris fiebant x i.Calend. Maii, quo die Romulus vrbem fundauit, ad lupos arcendos, morbóſque à pecore pellendos, ſeu pro partu pecoris.

Palimbotri,Indiæ cis Gangem populi. Steph. Palimbothra,vrbs Indiæ:Ciuis,Palimbothrenus.

Palinũrus,Lucaniæ promontorium, haud longè à Velia, ita dictum à Palinuro nauis Æneæ gubernatore, qui ſomno oppreſſus, vnà cum gubernaculo in mare decidit, totóque triduo fluctibus iactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnauit: iámque terram tenebat,cùm loci eius accolæ ſpe prædæ impetum in eum fecerunt, occiſúmque & ſpoliatum denuò in mare abiecerunt. Quod ob facinus cùm Velini poſtea graui peſtilentia laborarent, oraculo moniti,vt Palinuri Manes placarent, lucum ei conſecrarunt,cenotaphiúmque erexerunt in promontorio, quod ab eo Palinuri nomen obtinuit. Virgil. 6. Æneid. Dicitur autem Palinurus, quaſi iterum meiens. πάλιν enim iterum, οὖρος, vrina. Ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3,

Minxiſti Pauline ſemel currente carina:
Meiere vis iterum,ſic Palinurus eris.

Paliſcorum, ſtagnum in Sicilia, Sulphurei odoris. Apud Stephanũ legitur κρίνης ἀπαλικοῖς, quod magis probo: apud Ariſtotelem verò in mirabilibus, ἀπαλίσκοις. Vide PALICENVS & PALICI.

Palla, vrbs Ptolemæo, à latere meridionali Corſicæ.

Palládium, Palladis ſimulacrum, quod Romæ in æde Veſtæ fuit,cuius meminit Herodotus li. 1. Id fuit è ligno compactũ, moues oculos, atque haſtã quã manu geſtabat, vt ſcribit Seruius. Nã quũ apud Troiam in honorem Palladis arx,& in eius ſummo templũ illi ædificaretur, è cælo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde: móxque ab Apolline redditum eſt oraculum, eius ciuitatis futurum exitium, ſi id ſimulacrum extra mœnia portaretur. Ouidius 5. Faſtorum. Quo factum eſt, vt tempore belli Troiani Diomedes & Vlyſſes cuniculis, vel (vt alii dicunt) cloacis aſcenderint in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulacrum ſuſtulerint.

Palládius, nomen viri proprium, qui de Agricultura ſcripſit.

Pallantêũ, Vide PALANTEVM, per l ſimplex.

Pallántias, vt Callimachus refert, lacus, alio nomine Triton, ex qua Palladem genitam volunt.

Pallas, nomen paludis in Africa.

Pallas, adis, filia Iouis, ex cerebro eius prognata, ſapientiæ, diſciplinarúmque omnium Dea, quã Latini Mineruam vocant, dicta, quòd Pallantem gigantem interfecerit, cùm prius Tritonia vocaretur à Tritone palude, vbi primùm viſa eſt. Vel à πάλλω, vibro, quatio. Fiebat enim eius ſimulacrum galea & ſcuto terribile, & haſtam manu tenens, quam veluti vibrare videbatur. Vide MINERVA.

Palládius, dia, dium, quod eſt Palladis. Vnde Pal-

ladium forum Romæ, quod erat propinquum templo Palladis.

Pallas, antis, filius Euandri, quem cùm pater iis copiis, quas Æneæ auxilio misit, præfecisset, magna iam hostium strage edita, à Turno est interfectus.

Pallas, Pandionis filius. Ouid. 7. Metamorph. Hũc Stephanus scribit habitasse in Diacria tribu Atticæ.

Palléne, Ciuitas, à Pallena Sithonis filia, vxore Clethi dicta, quam alii Macedoniæ, alii Thraciæ ascribunt, ob regionem vicinam, vbi gigantum bella fuisse memorantur. Herodotus lib. 7. Gentile, Pallenius. Hæc Phlegra olim dicta fuit, à gigantibus inhabitata, cum quibus dum Hercules pugnaret, tonitrua & fulmina cælitus emittebantur, vnde conficta est fabula pugnæ deorum contra gigãtes. Hæc vrbs Cherronesus est, triangulã basim meridiei obuersam habẽs.

Palléne, vicus in Antiochide tribu Atticæ: tribulis, Palleneus. Steph. Vide PELLENE.

Palma, Ptol. lib. 2. cap. 7, oppidum in Hispania.

Palma, ciuitas in maiori Baleari. Vide IAMNO.

Palma, cos. cũ Sosio Senecione, anno vrbis 851.

Palmária, insula vltra Tyberina ostia, in mari Tyrrheno. De ea Plinius lib. 3. cap. 6.

Pálmyra, Syriæ vrbs inter Romanorum ditionem sita, & Parthorum, Ptole. lib. 5. cap. 15, & Plin. lib. 5. cap. 25. Stephano, castellum est Siciliæ: Gentile, Palmyreni, qui & Adrianopolitæ nominantur, restaurata ciuitate ab imperatore Adriano.

Palmyrêna, regio Syriæ, in qua metropolis est Palmyra. Illic regnauit Zenobia mulier eruditissima.

Palsum, flumen Britanniæ. Plin. lib. 5. cap. 1.

Paltos, Pomponio & Straboni, oppidum Syriæ. Ciuis, Paltenus. Vide CARNE.

Pambótades, vicus Atticus in Erechtheide tribu, & tribulis similiter.

Pamísus, Thessaliæ fluuius, dictus quasi totus odiosus, ob damna quæ agris inferebat. Plin. lib. 4. cap. 5.

Pámphagi, Æthiopiæ populi, omnibus rebus vescentes.

Pámphili, tribus Doriensium. Steph. in Dyman.

Pámphilus, Neoclidis filius, Platonis auditor. Cicero de Natura deorum. Plato circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, decem dies iacuisse, triduóque, postquam inde sublatus fuerat, impositum rogo reuixisse, ac mira quædam tempore mortis visa narrasse.

Pámphilus, presbyter, Eusebii Cæsariensis necessarius, tanto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, vt bonam partem voluminũ Origenis sua manu descripserit. Extinctus idem, martyr apud Cæsaream Palæstinæ sub Maximo. Hieron. Suidas autem tres Pamphilos commemorat, duos grammaticos, quorum alter Sicyonius genere, de grammatica, picturáque, ac pictoribus claris scripsit. Alter Alexãdrinus dictionarium edidit, & quod Pratum appellauit, id est variarum rerũ collectanea. Tertius Athenensis fuit reipublicæ expilator.

Pamphýlia, Ptolem. lib. 5. cap. 5, regio est minoris Asiæ inter Ciliciam & Syriam, ab occasu Lyciã, & Asiæ minoris partẽ, à Septentrione Galatiam & Cappadociam, à Meridie mediterraneum mare, quod illic Pamphylii maris nomen habet. Hæc tota montana ex Tauro in mare procumbit. In ea (vt Pomponius refert) est fluuius Melas, nauigabilis, & Eurymedon, apud quem Cimõ Atheniẽsis Persas nauali pugna superauit.

Pamphýlia, Steph. lo, regio Isauriæ contigua, dicta à Pamphyle Rhacii & Mantûs filia. Incolæ, Pamphylii. Possessiuum, Pamphyliacus. Dicitur etiam Pamphylis, fœm. gen.

Pamphýlia, vrbs Macedoniæ. Steph.

Pan, Panos, à poëtis pastorum, atque adeò totius naturæ deus esse fingitur: vnde etiam à Græca dictione πᾶν, quæ idem significat, quod totum vel omne, nomen accepit: quòd putabant vno naturæ nomine omnia complecti. Vnde etiam ita Pana pinxerunt, vt nihil ex toto vniuerso in eo videatur prætermissum. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ similitudinẽ: rubet eius facies ad ætheris imitationem: in pectore Nebridem habet stellã, ad stellarum imaginem. Pars eius inferior hispida est, propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, vt ostẽdat terræ soliditatem. Hic Dæmogorgonis filius creditur fuisse, & fistulam composuisse septem imparibus calamis simul coniunctis, propter harmoniam cæli.

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi verò sunt nocturna phantasmata mortalibus terrorem incutientia. Traditur & cum Cupidine aliquando pugnasse, à quo superatus incidisse in amorem Syringis seu Syringæ virginis, quam, cùm trãsire Ladonem Arcadiæ amnem nõ posset, nympharum precibus in palustrem calamum mutatam vidisset, ex hoc statim composuisse fistulam, quæ ex illius nomine apud Græcos est vocata. Hunc præterea prodiderũt, cornua in fronte habuisse in similitudinẽ radiorũ Solis & cornuum Lunæ: prolixã barbam, faciem instar ærris rubentem, partémque corporis inferiorem esse hispidã propter virgam quã manu gestare solebat: pedib⁹ præterea caprinis & assiduo risu insignem fuisse. Colebatur per totam Arcadiã, potissimũ tamen in Lycæo & Mænalo monti-

bus. Festa eius dicebãtur Lupercalia, fiebántque in Auentino monte, mense Februario, quorum author fuit Euander.

Panachæi, Vide PANELLENES.

Pánacra, montes Cretæ. Callimachus. Gentile, Panacreus: & Panacris, fœm. gen. Est etiam Panacron, vrbs Cypri: Gentile, Panacreus, vel Panacrius.

Panácton, castellum Atticum. Steph.

Panæi, gens, ab Edonica non procul.

Panætius, nomen proprium philosophi Rhodii, Stoicæ sectæ. Is fuit Scipionis præceptor, quem imitatus est Cicero in Officiis.

Panætius senior, item Rhodius: cuius inter philosophos multa mentio, scriptáque feruntur. Suidas.

Panætius, primus in Sicilia tyrannus. Olymp. 42.

Panætólium, quasi totam continens Ætoliam, mons Ætoliæ altissimus. Plin. lib. 4. cap. 2.

Panæûra, vrbs iuxta Indum fluuium: Gentile, Panæureus. Steph.

Panarêtus, dici potest omnium virtutum continens. πᾶν enim totum significat, ἀρετὴ virtutem. Martialis, Arguto madidus pollice Panaretus.

Panathenæa, festa Athenis, à Theseo instituta in honorem Minervæ, quæ à Latinis Quinquatria appellantur. Hisce ludis gymnicum certamen per præconem & tubicinem indicebatur: à cuius spectatione mulieres arcebantur. Pueri quoque & puellæ sese manibus complexi, Pyrrhicam in theatro saltabant. Erant autem duplicia, Maiora quinto quoque anno celebrari solita: & Minora, quæ quotannis peragebantur.

Páncale, insula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Stephanus.

Panchái, populi, qui, vt Pomponius refert lib. 3, deserta Saba habitant, & Ophiophagi vocantur, quoniam serpentibus vescantur.

Panchaïa, quasi tota dehiscens, regio Arabiæ, tota arenosa, in qua arbores sponte natæ thus emittunt. Virgilius,

Totáque thuriferis Panchaïa pinguis arenis.

Seruius scribit Panchaïã, Arabiam & Sabæorũ gentem eandem esse, apud quam nascitur thus.

Pandæ, Indiæ populi, qui cum Deriade contra Bacchum pugnauerunt. Steph.

Pándana, porta Romæ, à pando dicta, quòd semper pateret ad res, quæ in vrbem ferebantur. Eadem dicebatur Libera, à libertate.

Pandária, insula in sinu Caietano, parua, à continenti ducentis quinquaginta stadiis distans, habitaculis frequens. Strabo.

Pandatária, insula in Puteolano sinu, seu in mari Tyrrheno, vt libro secundo scribit Ptolemæus. Vide PANDANA, aliàs PANDATRIA. Ptolemæus lib. 3. cap. 1.

Pándion, Erichthei Athenarum regis filius, qui patri successit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne & Philomela: quarum Prognem Tereo Thracum regi, cuius ope Põti regem profligauerat, vxorem dedit: qui postea & Philomelam violauit, prætextu visendæ sororis à patre abductam, vt docebimus infrà in dictionibus Philomela & Progne. Hinc Pandionius, nia, nium, idem quod Atticus.

Pandôra, ræ, Hesiodo, fingitur prima mulier, à Vulcano Iouis iussu fabricata, quam singuli dii donis suis ornauerunt. Pallas enim sapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo musices, Mercurius eloquentiæ. Inde dicta fuit Pandora, quasi omnium donum, vel quasi ab omnibus donata, vel omnium rerum genere dotata. Hanc postea cum pyxide clausa missam fuisse tradunt ad Epimetheum (cùm humano generi malè cupiebat Iupiter, ob Promethei audaciã, qui ignem è cælo furatus, ferulæ inclusum detulerat in terras) qui illa recepta, & pyxide aperta, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatibúsque replenit. Est & nomen matris Deucalionis, à qua Thessalia, Pandora dicta est. Hoc nomine dictæ sunt gentes in conuallibus Indiæ, quæ, vt ait Plinius libro septimo, capite tertio, ducentos annos viuunt, in iuuentute capillos candidos habent, in senectute nigros.

Pandósia, Plinio lib. 3 cap. 1, Lucanorum in Italia vrbs, in qua Alexander Epirotes (aliàs Æolus) occubuit. Dodonæo deceptus oraculo, Acherontem atque Pandosiam cauere iubente, cùm similiis appellationis loca in Thesprotio monstrentur agro. Est etiam altera, vt idem testatur lib. 4. capite primo, eius nominis in Epiro. Œnotriorum quoque regũ regiam fuisse Pandosiam, memoriæ proditũ est. Stephanus Brutiorum castellum esse scribit: Gentile, Pandosenus, vel Pandosianus.

Pandósius, Arcadiæ lacus.

Páneas, oppidulum Phœniciæ: Ciuis, Paneates.

Panellénes, Homero, vt Panachæi, pro omnibus Græcis, per synecdochen partis pro toto. Hellenes enim propriè sunt Homero, qui Phthiotin Græciam habitant, aliàs Myrmidones & Achæi dicti.

Pánelus, vrbs circa Põtum, sic dicta ab Heracleota quodam (ex posteris Penelei ducis in bello Troiano) qui illuc ex Bœotia venit. Steph.

Páneus, fons sub Libano monte, in quo si qua natantia proiiciãtur, in lacu, cui Phiala nomen est, cuncta reperiuntur. Vide Iordanem & Panium. Est etiam hoc nomine Colchorum fluuius, Bocatio, cui oppidum imminet sui nominis, habens post se Homochorum multimodas

gentes.

Pangæus, quaſi totus terra, ob nimiam fertilitatem, promontorium Thraciæ, Beſſis conterminum, & Macedoniæ cõiunctum, in quo, vt ſcribit Herodotus lib. 7. aurea ſunt & argentea metalla: & ad eius radices Neſtis amnis defluit. In ſingulari eſt generis maſculini, in plurali neutri. Hinc Pangæus, gæa, gæum: vt Arua Pangæa. Pinc Pangæus mõs, apud quem Cæſar à Pompeianis ferè ad deditionem coactus eſt.

Panhórmus, & Panhormum, & Panhormium, ciuitas Siciliæ, & portus, Stephano ex Polybio, dicta à nauium applicatione, quæ vndique illuc conueniunt. eſt enim ὅρμος, portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id eſt, nauem anchoris & retinaculis inſtruere, quò ſecura ſit in portu à repentinis procellis. Hinc Panhormita, Panhormitanus & Panhormius. Ptolem. lib. 3 cap. 4.

Pánia, vetus nomen Arcadiæ, Stephan. Alibi verò nauale eſſe ſcribit Ciliciæ, circa campũ Aleium; Gentile, Panieus.

Paníada, quæ & Cæſarea, Philippi vrbs Iudææ, à Philippo filio Herodis condita.

Paniónium, locus ſacer in Mycale promontorio, ad Septentrionem vergens, cõmuniter ab vniuerſis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conueniebant Iones ad peragenda ſacrificia, quæ & ipſa Panionia dicebantur. Herodot. lib. 2. Steph. templum eſt & vrbs in maritima regione Epheſiorum & Samiorum, Ciuis, Panionius.

Paniónicus, ca, cum, denominatiuum.

Paniſci, dii ſylueſtres, quaſi per diminutionem dicti minutuli panes, ſicut à Satyro Satyriſcus inclinatur.

Pánium, ſpecus Palæſtinæ, è quo Iordanes fluit. Inde Panieus. Steph. Vide PANEVS.

Panlatéria, inſula in quã Tiberius Nero Agrippinã vxorem relegauit: Gentile, Panlaterenus, vel Panlaterianus.

Pánnias, Aſſyriorum rex XXV.

Pannónia, Ptolemæo, regio Europæ latiſſima, Danubio à Germania ad Septẽtrionem dirempta, ab Oriente habens Mœſiam, quæ & Seruia & Bulgaria dicitur; ab Occidente Noricum; ad Meridiem in Iſtriam vſque & Illyricum extenſa. Diuiditur autem in ſuperiorem & inferiorem. Pannonia ſuperior ab Occaſu Norico, à Septentrione Germania & Iſtro terminatur: ab Oriente habet Pannoniam inferiorem, à Meridie Illyrim. Hodie hæc Pannoniæ pars Styria & Auſtria appellatur, caput habens Viennam vrbem celeberrimam, firmiſſimúmque orbis Chriſtiani propugnaculũ. Inferior verò Pannonia à Septentrione Germaniam, Danubiúmque: ab Occaſu Pannoniam ſuperiorem, à Meridie Liburniam, quam hodie Sclauoniã appellãt, proſpicit: ab Ortu verò Iazyges Metanaſtas: quem tractum hodie Septem caſtra vocãt. Hæc Pannoniæ pars hodie ferè vno nomine Hungaria dicitur. Vtriuſque regionis populi Pannones, ſiue Pannonii.

Panomphæus, Iouis epitheton, à πᾶν, & ὀμφὴ vox, ſiue quòd ab omni lingua colatur, ſiue quòd omnium voces audiat. Ouid. 7. Metamorph.

Panópe, pes, ſiue Panopêa, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ita dicta à perſpicuitate vitæ.

Panon, vicus. Vide PANOS.

Panórmus, Vide PANORMVS.

Panos, vicus iuxta rubrum mare eſt, qui & Panon: Gentile, Panocomites.

Panos inſula, vrbs Æthiopum, quæ aliàs Adulis.

Panos, ciuitas in Ægypto eſt: vbi & Panis ſimulacrum magnum habetur, pudendo ad ſeptem digitos erecto, quod dextra flagellum intentat Lunæ: Ciuis, Panopolites. Steph.

Panotêa, Vide PHANOTEVS.

Pántaces, nomen amnis, ab vſu medicinæ pecorum dicti. Eſt in Samo propè Calchantis & Podalirii ſacella. Strabo.

Pantænus, theologus eruditiſſimus, primus ſcholæ eccleſiaſticæ præfuit apud Antiochiam, anno ſalutis 181.

Pantágias, fluuius Siciliæ rapidiſſimus, quẽ poëtæ fabulantur ante Proſerpinæ raptum, cùm pleno ferretur alueo, vicina loca ſtrepitu latè impleuiſſe. Verùm cùm Cereri, filiam raptam quærenti, moleſtus eſſet, deam indignatam aquas eius imminuiſſe, & in poſterum ſilentio fluere iuſſiſſe. Seruius. Dictus autem videtur Pantagias, παρὰ τὸ πανταχοῦ ἄγειν, quòd rapiditate ſua obuia quæque proſternat, ac ſecum rapiat.

Pantânus, lacus Apuliæ, in Italia. Plin. li. 3. cap 11.

Panthêa, vxor Abradatæ, Suſii ductoris ſub Cyro maiore caſtiſſima, quam Cyrus expugnatis Aſſyriorum caſtris, ob pulchritudinem duxerat captiuam. Xenophon apud Cælũ lib. 7. cap. 53.

Panthêon, templum Romæ (vt Dion hiſtoricus refert) ſic dictum, quòd in Martis Veneriſque imaginibus, ſub ipſo tẽplo conſtitutis, omnium deorum imagines effictæ erãt. Siue quòd templum ipſum rotundum ſit, cælóque perſimile, & ſic quoque omnium deorum habitatio cenſeatur. Pantheon Ioui vltori ab Agrippa factũ fuit. Hodie appellatur Templum Diuæ Mariæ rotundæ.

Pantheſilea, Vide PENTHESILEA.

Pantheus & Panthus, nomen propriũ filii Otrei fratris Hecubæ: qui fuit vir Troian⁹ ex primoribus vrbis. Homer. Iliad. 3. Virgil. 2. Æneid. Quo res ſumma loco Panthus quã prendimus arcẽ

Indè fit patronymicum Panthoïdes, quo poëtæ vtuntur pro Euphorbo, Panthoï filio. Ouid. 15. Metamorph.

Panticapæum, maxima vrbiū in Bosphoro, Metropolis cæterarum. Condita est ab Æetæ filio, cui Agateus Scytharum rex hunc locum donauerat, & à præterlabente amne Panticape nominata. Ciuis, Panticapæus, & Panticapæates, Stephano. Vide PANTICAPVM.

Panticapes, fluuius Scythiæ quintus, ab Istro. Herodotus lib. 4.

Panticapum, oppidum ibidem prope Bosphorum, eodem authore. Vide PANTICAPAEVM.

Pántole, impostor nominatissimus, Eustathio in Homerum.

Pantomátrium, oppidum Cretæ insulæ maritimum. Plin. lib. 4. cap. 12. Ciuis, Pantomatrius, vel Pantomatreus.

Pantrépes, fluuius Scythiæ.

Papæus, nomen, Herodoto lib. 4. quo apud Scythas Iupiter vocatur.

Páphages, Nomen regis Ambraciæ. Is cùm obuiam factus esset leænæ, catulis suis stipatæ, ab ea occisus est.

Paphlagónia, regio minoris Asiæ, ad Septentrionale litus versa, supra Galatiam, cuius eā Ptolemæus partem facit: ita dicta, Stephano, à Paphlagone Phinei filio. Incolæ, Paphlagones: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per seditionem patria pulsi, & rege Pylemene ad Troiam amisso, Antenorem in Italiam sequuti sunt, & pro Henetis literæ vnius immutatione Veneti appellati, Liuio lib. 1. ab vrbe condita. Paphlagonia (vt Solinus scribit) à Cytoro monte consurgit, porrecta in spatium trium & sexaginta milium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit. quæ subacta à Pompeio, Pompeiopolis nominata fuit.

Paphúntius, presbyter, qui in concilio Nicæno interfuit, ne sacerdotes & episcopi prohiberentur ad vxores suas accedere.

Paphus, Cypri ciuitas, Veneri quondam sacra, in qua ante nuptias puellæ dotem quæsituræ, in honorem Veneris in litore se prostituebant. Iustinus lib. 18. Pomponius lib. 2. Strabo 14. Plin. lib. 5. cap. 31. Hæc frequenti terræmotu lapsa, nunc ruinarum tantū vestigiis quid olim fuerit, ostendit. Inde Paphius, phia, phium. Stephanus Paphum, Cypri vrbem, Erythram olim dictam scribit.

Paphus, filius Pygmalionis, filii Cilicis, ex eburnea matre. Cùm enim olim Pygmalion in Cyprum insulam peruenisset, comperisséque mulieres omnium libidini obsequentes, cœlibem vitam ducere statuit. Porrò cùm ingenio valeret, essétq; sculptor insignis, dicitur sibi ex candidissimo ebore muliebre sculpsisse simulacrū, omnis venustatis formæque numeris, quoad fieri potuit, absolutum. In quo cùm homo ingeniosus artem suam miraretur, in eius amorem incidit, orauítque Venerem, quæ summa cum veneratione id temporis in Cypro colebatur, vt vxorem sibi concederet, statuæ suæ eburneæ simillimā. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens, statuam suam animatam inuenit, seruatísque iisdem lineamentis, eodémque candore, in formosissimam virginem transformatā. Cuius postea concubitu vsus, ex ea Paphum filium suscepit, qui & patri in regno successit, condiditque vrbem in Cypro, quam de suo nomine Paphum appellauit, constructo etiam in ea templo, & ara in honorē Veneris, quæ à loco Paphia est cognominata, cui diu solo thure sacrificatum est.

Pápia, ciuitas Insubrium, Ticinum alio nomine appellata, olim Ostrogothorum & Lingobardorum regum sedes. Et fluuius eodem nomine. Vide TICINVM.

Papiniánus, Iurisconsultus, Seuero principi gratissimus, Scæuolæ discipulus, cui in aduocatione fisci successit. Is est cui filios suos Seuerus moriens commendauit: deinde ab Antonio Caracalla securi percussus, causa necis traditur, quòd Caracalla, interfecto fratre Geta, ei mandauerit, vt & in Senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem respondisse, non tam facile parricidium excusari posse, quàm fieri. Spartianus.

Papínius Statius, Neapolitanus inter heroicos poëtas relatus, haud ignobili genere ortus est. Quidam scribunt maiores eius oriundos esse Epiro, diúque versatos Sellis non sine admiratione ingenii & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob insignē eruditionem, egregiásque virtutes Neapoli ciuitate donatus est, in qua Statius Papinius poëta natalem suum habuit. Cōposuit multa & varia poëmata, Thebaidem libris duodecim, quos consecrauit Cæsari Domitiano. Deinde aggressus est scribere opus de Achille: præterea opus Syluarum. Crinitus.

Papítium, vrbs Paphlagoniæ: Ciuis, Papitius, Stephano.

Paprímis, vrbs Ægypti. Ciuis, Paprimites. Steph.

Pappus, philosophus Alexandrinus, scripsit de situ orbis, de fluuiis Africæ commentarios in Ptolemæum.

Papýrius, à velocitate Cursor dictus, quum Consulē se aduersis omnibus contra Samnites progressum esse sensisset; ad auspicia repetenda Romam regressus, edixit Fabio Rutiliano magistro equitum, quem exercitui præponebat, ne manus cum hoste consereret. Sed cùm ille op-

portunitate ductus pugnaſſet ac viciſſet, reuerſus eum ferire ſecuri voluit: ille in vrbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis, populus veniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. Liuius lib. 9.

L. Papýrius Curſor, ſuperioris filius, de Samnitibus ſecũdum patrem omnium pulcherrimam victoriam reportauit: Ædem Fortunæ de manubiis faciendam locauit.

Papýrius Craſſus, quum Priuernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus bene geſtis triũphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea vſus eſt myrtea corona. Valer. lib. 4.

Papýrius Carbo, cum dentibus natus. Plin. lib. 7.

Papýrius prætextatus, nobilis adoleſcens, ex eo cognomen adſecutus, quòd in prætexta & adoleſcẽtia magnopere viſus eſt ſapere. Cùm enim à patre duceretur in curiam, in eáque fortè arcana quædam tractarentur, domum reuerſus, interrogatúſque à matre quidnã in ſenatu actũ eſſet, vt duæ, inquit, vni nubere poſſint. At illa mane conuocatis matronis, ad curiam properat: rogántque, vt eadem lege viros duos habẽdi licentia ſit etiam fœminis. Re cognita, ingenium & conſtantia pueri laudata eſt. Macrobius. Papyrius alius, Publicium nobilem adoleſcentem, quòd ſtuprum pati nollet, contumeliis ac plagis adficiebat: re ad ſenatum delata, damnatus eſt. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liuius lib. 8. Valerius de Pudicitia.

Parábolos, inſula parua contra Phœnicem. Pomponius.

Paracheloítæ, diuerſi populi, alii ad Acheloum in Phthia, alii in Ætolia. Steph.

Paradíſus, nomen oppidi Syriæ, ſupra Antaradum in meridiem ad Libani Orientalis latus ſiti. Plinius & Strabo. Eſt & locus in Oriente longo tractu maris diſtans à continente. de quo Auguſtinus ad Oroſium ſcribit ſic, Paradiſus in Oriente ſitus eſt, interiecto Oceano, & à noſtro orbe longè remotus, in altiſſimo loco conſtitutus, pertingens vſque ad Lunarem circulum: vnde illuc aqua diluuii minimè peruenisſe dicitur. hic locus à primi hominis reatu intercluſus eſt, nec vlli animantium datur in eum aditus. Amnis item paradiſi meminit Capella lib. 6. Eſt etiam vicus in Sicilia. Steph.

Paraſus, vrbs condita à Paræſo Minois cognato. Stephanus.

Paratáca, vrbs Medica: Gentile, Paratacenus, Stephano.

Parætónium, Libyæ Marmaricæ oppidum, ſtadiis ferè nongentis diſtans à Catabathmo, portúmque habens ingentẽ, x L. ferè ſtadiorum. Strabo lib. 17. Hinc Paratonius, nia, nium. Lucan. li. 3.

Parætónium, vrbs prope Alexandriam, quam vocant Ammoniam. Steph.

Paralia, Vide EPVIA.

Páralus, Plinio lib. 7, nomen eius, qui primus longam nauem inuenit. Sunt & Parali in Attica, qui Paraliam incolunt, Stephano. Plutarchus, Paralos factionem vnam è tribus, quæ Athenis erant, Solonis tẽpore, intelligit. Eſt etiam πάραλος, vrbs Meliẽſium in Theſſalia. Ciues, Paralii, Steph.

Parapotámia, regio Tigri proxima. Plinius lib. 6. cap. 27. Stephano, vrbs Phocidis. Ciues Paraporamii.

Parauæi, populi Theſprotiæ, ſic dicti, quòd iuxta Auum fluuium habitent. Rhianus lib. 4. Theſſalicorum.

Parcæ, deæ fatales, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dictæ autem putantur Parcæ à partu, teſte Varrone, eò quòd naſcentibus hominibus bona malaque conferre cenſeantur. Alii à parcendo κατ' ἀπαφεσιν, dictas putant, propterea quòd nemini parcant. Hæ autem tres eſſe finguntur, Clotho, Lacheſis, & Atropos, Erebi & Noctis filiæ: quarum primam colũ volunt geſtare, ſecundam nẽdo humanæ vitæ terminum præfinire, tertiam filum incidere: hoc eſt, vitam tempore ſtatuto abrumpere. Hinc Sorores lanificæ à Poëtis appellantur. Apuleius ternarium Parcarum numerum à triplici tempore ductũ exiſtimat. Nam quod in fuſo perfectum eſt, præteriti temporis habet ſpeciem: & quod torquetur in digitis, momenti præſentis indicat ſpatia: & quod nõdum ex colo tractum eſt, futuri & conſequentis ſeculi poſteriora videtur oſtendere. Lacheſim dictam eſſe putant, ab eo quòd λαγχάνω Græcè, ſortio, deſignat. Atropon, quia verti, hoc eſt mutari aut flecti non poſſit, ab α priuatiua particula, & verbo τρέπω, quod eſt verto. Clotho, quoniam contorta & conuoluta omnia teneat: à verbo Græco κλώθω, quod ſignificat neo, vel circumuoluo. Latini veteres earum tria nomina fecerũt, Nonam, Decimam, & Mortam.

Paremphis, vrbs Ægypti: Ciuis, Paremphites, Stephano.

Parẽntium, Iſtriæ vrbs, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Vulgò Parenzo: Gentile, Parentinus.

Pareſitacíni, populi montani, & latrones Perſis contermini. Strabo lib. 11.

Paretacéni, gens in Media, Herodoto lib. 1. Melius Parætaca, per æ, vt ſuprà.

Paricane, vrbs Perſica: Gentile, Paricanii, & Paricani, Stephano.

Pariẽdrus, confractus maris à læua Tauri mõtis.

Pariẽnna, Ptolem. lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs.

Vulgò *Fridech.*

Parília, deæ Palis feſta.

Parilítium, ſydus, vulgò ita appellatum: quia eo Oriente Parilia celebrantur. Peritiores hoc ſydus Hyadas vocant.

Paris, ridis, Priami Troianorum regis & Hecubæ filius, alio nomine Alexander appellatus, cuius matri, cùm illa ſe facem ardentem parere ſomniaſſet, coniectores reſponderunt fore, vt filius quem in vtero geſtabat, cauſa eſſet Troiani excidii. Qua re cognita, Priamus puerum, vbi primùm fuit natus, Archelao ſeruo exponendum tradidit. Contrà, Hecuba tum materno affectu, tum infantuli forma commota, curauit vt furtim nutriretur à paſtoribus in Ida monte. Vbi cùm adoleuiſſet, Œnonen Nympham amauit, & cõpreſſit, ſuſcepitque ex ea duos filios. Porrò quum in dirimendis controuerſiis eſſet æquiſſimus, maximam iuſtitiæ famam ſibi comparauit, adeò vt orta inter deas, Iunonem, Palladem & Venerẽ diſceptatione de formæ præſtantia, propter aureum malum à Diſcordia ad Pelei nuptias illatum, in quo ſcriptũ erat, Detur pulcherrimæ: iudex ſit conſtitutus. Quas cùm vidiſſet nudas, ſententiam tulit ſecundum Venerem, quæ pulcherrimam fœminarum ſibi promiſerat, neglecto regno, quod pollicebatur Iuno, & contempta, quam Pallas offerebat, ſapiẽtia. Præterea cùm eſſet fortiſſimus, in agonali certamine, quod ad Troiam agebatur, cùm alios omnes ſuperauit, tum ipſum etiam Hectorem: qui cùm ægrè ferret, à paſtore ſe eſſe ſuperatum, gladiúmque in eum ſtringeret, Paris illi aperuit, ſe eius fratrem eſſe germanũ, quod & allatis crepundiis probauit. Sic igitur cognitus, à patre receptus eſt. Deinde conſtructis viginti nauibus ſub ſpecie legationis ad repetendam Heſionã, in Græciam miſſus eſt, vbi à Menelao hoſpitio eſt ſuſceptus. Verùm cùm ille neceſſaria de cauſa in Cretam nauigare cogeretur, Paris ſibi occaſionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperibat, rapuit, & in Aſiam abduxit. Herodotus tamen author eſt in Græciam veniſſe, abſente Menelao, Helenéſque pulchritudine captum, Spartam expugnaſſe, illámque etiam renitentem, & omnes regios theſauros rapuiſſe, & ob id poſtea Helenam à viro recipi meruiſſe. Ex quo raptu deinde ſecutum eſt bellum Troianum, in quo ſingulari certamine cum Menelao congreſſus, cùm penè vinceretur, à Venere pugnæ ſubtractus eſt. Poſtremò, Hectore & Troilo fratribus occiſis, cùm ipſe ſumpto arcu & ſagittis, quibus plurimùm valebat, Achillem ſub prætextu deſponſandæ Polyxenæ ſororis in templo Tymbræi Apollinis interfeciſſet, ipſe quoque à Pyrrho, ſiue (vt aliorum eſt opinio) à Philoctete occiſus eſt, poſt cuius mortẽ Helena Deiphobo nupſit. Hunc Homerus vbique parum ſtrenuum inducit, amoribúſque & citharæ, quàm tractandis armis, aptiorem. Vnde eſt illud apud Ouidium in Epiſtola Helenes,

Bella gerant alii, tu Pari ſemper ama.

Paris, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 660.

Paríſades, rex Ponti, ſub Darii vltimi & Alexandri Macedonis tempora.

Pariſii, ſiorum, populi inter Celtas, qui Senonenſi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Bellouacis, Agendico ac Meloduno finitimi, Lutetiam habent oppidum, quam nunc Pariſienſem, epiſcopalem vrbem inhabitant, poſitam in inſula fluminis Sequanæ. Cæſ. lib. 6. Comment. Ptolem. lib. 2. cap. 8. Ad ortum verò & iuxta Sequanam Pariſii, & vrbs, Pariſium Leucodecta. Vulgò *Paris.*

Párium, ciuitas Aſiæ, in regione Myſiæ: ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Gloſſographus, vir memoratu dignus. Strabo lib. 10, & in Pomponio Bithyniæ, Ptolem. Plinio, Straboni, Propontidis in Helleſponto oppidum, à Mileſiis, Erythræis, Pariiſque conditum. Stephanus à Pario Iaſonis filio nominatum ait. Gentile, Parius: Ciuis, Parianus vel Parianeus. Iuxta hoc, teſte Plinio lib. 7. cap. 2, gentes ſunt quæ Ophiogenes vocantur ſerpentum ictus leuare ſolitæ, & manu impoſita, venena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi dicit, quorum ſaliuæ contra ictus ſerpentum medeantur. In eodẽ oppido, Plin. lib. 36. cap. 5, Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & induſtria.

Parma, nomen fluuii, à quo vrbs inter Placẽtiam & Cremonam ſita, Parma appellata eſt. Plinius lib. 2. cap. 2. Hæc patria fuit Caſſii poëtæ & Macrobii viri ingenio & doctrina præſtãtis: Gentile, Parmæus, Parmanus vel Parmenſis.

Parmẽna, nomen diaconi. act. 6.

Parménides, Eleata philoſophus, Xenophanis auditor atque amicus, cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum ſcripſit, vocauítque Parmenidem, ſiue de Ideis. Hic carmine Phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus duplicem eam eſſe dixit: vnam quæ veritate conſtaret, alteram quæ opinione. Primus deprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperũ: alii Pythagoram dicunt. Suid. Diogen.

Parmẽnio, inter Alexandri comites maximè dilectus. Curtius & Plutarchus.

Pármeno, apud Comicos, nomen viri, quaſi deſes, à παρὰ & μένω, maneo.

Parnáſſus, mons Phocidis, Apollini & Muſis ſa-

cer,duos vertices habens,quorum vnum Thichorea vocari,alterum Hyampeum, author eſt Herodotus in Vrania. Cithæron autem & Helicon,quos Seruius malè putauit eſſe Parnaſſi iuga,montes ab hoc diuerſi & diſiuncti ſunt: ille circiter quindecim paſſuum millia, Cithæron verò triginta,ab eo diſtans. Ouid.1.Metam. In hoc monte rupes vel maieſtate numinis, vel ſitu ipſo horrorem viſentibus facit,vndique ferè præceps in formam theatri. Hic eſt Apollinis Delphici templum, hic fons Caſtalius, Muſis ſacer. Hic habitauêre Pieres,natio Thracia. vnde Pierius mons & Pierides Muſæ. Sub Parnaſſo habitauerũt Hyantes populi. Vnde aquæ Parnaſſi fontis,Hyantida dicuntur. Hic fontes Atticam verſus Hippocrene & Aganippe. Hinc Parnaſſius,ſia,ſium: Nec tantùm Phœbo gaudet Parnaſſia rupes. Parnaſſus,Stephano,mõs Delphorum:Incola,Parnaſſius:fœminino, Parnaſſia,Parnaſſias,Parnaſſis. Poſſeſſiuum, Parnaſſiacus. Vocabatur autem prius Larnaſſus, quòd Larnax,id eſt arca Deucalionis illic appuliſſet. Alii à Parnaſſo vate dictum volũt, qui primus in Pythiis vaticinatus ſit. Steph.

Parnes,mons Atticæ:vnde Parnetius. Steph.

Parnus,quidam qui ob amiſſam nauiculam,cum obuios quibuſque litigabat. Hinc Adagiũ, Diſceptare ob Parni ſcaphulam, id eſt,ob res minutilas,multum mouere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

Paroætæa,regio prope mare rubrum: Incolæ,Paroætæi. Steph.

Paropaniſadæ, Ptolemæo libro 6. cap.18, populi Aſiæ, qui ab Occaſu Aria, & ab Oriente parte Indiæ,à Meridie Arachoſia terminantur. ſic dicti à monte Paropaniſo,eis à Septentrione imminente. Torcaſtenſis, Tartarorum regni pars, præter oleum omnia proferens. Stephano, ciuitas & mons Indiæ: Incolæ, Paropamiſſadæi, & Paropamiſſadæ.

Parórea,vrbs Arcadiæ:Ciues,Paroræatæ. Eſt etiam Macedonum vrbs: Gentile, Paroræi, vel Paroritæ. Steph.

Paros,inſula maris Ægæi, vna Cycladum 38. M. paſſuum diſtans à Delo: ita dicta à Paro, Iaſonis filio, vel ab Arcade quodam Paro Paraſii filio. Plin.lib.4.cap.12. In hac inſula marmor candidum proueniebat, ad deorum ſimulacra maximè expetitum: idque à loco Parium dicebatur. In ea eſt oppidum etiam Paros vocitatum. Diuerſa eius diuerſis temporibus nomina fuerunt, Pactia, Demetrius, Zacynthus, Hyria, Hyleeſſa, Minoa, & Cabarnis à Cabarno, qui filiæ raptum Cereri prodidit: Ciuis, Pariusmon, vt Apollonius habet, Parianus. Hinc natum eſt prouerbium, ἀναπαιάζειν, de illis qui pacta & conuenta violant. Steph. vel potius Eraſm. in Chiliadibus.

Paros,inſula Liburnorum. Steph.

Párparon, regio Æolidis in Aſia, vbi Thucydidẽ obiiſſe ferunt. Aliqui Perinen vocant. Ciuis, Parparonius vel Parparioniotes. Steph.

Parrhaſia,Arcadiæ oppidum, Plin.libro 4.cap.6. nõ procul à Stymphalo, Lycaonis patria: à quo vniuerſa Arcadia à poëtis quandoque Parrhaſia appellatur.

Parrhaſia,Stephano,vrbs Arcadiæ: ſic dicta à Parrhaſo vno filiorum Lycaonis. Nicanor Parmaſiam olim vocatam ſcribit, propter Lycaonis paranomiam, id eſt,impietatem erga Iouem: Ciuis,Parrhaſius,Parrhaſieus. Steph. Item Parrhaſis, gentile fœmininum: vnde Parrhaſidem Vrſam, pro Septentrionibus poëtæ vſurpant, reſpicientes nimirũ ad Caliſto Lycaonis Parrhaſiæ regis filiam, in hoc ſidus conuerſam.

Parrhaſius, pictor inſignis, qui primus Simmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venuſtatem oris expreſſit, & artificum confeſſione in lineis extremis palmam adeptus eſt. Vide alia eius opera apud Plinium quàm plurima: ſuperatus tamen eſt à Timãte in Aiace. Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cùm ille detuliſſet vuas pictas tanto ſucceſſu, vt in ſcenam aues aduolarent: ipſe detuliſſe linteum pictum traditur, ita veritate repræſentata, vt Zeuxis alitum iudicio tumẽs, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atque intellecto errore cõcederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aues fefelliſſet, Parrhaſius autẽ ſe artificem. Plin lib.35,cap.10.

Párthaon,pater Œnei,regis Ætoliæ, auus Deianiræ.

Parthenáſpates, Parthorum rex à Traiano deſignatus, paulò pòſt à Parthis pulſus eſt.

Parthénia,vicus prope Pontum, Steph. Samos etiam olim ſic dicta eſt. Idem.

Parthénium,vrbs Eubœæ, & alia Thraciæ: Gentile, Parthenius & Partheneus. Steph.

Parthénius, mons Arcadiæ, Plin.lib.4. cap.6. ita dictus à virginibus, quæ in ea Veneri frequenter ſacra facere ſolebant.

Parthénius, fluuius Paphlagonum, in Pontum Euxinum influens.

Parthénius,fluuius,Stephano,per mediam Amaſtrionorum vrbem fluit, ſic dictus, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quòd placido, tanquam virgineo gradu profluat, vel quòd virgo Palæmi regis filia in eo ſubmerſa ſit. Eſt etiam promontorium prope Heracleam.

Parthénius, poëta Nicæus, Suidæ, elegiacus, diuerſorúmque metrorum, à Cinna in bello Mi-

thridatico captus, deinde ob ingenium manumiſſus. Vixit vſque ad Tyberium Cæſarem, qui eius ſcriptis admodũ delectabatur. Huius Parthenii locos Virgilius quãdoque mutuabatur, cuiuſmodi eſt illud, Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ. Author Gellius. Fuit item alter Chius, genere filius Theſtoris, qui vocabatur Chaos, Homero poëta prognatus: ſcripſit verſus in laudem patris Theſtoris. Suidas.

Parthenopæus, Vir, filius Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuiſſe filium, ſiue Melanionis, qui fuit rex Arcadiæ, & Thebana bella puer admodum petiit, & in bello Troiano periit, eúmque apud inferos vidit Æneas.

Parthénope, vna Sirenum, quæ præ dolore, quòd prætereuntem Vlyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellicere non potuiſſent, in mare ſe præcipitauerunt. Harum aliæ alia in loca. Parthenope autem eò delata eſt, vbi poſtea cõdita fuit Neapolis, præclara vrbs Campaniæ, quæ ab eius nomine etiam Parthenope eſt appellata. Neapolin autem poſtea dictam fuiſſe hanc vrbem nonnulli putauerunt, quòd ab Auguſto fuerit inſtaurata: ſed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi Philadelphi tẽporibus multis ante Auguſtum annis claruit, Neapolis hæc vrbs appellatur, & ciues ipſi Neapolitani: quos ſcribit quotannis ad tumulum Parthenopes faces ferre conſueuiſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorũ opinio, qui hanc vrbem à Cumanis cõditam tradunt: qui quum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperiſſent, nomen eius vrbi indidere. Sed poſtquam loci vbertate atque amœnitate maiorem in modum frequentari ciuitas cœpit, veriti ne Cumæ deſererentur, diruendi Parthenopen conſilium iniuere. Quo facto, mox immani peſtilentia vexati, oraculo moniti ſunt, vt nouam vrbem reſtituerent. Cui oraculo morem gerentes, vrbem paulò antè diruram, ſplendidius inſtaurarunt, & ex reſponſi verbis arrepto omine, Neapolin, hoc eſt, nouã vrbem appellauerũt. Hinc Parthenopæus, pæa, pæum. Vide NEAPOLIS.

Parthenópolis, vrbs Macedoniæ, ſic dicta à filiabus Geraſti filii Mygdonis, quæ cùm agreſtes & inhumanæ eſſent, pater, vt eas ad ciuiliorem vitam inuitaret, ciuitatem earum gratia condidit. Steph.

Parthenu hiẽron, id eſt Virginis templũ, & Parthenuacra, nomen loci & promontorii ante Cherroneſum Boſphori vrbem. Strabo, vbi tẽplum & ſimulacrum dæmonis cuiuſdam eſt, locus patet ſtadiis centum. Incola, Parthenius.

Párthia, Aſiæ regio, ab Occaſu Media, ab Aquilone Hyrcania, ab Ortu Ariana, à Meridie Carmaniæ deſertis terminata. Huius incolæ Parthi dicuntur, pertinaciſſimi olim nominis Romani hoſtes, qui Craſſum inſidiis circũuentum, cum vniuerſo exercitu ad interneccionem ecciderũt. Hi arcu plurimùm valuerunt, quo vel fugientes hoſti plurimùm detrimenti afferebant.

Parthíni, populi Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 23, in deſcriptione Macedoniæ.

Parthus, vrbs Illyrica: Gentile, Parthenus.

Παρθὶς, Stephano, regio Macedoniæ.

Paryſatis, Plutarcho, Cyri filia, Artaxerxis mater.

Paſchâlis primus, Romanorum Pontif. XCVI. anno ſalutis 817.

Paſchâlis II, ſub annum CHRISTI 1100. multa bella geſſit.

Paſchâſius, martyr, ſub Genſerico Gothorum rege ſupplicio affectus.

Paſiphaë, filia Solis, vxor Minois regis Cretæ, quam fabulæ ferunt tauri amore captam fuiſſe, Dædalíque opera, qui ligneæ eam vaccæ incluſit, voti compotem factam, Minotaurum peperiſſe, media parte hominem, reliqua taurum referentem: quòd monſtrum poſtea in Cretenſi labyrintho Theſeus dicitur interfeciſſe, Ariadnes ope adiutus. Seruius Minois Scribam tradit nomine Taurũ, cum Paſiphaë mutuo eius amore capta, in Dædali ædibus cõcubuiſſe: expletíſque legitimis menſibus, gemellos peperiſſe, quorum alter Minoi, alter Tauro Scribæ ſimilis extiterit: indéque factum eſſe locum fabulæ, vt Paſiphaë monſtrum biforme traderetur peperiſſe.

Paſithea, theæ, ſiue Paſithee, es, quæ & Aglaïa à quibuſdam appellatur, vna Gratiarum, filia Iouis & Eurynomes ſoror Thaliæ, & Euphroſynes.

Paſithoë, Nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theogonia.

Paſithoë, Atlantis filia ex Æthra.

Paſiteles, ſculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus. Plaſticem matrem ſtatuariæ ſculpturæque & cælaturæ eſſe dixit: & cùm eſſet in omnib⁹ his ſummus, nihil vnquã fecit antè quàm finxit. Plin. lib. 35. cap. 12.

Paſitigris, Plinio lib. 6. cap. 27, nomen quo Tigris fluuius, vbi remeauere aquæ, appellatur.

Paſſa, vrbs Thraciæ: Gentile, Paſſæus, Steph.

Paſſala, nauale Mylaſſenſium: Gentile, Paſſalæus.

Paſſalus, filius Sennonidis, mulieris fatidicæ, frater Achemonis. Vide ACHEMON.

Paſſánda, parua regio iuxta Adramyteum vrbem & Ciſthenem: Gentile, Paſſandeus, Steph.

Paſſárgadæ, ciuitas, quam Cyrus condidit eo in loco, vbi vicit Aſtyagen. Si interpreteris, Perſarũ

caſtra ſignificat. Steph.

Paſſer,nomen loci,cuius meminit Martialis,

Non mollis Sinueſſa,feruidíque
Fluctus paſſeris,aut ſuperbus Anxur.

Paſteris,vrbs Ægypti.Ciuis,Paſterites,Steph.

Paſtóphori,ſacerdotes ſacroſancti Ægyptiorum, honoratiores cæteris.Dicti Paſtophori,quòd ferant palliũ Veneris,cui nomen eſt Paſtos. Paſtophoros etiam Venus eſt appellata. Hinc paſtophorium,thalamus in quo habitat præpoſitus templi.

Paſtor,cos.cum Ælíano,anno vrbis 915.

Pátala, vrbs Indiæ: vnde Patalæus, & Patalenicus, Stephano.

Pátalus, inſula vicina Cariæ: Gentile, Patalius,& fœm.Pataleis.Steph.

Pátara,vrbs Lyciæ,Patari opus, Strabo.lib.14, in qua Apollo hybernis ſex mẽſibus oracula edebat. Seruius in illud Virgilii 4.Æneid. Nunc Lyciæ ſortes, &c. Dicta à Pataro Apollinis filio & Lyciæ Xanthi filiæ,vel ab alio Pataro Lapeonis filio.Hinc Pataræus,ræa,ræum.Alexander ſcribit Salaciam puellam ex Ophionide,ſacra Apollini in patera(ſic ciſtam illi vocant)attuliſſe:videlicet bellaria,lyras,arcus & ſagittas, quibus ille puer adhuc ludendo ſe oblectaſſet. Et cùm quieſcendi gratia vas depoſuiſſet, illud vento in mare abreptum, ad Lyciorum Cherſoneſum delatum eſſe,ac illic à quodã illorum qui ex Salacia fugerant,inuentum,qui bellaria omnia cremauerunt. Itaque Cherſoneſum Apollini conſecratam, & à patera, id eſt, ciſta illic inuenta,denominatam.

Patáuium,ciuitas Venetiæ,recẽtiore nomine Padua appellata.Hanc Antenor fertur condidiſſe, cùm capta iam Troia, vnà cum Henetis & Paphlagonibus in intimũ maris Adriatici ſinum ſeſe contuliſſet.Vide PADVA.

Patáuium,Ptol.lib.5.cap.1,vrbs in Ponto ſiue Bithynia,quæ hodie Polmen dicitur.

Patérius,cos.cum Maximo,anno vrbis 1196.

Paterniâna, Ptolem. lib.2.cap.6, Hiſpaniæ vrbs, quæ vulgò *Paſtrana* dicitur.

Patérnus,cos.cum Maximo,anno vrbis 985.

Patmos,inſula vna ex Cycladibus, vt docet Strabo,in mari Ægæo,quæ,ſicut Plinius ſcribit lib. 4.cap.12, patet circuitu triginta millibus paſſuum, ad quam relegatũ ferunt Iohannem apoſtolũ à Domitiano imperatore Romano, Apocalypſínque ſcripſiſſe in ea. apoc.1.Euſeb.lib.3. cap.18. Eccleſiaſt. hiſto.

Pauzites,vir Perſa,magus,Smerdim fratrem ſuũ, ſimilem Smerdi,fratri Cambyſis, Perſarum regem declarauit. Fuit enim præfectus Cambyſis apud Perſas.

Patracórii, Ptolemæo lib.2. cap.7, Galliæ populi,Vulgò *Perigot.*

Patræ, trarum, ciuitas in Achaia, quam Pauſanias Aroën dici prius ſolitam affirmat, mox à Patreo mœnibus ampliatis nomen accepiſſe, quod nunc habet. Plin.lib.4.cap.4. Ciuis, Patreus.

Pátraſis, vrbs Pontica: Gentile,Patraſites,Patraſius,Patraſieus.Steph.

Patriámphes,vir Perſa,Xerxis auriga.Herodotus libro ſeptimo.

Patrícius, vicus Romæ dictus, quòd ibi patrícii habitauerunt iubente Seruio Tullo, vt ſi quid aduerſus ipſum molirentur,ex locis ſuperioribus opprimi poſſent.

Patrícius,cos. cum Hypatio,anno vrbis 1254.

Patrígadæ, locus Perſicus: qui inhabitant, ſimiliter. Steph.

Patroba,Nomen viri.rom.16.

Patróclides, aſſentator Philippi Macedonũ regis.

Pátroclus,Menœtii filius & Stheneles, qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu, vt aliis placet, Æane Amphidamantis filio, ſolum vertens,in Phthiam venit, vbi à Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & vnà cum Achille apud Chironẽ educatus, cum eodem arctiſſima amicitia iunctus vixit: poſtea etiã cum Achille ad expeditionem Troianam profectus eſt, vbi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confoſſus, occubuit. Quod cũ reſciuiſſet Achilles,tametſi propter ereptam ſibi ab Agamẽnone Briſeida bello abſtinere omnino conſtituiſſet,nihilominus mutato propoſito,acceptis etiam à Thetide matre aliis armis à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quieuit ex animo, quàm ſocii mortem crudeliſſimè vindicaſſet. Homerus poſtremis libris Iliad.

Pátrocli, inſula iuxta Atticam eſt. Inde Patroclonéſius,Steph.

Patrônus Voluſianus, Conſul cum Gallieno Auguſt.anno vrbis 1013.

Pattágia,fluuius Siciliæ. ἀπὸ τ παττάγν, id eſt à ſonitu:nam per ſaxa fluens clamare videtur.

Patúlcius, dictus eſt Ianus, quòd tempore belli portæ templi eius pateant.

Pátumus, vrbs Arabiæ: Gentile,Patumius vel Patumenus.Steph.

Pátycus, vrbs Œnotrorum mediterranea:Gentile,Patycites,Stephano.

Paulînus, Nolanus epiſcopus adeò miſericors,vt cùm in captiuis redimendis omnes fortunas ſuas effudiſſet, filium viduæ mulieris corpore ſuo in eius vicem ſeruituti addicto, redemerit. Diacon.

Paulínus,cos.cum Ioanne, anno vrbis 1251.

Paulus,cognomen familiæ Æmiliæ.

Paulus, CHRISTI Apoſtolus, ſatis notus.
Paulus, Pont. Rom. nonageſimus, anno ſal. 757.
Paulus II. Pontifex, anno ſalutis 1494.
Paulus Affiarta, præfectus vrbi Rom. ſub annum CHRISTI 769.
Paulus Guiniſius, Lucæ dominus, dolo ſuorum ciuium captus, ad Mediolani ducē perductus, diuturno carcere afflictus eſt, ſub annū CHRISTI 1429.
Paulus Fab. Priſcus, Conſul cum L. Vitellio, anno vrbis 786.
Paulus Samoſatenus, Antiochianus pontifex, idémque hæreticus, CHRISTVM è cælo deſcendiſſe negauit.
Pauſánias Macedo, adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primus pubertatis annis ſtuprum per vim paſſus ab Attalo fuerat, &, quod deterius eſt, conuiuis vti ſcortum vltrò oblatus. De qua iniuria apud Philippum ſæpe queſtus, cùm eum ridentem facinus videret, iram in eum conuertit, & vltionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.
Pauſánias Cæſarienſis, Grammaticus, æqualis Ariſtidi, ſcripſit de cōſtructione librum vnum, Problematum item vnū. Suidas. Philoſtratus.
Pauſánias, Cleombroti filius, Lacedæmoniorum dux, res multas bello feliciter pro Lacedæmoniis geſſit. Contra Athenienſes, qui bellum excitauerant, miſſus, eos pacatos reddidit erectis ex vrbe decem tyrannis.
Pauſánias, rex Macedonum. Olymp. 95.
Paúſias, pictor Sicyonius, Brietis filius, Pamphili Macedonis diſcipulus, qui Glyceram corollarum textricem adamauit, eámque depinxit humi ſedentem, & coronas ex floribus plectérem: quod opus ex argumēto Stephanoplocon appellauit. Hinc Pauſiacus, ca, cum. Hic pictor primus, lacunaria & cameras pingere inſtituit. Eius tabulam Lucullus duobus talentis emit.
Pauſilypum, villa Campaniæ, ſic dicta ab amœnitate, non procul à Neapoli, ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης, hoc eſt, à curæ mœroriſque ceſſatione.
Pax Iulia, Ptolemæo, Luſitaniæ vrbs.
Pazaites, Turcarum imperator, Conſtantinopolim decem annis fruſtrà obſedit.
Pazaites, x. Turcarum imperator, aduerſus Ægyptios infeliciter pugnauit, felicius aduerſus Chriſtianos, quibus Methonen, Naupactum & Dyrrhachium ademit: tandem à filio Selimo imperio pulſus eſt.

P E

Peda, vrbs Auſoniæ: Gentile, Pedanus. Steph.
Pedæus, Antenoris filius nothus. Hom. Iliad. 5.
Pédana, regio Italiæ, non procul à Roma, dicta à Pedo, antiquo oppido.

P E

Pédaſa, Vide PEGASA.
Pédaſus, Homero lib. 6. Iliados, Bucolionis, maximi filiorum Laomedontis filius, frater Æſepi ex Abarbarea Nympha. Eſt & eius nominis ciuitas, Pylo vicina, vini feraciſſima, vt idem Homerus eſt author lib. 9. Iliad. Vide CORONE & PEGASVS.
Pédaſus, vnus ex equis Achillis, vt idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium tanquam equorum immortalium comitem habebat. Siquidem hūc Podagre inter equas rapidiſſima, cùm in verno prato paſceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit: eóque ventos, vnde originem traxerat, curſu & quaſi volatu æquabat.
Pédias, tribus Atticæ. Steph.
Pediáni, Vide TRACHEA.
Pediēis, vrbs Cariæ: Gētile ſimiliter, vel Pediitæ.
Pedniliſſus, vrbs Piſidiæ: Gentile, Pedniliſſeus. Stephanus.
Pedum, oppidum in Latio, olim à Camillo Conſule captum. Liuius lib. 2.
Pegæ, vicus Megarenſium: Incolæ, Pegæi. Eſt & vrbs in Cyrenia Cypri. Steph.
Pégaſa, vrbs Cariæ: aliqui non rectè Pedaſa per d ſcribunt. Ciues, Pegaſei.
Pégaſæ, Theſſaliæ oppidum, quod poſtea Demetrias dictum eſt. Propter quod nauis longa Argonautarum Pegaſæa nuncupatur, quòd Iaſon, qui eam ædificauit, fuit filius Æſonis fratris Peliæ, regis Theſſaliæ. Hinc Pegaſicus ſinus, in Theſſalia appellatus.
Pegáſides, Muſæ dictæ à fonte, qui πηγὴ dicitur, quem Pegaſus ictu vngulæ fingitur aperuiſſe.
Pegáſides, Nymphæ, quæ & Naiades.
Pegaſus, (ſed videtur Pedaſus legendum per d, vt etiam Gentilia) vrbs ſupra Idam, quā Achilles diripuit. Ciuis, Pedaſeus, & patronymicum Pedaſides. Steph. Fuit item Pedaſus, vnus ex equis Achillis, quem euerſis Thebis Eetioneis, equis ſuis immortalibus comitem addidit, vt placet eidem Homero lib. 16.
Pegaſus, equus alatus, ex Meduſæ ſanguine procreatus, ita dictus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id eſt à fonte, quòd iuxta πηγὰς, id eſt, fontes Oceani natus ſit, vbi Gorgones habitabant. Hic cùm in Helicona euolaſſet, ſaxum vngula ferīēs, fontem aperuit, qui ex eo Hippocrene, id eſt, fons equinus eſt appellatus. Poſtea verò cùm ex Pirene Corinthio fonte biberet, à Bellerophonte, qui id temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus eſt. Cumque is rerum terreſtrium tædio ductus, in cælum euolare conaretur, indéque terram deſpiciens, timoréque perculſus, è ſublimi decidiſſet, Pegaſus nihilominus curſum ſeruans, in cælum dicitur euolaſſe, ibique inter ſidera cōſtitutus, Arcticum circulum

ſpectare,pedibúſque æſtiuo orbi adnixus,extremo ore caput Delphini tangere,& Aquarii manum dextram ceruici ſuæ adiungere. Fuit & hoc nomine Iuriſperitus: vnde & Pegaſianum Senatuſconſultum. Pōponius de Origine iuris.

Pégaſus,Triarchi filius, cuius nauis Pegaſæ monumentum accepit. Eſt & viri nomen, apud Maronem lib.11.

Pelágia,mulier Antiochena,voluptatibus & illecebris primùm deditiſſima,vt quæ nulli rei attentius vacaret,quàm corpori comendo. Tandem tamē meliore ducta ſpiritu, aſpernari cœpit quod antè amabat maximé.

Pelágiæ,ſeptem inſulæ,in Sachalite ſinu Indiæ. Stephanus.

Pelágius,Hæreſiarcha,ſub annum ſalutis 415.

Pelágius, Pont. Max. quinquageſimus octauus, anno CHRISTI 555.

Pelágius II.anno ſalutis 583.

Pelágius,Hiſpaniæ rex,aduerſus Saracenos electus,anno ſalutis 710.

Pelagónia, regio Siciliæ: Gentile, Pelagonæus: Incolæ,Pelagones.Steph.

Pelásgia, regio Græciæ, circa extremam partem Macedoniæ, verſus Achaiam, olim Theſſalia dicta,inter duo maria propter anguloſos receſſus. Plin. libro 4.cap.4. A qua Pelaſgi populi, quaſi Pelargi,id eſt ciconiæ,quoniam errabundi ritu ciconiarum per multas nationes iuerūt: vel à Pelaſgo Iouis filio. Plin.lib.4.cap.36. Vide PARRHASIA. Stephano, regio eſt τῆ Ἀρ-γους,à Pelaſgo quodam condita.Gentile maſculinum Pelaſgus, non autem Pelaſgius: licet in fœminino vſurpetur Pelaſgia & Pelaſgiotis, maſculinum quoque Pelaſgiotes. Hinc Argos Pelaſgicum & Pelaſgiacum.Stephanus. Poetæ tamen Pelaſgos indifferenter vſurpāt pro quibuſuis Græcis.Steph.Delum inſulam,olim Pelaſgiam dictam meminit.Item Iſſam Leſbi vrbem,& aliam in Creta penſilem, quæ aliàs Lariſſa.

Pelásgis,regio eſt Achaiæ,vndique à mari remota,quæ prius Drymodis dicebatur. Inde Pelaſgus,ga,gum. Dicta quoque eſt Pelaſgis Arcadia,vt annotat Hermolaus in Plinii caſtigationibus,à Pelaſgo rege, magno & ſapiente viro: ſcilicet quia vitæ cultioris eius author fuiſſet, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborúmque frondibus tranſtuliſſet ad glandem, maximéque fagineam.Steph.

Pelásgus,rex Sicyoniorum XX V.anno ferè ante Romam conditam 430.

Pele,nomen duarum ciuitatum Theſſaliæ: quarum vna Eurypylo,altera Achilli parebat.A Pele fit Pelea.

Pele,parua inſula quædam:Gentile,Pelæus. Step.

Péleces,vicus in Leōtide tribu:Incola,Pelex.Step.

Pélecus,vrbs in Libya:Gentile, Pelecites.Steph.

Peleg,ſiue Phaleg,filius Hebri, pater Regu. gen.10

Pelegónius heros,Vide PELAGONIA.

Pelethrónii,cognominati ſunt Lapithæ,à Pelethronio oppido,Pelio monti ſubiecto. Hi primi omnium frænorum vſum inueniſſe dicuntur, & domandorum equorum artem. Seruius in illud Virgilii 3.Georg.

Fræna Pelethronii Lapithæ,gyroſque dedere.

Eſt item oppidum Theſſaliæ. Stephano,mons Theſſaliæ:Incola,Pelethronius.

Pelethrónius,nomen eius, qui primus (vt ſcribit Plinius) frænos & ſtrata equorum inuenit.

Péleus,Æaci & Æginæ filius,qui ex Thetide genuit Achillem,qui Pelides dicitur.

Pélias,liadis, Achillis haſta, quam nemo præter Achillem vibrare ob magnitudinem poterat. Hanc à Pallade decorticatā & poliam,à Vulcano cuſpidatam fuiſſe ferunt.

Pélias,liæ, filius Neptuni & Tyrūs, Salmonei regis filiæ,frater Æſonis, Theſſaliæ rex, qui Iaſonem fratris ſui filium, cuius indolem formidabat,cùm eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitauit. Quod tamen cōſilium tantùm abeſt vt illi ex ſententia ſucceſſerit, vt aureo vellere potitus Iaſon,magna cum gloria in patriam redierit:Pelias autem tandem filiarum ſuarum manibus ſit interfectus, idque inſtinctu Medeæ,quæ integræ ætati ſe illum reſtituturum ſimulabat. Ouidius ſeptimo Metamorphoſeōn.

Peligni, populi in quarta regione Italiæ, Marſis finitimi,quorū caput fuit Sulmo, Ouidii poëtæ patria. Ibi peſſima naſcuntur vina. Inde Peligнus,gna,gnum.

Peligniānus,Conſul cum Pompeiano, anno vrbis 983.

Pelínna, vrbs Theſſaliæ in Phthiotide,à Pelino Œchalei filio dicta.

Pelīnus,Vide PELINNA.

Pélion,Theſſaliæ mons,in ſinum Pelaſgicum incumbens, verticem habēns pineto, reliquam partem querneo nemore tectam.

Pélion,Stephano,vrbs Theſſaliæ.Inde Peleus,Pelieus,Pelites, Peliotes. Et fœminina, Peliotis, Pelia. A monte verò eiuſdem nominis, gentile fœminīnum fit Pelias: vſurpatur etiam Pelioticus poſſeſſiuum.

Pélion,ciuitas Illyriæ:Gentile,Pelenus.Steph.

Pélius quidam,quem Acaſtus Peliæ Iaſonis patrui filius falſo apud ſe de ſtupri appellatione ab vxore accuſatum, in Pelio monte omnibus armis ſpoliatum feris deuorandum reliquit. Vide ACASTVS.

Pella, vrbs Macedoniæ, in litore Ægæi maris, il-

luſtrata maximè natalibus Philippi Macedonum regis & Alexandri. Vnde vterque Pellæus à Poëtis cognominatur.

Pella, vrbs Theſſaliæ, Achaiæ, Cœleſyriæ, quæ & Butis vocabatur. Macedonica verò Bunomus antea dicebatur, & Bunoma, deinde Pella à cõditore. Ciuis, Pellæus: Gentile, Pellenus. Pella, mons Æthiopiæ.

Pella, ciuitas Syriæ, quæ aliàs Apamea, à Pella Macedoniæ ſic dicta, Stephano. Hæc & Berenice poſtea dicta eſt.

Pellæa, gula apud Martialem pro deliciis Macedonicis lib. 13,

Princeps Niliaci raperis Coracine macelli:
Pelleæ prior eſt gloria nulla gulæ.

Pellæneus, mons in Chio, & poſſeſſiuum Pellænæus ſimiliter. Steph.

Pellene, oppidũ Achaiæ, Strabo. lib. 8, quod à mari LX. ſtadia diſtat, à quo Pellenæi, populi.

Pellene, vicus, Straboni, à quo Pellenicæ, vbi Chlænæ veſtes ad agonas victoribus præmia proponebantur.

Pellina, Vide PELLENE.

Pelodes, ſinus Suſiæ inſulæ, Vide TAXIANA.

Pelope, vicus Lydiæ iuxta Phrygiam: Gentile, Pelopeus, Steph.

Pelopæa, Thyeſtæ filia, quæ à patre grauida facta, inſigni forma infantulum peperit: quem recenter natum, ne turpitudo ſua palàm fieret, feris deuorandum in ſyluis reliquit. Euenit tamen, diis ita volentibus, vt paſtor quidam illac iter faciẽs, in puerũ incideret, qui miſericordia motus, domũ ſuam illũ detulit, lacteque caprino educauit: vnde & Ægiſthus appellatus eſt.

Pelopidas, Lacedæmonius vir clariſſimus, cuius vitam lege apud Plutarchum.

Peloponeſus, nobiliſſima totius Europæ peninſula, iſthmo anguſtiſſimo Græciæ annexa, inter duo maria, Ægæum & Ionium, platani folio ſimilis, anguloſis receſſibus duos efficiens ſinus, ab ortu Saronicum, Criſſæum, ſiue Corinthiacum ab occaſu, ſex millium anguſtiis diremptos: olim Apia & Pelaſgia appellata. Poſtremò Peloponeſus dicta à Pelope Tantali filio, qui cũ Œnomaum Eleorum regem curuli certamine ſuperaſſet, Hippodamiam filiã eius vxorẽ duxit, regnumque dotale accepit: totámque illam peninſulã Peloponeſum appellauit, vt latius docebimus in dictione ſequẽti.

Pelops, opis, Tantali Phrygiæ regis, & Taygetes filius, cuius pater cùm deos in terris peregrinantes hoſpitio excepiſſet, vt certo aliquo argumẽto diuinitatem eorum experiretur, filium ſuum illis epulãdum appoſuit: à cuius eſu cùm Dii cæteri abſtinuiſſent, ſola Ceres humerum eius dextrum abſumpſit. Quem cùm Iupiter deinde ad vitam reuocaſſet, eburneum humerum ei reſtituit. Hic cùm poſtea adoleuiſſet, in Elidem ſe contulit, cui id temporis Œnomaus imperabat. Is cùm filiam vnicam haberet, nomine Hippodamiam, eámque formoſiſſimam, & regni totius hæredẽ, iiſque nominibus multis procis ambitam, nulli tamẽ eam voluit collocare, quòd à genero ſuo ſe interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitauit, vt procis curule certamen proponeret, (habebat enim equos velociſſimos ex ventorum flatu procreatos) eámque certaminis legem, vt victor filiæ nuptiis potiretur, victus mortẽ ſubiret. Cúmque iam multos certamine victos neci tradidiſſet, tãdem Pelops amore Hippodamiæ incenſus, cùm equis ſuis parum fideret, Myrtilum Œnomai aurigã pecunia corrupit, vt axes fragiles currui ſubiungeret. Quo facto Œnomaus aurigæ perfidia fracto curru collapſus, membriſque omnibus ex ruina colliſis, cùm ſe morti vicinum eſſe animaduerteret, Pelopem orauit, vt vicem ſuam vlciſceretur. Cui ille morem gerens, Myrtilum perfidiæ præmium importunius exigentẽ in mare præcipitauit, quod deinde de nomine eius Myrtoum eſt appellatũ. Pelops autem vxore & regno potitus, vniuerſam Cherroneſum à nomine ſuo Peloponeſum appellauit. Strabo lib. 8.

Peloria, Vide AZOTVS.

Pelôris, idem quod Pelorus.

Pelôrus, vnum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod in Italiam vergens, Scyllæ aduerſum eſt: ita dictum à Peloro Annibalis gubernatore, quem is, in Syriam fugam parans (vt Pomponio placet) ibi interemit, ſe ab eo proditum ratus, eò quòd procul intuenti continua videbantur eſſe litora, pelagúſque minimè peruiũ. Valerius lib. 9. cap. de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore, quo is à Petilia ſoluens, in Africam reditum parabat, à ſuis reuocatus, vt patriæ periclitanti opem ferret aduerſus Scipionem. Quæ ſententia videtur multò veriſimilior. Non enim video quid ex Africa Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotii: niſi quis hoc prætexat, vi tempeſtatis eo fuiſſe appulſum: quanquam legimus etiam antè Pelorum dictum.

Peltæ, vrbs Phrygiæ: Gentile, Peltenus. Steph.

Pelus, inſula iuxta Chium: Gẽtile, Peluſius, Steph.

Peluſion, portus Theſſaliæ. Steph.

Peluſium, ſii, oppidum in extrema Ægypti ora, quæ Caſiotidi contermina eſt: à quo & extremum Nili oſtium, quo Ægyptus ab Aſia terminatur, Peluſium, ſeu Peluſiacum appellatum eſt. Hanc vrbem condidit Peleus, Achillis pater, monitu deorum, poſt fraternæ cædis luſtratio-

nem. Hinc fit Peluſius, ſia,ſium,& Peluſiacus, ca,cum: eius ambitus fuit x x. ſtad.

Pempte, vrbs Ægypti, inde præfectura Pemptitis. Steph.

Penátes, Seruio, omnes dii qui domi coluntur. Virgilius. Sic dicti ſunt, inquit Cicero de Natura Deorũ 2, quòd penes nos nati ſint, vel quòd non longè abſunt ab hac vita, ſiue quòd penitus inſident.

Penéleus, vnus è quinque Bœotorum ducibus. Homer. Iliad. 2. Vide PENELVS.

Penélope, Icarii filia, Vlyſſis vxor, inexpugnabilis caſtitatis mulier, totiúſque pudicitiæ exemplar, quæ abſente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, vt fidem, quam viro diſcedenti dederat, ſecundis nuptiis violaret. Cùm autẽ proci acrius inſtarent, atque adeò vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis ſibi pepigit, quantum telæ, quam tum in manibus habebat, abſoluendæ ſufficeret. Quod cùm impetraſſet, mulier aſtuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat: eóque commento eorum cupiditatẽ in reditum mariti diſtulit: qui ab illa ſub mendici habitu hoſpitio ſuſceptus, procos ad vnum omnes interemit. Homer. in Odyſſea. Dictam autem volunt Penelopen ab auibus, quæ Penelopes dicũtur, ſiue Meleagrides, cùm antè Arnea diceretur, quaſi abiecta & repudiata. Ferũt enim cùm ab Icario, Peribœáque parentibus eſſet expoſita, ab hoc auium genere fuiſſe educatam.

Penéſtæ, populi Theſſaliæ. Steph.

Pēnēus, fluuius Theſſaliæ, inter Oſſam & Olympum decurrens, collibus dextra, læuáque molliter curuis. In eo curſu ſunt Tempe, ad quinque millium paſſuum longitudinem, & fermè ſeſquiiugeris latitudinem extenſa. Ouid. 1. Metamorph. Strabo lib. 7. 8. & 9. Plin. lib. 4. cap. 8. Hinc Peneus, nea, neum: & Peneius, a, um, per quatuor ſyllabas.

Penna, Vide PINNA.

Pentápolis, Syriæ regio ad orientẽ Iudææ, à quinque ciuitatibus, Sodoma, Gomorrha, Adama, Seboim, Segor, quibus olim fuerat inclyta appellata, igne & ſulphure euerſa. geneſ. 13, & 19. Hanc regionem, vt Solinus ſcribit, de cælo tactã teſtatur: humus nigra, & cinere ſoluta. Naſcuntur ibi poma quæ comedi non poſſunt, licet matura videantur, quòd leniter manibus preſſa fumũ exhalent, & in puluerem fatiſcãt.

Pentápolis, regio in Libya, à quinque ciuitatibus dicta, quæ & Cyrenaica vocatur. Plinius lib. 5. cap. 5, Cyrenaica, inquit, eadem Pentapolitana regio, illuſtratur Ammonis oraculo, vrbibus maximè quinque, Berenice, Arſinoẽ, Ptolemaide, Apollonia, ipſa Cyrene.

Pentateuchus, ſic vocantur à Græcis quinque libri Moyſi, Geneſis, Exodus, Leuiticus, Numeri, & Deuteronomium.

Pentheſilêa, Amazonũ regina, quæ, teſte Iuſtino lib. 2, Otteræ, ſiue (vt alii) Orithyæ ſucceſſit in regno: eiúſque Troiano bello inter fortiſſimos viros, cùm auxiliũ aduerſus Græcos ferret, magna virtutis documenta extitere. Hæc, vt ait Seruius, dicta eſt furens, quia ſororem ſuam in venatione confixit, ſimulás ſe ceruam ferire. cùm Troianis opem ferret, ab Achille occiſa eſt. Prima (inquit Plinius) ſecurim inuenit.

Péntele, vicus in Antiochide tribu: poſſeſſiuum, Pentelicus.

Pénthеus, Ouidio in Metamorph. filius Echionis, ex Agaue coniuge, filia Cadmi: qui cùm Liberi patris ſacra aſpernaretur, ira numinis, matre & ſorore in furorẽ verſis, laceratus eſt: Inde Penthêus, thêa, thêum.

Pénthile, vrbs Leſbi, à Penthilo quodam. Steph.

Pénthylus, filius Demonoi, qui è Papho naues duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas obortа tempeſtate amiſit. Ipſe verò captus, multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Herod. li. 7.

Peparéthos, inſula vna Cycladum, cum vrbe eiuſdem nominis. Ciuis, Peparethius: fœm. Peparethis, Steph.

Pephnon, vrbs Laconiæ. Apollodorus inſulam eſſe ſcribit. Vſurpatur etiam in fœminino & neutro genere: hinc Pephnius, Pephnites, Pephnæus, Steph.

Pera, vrbs Piſidiæ: Gentile, Peræus, Steph.

Peræa, Plinio lib. 5. cap. 14, Iudææ pars vlterior, Arabiæ & Ægypto proxima, aſperis diſperſa mõtibus, & à cæteris Iudæis Iordane amne diſcreta. Vide NISIBIS. Eſt & Syriæ oppidulum, & regio Corinthi: Gentile, Peræus, Steph.

Perántia, vrbs Ætoliæ. Steph.

Perãbus, Vide PERRHAEBE.

Peráſia, Vide CASTABALA.

Perce, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Perces, Hiſpaniæ fluuius ab incolis ſic dictus, aliàs Bætis, Stephano.

Pércope, ciuitas iuxta Pontum, quæ Troianis auxilia miſit. Homer.

Percõte, tes, quæ & Percope olim dicta fuit, vrbs Troadis. Steph.

Percóſius, Troianorum amicus, omnium longè doctiſſimus ſcientia diuinãdi futura. Cuius filii Adraſtus & Amphius, quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna ſolicitudo à morte ſubtrahere potuit, cùm eos retinere conaretur, ne ad Troianum bellum, vbi morituri erãt, proficiſcerentur. Illi enim (nã ſic miſera fati neceſſitas trahebat) nec parere imperio, nec

credere cõſilio ſenis toties monentis volucrũt.

Perdiccas Macedo, inter comites Alexandri magni, qui etiam in regni partem ſucceſſit, tanta vir audacia ſimul & fortitudine, vt leæna præſente, catulos è cubili per vim auferret. Ælianus de varia hiſtoria.

Perdiccas, quartus Macedonum rex. Olymp. 11.

Perdix, dicis, Dædali nepos, quẽ, cùm ſerræ vſum primus reperiſſet, à patruo inuidia percito, ab excelſa quadam turri ferũt præcipitatum, deorũmque miſericordia in auem ſui nominis tranſformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat ſublimia, humi nidum cõſtruens. Ouidius 8. Metamorph.

Peregrînus, Conſul cum Æmiliano, anno vrbis 996.

Perénnius, præfectus prætorio ſub Cõmodo imperatore, eiúſque ſatelles crudeliſſimus. Lampr.

Perga, oppidum in Pamphylia, à quo Diana Pergæa dicta eſt, propter templum illi dicatum. Pomp. lib. 1. Apud Stephanum Diana Pergaſia nominatur.

Pérgama, morum, arces Troianæ, quæ quoniam altiſſimæ erant, omnia alta ædificia pergama ſunt appellata, Seruio. Ponitur item pro ipſa Troianorum vrbe, quæ propriè Ilium fuit appellata. In eadem etiam ſignificatione legitur Pergamos ſiue Pergamus. Hinc Pergameus, mea, meum, hoc eſt Troianus.

Pérgamum, ſiue Pérgamus, ciuitas Aſiæ inſignis, diu ſub Attalicis regibus fortunata, & poſtea Romanorũ prouincia facta. Apud quam chartæ vſus inuentus eſt, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur, ab Attalo, vt Ælianus, vel ab Eumene, vt Plinius ait. Ex Pergamo Galenus medicus celebris & Apollodorus fuit.

Pérgamum, Idæ promontorium: vt Pergamus, ciuitas minoris Aſiæ theſauros ſeruabat Lyſimachi Agathoclis filii, qui vnus fuit ex ſucceſſoribus Alexandri. Strabo lib. 13.

Pergántium, vrbs Ligurum: Gentile, Pergantius. Stephanus.

Pérgaſe, vicus in Erechtheide tribu: Incola, Pergaſeus. Steph. De Pergaſia Diana, Vide PERGA.

Perge, Vide PERGA.

Periander, Corinthiorum rex, vnus è Septem ſapientibus, Cypſelo patri in regno ſucceſſit, regnauit annos quadraginta. Rogatus cur in tyrannide perſeueraret, quum eſſet ſapiens: reſpondit, & ſponte, & inuitum cedere, periculoſum. Crudeliter igitur & magna ſuſpicione agebat, ſtipatus ſemper militibus, otioſos in foro & oſcitantes vſque formidans. Quapropter continuò erat in bellis, nauálibus præſertim. Dicitur & Iſthmum voluiſſe perfodere, & vxorem adeò dilexiſſe, vt etiam cum mortua concubuerit. Scripſit ὑποθήκας, id eſt, humanæ vitæ præcepta. Huius illud eſt, Iram compeſce. Diogenes. Suidas.

Periboêa, Eurymedontis Gigãtis filia, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, Alcinoi patrem. Homerus 7. Odyſſ.

Péricles, vir clariſſimus Athenienſis, qui rempublicam quadraginta annis gubernauit. Pollebat enim authoritate & eloquentia. Olympiũ poëtæ comici vocant, quòd tonare in concionibus ac fulmen ciere videtur. Habuit in adminiſtratione reipublicæ aduerſariũ Thucydidem Mileſium, virum nobilem ac potẽtem. Suggeſtum aſcenſurus, diis vota faciebat, ne verbum ſe imprudente aut inuito efflueret, quod ad rempublicam minus pertineret. Quum Sophoclem haberet in magiſtratu collegam, ac ſimul aliquando nauigaſſet, collaudaſſétque Sophocles formam pueri prætereuntis inter graues ſermones: Non ſolùm, inquit, ô Sophocles, magiſtratum decet manus, ſed etiam oculos habere continentes. Thucydide quondam vociferante, quòd nimis multa ex publico pro ædificiis erogaſſet, ipſe ad populum dixit, Si ita eis videretur, de ſuo erogaturũ, modò eius nomen inſcribi in operibus paterentur. Reſponderunt, ſumptus omninò publicè fieri debere.

Periclýmenos, Nelei filius, frater Neſtoris & Chromii, Homero 11. Odiſſæ. Cui à Neptuno auo cõceſſum erat, vt in quas ei viſum eſſet, formas ſe poſſet trãſformare. Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipſe in muſcam verſus, ab Hercule conſilio Palladis, quæ illum prodebat, claua interfectus eſt: quum ille aculeum Herculi, ceu ſolent muſcæ grauiores, immiſiſſet. Ouid. lib. 12. Metamorph. fabulatur Periclymenum in Aquilam verſum ab Hercule, quem plurimùm vnguibus vncis infeſtabat ſagitta in ſublimi confoſſum.

Perillus, Athenienſis, faber ingenioſiſſimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricauit: cui ianuam in latere poſuit, vt quum incluſus reus ſubiectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem, videretur emittere: pro quo inuento, cùm munus à crudeliſſimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormentis delectabatur, poſtulaſſet in eo ipſe vt eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno iuſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus eſt. Plin. lib. 34. cap. 8.

Perîne, vide PARPARON.

Perínthus, clara vrbs in Propontide, olim Thraciæ metropolis, quæ hodie dicitur Heraclea, ab Heraclio Conſtãtinopolitano cognominata, in qua Veſpaſiani, Domitiani, Antoniníque palatia fuerunt ingentia, & amphitheatrum ex vno

marmore magnum & mirandum: quod inter ſeptem orbis miracula numeratur.

Perinthii, Perinthi ciuitatis incolæ circa Helleſpõtum, authore Herodoto circa initium libri quinti. Inde Perinthius, thia, thium.

Périon, fluuius iuxta Indicum ſinum, vbi Chadramotiæ habitant. Steph.

Peripatétici, philoſophi Athenis, quorum originem ita aſſignat Cicero Academicarum quæſtionum libro primo. Platonis autem authoritate, qui varius & multiplex & copioſus fuit, vna & conſentiens duobus vocabulis philoſophiæ forma inſtituta eſt Academicorum & Peripateticorum, qui rebus congruentes nominibus differebant. Nam quum Speuſippum ſororis filium Plato Philoſophiæ quaſi hæredem reliquiſſet, duos autem præſtantiſſimos ſtudio atque doctrina, Xenocratem Chalcedonium, & Ariſtotelem Stagiritem, qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lycio: illi autem qui Platonis inſtituto in Academia, quod eſt alterum gymnaſium, cœtus erant & ſermones habere ſoliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Sed vtrique Platonis vbertate completi, certam quandam diſciplinæ formulam compoſuerunt, & eam quidem plenam ac refertam.

Periphanes, nomen Comici Græci.

Périphas, phantis, Thèſſalus quidam, pater Lapithæ, à quo Lapithæ nomen acceperunt. Steph.

Périphas, Virgilio, nomen cuiuſdam ex comitatu Pyrrhi, quem vnà cum illo Priami regiam oppugnantem inducit. 2. Æneid.

Periſtenes, vrbs in Ponto condita. Olymp. 34.

Periſtére, vrbs Phœnicum: Gentile, Periſterites. Stephanus.

Perithœdæ, vicus in tribu Œneide: Incola, Perithœdes. Steph.

Períthous, viri proprium, Vide PIRITHOVS.

Permeſſus, fluuius Bœotiæ ex Helicone proueniens, per Bœotiam in Copaidem lacum fluẽs, Phœbo & Muſis ſacer. Strab. 9. Declinatur etiã hic Permeſſis, ſidis vel ſidos.

Perne, vrbs Thraciæ, è regione Thaſi: Gẽtile, Pernæus. Steph.

Però, rûs, Nelei filia ex Chloride filia Amphionis, ſoror Neſtoris & Periclymeni, eximia pulchritudine, quam cùm multi certatim proci vxorem ſibi depoſcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule diſſidebat, negauit ſe cuipiam illam deſpõſurum, niſi prius boues Herculis abactos ad ſe adduxiſſet. Quod cùm Bias Amythaonis & Aglaiæ filius, à fratre Melampode adiutus præſtitiſſet, vxorem eam accepit. Homer. 11. Odiſſ.

Perórſi, Plinio libro quinto, capite octauo, populi Æthiopum in fine Mauritaniæ: qui, vt idem teſtatur libro ſexto, capite triceſimo, quadrupedum ferarum modo vagi ſunt, earum viſceribus veſcuntur.

Perózes, Perſarum rex, anno CHRISTI 457.

Perpénna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hiſpania victus.

Perpétuus, Conſul cum Corngliano, anno vrbis 989.

Perrhæbe, vrbs Theſſaliæ.

Perrhæbi, populi Theſſaliæ, qui Lapitharum potentia fracti, fugerunt in Ætoliæ mõtana, Pindo monti proxima: quæ regio ab ipſis Perrhæbia dicta eſt. Ouid. 12. Metam. In hac regione eſt Pindus mons, qui inde cognominatus eſt Perrhæbus.

Perrhæſii, vrbs Tuſciæ, vna ex duodecim, quæ principales vocantur: Gentile, Perrhæſenus. Stephanus. Vide ne ſit eadem cum Peruſia.

Perrhidæ, vicus in Antiochia tribu. Steph.

Perſa, vrbs iuxta Euphratem & Samoſa: Gentile, Perſenus & Perſeus.

Perſa, Oceani & Tethyos filia, ex qua Sol Æetam fertur ſuſcepiſſe. Higynus in Fab. poët.

Perſæ, populi, Vide PERSIA.

Perſarmènia, regio inter Perſiam & Armeniam, ab vtraque nomen accipiens.

Perſébolis, Perſidis regia. Ptolemæus tamen hanc vrbem Perſepolim, non Perſebolim vocat. & ſic legẽdum opinor. Ptolem. lib. 6. Vide PERSEPOLIS.

Pérſeis, idis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

Perſéphone, Iouis & Cereris filia, Latinis Proſerpina appellata, quam ab Orco in Sicilia raptam fuiſſe poëtæ fabulantur. Ouid. 4. Faſt.

At neq; Perſephone digna eſt prædone marito.

Perſes, rex Macedonum, qui ab Æmylio victus, & in acie captus, ductus eſt in triumpho Romam cum filiis: perittque in carcere animi mœrore confectus: vel (vt alii tradunt) vigiliis maceratus. Fuit & alter Perſes, Solis & Perſæ nymphæ filius, pater Hecates, rex Tauricæ regionis crudeliſſimus.

Perſes, Herod. 7, filius Perſei Danaes filii ex Andromeda Cephei filia, à quo Perſas originem duxiſſe ſcribit. Hic Plinio lib. 7. cap. 5. primus ſagittas reperit.

Perſépolis, vrbs Perſidis, à Perſeo condita, vt eſt apud Strabonem libro decimoquinto, quam poſtea Alexander ebrius demoliri iuſſit. Vide PERSEBOLIS. Alia eſt in Argo, olim Perſei vrbs dicta.

Pérſeus, Iouis filius, ex Danaë, Acriſii Argiuorum regis filia, quam Iupiter, commutatus in ſpeciem aurei imbris, vitiauit. Acriſius enim, cùm

ex oraculo didiciſſet, futurum aliquando, vt à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit. Iupiter itaque Danaës amore captus, cùm alius non pateret aditus, aſſumpta ſpecie aurei imbris, per tegulas turrim ingreſſus eſt, puellæque fruſtrà tam arcta cuſtodia ſeruatæ, ſtuprum intulit. Quo ex concubitu cùm illa grauida effecta eſſet, indignatus Acriſius, filiã vnà cum nepotulo arcæ includi iuſſit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt vētis vndiſque obrueretur. Quæ res illi omnino cecidit præter opinionem. nam arca ad Dauniæ litus delata, & à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaën cum filio inueniſſet, vtrunque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaën quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectæ Seriphi inſulæ regi educandum tradidit: qui poſtea adultus, talaria & falcatum enſem, nomine Harpen, à Mercurio, à Minerua autem ægidem accepit: quibus fretus expeditionem aduerſus Gorgonas ſuſcepit. Erant autem eæ ſorores tres, Meduſa, Stheno, & Euryale, Æthiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculúmque vnicum, quo viciſſim vtentes, quotquot eas aſpiciebant, in ſaxa vertebant. Id veritus Perſeus, à Pallade ægidem accepit, ex ære fulgentiſſimo, in quo, veluti ſpeculo, effigiem earum impunè intueri poſſet. Adortus itaque Meduſam, cùm & ipſa & angues ſopiti eſſent, vnico ictu illam peremit: capútque eius abſciſſum in ægide collocauit: quo Atlãtem Mauritaniæ regem, hoſpitio ipſum excludentem in montem mutauit. Poſt hæc, Andromedam marino monſtro expoſitã, periculo liberauit, liberatámque vxorem duxit, Phineo, eiúſque fautoribus, qui ſponſam ſibi præripere conabantur, partim occiſis, partim in ſaxa mutatis. Poſtremò cum vxore in Seriphum inſulã reuerſus, Acriſium ibi offendit, quem iactu diſci imprudens interfecit. Hyginus tamẽ Fabularum Poët. cap. 63. author eſt, Danaën vnà cum filio non in Italiam, ſed in Seriphum inſulam delatam fuiſſe, ibique Polydectæ regi nupſiſſe: vbi cùm Acriſium auum ſuum iactu diſci (vt iam diximus) imprudẽs interemiſſet, doloriſque impatientia extabeſceret, Iouis patris ſui miſeratione in cælum eſt tranſlatus. Hinc Perſẽus, ſea, ſeum.

Pérſeus, vrbs Attica, & portus eiuſdẽ nominis ab Athenienſibus conditus.

Pérſia, ſiæ, ſeu Perſis, idis, & Perſida, dæ, Oriẽtalis regio, à Perſe ſeu à Perſeo rege ſic dicta. Curtius de geſtis Alexandri. Stephanus, à Perſe Medeæ filio dictam ſcribit, cuius populi Perſæ dicti ſunt, luxu & deliciis corruptiſſimi. Hæc regio Ptolemæo lib. 5. à Septentrione Medis terminatur, ab occaſu Suſiana, ab ortu ſolis duabus Carmaniis, à Meridie parte ſinus Perſici. Hinc Perſicus, ſica, ſicum.

Perſida, Mulier Paulo chariſſima. rom. 16.

Perſinus, Galatiæ ciuitas à Galo quondam Perſinunte dicta, vel à Rhyſecolle, vbi Marſyas ſepultus eſt: Gentile, Perſinuntius, Steph.

Pérſius, doctiſſimus Romanorum. Cicero de Oratore, C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neq; ſe ab indoctiſſimis, neque ab doctiſſimis legi velle, quòd alteri nihil intelligerẽt, alteri pl⁹ fortaſſe quàm ipſe de ſe: quo etiam ſcripſit, Perſium non curo legere. hic enim fuit, vt noramus, omnium ferè noſtrorum hominum doctiſſimus: Lælium Decimum volo, quem cognouimus virum bonum & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium. Hactenus Cicero.

Pérſius Flaccus, Volaterris Hetruriæ oppido natus, claruit iiſdem ferè temporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbis Romæ ſuſcepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemniũ Palæmonem Vincentinũ, qui grauiſſimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum Marco Varr. In Rhetorica Flauium Virginium: Anneum verò Cornutũ, qui philoſophiæ ſtudio excelluit, magna diligentia, ſingulariſque obſeruatione coluit, cúmque eo familiariſſimè diu vixit.

Perſuſénnes, Ægypti rex, anno ante Romam conditam 160.

Peruſia, Hetruriæ ciuitas, ab Achæis condita, in qua L. Antonius, ab Auguſto obſeſſus, cùm extrema fame laboraret, coactus eſt deditionem facere. Hinc Peruſinus, na, num.

Péſſinus, nuntis, Phrygiæ oppidũ, ab Attalicis regibus ſplendidè extructum, Matris deũm templo, & porticibus ex candido marmore egregiè nobilitatum. Hinc Cybeles ſimulacrum Romani in vrbem aduexerunt: vnde & Peſſinuntia dicta eſt. Plinius lib. 5. cap. 31. Ibi Gordius nodus eſt ab Alexandro reſciſſus. Stephano, eſt ciuitas Caucanidis, Arabyza prius dicta.

Péteo, qui & Mneſteus, rex Athenienſium, anno ante Romam conditam 450.

Péteon, vrbs Bœotiæ: Gentile, Peteonius.

Petília, Plinio, Ptolemæo, & Stephano, Magnæ Græciæ vrbs, non procul à Lacinio promontorio, à Philoctete condita, ἀπὸ τῶ πίπτειν, id eſt à volando, quòd ex volatu auium ſumpto augurio, ibi futuræ vrbi locus ſit delectus. Virgil. 3. Æneidos,

Parua Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Inde πιπλινὸς, Steph.

Petórſi, magna & populoſa gens Libyæ. Steph.

Petóſiris, Ægyptius mathematicus inſignis. Plin. lib. 7. cap. 49, & lib. 2. cap. 23.

Petra, Siciliæ oppidum, prope Hyblan.

Petræ Sirenum, vrbs Lucaniæ. Plin. lib. 3. cap. 4, Sutrentum cum promontorio Mineruæ, Sirenum quondam ſedes.

Petra, Straboni lib. 16, Arabiæ oppidũ, Nabatæorum metropolis. vnde ea pars Arabiæ Petræa nuncupatur. Stephano vrbs eſt tertiæ Palæſtinæ: Ciuis, Petræus.

Petra deſerti, Arx & ciuitas principalis in regno Moab, in finibus Arabiæ ſita. iſa. 16. Hebræi Selam dicunt. *f* b hac, Arabia Petræa dicta eſt. Egeſippus lib. 1. cap. 14.

Petracórii, Galliæ populi, Vulgò *Perigort*, Ptolem. lib. 2. cap. 7.

Petræa, Nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia.

Petréius, vir rei militaris peritiſſimus: Legatus ſub C. Antonio Conſule, Catilinam vicit & occidit: Legatus Cæſaris in Gallia multa præclara geſſit: poſt à Cæſare, cùm Pompeii partes ſequutus eſſet, primùm in Hiſpania, iterum deinde in Africa victus cum rege Iuba, ſe, cum eodem mutuis vulneribus confecit. Cæſar. Salluſt. Appian.

Petréius Atinas, Cimbrico bello primipilus ſub Qu. Catulo, excluſam ob hoc legionem ſuam adhortatus, Tribunum ſuum, dubitantem per hoſtium caſtra erumpere interfecit, legionemque eduxit: donatus propterea corona graminea ob ſeruatum exercitum.

Petrínus, rex Cypri, ſub annum ſalutis 1371.

Petrónia, nomen vxoris Vitellii. Sueton.

Petrónia, nomen fluuii in Tyberim defluentis, dicti quòd per petras fluat. quem magiſtratus auſpicato tranſeunt, cùm in campo quid agere volunt: quod genus auſpicii perenne vocant.

Petrónius, Ægypti præfectus, ab Auguſto miſſus, Cornelio Gallo ſucceſſit, aduerſus Æthiopes bellum geſſit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, ſed altero capta oculo. Strabo lib. 17.

Petrónius Granius, centurio octauæ legionis, ſub Cæſare bello Gallico militans, cùm nauis eius, qua Quæſtor deſignatus in Aphricam vehebatur, in Scipionis poteſtatem veniſſet, & cæteris interfectis, Quæſtori Scipio incolumitatẽ polliceretur: reſpõdit Cæſarianos aliis incolumitatem dare, non accipere conſueuiſſe: quo dicto ſe gladio tranſuerberauit. Plutarch. in Cæſare.

Petronius, Ælii beneficio ex humili loco ad equeſtrem ordinem peruenerat. Mox quum Ælius Placẽtiæ, ne in manus hoſtium veniret, gladio incubuiſſet: Petronius quoque, qui morientem iuuerat, ſuper eum cecidit. Valer. de amicitia.

Petrónius Conſularis, moriturus inuidia Neronis, vt menſam eius exhæredaret, trullam murrhinam, ccc. ſeſtertiis emptam fregit. Plin. lib. 37. cap. 2.

Petrónius, pater Veſpaſiani Cæſaris.

Petrónius Perpenna, Conſtantinianas thermas in priſtinum ſplendorem reſtituit.

Petrónius, Diodorus medicus, ſcripſit antilegomena: citatur teſtis à Plinio lib. 20. cap. 8.

Petrónius poëta, cuius aliqua de medicina verſibus conſcripta, ad noſtram ætatem peruenerunt. Volaterr.

Petróſaca, parua regio Arcadiæ: Gentile, Petroſacæus, Stephano.

Petróſſa, inſula Ciliciæ: Gentile, Petroſſæus, Step.

Petrus, Nomen vnius apoſtoli ex duodecim, à CHRISTO ſic cognominati. iohan. 1: qui prius Simon dicebatur, matth. 4. marc. 3.

Petrus, epiſcopus Alexandrinꝰ, anno ſalutis 302.

Petrus Lombardus, Pariſiorum epiſcopus, ſummus Theologus, cuius extat opus ſententiarum Theologicarũ, floruit ſub Ludouico Craſſo Francorum rege.

Petrus Altiſſiodorenſis, Græcorum imperator, ab Epirotarum duce ex inſidiis captus eſt, ſub annum ſalutis 1215.

Petrus, Hiſpaniæ rex crudeliſſimus, cunctam Hiſpanorum nobilitatem, ac proximos quoſque de medio ſuſtulit, ſub annum ſalutis 1348.

Petrus, Hungariæ rex, regno pulſus, ab imperatore Henrico reſtitutus eſt, ſub annum ſalutis 1043.

Petrus, Aragonum rex, Sicilia potitus, anno ſalutis 1283.

Petrus Gambacurta, Piſarum dominus, ab Appiano quodam, publico ſcriba, cum filiis interfectus, anno ſalutis 1392.

Petrus Vrceolus, Venetorum dux, cum Gregorio Conſtantinopolitani imperatoris duce Saracenos bello victos, Italia expulit.

Petubáſtis, rex Ægypti, anno ante Romam conditam 70.

Peuce, parua inſula in vno oſtiorum Iſtri, quòd ab illa Peuces appellatur. Plin lib. 4. cap. 12.

Peucétia, inſula, Vide CALABRIA.

P H

Phábia, vrbs Celtogalatarum, à Fabio imperatore Romanorum condita: Gentile, Phabiates, Stephano.

Phabéntia, Vide FAVENTIA.

Phabíranum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs, Vulgò *Bremen*.

Phacee, Filius Romeliæ, rex Iſrael. 4. reg. 15, & 16.

Phaceia, Filius Manahem. 4. reg. 15.

Phácion, oppidum Theſſaliæ, Thucydidi lib. 4. Gentile, Phacieus. Steph.

Phacuſſa, vicus inter Ægyptum & mare rubrum, Strabo. lib. 17. Hecatæus in plurali Phacuſſas &

Phocuſſas dicit. Sunt & Phacuſſæ,inſulæ, & Phacæi:Gentile,Phacuſſius.Steph.

Phadaia, pater Zebda, matris Ioacim, 4.reg.23: Filius Iechoniæ filii Ioacim, 1.paral.3.

Phadaſſur, pater Gamaliel principis tribus Manaſſe.num.1.

Phadon,nomen viri.1.eſd.2.

Phæa, proprium nomen ſuis Cremyoniæ, Vide CREMYON.

Phæaces, populi Phæaciæ, hoc eſt Corcyræ inſulæ, otio olim luxuique dediti: vnde Phæacem pro homine bene curato,ventríque ac gulæ addicto, vſurpat Horatius. Hinc Phæacius, cia, cium, & nonnunquam Phæacus, vna minus ſyllaba. Propert.lib.3,

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſyluas.

Phæax, filius Neptuni & Corcyræ filiæ Aſopi, à qua inſula etiam Corcyra vocata eſt,cùm prius Drepane & Scheria diceretur.Eſt etiam Phæax gentile,& fœmininum Phæacis.Steph.

Phædon,Athenienſis,in cóiuio à triginta Athenienſium tyrannis necatus. Huius filiæ virgines erant,quæ vt virginitatem ſeruarent morte,inuicem ſe complexæ in puteum præcipitauêre. Fuit & alius hoc nomine philoſophus Elidenſis,Gell.lib.2.cap.18.Noct.At & Laert.de Vita phil.Socratis auditor,ingenio liberali:qui (vt quidam ſcripſerunt) ſeruiuit lenoni,perinde quaſi meritorius puer,quæſtuariúmq; mancipium. eum Cebes Socraticus emiſſe dicitur, habuiſſéque in philoſophorum diſciplinis:atque is poſtea philoſophus illuſtris fuit, cuius nomini Plato libro de immortalitate animæ dedit.

Phædra,Minois Cretenſium regis filia,vxor Theſei,quæ amore Hippolyti priuigni capta, cùm ipſum adducere nó potuiſſet, vt paternum thalamum conſpurcaret,apud patrem eum detulit,tanquam ſtuprum ſibi inferre voluiſſet.Cui delationi temerè fidem adhibens Theſeus, Neptunum inuocauit, vt de filio ſupplicium ſumeret.Cuius precibus exauditis Neptunus, Hippolyto in maris litore currum agitanti Phocas immiſit:quarum cóſpectu territi equi, relicta via,currum per ſaxa & auia traxerunt, Hippolytúmque fruſtrà renitentem,loriſque implicitum,varias in partes diſtraxerunt.Extat inter Ouidianas epiſtola Phædræ ad Hippolitũ

Phædyma, Otantis nobilis Perſæ filia, Herodoto libro quarto.

Phædrus, vnus ex diſcipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilem librum edidit, qui inſcribitur Phædrus.

Phæniãna, Ptolem. lib.2 cap.12, Rhetiæ vrbs,alio nomine Phæbiana caſtra. Vulgò hodie *Bebenhuſum.*

Phæſtum, vrbs in Creta, à qua Phæſtius quidam dictus eſt,quem adiutorem condendis legibus Solonis fuiſſe tradit Plutarchus,inclytum vaticinio, & rerum diuinarum peritia. Condidit hanc vrbem Phæſtus,filius Rhopali, filii Herculis.Ciuis,Phæſtius,& Phæſtias fœm. Eſt item Phæſtus, Achaiæ : Gentile ſimiliter Phæſtius, & à Phæſtino Phæſtinius.Alia denique eſt Peloponeſi,quæ prius Phryxa dicebatur.

Phæſtus,Homero 5 Iliad. Bori Mæonii filius,ſiue Lydii, qui veniens in auxilium Troianorum, ab Idomeneo interficitur. Eſt etiam mons Cretæ,ſiue promontorium circa Cortynam vrbem. Idem Homerus 2.Iliad.& in Odyſſea, & Strabo lib.10.Vide PHAESTVM.

Phæſtus,ſiue Phæſtum, oppidum Locrorum, cognomento Ozolarum,ad ſinum Criſſeum, ſiue Corinthiacum,vbi Apollo inſigne habuit templum, à quo & Phæſtius eſt cognominatus. Plin.lib.4.cap.3.

Phaëthon,Solis filius ex Clymene, cui cùm Epaphus Iouis & Ius filius aliquando obieciſſet, falſò ipſum Sole patre gloriari : id enim à matre ipſius excogitatum fuiſſe, vt adulterii culpam authore honeſtiore velaret, ægrè id ferens Phaëthon, matris ſuaſu ad regiam Solis cõtendit:qui cùm filio muneris eligendi poteſtatem feciſſet,nihilque ſe ei negaturum per Stygiam paludem iuraſſet,Phaëthon petiit,vt currus ſui regendi poteſtatem vno die ſibi permitteret. Quod quanuis Phœbus filio ſuo exitiale fore videret,quoniam tamen diſſuadere ei non poterat,neque item pernegare, quòd per Stygiam paludem iuraſſet, monitis quibus potuit optimis inſtructum, currui eum impoſuit. Verùm cùm ille aurigandi imperitus, cælum & terram combureret,à Ioue fulmine è curru excuſſus,in Padum fluuium decidit.Ouid.2.Metamorph.

Phaëthon,Sol dicitur(vt inquit Seruius lib.5 Æn. item libro 6.) à luce ardoris ſui. Cic.3.de Nat. Deorum.

Phaëthon,Ligurũ rex veteſtiſſimus,cuius multæ in Hetruſco litore coloniæ fuerunt, vt Cato eſt author.

Phaëthontiades, Clymenes & Solis filiæ, ſorores Phaëthontis,quæ dum extinctum fratrem inſolabiliter deflent, conuerſæ ſunt in alnos arbores,vt fabulatur Virgilius 6. Ecloga: vt verò 10.Æneid.in populos.

Phaëthuſa,vna ex filiabus Solis ex Neæra nympha,ſoror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris ſui, id eſt, Solis armenta cuſtodiebant: ex quibus cùm ſocii Vlyſſis contra Circes monita boues aliquot mactaſſent,ad vnum omnes naufragio perierunt, vt libro 12.Odyſſeæ fabulatur Homerus.Ouidius 2. Metamorph.Phaëthuſam &

Lampetien Solis & Clymenes filias fuiſſe tradit, ſorores Phaëthontis, quæ cùm fratrem fulmine percuſſum ſupra modum lugerent, ad Eridani ripam in arbores cõuerſæ ſunt, lachrymarum loco electrum exudantes.

Phago, vir adeò guloſus & vorax, vt adhibit⁹ mẽſæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, veruecem & porcellum vno die comederit, biberitque orcam vini. Flauius Vopiſcus.

Phagres, vrbs Thraciæ: Gẽtile, Phagreſius & Phagreſæus. Steph. Thucydides lib. 2.

Phagrórion, quæ & Phagriopolis: Ciuis, Phagriopolites. Alexander Polyhiſtor in Ægyptiacis. Stephanus.

Phahath-moab, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Phai, Nomen vrbis Adar regis ſeptimi in Edom, 1. paral. 1: quæ geneſ. 36, dicitur Phau.

Phálacræ, cacumen Idæ, in quo propter niuem nihil prouenit, ſed caluum eſt. Omnes autem montes caluos vocabant Phalacras.

Phalacrẽus, vicus Libyæ.

Phálacron, promontorium Corcyræ. Steph.

Phálacrus, Æoli filius, Home. 10. Odyſſeæ: Græcis caluum ſignificat.

Phalæſia, vrbs Arcadiæ. Pauſanias lib. 8. Gentile, Phalæſieus.

Phalaia, Nomen viri. 2. eſd. 8.

Phalánna, vrbs Peræbiæ, à Phalanne filia Tyri. Hecatæus Hippian vocat, Ephorus Phalãnon. Alia eſt Cretæ: Ciuis, Phalannæus. Steph.

Phalannæa, nomen vrbis Cretæ: Ciuis, Phalannæus. Steph.

Phalánthus, vrbs & mons Arcadiæ. Pauſan. lib. 8. Gentile, Phalanthius. Steph.

Phalánthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italia conditor. Nam cùm eo in bello, quod Lacedæmonii cum Athenienſibus geſſerũt, vtrinque vires attritæ eſſent, Spartani iuuentute exhauſti, edixerũt, vt virgines quibuſlibet nullo diſcrimine ſui copiam facerent. Sedatis autem bellis, iuuenes incertis parẽtibus nati, cùm & patriæ & ſibi eſſent opprobrio (nam Partheniatæ dicebantur) accepto duce Phalanto, octauo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatique ad breue oppidum Calabriæ, quod Taros Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & priſco nomine Tarentum appellauerunt.

Phálara, ciuitas à Phalaro amne Ithomæ Mineruæ proximo. Plin. lib. 4. cap. 7.

Phálara, vrbs Theſſaliæ prope Lamiam: Gentile, Phalareus. Steph.

Phálaris, crudeliſſimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera nouorum ſupplicíorum inſtrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum, in quem immiſſi damnati, igneque ſubiecto, boũs mugitum edebant: cuius muneris nomine cùm artifex non leue munus ſperaret, iuſſu Tyranni in taurum coniectus, primus artis ſuæ ſpecimen præbuit. Ipſe quoque Phalaris, cùm nimia eius atrocitas viterius ferri non poſſet, facto in eum vniuerſorum ciuiũ impetu, correptus, ei ipſi tauro, quo alios exuſſerat, incluſus, viuus crematus eſt.

Phálaron, Vide PHALERON.

Phalaſárna, vrbs Cretæ, à Phalaſarne: Ciuis, Phalaſarnius. Steph.

Phaleg, Filius Heber filii Sale. geneſ. 10. lucæ 3.

Phaleha, Nomen viri. 2. eſd. 10.

Phalel, Nomen viri. 2. eſd. 3.

Pháleron, vicus & nauale Atticæ. Vocatur autem Phalereus quoque tam vicus, quàm incola, qui & Phaleræus, & fœmina Phaleris. Neapolis etiã vrbs in Opicis, in quam Parthenope Siren ciecta eſt, ſic vocabatur. Alia eſt Theſſaliæ iuxta Œtam, quam Rhianus Phalaron & Phaleron vocat. Stephanus.

Phalére us, Demetrius philoſophus, dictus à Phalero portu, ſiue à Phalaria prouincia, Phanoſtrati filius, Theophraſti auditor. Athenis præfectus à Caſſandro Macedonum principe, cùm eſſet ciuis, qui (vt author eſt Strabo) non modò popularem non deſtruxit potentiam, ſed etiam melius reformauit. Verùm tantùm inuidia valuit, vt poſt Caſſandri obitum, in Ægyptum fugere coactus ſit, & eius inimici ſtatuas plures trecentis diſiectas conflauere. hic tandem morſu aſpidis periit, cùm multa apud Ptolemæum in calamitoſo otio ſcripſiſſet.

Phalérium, vrbs Tyrrheniæ: inde Phalerius, ria, rium. Steph. Vide PHALISCI & FALISCI.

Phálerus, Plin. lib. 4. cap. 7, portus Athenis celeber, à quo Demetrius Phalerius cognominatus eſt. Vide PHALERON.

Phalet, Filius Iahaddai, 1. paral. 2: Filius Azmoth, 1 paral. 12.

Phaleth, Filius Ionathan filii Iada filii Onam, 1. paralip. 2.

Phalga, vicus medius inter Seleuciam Pieriæ & Seleuciam Meſopotamiæ: Gentile, Phalgenus, Phalgæus. Steph.

Phalíſci, Vide FALISCI.

Phallu, Filius Ruben filii Iacob. geneſ. 46. 1. paralip. 5.

Phálora, vrbs Theſſaliæ: inde Phalorenſis & Phalorites: Rhianus Phaloriam vocat.

Phalórias, vrbs Locridis: Ciuis, Phalorieus, ea, eũ. Stephanus.

Phalti, Filius Raphu, num. 13: Filius Lais, 1. reg. 25: Eſt & nomen vrbis, 2. reg. 13.

Phaltias, Filius Ananiæ filii Zorobabel filii Phadaiæ. 1. paral. 3, & 4.

Phaltiel, Filius Ozan, num. 34: princeps tribus If-

ſachar:Filius Lais,2.reg.3.

Phamízon, vicus Amaſeæ, auſtralior Amiſo. Incolæ Phamizonitæ,regio Phamizonitis,quæ & Neapolis.Steph.

Phana,vrbs Italiæ: Vide FANVM.

Phanæ,promontorium Chii,dictum quod Latonæ illic Delos apparuerit.Incolæ,Phanæi.Step.

Phanæus, mons eſt in promontorio Chii,vitibus conſitus: ſic dictus à Phanæo rege.Seruius.Vide PHANEVS.

Phanágora & Hermonaſſa, inſulæ adiacent Tauricæ.Stephanus, Phanagoreia, inquit,ciuitas, à Phanagora. Eſt & inſula eiuſdē nominis,Phanagoreia vel Phanagore. Item φανηγύρεια τὰ, emporium: Gentile,Phanagorites.

Phánneas, nobilis Carthaginienſis, qui bello Punico tertio ad Romanos defecit.Liu.

Phanes,vir Halicarnaſſeus : qui cùm diu in amicitia & ſocietate Amaſis regis Ægypti fuiſſet, tandem accuſatus ex Ægypto,ad Perſas tranſfugit,& Cambyſæ traiicere volenti,in Ægyptum adhæſit, eiuſque conſilio Cambyſes vſus eſt : & quum viam non ſatis commodam ad traiicien dum comperiret, hic eum docuit per Arabiam iter facere.Herodot.lib.3.

Phanéſii, populi in inſulis Oceani Septentrionalibus,qui (vt Solinus ait) habent aures adeò effuſas,vt reliqua viſcera contegant illis.

Phanêta, Græci apparentem dicunt Deum, quoniam cùm adhuc nihil eſſet,primus ex infinito apparuit.Etiam ſol dicitur, quia quotidie appa ret nouus.

Pháneus, mons in Chio inſula, ferax optimi vini, Vide PHANAEVS.

Phánias, Libertus Appii Pulchri. Cic.Epiſtol.famil. 3.

Phanóteus,vrbs Phocidis:Ciuis, Phanoteis.

Phántia, vrbs Troadis, à Cumanis condita: Gentile,Phanteis.Steph.

Phánuel, Locus iuxta torrentem Iaboc, in finibus Amorrhæorum, in Rubenia ſorte : vbi Iacob, qui deinceps Iſrael tota nocte luctatus eſt cum angelo,gene.32,ita appellatus,quòd vidiſſet illic dominum. Hæc ciuitas,Gedeonis exercitui panes negauit:cuius turrim deſtruxit Gedeon & habitatores occidit,iudic.8. Hanc Strabo lib.16,faciem dei appellat. Eſt autem continua Tripoli,apud eámque mons Libanus deſinit. Ieroboam ipſam ædificiis reparauit, 3.reg. 12.Fuit hoc nomine filius Seſac,1.paral.8. Pater item Annæ prophetiſſæ,luc.2.

Phaon,iuuenis Leſbius,qui à Venere alabaſtrum vnguenti dicitur accepiſſe, eóque óblitus,omnium formoſiſſimus euaſiſſe, eximiáque pulchritudine cùm alias mulieres Mitylenæas,tum præcipuè Sappho Poëtriam ad ſui amorem allexiſſe.Extat epiſtola Sapphûs ad Phaonem inter Ouidianas.

Phara, Famulus Gedeonis,iudic.7. Nomen item vrbis,1.mach.9.

Pharæ,vrbs in Creta, à Miſenis condita. Plin. lib. 4.cap.2.Stephano, vrbs Meſſenes, ex qua erant Apharitiadæ : Gentile, Pharaites. Alia Achaiæ: Gentile,Phareis, vel Pharæeis.Alia Bœotiæ:Gentile, Phares, etis. Alia Cretæ,colonia illius quæ in Meſſene eſt.Poſſeſſiuũ, Pharaicus.Aliæ ſunt Pheræ,vnde Pheræus.Steph.

Pharai, Nomen viri.2.reg.23.

Pharam,Rex Ierimoth.ioſue 10.

Pharan,Nomen oppidi,gene.14.Item nomen deſerti Saracenorum trans Arabiam cõtra auſtralem plagam, per quod Iſrael perrexit tranſiens ex Ægypto in terram Chanaan duce Moſe, in quo ſunt multa loca terminata, XVIII ſcilicet manſiones,quarum vna eſt Haſeroth,nume.10. 12,13. Accipitur Pharan pro prima parte deſerti Arabiæ prope montem Sinai. At deut.1.pro vltima parte verſus terram promiſſionis.Et Aſſeroth eſt in medio, geneſ.14, 21.nume.33. dicitur deſertum Sin.

Pharan, mons Sinai contiguus. abac.4.deut.33.

Pharan,vrbs inter Ægyptum & Arabiam. Poſſeſſiuum,Pharaneticus:Gentile,Pharanites,Step.

Pharaónes,appellabantur Ægypti reges,quod cognomen fuit dignitatis , vt ſcribit Euſebius. Et Ioſepho 8. Antiquit. Pharaonis nomen ſecundum Ægyptios ſignificat regem. Et reges cùm primùm conueniebant ad imperium , hoc nomen accipiebant.

Pharathon , Ciuitas in Ephraim in monte Amalec.iudic.12.

Pharathus, vrbs Galileæ:Gentile, Pharathonites, Stephano.

Pharbæthus , vrbs Ægypti. Ciuis, Pharbæthites, Stephano.

Pharbêlus , vrbs Eretrienſium :Gentile , Pharbelius.Steph.

Phárcedon, Theopompo Pharcadon,vrbs Theſſaliæ: Ciuis,Pharcedonius :fœmininum Pharcedonis & Pharcenis,Steph.

Phares,Filius Iudæ ex Thamar nuru ſua. gen.38. 1.paral.4.

Phares,1.paral.7,Filius Machir ex Maacha vxore.

Phária,Ptolemæo,Plinióque:Straboni verò Pharus, inſula contra Dalmatiam & Iaderam, quæ nunc vulgò *Liſna*,Illyrico ſermone dicitur. Eſt & vrbs in ea,à qua Pharienſes populi. Ptolem. lib.2.cap.17.

Pharis,vrbs Laconiæ : Ciues,Pharitæ, Pauſaniæ: vel Phariatæ,Homero.

Phariſæi,ſecta quædam apud Iudæos,orta tempo ribus belli Punici tertii , cuius ſectæ homines,

non modò victu, vitæque inſtituto à reliquo vulgo ſecreti erant, ſed etiam veſte & corporis cultu: quapropter Phariſæi dicti ſunt. quæ dictio idem Hebræis ſonat, quod Latinis ſeparati. eius generis hominũ tanta fuit fatuitas, vt multò plus laborarent probi videri, quàm eſſe: tanta ſuperbia, vt neminem alterius ſectæ virum bonum exiſtimaret: quapropter CHRISTVS vbique exagitat eorum vanitatem. Erant autẽ apud Iudæos tres ſectæ, Phariſæorum, Saducæorum, & Eſſæorum. A Phariſæus fit Phariſaicus, ca, cum.

Pharmacuſæ, duæ inſulæ exiles, iuxta Atticam regionem in mari Salaminiaco, in quarũ altera, Straboni lib. 9, ſepulchrum Circes viſitur. Alia eſt ſupra Miletum, in qua Attalus occiſus eſt: Gẽtile, Pharmacuſæus, vel Pharmacuſius. Step.

Pharnach, Pater Eliſaphan principis tribus Zabulon. nume. 34.

Pharnácia, regio & vrbs Pontica, Trapezunti contigua: Gentile, Pharnaceus.

Pharnácium, vrbs in Phrygia. Steph.

Pharnax, nacis, Mithridatis filius, qui patrem à Pompeio victum in regia obſedit, & ad necem ſpontaneam compulit. Hic poſtea cùm maiore ciuilis belli, quod tum inter Cæſarem & Pompeii liberos gerebatur, quàm propriarum viriũ fiducia, Cappadociam inuaſiſſet, à Cæſare fulminis in morem eſt obtritus, & (vt Cæſar gloriari ſolet) antequam hoſtẽ vidiſſet, victus: vnde etiam inter Pótici triumphi fercula (Suetonio in Cæſare) tria hæc verba fuerunt prælata, Veni, vidi, vici: non acta belli ſignificantia, ſed celeriter confecti notam.

Pharos, olim inſula Ægypti oblonga, paruáque, Canopico Nili oſtio obiecta, dieique vnius nauigatione (ſi Homero credimus) à cõtinente diſrempta, hodie verò Alexandriæ ponte coniuncta. Cuius mutationis cauſam quidã Nilo aſſignant, cuius oſtia magnam perpetuò limi vim ad proxima aggerunt vada. Habuit hæc inſula turrim ingentem ex candido marmore, in petra ſitam, octingentis talentis à Ptolemæo Philadelpho Soſtrati Gnidii architecti opera extructã, quæ & ipſa Pharos dicta eſt, in qua noctu accenſæ faces nauigantium curſum regebant. A cuius ſimilitudine cæteræ quoque ſpeculæ ſimilem in vſum conſtructæ, Pharí appellatæ ſunt. Hinc Pharius, ria, rium, id eſt Ægyptius: vt Pharii tyranni, pro Ægyptiorum regibus: & Phariacus, riaca, cum, vt iiſtra Phariaca. Scribit Ægeſippus lib. 4, à Græcis Latiniſque Pharon appellari ipſius rei vſu, eò quòd longè videatur à nauigantibus, tanquam phanos, quod ſignificat lucidum, immutata littera, Pharos dicatur. In hac Alexander nouam vrbem condere ſtatuit, ſed cùm magnæ ſedis capax non eſſet, ex illius aduerſo cõdidit Alexandriam. Eadem inſula palmis abundat, Ouidio lib. Amorum 2. Eleg. 13. Ipſa etiam Alexandria Pharos dicebatur. Eſt etiam inſula in Adriatico mari Phariorum ſtructura, cum fluuio eiuſdem nominis. Item ciuitas Illyriæ, & alia Perrhæbiæ: Gentile, omnibus commune, Pharius. Steph.

Pharos, Nomen viri. 1. eſd. 2, & 8.

Pharphar, Nomen fluuii Damaſci. 4. reg. 5.

Pharphariades, Plin. lib. 5. cap. 17, pars vna Tauri montis.

Pharrálios, vide PHARSALOS.

Phárſalos, Theſſaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis ſitum. Hinc vicini campi Pharſalici dicti, in quibus duorum ingentium bellorum ciuilium procellæ detonuerunt: primùm inter Cæſarem & Pompeium, alterum inter Auguſtum & percuſſores Cæſaris, Brutum & Caſſiũ. Hi poſtea Philippici dicti ſunt, ſiue à Philippo rege, ſiue à Philippis vicina vrbe, quam alio nomine Thebas Theſſalicas nominant, à Pharſalo Acriſii filio: Gentile, Pharſalius, & Pharſalis fœm. Alia eſt Pamphyliæ vrbs: dicitur etiam Pharrhalios per duplex r. Steph. Vide PHASELIS.

Pharſandatha, Filius Amã, filii Amadatha. eſth. 9.

Pharua, Nomen viri. 3. reg. 4.

Pharuda, Nomen viri. 2. eſdr. 2.

Pharúſii, Pharuſi, Plinio lib. 5. cap. 8, & Pomponio lib. 1, populi Africæ vltra Mauritaniam, quondam Perſæ: comites fuiſſe dicuntur Herculis ad Heſperidas tendentis. Pomponio in fine lib. 3, nunc inculti, & niſi quòd pecore aluntur, admodum inopes. Qui fabuloſa narrant, Thebano hæc Herculi tribuunt: at qui hiſtoricam veritatem proſequũtur, Ægyptio Herculi, qui Libycus cognominatus eſt, potius adſcribẽda cenſent. Meminit & horum Strabo lib. 17, vbi de Mauris mentionem fecit. At Pharuſii, qui vltra hos habitant, Heſperiis Æthiopibus vicini, ſagittãt quemadmodum Æthiopes: falcatis quoque curribus vtuntur: miſcẽtur nonnunquam Mauris Pharuſii, per deſerta aquarũ vtres equis portantes: nonnunquam per loca quædam paluſtria & lacus Cyrtam veniũt. Quidam ex eis Troglodytarum more ſub terram habitare, & æſtiuis imbribus abundare, hyeme verò ſiccitate laborare. Nonnunquã ex iis barbaris, ſerpentum ac piſcium coriis, indumentis ac ſtramentis vtuntur.

Pharýgæ, vrbs Locridis, quam Homerus Tarphen vocat, vel à Tarphe in Phrygis, vel à denſitate arborũ. Hinc Iuno Pharygæa, Steph. Vide TARPHE.

Phaſaélis, vrbs Iudææ, ab Herode primo Iudææ

rege,nomine fratris eius condita: Gentile, Phaſaëlites,Steph.ex Ioſepho.

Phaſea,Nomen viri.1.eſd.2.

Phaſelida,Nomen loci.1.mach.15.

Phaſēlis, Pamphyliæ vrbs in monte ſita, piratarum olim perfugium.Cic.act.6.in Verrem.

Phaſēlis illa quam cæpit P. Seruilius, non fuerat vrbs antè Cilicum atque prædonum: Lycii illam, Græci homines,incolebant, ſed quòd erat eiuſmodi loco,atque ita proiecta in altum,vt & exeuntes è Cilicia prædones ſæpe ad eam neceſſariò deuenirent, & quum ex hiſce locis ſe reciperent,eodem deferrentur, aſciuerunt illud ſibi oppidum piratæ,primò commercio,deinde etiam ſocietate.Hactenus Cicero. Stephano, vrbs Pamphyliæ, Pityuſſa prius dicta,& poſtea Pharſalos:Ciuis, Phaſelites. Solus Herodianus inſulam eſſe ſcribit.

Phaſēlus, Hieroſolymæ Præfectus ab Antipatro Herodis filio,anno vrbis 710.Ioſeph.

Phaſēlus , Antipatri ex Cypride filius, Herodis Iudææ regis nepos.

Phaſelūſſæ, duæ inſulæ Libyæ prope Sirin fluuium.Inſulares,Phaſeluiſſei.Steph.

Phaſga,Nomen montis Moabitarum.numeri 21. ioſue 13.

Phaſis,maximus Colchorum fluuius,ex Armeniæ montibus naſcēs, & in pontum Euxinum illabens. Plin.lib.6. cap. 4. Nauigatur Phaſis quamlibet magnis nauigiis XVIII. mil. paſ. Inde minoribus longo ſpatio, pōtibus centum viginti peruius. Ex hoc fluuio ab Argonautis ad nos phaſiani, aues notæ afferuntur. Hinc Medea ipſa Phaſias à poētis cognominatur. Eſt & oppidum,Plin.lib.6.cap.4.

Phaſis,Stephano,vrbs Ææ iuxta Phaſin fluuium in Colchis,à Mileſiis condita. Hinc Phaſiates, Phaſiaticus,Phaſianus.

Phaſis,fluuius in Taprobane.Steph.

Phaſpha,Filius Iether.1 paral.7.

Phaſſur,Sacerdos filius Emmer, ierem.20: Hebr. Phaſhur: Filius item Melchiæ, ierem 21. 1 paralip.9:pater Gedeliæ,ierem.38.

Phaſtæa,vrbs in Sacis:Gentile,Phaſtæus.Steph.

Phathuel,pater Ioelis prophetæ.ioel.1.

Phathures,Nomen loci in Ægypto,iere.44.Idem videtur eſſe quod Phethros,cū Hebræis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribatur.

Phau,Nomen vrbis Adar regis ſeptimi in Edom, geneſ.36:quæ 1.paral.1.dicitur Phai.

Phaurūſia,regio Africæ,Vide PHARVSII.

Phea,vrbs Elidis,Homero: Gentile,Pheæus. Vide PHIA.

Phebol,inſula iuxta Arabicum ſinum. Ariſtot.de mundo.

Phedael,Filius Ammiud princeps tribus Nephthali.num.34.

Phedālia,Vide PHIDALIA.

Phegæa,vicus in tribu Ægeide,& Phegææ,alius in tribu Pandionide: Gentile vtriuſque Phegæeus.Steph.

Phégea,vrbs Arcadiæ,à Phege rege Phoronei fratre condita.Prius vocabatur Erymāthus, poſtea Pſophis.Ciues,Phegeis.Steph.

Phégeus,pater Alphefibœæ,qui Alcmæonē, cùm iuſſu patris matrem occidiſſet, & ob eam rem Furiis agitaretur,purgauit,eique Alphefibœam filiam matrimonio locauit. Ouid.9. Metamor. & ſuprà Alcmæon.

Phegiel,Filius Ochran princeps tribus ſuæ Aſer.num.1.

Phegor, lingua Hebræa Priapus appellatur, inquit Hieronymus contra Iouinianum.

Phegus,vicus in tribu Erechtheide: tribulis,Phegūſius.Steph.

Pheldas,Filius Nachor ex Melcha.geneſ.22.

Pheleia,Filius Elioenai filii Naariæ.1.paral.3.

Phelelia,Nomen viri.nehe.12.

Phelefſæi,populi vicini Vmbris iuxta Iapygiam. Stephanus.

Phelefteus,Corinthiorum rex 11,anno ante Romam conditam 1377.

Phelēth,pater Hoz.num.16.

Phelethi,Nomen populi ſiue legionum quarundam Dauid.2.reg.8,& 20.1.paral.18.

Phellas,mons Atticæ,& cuiuſuis loci habentis ſaxa,& ſuper iis terram pinguem,ac oliuetis idoneam.Steph.

Phellus & Antiphellus,regiones Lyciæ, Steph. & alibi apud eundem,φελλὸς vrbs Pamphyliæ,aut Lyciæ, authore Alexandro Polyhiſtore: Ciuis, Phellites.

Phelti,Nomen viri.2.eſd.12.

Pheltia,ſiue Pheltias,Nomen viri,2.eſd.10: Filius Banaiæ,ezechiel.11.

Phemónoe, prima Apollinis Delphici ſacerdos, teſte Pauſania, quæ carmen heroicum dicitur inuenitſſe. Eſt & Phœbados nomen,apud Lucanum lib.5. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuiſſe.Meminit eius Heſiodus in Theogon.

Phenébetis , vrbs Ægypti, patria Herapollinis. Stephanus.

Phéneum,oppidum in Arcadia, vbi naſcitur illa herba contra omnia veneficia præſens remedium,quam Homerus à diis moly vocari putat.Plin.lib.4.cap.6:& lib.27.cap.4.

Phémiæ, vrbs Arnææ, à Phemio Ampecis filio: Gentilia,Phemæus,Phemiates.Steph.

Phenenna,altera vxor Elcanæ,patris Samuelis, 1. regum 1:Eſt autem vrbs Azaniæ, Clitoriæ vicina,Boream verſus.

Phéneus,lacus Arcadiæ,in Alpheum defluēs: cu-

ius aqua nocturno tempore pernicioſa, diurno tempore ſalutaris eſt.

Pheræ, rarum, oppidum Theſſaliæ, ad Bœbeidem lacum, vbi Magneſia à Pelaſgicis campis diriminitur. Homerus in Catalogo. A Pherete filio Crethei, qui pater Admeti fuit, vel à Phera Æoli filia. Sunt & aliæ Pheræ veteres, quæ diſtant à nouis per octo ſtadia. Aliæ item Apuliæ & Ætoliæ & Parthorum. Eſt item eiuſdem nominis oppidum in Achaia propriè dicta, non procul à Patris. A Pheris deducitur adiectiuũ Pheræus, ræa, ræum, id eſt Theſſalus: & oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

Pherécrates, Athenienſis, poëta comicus, militauit ſub Alexandro Magno, docuitque fabulas XVII. Suidas.

Pherécydes, philoſophus & poëta Tragicus, ex Scyro inſula, teſte Strabone lib. 10: qui Seruio Tullo Romæ regnante dicitur floruiſſe. Hic primus ſoluta oratione traditur ſcripſiſſe (vt eſt author Apuleius in Floridis) repudiato verſuum nexu. Periit pediculis toto corpore enaſcentibus: quod genus morbi medici phthiriaſim appellant. Hunc Pythagoras magiſtrum coluit. Hic etiam ſi nullum magiſtrum habuit, tamen per ſe multùm eruditionis eſt conſecutus. Suidas. Quanquam Diogenes Laërtius eum Pittaci auditorem dicat extitiſſe. Vide in Cadmo de literarum inuentione.

Pherécydes, alter à Diogene ponitur, antiquior etiam ſuperiore, Athenienſis & philoſophus, qui ab Orpheo multa didicit, ſcripſitque Theogoniam libris decem: item libellum De rerum principio. Pherecydem alium Lerium genere, hiſtoricum ſcripſit Suidas.

Pherẽdus, Athenienſium rex octauus, anno ante Romam conditam 110.

Pherénice, mulier, de qua Ælianus lib. 10. de Varia hiſtoria. Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice fœmina, prohibentibus eam ſpectare qui præſidebãt. Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrẽ & fratres treis haberet Olympionicos. Spectauit, & victorem filium reduxit. Vide BERENICE.

Pherentînus, Vide FERENTINVM.

Pherezæi, populi qui Samariam & Gabaon vrbis regionem tenent. geneſ. 15.

Phermeſtha, Filius Aman filii Amadatha. eſth. 9.

Pheron, Seſoſtris filius, rex Ægypti, cùm in Nili inundatione telum in medios vertices fluminis torſiſſet, cæcus factus eſt: vndecimóque pòſt anno, oraculo monitus, vt oculos ablueret lotio mulieris, quæ vnicum virum cognouiſſet, paruit, & viſum recepit. Herodot.

Phérora, Herodis, Iudæorum regis frater, veneno periit.

Pheſdomim, Nomen loci. 1. paral. 11.

Pheſhur, Nomen viri. 1. eſd. 2.

Pheſſe, Filius Eſthon. 1. paral. 4.

Pheſtus, Sicyoniorum rex XXII. anno ante Romam conditam 490.

Phethehia, Nomen viri. 1. paral. 24.

Phethros, Nomen regionis, quæ Arabia Petrea dicitur iſaiæ 11: Idẽ videtur eſſe quod Phathures, cùm Hebræis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribatur.

Phethruſim, Filius Meſraim. geneſ. 10.

Phia, vrbs de qua Meſſenii & Lacones pugnauerunt iuxta Iordanem fluuium, vt ſcribit Homerus. Hinc Phieus, Phiates, Phiæus. Stephan. Vide PHEA.

Phiália, Vide PHDALEA.

Phiceon, mons Bœotiæ. Steph.

Phidália, vxor Byzantis. Vide Stephanum in Gynæcopolis.

Phidene, Vide FIDENA.

Phídias, diæ, nobilis ſtatuarius, qui in ebore ſcalpendo citra æmulum claruit: diis tamen (vt inquit Quintilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter huius opera maximè cõmendata eſt Mineruæ ſtatua, quam Athenis ex ebore fecit, XXVI. cubitorum altitudine: in cuius clypeo Amazonum pugnam & Gigantomachiam inſculpſit: in ſoleis verò, Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Iupiter Olympius, & ipſe totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octauiæ, Venus. Plin. lib. 35. cap. 8. Hic etiam ſtatuam Nemeſis deæ denum cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parua ſurgebat complicatio: vbi, teſte Antigono, inſcriptu erat, Agoracritus Parius fecit. Hunc enim diſcipulum ſuum Phidias adeò dilexit, vt nomen eius inſcripſerit operi, ex quo prouerbium Rhamnuſia Nemeſis.

Phichol, princeps exercitus Abimelech regis Geraræ. geneſ. 21.

Phidippus, propriũ viri filii Theſſali. Homerus. Eſt & proprium perſonæ comicæ, apud Terentium.

Phigálea, vrbs Arcadiæ. Rhianus 5. Meſſeniacorũ. Dicitur etiã Phialeia ſine g, à Phialo quodam. Eſt item φιάλεια, Bythiniæ (in Stephano Bithaniæ legitur) Gentile prioris, Phigaleus & Phigaleites.

Phihahiroth, Nomen loci, in quo caſtrametati ſunt Hebræi, reuertentes de Ægypto, exod. 14: ſiue quarta manſio Hebræorum, num. 33.

Phila, vrbs Macedoniæ, quam Demetrius Antigoni filius, Gonatàs cognominatus, iuxta Peneum matris nomine condidit: Gẽtile, Philæus.

Eſt etiam inſula Ægypti, Herodoto lib. 4, iuxta magnum fluuiũ Tritonem, qui in maximum lacum Tritonidem exit: Gẽtile, Philates. Steph. Vide TACOMPSVS.

Phila, inſula in mari Gallico. Plin. lib. 3. cap. 5.

Philadélphia, ciuitas in Myſia, regione Aſiæ, proxima Lydiæ, quam Strabo lib. 12, circa finem ait terræ motibus vexari. Cuius incolæ in agris magna ex parte degebant, in hac fuit vna ex ſeptem Eccleſiis. Supra Philadelphiam Oriẽtem verſus exuſta regio patet, ſtadiis longa quingentis, quadringentis lata, vbi nullæ arbores præter vitem inueniuntur, quæ exuſtum vinũ fert, ita elegans, vt nulli cedat. Summa corporũ facies cinerulenta eſt: montana, petroſa & nigra: quidam ex crebro fulminum ictu id contigiſſe arbitrantur, nec dubitant, quæ de Typhone dicuntur, hoc in loco fabulari, ſed credibilius eſt ſubterraneum ignem, qui poſtea defecerit, regionem exuſſiſſe. Alii dicunt eſſe ciuitatẽ Lydiæ ad radices Tmoli mõtis. Vide RABBATH. Stephano, vrbs Lydiæ, ab Attalo Philadelpho conditore. Item regionis combuſtæ, quam Myſi & Lydi tenẽt. Strabo lib. 12. Alia eſt Ægypti, tertia Syriæ inſignis ciuitas, quæ prius Ammana, deinde Aſtarte, demũ Philadelphia à Ptolemæo Philadelpho dicta eſt. Ciuis Philadelpheus & Philadelphenus. Ioſephus 10. Iudaicæ antiquitatis. Steph.

Philadélphus, nomen regis Ægypti, qui bibliothecam fecit Alexandriæ ferè 50000. librorum continẽtem. Idem libros Moyſi curauit per 70. interpretes ex Hebræo in Græcum ſermonem verti.

Philæ, vrbs iuxta Nilum, paulò ſupra minores cataractas: Centum fortaſſe ſtadiis diſtans à Syene & Elephantine. Heliodorus 8. hiſtoriæ Æthiopicæ.

Philæ, Philarũ, inſula aſpera, & vndique præruptaadiacẽs Ægypto, duobus in vnum coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutãtur, & eius nomen ferunt. Philæ autem Straboni lib. 17, infra Meroën ſunt, ad quas ipſe Strabo ſe ex plauſtro per plana aliquando vectum ſcribit.

Philæni, fratres Carthaginienſes, qui pro finium ſuorum propagatione ſe viuos ſepelri ſuſtinuerunt. Nam cùm inter Carthaginiẽſes & Cyrenenſes de finibus controuerſia incidiſſet, placuit vt certo tempore duo viri ex vtraque ciuitate egrederentur, & vbicunque ſibi obuii fierent, ibi vtriuſque ditionis termini eſſent. Itaque Carthagine egreſſi Philæni, cùm aliquot paſſuum millia in fines Cyrenenſium proceſſiſſent, indignati aduerſarii ſe eſſe præuentos, optionem Philænis propoſuerunt, malléntne ad fines ſuos retrocedere, an eo in loco viui defodi: illiſque reſpondentibus, ſe patriæ ſalutem vitæ anteferre, à Cyrenenſibus, qui viribus ſuperiores erãt, viui ibidem ſunt defoſſi. Quo in loco Carthaginienſes, ne eximia illorum in patriam pietas vlla temporum iniuria obliteraretur, duas illic aras conſtituerunt, quas à fratrum horum nomine Philænorum aras vocauerunt. Salluſtius in bello Iugurthino.

Philagrus, Sophiſta Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Nam & dormitanti quandoque audi'ori pugnum in malam fertur impegiſſe. Cælius lib. 11. cap. 41.

Philáida, vicus in Ægeide, à Philæo filio Aiacis & Lyſides filiæ Coroni, filii Lapithæ. Tribulis, Philaides. Steph.

Philámmon, filius Apollinis ex Chione nympha, clariſſimus carmine & Cithara, Vide CHIONE.

Phíleas, regio Byzantii: Gentile, Phileates. Aliqui Phinean, alii Philean vocant. Steph.

Philenórium, vrbs in Arnæa, regione Bœotiæ à Philenore Ætolo. Gentile, Philenorius. Steph.

Philêmon, poëta comicus: quãuis (inquit Quintilianus) prauis ſui temporis iudiciis, Menandro ſæpe prælatus, conſenſu tamen omnium meruit ſecundus credi.

Phíleros, tabellarius quidam, de quo Cicero ad Pætum, lib. 9. Epiſt.

Philéſius, cognomen Apollinis. Bocatius lib. 5. Phileſia quoque tẽpla vocauit Bocatius Apollini conſecrata, quæ ab oſculo Branchidis, ſiue à certamine puerorũ Phileſia vocari dicit. Græci φιλήσιον amabilem dicunt, quia lumen ſolis exoriens, amabili veneratione oculorum conſalutamus.

Philétas, poëta elegiographus ex inſula Co, Philippi & Alexandri Macedonum ætate floruit. Præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebrauit Battiden puellam, quam adamauit. Fuiſſe fertur corpore adeò tenui, vt neceſſe fuerit ei plumbum adhibere, ne vẽtorum flatu raperetur.

Philetus, Vir quidam, qui à fide CHRISTI excidit. 2. timoth. 2.

Philẽtus, Antiochenſis epiſcopus, anno ſalutis 224.

Phileum, Ptolemæo lib. 12. cap. 1, ciuitas Germaniæ, in regione, quæ hodie Friſia vocatur: Vulgò *Gruemingen.*

Philia, inſula. Vide TACOMPSVS.

Phílides, quidam equorum nutritor, à quo quum Themiſtocles equũ dono poſtulaſſet, paſſuſque eſſet repulſam, minatus eſt ſe domũ eius continuò ligneum equum facturũ. Quo ænigmate ſignificabat ſe propinquorũ accuſationes & crimina in eũ conjecturum. Plutarch. in Themiſt.

Philippi, ciuitas Thraciæ vel Theſſaliæ, quæ Dathos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum rex ædificauit, & à nomine ſuo Philippos nominauit. Iuxta hanc ſunt campi Philippici, in quibus Cæſar & Pompeius primò, deinde Auguſtus & Caſſius pugnauerunt.

Philippi, Siciliæ ciuitas, à Philippo ſic dicta, cùm prius Crenides vocaretur, Stephano. Idem alibi, Philippi vrbs Macedoniæ, Crenides pòſt dicta: deinde Philippi à Philippo, cùm Crenitis aduerſus Thraces auxilio fuiſſet. Theſſaliæ Philippidicti ſunt, & Gõphi Theſprotiæ: Gentile, Philippeus, & apud Polybium Philippenus, Stephano.

Philippicus, ca, cum, quod eſt à ciuitate Philippis, vt Campi Philippici: item Philippenſis.

Philippicus, Bardanus, Rom. imperator, ſecundo imperii anno ab Anthemio excæcatus, & in carcerem coniectus, ſub annum ſalutis 713.

Philippides, comicus poëta haud ignobilis, ætate iam prouecta, quum in certamine poëtarum præter ſpem viciſſet, gaudio repentè mortuus eſt: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suid.

Philippópolis, vrbs Macedoniæ, quam Philippus Amynthæ filius condidit: Ciuis, Philippopolites, Stephano.

Philippus, v i Macedonum rex, Olymp. 34.

Philippus, Amyntæ filius, Alexandri Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritiſſimus, rebúſque geſtis clariſſimus, qui Macedoniæ regnum, quod anguſtis antea finibus continebatur, adeò ampliauit, vt centũ quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarẽtur. Hic à Pauſania quodã adoleſcente fuit interfectus: qui cùm de ſtupro ſibi per vim ab Attalo illato, apud regẽ queſtus eſſet, & pro rei indignitate vltionem fruſtrà poſtulaſſet, ſéque etiam irrideri animaduerteret, iram in regem conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice ſumpſit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ ciuitas eſt, regũ ſepulchris nobilitata: vnde paſſim Pellæus à poëtis cognominatur, puer quondam bis obſes datus ab Alexandro fratre, primùm Illyriis, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tẽpore per triẽniũ in domo Epaminondæ ſummi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. Diodorus & Trogus lib. 7, 8, & 9.

Philippus, Alexandri Magni frater, Macedonum rex, Olympiadis iuſſu interfectus, alio nomine Aridæus.

Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniæ à T. Quintio Flaminio victus. Is, quũ videret Annibalem feliciter in Italia res gerẽtem, legatos ad eum de ſocietate miſit, quibus in reditu à Marco Valerio Flacco præfecto claſſis, interceptis cum literis, miſſiſque ad Senatum: ſtatim Leuinus c o s. contra eum mittitur, qui regem agentem Apolloniæ, incautum, ſemique ſopitũ nocte intempeſta adoritur. Ille in Macedoniã cum exercitu terreſtri itinere fugit, incenſis prius, ne hoſtis potiretur, ſuis nauibus. Liuius 1. belli Macedonici.

Philippus, medicus Alexandri Magni, Curtio lib. 2. Plutarcho in vita Alexandri. Philippos etiam Romanos, viros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Craſſi aduerſarius. Cicero 3. de Oratore.

Philippus, primus ex Rom. imperatoribus Chriſtianus fuiſſe perhibetur.

Philippus, Frater Herodis, procurator Iturææ & Trachonitidis conſtitutus à Romanis, luc. 3: Eſt & nomen apoſtoli, matth. 10. iohan. 1: Nomen cuiuſdam diaconi, act. 6.

Philippus, i x Ieroſolymitanus epiſcopus, annò ſalutis 112.

Philippus, imperator Occidentis, victo Othone competitore, ſub annum ſalutis 1200.

Philippus, Henrici filius, Frãcorum rex, anno ſalutis 1060.

Philippus, Francorum rex bellicoſiſſimus, ob idque Auguſtus cognominatus, in Aſiam nauigauit, Acconem & Ptolemaidem expugnauit, ſed paulò pòſt morbo coactus, rediit. Normanniam & Aquitaniam bello, de Anglorum rege, cæpit. Othonem i i i. imperatorem Ferrando Flandrenſi auxilium ferentem ingenti prælio fudit, in quo & Ferrandus captus, & innumera hoſtium millia cæſa ſunt. Iudæos Francia expulit. Heluios hæreticos (*Albienſes* vulgò dicuntur) ſuſtulit, eorum vrbe in Aquitania incenſa. Floruit autem ſub annum ſalutis 1212.

Philippus, D. Ludouici filius, Francorum rex, anno ſalutis 1271.

Philippus Pulcher, Francorũ rex, annis x x v i i i. Flandrenſes variis prælis domuit, à Bonifacio pontifice ſacris interdictus, & à Benedicto vndecimo abſolutus eſt.

Philippus Longus, Franciæ & Nauarræ rex, anno ſalutis 1316.

Philippus Valeſius, Francorum rex, ſuffectus in locum Caroli Pulchri, cui ſine liberis mortuo, genere proximus erat. Flandros ingenti clade afflixit, qua ceciderunt ferè viginti hominum millia: poſtea non eadem fortuna ſæpius cum anglis congreſſus, terra, mariſque victus, Calliſium Anglis inuitus permiſit.

Philippus, Syriæ rex x x i. ſub quo Syriæ regnũ defeciſſe dicitur. Olymp. 171.

Philippus, Gaulanitidis tetrarcha, ſub Octauio Cæſare.

Philippus, Auſtriæ dux, filius Maximiliani Cæſa-

ris,rex Hiſpaniæ,pater Caroli quinti Cæſaris.

Philíppus Audax, filius Ioannis Franciæ regis, frater Caroli quinti, Burgundiæ dux, & Flandriæ comes.

Philíppus, cognomine Bonus, Burgundiæ dux, eius Ioannis filius, qui ad Monterellum occiſus eſt:multos in Francia motus excitauit, ſub regibus Carolo ſexto & ſeptimo, vixítque vſque ad imperium Ludouici XI.

Philíppus, dux Mediolani, ſub annum CHRISTI 1410.

Philíppus Maria, Papiæ dominus, Galeatii Mediolani ducis filius.

Philíſcus, Athenienſium tyrannus. Olymp. 23.

Philiſtæi, ſiue Philiſthiim, populi, Iudæis finitimi, quorum regio poſteris dicta eſt Paleſtina.

Philíſtion, Nicæus poëta comicus, qui Socratis ætate floruit,nimio riſu mortuus eſt.

Philix,nutrix Domitiani principis. Sueton.

Phíllyra,mater Chironis Centauri,à qua Chiron Phillyrides dictus, Seruio apud Virgilium 3. Georg.

Phillyrides,dictus eſt Chiron, Saturni & Phillyræ Nymphæ filius.

Philo,Academicus,Clitomachi diſcipulus,Romæ profitebatur, quo profugerat Mithridatico bello,atque à Cicerone cultus eſt.

Philo Herennius,Byblius genere, Grammaticus, tẽpore Adriani, de cuius imperio ſcripſit: præterea de ciuitatibus & viris claris libros 30. Suidas.

Philo Iudæus, Alexandriæ natus, diſciplíniſque omnibus eruditus,in noſtra & Græcorum philoſophia bene verſatus. Eloquentiæ Platonis adeò æmulator, vt prouerbium fuerit, Aut Plato Philonizat,aut Philo Platonizat. In diuinis autem legibus & patriis inſtituris quantus fuerit,ex his quæ nobis librorum ſuorum tradidit monimentis,palàm eſt. Igitur temporibus Caii quanta acciderint Iudæis mala deſcripſit, quibus & ſuam legationem pro Iudæis apud ipſum imperatorem retulit.

Philo,ſtatuari⁹,Hepheſtionẽ expreſſit. Tatianus.

Philóchorus Athenienſis, vir doctiſſimus & vates,tempore Eratoſthenis extinctus,inſidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ ſuſpicionem cum Ptolemæo rege. Scripſit Atthidis libros 17,qui continẽt res geſtas Athenienſium, & reges & magiſtratus, víque ad Antiochum cognominatũ Deum,aliáque cõplura. Suidas.

Philocles,Athenienſis, poëta Tragicus, filius ſororis Æſchyli,ſuſcepit filium Morſimum poëtam,& ipſum tragicũ. Erat Philocles ore improbo,acuto capite:tragœdiæ ipſius plures cõmemorantur à Suida.

Philócrates,vir Athenienſis, proditionis nota infamis,apud Demoſthenem.

Philoctétes,Ctetis vel Ctetæ,Pæantis filius, comes Herculis,cui idem moriẽs in Œta monte mandauit,ne corporis ſui reliquias cuiquam indicaret, ídque iurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & ſagittas Hydræ felle intinctas. Quare cùm poſtea Delphico oraculo moniti eſſent Græci,ad euertẽdam Troiam ſagittis Herculis opus eſſe,inuentus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negauit primùm ſe ſcire quid illi accidiſſet:cùm verò illi vehementius vrgerent,tandem mortuum eſſe confeſſus eſt:cúmque illi inſtarent, vt ſepulchrum eius ſibi indicaret,ne iuſiurãdum violaret, ictu pedis locum oſtendit. Poſt hæc,cùm ad bellum Troianum deduceretur, quòd ipſe ſolus Lernæis ſagittis vti poſſet, vnius ſagittæ caſu, in pede, quo Herculis tumulum monſtrauerat, vulnere penè immedicabili affectus eſt: cuius fœtor cùm à Græcis ferri non poſſet, in Lemno relictus eſt. Verùm, occiſo Achille, Vlyſſes in Lemnum regreſſus,ad Troiam illum reduxit, vt inquit Ouidius lib.13.Metamorph.vbi & Paridem, ſingulari certamine ab eo prouocatus, ſagittis interfecit. Euerſa autem Troia, pudore, ne in patriam æger rediret,impeditus,in Calabriam venit, ibique Petiliam condidit. Tandem opera Machaonis medici ſanatus eſt.

Philógonus,Antiochenſis epiſcopus, anno ſalutis 322.

Philólaus, Pythagoricus quidam philoſophus, cuius tres libros Plato,cùm tenui admodum eſſet pecunia, decem millibus denariũm mercatus eſt,quod pretium à Dione Syracuſano acceperat.

Philólaus, Corinthius, leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadũ,amicus Dioclis, qui Olimpia vicit: ſed vbi ille ciuitatem deſeruit, commotus ob amorem matris Alcinoæ, Thebas migrauit,atque ibi ambo defuncti ſunt. Habitauit igitur ob huiuſmodi cauſam apud Thebanos, legéſque illis deſcripſit, & de aliis quibuſdam, & de ſobole procreanda, quas illi proletarias appellãt. Et hoc eſt præcipuè ab illo prouiſum, vt numerus hæreditatum conſeruetur. Ariſtoteles 2. Politicorum.

Philologus,Nomen viri.rom.16.

Philomẽla, Pandionis Athenienſium regis filia, quam Tereus,Thraciæ rex,qui Prognen ſororem eius vxorem duxerat,viſendæ ſororis prætextu à patre abductam,in itinere violauit,& ne flagitium cuiquam indicare poſſet,linguam ei præcidit,arctiſſimáque cuſtodiæ eam incluſit. Verùm illa (vti erat lanificii peritiſſima) rem omnem,quo geſta erat ordine, in tela depinxit:eámque per famulam ad Prognen mi-

ſit: quæ quãuis ſororis iniuria grauiſſimè commota, vltionem tamen in Orgiorum tempus diſtulit: quo tempore magna mulierum caterua comitata, thyrſiſque & pellibus inſtructa, ſororem carceri eripit, & in regiam perducit: vbi communicato cum illa conſilio, Itym filium ſuum iugulat, patríque comedendum apponit: illóque epulis tam nephandis iam ſatiato, ſub finem cœnæ pueri caput in conuiuium affert. Quo agnito, Tereus furore percitus, cùm ſtricto gladio vxorem inſequitur, in vpupam commutatur, etiam nunc criſtam militarem in capite gerẽtem, Progne autem in hirundinem, Itys verò in phaſianum, Philomela denique in luſciniam, etiam hodie de Terei iniuria ſuauiſſimo cantu conquerentem.

Philomẽlũ, vrbs magnæ Phrygiæ. Strabo lib. 12: Gentile, Philomeleus. Steph.

Philomẽlus, Phocenſium dux, templum Delphicum occupauit, Locrenſes vicit ad Petras Phedriades. Olymp. 106.

Philopœmenes Megalopolitanus, dux Achæorum præſtantiſſimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit, vt eſt author Plutarchus. Liuius in Bello Macedonico lib. 5.

Philóſtratus, Lemnius, temporibus Seueri principis, eiúſque vxoris Iuliæ, epiſtolarum magiſter, vt ipſe planè monſtrat in vita Apollonii Tyanei: ſcripſit vitas ſophiſtarum ad Seuerum, de vita Apollonii libros octo, præterea heroica.

Philóſtratus huius pater, Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit panægyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, compluráque alia quæ à Suida commemorantur.

Philóſtratus tertius, ſuperioris filiꝰ, docuit Athenis: ſcripſit Panathenaicũ, Troiam, Paraphraſim Homerici clypei, Iconáſque huic multi referunt. Suidas.

Philótas, vnus ex comitibus Alexandri Magni, cui poſt eius mortem, Ciliciæ regnum ſorte obtigit.

Philótera, vrbs iuxta Troglodyticã, à Satyro condita, Apollodorus Philoteridẽ vocat. Eſt etiam Philotera Cœleſyrtæ, aliàs Philoteria: Gentile, Philoterius. Ab Ægyptia verò Philoterites dicitur. Steph.

Philóteris, ciuitas in litore ſinus Arabici, aliàs Arſinoë dicta, vt ſuprà indicatum eſt. Alia videtur dicta in Philotera.

Philóxenus, philoſophus qui gruis collum ſibi exoptabat, quo diutius ciborum & poculorum ſapore oblectaretur.

Philóxenus, Grammaticus Alexandrinus, Romæ ſcripſit de monoſyllabis verbis, de hellentſmo, de genere linguarum, & alia. Suidas.

Philóxenus, Eretrienſis pictor, Nicomachi diſcipulus, cuius tabula nullis poſtponẽda, Caſſandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Laſciuiam, in qua tres Sileni comeſſabantur. Hic præceptoris celeritatem ſequutus, breuiores etiamnum quaſdam picturæ vias & compendiarias inuenit. Plin. lib. 35. cap. 10.

Philóxenus, poëta Lyricus, ſcripſit Lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic quum aliquando apud Dionyſium tyrannum ageret, tragœdiáſque eius, in quibus ille ambitioſiſſimus erat, minimè laudaret, coniectus eſt in Latomias, indéque Tarentum aufugit. Dionyſio verò eum per literas reuocare conanti, reſpondit hoc tantùm monoſyllabum Non, ſæpius iteratum. Suidas.

Philóxenus, Conſul cum Probo, anno vrbis 1278.

Philyra, filia Oceani, ex qua Saturnus in equum conuerſus, Chironem Centaurum dicitur ſuſcepiſſe, qui à matre Philyrides & Philyreius dicitur. Scribitur autem hoc nomen, & eius deriuata, ſimplici l. Poëtæ tamen ſuo iure, vt primam ſyllabam extendant, geminãt hanc conſonantem.

Philyres, populi, iuxta Pontum, à Philyra matre Saturni. Hinc Philyretes, fœmininum Philyris & Phyliris. Steph.

Phinees, Filius Eleazari filii Aaron, exod. 6: Filius itẽ Heli ſacerdotis, 1. reg. 1. Hebraicè Phinehes.

Phíneum, locus Ponti à Phineo conditus: Gentile, Phineieus. Steph.

Phíneus, Agenoris filius, Hellanico: Heſiodo, Phœnicis & Caſſiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis, Dorycli & Atamini. Hic igitur rex Arcadiæ, vel, vt alii, Thraciæ, vel, vt rurſus alii, Paphlagoniæ, vxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenoboëam vocant) ex qua genuit Orythum & Crambũ, vt Sophocles: vt alii, Maryandinum & Thynum: vel, vt rurſus alii, Palæmonem & Phinea: quibus, mortua priore coniuge, Harpalycen, Calais & Zethæ ſororem, nouercam ſuperinduxit: quanuis Flaccus non Harpalycen, ſed Cleopatram Boreadum ſororem appellet: cui etiam Apollonii Commentarius ſubſcribit, qui lib. 1. dicit, Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyæ filiam vxorem duxiſſe, ſecundam verò Idæam Dardani filiam nouercam ſuperinduxiſſe: cuius ſuaſu filios ſuos ex Cleopatra ſuſcepto excæcauit. Quapropter & ipſe excæcatus eſt à diis, & Harpyiæ contra eum miſſæ, quæ cibos & menſam eius turpiſſimè fœdarunt. Poſtea verò aduenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe fratribus alatis, rurſus ad Strophades inſulas fugatæ ſũt, vt ſuprà docuimus in dictione Calais. Poſtremò occiſus eſt ab Hercule, cùm is in ſolitudine

liberos Phinei offendiſſet excæcatos, comperiſſétque eos calũniis nouercæ electos fuiſſe. Hinc Phinêus,a,um,& Phineius,a,um.

Phinon,Ciuitas Idumæorum.gen.36.

Phinópolis, vrbs Ponti à Phineo dicta: Gentile, Phinopolites.Steph.

Phiſon,Magnum Indiæ flumen è paradiſo fluẽs. gen.2:quod ab Euſebio & Hieronymo in quæſtion.Hebr. Ganges dicitur, ſiue Getha Ioſepho lib.1. cap.2. Iud.antiq. Salomonis commentator Nilum vocat,geneſ.2.

Phithom,vrbs quam ædificauerũt filii Iſrael Pharaoni regi Ægyptiorum.exod.1.

Phithon,Filius Micha filii Meribaal.1.paralipom. 8,& 9.

Phla,Herodoto lib.4, inſula in Tritonide palude grandi. Aiunt Iaſonem poſteaquàm ſub Pelio Argos exædificauit, impoſitis in ea cũ aliis ſolennibus hoſtiis, tum verò tripode æreo,circuiſſe Peloponeſum animo Delphos eundi:eúmque cùm teneret curſum circa Maleam,abreptũ à vento Aquilone, & abductum in Africam,& priuſquam tellurem cerneret,in aſpretis paludis Tritonidis aſtitiſſe, eique hæſitãti de egreſſu apparuiſſe Tritonem,ac iuſſiſſe ſibi dari tripodem, quòd diceret oſtenſurum ſe illis exitũ, atque incolumes remiſſurũ. Cætera vide apud Herodotum.

Phlanon,vrbs & portus iuxta Abſyrtum inſulam poſt Aloum.Artemidorus.vnde totus ille ſinus Phlanonicus vocatur.Gentile,Phlanonites,Stephano, Vide PHLANOTES.

Phlánotes,populi,Plin.lib.3.cap.21, à quibus nomẽ ſinui eſt inditũ, quem modò nautæ Quernarium appellant,alii Garnarium,propter naufragia, procelloſo fermè ſemper tranſitu.In receſſu eius Senia vrbs,cuius à tergo ſpecus ſunt, vnde vehementes nulla ferè nõ hora venti perflant, eáque res infamem eum ſinum reddidit. Per hæc fortè loca id genus tempeſtatis eſt, de qua Plinius lib.2.cap.45,In Dalmatiæ(inquit) ora ſpecus vaſto in præceps hiatu,in quem deiecto leui pódere,quáuis tranquillo die,turbini ſimilis emicat procella. Dicti Phlanotes ab oppido Phlano,inter Polam coloniam & Iaderam.Vide PHLANON.

Phlégeton, fluuius infernalis, flammis æſtuantibus rapidus: à φλέγω,ardeo.

Phlegon, vnus ex equis Solis, ἀπὸ τῦ φλέγειν, quod eſt ardere,dictus.

Phlegon Trallianus, libertus Auguſti (nonnulli Adriani dicũt)hiſtoriam ſcripſit Olympiadum libris ſedecim.Suidas.

Phlegon,Viri nomen.rom.16.

Phlegra,græ,vel Phlegrę, gres, vrbs Macedoniæ, Pellenæ proxima.Plin.lib.4.cap.10,aut(vt Eudoxus mauult)eadem cum Pellene,& vallis circa hanc vrbem, in qua Gigantes olim cum cæleſtibus conflixere. Vide PALLENE. Stephano, vrbs Thraciæ, quam Eudoxus poſtea Pallenem dictã ſcribit. Hinc Phlegræus,a,um, & Phlegrus,gra,grum.

Phlegræi, cãpi duo fuere,alter in Græcia, à Phlegra Theſſaliæ valle, vbi gigantes cum cæleſtibus pugnauere. Vel ἀπὸ τῦ φλέγειν, quod eſt vrere atque inflammare. Alter in Campania prope Cumas,in quo Gigantes Herculem ſuperaſſe dicuntur. Plinius lib.3.cap.5, & Strabo lib.5. Theagenes verò & Eudoxus qui ad hiſtoricam fidem pugnam hanc conantur reducere: Pallenẽ(inquiunt)quæ veteri nomine Phlegra vocabatur,homines tenuerunt, quibus immanitas & ſuperbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cælo miſſa ſunt, donec ii fugere coacti ſunt,ſicque ingenti victoria ſuperati.Ex hac re rumor in vulgus ortus, vt Gigantes mouerint bellum diis. Id autem ideo fictum eſt,quoniam ea regio tota ſulphure plurimo ſcatet. Hinc fit, vt vẽtorum impulſu excitetur paſſim ignis,qui cùm exitum è cauernis natura expetat, dum luctatur aſſiduè, terram tandem quatit & commouet,exuritque frequenter:vnde & nomẽ ſortitur. φλέγειν enim Græcè exurere,arderéque ſignificat.

Phlegræus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Phlégya,Stephano,vrbs Bœotiæ,à Phlegya Martis & Chryſes filio: Ciuis, Phlegyas & Phlegyeus,gyea, gyeum. Regio quoque Phlegyantis nominatur.

Phlégyas, Martis filius, rex Lapitharũ in Theſſalia,pater Ixionis & Coronidis nymphæ: quam cùm ab Apolline vitiatam ſenſiſſet, confeſtim ira percitus, templum eius Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipſum ſagittis interfectum ad inferos detruſit, vbi hac pœna afficitur, vt ſub ingenti ſaxo ruinam minitãte ſedens, ſemper illud caſurum ſuſpicetur & timeat.

Phlégyæ, populi inſulani Theſſaliæ, à Phlegya Ixionis patre cognominati:hi cùm ſacrilegi eſſent, deoſque & homines ſpernerent, ab irato Neptuno immiſſo diluuio ſubmerſi ſunt, quorum apud inferos meminit Virgilius lib.6.

Phlius, untis, vrbs in medio Sicyonii Argiuíque agri,Straboni lib.8,vbi religioſiſſimè colebatur Hebe. Caſtellum Phlium nominat Plinius lib. 4.cap.5. Hæc olim Arethyrea dicta eſt,Stephano, & Arantia Phlius dicta, à Phliunte Bacchi & Chthonophyles filio,vel à Phliãte. Gentilia, Phliuntius,Phliuſius,Phliaſius. Vel nomen ha

bet à φλεῖν, quod eſt fructibus abundare. Nam & Lacedæmonii Phliaſium menſam vocant, in quo fructus terræ vigent. Dicitur & Phliuntis fœmininum.

Phlyéis, vicus in Cecropide tribu. tribulis, Phlie⁹, Stephano.

Phlygónium, vrbs Phocidis: Ciuis, Phlegonius & Phlygonieus, Steph.

Phocæ, arum, inſulæ Cretæ adiacentes. Plin. lib. 4. cap. 12.

Phocæa, Ioniæ ciuitas, Athenienſium colonia: ita dicta à phocarū multitudine, quæ vrbē cōdentibus circa hoc litus apparuerūt. Strabo lib. 14. Incolæ Phocæi & Phocenſes, qui aſſiduis Perſarum bellis exagitati, communi conſenſu patriā reliquerunt, diriſque execrationibus ſe deuouerunt, ſi quando eò redire conarentur. Varia deinde fortuna vſi, tandem in Galliam delati ſunt, vbi Maſſiliam condiderunt.

Phocas, Romanorum imperator, ſub annum ſalutis 606.

Phoce, es, oppidum eſt Bœotiæ.

Phochereth, Nomen viri. 1. eſd 2.

Phócion, Athenienſis vir clarus, cognomēto Bonus, ſemper pauper, cùm ditiſſimus eſſe potuiſſet, propter frequentes ei delatos honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab vllo vnquā eſt viſus. Et in concione, cùm quis dixiſſet, Cogitabundus videris ô Phocion: Rectè (inquit) coniectas. Cogito enim, ſi qua valeo in his breuitate vti, quæ apud Athenienſes dicturus ſum. Huic cùm legati Philippi Macedonūm regis ingentia munera offerrent, hortarentúrque vt ea acciperet (quāuis enim ipſe facilè his careret, liberis tamen eius eſſent neceſſaria, quibus difficile foret in ſumma paupertate, ad paternam gloriā peruenire.) Si mei (inquit) ſimiles erunt, idem hic agellus alet illos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: ſi diſſimiles, nolo meis impenſis illorum ali augeríque luxuriam. Plutarchus in Phocione.

Phócion, Peripateticus Hiſpanus, Vide Socion infrà perperam ſcriptum: ſcripſit librum Cornucopiæ multæ, variæque doctrinæ refertiſſimū. Gellius.

Phocis, idis, exigua Græciæ regio, ſinui Criſſæo adiacens, Delphico oraculo, & Helicone, Parnaſſóque montibus inclyta. Huius incolæ dicūtur Phocenſes, à quibus nonnulli putant profectos eſſe Maſſiliæ conditores, non (vt alii exiſtimant) à Phocæenſibus Ioniæ populis. Cui etiam ſententiæ non obſcurè ſubſcribit Plinius lib. 3. cap. 4, vbi Maſſiliam Græcorum Phocenſium coloniam appellat, ad diſcrimen, vt videtur, Aſiaticorum. Hinc Phocaicus, ca, cum.

Phocus, filius Æaci. Ouid. 7. Metamorph.

Phocûſa, Plin. lib. 4. cap. 12, inſula vna ex Sporadibus.

Phœbas, adis, Phœbi ſacerdos, quæ diuino correpta furore, conſulentibus ex tripode oracula edebat. Sidonius.

Phœbe, eadē quæ Diana ſiue Luna, à Phœbo fratre ita dicta. Ouid. 2. Metamorph.

Phœbe & Elaira, Leucippi filiæ. Stephanus in Aphidnis.

Phœbia, oppidum Sicyoniorum: Gentile, Phœbias, aut Phœbianus. Steph.

Phœbus, idem qui Apollo, ſiue Sol, Iouis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus, diuinationis & Muſicæ deus à Poëtis habitus, & Medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quaſi φῶς τοῦ βίου, hoc eſt, lux vitæ.

Phœmon, lacus Arcadiæ. Ouidius libro decimotertio Metamorph.

Phœnices, populi Syriæ, Iudæis contermini, quorum præcipuæ vrbes fuerunt Tyrus & Sidon, & quæ cum his Tripolim efficit, Aradus. Horum regio Phœnice dicitur, à Phœnice quodā Neptuni & Libyes filio. Stephanus. hos Strabo lib. 16, Arithmetica & Aſtronomia inſignes ſcribit. Rufus ex Dionyſio.

Phœnicæum, mons Corinthi: Gētile, Phœnicæus, Stephano.

Phœnicia, vel Phœnice, Aſiæ regio: ſic dicta à conditore Phœnice, Agenoris, Neptuni & Libyes filio. Stephanus. Ioſephus etiā author eſt, Phœnices inueniſſe Græcas literas.

Phœnicus, vrbs Cretæ, & inſula iuxta Lyciam. Eſt & Phœnicus, ſtagnum Thucydidi lib. 8: Gētile, Phœnicuntius & Phœnicuſius, Steph.

Phœnicúſſæ, duæ inſulæ in Libyco ſinu iuxta Carthaginem. Inſulares, Phœnicuſſæi. Eſt etiam ciuitas Phœnicum in Syria, Steph.

Phœníſſa, mulier ex Phœnicia.

Phœnix, Agenoris filius, Cadmi frater, qui Phœnicibus imperauit. A quo Phœnicia.

Phœnix, Amyntoris filius, præceptor Achillis, qui cùm matris ſuæ hortatu cum patris concubina rem habuiſſet, Diris impetitus à patre, relicta Hellade in Theſſaliam ſeſe contulit ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commiſit, filiúmque Achillem in diſciplinam tradidit. quem etiam ad bellum Troianum comitatus eſt, vt ipſe narrat apud Homerum lib. 9. Iliad.

Phoétiæ, vrbs Acarnaniæ, à Phœtio filio Alcmæonis, filii Amphiarai. Polybius libro 4. Dicitur quoque Phœtium: Gentile, Phœtieus & Phœtii, Steph.

Phogor, Mōs in terra Moab in ſupercilio Libyadis, reſpiciens ſolitudinem, in quem Balæc rex Moab Balaam ariolum duxerat ad maledicen-

dum Iſraeli, num.23. In hoc Baal à Gentibus fuit cultus, num.25. Iuxta hunc in valle ſepultus eſt Moſes, deut.34. Eſt etiam idolum Moabitarum, num.25.deut.3,& 4. ioſue22.

Pholegándrus, inſula vna Sporadum, à Pholegandro filio Minois. Hanc Aratus ferream vocat propter aſperitatem: Ciuis, Pholegandrius. Stephanus.

Phollathi, Nomen viri.1.paral.26.

Phóloe, mõs Arcadiæ ſyluoſus, oppidum habens eiuſdem nominis. Plin.lib.4.cap.6. in quo Centauri morati ſunt. Eſt etiam famulæ cuiuſdam nomen, apud Virgilium lib.5.

Pholon, vrbs Arcadiæ, à Pholo Centauro: Gentile, Pholoeus. Steph.

Pholus, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, qui Herculem ad Pirithoi nuptias euntem hoſpitio excepit, eóque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros iiſdem in nuptiis exortus eſt, occubuit.

Phóraphul, rex Babylonis, Ioſepho: aliis, Phul dicitur.

Phoratha, Filius Aman filii Amadatha. eſth.9.

Phorbæ, vrbs Achæorum in Theſſalia: Gentile, Phorbantius.

Phorbántium, mons Trœzenis. Steph.

Phorbas, bantis, filius Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ filiæ, inter fratres natu maximus, adeò vt Priami frater potius, quàm filius videretur. Quam ob cauſam cùm pater eum, veluti emeritum, à prælio iuberet abſtinere, illo tamen inuito non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, fauente Mercurio edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Huius imagine aſſumpta, Somnus deus Palinurum decepit. Virgil.5. Æneid. Seruio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Troiani, qui fuit comes Æneæ, cum quo in Italiam quoque capto Ilio nauigauit. Alius item paſtor Polybii Corinthiorũ regis. Vide DEXAMENAE.

Phorbas, v. Athenienſium princeps, anno ante Romam conditam ferè 200.

Phorbas, v 1. Argiuorum rex, anno ante Romam conditam ferè 830.

Phorcus, ci, vel, Græco more, Phorcys, aut etiam Phorcyn, cynos, filius Neptuni & Thooſæ nymphæ, rex Corſicæ & Sardiniæ inſularum: quem ab Atlante nauali prælio victum, vndáque obrutum poſtea ſocii ſuperſtites, in marinum deum conuerſum dixere, eique diuinos honores exhibuere. Hic pater fuit Meduſæ, quæ ob id nomine patronymico Phorcynis dicitur. Nonnunquam etiam Phorcys, cydos.

Phorentânum, vrbs Italiæ, Gentile, Phorentanus. Stephanus ex Straboniſ lib.5. Vide FERENTINVM. Phorentini etiam Italiæ populi dicuntur, Stephano.

Phoríami, locus Elidis inter Porthenium, inſidiis aptus, vtpote in anguſto ſitus. Steph.

Phoríea, vicus Arcadiæ: Gentile, Phoriaeus. Step.

Phormáni, vrbs Italiæ: Gentile idem. Steph. Vide FORMIAE.

Phórmio, Croroniata dux, bello nauali Lacedæmonios vicit. Theopõpus in Philippicis.

Phórmio, dux Athenienſium in bello Peloponeſiaco. Thucydides lib.2.

Phórmio, philoſophus, Cic.2.de Oratore, Peripateticus, cũ Annibal Carthagine expulſus, Epheſum ad Antiochum veniſſet exul, próque eo, quod eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus eſſet ab hoſpitibus ſuis, vt eum, quem dixi, ſi vellet, audiret: cúmque is ſe non nolle dixiſſet, locutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot horas de imperatoris officio, & de omni re militari: tum, cùm cæteri qui illum audierant, vehementer eſſent delectati, quærebat ab Annibale quidnam ille ipſe de illo philoſopho iudicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, ſed tamen liberè reſpondiſſe fertur, Multos ſe deliros ſenes ſæpe vidiſſe: ſed qui magis quàm Phormio deliraret, vidiſſe neminem.

Phormus, Syracuſanus comicus, Geloni tyranno familiaris, & filiorum ipſius alter, docuit fabulas ſeptem, quas commemorat Athenæus.

Phorobrentátium, vrbs Libyæ: Gentile, Phorobrentatienus. Steph.

Phoróneus, filius Inachi fluuii, Argiuorum rex, qui initio diſperſos populos in vrbem coëgit, quam appellauit Argos Phoronicon. Hinc Phoronis, nidis, patronymicum fœmininum, quod poëtæ vſurpant pro Iſide Inachi filia, Phoronei ſorore. Item Phoroneus, nea, neum.

Phoróneus, Athenienſium rex, anno ferè poſt inundationem aquarum 500.

Phorúnna, vrbs Thraciæ, Polyb. libro 9: Gentile, Phorunnæus. Steph.

Phoſech, Filius Iephlat filii Heber filii Barie. 1.paralip.7.

Phoſphórion, portus quidam Byzanthii: Cauſam nominis indicat Stephanus in Boſphoro.

Phóſphorus, Latinè Lucifer ſtella. Cic.2.de Natura Deorum.

Photinæon, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Photînus, Lugdunenſis epiſcopus, annum agens ætatis 80, religionis ergô ſupplicio affectus, anno ſalutis 169.

Photînus, hæreticus, ſub annum ſalutis 355, diuinam CHRISTI natiuitatẽ negauit. Tripart. hiſtor. lib.5.cap.5.

Phrahártes, Parthorum rex, anno ſalutis 342.

Phraáſpa, vrbs Mediæ: Gẽtile, Phraaſpenus. Steph.

Phrada, vrbs in Drangis, quam Alexãder Proph-

thaſian nominauit. Steph.

Phragmon, ſtatuarius & pictor egregius, ſicut & Polycletus.

Phrangi, populi Italiæ prope Alpes, Parthenio Pocaenſi lib. 1. Steph. forte Franci.

Phraórtes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus peruenit, quem quum de victu interrogaret, reſpondit, Tantum vini bibo, quãtum Soli ſacrifico: quæ autem venando acquiro, paſcuntur alii: mihi ſat fuerit ipſa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarũ fructus: multa mihi quoque ex arboribus naſcentia, quæ manus hæ plantauerunt. Philoſtratus in vita Apollonii.

Phreárrhi, vicus Athenis in tribu Leõtide, à Phrearrho inſigni heroe Athenis. Tribulis, Phrearrhius. Stephanus.

Phregélla, Vide FREGELLAE.

Phregêna, ciuitas in Hetruria, altera in Latio: vnde Phregenates, populi.

Phretes, populi Libyci. Steph.

Phrícion, mons Locridis ſupra Thermopylas, cuius incolæ Æoles & Phricanes dicuntur, cùm Phricies potius dicendum eſſet: fœmininum Phricias. Dictus à Phricio Centauro, quem occidit Hercules, olim Drios dicebatur. Eſt & Lariſſa Phriconis cognominata, vel Phriconitis: Incolæ, Phricones.

Phriconítis, Cuma, ciuitas quædam. Steph.

Phrixa, vrbs Peloponeſi, Phæſtus pòſt appellata. Diſtat ab Olympia ſtadiis triginta. Pherecydes in Arcadia ponit. Gentile, Phrixæus. Steph. Vide MACISTVS.

Phrixus, Maciſti frater, à quo Phrixa vrbs, Vide in Maciſto.

Phrixus, ciuitas Lyciæ: & Phrixi portus iuxta fauces Ponti in Chalcedonia vlteriore. Gentile, Phrixius vel Phrixeus.

Phroilla, Hiſpaniæ rex, anno CHRISTI 751.

Phrurentani, populi Italiæ. Steph.

Phrýgia, locus Œtæ, ſic dictus, quòd Hercules in eo toſtus & exuſtus ſit. Steph.

Phrýgia, minoris Aſiæ regio, Cariæ, Lydiæ, Myſiæ, & Bithyniæ finitima, quarum omnium fines ita coëunt, vt difficulter poſſint diſtingui. Strabo lib. 13. Dicta eſt autem Phrygia à Phrygibus populis, è Thracia oriundis, qui antea Bryges dicebantur, vel à Phrygio amne, qui eam à Caria diuidit: vel à Phrygia, Cecropis filia. Duæ tamen feruntur Phrygiæ, maior ſcilicet & minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte eſt Galatiæ collimitata, à meridie Mycaoniæ, Piſidiæ, Mygdoniáque contermina. In ea eſt Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius.

Phrýgia, locus inter Bœotiam & Atticam: vnde Phrygieus. Steph.

Phrýgius, fluuius, Vide PHRYGIA. Eſt & adiectiuum, ſignificans quod è Phrygia eſt.

Phryne, nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintilianus libro 2. cap. 15, Et Phrynen non Hyperidis actione quanquam admirabili, ſed conſpectu corporis, quòd illa ſpecioſiſſimum alioqui diducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam.

Phrýnichus, Atheniẽſis tragicus, Theſpiadis diſcipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit: filium habuit Polyphradmonem poëtam, & ipſum tragicum, docuit tragœdias nouem. Alter item Athenienſis comicus, inter ſecundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabulam vnam. Tertius eiuſdẽ nominis Bithynicus ſophiſta, qui ſcripſit de Atticis dictionibus. Suidas.

Phryx, ygis: Gentile à Phrygia deductum: cuius fœmininum eſt Phrygia. Virg. 9. Æneid.

Phryxus, filius fuit Athamantis & Nepheles, qui vnà cum ſorore Helle, quum defuncta matre Inus nouercæ inſidias timerent, conſcenſo aurei velleris ariete, quem antea à matre, vt quidam volunt, vt alii, à patre acceperat, pontum ea parte, qua anguſtior eſt, tranſfretare cœpit. Sed Helle vndarum ſtrepitu in pontum decidit, & ſubmerſa eſt, à qua deinde pars illa maris Helleſpontus dictus eſt. Phryxus verò incolumis in Colchos ad Æetem regem peruenit. Iuſtinus lib. 42. vbi Arietem Ioui, vel, vt aliis placet, Marti immolauit, velluſq; illud aureum in templo ſuſpendit, quod poſtea Iaſon Medeæ arte adiutus abſtulit. Aries verò inter ſidera locatus, priſtinam effigiem tenuit, qui à Phryxo Phryxeus appellatur.

Phthia, vrbs Theſſaliæ, patria Achillis, à qua Phthius & Phthiota.

Phthiótis, tidis, vna ex quatuor Theſſaliæ partibus. Strabo lib. 9. in hæc verba, Cæterũ Phthiotis tractum continet Auſtralem ad Œtam à ſinu Maliaco & Pylaico vſque ad Dolopiam oráinque Pindi protenſum: In latitudinem verò porrectum vſque ad Pharſalium, planáque Theſſalica.

Phthirophagi, populi, de quibus Strabo lib. 11, Ex gentibus quæ Dioſcuriadem conueniunt, eſt Phthirophagorum natio, cui nomen à ſordibus ac fame datum eſt. his proximi ſunt Soanes nihilo fame meliores, robore autem meliores: nam vi ac potentia penè præſtant. Hi gentibus circunuicinis dominantur, Caucaſi extrema obtinentes.

Phua, Filius Iſſachar. gen. 46.

Phua, Nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum. exod. 1.

Phua, pater Thola ducis in Iſrael, iudic. 10: Filius

Iſſachar filii Iacob.1.paral.7.

Phul,rex Aſſyriorum.4.reg.15.1.paral.5.

Phulaſſar, Babyloniorũ rex, qui Ioſepho Tadaphaſſar,Olymp.1.

Phulbelôchus , rex Babyloniorũ, anno ante Romam conditam ferè 70.

Phunda, Vide FVNDA.

Phunon, Nomẽ loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael,profecti de Salmona.num.33.

Phurnîta,vrbs Libyæ:Ciues, Phurnitani,Steph.

Phut,Filius Cham.geneſ.10: à quo Libyes.

Phuth,inde Phuthei,Ioſepho,Mauritaniæ populi. Fuit autem Phut Chamæ filius , cuius pater Noëus (ita enim à Græcis vocari dicitur, quem Hebræi Noë dicunt) vel potius Chamoch.

Phuthæi , Filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina.1.paral.2.

Phutiel,Nomen viri.exod.6.

Phutiphar, Eunuchus Pharaonis, Ioſephi herus. geneſ.17.

Phutiphar,ſacerdos vrbis Heliopoleos , ſoceri Ioſeph filii Iacob.gen.41,& 46.

Phycus,untis,Cyrenarum promontorium. Plin. lib.4.cap.12.Stephano,vrbs Libyæ,& promontorium.Straboni lib.17,contra Tænarum Laconiæ ſeu Peloponẽſi.Hinc ſtagnum Phycuſium.

Phycúſſæ , inſulæ Libyæ : dictæ,quòd plenæ ſint fucis,id eſt algis. Inſulares,Phycuſſæi,aut Phycuſſii,Steph.

Phygellus,Vir quidam, de quo Paulus,2.timot.1.

Phýlace , oppidum Phthioticæ, regionis Theſſaliæ. In hoc Proteſilaus regnauit,vnde ipſe Phylacides cognominatus eſt , & Laodamia eius vxor Phylaceia , dicta à Phylaco Deionis filio: Gentile,Phylaceſius,Steph.

Phyle,vicus in Œneide tribu : tribulis,Phylaſius. Menander locum eſſe ait Phylen , Philarchus caſtellum.

Phýleus , vnus è ducibus Græcorũ, qui ad Troiã nauigarunt.Homerus.

Phýlleon,mons Macedoniæ,Vide PIRESIA.

Phýllira, Oceani filia , ex qua Saturnus Chironẽ ſuſcepiſſe dicitur , qui à matre Phyllirides & Phyllireius dicitur.

Phyllis,Lycurgi Thracum regis filia,quæ Demophoonta Theſei filium, ex Troiano bello redeuntem,hoſpitio,lectóque excepit,accepta prius ab eo fide, vt domi compoſitis rebus ſeſe vxorẽ duceret.Profectus itaque Demophoon,cùm vltra ſtatutum tempus variis diſtrictus negotiis in patria detineretur , Phyllis & amoris impatientia,& doloris impulſu,quòd ſe ſpretam eſſe crederet,laqueo vitam finiuit,& conuerſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. Poſtea reuerſus Demophoon, cognita re, eius amplexus eſt truncum,qui(velut ſponſi ſentiret aduentum)

folia emiſit.Vnde etiã Phylla ſunt dicta à Phyllide,quæ antè Petala dicebantur. Extat Epiſtola Phyllidis ad Demophoontẽ inter Ouidianas.

Phyllis,amnis Bithyniæ:à quo Phyllii, Phyllienſéſque,dicuntur Straboni & Stephano.Ouidius in Epiſtolis,

Hoſpita Demophoõ tua te Rhodopeîa Phyllis.

Phyllis,apud Herodotum lib.7,regio Thraciæ:apud Pangæum montem,Steph.

Phyllus,oppidum Theſſaliæ.Inde Phylleis,Step.

Phýſcia,vrbs Lyciæ in alto monte : Gentile,Phyſcius,Steph.

Phyſcus,vrbs Locridis, à Phyſco filio Ætoli, filii Amphictyonis,filii Deucalionis. Alia Phyſcus eſt Cariæ , & portus Rhodi. Hinc Phyſcicus, Phyſceus. A Phyſco Leleges, Locri nunc dicti, deſcenderunt,quos Rhianus Phyſceas vocat.Alia eſt Macedoniæ,cuius incolæ Phyſci.Item fluuius,Stephano. Phyſcus etiam apud Theocritum Idyllio 4.montis nomen.

Phytæum , vrbs Ætoliæ. Polyb.11. Gentile, Phytæus,Steph.

Phýteon,vrbs Elidis cauæ,à Phytæo quodã:Gentile,Phyteates,Steph.

P I

Piacus,vrbs Siciliæ:Ciues,Piaceni,Steph.

Piália , vrbs Theſſaliæ , ſupra Cerceticum montem.Stephanus.

Piáſtæ,populi iuxta Pontum.Steph.

Piaculâris,porta Romæ appellata,ob quædã piacula,quæ ibi fieri ſolebant.

Picens, centis, nomen gentile , vt Homo Picens, ex Piceno. Hinc Picentinus,tina,tinum.

Picéntes,qui & Piceni dicuntur, populi in quinta regione Italiæ,ad mare Adriaticum ſiti,Prætutianis finitimi , à quibus Heluino amne diriminantur, Plinio lib.3.cap.13.Horum regio Picenum appellatur, olim vberrimæ multitudinis, quippe ex qua CCCLX. hominum millia aliquando in fidem populi Romani venere.Dicti Picẽtes,Straboni lib.5,à Pici Martii omine, qui in vexillis eorum è Sabinis(à quibus originem traxerunt) Aſculum commigrantium , dicitur inſediſſe.

Picentini , populi ad mare Tyrrhenum, Lucanis proximi,inter Surrentinum promontorium & Silarum amnem incolentes,à Picentibus maris Adriatici accolis originẽ trahentes. Horum oppida Picentia & Surrentum.Strabo lib.5,& Plinius lib.3.cap.5.

Picênum,regio Italiæ,in qua eſt Aſculum,à Pico Martio aue dicta,cuius ductu & auſpicio Sabini , cùm Aſculum proficiſcerentur, in vexillo eorum picus conſederat.Nam ſicut Strabo lib. 5. ſcribit , conditores Picentium è Sabinorum terra profecti ſunt.

Picênum, regio Italiæ trans Apenninum, ab ipſis montibus vſque ad mare Adriaticum extenſa, inter Æſim & Leuſtrũ fluuios. Strabo lib. 5. Hodie ab Ancona celeberrimo emporio Marchia Anconitana appellatur. Vrbes habet præcipuas Piſaurum, Fanum fortunæ, Senã Gallicam, Vrbinum, Camerinum, Aſculum, ipſámque Anconam, à Syracuſanis, Dionyſii tyrannidem fugientibus, conditam. Huius populi Picentes & Piceni appellantur, diuerſi à Picentinis, maris Tyrrheni accolis. Hinc Picenus, cena, cenum: vt, Ager Picenus, & Oliua Picena, Plinio lib. 15. cap. 3.

Piciántes, populi Italiæ, Stephano, nimirum Picentes.

Picti, populi Septentrionales, qui olim Britanniam inſulam ſubegerunt. Polyd.

Pictones, Galliæ populi. Ptol. lib. 2. cap. 7.

Picúmnus, Deus, qui in ſacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogonia.

Picus, rex Latinorum, Saturni filius, Fauni pater, Latini regis auus, augurioru̇ peritiſſimus, qui à Circe adamatus, cùm ſpreto eius coniugio Canentem Nympham duxiſſet vxorem, ab irata Dea, virga percuſſus fertur, & mutatus in auem ſui nominis. Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hac aue vſus eſt in auſpiciis. Ouidius 14. Metamorph.

Pidýtes, vir Percoſius: ab Vlyſſe, vt ait Homerus, Iliad. 7, in bello Troiano interemptus.

Piéria, regio in finibus Macedoniæ, inter Axium & Altacmonem fluuios, quam Macedones pulſis indigenis occuparunt. Plin. lib. 4. cap. 10. Æmathia antè dicta, à nemore ita appellata, cui nomen eſt Pieris. Hinc Muſæ Pierides dictæ creduntur, quòd in Pieria ex Ioue & Mnemoſine natæ ſint.

Piéria, Stephano, vrbs in regione eiuſdem nominis. Ciuis, Pierietes, Pierites & Pierieus. Alii ex Græcis Piertam Thraciæ montem eſſe ſcribũt, in quo verſatus ſit Orpheus.

Piéria, mõs & ciuitas Bœotiæ, quam primus Pierus Lini pater ædificauit, Muſis ſacer.

Piéres, populi dicti, quibus extinctis, Macedones ea loca incoluere.

Piêrus, mons Theſſaliæ poſt Pheras, in Macedoniam vſque protenſus, Plin. lib. 4. cap. 8. In hoc monte quidam Muſas natas volunt, atque inde Pieridas appellatas: quanquam alii à Pieria regione, & alii rurſum à Pieri filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt.

Piêrus, Macedo quidam prædiues, qui ex Euippe vxore nouem ſuſcepit filias, quæ Muſas ad certamen cantus prouocare auſæ, & ab illis ſuperatæ, in totidem picas ſunt mutatæ: vnde poſtea Muſæ earum nomen, velut trophæum, vſurpãtes, Pierides ſunt cognominatæ: quãuis alii à Pieria, quæ eſt Macedoniæ regio, alii à Piero Theſſaliæ monte ſic dictas velint. Ouidius 5. Metamorph.

Piéras Iulia, Vide POLA.

Pigelâſus, vrbs Cariæ: Gentile, Pigelaſſes. Steph.

Pigínda, vicus Cariæ: Incolæ, Pigindes. Steph.

Pila, nomen loci, ſopho. 1.

Pilatus, Nomen procuratoris Iudææ à Romanis conſtituti, luc. 3: qui CHRISTVM morti adiudicauit, matth. 27. luc. 3.

Pigres, Halicarnaſſeus, frater Artemiſiæ vxoris Mauſoli poëtæ. Suid.

Pilúmnus, Iouis filius, eius Apuliæ partis, quæ poſtea Daunia dicta eſt, rex, qui Danaẽm Acriſii filiam, ad Appulum litus vnà cum Perſeo filio delatam, vxorẽ duxit, & Daunum ex ea ſuſcepit, Turni patrem. Seruius, Picuminum & Pilumnum fratres fuiſſe ait, quorum ille ſtercorandorum agrorum vſum inuenerit, vnde & Sterculinus dictus eſt: Pilumnus verò, pinſendi frumenti rationem: vnde & pilum ab ipſo nomen volunt accepiſſe.

Pimolîſa, caſtellum Ponticæ regionis intra Halyn, à quo regio Pimoliſena: & Ciuis, Pimoliſenus, Steph.

Pimpla, mõs Macedoniæ, olim à Thracibus poſſeſſus, in cuius radicib⁹ fons fuit Pimplæus, & antrum Pimplæum, Muſis conſecratum.

Pimpléides & Pimpleæ, dicuntur Muſæ à fonte Macedoniæ Pimpleo propter liquoris eius vnicam ſubtilitatem. Sunt tamen qui à Pimpla loco quodam iuxta Parnaſum montem (de quo modò diximus) ſic appellatas tradant.

Pínamys, vrbs Ægypti: Gentile, Pinamytes. Step.

Pínara, vrbs maxima ſupra Cagum Ciliciæ montem: Gẽtile, Pinareus, Stephano. Vide ARTYMNESVS, apud Stephanum.

Pinárius & Potitius, duo ſenes, quibus qualiter coli vellet, oſtendit Hercules, ſcilicet vt manè & veſperi ei ſacrificaretur. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cùm circa ſolis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius poſtea extis iam comeſis. Vnde iratus Hercules ſtatuit, vt Pinariorum familia tantùm miniſtra eſſet, epulantibus Potitiis & complentibus ſacra. Vnde & Pinarii dicti ſunt, ἀπὸ τῆς πείνης, id eſt à fame. Nam ſenem illum Pinarium cõſtat alio nomine nuncupatum. Seruius.

Pínarus, fluuius iuxta Iſſum vrbẽ inter Ciliciam & Syriam, Steph. Vide TREMILE.

Píndarus, poëta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Æſchyli Tragœdi æqualis. Scripſit lingua Dorica Olympia, Pythia, Nemeæa, & Iſthmia, quæ etiã hodie extant. Fertur in primis, ſublimis, verborúmque & ſententiarum

copia torrẽtis inſtar affluẽs: vnde & inimitabilem eſſe affirmat Horatius lib. 4. Carm. Ode 2. Duas ſuſcepit filias: à patre tibiam primùm, mox ab Hermione lyram edoctus eſt. Lacedæmonii in reliquam Bœotiam ſæuientes, Thebis pepercerunt. Huic etiam tantùm tribuit Alexander, vt cùm Thebas euerteret, & in omnes ſine diſcrimine ſæuiret, vnius Pindari penatibus familiæque parci iuſſerit. De morte eius tradit Valerius, quòd in gremio pueri adamati expirarit.

Pindarus, Epheſiorum tyrannus, qui capta Epheſo, poſtea à Crœſo auunculo ſuo iuſſus diſcedere, ſeceſſit in Peloponeſum cum parte ſubſtantiæ, dimiſſo domi præſide amico. Ælianus de varia hiſtoria.

Pindus, mons Perrhæborum, inter Acarnaniam & Theſſaliam, Lapitharum olim ſedes, quem nonnulli etiam inter montes enumerant, Muſis conſecratos.

Pindus, Lapitharum ſedes, mõs Theſſaliæ, Apollini Muſiſque ſacer. Acarnaniam ab Ætolia diuidit, vt inquit Solinus: in eo inuenitur lapis Galactites. Sunt tamen qui hoc nomen cum y pſilo ſcribunt. Eſt & nomen vrbis Theſſaliæ, à Pindo monte appellatæ, iuxta quam eſt fluuius eiuſdem nominis. Strabo lib. 9. Scholiaſtæ aliqui poëtarum apud Græcos Pindum Arcadiæ montem eſſe ſcribunt, aut fluuium. Alii mõtem eſſe Perrhæbiæ iuxta mare. Alii Theſſaliæ fluuium.

Pinna, Veſtinorum, qui Prægutiis magis ſunt Orientales, in Italia vrbs, hodie Penna. Inde Pinnenſes, Plin. lib. 3. cap 12.

Pintia, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vallis Oletana alio nomine dicta: vrbs Hiſpaniæ.

Pinton, inſula ex Cunicularijs inter Sardiniam & Corſicam.

Pinythus, Cretenſium epiſcoporum clariſſimus, floruit ſub annum ſalutis 176.

Pinytus, nobilis grammaticus Romæ vnà cum Epaphrodito liberto Neronis. Pauſanias.

Píones, populi in Myſia Aſiæ, quæ ſupra Caicum amnem ſita eſt, ab vrbe dicti, quam Pionis conditor Pionias vocauit.

Piquéntum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1, vrbs Iſtriæ.

Pipînus, Caroli Magni pater, Frãciæ regnum virtute adeptus, cùm ex regio genere natus non eſſet, ob ignauiã ſcilicet eius qui tum regnabat.

Piræeus, dictio triſyllaba, eu diphthongum habens in vltima, portus Athenarum, quadringentarum capax nauium, muro duorum millium paſſuum vrbi coniunctus. Dicitur & Piræus, Steph. Eſt etiam πιραιεὺς, vicus in Hippothoontide tribu, cuius tribulis ſimiliter Piræeus, poſſeſſiuum Piraicus.

Piræeus, portus Corinthiæ regionis. Inueniuntur & alia deriuatiua, Piræates, Piretes, Piretis. Stephanus.

Piráſia, Vide PIRESIA.

Piréne, nes, Straboni & Suidæ, fons ad radicem Acrocorinthi, Muſis ſacer, non copioſas ille quidem, attamen perſpicuas, potúque ſuauiſſimas habens aquas.

Piréſia, Theſſaliæ ciuitas, olim Aſterion dicta. Steph. & alibi vrbs Magneſiæ: inde Piraſieus, fœminínũ Piraſis: dicitur etiam Pireſius. Inuenio & alibi apud Græcorum ſcholiaſtas πιρισίαν regionem, aut ciuitatem eſſe prope Phlleum Macedoniæ montem.

Pirhéicus, egregius ſculptor in paruis imagunculis.

Pirithous, Ixionis filius, non ex Nube, quemadmodum Cẽtauri, ſed ex legitima vxore, firmiſſimo amicitiæ fœdere Theſeo coniunctus: cuius etiam ope Centauros, qui ſibi Hippodamen ſponſam præripere conabãtur, ſuperauit. Mortua autẽ Hippodame, ita illi cum Theſeo conuẽnit, vt vxorem, niſi ex Ioue natam, nullam ducerent: & cùm iam Theſeus Helenam Iouis & Ledæ filiam rapuiſſet, nec alia eo temporis noſceretur, quæ Iouis eſſet, præter Proſerpinam Plutonis coniugem, ad rapiendam illam ſimul profecti ſũt ad inferos. Verùm Pirithous primo impetu à Cerbero interfectꝰ eſt, cui cùm Theſeus opem ferre conaretur, viuus in Ditis poteſtatem peruenit, & ab eo in catenis eſt ſeruatus, donec Hercules ab Euryſtheo ad inferos miſſus eum liberauit.

Pírous, nomen fuit herois cuiuſdam. Homerus Iliad. 1.

Pirus, Lambraſi filius, Thracum princeps, profectus ad bellum Troianorum, à Thoante Ætolorum rege interficitur. Homerus 4. Iliad.

Piſa, ſæ, ciuitas in Elide, Peloponeſi regione, iuxta Alpheum fluuium, circa quam quinto quoque anno celebrabantur certamina Ioui ſacra, quæ Olympia dicebantur. Ex hac vrbe ortum traxerunt, qui Piſas in Tuſcia condiderunt. Hinc Piſæus, ſæa, ſæum.

Piſa, Stephano, fons Olympiæ & regio, in qua conſtructum eſt Iouis templum, vbi Olympiacum certamen celebratur. Aliqui Piſam dictam ſcribunt à Piſo Apharei filio, vel à Piſa filia Endymionis: poſtea Olympiadem appellatam, & Piſæi Iouis templum habuiſſe. Gentile, Piſates & Piſæeus.

Piſæ, ſarum, Tuſciæ oppidum inter Arnum & Auſerem amnes, à Piſæis conditum, Elidis populis. Strabo lib. 5. qui Neſtorem ad Ilium ſecuti, in reditu tempeſtate diſiecti, alii quidem Metapõtum, alii littus Tyrrhenum tenuerunt,

vbi à nomine relictæ patriæ Piſas cõdiderunt. Virgilius Piſas Alpheas cognominat.

Piſándrus Camireus, (Camirus autem ciuitas eſt Rhodi) Eumolpi tempore, poëta, vt nonnullis placet, antiquior Heſiodo.

Piſándrus Lycaonius, ſub Alexandro Mammeæ verſificator, ſcripſit variam hiſtoriam.

Piſándrus, Neſtoris filius. Suidas.

Piſándis, Venetorum claſſis ductor, anno ſalutis 1379.

Piſáon, in Pelagonia eſt: Gentile, Piſæus. Steph.

Piſaûrus, fluuius Piceni, à quo Piſaurum, ciuitas Vmbriæ ei ſuperpoſita nominata eſt. Seruius verò ſcribit Piſaurum dictũ, quòd illis aurum penſatum ſit. Nam cùm Camillus Gallos interemiſſet, aurúmque, quod Galli à Romanis acceperant, pro Capitolio non euerſo recepiſſet, & ſigna ciuitati appendiſſet, ciuitati nomen dedit. Plin. lib. 3. cap. 14.

Piſênor, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

Piſêus, rex Tuſciæ, anno ante Romam conditam 260. Æneam tubam inueniſſe dicitur Plinius lib. 7. cap. 56.

Piſídia, diæ, Aſiæ regio, Lycaoniæ, Iſauriæ, & Pãphyliæ finitima, cuius oppida enumerãtur, Selga, Sagalaſſum, Petneliſſum, Adadata, Brias, Cremna, & alia nonnulla. Populi Piſidæ, antea Solymi dicti. Plin. lib. 20. cap. 17.

Piſínoë, vna Sirenum.

Piſis, vrbs & mons Armeniæ vel Suſianæ: Ciuis, Piſideus. A Piſidia fit etiam Piſideus. Steph.

Piſiſtratus, Hippocratis filius, Athenienſis tyrannus, clarus genere, eloquentia verò tanta, vt ea deliniti Athenienſes, libertate qua nihil charius habebant, ſe ſponte exuerent, illiuſque facundiæ ſanctitatem Solonis, qui numen fuerat ciuitatis, pòſt haberent. Artes liberales maximè fouit: Bibliothecam primus Athenis publicauit, quam Xerxes vrbe potitus, ad Perſas tranſtulit. Eam deinde multis pòſt annis Seleucus Nicanor reſtituendam curauit. Trogus lib. 2.

Piſiſtratus, Lariſſæus hiſtoricus. Suidas.

Piſiſtratus, Neſtoris & Eurydices filius, quem pater Telemacho comitem addidit, in Laconiam profecturo, vt Menelaum de patre percontaretur. Hom. 3. Odyſſ.

Piſónes, appellati ſunt quidam Romani nobiles, quòd optimè piſa ſerérent, ſicut à lente Lentuli. Et hi quidem è Calphurniorũ proſapia fuere, quæ à Numa rege deſcendit. Calphurnius enim Numæ filius fuit, vt ait Feſtus.

Piſtória, ciuitas, quam Ptolemæus ponit inter mediterraneas Tuſciæ ciuitates: eſt enim inter Florẽtiam & Lucam. A qua Piſtorienſes, Plinio lib. 3. cap. 4.

Piſtiron, emporiũ Thraciæ: Gẽtile, Piſtiritæ. Step.

Piſyæ, vrbs Cariæ: dicitur etiam Pitye: Gentile, Piſyetes & Pityates. Capito Pityuſſam vocat.

Pítane, ſiue Pítana, vrbs Æolidis in Aſia, nõ procul à Caici fluminis oſtio, duobus inſignis portubus: cuius incolæ Pitanæi & Pitanitæ nominantur. Ouid. 7. Metamorph. Fama eſt apud Pitanam lateres inuẽtos eſſe, qui ſuper aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum eſt. Ouid. 7. Metamorph.

Æolicam Pitanen à læua parte reliquit.

Hinc Pitanitis regio, & nympha Pitanitis. Step.

Pítane, Laconiæ oppidum: cuius Incolæ Pitanatæ dicuntur. Hermolaus apud Plinium.

Pítane, vrbs ſita in ripis Eurotæ, à Pitana heroina Durotæ filia. Vnde Pindarus in Olympiis: πατὲρ πιτάνας ἢ παρ' εὐρώτα πύρου. Pindari ſcholiaſtes.

Pitaúpolis, vrbs Cariæ, à Pitao Phrygiæ Medi amico dicto: Gentile, Pitaeis. Steph.

Pítea, Vide LAMPSACVS.

Πιθήκων κόλπος, id eſt, Simiarum ſinus, portus in Libya iuxta Carthaginem: Gentile, Pithecocolpites. Steph.

Pithecûſa, ſæ, vel Pithecúſæ, ſarum, Stephano, inſula Campano littori adiacens, non procul à Neapoli, à Virgilio Inarime dicta, à quibuſdam etiam Ænaria, à ſtatione nauium Æneæ. Dicta Pithecuſa, (vt Ouidius lib. 14. fabulatur) à Cercopibus, deterrimo hominũ genere, quorum fraudem periuriáque exoſus Iupiter, in ſimias eos commutauit, & in hac inſula collocauit. Græci enim ſimias, πιθήκους appellant. Verùm hanc nominis rationem, tanquam fabuloſam, reiicit Plinius lib. 3. cap. 6. docétque Pithecuſas, non à ſimiis appellatas, ſed à figlinis doliariorum. Dolia enim Græci πίθους vocant. Habet autem hæc inſula in vertice oppidum eiuſdem nominis.

Pithníſſa, vrbs Lycaoniæ: Gentile, Pithniſſæus, Stephano.

Pitho, dea flexanima, illa dicendi præſes, quam Ennius Suadam, Quintilianus perſuadendi deam, Horatius Suadelam, & poëtica mella, Cicero Lepórem appellat. Plinius, Colebatur & Diana cognomine Pitho Corinthi. Vna ex Atlantidibus.

Pithodêmus, luctator egregius, cuius ſtatuam fecit Dinomenes. Plin. lib. 34. cap. 8.

Pithonóſcome, locus in Aſia, in campis patentibus, vbi primo aduentus ſui tempore ciconiæ congregantur, & eam, quæ vltima aduenerit, lancinant vniuerſæ, atque ita abeunt.

Pithos, vicus in tribu Cecropide: Incola, Pitheus. Nomen eſt ἀπὸ τοῦ πίθου, id eſt, à vaſis ſeu doliis, quæ illic fiunt. Steph.

Pithumus, Vide PILVMNVS.

Pittacus, philoſophus Mitylenæus, vnus ex ſeptẽ Græciæ ſapientibus, qui ex Leſbo tyrannum Melanchrum depulit: exortóque deinde inter Athenienſes Mitylenæóſque bello, Phrynonem hoſtium ducem ad ſingulare certamen prouocauit, retique, quod occultè ſecum attulerat, implicitum, facilè ſuperauit. Qua ex pugna Retiariorum & Mirmillonum factiones originem ſumpſiſſe putantur: fuit autem tempore Crœſi regis. Huius illud, Prouidere ne caſus veniãt: ſi fortè venerint, æquo animo tolerare. Fuit alter Pittacus legiſlator, (Fauorinus & Demetrius in homonymis) qui minor eſt appellatus. Ælianus de varia hiſtoria, Pittacum quendam commemorat, qui de mola piſtrina encomium conſcripſit, vt in paruo argumento vim dicendi oſtentaret. Idem de ſapiente dicit, eum in templo Fortunæ ſcalam conſtituiſſe, vt eius exprimeret effectum, quum multi in vita mortales aſcendant, deſcendántque.

Pittheus, thei, Theſei auus maternus, qui Trœzene regnauit: de quo vide Plutarchum in vita Theſei. Hinc Pittheis, patronymicum fœmininum quo Poëtæ vtuntur pro Æthra Pitthei filia, matre Theſei. Ouidius in Epiſt. Ariadnes ad Theſeum.

Pityæ, Vide PISYAE.

Pityéa, vrbs inter Parum & Priapum. Steph.

Pityûſa, inſula quæ Miletus dicitur, & vrbs Lampſacus poſtea vocata, vt ſuprà diximus.

Pityuſſa, Vide MILETVS & PISYE. Phaſelis etiam vrbs Pamphyliæ, Pityuſa prius dicta eſt. Stephanus.

Pityuſſæ, inſulæ à Græcis dictæ à frutice pineo, monumẽtis ſcriptorum inclytæ. Stephano, inſulæ diuerſæ ſunt, Alcman πιτιώσσας vocat.

Pius, Romanorum epiſcopus nonus, anno ſalutis 144.

Pius II. Romanorum epiſcopus, vir doctrina & ingenio clarus, Æneas Siluius antea dict⁹. 1459.

Pius III, pontifex Rom. anno ſalutis 1505.

P L

Place, vrbs Helleſponti: Ciui', Placius: Gentile, Placianus, Steph.

Placéntia, Stephano, ciuitas Liguriæ, ad Trebium amnem, nec procul à Pado. Plinius lib. 3. cap. 15. vnde Placentinus, poſſeſſiuũ. Cic. de clar. Orat.

Plácia, Myſiæ oppidum, iuxta Cyzicum Mileſiorum oppidum. Plin. lib. 5. cap. vlti.

Placídia, Theodoſii Magni Cæſaris filia, ab Alarico Gotho in vrbis expugnatione capta.

Placidiánus, Conſul cum Ann. Tacito, anno vrbis 1025.

Plácidus, ć o s. cum Romulo, anno vrbis 195.

Pladaræi, populi ſeptentrionales: Gentile, Pladaræus, vel Pladarites, Steph.

Plamus, vrbs Cariæ: Gentile, Plameus, Steph.

Planária, inſula vltra Corſicam, à ſpecie ſic dicta, quòd æqualis freto exiſtat, ideóque nauigiis fallax. Plin. lib. 3. cap. 6.

Planáſia, inſula in mari Tyrrheno, non longè ab Ilua. Ptolem lib. 3. cap. 1.

Pláncius, Romanus quidam, cuius extant epiſtolæ luculéter ſcriptæ. Qui (teſte Euſebio) quum Galliam comatam regeret, Lugdunum condidit.

Plaræi, populi Epiri. Steph.

Plaráſſa, vrbs Cariæ: Gentile, Plaraſſeus, Steph.

Platææ, arum, Stephano, ciuitas Bœotiæ, ſub Cithærone monte, non longè à Thebis. Dicta à latitudine remorum. Strabo lib. 9. nam πλάτη, Græcis, eſt latior pars remi. Platæenſes autẽ remigatione victum quæritabant. Non procul ab hac vrbe Pauſanias & Ariſtides Mardonium Xerxis ducem, & conſobrinum ſuperauere. Statius 6. Thebaid. Eodẽ nomine eſt inſula in mari Libyco, quaſi oppoſita ad Cyrenem. Herodo. lib. 4: cuius ciues, inquit Stephanus, πλαταιῆς: regio Plataica dicitur. Cæterùm à Platæis Bœotiæ, quas Homerus in ſingulari πλάταιαν nomi nauit, ſimiliter Platæis vel Plateatis.

Platánodes, Achaiæ promontorium.

Plátea, inſula in mari Ægæo, quæ & Paros & Minois dicitur: Eſt item inſula Libyæ: Gentile, Plateates & Platéites, Steph.

Plátanos, vrbs Phœniciæ: Gentile, Plataneus, Stephano.

Plateis, inſula iuxta Lyciam: Gentile, Platæus.

Plátius, Syluanus, Conſul cum Iulio Seuero, anno vrbis 593.

Plato, philoſophus inſignis, ſectæ Academicæ princeps, Ariſtonis & Parectoniæ filius: ex humerorum latitudine ſic dictus, cùm antea ex aui nomine Ariſtocles vocaretur. Hic adhuc adoleſcẽs palæſtra ſe exercuit: picturæ operam dedit: Tragœdiáſque & poëmatia quædã conſcripſit. Poſt hæc ad Socratem ſeſe cõtulit, ſub quo breui tantùm in Philoſophia profecit, vt non immeritò diuinus Plato, & Philoſophorũ Homerus fuerit appellatus. Fuit varius, multiplex, & tantæ eloquentiæ, vt Iouem (ſi Græcè loqui voluiſſet) Platonicè loquuturũ Philoſophi dicerent. Athenis primùm Socrati dedit operam. Deinde dum licuit per ætatem, in Italiam profectus eſt, vt Pythagoreos audiret, vbi Philolai Crotoniatæ librũ de ſecta Pythagorea centum minis etiam in rei familiaris difficultate mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum tranſtulit. In Ægyptũ deinde properans, vt audiret Gymnoſophiſtas, oleũ (ait Plutarchus) ſecum mercaturæ gratia vexit, vt viatico ſuppeditaret, vbi libros Moſeos legiſſe creditur. Ter

in Sicilia nauigauit, primùm Ætnæ flagrantis viſendæ gratia, vt Apuleius ait. Reuerſus, apud Æginã captus eſt à piratis, ac minis triginta ve nundatus: deinde à Nicete Cyrenæo redẽptus. Iterũ rediit ſub iuniore Dionyſio ſpe liberandi Siciliã. Sed paulò pòſt expulſo Dione, & ipſe ſu ſpectus remigrauit. Tertiò, quum maximè nol let, rogatus ab Archyta, vt Dionem tyranno re conciliaret, iter ingreſſus, ab eodẽ Dionyſio obuiam procedente quadrigis exceptus eſt. Demũ in ſuſpicionẽ veniens, vix rogãte & ſpondente pro eo Archyta, dimiſſus. Dialogũ primus illuſtrauit, licet prius, vt aiunt, inuentũ à Zenone Eleate, vt Ariſtoteles tradit: vt Fauorinus ab Alexamene Teio. Deceſſit annos natus 81. morbo, vti fertur, pediculari. Vita fuit cœlebs, ac caſtus, vt Auguſtinus ſcribit: de quo plura vide apud Plutarchum.

Plato alter, Athenienſis, poëta priſcæ comœdiæ, tẽpore Ariſtophanis & Eupolis, cuius fabulas Suidas & Athenæus cõmemorant in Dipnoſophiſtis. Tres item alios Diogenes Laërtius commemorat: vnum Rhodium philoſophum, diſcipulum Panætii, alium Peripateticum, de Ariſtotelis ludo: Tertium Praxiphanis diſcipulũ.

Plautianus, Conſul cum Geta Cæſare, anno vrbis 955.

Plautius, poëta comicus. Gellius lib. 3. cap. 3.

Plautus, poëta comicus Farſinas, quum vulgò Sarcinas corruptè ſcribatur. Plotus ab initio, teſte Feſto, appellatus à pedum planitie, quos plotos Vmbri vocant. Si quando à mola aſinaria vacabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas componebat, quas vẽditaret. Hic cæteris comicis præfertur, ſententia multorum, præſertim Varronis, qui ait, Si muſæ Latinè loquerentur, Plautino ſermone loquerentur.

Plaxũra, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia.

Plegra, templi Delphici incenſor, anno ferè ante Romam conditam 700.

Pleiades, ſeptem ſtellæ, inter os Tauri, & caudam Arietis ſitæ, Higyno in Aſtron. poët. quæ ortu ſuo primæ nauigationis tẽpus oſtendunt: vnde Græcè Pleiades dicuntur, ἀπὸ τοῦ πλεῖν, quod eſt nauigare. Latinè Vergiliæ dicuntur, à verni tẽporis ſignificatione, quo oriuntur. Nam circa æquinoctium vernum, earum ortus matutinus eſt. Has poëtæ Atlantis filias faciunt, ex Pleione Nympha: vnde & Pleiadũ nomen tractum eſſe quidam exiſtimant. Sunt qui putent Pleiades dictas, quaſi πλείονας, hoc eſt plures, quòd nunquam ſingulæ appareãt, ſed omnes ſimul, præter Meropen, quæ vix conſpici poteſt. Pherecides has tradit ſeptem ſorores fuiſſe, Lycurgi filias, ex Naxo inſula, Liberi patris nutrices ab Ioue inter ſidera relatas. Harum nomina putantur Electra, Alcyone, Celæno, Maia, Aſterope, Taygete, Merope: quarum ſeptima vix cerni poteſt: cuius cauſam afferunt, quòd cùm reliquæ ſorores diis nupſiſſent, ſola Merope, mortali viro Siſypho nupſerit: quam ob cauſam, veluti pudibunda, latitat. Alii putant hanc eſſe Electram, & idcirco obſcuriorẽ videri, quòd excidium Troianum ſpectare nõ potuerit, ſed oculis manum oppoſuerit. Alii ferunt eas in cælum aſſumptas, & in ſtellas eſſe mutatas ob pietatem, quòd Atlantis calamitatem perpetuo fletu proſecutæ ſint, vel quòd cùm perpetuam virginitatem ſeruare decreuiſſent, & ob id Dianæ ſtudia ſequerentur: Orionem verò, qui illarum amore captus, eas perſequebatur, effugere non poſſent, implorato Iouis auxilio, in ſtellas mutatæ ſunt. Fit autem quandoque hæc dictio tetraſyllaba diuiſione diphthongi.

Pleione, Nympha, Oceani & Tethyos filia, vxor Atlantis, ex qua Pleiades ſuſcepit.

Plemmyrium, fluuius Siciliæ, agrum Syracuſanum, per quem labitur, crebris rigans inundationibus: vnde & nomen videtur accepiſſe, ἀπὸ τοῦ πλημμύρειν, quod eſt exundare. Stephanus caſtellum Siciliæ eſſe ſcribit per ſimplex m, perperã vt videtur: Incola, Plemmyriates, vel Plemyriates.

Plẽneus, Sicyoniorum rex x 1. anno ab inundatione aquarum, 634.

Pleũratus, Thraciæ rex, Olymp. 142.

Pleuron, Stephano, Ætoliæ vrbs, Plin. lib. 4. cap. 2. Meleagri patria, Statio 4. Theb.

Plexaure, res, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

Plinius ſecundus Veronenſis, temporibus Veſpaſiani vixit, cuius negotia adminiſtrabat: noctibus verò & ſucciſiuis (vt ipſe inquit) temporibus, opus de rerum natura conſcripſit, vnus omnium parciſſimus temporis. Periit in montis Veſeui incendio, dum eius cauſam indagare cupit. Eius vitam diligentius narrat nepos eius ex ſorore Cæcilius Plinius, cuius extat liber Epiſtolarũ & Panægyricus, Traiano Cæſari dictus, quo gratias agit cõſul ab eo factus. Quintiliani filiam dote iuuiſſe, & Martialem poëtã ſecedentem viatico proſecutum fuiſſe teſtatur ipſe in epiſtolis. Volaterr. lib. 18.

Plinthine, vrbs Ægypti, à Samaria: Ciuis, Plinthinites, Steph.

Plione, Vide PLEIONE.

Pliſtarchia, vrbs Cariæ, quæ antea & poſtea iterũ Heracleavocata eſt: Gentile, Pliſtarchites, Steph.

Pliſthenes, Pelopis filius ex Hippodamia, qui cũ iuuenis moreretur, Agamemnona & Menelaũ filios ſuos paruulos Atreo fratri commẽdauit,

qui eos ſuſcepit, filiorúmque loco educauit, & ob id Atrei habiti, Atridæ ſunt appellati.

Pliſtónicus, author, de quo Athenæus. Fuit & Appion quidam cognominatus Pliſtonicus, non multo tempore Plinio ſuperior, vt idem vltimo volumine teſtatur. Quin & Pliſtonices quandoque ſcribitur, ſicut Olympionices.

Plotæ, inſulæ duæ ad occidentale latus Peloponeſi ſitæ, non procul à Zacyntho, meridiem verſus, poſtea Strophades dictæ, à conuerſione Zethæ, & Calais, qui Harpyias in eas vſque inſulas ſunt proſecuti. Plin. lib. 4. cap. 12.

Plóthia, vicus in tribu Ægeide. Tribulis, Plothieus & Plotheus. Steph.

Plotîna, Traiani Cæſaris coniunx, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexum cadunt, virtutibus celebrata. Hæc tonſo capillo virum mentita, coniugem comitata eſt in exilium euntem imperterrita.

Plotînus, philoſophus Platonicus, Ægyptius natione, è ciuitate Lyco, diſcipulus Ammonii, præceptor Porphyrii, Galeni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morbóque ſacro obnoxius. Suidas.

Plótius Gallus, patria Lugdunenſis, dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo ſe Cicero libro de Oratore, vnà cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur: à Trãquillo autem inter rhetores ponitur.

Plótius Criſpinus, quem Aretalogum fuiſſe cognominatum, quòd garrula ſcripſerit carmina, Porphyrio eſt author.

Plotus, poſtea Plautus dictus, poëta Comicus, Vide PLAVTVS.

Plutárchus, Chæronẽſis philoſophus, floruit ſub Traiano & Hadriano imperatorib⁹. Nam Traiano libros Apophthegmatωn dedicauit vir eruditiſſimus, à Traiano in Illyricum miſſus conſulari poteſtate, iuſſúmque omnibus Illyricis magiſtratibus, vt abſque eo nihil agerent.

Plutárchus, Neſtorii filius, Athenienſis ſophiſta, præceptor Syriani, qui ſcholæ præſidebat Athenienſi ſub Iuliano principe. Suidas.

Plútium, vrbs Tyrrhenorum: Gentile, Plutinus. Stephanus.

Pluto, Saturni filius ex Ope coniuge, frater Iouis atque Neptuni: qui cùm ad regni diuiſionem veniſſẽt, Plutoni, qui natu minimus erat, & Ageſilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, ſecus inferum mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno inſulæ. Hinc datus eſt locus fabulæ, Ioui imperium cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigiſſe. Dictus Pluton ἀπὸ τοῦ πλούτου, hoc eſt à diuitiis, eò quòd opes omnes ab inferis, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribꝰ eruãtur. Eandem etiam ob cauſam Latini Ditem appellarũt. Cic. 2. de Nat. deo. Vragus ab vrgendo, Vedius Iupiter, idẽ Quietalis eſt appellatus, quaſi mors quies ſit ærumnarum. Huius vxorem fuiſſe Proſerpinã Cereris filiam ex Claudiano poëta ſatis conſtat. Idem & Summanus dicitur, quaſi ſummus deorum Manium. Item Orcus, quaſi Vrgus, ab vrgendo, quòd omnes in interitũ vrgeat. Hinc Plutonius, nia, nium.

Plutus, à Græcis fingitur diuitiarum deus: quem in aduentu claudum eſſe volunt, in receſſu alatum: hoc nimirum innuentes, quòd ſerius quidem opes contrahantur: partæ autem, niſi frugaliter diſpenſes, velociſſimè dilabantur. Eundem & cæcum faciũt, & iudicii expertem, propterea quòd indigniſſimum quenque opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuiſſima verſari. Huius domiciliũ conſtituit Poſidonius in ſubterraneis Hiſpaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Plýneæ, inſula Nili: Gẽtile, Plynæus & Plyneates.

P N

Pnebebis, vrbs Ægypti: Gentile, Pnebelites. Steph.

Pnix, forum ſiue locus iudicii Athenis, ſic dictus παρὰ τὸ πυκνὸν, id eſt, à denſitate ædium per vicos olim coniunctarum. Qui inhabitat, Pycnites, & fœmininum Pycnæa. Steph.

P O

Podalírius, Æſculapii filius, ob inſignem medicinæ peritiam è Creta inſula vnà cum fratre Machaone ad bellum Troianum euocatus. Dictus à pedum magnitudine. Eſt etiam Itali cuiuſdam nomen apud Virgilium 12. AEneid.

Podália, vrbs Lydiæ prope Limyra. Steph.

Podárge, vna Harpyiarum, à pedum velocitate nomen habens, ex qua Zephyrus ventus Xanthum & Balium Achillis equos, progenuit. Homerus 16. Iliados.

Podargi, populi Thraciæ. Steph.

Pœan, antis, pater Philoctetis, qui ab eo Pœantius & Pœantiades à pœtis appellatur.

Pœcilásium, vrbs Cretæ. Ptolem. lib. 3. cap. 17.

Pœcile, Plin. lib. 35. cap. 9. porticus clara Athenis, quam Polygnotus Thaſius gratuito pinxit, cùm partem eius Mycon mercede pingeret, in qua Stoici philoſophabantur. Latinè dici poteſt varia, ſiue variegata, à multiplici pictura. Græci enim ποικίλον varium dicunt. Vnde & lapis Simites (fortè Sinites vel Sinadicus) vide infrà. Vocatus eſt Pyrrho pœcilos, à varietate rubentium. In hac autem porticu, Zenon philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & Stoica ſecta nomen accepit, & philoſophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonii ab ipſo doctore appellabantur. στοὰ enim Græcè, porticus vocatur. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Hepta-

phœnos appellatur, quoniam ſepties eadẽ vox in ea reddebatur.

Pœeeſſa, vrbs in Ceo: Ciuis, Pœeeſſius. Steph.

Pœmándria, Vide TANAGRA.

Pœmanînum, vrbs ſiue caſtellum. Eſt etiam parua regio Cyzici: Gentile ſimiliter. Steph.

Pœmen, mons Ponticæ regionis, à quo Parthenius profluit per mediam Amaſtrin. Incolæ, Pœmænii. Eſt etiam mõs Macedoniæ Pœmænium, cuius Incolæ ſimiliter Pœmænii. Steph.

Pœ́menis, canis fœmina, ex eorum canum numero, qui Actæonem lacerarunt: ita dicta, quòd in ſeruandis gregibus, paſtoris quodammodo officio fungeretur. Ouid. 3. Metamorph.

Pœni, iidem qui Carthaginienſes: ita dicti quaſi Phœni, Seruio, propterea quòd à Phœnicibus originem traxerint, qui ob Pygmalionis ſæuitiam relicta Tyro, duce Eliſa in Africam appulerunt, & primùm Byrſam, deinde & Carthaginem cõdiderunt. Hinc Punicus, ca, cum, quaſi Pœnicus, œ in u conuerſo.

Pola, Iſtriæ ciuitas, vbi Polaticus ſinus eſt, quondam à Colchis condita, ſed poſtea facta colonia Romanorum. Pietas Iulia, Plinio lib. 3. cap. 19. in deſcriptione Iſtriæ. Steph. πολὰ (ſed legẽdum potius per l ſimplex) Gentile, Polates.

Poleádes, Vide CYNDIPPE.

Polémius, Conſul cum Vrſo, anno vrbis 1090.

Polêmon, rex Lyciæ, anno ſalutis 55.

Polêmon, philoſophus Athenienſis, Philoſtrati filius. Qui cùm in iuuentute petulans eſſet, & aliquãdo ebrius, & coronatus Xenocratis ſchola ingreſſus fuiſſet: eius oratione quæ tunc de pudicitia erat, adeò mores immutauit, tantúmque in philoſophia profecit, vt Xenocrati in ſchola ſuccederet. Gellius. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur. Suidas nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit.

Polêmon, cognomẽto Helladicus, genere Iliæus, hiſtoricus nobiliſſimus, æqualis Ariſtophanis Grammatici, Panætii diſcipulus, ſcripſit de origine ciuitatum Phocidis, Ponti, Laconiæ, geographiam, & de curſu Solis libros tres. Suidas.

Polêmon, alius è Laodicea Cariæ, qui Smyrnæ vixit ac præcepit, æqualis Herodis Attici, ſub Adriano principe, ad quem legatus quãdoque Smyrnæorum miſſus, ab eóque honorificè exceptus, & Muſæó Ægyptio adſcriptus eſt.

Polemónium, Ptolemæo lib. 5. cap. 6, Cappadociæ vrbs: vulgò *Leona*. Steph. portus & ciuitas in Ponto: Gentile, Polemonius & Polemonieus. Eſt & pontus Polemoniacus prouincia.

Poléntia, vrbs Liguriæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgò *Palanza*. Et caſtellum in maiori Baleari, Vide IAMNO.

Poléſii, ciuitas quædam, & Ciues ſimiliter. Steph.

Pólias, Minerua, Vide SIRIS.

Polichna, vrbs Troadis: Ciues, Polichnæi. Eſt & vrbs Cretæ: Ciuis, Polichnites. Steph.

Poliêum, vrbs Italiæ, quæ prius Siris dicebatur: Gentile, Polieieus. Steph. Vide SIRIS.

Polímártium, ciuitas in Italia in diui Petri, quod vocant, patrimonio. Blond.

Polis, nomen vrbis Ægyptiæ: qui inhabitat, Polites & Polieus. hoc enim nomine Iupiter illic colitur. Fœmininum, Polias, Steph.

Polítes, Priami filius, ex Hecuba, quem Pyrrhus capta vrbe, in conſpectu patris interfecit. Virg. 2. Æneid.

Polítia, vrbs Achaiæ. Steph.

Politórion, vrbs Latinorum, quam Marcius rex Romam tranſtulit: Gentile, Politorites. Steph.

Pólium, locus in Leſbo.

Polléntia, dea potentiæ, quæ à Romanis colebatur.

Polléntia, Plinio, oppidum in maiore Balearium inſula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes, inclyta lanarum nobilitate. Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italiæ, nõ multum diſtantes à Tolentinatibus. Plin. lib. 3.

Póllio, Vide ASINIVS.

Pollux, Iouis filius & Ledæ, frater Caſtoris: qui cùm immortalis eſſet, (vtpote eodem ouo cum Helena prognatus) à Ioue fertur petiiſſe, vt ſibi cum fratre iam vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori dicuntur & reuiuiſcere. Cui fabulæ occaſionem dedit Geminorum ſigni natura, quorum altero oriente, alter occidit. Vide CASTOR.

Pollux Iulius, Naucratita, Grãmaticus ſub Commodo principe præcipiebat Athenis. Deceſſit annos natus LVIII. Scripſit ad Commodum Onomaſticon libris decẽ: ſcripſit & alia quædam quæ non extant. Suidas.

Polmen, Vide LIBYSSA.

Polymbria, Steph. ciuitas Thraciæ.

Polyæ̂nus Sardianus, temporibus Cæſaris dictatoris & Antonii Triumuiri, ſcripſit orationes iudiciales, triumphi Parthici M. Antonii libros tres. Fuit & alter eiuſdem nominis Macedo genere, qui de Thebis ſcripſit, & de re militari. Suidas.

Polyægas, inſula à caprarum multitudine. Plin.

Polyara, vrbs Cariæ: Ciuis, Polyareus. Steph.

Polybius, rex Corinthiorum, qui cùm liberis careret, Œdipum, Laii patris iuſſu in ſylua expoſitum, & à paſtore inuentum, pro ſuo educauit, vt latius docuimus in dictione Œdipus.

Polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergetæ apud Ægyptum regnante. Scripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta. Incipit à fuga

Cleomenis Spartiatæ & Perſei Philippi filii Macedonum regis. Poſthac Romam attigit. Suid.

Polybótes, Vide NISYROS.

Pólybus, Sicyonitorum rex, anno ante Romam conditam 550.

Polycárpus, Smyrnenſis epiſcopus, anno ſalutis 91.

Polycáſte, Neſtoris filia.

Polyclêtus, ſtatuarius eximius, diligentia & decore ſupra cæteros, vt inquit Quintilianus. Nã ex ære ſigna fecit, nobilitata ſcriptorum præconio. Cum primis feçit aſtragalizontes, hoc eſt, talis ludentes, quo opere nullum abſolutius iudicant. Fuit Sydonius, & diſcipulus Ageladæ: Duas eodem argumento ſtatuas fecit: alteram arte ſua, alteram verò de vulgi opinione, quam de ſententia cuiuſuis prætereuntis cælauerat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primùm ſua oſtenſa magnopere laudatur: altera deinde non æquè. Atqui ſcitote, inquit, quòd hanc quã tantopere laudatis, egó feci: quam verò vituperatis, vos feciſtis. Ælianus de varia hiſtoria.

Polycrates, tyrannus, qui regnauit in Samo inſula. Hic & opibus & felicitaté apud hiſtoricos inclytus, qui quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quàm partus. Nam aliquãdo, vt aliquid aduerſitatis habuiſſe videretur, annulum proiecit in mare, quem tamen cocus eius reddidit in piſce. Sed mors infamis & ærumnoſa, docuit neminem ante obitum mertò dici poſſe felicem. Ad poſtremũ enim à Perſarum ſatrape Oróte dolo captus ac crucifixus. Strabo lib. 14.

Polycrates, Epheſiorum præſul, temporibus Seueri principis. Hieronymus.

Polycrates, epiſcopus Epheſius, anno ſalutis 191.

Polydamas, antis, nobilis Troianus, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, qui quãuis Lycaſtem Priami filiam, ex concubina ſuſceptam vxorem duxiſſet, cum Antenore tamen patre ſuo & Ænea, vrbem Troianam Græcis dicitur prodidiſſe. Poëtæ Græci, vt primam huius nominis ſyllabam extendant (nam alioqui in hexametro verſu locũ non habet) πολυδάμας ſcribunt, quos & Perſius imitatus eſt Satyra 1,

Ne mihi Pulydamas, aut Troïades Labeonem
Prætulerint.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, ſocius, magiſter, & æqualis Hectoris. Ælianus. Homerus ſcribit Iliados 18, hunc eloquentia, Hectorẽ armis valuiſſe.

Polydamas, Pancratiaſtes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus ſuperauit: taurum ingentem apprehenſis extremis pedibus retro tenebat: currum agitatum ſeſe opponendo altera manu apprehenſum ex curſu retrahebat, in equóſque inſiliebat deiecto auriga. Accerſitus à Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eũ ex prouocatione victor fuit. Poſtremò poſt cœnam in cauerna, cùm ſaxum à vertice ruinam minaretur, diffugientibus conuiuis, cõfiſus ipſe viribus ac manibus poſſe illud ſuſtinere, oppreſſus eſt. Pauſanias.

Polydéctes, Magnetis filius, rex Seriphi inſulæ. Hic Perſeum Iouis & Danaës filium educauit. Cuius tandem ingenium veritus, audaciámque & felicitatẽ, ſub prætextu æternæ gloriæ illum ad ſuperandum Gorgonem Meduſam impulit: qua deuicta, redeunti Perſeo cùm ſemper detraheret, conuerſus eſt ab illo in ſilicem, monſtrato capite Meduſæ. Ouid. 5. Metamorph.

Polydôra, nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia. Eſt & Plinio lib. 6. cap. 32, inſula Propontidis. Stephano, inſula iuxta Cyzicum: Gentile, Polydoreus.

Polydôrus, Priami filius ex Hecuba, quem pater initio belli Troiani, incertum communis Martis exitum metuens, cum magno auri pondere educãdum tradidit Polymneſtori Thraciæ regi, antiquo hoſpiti, amico & genero ſuo. Sed illo deleta Troia, cæteriſque Priami ferè omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in littore ſpatiantem telis aggreditur, & fruſtrà fidem deorum, hominúmque implorantem, occidit, cæſóque tumulum iniecit, cui poſtea myrtetum increuit, ſanguineis guttis diſtillans. Virg. 3. Æneid. Quod cùm mater Hecuba intellexiſſet, ſimulauit ſe ingens adhuc auri pondus velle illi ſecretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod auarus rex verum exiſtimans, mox ad Hecubam profectus, illius vnguibus obcæcatus eſt. Extat tamen & alia de Polydoro opinio: nempe Græcos per Thraciam venientes hũc cepiſſe. Priamum autem redimentem filium Græcis pro eo dediſſe vrbem, quæ poſtea ab euentu Antandros dicta eſt, quã accepta, illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruiſſe. Seruius in 3. Æneid. Alius fuit Polydorus, Priami filius ex Laothoë Altai Lelegum regis filia, quem Achilles cũ fratre Lycaone in bello Troiano interfecit.

Polýgnotus, patria Thaſius nonageſima Olympiade floruit, pictor antiquiſſimus, Quintil. 12. de inſtitutione oratoria: & Plin. lib. 7. cap. 35. Is in picturæ tenuitate valebat, plicas veſtiũ, mollitiáſque ſignorum imitabatur. Ælianus. Is pinxit Ocnum torquentem ſpartum, & aſinã propè rodentem. Quod ſanè ænigma eſt eius, qui fruſtrà laborat, ſi vxorem habet prodigam. Hic primus mulieres lucida veſte pinxit. Delphis ædem pinxit, & Athenis porticum, quæ Pœcile vocatur gratuitó.

Polyhiſtor, Latinè multiſcius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion. Gell. lib. 5. cap. 14.

Polyhýmnia, Vide POLYMNIA.

Polymédia, Plinio lib. 5. cap. 3, Troadis oppidum Helleſponto adiacens.

Polus Agrigentinus, ſophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inueniſſe dicitur pariſa & antitheta, & ſimiliter deſinentia: quod minimè verum, ſed iam inuentis ſæpe vſum fuiſſe conſtat. Hæc Philoſtratus. Suidas ſcribit eum genealogiam eorum qui ad Troiā profecti ſunt, ſcripſiſſe, ſimul & nauium catalogum.

Polymnéſtor, Thracum tyrānus, qui Polydorum Priami filium, quem pater euentum belli metuens, eius fidei cum magno auri pondere crediderat, auri cupiditate occîdit. Quod vbi cognouit Hecuba, accito tyranno, tanquam aliud ei auri pōdus vellet indicare, à mulieribus Troianis adiuta, vnguibus ei oculos eruit. Euripides in Hecuba.

Polýmnia, ſiue Polymneîa, vna Muſarum, à magnitudine memoriæ dicta. Nam μνήμη Græci memoriam vocant. Sunt qui à πολὺ & hymnos deducunt, quod eſt laudatio, quia laudationibus præſit: & ſcribunt Polyhymnia. Ouid. Faſtorum quinto.

Polýnices, filius Œdipi, Thebanorū regis, ex nephando Iocaſtæ matris concubitu, frater Eteoclis: quibus pater ſponte in exiliū proficiſcens, regnum ea lege reliquerat, vt alternis annis regnarent. Verùm cùm Eteocles, cui, vtpote natu maiori, Polynices priores regnandi vices conceſſerat, fratri ſuo regno cedere recuſaret, ille Argos ſeſe contulit ad Adraſtum regem, qui filiam ſuam, nomine Argiā, vxorem illi deſpondit, contractiſque, quàm maximas potuit, viribus, vnà cum Tydeo altero genero Thebanis bellum intulit: cuius is fuit exitus, vt duo fratres ſingulari certamine congreſſi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiam cadaueribus rogo impoſitis, flamma ſe dicitur diuiſiſſe, tanquā implacabile illud odium, quod inter viuos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Statius in Thebaîde, & ſuprà in dictionibus ADRASTVS, & ETEOCLES.

Polypœtes, filius Pirithoï & Hippodamiæ, Homero Iliad. 12.

Polyphêmus, Cyclops, Neptuni filius, ex Thooſa, Phorſi filia, ingenti corpore, qui vnum tantùm oculum, eúmque in fronte habuit. Hic Galateam Nympham fertur adamaſſe, Acinque puerum, quem ſibi illa præferebat, ſaxo interemiſſe. Vlyſſem quoque vi tempeſtatis in Siciliam delatū antro ſuo incluſit, quatuórque ex comitibus eius deuorauit, reliquos eodem mortis genere perempturus, niſi præuertens Vlyſſes vino nigro eum inebriaſſet, altóque ſopore obruto, aduſto ſtipite oculum eruiſſet. Homerus 10. Odyſſ. Virg. 3. Æneid. De quo Seruius ſic ſcribit: Multi Polyphemum dicunt vnum habuiſſe oculum, alii duos, alii tres: ſed totū fabuloſum eſt. Nam hic vir prudentiſſimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur: id eſt, iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verùm Vlyſſes eum prudētia ſuperauit, & ob hoc eum cæcaſſe fingitur.

Polypodûſa, inſula Cnidia: Gentile, Polypoduſæus, Steph.

Pólyren, vrbs Cretæ, quòd habeat multas oues, quas ῥῶας vocant. Steph.

Polyſtéphanos, olim dicebatur Tybur, Italiæ vrbs. Steph.

Polýteba, oppidum Meſopotamiæ.

Polýtes, Priami filius, Vide POLITES.

Polýxena, Priami filia formoſiſſima, ex Hecuba cōiuge, quam Pyrrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris ſui tumulum iugulauit. Ferunt enim Achillem, cùm ad Troiam bellum gereret, Polyxenam fortè in mœnibus cōſpectam adamaſſe, eámque ſibi vxorem poſtulaſſe. Quod cùm Priamus annuiſſet, placuit vt in Thymbræi Apollinis templum cōuenirent, pacis nuptiarúmque fœdera inituri. Quod cùm reſciuiſſet Paris, poſt Apollinis ſimulacrum ſeſe occultauit, Achilléque nihil tale opinantem ſagitta interfecit. Capta deinde Troia, cùm & Polyxena viua in hoſtium manus peruenîſſet, Achillis vmbra Græcorum proceribus in ſomnis apparuit, præcipiens vt Polyxena, cuius nuptiarū prætextu erat interfectus, inferias ſibi mitteretur: cuius crudelitatis Pyrrhus ſeſe miniſtrum præbuit. Ouid. 13. Metamorph. Hinc Polyxenī, xenia, xenium.

Polýxenus, inter Græcorū duces numeratur, Homero Iliad. 2.

Polýxo, xus, mulier ex Lemno inſula, Apollinis vates, quæ Lemniaci ſceleris dux, & hortatrix fuit. Nam cùm Lemni mulieres ob ſpretam Venerem hircum olerent, maritique earū ex Thracia vxores ſibi eam ob cauſam aſciſcerent, Polyxûs inſtinctu omnem virilem ſexum interemerunt, ſola Hypſipyle excepta, quæ Thoanti patri ſuo pepercit. Stat. 5. Thebaid.

Polyzêlus, poëta comicus, Græcus, cuius fabulas enumerat Suidas.

Pométia, vrbs olim in Italia, Latinorum colonia.

Pometîna, vna ex trigintaquinque tribubus populi Romani.

Pomôna, Nympha Latialis, hortorum Dea, quam cùm Vertumnus miſerè deperiret, in alias atque alias identidē ſeſe formas tranſmutauit, vt ſaltē amatæ conſpectu frui poſſet. Tandem in

anum cõuerſus,multis ei argumẽtis perſuadere conatur, vt Vertũnò nubat. Verùm cùm nihil aliud, quàm operá ſe ludere animaduerteret,priſtina re ſumpta figura, non admodum inuitæ vim intulit, nuptiiſque eius eſt potitus. Ouid.14.Metamorph. Eam Picus Latinorum rex adamauit, propter quod Circe coniunx illum in auem ſui nominis tranſmutauit, vt ſuperius oſtendimus.

Pompeiânus Lupercus, Conſul cum Attico Attiliano,anno vrbis 881.

Pompeiânus alter, Conſul cum Lolliano Auito, anno vrbis 961.

Pompéii,populi, quos Sarnus amnis abluit, incolentes oppidum eiuſdẽ nominis. Inde Pompeianum,id eſt prædium circa Pompeios.

Pompéii,oppidum Campaniæ,non procul à Puteolis & Neapoli.Mela lib.2.

Pompéii. Qu. Põpeius contra Numantinos miſſus,ab eiſque ſuperatus, turpem & ignominioſam pacem fecit.Author Florus libro ſecundo. Huius filius,ſiue nepos Cn. Pompeius Strabo, magni Põpeii pater, Nouocomum Coloniam deduxit: in bello ſociali imperator creatus, de Picentibus triumphauit, vir admodum duræ diſciplinæ.

Cn. Pompéius,huius filius, qui ex rerũ geſtarum magnitudine Magni cognomen inuenit,L.Syllæ partes ſecutus, ab eóque ad vlciſcendos inimicos in Africam miſſus, Domitium primùm expugnauit, deinde & Iarbam regem cæpit, de quo triumphauit ante legitimam ætatẽ. Quare ab exercitu Syllæ Magnus eſt ſalutatus. Inde contra Sertorium in Hiſpaniam profectus,Metelli copiis ſeſe coniungens, eum cum tota factione ſuſtulit.Mox delectus Imperator ad bellum piraticum, tribus menſibus id confecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphauit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum reſtituit. Inde Iberos, Albanos, Iudæos debellauit, capto eorum rege Ariſtobulo. Extincta vxore Iulia, Cæſaris filia, Corneliam Scipionis filiam, à P. Craſſo,M.filio,viduam relictam,vxorem duxit. Neapoli demum acutiſſima febre correptus, parum abfuit à morte: quæ ſi cõtigiſſet, melius cum eo actum fuiſſet, ob inſequentis belli ciuilis calamitatẽ. Nam Pharſalica pugna à Cæſare copiis longè inferiore ſuperatus, in Ægyptum fugiens, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus eſt.Filios reliquit Cn.& Sextum Pompeios:quorum ille apud Mundam Hiſpaniæ vrbem terreſtri, hic apud Siciliam nauali prælio ſuperatus fuit.

Sext.Pompéius alius,vir prætorius: ſub quo Valerius Maximus militaſſe ſe dicit,& quem Ouidius de Ponto,pluribus locis laudat.Huius pater Sextus Pompeius,Hiſpaniæ citerioris princeps, quum horreis ſuis ventilandis præſideret, correptus dolore podagræ, merſit in triticum ſeſe ſuper genua, leuatúſque ſiccatis pedibus mirabili modo, quo poſtea remedio vſus eſt. Plin.

Qu. Pompéius Rufus, Syllæ è filia nepos, Trib. pleb.cum T. Numantio Planco aduerſiſſimus Miloni, in cuius cauſa dixerat paucis pòſt diebus,quàm Clodius eſſet occiſus,Milo dedit,quẽ ex Curia deſideretis:ego dabo quem ex Capitolio mulctetis. Idem Milonem ad ſe venientem in hortos aſpiciens, miſit nuntium ne veniret.

Qu. Pompéius,Bithynicus,ſummo ſtudio dicendi, multáque doctrina, incredibilique labore atque induſtria: Huius actio non ſatis cõmendabat orationem:in hac enim ſatis erat copiæ, in illa lepõris parum.Cicero.Feſtus quoque de eodem ſic ait:Pompeius Bithynicus, è ſupellectili regia ſignum ephebi mitram tenentis,arenámque ruentis, exercitationis gratia, more Græcorum Romam portauit, & in Capitolio poſuit.

Pompeiópolis,Ciliciæ vrbs,Melæ lib.1. in deſcriptione Ciliciæ:deinde vrbs eſt à Rhodiis, Argiuiſque, pòſt Piratis, Pompeio aſſignante, poſſeſſa:nunc Pompeiopolis, tunc Soloe. Quæ etiam, Solino teſte, poſtea Traianopolis eſt appellata, mutato nomine, poſtquam in ea fato cedere Traianus coactus eſt.Stephano, vrbs Paphlagoniæ.Inde Pompeiopolites. Vide POMPELON.

Pompêlon, Ptolemæo lib.2. cap.6, Martua dicta: Pampilona, Hiſpanicè Pamplona, Pompeiopolis,caput regni Nauarræ.

Pompónia,nomen matris Scipionis: alii Pompeiam nominant.

Pompónius Atticus,nobilis eques Romanus,excellenti ingenio, amicus Ciceroni in primis fuit,vnde Atticus Ciceronis eſt appellatus.Qui poſtquam vidit Cinnæ tumultu Rẽpublicam eſſe turbatam,ſeceſſit Athenas, vbi longo tempore moratus, & ciuitatem, & omniũ gratiam moribus elegantiſſimis promeruit: linguam ita probè didicit, vt Attici nomen adſequeretur. Humanitate diuitiiſque ſimul præditus fuit,quibus amicos libenter impartiebat. Nam & Ciceronem ab vrbe pulſum opibus iuuit, & Brutum ab vrbe fugientem, minis centum eſt proſecutus. Erat alioqui grauiſſimus,vt quæ religioſè polliceretur,præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Plura Cornelius Nepos.

L.Pompónius Bononienſis, Atellanarũ ſcriptor, quem Solinus ait,vt mirũ,nunquam ructaſſe.

Cn. Pompónius orator, patronus acer, acerbúſque dicendo,& lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Iulius item Pomponius ſecundus, tempore Quintiliani inter Tragicos longè princeps: quem ſenes Pindarum tragicum putabant, compoſitione atque nitore præſtare confitebantur. Quintilianus. Plinius lib. 14. cap. 4. eũ cœnam C. principi Germanici filio dediſſe ait, in qua vinũ centũ ſexaginta annorum fuit.

Pompónius Iuriſconſultus, ex Pandectarum libris notiſſimus.

Pompónius Mela inſigni opere De ſitu orbis clariſſimus.

Pompónius Baſſus, Conſul cum Aurelio Fuſco, anno vrbis 1010.

Pompónius Victorinus, Conſul cum Aurelio Probo Aug. anno vrbis 1034.

Pompónius Ianuarius, Conſul cum Maximiano Auguſto, anno vrbis 1040.

Ponerópolis, vrbs Thraciæ: Ciuis, Poneropolites. Steph.

Póntia, inſula Tyrrheni maris, Prole. lib. 3. cap. 1. vulgò Porce, non lõgè à Palmaria, in ſinu Caietano, in qua turtures ac coturnices, cùm ad Italiam veniũt, prima volatura requieſcẽdi cauſſa paucos dies morantur. Varro. Ex hac fuit Pontius Pilatus.

Póntiæ, inſulæ in mari Tuſco. Plin. lib. 3. cap. 6.

Pontiânus, Rom. epiſcopus x v i i. anno ſal. 233.

Pontiânus, Conſul, anno ſalutis 990.

Pontîna, Volſcorum palus iuxta forum Appii, haud longè à Tarracina, diſtat ab vrbe viginti paſſuum millibus, quam Plinius lib. 3. cap. 5. non longè fuiſſe à Circeis dicit, quem locum x x i i i i. vrbium fuiſſe Mutianus ter conſul prodidit. Exiccata eſt à Cornelio Cethego Conſule, cui ea prouincia obuenerat: agérque ex ea factus. Liuius lib. 47. In ſequentibus deinde ſeculis, iterum exiccata à Theodorico Gothorum rege, vt ex eius inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem Iuuenalis Satyra tertia oſtendit.

Pontus, Nerei filius & Neptuni. Euſeb. lib. 1. Præparat. Vnde pontus mare dici videtur.

Pontus, totum illud mare, quod à palude Mæotide vſque in Tenedum protenditur. Sed vbi primùm ſe arctat, à Tenedo incipiens, à caſu Helles vocatur Helleſpontus: vbi ſe expandit, Propontis: vbi iterum arctatur, Thracius Boſphorus: vbi autem latiſſimè diffunditur, Pontus Euxinus, qui curuatus in figuram Scythici arcus, cõmittitur oſtio Mæotidis paludis: idque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Figuratè autem pro quouis mari ponitur.

Pontus, regio Aſiæ minoris, à Ponto rege ſic cognominata, ad Occidentem, Haly flumine: ab Oriẽte, Colchide clauſa: à Meridie, minori Armenia: à Septentrione, mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus verò libro 5. paulò aliter, Pontus, inquit, ab Occaſu, ore Ponti, & Thracio Boſphoro: à Meridie, regione quæ propriè Aſia dicitur: à Septentrione, parte Euxini maris terminatur. Eſt autem hæc regio venenorum in primis ferax, vnde & fabula de Medeæ veneficiis locum videtur arripuiſſe. Virgilius Ecloga 8. Hinc Ponticus, ca, cum: vt Ponticum abſinthium.

Popánium, vrbs Tyrrhenorũ, Ariſtoteles in Mirabilibus.

Popílii, à Pompiliis diuerſi legũtur, quorũ princeps M. Popilius: qui cùm conſul eſſet, eodémque tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quod erat flamen Carmentalis: plebis contra patres concitatione & ſeditione nuntiata, vt erat læna amictus, ita venit in cõcionem, ſeditionémque cùm authoritate, tum oratione ſedauit. Cic. in Bruto. Hic etiam ſecundo Conſul cum M. Fabio Ambuſto factus, Tyburtes bello vicit, agris eorum vaſtatis. Liuius.

M. Popílius, à Numantinis, cum quibus pacem fa ctam irritam cenſuerat, cum exercitu fuſus fugatúſque eſt. Liuius lib. 55. Hic deinde ob rem ſua culpa malè geſtam in exilium eſt actus.

Popílius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem, amicũ populo Romano obſederat, miſſus nuntiatum, vt à ſociis populi Romani abſtineret: cunctantem, reſponſúmque differentem, virga circunſcripſit, ne vltra ſpatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus, bellum omiſit. Liuius lib. 45. & Valerius.

Popílius Lanatus, Ciceronem occidit, patronum ſuum in cauſa capitis. Valerius.

Populónia, vrbs Hetruriæ, iuxta Piſas, Melæ lib. 2, (hodie plumbinum appellata) à populorum multitudine, quæ in eius agro eſt: vel à populando, quòd frequentibus piratarum populationibus pateret.

Populónium, Tuſcorum promontorium, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Baractus portus hodie.

Pórci[9], cognomẽ Catonis familiæ, tractũ à porco.

Pórcius, Præſes Palæſthinæ & Iudææ, cognomento Feſtus. act. 24.

Pórtia, Catonis Vticenſis filia, M. Bruti vxor, nuntiata viri ſui morte, cùm illi ferrum ad ſe conficiendam negaretur, furibunda ad ignem acceſſit, auidéque, hauſtis accenſis carbonibus, ſibi necem intulit.

Pordoſeléne, inſula iuxta Leſbum, cũ vrbe eiuſdem nominis: Ciuis, Pordoſelenitis. Aliqui, vt ciuilius loquãtur, Poroſelenem nominat. Step.

Porphýreon, vrbs Phœniciæ: Gẽtile, Porphyreonius & Porphyreonites. Steph.

Porphyrion, onis, Gigas vaſtiſſimus, vnus ex iis, qui ſuperis bellum intulerunt. Claudianus in Giganto machia. Fuit item hoc nomine auriga Praſinæ factionis, Neronis tẽpore. Hoc etiã nomine dicitur, qui in Horatiũ commẽtatus eſt.

Porphyrione, inſula in Propontide ante Cyzicũ. Plin. lib. 5. cap. vltimo.

Porphyris, Plinio lib. 4, inſula in ſinu Laconico, à Maleæ promontorio quinque millibus paſſuum diſtans, ancipiti mari propter anguſtias. Eadem poſtea Cythera appellata eſt, ob memorabile templum Veneris, quod in eo conſtructum fuit.

Porphyrius, philoſophus, Tyrius genere, clara ortus proſapia, à puero vſus præceptore Longino, viro doctiſſimo: prius Malchus vocabatur: deinde ob veſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem vtebatur, Porphyrius appellari cœptus eſt. Romam poſtea profectus, Plotinum audiuit, vnà cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam nauigans, apud Lilybæum morbo correptus, à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſentia & philoſophica oratione recreatur, adeò vt ſtatim cõualuerit: móxque Romam ſimul repetens, ibi diẽ obiit, relictis operibus, in quibus cõtraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quòd quæ prius probauerat, ea poſtea retractauerit. Eius opera ſunt: De diuinis nominibus liber vnus. De principiis duo. De materia ſex. De anima quinque. De animalium abſtinentia quatuor. De cognoſcẽdo ſeipſum quatuor. Quòd vna fuerit Platonis Ariſtoteliſque ſecta libri ſeptem. In hiſtoriam Iuliani Chaldæi Philoſophi libri quatuor. Contra Chriſtianos libri quindecim. In dialecticã Iſagoge, aliáque complura. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, vſque ad Tacitum & Probum principes. Suidas. Aduerſus autem libros, quos cõtra nos edidit, Methodius, Euſebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiã ædidere. Hieronymus.

Porphyruſſa, inſula, Vide PORPHYRIS & CYTHERA.

Pórſena, rex Hetruſcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit: cúmque iam ex Ianiculo in vrbem irrueret, Horatii Coclitis virtute eſt remoratus, donec pós à tergo ſolueretur. Poſt hæc cùm vrbem obſidione cinxiſſet, nihilque ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cuius ſpecimen viderat in Q. Mutio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus, vnũ ex purpuratis per errorem pro rege occidit: ſtatimque captus, cùm Porſena exquiſitiſſima illi ſupplicia comminaretur, dextram in foculum iniecit, nullàque vultus mutatione exuſſit, partim vt regi fidem faceret, nullis ſeſe tormentis poſſe perterreri: partim vt à dextera ſua, quæ in cæde aberrãs, purpuratum ſatellitem pro rege occiderat, pœnam ſumeret. Virgil. 8. Æneid. mediam dictionis huius ſyllabam conſonante licenter geminata extendit.

Porta Auguſta, Hiſpaniæ oppidum. Ptolem. lib. 2. cap. 6.

Pórthmia, vicus ad oſtium Mæotidis paludis: Gentile, Porthmieus.

Portũnus, deus maris, à Græcis dictus, à portubus, quibus præſidere putabatur, nomen habẽs. Hunc poëtæ fabulãtur, fuiſſe Melicertam, Inûs filium, quem mater Athamantis furorem fugiens, vlnis complexa, vnà cum illo ſe in mare præcipitem dedit: atque ipſa quidem in deam marinã mutata, à Græcis Λευκοθέα, à noſtris Mater Matuta appellatur: ille autem in Deum marinum ſimiliter cõuerſus, Græcis Palæmon, nobis Portunus nominatur. Hinc & ludi ipſi in honorem Palæmonis, ſiue Portuni inſtituti, Portunalia à Romanis vocabantur, quæ Græci à loco Iſthmia appellabant. Vide ATHAMAS, INO, & MELICERTES.

Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexãdro Macedone ſuperatus: deinde & ſuorum dolo interemptus.

Poſideon, mẽſis qui dicitur à Latinis December.

Poſideum, Ioniæ promõtorium, Pomponio lib. 1. in deſcriptione Ioniæ. Stephano, vrbs inter Siliciam & Syriam: Gentile, Poſideus. Vide POSIDIVM.

Poſidippus Caſandreus, comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mortem, cuius fabulas triginta commemorat Suidas.

Poſidium, Syriæ oppidum, Ptolemæo lib. 5. cap. 2. Vide POSIDEVM.

Poſidónia, à Neptuno dicta (qui Græcè Ποσειδῶν dicitur) aliter Ionia dicitur, ab Ione Xuthi filio. Stephano, vrbs Italiæ: Gentile, Poſidoniates, vel Poſidonius. Vide SIRENVSSAE, apud Stephanum.

Poſidónias, olim vocabatur Trœzen, Peloponeſi vrbs. Steph.

Poſidónius, philoſophus Apamienſis, diſcipulus & ſucceſſor Panætii, ex Syria (vt Strabo lib. 14. author eſt) ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac philoſophatus eſt, ſicut & Apollonius Molo dictus eſt Rhodius, cùm eſſet Alabandenſis: vtrunque audiuit Cicero. Hic cùm aliquando morbo articulari laboraſſet grauiſſimè, fertur ſæpe dixiſſe (erat enim Stoicus) Nihil agis dolor, quanuis ſis moleſtus: nunquam te eſſe confitebor malum. Venit etiã Romam M. Marcelli tempore, ſcripſitque multa. Plutarchus.

Poſidónius, Olbiopolita hiſtoricus, ſcripſit poſt Polybium hiſtoriam libris L I I. vſque ad bellum Cyrenaicum & Ptolemæi. Præterea declamationes rhetoricas, argumenta in orationes Demoſthenis. Suidas. Hunc Strabo teſtatur ſuo tempore fuiſſe.

Poſidónius, Africæ præſul Auguſtini contubernalis, cuius etiam vitam ſcripſit: præterea homiliarum libros ſeptem, epiſtolarum totidem, aliarúmque rerum complures. Author Ptolemæus Lucenſis.

Poſidónius, Nomen viri. 2. mach. 14.

Poſthúmia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam dixit crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultus elegantioris, ingeniúmque liberius quàm virginem deceret, parum abhorrens à fama. Tãdem ſententia pontificis maximi abſoluta, qui eam abſtinere iocis, coliique ſanctè potius, quàm ſciètè iuſſit. Volaterranus.

Poſthúmia, Seruii Sulpitii vxor, cuius ſæpe meminit Cicero Epiſt. lib. 4.

Poſthúmius, Albinus miſſus ad Iugurtham, ab eóque corruptus auro, patriam magno damno affecit. Idem de Vaccæis & Luſitanis triumphauit. Liu lib. 64.

A. Poſthúmius, Dictator in bello Latinorũ, quod Tarquinii fuga excitauit, confugientis ad gentem ſuum Manlium ducem Tuſculanorum. Itaque collatis ſignis ad lacum Regillum, cùm victoria vtrinque nutaret, magiſter equitũ Romanis equis frænos detrahi iuſſit, vt irreuocabili impetu ferrentur in hoſtes, vbi tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio viſi duo iuuenes acriter pugnare, quos poſt pugnã ad præmia quæſitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos, Caſtorem & Pollucẽ, eis cõmuni titulo templum dedicauit. Author Cælius.

Poſthúmius Tubero, magiſter equitum Æmilii Mamerci Dictatoris in prima dictatura contra Volſcos: mox in eodem bello à Q. Cincinnato conſule eius genero, Dictator dictus, de eis triumphauit: quam victoriam funeſtauit mors filii, viri magna virtute: quem quòd iniuſſu eius, occaſione rei bene gerendæ pugnã iniiſſet, ſecuri percuſſit. Liu. lib. 4.

L. Poſthúmius, poſt Cannenſem pugnam conſul in Gallia profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cuius inuenti caput præcidentes Barbari, ouantes in templo obtulerunt, idque ſacrum vas erat, in quo in ſolennibus libarent. Liu. lib. 22. Vide L I T A N A.

Sp. Poſthúmius, & T. Veturius c o s s. apud Furcas Caudinas, deducto in locũ iniquum exercitu, cùm nulla euadendi ſpes eſſet, fœdere cũ Samnitibus facto, & ſexcẽtis equitibus Romanis obſidibus datis, ita exercitum abduxerunt, vt omnes ſub iugum mitterentur: iidémque authore ipſo Poſthumio, qui in ſenatu ſuaſerat, vt eorũ deditione, quorum culpa tã turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum duobus tribunis plebis, & omnibus qui fœdus ſpopondeˊrãt, dediti Samnitibus non ſunt recepti.

Poſthúmius Ebutius Helua, c o s. cum M. Fabio Vibulano, anno vrbis 313.

Poſthúmius Cominius Aurunus, Conſul cum T. Largio Flauſo, anno vrbis 253. Iterum cum Sp. Caſſio Vicelino, anno 261.

Póſtia, Italiæ ciuitas, à Samnitibus obſeſſa, Lenate & Rutilio c o s s.

Poſtuorta, dea Romanorum, quæ futura proſpiceret.

Potamóſacon, Stephano, Sacon, nomen fluuii & inſulæ Æolidis.

Pótamus, oppidum Atticæ. Plin. lib. 4. cap. 7.

Poténtia, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Picenorum vrbs.

Potidæa, Macedoniæ vrbs, antè Caſſandria dicta. Plin. lib. 2. cap. 58, & lib. 4. cap. 10. Stephano, vrbs Thraciæ: Ciues, Potidæatæ, vel Potidæis.

Potidánia, vrbs Ætoliæ: Gentile, Potidaniates, Stephano.

Pótina, dea quam veteres à potando dixerunt.

Pótina, Stephano, ciuitas Bœotiæ, ex qua Glaucus fuit, & à qua Potineus dictus. Straboni fons prope Thebas Bœotias: Plinius tamen libro 4. cap. 19, oppidum in Magneſia ſtatuit, circa quã, vt idem teſtatur lib. 25. cap. 8, aſini paſti, rabie inflammantur.

Potioli, Vide P V T E O L I.

Potítius & Pinarius, ſacerdotes Herculis. Nã cùm Euãder aram maximam Herculi, vbi nunc Roma eſt, poſt interfectum Cacum, ædificaſſet, & Hercules de ſuo armẽto boues ad ſacrificia dediſſet, inuenti ſunt ſenes duo, à quibus ſe qualiter coli vellet, oſtendit, ſtatuitque vt manè & veſperi ſacrificarent. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cùm circa Solis occaſum eſſent ſacra repetẽda, Potitius prior aduenit, Pinarius poſtea, extis iam redditis. Quare iratus Hercules ſtatuit, vt Pinariorum familia tantùm miniſtra eſſet epulantibus Potitiis, & complentibus ſacra. Seruius, Feneſtella, & Liu. li. 1. Vide P I N A R I V S.

Pórniæ, Magneſiæ oppidum, Plin. lib. 4. cap. 9, in quo Glaucus Siſyphi & Meropes filius, equas humana carne pauiſſe dicitur, quò cupidius ferrentur in hoſtem. Verùm cùm pabuli eiuſmodi copia deeſſet, verſæ in rabiem equæ dominum ipſum deuorarunt. Hinc Potniades quadrigæ. Virgil. 3. Georg. Inde Potnius, Potnieus: & fœminínum Potnias. poſſeſſiuum, Potniacus. Hãc

aliqui etiam Hypothecas vocant. Steph.

P R

Praáſpa, vrbs Atropatenæ: Gentile, Praaſpenus. Stephanus.

Praces, vel Praciæ, populi, à Prace, qui relicta Epiro. Laconiam inhabitauit: Gẽtile, Praces & Praceni. Steph.

Pracnus, vrbs Illyriæ: Gentile, Pracnii. Steph.

Práctius, ciuitas Ponti, quæ Troianis auxilia miſit Homerus.

Práctius, fluuius Troadis, Strab. lib. 13: inter Lampſacum & Abydum, in Helleſpontum influẽs, Homero in Catalogo.

Præcutíni, Vide PRAEGVTII.

Prægútii, Italiæ populi, Marſis magnis oriẽtales, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie Præcutini: Abruzi vulgó.

Prænéſte, vel Præneſtis, oppidum Latii edito in loco, naturáque munito ſitũ: ita dictum (ſi Stephano credimus) à Præneſto conditore, Latini filio, Vlyſſis & Circes nepote. Alii ἀπὸ τῆς πρινῶν, id eſt, ab ilicibus, quæ illic abundãt, nomen accepiſſe exiſtimant. Feſtus nominis huius originem ad loci ſitum refert, eò quòd montibus præſtet: vnde & Altum Præneſte à Virgilio dicitur 7. Æneid. Fuerunt qui à Cæculo Vulcani filio conditum putarint, quorum ſentẽtiæ ibidem quoque ſubſcribit Virgilius. Strabo lib. 5, Græcam vrbem eſſe tradit, cuius rei argumentum hoc affert, quòd olim Polyſtephanos dicta fuerit. Habuit hoc oppidum nobile Fortunæ templum, cuius pauimentum lithoſtrotis ſtrauit L. Sylla. Plin. lib. 36. cap. 25. Hinc Præneſtinus, na, num, poſſeſſiuum: vt Dea Præneſtina, apud Ouidium 6. Faſt. Fortuna Præneſtina, apud Lucanum lib. 2. Et Sortes Præneſtinæ.

Præpeníſſ⁹, vrbs Myſiæ maioris in mediterraneis

Præpeſínthus, inſula vna ex Cycladibus.

Præſens, Conſul cum Rufino, anno vrbis 905.

Præſens, Conſul cum Albino, anno vrbis 998.

Præſídius, Conſul cum Aſterio, anno vrbis 1247.

Præſſus, vrbs Cretæ: Gentile, Præſius & Præſus. Stephanus.

Prætétia, parua regio ab Adria non procul: Incola, Prætetianus.

Prætextâtus, Conſul cum Attico, anno vrbis 994.

Pras, vrbs Perrhæbiæ: Gentile, Prantes. Steph.

Práſiæ, vicus Athenis in Pandionide tribu. Eſt etiam oppidulum Laconiæ: Incola vtriuſque, Praſieus. Steph.

Práſias, palus in qua Pæones habitant prope Orbelum montem.

Práſii, Indiæ populi, Plin. lib. 6. cap. 18, Sed omnium in India prope non modò in hoc tractu, potentiam, claritatémque antecedunt Praſii, ampliſſima vrbe, ditiſſimáq; Palibotra. Steph.

P R

Indiæ populus, qui contra Bacchum militauit.

Praſon, promontorium iuxta mare rubrum: Incolæ, Praſii. Steph.

Praſpênus, Vide PRAASPA.

Praſſæbi, gens Theſprotica. Steph.

Praſtíllus, vrbs Macedoniæ, aliàs Graſtillus. Step.

Praſútagus, Igenorum rex, qui Neronem, cum filiabus ſuis, fecit hæredem.

Praxáſpes, nobilis Perſa, qui Smerdim Cambyſæ fratrem iuſſu regis occidit. Hieronymus. Herodot. lib. 3.

Praxídice, nympha, ex Tremilete filium habuit Cragum, qui Lyciæ monti nomen dedit. Steph.

Práxilus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Praxilius. Steph.

Praxíteles, marmoris ſcalpendi inſignis artifex, duplici præcipuè Venere nobilitatus, Gnidia & Coa, quæ ob artis præſtantiam magnam mortalium vim eas in inſulas ad ſui ſpectaculum allexerunt. Sed Gnidia væſano amore iuuenis cuiuſdam inſignis, qui delituit in templo, ſimu lacróque cohæſit: tum Nicomedis æſtimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus eſt in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabãt: deinde ob artis excellentiam ciuitate Romana donatus, quam plurimis etiam egregiis ſignis ornauit. Scripſit (teſte Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Eius Romæ opera Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Seruilianis, Boni euentus, & Bonæ fortunæ ſimulacra in Capitolio: Item & Mænades, & quas Thyades vocant & Caryatidas, & Silenì in Aſinii Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. lib. 36. cap. 5. Claruit autem potiſſimum candido marmore, quod ab inſulæ nomine, in qua effodiebatur, Parium dicebatur. Propertius lib. 3.

Pretánides, Marciano & Ptolemæo, inſulæ Britannicæ vocatæ. Steph.

Priãſus, vrbs Cretæ: Ciuis, Priæſius & Priæſieus. Stephanus.

Príamus, filius Laomedontis, qui Ilio ab Hercule euerſo vnà cum Heſione ſorore in Græciam abductus eſt captiuus. Poſtea tamen auro redemptus, Ilion inſtaurauit, ſimul & exornauit: regníque limites vſqueadeò protulit, vt non ſolùm Troiæ, ſed totius ferè Aſiæ rex videretur. Hecubam filiam Ciſſei regis Thraciæ vxorem duxit: habuítque, teſte Cic. Tuſcul. 1. filios quinquaginta, quorũ decem & ſeptem ex iuſta vxore: ex quibus fuit & Paris, qui repetiturus Heſionem ſororem, in Græciam profectus, Menelao Helenam vxorem eripuit, qua de cauſa motum eſt bellum decennale à Græcis in Troianos, in quo vidit filios ſuos ferè omnes ab

hoſtibus interfectos. Tandem capto Ilio, & ipſe à Pyrrho Achillis filio cciſus eſt, prope aram Iouis Hercæi, in ſanguine Politæ filii. Virgilius lib. 2. Æneid. A Priamo fit Priamides patronymicum, & Priameius, ia, ium.

Priamus, Politæ filius, ſuperioris nepos, quem Æneas ex Troiæ excidio ſecum in Italiam duxit. Virgil. 5. Æneid.

Priapéia, carmen obſcœnum, quod nonnulli Virgilio, alii Ouidio adſcribunt.

Priaponnéſos, inſula in ſinu Ceramico. Plin. lib. 5. cap. 32.

Priâpus, Liberi patris & Veneris filius, quem ſuperſtitioſa antiquitas hortorum præſidem credidit. Idem & Lampſacenus dicebatur, à Lampſaco non ignobili Troadis vrbe ad Helleſpontum ſita, in qua & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam, ei ex India redeúti obuiam prodiiſſe, coronámque illi ex rubenti roſa, tum primùm ex ſanguine ſuo enata, obtuliſſe, eáque illum coronatum, tanquam ſponſum ſuum ſequi ſe iuſſiſſe. Verùm cùm ex illius concubitu grauidam ſeſe, & partui vicinam animaduerteret, Lampſacum ſeſe contulit, vt ibi partus tempus expectaret. Iuno interim zelotypia exagitata, cùm ſe parturienti opem ferre ſimulat, peracta prius incantatione, deinde & vtero eius contacto, fœtum eius cùm cæteris omnibus partibus deformem, tum prægrandi penè dehoneſtatum reddidit. Quẽ cùm mater recẽs natum vidiſſet, pudore affecta, pro neglecto habuit, Lampſacique reliquit. Verùm cùm poſtea adultus Lampſacenis mulieribus nimium gratus eſſet, à ciuibus electum ferunt. Ob quam rem, quum neſcio quo malo poſtea premerentur, templa ei & ſacra conſtituerunt, factúſque etiam hortorum Deus eſt. Immolabant ei aſinum, quòd cùm olim in feſto Magnæ matris, ad quæ omnes Dii conuenerant, epuliſque ſatiati noctẽ luſibus ducebant, Lotidi Nymphæ, ſiue, vt aliis placet, Veſtæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempeſtiuo aſini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata virgo, manu eum reiçcerit, magno omnium, qui aderát, riſu. Ouid. 1. Faſtorum. Hyginus verò tradit, ob id Lampſacenos aſinum ei immolare conſueuiſſe, quòd ab eo, cùm de magnitudine membri certarent, ſuperatus videretur. Adferunt etiam nonnulli priſcos illos, quum vellẽt hominum pudenda occultius nominare, priapum dixiſſe. Diodorus lib. 5.

Priâpus, Helleſpõti vrbs, Plin. lib. 5. cap. 32, à Priapo ſuperiore, Liberi & Veneris filio cõdita: ſeu, vt alii volũt, à Mileſiis nomine Priapi. cœptus eſt enim ibi coli ob vineta vberrima, quæ iuxtà in Pariana & Lampſacena regione ſunt. Strabo. Ciuis, Priapenus: regio, Priapis.

Priéne, Ioniæ vrbs olim maritima, poſtea limo Mæandri fluminis decurſu inuecto mediterranea effecta: Biãte alumno nobilis. Inde fit Prienæus & Prienenſis.

Primus, epiſcopus Alexandrinus, anno ſalutis 110.

Prináſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Prinaſſes. Steph.

Priola, vrbs prope Heracleam: Gentile, Priolæus, Stephano.

Priſca, Adiutor Pauli. rom. 6.

Priſciânus, Cæſarienſis, claruit Athenis tempore Iuſtiniani principis: ſcripſit de arte grammatica ad Iulianum cõſulem: ad Coſroẽ verò Perſarum regem librum De naturalibus quæſtionibus. Conuertit in Latinum ſermonem Dionyſii De ſitu orbis carmina. Sunt qui ſcribant hũc ab initio Chriſtianum, deinde fidei deſertorem fuiſſe. Volaterranus.

Priſcilla, Vxor Aquilæ Pontici. act. 18.

Priſcînus, Conſul, anno vrbis 845.

Priſcus Eluidius, ſub Nerone quæſtor Achaiam adminiſtrauit, quæſtoriúſque adhuc à Pæto Thraſea gener adſcitus, è moribus ſoceri nihil æquè ac libertatem hauſit, opum contemptor, recti peruicax, conſtans aduerſus metus. Erant quibus appetentior famæ videretur. Quinetiã ſapientibus, cupido gloriæ nouiſſima exuitur. Tacitus. Probus quoque grammaticus: Priſcus, inquit, poſt damnationem Thraſeæ ſoceri ſui, interdicta ſibi Italia, Apolloniam conceſſit. Sed poſt interfectum Neronem reſtitutus à Galba, nõ aliter quàm liberæ ciuitatis ſtatu egit. Idem poſtea Veſpaſianum in ſtudio libertatis offendit, vt putaret, id optante Clodio, priſtinum libertatis ſtatum poſſe reuocare. Quo nomine reus, ac præter ſpem abſolutus eſt.

Priſcus alter, Panites genere, ſophiſta, Theodoſii iunioris epiſtolarum magiſter, qui ſe ſcribit à Cæſare miſſum fuiſſe oratorem in Scythiam, ad Attilam Hunnorum regem, ac eius regiam pulcherrimè deſcribit, magnifico opere, ſumptuoſóque factam. Scripſit hiſtoriam Conſtantinopolitanam, & ipſius Attilæ, libris octo. Præterea declamationes & epiſtolas. Suid.

Priuérnum, Stephano, vrbs Volſcorum, Camillæ patria. Virgil. 11. Æneid. Abundat optimo vino, quod Priuernatium dicitur.

Priuérnus, viri nomen, apud Virgilium lib. 9.

Proæréſius, adoleſcens, è Cæſarea Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus fama Vlpiani dicendi magiſtri, apúdque eum primas tulit. Cum quo, paruo pòſt tẽpore Athenas profectus, ſub Iuliano Sophiſta adeò profecit, vt primus inter auditores eſſet, Epheſtionem cõdiſcipulum amicum, comitem ſibi adiunxit. Accerſitus inde

in Galliam à Conſtantino principe, apud eum fuit in honore. Romã poſtea petiit, vbi aliquot annos magna nominis fama moratus: tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, vbi magno exceptus applauſu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suid.

Proãna, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Proaneus. Steph.

Proárna, vrbs Melienſium: Incolæ, Proarnii. Step.

Probalinthus, vicus in Pandionide tribu. Inde Probalinthius, Steph. vna ex Tetrapoli Attica.

Probática, locus vbi pecora ſacrificanda tenebantur Ieroſolymis. iohan. 5.

Probiânus, Conſul cum Leone Aug. anno vrbis 1224.

Probînus, cos. cum Olybrio, anno vrbis 1148.

Probus, cos. cum Arcadio Aug. anno vrbis 1159.

Probus, Conſul cum Auieno iuniori, anno vrbis 1256.

Probus, cos. cum Clementino, anno vrbis 1267.

Probus, martyr, propter religionem, à Gẽſericho Gothorum rege ſupplicio affectus, anno ſalutis 1439.

Probus, Berityus, grammaticus, Romæ docuit, nõ tamen vt magiſtri perſonam ſuſtineret, vnum & alterum, vel cùm plurimùm, tres aut quatuor pomeridianis horis admitterè ſolebat, cubánſque inter longos & vulgares ſermones legere quædam, idque perraró. Nimis parua & exigua de quibuſdam minutis quæſtiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem ſyluam obſeruationũ ſermonis antiqui: ab initio enim ad ſtudia ſe contulit, poſtquam in militia diu centuriatum fruſtrà petiſſet. Tranquil.

Procas, Rex Albanorum, pater Amulii & Numitoris, auus Romuli & Remi. Liu. 1. ab vrbe condita.

Próchone, inſula quæ aliàs Alone apud Stephanũ.

Prochorus, Nomen diaconi. act. 6.

Próchyta, inſula in mari Tyrrheno, non procul à Puteolis Campaniæ vrbe, vna ex Æoliis. Dicta autem Prochyta, quaſi profuſa, ἀπὸ τῦ προχέειν, quod eſt profundere. Ferunt enim Inarimes vicinæ inſulæ montem terræmotu concuſſum, inſulam hanc fudiſſe. At Dionyſius lib. 1. ſcribit Prochytam dictam eſſe à nutrice Æneæ eiuſdem nominis.

Procílius grammaticus, vir ſuis temporibus doctiſſimus. Quum de peregrinandis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aurea columna Ægyptiis literis ſcriptum, tũc demum Ægyptum liberam fore, quum in eam veniſſent Romani faſces. Lampridius.

Procle, vrbs Lydiæ: Gentile, Procleus. Steph.

Proclus, Lycius, diſcipulus Syriani, philoſophus Platonicus, præfuit ſcholæ Atheniẽſi: cuius diſcipulus & ſucceſſor fuit Marinus Neapolitanus. Scripſit plura in Grammatica & Philoſophia. Commẽtarios in totum Homerum, in Heſiodi ἔργα καὶ ἡμέρας, in Rempublicam Platónis, præterea contra Chriſtianos Epitheremata XVIII. Hic eſt Proclus, qui poſt Porphyrium ſecundus contra nos latrauit, aduerſus quem Iohannes cognomento Grammaticus ſcripſit Apologiam, dictitans eum, quãquam in rebus Græcanicis magnum, ſtultum tamen eſſe, & in hac parte indoctum. Suidas. Is etiam eſt, cuius hodie commẽtarios in Platonem habemus. Præceptor item L. Antonini, qui eum ad conſulatum vſque prouexit, vt ſcribit Spartianus.

Proclus, Malleotes patria, ſcripſit in Sophiſmata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, cognomento Proculeius, è Laodicea Syriæ, qui ſcripſit theologicũ in Pandoræ fabulã Heſiodi, in Aurea carmina, Iſagogen in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædam geometrica. Proclum Naucratitam his Philoſtratus addit, qui dicit vnum fuiſſe ex ſuis præceptoribus, ac docuiſſe Athenis, filiúmque habuiſſe luxui deditum, in quem non modò non ſeuerus fuit, ſed vſqueadeò indulgens, vt in alendis canibus auibúſq; adeſſet, dictans has nugas eum citius cũ ſenibus dimiſſurũ, quàm cum æqualibus. In docẽdo hunc omnino ſeruaſſe morem, vt initio ab diſcipulis cẽtum drachmas pro totius tẽporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, vt illi ſolùm lectioni intẽti, dum cogerentur, minimè per otium (vti moris eſt in ludo) inter ſe ſibilent, aut iurgentur, pueris cum pædagogis, ac adoleſcentibus in medio conſtitutis. Philoſtratus apud Volaterranum.

Proconnẽſus, inſula in Propontide, quam ſolam inter alias habitari plerique dixerunt. Plin. lib. 5. cap. vlti. Inſulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonneſus, vnde Cyzicenum marmor. Eadẽ Neruis & Proconeſus dicta. Stephano, Proconeſus per n ſimplex, vna Sporadum eſt in Propontide: Ciuis, Proconeſius.

Procópius, è Cæſarea Palæſtinæ, orator & ſophiſta, ſcripſit res Iuſtiniani, quas in Oriente aut Occidẽte, aut Africa per Beliſarium patricium geſſerat. Cuius ſubſcriba & comes, in cunctis expeditionibus fuit. Compoſuit item alterum librum quem inſcripſit ἀνέκδοτα, id eſt, non edenda, ſiue nõ edita: vbi Comœdia quadam Iuſtiniani, & eius vxoris Theodoræ vituperationem deſcribit, Suidas.

Procópius, tyrannus Conſtantinopolitanus, inſurgens contra Valentem principem apud Natoliam Phrygiæ ciuitatem, in eius poteſtatem cum exercitu venit, proditus à duobus militibus: alligatúſque deinde duabus per vim reflexis arboribus, diſcerptus eſt. De proditoribus

etiã ſumptum ſuppliciũ ex hiſtoria tripartita.

Procópius, Bithyniæ præſes, ſub Valente Auguſto imperium inuaſit, paulò tamen pòſt militibus ab eo deficientibus, ad Valentem ductus, capitali pœna affectus eſt. Ammian. lib. 26.

Procris, Erechthei Athenienſium regis filia, ſoror Orithyiæ, Cephali vxor. Vide CEPHALVS.

Procruſtes, Plutarcho in Theſeo, latro inſignis in Attica regione, ad Cephiſſum flumen habitans: qui cogebat hoſpites ſuper lectum aliquem aſcẽdere, quo ſi longiores fuiſſent, pars ſupereminens amputabatur: qui verò breuiores, diſtendebantur: à qua re etiam nomen illi inditum putant. Hunc poſtea Theſeus interfecit.

Proculeius, Acroni, Horatii interpreti, eques Romanus, Auguſti amiciſſimus, qui pius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Murænam fuit, vt ſpoliatis bello ciuili patrimonium ſuum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiſerat. Plutarchus in vita Antonii, ait Antonium, paulò antè quàm expiraret, admonuiſſe reginam Cleopatram, vt maximè omniũ, qui cum Auguſto erant, Proculeio ſe crederet. Mortuo Antonio Auguſtũ Proculeium miſiſſe, vt curaret Cleopatram viuam in ſuam poteſtatem habere. Demum quum illa arrepto enſe voluiſſet ſibi mortem inferre, Proculeium enſem è manibus ademiſſe.

Próculus, cognomẽ eius, qui natus ſit patre peregrinante à patria procul.

Próculus, Iuriſconſultus celeberrimus, temporibus Alexandri Cæſaris.

Próculus Virginius Rutilus, Conſul cum Sp. Caſſio Vicelino, anno vrbis 268.

Próculus Geganius Macerinus, Conſul cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 315.

Próculus quidam, ſub Aurelio Probo Cæſare, in Gallia imperium arripuit, ſed ab eo victus eſt.

Prócyon, ſidus æſtiuum, Canis ortum præuertẽs: vnde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, Antecanis appellatur. Cic. 2. de Natura deor. Antecanis tamen nomen videtur minus vſitatum fuiſſe, & à Cicerone primùm confictum: vnde etiam Plinius lib. 18. cap. 28. ſidus hoc nomen Latinũ habere negat, niſi quis (inquit) Caniculam velit appellare. Columella tamen libro 11. cap. 2, Caniculam manifeſtè diſtinguit à Procyone, huius ortum Idibus Iuliis, illius VII. Calend. Auguſti aſſignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus.

Pródicus Cous, ſophiſta, cuius quanta fuerit authoritas, ex Xenophonte deprehẽdere licet, qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſium magnam eſt laudem adeptus, quanquam voce grauiore atque abſona. Conatúſque eſt in ea ciuitate primarios ex quaque nobili familia adoleſcentes ſibi deuincire, quorum hoſpitium vſui ſibi & voluptati foret. Hæc ex Philoſtrato. Suidas autem dicit eum Chium fuiſſe Democriti ac Gorgiæ temporibus, librúmque edidiſſe, qui inſcribitur ὦρεαι, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati eõgreſſum, vtraque hunc ad ſe trahente tandem à virtute perſuaſum, alteram ſpreuiſſe.

Prœtides, Prœti Argiuorum regis & Antiæ filiæ, quæ cùm forma eſſent præſtantiſſima, ſe Iunoni auſæ ſunt præferre. Quare irata dea talem eis immiſit furorem, vt vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & ad ſyluas confugerent. Poſtea autem helleboro ſanatæ à Melampode dicuntur: vnde quoddam hellebori genus, Melampodii nomen accepit. Plin. lib. 25. cap. 5. Virg. in Sileno.

Prœtus, Abantis regis Argiuorum filius, ei ſucceſſit in regno. Hic Homero vndecimo Odyſſeæ, Antiam habuit vxorem, ex qua filias quatuor habuit: quæ quũ forma ſe Iunoni prætuliſſent, offenſa dea eis furorem talem immiſit, vt vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & aratra timentes, ſyluas peterent.

Progne, Pandionis regis Athenienſium filia, vxor Terei Thracum regis, qui cùm Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, ſub prætextu viſendæ ſororis à patre abductæ, vim intuliſſet, vitiatáque linguam abſcidiſſet, tam impotenter id tulit Progne, vt Itym communem filium dilacerarit, patríque epulandum appoſuerit. Qua re tandem cognita, ex pueri capite ſub finem cœnæ in conuiuium illato, Tereus furore correptus, gladium ſtringit: vxorémque iam occiſurus, in hirundinem eam videt conuerſam; Philomelam autem in auem ſui nominis, Itym verò in Phaſianum. Quinetiam ipſe, dum nouas haſce ſuorum tranſformationes admiratur, in vpupam mutatus eſt, quæ auis etiam nũc militarem quandam criſtam in capite retinet. Ouid. 6. Metamorph. Vide PHILOMELA.

Prométheus, filius Iapeti ex Aſia coniuge, pater Deucalionis, primus hominem ex luto dicitur finxiſſe: cuius ingenium admirata Minerua, ſe illi daturam promiſit, quicquid apud ſuperos eſſet, quod ad operis perfectionem pertineret: cúmque reſpondiſſet Prometheus, conficere ſeſe non poſſe, quæ apud ſuperos eſſent operi ſuo vtilia, niſi præſens ſingula eſſet intuitus, Mineruæ opera in cælum ſublatus eſt: vbi cùm corpora omnia cæleſti igni videt animata, operi ſuo id vtiliſſimum fore ratus, ferulam, quam ſecum attulerat, rotæ Solis admouit, eáque accenſa, ignem detulit in terras, luteúmque ſuum hominem eo animauit. Quod Promethei furtum ægrè ferens Iupiter, Pandoræ, Epimethei

vxori pyxidem tradit ad virum perferendam: quam cùm ille aperuiſſet, mille morborũ aliarúmque calamitatum generibus genus humanum impleuit. Prometheum autem ipſum per Mercurium in Caucaſo monte religandum curat, aquilámque adhibet iecur eius aſſiduè depaſcentem. Verùm poſtea cùm Iupiter Thetidis amore captus, vxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorũ præſcius, à nuptiis eiuſmodi magnopere eum deterruit, quòd in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo maiorem fore. Memor itaque Iupiter eius exempli, quod ipſe in Saturnum patrem ſuum ediderat, veritúſque ne ſimiliter à filio de cæli poſſeſſione depelleretur, à Thetidis nuptiis abſtinuit: memórque beneficii, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui interfecta aquila, Prometheum vinculis liberauit. Narrant alii, Iouem ideo Prometheo iratũ fuiſſe, quòd in conuiuio quodam eum fefelliſſet in diuiſione carnium, oſſa pinguedine obducta ei apponens, meliorémque interim partem ſibi reſeruans. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. nam Prometheus vir prudentiſſimus fuit. Vnde etiam Prometheus dictus eſt ἀπὸ τῆς προμηθείας, id eſt à prouidentia. Hic primus Aſtrologiam Aſſyriis indicauit: quam reſidens in monte altiſſimo Caucaſo, nimia cura & ſolicitudine deprehenderat. Hic autem mons poſitus eſt circa Aſſyrios, vicinus penè ſyderibus. Vnde etiam maiora aſtra demonſtrat, & diligenter eorum ortus occaſúſque ſignificat. Dicitur autẽ aquila cor eius exedere, quòd ἄχος eſt ſolicitudo, qua ille adfectus, ſyderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus eſt, ad ſaxum dicitur eſſe religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: vnde cæleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nam quadam arce ab eo monſtrata, ſupernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene vſi ſunt. Nam poſtea malo hominum vſu in perniciem eorum verſus eſt. A Prometheus fit patronymicum Promethides.

Pronáſtæ, antiqui populi Bœotiæ. Steph.

Proné́ctus, vrbs Bithyniæ prope Drepanen, quã Phœnices condidêre. Steph. Vide ne hæc verba prope Drepanen, pertineant ad Propalas Siciliæ, de quibus iam dicetur.

Própalæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Propalæus. Steph.

Propóntis, vno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Helleſponti anguſtiis ad Thracium vſque Boſphorum protenditur. Nam Geographi primas anguſtias maris Ægæi ſe coarctantis Helleſpontũ vocant. Inde expatiatur æquor, quæ laxitas Propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit & ſtringitur, Boſphorus Thracius nuncupatur. Deinde vbi rurſus diffunditur, Põtus Euxinus dicitur, qui curuatus in figuram Scythici arcus committitur oſtio Mæotidis paludis: idque oſtiũ Cimmerius Boſphorus vocatur. Ouid. 4. de Ponto. Propontis etiam (inquit Stephanus) Byzãtiorum terra vocatur. Incola, Propontites & Propontius.

Propértius, elegiarum poẽta, ex Meuania oppido oriundus, quod in Vmbria eſt. Sunt qui ſcribant eius patrem equeſtri dignitate ornatum, ac triumuirali poteſtate fuiſſe: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium ſecuti Perusia capta ex Octauii Cæſaris authoritate, ad arã Iulii perducti, ibi occiſi fuerunt. Illud omnino conſtat, hũc Propertium magna ex parte amiſſis bonis Romam ſe recepiſſe, quum patrem adhuc in tenera ætate amiſiſſet.

Prophthá́ſia, Vide PHRADA.

Proſa dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu conſtituta eſt. Gel. lib. 15. cap. 16.

Proſchion, regio Ætoliæ. Steph.

Proſelíni, Arcades dicebãtur. Inde Proſelenia, fœminium. Steph.

Proſérpina, Iouis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta eſt. Quam cùm Ceres diu fruſtrà toto terrarum orbe inueſtigaſſet, tandem à Cyane Nympha rem omnem edocta, petiit à Ioue, vt communem filiam ab inferis ſibi reducere liceret: quod ea duntaxat lege impetrauit, ſi nihil illa cibi apud inferos guſtaſſet. Quare cùm Aſcalaphi indicio palàm factum eſſet, aliquot mali punici grana illam guſtaſſe, omnis reditus ſpes illi fuit intercluſa. Quod ægrè ferens Proſerpina, Aſcalaphum commutauit in bubonem, noctis auem, & triſtium ſemper rerum nuntiam. Poſtea tamen Ceres à Ioue dicitur impetraſſe, vt Proſerpinæ fenis quotannis menſibus ſecum apud ſuperos, & totidem apud inferos cum marito eſſe liceret. Quod poẽtarum commentum Mythologici ad Lunæ naturam referunt (quam Proſerpinæ nomine intelligunt) quæ æquali temporis ſpatio ſuperius & inferius hemiſphærium illuſtrat. Seruius. Cic. in Verrem lib. 6.

Próſopis, inſula in Delta Nili, in qua eſt ciuitas Atarbethis, vt ait Herodotus. Stephano, vrbs eſt Ægypti: Gentile, Proſopites: quod etiam fit à Proſopon, quæ inſula eſt non procul à Carthagine: quãquã & Proſopius ab ea dicatur. Steph.

Proſpá́lta, vicus in Acamantide tribu: Incola, Proſpaltius. Steph.

Proſtropǽa, vrbs Siciliæ: Gentile, Proſtropæus. Stephanus.

Proſýmna, pars Argolicæ regionis: Incola, Pro-

ſymnæus. Steph.

Protágoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletiſſimo, qui & Xerxem aduerſus Græcos proficiſcẽtem, domo muneribúſque excepit: ob quam liberalitatem magi qui cum eo erant, facta à rege poteſtate, eius filium Protagoram, tunc adoleſcentem, ſua diſciplina erudierunt. Nam iniuſſu regis eam communicare non licet, quòd de diis haud bene ſentiant, dubitaréque ſe dicant eos eſſe. Illis quoque clàm ſacrificant, ne clara religionis profeſſione illis ſeruire, aut per illos nõ nihil poſſe videantur. Ex hac igitur conſuetudine & ritu Protagoras ab Athenienſibus condemnatus eſt: vt autem placet nonnullis, tantùm accuſatus, ſpõte exulauit. Quúmque ſparſas toto orbe triremes Athenienſium videret, paruo ſe nauigio credens, inſulas luſtrauit, vbi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato quum videret eum arte rhetorica intumeſcentem, verbáque ex poëtica plus iuſto oſtentantem, eius ideam longo ſermone expreſſit. Philoſt. De eo ſecus ſcribit Gellius capite 3. libri 5.

Protágoras, aſtrologus, in quem Euphorion Epicedium ſcripſit. Alius item Stoicus, Laërtio.

Protágoras, Salaminis rex, Perſis ſe dedidit, Olympiad. 107.

Prote, inſula vna ex Stœchadibus tribus, in Ionio mari contra Ætoliam ſita. Plin. lib. 3. cap. 5. Stephano, inſula, à Sphacteria & Pylo non procul: Gentile, Protæus.

Proteſilâus, filius Iphicli, vnus ex Græciæ principibus: cui, quanuis oraculo prædictum eſſet, primum omniũ in bello Troiano periturum, ſi eò proficiſceretur: contemptis nihilominus vaticiniis, vnà cum cæteris ducibus eò profectus eſt: cúmque omnium primus è naui in terram exiſſet, & in Hectorem incidiſſet, primus Græcorum omnium ab illo eſt interfectus. Vocatur & Phylacides, à Phylace Theſſaliæ oppido. Vxorem habuit Laodamiam, Acaſti filiam, quæ cùm eius interitum reſciſſet, hoc vnum doloris ſui ſolatium petiit, vt mortui vmbram poſſet intueri: quod cùm à diis impetraſſet, in illius amplexibus expirauit. Extat epiſtola Laodamiæ ad Proteſilaum, inter Ouidianas. Sunt ex aduerſo Helienſium vrbis iuxta Helleſpontum in Proteſilai ſepulchro arbores: quæ cùm intantum accreuere, vt Ilium aſpiciãt, inareſcunt, rurſúſque adoleſcunt. Plin. lib. 16. cap. 44.

Próteus, deus marinus, Oceani & Tethyos filius, Neptuni phocas in mari paſcens, idémque vaticiniorum peritiſſimus, & in quamlibet formam ſeſe tranſmutans: Protheum aliquando in Carpatho inſula regnaſſe, Pallene vrbe Theſſaliæ relicta, ad quam tamen reuerſus eſt poſtea, Seruius author eſt. Alii ferunt hunc captum amore Pomonæ, in omnigenam ſpeciem ſe variaſſe, hinc Latinis Vertumnus dicitur, à verſo mutatóque curſu fluminis Tyberini. Huic, vt idem author eſt, olim frugum primitiæ dicabantur. Vide prouerbium, Proteo mutabilior.

Próteus, Ægypti rex, patria Memphites, qui Pheroni in regnũ ſucceſſit, regnauitque belli Troiani temporibus. Tradit enim Herodotus lib. 2. Paridem, cùm rapta Helena patriam repeteret, vi tempeſtatis ad Canopicũ Nili oſtium fuiſſe appulſum, captúmque à Thomi regionis eius Præfecto, ad Proteum regem miſſum fuiſſe: qui cùm ex ſeruis Alexãdri cognouiſſet, mulierem, quam ille ſecum vehebat, hoſpitis illius vxorem eſſe, abſentéque viro raptam fuiſſe, perfidiam hominis deteſtatus, illum quidem triduo finibus ſuis excedere iuſſit: Helenam verò cum omnibus opib⁹, quas ille direpta Sparta ſecum vehebat, Menelao integram ſeruauit. Expugnato itaque Ilio, cùm Menelaus reuera cognouiſſet, vxorem eò nunquam aduectam fuiſſe, ſed à Proteo retentam, Canobi gubernatoris ductu in Ægyptũ nauigauit: qui cùm ibi diem ſuum obiiſſet, Canobico oſtio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, vxorem ſuam liberaliſſimè ab eo habitam, cum opibus vniuerſis recepit. Ad quam opinionem videtur reſpicere & Virgilius lib. 11. cùm ait,

Atrides Protẽi Menelaus ad vſque columnas
Exulat. Quæ verò de Protei mutabilitate poëtæ ſunt commenti, ab Ægyptiorum regum conſuetudine videntur emanaſſe. Illis enim, teſte Diodoro, mos erat aut leonis, aut tauri, aut draconis priorem partem in capite ferre, inſignia principatus: quádoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia ſupra caput vnguenta. Hæc tum ad decorem ſpectabant, atque ornatum: tum ſtuporem ac ſuperſtitionem quandam aſpicientibus iniiciebant. Vnde factus eſt locus fabulæ, Proteum in ea omnia, quæcunque capite geſtabat, ſolere tranſformari.

Prothênor, Homero Iliad. 2, vnus ex quinque Bœotiorum principibus, qui ad Troiam cum Græcis profecti ſunt.

Próthous, vnus è Græcorum ducibus, qui ex Magneſia ad Troiam venit. Homerus Iliad. 2.

Protógenes, ſignificat aliquem primi generis, & à quo genus incipit. Et à poëtis ſumitur pro eo, qui ſe talem confingit. Iuuenalis,

Non eſt Romano cuiquã locus hic, vbi regnat
Protogenes aliquis. Pictor nobiliſſimus, cui patria fuit Caunus, gens Rhodiis ſubiecta. Palmam habet tabularum eius Ialyſus, qui eſt Ro-

mæ dicatus in templo Pacis:quem cùm pingeret, traditur madidis lupinis vixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtinerent & ſitim,ne ſenſus nimia dulcedine obſtrueret.Huic picturæ quater colorem induxit ſubſidio iniuriæ & vetuſtatis, vt decedente ſuperiore,inferior ſuccederet. Eſt in ea canis mirè factus, vt quem pariter caſus & ars pinxerit. Non iudicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, quum in reliqua omni parte (quod difficillimum erat) ſibi ipſe ſatiſfeciſſet. Diſplicebat autem ars ipſa,nec mirum poterat,& videbatur nimia,ac lõgius à veritate diſcedere,ſpumáque illa pingi,non ex ore naſci, anxio animi cruciatu, cùm in pictura verum eſſe,non veriſimile vellet:abſterſerat ſæpius,mutauerátque penicillũ, nullo modo approbans.Poſtremo iratus arti, ſpongiam eã impegit inuiſo loco tabulæ, & illa repoſuit ablatos colores,qualiter cura optauerat, fecitque in pictura fortuna naturam.Plin.lib.35.cap.10.

Protogénia, Deucalionis & Pyrrhæ filia. Ariſtarchus 10.Odyſſeæ.

Proxenúpolis,vrbs iuxta Naucratiam.Ciuis,Proxenupolites. Steph.

Prúmia,monaſterium in quo Lotharius imperator, cùm rerũ curam filiis reliquiſſet, reliquum vitæ tempus exegit.

Pruſa,vrbs apud Myſios,ad radices Olympi,Strabo.lib.12.quam Pruſias condidit,qui cum Cræſo bellum geſſit. Hinc ortus eſt Dion ſophiſta & philoſophus, qui de regno ſcripſit, & Traiani tempore claruit, eodem propter familiaritatẽ curru dignatus.Ab hac Pruſenſes dicti ſunt. Suprà per b Bruſa ſcribitur, quod non placet. Eſt & altera Pruſa ſub Hippo mõte, ſeu fluuio, vt apud Ptolemæum. Hoc autem diſcrimine à Pruſa, quæ ſub Olympo eſt, dirimitur.Hæc enim à Plinio Peruſia dicitur, quæ Gios quondam fuerit. A qua Pruſienſes vocantur. Vide PRVSIAS.

Prúſias,rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulauit,poſtquam victus à Romanis (tanquam rupti fœderis author) depoſcebatur ad pœnas.

Prúſias,ciuitas Bithyniæ,à Pruſia Zielate,Bithynorum rege condita,Cio olim dicta:Ciuis,Pruſieus.

Pryminas, IIII. Corinthiorum rex, anno ante Romam conditam ferè 240.

Prymnéſia, vrbs Mæoniæ, in finibus Lydiæ, ſiue Phrygiæ ac Myſiæ.Ptolem.lib.5.cap.2. Stephano, vrbs Cariæ, à Mimetho condita: Gentile, Prymneſieus.

Prymno,us,Nympha marina,Oceani & Tethyos filia.Heſiodus in Theogonia.

Prymnos,Nympha Oceani filia.

Prytáneum, locus Athenis in Arce digniſſimus, vbi iudices & magiſtratus habere conſilium ſolebant. In Prytaneo alebantur publicè, qui benè meriti erant de Repub.qui honos maximus habebatur. Cic.1. de Oratore. Sic dictum quaſi πρυτοῦ ταμίειον, tritici promptuarium, velut horreum publicum.Dionyſius Prytanea vocat Curias, in quibus ſacra fiebant ab iis, qui maximam in vrbe habent poteſtatem.

P S

Pſámathe,Crotopi Argiuorum regis filia, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit, quem inter ſentes occultatum canes dilacerarunt. Statius 1.Thebaid.

Pſámmathus,vrbs Laconica,poſt Tænarum:Gentile,Pſammathuntius & Pſammathuſius.Steph.

Pſammenîtus,Herodoto lib.3.Amaſis filius,Ægyptiorum rex,qui à Cambyſe victus,epoto ſanguine taurino expirauit.

Pſammétichus,nomen regis Ægypti, cuius ſæuitia(vt inquit Herodotus) vnà cum Diodoro decenta hominum millia ex Ægypto in Æthiopiam profugere. Strabo lib.16. Teneſſis regio vocatur, quam qui Pſammetichum fugerunt, obtinent,& Sebritæ nominantur,hoc eſt,aduenæ. Huius filias rapuerũt Crocodili, inquit Ælianus,propter quod ipſum ſanctum credidit.

Pſammis, Ægyptiorum rex.Olymp.44.

Pſammites,Ægyptiorum rex. Olymp.98.

Pſammus, rex Ægypti, anno ante Romam conditam 38.

Pſebo, regio interior, quam Æthiopia, quinque itineribus ab ea diſtans, Artemidorus ſtagnum eſſe ſcribit:Gentile,Pſebœtes.Steph.

Pſellus, nomen authoris, qui ſcripſit de ratione victus.

Pſénaco, vicus in Athribite præfectura. Incolæ, Pſenacœtæ.Steph.

Pſénerus,vicus Ægypti:Gentile,Pſenerites.

Pſentris,Ægyptius vicus:Gẽtile,Pſentrites.Step.

Pſeſſi,populi Tauriniæ.Steph.

Pſeudártace, collis in Scythia, poſt montem qui ſanctus appellatur: Inde Pleudartacæus, ſeu Pſeudartacenus.Steph.

Pſeudocoráſium, littus magnum inter Corycum & Seleuciam Iſauricam,tria ſtadia longum,luniforme,ſuſpectum.Steph.

Pſeudulus, falſus ſeruus.Vnde & Plautinæ fabulæ Pſeuduli nomen inditum eſt.

Pſeuſénſes, Ægypti rex, anno ferè ante Romam conditam 225.

Pſílion,fluuius inter Thyniam & Bithyniam.Eſt & alius Pſílis,fluuius Bithyniæ,in Euxinũ Pontum effluens.Inde Pſílites: ſed conſuetudo obtinuit, vt ab vtroque fluuio Pſíliani dicantur.

Pſimada,regiuncula Iſauriæ.Steph.

Pſínaphos,Ægypti oppidulum: Gẽtile,Pſinaphi

tes,Stephano.

Pſinéctabis,vicus Ægypti:Gentile,Pſinectabites, Stephano.

Pſittace, vrbs iuxta Tigrin, vbi Pſittacia fructus naſcuntur.Hinc Pſittacius & Pſittacenus.Step.

Pſittachémmis,vicus Ægypti:Gētile,Pſittachemmites.Chemmis etiam,vt ſuprà diximus, Ægypti vicus eſt.Stephanus.

Pſochémmis, oppidulum Ægypti: Gentile,Pſochemmites,Stephano.

Pſophis,idis,Arcadiæ ciuitas, non procul à Mantinea,à Pſophide Lycaonis filio,aut (vt alii malunt) à Pſophide,Erycis Siculi filia nomen habēs. Pſophis, Acarnaniæ vrbs,vetus dicta:Tertia Achaiæ:ciuis Pſophidius,cùm Pſophites potius dicendum fuiſſet. Alia etiam Libyæ, vnde Pſophites. Pſophis quoque Corinthiorum arx dicebatur,Pauſanias libro nono.Stephan.In inſula Venetorum Zacyntho, arx ipſa vocabatur Pſophis, & aliæ multis locis. Hermolaus in Plinium.

Pſychia, inſula vna Cycladum, aliàs Amorgus, Stephano.

Pſylli,Libyæ interioris populi, Garamātibus proximi,à Pſyllo rege ſic dicti, Plinio lib.7. cap.2. Horum corpori virus ingenitum fuit ſerpentibus omnibus exitiale:vnde & recēs natos infantulos ſæuiſſimis obiiciebant ſerpentibus,eóque argumento coniugum ſuarum pudicitiam explorabant,partum adulterio conceptum iudicantes,cuius ſolo odore ſerpentes non fugarentur. Author eſt Plutarchus in vita Catonis, per deſerta Libyæ iter facientem Catonē,Pſyllos ſecum duxiſſe,qui morſibus ſerpētum mederentur,partim ore exugentes venenum,partim ſerpentes cantibus ſopientes.Lucan.lib.9.

Pſýllicus ſinus in Libya magnus & profundus, nauigationis trium dierum.

Pſýllium, Ptolemæo li.5. ca.2.vrbs Bithyniæ.vulgò *Picello*.

Pſyra,Straboni lib. 14. inſula in Chio, iuxta Melænam promontorium, & in ea vrbs eiuſdē nominis.

Pſyttálea, parua inſula inter Salaminem & Epirum ſita.Herodianus Pſittalem vocat.hinc Pſittaleus, nomen à Pſittalo quodam inditū. Step.

P T

Ptélea,Epheſus olim dicta, vide ſuprà ex Stepha. Eſt & vicus in tribu Œneide, vnde Pteleaſius, Stepha.ab Epheſo,Ptelæus.

Ptéleum,vide HELOS.

Ptéleū, vrbs Ioniæ & Troadis, & maritimorum Achiuorum ab vlmorum copia ſic dicta. Hinc Pteleatæ,Pteleuſii.Stephan.

Ptera,vide PTERIVM.

Pterélas, rex quidam quem vicit Amphitryo,pater Herculis.Plautus in Amphitryone.

Ptéria,Herodoto lib.1,vrbs Cappadociæ omnium munitiſsima, quam Cyrus expugnauit. Vide PTERIVM.

Ptéria,vrbs Sinopes, à qua Pterius, Pterienus. Stephan.

Ptérium, vrbs Medorum. Aliqui verò Ptera, arcem Babylonis vocant.Dicitur etiam Pteria in fœminino genere.

Pteróphoros,regio apud Riphæos mōtes.Ibi creduntur eſſe cardines mundi, extremique ſyderum ambitus.Hæc ita dicta eſt ab aſſiduo niuis caſu ſimilitudine pinnarum. Plin.lib.4. cap.12.

Ptímyris,vide DELTA.

Ptocoſtæ,Œnotri,vide Stephnum in DRYS.

Ptolemais, oppidum in margine Rubri maris ad primos elephantorū venatus, à Ptolemæo Philadelpho cōditum in regione Troglodytarum. Plin.lib.2.ca.73. Ptolemæus enim Troglodyticem primus excuſſit,ad venatus elephatorum, quæ ideo Epitheras à Græcis cognominata eſt: eidem Plinio li.6. ca.29. Ptolemais, Phœniciæ vrbs,colonia Claudii Cæſaris,quæ quōdam Ace dicta eſt.Plin.lib.5.cap.19.De iſtis quinque vrbibus hæc dicit Hieronymus ad Euſtochium, Per arenas Syriæ peruenit ad Coum,quæ nunc Ptolemais dicitur:altera eſt in Æthiopia: Tertia in Phœnicia: Quarta Nili fluminis:Quinta in Cyrenaica prouincia Aphricæ. De Ptolemaide ciuitate Pentapoleos Libyæ, vide in BARCAE.Ciuis,Ptolemaites & Ptolemæeus, Stephano.

Ptolemæus, Lagi gregarii militis filius, maximæ authoritatis apud Alexādrum Macedonē, poſt cuius mortem Ægypto & Aphrica, & magna Arabiæ parte potitus, regnauit annis quadraginta:à quo deinceps Ægyptii reges,Ptolemæi appellati ſunt. Hic duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphun & Ptolemæum Ceraunum. Deceſſit in rerum geſtarum gloria, cùm paulò antè regni abdicata adminiſtratione regem filiū conſtituiſſet Philadelphum. Trogus libro decimoquinto. Philadelphus itaque in regno patri ſucceſſit,vir doctiſsimus,Stratonis diſcipulus: qui bibliothecam illam celeberrimam inſtituit, quæ vſque ad primū Alexādrinorum & Romanorū bellum durauit. Regnauit annis XXXVIII.obiitque relicto ſucceſſore Ptolemæo cognomēto Euergete,quod Latinè beneficiū vertere poſſumus. Hic XXVI. annis regno potitus, moriens, ſucceſſorem habuit Ptolemæum, Philopatorem, qui XVII. annis regnauit. Poſt eū Ptolemæus Epiphanes regni gubernacula ſuſcepit, eáque tenuit annos XXIII. Poſt hūc Ptolemæus Philometor, cū XXXV.annis Ægypti regnum tenuiſſet, fra-

trem ſuũ Euergeté alterum,moriẽs regẽ conſtituit. Euergetes,qui & Phyſco dictus eſt, regnauit annis xxix. cui Ptolemæus cognométo Lathyrus ſucceſſit:Lathyro Auletes, Cleopatræ pater. Poſt hunc Ptolemæus cognométo Dionyſius, Cleopatræ frater, qui Pompeium poſt Pharſalicam cladem in Ægyptum fugientem, interimendum curauit. Strabo lib. 17. Eſt autem hoc nomen ἀπὸ τῆς πλοκμείν, hoc eſt, à bellando deductum. Hinc denominatiuum Ptolemæẽus,a,um.

Ptolemæus Alorites,Alexandro xix. Macedonum rege per dolum interfecto, regnum eius occupauit. idem tamen aliquot annis pòſt à Perdicea paſſus eſt circa Olymp.103.

Ptolemæus Ceraunus, xxx.Macedonum rex,à Gallis victus, periit,cùm anno dũtaxat regnaſſet,Olymp.125.

Ptolemæus,miles,ſub Decio apud Alexandriam Chriſtianæ religionis ergô ſupplicio affectus.

Ptolemæus, Filius Dorymini. 1. mach. 3.

Ptolemæus, aſtrologus, natione Ægyptius, Alexãdriæ profeſſus eſt:liberaliũ artium ac Græcarum literarum ſtudiis clarus, tẽporibus Antonini. In aſtrologiæ ſciẽtia priorum nulli ceſſit. Primus enim apud Græcos cæli rationem diligentius explicuit:inuẽtáque ab Hipparcho inſtrumenta clarius demõſtrauit. De muſica & rebus aliis, tum de geographia abſolutiſſimè ſcripſit. Fuerunt & alii hoc nomine, vt Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui ſuis diuitiis Romanum locupletauit ærarium. Ptolemæos quoque ſex alios cõmemorat Suidas,quinque grammaticos, & vnum verſificatorem: quorum opera ad nos minimè peruenerunt. Ioſephus item alium ponit, Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem ſocer Iericho tempore belli Machabæorum præfecerat. At ille incenſus regni cupiditate,inuitatum ad cœnam,incautum interfecit.

Ptychia, inſula iuxta Corcyram. Gentile, Ptychieus.Steph.

P V

Pubaſtus,ciuitas Ægypti.ezech.30. Appellatur & Vicus Iudæorum.

Publícola, cognomen Publii Valerii,qui primus cum Bruto poſt expulſos reges Conſul declaratus eſt, quòd coleretur à populo, ſeu quòd ipſe populum coleret.

Públius & Laberius poëtæ mimorum, Iulii Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberii maledicentia, ſimul & arrogantia,Cæſar magnopere offendebatur. Is Publius, genere Syrus fuit cõditione ſeruus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, vbi mimos ſuos egit, magno ipſius populi applauſu. Authores Gellius & Macrobius. Publius prænomẽ eius qui populo gratus fuit.

P. Ælius Ligo,c o s. cum C. Popilio Lenate, anno vrbis 582.

P. Ælius Pætus,c o s. cum C.Sulpitio Longo,anno vrbis 419.

P. Ælius Pætus, c o s.cum Cn.Cornelio Lẽtulo, anno vrbis 553.

P. Alphẽnus Varus, c o s. cum P. Vinitio, anno vrbis 754.

P. Cæpio,c o s. cum Q. Voluſio Saturnino, anno vrbis 808.

P. Claúdius Pulcher, c o s. cum L. Portio Licinio,anno vrbis 570.

P.Claúdius Pulcher,c o s.cum M.Perpenna,anno vrbis 662.

P. Cornélius Aruina, c o s. triginta millia Samnitium prælio interfecit,anno vrbis 448.

P. Cornélius Aſina,c o s.cum M.Minutio Rufo, anno vrbis 533.

P. Cornélius Coſſus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate,anno vrbis 341.iterum anno 350.

P. Cornélius, Dolabella Maximus,c o s. Gallos, Samnites, Lucanos, Brutios, Hetruſcos, inita ſocietate Romam petentes, deleuit, anno vrbis 470.

P.Cornélius Falco,c o s.cum T.Sẽpronio Gracho,anno vrbis 515.

P. Cornélius Lentulus, c o s. cum Cn. Aufidio Oreſte,anno vrbis 685.

P.Cornélius Lentulus, c o s.cuius opera præcipuè factum eſt,vt Cicero ab exilio rediret.

P. Cornélius Lẽtulus Caudinus,c o s. cum C.Licinio Varo,anno vrbis 517.

P. Cornélius Maluginenſis Trib. Mil. Conſulari poteſtate,anno vrbis 352.

P. Cornélius Naſica,c o s.Dalmatas domuit,anno vrbis 599.

P. Cornélius Rufinus,c o s.cum M. Curio Dẽtato,anno vrbis 463.

P. Cornélius Scapula,c o s.cum P.Plautio Proculo,anno vrbis 427.

P.Cornélius Scipio,Vide SCIPIO.

P. Curiátius Philo,c o s.cum M. Genutio Augurino,anno vrbis 310.

P.Décius Mus, c o s. bello Latino cũ Tito Manlio Torquato, cùm oraculo reſponſum eſſet eam partem ſuperiórem futuram,cuius dux ſe vltrò diis manibus deuouiſſet, ita cum collega pactus eſt,vt cuius ex duobus cornu prius pedem retuliſſet,is ſe deuoueret:cúmque prior ea pars,in qua cõſtiterat,hoſti cederet,ipſe ſolenni ſe carmine deuouit pro ſalute exercitus, atque ita equo concitato, in confertos hoſtes ſe immiſit, ſuáque morte ſuis victoriam peperit.

P. Decius Mus, ſuperioris filius, patris exẽplum imitatus, quarto Conſulatu ſe pro exercitu deuouit, anno vrbis 458.
P. Décius Pyrrhicus, c o s. de Pyrrho victo nomen reportauit.
P. Fábius maximus, c o s. cum Q. Tuberone, anno vrbis 743.
P. Fúrius Philo, c o s. cum C. Quintio Flaminio, anno vrbis 531.
P. Fúrius Philo, c o s. cum Sex. Attilio Serrano, anno vrbis 618.
P. Fúrius Medullinus, c o s. anno vrbis 282.
P. Gallus Camerinus, c o s. cum Q. Nouiano, anno vrbis 787.
P. Genútius Scipio Naſica, c o s. de Boiis triumphauit, anno vrbis 563.
P. Horátius Decemuir legibus ſcribundis, anno vrbis 303.
P. Horátius Trigeminus, c o s. cũ Sexto Quintilio Varo, anno vrbis 301.
P. Iúlius Appulus, c o s. cum L. Cornelio Lentulo, anno vrbis 555.
P. Licínius Caluus, primus ex plebe Trib. militum Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.
P. Licínius Craſſus, c o s. cum P. Scipione, anno vrbis 548.
P. Licínius Craſſus, c o s. cum C. Caſſio Longino, anno vrbis 583.
P. Licínius Craſſus, c o s. cum Cn. Lentulo Clodiano, anno vrbis 657.
P. Lucrétius Tricipitinus, Tribunus militũ Conſulari poteſtate, anno vrbis 339.
P. Manilius, c o s. cum C. Papyrio Balbo, anno vrbis 634.
P. Mánlius Capitolinus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.
P. Mánlius Capitolinus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 389.
P. Mélius Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.
P. Menénius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.
P. Minúrius Augurínus, c o s. cum T. Geganio Macerino, anno vrbis 262.
P. Múrius Scæuola, c o s. cũ Sp. Poſthumio Paulo, anno vrbis 580.
P. Pinárius Rufus, c o s. cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 255.
P. Plaútius Proculus, c o s. cum P. Cornelio Scapula, anno vrbis 427.
P. Popílius Lenas, c o s. cum C. Sulpitio Galba, anno vrbis 622.
P. Poſthúmius Albinus, Vide POSTHVMIVS.
P. Poſthúmius Tubertus, c o s. cum M. Valerio Voleſo collega de Sabinis triumphauit, anno vrbis 249. Iterum c o s. cum Agrippa Menenio Lanato de Aruncis triũphauit biẽnio poſt.
P. Rutílius Lupus, c o s. bello ſociali interfectus, anno vrbis 664.
P. Rutílius Rufus, c o s. cum C. Manlio Maximo, anno vrbis 649.
P. Scípio Naſica, c o s. cum C. Martio Figulo, anno vrbis 592.
P. Scípio Naſica Serapion, c o s. anno vrbis 616.
P. Scípio Naſica, c o s. cum L. Calphurnio Beſtia, anno vrbis 643.
P. Semprónius Sophus, c o s. cum P. Sulpitio Auerrione, anno vrbis 450.
P. Sempróníus Sophus, c o s. cum Appio Claudio Rufo, anno vrbis 485.
P. Sempróníus Tuditanus, c o s. in Brutiis Annibalem fudit, anno vrbis 550.
P. Seruílius, Cilicia à prædonibus liberata, Iſauris vrbe capta, Iſaurici cognomen deportauit.
P. Seruílius Geminus, c o s. cum C. Aurelio Cotta, anno vrbis 501. Iterum cum eodem, anno 505.
P. Seruílius Priſcus, c o s. Volſcos, Sabinóſque ſuperauit, anno vrbis 259.
P. Séſtius Vaticanus, c o s. cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 302.
P. Séſtius Decemuir legibus ſcribundis, anno vrbis 303.
P. Sílius Nerua, c o s. cum Appio Iunio Syllano, anno vrbis 780.
P. Sulpítius Auerrio, c o s. cum P. Sempronio Sopho.
P. Sulpítius Decemuir legibus ſcribundis, anno vrbis 303.
P. Sulpítius Galba, c o s. cum Cn. Fuluio Centimalo, anno vrbis 543.
P. Sulpítius Longus Trib. Mil. Conſulari poteſtate, quo anno Roma capta eſt à Gallis, vrbis ſcilicet 366.
P. Sulpítius Quirinus, c o s. cum M. Meſſala, anno vrbis 742.
P. Syllius Nerua, c o s. cum M. Apuleio, anno vrbis 734.
P. Titínius Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.
P. Valérius Aſiaticus, c o s. cum L. Cornelio Syllano, anno vrbis 798.
P. Valérius Flaccus, c o s. cum M. Attilio Regulo, anno vrbis 527.
P. Valérius Leuinus, c o s. à Pyrrho rege, auxilio elephantorum, victus.
P. Valérius Potitus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 370. Iterũ biennio pòſt. Tertiùm, anno 376. quartùm, anno 380. quintùm, anno 388. ſextùm, anno 389.
P. Valérius Publicola, vide PVBLICOLA.
P. Valérius Publicola, c o s. de Sabinis, Veientibus & Ethruſcis triumphauit, anno vrbis 279.

Iterum Cos.cum C.Claudio Sabino à ſeruis cõcitatis,qui Herdonio duce,Capitolium occupauerant interfectus eſt, x x v. annis poſt priorem Conſulatum.

P.Vaticânus,Cos.cum Q.Fuſio Caleno,anno vrbis 707.

P.Vetúrius Geminius, c o s. cũ T.Ebutio Helua, anno vrbis 255.

P.Vinítius,Cos.cum P. Alpheno Varo, anno vrbis 754.

P.Virginius Trib.Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 354.

P.Volúmnius Auentinus, Cos.anno vrbis 293.

Públius,Ieroſolymorum epiſcopus,tertius, anno ſalutis 145.

Púcinum,oppidũ Hiſtriæ in mediterraneis.Ptol. lib.3 cap.1. Vnde & Pucinum vinum dicitur, quod creſcit in Adriatico ſinu, in ſaxeo colle, Plin.lib.14. cap.6.

Pudens, Nomen viri.2. timoth.4.

Púnicus,Vide P OEN V S.

Púppius, poëta Tragœdiographus(inquit Acron apud Horatium) adfectus ſpectantium mouit, vt eos flere compelleret.Inde huius poëmata lachrymoſa vocauit Horatius Epiſt.lib.1.

Púpulum,vrbs à latere meridionalis Sardiniæ.

Putéoli,Stephano,vrbs Tyrrhenorũ:Plinio lib 3. cap.4,ciuitas Campaniæ,ab aquæ calidæ putore dicta,vt inquit Feſtus:licet alii putent à multitudine puteorum,earum aquarum gratia factorum.Hæc etiam vocata eſt Dicæarchia,à iuſtitia adminiſtrationis & gubernationis,à Samiis condita,vt voluit Euſebius eo tẽpore quo Tarquinii à Bruto ſunt expulſi. Hinc Puteolanus, adiectiuum.

P Y

Pydes, vrbs & fluuius Piſidiæ: Gentile,Pydeſius. Stephan.

Pydna,vide C Y D N A.

Pyênis,vrbs Colchorum: Gẽtile,Pyenites.Steph.

Pygela,vrbs Ioniæ:Ciuis,Pygeleus.Steph.

Pygmæi,populi in extremis Indiæ montibus habitãtes,Plinio lib 7.cap.3.ſalubri cœlo, ſempérque vernante fruentes, ternos dodrantes non excedentes: vnde & Pygmæi dicti ſunt, quaſi πυγμαῖοι, hoc eſt, cubitales:πῆχυς enim cubitum ſignificat. Horum mulieres quinto anno pariunt,& ſeneſcunt octauo. Fama eſt, inſidentes arietũ caprarúmque dorſis,armatos ſagittis,veris tempore vniuerſo agmine ad mare deſcendere,& oua pulóſque gruum conſumere:eternis eam expeditionem menſibus confici,aliter futuris gregibus non reſiſti. Caſas eorum luto pennísque & ouorum putaminibus conſtrui. Plinius præterea li.4.cap 11.in Thracia Pygmæos fuiſſe ſcribit,vrbémque Geraneam tenuiſſe, donec à gruibus fugati,nouas ſibi ſedes quærere ſunt coacti. Stephanus Pygmæos dictos ſcribit à Pygmæo filio Dori,nepote Epaphi.

Pygmalion, onis, Suidæ, Beli Tyriorum regis filius,frater Didûs,qui cùm ardentiſsima auri cupiditate flagraret,ad Sichæi patruelis ſui,& ſororis ſuæ viri opes animum adiecit: illúmque ſpe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cuius cædis cùm in ſomnis à mariti vmbra certior facta eſſet Dido,clàm ſublatis theſauris, fugáque comitibus aſſumptis,naues cõſcendit: & in Africã appulſa, primùm Byrſam,deinde & Carthaginem condidit.Virgilius 1.Æneid.

Pygmálion, Cilicis filius, qui ex eburnea ſtatua, Veneris beneficio in puellam tranſformata,Paphum ſuſcepit,Paphi Cypriæ vrbis cõditorem. Ouid.13.Metam.

Pylades,dæ,vel dis,Strophii Phocenſis filius, indiſſolubili amicitiæ vinculo cum Oreſte cõiunctus.Nam cùm Clytæmneſtra ab Ægiſtho adultero adiuta, Agamemnonem occidiſſet, Strophius Oreſtem adhuc puerum certiſſimæ neci ſubduxit,& in regno ſuo vnà cum Pylade educauit.Poſteáque cùm Oreſtes,gratia vindicandæ paternæ mortis, matré peremiſſet, eámque ob rem in furoré cõuerſus eſſet, Pyladem perpetuum omnũ ſuarum profectionum comitẽ habuit,& ſociũ periculorum: tãtáque ſeſe mutuò amoris vehementia ſunt proſecuti, vt alter pro altero mori nõ recuſaret. Vide O R E S T E S.

Pylæ,locus Arcadiæ:Gentile,Pyleites,Pylates.

Pylæmenes, dux Paphlagonum, ex his qui venerunt in auxilium Troianorum,atque in bello à Menelao interfectus.Scribitur & Pylæmeneus. Homerus.

Pyleus,nomen proprium.

Pylártes, vir Troianus, ab Aiace in bello interfectus Homerus Iliad 11.

Pyléne,Ætoliæ oppidum,Homero 2.Iliad.

Pylus, agri Meſſeniaci oppidum, in tractu occidentali Peloponneſi, Neſtore alumno (qui inde Pylius cognominatus eſt)nobilitatum.Sunt præterea aliæ duæ eiuſdẽ nominis vrbes in Peloponneſo.Strabo lib.8.

Pyrácmon, nomen vnius ex Vulcani miniſtris, quorum opera in fabricando vtitur. Dictus Pyracmon, quòd ab incude, ferróque inito non recedat.Nam πῦρ Greci ignem, & ἄκμονα incudem appellant.Virg.lib.8.

Pyræa,pars Theſſaliæ, à Pyra nominata: qui habitat, Pyræus.Steph.

Pyræchmes,nomen proprium viri,Home.

Pyrámides, in Ægypto nihil aliud fuerunt,quàm regum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtẽtatio. Plin. libr.16.cap.12. Quippe cùm faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus

aut æmulis inſidiantibus præberent. Plures in Ægypto paſsim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, quarum Póponius Mela meminit, quæ orbem impleuere fama, conſpicuæ vndique adnauigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo ſterilique inter Memphim oppidum & Delta. Turres autem ſunt (inquit Solinus) faſtigiatæ vltra excelſitatem omnem, quæ manu fieri poſsit. Sub Pyramidibus fuerunt Ægyptii reges ſepulti. In Pyramidum ſtructuram Ægypto (inquit Stephanus) quindecim millia talentorú inſumpta ſunt, pro cepis duntaxat & alliis & caſeo. Nominatæ autem ſunt ἀπὸ τῶν πυρῶν, hoc eſt à tritico, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum ſecuta eſt.

Pyramus, adoleſcens Babylonius, qui Thyſben mutuo amore proſecutus eſt: verùm cùm adeò à parẽtibus vterque obſeruaretur, vt nullo modo ſe complecti poſſent, egredi vrbem ad conſtitutum locum decreuerũt. Quò quidem cùm prior peruenisſet Thyſbe, leæna illic tranſeunte, perterrefacta, in antrum vicinum cõfugit. Pyramus deinde aduenies, cùm velum, quod fugienti Thyſbe è capite deciderat, cruentatũ reperiſſet, eam putãs à feris fuiſſe dilaniatã, gladio quem ſecũ habebat, ſub moro arbore incubuit. Thyſbe autem ex antro egreſſa, cùm Pyramum vulnere confectum vidiſſet, eodem ſe gladio confodit. Vtrumque autem ſub moro arbore occiſum volunt, eiuſque fructus, cùm antea cãdidi eſſent, ex eorum ſanguine atrum colorem traxiſſe. Ouid. 4. Metamorph.

Pyramus, fluuius, qui per anguſtias Tauri mõtis per Ciliciam defertur, de quo & Cydno digna ſunt lectu in Arriano & Curtio. Stephano, fluuius in malo Ciliciæ, Leucoſyrus antea dictus.

Pyránder, quæſtor Atheniẽſis, à populo ſaxis obrutus, quòd tempore belli triticum parcè ſuppeditaret. Plutarchus.

Pyránthus, vrbs parua, aut vicus Cretæ iuxta Gortynem: Incolæ, Pyranthii. Steph.

Pyrâſus, vir Troianus, ab Aiace bello interfectus. Homerus 2. Iliad. Stephano, vrbs Phthiæ, dicta quòd regio ſit πυροφόρος, id eſt, tritici ferax: Gentile, Pyraſæus. Stephanus.

Pyrenâa, vrbs Locridis, Stephano. vide PYRONAEA.

Pyréne, Bebrycis regis filia, iis in mõtib⁹, qui Galliam ab Hiſpania dirimunt, ab Hercule cõpreſſa: quæ poſtea à feris laniata, ibidémque ſepulta, fecit, vt totus ille tractus montanus ab eius nomine Pyrene diceretur. Alii tamen montis huius nomen ἀπὸ τῆς πυρὸς deducere malunt, hoc eſt, ab igne: ſiue quòd crebris fulminum ignibus feriatur: ſiue quòd Pyrenæi montis ſyluæ (vt author eſt Diodorus libro 6.) iniecto à paſtoribus igne, olim vniuerſæ conflagrauerint. Strabo libro 3, Pyrenes (inquit) latus in Hiſpaniam vergẽs, conſitum eſt variis arboribus materiæ multitudine, & quæ ſemper virens germinet: alterum autem Galliam ſpectãs, nudum omnino. Diodorus libro 6. vbi de Pyrene: Ferunt (inquit) priſcis temporibus igne à paſtoribus iniecto, montanas omnes regiones fuiſſe combuſtas, qua ex re montes aiunt cognominatos Pyrenæos.

Pyréneus, Phocidis rex, qui cùm Muſas ex Helicone in Parnaſſum proficiſcentes hoſpitio excepiſſet, vim his inferre eſt conatus: cúmque illæ aſſumptis alis effugerẽt, Pyreneus conatus inſequi, è feneſtra delapſus, fregit ceruicem. Ouidius 5. Metamorph.

Pyrgéſſa, vide PYRGVM.

Pyrgi, vrbs Meſenes: cuius gentile, Pyrgites, Stephano. Vide PYRGVM.

Pyrgi, gorum, oppidum in ora Tuſciæ, inter Antium & Grauiſcas.

Pyrgo, nutrix filiorum Priami. Virgilius 5. Æne.

Pyrgum, Tuſciæ oppidum, (Stephano, oppidulum Italiæ) quod & Pyrgi numero plurali dicitur. Plinius libro 3. cap. 5. vnde gentile, Pyrgeſſæus.

Pyrgotéles, gemmarum ſculptor artificioſiſsimus, à quo tantũ Alexãder Magnus ſe in gemmis ſculpi paſſus eſt, edictóque alios vetuit. Plinius libro 37. cap. 1.

Pyriciades, vel Pyritidias, rex Aſſyriorum, anno ante Romam conditam 225.

Pyrindus, vrbs Cariæ. Steph.

Pyritidias, vide PYRICIADES.

Pyrnus, vrbs Cariæ: Ciues, Pyrnii. Steph.

Pyro, nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia.

Pyrodes, Cilicis filius, qui primus è ſilice excuſiſſe ignem dicitur, quemadmodum afferuaſſe in ferula Prometheus. Plin. lib. 7. cap. 56.

Pyrois, Pyroentis, vnus ex equis ſolis: ſunt enim quatuor: Pyrois, Eous, Æthon, & Phlegon. Ouidius 2. Metamorph.

Pyrois, entis, Martis ſidus, ab igneo colore dictũ.

Pyrolabes, quòd ea quæ ignita ſunt, capiat.

Pyronâa, vrbs Locridis, à Pyrone quodam dicta. Inde Pyronæus, Steph. Eadem videtur, quam paulò antè πυρλωαίαν vocauit.

Pyrpile, inſula ſic dicta, quòd ignis ibi primò repertus fuerit: hanc Delon dicũt eſſe. Eſt & hoc nomine Cariæ ciuitas iuxta Myrtoum pelagus, & inſula circa Mœotim, quã põtus abſtulit. Plinius capite 32. libri 2. Stephano vrbs eſt in Leſbo: Ciuis, Pyrrhæus. Eſt & Liguriæ vicus.

Pyrrha, Deucalionis vxor, quæ poſt diluuium

vna cum marito, iactis post terga lapidibus, humanum genus fertur reparasse. Vide DEVCALION.

Pyrrho, philosoph⁹, à quo philosophi Pyrrhonii dicti, quos græco cognomento σκεπτικοὺς, id est, considératores appellant. nihil enim decernũt, sed in quærendo semper, cõsidera ndóque sunt: ac ne videre quidem plãnè quicquam, neque audire se putant. Aiúntque veritatem incomprehẽsibilem videri. Idem ἀποφητικοὶ, id est ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigũt. Hic patria Elidensis fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi discipulus, vixit annis fermè nonaginta.

comma nos here: figures

Pyrrhodes, Elidensis philosophus, Philistarchi filius. Hunc Apollodorus prius fuisse pictorem dixit, qui in sapiẽte ἀπάθειαν nõ admittebat. Cicero Acad. quæst. 4.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamia Lycomedis filia: ita dictus à fuluo colore capillorum, teste Seruio. Hic & Neoptolemus appellatus est, propterea quòd admodum adolescentulus ad belli Troiani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis, sine Æacidarum aliquo Troiam capi non posse. In Ilii autẽ expugnatione primùm Politem, Priami filium, deinde & patrem ipsum interfecit, Polyxenam Achillis patris sui manib⁹ inferias misit. Andromachẽ verò, quæ in prædam sibi cesserat, aliquandiu iustæ vxoris loco habuit: quam deinde, Hermionen Menelai & Helenes filiam ducturus, Heleno Priami filio vxorem tradidit. Erat autem Hermione multò antè à Tyndareo auo Oresti despon sata, cuius etiã mutuo amore tenebatur. Ægrè itaque ferens Orestes, vxorem sibi eripi, ex insidiis Pyrrhum obtrũcauit: vt apud Virgilium refert Andromache 3. Æneid.

Pyrrhus, rex Epirotarũ, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui cùm à suis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clàm à matre subductus, ad Illyricos defertur, traditúsque Heroæ, Glauci regis vxori nutriendus fuit. Quúmque natus annos vndecim esset reuocatus à suis, tanta virtute creuit, vt quum (sicut Cæcilius scribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potẽtes videret, Apollinem de bello cõsuluerit: Ille ambiguo respõdit, Aio te Æacida Romanos vincere posse. Hoc ad se dictũ putãs, auxilio Tarentinis cõtra Romanos venit, aduersus quos vario euentu pugnauit. Periit ictu tegulæ percussus, cùm Thebas cæpisset. Vide vitam eius latius apud Plutarchum.

Pyrrhus, XXVIII. Macedonũ rex. Olymp. 259.

Pythágoras, Samius, Mnesarchi gemmarum sculptoris filius, Italicæ philosophiæ princeps, auditor Pherecidis Syri: post cuius mortem Hermodamãti iam seni, Creophili nepoti, se in disciplinam dedit. Sub quo cùm satis profeciſſe videretur, in Ægyptum nauigauit, vt illorum Theologiã, ritus, morésque cognosceret. Deinde Astrologiæ, Chaldaicáque disciplinæ cupidus, Babylonem sese cõtulit: vbi syderum cursus, eorúmque in genituris hominum effectus est edoctus. Auditores fertur habuisse non pauciores sexcentis, qui noctu ad eum confluebãt: ex quibus clarissimi fuerunt Architas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippasus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata. Primus τῆς μετεμψυχώσεως, hoc est, transfusionis animarum in alia corpora, astructor fuit, idque, vt facilius persuaderet, primùm se Æthaliden Mercurii filium fuisse affirmabat. Cúmque à patre optio sibi facta esset petendi quicquid vellet, excepta immortalitate, se ab illo petiisse, vt & viuens, & vita functus, omniam quæ contingerent, memoriã haberet. Eámque ob causam se omniũ, quæ in vita gessisset, meminisse, eãdémq; memoriam post obitũ reseruasse. Post Æthalidæ mortem Euphorbum se fuisse aiebat, & deinde Hermotimũ, postea Delium quendam piscatorem nomine Pyrrhum: mortuóque Pyrrho, se factum esse Pythagoram. Crotoniatis & Metapontinis leges conscripsit: populósque luxuria diffluentes authoritate & doctrina ad frugalem cultum reuocauit, adeò vt & mulieres integritate eius, vitæque seueritate adductæ, auratas vestes, ornamentáque lasciuiora, in templo Iunonis cõsecrarent. Postremò cùm multos annos Crotone egisset, Metapontum commigrauit, vbi & supremum diem obiit: quanquam, aliis alia tradentibus, de mortis genere non satis constat. Quanti autem illum viuum fecerint Metapontini, post obitum eius declararunt, ædes eius pro templo ei consecrantes, diuinísque honoribus mortuum prosequẽtes. Ab animalium omnium carnibus, & à fabis religiosissimè abstinebat. Iuuenalis sat. 15.

Pýtheas & Pythernus, à Pytho deriuantur, & Pythodorus, qui marmoris sculptor eximius fuit.

Pythérmus, Phocẽsis, cùm Ionum, Æolúmque legati Spartam appulissent, ex omnibus delegatus, qui postulata proponeret: purpureáque veste indutus, in Spartiatarum conuentũ processit, hortatúsque est Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Ionibus ferendum. Herod. li. 2.

Pythes, vide PYTHOPOLIS.

Pýthia, thiorum, ludi Apollinares, in Apollinis honorem instituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis serpẽtis nocentissimi, aut, vt Strabo libro 9 scripsit, hominis sceleratissimi, cognomento Draconis. Ouid. 1. Metamor.

Victores huius certaminis, teſte Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo deſumptis.

Pýthium, intimus olim locus Gortynæ in Creta: vel iuxta Aſtacenum ſinum, vnde pocula Pythiana. Steph. Vide GYTHIVM.

Pýthius, Apollinis cognomen, à Pythone ſerpente, quem ſagittis ſuis adhuc puer dicitur interemiſſe. Aut certè ἀπὸ τῆ πυθέσθαι, hoc eſt, à cõſulendi vſu: vnde & Pythiarum, Phœbi ſacerdotum, nomen tractum eſſe exiſtimat Strabo lib. 9. Alii tamẽ Pythium dictum putant, ἀπὸ τ πύθειν, hoc eſt, à putreſcendo, eò quòd ſine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pythodõrus, ſculptor eximius. Plin. lib. 36. cap. 5.

Python, ſerpẽtis miræ magnitudinis proprium nomẽ, ex putredine terræ poſt diluuium Deucalionis nati. Hic à Iunone Latonæ ex Ioue grauidæ dicitur fuiſſe immiſſus, nullámque ei pariendi quietem conceſſiſſe, donec illa ad Aſterien ſororem ſuam peruenĩſſet, non multò antè in inſulam cõmutatam: à qua ſuſcepta, Dianam & Apollinem peperit, quarũ illa vixdum nata, protinus matri obſtetricis officium præſtitit, fratrémque naſcentem exeepit: qui poſtea memor iniuriæ, qua Python matrem ſuam afſecerat, ſagittis ſuis eum confixit. Cuius rei memoria ne vllo temporum lapſu obliteraretur, ſacra certamina inſtituit, quæ à nomine ſerpentis Pythia appellauit. Ouidius 1. Metamor.

Python, Solino, locus eſt in Aſia, in campis patentibus, vbi primo aduentus ſui tẽpore aduolant ciconiæ. Atque eam, que vltima venit, laniant vniuerſæ. Plin. libr. 10. cap. 23. Vide PYTHONOSCOME per iota, quanquam per y ſcribendum ſit.

Python, orator Byzantius eloquentiſſimus, apud Philippum Macedoniæ regem, cuius meminerunt Æſchines & Demoſthenes in orationibus.

Pythópolis, ciuitas Aſiæ, pars eius, quæ Myſia vocatur. Stepha. in Antiochia vndecima. Idem alibi, Præter Pythopolin Myſiæ, alia eſt in Caria, ſic dicta à ditiſsimo viro Pythe, qui Xerxe ſuſcepto, ſingulis militibus ſex Daricos aureos diſtribuit. Hæc poſtea Nyſſa dicta eſt.

Pyxis, vrbs in mediterranea parte Œnotrorum, à qua fit gentile, Pyxius. Stephanus.

Pyxus, vrbs Siciliæ à Miantho condita: cuius gentile, Pyxuntius. Stephanus.

VADI, Bohemorum olim gens ſicut & Marcomãni. Hieronymus, Sarmatæ, Quadi, Vandali, & innumerabiles aliæ gentes, equorum & vulpium carnibus delectantur.

Quadratus, à poſtolorum diſcipulus, præſul Athenienſis, vnà cum Philippi filia, prophetico ſpiritu clarus. Hieron. Euſeb.

Quari, Galliæ Narbonenſis populi inter Salyos & Vocontios. Strabo lib. 4.

Quartus, Nomen viri. rom. 16.

Querquetulâna, vna ex portis vrbis Romæ.

Querquetulárae, nymphæ querceto præſidentes, Græcis Dryades dictæ.

Quinquátria, orum, feſta Romæ, Palladi ſacra, nõ diſſimilia iis, quæ ab Atheniẽſibus πανάθηναια vocabãtur. dicta à numero quinque dierũ, quibus celebrabantur: quorũ primo fiebant ſacrificia: ſecundo, tertio, & quarto gladiatorum ſpectacula edebantur: quinto, vrbis fiebat luſtratio. Videtur autem primus ex hiſce diebus fuiſſe quintus poſt Idus Martias, hoc eſt, XIII. Calend Aprilis. Varro 5. de lingua Lat. author eſt, antiquitus vnum tatummodo feſti huius diem fuiſſe, poſt quintum ſcilicet Idus Martias: eúmque Quinquatrum vocatum fuiſſe, tracto vocabuli exemplo à conſuetudine vicinorum populorum, qui dies poſt ſextum & ſeptimum Iduũ Sexatrum & Septimatrum appellauere: paulatim tamen nominis errore conſuetudinem irrepſiſſe, vt quinque dies crederẽtur. Varronis ſententiæ Feſtus quoque ſubſcribit, vnde apparet non niſi mera eſſe ſomnia, quæ à recentioribus Grãmaticis de vocis huius etymo ſunt excogitata, qui Quinquatria inde dicta tradiderunt, quòd celebrarentur quinque diebus cõtinuis poſt diem atrum, qui erat poſtridie Iduum: cùm probatiſſimorum, quos iam adduximus, authorum teſtimoniis ſatis cõſtet, Atrus ſiue Atria, particulas in hiſce vocibus nihil ſignificare, ſed ſolas eſſe nominum productiones. Fuerunt & minora Quinquatria, ſiue (vt Feſtus appellat) Quinquatrus minuſculæ, quæ Idibus Iuniis à tibicinibus perſonatis celebrabantur.

Quintiliânus, rhetor, Hiſpanus ex ciuitate Calaguritana: quamobrem ipſe quoque Hiſpanos prouinciales ſuos vocat. Romã cum Galba venit, breuíque tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit, primúſque è fiſco ſalarium tulit. Scripſit inſtitutiones rhetoricas ac declamationes.

Quintílis, menſis ideo dictus, quòd ordine quintus eſſet à Martio, qui apud antiquos primus

anni menſis erat, ſed poſtea in honorem Iulii Cæſaris Dictatoris, Mart. Anto. c o s. legem ferente, Iulius appellatus eſt.

Quintius, cognomen. Vnde Quintia porta trans Tyberim à Quintio Cincinnato dicta. Quintiorum autem familia Romæ multiplex fuit, ex qua Cincinnati, Flaminii, Criſpini, Martii, diuerſis temporibus claruere. Volater.

Q. Luctatius Catulus, Vide CATVLI.

Quintipor, ſeruile nomen apud veteres, vt Publipor.

Quintilius, c o s. cum Commodo Cæſare, anno vrbis 930.

Quintilius, c o s. cum Priſco, anno vrbis 911.

Q. Ælius Pætus, c o s. cum M. Iunio Pœno, anno vrbis 587.

Q. Ælius Tubero, c o s. cum P. Fabio Maximo, anno vrbis 743.

Q. Æmilius Barbula, c o s. cum C. Iunio Bruto Bubulco, anno vrbis 437.

Q. Æmilius Pappus, c o s. cum C. Fabritio, anno vrbis 471. iterum cum eodem, anno 475.

Q. Antonius Merenda, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 334.

Q. Apuleius Panſa, c o s. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 453.

Q. Aquilinus, c o s. cũ Aſiatico, anno vrbis 877.

Q. Cæcilius Metellus, c o s. cum L. Veturio Philone, anno vrbis 548.

Q. Cæcilius Metellus, Achæos ad Thermopylas primùm, hinc in Phocæis deuicit: Pſeudophilippum in ſuam poteſtatem redegit, Macedoniam recepit. vnde & Macedonicus cognominatus eſt. Secundo Conſulatu primùm à Gallis victus, poſtea eos vicit, ceciditq; ex iis quinque millia.

Q. Cæcilius Metellus, c o s. Baleares vicit, vnde Balearicus eſt cognominatus, anno vrbis 631.

Q. Cæcilius Metellus Celer, c o s. cum L. Afranio, anno vrbis 694.

Q. Cæcilius Metellus Nepos, c o s. cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatuſcõſultum de Ciceronis reditu factum eſt, anno vrbis 697.

Q. Cæcilius Metellus Numidicus dictus, à Iugurtha Numidiæ rege deuicto, tantæ conſtantiæ fuiſſe perhibetur, vt in exilium abire maluerit, quàm in leges per vim à Mario rogatas iurare, vnde poſtea eſt à populo, cõmoto ob filii eius Q. Metelli lachrymas (qui ob eam rem Pii cognomen tulit) reuocatus.

Q. Cæditius Longus, c o s. cum L. Manlio Regulo, anno vrbis 497.

Q. Cæditius Noctua, c o s. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 464.

Q. Calphurnius Piſo, c o s. cum Ful. Flacco, anno vrbis 619.

Q. Cáſſius Longinus, c o s. cum A. Manlio Torquato, anno vrbis 590.

Q. Chlælius, Siculus, c o s. cũ T. Largio Flauio, anno vrbis 256.

Q. Fábius Æmilianus, filius Æmilii Pauli Macedonici, frater Africani inferioris, in Fabiorum familiam adoptatus.

Q. Fábius Labeo, c o s. cum M. Claudio Marcello, anno vrbis 571.

Q. Fábius Maximus, magiſter equitum, quòd cõtra præceptum L. Papyrii Dictatoris pugnaſſet, ab eo pene ſecuri percuſſus, víxque tandem populi precibus dimiſſus eſt. Vide PAPYRIVS.

Q. Fábius Maximus, c o s. Allobroges & Bituitum eorum regem perdomuit, vnde Allobrox dictus eſt, anno vrbis 633.

Q. Fábius Maximus Seruilianus, c o s. Luſitanos deuicit, ſed fidem eis datam violauit, anno vrbis 612.

Q. Fábius Maximus Verrucoſus, vel Ouicula, vir tantæ prudentiæ, vt primus ex Romanis ducibus Annibalem armis inuictum vicerit, non alia magis re, quàm abſtinendo à pugna adeò, vt inde cũctatoris cognomen tulerit: Dictatura & quinque Conſulatibus clarus. Plutar. in eius vita. Vide FABII.

Q. Fábius Rutilianus, vir egregiæ virtutis, Dictaturã & quinque Cõſulatus geſſit, de Ethruſcis, Samnitibus, Vmbris & Gallis ſæpius triũphauit, quos variis prælíis ferè ad internecionem ceciderat. Geſſit autem quintum Conſulatum cum P. Decio filio, qui eo ſe anno deuouit, vrbis ſcilicet 458.

Q. Fábius Vibulanus, c o s. cum Ser. Cornelio Maluginenſi, anno vrbis 269. Iterum cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 272.

Q. Fábius Vibulanus alter, c o s. cum T. Æmilio Mamerco, anno vrbis 287. Iterum biẽnio pòſt cum T. Quintio Capitolino Equos deuicit. Tertiùm c o s. cum L. Cornelio Maluginenſi de Equis & Volſcis triumphauit.

Q. Fábius Vibulanus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 342. Iterum, anno 349.

Q. Fúluius Flaccus, c o s. cum Appio Caudice, anno vrbis 489.

Q. Fúluius Flaccus, c o s. anno vrbis 575. Ligures vicit, & de iis triumphauit.

Q. Fúluius Flaccus, c o s. cum L. Cornelio Lentulo, anno vrbis 516. Iterum cum T. Torquato, anno 530. Boios in deditionem accepit. Tertiò cum Appio Pulchro, Pœnos ad Beneuentum cecidit. Quartò cum Fabio Maximo, Tarentum recepit, anno 545.

Q. Fúluius Nobilior, c o s. cum T. Annio Fuſio, anno vrbis 601.

Q. Fúfius Calenus, c o s. cum P. Vaticano, anno vrbis 707.
Q. Hatérius Antoninus, c o s. cum D. Iunio Syllano, anno vrbis 805.
Q. Horténſius Nepos, Vide HORTENSIVS.
Q. Lecánius Baſſus, c o s. cum M. Licinio Craſſo frugi, anno vrbis 816.
Q. Lépidus, c o s. cũ M. Lollio, anno vrbis 733.
Q. Luctátius Catulus Cercus, c o s. cum A. Manlio Attico, anno vrbis 512.
Q. Luctátius Catulus, Vide CATVLVS.
Q. Mamílius Vitulus, c o s. cum Valerio Maximo, anno vrbis 488. Iterum cum L. Poſthumio, anno 491.
Q. Mártius Philippus, c o s. cum L. Æmilio, anno vrbis 472.
Q. Mártius Philippus, c o s. à Liguribus victus, anno vrbis 568.
Q. Mártius Rex, c o s. Saruios, gentem Alpinam, ſuperauit, anno vrbis 636.
Q. Mártius Thermus, c o s. cum L. Cæſare, anno vrbis 690.
Q. Mártius Tremulus, c o s. de Hernicis triumphauit, anno vrbis 448.
Q. Mártius Vatia, c o s. cum L. Metello Cretico, anno vrbis 686.
Q. Máximus, Eburnus, c o s. cum C. Licinio Geta, anno vrbis 638.
Q. Múcius Scæuola, Vide MVTIVS.
Q. Minútius Rufus, c o s. cum Cn. Cornelio Cethego, anno vrbis 557.
Q. Minútius Thermus, c o s. cum L. Cornelio Merula, anno vrbis 561. Ligures vicit fuditque.
Q. Naútius Augurinus, c o s. cum C. Horatio Puluillo, anno vrbis 297.
Q. Niger, c o s. cum T. Aproniano, anno vrbis 869.
Q. Nouiânus, c o s. cum P. Gallo Camerino, anno vrbis 787.
Q. Opímius, c o s. trãſalpinos Ligures ſubegit, anno vrbis 600.
Q. Pédius, c o s. cum puero Octauio in locum Hircii & Panſæ, qui in Mutinenſi prælio occubuerant, ſuffectus.
Q. Pedo, c o s. cum Valerio Meſſala, anno vrbis 867.
Q. Petílius Spurinus, c o s. cum Cn. Scipione Hiſpalo, anno vrbis 578.
Q. Pompéius Nepos, c o s. anno vrbis 613. à Numantinis ſuperatus, ignobilem pacem fecit.
Q. Pompéius Rufus, c o s. cum L. Sylla, anno vrbis 666.
Q. Públius Philo, c o s. cum L. Æmilio Mamerco, anno vrbis 317. Iterum cum L. Cornelio Lentulo, anno 428. Tertiò, anno 434. Quartò, anno 448.

Q. Quintílius Varus, in Germania bellum gerens ſub Octauio Cæſare, cum tribus legionibus ad internecionem cæſus eſt. Suet.
Q. Seruílius Cæpio, c o s. cum Q. Martio Philippo, anno vrbis 585.
Q. Seruílius Cæpio, c o s. cum C. Lælio, anno vrbis 614.
Q. Seruílius Fidenas, Trib. Mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358. Tertiò, anno 361. Quartò, anno 366.
Q. Seruílius Priſcus Dictator Equos & Labicanos vicit, anno vrbis 338.
Q. Seruílius Hala, c o s. cum L. Genutio Auentinenſi, anno vrbis 391. Iterum cum eodem triennio pòſt. idem Dictator, anno 396. tertiùm c o s. cum C. Martio Rutilio, anno vrbis 414.
Q. Sulpítius Camerinus, Trib. Mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358.
Q. Sulpítius Camerinus, c o s. cum C. Popæo Sabino, anno vrbis 761.
Q. Sulpítius Coſſus, c o s. cum M. Manlio Capitolino, anno vrbis 321.
Q. Veránnius, c o s. cum C. Pompeio Gallo, anno vrbis 801.
Q. Volúſius Saturninus, c o s. cum P. Cæpione, anno vrbis 808.
Quirinália, vocabant diem quo ſacra Quirino fiebant. Perot.
Quirinâlis collis, Romæ dictus, quòd in eo Quirini templum eſſet, ſiue quòd in eum commigrauerant Sabini, à Curibus venientes: & Quirinalis porta, quòd ea in collem Quirinalem itur, vel quòd proxime eam eſſet Quirini templum. Hodie Romanorum vulgus à duobus equis marmoreis, Phidiæ & Praxitelis operib⁹, in hoc colle ſitis, Montem cauallum appellat.
Quirinus, ni, Romuli cognomen, ab haſta, qua aſſiduè vtebatur: quam Sabini (inquit Feſtus) Curim, ſiue Quirim vocabant: vel à Curibus, hoc eſt, Sabinis, quos in vrbis partem recepit. Varro 4. de lingua Latina, Quirinum à Quiritibus appellatum exiſtimat. Alii Quirinum dici exiſtimant, ob generis nobilitatem à patre ſuo Quirino, hoc eſt Marte. Romani enim Martem, dum ſæuiret, Gradiuum: dum trãquillus eſſet, Quirinum nominabant. Vide Ouidium 2. Faſtorum.
Quirites, Romani dicti, à Curibus Sabinorũ vrbe. Romulus enim, inito fœdere cum T. Tatio Sabinorũ rege, eóque in partẽ regni, Sabiniſq; in vrbis portionẽ receptis, vt nouorũ incolarũ beneuolentiã aliqua ſibi ratione conciliaret, miſtã Romanorũ Sabinorúmque gentem vno nomine Quirites appellauit. Liuius 1. ab vrbe.

RAAB, psalm. 86, Ægyptum esse quidam memorant.

Raaia, Filius Subal filii Iuda, 1. paral. 4. 1. esd. 2.

Raamias, Nomen viri. 2. esd. 7.

Rabba, licet diuerse à Rabbath scribatur, videtur tamen eadem esse ciuitas. iere. 49.

Raba, vrbs ad sinum Ionium: Gentile, Rabæus, Stephano.

Rabáthmoma, vrbs tertia Palestinæ, quæ nunc Areopolis. Ciuis Rabothmomenus, Stephano. vide AREOPOLIS.

Rabbath, metropolis filiorum Ammon, quæ hodie à rege Ægypti Ptolemæo, cognomento Philadelphi, qui Arabiam tenuit cum Iudæa, Philadelphia nominatur.

Rabbatamana, Steph. vrbs montanæ Arabiæ: profertur etiam in neutro genere. Huius autẽ gentile est, Rabbatammenus.

Rabboth, Ciuitas in tribu Issachar. ios. 19.

Rabbothe, vide PHOENICE.

Rabírius, eques Romanus, perduellionis, id est læsæ maiestatis accusatus à T. Labieno tribuno plebis, quòd Saturnium virum sceleratum & hostem patriæ in tumultu occidisset, de quo extat oratio Ciceronis.

Rábilus, vide MOTHO.

Rab-mag, princeps quidam. ierem. 39.

Rachal, Ciuitas, quam Dauid suorum spoliorum participem fecit. 1. regum 30.

Rachel, Filia Laban, altera vxor Iacob. gen. 29.

Rachísius, Longobardorum rex, sub annum Christi 793. cum propè 7. annis regnasset, monachus effectus, regnum Astulpho fratri reliquit.

Racílius, tribunus plebis, qui de Clodianis facinoribus est questus in senatu. Cicero in Epist. ad Quintum fratrem.

Rácole, vide GATIZI.

Radágasus, Gothorum rex, Arcadii & Honorii Cæsarum temporibus, dicitur habuisse in exercitu sub signis supra ducenta bellatorum millia. Paulus Diacon.

Radamîrus, Galleriæ rex Christianus, Hispaniæ regem Saracenum bello vicit, anno Christi 944.

Raddai, Quintus filius Isai. 1. para. 2.

Ragau, Filius Phaleg, 1. para. 1. qui Reu genes. 11. scribitur, luc. 3. Heb. Reu.

Rages, Ciuitas apud Medos. tob. 1.

Raguel, Sacerdos in vrbe Madian, socer Moysi. exod. 2: qui exod. 3. dicitur Iethro.

Rahab, Mulier quæ hospitio suscepit exploratores missos à Iosue in Iericho. ios. 2.

Rahabia, Nomen viri. 1. para. 26.

Raham, Filius Samma filii Hebron. 1. para 2.

Rahelaia, Nomen viri. 1. esd. 2.

Rahuel, Filius Esau ex Basemath vxore, gene. 36. Filius Iebaniæ, 1. para. 9.

Raia, Filius Subal filii Iuda. 1. para. 4. 1. esd. 2.

Ram, Filius Esron filii Phares, 1. para. 2. Filius itẽ Ierameel primogeniti Esron, 1. para. 2.

Rama, vide RAPHIA.

Rama, Ciuitas in tribu Beniamin, haud procul à Gabaon, iosue 18. iud. 4. 19: quam reædificauit Baasa rex Israel in Iuda, 3. regum 15.

Ramatha, vrbs Syriæ in monte Ephraim. 1 reg. 1. 15. Hieronymus in Thamnitica regione iuxta Diospolin sitam scribit. Vocatur etiam Ramathæ.

Ramathæ, Ciuitas. 1. mach. 11. Eadem quæ Ramatha & Ramathaim.

Ramathaim, Ciuitas eadem quæ Ramatha: dicitur & Arimathea. 1. regum 1.

Ramath-lechi, Nomen loci. iud. 15.

Rameses, Ciuitas in extremis finibus Ægypti ab Israelitis condita, olim (vt Hieronymus ait in Hebraicis quæstionibus) pagus Arsenoitis dicta. gen. 47. num. 33.

Rameth, Ciuitas in tribu Issachar. iosue 19.

Rámeus, Propheta sub Ieroboam, rege Israel. Ioseph.

Rámitha, vide LAODICEA.

Ramoth, Ciuitas sacerdotum atque fugitiuorum in tribu Gad, non procul à monte Galaad. ios. 13. 1. regum 30.

Ranses, regnauit in Ægypto annis LXVI. vixit autem anno fere ante Romam conditam 560.

Rapha, Filius Beniamin, 1. para. 6: qui gen. 46. dicitur Echi. Filius item Baana, 1. para. 8. 20.

Rapha, Nomen viri. 1. para. 7.

Raphael, Nomen viri. 1. para. 26.

Raphaia, Filius Ieseiæ filii Phaltiæ, 1. para. 3. 4. Filius Thola, 1. para. 7. Filius Baana, 1. para. 9.

Raphaim, populi quos Moabitæ, Emim: Ammonitæ, Zomzommim vocãt, deut. 2. Vide Emim. Item nomen vallis iuxta Ierusalem, ios. 15. isa. 17. Eadem quæ Sephela dicitur, forsan latius patens ad austrum.

Raphaneæ, vide RHAPHANEAE.

Ráphia, Ptolemæo libro 5. ca. 16. vrbs Idumeæ Palestinæ prope Iordanem fluuiũ, à Iudæis Roma appellatur. Steph. vrbs Syriæ, sic dicta ab historia Bacchi. ῥάπτειν enim suere est: Gentile, Raphiotes.

Raphidim, Locus in solitudine, nõ procul ab Horeb monte, vbi vndecima Israelitarum mansio fuit. exod. 17. num. 33.

Raphon, Locus trans torrentem, opinor Iaboc. 1. mach. 5.

Raphu, Pater Phalti. nume. 13.

Raréntum,vrbs Italiæ : Gẽtile,Rarentinus.Steph.
Ráſcia,vide DACIA.
Raſias,Nomen viri.2.mach.14.
Raſin,Rex Syriæ.4.reg.16.1.eſd.2.
Ratiáſtum, Ptolemæo lib.2. cap.7. Lemouicum vrbs,vulgò *Limoges*.
Ratuménna,auriga, qui cùm in ludis Circẽſibus excuſſus fuiſſet,equi eius cum corona& palma in Capitolium peruenerunt, ſedémque ter luſtrarunt.Ex quo factum eſt,vt porta,per quam intrauerunt,Ratumennia diceretur.
Raudúſcula , porta Romæ appellata, à raudo, id eſt ære,quòd ærata ſit.
Rauénna,vrbs in octaua regione Italiæ, in litore maris Adriatici,c I I.M.paſſ.ab Ancone, paluſtri in loco ſita, aëre tamen innoxio, propterea quòd crebris tum fluuiorum,tum maris inundationibus ſordes abluantur : vnde gladiatoribus educandis exercendiſque locum hunc veteres præcipuè delegerunt.Strabo lib.5.qui eam à Theſſalis conditam tradit:qui cùm perpetuis Tuſcorum incurſionibus pares nõ eſſent, Vmbros in partem ciuitatis receperunt.Plinius tamen lib.3. cap.15. Rauennam Sabinorum coloniam facit . Olim tota ligneis compacta ædificiis,aquis diffuſa,pontibuſque ac lembis peragrata.Hanc vrbem vetuſtam eſſe, res ab Oſtrogottis geſtæ commemorãt,qui eam ſibi regiam poſuere . Liuius author eſt , ab Auguſto muris cinctam fuiſſe,quas Valẽtianus imperator ampliauit , eiuſque archiepiſcopo duodecim ciuitatum epiſcopos ſubiecit,Arimini,Cæſenæ,Fori Liuii,Fori,Cornelii,Fauentiæ,Briucii, Bononiæ,Mutinæ,Regii,Parmæ & Placentiæ, quæ ciuitates deinceps ſub Exarchatu fuere. Et Alaricus ſubinde eam magnificauit . ſic Theodoricus , qui in & octo ex triginta annis regni ſedem habuit.
Raúraci , Galliæ Belgicæ populi . Cæſar in commentariis,& Plinius cap.17.lib.4.
Raymîrus,Hiſpaniæ rex , ſub annum ſalutis 812.
Raymîrus,I I. Hiſpaniæ rex , anno ſalutis 896. Is Alphonſum Fratrem , qui Chriſtianam fidem abnegarat, perſecutus cepit, eúmque effoſſis oculis in vincula coniecit.
Raymîrus,I I I.Hiſpaniæ rex ſub annũ ſalutis 932
Raymîrus, primus Aragonũ rex,anno ſalutis 1016
Razon,Filius Eliada.3.regum 11.

Reâte , oppidum Sabinorum , Italiæ vmbilicus, vnde Reatini populi.Plin.lib.2.cap.12.& Reatina præfectura. Valer.Max.
Rebe,rex Madianitarum.num.31.ioſ.13.
Rebecca , Filia Bathuel filii Nachor , vxor Iſaac. gene. 22.
Rebba,ſiue Reblata,Ciuitas Syriæ.num.34.4.reg. 23.25:quæ poſtea(vt Hieronymus tradit)Antiochia dicta eſt.ſunt tamen qui id negãt . Poſtremo Iuſtiniani principis tempore (Volaterrano libro 11.authore)Theopolis dici cœpit.
Recanẽtũ,ciuitas in Italia,quæ à Priſcis Recinata.
Reccath,Ciuitas in tribu Nephthali.ioſue 19.
Recem,Ciuitas in tribu Beniamin, ioſ.18. Nomen ducis,ioſue 13.Filius Hebron,1.para.2.Rex item Madianitarum,nume.31:quem Ioſephus lib. 4. ſcribit ſui nominis in Arabia condidiſſe vrbem: à Græcis poſtea Petram dictam.
Recha,Nomen viri.1.para.4.
Rechab,Pater Ionadab,4.reg.10. Filius Remmon Berothitæ,2.reg.4.1.para.2.
Redárii,populi Germaniæ ab Henricho imperatore victi,anno ſalutis 931.
Rediculi , fanum Romæ extra portam Capenam, idcirco dictũ, quia accedẽs ad vrbem Annibal, ex eo loco redierit,viſis quibuſdã perterritus.
Reema,Regio ſic dicta à Regma filio Chus.ezech. 27.
Reg-Aſſar,Babylopiorum rex 11.Olymp.55.
Regerîcus, Gothorum rex,anno ſalutis 417.
Regillus,vrbs Sabinorum.Steph.
Reginfrîdus,Danorum rex,anno ſalutis 813.
Regiſuindus, Gothorum rex,anno ſalutis 650.
Regium, Siciliæ ciuitas maritima , viginti millia paſſuum à promontorio Peloro ſecreta. act 28.
Régium,oppidũ Galliæ Ciſalpinæ,à Lepido ædificatum,vnde & Regiũ Lepideum vocatur.Regium autem propter pulchritudinẽ & amœnitatẽ.Ab eo fit adiectiuũ Regienſis,Regiẽſe.Sed Calepinus à Rhegyo(inquit) quod per h aſpirationem & ypſilon ſcribitur (de quo infrà) Rhegienſis deducitur.A Regio autem Reginus. Vide Plinium capite 15.lib.3.
Regiuſcámpus, locus prope Rhenũ inter Ryſam Arulámque,Heluetiorum flumina.Æmil.lib.8.
Regma,Filius Chus.gen.10.
Regom,Filius Iahaddai.1.para.2.
Régulus,Vide MARCVS,item ATTILIVS.
Rehum,Nomen viri.1.eſd.2.
Rei,Nomen viri.3.regum 1.
Reia,Filius Ioel.1.para.5.
Remeia,Nomen viri.1.eſd.10.
Remiſmúndus,Sueuorum rex,anno vrbis 469.
Remmon,Ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis,ioſue 15.19. Item Petra in tribu Beniamin,iudic.20.Vallis item apud Zachariam,14. ſiue ciuitas ſecundum Lyranum, non procul à Mageddo,quæ à quibuſdã nunc Maximianopolis dicitur. Sic vocabatur & pater Baana & Rechab ſeruorum Iſboſeth,2.regum 4.Nomen idóli,4.regum 5.
Remmon-phares,Decima ſexta Iſraelitarũ manſio.nume.33.

Remmono, Ciuitas ſacerdotum in tribu Zabulon. 1. paralip. 6.

Remória, locus in ſummo Auentino, vbi Remus de vrbe condita fuerat auſpicatus. Stephano vrbs eſt prope Romam: Gẽtile, Remuriates & Remurianus.

Rempha, Idôlum. act. 7.

Remulínus ager, dictus à Remo, poſſeſſiuum.

Remúria, Vide REMÓRIA.

Remus, frater Romuli, primi Romanorũ regis, qui quòd noua vrbis Romæ mœnia per ludibriũ trãſilíiſſet, à fratre eſt interfectus. Liu. ab Vrbe cõdita, aut certè (vt Ouidius mauult lib. 5. Faſtorũ) à Celere quodam Tribuno. Poſt cuius mortem oborta peſtilentia, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi: ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regni inſignibus ſemper iuxta Romulum quiduis ſancientem ponebatur, vt mortuus etiam Remus pariter imperare videretur.

Remus Syluius, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, vbi nunc Roma eſt: ob impietatem fulmine ictus creditur.

Renunciâta, inſula in Æthiopico mari, quæ (vt Plinius lib. 6. ſcribit) ita diues eſt, vt equos tantis auri incolæ permutent.

Reſeph, Nomen viri. 1. paral. 7.

Reſeph, 4. regum 19. iſa. 37. Vrbs Syriæ, vt ait Hieronymus. Alii dicunt fuiſſe Petram, Arabiæ ciuitatem. Vide RECEM.

Reſen, Ciuitas ab Aſſur ædificata inter Chale & Niniuem. gen. 10.

Reſia, filius Olla. 1. paralip. 7.

Reſpha, concubina Saul, filia Aia. 2. reg. 3.

Reſſa, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Lebna. num. 33.

Rethma, locus ad quem venerunt filii Iſrael de Aſeroth. num 33.

Reu, filius Phaleg, geneſ. 11. qui Ragau 1. paralip. 1. dicitur: iiſdem tamen conſonantibus & punctis apud Hebræos.

R H

Rha, Ptolemæo lib. 5. cap. 9. Sarmatiæ fluuius in Europa: alio nomine Volga: à Tartaris Edel nuncupatus. Hinc nomen Rha pontico radici.

Rhábilus, Arabum rex, Vide MOTHO.

Rhacêlus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Rhácole, vide CATIZI.

Rhacótes, Alexãdria prius vocabatur. Inde Rhacotites. Steph.

Rhadagâſus, Gothorũ rex, Stilliconis opera Italiam ingreſſus, cùm eam vaſtaſſet, tandem in Feſulanis montibus concluſus, captus & occiſus eſt cum multis ſuorum millibus.

Rhadamánthus, Iouis ex Europa filius, rex Lyciæ, qui quòd ſeuerus fuerit iuſtitiæ executor, fingitur à poëtis apud inferos nocentum explorare culpas.

Rhadamíſtus, Pharaſmanis Hiberorum regis filius, cùm Mithridatem Armeniæ regem dolo cum vxore & liberis interfeciſſet, ab Artabano Parthorum rege fuſus fugatúſque eſt, ſub annum ſalutis 52.

Rhadanúſia, vrbs Maſſilia: Gẽtile, Rhadanuſieus. Steph. Fortè à Rhodani vicinitate dicta, Vide RHODANVSIA.

Rhæa, vrbs inter Scythiam & Hyrcaniam: Gẽtile, Rhææus. Stephanus.

Rhætia, Stephano, Europæ regio, quæ, vt libro 2. Ptolomæus refert, ab occaſu limites habet mõtem Adulam, & fontes Danubii & Rheni: ab ortu Lycum fluuium, qui in Danubium exit, & Rhætiam à Vindelicia diuidit: à Septẽtrione Danubium: à Meridie Alpibus terminatur ſupra Galliam Ciſalpinam. Poſt Rhætiam verſus Orientem ſequitur Vindelicia, cui Noricum adhæret, Æno tantùm fluuio diſiuncta. Diuiditur hodie Rhætia in duas partes, ſuperiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille tractus, qui ab Heluetiorũ finibus initium ſumens, bonam Galliæ Ciſalpinæ partem ad Larium vſque lacum occupat. Cuius incolæ vulgo Griſones appellantur. Inferior à Lyco amne, qui hãc à ſuperiore diuidit, ſumit principium, & vſque ad Ænum fluuium porrigitur, qui Rhætiæ & Norici terminus eſt: quam hodie incolũt Boioarii. Vtriuſque regionis incolæ Rhæti dicũtur, à Tuſcis (vt creditur) oriũdi, qui à Gallis ſedibus ſuis pulſi, loca vtrinque Alpibus vicina occuparũt. Apud hos præſtantiſſima naſcebantur vina, & præcipuè in ea Rhætiæ parte, quæ ab Alpium radicibus Veronem, Comúmque pertingũt: quæ à regionis nomine Rhætica dicuntur.

Rhagæ, arum, ciuitas Medorum, ab auulſione terræmotus, vnde Rhagenus. Condita fertur à Seleuco Nicatore. Olim Europus vocabatur, deinde Arſace, ab Arſace rege Perſarum.

Rhámitha, Vide LAODICEA.

Rhamnes, etis, regis & auguris nomen, qui Turni partes ſequutus, noctu dormiens à Niſo eſt interemptus. Virgil. 9. Æneid.

Rhamnus, untis, Atticæ regionis vicus in tribu Æantide, Amphiarai templo, & Nemeſis Phidiacæ ſimulachro inſignis: quæ ab hoc vico Rhamnuſia dicta eſt. Hæc indignationis dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent. Ouidius 5. Triſt.

Rhampſínitus, rex Ægypti poſt Protea, Herod. lib. 2.

Rhaphánea, oppidulũ Syriæ: Ciuis, Rhaphaneotes. Stephanus.

Rháphia, Vide RAPHIA.

Rhápſii, Vide RAPTAE.

Rhaptra, portus quidam: item metropolis Barbariæ, Stephano.

Rhaptus, fluuius quidam. Steph.

Rhárium, campus in Eleuſine, vnde Rharia regio, & Ceres Rharias. Steph.

Rhaucus, vrbs in mediterraneis Cretæ. Gentile, Rhaucius. Steph.

Rhax, inſula Lyciæ, vnde Rhagius. Steph. Vide ARSACIA.

Rhea, Cœli & Terræ filia, aliis nominibus Cybele, Ops, Veſta, Magna mater, Dindymene, & Berecyntia appellata. Rhea autem dicta putatur à verbo Græco ῥέω fluo, eò quòd nullo non bonorum genere affluat, Vide OPS & CYBELE.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine Ilia appellata, quam cùm Amulius patruus eius Veſtæ virginẽ legiſſet, à Marte compreſſa, Romulum & Remum peperit: vt latius docuimus ſuprà in dictione ILIA.

Rhebas, vel Rhébanus, apud Orpheum in Argonauticis, fluuius ad fauces Boſphori, Plinio cap. 1. lib. 6. Stephanus ſcribit fluuiũ eſſe iuxta Pontum: item regionem. Gentile, Rhebæi.

Rhecharêdus, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 615.

Rhédones, Galliæ populi in ducatu Britanniæ. Cæſar in Commentariis.

Rhégyũ, ſiue Rhégyon, Stephano, extremũ agri Brutii oppidum, inde nomen habens, quòd ibi Sicilia ab Italia credatur eſſe auulſa. ῥηγνύναι enim Græcis rũpere eſt. Ciues, Rhegyni. Steph. cùm à Regio Galliæ Ciſalpinæ oppido dicantur Regienſes.

Rhegma, ciuitas quædam. Item ſinus iuxta Perſicum ſinum: Gentile, Rhegmatites. Steph.

Rhemi, Galliæ Belgicæ populi, Mediomatricibus & Leucis finitimi, magna à Cæſare ſtrage apud Gergobiam victi. Hi iaculandi, ſagittandique peritia cæteris Galliæ populis creduntur præſtitiſſe.

Rhemus, rex Galliæ, à quo Rhemi, populi dicti.

Rhene, inſula vna ex Cycladibus in Algeo, deſerta olim, in quam defunctos ſuos Delii inferebant: cùm in Delo, vt Thucydides lib. 4. ſcribit, nec parere, nec ſepelire fas eſſet, ſicut nec canẽ alere. Hermolaus. vnde Rhenius, Rhenæus.

Rhenus, fluuius inſignis, Germaniã à Gallia dirimens, qui de iugo Rheticarum Alpium defluens, circa Batauorum fines in tria cornua diuiditur, totidémq; oſtiis partim in Moſam fluuium, partim in Oceanũ ſe exonerat. Tria Rheni cornua, teſte Glareano in Cæſarem, à Germanis hodie nominantur, Lecca, Vualis, & Iſella: quorum poſtremum olim non erat: ſed à Druſo aduerſus Germanos bellum gerente, ducta foſſa à Rheno ad mare effectum eſt, vt munimentum eſſet aduerſus incurſus Barbarorum. Quare mirum non eſt, ſi tertium hoc oſtium Virgilio fuerit ignotum, qui Rhenum vocat bicornem, quaſi duo oſtia habentem. Horatius de Arte poët. Rhenum protulit neutro genere.

Rhenus, Italiæ fluuius apud Bononiam. Plinius capite 16. lib. 3.

Rhéſala, vrbs Vmbrorũ: Gẽtile, Rheſalen⁹. Steph.

Rhéſina, vrbs circa Aborum fluuium: vnde Rheſinates, vel Rheſinæus. Steph.

Rheſus, filius Strimonis & Euterpes Muſæ, rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Troianorum venit, ſed prodente Dolone ſpeculatore Troiano, à Diomede & Vlyſſe, qui & ipſi ſpeculatum venerant, prima nocte occiſus, antequam eius equi Xanthũ bibiſſent, cùm veſpere tum primùm adueniſſet, & clauſis iam portis in litore tetendiſſet: fuerat enim reſponſum illi oraculo, ſi ipſe & equi ipſius Xãthum bibiſſent, Troianaque pabula guſtaſſent, inuictam fore Troiam: ſed illi rege occiſo, ſtatim abduxerũt equos, à quibus pendebant fata Troiana.

Rhético, conis, mons in Rhætiis. Pomponius lib. 3. Vulgò *Prettigen*.

Rheſinum, Vide RHITYMNA.

Rhetus, gigas, quem Dionyſius in Ieonẽ conuerſus occidit, vel Cẽtaurus quidam, Ixionis filius.

Rhexênor, Nauſithoi filius, frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinous, fratre Apollinis ſagittis interfecto, vxorem duxit. Homer. circa initium 7. Odiſſ. Hic ab Apolline percuſſus obiit.

Rhinocurâra, vrbs Ægypti, ſic ab antiquis incolis dicta, quorum naſi erant mutilati. Gentile, Rhinocuræus & Rhinocurorites. Steph.

Rhion, Ætoliæ promontorium. Plin. lib. 4 cap. 2, Promontorium (inquit) Antirrhiũ, vbi oſtium Corinthiaci ſinus, minus mille paſſuum latitudine influẽtis, Ætoloſque dirimentis à Peloponneſo. Promontorium quod contrà procedit, appellatur Rhion.

Rhipe, vrbs Arcadiæ. Gentile, Rhipæus. Steph.

Rhiphæi, montes Septentrionales Scythiæ. Plin. lib. 4. capite 12. Græci hoc nomen in ſecunda ſyllaba non aſpirant, quòd ἀπὸ τῆς ῥιπάδος, hoc eſt, à flatuum vi deductum putent: quòd ibi vehementiſſimi eſſe dicantur Boreæ flatus. Latini tamen tenuem mutant in aſpiratam: ad differentiam Rhipeorum montium, teſte Seruio, qui in Arcadia collocantur. Hinc fit Rhiphæus, a, um. id eſt, Scythicus, & Aquilonaris: vt Riphæus populus, & Riphæa nix.

Rhipeus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius. Ouid. duodecimo Metamorph.

Rhipeus Troianus, iuſtitiæ nomine, Troianis omnibus prælatus. Virgilius ſecundo Æneid.

Rhitýmna, Ptol. lib. 3. ca. 17. vrbs Cretæ, hodie Rhetinum: vulgo Aretina. Steph. ῥιθυμνία, inde Rhithymniates & Rhithymnius.

Rhizénia, vrbs Cretæ. Ciuis, Rhizeniates. Steph.

Rhizis, promontorium magnum quod Troglodytæ habitant, Rhizii inde, & Rhizitæ, & Rhiziani dicti. Steph.

Rhizon, vrbs & fluuius in Illyria (Stephanus in Βεθὸν, & Rizonicus infrà) Ciuis, Rhizonites, Stephano.

Rhizus, vrbs Theſſaliæ; Gentile, Rhizũtius. Steph.

Rhodæ, vide RVDIAE.

Rhódanus, fluuius Galliæ rapidiſſimus, à Rhoda colonia, Rhodiorum nomen habens. Plin. lib. 3. cap. 4. Naſcitur in Alpibus Rhæticis, non ita longè à Rheni fontibus: fertúrque per Lemanum lacum: deinde verſus occidentem per Galliam fluens, Ararim apud Lugdunum ſuſcipit. Inde ad Meridiem conuerſus, Iſaram Druentiámque admittit: tandémque apud Heracleam vno oſtio, & paulò vlterius duobus, aliis in mare Maſſilioticum euoluitur.

Rhodanúſia (melius quàm Rhadanuſia, vt ſuprà, licet vtrumque apud Stephanũ diuerſis locis reperiatur) vrbs Maſſilia. Ciuis, Rhodanuſius.

Rhode, vrbs Iberiæ: Gentile, Rhodæus. Steph.

Rhode, Nomen puellæ. act. 12.

Rhódia, Nympha Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia. Stephano vrbs eſt Lyciæ: Gẽtile, Rhodiæ, Rhodieus, & fœmininũ Rhodiás.

Rhódoë, vrbs Indica: Gentile, Rhodoëtes. Steph.

Rhodogúne, filia Darii, quæ poſt mortem viri, nutricem, quæ illi ſecundas nuptias ſuadebat, occídit.

Rhódope, mons Thraciæ, à Rhodope Thracum regina, in hunc mõtem (vt Ouidius fabulatur) conuerſa, vel (vt aliis placet) ibi ſepulta. Vel à Rhodope, Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipſe monti nomen dedit. Vnde Rhodopeius Orpheus cognominatus eſt.

Rhódope, ſiue Rhodopis, Suidæ, meretrix nobiliſſima ex Thracia, Æſopi fabulatoris aliquandiu cõſerua, & poſtea à Charaxo Sapphûs poëtriæ fratre, qui eius amore tenebatur, ingenti pecunia redempta. Hæc, teſte Plinio libr. 36. cap. 12. tantas opes meretricio quæſtu corraſit, vt pyramidem inſignem ſuis ſumptibus extructam reliquerit.

Rhódope, Stephano (Gentile, Rhodopeos) Ioniæ ciuitas.

Rhodóphone, Syria dicta, ea parte, qua tranſit Taurum montem.

Rhodúntia, regio prope Œtam: Gentile, Rhoduntius. Steph.

Rhodus, inſula nobiliſſima in mari Carpathio, Cariæ adiacens, ambitu CXXX M. paſſ. Hæc inſula inter Aſiaticas inſulas tertia numeratur. Nam Leſbus & Cyprus maiores habentur. Solinus author eſt, nullũ toto anno diem tam nubilum eſſe, quo in hac inſula Sol nõ cernatur: in ea autem tres fuerunt vrbes Rhodus, Lyndus & Chamyrus.

Rhodus vel Rhodos, vrbs in Carpathio mari in inſula eiuſdẽ nominis: olim admodũ celebris: dicta à Rhodia puella, ab Apolline adamata, vt fabulatur Diodorus lib. 6. ſiue ab eo quòd capulo roſæ illic inuento ſit ædificata. Gymnaſium habuit Aſiatica eloquentia, & mathematicis ſtudiis clariſsimum. Ideo Ariſtippus philoſophus Socraticus clariſsimus, cùm naufragio eiectus in Rhodienſium littus animaduertiſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites ita dicitur: Bene ſperemus, hominum veſtigia video. Vitruuius li. 7. In ea fuit admirandæ magnitudinis coloſſus, 70. cubitis altus, ſoli dicatus, à quo poſtea Rhodii appellati ſunt Coloſſenſes, ad quos Apoſtolus epiſtolam ſcripſit. In ea etiã vrbs opulentiſſima Lyndus, ex qua Cares ſtatuarius qui coloſſum extruxit.

Rhoduſſa, vrbs Argiuæ terræ. Vnde Rhoduſſius & Rhoduſſæus. Steph.

Rhœbus, equus Mezentii. Virgilius 10. Æneid.

Rhœſus, vide RHEBAS.

Rhœtêum, ſiue Rhetus, promontorium Troiæ, in quo ſepultus fuit Aiax Telamonius. Inde Rhœteus & Rhœteius, a, um.

Rhodus, Cycladum inſularum nobiliſſima, quæ diſtat à portu Aſiæ nonaginta millibus paſſuum. act. 21. Eſt etiam ciuitas Troadis. Ciuis Rhœteeus: fœminina, Rhœteâs, Rhœtis.

Rhœtia, vrbs Bactrorum: Gentile, Rhœtianus vel Rhœtienus. Stephanus.

Rhœtus, Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit nouercam: hanc priuignus ſtuprauit. Quo cognito, cùm eum pater perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ſe ad Turnum cõtulit. Seruius.

Rhœtus, gigas, qui cùm Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur, à Dionyſio in leonem tranſmutato interemptus eſt. Horat. 2. Carm. Vide RHETVS.

Rhœxus, nauale Ciliciæ, iuxta oſtia Sari fluuii: Gentile, Rhœxius aut Rhœxites. Steph.

Rhon, vrbs Scythiæ Gandaricæ: Gentile, Rhonius, vel Rhonites. Steph.

Rhógane, vrbs Indiæ. Stephanus.

Rhoge, inſula iuxta Lyciã: Gẽtile, Rhogæus. Steph.

Rhogmi,nauale Ciliciæ:Gẽtile,Rhogmites.Steph.
Rhondra,gens Thraciæ,vide GONDRAE.
Rhondæi,Steph.populi Thraciæ.
Rhopes,populi quidam.Steph.
Rhos,vide LAODICEA.
Rhoſus, nominatur à Stephano, nec explicatur, cuius gentile eſt Rhoſius vel Rhoſeus: poſſeſſiuum Rhoſicus, vt ſcopulus Rhoſicus. Strabo li.14 Rhoſum ſcribit ciuitatẽ eſſe in Iſſico ſinu.
Rhótinus,Britonum rex,anno ſalutis 469.Steph. vrbs eſt Meſſenes, vel Achaiæ, & alia Ætoliæ quæ Molicrion etiam vocabatur.
Rhóxia,regio Septẽtrionalis,quam Poloni & Sarmatæ ſuam eſſe dicunt.
Rhoxoláni,populi Scythici vltra Danubiũ, quos quidam Rhutenos eſſe putant.
Rhoxonocæa,ciuitas quædam.Steph.
Rhuténi,populi Galliæ Aquitanicæ(vt inquit Plinius) contermini Narbonenſi prouinciæ. Vide RHOXOLANI.
Rhybdus, caſtellum Siciliæ: Gentile,Rhybdius. Stephanus.
Rhymnus, fluuius, à quo populi & montes Rhymnici dicti ſunt.Hermolaus in Plinium.
Rhynchæ,parua regio Eubœæ:Gẽtile, Rhyncæus. Steph.
Rhýndacus, fluuius, qui in Pontum euoluitur. Hinc Rhyndacius,a,um. Iuxta hũc oppidulum eſt,quod Artæi murus vocatur.
Rhýndacus,fluuius,Strab.lib.12.ex Aranitide ortum habens, qui aſſumptis ex Abrettana Myſia cum aliis, cum etiam Meceſto, ab anchora Abaſitica in Propontidem iuxta Beſbicum inſulã emittit.Metrodorus verò, vt ait Plinius li. 8.ca.14.ſcribit circa Rhyndacum amnẽ in Ponto ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, vt ſuperuolãtes, quanuis altè pernicitérque,alites hauſtu captas abſorbeant.
Rhýndacus,Stephano,vrbs inter Phrygiã & Helleſpontum. Vnde Rhyndacenus, Rhyndacites, & fœmininum Rhyndacis.
Rhynitálcus,vir Thracius,cuius exẽplo (ait Plutarchus in vita Romuli) Cæſar ſæpe dicere conſueuerat,amare quidem ſe proditionẽ, ſed proditores magnopere abhorrere.
Rhynton,Tarẽtinus nugator viliſsimus,in agendis præcipuè fabulis:à quo Rhyntonicæ fabulæ dictæ ſunt.Varroni & Columellæ, modò Mython,modò Rynthon dicitur.
Rhypæ,vrbs Achaica.Vnde Rhyps, Rhypæus: & poſſeſſiuum Rhypicus.Steph.
Rhyſia,vide HYSIA.
Rhýtius,Cretæ ciuitas,Homero 2.Iliad.ῥύτιον Stephano:Ciuis, Rhytie⁹:à Rhytiaſſo,Rhytiaſſeus.

R I

Ribai,Pater Ithai.2.regum 23.

Ricárdus,Angliæ rex,cũ Philippo Auguſto Francorum rege ſæpius bellum pacémque fecit,aliquando verò ex fœdere in Aſiam cum eo profectus,cùm non ſatis ſe ei fidum præſtaret,meritò ſuſpectus, regem optimum naues conſcendere coegit.Ipſe autem pòſt rediens,tempeſtate in Auſtriam delatus, ibi à Leopoldo duce captus eſt, diúque in vinculis habitus,víxque tandem pecunia numerata dimiſſus. Vir ingenio maximè verſatili,fide leuiſſima, fortuna virtutibus eius digniſſima.
Ricárdus II.Angliæ rex,anno ſalutis 1377.
Ricardus III. Anglorum regnum, quod dolo adeptus erat,fratris filiis trucidatis,eadem pene fortuna amiſit,victus interfectúſque ab Henrico Richemodiæ comite,anno ſalutis 1485.
Ricárdus, V Valliæ princeps, & Aquitaniæ dux, Anglorũ regis Edoardi filius, vir bello clariſſimus,multis egregiis victoriis celebratus, inter quas ea nobiliſſima fuit,qua Ioannem Franciæ regem cepit:periit Burdigalæ,aqua inter cutem diu vexatus.
Ricarâdus, Viſigothorum rex, in conuentu Toletano Arrianorum dogma damnatum, Hiſpania expulit,circa annum ſalutis 593.
Richárdis, Caroli Craſſi imperatoris vxor, ab eo propter adulterii ſuſpicionem repudiata,in monaſterio conſenuit.
Richomẽrus,cognomento Clearcho,anno vrbis 1137
Riciárius,Sueuorum rex,cùm Hiſpanias inuaſiſſet,victus,in fuga occiſus eſt,anno ſalutis 457.
Ricina, vna ex inſulis quæ Hyberniæ adiacent, Ptolemæo lib.2.cap.2.Plin.Ricnea dicitur.
Ricnea,lege RICINA.
Rigiacum,auth.Ptol.lib.3.cap.9. Atrebatum ciuitas.Vide ALEXIA.
Rinna,Filius Simeonis.1.para.4.
Ripaálta,Britanniæ locus Ptolemæo lib.2. cap.3. vulgò *Roxemburg.*
Ripæ,ſiue Ripei,ſine h,mõtes Arcadiæ,quã addim⁹,quoties Riphæos mõtes Scythiæ ſignificam⁹
Ripæa,vide RIPHAEI.
Riphæi,vide RHIPHAEI.
Riphath,Filius Gomer.gene.10.Ab hoc Riphæi dicuntur, qui Paphlagones cognomentum ſortiti ſunt.
Ripheus,vide RHIPHEVS.
Riſinum, Liburniæ vrbs Ptolemæo lib.2. cap.17. hodie Rhiſinium.
Riuſiâna,Ptolemæo lib.2. cap.11. Germaniæ vrbs: vulgò *Gengem.*
Rizon,vrbs & fluuius Illyriæ.
Rizónicus,ſinus Liburniæ,Ptol.hodie Catharũ.

R O

Roaga,Filius Somer filii Heber.1.para.7.
Robertus Bauarus,imperator Ro.an.ſalut.1401.

Robértus,Conſtantinop.imperator,an. ſalut.1220

Robértus, Franciæ rex, regis Hugonis filius, vir pietati admodum deditus, omnibuſque diſciplinis,præſertim ſacris,Burgundiam regno ſuo adiecit,ex Henrici regis teſtamento.

Robértus,rex Neapolitanus,anno ſalutis 1308.

Robértus Bruſeus,Scotorum rex, vir bellicoſiſſimus Anglos,perpetuos hoſtes, innumeris cladibus affecit: vixit autem ſub annum ſalutis 1314.

Robértus, Saxoniæ dux, imperator electus, ſæpius cum Henrico Cæſare varia fortuna congreſſus,ad poſtremũ victus & interfectus eſt.

Robértus Guiſcardus ,Normanus , Apuliæ rex, bello clariſſimus,in omnibus bellis victoria potitus, Calabriam , magnámque Siciliæ partem cepit : Græcos, Venetos, & Alexium Conſtantinopolitanũ imperatorem pluribus præliis fudit: vixit autem ſub annum ſalutis 1080.

Robértus Stenartus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1366.

Robértus,Aquitaniæ dux,apud Sueſſiones,à Carolo Simplici rege Francorum victus, anno ſalutis 922.

Robîgo,ginis, ſiue Rubîgo, dea Romanorũ, quæ ideo colebatur, vt vitium ſegetum, quod robiginem ſiue rubiginem appellamus, auerteret. Varro 1. de Re ruſt. cap.1, Robigum deũ facit, eúmque Floræ coniungit: cui etiam Robigalia feſta publicè inſtituta aſſerit, quemadmodum Floræ Floralia. Author eſt Plinius lib. 18.cap. 29.Robigalia, ſiue Rubigalia à Numa Pompilio fuiſſe inſtituta anno regni ſui vndecimo, eáque.ad ſeptimũ Cal.Maii celebrari ſolita:quo tẽpore ſegetes rubigini maximè ſunt obnoxiæ.

Roboam, filius Salomonis, cuius cùm auaritiam & crudelitatem Iudæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Ieroboam, præter duas tribus, Iudæ ſcilicet & Beniamin,quæ regni diuiſio in poſteris etiã regibus durauit, vt alteri reges Iuda , alteri reges Iſrael dicerentur. 3. reg.11. 1.paralip.3.

Roderîcus,Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 707.

Roderîcus Cidus , nobilis Hiſpanus , Valentiam vrbem,pulſis Saracenis, recuperauit , anno ſalutis 1030.

Rodoáldus , Longobardorum rex , anno ſalutis 657. is in adulterio deprehẽſus,à marito adulteræ interfectus eſt.

Rodólphus,Rom.imperator,anno ſalutis 1273.

Rodólphus Burgundus, regnauit in Gallia annis duobus,anno ſalutis 917.

Rodólphus,Bohemiæ rex,anno ſalutis 1306.

Rogel,Fons prope Ieruſalem in tribu Iuda ad ſeptentrionem.ioſue 15.18.3.regum 1.

Rogelim, Oppidum Galaad, videtur eſſe in vicinia Mahanaim.2.regum 17.

Rogérius,Roberti Guiſcardi filius,Apuliæ rex.

Rogérius , Siciliæ comes , per quadraginta ſex amplius annos varia fortuna regnauit, Apuliã & Calabriam ſubegit : qua re elatus, Italiæ regem ſe appellari voluit,vnde à Lotario Cæſare pulſus, iterum eam recepit,in Africam claſſe delatus: Saracenos multis cladibus eò compulit, vt tributum ſibi quotannis penderent. In Græcos quoque incitatus,Corcyram,Corinthũ, Thebas,Euboeámque cepit,Conſtantinopolim obſedit: vnde cùm ſoluiſſet, in Siciliam rediturus,à Venetorum claſſe ſpoliatus eſt.

Rogon-melech,Princeps Darii regis.zacha.7.

Rohob, Ciuitas Leuitarum in tribu Aſer,ioſue 13. 19.1.paral.6.Rex Soba,2 paral.8.

Rohobia,filius Elieſer filii Moyſi. 1.paral.23.

Rohoboth, Ciuitas Idumeæ prope flumen,patria Saulis Idumæorum regis.geneſ.36.

Rollo Danus, nouas cædes quærens, cum magna iuuẽtutis manu in eam Galliæ regionem cùm veniſſet, quæ Rothomago vicina eſt , eámque occupatam Normaniam à ſui populi nomine dixiſſet, fœdus cum Carolo Simplici , Francorum rege, fecit: eiúſque filiam vxorẽ duxit, aſſumpta Chriſtianorum religione: ab eo deinde Normanorum principes profecti ſunt.

Roma,regina vrbium,& totius propemodum orbis olim caput, à iuuẽtute Albana condita,ducibus Romulo & Remo,Numitoris nepotibus. Alii multis ante Romulum ſeculis conditam volunt, primúmque Valentiam appellatam. Romam autem dici cœpiſſe poſt Euandri & Æneæ aduentum, qui Latina voce in Græcam eiuſdem ſignificationis tranſlata, ῥώμλω appellarunt. Sunt qui exiſtiment Æneæ neptem & Aſcanii filiam,nomine ῥώμλω,huic nomen indidiſſe. Nec deſunt, qui Troia capta Achiuos quoſdam ea in loca veniſſe aſſerant:cúmque in Palatino monte oppidum condidiſſent, à nobilis captiuæ nomine ῥώμλω appellaſſe. Plura apud Feſtum Pompeium lib. 16. Id certè conſtat,à tenuiſſimis ortã eſſe principiis,primúmque in Palatino mõte conditã fuiſſe.ſæpiúſque deinde pomœria eius fuiſſe prolata. Scribit enim Plinius lib.3. cap. 5. Veſpaſiani temporibus ambitum vrbis fuiſſe x I I I.M. C C.paſſ. Vopiſcus autem tradit, Aureliũ Imperatorem ambitum eius ad x x x. M. paſſuũ ampliaſſe. Septicollis dicta eſt, quòd ſeptẽ colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum,Cælium, Viminalem, Exquilinum, Tarpeium ſiue Capitolinum.

Roma, concubina Nachor fratris Abraham. geneſ. 22.

Roma, Itali filia, quæ Romam primùm in Pala-

tino monte, vt quidam volunt, constituit, anno à Diluuio 681.

Romándues, Ptolemæo lib. 2. cap. 9, populi sub Rothomago, quos Normanos esse Volaterran⁹ scribit. Hodie Veromandi, *Vermandois*. Aliàs Romandui, vt Volaterranus habet.

Romániam, M. Antonius Sabellicus Thraciam vocat.

Romanéssus, Romæ filius, primus Montanorum Aboriginum rex, anno à Diluuio 727.

Románula porta, erat in vrbe habens gradus in Naualia ad ædem Volupiæ.

Românus, papa, anno salutis 898.

Românus, Italiæ exarchus, anno salutis 596.

Românus Diogenes, Constantinopolitanus imperator, anno salutis 1071.

Românus, classis præfectus, sub Constantinopolitanis imperatoribus, vir astutissimus, & rerum gerendarum scientissimus, cùm animaduertisset Constantinum VII. Cæsarem, literis, picturæ & philosophiæ deditū, matre eius in vxoren accepta, primò imperium (quasi vicarius) gerere cœpit: deinde, cùm res magnas gessisset, non solùm se imperatorem, sed & filios suos, Stephanum & Constantinum, appellare ausus est: & imperauit etiam annos trigintanouem, conniuente Cōstantino vero imperatore, donec à filiis potestate omni exutus, monasterio inclusus est.

Roméla, Pater Phacee regis Israel. 4. regum 15. 16.

Roménthi-ezer, Nomen viri. 1. paral. 25.

Romoáldus, Grimoaldi filius, dux Beneuētanus.

Rómula arbor dicebatur, ficus secūdum aliquos, sub qua Remus & Romulus pueri inuēti sunt.

Romúlea, vrbs in Italia, à P. Decio PROCOS. de Samnitibus capta, anno vrbis 457.

Rómulus, Martis ex Ilia filius, Nepos Numitoris, frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius, præferoci ingenio: qui non contentus fratri natu maiori imperium prærípuisse, vt posteritati quoque suæ tyrānidem constabiliret, Lausum prolem illius masculam interemit. Iliam quoque, vt spem omnem nepotum fratri eriperet, sub specie honoris virginem Vestalem legit, eóque modo perpetua virginitate damnauit. Ea tamen postea ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida deprehensa, gemellos peperit: quos Amulius in Tiberim abiici iussit, matrem autem viuam in ripa fluminis defodi. Verùm cùm id temporis Tiberis extra ripas restagnasset, nec adiri vsquā ad iusti amnis cursum posset, qui mergendorum puerorum negotium susceperat, in proxima eos alluuie, vbi postea Ruminalis ficus fuit, exposi-

tos reliquit. Quo in loco à Faustulo regii pecoris magistro inuenti sunt, & Laurentiæ vxori educandi traditi: quæ quòd vulgato corpore quæstum faceret, ideóque Lupa inter pastores vocaretur: factus est locus fabulæ, Romulum & Remum à lupa educatos fuisse. Hi postea cùm adoleuissent, de genere suo à Faustulo edocti, Amulium trucidāt: auúmque Numitorem in regnum restituunt. Nec ita multò pòst collecta magna pastorum manu, vrbem nouam in Palatino monte, vbi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erāt, nec ætatis verecundia differentiam facere posset, orta inter eos contentione, vter nouæ vrbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem auium iudicio permitti. Cúmque Remo in Auentino vultures sex priores, Romulo autem in Palatino duodecim, sed posteriores apparuissent: illo tempore, hoc numero se potiorem esse asserente, exorta inter pastores primùm altercatio est, quæ deinde ad manus peruenit. Ibi Remus in turba ictus cecidit. Vulgatior famą est, ludibrio fratris Remum nouos muros transiliisse: inde à Romulo, siue à Celere quodā militum Tribuno, Romuli iussu fuisse interfectum. Solus itaque regno potitus Romulus, vt vrbem incolis frequentiorem redderet, Asylum aperuit. Senatores centum, quos ab honore Patres appellauit, conscripsit. Vicinis connubia negantibus virgines, quæ ad Consualium spectaculum conuenerant, rapuit. Ceninenses bellum inferentes prælio vicit, regéque obtruncato, Ioui Feretrio opima spolia obtulit. Atemnates deinde, & Sabinos prælio superatos in ciuitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes insequutus, vrbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque post aduersam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias concessit. Hisce rebus gestis, cùm ad Capreæ paludem concionem haberet, ingenti coorta tempestate, repentè nusquam comparuit, patrum, vt creditur, manibus discerptus. Ab huius nomine Romani dicti sunt Romulidæ.

Rómulus, COS. cum Placido, anno vrbis 1095.

Romus, Vlyssis & Circes filius. Steph.

Romus, rex Galliæ, anno ferè ante Romam conditam 700.

Romus, Celtiberorum rex, annis ante Romam conditam ferè 700.

Romýlia, vrbs Samnitum in Italia. Gentile, Romyliates. Stephanus.

Ros, filius Beniamin. genes. 46.

Róscea, Festo, campus in agro Reatino, quia in eo arua rore semper humida feruntur. Aliàs Rosea sine c.

Róſcius,hiſtiro inſignis,in arte ſua vſqueadeò abſolutus, vt ſi quem ſignificare velimus, cæteris ſui generis hominibus præcellere, Roſcium κατ' ἐξοχὴν appellemus. Hic quũ obliquos haberet oculos,turpíque eſſet aſpectu, primus perſona in ſcena vſus eſt:populus tamen eum ſine perſona intueri malebat, ob pronuntiãdi dulcedinem. Cicero de Oratore. Scripſit & librum in quo hiſtrionicam eloquentiæ comparauit.

Roſcius Amerinus in cauſa parricidii defenſus à Cicerone.

Róſcius Otho,in Tribunatu ſuo legem tulit, qua equeſtrem ordinem à plebe diſtinxit, Equitibus XIIII.gradus ſeorſim aſſignans, in quos nemo reciperetur, niſi qui quadringentorum ſeſtertiorum cenſum expleret. Hæc lex à latore Roſcia appellata eſt.

Róſea,vide ROSCEA.

Roſtra, templum Romæ in foro ante curiam Hoſtiliam, in quo erat ſuggeſtus è roſtris nauium Antiatum,ex quo concionabantur.Lucan.lib.1.

Roſus,ciuitas in Hiſpania ſiti.Strabo lib 14.

Roth,Ciuitas tribui Gad data in poſſeſſionem.numeri 32.Heb.Atroth.

Rótaris,Longobardorum rex,Arrianæ hæreſi addictus, præcepit vt ſingulæ ciuitates epiſcopos duos haberent: alterum Arrianum, alterum Catholicum.Blond.

Rothómagus,Ptolemæo lib.2.ca.8, Galliæ ciuitas ad Sequanam.*Rouan.*

Roxâna, Darii filia, Alexandri concubina, quæ quum prægnans eſſet, à ſorore Satyra in puteũ demerſa eſt,quòd eã præcipuis honoribus Macedones cumularẽt.Plutarchus in Alexandro.

Róxicum,Corſicæ inſulæ ciuitas,Ptolemæo lib.3. cap.2.vulgo *Rogela*.

R V

Rubẽ,Filius Iacob,ex Lia.gen.28.natu maximus.

Rubi,orum,oppidum Campaniæ,à ruborum frequentia,ſiue à rubore dictum. Inde Rubeus,a, um:vt,Vimen Rubeum,Virgæ Rubeæ,quæ Rubis afferebantur,ſiſcellis texendis vtiles.

Rúbicon, onis, fluuius in octaua Italiæ regione, in Apennino monte naſcens, & inter Ariminum & Rauennam in mare Adriaticum influens,antiquus Italiæ & Galliarum terminus.

Rubîgo,Vide ROBIGO.

Rubricâtus,Ptol. lib.2.cap.6, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius:vulgo *Lubregat.*

Rubrum mare,dicitur, quia aquas rubere credebant. Quidam à Solis repercuſſu exiſtimarũt talem reddi colorem. Alii ab arena, terráque. Quod Latini rubrum mare nuncupant, Græci Erythræum vocant:erythros enim rubrum Latinè dicitur. Curtius ab Erythro rege inditum eſſe nomen exiſtimat.

Rúdiæ, arum, Ptolemæo (ῥοδαὶ Stephano) ſiue Rhudia,æ,Plinio, oppidum pediculorum, ſiue Salentinorum,non procul à Brunduſio,à Græcis conditum,patria Ennii poetæ: quem idcirco Rudium hominem vocat Cicero pro Archia Poëta..

Rufæ,oppidum Campaniæ, quod Turno auxilia miſit aduerſus Æneam.Virg.7.Æneid.

Rufînus, conſularis à Fabritio Cẽſore damnatus, quòd decem pondo argenti apud eum inuenta eſſent.

Rufinus alter,vnà cum Stilicone & Gildone,reliq⁹ à Theodoſio ſeniore imperii adminiſtrator, pro tutela Arcadii & Honorii filiorum: Gildo in Africa, Stilicon in Occidente, Rufinus verò in Oriente:omnes ſanè cupiditate regni incenſi,in ſuos principes arma conuerterunt,ex quo diuerſis modis oppreſſi periêre. Volaterranus.

Rufînus,c o s.cum Euſebio,anno vrbis 1100.

Rufînus,c o s.cum Laterano,anno vrbis 949.

Rúfius Voluſianus,c o s.anno vrbis 1066.

Rúfius Albinus,c o s.cum Conſtantio Cæſare,anno vrbis 1087.

Rúfius Poſthumianus,c o s.cum Zenone, anno vrbis 1201.

Rufrimacérie, oppidum Campaniæ. Cato cap.11.

Rufus,c o s.anno vrbis 934.

Rufus,c o s.cum Conſtantio,anno vrbis 1110.

Rufus Purpureo,legatus Romæ.in cõcilio Ætolorum. Liuius lib.31. Rufus,Centurio ſub Scipione Africano,cuius res geſtas,& quæ in bello præparantur, ſcripſit. Appianus. Virginius Rufus orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus, poëta Bononienſis, cuius meminit Martialis. Rufus medicus, ſub Traiano principe multa conſcripſit,quorum nihil ad nos peruenit, ſæpe tamen ab aliis teſtis citatur. Rufus Corinthius,ſophiſta, quanquam diuitiis & generis nobilitate pollebat:plus tamẽ ad eius laudem dicendi gloria,linguæque gratia contulit. Philoſtratus.

Rullus,Plin.lib.8.cap.51,ſolidum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit, qui Ciceronis conſulatu legem Agrariam promulgauit, neque tamen pertulit,reſiſtente Cicerone.

Ruma,Ciuitas in tribu Iuda,iudicum 9.4.regum 23:que aliàs Remphtis,item & Arimathæa, Euſebio vocatur. Legitur ioſue 15. Ruma, iuxta LXX.vbi ex Hebræo legendum Duma.

Rúmia,dea,quæ rumis,id eſt mãmis, hoc eſt pueris lactentibus præſidebat.Auguſtinus 4.Ciuit. Varro 2.de re Ruſtica,ca. 11.Non negarim, inquam,ideo apud diuæ Rumiæ ſacellum à paſtoribus ſatam ficum. Ibi enim ſolent ſacrificare lacte pro vino, & pro lactentibus.

Ruminâlis ficus, ſub qua lupa Romulo & Remo

dicitur mammã præbuiſſe, quæ & Romula vocitata eſt. Siue & ſub ea pecudes æſtatis tẽpore frigora capientes, herbas ruminare cõſueuerãt.

Rumoridis, c o s. cum Theodoſio Auguſto, anno vrbis 1156.

Ruſicadæ, ſolùm à Io. Hõtero in Africa recẽſetur.

Ruſſia, regio Sarmatiæ Europææ.

Ruſticius, c o s. cum Olibrio, anno vrbis 1217.

Ruſticus Bolanus, c o s. cum Calphurnio Piſone, anno vrbis 863.

Ruſticus, c o s. cum Vitali, anno vrbis 1173.

Ruth, Vxor Mahalon filii Elimélech Beth-lehemitæ. ruth 1.

Ruthéni, populi Galliæ Narbonenſis, non longè ab Auerna & Santonibus. Alii ſunt Rutheni in Sarmatia Europæa, vltra Liuoniam: hodie Ruſſi dicuntur, & eorum regio Ruſsia, vide RHVTENI.

Rutilius Geminus, libros põtificales fecit. Cicero in Bruto, Rutilius in quodam triſti & ſeuero dicendi genere verſatus eſt, magnum munus de iure reſpõdendi ſuſtinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure, doctus vir, & Græcis literis erudit⁹, Panætii auditor, propè perfectus in Stoicis. Rutilius, primus legẽ pugnandi militibus tradidit. Is enim nullius ante ſe imperatoris exemplum ſecutus, ex ludo C. Aurelii Scauri doctoribus gladiatorum accerſitis, vitandi atque inferendi ictus ſubtiliorem rationem legibus ingenerauit. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & à Sylla deinde redeundi poteſtate facta, reſpondit illud quod à Seneca in ſexto De beneficiis ponitur, Malo vt patria mei exilii erubeſcat, quàm reditu mœreat. Valerius & Seneca lib. 6. De beneficiis.

M. Rutilius Cenſorinus, teſte Valerio, de moderatione, iterum Cenſor creatus, in concione populum corripuit, quòd eam poteſtatem bis ſibi detuliſſent, cuius maiores, quia nimis magna videretur, tempus coarctandum iudicaſſent.

Rutilius Lupus, rhetor, cuius meminit Quintilianus.

Rútuba, fluuius Liguriæ ex Apennino fluens. Plinius lib. 3. cap. 5.

Rútuli, antiquiſſimi Italiæ populi, qui eam partem Latii tenuerunt, in qua fuit Ardea, à Danaẽ Acriſii filia condita. Hi Turno ducẽ bellum aduerſus Æneam geſſerunt. Virg. 6. Æneid.

Rutúpiæ, Ptolemæo, Cantiorum oppidum, in tractu Orientali Britanniæ: à quo vicinum promontorium Rutupinum, littoráque adiacentia Rutupina appellantur.

R Y

Ryſa, fluuius Heluetiorum, in Rhenũ influens.

Saaph, Filius Iahaddai. 1. para. 2.

Saal, Nomen viri. 1. eſd. 1.

Saananim, Ciuitas, limes tribus Nephthali. ioſ. 19.

Saaraim, Ciuitas in tribu Iuda, in qua poſteri Simeonis habitauerunt. ioſ. 15. 1. para. 4.

Saba, Filius Regma, gene. 10: à quo ciuitas regalis Æthiopiæ nomen accepit. 3. regum 10. iſaiæ 60. Hanc Ioſephus lib. 2. à Cambyſe rege Meroen ex ſororis vocabulo cognominatam ſcribit. Hanc Nilus circundãs inexpugnabilem reddebat. Filius item Iectan, gen. 10. Poſtremo, ſic nominabatur filius Iecſan, gene. 25.

Saba, gen. 10. 1. para. 1. pſal. 71. iſaiæ 43, Filius Chus. Inde Sabæi populi qui Fœlicem Arabiam incolunt dicti.

Saba, Arabum metropolis in monte ſita, appellata, quod eſt reuereri, ſeu venerari: quia thus mittit, quo in ſacrificiis vtimur, vt notat Seruius, & ideo thuriferam vocat Ptolemæus. Vel ἀπὸ τοῦ σέβειν, quod eſt ſacrificare. Vide SABAEA & SABAEI.

Sabactáni, Nomen viri. math. 17.

Sábacus, Æthiopum rex, qui Aniſim Ægypti regem fugauit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit. Herodotus lib. 2.

Sábacus, Æthiops quidam, Vulcani ſacerdos.

Sabæa, regio Arabiæ Fœlicis, in qua ſola thus naſcitur.

Sabæi, populi Fœlicis Arabiæ, ditiſſimi thure, & ſyluarum fertilitate odorifera: quorum metropolis eſt Saba, quã Strabo lib. 16. Mertabam vocat. Vide Strabonem lib. 6.

Sabama, Ciuitas quam ædificauerũt filii Ruben. nume. 32. ioſue 13. Locus hic vitifer in vicinia Lazer. iſaiæ 16.

Sabania, Nomen viri. 2. eſd. 9.

Sabánus, Bulgarorum rex, Conſtantino Iconomacho quòd conſentiret, regno à ſuis exutus, Conſtantinopolim ſe recepit.

Sabarim, Locus trans Iordanẽ in terra Amorrhæorum, qui à frangendo hoc nominis inuenit: ſiquidem ibi Iſraelitarum acies fracta eſt. ioſue 7.

Sabarim, ezech. quadrageſimoſeptimo, Nomen loci, qui eſt inter terminum Damaſci, & confinium Emath.

Sabat, Menſis quandoque Februario noſtro reſpondens. zach. 1.

Sábata, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Sabatium Plinio libro tertio, cap. 4. Sabatia Pomponio libro 2. maritima ciuitas Liguriæ: vulgo *Sauona*.

Sábate, locus vnde ſit Sabatinus, na, num.

Sabath, nomen proprium, à quo Sabatheni no-

minantur, qui à Græcis Haſtabari, vt Ioſephus inquit.

Sabatha, filius Chus. geneſ.10.

Sabathacha, filius Chus. geneſ.10.

Sabáthra, Ptolom. lib. 4. cap.3, vrbs parua Syrtis. Plin. Sabatra dicta vulgò *Raxamabes.*

Sabbathái, nomen viri. 2. eſdr.11.

Sabbátia, vicus Celticus. Gentile, Sabbatianus, vel Sabbatius. Steph.

Sabbatîna, tribus populi Romani, vna ex triginta quinque.

Sabee, ciuitas in tribu Simeon. ioſ.19.

Sabélli, populi Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marſos incolentes; alio olim nomine Samnites dicti, Stephano lib.3. cap.12. Hinc Sabellus, a, um.

Sabéllius, hæreticus, Chriſtum filium Dei eſſe negabat: vixit autem ſub annum ſalutis 257.

Saber, filius Caleb ex Maacha concubina. 1. paralip.2.

Sabi, populi Phrygiæ: Phrygios etiã Bacchos appellant Sabos. Steph.

Sabídius, vir Ramanus, gulæ deditus, plus vorabat quàm poſſet concoquere: quocirca ita fœtebat eius anima, vt nemo poſſet cum eo loqui, quem Martialis epigrammate inſectatur.

Sabíni, populi in quarta Italiæ regione, non procul à Roma, à religione, & cultu deorum cognominati: quaſi Sebini, ἀπὸ τῆ σέβεσθαι. Silius verò, à Sabo authore gẽtis, Sabinos dici putat, lib.8. Hos Plinius Apẽnini iugis vallatos vtrinque ſcribit. Strabo Sabinos ait anguſtum incolere agrum, in longitudinem protenſum à Tiberi vſque Nomentum oppidum ſtadiis mille vſque ad Veſtinos.

Sabiniânus, c o s. cum Manlio Theodoro, anno vrbis 1258. Vide SAMNITES.

Sabiniânus, papa, anno ſalutis 608.

Sabinillus, c o s. cum Gallieno Auguſto, anno vrbis 1018.

Sabînus, declamator tempore Senecæ, lepido vir ingenio.

Sabînus, Veſpaſiani frater, interfectus à Vitellio, qui Veſpaſiano res cõtra Iudæos gerente, poſt Othonis mortem, Capitolium cum æde Iouis occupauerat.

Sabînus, ſophiſtã, ſub Adriano principe, ſcripſit Iſagogem ad materias & hypotheſes, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suidas.

Sabînus Maſurius Iuriſconſultus, ſcripſit Faſtorum & memorabilium rerum libros.

Sabînus Syrus memorãdæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hieroſolymæ muros aſcendit. Ioſephus lib. 7. cap. 1.

Sabînus Tyro, ſcripſit περὶ κηπευτικῶν, id eſt de hortenſibus. Plinius lib.19. cap.10.

Sabînus, c o s. cum Meſſala, anno vrbis 966. iterum cum Anulino biennio poſt.

Sabus, primus Aboriginũ rex, à quo Sabini dicti.

Sabýlius, Gelæ vrbis Siciliæ tyrãnus poſt à ſeipſo interfectum Cleandrum. Herodotus lib.6.

Sacæ, apud Stephanum, & Sacis fœmininum, Scythiæ populi, quos Herodotus tradit vocari à Perſis omnes Scythas: item Plin. lib.6. cap.17. Vltra (inquit) ſunt Scytharum populi. Perſæ illos Sacas vniuerſos appellauere à proxima gente, antiqui Arameos: Scythæ ipſi Perſas, Chorſaros. Strabo lib.11. Vide SACARVM.

Sacamáza, Ptolemæo libro 4. cap.3, vicus Syrtis magnæ. Vulgò *Zedicho.*

Sácarum, Aſiæ regio, Ptolemæo lib. 6. cap.13, vltra mare Caſpium, Sogdianis cõterminatin qua nec vrbes, nec vicos eſſe teſtatur, cuius incolæ nemora & ſpecus habitãt, ſagittandi arte peritiſſimi, qui olim Bactrianam prouinciam occupauere, & optimam Armeniæ regionẽ (Strabo lib.11.) atque vſque ad Cappadocas proceſſerunt. Sed quum ex ſpoliis feſta celebrarẽt, Perſarum imperatores noctu eos adorti, funditus deleuêre. Vide SACAE. Hos quidam Sacaſſanos vocant.

Saccaſſáni, Vide SACARVM.

Sacchéni, populi Arabiæ. Steph.

Sacer mons, locus ad tertium millarium ſupra Anienem, quem plebs Romana poſt reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupauit. Cic. in Bruto: & ibi creati ſunt tribuni plebis.

Sacer ſinus, Vide HIEROS Colpos.

Saceráni, appellati fuerunt Reate orti, qui ex Neptimontio Ligures Siculos eiecerũt, dicti quòd iure ſacro nati eſſent, Vide SACRANI.

Sachacha, Ciuitas in tribu Iuda. ioſ.15.

Sachalítæ, populi Indiæ: vnde Sachalites ſinus, in quo Pelagiæ ſeptem inſulæ iacent. Steph.

Sachar, nomen viri, 1. paralip.11. qui 2. reg. 23. dicitur Sarar, 1. paral.26.

Sacon, Vide POTAMOSACON.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: ſic dictus, quòd incolæ ſcutum, σάκος Græcis dictum, primi inuenerint. Gentile, Sacius. Stephanus.

Sacráni, populi Italiæ Romæ vicini, qui à Corybante quodam, Magnæ matris ſacerdote ea loca tenente, initium duxerunt: à ſacrificando dicti. Corybantium enim erat, Matri deũm ſacra facere. Seruius tamen Ardeates intelligi putat, propter ver ſacrum, quod apud eos immolationis genus erat, quo grauibus periculis adducti, vouebãt ſe diis ſacrificaturos, quæcũque proximo vere apud ſe animalia nata eſſent. Seruius in 7. Æneid.

Sacra via, in vrbe Romana vocitata eſt, quòd in ea ictum fœdus ſit inter Romulũ & Tacitum. Hac triumphantes in Capitolium ibant: tendebat autem à regia vſque ad arcem. Hanc Horatius Sacrum cluum nuncupauit.

Sacrum promontorium, Luſitaniæ locus, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Caput ſancti Vincentii hodie dicitur, vbi Cuneus ager.

Sádalis, vrbs Ægypti. Gentile, Sadalites. Steph.

Saducæi, dicti inter Iudæos qui Saducæum quendam magiſtrum legis ſequentes, neque reſurrectionem credebant, neque angelos, neque ſpiritus.

Sadoc, filius Achitob, 2. regum 8. 1. paral. 6. Eſt & nomen ſacerdotis, 2. regum 16. Filius item Meraioth, 1. paral. 9.

Sadyátes, Ardyos filii Gygis filius, qui Herodoto libro hiſtoriarum 1. poſt patrem regnauit in Lydia.

Sædéne, mons Cumæ: Gentile, Sædenus, & regio Sædene. Stephanus.

Sárabis, fluuius, Ptolm. lib. 2. cap 6, Auguſta Valeria alio nomine dicta, Sectanis olim, nunc Xatiua.

Sagæ, iidem qui Sacæ antea dicti. Mela lib. 3.

Sagaláſſus, vrbs Piſidiæ. Vocatur etiam Selgeſſus. Gentile, Sagalaſſeus & Sagalaſſenus. Steph.

Ságana, meretrix quædam.

Sagaris, Ptolemæo & Straboni fluuius Aſiæ, qui ex Dindymo Galatiæ mõte naſcẽs, & per Phrygiã Bithyniámque flexuoſo curſu delatus, tandem influit in Pontum Euxinum. Ouid. 4. de Ponto, Eleg. 10.

Sagártia, Cherroneſus iuxta mare Caſpium. Gentile, Sagartii.

Sage, nomen viri. 1. paralip. 11.

Sagítta, ſignum cæleſte. Plinius lib. 18 cap. 26.

Sagittárius, ſignum cæleſte, quem alii Cẽtaurum Chironem arbitrantur, alii Erotum filium Euphenis nutricis Muſarum, & habitaſſe in Parnaſo cum Muſis, & venationi incubuiſſe, vnde & vſum ſagittis, & equo inſediſſe, poſt mortem precibus Muſarum à Ioue inter aſtra relatum, & varia forma conſcriptum. Idibus Februarii veſpere occidit, ac vehemẽter hyemat. Colum.

Sagra, fluuius in ora magnæ Græciæ in Italia. Plinius cap. 10. de Locris & Italiæ fronte lib. 3. & Cicero lib 2. de Natura deorum.

Saguntia, Ptolem. lib. 2. cap. 4. & Plin. lib. 5. cap. 3. Hiſpaniæ vrbs. Vide SAGVNTVS.

Saguntus, vel Sagũtum, Stephano, Hiſpaniæ ciuitas vltra Iberum fluuium à Zacynthiis condita, quam Annibal contra populi Romani fœdera diruens, belli Punici ſecũdi ſuſcitauit incendium. Fuit item populi Romani fideliſſima ſocia, quam cùm Annibal cõtra ius fœderis obſidione premeret, maluerunt Saguntini ſe ſuáque omnia igni conſumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deſerere, aut viui in hoſtis poteſtatem peruenire. Liuius bel. Pun. lib. 1.

Sahar, filius Aſhur ex Halaa vxore. 1. paral. 4.

Sahar, filius Simeon filii Iacob. geneſ. 46. Hebr. Sohar.

Saharaim, nomen viri. 1. paral. 8.

Sais, vrbs Ægypti iuxta vnum ex Nili fluminis oſtiis, quod ab ipſa Saiticum dicitur: & Saitæ, populi in Ægypto: huius loci incolæ Mineruã colunt. Cicero 3. de Nat. deorum. Ciuis Saites, & præfectura Saitis: dicitur etiam Saitenus: & poſſeſſiuum Saius, vel Saiticus. Steph.

Saixæ, populi iuxta Iſtrum. Steph.

Sala, fluuius Hiſpaniæ, qui & Bilbilis dicitur, quo temperatur ferrum, atque acrius redditur.

Sala, nomen ſex vrbium, & fluuii in Germania. Strabo lib. 7. Inter quem & Rhenũ, cùm Druſus Germanicus belligeraret, domitis hoſtibus victor oppetiit.

Sala, oppidum & fluuius Mauritaniæ. Plinius lib. 5. cap. 1.

Sala, oppidum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ ſuperioris atque Armeniæ, Ptolemæo lib. 4. cap. 1.

Salaboni, nomen loci. 2. reg 23.

Salácia, quam quidam Salicam vocant, aquæ dea, à ſalo ciendo appellata, Neptuni vxor, quam inferiorem aquam maris eſſe dicunt, quòd in ſalum redeat. Vnde à poetis pro aqua ſumitur.

Sálacon, vir qui, quum pauper eſſet, ſe diuitẽ ſimulabat. Suid. Huius meminit Cicero 7. Epiſt.

Saladínus, Turcarũ rex bellicoſiſſimus, circa annum ſalutis 1180. cum Chriſtianis per triginta amplius annos varia fortuna bellum geſſit, ſæpius tamen victus, quàm victor, donec Balduino Hieroſolymorum rege mortuo multis partibus ſuperior Ieroſolymã cepit, eiuſque regno finem impoſuit. Ægyptum Syriámque imperio ſuo adiecit.

Salai, mater Azuba 3. reg. 22.

Salámbria, quæ & Sarabræa, ciuitas Cappadociæ. Ptolem lib. 5. cap. 6.

Salámiel, filius Suriſaddai, princeps ſuæ tribus Simeon. numeri 1.

Salámii, populi Arabiæ, ſic dicti, quòd fœdus cũ Nabatæis pepigerint. Salama enim pacem ſignificat. Steph.

Salamin, ſiue Salamis, Stephano, & Salamina, inſula in Euboico mari cõtra Athenas ſita, in qua vrbs eſt eiuſdem nominis, vbi Telamon Aiacis & Teucri pater regnauit. Tacitus lib. 3. Horat. in Odis.

Salánga, mõs altiſſimus, mari imminẽs, inter Britanniã & Hiberniam, à Salanga, Barculani primi habitatoris Hiberniæ filio dictus. Mons Do-

mini alio nomine vocatur hodie, vbi eſt monaſterium à S. Dominico conſtructum.

Salángus, gens Italiæ. Eſt etiam alia Indiæ. Steph.

Salápia, vrbs Apuliæ. Plin. lib. 1. cap. 11.

Salapúſius, à ſale & puſius compoſitum nomen. Puſius enim, ſiue puſus & puſio, apud Latinos dicitur Puer. Quo nomine dictus eſt Caluus, Catulli familiaris, tanquam puer, ob ſtaturam puerilẽ, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

Salária via, Romæ dicta, quòd per eam Sabini ſal à mari deferebant. Sipontinus.

Salars, inſula Libyæ. Gentile, Salariſius. Steph.

Saláſſi, vide SALISI.

Saláſsi, Ptol. li. 3. ca. 1. populi Inſubriæ: hodie Marchia Salutarium. Strabo lib. 4.

Salathi, Nomen principis militum. 1 para. 11.

Salathiel, Pater Zorobabel ducis Iuda, agg. 1. 1. eſd. 3. Filius Iechoniæ filii Ioachim, 1. para. 3.

Saldæ colonia, Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Pto. lib. 4. cap. 2. hodie Alger: Barbaroſſæ regnum.

Sale, Filius Arphaxad. gene. 10. luc. 30: dicitur filius Chainan filii Arphaxad.

Salebim, Nomen loci. iudic. 1. 3. reg. 4.

Salecha, Ciuitas in Baſan. ioſ. 12. Dicitur & Selcha.

Saled, Filius Nadab filii Semei, filii Onam. 1. paralip. 2.

Salem, Nomen vrbis in Sichimis, quæ eſt in terra Samariæ, ciuitas Iacob, ſita in finibus Ephraim. Videtur quoque dicta Sichem. Hæc non eſt Ieruſalem gene. 33. Alia fuit Salem. Vide IERVSALEM.

Salemoth, Nomen viri. 1. para. 24.

Salentíni, populi in finibus Italiæ, proximá Apuliæ peninſulam incolentes, quæ eſt inter Tarentinum ſinum & fauces Adriatici protenſa, circa Brunduſium & Rudias in Iſthmum contracta, latum ſtadia circiter trecenta. Dicti à Salentino promontorio, in extremis eius peninſulæ finibus ſito: quod & ἄκραν ἰαπυγίαν appellant. Feſtus tamen à ſalo dictos mauult, fortaſſis ob id, quo penè circũquaque mari ambiantur, tenui tantùm Iſthmo continenti annexi. Ortos autem putat à Cretéſibus & Illyricis, qui ſocietate cum Locrenſibus inita, iis in locis conſederunt. Hinc Salentinus, a, um. Virg. 3. Æneid.

Salentînus, locus Salentinorum, iuxta Anduriam oppidum. Hic ad margines vſque plenus, neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis augetur aquis.

Saleph, Filius Iectan. gene. 10.

Salérnum, Picentinorum oppidum in Italia.

Saléſii, pars Pæonum, Steph. Fortè qui hodie Sileſii, vel Sleſii vulgò.

Salgáneus, vrbs Bœotiæ, Euripo contigua, poſt Chalcidem ſita. Inde Salganius vel Salganeites, & Salganeus Apollo. Steph.

Salgas, fluuius, & vrbs Salga, in Mauritania: Gentile, Salgæus, aut Salganus. Steph.

Sália, fluuius Hiſpaniæ ad orã Britannici maris, à quo Salieni accolæ dicti, quos Selinos, Ptolemæũ li. 2. c. 6. nominaſſe exiſtimat Hermolaus.

Sálica, inſula nunc vocatur, quæ olim Taprobane. Steph.

Sálii, ſacerdotes Martis, numero duodecim, à Numa Pompilio primùm inſtituti, tuniciſque pictis, æneoque pectoris tegmine exornati. Salii dicti, quòd ſalientes ancilia per vrbem circunferrent. Vocantur etiam Saliſubſuli à Catullo Epigram. 17. ad Coloniam. Virgilius verò etiam Euandri temporibus eos fuiſſe dicit lib. 8. niſi hæc poética licentia dixerit, ad ſua tempora reſpiciens.

Salim, Nomen loci, 1. regum 9. iohan. 3. Filius Roboam, 1. para. 11.

Salínæ, arum, vrbs Siciliæ, iuxta Lilybæum, palmis abundans, quòd iuxta eam ſalinæ fuerint, id eſt foſſæ in quibus fit ſal.

Saliocânus, portus Galliæ, vrbs Ptolemæo lib. 2. cap. 8: vulgò S. *Paulus*.

Saliſa, regio eſt. 1. reg. 9.

Saliſi, populi Alpini, Boiis Heluetiiſque finitimi, quos Cato Tauricæ gentis eſſe arbitratur. Salaſſos rectius appellaueris hodie, *die Ougſtaler*. Meminit eorum Strabo lib. 1.

Sallem, Filius Nephthali, gen. 46: qui Sallum, 1. para. 7. dicitur.

Salma, Filius Nahaſſòn filii Aminadab, 1. paral. 2: qui Salmon & Salma in fine quarti cap. Ruth dicitur. Filius item Hur primogeniti Caleb ex Ephrátha concubina, 1. para. 2.

Sálmacis, fons Cariæ limpidiſſimus, iuxta Halicarnaſſum, eo nomine olim malè audiens, q̃ lauãtium in eo, aut ex eo bibentium corpora effœminaret. Cuius rei rationem poetæ ad huiuſmodi referunt fabulam, Salmacidem Nympham fuiſſe, fonti huic præſidẽtem, quæ Hermaphroditi Mercurii & Veneris filii, pueri formoſiſſimi, amore capta, cùm nullis eum blanditiis ad concubitum poſſet adducere, ſimulato diſceſſu ſeſe poſt vepres occultauit: cúmque vidiſſet illum, qui ſolum ſe eſſe exiſtimabat, poſitis veſtibus fontem ingreſſum eſſe, ſubitò accurrens, abiectis indumentis, arctiſſimè eum complexa eſt. Verùm cùm ne ſic quidem obſtinatum iuuenis animum poſſet inflectere, à ſuperis dicitur petiiſſe, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo vnũ in corpus coaluerunt, ita tamẽ, vt ſexus vterq; integer remaneret. Quã corporis ſui mutationem cernens Hermaphroditus, parentes ſuos dicitur inuocaſſe, & ab iis ſummi muneris loco petiiſſe, vt ea fonti natura maneret, vt qui

vir eum ingrederetur, ἀνδρόγυνος, hoc eſt, vtrunque ſexũ habens, inde exiret. Ouid. 4. Metamor.

Salman, Nomen regis cuiuſdam, de quo oſee 10.

Salmana, rex Madian. iud. 8. pſal. 82.

Salmanaſar, rex Aſſyriorum. 4. reg. 17.

Salmántica, Ptolemæo li. 2. ca. 5. alio nomine Salmanca, Luſitaniæ vrbs. Vide an ſit Elmantica Stephani & Salmyca.

Salméni, gens ſolitaria. Steph.

Salmias, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Salmon, Filius Nahaſſon filii Aminadab, ruth. 4: qui & ibidem, & 1. para. 2. dicitur Salma.

Salmon, Ciuitas maritima Cretæ inſulæ. act. 27.

Salmon, Hellanicus vocauit ciuitatẽ Bœotiæ, quæ propriè Ἅλμων vocatur. Stephanus in Almon. Et alibi, σάλμος (inquit) vrbs eſt Bœotiæ, cuius ciues Salmonii.

Salmona, Locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de monte Hor. nume. 33.

Sálmone, vrbs Piſatidis, & fons eiuſdem nominis, à Salmoneo rege. Ciuis Salmoneus, vel Salmonites. Steph.

Salmóneus, Æoli filius, non regis ventorum, inquit Seruius, ſed cuiuſdam apud Elidem, vbi regnauit: qui cùm regia maieſtate cõtentus nõ eſſet, conatus eſt ſe deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeò vt Elidis partem deſuper tegeret, ſuper eo agitabat curr⁹, ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus eſſet facem, eum iubebat occidi. Ob quam ſuperbiam Iupiter iratus, cum vero fulmine ad inferos deturbauit.

Salmonis, idos, filia Salmonæ, id eſt Tyro.

Salmos, Vide SALMON.

Salmóxis, (aut potius Zamolxis) Herodoto lib. 4. dæmon quidam Thracum. Vide in Z.

Sálmica, vrbs iuxta Herculis columnas: Gentile, Salmicenus. Steph. vide SALMANTICA.

Salmydéſſus, ſinus Ponti: Gentile, Salmydeſſius & Salmydeſſenus. Steph.

Salo, Straboni lib. 7, littus Dalmatiæ, & emporiũ. Vide SALA & SALONAE.

Salo, onis, fluuius apud Celtiberos, non procul à Bilbili oppido, ferri temperatura nobilis.

Salo, Filius Moſollam. 1. para. 9.

Sálome, Filia Antipatri, Herodis filii.

Sálome, Mulieris nomen. marc. 15.

Sálomi, Pater Ahiud principis filiorum Aſer. nume. 34.

Salomith, Filia Zorobabel filii Phadaiæ, 1. para. 3. & 23. Filius Roboam, 2. para. 11.

Sálomon vel Selomon, Filius Dauĩdis, rex Iudææ omnes ſuæ ætatis homines doctrina antecellens, is Hieroſolymis templum ornatiſſimum extruxit, quod de eius nomine vocatum eſt.

Sálomon, Vngariæ rex, Hunnos ingenti multitudine Pannoniam ingreſſos fudit, cum Græcis Bulgariſque congreſſus, eos ingenti clade ſu perauit: tandem à Geiſa quodam bello ciuili ſuperatus, & regno exutus eſt, ſub anno ſalutis 1075.

Salon, Straboni lib. 12. regio Bithyniæ, paſcendis bobus idonea. Vnde & Salonenſis caſeus, Stephano, vrbs Bithyniæ: qui inhabitat, Salonites vel Salonæus. Steph.

Salónæ, arum, Stephano, vrbs Dalmatiæ, olim capta ab Aſinio Pollione: à qua & filium ſuum Saloninum appellauit.

Salónia, Vide SALON.

Salónius, Aſinii Pollionis Germanici exercitus ductoris filius, qui cùm poſt captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem, primò lauream, pòſt etiam cõſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filiũ, quem à capta ciuitate, Salonium vocauit, quem conſtat natum ſtatim riſiſſe: quod parentibus omen infelicitatis fuit: vixit enim perparum. Seruius.

Salphaad, Filius Hepher filii Galaad filii Machir filii Manaſſe. num. 26. 1. para. 7. Heb. Salphahad.

Sálpiæ, Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Apulorum vrbs in Ionio pelago: Salapia Plinio.

Salpína, palus in Apulia, iuxta Salpiã ciuitatem meretricio amore Annibalis inclytam.

Salſúſæ, fons Narbonenſis Galliæ iuxta Ruſcinonem, ſalſioribus, quàm marinæ ſint; aquis defluens. Pomponius lib. 2. vbi eſt arx munitiſſima regum Hiſpaniæ ditionis.

Sáltiæ, populi iuxta pontum Euxinum, à veteribus ſic dicti, aliter φθειροφάγοι vocantur.

Saltus, Pater Adeodati. 2. reg. 21. 1. para. 20.

Salu, Pater Zamri illius qui cum Madianitide òccíſus eſt. nume. 25.

Sáluius Iulianus, luriſperitus nobiliſſimus, temporibus Commodi Cæſaris.

Salus, dea credita, vnde Salutaris porta Romæ appellata, ab huius deæ æde, quæ ei proxima fuit.

Saluſa, Filius Supha filii Helem. 1. para. 7.

Sályes, populi occidentales, qui contra Romanos bellum geſſerunt. Steph.

Sama, Ciuitas in tribu Iuda, ioſ. 15. Nomen item viri, 1. para. 8.

Sama, Filius Iechoniæ filii Ioachim. 1. para. 3.

Samaa, Frater Dauid, 2. reg. 21. 1. para. 6. Filius Merari, 1. para. 6. 12.

Samaa, Filius Macelloth filii Abigabaon. 1. para. 8: qui 9, dicitur Samaam.

Samachias, Nomen viri 1. para 26.

Samad, Filius Elphaal filii Mehuſim. 1. para 8.

Samaia, ſiue Samaias, Pater Semri patris Idaiæ, 1. para. 4. Filius Ioel, 1. paralipo. 5. Vir Gabaonites, 1. para. 12.

Samanéi, Vide BRACHMANES.

Samaoth, nomen viri.1.paral.27.

Sámara, promontorium in oceano orientali, vbi deficit Caucaſus.

Samaraim, Ciuitas in tribu Beniamin.ioſ.18.

Samarath, filius Semei.1.paral.8.

Samaræus, filius Chanáan.geneſ.10. Hic Edeſſam incoluit.

Samaria, mons.3.reg.16.

Samaria, vrbs Syriæ inter Iudæam & Galilæam media. Ioſephus lib.3.cap.2. ab Amri Iſraelitici populi rege condita, qui Simeron vel Sameron montem à quodam Semer emit: ciuitatémque, quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine Simeron, ſiue (vt tranſtulit noſter interpres, 3.reg.16.) Samariam appellauit. Qua deinde reges Iſraelitarum pro regia vſi ſunt. Aliàs, vt Euſebius teſtatur, Ecthenias eſt dicta. Mox poſt Hircani Iudæorum pontificis expugnationem, ab Herode rege iterum ædificata, atque in honorem Auguſti, Græco vocabulo σεβαστὴ nominata eſt. Stephano quoque Neapolis, ioſue 11.4.reg.6.iſaiæ 7.10.

Samaria, ſiue Samarias, 1.paralip.12.1.eſd.10. Nomen viri.

Samarobríni, populi in Gallia inter Belgas: quorum præcipua vrbs eſt Samarobrinum, vulgò S. *Quintin* dicta, quâ Samara fluui⁹ præterfluit: in qua etiam Cæſar Gallorũ conſiliũ indixit.

Sámatho, Vide MAGNA.

Sambos, vrbs Arabum: Ciues, Sambi, vel Sambitæ. Stephanus.

Same, és, inſula mari Ionio, ante Acarnaniam, alio nomine Cephallenia dicta, vrbem habens eiuſdem nominis, vulgò *Lacephalonia*. Vide SAMOS.

Saméni, populi Nomadum. Steph.

Samgar, filius Anath, iudex in Iſrael. iudic.3.

Sámicum, vrbs Triphylliæ. Gentile, Samiceus. Stephanus.

Samir, ciuitas in tribu Iuda, in mõtanis Ephraim, ioſ.15. iudic.10. Nomen viri, 1.paral.24.

Samma, filius Iſai patris Dauid, 1. reg. 16. qui 1. paralip. 2. dicitur Simmaa. Filius Rahuel filii Eſau, geneſ. 36. 1.paral.1. Filius Supha filii Helem, 1 paral.7.

Samma, 1. paral. 2. 8. Filius Hebron. Filius item Azaz, 1.paral 5.11.

Sammai, filius Recem filii Samma, 1. paral.2. Filius Ezra, 1.paral.4.

Sammua, filius Zechur, num.13. Filius Dauid, 1. paralip.3.

Samnites, populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus: quæ regio eſt Italiæ inter Picenum, Campaniam & Apuliam. Iidem & Sabelli dicũtur, nomine per diminutionem à Sabinis deducto. Strabo lib.5. Ferũt enim Sabinos, cùm aduerſus Vmbros bellum gererent, Marti votum feciſſe, ſi victoria potirentur, ſe illi conſecraturos quicquid eo anno apud ipſos naſceretur. Quare cùm re bene geſta in patriam rediiſſent, cùm reliquum anni totius prouẽtum, tum etiam filios eo anno natos Marti cõſecraſſe. Quos deinde, cùm adoleuiſſent, duce Tauro in Campaniam ad ſedes nouas quærẽdas emiſerũt: vbi nullo propemodum negotio electis Opicis, ſedes ſuas collocarunt: originiſque ſuæ memores, Sabellos ſeſe, quaſi Sabinorum ſobolem appellarunt. Hi grauiſſima olim bella cum Romanis vario euentu geſſerunt. Sp. Poſthumium Conſulem, cum collega, totóque exercitu ad Furcas Caudinas locorum anguſtia circunuentos, ex fœdere ſub iugũ miſerunt: quam tamen ignominiã Romani non ita multò pòſt magna illorum clade deleuerunt, Samnitibus viciſſim ſub iugum miſſis. Poſtea cùm ſæpius rebellaſſent, tandem à L. Sylla Dictatore multis prælijs fracti, cùm ne ſic quidẽ iugum ferre poſſent, funditus ſunt deleti.

Samnites, rex Ægypti, Vide SAMMETICVS.

Sámnium, vrbs Britanniæ. Gẽtile, Samnius, Samnites: & poſſeſſiuum, Samniticus. Steph.

Samogítia, Sarmatiæ regio ad Oceanum.

Samónium, Cretæ inſulæ promontorium, Rhodo aduerſum. Mela lib.2.

Samórna, Epheſus olim dicta ab vna Amazonũ. Vide ſuprà in Epheſo ex Stephano. Gentile, Samornæus & Sarmonius.

Samos, nomen duarum inſularum: quarum altera Ioniæ adiacet è regione Epheſi, ambitu LXXXVII.M. paſſ. ideo Iunoni conſecrata, quòd in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. Scribit Varro, Samon prius Partheniam nominatam, ibique antiquiſſimum fuiſſe Iunonis templum, & ſimulachrum in habitũ nubentis figuratum: vbi & ſacra eius anniuerſaria nuptiarum ritu celebrabantur. Altera quæ & Same dicta è regione Epiri, non procul à ſinu Ambracio, Cephallenia etiam dicitur, breuiſſimo maris ſpatio ab Actio dirempta.

Samos, ſiue Sãme, oppidi nomen in eadem inſula, à Romanis diruti. Strabo lib.10. De Cephallenia verò, quæ eſt tetrapolis, id eſt, ciuitates habet quaternas, neque huius temporis nomine dixit, neque vlla de ciuitate, vna tantùm excepta, ſiue Same, ſiue Samo: quod oppidum hodie deletum prorſus eſt. Plinius lib. 4. cap. 12. Cephallenia quondam Melæna dicta, XI.M. paſſ. abeſt: circuitu patet XLIIII. Same diruta à Romanis, adhuc tamen oppida tria habet. Ex his ſatis conſtat, vanam eſſe eorum differentiam, qui inſulam Samon, vrbem verò Samen dicendam contendunt.

Samos, Ioniæ insula, præstantissimis fictilibus olim fuit celebrata, quæ ab ea Vasa Samia dicebantur.

Samôtes, primus Gallorum rex & legumlator, anno à Diluuio 232.

Samoth, nomen viri. 1. paral 11.

Samothrace, siue Samothrácia, Stephano insula maris Ægæi, Thraciæ adiacens ea in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta à Dardano Troiano, qui Palladium secum ferens, eò traditur confugisse. Aristoteles de Republica Samothraciæ scribens, ait eam olim Leucosiam dictam, deinde Samum (m littera interposita) à Sao Mercurii & Rhenes filio: postremò Samothraciam alicubi Samum vocat. Gentile, Samothrax vel Samothracius.

Samónion, promontorium Cretæ.

Samósata, vrbs Asiæ ad Euphratem, Strabo lib. 14. Luciano alumno nobilis. Steph. vrbs Comagenæ ad Euphratem. Ciuis, Samosateus.

Samphe, vrbs Phœniciæ. Gētile, Samphæus, Samphirine. In Stephano legendum Sapphirine.

Sampsa, vicus Arabiæ. Gentile, Sampsenus. Significat autem Sampsa Arabicè Solem. Steph.

Sámpsira, vrbs Ægypti. Gentile, Sampsireotes & Sampsirites. Steph.

Samri, nomen viri, 2. paral. 29. Pater Iedihel, 1. paral. 11.

Samsai, nomen viri. 1. esd. 4.

Samsame, nomen loci. 1. mach. 15.

Samsari, filius Ieroham. 1. paral. 8.

Samson, vir Hebræus, miro corporis robore præditus, sed eo fato, vt tandiu robur firmitatémque corporis retineret, quandiu cæsariem, in qua omnis eius vis sita erat. Itaque cùm Philistini innumeris ab eo cladibus afflicti, per mulierculam quandam, cuius amore tenebatur, perfeciſſent, vt ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehensus & excæcatus est: eam tamen ille iniuriam postea sua & hostium clade vindicauit: nam cum capillo renascente vires redeuntes dissimulans, à principibus eorum in amplissimo quodam triclinio conuiuium agitantibus, ludibrii causa introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eámque summis viribus concutiens, simul cum ædificio euertit, qua ruina & ipse & inimici eius omnes obruti sunt. iudicum 14.

Samuel, propheta, Iudæis quadraginta annos præfuit, eísque tandem petentibus Saulem regem dedit. 1. reg. 1. 1. paral. 6.

Samua, filius Dauid, 2. reg. 5. 1. paral 14. qui Sammua 1. paral. 3. dicitur, iisdem consonantibus & punctis apud Hebræos.

Samýdace, vrbs Carmaniæ. Gentile, Samydacenus. Stephanus.

Samýlia, vrbs Cariæ, condita à Motilo, qui Helenam & Paridem hospitio susceperit. Gentile, Samylianus. Steph.

Sanaballath, Samariæ præfectus, Alexandro Macedoni cum VIII. millibus suorum se dedidit, & ab eo impetrauit, vt sibi in monte Garizim templum ædificare liceret, quod & perfecit.

Sanan, Ciuitas in tribu Iuda. ios. 15.

Sánates, dicti qui infra supráque Romam habitauerunt: quod nomen iis fuit, qui cùm defeciſſent à Roma, breui pòst rediere in amicitiam, quasi pòst sanata mente. Itaque XII. tabulis cautum est, vt idem iuris esset Sanatibus, quod fortibus, id est bonis, & qui nunquam defecerant à populo Romano.

Sánctius, Crassus Hispaniæ rex, portentosa obesitate, pace facta cum Abderamo, Saracenorum rege, medicinæ perito, vt ab eo curaretur, Cordubam profectus est, ac postea rediès, regnum suum, ab Ordonio cognomine Malo occupatum, Saracenorum auxilio recuperauit. Vixit autem sub annum salutis 921.

Sánctius Desideratus, Hispaniæ rex, anno salutis 1157.

Sánctius, III. Hispaniæ rex, anno salutis 1284.

Sánctius Abarca, tertius Nauarræ rex.

Sánctius Maior, V. Nauarræ rex, filiis suis tribus tria regna diuisit, Castellæ, Nauarræ & Aragonum.

Sanctorînum, Vide THERASIA.

Sandálion, parua regio Pisidiæ: Incola, Sandalieus. Steph.

Sandaliôtis, Sardinia insula denominata, ab effigie Sādalii, hoc est soleæ, quam nōnulli ichnusam vocant, à similitudine vestigii, quod Græcè ἴχνος dicitur.

Sandánis, vir quidam Lydus, qui Crœso suadere conatus est, ne Persis bellum inferret. Herodotus lib. 1.

Sandon, vrbs Italiæ. Gentile, Sandonius. Steph.

Sánea, vrbs Indiæ. Gentile, Saneus. Steph.

Sane, vrbs Thraciæ, inter Athon & Pallenen. Gentile, Sanii & Sanæi. Steph.

Sanga, Plinio lib. 4. cap. 20, fluuius Cantabrorum in Hispania citeriori. Est etiam serui nomen apud Terentium in Eunucho.

Sangárius, Ptolemæo & Straboni, fluuius Asiæ, alio nomine Coralius dictus, in Dindymo monte nascens, & per Phrygiam Bithyniámque in Pontum illabens. Ouid. 4. de Ponto Sagarim appellat.

Sangibânus, Alanorum rex, anno salutis 455.

Sánina, vrbs ad mare rubrum: Gentile, Saninæus vel Sanonites. Steph.

Sanir, Mons qui & Hermon & Sarion dicitur. deut.3.ezech.27.1.para.5. Vocatur & Sion,deute. 4. Vide HERMON.

Sannæus,lacus de quo Plinius lib.2. cap.102, Lacus,inquit, Sannaus in Asia circũnascente absinthio inficitur. A Ptolemæo Sãnis appellatur. Apud Græcos per simplex n scribitur.

Sanni, populi,antè Macrones dicti. Strab. lib.10. Vide MACRIS.

Sannigæ,populi Scythiæ,Abasigis vicini. Steph.

Sannites,vide SAMNITES.

Santis,vrbs Celtica:Gentile,Santites. Steph.

Sántones, siue Sántoni, populi Galliæ Aquitanicæ,non longè à Tolosatium finibus. Hinc adiectiuum Santonicus.

Sántonum portus,Ptol. lib.2.cap.7, Galliæ vrbs.

Saõrus,vrbs dicta à Saora Nympha. Vide LEVTHERAE.

Saos,insula Saiorum,Steph. Dicũtur autem Sai, qui Sain Ægypti vrbem habitant.

Sapæ, populi Thraciæ, aliàs Sapæi dicti & Sipii (Sinties forte legendum, vide infrà) possessiuũ Sapaicus. Steph.

Sapæi,Vide SINTIES & SAPAE.

Saph,Nomen gigantis.2.reg.21.

Saphái,Nomen proprium gigantis 1.para.20:qui 2.reg.21.dicitur Saph.

Sapham,Filius Gad.1 para.5.

Saphan,Scriba quidam filius Asalia.4.reg.22.

Sapharéni,equi apud Vegetium.

Saphat,Filius Huri,nume.13. Pater Elisei,3.regum 19.Filius Semeiæ filii Secheniæ, 1.para. 3. Filius Gad,1.para.5.

Saphátia,siue Saphatias, Filius Dauid ex Abital, 2.reg 3.1.para.3.Filius Rahuel,1.para.9. Vir Aruphites,1.para.12. Vide Ieremiæ cap.38.2.esd.7.

Saphon, Nomen loci.ios.13.

Sápiri, appellantar (teste Orpheo in Argonautica) populi iuxta Pontum. Stephano, populi in mediterraneis Ponticæ regionis, nunc Sabires dicti.

Sapis, Flaminiæ fluuius, subter Senogalliam vrbem Isauro se coniungens.

Sapóres,Persarum rex,notissimus cladibus ab imperatoribus Romanis acceptis & illatis,maximè tamen insignis victoria de Valeriano imperatore parta,quem bello captum tam miserè habuit,vt quoties currum conscenderet, eius humeris pedibus inniteretur.

Sapphira, Vxor Ananiæ illius qui deo mentitus, ad verbum Petri mortuus est.act.5.

Sapphirine,insula in Arabico sinu:è qua Sapphirus gemma, Stephano: licet corruptè legatur Samphirine.

Sappho,insignis Poëtria,carminis inuẽtrix,quod ab ea Sapphicum appellatur. Ferunt nonnulli fuisse duas hoc nomine,quarũ vna Eresia fuit, eodémque tẽpore floruit, quo Tarquinius Priscus Romæ regnauit: qua tempestate Alcæus etiam & Terpsichorus claruerunt. Ea plectrum prima inuenit,maritum habuit Cercylam ditissimum virum ex Andro, ex quo filiam suscepit Clio nomine. Scripsit Lyricorum libros nouem,præterea Epigrammata, Elegias, Iambos & Monodias,carmini Sapphico, cuius inuentrix fuit,dedit nomen. Sunt qui aliam dicunt fuisse Lesbiam,siue,vt alii tradũt,Mitilenæam. poëtriam quoque longè iuniorem, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonem extat. Scripsit & alia multa apud Græcos, vt meritò nona inter Lyricos poëtas anumeretur. De huius morte memoriæ proditum est,quòd cùm à Phaone, quem miserè deperibat, contemneretur, doloris impatientia ex Leucade sese in mare præcipitauerit. Vtracunque fuerit,vnam tantum commendant Latini poëtæ. Extat Epistola Sapphûs ad Phaonem inter Ouidianas.

Sara,Vxor Abraham.gene.17.

Sara,gene.46.nume.26.1.paralipo.7. Filia Aser filii Iacob.

Sara, siue Saraa.iosue 19.iud.13.16.2. esd.11. Ciuitas in tribu Dan. Eadem & Sarea ios.15.dicitur.

Sara,1.para.7.Filia Ephraim.

Sarabia,siue Sarabias,Nomen viri.1.esd.8.

Sáraca,Ptole.lib.6. cap.2. oppidum in Mediterraneis Mediæ. Est & eidem lib.5.cap.10,Sarace ciuitas in Colchide. Stephano regio est Arabiæ post Nabathæos:Incolæ,Saraceni. Vide SARRACENI.

Saraceni,Vide SARRACENI & SARACA.

Sarái, Vxor Abraham,genes.11: filia Aran fratris mariti sui, quæ & Iescha ibidem dicitur: dicta est & Sara.

Saraia,siue Saraias,Filius Cenez,1.para.4.6.2.reg. 8.Filius Ezriel,ieremiæ 36.4.reg.25.1.paral.6.1. esd.2.

Sárapis, insula in sinu Indico: Gentile,Sarapites. Steph.

Sarápta,Vide SAREPTA.

Sarar,Pater Ahiam.2.reg.23:qui 1.paralipo. 11. dicitur Sachar.

Sarasar,Filius Sennacherib,4 reg.19.isa.37. Principis cuiusdam nomen,zach.7.

Sarástes,populi,vide SARNVS. sed melius SARRASTES.

Sarath-asar, Ciuitas in tribu Ruben in monte Bethphogor.ios.13.Heb.Sarath-asáhar.

Sarathi,Nomen viri.1.para.4.

Sardanapâlus, vltimus Assyriorum rex, trigesimus à Nino,omni libidinis mollitiæque genere effœminatissimus: adeò vt nó erubuerit inter scortorum greges nere, & muliebri habitu

fœminas omnes laſciuia anteire. Quamobrem indignum rati Aſſyrii tali fœminæ parêre, duce Arbace deſciſcentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus, in regiam ſe recepit, & extructa pyra, rebuſque omnibus chariſſimis eò cõgeſtis, ſe ipſum vnà cum regia combuſſit.

Sárdanis, Vide SANDANIS.

Sardemiſos, Tauri montis promontorium, quod intra Lyciam & Pamphyliam in noſtrum pelagus imminet. Plin. cap. 27. lib. 5.

Sardênus, à Sardo vrbe Illyriæ.

Sardéſſus, vrbs Lyciæ prope Lyrneſſum, vbi Sardeſſius Iupiter colitur. Steph.

Sardínia, inſula in mari Liguſtico, à Corſicæ extremis nouem tantùm milium paſſuum freto dirempta, ab Auſtro Libyco mari abluta: ita dicta à Sardo Herculis filio (ſicut Strabo & Solinus ſcribunt) qui è Libya veniens, cum multitudine colonorum, inſulam occupauit, mutatóque nomine Sardiniam appellauit, cùm antea Sandaliotis appellaretur, ab effigie ſoleæ, quam Græci σανδάλιον vocant: & Ichnuſa, à ſimilitudine veſtigii, quod Græcè dicitur ἴχνος. Huius latitudo eſt millium paſſuum nonaginta octo, longitudo ducentorum viginti: quàquam alii ſtadia multa adiiciant. Habet hæc inſula à Septentrione montes editiſſimos, qui prohibent quo minus à Borea poſſit perflari: quò fit vt aëris peſtilentiæ maximè ſit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audiuit, vt M. Cicero Quintum fratrem moneat, etiam tum cùm optimè valeret, meminiſſe eum debere, in Sardinia ſe eſſe: & alibi Tigellium quẽdam Sardum hominem eſſe ait patria ſua peſtilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tãquam ſaluberrimo loco peſtilentiſſimum opponit: Nullo (ait) fata loco poſſis excludere: cũ mors

Venerit, in medio Tybure Sardinia eſt.

Mirum, in ea inſula neque lupum gigni, neque ſerpentem reperiri. Habet ciuitates multas: ſed omnium præclariſſima Calaris eſt, Auſtrũ ſpectans, qua in parte Sardinia ad Libycum mare pertingit, vbi coraliorum piſcatio eſt. In qua diui Auguſtini oſſa tandiu conquieuere, quoad ab Heliprando rege Papiam tranſlata ſunt. Hæc ciuitas Iole à priſcis appellabatur, ab Iole illa, quam Hercules perditiſſimè amauit. Inſulam Pœni occupauere, ſed à Romanis expulſi, tandem primo bello Punico amiſere. A Sardinia Sardus, Sardous & Sardienſis, adiectiua fiunt. Multa in ea inſula inſignia ſunt, at nihil magis quàm quæ adagio locũ præbuit herba Sardoa, cuius ex varia opinione ſcriptorum memi nit Eraſmus in Chiliad. Mela anguſtius ſpectare eam in ortum, quàm occaſum ait, littoribus videlicet medio cõtractis: in vniuerſum autem vbique ſpatioſiorẽ eſſe, quàm Corſica ſit, etiam tractu quo latiſſima eſt. Fertiliſſima eſt frumenti. Huius inſulæ incolæ ob inſignem vilitatem nequitiámque in prouerbium abierunt.

Sardis, ium, vrbs Lydiæ inſignis, ad Tmoli montis latꝰ ſita, Crœſi olim regia. In ea eccleſia fuit vna ex ſeptem Aſiæ, quarum Ioannes meminit. Ciuis, Sardianus: poſſeſſiuum, Sardianicus.

Sardo, quæ Latinis Sardinia.

Sardónici, montes Lyburniæ, Ptole. lib 2. cap. 17: vulgò *Marandi*. Vide SCARDONA.

Sárdous, a, um, poſſeſſiuũ à Sardinia, vide ſuprà SARDINIA.

Sardus, Herculis filius, à quo Sardiniam volunt nominatam.

Sardus, vrbs Illyriæ: Ciuis, Sardenus. Steph.

Sárea, olim vocabatur Cappadocia. Stephanus in Cabaſſo.

Sarea, vrbs tribus Iudæ ſiue Dan. ioſue 15. Eadem quæ & Sara ſiue Saraa dicitur.

Sares, Filius Thanehumeth. Iere. 40.

Sarebias, Nomen viri. 2. eſd. 9.

Sared, Filius Zabulon. gene. 46.

Sareda, Patria regis Ieroboam. 3. reg. 11.

Saredátha, Nomen loci. 2. para. 4.

Sareptha, Plin. lib. 5. cap. 29. vrbs Sydoniorum, vbi diuinus vates Helias eſurientem viduam miraculo pauiſſe creditur. Hinc Sareptanus, a, um.

Sares, Frater Phares filii Machir. 1. para. 7.

Sárgacæ, populi Pomponio, iuxta Mœotidẽ, quorum oppida Murmetion, Ponticapæum, Theodoſia, Hermiſium.

Sargántha, vrbs Iberiæ: Gentile, Sarganthenus. Stephanus.

Sargántis, vrbs & arx in Ægypto. Ciuis, Sargantites, Steph.

Sargapíſe, Tamyris filius, à Cyro rege Perſarũ captus, cùm manicas & brachiorum vincula eximi ſibi impetraſſet, ſeipſum interfecit. Herodotus.

Sargon, Nomen regis, aliàs Sennacherib dicti. iſaiæ 20.

Saria, Filius Aſel. 1. para. 8. 9. Heb. Saaria.

Sária, Vide SAREA.

Sarias, Idem quod Sareas.

Sáricha, vrbs Cappadociæ: Gentile, Sarichenus, aut Saricheus.

Sarid, Terminus Zabuloniæ tribus. ioſ. 19.

Sarinénſem portum deſcripſit Claudianus: idem fortè Saronicus infrà dicitur.

Sarion, Mons à Sidoniis ſic vocatus, quem Amorrhæi Sanir vocant. deutero. 3. Vide SANIR & HERMON.

Sarmántus, Rom. eques ſcurrilitate notiſſimus ſub Auguſto Cæſare. Aliàs Sarmentus.

Sarmátia, regio latiſſima, ab ipſis Germaniæ fini-

bus, & Viſtula amne in Hircaniam vſque extenſa: cuius incolæ Sarmatæ, ſiue Græco nomine Sauromatæ, dicuntur. Sunt autem duæ Sarmatiæ, Tanaide fluuio diuiſæ: quarũ quæ Occaſum ſpectat, Europæa: quæ Ortum, Aſiatica cognominatur. Habet autẽ Sarmatia Europæa à Septentrione, Oceani partem, quem Sarmaticum ab ea appellamus: ab Occaſu Germaniæ partem & Viſtulam amnem: à Meridie Iazygas Metanaſtas: ab ortu verò (vt iam diximus) Sarmatiam Aſiaticam & Tanain fluuium. Quem tractum hodie tenẽt, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Aſiatica ab ortu Hyrcania terminatur, à Septentrione terra incognita: ab Occaſu Sarmatia Europæa, & Tanaide fluuio: à Meridie verò Ponti Euxini parte. Habet autem vtraque populos efferatiſſimos, partim montes & ſaltus incolentes, partim clauſtris pro domibus vtẽtes, qui inde Hamaxobii dicuntur: partim rapto viuentes, ſanguinéque equino cum lacte cõmiſto inediam tolerantes paſcuntur lacte equino, vnde quidam eos ἱπποπόλγις, hoc eſt, equarum mulſores: alii γαλακτοφάγις, hoc eſt, lacte veſcentes. Sunt etiam quidam interius habitantes, qui ſanguinem equinum lacte miſtum potãt, quos vocat Gelonos Virgilius 3. Georg. Item Sarmatæ alii ſunt, qui cruda farina equino ſanguine miſta, è cruris venis aluntur. Alii etiam qui pro victimis homines immolant. Alii bellorum & cædis amatores, quibus bellãtibus mos eſt cruorem eius, quem primùm interemerint, ex ipſius vulneribus bibere: & vt quiſque plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt & in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina veſcuntur, alii qui humanæ carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocantur Anthropophagi, ἀπὸ τὸ φαγεῖν τοὺς ἀνθρώπους, hoc eſt, ab hominibus edẽdis. Hi, vt author eſt Mela lib. 2. auri & argẽti ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob ſæua hyemis admodum aſſiduæ demerſis in humum ſedibus, ſpecus aut ſuffoſſa habitãt. Totum bracchati corpus, & niſi qua vident etiam ora veſtiti. Plinius lib. 4. cap. 12. & Strabo lib. 11. Dicti Sauromatæ ab oculis lacertarum. σαῦρος enim lacerta eſt, ὄμμα oculus. A Sarmatia fit Sarmatis, tidis, & Sarmaticus.

Sarnus, fluuius Cãpaniæ, in Sarno monte naſcẽs, inter Pompeianum agrum & Salernum, iuxta oppidum in Sarni montis radicibus poſitum, primò magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas deſinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittunt, deinde coactis rupibus, Veſæuum motem radit, & inde paruo contentus curſu, in Tyrrhenum mare influit.

Sarnus, vrbs Illyriæ. Gentile, Sarnuſius. Steph.

Sarohen, Ciuitas in tribu Simeon. ioſue 19.

Saron, ſiue Sorona, regio, teſte Hieronymo, inter Tabirinum montem & lacum Tyberiadis, à Cæſarea vſque ad Ioppen ſe extendens. Hæc pinguis & fertiliſſima eſt, 1. paralip. 27. iſa. 33. act. 9. Eſt & vrbis nomen in qua filii Gad habitauerunt, 1. paral. 5.

Saron, locus Trœzenis: vnde Saronius & Saronicus. Steph.

Saronia, olim vocabatur Trœzen, Peloponneſi vrbs.

Saronicus, portus in Achaia, ad Iſthmum Corinthiacum. Ptolemæus ſinum facit Saronicum. Plinius quoque lib. 4. cap. 5. Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellãte quercum. Multi à Sarone deo marino. Nam Saronẽ fuiſſe regẽ, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperarit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias, Vide SARIENSIS & SARON.

Saronites, nomen viri. 1. paral 27.

Sarpedon, Iouis filius ex Laodamia Bellerophõtis filia, vt eſt author Homerus 16. Iliad. aut, vt Herodotus tradit in Polymneia, eiuſdem Iouis filius ex Europa, frater Minois. Hic cùm Lyciæ rex eſſet, & in armis ſtrenuus, Priamo ſuppetias tulit aduerſus Græcos: vbi cùm multa edidiſſet virtutis ſuæ documenta, tandem à Patroclo eſt interfectus. Corpus autem eius Iouis iuſſu ab Apolline à medio pugnantium ſublatum eſt, & flumine ablutum, ambroſióque reſperſum liquore, ac regia indutum veſte, ad ſepulturam ſuis reſtitutum.

Sarpedon, Ciliciæ promontorium, finis aliquando regni Sarpedonis, quod Ciliciam à Pamphylia diſtinguit. Pomponius lib. 1. in deſcriptione Ciliciæ. Stephano vrbs eſt Thraciæ. Gentile, Sarpedonius.

Sarpedonia petra, Vide MELAS PONTVS.

Sarra, vrbs in Phœnicia, deinde Tyrus dicta, à piſce quodam qui illic abundat, quem Sar appellant, ex cuius ſanguine fericũ in purpuram tingebatur. Inde Sarranæ veſtes, Tyriæ dictæ ſunt quæ & oſtrinæ & purpureæ.

Sarraca, nomen duarum vrbium, quarum vna in Media, altera in felici Arabia, Vide SARACA per ſimplex r.

Sarraceni, populi poſt Nabatheos, à Sarraca (vt Stephanus inquit) quæ eſt pars Arabiæ. Vide SARACA.

Sarraſtes, populi circa Sarnum fluuium.

Sarſachim, vnus ex principibus regis Babylonis. Ierem. 39.

Sarſina, vetus ciuitas in Æmilia, vberrimis paſcuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti Poetæ

patriam faciunt, indéque Sarſinatem dictum volunt. Quanquam non deſunt ex eruditioribus, qui Farſinatem dicere malint.

Sarte, dicitur vrbs iuxta Athon. Gentile, Sartæus. Steph.

Sarthan, vel Sarthana, locus non procul à Iezrahele. 3. reg 4 7.

Sarug, filius Reu. geneſ. 11. luc. 3.

Saruia, mater Abiſai, filia Iſai patris Dauid. 1. reg. 26. 1. paral. 2.

Sarus, fluuius, Vide RHODANVS ſuprà.

Saſabaſar, Princeps in tribu Iudæ. 1. eſd. 1.

Saſagazi, Eunuchus regis Aſſueri. eſth. 2. Hebr. Saaſagaz.

Saſon, inſula inter Epirum & Brũduſium, quinque ab vtroque millia paſſuum diſtans. Strabo lib. 6. Eſt & fluuius in mare Adriaticũ influẽs.

Saſſĩna, Vide SARSINA.

Satagítæ, populi in Aſia Scythica, vt lib. 4. teſtatur Herodotus: aliàs cum y in penult.

Sátala, vrbs Armeniæ. Gentile, Satalæus. Steph.

Satárchæ, populi in Scythia Europæa, iuxta Mæotidẽ: qui (vt Solinus refert) damnato auri & argẽti vſu, ſe à publica auaritia abdicarũt. Hi bellicoſiſſimi ſunt: de quib' Valerius Flaccus lib. 6, Iaxamatæ, Torinique, & flaui crine Satarchæ.

Sataſpes, Perſa Theaſpis filius, à Xerxe rege cruci adfixus eſt, quòd Zopyri filii Megabyzi filiam virginem vitiaſſet, quódque etiam totam Africam non peragraſſet, quod ſe feciſſe ad diluendum ſtuprum dixerat. Herodotus lib. 4.

Satículi, populi Campaniæ, moribus aſperi.

Sátnium mons, apud Lycophronem. Οἱ Θίβρον οἰκήτορες Σάτνιόν τ' ὄρος. Steph.

Satorchæi, inquit Stephanus, inhabitaſſe dicuntur Taphras regionem, iuxta Mœotin paludem.

Satra, vrbs Cretæ, Eleutherina deinde dicta. Ciuis, Satræus. Steph. Vide ELEVTERINA.

Satræ, populi Græcorum in littoribus Thraciæ. Herodotus lib. 7.

Sátria, vrbs Italiæ. Gentile, Satrianus.

Satrocéntæ, populi Thraciæ. Steph.

Satrícula, oppidum Samnitum à Romanis captum, anno vrbis 439.

Sátricum, oppidum in Italia, à Camillo COS. captum, anno vrbis 370.

Satron, rex Galliæ, anno à Diluuio 350. is primus publica literarum ſtudia inſtituit.

Sáturæ palus, quæ & Pontina, iuxta Circeios, XXIII. olim vrbiũ locus, vt ex Mutiani ſententia tradit Plinius lib. 3. cap. 5. Hæc ad viam vſque Appiam pertingebat, vbi & nauibus traiiciebatur, inter Appii Forũ & Tarracinam.

Satúrium, ſiue Satureium, Stephano, vrbs Calabriæ, non procul à Tarento. Hinc Satureianus, a, um. Quidam etiam Satyrum ſcribunt. Vnde & nonnulli agrum, in quo Tarentũ conditum eſt, Satyram vocari affirmant.

Saturnália, feſta ſeptem, ſeu quinque dierum, menſe Decembri Saturno dicata, quibus Romani ſynthesin veſtem ſumebãt, ſeruíſque diſcumbentibus inſeruiebant: muneráque vltrò citróque mitti, remittique ſolebant. Hinc Saturnalitius, a, um.

Satúrnia, oppidum Latii, à Saturno conditum. Ferunt enim Saturnum Iouem filium fugientem, naui in Italiam fuiſſe aduectum, Ianúmque, qui id temporis in Latio regnabat, agriculturam docuiſſe: eiúſque beneficii memorem Ianum in partem regni eum ſuſcepiſſe: duóque ab iis oppida condita fuiſſe, quorum alterum à Iano Ianiculum, alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Editiora etiam loca (vt Diodorus ſcribit) Saturnia dici conſueuerunt. Κρόνια, inquit Stephanus, Italia primùm dicebatur. Gentile, Saturninus, quod & proprium viri eſt.

Saturniána colonia, Tuſcorum vrbs Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie Saturnia.

Saturniáni, hæretici à Saturnino quodam nominati, qui mundum ſolos angelos ſeptem, præter conſciẽtiam Dei patris feciſſe dicebant.

Saturnínus, mons quondam dicebatur, qui poſtea Tarpeius. Eſt & Gentile à Saturnia. Stephanus.

Saturnínus, Syriæ præfectus, anno vrbis 749.

L. Saturnínus, homo ſeditioſus, cùm Trib. pleb. legem Agrariam per vim ferre vellet, itáque cum ſuæ factionis hominibus Capitolium occupaſſet, iuſſu Senatus eſt interfectus.

Saturnínus Antiochenus hæreticus, veram Chriſti humanitatem pernegabat: vixit autem ſub annum ſalutis 134.

Satúrnus, Cæli & Veſtæ filius, qui Opim ſororem ſuam matrimonio ſibi coniunxit, & patri Cœlo virilia execuit: ex quibus in mare abiectis, ſpumáque agitatis, nata eſt Venus, quæ inde dicta eſt Aphrodite. Fratrem habuit Titanem maiorem natu, qui cùm parenti, vti par erat, ſuccedere deberet, animaduertens tamen matrem ſororéſque in Saturnũ proniores eſſe, iure ſuo illi ceſſit, ea tamen lege, ne Saturnus prolem maſculam tolleret, ſed regnum ad ſuam ſtirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos ſuos maſculos, vbi primùm nati eſſent, deuorabat. Verùm cùm Ops vno partu Iouẽ ac Iunonẽ edidiſſet, Iunonem quidem Saturno oſtendit, Iouem verò clàm nutriendum ablegauit: adhibitis interim Corybãtibus, qui cymbalorũ, tympanorúmque pulſu obſtrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cùm ille puerum depoſceret, vt &

ipſum deuoraret,Ops lapidem oſtendit pannis inuolutum, eúmque partu illo à ſe editum ſimulabat: quem ille acceptum ſine mora deuorauit. Poſt hæc,cùm & Neptunum illa peperiſſet,eum quoque clam Saturno educandum curauit. Tertiò deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rurſus Saturno oſtendit, Plutonem autem abſcondit. Verùm detecta tandem fraude,cùm Titan reſciuiſſet,fratri prolem maſculam eſſe,ſuóſque ea ratione regni ſucceſſione pulſos eſſe, vnà cum filiis, qui Titanes à patre cognominabantur, bellum aduerſus Saturnum ſuſcepit:cuius exitus is fuit,vt victoria potitus Titan, Saturnum, Opémque vtriuſque ſororem, in poteſtatem ſuam redactos, muro incluſerit,donec Iupiter adultus,deuictis Titanibus eos liberauit. Poſt hæc Saturnus cùm ex oraculo didiciſſet,fore,vt à filiis regno pelleretur,cùm ob hoc Ioui inſidias ſtrueret, ab eo regno pulſus, in Italiam profugit, vbi aliquandiu apud Ianum regem latitauit; vnde ea pars Italiæ Latium dictum eſt. Hoc regnante ætatem auream fuiſſe fabulantur, terrámque ſua ſpóte expertem vomeris & aratri peperiſſe fruges, communéſque id tempor,is& nullis diſtinctas limitibus agrorum poſſeſſiones fuiſſe. Philoſophi interpretantur Saturnum Cronon, veluti à ſatietate intellectus,eo quòd Græcè ſatietas κόρος:intellectus verò ſiue mens, νοῦς dicitur,vt ſit nomen compoſitum Saturnus, ex prima parte Latina, & poſteriore Græca, ipſa ſatietas mentis. Sunt qui Saturnum à ſatu deducant, quoniam peritiam ruris & ſatorum omnium primus edocuiſſe fertur. Quidam à verbo,quod Græci dicunt σάθω, quo virilia ſignificantur,quòd patris pudenda abſcidiſſe, atque in mare proieciſſe dicitur: Hinc Saturnius, a, um, vt Iuno Saturnia,quæ fuit filia Saturni. Verſus quoque,quos olim Fauni vatéſque canebant, Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

Sátyri, ſyluarum numina habita ſunt, Syluanis & Faunis ſimillima, humano capite, ſed cornuto,pedibus caprinis,toto corpore villoſo, ſyluarum latebris gaudentia,laſciua in primis, & in venerem procliuia: vnde & Satyri dicti putantur,à membro virili,quod σάθω priſci Græci appellabant.

Satyrórum inſulæ,ſunt tres contra Indiam, extra Gangen ſitæ,Ptolemæo lib.7.cap.2,quas qui habitant, caudas habere dicuntur, quales ſatyris pinguntur.

Sátyrus,fluuii nomen in Aquitania. Lucan. lib.1.

Saua,vicus Arabiæ fœlicis:incolæ,Saueni.

Saue,Ciuitas ſiue vallis,gene.14:quæ & Vallis regis ibidem dicitur.

Saul,Sextus rex in Edom, qui fuit ex Rohoboth, gene.36. Filius item Simeonis filii Iacob, geneſ. 46.1.para. 4.6.Filius poſtremò Cis,rex primus Iſraelitarum,1.reg.9.

Saulus, dicebatur Paulus apoſtolus ante conuerſionem.act.7.

Saunis,vrbs Arabiæ.Steph.

Saunite,vide SAMNITES.

Sauo,fluuius in finibus Campaniæ. Plinius libro 3.cap.5.

Sáuona,Ptolemæo lib.3.cap.1,Sabbatium Plinio, Sabbatia Pomponio, vrbs Liguriæ notiſſima: hodie Genuenſium ditionis:vulgò *Sauone*.

Saura,vrbs Samnitum:Gentile,Sauramis.

Saurómatæ, populi Septentrionales, qui & Sarmatæ dicuntur: quorum alii Aſiatici ſunt, alii Europæi,Tanai fluuio diſcreti.vide SARMATA.

Saurus, nobilis ſtatuarius, cuius opera commemorat Plinius lib 36 cap.5.

Saus,vide SAOS.

Saxoſoratum,Volaterrano.Vide SAXVM FERRATVM.

Sáxones, illuſtres Alemaniæ populi qui Angelæ reginæ auſpicio Angliam deuicerunt.Hos Ptolemæus nó longè à Cimbris in Oceani Septentrionalis litoribus & paludibus inuiis conſtituit,lib.3.cap.11.Stephanus collocat eos in Cimbrica Cherſoneſo.

Saxum ferratum,oppidum in Piceni atque Vmbriæ finibus ſitum,ita appellatum à ferro, propter fodinas ferrarias,quas eo loco multas fuiſſe earum reliquiæ oſtendunt.Sentinum à veteribus dicebatur, à Sentino amne iuxta mœnia labente, quem nunc quoque incolæ Sentinum vocant. Hoc oppidum nobile factum eſt duorum virorũ ortu,Bartholi ſcilicet & Alexandri. Quorum prior Cæſarearum legum interpretatione clariſſimus,alter in ſacris literis eminentiſſimus,qui cùm in omni doctrinæ genere,vitæque ſanctimonia ſummus haberetur, Auguſtinianæ religioni magno omnium conſenſu præfectus eſt, nec multò pòſt res præclaras geſtas cardineis inſignibus,à Pio pontifice maximo decoratus:alio nomine Saxoforatum. Vide SENTINVM.

S C

Scábala,regio Eretrienſiũ:Gentile,Scabalæus.Stephanus.

Scadórna,inſula in mari Adriatico, adiacens Illyrico,(vt Ptolemæus lib.2 refert.)In ea ſunt duæ vrbes,Colentum & Arba.

Scæa,vrbs Troianæ porta, fatali Laomedontis ſepulchrò nobilitata: *ita* dicta (vt Grammaticis placet) quòd ad ſiniſtrum,hoc eſt, Occidentale vrbis latus ſita eſſet.In Augurum enim diſciplina,quæ Ortum ſpectant,dextra:quæ Occaſum,

ſiniſtra dicuntur. Strabo tamen lib. 13. videtur ſentire Scææ portæ nomen, à Scæis Thraciæ populis ſumptum fuiſſe, cum quibus Troianos multa nomina communia habuiſſe oſtendit Virgilius 3. Æneid.

-Et arentem Xanthi cognomine riuum
Agnoſco, Scææque amplector limina portæ.

Scæi, ſunt Thraces populi. Scæus amnis, & Scæus murus. Stephano, populi inter Troadē & Thraciam.

Scæua, miles Cæſaris fortiſſimus, qui apud Dyrrhachium, magna Pompeianorum vi oppugnatus, multiſque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, vt caſtelli ſibi commiſſi cuſtodiam deſereret. Lucanus libr. 5.

Scæuola, Q. Mutii cognomē inde tractum, quòd ex quo in Porſenæ caſtris dextram exuſſiſſet, eius loco ſiniſtra fuerit vſus. σκαιὰν enim Græci ſiniſtram vocant. Vnde Scæuæ, & per diminutionem Scæuolæ dicti ſunt, qui ſiniſtra dextræ loco vterentur. Vide MVTIVS.

Scalauiſcus, Ptolemæo libro 2. cap. 5, Luſitaniæ ciuitas, antea Iulium præſidium, ſiue turris Iulia: hodie Troſilium: vulgò *Trugillio*.

Scalde, fluuius Galliæ Belgicæ ex Cæſaris commentariis notiſſimus. De quo Plinius libro 4. cap. 17.

Scamánder, fluuius Troiæ, ex Ida monte defluēs, quem Heſiodus Διὸς σκάμανδρον, id eſt, diuinum Scamandrum appellat. Antea Xanthus dicebatur: quod & Homerus innuit, cùm eum ab hominibus quidem Scamandrū, à diis verò Xanthum vocari ait, ſuo more vetuſtiorem appellationem diis, recentiorē hominibus aſſignans. In hoc fluuio ſponſæ iā nupturæ ſeſe abluebāt, Scamandrum nominatim his verbis inuocantes, λαβέ μου Σκάμανδρε τὴν παρθενίαν. Qua occaſione vſus Cimon quidam Atheniēſis, cum Callirrhoës generoſæ puellæ amore teneretur, quæ iam viro deſponſata erat, in Scamandri virgultis ſeſe occultauit, caputque arundine coronauit: cúmque illa ex more lauaretur, carmēque ſolenne caneret, Scamandrum, vt virginitatem ſuam acciperet, inuocans: Cimon è virgultis proſiliens, Ego verò (inquit) accipio lubens: virginémque in ripam ſuſtulit, vbi & vitium ei obtulit. Videre poteris hac de re plura in Epiſtolis Æſchinis.

Scamánder, Filius Hectoris & Andromaches, quē tamen Troiani Aſtyanacta, hoc eſt, ciuitatis principem vocare maluerunt, Hectori id honoris tribuentes, cuius virtute Ilium nouem perpetuos annos fortiſſimè fuerat defenſum. Home. Iliad. 5.

Scamándria, Plinio lib. 4. ca. 30, vrbs Troadis parua, à portu Ilii parum remota.

Scamándrus, Vide SCAMANDER.

Scambónidæ, vicus Atticæ in Leontide tribu.

Scándia, nauale in Cytheris. Steph. ex Pau. lib. 3.

Scandináuia, inſula Oceani ſeptentrionalis, ſed Plinius lib. 4. ca. 13, inſulam Ponti, incompertæ magnitudinis eſſe ſcribit. Eam gens habitans alterum orbem terrarum appellat.

Scaptēnſula, locus in Macedonia, Feſto. dictus à σκάπτω, id eſt effodio. Nam argentum illic fodi ſolebat. Steph.

Scaptéſyle, Stephano, vrbs parua Thraciæ è regione Thaſi: Gentile, Scapteſylitæ.

Scáptia, Plinio libro 3. cap. 5, oppidum in Latio, à quo Scaptia tribus vocitata eſt.

Scardamýlites, Vide CARDAMYLA.

Scárdona, Ptolemæo lib. 2. ca. 17, Liburniæ vrbs, hodie *Scardo*. Vide SARDONICI.

Scari, vrbs Lyciæ, gentile ſimiliter. Eſt etiam fons quidam ſacer, &c. Steph.

Scarphe, vrbs Euboeæ, Eteoneus ri⁹ dicta. Steph.

Scárphea, vrbs Locridis prope Thermopylas, à Scarphea nominata. Gentilia, Scarpheus, Scarphetus, Scarphæus, Scarphius.

Scatínia lex, à Scatinio latore nomen accepit: qua præpoſteræ Veneris vſus coërcebatur. Iuuenal. Satyra 2.

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ, ex qua Æmilius Scaurus nobilis & pauper, ſed eloquē tia ſua gloriam peperit. Conſul Ligures & Cantiſcos domuit, atque triumphauit. Cenſor viam Æmiliam ſtrauit, pontē Æmilium fecit, ac carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium ſuum, quòd in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectum ſuum venire vetuit: adoleſcens verecundiæ ignominia preſſus, mortem ſibi conſciuit. Plinius rurſus de eo, Scaurus (inquit) à vario Tribuno plebis repetundarum accuſatus & abſolutus. Salluſtius in Iugurthino, Scaurus homo nobilis, impiger, factioſus, audax, ſed vitia ſua callidè occultans, cùm eſſet vir conſularis, & in Senatu princeps, ob eo mittitur ad Iugurtham orator, vt eum ab oppugnatione Cirtæ, & à ſeditione Adherbalis amoueret. Scaurus alter, ſuperioris filius, de cuius ædilitate Plinius lib. 34. cap. 7.

Scaurus Aurelius legatus, à Cimbris fuſo exercitū captus eſt: & cùm ad conſilium ab his euocatus, eos deterreret, ne Alpes tranſirent, Italiam petituri, eò quòd diceret Romanos vinci minimè poſſe, à Bolo rege, feroci iuuene occiſus eſt. Liu. lib. LXVII.

Scempſa, vrbs Thraciæ: Gentile, Scēpſæus. Steph.

Scenæ, vrbs Perſica inſignis: Ciues, Scenitæ. Ex Strabonis lib. 3. Vide SCENITAE.

Scenítæ, populi Arabiæ felicis, Plinio lib. 6. cap. 28. vagi, & à tabernaculis cognominati, ciliciis

metantur vbi libuit. De his & Solinus his verbis, Scenitæ cauſam nominis inde ducũt, quòd tentoriis ſuccedunt, nec aliàs domos habent. Ipſa autem tentoria cilicina ſunt. Ita nuncupantur velamenta, è caprarum pilis texta. Præterea carnibus ſuillis abſtinent. Sanè hoc animalis genus, ſi inuectum illò fuerit, moritur illico. Vide SCENAE.

Scépſii Daunotichitæ nominantur apud Steph.

Sceps, ciuitas Phrygiæ, quam quidam Æneæ regiam tradunt. Hinc Scepſius, a, um. Ex hac fuerunt Metrodorus, qui artem memoriæ conſummauit: & Demetrius Grãmaticus, qui Troianam extructionem expoſuit. Stephano vrbs Troica, Xenophonti rerum Græcarum lib. 3. ſic dicta, quòd illic Rhea finxerit ſe lapidem pro filio peperiſſe. Gentile, Scepſius. Steph. Eſt & Plinio lib. 5. cap. 30, vrbs Æolidis.

Scerdilêtus, Illyrii rex, anno ſalutis 374.

Sceua, vir Iudæus. act. 19.

Schangar, VI filius Æmath, ſtimulo bouis DC. Philiſtinorum percuſſit, liberauitque Iſraelem, regnauit annum vnum, anno mũdi 2658. Ioſeph. lib. 5. cap 3.

Schéria, vocata eſt olim Phæacia, eò quòd Ceres metuẽs, ne fluuii ex continente influentes continenti eam adiungerent, Neptunum rogauerit vt amnes auerteret: quo facto non amplius Drepane, ſed Scheria vocata eſt. Gentile, Scherieus: Incolæ, Scherii vel Phæaces. Steph.

Schinis, aliàs Scinis, latro infignis, à Theſeo dilaniatus. De quo Pauſanias in Corinthiacis. In Iſthmi initio locus eſt, vbi Schinis latro apprehenſas piceas in terram flectebat, & quos pugna viciſſet, hos alligatos ſinebat in aërem efferri: quocirca cùm vtraque arbor alligatum ad ſe traheret, vinculique nodus in neutram laxaretur partem, ſed vtrinque pariter conuelleret, eueniebat, vt qui alligatus eſſet, lacerarentur. Eodẽ pacto ipſum quoque Schinin Theſeus dilaniauit, viámq; quæ ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infeſtam tutam reddidit. Hactenus Pauſanias.

Schinûſa, Plin. lib. 4. cap. 12, inſula vna ex Sporadibus.

Schœben, Vide SCVRGVM.

Schinúſſa, inſula Phocidis. Gentile, Schinuſcius, & Schinuſſæus. Steph.

Schitæ, populi, Palæſtinam vſque penetrarunt, Aſiam occuparunt, Ægyptum moleſtarunt, Aſianis annos XXXII. imperarunt. Herodotus lib. 1.

Schœneus, rex Arcadiæ, pater Atalantæ, vxoris Hippomenis, quæ inde patronymico nomine Schœneis à Poëtis appellatur.

Schœnos, vrbs Bœotiæ, à Schœno Atalante patre ſic appellata.

Schœnus, untis, flumen Athenis proximum (inquit Strabo) à iuncis dictũ. Proindéque iuncarios in Hiſpania campos Schenuntas vocat. Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio ab amne, quem Schœnieum appellant. Schœnus Steph. parua regio eſt Arcadiæ, à iuncis dicta: locus enim eſt paluſtris: vel à Schœneo Atalante patre. Ciuis, Scœnieus, quod & conditoris nomen eſt, & fluuii à Schœneo Atamantis filio. Eſt & Plinio lib. 4. cap. 7, portus & oppidum Atticæ regionis.

Scia, oppidulum Eubœæ. Steph.

Sciápodes, Stephano, populi Æthiopiæ quaſi vmbripedes: aliàs Sciopedes. Plinius lib. 7. cap. 2, Hominum genus qui Monoſceli vocarentur ſingulis cruribus, miræ pernicitatis ad ſaltum, eoſdémque Sciapodas vocari, quod in maiori æſtu humi iacentes reſupini, vmbra pedum ſe protegant: non eos à Troglodytis abeſſe. Rurſúſque ab his Occidentem verſus quoſdam ſine ceruice, oculos in humeris habentes.

Scias, regio Arcadiæ. Gentile, Sciates. Steph.

Sciáthos, inſula in Ægæo: Steph. Eubœæ inſula. Gentile, Sciathius. Vide SCYATHOS.

Scidros, vrbs Italiæ: Gentile, Scidranus. Steph.

Scillus, vrbs Triphylliæ. Hinc Scilluſius, Scillutius & Scilluntis. Steph.

Scilûrus, Vide SCYLVRVS: quanquam melius per iota.

Scione, Plinio lib. 4. cap. 10, oppidũ Macedoniæ in ſinu Thermaico. Stephano, vrbs Thraciæ, vbi fertur Troianas captiuas, ne abducerentur à Græcis pro ancillis, incendiſſe naues: quibus illos deſtitutos neceſſario manſiſſe, & vrbem Scionẽ habitaſſe. Ciuis, Scionæus & Scioneus.

Sciópodes, Vide SCIAPODES.

Scipiadæ, patronymicum, pro Scipionibus. Virgilius 1. Georg.

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patricia initium habuit, teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem Scipionem grammatici appellant. P. Cornelius Scipio, cum quo primùm imperatore Annibal ſigna in Italia cõtulit. Is cùm multas eſſet in Hiſpania victorias cõſecutus, réſque geſſiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio aduerſus hoſtes inito, dum ſe offert, vbi plurimũ periculi erat, ſubitò occiditur. Liuius.

Scipio Africanus, huius filius, cuius vitam ac res geſtas C. Oppius & L. Reginius literis mãdauere, puer certis diei horis ſecretum templi petere ſolebat, putabatúrque apud vulgus cum Ioue loqui: annum agens decimum ſeptimũ, à patre in caſtra ductus eſt principio belli Punici ſecũdi. Conſtátque iam tunc in con-

greſſu Annibalis primò circunuentum ab hoſtibus, ac ſaucium patrem liberaſſe, vt ſunt authores Liuius & Plutarchus. Deinde in Hiſpania cùm Carthaginẽſes viciſſet, nouámque Carthaginẽ cepiſſet, in Africam traiecit, vbi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit.

Scípio Æmilianus qui & Africanus minor, ab Africani maioris filio adoptatus (filius enim erat L. Æmilii Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas vrbes populo Romano inimiciſſimas euertit, tandem immatura ætate domi ſuæ dormiens interfectus eſt, non ſine ſuſpicione dolo id Gracchorum factum.

Scípio Naſica, Scipionis, qui vnà cum fratre in Hiſpania cecidit, filius, à Senatu vir optimus iudicatus, matrem deûm tunc primùm aduectam, apúdque virum optimum ex oraculo diuertentem hoſpitio excepit. Cùm aduerſus hoſpitia conſulem ſe à Graccho nominatũ comperiſſet, magiſtratu ſe abdicauit. Cẽſor ſtatuas, quas ſibi conſul quiſque in foro per ambitionem ponebat, ſuſtulit. Cõſul Delminium Dalmatiæ vrbem, ſuperauit. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recuſauit. Eloquentia primus, iuris conſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus fuit: vnde vulgò *Corculum* dictus. Ex Cæcilio. Liuius verò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinem ſuarũ cuiuſdam negotiatoris. Ob id erat in tribunatu plebeis admodum gratus, dignúſque Africanorum familia: nec erat in bonis funeris impenſa. Aſſes ergo contulit populus, ac funus elocauit: quáq; præferebatur, flores è proſpectu omni ſparſit. Hactenus Plinius lib. 11. cap 3. Scipio, Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus claris degenerauerunt: inter eruditos tamẽ à Cicerone in Bruto his verbis deſcribitur, Scipio Africanus, filiũ habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptauit: qui ſi corpore valuiſſet, in primis eſſet habitus diſertus. Indicant tum oratiunculæ, tum hiſtoria quædam Græca ſcripta de Caſſina. Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil ſane de eo ſe compertum habere dicit, niſi eum præturam geſſiſſe, & in ea conſequenda, à Circeio patris ſcriba adiutum fuiſſe.

Scípio, Pompeii magni ſocer, poſt bellum Pharſalicum inter Pompeianos bellum refouentes in Africam ſe recepit cum exercitu & Catone, Iuba etiam rege adſcito. Qui primò fœliciter aduerſus Cæſarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. Scipionẽ cognomento Salutionem, è Corneliorũ familia, alioqui virum deſpectiſſimũ, inter præliandũ in Africa, perinde ac exercitus ducẽ Cæſar præpoſuit: quòd cognoſceret aduerſarios vetuſto quodam cõfidere vaticinio, vt ſemper in Africa vincere fatale Scipionũ generi foret. Plutarch. in Cæſ.

Sciráphion, locus vbi conueniebant, qui teſſeris ludebant, vt videtur. Steph.

Sciri, populi Galatiæ. Gentile, Scirieus, vel Scireus. Steph.

Scirîtis, dodecapolis Cariæ: qui inhabitãt, Sciritæ. Steph. A` Sciro & Arcadiæ vico Sciritæ dicũtur.

Scironides petræ apud Suniũ. Strabo ab initio ferè lib. 9. Poſt Cromionẽ igitur Scironides Atticis finibus imminẽt petræ, iuxta mare trãſitum non relinquentes. Et paulò pòſt, Hoc in loco Scironis res in mõte geſtæ, latronúmque & flectẽtes ad terram arbores pinus, fabulis memoratur, quas Theſeus obtruncauit. Ab hiſce locis extremis flantem, procellàque cientem ſæuum Caurum produnt, Athenienſes Scironem appellant. Vide SCIRON.

Sciron, latro inſignis, qui proximos Megaris ſcopulos inſidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere ſæuiebat. Hunc tandem Theſeus dicitur occidiſſe, & oſſa eius in mare ſparſiſſe, quæ poëtæ fabulantur in ſaxa quædã coaluiſſe, quæ à nomine eius Scironia dicũtur. Sunt autẽ Scironia ſaxa in Attica regione, ſimul cum oppido eiuſdẽ nominis, non longè à Megaris, iuxta mare ita ſita, vt tranſitum non niſi anguſtiſſimum relinquant. Hinc Athenienſes ventum procelloſum, ab his locis flantem, Scironem appellant, quoniam ſpirat à ſaxis, quæ Sciron latro incoluit. Hic paulò ab Argeſte deflexus eſſe dicitur, & à quibuſdam Olympius vocatur, ab aliis Helleſpontius.

Sciros, locus habitatus in Arcadia, prope Menelcos & Parrhaſios. Incolæ Sciritæ (quòd etiam à Sciritis Cariæ vrbe ſit) fœmininum Sciritis. Eſt & aliud Sciron, locus Atticus (vbi *σκιρώνιδες* petræ ſunt à Scirone dictæ: aut ille potius à loco, locus autem à Sciro heroẽ) eo in loco meretrices agebant. Fortè & Sciraphium locus aleatorum, & *σκιροφόρος*, quod libidinoſum & aleatorem ſignificat, nomina acceperunt ab illis qui habitãt in Sciro. Vocatur autẽ Scira (fortè Sciros) vel quòd Scyro (*ὅτι σκύρῳ*) Athenis immolatur: vel à ſacris Cereris & Proſerpinæ, quæ Epiſcira vocãt: profertur etiam *τὰ σκίειον*. Steph.

Scirphthæ, vrbs Phocica. Gẽtile, Scirphius & Scirpæus. Steph.

Scirtonium, vrbs Arcadiæ. Gentile, Scirtonius. Steph. ex Pauſaniæ lib. 8.

Scithæ, vrbs Thraciæ prope Potidæã. Gẽtile, Sciathi (quòd etiã à Sciatho fieri ia dixim.). Steph.

Sciti, populi Pœoniæ. Steph.

Sclauini, populi, ab Herũlis apud Hiſtrum ſuperati ſunt ac cæſi, anno ſal. 548. A` Vectari, Vin-

cētiæ comite fugati,anno ſalutis 770.A Vvilzo ſubiugati,ab vrbe condita 1540.

Sclauónia,vrbs ab Imperatore Othone Italiã petente,conſcripto exercitu, capta. anno ſalutis 980. quã Hulderícus Corinthiorum princeps Othocaro vendidit. Æneas Sylu.cap.27.

Scodra,Ptol.lib.2.ca.17,vrbs Liburniæ:hodie Scutaram vocant,ſub Venetorum dominio.

Scolis,vrbs Achaiæ.Ciuis, σκωλιεύς.Steph.

Scolus,Straboni libro 9, pagus in ora Aſopia, ſub Cytherone ſedes iniucunda atque aſpera: indéque natum eſt prouerbium, Ad Scolon neque ipſe vades,neque alteri comes ibis. Ex eo quoque loco deductum Pentheum, diſcerptũ fuiſſe,memoriæ proditur. Eſt & vicus in Heraclia, quem præterfluit Aſopus amnis.Stephanus in fœminino genere vrbem Bœotiæ eſſe tradit:In maſculino autem,vicum quendam.Ciuis,Scolius & Scolieus.

Scopa,nomen villæ in Libya.

Scopas,inſignis marmoris ſcalpẽdi artifex, vnus ex iis,qui Mauſoleum cælauerunt.

Scopas, Ætolorum Prætor,Acarnaniis arma intulit.anno mundi 3754.

Scopêlus,inſula quædam in mediterraneo mari.

Scórdana,inſula Dalmatiæ adiacens. Ptol. lib.8. cap.17:vulgò *Malconſeglio*.

Scordiſci,populi Pœoniæ.Steph.

Scorpiáni,populi.Steph.ex Herodoti lib.7.

Scórpius,ſiue Scórpio,vnum ex XII. zodiaci ſignis,quod à Sole ſubitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Aſtronomicum poëticum conſcripſerunt,hunc eum volunt fuiſſe Scorpium,qui Orionem interemit, cùm ille iuuenili robore ferox nullam eſſe feram iactitaſſet, quam ipſe conficere non poſſet. Quam hominis iactantiam ægerrimè ferens Tellus,in perniciem eius ſcorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit.Hunc autem Scorpium à Ioue ideo inter aſtra relatum volunt, vt mortalibus documento eſſet,ne ſuis plus æquoviribus fiderent. Hygin.lib.2.de Signis cæleſtibus.

Scoti,Britanniæ populi, quondam Anthropophagi, vt eſt author Hieronymus contra Iouinianum lib. 2. Quid (inquit) loquar de cæteris nationibus,cùm ipſe adoleſcentibus in Gallia viderim Scotos, gentem Britannicam humanis veſci carnibus,& cùm per ſyluas,porcorũ greges & armentorum, pecudúmque reperiant, paſtorum nates,& fœminarum papillas ſolere abſcindere, & has ſolas ciborum delicias arbitrari?Hæc ille. Cui diuus Chryſoſtomus in ſermone Pentecoſtes, ſtudio pietatis ſubſcribit: Ante hoc (inquit) quoties in Britannia humanis veſcebantur carnibus? Nunc ieiuniis reſiciunt animã.Lingua omnibus ſibila. Ideo Strabo libro 4,Britannos balbutientes vocat, quos ipſe Romæ viderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat.

Scótina,locus in Lacedæmone plenus quercub⁹; verum inde nomen non habet, ſed à Ioue, qui nomine Scotinâs illic honoratur.Stephanus ex Pauſaniæ lib.10.

Scotúſſa,Strabo.lib.7, vrbs eſt & regio Theſſaliæ Pelaſgicæ:Gentile,Scotuſſæus.Steph.

Scotúſſæ,loca in Macedonia & Theſſalia,quarum alterum inſigne eſt victoria Romanorũ contra Philippum regem,Flaminio duce.

Scribónius Aphrodiſeus, Orbilii ſeruus atque diſcipulus, mox à Scribonia Libonis filia, quæ prius Auguſti vxor fuerat, redemptus & manumiſſus. Tranquillus.

Scropha Tremellius,Varroni De re ruſtica lib.2. cap.4, primùm appellatus eſt Scropha: quòd quæſtor cùm eſſet, Licínio Nerua prætore in Macedonia prouincia relictus,qui præeſſet exercitui,dum prætor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ,impreſſionem facere cœperunt in caſtra.Tremellius quum hortaretur milites vt caperent arma,ac exirent contrà:dixit celeriter ſe illos,vt ſcropha porcos,diſiecturũ:idque fecit.Nam eo prælio hoſtes ita fudit ac fugauit, vt eo Nerua prætor imperator ſit appellatus,& ipſe cognomen inuenerit.

Scurgum,Germaniæ vrbs,Ptolemæo lib.2.ca.11.

Scutára,vide SCODRA.

Scýathos,inſula cum oppido in Ægæo mari prope Thraciam. Mela libro 2.Melius cum iota,vt ſuprà.

Scybros, parua regio Macedoniæ: Gentile, Scybrius.Steph.

Scydra,vrbs Macedonica:Gentile,Scydræus.Steph.

Scýlace, vrbs circa Cyzicum, inquit Hæcataeus. Pomponius lib.1, Placia & Scylace paruæ Pelaſgorum coloniæ. Ciuis, Scylacenus & Scylacius. Steph.

Scyláceum, Vide SCYLLACEVM,& SCYLLETIVM.

Scylátium,Brutiorum ciuitas,Ptolemæo lib.3.ca.1.Scyletium hodie, vulgò *Scilazo*. Vide SCYLLAEVM,& SCYLLETIVM.

Scylax Cariandeus (Carianda autem, Cariæ ciuitas eſt) Mathematicus & muſicus, ſcripſit circuitum menſuramque maris extra columnas Herculis, telluris item, præterea Antigraphen ad hiſtoriam Polybii.Suidas.

Scylla,filia Niſi, regis Megarenſium, quæ Minois paterni hoſtis amore capta, vt illum ſibi beneficio aliquo demereret,patrem purpureo capillo,in quo ſitum erat regni totius fatum, ſpoliauit,eúmque hoſti obtulit, tanquam futuri con-

iugii dotem. Verùm cùm ſe ab illo ſperni videret,doloris impatiẽtia in Cirim auem commutata eſt: Niſus autem in aliam auem ſui nominis: quæ veluti tantæ adhuc impietatis pœnas à filia repetẽs, etiam nunc eam vbique inſectatur.Ouid.8.Metamorph. vide NISVS.

Scylla,Phorci filia, quæ cũ mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quæ Glaucũ miſerè deperibat,Scyllam ſibi ab illo præferri,fontem in quo illa lauari ſolebat, noxiis herbis veneficiiſque infecit.Cuius rei illa ignara, cùm lauandi gratia fontem ingreſſa eſſet, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus eſſe cõmutatam: quam deformitatem tantopere exhorruit, vt ſeſe ſtatim in vicinum præcipitauerit fretum:vbi & in ſaxum mutata fingitur,Charybdi ex aduerſo obiectum, præternauigãtibus vehementer periculoſum. Ouid. 14. Metamor.

Scyllacẽum, oppidum in finibus Calabriæ.Strabo li.6.Virgilius 3.Æneid. abiecto altero l,primam ſyllabam corripuit,cùm ait,

Cauloníſque arces,& nauifragum Scylaceum.

Scyllæum,(vel Scylleum ſine diphthongo) promontorium in Peloponneſo,vt Plinius,Strabóque lib.6.teſtãtur,ſed ſinu Argolico iuxta Hermionem,quo Scylla Niſi filia, fluctibus eiecta creditur:Gentile,Scyllæus. Steph.Eſt & oppidũ Brutiorum in Italia. Mela libro 2. Vide SCYLATIVM.

Scyllétium,Straboni li.6, Athenienſium colonia eorum qui Mneſtei comites fuere,hoc tempore Scylatium vocatur.Vide Scyllaceũ. Stephano, vrbs Siciliæ: Gentile, Scyllenus: poſſeſſiuum, Scylleticus.item mons Cretæ,cuius accolæ Scylæi.Illic enim Scyllius Iupiter colitur, & Curetes cum Spartiatis Iouem illic depoſuiſſe feruntur.Steph.

Scýllias,Herodoto lib.8,vir quidã Scionæus,omnium ea tempeſtate hominum optimus vrinator,qui etiam in naufragio ad Pelũ facto, multam pecuniam Perſis ſeruauit,multa & ſibi lucratus eſt:hunc Pauſanias Scyllin vocat,de quo inquit,Scyllis Scionæus homo cum Cyane filia claſſis Perſicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat,anchoras natãdo vrinandóque præcidit ad Pelium mõtem & Sepiada Magneſiæ:idque ſignum in Apollinis templo poſitum ab Amphictyonibus, quod erat cõmune Græciæ concilium,à Nerone principe Romam tranſlatum.

Scyllis & Dipœnus Cretenſes marmore ſculpendo laudatiſſimi,Olymp.50.fuerunt.Plinius lib. 36.cap.4.

Scýllius,Iupiter,vide SCYLLETIVM.

Scyllus, untis, oppidum Achaiæ (vt Strabo ſcribit) quo Xenophõ donat⁹ eſt à Lacedæmoniis.

Scylũrus, vir, qui (vt Plutarchus author eſt) cum relictis maribus filiis octoginta,diem eſſet obiturus,haſtilium faſcem cuique obtendens,vt illum confringeret,iubebat. Id autem ſingulis ſe poſſe negãtibus, ipſe ſingulatim educta haſtilia omnia facilè confregit: ita docens illos, vbi vnà eſſe perſeuerarent,firmos ac potentes fore, imbecilles autem,ſi ſepararentur ac diffiderẽt. Græci tamen per iota ſcribunt.

Scymníadæ,populi cum Getis habitantes. Steph.

Scymus,proprium nomen viri.

Scýphia,oppidulum Clazomeniorum.Steph.

Scyrmus,vrbs in Dolionide prope Cyzicum.Ciues,Scyrmii.Steph.

Scyritæ,gẽtes inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantùm habent.Plin.lib.7.

Scyros,inſula contra Magneſiam, in mari Ægæo, vna ex Cycladibus, Lycomedis regis patria: in qua Achilles puellari habitu educatus, Deidamiam regis filiã vitiauit,& ex ea Pyrrhum ſuſcepit, quæ ab hac inſula & ipſa Scyrias eſt appellata.Hinc Scyrius,a,um.

Scythéni, populi prope Macrones.Stephanus citans Xenophontis anabaſeos lib.4.

Scythes,Herodoto lib.4,Herculis filius,à quo Scythiam dictam putant.Plin.lib.7.cap.56.Iouis filius,qui primus arcus,ſagittarumque vſum reperiſſe dicitur.

Scythes,thæ,qui ex Scythia eſt: vt Anacharſis Scythes,apud Ciceronem in Tuſcul.

Scýthia,regio Septentrionalis latiſſima,in duas diuiſa partes, Europæam & Aſiaticam: quarum Europæa à Tanaidis ripis per Mæotidis & Ponti Euxini litora, vſque ad Iſtri oſtia expanditur. Aſiatica à limitibus oppoſitorum litorum in orientem procurrit, Oceano à Septentrione, à Meridie Tauro terminata. Vtriuſque variæ ac propè innumeræ ſunt gentes, ad bella magis, quàm ad vllum humanitatis ſtudium appoſitæ.Vicinis inter ſe fines nulli: neque enim agrũ exercent, nec domus illis vlla, aut tectum, aut ſedes eſt, armenta & pecora ſemper paſcẽtibus, & per incultas ſolitudines errare ſolitis. Vxores,liberóſque ſecum in plauſtris vehunt, quibus imbrium,hyemiſque cauſa corio tectis,pro domibus vtuntur. Iuſtitia gentis ingeniis culta,non legibus. Nullum ſcelus apud eos furto grauius. Quippe ſine tecto & munimento pecora & armenta habentibus quid ſaluum eſſet, ſi furari liceret? Aurũ & argentum perinde aſpernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle veſcũtur.Lanæ iis vſus ac veſtium ignotus. Dicta eſt autem Scythia (vt eſt author Herodotus libro 4.) à Scythe quodam Herculis ex muliere ſemiuipera filio, fratre Geloni & Agathyrſi, qui primus arcus ſagittarúmque vſum creditur inueniſſe: quibus Scythæ

ſemper plurimum valuerunt. Scythius, aliud nomen poſſeſſiuum. Virgil 3. Georg.

At non qua Scythiæ gentes, Mæoticaque vnda.

Scythias, olim dicta eſt Delus inſula. Steph.

Scython, onis, viri neſcio cuius nomen, quem Poëtæ fabulatur pro ſuo arbitrio modò in fœminam ſeſe commutaſſe, modò rurſus in virilem formam rediiſſe. Ouid. 4 Metamorph.

Scythotauri, populi Scythiæ, Tauricæ regionis iuga incolentes, qui (vt Solinus refert) pro hoſtiis aduenas cædere cõſueuerunt. Meminit horum & Plinius lib 4. cap. 12.

Scytópolis, vrbs Libyæ: Gentile, Scytopolites. Steph. Alia eſt Scythopolis cum aſpiratione, vrbs in Decapolitana Syria, vt ſcribit Plinius lib. 5. cap. 18. Strabo lib. 16 Galilææ proximam eſſe ſcribit. Stephano, vrbs Paleſtinæ, vel Nyſſæ (ſi rectè legitur) in Cæleſyria Scytharum ciuitas, illorum qui Bæſi prius à Barbaris dicebantur. Gentile, Scythopolites.

S E

Seba, ſiue Sebe, nomen viri, 1. paral. 5. Filius Bochri, 1. reg. 10.

Sebáſte, vrbs Iudææ, antè Samaria dicta, quam Herodes Baſtam appellauit. Strabo lib. 16. Plin. lib. 5. cap. 13. Eſt etiam σεβαστὴ, inſula Ciliciæ, Vide ELEVSSA. Item vrbs Armeniæ quæ nunc Sebaſtia vocatur: & oppidulum in Samaritide: & Cherroneſus iuxta Corycem. Gentile, Sebaſtenus. Steph.

Sebáſtia, ciuitas Auguſti nomini dedicata, Vide SEBASTE.

Sebaſtiânus Zianus, Venetorum dux, anno ſalutis 1167.

Sebaſtópolis, Ponti Cappadocii vrbs Ptolemæo lib. 5. cap. 6. Vulgò S. *Gregorius*. Vide DIOSCVRIAS.

Sébeda, portus Lyciæ. Gentile, Sebedeus. Steph.

Sebenia, ſacerdos quidam, 1. paral. 15. nomen viri, 2. eſd. 9. 10.

Sebénnytum, Stephano, vrbs in Ægypto, vbi & palus & amnis ſunt cognomines. Vnde præfectura quoque Sebennytica, & Sebennyticum Nili oſtium vocari cõſtat, quod, teſte Herodoto, lib. 2. in duo alia diuiditur, ſcilicet in Saiticum & Mẽdeſium. De Nili oſtiis pulchrè Plinius lib. 5 cap. 10. & Strabo lib. vlt. Hinc ciuis Sebennytes & Sebennytis præfectura. Steph.

Sébeon, pater Anæ patris Oolibama alterius vxoris Eſau, de filiabus Chanaan geneſ 36.

Sebéthos, fons apud Neapolim, cuius aqua vicatim decurrens, annis ferè vſum Neapolitanis præſtat.

Sebêtus, fluuius ſæpe à Iouiano Pontano celebratus, prope Neapolis mœnia labitur.

Sébia, mater Ioas, filii Ochoziæ filii Ioram filii Achab. 4. reg. 12. Filius item Saharáim ex Hodes vxore. 1. paralip. 8.

Sébichus, Ægyptiorum rex, anno mundi 3139.

Sebînus, lacus Iſtriæ inclytus, quem facit fluuius Lollius apud Sarnicum, vallis Calepinæ oppidum. Hodie vulgus lacum Iſei appellat. Plin. lib. 3. cap. 19.

Sébnia, nomen viri. 2. eſd 9.

Séboim, nomen vrbis. geneſ. 10.

Sebritæ, populi qui aliquando Sembritæ, ab inſula Meroë vicina.

Sebthái, nomen viri. 1. eſd. 8.

Sécela, vrbs Palæſtinæ. Gentile, Seceli. Steph. ex Ioſepho.

Sechem, filius Galaad filii Machir filii Manaſſe. num. 26. 1. paral. 7. Ab hoc, metropolis Samariæ in tribu Manaſſe, quæ Sichem dicitur. Vide SICHEM.

Sechenias, filius Obdiæ filii Auan filii Raphaiæ. 1. paral. 3. 24. 2. paral. 31.

Sechia, filius Saharáim ex Hodes vxore ſua. 1. paralip. 8.

Sechrona, Ciuitas in tribu Dan. ioſ 15.

Secóanus, fluuius Maſſilienſium, vnde gentile, σηκόανοι, Steph. De Sequana fluuio potius, & Sequanis populis accipiendum videtur, Vide SEQVANA.

Secundinus, Conſul, anno ab vrbe condita 1265.

Secúndus, nomen viri, de quo act. 20.

Secúndus, ſophiſta Athenienſis, quem aliqui Epithyrum vocant, quòd architecti filius fuerit, multæ quidẽ doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis æmuluſque Herodis Attici: ex quo Herodes illud Heſiodi eleganti mutatione in eum cauillatus eſt, Figulus æqualem exagitat, tum tecton tecton. Qui nihilominus ſenem poſtea moriẽtem, & epicedio & lachrymis honorauit. Ex Philoſtrato.

Secúndus alter, Tridentinus, vir ſanctus, Agiulphi regis Longobardorũ tempore, ſcripſit breuiter Longobardorum hiſtoriam. Author Paulus Foroiulienſis.

Sedecias, filius Ioſiæ regis, ſic nominatus à Nabuchodonoſor, cùm prius Mathanias diceretur. 4. reg. 24 1. paralip. 3. Filius item Hananiæ, ierem. 36. Hoc nomine vocabatur propheta ille blaſphemus, 3. reg. 22. filius Chanaana. Fuit & filius Ioacim filii Ioſiæ, 1. paral. 3.

Sedeur, pater Eliſur principis trib⁹ Rubẽ. num. 1.

Sedígitus, Volcatius illuſtris poëta, Sedigitus à ſex digitis dictus eſt. Plinius lib. 11. cap. 43.

Segéſta, oppidũ Siciliæ, ab Æneа conditum. Cic. 6. in Verrem: alio nomine Aceſta, Vide ſupra. Vide etiam EGESTA, & EPIDAMNVS.

Segétia dea, quam priſci colebant, vt lætas faceret ſegetes.

Segóbrida, oppidum Celtiberiæ, vbi Sertorius & Metellus prælium commiſere. Strabo lib. 3. Stephano, vrbs Celtiberorum. Gentile, Segidæus. Strabo lib. iam citato Segidam non Celtiberorum, vt Segobridam, ſed Aruactorum oppidum facit.

Segor, oppidulum Sodomorum. geneſ. 19. iſa. 15. quod gen. 14. dicitur Bala.

Segub, filius Hiel reædificatoris Iericho, 3. reg. 16. Filius Eſron filii Phares, ex filia Machir patris Galaad, 1. paral. 2.

Seguſium, Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Seguſianorum vrbs in Græcis Alpibus: vulgò Sion.

Seheſema, Ciuitas in tribu Iſſachar. ioſue 19.

Sehon, rex Amorrhæorum. num. 21. ioſ. 3.

Seir, mons Idumææ, inter Aſphaltitem & Ægyptum, qui ab Eſau huius mōtis accola, eò quòd eſſet hirſutus, nomen accepit, 1. para. 4. iſa. 21. eſt & nomen viri cuiuſdam Horræi, geneſ. 36.

Seira, Ciuitas Idumææ. 4. regum 8.

Seirath, nomen loci. iudic. 3.

Seius, viri nomen, à quo Seianus equus, de quo Gellius lib 3. cap. 9. & Eraſmus in Chiliadibus.

Sela, filius Iudæ ex Sua vxore. geneſ 38. 1. paral. 4.

Sela, Ciuitas in tribu Beniamin. ioſ. 18.

Selahi, Mater matris Ioſaphat regis Iudæ. 2. paralip. 20.

Selaitæ, nomen familiæ. num. 26.

Seláſia, vrbs, ab Lacedæmoniis occupata, anno mundi 3580.

Selcha, Ciuitas regis Og in Baſan. deut. 3. 1. paral. 5. Salecha eadem appellatur.

Selchim, Sicyoniorum rex III, regnauit annis XX. anno mundi 1969.

Selebin, Ciuitas in tribu Dan. ioſ 19.

Selec, nomen viri. 2. reg 23 1. paral. 11.

Selemiau, nomen viri. 1. eſd. 10.

Selemias, Idem. Pater Iuchal, Iere. 38. Pater etiam Ieriæ, Ierem. 37. Filius Hananiæ, ibidem. Filius Abdeel, Ierem. 36.

Selemith, nomen viri. 1. paral. 26.

Seléne, vrbs Tyrrheniæ. Gétile, Selenopolites. Et alia magna, vna ex centum inſulis. Incola, Selenites vel Selenæus, Stephano.

Selênus, fluuius Ciliciæ in finibus Celendrarum in cuius oſtio portus eſt, Vide SELINVS.

Seleph, nomen viri. 2. eſd. 3.

Selethai, filius Semei. 1. paral. 8.

Seleúcia, Ciuitas in promontorio Syriæ Antiochenæ ſita, à Seleuco Nicanore condita, Ioſepho 18. antiq. Iud. cap. 16. & Egeſippo lib. 4. cap. 1. quam Paulus peragrauit, act. 13. 1. mach. 11.

Seleúcia, vrbs Ciliciæ Tracheæ, quam Seleucus Nicanor ita nominauit. Prius autem Olbia dicebatur & Hyria. Ciuis, Hyrieus, Olbianus, Seleuceus, Seleucenus, & regio Seleucis. Eſt etiam Seleucis, genus poculi à Seleuco.

Seleucóbelus, vrbs prope Syriam. Ciuis, Seleucobelites, vel Seleuceus iuxta Belum. Steph.

Seleûcus, qui & Philopater, VII. Syriæ rex, regnauit annis XII, anno mundi 3777.

Seleûcus, vrbs iuxta Apameam in Syria (ſic enim legendum videtur apud Stephanum.) Ciuis, σελευκήτης.

Seleûcus, COS. ab vrbe condita 973.

Seleûcus, vnus ex principibus Alexandri, qui poſt Alexādri mortem primus in Syria regnauit annos quadraginta. De quo Appianus clariſſimus hiſtoricus Græcus in Syrico.

Seleûcus, Gryphi filius, cum patruo Cyziceno de Syriaco imperio dimicauit, atque acie victum interfecit. Ipſe à patruele regno pulſus, & à ciuibus in Palatio concremātus eſt, Olymp. 53.

Seleûcus Ceraunus, v. Syriæ rex, regnauit annis III. anno mundi 3738.

Seleûcus Gallinicus, IIII. rex Syriæ, regnauit annos XX. anno mundi 3718.

Seleûcus Nicanor, Syriam occupauit, & regnauit in ea annis XXXI. Olymp. 12. Is tranſtulit Iudæos in eas vrbes, quas extruxerat, ius eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuit, Olymp. 25.

Selge, vrbs Piſidiæ, Lacedæmoniorum colonia. Ciues, σελγεῖς: Poſſeſſiuum, Selgicus.

Selgéſſus, Vide AGALASSVS.

Selim, Ciuitas in tribu Iuda. ioſ. 15.

Selînis, vrbis nomen, à Selino, id eſt apio, quòd ibi plurimùm naſcatur.

Selînis, vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum, palmis abundans. Virgil. 3 Æneid.

Téque datis linquo ventis palmoſa Selinis.

Selinúnta, Ciliciæ vrbs, quæ Traianopolis pòſt dicta. ab vrbe cond. 869.

Selînus, untis, duorum fluuiorum nomen in Aſia, qui in mare influentes, Dianæ Epheſiæ tẽplum vtrinque complectuntur. Vide Plinii lib. 5. cap. 29. Eſt & Selinus alius in Ægiorum agro, qui eſt in Achaia propriè dicta. Item alius in Elide. Rurſus alius in Sicilia, iuxta Megara & Hyblam, montem: quorum omnium meminit Strabo lib. 8.

Selînus, untis, filius Neptuni, filiam habuit Helicen quæ nupſit Ioui. Steph. in Helice.

Selînus XI. Turcarum Imp. Solimani pater eius qui nunc regnum obtinet, patrem regno exuit, imperauit annis VII. Duos Sultanos poſt diuerſa bella vicit & occidit, Ægyptum Arabiámque ſuo adiecit imperio, anno mundi 5473.

Sella, Vxor Lamech. gene. 4.

Sellæ, oppidum Epiri, cuius incolæ Sellani dicun

tur. Vide SELLI.
Sellai, Nomen viri. 2. esd. 11.
Sellásia, vrbs Laconicæ: Gentile, Sellaseus, Stephano: apud eundẽ rursus σελασία: Ciuis, Sellasieus.
Sellem, Filius Nephthali, num. 26. qui gen. 46, Sallem: & 1. para. 7, Sallum dicitur.
Selles, Filius Helem. 1. para. 7.
Selli, aliàs Elli, iidem qui Dodonæi, Steph. Eidem videntur Sellani, de quibus in SELLAE.
Sellu, Nomen viri. 2. esd. 11. & 12.
Sellum, Filius Iabes, 4. reg. 15. Filius Sisamai filii Elasa, 1. para. 2. 4. Filius Iosiæ, 1. para. 3. iere. 22. Filius Nephthali, 1. para. 7: qui genes. 46, dicitur Sallem: & num. 26. Sellem. Filius Sadoc, 1. para. 6. Pater Ezechiæ principis, 2. para. 28.
Sellun, Filius Chol-hoza. 2. esd. 3.
Selmai, Pater Hagaba. 2. esd. 7.
Selmon, Mons in Ephraim vmbrosus & caliginosus, cuius meminit Iudicum liber 9. Est & nomen viri, 2. reg. 23. psal. 67.
Selomith, Nomen viri. 1. esd. 8.
Selýmbria, Ciuitas in Propontide, propinqua Byzantio, Herodoto libro 6. Bria ciuitatem apud Thraces significat. Salambria, suprà dicta est. Stephano vrbs Thraciæ, à Selye quodam vocata. Ciuis, Selymbrianus.
Sem, Filius Noe. gene. 5. luc. 3.
Semaath, Mulier. 2. para. 24.
Semachídæ, vicus Atticæ in Antiochide vel Epactria tribu: à Semacho, cuius filiæ Bacchum hospitio susceperunt, & deinde sacerdotes Bacchi ex earum familia electæ sunt. Incola, Semachides. Steph.
Semaia, Filius Secheniæ. 1. para. 3. 2. esd. 6.
Semarith, Nomen mulieris. 2. para. 24.
Semathei, Filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina. 1. para. 2.
Seméber, Rex Seboim. gene. 14.
Semegar, Vnus ex principibus regis Babyloniorum. ieremiæ 39.
Semei, Filius Gerson filii Leui, exod. 6. Filius Gera, 2. reg. 16. Filius Phadaia filii Iechoniæ, 1. para. 3. Filius Ioel, 1. para. 5. Filius Masma, 1. para. 4. Filius Ieth filii Gerson, 1. para. 6. Frater Choneniæ, 2. para. 29. 31.
Semei, 1. para. 2, Filius Onan filii Ierameel ex Atara vxore.
Semeia, siue Semeias, Pater Vriæ prophetæ, 3. regũ. 22. Filius Hassub, 1. para. 9. iere. 26. 2. esd. 12. 2. para. 1. 29 31. 35.
Sèmeias, 1. para. 25. 27. Filiꝰ Elisaphã. Semeitiꝰ, Idẽ.
Sémele, Cadmi Thebarum regis filia, ex qua Iupiter Bacchum genuit: hinc Semeleius.
Semer, Nomen viri. 3. reg. 16.
Semeria, Nomen viri. 1. esd. 10.
Semeron, 2. para. 13, Nomen montis.
Semeron, Iosue 19, Ciuitas in tribu Zabulon.
Semida, Filius Galaad filii Machir filii Manasse. nume. 26. 1. para. 7.
Semíramis, Assyriorum regina, Nini regis vxor, quæ post viri obitum, quòd intelligeret Assyrios grauatè mulieris imperium passuros, dissimulato illius obitu, personam eius assumpsit, donec Ninus filius adolescceret, regnóque administrando idoneus fieret. Hæc & Babylonẽ muro lateritio cinxisse dicitur, & subactis vicinis regni sui terminos latissimè propagasse. Valerius lib. 9. cap. 3, cùm aliquando circa corporis cultum occupatæ Semiramidi defectio Babylonis nuntiata esset, soluta adhuc altera capillorum parte, protinus ad eam expugnandam accurrisse ait, nec prius comam in ordinem redegisse, quàm vrbem recepisset.
Semiramoth, Sacerdos quidam. 1. para. 15.
Semla, Quintus rex in Edom. gene. 36.
Semlai, Nomen viri. 1. esd. 2.
Semma, Filius Age. 2. reg. 23.
Semmaa, Pater Ionadab, frater Dauid. 2. reg. 13.
Semphe, vrbs Arabiæ iuxta Euphraten: Gentile, Semphæus & Semphenus. Steph.
Sempróníus Atratinus 11. Cõsul. ab vrbe cond. 331.
Sempróníus, Ægypti præses, anno mundi 3939.
Semran, Filius Issachar filii Iacob. nume. 26.
Semri, Filius Samaia. 1. para. 4. & 26.
Sen, Nomen loci procul à lapide adiutorii versus austrũ, quantũ lapis distat à Masphath. 1. reg. 7.
Sena, vrbs Hetruriæ, octingentis stadiis à Roma distans, quam Brennus Gallorum dux ædificauit, vt senes valetudinarios & armenta in ea collocaret. Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarum. Plinius cap. 5. lib. 3. Vide SENOGALLIA.
Sena, insula in Britannico mari, aduersa littoribus Galliæ. Pomponius lib. 3. Stephano, vrbs Celtica est.
Senaa, Ciuitas. 1. esd 2.
Senaab, Rex Adamæ. gene. 14.
Sene, Rupes opposita rupi Boses. 1. reg. 14.
Séneca, x. Hierusalẽ episcopus, anno mũdi 4076.
Séneca, Hispanus patria Cordubensis, Academicus Philosophus, Neronis præceptor: à quo diuitiis ingentib⁹ auctus, cùm in Pisonianæ conjurationis suspicionem veniisset, eiusdem iussu incisis venis mortem obiit.
Séneca, Tragicus poëta, cuius fabulæ decem ad nos peruenerunt.
Seneia, Nomen viri. 2. esd. 11.
Sennaar, Campus Babylonis in quo regnauit Nemrod, genes. 10: quæ Babylonia siue Chaldæa interdum dicitur, isa. 11.
Sennácherib, 1111. rex Babyloniorum, Iudæam deuastauit, Hierusalem obsedit, 4. reg. 18. isa. 36.

Senneſer,Filius Iechoniæ filii Ioachin.1 para.3.
Senogállia, Ciuitas agri Gallici,infra Picenum. Plin.lib.3.cap.14.dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt.vnde & Senam Gallicâ nonnulli appellarunt.
Senogállia,Italiæ vrbs quam quidam in Vmbria conſtituunt. Eam verò Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum verſus ſtatuunt.Mela verò ſitâ eſſe ait ad Aterini fluminis oſtia.Sénones,Galliæ Celticæ populi,Sequanis finitimi, Brenno duce in Italiam irruperunt, Romanóſque ad Alliam fluuium ſibi occurrentes, ingenti clade profligarunt, vrbem defenſoribus vacuam incenderunt. Capitolium quòſeſe iuuentus,veluti in arcem,receperat,obſederũt :eóque anguſtiæ obſeſſos redegerũt , vt ſuam vrbiſque ſalutem auro redimere ſint coacti. Verùm cùm in pendendo auro ſe immoderatius gererent, Brennúſque ponderi etiam gladii capulum adiiceret,eos interim adortus Camillus,ad internecionem cecidit.
Sénſoris,Ægyptiorum rex,Dynaſta x x.regnauit annis x x 1.anno mundi 3090.
Senſenna,Ciuitas in tribu Iuda.ioſ.15.
Senta Fauna, filia Pici regis , coniunx Fauni fratris ſui,teſte Lactãtio.Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe , vt nemo illam, dum vixit, præter ſuum virũ mas viderit,nec nomen eius audierit . Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant,& Bonam deam nominabant.Veteres Faunam & Fatuam dixerunt.
Séntica,Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo lib 2 cap.6.
Sentîna,vide XYLINAE.
Sentînum,Vmbriæ oppidum,quod nunc Saxum ferratum appellatur . Vocatum Sentinum ab amne,qui Sentinus dicitur. Vide SAXO FORATVM,& SAXVM FERRATVM.
Sentînus Saturninus,Conſul, anno mundi 3966.
Senus,vrbs Ægypti:Ciuis,Senicus.Stephan⁹ eiuſdem meminit in Polis.
Seon,Ciuitas in tribu Iſſachar.ioſ.19.
Seor,Pater Ephron.gene.23.
Seorim,Nomen ſacerdotis.1.para.24.
Sepham,Filius Hir.1.para.7.
Sephama,Terminus Iudæ ad ſolis ortũ nume.34.
Sephamoth , Ciuitas , quam Dauid ſuorum ſpoliorum participem fecit.1.reg.30.
Sephar,Mons Indiæ.gene.10.
Sepharuáim,Ciuitas Aſſyriorum.4.reg.18.
Sephath, Ciuitas in qua filii Iudæ Chananæos ad vnum interfecerunt, eámque Harma nominauerunt,iudic.1.in tribu tam Iudæ quàm Simeonis,nume.21.
Sephatha,Nomen vallis.4.para.14.
Sephei,Pater Ziza principis.1.para.4.
Sepher,Mons in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Ceelatha.nume.33.
Sephi,1.para.1,Filius Eliphaz filii Eſau: qui gene. 36,dicitur Sephua,ſiue Sepho iuxta Hebræum.
Sephi,1.para.1, Filius Sabal filii Seir Horræi : qui gene.36,dicitur Sepho.
Sephim,Nomen viri.1.para.26.
Sepho,Filius Eliphaz.gene.36.
Sepho,Filius Sobal filii Seir Horrei, gene.36 : qui 1.para.1.dicitur Sephi.
Sephon,Filius Gad.gene.46.
Sephor,Pater Balac.nume.22.
Sephora , Nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum.exod.1.
Sephora,exod.2.4.& 18, Filia Raguel ſiue Ietro ſacerdotis Madian,vxor Moſis.
Sephorim, vrbs ab Herode , & Autocratorida dicta,anno mundi 3977.
Sephtan,Pater Camuel principis tribus Ephraim. nume.34.
Sephuphan,Nomen viri,1.para. 8. Filius Bela, filii Beniamin.
Sepia,ſcopulus ,Herodoto diuerſis in locis, iuxta litora Athenienſium.
Sepínium à Papyrio vi captũ,ab vrbe cond. 460.
Sépius,ciuitas,quæ nunc Sipontum dicitur , à ſepiarum multitudine fluctibus iectarum.
Seplásia,forum Capuæ,in quo vnguentarii negotiabantur. Hinc Seplaſiarius , pro vnguentario & effœminato.
Septentriones, à bobus coniunctis appellatæ ſeptem ſtellæ,ex quib⁹ quaſi iuncti Triones(hoc eſt,boues arãdæ terræ idonei,quaſi teriones inquit Varro)figurantur , vel ꝙ hæ ſtellæ ſic quidem ſitæ ſunt,vt ternæ quæque ſtellæ proximæ inter ſe,trigona,id eſt,triquetram figuram conſtituant . Ex ſeptem ſiquidem ſtellis duæ pariles vno in loco videntur , quæ pro bobus accipiuntur:reliquæ quinque plauſtri figuram deſignant. Itaque & proximum huius ſydus Bubulcus,id eſt, Bootes appellatur,qui more bubulci currum ſequitur.Hoc ſydus à figura, quia ſimile plauſtro videtur , antiqui Græcorũ ἅμαξαν,id eſt,plauſtrum dixerũt.Ab his ſtellis ventus ſpirat, Auſtro obiectus,Latinis Septentrio, & Septentrionalis,& Septentrionarius. Græcis, quòd ab Arcto flet,Aparctius dictus.Cicero ad Atticũ li.9, Ex ea die fuere Septẽtriones venti.
Septímius Baſſus,Conſul,ab vrbe cond.1069.
Septímius Acyndius,Conſul,ab vrbe cond.1091.
Sepuluẽda,vide SETVBIA.
Séquana,fluuius Galliæ, Lutetiam Pariſiorũ mediam interſecans,vnáque cum Matrona Belgas à Celtis diuidens.
Séquani,Stephano,populi Galliæ,Heduis,Lingonibus & Heluetiis finitimi: à Sequana fluuio, qui apud eos oritur, nomen ſortiti. Horum lo-

ca hodie tenent Burgundiones.

Ser, Ciuitas in tribu Nephthali. ioſ. 19. Vide CERES.

Sera, Inſula in mari Britannico, &c. Legendum Sena, vt ſuprà.

Sera, nomen vrbis in Aſia Scythica.

Serânus, cognomen cuiuſdam Romani nobiliſſimi: ſumptum à ſero, pro ſemino, ſeu planto, quòd agrum cùm ſereret, abſens dictator dictus eſt.

Seraphin, vox Hebræa, chorus angelorum.

Serápion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus multa ſcripſit. Vide Suidam.

Serápion, pictor, cognominatus Rhyparographus. Plin. lib 35. cap. 10.

Serápion, præſul Antiochenus ſub Commodo principe. Hieronymus.

Serápion, qui ob elegantiam ingenii, ſcholaſticus meruit cognominari: ſcripſit cõtra Manichæos, laudatus ob fidei conſtantiam ſub Conſtantino principe. Hieronymus.

Serápion, ſub Decio, martyrio apud Alexãdriam coronatus, anno ſalutis 251.

Serápion, Alemannorum rex, anno ſalutis 359.

Sérapis, deus Ægyptiorum, ſub bouis figura coli ſolitus, qui & Apis dicitur, & Oſiris.

Sérapis, deus, qui apud Græcos Pluto. Huius meminit Cicero lib. 3. de natura deorum, & multis Cælius. Rhodiginus cap. 34. lib. 1. antiquarum lectionum.

Serbônis, palus iuxta quam eſt mons Caſſius. Herodotus lib. 2. Vide SIRBONIS.

Serebia, nomen viri. 2. eſd. 9.

Seres, populi Scythiæ Aſiaticæ inter Tabim & Taurum montem, à Sera vrbe ſic dicti, apud quos arbores ſunt, lanam in frondibus ferentes tenuiſſimam, ex qua veſtimenta conficiunt, quæ Serica nuncupantur. Virgil. 2. Georg.

Velleráque vt foliis depectant tenuia Seres.

Seréſer, vnus ex principibus regis Babyloniorũ. ierem. 39.

Sereth, filius Aſhur ex Halaa. 1 paral. 4.

Sergéſtus, Æneæ nauta. Virgil. 4. Æneid.

Sergiânus, Conſul, anno ab vrbe condita 885.

Sérgium, ſuburbanum in faucibus Ponti ad ſiniſtram, Daphne aliàs vocatum. Steph.

Sérgius, nomen proconſulis, cognomento Pauli. act. 13.

Sérgius LXXXII. pontifex Romanus, anno ſalutis 685.

Sérgius II. Rom. Epiſcopus, anno ſalutis 843.

Sérgius III. Rom. Epiſcopus, anno ſal. 905.

Sérgius IIII. pontifex, anno ſal. 1007.

Sérgius Seruianus, conſul, anno ab vrbe condita 886.

Séria, Hiſpaniæ vrbs, Ptolem. lib. 2. cap. 4. Plinio, Fama Iulia dicta. Aliàs vrbs Tuditanorum in Hiſpania.

Sériphus, inſula exigua in mari Ægæo, vna Cycladum, viginti non amplius paſſuum millia diſtans à Delo, vt refert Plinius lib. 4. cap. 12. In hac inſula ranæ prorſus mutæ eſſe traduntur: vnde prouerbialiter Seriphia rana dicitur, in homines mutos, ac dicendi canendique prorſus imperitos. Plinius lib. 8. cap. 58. In eam relegabantur nocentes, vt in Gyaron.

Sérius, fluuius Ciſalpinæ Galliæ, per Bergomatem agrum in Aduam fluens, à quo vallis Serania in eodem agro populoſa artificioſáque nominata eſt.

Sérmyla, ciuitas in Sithonia Macedoniæ. Herodotus lib. 7. Stephano, vrbs iuxta Athon. Gentile, Sermylius, Sermyliæus, Sermylieus.

Seron, Princeps exercitus Syriæ. 1. mach. 3.

Serópta, ciuitas Phœniciæ, apud quam naſcebatur vinum laudatiſſimum. Vnde Seroptanum vinum. Vide SAREPTA.

Seror, filius Bechorath. 1. paral. 9.

Sérrheum, promontorium Thraciæ, & ciuitas Samothraciæ: Gentilia, Serrheieus, Serrheotes, Serrheates. Eſt & Serrheus murus. Gentile, Serrheotichites. Serrhei quoque montes, vnde Serrheius.

Sertórius à Nurſia oriundus, partium Marianarum fuit vnà cum Cinna: moderatius tamen ſe geſſit, quàm alii. Sylla redeunte è bello Mithridatico, vrbéque potito, ipſe quoque in Hiſpaniam aufugit: vbi breui tempore ob virtutem, ſibi gratiam earum gentium conciliauit, traditúrque per eum Hiſpanos, diſciplinam rei militaris romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Nam præter artem rei militaris abſtinẽtiſſimus etiam voluptatũ, tam religioſus eſt habitus, quòd ceruam quãdam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen dicebat eſſe, ex eáque reſpõſa accipere, réſque gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus, paruis copiis multas vrbes ſubegit. Sed & quatuor Romanorũ duces contra ſe miſſos variis cladibus adflixit. Primùm Cottã nauali prælio ſuperauit, Phidiã, Hiſpaniæ prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorum interfecit, Domitium proconſulem contriuit. Poſtremò Toranium à Metello miſſum cum toto exercitu deleuit. Denique à Põpeio victus, à Perpenno ſocio belli & eiuſdem factionis per proditionem in cœna interfectus eſt. Plutarch.

Serua, mater Ieroboam ſerui Salomonis. 3. reg. 11.

Seruándus, conſul, exilio damnatus, anno ab vrbe condita 1221.

Séruiam, vrbem, à Venetis occupatam, Papa ar-

mata manu obtinuit,anno ſal.1509.
Seruiânus Marcellus II. conſul.anno ſal.105.
Seruílius Aſta,conſul.ab vrbe cond.866.
Seruílius Hala, mag. equitum Labicanos, Equóſque dictator vicit.ab vrbe condita 338. Spurium Melium ob regni affectati ſuſpicionem interemit.
Séruius Cornelius Dolabella, cóſul. ab vrbe condita 838.
Séruius Cornelius Maluginenſis, conſul.ab vrbe condita 269.
Séruius Cornelius Maluginenſis Tribunus militum,ab vrbe condita 370.
Séruius Cornelius Merenda,conſul.ab vrbe condita 479.
Séruius Cornelius Orphitus, conſul. ab vbe condita 803.
Séruius Cornelius Rufus, conſul. ab vrbe condita 451.
Séruius Fuluius nobilior, conſul. ab vrbe condita 498.
Séruius Galba,conſul, à Lucanis comprehenſus, opera vnius mulieris liberatus. Flor. libro 72. Oroſ.lib.5.cap.18.
Séruius Sulpitius Camerinus,cóſul. ab vrbe condita 254.
Séruius Sulpitius Galba Prætor, malè aduerſus Luſitanos pugnauit.ab vrbe condita 604.
Séruius Sulpitius Galba, conſul. ab vrbe condita 785.
Séruius Sulpitius Rufus, conſul. ab vrbe condita 365.
Séruius Tullius, v I. Romanorum rex,annis regnauit XLIIII.
Seſa, pater Abie.3.reg.4.
Seſac, rex Ægypti.3.reg.11.
Seſac.1.paral.8,Filius Bariæ.
Seſach,rex Babylonis.iere.25.& 51, ſecúdum commentatorem Hebræorum ſuper Ieremiam: ſecundum Lyranum verò,rex Ægypti.
Seſai, filius Enac.ioſ.15.iudic.1.
Séſamus, Stephano, vrbs Paphlagoniæ, in qua primus Phineus habitauit. Didymus inſulam eſſe ſcribit. Gentile, Seſamenus vel Seſamites.
Seſan, filius Ieſi filii Apphaim.1.paral.2.
Seſarêtus, vrbs Taulantiorum. Gentile, Seſarethius.Steph.
Seſindium,vrbs Indiæ. Gentile,Seſindius. Steph.
Seſoſtris, Ægytiorum rex, Mœridis ſucceſſor,qui ſubactis maris rubri accolis,alueum nauigabilem conatus eſt ducere ex Nilo in mare rubrum. Idem & Colchos & Getas creditur ſubegiſſe, regioneſque omnes à ſe ſubactas trophæis inſigniuiſſe, quorum aliquot ſe vidiſſe teſtatur Herodotus muliebri pudẽdo inſculpta.
Séſtiæ aquæ, oppidum in Narbonenſi prouincia, hodie prouinciæ caput ſummo iudicum ordine inſignis.Vulgò Aix.Plinius lib.31.cap.2. Sextiæ potius ſcribendum videtur.
Séſtium,vrbs in mediterraneis Œnotrorũ. Gentile,Seſtieus.Steph.
Séſtius,ciuis Ramanus,à quo Seſtiæ aquæ cognominatæ. Fuit & ſcriptoris nomen,item medici, quorum meminit Plinius. Sextius fortè magis aptè ſcriberetur.
Seſtos, vrbs in littore Thracio, ab Abydo Aſiæ vrbe, Helleſponti anguſtiis dirempta, Leandri & Erûs amoribus nobilitata. Hinc Erò, ipſa Seſtias appellatur.
Seta, Rheſi ſoror, ex Marte Bithyn filium ſuſcepit, à quo Bithyniæ populi Thraciæ.Steph.
Sétabis, oppidum Hiſpaniæ, quod agrum habet nomine Spartarium, à Sparto lini genere. inde fit Setabus,a,um.
Sétabis, amnis Hiſpaniæ. Inde ſudaria Setaba Catullus dixit. Quod de vrbe dictum (quanquam res indicat,fluuium eſſe Setabin)Strabo, Plinius, Ptolemæus,& Pomponius teſtantur in deſcriptione Hiſpaniæ.
Setæum,parua regio iuxta Sybarin,vbi Setæa vna ex captiuis Græcorum naues incendiſſe fertur, ideóque illic crucifixa eſſe.Gentile,Setæus,quod etiam à Setis Bithyniæ deriuatur.Steph.
Seth, filius Adam.geneſ.4.num.24 luc.3.
Sethar, nomen ducis.eſth.1.
Sethon,ſacerdos Vulcani,Ægypti rex.Olymp.10.
Sethri, filius Oziel filii Caath filii Leui.exod.6.
Sethron,vrbs Ægypti:Ciuis,Sethroites.Steph.
Sétia, vrbs Campaniæ, non procul à Tarracina, vino generoſo nobilitata, quod ab eo Setinum appellatur.Martial.lib.13.
Setim, locus in campeſtribus Moab, non procul à Iordane & Phogor monte, vnde Ioſue miſit exploratores ad inueſtigandam Ierichontis terram.numeri 25.Vide SITIM.
Setrái, nomen viri.1.paral.27.
Setúbia, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Sepulueda.
Seuerînus, pontifex Romanus,anno ſalutis 638.
Seuerînus Boëtius, vir Conſularis, orator & philoſophus non ignobilis, ſatis ex ſcriptis ſuis notus,vixit circa annum,ab vrbe condita 1175.
Seuêrus, proprium multorum virorum nomen, vt Seueri Cæſaris, Seueri Attilii, ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cuius meminit Hieronymus. Eſt & Seuerus, proprium mõtis in Italia, cuius meminit Virgilius,authore Seruio.
Seuêrus Lucanus,v. Rom.imp.1.regnauit annis IIII. anno ſalutis 464.
Seutes, Maritinorum princeps.anno mundi 3568.
Seuus apud Thuyſcones regnauit,an.mudi 2219.

Sextílius Lateranus,conſul,anno mundi 4116.
Séxtius Caballus,ſcurra maximus,à calcitratu Caballi nomen adeptus. Vide TETTIVS.
Sextus,philoſophus Chæronenſis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris.
Sex. Ælius Catulus, conſul,anno mundi 3966.
Sex.Ælius Pætus,conſul,ab vrbe cond.556.
Sex.Apuleius,conſul,ab vrbe cond. 766.
Sex. Attilius Seranus,víde SERANVS.
Sex.Aurelius Victor,conſul,ab vrbe cond.1122.
Sex. eccleſiaſticus,vir nobilis,anno ſalu. 1500.
Sex.Cornelius Cethegus,conſul, ab vrbe condita 776.
Sex.Domitius Caluinus,conſul,ab vrbe cond.630
Sex.Furius Medullinus, IIII. Tribunus militú. ab vrbe cond.356.
Sex.Iulius Cæſar,conſul,ab vrbe cond.663.
Sex. Iulius Tullus, Tribunus militum, ab vrbe cond.332.
Sex.Nonius Quintilianus,conſul,ab vrbe condita 760.
Sex. Papinius Gallienus, conſul,ab vrbe condita 788.
Sex.Pompeius,conſul,ab vrbe cond.766.
Sex.Quintilius Varus,conſul,ab vrbe cond. 301.
Sex.Sulpitius Galba,Cæſ.VII.regnauit menſ.VII. anno mundi 2374.

S F

Sfórtia,vir exiguo loco natus ob rei militaris ſcientiam,cùm in primis Italiæ clarus euaſiſſet,in tranſitu Piſcariæ fluminis ſubmerſus eſt, anno ſalutis 1425.

S I

Siaa,Nomen viri.1.eſd.2.
Siagathúrgi,populi,quorum meminit Marcianus in deſcriptione Sarmatiæ.Steph.
Siaha,Nomen loci.2.eſd.11.
Siba,Seruus Saul,2.reg.9. Puer item Miphiboſeth, 2.reg.16.
Sibæ,Indiæ populi,qui cum Ceriade contra Dionyſium pugnauerunt.Steph.
Sibda,vrbs Cariæ:Ciues,Sibdatæ: Gentile,Sibdanus & Sibdites. Steph.
Siberéne,vrbs Œnotrorum: Gentile, Siberenus.
Sibrus,fluuius Lyciæ.Steph.in Tremile.
Sibýllæ,fatidicæ mulieres omnes dictæ,quaſi Διὸς βουλαί, hoc eſt, diuinorum conſiliorum conſciæ. Decem fuiſſe ſcribit Varro:Perſica,Libyca,Delphica,Cumæa,Erythræa, Samia, Helleſpontiaca,Tyburtina,quæ & Albunea & Cumana, nomine Amalthea,quæ poſtrema Sibyllinorum librorum author fuiſſe creditur: de quorum origine Gellius libro 1. cap.19. Hos autem Stilico, cùm aduerſus Honorium & Arcadium principes defectionem moliretur,exuſſit.
Sibínicum, Vngariæ regis ciuitatem vi cœpit Piſaneus,Venetæ claſſis dux,anno mundi 3683.
Sibýrtus,vrbs Cretæ: Gentile, Sibyrtius. Steph.ex Polybii lib.13.
Sicámbri, populi Germaniæ, Menapiis finitimi, vtramque Rheni ripam incolẽtes, flauos natura habentes capillos,quos in humeros vſque olim promittebant, & artificio quodam intorquebant. Eruditi eos eſſe iudicant, quos hodie Geldrenſes vocamus: quáquam videntur olim latiores fuiſſe Sicambrorum, quàm hodie ſint Geldrenſium termini.
Sicáne,vrbs Iberiæ:Gentile,Sicanius.
Sicáni,populi Hiſpaniæ,Sicoris fluuii olim accolæ,qui relictis ſedibus ſuis,Sicano duce, in Italiam ſe contulerũt,pulſiſque Aboriginibus Latium occuparunt: ipſique poſtea ab ipſis pulſi, quos antè pepulerant, inſulam vicinam Italiæ occupauerunt, & eam Sicaniam à ſuo nomine nuncupauerunt. Seruius in illud Virgilii 7. Æneidos,

Auruncæque manus,Rutuli,veteréſque Sicani.

Sicánia,dicta eſt inſulæ Siciliæ quædam pars in finibus Agrigentinis,& amnis in ea Sicano olim fuit. Sed & inſula quandoque tota Sicania dicta eſt,à Briarei Cyclopis filio Sicano,vel à Sicanis populis, qui primi eam inſulam incoluiſſe feruntur. Vide DERA.
Sicânus, filius Malottæ, Getis Ianigenis imperauit, à quo Sicania Veruloniæ regio cognominata fuit,annis ante cond.vrbem 345.
Sícaris,fluuius in Hiſpania, à quo Sicani populi dicti ſunt. Vide SICANI, & SYCORIS, & DERA.
Siceleg,Ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis.ioſ. 15. & 19.1.reg.27.1.para.4.
Siceleus apud Celtiberos regnauit, anno mundi 2309.
Sicêmus,vrbs Arabiæ: inde Sicemi, Sicemii, Sicemitæ. Steph.
Sicênus,inſula iuxta Cretam,quæ prius Œnoẽ vocabatur:Incóla,Sicenites. Stephanus ex Strabonis lib.10.vbi Sicenus ſimiliter legitur, non Sicynius,vt infrà.
Sichæus,filius Pliſthenis Phœnicis,ſacerdos Herculis,maritus Didus,Phœnicum omnium locupletiſſimus, quem eius theſauris inhians Pygmalion,vxoris eius frater, ſacrificiis intentum, interfecit.Virg.1.Æneid.
Sichem,Metropolis Samariæ in limitibus Manaſſe,gene.12.ioſue 20.act.7:quam ædificauit Ieroboam,3. regũ 12.Hanc poſtea dictam Neapolin Hieronymus in traditionibus Heb.refert. Dicitur & Sicar corrupte.Filius Emor,gene.33.
Sichima,Idem:eadémque metropolis, iudicũ 21. pſal.107.

Sichimi, Idem. gene. 33.

Sicília, Tyrrheni maris insula, à Thucydide Sicania dicta, frumenti adeò ferax, vt non immeritò olim Romani imperii horreum fuerit appellata. Hæc olim agro Brutio creditur adhæsisse, posteáque impetu maris auulsa fuisse: inde nomen traxisse, quasi Sicilita, id est, resecta. Virgil. 3. Æneidos. Eadem & Triquetra à quibusdam appellatur, à figura triangulari. Item Trinacria, à tribus promontoriis, quorum quod in Meridiem vergit, Pachynum appellant: alterum Pelorum, quod ad Septentrionem spectat, & ab Italia mille quingentis passibus distat: tertium Lilybeum Carthaginem maximè spectans, & ab Aphricæ litoribus C X X. milibus passuum distans. Hæc ab Oriente, & Occidente, Septentrioneque Tyrrheno mari, à Meridie Aphrico alluitur. Patet in longitudinem à Peloro vsque ad Pachynum, milibus passuum centum octogintaseptem, in latitudine centum octogintano uem: in circuitu autẽ D C X V I I I. vt ex Agrippæ sententia tradit Plinius.

Sicínius Dentatus, strenuus bellator, ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus, pugnasse dicitur centum & viginti præliis. Cicatricem auersam nullam, aduersas quadraginta quinque tulisse. Coronis aureis octo donatus est. Triumphauit cum imperatoribus suis triumphos nouem. Gell. lib. 2 cap. 11. Plin. libro 7. cap. 38. Item lib. 22. cap. 5.

Sicoris, Hispaniæ Tarraconensis fluuius, non longè ab Ilerda fluẽs, iuxta quem Cæsar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, siti ad deditionem compulit.

Sicorus, rex Celtiberorum, ante vrbem conditam annis 540.

Sículus apud Celtiberos Hispanos regnauit annis ferme L X. anno mundi 2485.

Sículum mare, angustũ atque anceps alterno cursu, modò in Tuscũ, modò in Ioniũ pelagus influit verticosum, & Scyllæ ac Charybdis fœuitia inclytum. Bocatio, ambit Siciliã, à qua ita denominatur. Ab Occasu Sardũ habet, ab Aquilone Tuscũ, ab Oriẽte Ionium, à Meridie Africũ Hoc mare, teste Strabone libro primo, eadẽ cũ Oceani æstuariis pati dicitur. Quolibet enim die, ac nocte bis fluxũ alternat, sicuti & Oceanus bis inundat, totiésque recedit.

Sicynus, insula quam Plinius libro 4. ca. 12. inter Sporadas numerat, vt etiam adnotauit Vadianus. Vide SICENVS.

Sicyon, vrbs Achaiæ propriè dictæ, non procul ab Isthmo Peloponnesiaco, metallicis olim officinis & copioso olearum prouentu in primis nobilitata.

Sicyónis, insula in mari Ægæo, ex opposito ad Epidaurum, alta quidem & eminens, vt refert Plinius.

Sida, Beli filia, vt in Sidon dicetur.

Sida, Pamphyliæ vrbs Pomponio lib. 1, in descriptione Pamphyliæ. Vide SIDE.

Sídace, vrbs Lyciæ, à Sidace, Amisodori filia: Gentile, Sidacenus vel Sidaceus. Steph.

Sídarus, vrbs & portus: Gentile, Sidaruntius. Steph.

Side, vrbs Pamphyliæ, dicta à Side filia Mentauri, vxore Moli, à quo insula nominata est. Ciuis, Sidetes. Steph.

Sidéle, vrbs Ioniæ: Ciuis, Sidelenus. Steph.

Siden, Nomen loci. 1. mach. 15.

Sidéne, vrbs Lyciæ: Gentile, Sidenus. Steph.

Sídia, regio quædam, si rectè legitur apud Stephanum, cui Τιῶς ciuitas est Sidiæ.

Sidícinum, Plinio, oppidum Campaniæ.

Sidon, vrbs insignis Phœniciæ, ad mare sita, ab iis, qui mediterranea incolebant, condita: qui cùm perpetuis vexarentur terræmotibus, relictis suis sedibus, nouam vrbẽ ad mare posuerunt, quam à piscium vbertate sua lingua Sidona vocauerunt.

Sidónii, populi Sidonis vrbis. Sidones verò populi Thracum prope Hebrum, quos Plinius Sidonos appellat. Sunt & alii Sidones in Scythia. Hi ab Ascolonitarum rege expugnati, Tyrum condiderunt. Iustinus lib. 18.

Sidónia, vrbs Troadis: Gentile, Sidonius. Steph.

Sidrach, Nomen viri, qui & Ananias dicebatur. danie. 1.

Sidrôna, Ptolemæo lib 2. cap. 17, Dalmatiæ vrbs: alii Stridona. vulgò *Sdrigna*, S. Hieronymi patria.

Sidus, vicus Corinthi, aut Megaridis nauale: Gentile, Siduntius. Est etiam vicus circa Clazomenas, & alius rubri maris, & locus Pamphyliæ: Gentile, Siduſius. Steph.

Siduſſa, vrbs Ioniæ. Steph.

Sídyma, vrbs Lyciæ à Sidymo quondam dicta: Ciuis, Sidymeus. Steph.

Siga, Ciuitas, Colonia Mauritaniæ Cæsarienſis. Ptolemæo lib. 4. cap. 2. Siphacis & Bochi regia: hodie vulgò *Zerſen*.

Sigáliõ, Simulacrũ apud Ægyptios in sacris Isidis & Serapidis, quod, digito labiis impresso, silentiũ imperare videbatur: vnde & nomen accepit ἀπὸ τῆς σιγῆς, quod est silere. Alio nomine Harpocratem appellabãt. Vide HARPOCRATES.

Sigatha, vrbs Libyæ: Ciuis, Sigathe⁹. Stephanus ex Strabonis lib. 17.

Sige, vrbs Troadis: Gentile, Sigites, Stephano, qui & Sigeum, Troadis vrbem esse scripsit.

Sigêum, promontorium & oppidum Troadis, Aiacis sepulchro nobilitatum. Dictum σήγιον, vt quidam volunt, ἀπὸ τῆς σιγῆς, hoc est, à silendo,

eò quòd Hercules præmio ſuo à Laomedonte fraudatus,diſſimulato diſceſſu,ibi ſe occultarit, indéque ſilétio magno reuerſus, vrbem repentè adortus ceperit Alii per antiphraſin Sigeum dictum putant, quòd nullum ibi vnquam ſit ſilentium,aquis ſe perpetuò magno cum murmure ſaxis illidentibus. Hinc Sigéus,a, um,& Sigeius.Virgil.2.Æneid.

Sigillária, vicus Romæ, vbi ſigilla vendebantur. Gellius lib.5, Apud Sigillaria fortè in libraria ego & L. Paulus poëta conſederamus.

Sigiſbértus,Metenſium rex,anno ſalutis 567.

Sigiſbértus,Dagoberti filius,maior natu,Auſtraſianorum , Tranſrhenanorúmque rex , Galliam Clodoueo minori natu conceſſit. Paulus Æmil.lib 2.

Sigiſmúndus Imp.fratri Vinceſlao in regno Bohemico ſucceſſit, anno ſal. 1419. Qui in Turcas bellum mouit, obſeſſa arce Calabocz, accepta clade , deſideratis multis domum rediit. Riti.anno ſalutis 1412.

Sigiſmúndus,rex Bohemiæ,anno ſalutis 1420.

Sigiſmúndus, Vngariæ rex, Romanorum imperator XXXIIII. regnauit annis XXVII, anno ſalutis 1411.

Sigiſmúndus March. rex Hung. regnauit annis LI. Boſnam & Croatiam ſubegit, Modaniam domuit,anno ſal. 1387.

Sigiſuúltus,Conſul.anno ab vrbe condita 1190.

Signia,Latii oppidũ, in cuius agro vinum naſcebatur mirè auſterum, ideóque ventris profluuio ſedãdo vtile:à loco Signinum appellatum. Martialis lib.13.

Signia, Plinio lib.5. cap.29. mons eſt, in cuius radicibus ſita eſt Apamia.

Sigris portus, quem Niſope inſula Leſbi efficit. Steph,Et alibi Sigrim,Leſbi portum eſſe ſcribit,vnde Sigrieus vel Sigrius.

Sigýnnus,vrbs Ægyptiorũ.Ciues,Sigynni.Steph.

Siha, nomen viri.1.eld.2.

Sihor, Nilus, Ægypti flumen.ioſ.19.& 1.paral 13.

Silánius, mons Hyberniæ inſulæ altiſſimus,à Silanio rege in vertice eius ſepulto dictus.

Silas, nomen viri.act.15.& 18.

Silo, Ciuitas in tribu Ephraim. ioſ.21.21.ierem.7. iudic 21.

Silarus, Italiæ fluuius Picentinos diuidens à Lucanis, cuius ea fertur eſſe natura, vt virgulta & folia in ipſum decidentia lapideſcant. Plinius lib.2.cap.103.

Silênus, Bacchi nutritius & pædagogus , ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera trãſlatũ dicit.Virg.2. Eclog.

Siler,Vide SILARVS.

Siléſii,Vide SALESII.

Silia, fluuiꝰ de quo Strabo lib.14,in regione mon tana Siliam flumen eſſe, in quo nihil innatet, quãquam id Democritus non credat qui multam Aſiæ partem peragrauit: ſed nec id Ariſtoteles concedit: etſi aëres quidam ſint adeò tenues, vt nulla in eis volatilia inueniantur. Vide SILA.

Silímnus,Vide LIMNI.

Silíndium,oppidulum circa Idam.Ciues,Silinditæ & Silindiotæ.Steph.

Silis, amnis Venetiæ primus in ſtagnum cadens, vbi nunc habẽtur ſuburbanæ Venetiarum inſulæ,Murianum,Torcellúmque.

Silís, Plinio lib.3.cap. 18,fluuius Venetiæ ex mõtibꝰ Tauriſanis fluens. Silis verò cum y Græco,nomen eſt, quod, vt idem teſtatur, Scythæ Tanaim fluuium appellant,lib.6.cap.7.

Silius Italicus poëta, conſul. anno ab vrbe condita 820.

Silius Nerua, conſul. anno ab vrbe condita 817.

Sillo,Hiſpaniæ rex,regnauit annis V 1,pulſo Veremũdo:habuit Egimandam, Aurelii ſororem, vxorem,anno ſalutis 770.

Sillura, inſula in Oceano Britannico (vt Solinus inquit) cuius homines numos refutant. Dant res,& accipiunt mutationibus.

Sillyos,vrbs Ioniæ iuxta Smyrnam: Gentile, Sillyeis.Stephanus.

Silon,inſulã Indiæ docet eſſe Auguſtinus de ciuitate Dei,libro 12. Quæ ex eo cæteris terris præfertur, quòd omnis arbor quæ in eo gignitur, nunquam foliis nudatur.

Siloni, nomen viri.1.paral.9.

Silonites,Idem.2 paral.9.

Silphii, populi Libyci ab inſula Plateæ vſque ad os Syrtiũ protẽſi,Herodoto lrbro hiſtoriarũ 4.

Siluânus,nomen viri.2. corinth.1.ſiue per y, ſiue per i ſcribas,non refert.

Siluérius LVI.Pontifex Romanus,regnauit annum 1.menſ.V.dies X 1. anno ſal.536.

Siluéſter XXX. Rom. epiſcopus,regnauit annis XXX. anno ſal.314.

Siluéſter II. Pontifex CXLII. magnis artibus imbutus,regnauit an. IIII.menſ.1.anno ſalutis 997.

Simæthis,nympha,ex qua Faunus Acin ſuſcepit. Ouidius,

Acis erat Fauno,nymphaq; Simæthide cretus.

Simæthus,Siciliæ fluuius non procul à Catanenſi vrbe,ſed pro fluuio melius cum y pſilon ſcribitur,vt infra.

Simana,vrbs Bithyniæ inter duos fluuios:Gentile,Simanæus & Simaneus.Steph.

Simena,vrbs Lyciæ:Gentile, Simanẽs. Steph.

Simeon,Bulgarorum rex, cum Bulgaris,Græcos incurſionibus vehementer afflixit. Quem Romanus, filii ſui Chriſtofori filia, filio illius Pe-

tro, vxore data, ab incœpto furore compeſcuit, fœdere ſociauit. Vnde & puella mutato nomine, εἰρήνη dicta eſt. Luith. lib. 3. cap. 9.

Simeon, ſecundus filius Iacob ex Lia, geneſ 29. 1. paralip. 4. Fuit & nomen cuiuſdã, qui CHRISTVM noſtrum ſuſcepit in vlnas, cùm inferretur in templum, luc. 2.

Simeron, filius Iſſachar. geneſ 46. 1. paral. 7.

Simichîda, paſtor ponitur Theocrito in carmine Bucolico, quem enarratores ipſius Theocriti patrem dicunt fuiſſe.

Simmaa, filius Dauid, 1. paral. 3. qui 2. reg. 5. dicitur Samúa. Tertius filius Iſai, 1. paralip. 2. qui 1. reg. 16. 17, dicitur Samma.

Simmias, philoſophus Thebanus, ſcripſit dialogos 23. qui ordine à Diogene Laërtio commemorantur.

Simoëſius, vir Troian⁹, quòd ad ripas Simoentis fluuii ſit natus. Is ætate florens, necdum vxorem ſortitus, ab Aiace Telamonio interfectus eſt. Homerus Iliados 4.

Simois, entis, fluuius Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoëſius, & mari appropinquans, commiſcetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Helleſpontum iuxta Sigeum promontorium.

Simon, filius Mathathiæ filii Iohannis. 1. mach. 2.

Simon Magus, impoſtor, qui à Petro, ſpiritus ſancti gratiam mercari volebat, vnde Simoniæ nomen inditum, act. 8. Nomen apoſtoli, matth. 10. Fuit & alius ſic nominatus, qui poſt CHRISTVM crucem coactus baiulauit, matth. 27.

Simon, Herodis ſeruus, ſeditionis author, anno mundi 3966.

Simon, Oniæ filius, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno mundi 3779.

Simon, ſummus ſacerdos conſtitutus ab Herode, depoſito Ieſu, anno mundi 3940.

Simon Aſmonæus, frater Iudæ, dux & pontifex maximus, regnauit annis VIII. Cum Romanis fœdus renouauit, eiſque aureum clypeum mille minarum miſit. Olymp. 159.

Simon Iuſtus, pontifex Maximus Iudæorum, annis 28. Olympiade 134.

Simon Priſcus, Pontifex Maximus Iudæorum, annis 13. Olympiade 119.

Simon puer Tridentinus, à Iudæis martyrio coronatus, quare Iudæi variis ſupplicijs necati, debitam luerunt pœnam, anno mundi 3789.

Simon Athenienſis, philoſophus, Socratis diſcipulus, ſcripſit dialogos 34. Alius fuit qui ſcripſit de arte Rhetorica. Alius medicus. Alius ſculptor: quorũ omniũ author Diogenes Laërtius.

Simon Magneſius, muſicus egregius, qui & ipſe ſuperiorũ muſicorũ more corrupto Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lyſis Lyſiodiam. Strabo lib. 14.

Simon Conſtantinopolitanus, ludimagiſter, annos abhinc circiter ducentos compoſuit Græcè Metaphraſtas, id eſt, ſanctorum vitas, quæ habentur in bibliotheca Vaticana.

Simónides Ceus, poëta Melicus, primus artem memorandi inueniſſe fertur. Cùm enim cœnaret in Theſſalia apud Scopam fortunatũ hominem & nobilem, cecinifſétque id carmen, quod in eum ſcripſiſſet, in quo multa ornandi cauſa, poëtarum more, in Caſtorem & Pollucem ſcripta fuiſſent, nimis illum ſordidè Simonidi dixiſſe, ſe dimidium eius ei, quod pactus eſſet, pro illo carmine daturũ: reliquum à ſuis Tyndaridis, quos æquè laudaſſet, peteret, ſi ei videretur. Paulò pòſt eſſe fertur nuntiatum Simonidi vt prodiret, iuuenes ſtare ad ianuam duos quoſdam, qui eum magnopere euocarẽt: ſurrexiſſe illum ipſum, prodiſſe, vidiſſe neminem. Hoc interim ſpatio conclaue illud, vbi epularetur Scopas, concidiſſe: ea ruina ipſum oppreſſum cum ſuis interiiſſe: quos cùm humare vellent ſui, neque poſſent obtritos internoſcere vllo modo, Simonides dicitur ex eo, quòd meminiſſet, quo eorum loco quiſque cubuiſſet, demonſtrator vniuſcuiuſque ſepeliendi fuiſſe. Hac tum re admonitus inueniſſe fertur, ordinem eſſe maximè, qui memoriæ lumen adferret. Cicero. Iambicum poëtam Strabo fuiſſe dicit: Suidas verò Caryſtium ſiue Erythreum, qui ſcripſit Græcorum apud Aulidem conuentum, trimetrorum libros duos, & alia. Præter hos, alios duos ponit: vnum filium ſororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponneſiacum fuit, ſcripſitque genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem Magnetem, poëtam Antiochi Magni tempore, cuius res geſtas ſcripſit, ac bellum aduerſus Galatas. Suidas. Primus ille literas inuenit lõgas η, ω: præterea lyræ tertiũ ſonum. Plinius octauam chordam addidiſſe ſcribit.

Simónides, poëta Iambicus ex Amorgo inſula, traditur primus fuiſſe apud Græcos lyricus, ad mouendas lachrymas aptiſſimus: flebile carmen inuenit.

Simplícius XLV. Romanorum epiſcopus, annis XV. menſ. 1. dieb. VII. anno ſal. 469.

Simpri, Vide OMBRICI.

Simſon XVI, filius Manue, de tribu Dan, regnauit an. XX. liberauit filios Iſrael à Philiſtinorum ſeruitute, quibus annis XL. tributa ſoluerant. Vir fortiſſimus, leonem manu ſuffocauit. Maxilla aſini mille Philiſtinorũ interfecit, cæteris in fugam verſis. Demum fraude Dalilæ

deceptus,captus ab hoſte,excæcatus, ludens coram Palæſtinorum principibus, apprehenſis columnis,quibus domus nitebatur, ædificiũ ſubuertit, perierunt III.M.Philiſthinorum.iudic. 13.Ioſeph.lib.5.cap.10.

Simúndi, inſula,quæ poſtea Taprobane,vt infrà dicetur.

Símyrus,vrbs Syriorum:Gentile, Simyrius vel Simyreus.Steph.

Sin,Eremus inter Elim & Sinai,in qua octaua Iſraelitarum manſio fuit,exod.16. nume.33. Latinus Ezechielis interpres pro hoc tranſtulit Peluſium,ezech.30.

Sin,nume.13.20.27.33.34.deut.32.ioſ. 15, Deſertum in terra Edom, quod aliàs Cades vel deſertum Pharan dicitur.Vide CADES.

Sina, vrbs Meſopotamiæ, quo nomine etiam dictus eſt mons Petræ & Arabiæ. Apoſtolus,Sina, mons eſt in Arabia, qui coniunctus eſt ei, qui nunc eſt Hieruſalem.Vide SINARVM.

Sínada, Ciuitas Aſiatica ad Cariæ fines, non magna,ante quam planities iacet oleis cõſita, ſexaginta ferè ſtadiorum.Dicitur & Sinnas,adis,vt apud Sidonium.Sunt qui per y pſilon in prima ſcribant,& rectius,& per duplex n, vide infrà.

Sinæus,Filius Chanaan.gene.10.1.paral.1.

Sinápodes,populi in deſertis Africæ,qui,vt Pomponius refert,inflexi lentis crurib⁹ ſerpere magis,quàm ingredi traduntur.

Sinárum regio,Ptolemæo lib.7.cap.3, terminatur à Septẽtrione parte Serum expoſita, ab ortu Solis atque meridie terra incognita,ab occaſu India extra Gangen. Vide SINA. Stephano metropolis eſt Sinarum.

Sínda,vrbs iuxta magnum ſinũ Indiæ, vnde Sindæ,populi.Steph.

Síndarus,arx in Cyrro oppido Syriæ.Steph.

Sindéſſus,vrbs Cariæ: Gentile, Sindeſſius vel Sindeſſeus. Steph.

Síndi,populi ad Meridiẽ Mæotidis.Alii Sindicam gentem à Mæotis deſcendiſſe ſcribunt.Steph.

Síndia,vrbs Lyciæ:Gentile,Sindii.Steph.

Sindonæi,populi Thraciæ.Steph.

Síndones,populi Aſiæ iuxta Mæotidem.Iohannes Hontrerus.

Sínera,vrbs Phœniciæ:Gentile,Sinereus.Steph.

Síngara,vrbs Arabiæ iuxta Edeſſam.Ciuis, Singarenus.Steph.

Síngya,vrbs Pamphiliæ:Gẽtile,Singyates.Steph.

Síngus,vrbs iuxta Athon.Hinc Singius,Singæus, Singicus.Steph.

Sinnear,regio plana, omnis generis deliciis abundans,anno mundi 1765.

Sínoẽ,vrbs Siciliæ, hinc Sinoëſſæus. Steph. Vide SINVESSA.

Sinon,filius Siſyphi,nepos Autolyci furis, qui cũ Vlyſſe ad bellum Troianũ profectus,cùm Græci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi poſſe, ad dolum proditionémque confugerent,omnium maximè idoneus viſus eſt,cui ob ingenii aſtutiam fallendorum Troianorum, equique aperiendi negotium imponeretur. Virgil.2.Æneid. Plinius ait huius inuentum fuiſſe ſignificationem ſpecularium.

Sinónia, Plinio lib.3. cap. 6, inſula Corſicæ vltra Tyberina oſtia in Antiano.

Sinópe,nomen regis Numidarum.

Sinope, Aſopi filia, quam Apollo raptam in Pontum traduxit,& ex ea genuit Syrum, vnde Syri poſtea appellati ſunt.tametſi alii Martis & Ægi næ,alii Pernaſſes & Martis filium fuiſſe tradũt: quidam autem non ab Apolline vitiatam, ſed ab eo & Ioue perpetuamvirginitatem ſortitam, cùm illi ſpe concubitus, quicquid poſtulaſſet, ei daturos ſe promiſiſſent.

Sinópe, vrbs Ponti,in colle peninſulæ cuiuſdam ſita,ex vtraque Iſthmi parte portus & ſtationes habens,olim etiam frequenti gymnaſio, & rubricæ genere,quam Sinopicam vocant, clariſſima.Sinopem (inquit Strabo libro 12.) vrbium, quæ in Ponto ſunt,clariſſimam, Mileſii condidere: quæ claſſe comparata, mari, quod intra Cyaneas eſt, imperauit. Extra verò multorum certaminum particeps fuit cum Græcis: & cùm libera fuiſſet,tandem amiſſa libertate, Pharnaci obtemperauit, (fuit enim obſidione capta) poſteáque ſucceſſoribus eius vſque ad Eupatorem & Romanos, qui illum ſuſtulerunt. Hinc deducitur gentile Sinopeus.

Síntie, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam.Incolæ Sinti,vbi fluuius quidam eſt Pontus dictus, in quo reperiuntur lapides quosaqua inſperſa accendit,flatus extinguit,graui odore, bituminis ferè,dum vruntur,& ſerpentib⁹ omnibus infeſto.Steph.ex Ariſtot.mirabilib.Dicuntur etiam Sintii.

Sínties & Sapæi,dicebãtur Thraces qui Lemnum olim incoluerunt.Steph.Vide SAPAE.

Sintœum,Caſtellum Armeniæ à Galatis conditũ: Gentile,Sintœus.Steph.

Sinuéſſa,oppidum Plinio libro 3,cap.5, noui Latii extremum,non procul à Liri fluuio, olim Sinope appellatum.Liu. lib.10.ab vrbe, Cuius ager Sinueſſanus dictus eſt,copioſum apricis in ſaxis vinum gignens.

Sinus magnus Ptolemæo,in India is eſt, quẽ mare de Sur hodie vocant, ad quem Hiſpani verſus occidentem nauigando perueniunt, terreſtri itinere aliquot dierum interiecto.

Sion,Mons Ieroſolymæ (qui aliàs Mons domini, item & Mons ſanctus dicitur) in cuius vertice erat arx conſtructa, quæ à Dauide,ciuitas Da-

uidis eſt vocata. 2. regum 4.

Sion,deut.4,Nomen montis Amorrhæorum, qui & Hermon dicitur.

Siónia,vrbs Pontica:Gentile,Sionites.Steph.

Sior,Ciuitas in tribu Iuda.ioſ.15.

Siphe vel Siphæ,nauale Theſpiacæ:Gētile,Siphæus vel Siphæeus. Steph.

Siphnus, vna ex Cycladibus in Ægæo. Plinius, Strabo & Mela libro 2.Locupletiſſima erat,teſte Herodoto lib. 3. vt in qua auraria & argentaria metalla eſſent, vnde tantum pecuniæ fiebat, vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos theſaurus locupletiſſimo cuiq; par, Siphniis pecuniam, quæ quotannis conficiebatur, diſtribuentibus. Hæc antè Merope & Acis appellata eſt. Vide BYBLIS. Stephano inſula eſt circa Cretam.

Sípii,Vide SAPAE.

Sipóntum, vrbs Apuliæ iuxta Garganum montem à Diomede ædificata,quæ & Sipus,& à Græcis (ob multitudinem ſepiarum, quæ ibi capiũtur)Sepius,untis,dicitur.Pomponius lib.3.cap. 1.Vulgò *Siponto*.Strabo lib.6.Lucanus lib.4.

Sípylus,vrbs Phrygiæ,quæ regnante Tantalo, terræmotu concidit. Ouid.6 Metamor.

Tum cùm Mœoniã virgo,Sipylúmque colebat.

Síraces,populi meridiem verſus,vſque ad Caucaſi montes deſcendunt.Strabo lib.11.

Sirbõnis palus in palæſtina, Stephano ſtagnum eſt prope Caſium montem.Poſſeſſiuum,Sirbonius.Vide SERBONIS.

Sirénes,monſtra marina, Poetarum fabulis celebrata,ſuperiore ſui parte virginis effigiem referentia,inferiore verò in piſcis caudam deſinentia. Hæ tres fuiſſe finguntur, Acheloi fluuii, & Calliopes Nymphæ filiæ,Parthenope, Ligia,& Leucoſia, quæ cùm littus Siculum incolerent, nautas præternauigantes ſuauitate cantus in naufragium pelliciebant.Vlyſſes autem, cùm illac ipſi iter eſſet,ſociorum aures cera obturauit, ſeipſum verò malo nauis iuſſit alligari: eóque modo periculum tutus euaſit. Sirenes itaque cùm ſe contemni viderent,impatientia doloris ſe præcipitauerũt in mare.Homer.12.Odiſſ.Ouidius 5.Metamorph.fabulatur, has fuiſſe comites Proſerpinæ, eámque raptam diu quæſiſſe, eáque non inuenta,doloris impatiẽtia in monſtra marina eſſe conuerſas, ſuperiore corporis parte virgineam formam,inferiore piſces referentia: voce autem,cithara & tibiis tam blandè canentia,vt præternauigantes ſopirent,ſopitos demergerent,demerſos etiam deuorarent. Virgil.5.Æneid.

Sirenúſſæ,Inſulæ in Italia iuxta fretum Siculum in ipſo promontorio loci auulſi ſitæ, qui locus intra ſinus ſuos cõtinet Cymen & Poſidoniam, vbi etiam templum Sireneum eſt in magna veneratione. Gentile,Sirenuſſius & Sirenuſſæus. Steph.& Strabo lib.5.

Sires,populi Thraciæ ſupra Byzantium.Steph.

Siriopæónes,vide SIRIS.

Siris, fluuius Libyæ, prope inſulas Phaſeluſſas. Steph.

Siris,ab Æthiopibus dicitur Nilus, antequam totus confluat. Nam,vt inquit Plinius, nec antè Nilus dicitur, quàm ſe totum aquis concordibus iunxit.Dictum Sirin autumant Stephanus & Euſtathius à Sirio, quoniam ſub ortum canis per introitum Solis in Leonem augeatur,vt Hermolaus ſcribit.

Siris, vrbs Italiæ iuxta Metapontum, & fluuius, Polieum quoque poſt appellata, à Minerua Poliade in Ilio. Inde Sirenus(vel potius Sirinus) Sirites & Siritis fœm.gene. Eſt etiam Siris in Pæonia, de qua gentile à gignendi caſu factum Siriopæones.Steph.Meminit etiam in Poliẽo, & alibi Metapontum quoque olim Sirin dictam.

Sírius,ſtella in ore Canis,quæ à Latinis Canicula dicitur. Hyginus tamẽ in tractatu de Signis cæleſtibus,Sirium diuerſum facit à Canicula, neque in ore Canis, ſed in capite eius collocat. Hæc in cæli cẽtro cum Sole coniuncta, æſtum eius duplicat,mortaliumque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius,vt quidam volunt, ἀπὸ τῆ σιραίνειν, hoc eſt,à ſiccando, propterea quòd & fluuios & fontes nimio calore exiccet:vt alii,ἀπὸ τῆ σιρεῖν,hoc eſt, ab euacuando, quòd corpora noſtra ſudoribus euacuet. Seruius enarrans illud Virgilii 10.Æneid.

Non ſecus ac liquida ſi quando nocte cometæ Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

Sírius,inquit, ſtella eſt in ore Canis, quæ quantum in ipſa eſt, peſtifera eſt, ſed pro qualitate adiacentium aut vincitur,aut maioribus vtitur viribus. Hinc eſt,quòd cùm tẽpore certo oriatur,nõ ſemper eſt noxia. Quin & Solem ipſum quidam Sirium, & aſtra omnia Siria appellarunt,vt annotauit Suidas.

Sírmion,Ptolemæo libro 2. cap. 1, vrbs eſt Panoniæ inferioris, non procul à Danubio fluuio: Gentile,Sirmieũs.

Sirrha,vrbs Thraciæ:Gentile,Sirrhæus.

Sis,Cliuus,de quo legitur 2.para.10.

Siſai,Filius Enach.nume.33.

Siſamoi,Filius Elaſa filii Helles.1.para.2.

Síſamus,vrbs Paphlagoniæ,Homero Iliad.2.

Siſapo,Plinio libro 3. cap.1,oppidum Hiſpaniæ, vnde & Siſaponenſis regio in Bætica, vbi optimum minium naſcebatur, eodem Plinio libro 33.cap.7.

Siſara,Dux exercitus Iabin regis Chanaan, iudic.

4.Magiſter militiæ Aſor,1.reg.11.pſal.82.
Siſaurânũ,oppidum,à Beliſario per deditionem captum,anno ſal.545.
Siſcia, Pănoniæ ſuperioris vrbs, Ptolemæo lib. 2. cap.15.hodie Lablathum,Lublana.
Siſecúndus,Hiſpanorum rex, Suintillæ filius,excluſo Germano fratre, regnum adeptus eſt: regnauit annis VII. anno ſal.627.
Siſénius, Aſſyriæ & Satrabanæ præfectus, anno mundi 3419.
Siſénna Statilius Taurus,conſ.anno ſal.11.
Siſénna, antiquus ſcriptor hiſtoriæ Romanæ.
Siſidius,conſul.anno ab vrbe condita.1241.
Siſigabis,vxor Darii vltimi Perſarum regis, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non ſolùm non violauit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet.
Siſigylis, vrbs magna prope Celticam. Gentile, Siſigylites.Steph.
Siſimus, LXXXV. Pontifex Rom.regnauit diebus X. anno ſal.6.
Siſſébuta, Hiſpanorum rex, regnauit annis IX. menſ. VII. Is Chriſtianam religionem mirificè amplexus, amplauit. Claſſe in Aphricam traiecit, plures in ea gẽtes in ſuam redegit poteſtatem.Riti.
Siſuáldus, Brentorum rex, fœdus cum Narſete percuſſit.Hinc ad Frãcos defecit,anno ſal.557.
Siſyde, vrbs, condita in Sicilia, anno à Roma condita 151.
Siſyphus, Æoli filius, qui cùm Atticam latrociniis infeſtaret,à Theſeo occiſus eſt.Hunc poẽtæ fabulantur eo ſupplicii genere apud inferos plecti, vt ſaxum ingens in montis cuiuſdam verticẽ cogatur prouoluere:quod cùm ad ſummum penè extulerit, repentè deorſum relabitur.Ouid.4.Metamorph.
Siſyphus,Corinthiorum rex, cui Merope Atlantis filia nupſit.Ouid.4.Faſtorum.
Siſýrba, pars Epheſi, à Siſyrbe Amazone dicta. Gentile, Siſyrbites.Steph.
Sitálces, Thraciæ rex, contra Perdiccam exercitum duxit, Macedoniam vaſtauit, quibuſdam caſtellis captis,anno mundi 3534.
Sithálcus,Germanorum terras, quas nunc Franci obtinent, depopulatus eſt. Iornand. lib. rerum Geticarum.
Sithéni,populi iuxta mare rubrum.Steph.
Sithon,filiã habuit Pallenem, quæ Clito nupſit, & Pallenæ Thraciæ vrbi nomen dedit.Steph.
Sithon, mons Thraciæ, ab eo Thracia dicta eſt Sithonia.
Sithónia, pars Thraciæ, Plinio lib.4. cap.11. quæ ab Hæmo monte auerſa, vergit in Pontum Euxinum. Herodotus verò lib. 7. Sithoniam regionem in ora maritima Macedoniæ collocat, ad ſinum Thermæum: eiuſque vrbes facit Toronam,Sermylam,Mecybernam,& Olynthum. Poëtæ autem Sithoniam pro ipſa Thracia ferè accipiunt: vnde Sithonias niues frequenter legimus,pro altiſſimis Thraciæ niuibus. Virgil. 10.Ecloga,

Sithoniáſque niues hyemis ſubeamus aquoſæ.

Sitim, nomen torrentis.ioel.3.vbi legitur,Irrigabit torrentem ſpinarum.Vide SETIM.
Siton,Vide ITON.
Sitta,Orientis dux,anno ſalutis 534.
Siua, ſcriba regis Dauid.2.reg.20.
Siuan, nomen menſis. eſth. 8. vbi corruptè legitur Siban.
Sixus, vrbs Maſtianorum. Steph.
Siza, pater Adina.1.paral.11.
Sízara,Syriæ vrbs,aliàs Lariſſa dicta.Steph.

S M

Smarágdus alter Exargus, Claſſenſe oppidũ cæpit, Lógobardos vicit, Beroaldum,ducem,cum militibus cæpit,atque occidit.Blond.
Smendis,Ægyptiorũ rex,regnauit annis XXVI. anno mundi 2960.
Smerdis, Cambyſæ Perſarum regis frater, quem cùm Cambyſes per ſomnium vidiſſet regio throno inſidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi iuſſit. Fuit & alter Smerdis, vt ſcripſimus in dictione PATIZITES.
Smerẽdus magus III. Perſarum rex, regnauit menſ.VII. anno mundi 3440.
Smila, Stephano, vrbs Thraciæ. Gentile, Smilaus.
Smilax, puella formoſiſſima, quæ Croci pueri amore capta, cùm ab eo ſperneretur, mutata eſt in fruticem ſui nominis, hederæ non diſſimilem,aut certè in eius flores, candore odoréque lilium referentes.Ouid.4.Metam.
Sminthe, vrbs Troiæ. Gentile, Sminthæus vel Smintheus. Scribitur etiam per ε & αι diphthongum Stephano.
Smintheus,Apollinis epithetum, cuius duplicem originẽ refert Homeri interpres. Primam hanc fuiſſe in Chryſe oppido Miſiæ Crinim ſacerdotem Apollinis, cui deus iratus immiſit in agros illius mures, qui fructus illius vaſtabãt. A quo exoratus deus, cùm rurſum placatus peſtem hanc tollere vellet,ad Ordem paſtorem illius venit,à quo hoſpitio acceptus, pollicitúſque mali remedium,mures ſagittis omnes interfecit, eóque facto iuſſit paſtorem Crinidi indicare, ipſum Apollinẽ humana ſpecie apud ſe diuertiſſe, & ab eo mures occiſos: quod audiens Crinis, templum deo conſtruxit, vocauitque Apollinis Sminthei, quod eius linguæ

dialecto mures σμίντας vocantur. Altera talis eſt: Quum Cretenſes aliquando coloniam deducturi eſſent, ab Apolline reſponſum acceperunt, vt ibi vrbem conderent, vbi eis terra geniti obſtitiſſent. Venientibus igitur ad Helleſpontum, noctu mures clypeorum lora arroſerunt, itaque mane cùm id factum viderent, memores oraculi, vrbem poſuerunt, quam Sminthiam appellauerunt.

Sminthion, locus quidam, Strabo.lib.13. Incola, Sminthius, vel Smintheius, & regio Sminthia.

Smyrna, vrbs Ioniæ Miletæ amne irrigata, Homeri (vt plurimi credunt) patria: qui inde à Poëtis paſſim Smyrnæus cognominatur. Smyrna, inquit Stephan⁹, nominata eſt à Smyrna Amazone, quæ Epheſum occupauit: cũ antea Naulochon diceretur, condita primùm & habitata à Tãtalo. Hinc Smyrnæus, & ſinus Smyrnaicus.

S O

Soam, nomen viri.1.paral.24.

Soâna, fluuius Aſiæ.

Soâna, Ptolemæo lib.7.cap.4, fluuii oſtia in Taprobana inſula.

Sóanes, Stephano, populi ſtrenui Aſiæ, Caucaſi extrema obtinentes, ſicut Strabo refert libro 11. qui ducenta hominum millia cogunt in exercitum. Vide PHTHIROPHAGI.

Soba, nomen loci, 1.reg.14.2.reg.8.1.paral.18.pſal. 59.iudic.13.

Sobab, filius Dauid, 2.reg. 5.1. paral.3. Filius Caleb ex Azuba prima vxore, 1.paral.2.14.

Sobach, magiſter militiæ Adarézer regis.2.reg 10.

Sobal, filius Seir Horræi, geneſ.36. Filius Hur primogeniti Caleb ex Ephrátha cõcubina, 1. paral. 2. Filius Iuda, 1. paral.4. qui geneſ. 46. dicitur Sela.

Sóbala, vrbs Cariæ. Gentile, Sobaleus. Steph.

Sobec, nomen viri.2.eſd.10.

Sobi, filius Naas de Rabbath filiorum Ammon. 2 reg.17.

Sobna, nomen ſcribæ.4.reg.8.iſa.22.

Soboba, filius Cos.1.paral.4.

Sobochai, nomen viri.2.reg.21.1.paral.20.

Socho, duæ ſunt in tribu Iuda, huius nominis ciuitates, ioſue 15. vbi leges Socoth deprauatæ, 2. reg.17.19.2.paral.28. Vrbs cõſtructa à Roboam, 2.paral.11.

Sócion, philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit κέρας ἀμαλθείας, id eſt Cornu copiæ, librum multæ variæque doctrinæ. Gel.

Socoth, Tribus Gaddi ciuitas, montis Galaad in vicinia Penuel in via fugæ Madian munitiſſima, inquit Ioſephus, & optima, ioſ.13. Cui Iacobus patriarcha hoc nomen impoſuit, geneſ.33. Eſt & regio à Græcis τροωγλοδύτης dicta, quæ ad Rubrum mare excurrit, vbi Troglodytæ habitant, nume. 33. Prima manſio filiorum Iſrael, poſtquam reliquerunt primas ſedes Rameſſes.

Socoth-benoth, Idólum Babyloniorum.4.reg.17.

Sócrates, philoſoph⁹ Athenienſis, Sophronici ſtatuarii, & Phanaretæ obſtreticis filius. Vxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Ariſtidis Iuſti filiam, & Xanthippen mulierẽ moleſtiſſimam, quæ (ipſo cum diſcipulis diſſerẽte) menſam non rarò ſubuertit. Naturalem Philoſophiam omnium primus in moralem trãſtulit, identidem inculcãs, Quæ ſupra nos ſunt, nihil ad nos pertinere. Acculatus tandem ab Anyto quodã diuite, & Melito Poëta, & Lycone Oratore, quòd de diis malè ſentiret: cùm à iudicibus de more interrogaretur, quánam potiſſimum pœna ſe dignum cenſeret, Vt, inquit, in Prytaneo alar ex publico. Qua eius voce irritati iudices, capitis eum damnauerũt, & ad bibendam cicutam compulerunt: qua ille intrepidè accepta, ſupremum vitæ diem clauſit.

Sócrates, pictor, inter cuius opera piger, qui appellatur ὄνος, ſpartum torquens quod aſellus arrodit. Plinius lib.35.cap.11. Pauſanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Sócrates Conſtantinopolitanus, hiſtoriam eccleſiaſticam, à tempore Apoſtolorum vſque ad Chryſoſtomum ſcripſit, quo tempore fuiſſe patet eſt, vnum ex his qui in Tripartita connectitur hiſtoria.

Socus, vir Troianus Hippaſi filius, generoſus animo & corporis dignitate. Hic, teſte Homero, magno animo Vlyſſem vulnerauit, ſed ab eo deinde ipſe interfectus eſt.

Sodi, Pater Geddiel.num.13.

Sódoma, mæ, & Sodomum, & Sodoma, orum, oppidum Iudææ, de quo legitur in Geneſi. σόδομα (inquit Stephanus) metropolis erat decem oppidorum, quæ in Aſphaltitide lacu ſubmerſa ſunt. Ciuis, Sodomites.

Sogdiâna, prouincia Aſiæ, quæ, vt lib. 6. cap. 12. ait Ptolemæus, à Septentrione paruæ Scythiæ terminatur, ab Oriente Sacis, à meridie & occaſu Bactriana. In ea ſunt vrbes, Oxiana, Maruca & Alexandria, quam (vt Solinus ait) Alexander tertiam condidit, ad conteſtandos itineris ſui terminos. Incolæ, Sogdii & Sogdi. Steph.

Sogdiânus VIII. rex Perſarum, regnauit menſes VIII. anno mundi 3538.

Soha, nomen viri.2.eſd 7.

Sohar, filius Simeon filii Iacob.gen.46.exo.6.

Sohoria, filius Ieroam.1.paral.8.

Solci, vrbs in Sardinia. Steph.

Solénnus Orphitus, conſul. anno ſal.111.

Soleymánnus XII. Turcarum imperator, anno ſal. 1519. diadema accepit.

Solímna, vrbs Indiæ. Gentile, Solimnæus. Steph.

Solis fons. Vide FONS SOLIS.

Solis inſula, eſt in mari Indico, ſemper rubens, & (vt Solinus refert) omni animantium generi inacceſſa, quoniam eò ingreſſos vi circũfuſi aëris confeſtim exanimat.

Solis mẽſa, Æthiopiæ locus, apparatis epulis ſemper refertus: & quia, vt libet (inquit Póponius) veſci volẽtibus licet, Solis menſam appellant, & quæ paſſim adpoſita ſunt, adfirmant naſci ſubinde diuinitus. Ad quem locum Seuerus imperator, cùm Alexandriam veniſſet, rei fama permotus, profectus eſt. Author Spartianus. Cælius lib. 16. Antiquarũ lectionum ſcribit, Solis menſam, adagio dici diuitum opulentorúmque hominum domos, omni rerum copia vbertim adfluentes, expoſitaſque inopum neceſſitatibus & alimentis.

Solis oſtia, Pomponio in deſcriptione Indiæ, loca ſunt, ob æſtum intolerabilem, & aquarũ longo tractu penuriam, ſic dicta propter periclitatum Alexandri illis locis exercitum. Diodorus lib. 17.

Sóllium, Corinthi oppidulum: Gẽtile, Solieus. Stephanus ex Thucydidis libro 2.

Solœ, Ciuitas inſignis Ciliciæ, ab Achiuis & Rhodiis ædificata, poſtea Pompeiopolis appellata à Pompeio, qui piratas in eam tranſtulit, quos dignos exiſtimauit, vt ſeruarentur. Vide POMPEIOPOLIS. Stephan⁹ à Solone cõditam ſcribit, & à Pompeio reſtauratam. Diony. in Baſſaricis σώλειαν vocat. Ab hac Solenſes. Aratus, Chryſippus Stoicus, & Philemon, poëta comicus. Strabo lib. 14. Plinius ex Polycleti authoritate tradit iuxta Solos fontem fuiſſe, cuius aquæ olei vicem præſtiterint vtentibus. Curtius Heliopolin, ceu Solis ciuitatẽ nominat. Vide SOLIN. Euſtathius, Dionyſii interpres, hoc oppidum ab epulante Solone colonis Atticis ornatũ fuiſſe ſcribit: cùm verò Barbari linguam Atticam paulatim coinquinaſſẽt, Soloeciſſari dicti ſunt, & inde Soloeciſmi.

Sologórgus, vide HERAEA.

Sólomon III. Iſraelitarum rex, regnauit annis XL. anno mundi 2931. Pharaonis regis Ægypti filiam duxit vxorem anno mũdi 2932. Ætate vltima mulierum alienigenarum amore deceptus, deos adorauit alienos, quare decem tribuũ regnum à poſteritate eius ablatum 3. reg. 11. Vide SALOMON.

Solon, vnus ex ſeptem ſapientibus Græciæ, patria Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Priſco Romæ regnante. Gellius libro 17. cap. 21. Athenienſibus leges dedit, tanto temperamẽto compoſitas, vt parem gratiam à Senatu & plebe inierit. qui duo Reipubl. ordines irreconciliabili propemodum odio diſſidebant. Draconis autem leges (iis exceptis, quæ in homicidas pœnas ſtatuebant) quòd iuſto atrociores viderentur, omnes abrogauit. Tyrannum fugiens, primùm in Ægyptum ſeceſſit: deinde in Cyprum. poſtremò ad Crœſum regẽ: qui cùm opes ſuas ei oſtẽtaret, rogarétq;, num quem ſeſe fœlicioremiudicaret: reſpondit, Tellum quẽdam, pauperem admodum, alioqui iuſtum, Athenis agentem: qui in ſuo prædiolo conſenuerat, eius limites nunquam egreſſus erat. Fieri tamen poſſe, vt & Crœſus ipſe olim inter fœliciſſimos numeraretur. Cæterùm ante ſupremũ vitæ diem, neminem beatum eſſe iudicandum. Qua ſententia nihil verius eſſe, Crœſus poſtea re ipſa eſt expertus. Nam cùm Cyro, Perſarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, viuus in hoſtis poteſtatem peruenit. Quo tẽpore pyræ impoſitus, vt viuus exureretur, ſalubre Solonis conſiliũ dicitur agnouiſſe, eiúſq; nomẽ in ſupremo illo vitæ diſcrimine ſæpius inclamaſſe. Quo audito, Cyrus ex ſuis miſit, qui cognoſcerent, quiſnam eſſet deorum hominúmue, quem ille ſummo in periculo ſolum inuocaret: rémque totam edoctus, memor & ipſe humanæ viciſſitudinis, Crœſum ab incẽdio liberauit, ſummóque, quoad vixit, in honore penes ſe habuit. Deceſſit in Cypro inſula, annos natus LXXX. mandauítque oſſa Salaminem trãſferri, ibíque per regionem proiici ac diſſipari, ne Athenas inferrentur: quoniam diſcedens iureiurando ciues adegerat, non antiquaturos leges ſuas, donec rediret. Reliquit etiam conciones & epiſtolas quaſdam. Epigramma ſepulchro eius inſcriptum Cicero in hanc ſententiam commemorat Tuſc. Quæſt. lib. 1,

Mors mea ne careat fletu, linquamus amicis
Mœrorem, vt celebrẽt funera cũ lachrymis.

Ex Plutarcho & Diogene Laërtio.

Sólona, à Gothis recepta. anno ſalutis 538.

Solóphytus, iuuenis regius, qui cum lino regio ſimpliciter per optimam factionem, domo regia pulſus, ingentem iuuentutem ſecum contraxit, & in Cappadociæ ora conſedit.

Solus, vrbs Ciliciæ, ſic dicta à Solunte prauo hoſpite, quem Hercules interfecit: Gẽtilia, Soluntius, Soluntinus: & fœminina Soluntinis, & Soluntias, & Soluntis, quod poſtremum à Solis quoque diuerſo Ciliciæ oppido fit. Steph.

Solýgea, vicus Corynthi, vnde Collis Solygeus. Steph.

Sólyma, æ: vel Solyma, orum, vrbs clariſſima Iudææ, quæ poſtea addito templo Hieroſolyma dicta eſt. Inde Solymus, a, um. Iuuen. Sat. 6. Interpres legum Solymarum.

Sólymi, orum, populi Aſiæ, Lyciis & Piſidis proxi

mi, à Bellerophonte ſubacti, poſtea Milyæ appellati. Strabo lib.1.& 14. Plinius eoſdem facit cum Piſidis,lib.5. cap.27. Alii Solymos eoſdem fuiſſe cum Lyciis aſſerunt:quorum tamen ſententia cum Homero non ſatis conuenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege miſſum ait ad ſubiugandos Solymos.

Somer,Filius Moholi filii Muſi,1.para.6.Filius Heber filii Bariæ filii Aſer filii Iacob,1.para.7.

Sommoria,Filius Roboam ex Abihail.2. para.11.

Sópater,dux Philippi, anno mundi 3763.

Sophach,Princeps militiæ regis Adarezer. 1. paralip.19.

Sóphaci,appellati ſunt Afri à Sophono,qui in Africa regnauit.

Sophai,Filius Elcana.1.para.6.

Sophan,Ciuitas poſſeſſa à filiis Gad.nume.32.

Sophar,Nomen viri.iob 11.

Sophéne, regio Aſiæ, Armeniæ maiori ab ea parte adiacens, qua vergit in Comagenem, iuxta Antitaurum & Maſium montes. Huius regionis incolæ Sopheni à Plinio, ab aliis Sophenæ appellantur.

Sopher,Princeps exercitꝰ regis Sedeciæ.4.reg.25.

Sophéreth,Nomen viri.1.eſd.2.

Sóphilus, Sicyonius, vel Thebanus comicus mediæ comœdiæ ipſius fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

Sophim,Mons in tribu Ephraim.1.reg.1.

Sóphocles,Poëta Tragicus,patria Athenienſis,tanta orationis ſuauitate, vt vulgò μέλιτία, hoc eſt, Apis cognominaretur, æqualis Euripidis & Periclis, cuius etiam quandoque collega fuit in prætura.Natus fuit Olympiade LXXIII.ante Socratem annis XVII. Primus tribus actoribus vſus eſt, adiecto eo qui vocatur Tritagoniſta,hoc eſt,tertiarum & vltimarum partium hiſtrio.Primus etiã Choros ex iuuenibus quindecim introduxit, cùm antea duodecim tantùm introducerentur.Primus quoque tragicas contentiones ac compoſitiones inſtituit. Scripſit inſuper Elegiam & Pæanas, atque orationem proſam, cùm de Choro aduerſus Theſpim & Chœrylum contenderet. Obiit autem ſexto anno poſt Euripidis mortẽ: cui ſtyli magnitudine præfertur,licet eius ſententiis inferior. Filios habuit Iophontem,Leoſthenẽ,Ariſtonem, Stephanum,Meneclidem.Exhibuit fabulas centum viginti tres: quanquam alii dicant multò plures.Victorias autem viginti tres reportauit: quarum poſtrema cùm præter ſpem illi contigiſſet,repentino gaudio dicitur expiraſſe,vt eſt author Valerius lib.5. Hinc Sophocleus,a, um.

Sóphocles, dux Lacedæmoniorum, anno mundi 3193.

Sophonias,Sacerdos filiꝰ Maaſiæ,Iere.21.& 37.Nomen item prophetæ filii Chuſi filii Godoliæ. Soph.1.

Sophron,Poëta Syracuſanus,cuius ſcriptis Platonem vſqueadeò delectatum ferũt,vt etiam moriens capiti ea habuerit ſubiecta.Scripſit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda,ſed adeò implicita,vt à paucis intelligerentur.

Sophrónia, matrona Romana, altera Lucretia, Chriſtiana, cùm vim Decii principis videret ſe paſſuram,conſentiente viro, arrepto gladio ſeipſam tranſfixit, ac inter ſanctas mulieres eſt relata.Euſebius.

Sophrónium,Nomẽ fœminæ,per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sora,æ,oppidum Campaniæ,à Romanis captum. Plin.lib.3.cap.5. Stephanus Soram alteram collocat in Phœnice.

Sorácte,ctis,vel Soráctis,ctis,mons Faliſcorũ, Apollini ſacer, circa quem fiebat ſacrificium annuum,in quo Hirpiæ familiæ ſuper ambuſtam lignorum ſtruem ambulantes, non adurebantur,vt refert Plin.lib.7.ca.2.& lib.31.cap.2.Varro ad Soractem ſcripſit eſſe fontem,cuius ſit latitudo quatuor pedum,ſole oriente eum exundare feruenti ſimilem, auéſque, quæ guſtauerint,iuxta mortuas iacere.

Sorânus, Ditis ſeu Plutonis cognomen: à voce Græca σωρός, quæ tumulum ſepulchralẽ ſignificat:vel à Sora oppido,ad Soractem montem ſito.Tradit enim Plinius lib. 2.ca.92,eo in tractu tam peſtiferos ſpiritus exhalari, vt auibus ſint lethales.Vndevideri poteſt Pluto dictus eſſe Soranus,nõ diſſimili ratione ab ea, qua Auernum pro inferis Poëtæ acceperunt.

Sorânus, Epheſius medicus, Alexandriæ vixit. Deinde Romam venit,vbi artem exercuit, Traiani & Adriani temporibus.Suidas.

Sórares,XIII.Aſſyriorum rex,regnauit annis XX.anno mundi 2617.

Sordolíbyes,populi quidã à Græcis nominantur.

Sorec, Torrentis nomen in tribu Dan, in terra Philiſthinorum prope Eſthaol,iuxta quẽ Samſon adamauit Dalila.iud.16.

Sori,Nomen viri.1.para.25.

Soritæ,populi phthirophagi,quos Arabis fluuius ab Indis diſterminat,nullum alium cibum noſcẽtes quàm piſcium,quos vnguibus diſſectos torrent Sole,panémque ex eis conficiunt.

Sornus,Medorum rex,ſuperatus à Tauuaſi,anno mundi 2734.

Soſándra, inſula iuxta Cretam ſic dicta, quòd cùm Lytii aliquando noctu vrbem inuaderẽt, eos qui intus erant,conſeruarit. Inſularis, Soſandrius.Steph.

Soſármon,III. rex Medorum,regnauit annis

xxx. anno mundi 3217.

Sosármus, III. Medorum rex, regnauit annis xxx. Euseb.

Sosármus, xxvi. Assyriorum rex, regnauit annis xix. anno mundi 2712.

Sósia, nomen viri proprium apud Comicos.

Sosibius, grammaticus Laconicus, cuius meminit Suidas.

Sosipater, nomen ducis, 2. mach. 12. Filius item Pyrrhi, rom. 16.

Sosipatra, fœmina vates doctissima è Libya, vxor Ædesii sophistæ. Author Eunapius.

Sositheus Syracusanus, vnus de numero eorum, qui Pleiades appellantur apud Ptolemæum: æmulus Homeri tragici Suidas.

Sósius, Syriæ præfectus, anno mundi 3925.

Sóssius Sinetio I. Consul, ab vrbe condita V. & IIII. Consul, ab vrbe condita 10.

Sosthénes, xxIII. rex Macedonum, regnauit annis II. Gallos vicit. Iustinus lib. 24.

Sosthénes, princeps synagógæ Iudæorum. act. 18. 1. corinth 1.

Sóstrates Gnidius Pharum in Alexandria construxit. Euseb. Vide SOSTRATVS.

Sóstratus, vir Ægineta, Laodomantis filius.

Sóstratus, architectus qui turrim excitauit in insula Pharo, iussu Ptolemei Philadelphi ad ostentandos nocturnos ignes nautarũ cursibus; eique nomen suum inscripsit. Fuit autem inscriptio huiusmodi, Sostratus Gnidius, Dexiphanis filius, diis seruatoribus pro nauigantibus. Nam quum ora ex vtraque parte importuosa & humilis esset, & cautes & breuia haberet, signum aliquod necessarium fuit, altum & clarum, quo nauigantes ad portus ingressum dirigerẽtur. Hæc Strabo 17. Sostratus sculptor qui ex ære signa faciebat. Plinius lib 36. cap. 12. Sostratus, Cereris sacerdos, apud Tacitum. Sostratus, vates, qui per furorem multa Græcis prædixit. Nam Bachis Nauseus & Sostratus, Athenienſibus Xerxis aduentũ prædixerũt, vt est author Herodotus. Sostratus itẽ Sicyoni⁹ cognomento Acrocherſites, vt scribit Suidas.

Sótades, Maronites, poëta turpissimus, scripsit Iamborũ libros, quos appellauit Cinædos lingua Ionica, vbi libidinum lasciua species & descriptio inerat. Fuêre & alii duo Athenienses: alter comicus mediæ comœdiæ, alter philosophus qui scripsit de mysteriis librum vnum. Suidas.

Sotái, nomen viri. 1. esd. 2.

Soter, x I. Romanæ ecclesiæ Episcopus, regnauit annis VIII. anno salutis 169.

Sotéricus, Asites poëta, sub Diocletiano, scripsit encomium Diocletiani, Dionysiaca, vitã Apollonii Tyanei, & alia. Suid.

Sotéridas, Epidaurius, scripsit musicæ libros tres, vt ait Dionysius.

Soticêna, Iuno dicta est ab antiquis, quasi salutaris & sospitatrix.

Sótira, vrbs Arienorum, ab Antiocho Seleuci filio condita. Gentile, Sotirenus. Steph.

Sozúsæ, tres vrbes, Phœnices, Pisidiæ & Æthiopiæ. Steph.

Spaco, nutrix Cyri regis, quæ dictio quoniã Medorum lingua canem significat, factum est vt Cyrus creditus sit nutritus à cane. Herodotus.

Spada, vicus Persicus, in quo primùm eunuchi facti sunt, qui inde spadi aut spadones nominantur. Gentile, Spadoneus. Steph.

Spálatum, oppidum à Venetis captum, anno salutis 1122.

Spammus, rex Ægypti, regnauit annis x. Euseb.

Sparêtus, xvii. Assyriorum rex, regnauit annis xl. anno mundi 2406. Phœnices & Syros subegit, anno mundi 2438.

Spargapíses, Herodoto lib. 1, filius Tomyridis Massagetarum reginæ, qui captus à Gyro seipsum interfecit.

Sparta, Peloponnesi ciuitas nobilissima fuit, Lycurgi legibus optimè olim instituta, ita dicta à Sparto, Phoronei filio, aut (vt alii malunt) à Sparta, Eurotæ filia, cùm antea Lacedæmon diceretur. Hinc Spartanus, a, um, Lacedæmonius. Virgil. 1. Æneid.

Spártacus, gladiator Thracius, qui vnà cũ Chyso & Œnomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum septuaginta gladiatoribus erupit Capua, manúque seruorum quasi iusto exercitu comparato, Cerueſium montẽ in Campania occupauit, vbi cùm à Clodio Glabro obsideretur, eius castra diripuit, & Campaniam populatus, raptis Prætorum fascibus appellatus est Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino dissipauit: apud Mutinã Cassii castra deleuit. Tandem cùm de vrbe inuadenda deliberaret, à M. Crasso pulsus, fugatúsque, cùm Brutium angulum occupasset, nec in Siciliam præ nauium penuria traiicere potuisset, cum suis omnibus fortissimè dimicans, occisus est.

Spártacus, vrbs Thraciæ. Gentile, idem, vel Spartícus. Steph.

Spártacus, Bosphori rex, anno mundi 3609.

Spártacus, Ponti rex, anno mundi 3614.

Spartha, lacus in Atropacia, in quo sales nascũtur & congelascunt.

Spártolus, vrbs Macedoniæ. Gentile, Spartolius. Steph. ex Thucydidis lib. 2.

Sparton, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Steph. in Mycenæ. Est & mons Sparton. Steph.

Spelæitæ, Hercules Mercurius & Apollo nominãtur, quòd eorum ſimulachra alicubi in ſpeluncis colantur. Steph.

Spérchius, fluuius Theſſaliæ, teſte Strabone lib. 8. qui Pelio monte effuſus, velociſſimo curſu defluit in ſinum Maliacum.

Speuſippus, philoſophus Atheniẽſis, Platonis ex ſorore nepos, qui VIII. annos Platonicæ ſcholæ præfuit. Ferũt hunc ſenio cõfectũ ſibi mortẽ conſciuiſſe mœrore impulſum. Plutarchus verò ſcribit, illum pediculis efferueſcentibus interiiſſe. Primus inuenit, quo pacto ex graciliorĩbus lignis fierent vaſa capacia. Compoſuit dialogos à Diogene commemoratos.

Sphactéria, confinium Eleorum, verſus Meſſenen, ſic dictum, quòd illic Heraclidæ, mactatis hoſtiis, amicitiæ & concordiæ pacta inierint. Eſt etiam inſula quædam, cuius meminit Pauſanias lib. 3. aliàs Sphagia dicta. Gentilia, Sphacterieus, Sphacteriotes, Sphagieus, Steph. Vide PROTE.

Sphagîtis, promontorium Scythiæ. Steph.

Sphécea, Cyprus olim dicebatur. Steph. Eſt item Eubœæ ciuitas. Lycophron.

Sphéndale, vicus in tribu Hippothoontide, vnde Sphendaleus. Steph.

Spherus, XV. Aſſyriorum rex, regnauit annis XX. Euſeb.

Sphéttus, vicus in Acamantide tribu, à Sphetto Trœzenis filio, inde Sphettius. Steph.

phinx, monſtrum ex Typhone & Echidna natum, vt tradit Hyginus Fabularum poët. cap. 151. caput & faciem habens puellæ, alas verò auium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedẽ habuiſſe dicitur in Sphintio monte iuxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere ſolita. Qua de re cùm Apollo cõſuleretur, non alium tanti mali finem eſſe reſpõdit, quàm ſi quis Sphingis ænigma diſſoluiſſet. Id autem erat huiuſmodi, Quodnã id eſſet animal, quod manè quadrupes, meridie bipes, veſperi tripes eſſet. Quod cùm plurimi id fruſtrà conati diſſoluere, à ſphinge eſſent interempti: Creon, qui id tẽporis Thebanis imperabat, edicto per Græciã vniuerſam promulgato, locaſtam ſororem ſuam, Laii viduã, vxorem ſe ei datorũ pollicitus eſt, qui ſphingis ænigma diſſoluiſſet. Cuius rei fama excitus Œdipus, hunc in modũ ænigma eſt interpretatus, vt hominẽ eſſe diceret, qui in infantia manibus & pedibus repens verius, quàm incedens, quadrupes eſſet. Deinde in medio iuuentæ robore, non alio quàm pedum adminiculo nitens, meritò, vt eſt, bipes dici poſſet. Ingraueſcẽte autẽ ætate, aſſumpto ſcipione, tripes deberet iudicari. Quã ænigmatis ſolutionẽ tam ægrè illa dicitur tuliſſe, vt protin⁹ ſeſe de ſaxo præcipitans, fregerit ceruices. Sed hæc fabuloſa eſſe conſtat. Reuera enim Sphinges, teſte Diodoro lib. 4, ex ſimiarum genere ſunt, comis villoſis, mammis prominentibus, forma aut diſſimili ab ea, qua pinguntur, ſed paulò pinguiores: natura autem mãſueta, pluribus exercitiis, diſciplinĩſque apta. Palæphatus hanc fabulam ex Cadmi hiſtoria natam putat: qui cùm vxorẽ haberet nomine Sphingem ex Amazonũ genere, vnà cum ea Thebas peruẽnit: vbi occiſo Dracone rege, Thebarũ regnum inuaſit: Harmoniámque inſuper Draconis ſororem matrimonio ſibi coniunxit. Quam rem Sphingem tam ægrè tuliſſe ferũt, vt relicto viro, cum pleriſque eorum, quos ſecum è patria adduxerat, Sphincium montem occuparit, indéque quotidianas in Thebanos fecerit excurſiones, donec Œdipus, regis promiſſis excitus, montem noctu occupauit, Sphingémque nihil tale ſuſpicantem de medio ſuſtulit.

Spica, ſignum in cælo oriẽs in Virginis parte X.

Spina, vrbs Italiæ. Gentile, Spinates. eſt etiam fluuius Spinus. Steph.

Spínaces, Ægyptiorum rex, annis XI. Euſeb.

Spíntharus, nobilis architectus Corinthius, Delphicum templum ædificauit. Pauſanias.

Spio, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ſic dicta à ſpeluncis, in quibus Nymphæ habitare dicuntur. σπέος enim, ſpeluncam ſonat.

Spiræum, promontorium in Peloponneſo.

Spledon, eadémque Aſpledon. Steph. Vide ſuprá.

Splendúſlaus, rex Bulgarorũ, anno mundi 4937.

Spolétium, ciuitas in Vmbria, quæ nunc ducatus Spoletinus dicitur, non Spoletanus, ſicut ab Aretio Aretinus.

Spolêtum, oppidum in Italia, captum à Longobardis, anno ab vrbe condita 1490.

Spórades, inſulæ quædam circa Cretam, in mari Carpathio, ſicut Strabo libro 10. ſcribit. Dictæ, quòd in mari ſparſæ ſint, non in orbem coarctatæ, quemadmodum Cyclades. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocuſa, Phæcaſia, Schinuſa, Pholegadros, Thera, Anaphe, Aſtypalæa, Laguſa, & Ios, in qua Homerus fertur eſſe ſepultus.

Spórgilus, vicus Atticæ, vnde Sporgilius. Steph.

Spúrina, dux regis Parthorũ, qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ac vates qui Cæſari prædixit, vt Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cæſare & Valerius meminere. Tertius huius nominis adoleſcens egregia forma, qui cùm fœminas viroſque ad libidinẽ aſpectu decoro inuitaret, oris pulchritudinẽ vulneribus ſpõte dehoneſtauit. Valerius de verecũdia.

Spúrius, inter prænomina antiquorũ, duabus literis notatur Sp. quaſi ſine patre.

Sp. Caruilius Maximus, cõſul, anno ab vrbe condita 460. 11. conſul, anno ab vrbe cond. 481.
Sp. Caſſius Vicellinus, ob regni Romæ affectati ſuſpicionem interemptus.
Sp. Furius Medullinus à plebe conſul electus. Dionyſius libro 9.
Sp. Furius Medullinus Tribunus militũ, anno ab vrbe condita 378.
Sp. Herminius Continiſanus, conſul, anno ab vrbe condita 307.
Sp. Largius Rufus, conſul, anno ab vrbe cõd. 248.
Sp. Lucretius Cinna, conſ. anno ab vrbe cond. 25.
Sp. Melius, cùm regnum Romæ affectare crederetur, à Seruilio Ahala, magiſtro equitum, approbante L. Quintio Cincinnato Dictatore interfectus.
Sp. Nautius Rutilius, conſul, anno ab vrbe cond. 266. Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 332. 11 1. conſul, anno ab vrbe cond. 340.
Sp. Papyrius Tribunus mil. anno ab vrbe condita 374.
Sp. Poſthumius Albinus Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 362.
Sp. Poſthumius Decemuir, anno ab vrbe cõd. 303.
Sp. Poſthumius Albus, Tribunus militũ, anno ab vrbe condita 314.
Sp. Poſthumius Lauinius Regillenſis, conſul, anno ab vrbe condita 288.
Sp. Poſthumius magnus, conſul, anno ab vrbe condita 606.
Sp. Poſthumius Paulus, conſul, anno ab vrbe condita 580.
Sp. Oppius Decemuir, anno ab vrbe cond. 304.
Sp. Rutilius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 339.
Sp. Seruilius primus Romæ diuortium fecit. Olympiade 64.
Sp. Seruilius Priſcus, cõſul, anno ab vrbe cõd. 278.
Sp. Seruilius Structus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 387.
Sp. Tarpeius Capitolinus, conſul, anno ab vrbe condita 300.
Sp. Virginius Cælimontanus, conſul, anno ab vrbe condita 298.

S

Squinícii, Italiæ populi, quos Sabellos & Samitas vocat Plinius libro 3.

S T

Stachyn, Pauli amicus. roma. 16.
Stácha olim dicta eſt Rhodos.
Stágira, vrbs Aſiæ, Ariſtotelis patria. Steph.
Stámene, vrbs Chalybum: Gentile, Stamenæus & Stamineus. Steph.
Stáphilus, Sicheni, vel, vt alii, Sichem filiꝰ, Plinio lib. 7. cap. 56, primus vinũ aqua miſceri docuit.
Starcatêrus, rex Danorum, qui cùm Lenum quẽdam per nefas occidiſſet, pœnitẽtia ductus, eius filio Hathero ſe præbuit occidendũ. Saxo. lib. 8.
Staſeas Neapolitanus, philoſophus Platonicus, vt ſcribit Cicero de finib' bonorũ & malorum.
Staſis, vrbs Perſica, ſita in magna petra, quam Antiochus, Seleuci filius, habuit: Gentile, Staſites vel Staſenus.
Statillínus & Statanus, dii præſides, quaſi nobis aſtantes.
Statína, inſula, de qua Papinius in Syluis.
Státius, nomẽ poẽtæ comici qui Cæcilius dictus eſt. Statius autem appellatus fuit, quoniam ſeruus fuit. Statius enim nomen ſeruile eſt. Fuit & alius poẽta hoc nomine, qui heroico carmine multa conſcripſit.
Stator Iupiter Romæ templum habuit à Romulo conditum, quòd cùm eius milites in fugam à Samnitibus verſi eſſent, repentè eo inuocato ad pugnam redierint.
Statyelli, Plinio lib. 3. cap. 5, populi Liguriæ celeberrimi, vnde & aquæ Statyellæ. Strabo. Via ea quæ ab oppido Genua ducit Placentiam, aquæ Statyellæ habentur.
Staurátius 11. Conſt. Imperator, regnauit anno 1. anno ſalutis 812.
Stele, vrbs Cretæ prope Paræſum & Rhythimnẽ: Gentile, Stelæus vel Stelites. Steph.
Stélenus, rex Argiuorũ, quem Danaus regno pepulit, & ipſum regnum ad ſe pertraxit.
Stella Aruntius, Poẽta Patauinus lepidiſſimus, familia Conſulari ortus, Violantillam amauit, puellam Neopolitanam, quam tandem duxit vxorem. Hæc in deliciis habuit columbã, auem dicatam Veneri, quam Stella defunctam pulcherrimo defleuit carmine, opúſque ipſum columbam inſcripſit.
Sténnio, Bocatio lib. 10. cap. 10, vna eſt Gorgonũ, ſed Sthenyo ſcribendum, vt infrà. filia Phorci, ex mõſtro marino ſuſcepta. Vide GORGONES.
Stenobœa, vide STHENOVOEA.
Stentor, Græcorum omnium vocaliſſimus, qui quinquaginta hominum clamorẽ vocis magnitudine adæquabat, vt placet Homero 5. Iliad. Vndé prouerbium, Stentore clamoſior.
Stenyclêrus, vrbs Meſenes: Gentile, Stenyclerius.
Stephane, vrbs Phocidis: Gentile, Stephanæus. Steph.
Stéphanis, vrbs Mariandynorum. Gentile, Stephanites. Steph.
Stephanópolis, quid ſignificet, declarat his verbis Plinius lib. 35. cap. 11, Amauit in iuuenta Glycerium municipem ſuam, inuentricem coronarum, certandóque imitatione eius, ad numeroſiſſimam florũ varietatem perduxit artem illã. Poſtremò pinxit illã ſedentẽ cum corona, quæ nobiliſſima tabula appellata eſt ſtephanoplo-

cos,ab aliis ſtephanopolis: quoniã Glycera coronas venditando ſuſtinuerat paupertatem.

Stéphanus Vuaiuoda vltimo ſupplicio affectus. Riti.anno ſalutis 1402.

Stéphanus,nomen Diaconi.act.6.

Stéphanus, Vngarorum rex primus,regnauit annis x x x i x.anno ſalutis 1000.

Stéphanus x x i i.Rom. epiſcopus,regnauit annis i i.anno ſalutis 254.

Stéphanus ii, Syrus, pontifex l x x x v i i. Blondus.

Stéphanus i i i,Siculus,põtifex x c i i. regnauit annis i i i i.menſes i i i.anno ſal.768.

Stéphanus i i i i,Roma.epiſcopus x c v. regnauit menſes i x.anno ſalutis 816.

Stéphanus v,epiſcopus Rom.c v i i i. regnauit annis v i.die.x i.

Stéphanus v i, pontifex c x i. regnauit anno i. menſes i i i i. Hic Formoſi decreta omnia obrogauit,è tumulo traxit, corpúſque mortuum, abſciſſis digitis,priuato tumulo recondidit,anno ſalutis 897.Luith.

Stéphanus v i i, pontifex c x x i i i i. regnauit annis i i.menſe i.die.x i i.anno ſal.930.

Stéphanus v i i i,pontifex c x x v i i. regnauit annis i i i.anno ſalutis 940.

Stéphanus i x,pontifex c l i i i i. regnauit menſes v i i.die.v i i i.anno ſalutis 1058.

Stéphanus i,Francus,Henrici ex ſorore Adela nepos,Stephani Bleſenſis comitis filius Angl. regnauit an.x i x.menſ.x i.Polyd.lib.ii.

Stéphanus i i, Vngarorum rex, regnauit annis x v i i i.anno ſalutis 1115.

Stéphanus i i i,Geiſæ filius, Vngarorum rex,regnauit annis x i.anno ſalutis 1163.

Stéphanus,Vngarorum rex,Othocorum Germanorum auxilio ad flumen Rapſcham fudit,fugauitque Bulgaros,Buda expugnata, imperata facere coëgit,anno ſalutis 1274.

Stéphanus Curſus Rom. ciuis potentiſſimus, anno ſalutis 1106.

Stephínatis, Ægyptiorum rex,regnauit an. v i i.

Stercútius,dictus eſt Saturnus, quòd primus ſtercorandi agri rationem inuenerit.

Sterenóntium,Ptolemæo lib.2. cap.12, Germaniæ vrbs,hodie Caſſilium,vulgò *Caſſel*.

Stéria,vide S T I R I A.

Stérope,Atlantis filia, vna Pleiadum, quæ Marti Œnomaum peperit.Hygin.Fabul poët.ca.159.

Stéropes, vnus ex Vulcani miniſtris, à fulmine nomen habens.Virg.8.Æneid.

Steſibrotus,ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus eſt,quòd contra mãdatum patris cum hoſtibus Lacedæmoniis manum conſeruiſſet, quanuis parta victoria. Plutarchus. Scribitur aliàs Steſimbrotus.

Steſichorus,Poëta Lyricus,ex Himera Siciliæ vrbe,à qua & Himeræus eſt cognominatus. Steſichorus autẽ dictus eſt ab eo,quòd primus cum citharæ cantu chorum coniunxerit: nam vero nomine Tiſias dicebatur. Hic cùm aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Troiani facem,eſſet inuectus,à Caſtore & Polluce luminibus dicitur orbatus,alióque rurſus carmine cantata palinodia viſum recepiſſe.

Steſilea,mulier admodum eleganti vultu, & rara pulchritudine, cuius ſpectabilis forma cauſa fuit litium inter Ariſtidem & Themiſtoclem, qui eam valde amabant. Plutarchus in Themiſtocle.

Steſimbrotus,Tarſenſis hiſtoricus,ſcripſit res geſtas Cimonis ducis Athenienſium. Plutarchus in eius vita.

Stharbuzanái,Nomen viri.1.eſd.5.

Sthénelus,Capanei & Euadnes filius,vnus ex Græcorum ducibus,qui bello Troiano interfuerũt. Hunc Virgilius 2. Æneid.inter eos annumerat, qui ligneo equi aluo fuerunt incluſi.

Sthenel⁹, Perſei fili⁹ ex Andromeda.Hom.2.Iliad.

Sthenobœa,Prœti Corinthiorum, aut,vt alii malunt, Argiuorum regis vxor, filia Iobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cùm repulſam tuliſſet, apud virum eum detulit,tanquã vim ſibi afferre voluiſſet. Vide B E L L E R O P H O N T E S.

Sthényo, vna ex filiabus Phorci, & belluæ marinæ,Meduſæ ſoror,& Euryales, de quibus ſuprà in dictione Gorgones.

Stur,Filius Michael,princeps tribus Aſer.num.13

Stilbe,nympha,Lapitham filium ex Apolline peperit,à quo Lapithæ populi dicti.

Stilbon,ontis,Mercurii ſtella dicitur, id eſt radians,quòd eius orbis ſplendeat,ea anno ferè vertente ſigniferum luſtrat orbẽ, neque à ſole longius vnquam vnius ſigni interuallo diſcedit, tum anteuertens,tum ſubſequens.

Stilpæ,vrbs Siciliæ:Gentile,Stilpæus.Steph.

Stilpo,philoſophus qui capta patria, amiſſis libris & vxore, cùm ex incendio ſolus, & tamen beatus exiret,interrogãti Demetrio (cui cognomen ab exitio vrbium Poliorcetes fuit) nunquid perdidiſſet?Nihil (inquit)perdidi: omnia mecum ſunt, videlicet virtutes, quas nulla vis hoſtilis eripere quiuit.

Stilpo,Megarenſis philoſophus, tempore primi Ptolemæi diſcipulus Paſiclis Thebani, præfuit ſcholæ Megarenſi,ſcripſit dialogos non minus x x.author Suid. De hoc,Cic. lib.de Fato, Stilponem Megareum philoſophum acutum ſanè hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hüc ſcribunt ipſius familiares & ebriolum & mulieroſum fuiſſe. Neque hæc ſcribunt

vituperantes, ſed potius ad laudem : vitioſam enim naturam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrina, vt nemo vnquã vinolentum illum, nemo in eo libidinis veſtigium viderit.

Stiphelus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, à Cæneo interfectus ea in pugna, quæ in Pirithoi nuptiis commiſſa eſt inter Lapithas & Centauros.

Stíria, vicus Atticus in tribu Pandionide, vnde Stirieus, Stiriacus. Steph.

Stœæ, vrbs Libyæ. Gentile, Stœetes.

Stœchades, inſulæ numero tres, Maſſilienſium litori vicinæ : ſic dictæ propter ordinem quo ſitæ ſunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Has nominãt ſingulis vocabulis, Proten & Meſen, quæ & Pomponiana vocatur: tertia Hypæa.

Stóici, philoſophi appellati, ab στοὰ, quod ſignificat porticum, quò conuenire ac diſſerere ſolebant. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile, ex varietate picturæ. Græci enim ποικίλον, varium dicunt. In hac porticu Zeno philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & ſecta Stoica, & philoſophi Stoici nũcupati ſunt, qui antea Zenonii dicebantur, à Zenone doctore. Hæc eſt illa porticus Stoicorum memoratiſſima, quam Chryſippus dictus eſt fulcire, quam pinxit Polygnotus gratuito.

Stolus, vrbs vna barbaricarum in Thracia, quas Chalcidenſes ex Edonis in ſuas ciuitates trãſtulerunt. Gentile, Stolius. Steph.

Strabo, Cretenſis philoſophus, Geographus inſignis, temporibus Auguſti, quem ſæpe citamus in hoc libro.

Strágona, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs, vulgò *Poſſenau*.

Strambæ, vrbs Thraciæ. Gentile, Strambæus.

Strápila, Gepidarum rex, qui Arderico ſucceſſerat, anno ſalutis 489.

Stratia, vrbs Arcadica, à Phanei filia ſic nominata Gentile, Stratieus & Stratiates. Steph.

Strátium, vrbs Acarnaniæ (Steph. in Mytiſtratio & in Stratilo.) Gentile, Stratiotes & Stratius. Vide STRATOS.

Strátius, vnus ex filiis Neſtoris.

Strato, Sidonis regulus, qui (vt Hieronymus ſcribit) manu propria ſe volens confodere, ne imminentibus Perſis ludibrio foret, quorum fœdus Ægyptii regis ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem arripuerat, circunſpectans, hoſtium pauidus expectabat aduentũ. Quem tamiámque capiendum vxor intelligens, extorſit acinacem de manu, & latus eius tranſuerberauit, compoſitóque ex more cadaueri ſe moriens ſuperiecit, ne poſt virginalia fœdera, alterius coitum ſuſtineret. Ælianus quoque in varia hiſtoria, Stratonem Sidonium quendam ſcribit in conuiuiis valde delicatum, ac lautitia victus, amiciſſimũ Neoclis Cyprii regis pari luxuria certantis.

Straton, Suidæ, Lãpſacenus philoſophus, Theophraſti familiaris & ſucceſſor, qui vocatus eſt phyſicus, propter ſpeculationẽ Phyſicæ. Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi, ſcripſit multos libros.

Straton, Berœæ tyrannus, anno mundi 3864.

Stratónes octo fuerunt. Primus Iſocratis auditor. Secũdus Lãpſacenus, Theophraſti diſcipulus. Tertius medicus qui Eraſiſtratum audiuit. Quartus hiſtoricus. Quintus poëta Epigrammatum. Sextus antiquus medicus, vt ait Ariſtoteles. Septimus Peripateticus, qui vixit Alexãdriæ. Hæc Diogenes Laërt. Octauũ Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui vnà cum eo in bello Philippẽſi fuit, ſolúſq; adhibitus, dum ille ſibi mortem conſciuit. Conciliatus poſtea Auguſto per M. Meſſalam, cui comes ad bellũ Actiacum fuit. Lachrymans enim Meſſala, Hic eſt (inquit Auguſto) qui meo Bruto gratias extremas ſubminiſtrauit.

Stratonicæa, vrbs Macedoniæ prope Cartam, à Stratonice Antiochi vxore dicta. Ciuis, Stratoniceus. Cõdita eſt autẽ ab Adriano, & Adrianopolis dicta. Eſt & aliud oppidulum iuxta Taurum. Steph.

Stratos, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Stratius. Vide STRATIVM.

Strenus, vrbs Cretica. Gentile, Strenius. Steph. ex Herodoto lib. 7.

Strepſa, vrbs Macedoniæ. Gentile, Strepſæus & Strepſianus. Steph.

Stridon, oppidũ in agro Iuſtinopolitano, à quo diuus Hieronymus ortum habuit. Quod à Gothis euerſum, Dalmatiæ quondam Pannoniæque confinium fuit. Vide SIDRONA.

Striges, à veteribus creditæ ſunt aues eſſe funeſtæ, infantium labris vbera ſua immulgentes, eoſdémque ex cunis rapientes, ſanguinémque omnem iis exugẽtes: ita dictæ à ſtridore, quem noctu lugũbrem edunt, & horrendum. Ouidius 6. Faſtorum.

Strobus, vrbs Macedoniæ, Romanorum colonia. Gentile, Strobæus.

Stroë, vrbs Libyæ. Gentile, Stroæus vel Stroites. Steph.

Strœbus, Byzantis frater, Vide Stephanum in Gynæcopolis.

Strógola, vrbs Lydiæ. Gentile, Strogoleus. Steph.

Strongyle, inſula maris Thyrrheni, non procul à Sicilia, vna Æolidum, cuius incolæ triduo antè ex fumo prædicere ſolebant quinam flaturi eſſent venti : vnde factus eſt locus fabulæ,

vt Æolus, qui in hac inſula regnabat, vētorum rex crederetur. Dicta eſt autem Strongyle à rotúditate: nam Græci rotundum, στρόγγυλον appellant. A' Silio Italico lib. 14. Strongylos appellatur. Strongyle item dicta fuit, Ægæi maris inſula, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Stróphades, duæ inſulæ in mari Ionio, ad occidentale latus Peloponneſi, quæ antea Plotæ dicebātur. Strophades dictæ ἀπὸ τῆς στροφῆς, hoc eſt, à conuerſione Calais & Zethæ, qui ad has vſque inſulas Harpyias perſecuti, inde retrorſum ſe conuerterunt.

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis, cuius beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati eſt ereptus, & vnà cum Pylade eius filio liberaliſſimè educatus. Vide ORESTES & PYLADES.

Struthia, vrbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, Strutheus. Steph.

Strýbia, inſula Sporadū. Gētile, Strybiæus. Steph.

Stryme, vrbs Thraciæ. Hinc Strymenus, Strymeſius, Strymiæus: & poſſeſſiuum, Strymaicus. Steph.

Strymon, fluuius Macedoniam à Thracia diuidens, vt Plinio placet. Nam Ptolemæus Neſſo fluuio eas diſterminat. Oritur in Hæmo monte, ſeptémque efficit lacus, quibus deinde in vnum alueum collectis, iuxta Amphipolim influit in maris Ægæi ſinum, qui ab ipſo Strymonicus appellatur. Inde Strymonius, nia, nium: vt Grues Strymoniæ.

Strymónium, vrbs, Vide MIEZA.

Stúdius, conſul. anno ab vrbe condita 1206.

Stuînus, vrbs Ligurum: Ciues, Stuini. Steph.

Stura, inſula in mari vltra Tyberina oſtia in Antiano. Vide ASTVRA.

Sturæ, Plinio libro 4. cap. 15, inſulæ in Gallico Oceano, inter Heleum ac Fleuum.

Styélla, caſtellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styellenus. Steph.

Stylla'gium, vrbs Triphyliæ. Gentile, Stylagius & Stylagieus. Steph.

Stymphalus, oppidum Arcadiæ, iuxta Stymphalidem lacum, ex quo Eraſinus fluuius erumpit. Ab hoc lacu Stymphalides aues appellatæ ſunt, quæ tantæ magnitudinis fuiſſe dicūtur, vt Solis radios obumbrarent, omnémque Arcadiam deuaſtarent, donec ab Hercule æneis crepitaculi ſonitu pellerentur.

Stýmphelus olim vocabatur vrbs Euboeæ, Chalcis poſtea dicta.

Styra, vrbs Euboeæ prope Caryſtum. Gentile, Styreus. Steph.

Styrácium, mons Cretæ: hinc Styracites Apollo. Steph.

Styx, gis, fons ad Nonacrin Arcadiæ, è ſaxis profluens, exitioſus omnibus animalibus, támque frigidus, vt potus ſtatim enecet, ferrúmque ac æs erodat, ſoláque mulæ vngula poſſit contineri, cætera vaſa frigoris vehementia ſtatim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine Ariſtotelis conſilio. Poëtæ fabulantur Stygem paludem eſſe apud inferos, à ſuperis tanta in veneratione habitam, vt nefas ducerent, quidquam eorum, quæ Styge teſte iuraſſent, quouis modo violare. Siquis cōtrà feciſſet, totos centū annos diuinitate ſpoliat⁹, à nectare arcebatur. Hinc Stygius, a, um: vt Iupiter Stygius, pro Plutone, apud Virgilium 4. Æneid. Item Stygius canis, id eſt, Cerberus, inferorum cuſtos.

S V

Sua, vxor Iudæ filii Iacob. geneſ. 38.

Sua, 4. reg. 17, rex Ægypti.

Sua, 1. paral. 4, frater Caleb.

Suaa, filius Heber filii Bariæ. 1. paral. 7.

Suagêla, vrbs Cariæ, vbi ſepulchrum erat Caris. Vocant autem Cares Suan, ſepulchrum: Gelan verò, regem. Ciuis, Suageleus. Steph.

Suadêla & Suada, perſuaſionis dea, quæ à Græcis πειθὼ appellatur.

Sual, filius Supha filii Helem, 1. paralip. 7. Eſt & nomen regionis, 1. reg. 13.

Suar, pater Nathanael principis tribus ſuæ Iſſachar. num. 1.

Subſolânus, ventus ſpirans ab ortu æquinoctiali, aduerſus Fauonium: ita dictus, quòd ſub Sole naſci videatur: vnde & Græci Apelioten appellarunt. Plin. lib. 2. cap. 47.

Subuel, filius Gerſon filii Moyſi. 1. paral. 23.

Subuetêribus, loci nomen in vrbe Roma, ſicut & Subnouis, Plaut. in Curc. Suet. in Aug. Var. Subnouis dicta pars in foro ædificiorum, quod vocabulum eius peruetuſtum.

Subur, Hiſpaniæ oppidum ad flumen Rubricatum. Plin. lib 1. cap. 3. Vulgò *Cubelles*.

Subúrra, vicus Romæ. Varro. 4. de ling. Lat. ſic dictus ab eo, quòd ſitus ſit ſub loco, quem Terreum murum appellāt. vel potius à pago Succuſano dicta Succuſa: inde mutatis literis Suburra. Cuius rei indicium eſt, quòd antiquitus per c, literam, non per b, ſcribebatur. Feſtus verò Verrium ſequutus, à ſuccurrendo dictam exiſtimat, quòd in ea ſtationem ſoleat habere præſidium ſtatiuum, vt Exquiliis ſuccurreret, Gabinis eam partem infeſtantibus. Vnde & ſuo ſeculo Succurranam tribum aſſerit per c, literam ſcribi ſolere, non Suburranam per b. Hinc vicina regio dicta eſt Suburrana, in qua meretricum diuerſoria erant, quæ ob id Suburranæ dicuntur à poëtis.

Súculæ ſtellæ, quæ alio nomine hyades vocantur,

à pluuia. Nam & orientes & occidentes, tempeſtates & pluuias cient. Exoriuntur 12. Calen. Iunii. Plin. lib. 14.

Sue, Filius Abrahæ ex Cetura. gene. 25. 1 para. 1.

Sue, 1. para 2, Filius Iahaddai.

Sue, 1. para. 7, Filius Supha filii Sue.

Suéno, Dacorum rex, Angliam inuaſit, inſtructa claſſe, inſulam diripuit. Northumbros primùm hinc Mertios ſubegit, obſedit Londinum, anno ſalutis 1012.

Sueropilus, Dalmatiæ rex, cũ Bulgaris, primùm ad fidem Chriſti ſunt conuerſi, anno ſal. 868.

Sueſſa, Campaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Sueſſiónes, Galliæ Belgicæ populi. Plin. lib. 4. cap. 17. in prouincia Remenſi.

Sueui, Bellicoſiſſimi Germaniæ populi, olim Albis, hodie Danubii accolæ, flauis inſignes capillis, quos & ferro olim criſpabant, & nodo ſubſtringebant. Lucanus lib. 1.

Suham, Filius Dan filii Iacob. nume 26.

Suhamitæ, Idem, nume. 26.

Suintílla, Hiſpanorum rex, Recharedi 1. filius, regnauit annis x. anno ſal. 617.

Suintílla, 11. Hiſpanorum rex, regnauit an. 1111. anno ſalutis 634.

Suitgêrus, Bombergẽſis epiſcopus, qui Clemens 11. dictus eſt, pontificem in ſynodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanóſque à pontificum electione prohibuit. Blond. libro 3. decad. 1.

Sulmo, oppidum Pelignorum, in quarta regione Italiæ, nonageſimo ab vrbe diſtans lapide, Ouidii Poëtæ patria, vt ipſe teſtatur 4. Triſt. Dictus Sulmo, à Solymo Æneæ comite, conditore eius vrbis, vt teſtatur idem 4. Faſtorum.

Summânus, Pluto, deus inferorũ, ita dictus, quaſi ſummus deorũ Manium: vt in Nup. Philologiæ docet Martianus. Huic Romani nocturna fulmina aſſignabant, quemadmodum diurna Ioui. Plin. lib. 2. cap 51. Ouid. 6. Faſtorum.

Summœnium, locus lupanaris Romæ.

Sunam, Ciuitas. 4. reg. 4.

Sund, vide SVNITIVM.

Sunem, Ciuitas in tribu Iſſachar. ioſ. 19. 1. reg. 28.

Suni, Filius Gad filii Iacob. gene. 46.

Súnium, vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extima acie Helladis eſt, ſupra Athenas & Maratonem. Stephano, vicus eſt in Leontide tribu. Homerus promontorium vocat hoc verſu, Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἄκρον.

Hinc Sunieus, & fœmininum, Sunias. Steph.

Suoli, vide NAVALIA.

Suph. Filius Thau patris Eliu, 1. reg. 1. Filius Elcana filii Ioel, 1. para. 6. Nomen loci, 1. reg. 9.

Supha, Filius Helem. 1. para. 7.

Supham, Filius Beniamin. nume. 26.

Sur, Pater Cozbi Madianitidis illius, quæ cũ Zambri interfecta eſt in genitalibus: qui quidé Sur, princeps erat Madianitarum, nume. 11. 31. ioſ. 13. Fuit & nomen filii Abigabaon, 1. para. 8. & 9.

Sur, 4. reg. 11, Nomen portæ in templo Salomonis.

Sura, Locus Lyciæ vbi oracula dabantur.

Surânus 11. conſul, anno ab vrbe cond. 856.

Suriel, Filius Abihaiel, princeps Moholitarum. nume. 3.

Surréntum, Campaniæ oppidum à Græcis conditum, quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum. Plin. lib. 3. cap. 5, & Strabo lib. 5. Hinc Surrentina vina dicta ſunt, & Surrentini colles. Columel. lib. 3. cap. 2.

Suſa, Scriba quidam, de quo 1. para. 18.

Suſa, orum, vrbs nobiliſſima, inter Perſidem & Babyloniam ſita, Perſarum olim regia, à Dario Hyſtaſpis, (ſi Plinio credimus) aut, (vt Straboni placet,) à Tithono Memnonis patre condita, trans Choaſpem fluuium: à cuius vrbis nomine circumiecta regio dicta eſt Suſiana. In hac vrbe fuit nobilis illa Cyri regia, è cãdido varióque marmore, columnis aureis, magnáq; gẽmarum copia exornata, cæli in lacunaribus habẽs ſimulachrũ, ſtellis micantibus inſignitum. Dicta autem putantur Suſa, à liliorum copia, quæ illorum lingua Suſa dicuntur.

Suſanna, Vxor Ioachim, daniel. 13. Eſt & nomen alterius mulieris quæ CHRISTVM ſequebatur, lucæ 8.

Suſi, Pater Gaddi. num. 13.

Súſia, regio in Perſide.

Súſia inſula, vide TAXIANA.

Suſiâna, prouincia Aſiæ (vt lib. 6. cap. 3, refert Ptolemæus) qua ſeptentrione terminatur Aſſyria, ab occaſu Babyloniæ adiacet, ab oriente habet Perſidem, à meridie partẽ Perſici ſinus. Cuius ciuitates inſignes, Traiana & Suſa, in qua templum Dianæ Suſiæ. Steph.

Suthâla, Filius Ephraim, nume. 26. Filius item Zabab filii Tahath. 1. para. 7.

Suthalaitæ, Idem. nume. 26.

Sútrium, vrbs prius Tyrrhenorum, deinde Romanorum: Gentile, Sutrenus. Steph.

Sutrus, nomen impoſititium, quod Cato vni elephãto, qui in Punica acie fortiſſimè fuerat præliatus, impoſuit.

S Y

Syagra, regio Ciliciæ, prope Adum & Laërtem: Gentile, Syagreus. Steph.

Syális, vrbs Maſtianorum: Gẽtile, Syalites, vel Syaleus. Steph.

Syáſſus, vicus Phrygiæ. In hoc vico aiunt Cimerios inueniſſe in doliis reconditam ingentem copiam tritici, vnde longo tempore nutriti ſint: Gentile, Syaſſeus. Steph.

Sybaris,Stephano,Magnæ Græciæ oppidum, inter Crathin & Sybarin amnes,ab Achiuis conditum,qui poſt Troiæ excidium vi tempeſtatis eò fuerunt appulſi.Huius olim tanta fuit potentia,vt quaternas proximas rexerit gentes,& vigintiquinque vrbes ſuo ſubdiderit imperio, & contra Crotoniatas trecenta hominum millia armarit.Strabo lib.6.

Sybaris, fluuii nomen iuxta vrbem eiuſdem nominis,à cuius potu incolæ ſubmouent greges, ſiue quòd pecora ſternutamentis exagitet,vt viſum eſt Straboni: ſiue quòd vellera nigrore inficiat,cùm Crathis vicinus amnis cãdore his inducat,vt tradit Plinius lib.31.cap.2.Eſt item Sybaris, adoleſcentis nomen, apud Horatium 1. Carminum,Ode 8.

Sybaritæ,Sybaris vrbis incolæ,omni deliciarũ genere effœminati:vnde Sybaritica menſa.Conuiuas in proximũ annũ inuitabant, ne ſpatiũ interim deeſſet,aut cõuiuatori cõquiſitis terra marique deliciis epulas inſtruendi, aut conuiuis ipſis corpus auro, gemmiſque exornandi. Hi poſtremò aduerſus Crotoniatas bello ſuſcepto cùm trecenta hominum millia in aciem eduxiſſent,turpiſſimè tamen victi, vnáque cum vrbe ſua ſunt deleti. Hinc Sybaritis, idis. Ouid.2. Triſt. ad Auguſtum:

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida,fugit.

Quo in loco Sybaritida vocat Ouidius, opus Hemitheonis cuiuſdã cinædi de generibus voluptatum & obſcœnarum libidinum.

Sybennítica, præfectura maritima in Ægypto. Steph.

Sýberos,vrbs Illyriæ:Gentile,Syberius,Sybereus, Syberites.Steph.

Sybótæ,populi habitantes ſecundum flumen Aſtapum,ad Septentrionẽ vergentes.Plin. Stephano,inſula & portus:Inſularis,Sybotius.

Sybra,Phrygiæ caſtellum:Gentile,Sybrianus.

Sýbridæ,vicus in Erechtheide tribu.

Sycæ,vrbs è regione nouæ Romæ, quam noſtro tempore Iuſtinianas vocant.Ciuis,Sycaites,vel Sycæus.

Sycáminon, vrbs Phœnicum, vnde Sycaminites. Steph.

Syceus,vnus Titanũm,quem fugientẽ Tellus mater ſuſcepit,& inde ficum protulit.Steph.

Sýcion, x i x. rex Sycioniorum, à quo Sycionii nuncupati,qui primò Ægialæi vocabantur,regnauit annis x l v.anno mundi 2612.

Sýcoris,Plinio lib.3.cap.3,fluuius Hiſpaniæ,iuxta Ilerdenſes Surdaonum gentis.Lucanus,

Heſperos inter Sycoris non vltimus amnes.Vide SICARIS.

Sýderis,Plinio lib.6. cap. 16, fluuius, à quo mare Hyrcanum vocari incipit.

Sydo & Italicus,Sueuorum reges,anno ſal.70.

Sýedra,vrbs Iſauriæ:Ciuis,Syedreus.Steph.

Syéne,vrbs in confinibus Æthiopiæ atque Ægypti,non procul à Nilo,ſupra Alexandriam verſus meridiem quinque millibus ſtadiorum,ſub tropico Cancri directè locata:vnde Sole exiſtẽte in Cancro,medio ſolſtitii die,ſupra verticem ciuitatis, nullam prorſus ibi corpora vmbram iaciunt,vt eſt author Plinius lib.2.cap.73.

Syéſſa,tugurium quoddã in Lycia, à vetula quadam Syeſſa,quæ Latonam excepit.Gentile, Syeſſæus & Syeſſeus. Eſt etiã Syeſſa,vrbs Tyrrhenorũ Gẽtile, Syeſſenus.Steph.Vide SINVESSA.

Syia,vrbs parua Cretæ,nauale Elyri. Ciuis, Syiates & Syieus.Steph.

Syis,vrbs Ægypti,vnde præfectura Syitis. Steph.

Syla,mons Lucaniæ,ſyluam habens eiuſdem nominis,latrociniis crebris infamem. Vnde & nomen accepiſſe videtur ἀπὸ τοῦ λᾳ̃ν,quod eſt prædari.

Sylci,vrbs Sardiniæ, à Carthaginenſibus condita. Steph.

Sýleon,vrbs Phrygiæ, ſecundum alios Pamphyliæ:Gentile,Syleieus.Steph.

Syliónes,populi Chaoniæ.Steph.

Sylla,per duplex ll.vide SYLA.

Sylla, Romanus nobilis ex antiqua Scipionum familia, adoleſcẽtiæ omnibus flagitiis inquinatus. Quæſturã ſub Mario adeptꝰeſt,in qua vitã omnẽ penitus cõmutauit.Literis Græcis & Latinis bene eruditus,facũdus,acer,aſtutus,gloriæ cupidus, ſui ſecurus, pecuniæ maximus largitor,animo grandis: vt de illo dubitari potuerit (inquit Salluſtius) fortiórne, an fœlicior eſſet. Miſſus à Mario ad Bocchum regem legatus,Iugurtham vinctum retulit. Mithridatem Aſiam crudeliſſimè vaſtantem compeſcuit: ſocialis belli luctus repreſſit:Cinnæ dominationem fregit: & Marium,qui olim ſe Quæſtorem faſtidierat, ipſam illam prouinciam proſcriptum & exulem petere coẽgit. Dictator deinde effectus, ita Rempub.oppreſſit, vt,teſte Cicerone in Verrẽ, nemo illo inuito,nec bona,nec patriam, nec vitam retinere potuerit.poſtremò Repub. conſtituta,Dictaturam depoſuit,& priuatus Puteolos cõceſſit:quo in loco pediculari morbo periit.

Syllánion,ſtatuarius nullo doctore nobilis.

Sýloſon,vir egregius, aliquando exilio mulctatus eſt: ſed quia diuitiis & corporis præſtantia affluebat, chlamydẽ ſumptuoſam ſemper geſtabat. Quam cùm Dario (qui poſtea Perſarum rex effectus eſt)dono dediſſet,is poſtea regnum adeptus, beneficii memor, Syloſontem ſolo natalitio reſtituit. Vnde tractũ eſt prouerbium de chlamyde Syloſõtis, quod dicitur de his,qui iactãt ſe magnificentia veſtimentorũ. Fuit autẽ

Polycratis Samiorum tyranni fraterà Dario verò accepta tyrannide, vrbem aſſiduis cædibus exinaniuit. Vnde dictũ eſt prouerbiũ, ἔπι Συλοσῶντος ὑρυχωρία. Id eſt, Syloſontis opera locus amplus eſt. Strabo lib. Georg. 14.

Syluânus, ſyluarum Deus, Cypariſſum puerum, quem in deliciis habuit, in arborem ſui nominis tranſformauit. Quidam eundem eſſe putarunt cum Pane. Virgilius tamen 1. Georg. manifeſtè eos diſtinguit. Nam cùm dixiſſet, Pan ouium cuſtos, &c. interiecta deinde Mineruæ & Triptolemi mentione, ſubdit tandem,

Et teneram ab radice ferẽs Syluane cupreſſum.

Syluânus, conſul, anno ab vrbe condita 833.

Syluânus in Gallijs à militibus Cæſar eſt appellatus, Agrippinæ ab Vrciſino eſt occiſus, imperauit paulò plus 11. menſ. Pomp. Ammi. lib. 15. ab vrbe condita 1109.

Syluéſter 111. pontifex Romanus electus, anno ſalutis 1044.

Sýluia, nomen quo Ilia Romuli mater vocata eſt. Virg. 7. Æneid.

Sýluius, Æneæ filius, à quo poſtea omnes Albani reges Syluii dicti ſunt.

Sýluius Poſthumus 111. Latinorum rex, regnauit annis XXIX. Syluius dictus, quia in rure educatus: Poſthumus, quia poſt patris mortem natus fuit. Eutrop.

Sýluius Athis, Eutropio, qui & Ægypt⁹, Albæ fili⁹, VII. Latinorũ rex, regnauit annis XXIIII.

Syma, vrbs in Aſia. Quin & pro monte iuxta Pontum poſuit Orpheus in Argonauticis. Vide SYME.

Symætha, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, Symæthus. Steph.

Symæthus, fluuius Siciliæ, non longè ab Ætna, qui, vt ait Strabo lib. 6, agrum Catanæum irrigat. Hinc deducitur adiectiuum Symæthius.

Syme, Plinio lib. 5. cap 38, inſula inter Rhodum & Gnidum, ſic dicta à Syma, Ialyſi filia, cùm prius Metapontis, deinde Ægle vocaretur. Author Hermolaus. Meminit Strabo lib. 16. Vide SYMA. Steph. Syme, inſula eſt Cariæ, teſte Strabone libro 14. & vrbs eiuſdem nominis. Gentile, Symæus, vel Symeus.

Sýmmachus, Romanus orator, miſſus à Senatu Conſtantinopolin, ad Theodoſii liberos, rogatum vt Veſtales à Chriſtianis deſtrui minimè paterẽtur. Cuius rei gratia putabant ſe aduerſa multa à diis eſſe paſſos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambroſius, qui huius meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus, ſacrorum librorum interpres, doctrinæ parum ſynceræ & Chriſtianæ, cuius meminit Euſebius.

Sýmmachus, XLIX. Rom. epiſcopus, regnauit an. XV. menſ. V. dieb. XXVII. anno ſal. 499.

Sýmmachus, conſul. ab vrbe condita 1275.

Symon, Cleophæ filius, Hieroſolymorum epiſcopus. Euſeb. lib. 3. cap. 11. Cruci affixus eſt. Idem lib. 3. cap. 35.

Symon, ſummus ſacerdos Iudæorũ, filius Oniæ, Iuſtus appellatus, anno mundi 3660.

Symplegades, quæ & Cyaneæ, inſulæ duæ, ſiue potius ſcopuli, trans Boſphorum Thracium, in ipſo Ponti Euxini oſtio, mille quingentis paſſibus ab Europa diſtantes: tam modico autem inter ſe diſcretæ interuallo, vt ex aduerſo quidem intrantibus geminæ cernantur, paulùm verò deflexa acie, coeuntium ſpeciẽ præbeant. Quæ res occaſionem præbuit Poëtarum fabulis, qui eas olim inter ſe concurriſſe tradunt. Vnde & nomen acceperunt, ἀπὸ τῆ συμπλέκεσθ, hoc eſt, à cõcurrendo, ſeu conflictãdo.

Sýnada, Vide SINADA.

Synángus, vrbs Phœnicũ. Gẽtile, Synãgius. Steph.

Syndicus, vrbs contigua Scythiæ, cum portu. Aliqui Gorgipen vocant. Steph.

Synéſius, è Pentapoli Africæ philoſophus Chriſtianus, præſul Ptolemaidis factus, ſcripſit libros in Grammatica, Philoſophia, Panegyricos, epiſtolas, & alia. Suidas.

Sýnnada, vrbs Phrygiæ (indigenæ Docimiten & Docimæam vocant.) Aiunt autem Acamantem, cùm poſt bellum Troianum aberraſſet, in Phrygiam veniſſe, & illic, dum obſeſſo regionis principi ſuppetias ferret, agrum quendam accepiſſe, ibíque vrbem condidiſſe: quæ primùm Synnæa dicta ſit, quòd multi ex Græcis Macedones per Aſiam collecti in ea habitarẽt, deinde à finitimis corrupto vocabulo Synnada. Ciuis, Synnadeus. Steph.

Sýntychen, mulieris nomen. philip. 4.

Syópii, populi Liburnis vicini. Steph.

Sypalétius, vicus in Cecropide tribu, vnde Sypalettius. Steph.

Syphax, Numidiæ rex, qui cùm Scipioni per Lælium fuiſſet conciliatus, bellíque ſocietatem cum eo iniſſet, poſtea violata fide Annibali adhæſit. Tandem victus à Maſiniſſa, viuus in Scipionis manus perductus eſt, à quo in triumpho circunductus, & in carcerem incluſus, inedia vitã finiit, regno eius Maſiniſſæ cõceſſo.

Syra, locus qui ſecundum Ioſephum viginti ſtadiis ad Hebrone diſtat. 2. reg. 3.

Syracúſæ, ciuitas Siciliæ ampliſſima, ſub Pachyno monte ſita, vbi fons Arethuſa ab Alpheo (vt creditur) Elidis fluuio per ſubterraneos cuniculos means, magna aquarũ vbertate erumpit. Cic. 6. in Verr. ſcribit, Syracuſas vrbem eſſe maximam Græcarum vrbium, pulcherrimámque, quæ ex quatuor quaſi vrbibus maximis conſtare videatur: quarum vna Inſula nomi-

natur, altera Acradina, tertia Tyche, à nobili Fortunæ templo, in ea extructo: quarta Neapolis. Hinc Syracuſius,a,um. ſed Græco more dicitur:nam Latinè Syracuſanus,a,um.

Sýrbanæ, inſula in Euphrate. Gentile,Syrbanus. Steph.

Sýria, regio Aſiæ, quæ ab Oriẽte fluuio Euphrate,ab Occidente noſtro mari & Ægypto terminatur,à Septentrione habens Ciliciam, & partem Cappadociæ,à meridie Arabiã: cuius inſignes ciuitates (vt lib.5. refert Ptolemæus, ſunt Laodicea, Hierapolis,Antiochia, Apamea,Palmyra,Heliopolis, Ptolemais,Sidon, Tyrus,Berytus,Botrys,Tripolis, Byblus,Seleucia, Cæſarea,& Damaſcus: Montes clari, Carmelus, Caſius,Libanus:Fluuii,Euphrates, Chryſorrhoas, Singas: Regiones, Phœnice,Paleſtina, Iudæa, Idumæa, Comagena, Samaria, & Syria Cœle. Sunt qui quadripertitam faciunt diuiſionem in Syros, Aſſyrios, Leucoſyros, & Cœloſyros. Plinius lib. 5. cap. 12, Meſopotamiã quoque & Babyloniam Syriæ attribuit: totiúſque Syriæ partem facit Aſſyriam. Multi confundunt, vt Herodotus,qui Syros à Græcis dictos,Aſſyrios à Barbaris dici ſcribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque & Porphyrio, inſignes grammatici, apud Horatium, eam, quæ nunc Syria dicitur, detracta ſyllaba, olim Aſſyriam dictam ſcribũt. Huius regionis incolæ Syri dicti ſunt,qui olim aſtutiæ nomine malè audierunt,quemadmodũ & Phœnices. Hinc factus eſt locus prouerbio, Syri aduerſus Phœnices: quo vtimur,quoties ſignificare volumus, duos egregiè aſtutos hoc agere, vt dolis ſe mutuò circunueniant.

Syria ſoba,in titulo pſal. 60, ea eſt quæ Palæſthina dicitur.

Syriânus,Alexãdrinus, philoſophus Platonicus, docuit Athenis,ſcripſitque in totum Homerum commẽtarios, libros ſeptem in Platonis Rempublicam,& alia. Huius diſcipulus & ſucceſſor fuit Proclus. Suidas.

Syrícte, vt ex Megaſthene notat Plinius lib. 7. cap.2, gentes inter Nomadas Indos,narium loco foramina tantùm habentes, anguium modo loripedes.

Syrínthus,vrbs Cretæ.Gentile,Syrinthius. Steph.

Syrinx,gis, Nympha Arcadica,vna Naiadũ, quæ cùm vim Panos alioqui effugere non poſſet, inuocato ſororum numine, in calamos paluſtres eſt mutata. Ouid. 1. Metamorph.

Syríſca,à Syrus fit,ſicut Ciliſca à Cilix.

Sýritha, filia Danorum regis Sylualdi tantæ pudicitiæ, vt cùm ob elegantiam formæ magna procorum frequentia peteretur, neminem tamen probauerit. Saxo lib.7.

Syrmæum, campus inter Nomades & Nabates. Gentile,Syrmæus. Steph.

Sýrmatæ,iidem qui Sauromatæ. Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim fluuium habitare. Steph.

Syrna, vrbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium, cùm aberraſſet, delatum in Cariam, à Caprario quodam ſeruatum eſſe,& ductum ad Cariæ regem Damæthum,cuius filiam à tecto delapſam, detracto ab ambobus brachiis ſanguine,illic curarit: quod admiratus rex, filiam ei coniunxiſſe fertur, & Cherſoneſum donaſſe: in qua Podalirius duas ciuitates, alteram,vxoris nomine,Syrnam: alteram verò,paſtoris nomine,à quo ſeruatus fuerat,condiderit. Gentile, Syrnius, & Syrnias fœminino. Steph.

Sýrõe Perſis imperauit,anno 1. anno ſæl.617.

Syrophœnix, ora maritima Syriæ, circa Euphratem,cuius pars Idumæa & Iudæa.

Syrſígabis, Darii mater, quæ audita morte Alexandri,ſeſe perpetuæ nocti dedit.

Syrtes, tium, duo ſinus periculoſiſſimi in mari Libyco, qua Africam propriè dictam alluit: quorum alter, qui Carthagini propinquior eſt (minorem Syrtim vocant) CCC. M. paſſuum ambitum habet. Alter,qui in Cyrenaicam vergit, maior Syrtis dicitur: habétque circuitum DCXXXV. M. paſſuum. Vtraque Syrtis nauigantibus eſt periculoſiſſima, quòd mare ibi vadoſum ſit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem viciſſim immutant, dorſáque & breuia in alia atque alia loca tranſferunt. Sunt & in terra Syrtes in eadem Africa, vento arenas excitante,& proxima quæque operiente. Vnde Solinus author eſt, iis in locis, quãuis terra iter facientes, curſum ſideribus regere. Nam arenarum cumuli, vento agitati, locorum faciem mutant: & quemadmodum in mari,nunc aggere ſublimia faciunt, quæ prius deſidebant, nunc vallibus profunda, quæ prius excelſa erant.

Syrus,Meſopotamiæ rex,anno mundi 2909.

Syrus, inſula Ionica, Aſiæ appoſita, cuius prima producitur, à qua Pherecydes Syrus ortum habuit,non à Syria regione. Strabo libro duodecimo. Stephanus Ioniæ vel Acarniæ inſulam eſſe ſcribit. Gentile, Syrius. Scyrus verò Thraciæ aſcripta eſt, vt Strabo & Plinius teſtãtur,longè à Rhodo.

TABAE, Tabarum, vrbs Cariæ. Plinius lib. 5. cap. 27.

Tabæ, vrbs Lydiæ, de qua oraculum Pisidis datum,

Ἄσπ τάβων ἐερωυδὲς ἡδὺ ἥρον οἰκί-
ζεσθαι. Dicta à Tabo heroë. Alii aiunt Cibyram vrbem condidisse sui nominis: Marsyam verò fratrem eius, Tabas super rupe: Taban enim petram significare. Vel à Tabeno Argiuo. Ciuis, Tabenus. Sunt etiam Tabæ, vrbs Cariæ, & tertia Perææ, quam Alexander in libro de Syria interpretatur bonam. Steph.

Tábathra, vide TABRACA.

Tabbaoth, Nomen viri. 1. esd. 2.

Tabee, Filius Nachor ex Roma cõcubina. gene. 22.

Tabeel, nomen viri. 1. esd. 4. isa. 7.

Tabelias, Nomen viri. 1. para. 26.

Tabéni, populi iuxta desertum Carmaniæ habitantes. Steph.

Taberéni, populi iuxta Chalybes, Pomponio lib. 1, quos Strabo Tabarnos nominat. Rectius Tibareni, vel Tibarani dicendi, teste Hermolao. Iustissimi sunt, nec prius prælio cõgrediuntur, quàm diem, locum & horam, ex fide hosti denuntiarint. Cùm mulier partu liberatur, vir in lectulum tanquã pueri author decumbit, eúmque vt puerperã effœta vxor curat, vt ex Nympho Cælius annotauit.

Tabernæ, Locus iuxta Romam. act. 28.

Tábii, vrbs Italiæ, in qua Remus institutus est. Steph.

Tabis, vrbs Arabiæ: Ciuis, Tabenus. Steph.

Tabor, mons in medio Galileæ, rotundus ac sublimis.

Tábraca, oppidum Africæ minoris. Silius Sabatram nominat libro tertio. Aliis Tabatra, quod minimè mirum est. Barbara enim vocabula incepta sunt, nec semper eodem sono vtraque lingua efferri consueuerunt, vt Hermolaus scribit. τάβαθρα, Steph. vrbs Libyæ: Gẽtile, Tabathren⁹.

Tabremon, Pater Benadad regis Syriæ. 3. reg. 15.

Tabúrnus, mons Campaniæ, oliuetis abundans. Virgil. 2. Georg.

Tácapa, Ptolemæo lib. 4. cap. 3, vrbs Syrtis paruæ: Plinio Tacape: vulgò *Capis*.

Tacasin, ciuitas in tribu Zabulon. ios. 19.

Tacfarína, Numidarum rex, victus ab Decio ad Pagydam. Tacit. lib. 3.

Tachélotis, Ægyptiorũ rex, regnauit annis XIII. anno mundi 3126.

Tachémpso, Herodoto lib. 2. Histor. quædam Nili insula. Vide TACOMPSOS. Stephano, insula Æthiopiæ iuxta Libyam: Gẽtile, Tachempsites.

Tácitus Cornelius, sub Adriano principe orator clarissimus, æqualis ac familiaris Plinii Iunioris, Belgicæ Galliæ rationes procurauit, ad Vespasianos vsque peruenit, ab iisque honoribus euectus, historiam principum conscripsit, ab Augusto vsque ad Adrianum. Vide CORNELIVS.

Tácola, Indiæ emporium extra Gangem, Ptolemæo lib. 7. cap. 2. Malacha nũc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalensibus vi capta: quod testatur epistola Emanuelis regis ad Leonem X.

Tacómpsos, vicus in finibus Ægyptiorum & Æthiopum iuxta Philiam insulam: Gentile, Tacompsites. Stephanus. Vide TACHEMPSO.

Taddæus, Nomen viri.

Tænarus, ri, siue Tænara, orum, promontorium Laconicæ regionis, circa medium meridionalis lateris Peloponnesi, quàm longissimè in mare procurrẽs, oppidum habens eiusdẽ nominis. Suidas ait Tænarũ, promontoriũ esse Laconiæ, in quo fauces erant ad inferos deducentes, vbi & Neptuni præsidis templum: illic supplicantes in sacello Neptuni Helotes, nihil veriti Lacedæmonii interfecerunt. Circa Tænarum, antrum ostendebatur, per quod Herculem ab inferis rediisse Poëtæ fabulati sunt, Cerberúmque vinctũ ad superos traxisse: vulgóque creditum est, eas inferorum esse fauces. Ibidem marmor Laconicum effodiebatur, coloris viridis, quod & à loco Tænarium cognominatur.

Tænon, Hermolao in lib. 9. Plinii ca. 37, fuit vrbs Laconiæ, à qua mulier Poëtria nomine Herinna ortum habuit.

Taga, regio dicta à Tago, rege Assyriorum.

Tagásta, (aliàs Tegesta) Plinio lib. 5. cap. 4, ciuitas Africæ, à qua Tagastensis. Vnde qui Aurelii Augustini vitam scripsere, Tagestensem eum fuisse memorant.

Tages, is, filius Genii, teste Festo, & nepos Iouis, qui adhuc puer XII. Hetruriæ populos haruspicinam traditur docuisse. De hoc Cicero lib. 2. De diuin. scribit ad hunc modum: Tages quidam dicitur in agro Tarquiniensi, cùm terra araretur, & sulcus altius esset impressus, extitisse repentè, & eum affatus esse, qui arabat. Is autem Tages, vt in libris est Hetruscorũ, puerili specie dicitur visus, sed senili fuisse prudentia. Eius aspectu cùm obstupuisset bubulcus, clamorémque maiorem cum admiratione edidisset, cõcursum esse factum, totámque breui tempore in eum locum Hetruriam cõueniſſe, tum illum plura locutum multis audientibus, qui omnia eius verba exceperint, literísque mandauerint: omnem autem orationẽ fuisse eam, qua haruspicinæ disciplina contineretur: eam postea creuisse rebus nouis cognoscendis, & ad eadem illa principia referendis.

Tágira, vide TAVCHIRA.

Tagus, mons in Lusitania, apud quem quædam

equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus,cognomento Orma, regnauit apud Celtiberos,anno mundi 2114.

Tagus,Luſitaniæ fluuius, aureas voluens arenas, vt Plinius ait: Circa hũc fluuium (ſi eidem credimus) equæ in Fauonium obuerſæ concipiũt, equoſque ita gignũt perniciſſimos, ſed tertium ætatis annum non excedentes.

Tahath,Filius Aſir filii Abiaſaph,1.para.6. Filius Bareth filii Suthalæ,1.para.7.

Tainni,populi à Saracenis ad meridiem vergentes.Steph.

Talábrica,vide LIBORA.

Talæméneus,viri proprium, qui Troianis auxilia miſit.

Tálaon,filius Iaſii, apud Argos regnauit, vt notat Bocatius libro 2.cap.38.

Talária,vrbs Syracuſiorum: Gentile, Talarinus. Steph.

Tálaſo,virginitatis deus, apud Romanos (inquit Seruius) inuocatur. Cùm enim in raptu Sabinarum plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret,ne ei auferretur ab aliis,Talaſonis eam ducis nobilis eſſe ſimulauit:cuius nomine puellæ fuit tuta virginitas.Hæc Seruius.

Talca,vide TALGA.

Talga,Pomponio lib.3,inſula in Caſpio mari ſine cultu fertilis,omni fruge ac fructibus abundans:ſed vicini populi,quæ gignũtur, attingere nefas,& pro ſacrilegio haber,diis parata exiſtimantes, diiſque ſeruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo libro 6.cap 9, Talca dicitur. Plinius libro 6.cap. 17. in Caſpio mari vulgatam inſulam Tazatam eſſe ſcribit. Variat igitur nomen in ſexcentis aliis,Viſtula,Iſtula, Tabireni, Tabarni,Tibereni,&c.

Talthýbius,præco in Græcorum exercitu ad Troiam,Homero 1.Iliad. qui vnà cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt ad Achillis caſtra, vt Briſeidem ab eo abduceret.

Támara,vide TAMARIS.

Támare,inſulæ Britanniæ vrbs, Ptolemæo lib.2. cap.3.vulgò *Tanerſtocl.*

Támaris,Hiſpaniæ fluuius,à quo Samari populi dicti Pomponio libro 3.Apud Ptolemæum lib. 2.cap.6.non Tamaris,ſed Tamara legitur.

Tamarítæ, populi Aſiatici, non longè à Caſpio mari.

Támarus,fluuius Britanniæ inſulæ,Ptolemæo libro 2.cap.3.vulgò *Tone.*

Tamberlânis Scytha,infinita multitudine Turcarum terras inuaſit, Baiazetem Turcarum dominum acie victum & captum in cauea clauſum per totam Aſiam circunduxit, anno ſalutis 1398.

Tambrax,vrbs Parthorum:Gentile, Tambracius vel Tambracenus.Steph.

Tamiatis,vrbs Ægypti.Steph.

Tamna,vrbs Arabiæ.Ciuis,Tamnites.Steph.

Tamos,promontorium quod Taurus attollit.Vide Pomponium in deſcriptione Indiæ.

Támyna,Straboni,vrbs Eretriæ: Gentile, Tamyneus:fœminino,Tamyneis. Ibidem Iupiter Tamynæus colitur.Pauſanias lib.11.Steph.

Tamýrace,vrbs Sarmatiæ Europææ: Gentile,Tamyracenus.

Tanac,Nomen vrbis in tribu Aſer.iud.1.

Tánagra,Ptolemæo libro 3.cap.15,Bœotiæ mediterraneæ oppidum, nobile Plinio libro 10.cap. 21. Hanc Homerus (inquit Stephanus) Græan vocat propter vicinitatem:prius autem Pœmãdria dicebatur. Ariſtoteles verò Oropum dictam ſcribit.Eſt autem locus vrbis Oropiorum iuxta mare.Hinc Tanagræus, Tanagris, Tanagricus.Steph.

Tanagræi,vide GEPHYRA.

Tánagrus,ſiue Tánager,fluuius Lucaniæ,quæ eſt regio Italiæ inter Picentinos & Brutios.

Tánais,fluuius Scythiæ, Aſiam diuidens ab Europa,à Septentrione in Meridiem fluens, Nilo aduerſus.Strabo libro 11.paulò tamen Orientalior, per Scythas & Sarmatas in Mæotim defluens. Stephano,vrbs eiuſdem nominis cum fluuio.Strabo li.7,Ciuis, Tanaites,fœminino Tanaitis. Aliqui eundem fluuium Aceſinen & Iaxarten eſſe volunt.Steph.

Tánaquil, Tarquinii Priſci Roman.regis vxor.

Tanas,oppidum non longè à Tanai,Venetis paret.Vnde & nobiliſſimæ pelles feruntur & mancipia,quæ à Scythis emunt,quos appellant Carcaſos.

Tánaſis,rex Gothorum,& dux Scytharum, anno mundi 2751.

Tanes,vir Perſa è ducibus Darii.

Tanis, metropolis Ægypti,à qua Tanicum, ſiue Taniticum Nili oſtium dictũ. Eadem & Taphnis & Taphium dicitur.Hic fuit,vt annotat Villonouanus in Ptolemæum,prima Iſraelitarum captiuitas, à qua per mare Rubrum duce Moſe, ſunt erepti. Sita erat in terra Hieſſen, ſed nunc deſtructa eſt.

Tanos,vrbs Cretæ:Gentile,Tanius.Steph.

Tántalus,Iouis ex Plote nympha filius,Agamẽnonis & Menelai auus,qui ab eo Tantalidæ dicti ſunt.Hic cùm deos conuiuio excepiſſet, vt eorũ diuinitatẽ experiretur,Pelopem filium mẽbratim diſcerpũ, coctúmq; iis appoſuit comedendũ. Illi verò à nephandis epulis abſtinuere omnes,vna Cerere excepta, quæ pueri humerũ deuorauit:pro quo illi Dii eburneum reſtituerũt, reuocatáque per Mercuriũ ab inferis anima,Pelopi vitam reddiderunt. Patrem verò tanti ſce-

leris authorem ad inferos detruſerunt, vbi perpetua fame & ſiti torquetur, Eridani fluuii aquis, quibus mento tenus dicitur immerſus, & pomis, quæ capiti eius imminent, captationem eius fugiẽtib⁹. Hinc Tãtalides, & Tãtalis, idis.

Tántalus, rex Athenienſium, rexit Phrygas, qui prius Mæones vocabantur, anno mundi 2602.

Tántalus, mons Leſbi à Tantalo dictus. Gentile, Tantalius. Steph.

Taóchi, populi intra pontum, & regio ſimiliter. Hoc aliqui Toas vocant. Steph.

Taphet, Salomonis filia. 3. reg. 4.

Táphiæ, inſulæ, quas prope Echinadas Strabo lib. 10. ponit, quarũ caput Taphus. Iis Taphii & Teleboæ imperauerunt: de quibus huiuſcemodi repetit originẽ enarrator Apollonii poẽtæ. Perſeo ex Andromeda, vt narrat Herodotus, quatuor fuere filii, Alarus, Steleneus, Meſtor & Electrion, qui ſimul regnauerunt. Ex Hippothoẽ Meſtoris filia, & Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela Telebos & Taphus, à quo Taphus inſula, in qua Teleboæ ac Taphii communi nomine & imperio fuere. Igitur ii Hippothoës eorum auiæ pecuniam ab Electrione eorum neceſſario, qui pro ea ſpopondit, repetebãt: qua negata ad arma venere, armẽta abegerunt, ipſum denique & filios ſuſtulere. Alcmena, Electrionis filia, patrem vltura, Amphitryonem Thebanum hominem potẽtiſſimum in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphitryone deleti ſunt, eorúmque regnum Cephalo profugo Athenienſi, qui exercitui præerat, donatũ, quod ad Vlyſſem ſucceſſione peruenit. Hæc ille. Ex quo apparet Teleboas & Taphios omnibus iis inſulis imperaſſe. Vide TAPHII & TAPHIVSSA.

Táphias, inſula quæ triginta ſtadiis à Taphiuſſa Cephaleniæ vrbe diſtat. Steph.

Táphii, dicti ſunt populi, à Tapho Neptuni filio, qui Echinadibus inſulis imperauit. Hunc Neptunus (vt eſt in fabulis) inuictũ fecit, vt quandiu quem in vertice aureum dederat capillum, haberet incolumẽ, tandiu foret inſuperabilis.

Táphium, Vide CEPHALENE.

Taphiûſa, Plinio lib. 36. cap. 21, locus iuxta Leucadem, in quo Taphiuſius lapis naſcitur.

Taphiúſſa, vrbs Cephaleniæ, quondam Taphos appellata: Ciues, Taphii, vel Taphiuſſæi.

Taphnes, vxor Pharaonis regis Ægypti. 3. reg. 11.

Taphnis, ciuitas in Ægypto, à qua Taphnæi dicti ſunt viri in ea habitantes. Vide TANIS.

Taphos, Vide TAPHIVSSA.

Taphóſiris, Vide TAPOSIRIS.

Taphræ, oppidum in Taurica Cherſoneſo, Traiani principis auſpiciis aliquando captum, vt author eſt Florus, qui ſub Traiano vixit.

Taphræ vel Taphre, regio iuxta Mæotin paludem, quam foſſis & vallo munierunt ſerui dominorum vxoribus congreſſi, cùm domini in diuturno bello contra Thraces vel populos intra Iſtrum abeſſent. Hanc regionem inhabitaſſe dicuntur Satorchæi. Steph. Hi populi Satarchæ ſuprà nominantur.

Taphſar, nomen regionis. ierem. 51.

Taphua, villa, terminus Palæſtinæ ad Ægyptum, procul XIIII. M. à Rapham. Eſt & altera Taphua terræ Manaſſe, ioſ. 12. & 15. data filiabus Salphaad, ioſ. 17. Filius Hebron, 1. paral. 2.

Tapórra, Vide TAPYRI.

Tapóſiris, ciuitas in Ægypto prope Alexandriã: Stephanus Ταφόσειρα appellat, quia ſit ſepultus in ea Oſiris. Strabo lib. 17. duas facit Tapoſires: vnam mari propiorem, alteram remotiorem. Ciuis, Tapoſirites.

Taprobáne, inſula omnium, quæ veteribus cognitæ fuerunt, maxima, à Colaico Indiæ promontorio in Auſtrum quatridui nauigatione recedens, in qua Septentriones negant conſpici poſſe. Lucet ibi Canopos, ſidus clarũ & ampliſſimum. Homines corporum magnitudine alios antecellũt, cæruleis oculis, atroci viſu, terrifico ſono vocis. Viuunt vltra annos centum. Naſcuntur in ea berylli & hyacinthi, vt Ptolemæus lib. 7. refert. Plin. lib. 6. cap. 22.

Tápſagum, Cyrenaicæ regionis oppidum. Plin. lib. 5. ca. 5. in deſcriptione Cyrenaicæ regionis.

Tapſus, inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtans verſus Syracuſas. Virgil. lib. 3,

-Tapſúmq; iacẽtem. Græcè ſcribitur Tapſus per th. Vide infrà.

Tápyri, populi in Parthia (vt lib. 11. refert Strabo) quibus mos eſt, vt proprias vxores aliis viris nuptui concedant, cùm duos aut tres filios ex eis ſuſceperint. Stephano, gens non procul à mari Hyrcano. Quadratus Taporra vocat. Gentile, Tapurrhæi.

Tárachus Æthiops, Ægyptiorum rex, regnauit annis XX. anno mundi 3251.

Taracîna (aliàs Tarracina vel Teracîna) oppidũ Volſcorũ in Campania, non procul à Caieta & Amyclis, vt author eſt Seruius apud Virg. 10. Æne. antè Trachyna, id eſt aſpera, à loci aſpredine, & lingua Volſcorum Anxur dicebatur prius. Liu. lib 4, Anxur fuit quæ nũc Taracinæ ſunt, ciuitas prona in paludes, Æditũ occupat collem. Vide ANXVR & TRACHINA.

Táracon, vel potius Tarraco, per duplex r, inſignis Hiſpaniæ ciuitas, Scipionum opus, à qua prouincia ipſa Taraconia & Taraconenſis vocatur, quæ (vt Pomponius ſcribit lib. 2) altero capite Gallias, altero Bæticam, Luſitaniámque

cõtingens,mari latera obiicit noſtro,qua Meridiem,qua Septentrionẽ ſpectat,Oceano. Hinc Tarraconenſia vina,optima.

Táranis,dicebatur Iupiter à Gallis,cui humano ſanguine litabant.

Tarándrus,regio Phrygiæ.Gẽtile,Tarãdrẽ.Step.

Tarántus,vrbs Bithyniæ, vbi Tarantheus Iupite colitur.Steph.

Taras,Neptuni filius,quem Tarentum ædificaſſe nonnulli autumant. Vide Tarẽtum,quod Græcis Tarras vocatur.

Tarbéli,Ptol.lib.2.ca.7,Galliæ vrbs,Vulgò *Tarbe*.

Tarchétius,impius Albanorum rex.De quo Plutarchus in vita Romuli: Quidã (inquit) etiam ſunt, qui de Romuli ortu fabuloſa quædam referre non dubitant.Nam dicunt Tarchetio, Albanorũ regi, ſceleſtiſſimo & crudeliſſimo homini,diuinitus monſtrum domi viſum pene ex ſacrario ſe attollens, ad multos dies manſiſſe,& cætera,quæ ſe idem author à Promathione quodam, qui Italicam ſcripſit hiſtoriam, memoria prodita accepiſſe dicit.

Tárchia,vrbs Siciliæ.Gentile,Tarchiates vel Tarchianus Steph.

Tarchon, ſiue Tarcho, Hetruriæ dux & aruſpex inſignis, qui Æneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum & Rutulos. Virgil.Æneid.8.

Tarchónium, vrbs Tyrrheniæ, à Telepho filio Tarchonis: Ciuis, Tarchoninus vel Tarchonieus.Steph.

Taréntum, Magnæ Græciæ vrbs clariſſima, in intimo receſſu ſinus, qui ab ea dicitur Tarentinus. Hæc à Tarante, Neptuni filio,primùm condita fuit, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc aduentantes, expulſis incolis (vti Iuſtinus lib 3. ſcribit)eam tenuerunt. Huius incolæ dicuntur Tarentini, qui cum Romanis aliquandiu bellum geſſerunt: quibus cùm pares non eſſent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio ſibi acciuerunt. Sunt qui Tarentum non à Tarante Neptuni filio, ſed à Sabina voce Tarentum deducant, quæ illis molle ſignificat: propterea quòd in agro Tarentino & nuces & lanæ molliſſimæ prouenirẽt. Tarenti item purpura tingebatur,à loco Tarentina cognominata.

Tarichea,vel æ, in vtroque numero,vrbs Iudææ, teſte Ioſepho.Gẽtile, Taricheates. Sunt & aliæ Taricheæ Dendeſiæ, Senicæ, Canobicæ: Ciues, Taricheutæ, id eſt ſalſamẽtarii. nam Ταριχεύειν, eſt ſale condire. Steph. Fortè legendum Mendeſiæ & Tanicæ,ab oſtiis Nili,vt & Canobicæ. Strabo lib. 17, Melite inſula (inquit) diſtat à Corcyra ſtadiis 500.deinde Adruma ciuitas eſt, poſtea inſulæ multæ & crebræ nomine Tarchiæ. Idem lib.16.in Iudæa, Apud eos (inquit) quæ Tarchiæ appellantur, eſt lacus, qui optimas piſcium condituras præbet: ginit arbores fructiferas malis ſimiles.

Tarna,vrbs fertiliſſima Homero Iliad.5, quam in aratores vocatam poſtea Sardis dixerunt. *πάρνη* Stephano,vrbs Achaiæ:Ciuis,Tarnius.

Tarpéia,virgo Veſtalis,teſte Varrone,quæ arcem Capitolinam,patris ſui Tarpeii cuſtodiæ commiſſam,Sabinis prodidit:à quibus cùm proditionis mercedẽ peteret (pacta enim erat, quicquid in ſiniſtris brachiis geſtarẽt, armillas intelligens, quas illi aureas gemmatáſque læuo in brachio ferebãt) ſcutis illorum obruta,Tarpeio monti nomen fecit, qui prius Saturnius dicebatur.Virgil.

Tárphara,vrbs felicis Arabiæ.Steph.

Tarphe,es,Steph. vrbs Locrorum Epicnemidioxum,iuxta Pharygas.Homerus in Catalogo,

Τάρφην τε,Θρόνιόν τ',Βοάγριον ἀμφὶ ῥέεθρα.

Nomen habet à Tarphe propinquo fonte,ſiue ab arborum denſitate. Τάρφες enim Græci denſum appellant.

Tarquínius Priſcus, Demarathi Corinthii filius, Tarquiniis vrbe Tuſcorũ natus, primùm Lucumo dictus, qui vbi ſe in patria nullo in honore eſſe vidit, quòd peregrino patre eſſet prognatus, ſuaſu vxoris (ea mulier fatidica erat, nomine Tanaquil) Romam ſeſe contulit: vbi breui propter opes ingeniiq; dexteritatem in Anci regis amicitiam inſinuatus, ab eo relictus eſt liberorum eius tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus poſthabuit,breuique perfecit, vt magno plebis conſenſu rex crearetur.Quare vt regnum parum iuſtè partum ſtabiliret, centum patres in Senatum allegit,qui minorũ deinde gentium dicti ſunt, ſuæ eos factionis futuros ratus, cuius beneficio in Senatum veniſſent.Bellum primùm cum Latinis geſſit, oppidúmque Appiolas vi cepit.Circo maximo primus locum deſignauit, locáque patribus equitibúſque diuiſit, vbi ſibi quiſque ſpectacula facerent. Sabinos victos Collatia, agróque Collatino mulctauit. Corniculum,Ficulneam veterem, Cameriam, Cruſtumerium, Ameriolam,Meduliam,& Nomentum,priſcorum Latinorũ oppida partim expugnauit,partim in deditionem accepit. Tandem cùm annos duodequadraginta regnaſſet, dolo liberorũ Anci,in curia eſt obtrũcatus. Liu.1.ab vrbe.

Tarquínius Superb⁹, ſeptimus & vltim⁹ Romanorũ rex,à moribus cognomen adeptus,Tullã Seruii Tullii filiã vxorẽ duxerat,præferoci ingenio mulierẽ,cuius cõſilio ſocerũ interfecit, regnúmq; ſceleſte occupauit.Bello tamen ſtrenuus fuit:Latinos Sabinóſque domuit: Sueſſam Hetruſcis eripuit. Gabios per Sextum filium ſi-

mulato perfugio in ditionē redegit. Ferias Latinas prim' inſtituit. Capitoliū ſtructurus, caput humanū in fundamētis inuenit. Qua de re Aruſpices conſulti reſponderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demùm cùm Sextus eius filius Lucretiæ per vim ſtuprum intuliſſet, cum vniuerſa familia in exilium actus, ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit: qui pro eius reſtitutione nequicquam Romanis bellum intulit.

Tarquínius Collatînus, Ægerii ex Tarquinii Superbi ſorore filius, gener Sp. Lucretii, qui Romæ præfectura vrbis fungebatur. Hic cùm in Ardeæ obſidione cum regiis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cùm ſuam quiſque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus eſſe, paucis id quidem horis ſciri poſſe, quantum cæteris præſtet ſua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam aduolant, regiáſque nurus in conuiuiis luxúque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam nocte ſera lanæ deditam inter lucubrātes ancillas in medio ædium ſedentem inueniūt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Adueniens vir, Tarquiniique benignè accepti, victor maritus comiter inuitat regios iuuenes. Ibi Sextum Tarquinium mala libido ſtuprandæ per vim Lucretiæ capit: tū forma, tū ſpectata caſtitas incitat. Diſſimulata tamen in præſens cupiditate, tum quidem vnā cum cæteris in caſtra redit: ſed paucis pòſt interiectis diebus Collatiam reuerſus, & à muliere propinqua hoſpitio exceptus, nocte intempeſta conceptum animo facinus vi miniſque exequitur. Quam rem mulier caſtiſſima tam ægrè tulit, vt poſtridie viro patréque per literas accerſito, cùm rem, vti geſta erat, expoſuiſſet, necem ſibi conſciuerit. Pulſis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto in Conſulatu datus eſt collega: quo tamen nō multò pòſt coactus eſt ſe abdicare, non aliam ob cauſam, niſi quòd Tarquiniorum propinquus eſſet, eodémque, quo illi, nomine diceretur. Liu. lib. 1. & 2. ab Vrbe condita.

Tarquiniénſes, Italiæ populi CCCVII. Romanos milites immolarunt. Liu. lib. 7. Oroſ. libro 3. cap. 6.

Tarracina, vide TARACINA, per ſimplex r.

Tárraco, ſiue Tarracon, Vide TARACO.

Tarrha, vrbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucii Grāmatici, vbi Tarrheus Apollo colitur. Item alia iuxta Caucaſum, colonia Cretenſiū. Hinc Tarrhæa, de regione & de muliere. Steph.

Tarſa, populoſus vicus iuxta Euphratem, infra Samoſata ſtadiis forte CL. Steph.

Tarſe regnum, Aſiæ regio quæ olim Gedroſia.

Tárſea, vrbs Bithyniæ, aliàs Tarſus dicta. Steph.

Tarſéium, vrbs iuxta Herculis columnas. Polyb. libro 3. Gentile, Tarſenus. deberet autem dici Tarſeites vel Tarſeiotes.

Tarſus, vrbs Ciliciæ clariſſima, Strabo. libro 15, & regionis totius caput, in campis ſita, & Cydno amne irrigata: cuius conditorem volunt fuiſſe Perſeum Danaes filium. Alii tamen vrbis huius originem ad Sardanapalum referunt, poſtremū Aſſyriorum regem: cuius etiam monumento inciſum erat, quod Tarſum & Anchialon die vno cōdidiſſet. Vide SARDANAPALVS.

Tártarus, ri, ſiue Tártara, orum, locus profundiſſimus inferorum, in quo fontes plectuntur. A verbo Græco Ταράττω, conturbo, quòd illic omnia plena ſint perturbationis: vel, quod veriſimilius eſt, ἀπὸ τῦ ταρταρίζειν, id eſt, à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Seruius. Hinc Tartareus, adiectiuum.

Tartéſſus, Hiſpaniæ Bæticæ oppidum, in litore Oceani ſitum, ea in parte, qua primùm ex angu ſtis freti faucibus panditur mare. Hæc eadem eſſe creditur cum ea, quam noſtri Carteiam appellant. Plin. libro 3. cap. 1. Quod & confirmat Strabo lib. 3. Silius tamen lib. 3. Tarteſſum omnino aliam facit à Carteia: quàm rectè, ipſe viderit. Liuius certè lib. 8. Decad. 3, ſitum Carteiæ deſcribens, omnino eaſdem fuiſſe oſtendit.

Taruêdum, quod & Orcas, promontorium dicitur, Ptolemæo lib. 2. cap. 3, finis Scotiæ eſt.

Taruénna, Ptolemæo lib 2. cap. 9, Galliæ vrbs Morinorum, vulgò Terouenne.

Tarúntius, vir tum philoſophiæ, tum Mathematicārū in primis ſtudioſus: huic impoſuit Varro, vt Romuli cōceptionem in diem & horam deduceret: inſpectiſque eius vitæ inſtitutis ac rebus geſtis, ex illis conſequentiam colligeret, veluti Geometricarum propoſitionum reſolutiones præcipiunt. Plutarchus in Romulo.

Tarúſcum, Ptolemæo lib. 2. cap. 10, Saliorum vrbs in Gallia, vulgò Taraſcon.

Taſménes, vnus ex Neſtoris filiis.

Táſſilus, Bauarorum rex, creatus à Childeberto, anno ſalutis 604.

Tatiânus, nomen viri.

Tatiénſes, tertia pars populi Ro. à T. Tatio dicta.

Tátius, Sabinorum dux, acerrimus populi Roma. hoſtis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex ſuperiore loco aduerſus Romanos in aciem deſcendit: vbi cùm aliquandiu acerrimè, ſed varia victoria pugnatum eſſet, tandem dirempto interuentu Sabinarum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in vrbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verùm cùm poſtea Tatii propinqui Laurentium legatos pulſaſſent, eámque iniuriam Tatius inultam reliquiſ

ſet,illorum pœnam in ſe conuertit. Nam cùm Lauinium ad ſolenne ſacrificium veniſſet,concurſu oppidanorum facto, eſt interfectus. Liu. 1.ab vrbe. Virg.8. Æneid.

Taua,vrbs Ægypti:Ciuis,Tauites. Steph.

Taúaca,vrbs Siciliæ:Gentile,Tauacinus. Steph.

Taúchira, Herodoto libro 4, ciuitas Barcæorum. Stephano,Libyæ ciuitas, Arſinoé poſtea dicta: tanquã Tagira,à Tagira Autãdri filia. Ciuis,Tauchеirius,Taucherites,& Arſinoëtes ex Ægypto.

Taulántii,Illyrici populi,Plinio lib. 3.cap.22, qui poſtea mutatis ſedibus, in eam Macedoniæ partem ſe contulerunt,quæ mari Adriatico incumbit,non procul à Dyrrhachio,vbi Arniſſam oppidum incoluerunt, Ptolemæo lib.3.cap.13.

Taúnais, (ſi rectè ſcribitur apud Stephanum) ſecundum aliquos eadem eſt,quæ Taurica.

Taúnaſes, Aſſyriorum rex,Sornum Medorum regem vectigalem fecit,anno mundi 2734.

Tauránia,vrbs Italiæ:Gẽtile,Tauraninus,vel Tauranianus, Stephano. Fortè eadem quæ Taurianum apud Melam.

Tauráríi,populi in Taurica regione.

Taúrea,Iubellius Campanus,memoranda vir fortitudine,cùm in caſtris Annibalis Claudium Aſellum Romanum,ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam prouocaſſet,poſt inania verba & garrulitatem, eius congreſſum minimè ſuſtinens refugiebat. Claudius inſequens, cum illo vrbis portam ingreſſus, tutus, ſtupentibus hoſtibus, per alteram curſu contendens euaſit. Hic poſtea,capta à Fuluio Capua, manu propria,coniuge,liberiſq; interfectis,ſe poſtremo ante pedes imperatoris gladio tranſfixit. Liuius de bel. Pun.2.

Taúreus, Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant,vel quia ſit Deus maris, quòd ſonum emittat ſimilem voci taurinæ.

Tauri,orum, Sarmatiæ Europæ populi,ad Boſphorum Cimmerium, peninſulam inhabitantes,eodem Boſphoro,Byce palude,& Carcinite ſinu circunfuſam, tenui tantùm Iſthmo continenti adhærentem: quæ de incolarum nomine Taurica appellatur. Fuerunt moribus immaniſſimis, vt qui hoſpites omnes Dianæ ſoliti ſint immolare: cuius ſacrificii primũ author Thoas fuiſſe perhibetur:vnde & Diana ipſa Thoantea dicitur à Silio libro 4. Herodotus tamen lib. 4. author eſt, non Dianam eſſe, ſed Iphigeniam, Agamemnonis filiam,cui Tauri humanas victimas ſoleant immolare,naufragos præſertim,& Græcos,quouis caſu illuc delatos:quorum poſt preces peractas caput claua feriebant, truncum de rupe deturbabant, caput cruci affigebant. Hoſtibus autem in bello captis, aut in prælio occiſis, capita præcidebant, & perticæ ſuffixa quàm maximè ſublimia ſupra fumarium ſtatuebant, exiſtimantes hoc ad totius domus tutelam cuſtodiámque pertinere.

Tauriânum,Brutiorum oppidum in Italia iuxta Rhegium. Mela lib.2. Vide TAVRANIA.

Taúrica Cherſoneſus, peninſula prouinciæ eſt Europæ,vt docet Ptolemæus libro 3:cuius fines ſunt Iſthmus,Palus Mæotis,Pontus, & Cimmerius Boſphorus, ciuitates Eupatoria & Theodoſia, nunc Capha. Eius ambitus ſeptuaginta millia paſſuum complectitur,& à Mæotidis populis, qui margines ipſius habitant, nomen aſſumpſit. Iuuenalis. Ferunt Oſirin illic bobus iunctis terram araſſe, inde nomen inditum à iugo taurorum Incola,Tauricus. Aliqui eandem Taunain,Alopeciam,& Mæotin vocãt. Steph.

Taurini, Plinio libro 3.cap.7,populi Italiæ Tranſpadanæ, in Alpium radicibus, qui & Tauriſci dicti. Eratoſthenes Teriſcos vocat. Dicebantur etiam Troi. Steph. Vide TAVRVS.

Taúrois, vrbs Celtica,Maſſilienſium colonia. Ciues, Taurentii. Apollodorus ſcribit conditores huius vrbis vectos eſſe naui, cuius inſigne erat taurus, qui à Phocenſium claſſe reiecti, ad terram appellẽtes, vrbem inde nominauerunt. Steph.

Tauromíniũ, Ptolemæo & Stephano Siciliæ oppidum,à Zanclæis conditum,non procul à Drepano promontorio,teſtibus Plinio libro 3. cap. 8,& Strabone lib.6. Hinc Tauromínitanus.

Tauropólion,Dianæ templũ in Samo. Strab. li. 4.

Taurópolis,vrbs Cariæ. Steph.

Tauroſcýthæ,Ptolemæo lib.3.ca.5,populi Sarmatiæ, qui Taurum montem habitant penes Achilleum curſum.

Taurûrum,Ptolemæo libro 2.cap.16: Taurunum Plinio libro 3.cap.25. alio nomine Alba Græca: Belgradum hodie, à Turca nuper expugnata, Vngariæ vrbs.

Taurus,mons Aſiæ totius longè maximus,qui ab Indico mari exurgẽs,vaſtè latis attollitur: deinde dextro latere ad Septentrionem, ſiniſtro Meridiem verſus flectitur, in occidentem rectus & perpetuo iugo,multarúmque gentiũ, quà dorſum agit,terminus: ſed pro gentium ac linguarum varietate diuerſa habet nomina. Prima ſui parte Imaus dicitur,mox Edigis,Paropamiſus, Circius,Chambades, Pharphariades,Choatras, Oreges,Orates,Niphates,Taurus: atque vbi ſe quoque exuperat,Caucaſus: vbi brachia emittit, ſubinde tentanti maria ſimilis, Sarpedon, Coraceſius,Cragus,iterúmque Taurus: aliáque aliis in locis aſſumit nomina: in vniuerſum tamen à Græcis Ceraunius appellatur. Plin. libro 5.cap. 27. quo in loco montis huius deſcri-

ptionem latiſſimè exequitur.

Taurus,ſecundum zodiaci ſignum, ſtellarum,vt Hygino placet,quatuordecim,quod à Sole ſubitur tertio Idus Apriles.Hunc Poëtæ fabulantur Taurum eum fuiſſe, qui Europam è Phœnice tranſuexit in Cretam, cuius opere Iupiter eam illi gratiam retulit, vt inter ſidera illum collocarit.

Taurus Berytius, philoſophus Platonicus ſub Antonino principe, ſcripſit de differentia ſectarum Platonis & Aristotelis, de corporeis & incorporeis,& alia,vt eſt author Suidas. Huius ſæpe meminit Gellius.

Tautánius,XXVIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXXI. anno mundi 2755.

Taxíana,inſula circa Peloden ſinum.Gentile,Taxianeus vel Taxianenus.Steph.

Táxila,vrbs Indiæ maxima:in qua,vt ſcribit Philoſtratus,Apollonius inuenit Elephãtem,quem vittis & myrteis coronis indigenæ ornabant. Eum autem regionis illius homines eſſe dicebant, qui pro rege Poro contra Alexandrum pugnauerat, quem quia in pugna promptiſſimè pugnaſſe ferebatur, Alexander Soli dicauit,torques aureos circa cornua adaptans.

Taxis, Hungarorũ rex,cum exercitu Italiam intrauit,à Berengario accepta pecunia x. modios numorum, redit in Hungariam. Luith. lib. 5. cap.15.

Taygete,es, vel Taygeta, tæ, Atlantis & Pleiones filia,teſte Hygino,vna Pleiadum,quæ Ioui peperit Lacedæmonem, vrbis ſibi cognominis conditorem.

Taygetus,ti, ſeu Taygeta,torum,mons Laconiæ, teſte Strabone, non ille quidem admodum magnus, ſed tamen excelſus & erectus, Spartæ & Amyclis imminens, quem Libero patri ſacrum fuiſſe tradit Seruius. Huius montis bona pars cùm terræmotu corruiſſet, Spartanorum vrbem oppreſſit. Cicero lib.1. de Diuinat. & Plin.lib.2.cap.79.

Tázata,Vide TALGA.

T E

Teânum, Steph. duarum ciuitatũ nomen in Italia.Eſt enim Teanum Sidicinum in Appia via, & Teanum Apulum in finibus Apuliæ,diſtans à Larina XVIII. M. paſſuum. Huius meminit aliquoties Cicero in Orat. pro Cluent. Horatius 1.Epiſtolarum.

Téarus,Thraciæ fluuius, ad cuius ripas (aliàs caput)quum Darius ad Scythas proficiſcens peruenisſet, caſtra diebus tribus continuit, cuius dulciſſima & lympidiſſima aqua delectatus,eo in loco columnã cum inſcriptione, aliàs Græcis literis inſcripram poſuit.author Herodotus libro 4.

T E

Teatêa, Marucinorum vrbs in Italia, Ptolemæo lib.3.cap.1.Theate hodie,vulgò *Tieti*.

Tebaoth, nomen viri.2.eſd.7.

Tebath, nomen vrbis.1.paral.18.

Tebbath,nomen loci.iudic.7.

Tebeth,nomen menſis. eſth.2.

Tecmon, vrbs Theſprotorum. Ciuis, Tecmonius.Steph.

Tectóſages, fortiſſimi aliquando Gallorum, Pyrenæis proximi & Cemeniis:adeò olim potentes opibus & virium præſtantia, vt per Græciam tunc victricem gentium, magna hominum manu profecti in Aſia ſupra Phrygiam, Cappadociámque ſedes poſuerint, incolumes ab omni finitimorum incurſu, Tectoſages & Tholiſtobogi dicti Floro, Plinióque.

Teder,oppidum Mediterraneum Vmbriæ. Plin.

Tegéſta,Vide TAGASTA.

Tegea, Arcadiæ oppidum, in quo Pan præcipuis honoribus colebatur, qui inde dictus eſt Tegeus. Vrbis huius incolæ Tegeates dicuntur: vnde rurſus fit aliud adiectiuum Tegeaticus,a, um: quo cognomine Mercurius à Statio inſignitur lib.1.Syluar. Olim Lacedæmonii bellum intulere Tegeatis,ferentes ſecum compedes, tanquam eſſent redacturi illos in captiuitatem,ſed congreſſi prælio ac fugati,quicunque viui capti ſunt,eiſdẽ, quas ipſi attulerant compedibus cõpediti,campũ Tegeatem metiti fune coluerunt.Tegeam & Mantineam(inquit Pauſanias lib. 8.) condiderunt Mantineus, Tegeotes,& Mænalus.Eſt etiã Tegea in Creta à Talthybio condita.Steph.

Tegéſſus, vrbs Cypri. Gentile, Tegeſſius & Tegeſſeus.

Tegéſtra,vrbs Illyriæ iuxta Aquileiã, Artemidorus Tergeſtrum vocat, & vicum eſſe ſcribit, à quo ad Adriam ſtadia ſint quingenta viginti nouem: Ciuis, Tegeſtræus. Steph. Vide TERGESTE.

Teglatphulaſſar,Aſſyriorum rex,totam Galaaditen regionẽ vaſtauit, cæpit & abduxit. Ioſeph. lib.9.cap.12.4.reg.15.

Tégira, vrbs Bœotiæ in qua Apollinẽ aiunt natũ eſſe,qui inde Tegyreius dicitur.

Tehinna, filius Eſthon.1.paral.4.

Teias, Gothorum dux,anno ſal.556.

Téium, vrbs in Paphlagonia (vt Salluſtius ſcribit) in qua ortus fuit Anacreon. Vnde Teius poſſeſſiuũ trium ſyllabarũ. In hac fuit templum Apollinis, vnde Apollo Teius. Ex hac etiam Philetærus natus eſt. author generis regum Attalicorum.

Telamon,rex Salaminis inſulæ,Æaci filius,vnus ex Argonautis,ſociúſque Herculis in expugnatione Troiæ, qui quòd omniũ primus murum

conſcendiſſet, virtutis ergô donatus eſt Heſione Laomedontis filia, ex qua Teucrum ſuſcepit, cùm iam Aiacem ex alia vxore genuiſſet, qui à patris ſui nomine paſſim Telamonius à Poëtis cognominatur.

Telámones, inquit Seruius, appellantur à noſtris ſigna quæ ſuſtinent, quæ Græci ἄτλαντας vocãt. Vide in dictione ATLAS.

Telándrus, aliis Telandrum, vel Telandria, vrbs Cariæ, vbi & Telandrium promontorium eſt. Steph.

Telâne, vrbs antiquiſſima Phrygiæ, quam Ninus inhabitabat ante Ninum conditã. Gentile, Telanæus vel Telanenus. Steph.

Telchínes, filii Mineruæ & Solis, vel, vt alii malunt, Saturni & Aliopes, qui olim Rhodum tenuerunt: vnde etiam inſula ea dicta eſt Telchinis. Hos quidam maleficos homines fuiſſe prodiderunt, aſpectu ſolo omnia effaſcinãtes. Ouidius 7. Metam. Alii eoſdem faciunt cum Curetibus & Dactylis Idæis, ſummóſque artifices fuiſſe tradunt: veneficiorum autem infamiam ab illorũ æmulis fuiſſe diſperſam. Strabo lib. 10. Ii peruicax prælium aduerſus Phoroneum regem Argiuorum & Parrhaſios ancipiti ſpe ſine fructu victoriæ geſſerũt. Iidémque poſt paululum bello victi, patria profugi, Rhodum inſulam, quæ Ophiuſſa antea vocabatur, quaſi tuta poſſeſſione ceperunt. Oroſ.

Telchínia, Peloponneſi vrbs, Sicyon poſtea dicta. Steph.

Telchis, vrbs Æthiopiæ in Libya. Gẽtile, Telchites vel Telchinius. Creta etiam Telchinia dicebatur, & Cretenſes Telchines. Sicyon quoque Telchinia vocabatur. Gentile, Telchinius.

Télchius, alter ex Caſtoris & Pollucis aurigis, qui vnà cum Amphito Dioſcuriadem vrbem apud Colchos traditur condidiſſe. Plinius libro 6. cap. 5.

Teléboe, Ætoliæ populi, latrocinio infamati, qui poſtea relicta patria, Telone duce, in Italiam venerunt, Capreaſque tenuerunt, exiguam mediterranei maris inſulam: quod & Seruius annotauit in 7. Æneid.

Teléboas, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius. Ouid. 12. Metamor.

Télecrus, nomen proprium regis Laconiæ.

Telégonus, filius Vlyſſis ex Circe, qui cùm iam adoleuiſſet, videndi patris cupidus, in Ithacam nauigauit: cúmque à miniſtris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquod ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Vlyſſes, cùm & ipſe iam ſenior ſuis opem ferret, à filio ſuo eſt occiſus oſſe piſcis cuiuſdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Quod vbi cognouit Telegonus, relicta Ithaca, in Italiam venit, vbi Tuſculum condidit. Ouid. 3. Faſtorum.

Télem, Ciuitas in tribu Iuda, ioſ. 15. Nomen viri, 1. eſd. 10.

Telémachus, Vlyſſis ex Penelope filius, quem ad Troiam proficiſcẽs apud matrem reliquit: vbi multis à procis affectus iniuriis, tandem patri domum reuerſo, in illis vlciſcendis ſe præbuit adiutorem.

Telemíſeis, Vide TELMESVS.

Télemus, Eurymi filius inter Cyclopas vates egregius, qui Polyphemo prædixit, quæcunque poſtea ab Vlyſſe paſſus eſt. Ouidius 13. Metamorph.

Teléphaẽ, vxor Cadmi, quã duxit ante Hermoniam. Stephan. in Dardano.

Teléphanes ad regnum Lydorum Cumis ex oraculo accerſitus, qui antea currus factitabat. Fuit & eius nominis tibicen, cuius meminit Demoſthenes in oratione contra Midiam.

Télephe, Europæ mater, in Thaſſo inſula obiit. Steph.

Télephus, Myſorum rex, Herculis filius, ex Auge nympha: qui cùm aui iuſſu in ſyluis expoſitus eſſet, à cerua aliquãdiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, vt mox à Myſiæ rege adoptatus ſit, & regni hæres inſtitutus. Factus itaque Myſorum rex, cùm Græcos ad Troianam expeditionem proficiſcentes prohibere conaretur, ne per Myſiam iter facerent, ab Achille vulneratus eſt. Cuius plagæ cùm nullum ſatis efficax inueniretur remedium, oraculo reſponſum eſt, fore, vt eadem haſta, qua vulneratus erat, ſanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo impetrauit, vt ex haſta, qua ictus erat, rubigine malagma conficeret, & vulneri ſuo imponeret: quo facto, ſtatim ſanitatem eſt conſecutus.

Télephus, Pergamenus grammaticus, ſcripſit ferè omnia, quæ ad grammaticam pertinent. Suidas. Telephus quidam mendicus, peram geſtans, apud Ariſtophanem.

Telephi fons in Lycia eſt, ſic dictus, quòd Telephus in eo vulnus abluerit, turbidus eſt, & ſtadiis ſeptem à Pataris diſtat.

Teleſílla, mulier poëtria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt, vt ſcribit Pauſanias.

Teleſphorus VII. epiſcoporũ Romanorum, annis VII. anno ſalutis 133.

Teléſto, Nympha, Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.

Teléſtor, pater Euripidis poëtæ.

Teléthrion, mons Œaliæ in Eubœa. Strabo libro 10. Incola, Telethrieis. Steph.

Teleútias, Macedonum rex, in portu Athenienſi, Athenienſium & naues & homines plures cæ-

pit.Xenoph.lib.5.

Tellen,tibicen,& poëta ineptiſſim⁹,cui⁹ meminit Diarchus Meſſenius, ex quo prouerbiũ, Cane Tellenis cãtilenas:quod quidã dici putãt de diacib' ſeu mordacibus. Quidã de ineptè loquaculis.Sunt enim qui tradant,hũc iocos quoſdã verſibus lepidiſſimis deſcripſiſſe, non ſine multo ſale ſcommatum.Eraſmus in Chiliad.

Téllias,Herodoto libro 8,vates Helæus, qui Phocenſibus cum Theſſalis bellum gerentibus,rem huiuſmodi commentus eſt: ſexcentos viros è Phocenſibus præſtantiſſimos gypſo,tam ipſos quàm arma illinit,eóſque ſub noctem in Theſſalos dimiſit,dato præcepto,vt quencunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primùm Theſſalorum excubitores aliud quoddam prodigium eſſe arbitrati, deinde ipſi exercitus adeò exhorruerunt, vt tribus millibus cæſorũ atque ſcutorũ Phocenſes potiti ſint.

Tellus,Iuris, terræ Dea,rerum omnium mater & alumna: quanquam non raro pro ipſa accipitur terra.

Télmera,vrbs Cariæ:Gentile,Telmereus. Eadem videtur Termile,quod & Stephanus teſtatur,de qua paulò pòſt.

Telmẽſtus, oppidum Lyciæ, ſeu (vt alii malunt) Cariæ, haruſpicum diſciplina in primis clarũ. Plinius lib.5.cap.27.

Telmon,Nomen viri.1.para.9.2.eſd.11.

Telos,inſula, à qua Telina vnguenta. Plin. lib. 13.cap.1.Stephano,vna Cycladum à Telo cõditore,aliàs Agathuſa dicta:Gẽtile,Telius.Steph. Vide AGATHVSA.

Telphóſſa, fons, cuius aquæ frigus Tireſias vates cùm ſenex potaſſet,& ferre non potuiſſet,extinctus eſt.Stephano fons & mons Bœotiæ,à Tilphuſa.Vide TILPHOSA.

Telphúſſa, Lycophroni vrbs in Arcadia, à Telphuſſa nympha Ladonis filia id nomen habẽs.

Telys,Sybaritarum tyrannus.Herod.lib.5.

Témbrium, vrbs Phrygiæ. Charax Tymbrium vocat:Gentile,Tembrieus.

Témbrius,fluuius iuxta Pontum,teſte Orpheo in Argonauti.

Tembros,vrbs Cypri,in qua Hylates Apollo colitur:Gentile,Tembrius.

Témenos,locus Siciliæ infra Epipolas, iuxta Syracuſas.Incola,Temenites.Eſt & Temenites,collis in Thracia iuxta Triballum.Steph.

Teménion,locus Meſſenes, vbi Temenus ſepultus eſt.Steph.

Teménia,vrbs Phrygiæ iuxta Licaoniam:Gentile,Temeneus.

Témeſa, agri Brutii oppidum, æris fodinis olim nobilitatum, quod poſtea literæ vnius mutatione Tempſam appellarunt. Plin.lib.3. cap.5. Ouid.15.Metamor.

Temnes, Sidoniorum rex, ciuitatis proditorem interfici curauit.Diod.Oroſ.lib.3.cap.7.

Tempe,Theſſaliæ loca, quinque millia paſſuum lõgitudine,& fermè ſex latitudine, Peneo amne irrigua,cuius ripæ gramine viridi,amœniſſimiſque veſtiuntur arboribus. Sunt & Tempe in Bœotia,quæ Teumeſſia dicuntur,à Teumeſſo mõte Bœotiæ,ab Ouidio Cygneia dicta. Sũt & alia in Sicilia,à nomine amnis Heloria. Denique quælibet loca amœna, nemora præſertim, atque aquas habentia, καθ' ἐξοχὴν Tempe vocamus.

Tempſa,vide TEMESA.

Tempſis,Plin.li.7.cap.48, cacumen Tmoli montis,in quo,vt ipſe ex Mutiano refert, e 2. annis viuunt incolæ.

Téncteri,populi,à Liuio Druſo victi,an.mũ.3941

Tendeſilius apud Hiſpalim,ſeditione orta propter illaram vim matronis illuſtribus, obtruncatus.Ritius.

Tenébria,vicus Iberiæ,vnde Tenebrianus Steph.

Tenébrion,promontorium quoddam.Steph.

Ténea,vicus Corinthi à Tenno Cycni filio, inter Corinthum & Mycenen ſita:Gentile,Teneates. Regio quoque Tenea vocatur.Steph.

Ténedos,inſula inter Leſbum & Helleſpontum, contra Troiam,à Sigeo litore XII. M. paſſ.diſtans,à Leſbo LVI.M. Hæc prius Leucophrys appellabatur,à nonnullis etiã Phœnice & Lyrneſſos.Plin.lib.5.cap.31.In hanc ex Troade nauigauit cum nouis colonis Tenes Cycni filius, conditáque vrbe de nomine ſuo,Tenedon eam vocauit,à qua & inſula denominata eſt. Inſula hæc ante bellum Troianum florentiſſima fuit: in qua Græci ſupremas illas, quibus Troia periit, inſidias ſtruentes, ſeſe occultarunt. Virgil. 2.Æneid.

Tenes, Teneri vrbis conditor, à Tenediis eam ob cauſam deus habitus.

Ténion,vrbs Achaiæ,vnde Tenieus.Steph.

Ténitæ, credebantur eſſe ſortium deæ, quòd tenendi poteſtatem haberent.

Tennes, Cycni filius, à quo Tenea, vicus Corinthi,Steph.Fortè idem qui Tenes iam dictus.

Tennum,oppidum,vnde Tennites Ciceroni pro Flacco.

Tenos, inſula in Ægæo mari vna ex Cycladibus, in qua eſt vrbs eiuſdẽ nominis, quam propter aquarum abundãtiam Ariſtoteles Hydruſſam appellatam dicit,alioqui Ophiuſam. Plin. lib. 12.c.4.Stephan⁹ à Teno conditore dictã ſcribit. Ariſtoteles in mirabilibus,& Athenæus 2.Depnoſo.fontem in ea eſſe ſcribunt, cuius aqua vino non permiſceatur.Eſt etiam vrbs Laconica, vna ex centũ.Ciuis,Tenius vel Teneus.Steph.

Téntyra,orum, ſiue Téntyris, idis, vrbs Ægypti in eiuſdem nominis inſula,quam Nilus efficit. Huius incolæ Tentyritæ dicuntur, qui tanto crocodilis terrori eſſe dicuntur,vt ſola voce eorum audita in fugam vertantur. Plinius lib. 8. cap.25.& Strabo lib 17.

Teos,Stephano,Ioniæ ciuitas, Anacreontis Poëtæ patria, qui ab ea Teius eſt cognominatus. Vide TEIVM.

Teos alia in Dirbis Scythiæ, ad quam palus eſt piſcibus referta, è quibus per ſerenum, oleum manat in ſumma aqua, tanta copia, vt colligi in vaſa poſſit,vſibus aptum.Steph.

Teracina,vide TARACINA.

Terápne,vide in dictione THERAPNY.

Terápſe, inſula non magna, iuxta Carthaginem. Gentile,Terapſæus.Steph.

Terátius,vide TARCHETIVS.

Terbétia,vrbs Siciliæ:Ciues,Terbetini.Steph.

Térebris,fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis,Ptolemæo lib.2.cap.6.Tuder Plinio lib.3.cap.14.

Téredon,vrbs ad mare rubrũ: Gẽtile,Teredonius.

Teréntia,Ciceronis vxor,ex ipſius epiſtolis notiſſima.Hæc,Plinio lib.7. cap.48, centum decem & ſeptem vixit annos.

Teréntius, poëta comicus Carthagine natus, Terétii Lucani libertus, qui cùm eſſet egregia indole à patrono eruditus,venit in amicitiam nobilium,maximè Lælii & Scipionis:quorum opera adiutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis,teſte Cicerone:cui adſtipulatur etiam Varro: vide cætera in commentariis Donati in Terentii comœdias.

Teréntius Culeo,Senator Romanus,captus à Carthaginenſibus,redemptus ab Africano maiore, ac currum eius cum pileo capiti impoſito ſecutus.Liu.10. de bello Punico. Hinc natus error apud indoctos,Terentium comicum putantes.

Teréntius Scaurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus,ac librum de Cæſellii Vindicis grãmatici erroribus ſcripſiſſe.

Teréntius Varro, collega Æmilii Pauli poſt cladem Cannenſem cum reliquiis exercitus, Canuſium ſe recepit: Cui Romam redeunti gratulatus eſt populus Romanus, quòd de Republica non deſperaſſet.

Teréntus, locus in campo Martio,ita dictꝰ,quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur:quæ ludis tantùm ſecularibus effoſſa terra oſtendebatur,iiſque peractis rurſus claudebatur. Hinc ludi Terentini dicti, qui alio nomine ſeculares vocantur,qui centeſimo quoq; anno tribus diebus continuis,tribuſque noctibus celebrabãtur,tametſi poſtea ambitione principũ minore interiecto ſpatio aliquoties fuerint celebrati.

Téreus,rex Thracum, Martis ex Biſtonide nympha filius: qui cùm Progne,Pandionis Athenarum regis filiam vxorem duxiſſet,eius etiam ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis à patre abductam vitiauit,vitiatæque linguam præcidit, arctiſſimèque eam cuſtodiæ incluſit. Quod facinus cùm illa indicare alioqui nó poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ tranſmiſit. Qua re cognita, Progne vltionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata,quæ baccantium ritu thyrſos & cornua geſtabant,ſororem carceri eripit, baccantiſque habitu indutam, in aulam perducit,vbi cum illa communicato conſilio, Itym filium arreptum dilacerat,patríque comedendum apponit. Quod cùm ille ex pueri capite, ſub cœnæ finem in conuiuium allato cognouiſſet, iámque ſtricto gladio ad vltionem properaret, Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in auem ſui nominis, Itys in phaſianum,Tereus autem in vpupam,etiam hodie criſtam, tanquam militaris viri inſignia quædam retinentem.Seruius.Ouid.6.Metam.Vide PHILOMELA & PROGNE.

Tergéſte,oppidum,ab Aquileia ſtadia centum octoginta diſtans, vt inquit Strabo. hodie Trieſtum vocatur.Plin.lib.3.cap.18. coloniam Venetorum vocat quæ diſtet viginti tribus millibus paſſuum ab Aquileia. Ptolemæus Tergeſtum Iſtriæ coloniam vocat, libro 3.cap.1. Vide TEGESTRA.

Tergis, vrbs Libyæ iuxta Æthiopiam: Gentile, Tergites. Steph.

Térias, fluuius.

Terillus,Himeræ tyrannus,anno mundi 3477.

Terímachus,Vide THERIMACHVS.

Térina,vrbs Italiæ, à Crotoniatis condita, & fluuius eiuſdem nominis. Sunt qui velint inſulam eſſe, in quam Ligea Siren maris æſtu reiecta ſit.Ciuis,Terineus.Steph.

Teriſci,vide TAVRISCI.

Terméleis, vel Térmera, vrbs Lyciæ,à Termero dicta.Ciuis,Termereus. Herodotus ciues Termilas vocat, oraculum verò eis datum Termeleas.Steph.Vide TELMERA.

Térmile,mons,qui nunc Chimæra dicitur in Lycia.Strabo lib 13.cap. 14. Vide TELMERA & TERMERA.

Térmilæ,populi,Strabo.lib.12. Hos Sarpedon Minois & Rhadamanthi frater colonos ex Creta duxit,ac Termilas nominauit, cùm prius Minyæ vocarentur, vt Herodotus refert. Ac prius etiam Solymi, poſtea Lycon Pandionis filius, eoſdem à ſe Lycios appellauit. Vide MILIAS & TREMILE.

Terminália, feſta Varro appellata eſſe exiſtimat, qꝫ is dies anni extremus erat cõſtitutus.Ego po-

tius à Termino deo nomẽ ſumpſiſſe exiſtimo.

Términus, dei loco habitus eſt, quòd poſt Saturnum exactum cædes ac lites ruſticorum de diuidẽdis agris ſuſtuliſſet. Sacrificabant ei menſe Februario in æde, qua ſuper eum foramen in tecto patebat, quòd nefas eſſe putarent Terminum intra tecta conſiſtere. De hoc extat lepidum ænigma apud Gellium lib. 12. cap. 6. quòd Ioui ſolus omnium deorum cedere noluerit. Ouid. 2. Faſtorum.

Termiſſus, vrbs Piſidiæ duplex: altera maior, altera minor, colonia maioris. Gentile, Termiſſeus. Steph.

Terpánder ſiue Terpãdrus Arineus, ſiue Leſbi⁹, poëta Lyricus, primus in Lyra Heptachordum & lyrici carminis canonem ſcripſit, Philemoni quidam adſcribunt. Suidas. Strabo autem libro 13. Methymneum facit, quod oppidum eſt Leſbi: dicitque de tetrachordo, Heptachordum reperiſſe, vt eius indicãt carmina. Huius famæ ac nominis maximi indiciũ, quòd Lacedæmonii in ſeditione quadam admoniti fuerint ab oraculo, vt Terpandrum mitterent, qui lyræ & poëſeos dulcedine animos vulgi ac tumultus ſedaret: ex quo poſtea his prouerbium manſit, ſi quando dulcem audiant muſices cõcentum, Secundum Leſbium cantum. Ex libro prouerbiorum Græcorum.

Terphalæi, populi. 1. eſd. 4.

Terpnus, Citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem ſcribit Tranquillus.

Terpſicore, vna nouem Muſarum, ſic dicta, quòd choreis & tripudiis delectetur: vel, vt Plutarchus ait, quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inuentionem tribuunt.

Tertius, nomen viri. rom. 16.

Tertullus, nomen oratoris cuiuſdam, accuſatoris Pauli. act. 24.

Tertúllus, conſul, anno ſal. 422.

Tertulliânus, Theologus primus Chriſtianorum qui Latinè ſcripſerunt. Cuius multa leguntur opuſcula eloquẽtiſſimè ſcripta. Hic, ſicut ſcripta eius indicant, animam dicit immortalem quidem, ſed eam effigiatum corpus eſſe contendit, neque hanc tantùm, ſed ipſum etiam Deum corporeũ eſſe dicit, licet non effigiatũ, nec tamen hinc hæreticus creditur eſſe factus.

Téſiphon, tyrannus, deiectus fuit in Theſſalia à Philippo Melopa, anno diluuii 3606.

Tiſipeus x. Athenienſium rex, regnauit annis XXVII. anno mundi 3140.

Teſqua, loca edita, aſpera & inculta, ipſo ſitu atque ſilentio religionem quãdam & horrorem incutientia. Horatius. Varro lib. 6. de lingua Latina Teſca ſcribit per c literam: putátque Teſca dicta, quaſi Tueſca, à tuendis ſacris: locáque quædam agreſtia interpretatur, Deo cuipiam cõſecrata: Accii teſtimonio id ipſum confirmãs, ex Tragœdia, cui Philoctetæ nomen eſt, in hunc modũ citato: Quis tu es mortalis, qui in deſerta & teſca te apportes loca? Quid autem Teſcorum nomine ibidem intelligere debeamus, explicat idem Accius, paulò pòſt ſubiungens, Celſa Cabyrum delubra tenes, myſteriáque priſtina caſtis concepta ſacris. Hæc Varro.

Teſta Libyus Triton apud Celtiberos regnũ tenuit, anno mundi 2550.

Tethiopóbatæ, Herodoto, populi ſunt in Libya.

Tethys, yos, Cæli & Veſtæ filia, ſoror Saturni, cõiux Neptuni, fluuiorum & Nympharum mater, vt eſt author Heſiodus in Theogonia. Ouidius tamen lib. 5. Faſt. videtur ſentire illam fuiſſe Titani filiam, qui fuit Saturni frater natu maior.

Tetrachoritæ, populi qui aliàs Beſſi & Tetracomi. Strabo lib. 7.

Tetrápolis, Syriæ regio (vt inquit Strabo lib. 6.) in qua ſunt quatuor inſignia oppida. Item pars Atticæ Tetrapolis dicebatur, quòd vicos & ciuitates quatuor haberet, Œnoën, Probalinthũ, Tricorython (aliàs Tricorynthon) & Marathonẽ. Prius autẽ Hyttenia vocabatur. Steph.

Tétricus (inquit Seruius) mons in Sabinis aſperrimus, vnde triſtes homines tetricos dicimus.

Téttius Caballus, Vide SEXTIVS.

Teuca, regina Illyricorum, Romanos ſæpe fregit. Hæc, vt author eſt Plin⁹ lib. 34. cap. 6. P. Iunium & T. Corũcanum, legatos Romanorum ſumma iniuria interemit, Vide TEVTHA.

Teucer, Scamandri Cretenſis filius, qui in Troade vnà cum Dardano genero regnauit: vnde Ilienſium regũ fluxit origo. Ab huius nomine Troia, Teucria dicta eſt, & Troiani ipſi Teucri.

Teucer, Telamonis ex Heſione filius, ſagittandi peritiſſimus, quem Homerus 8. Iliad. inducit ſub Aiacis fratris ſui clypeo latentem, multóſq; Troianorum occultè ex inſidiis vulnerantem. Hic cùm euerſa Troia in patriam rediiſſet, indignatus Telamon, quòd necem Aiacis fratris ſui, Vlyſſis inſidiis circunuenti, vltus non eſſet, Salamine eum expulit. Patria itaque profugus, nauigauit in Cyprum, ibique vrbem condidit, quam de nomine relictæ patriæ Salaminem appellauit.

Teúcria, gens apud Virgilium, Vnde Teucer.

Teucris, vrbs & regio Troadis, Dardania pòſt dicta.

Teudámedus, Homero Iliad. 2. pater Pelaſgi.

Teudelina, Garibaldi Bauarorum regis filia, anno ſalutis 594.

Teudérium, Ptolem. lib 2. cap. 11, vrbs Germaniæ.

Hodie Padeburna, vulgò *Paderborn.*

Teumẽſſus, Bœotiæ exiguus mõs, in quo Hercules adhuc penè puer leonem Teumeſium occidit, eíque pellẽ detraxit, qua ſemper poſtea pro pallio vſus eſt. Leo autem à Ioue in cælum tranſlatus dicitur, vt gloriæ Herculis conſuleret, qui eum inermis occiderat. Numeratur autem hic mons inter eos qui Bacchi ſacris erant dedicati.

Téuochis, vrbs Ægypti, & lacus eiuſdem nominis: Ciuis, Teuochites. Steph.

Teutánium, Vide TITANA.

Teutátes, lingua Gallica dictus eſt Mercurius, qui ab illis, humano ſanguine placabatur.

Teuteus, XXIX. Aſſyriorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 2790.

Teutha, regina Illyriorum, Vide TEVCA.

Teuthádamas, nomen patris Pelaſgi. Homerus 2. Iliados.

Teuthis, vir princeps qui ad expeditionem Troianam cum Græcis nauigare volens, dum in Aulidis rupes impegiſſet, indignatus Palladem vulnerauit haſta. Stephano vrbs Arcadiæ. Gentile, Teuthides.

Teuthránia, Plin. lib. 5. cap. 3, regio ſupra Ælida & partem Troadis, in Mediterraneo, quam Myſi antiquitus tenuere. Stephano Myſiæ ciuitas eſt à Teuthrante dicta.

Téuthras, Pandionis filius, Ciliciæ & Myſiæ rex, qui Augen Alei filiam, ab Hercule cõpreſſam, ideóque patris iuſſu vnà cum Telepho filio arcæ incluſam, & ad oſtium Caici fluminis delatam, vxorem duxit, filiúmq; eius Telephũ pro ſuo educauit: vt ex Euripidis ſententia refert Strabo lib. 13. Sunt qui Teuthrantẽ hunc quinquaginta filias habuiſſe tradant, quas Hercules omnes nocte vna compreſſit, grauidáſque reliquit. Ouid. in Epiſt. Deianiræ ad Herculem.

Teutluſſa, inſula Ioniæ, Thucyd. Gẽtile, Teutluſſæus, Steph.

Teutomálius, Saluiorum rex, anno mundi 3842.

Téutones, ſiue Téutoni, Germaniæ populi, Ingeuonibus à Plinio annumerati: ita dicti à Teutone ipſorum deo (Tacitus Tuiſconẽ appellat) quem indigenam, & terra ortum exiſtimabãt. Hinc Teutonicus.

Teutránus, Homero Iliad. 6. Axili pater.

T H

Thaas, filius Nachor ex Roma concubina. gen. 22.

Thabis, Scythiæ mons in Aſia. Mela lib. 3.

Thabor, mons eſt in medio Galilææ campo, mira ſublimis rotũditate. Nam eius altitudo (vt lib. 4. Egeſippus ait) 30 eſt ſtadiorum: vertex autem ipſe cãpeſtris, XXIII. ſtadiis iacet. Ierem. 46. pſal. 88. Ciuitas in tribu Zabulon Leuitis data, 2. paralip. 6. iudic. 4. 1. reg. 10. Vide TABOR.

Thadal, rex gentium. geneſ. 14.

Thaddæus, vnus ex apoſtolis, math. 10. qui ibidẽ iuxta lectionem Græcam dicitur Lebbæus.

Thahan, filius Thale. 1. paral. 7.

Thắhath, nomen viri. 1. paral. 6. 7.

Thais, meretrix nobilis, patria Alexandrina, quæ cùm Athenas quæſtus gratia ſeſe contuliſſet, Atticæ iuuentutis florem in ſui amorem pellexit. Hanc carminibus ſuis celebrauit Menander Comicus Poëta: vnde & Menandreæ epitheto à Poëtis inſignitur. Fuit & Thais altera à diuo Pannutio admonita, quæ relicto quæſtu meretricio, ſancta mulier euaſit. Nã ignotus ad eam ingreſſus, ſecretum petebat magis ac magis: illa verò dicente neminẽ niſi Deum poſſe conſpicere; ille ſumpta hac occaſione, ad Dei metum ac religionem eam eſt exhortatus, qui poſſet etiam occulta conſpicari. Volaterranus lib. 20.

Thálamæ, vrbs Meſſaniæ. Steph.

Thalamánæi, populi Perſis ſubditi. Steph.

Thalamégos, nauis genus. Athenæus, Ædificauit Ptolemæus Philopater nauem etiã fluuialem, quæ Thalamegos vocabatur. Lõgitudo eius ſemiſtadium, latitudo quæ eſſet ampliſſima, triginta cubitis, altitudo cum ſuggeſtu tabernaculi, paulò minor quadraginta cubitis. Figura eius neque longis nauibus, neque rotundis aſſimilis. Hæc nauis aliis nominibus dicitur nauithalamus, nauis cubiculata, & bucentaurus, & thalamiphora.

Thalámia, vrbs Theſſaliæ, quæ & Thamiea. Gẽtile, Thamieus. Steph.

Thalaſſa, Ciuitas litoralis Cretæ, haud procul à loco qui Boni portus dicitur. act. 27.

Thalaſſar, regio Syriæ, iſa. 37. Appellatur & Thelaſſar, 4. reg. 19.

Thale, nomen viri. 1. paral. 7.

Thálecus, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 3110.

Thales, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, obiit Olympiade 58, cùm certamen ſpectaret, æſtu ac ſiti fatigatus. Geometriæ apud Græcos primus repertor, & naturæ ſeu rerum certiſſimus explorator, & aſtrorum peritiſſimus contemplator, qui reperiſſe fertur tẽporum ambitus, vẽtorum flatus, ſtellarũ motus, tonitruũ ſonora miracula, ſyderum obliqua curricula, Solis annua reuerticula.

Thales, poëta Lyricus Cretẽſis, quem è Creta Solon Spartam miſit, cuius odis ac poëſi Spartani deliniti, animarũ feritatem nimiã ex Lycurgi legibus imbutã caſtigabãt. Plutarc. in Solone.

Thaleſtria, vel Thaleſtris, regina Amazonũ, quã alii Minithea vocãt. Hæc cum trecẽtis mulieribus occurrit, triginta quinque dierũ inter cõ-

ſertiſſimas gentes itinere facto, Alexandro in Hyrcania res gerēti, vt liberos ex rege ſuſcipe-ret: &, vt viſa eſt, vterum impleſſe diſceſſit. Strabo lib. 11. Clitarchus Thaleſtriam ſcribit à Caſpiis portis & Thermodōte profectam, ad Alexandriam veniſſe, &c.

Thalía, vna ex nouem Muſis: ἀπὸ τῆ θάλλειν, quòd inter cætera ſignificat virere ſeu florere, propterea quòd Poëtarum fama nullo tempore marceſcat.

Thalía, inſula quædam Tyrrheniæ. Ariſtotel. in Mirabilibus.

Thalpûſa, vrbs Orchomeni in Arcadia, Stephano. Gentile, Thalpuſius.

Thalus, vir eximiæ velocitatis, quem Iupiter æreis pedib⁹ finxiſſe dicitur. De quo vide annotationes Baptiſtæ Pii.

Thamanæi, populi Perſis tributarii. Herodotus libro 3.

Thamar, Vxor Her primogeniti Iudæ, gene. 38. Eſt & vrbs Syriæ nobilis, quæ nunc Palmyra dicitur, olim à Salomone conſtructa, ezech. 48. Hæc ab Hadriano principe, Hadrianopolis. Filia itē Dauid, 2. reg. 13. 1. paralip. 3 Sic vocabatur & filia Abſalom. 2. reg. 14.

Thamiea, vide THALAMIA.

Thamna, vrbs Paleſtinæ. Steph. Gentile, Thămnitæ.

Thamna, Concubina Eliphaz filii Eſau, geneſ. 36. Ciuitas in tribu Iuda, ioſ. 15.

Thamnas, Idem. gene. 38.

Thamnata, Idem. iudic 14.

Thamnath-ſára, ſiue Thamnath-ſáre, Ciuitas in montanis Ephraim, ab Iſraelitis Ioſue duci, tan quam hæreditas attributa, ioſue 19. & 24: eadem quæ & Thamnath-hares, per literarum tranſpoſitionem.

Thámuda, locus prope Nabathæos Arabes. Steph.

Thámyras, ſiue Thámyris, Suidæ, poëtæ nomen ex Thracia, qui cùm omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mares dilexit: deinde mutata conſuetudine, Muſas amauit, cum quibus de cantu certauit hiſce conditionibus, vt ſi vinceret, earum complexu potiretur: ſin ſuccumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque ſuperatus, & oculis & lyra priuatus eſt. Hinc manauit prouerbium in eos qui præter ingenium proprium aliquid agunt, Thamyras inſanit.

Thanach, Ciuitas, 3. reg. 4. 1. para. 7. data dimidiæ tribui Manaſſe, ioſue 21. iudic. 1. & 5. Vocatur & Thenach, ioſ. 17.

Thanath-ſelo, Nomen loci. ioſ. 16.

Thánatos, inſula in Oceano Gallico, Britanniæ (vt Solinus refert) proxima, frumentariis campis fœlix. In ea nullus anguis viuere poteſt: quin aſportata aliquò terra angueis illico permit. Dicta Thanatos, à morte ſerpentium.

Thanehumeth, Pater Saraiæ. 4. reg. 25. iere. 40.

Thaphſa, ſiue Thapſa, Ciuitas. 3. reg. 4. 4. reg. 15.

Thaphnes, ſiue Thaphnis, Ciuitas Ægypti. iere. 2. 43. 44. & 46. ezech. 30.

Thápſacus, vrbs Syriæ iuxta Euphratem: Gentile, Thapſacenus. Steph.

Thapſipolis, prope Chalcedonem eſt. Steph.

Thapſus, inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtans, nō procul à Syracuſis, plana, & quàm minimum è mari eminēs, adeò vt vndis merſa videatur. Vnde & Thapſus dicta eſt, ἀπὸ τῆ θάπτεσθαι, quòd in mari quodammodo ſepulta videatur. Virgil. 3. Æneid.

Thara, Filius Micha filii Meribbaal. 1. para. 8.

Tharaca, Rex Æthiopiæ. 4. reg. 19. iſa. 37.

Tharana, Filius Caleb ex Maacha concubina. 1. paralip. 2.

Thare, Filius Nachor. gene 11.

Tharela, Ciuitas in tribu Beniamin. ioſ 18.

Thares, Eunuchi nomen. eſther 1.

Thárıba, vicus quidam, cuius meminit Stephanus in Candara.

Tharſis, Filius Iauan, geneſ 10. Eſt & nomen regionis, Cilicia olim dictæ, à Tharſis filio Iauan. 3. reg. 10. pſal. 71. iſa. 1. ezech. 10. Vide TARSVS. Quidam volunt Tharſin nonnunquam mare mediterraneum ſignificare, apud Ionam prophetam, & pſal. 71.

Tharthac, Idolum Heuæorum. 4. reg. 17.

Tharthan, Nomen principis. iſa. 20.

Thaſſi, Filius Mathathiæ filii Iohannis. 1. mach. 2.

Thaſus, inſula maris Ægæi, Thraciæ adiacens, contra Neſſi fluminis oſtia: oppidum habens eiuſdem nominis, à Phœnicibus, qui Europam terra marique inueſtigantes, eò peruenerunt, conditum. Herodotus lib. 2. Huius incolæ Thaſii dicuntur, generoſis vitibus, & inſigni marmoris genere nobilitati.

Thathanái, Nomen viri. 1. eſdr. 5.

Thaumántias, Thaumantis & Electræ filia, Iunonis nuntia, proprio nomine Iris dicta: Thaumantias autem à patre cognominata.

Thaumáſium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deuorauit. Incolæ, Thaumaſii. Steph.

Thea, Nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia. Stephano Θία, vrbs eſt Laconiæ.

Theacnes, Athenienſis imp. anno mundi 3495.

Theágenes, tres Athenis diuerſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Vnum, qui de Homero ſcripſit. Alium, qui Caprus eſt appellatus, quòd multa promittens, nihil præſtaret: pauper enim erat, ac diues videri volebat. Tertius, vir potens ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia publicè ac priuatim multa laude digna geſſit. Quartum addit Pauſanias, Athletam, patria

Thaſium, qui C X L. coronas è certaminibus retulit.

Theángela, vrbs Cariæ. Steph.

Théano, Antenoris vxor, ſacerdos Palladis. Homer. 6. Iliad.

Théano, Metaponti Icariæ regis vxor, quam cùm ob ſterilitatem maritus repudiare vellet, illa paſtores ſubornat, vt puerum vnum aut alterum inuenirent, quem pro ſuis ſupponeret. Opportunè id temporis Menalippe Deſmontis filia (quam Neptunus compreſſerat) gemellos pepererat. Quod tam ægrè tulit Deſmontes, vt & filiam excæcatam carceri incluſerit, infantes autem feris obiici iuſſerit. In hos itaque cùm paſtores incidiſſent, diuinitus ſibi eos oblatos rati, ad Theanò deferunt, quæ eos pro regiis pueris educauit. Verùm cùm poſtea ex Metaponto concepiſſet, gemellóſq; peperiſſet, virúmque ſuum animaduerteret maiore ſuppoſititiorum, quàm legitimorum amore teneri: vtcunque potuit, ad tempus dolorē diſſimulauit. Verùm cùm iam ad legitimam ætatem liberi peruenirent, indicat iis, duos maiores natu, quos fratres ſuos eſſe rebantur, ſuppoſititios eſſe: hortatúrque vt in venationem perductos interficerēt. Quod cùm illi conarentur, Neptunus filiis ſuis ſuppetias tulit, cuius opera adiuti illi, Theanûs filios interfecerunt. Quorum corpora cùm in regiam eſſent allata, Theano venabulo incumbens, ſe interfecit. Hygin. Fab. Poē. cap. 186.

Thébais, inſignis Statii opus, totis duodecim annis ſumma cura ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumēto, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas geſtum, in quo duo fratres mutuis vulneribus perierunt. Papinius libro vltimo.

Thebe, bes, & Theba, bæ, & Thebæ, barū, nomina multarum vrbium, quarum vna fuit in Ægypto, à Buſiride rege condita, ambitu centū quadraginta ſtadiorum, vti refert Herodotus: centum portis, vnde & Hæcatompylos cognominatur, aliiſque publicis priuatiſque ædificiis inſignis, totáque penſilis, adeò vt reges, vel maximos exercitus ſoliti ſint educere, nullo oppidanorum id ſentiente. Huius incolæ Thebæi dicuntur, & vicina regio Thebais, in Æthiopiam vergens. Aliæ fuerunt Thebæ in Bœotia, à Cadmo primùm cōditæ, deinde ab Amphione ſplēdidius inſtauratæ: quanquam Varro rei Ruſt. lib. 3. vrbis huius originem ad Ogygem referre mauult. Cuius ſententiæ ſubſcribit & author Ætnæ, cùm Thebas Ogygias appellat. Hanc vrbem Poëtæ à numero ſeptem portarum peculiari epitheto Heptapylon cognominant. Hinc ortum traxerūt Hercules & Liber pater, & Pindarus vates, & præter hos Pelopidas & Epaminundas, præſtātiſſimi ætatis ſuæ duces. Eadem dicta fuit & Dircæa, à Dirce propinquo fonte vnde & ager Thebanus à poëtis paſſim Dircæus appellatur. Fuerunt & Thebæ aliæ in Cilicia, Eētionis regia, patria Andromaches, quam Ouid. idcirco Thebaidē cognominat 3. de arte.

Thebes, Vrbs terræ Chananeæ, iudic. 9. 2. reg. 11.

Thebéſtis, vide THEBE.

Thébeta, caſtellum Meſopotamiæ. Steph.

Thebni, Filius Gineth. 3. reg. 16.

Thecla, Nomen proprium mulieris ſanctiſſimæ.

Thécua, Ciuitas in Iudæa, ſex millibus à Bethlehem diſtans, à Roboam conſtructa, 2. reg. 14. 23. 2. para. 11. 20. iere. 6. Filius Aſhur, 1. para. 4.

Thécua, Pater Sellum mariti Holdæ prophetidis. 2. para. 34.

Thégilis, epithetō Mineruæ. Steph. in Pamphylia.

Thegónium, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Thehen, Filius Ephraim. nume. 26.

Thelamûſa, caſtellum Arabiæ iuxta Euphraten. Steph.

Theláſion, V. Sicyoniorum rex, regnauit annis L I I. anno mundi 2015.

Thelaſſar, regio Syriæ. 4. reg. 19.

Thelbéncanæ, Babyloniæ vrbs iuxta Euphratis fluuii partē, Ptolemæo lib. 5. c. 20. hodie Maraga.

Theléboæ, Vide TELEBOAE.

Thélechus, V I I I. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis X L. anno mundi 3113.

Theléſis, Argiua mulier, Argos, oppidum Græciæ, à Cleomene Spartanorum rege obſeſſum, vnà cū cæteris mulierib⁹, cū deeſſent viri, tutata eſt.

Theléſius, Bulgarorum rex, Thraciam populatus eſt, qui ab imperatore victus, cùm in patriam fuga rediſſet, ob rem malè geſtam à ſuis eſt interfectus. Blondus.

Thelharſa, Nomen loci. 1. eſd 2. 2. eſd. 7.

Thélmela, Nomen loci. 1. eſd. 2. 2. eſd. 7.

Thelon, vide THELEBOAE.

Thelphuſſa, vrbs prope Orchomenum Arcadiæ, à Telphuſſa Ladonis filia nomen habens. Vide TELPHVSSA, ſine aſpiratione, quod melius eſt.

Thelphúſſium, ſiue Tilphoſium, oppidū in Bœotia, vbi laudatus Bacchus eſt à Pindaro.

Thema, Filius Iſmahelis. gene. 25.

Thema, 1. eſd. 2. 2. eſd. 72. Nomen viri.

Thema, iob 6. iere. 25, Nomen loci.

Thémaci, vicus in tribu Erechtheide. Steph.

Theman, Ciuitas principum Idumæorum, quæ à Theman filio Eliphaz ex Ada vxore nomen accepit, gene. 36. iere. 49. Filius Eliphaz filii Eſau ex Ada, gen. 36.

Themani, Filius Aſhur ex Naara vxore 1. para. 2. 4

Themanites, Idem. iob 4.

Thembinaclia, regio, quæ & Nemea dicitur.

Thembriênus, vrbs Cariæ à Thembrino quodam.

Gentile, Thembrineus. Steph.

Themes, antiquum oppidum Cypri in quo repertum primum æs, ab eo ſumpſit cognomen.

Thémilas, Themilæ, (inquit Seruius) vt Æneas Æneæ, proprium viri.

Themis, Themis vel Themidis, vel etiam Themiſtos, Cæli & Terræ filia, quæ Iouis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia cõpreſſa fuit. Hæc dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas eſſet, vt ait Feſtus. (nam θέμις Græcè, fas dicitur) habuitq; vetuſtiſſimum oraculum in Bœotia, ad Cephiſſum amnem. Ouidius 1. Metamorph.

Themiſcyra, vel Themiſcyron, Cappadociæ vrbs. Plin. lib. 6. ca. 3. Mela lib. 1. Vide Thermodoon, & Chadiſia. Θεμίσκυρα Stephano, vrbs è regione (ſi rectè αὐτὴν legitur) Thermodoõtis. Dicitur & Θεμισκύρια, & incolæ regionis Themiſcyrii.

Thémiſon, medicus apud Herodotum & Cornelium Celſum.

Themiſones, ſiue Themiſonii, populi, à Themiſonio Phrygiæ maioris loco prope Lyciam.

Themiſónia, regiuncula Phrygiæ. Steph.

Themiſſus, vrbs Cariæ, quam condidit Dadas à Themiſſo filio, quem lupi dilaniauere. Steph.

Themiſtius, philoſophus ſub Iuliano imperatore apoſtata, cuius præfectus prætorii fuit Conſtantinopoli: ſcripſit Paraphraſim in Ariſtotelis Phyſicam libris octo, in Analytica poſteriora. Præterea edidit ſua, videlicet, De intentione & inſcriptione prædicamentorum: diſputationes etiam quaſdam. Hic Valentem imperatorem quotidie ſæuientem in Orthodoxos authoritate ſua & epiſtolis reddidit mitiorem. Suidas.

Themiſtocles, Athenienſis clariſſimus, qui cùm adoleſcentiam in omni luxus laſciuiæque genere peregiſſet, tandem cùm in virum euaſiſſet, iuuentæ ſuæ maculas præclariſſimis geſtis deleuit. Nam & primus Piræeũ muniuit, & prælio nauali Perſas apud Salaminem vicit. Poſt hæc ab ingrata patria exul factus, ad Xerxem confugit, à quo dux exercitus aduerſus Athenienſes magno cum honore creatus, cùm videret patriæ ſuæ ingentis cladis periculũ immínere, hauſto tauri ſanguine ſeipſum interemit, ne aut regi de ſe bene merito infidelis eſſet, non pugnando viriliter, aut patriæ ſuæ hoſtis atque oppugnator videretur. Patrem habuit nomine Neoclem, à quo & ipſe Neoclides à Poëtis appellatur.

Themiſtógenes, Syracuſanus hiſtoricus Cyri expeditione & bella, quæ in hiſtoria Xenophontis continentur, compoſuit. Suidas.

Themna, Ciuitas maxima in tribu Dan, ſita in monte Ephraim cõtra ſeptentrionalem plagam Liddæ, intérque Æliam & Dioſpolim. Inde ſub imperio Romano dicta eſt præfectura Themnitica. Ioſ. 19.

Thenach, Ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſue 17: Eadem quæ Thanach appellatur.

Thennæ, vrbs Cretæ vel Arcadiæ, alii montem eſſe dicunt. Steph. idem alibi Omphalium vrbem eſſe ſcribit prope Thennas in Creta.

Theo, v i i. Ægyptiorum rex, regnauit annis i i. anno mundi 3594.

Theobáldus, Metenſium rex, anno ſal. 544.

Theobáldus Campanus, Nauarræ rex. an. ſal. 1237.

Theoclýmenus, Homero lib. Odyſſeæ 17. vates, qui Penelope prædixit Vlyſſis in Græciam reditum.

Theocrines, viri proprium, qui primùm tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator & ſycophanta. Vnde & Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte, Æſchinem tragicum Theocrinem vocat. Eraſmus in Chiliad.

Theocritus, poëta Syracuſanus, Praxagoræ, ſiue (vt alii malũt) Symmachi & Philinæ filius, qui ſub Ptolemæo Lagi filio floruit. Alii Coum fuiſſe volunt, ſed admodum iuuenem Syracuſas commigraſſe. Scripſit Idyllia in genere bucolico, quæ Virgilius ſibi imitanda propoſuit.

Theodatus, nepos ex Narbonenſi præfectura reuocatus, præfectus Etruriæ cõſtitutus ab Theoderico, anno ab vrbe cond. 1274.

Theodebértus, Metenſium rex, Burgundiones in Liguriam & Æmiliam, Alemannos in Venetiam miſit, quos Theodatus vicit, atque Italia expulit. Blond. lib. 3. decad. 1. Paul. Æmil. lib. 1.

Theodéctes, orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de Rhetorica libros dedicauit, conuerſus: deinde ad Tragœdias ſcripſit fabulas 2. Deceſſit Athenis natus annos x l i. Scripſit & verſibus artem Rhetoricam, laudauit & virum Artemiſiæ Mauſolum, vnà cum claris eo tempore oratoribus. Theodectes orator, ſuperioris filius, ſcripſit encomiũ Alexandri regis Epirotarum, commentarios hiſtoriæ, artem Rhetoricam libris v i i. aliáque complura. Author vtriuſque Suidas.

Theodéricus, Thoriſinundi germanus Viſegothorum rex, anno ſal. 457.

Theodéricus, Theodemiri filius, Oſtrogothorum rex, à Lenone dilectus, Patritiatus dignitati ac conſulari inſignitur. Blond. lib. 3. Italiam obtinuit, regnauitque an. x x x i i i. an. ſal. 493.

Theodéricus, Gallorũ rex, ignauiæ deditus, adeũdi ſalutandique ſui, copiam nulli niſi Calend. Maii faciebat, per Ebroinum, regnum adminiſtrabat. Hanc ignauiam regni proceres indignè ferentes, Theodericum & Ebroinum monaſteriis incluſerunt, aduocato in regem Chil-

derico, anno ſal. 673. Blond. Paul. Æmil.

Theodéricus, Dagoberti filius, Francorum rex, regnauit annis x v. anno ſal. 727.

Theodéricus, qui Arriana hæreſi commaculatus (hac enim à Valente imperatore Gothi imbuti erant) Ioannem Epiſcopum, Agapitum & Patritium c o s s. Theodorum & Importunum legatione ad Iuſtinum miſit, vt expulſos epiſcopos reuocaret, aut ſe Italiam deuaſtaturum: cui à Iuſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verùm à Ioanne & Rom. Senatoribus coronari imperator voluit. Blond. lib. 3.

Theodéricus, Alſaciæ comes, duxit exercitum in Guilhelmum Roberti Nordmanniæ ducis filium: fuſus fugatúſque ab Aluſti incolis ſuſcipitur. Guilhelmus victor Theodericum obſidet, telo percuſſus interiit: obſidione ſoluta, Theodericus Flandriæ comitatum recepit. Polydorus lib. 11.

Theodôra, Imperator Conſtantinopolitanus, anno ſalutis 1043.

Theodôrus, Byzantius ſophiſta, qui à Platone vocatus eſt λογοδαίδαλος, ſcripſit contra Thraſybulũ & Andocidem, & alia quædam. Suidas.

Theodôrus & Teladeus, fratres Samii, ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythi Apollinis ſignum incepit. Alter Epheſi eodem tempore, ex alio ſaxo abſoluit: quibus ſimul compoſitis ita conuenit, vt vnum corpus, ab vno artifice, & ex vno lapide ſculptum videretur. De hoc Diodoro Diogenes teſtatur, quòd non ſolùm ſculptor, ſed etiam architectus fuerit, vnúſque conſuluit ſubiiciendos eſſe carbones fundamentis Epheſii templi. Nam quum humidus eſſet locus, omiſſa ligni natura, ſoliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, ſtatuámque ferream fecit. Pauſanias.

Theodôrus Gadareus, nobilis orator. Gadara autem, Syriæ ciuitas eſt non longè ab Aſcalone: verùm ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strabone, cuius tẽpore fuit. Eius diſcipuli Theodorei ſunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica ſcripſit. Tyberius quoque princeps, cùm ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudioſe audiuit, vt Quintilianus lib. 6. tradit. Theodorus ἄθεος, de quo Laërtius & Suidas.

Theodôrus c x x i. pontifex Romanus, patre epiſcopo Græco natus, regnauit annis v i. menſ. v. dieb. x v i i i. anno ſalutis 640.

Theodôrus i i. c x i i i. põtifex, regnauit dieb. x x. anno ſalutis 899.

Theodôrus Gregorius, Originis diſcipulus, anno ſalutis 219.

Theodôrus, Rauennatis eccleſiæ Archiepiſcopus, Rauennatem eccleſiam, quæ hactenus Romanæ par fuerat, ſubiecit. Blond. lib. 9.

Theodôrus Calliopa, i x. Italiæ Exarchus, anno ſalutis 643.

Theodôrus, Romanæ eccleſiæ primicerius, anno ſalutis 823.

Theodôrus Athenæus claruit anno mundi 3644

Theodóſia, Tauricæ Cherſoneſi vrbs, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 6. hodie Capha, quæ fuit ditionis Genuenſium.

Theodóſius, nomen proprium duorum Romanorum principum.

Theodóſius, vir memorabilis in Bithynia, teſte Strabone libro 12. cùm inquit, In Bithynia fuere viri in diſciplinis memorabiles, Xenocrates philoſophus, & Dionyſius dialecticus, & Hipparchus, & Theodoſius, & filii eius mathematici.

Theodotius, nomen viri. 2. mach. 14.

Theódotus Chius, præceptor vltimi Ptolemæi in rhetorica, decertantibus in conſilio regis, an profugus Pompeius eſſet recipiendus, ſolus conſuluit interfici debere: quod ſanè factum eſt. Hunc poſtea Brutus iam Auguſto inimicus in Aſia compertum, & ad ſe adductum interfici iuſſit. Plutarchus in vita Pompeii. Theodotum alium memorat Philoſtratus in Sophiſtis, qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ.

Theódotus, Bactrianorum præfectus, regem ſe appellari iuſſit. Iuſtin. lib. 41.

Theódotus Ptolemaida & Tyrum Antiocho prodidit, anno mundi 3745.

Theógnis, poëta Græcus, cuius opus incipit,

ὦ ἄνα, λητοῦς υἱέ, διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδὲ λιπαυόμενος.

Id eſt, O rex, Latonæ & Iouis filii, nũquam tui obliuiſcar exordiens neque finiens.

Theomnéſtus Cous, Straboni lib. 14, vir Athenis clarus, adminiſtratione Reipublicæ & Niciæ æmulus.

Theon, nomen pictoris Samii, Quintil. libro 12. Alter mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemæum aſtrologum. Alter etiam interpres Apollonii Rhodii.

Théonas, Alexand. eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 284.

Théones apud Suidam plures: ſed notior cunctis philoſophus Alexandrinus, eiſdem, patria, tempore & diſciplinis, quibus Pappus, ſub Theodoſio ſeniore. Scripſit de Aſtrologia, commentarióſque in Ptolemæũ & Aſtrolabiũ paruum, & alia. Theon item Alexãdrinus Stoicus, tẽpore ſuperior, ſiquidem ſub Auguſto poſt Arrium philoſohum emicuit: ſcripſit in Phyſicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis anti-

quior, ſcripſit apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, ſophiſta, cognomine Ælius, ſcripſit in arte rhetorica. Theon Sidonius, ſophiſta, præcepit in patria, Conſtantini I I. tempore. Plin. lib. 35. cap. 11. His Theonem ſculptorem addit, inter quinque qui Mauſoleum celauere.

Theóphanes, Mitylenæus hiſtoricus, qui Pompeii Magni res geſtas ſcripſit, quamobrem ab eo in concione militum ciuitate donatus eſt. Cic. pro Archia.

Theophánia, ſoror Ioannis imperatoris Conſtantinopolitani, anno ſalutis 971.

Theophilactus, Italiæ Exarchus X I I I. anno ſalutis 700.

Theóphilus, Vir ad quem ſcribit D. Lucas euangelium. Iuc. 1.

Theophilus, Ceſareæ Paleſtinæ præſul, Seuero imperante, librum in Marcionem ædidit: tum alia quæ à Hieronymo cõmemorantur. Alius item eiuſdẽ nominis præſul Antiochenus, ad quem Lucas ſcribit acta Apoſtolorũ. Alius quoque præſul Alexandrinus, qui ſcripſit aduerſus Origenem. Præter hos Theophilus comicus antiquæ comœdiæ: eius fabulas nonnullas comme morat Suidas.

Theóphilus, martyr, anno ſalutis 251.

Theophráſtus, philoſophus ex Ereſſo Leſbi oppido, prius Euphraſtus, deinde Theophraſtus vocatus ob vocis & eloquentiæ ſuauitatẽ, quaſi diuinam, quum antea Tyrtamus appellaretur. Peripateticorum eloquentiſſimus doctiſſimúſque fuit, Ariſtotelis diſcipulus, & in ſchola ſucceſſor. Dicere ſolebat, doctum hominem ex omnibus ſolum, neque alienis locis peregrinum eſſe, neque inopem amicorum. Habuit diſcipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quæ ſunt libri ſex epitomes in Ariſtotelem de animalibus. Extant hodie tantùm de plantis conuerſi à Theodoro Gaza, & parua quædam opuſcula. Exceſſit admodum ſenex. Diogen. Strabo. Theophraſtus alter fuit Epheſi⁹. Ælian⁹ de varia hiſtoria.

Theópolis, maxima ciuitas orientis, ſic à Iuſtiniano nominata poſt terræmotum, mutato Antiochiæ nomine. Steph. Vide ANTIOCHIA.

Theopõpus Gnidius, & orator & hiſtoricus poſt Thucydidem & Herodotũ, quibus, vt in hiſtoria minor, ita oratori magis ſimilis, vt qui antequam eſſet ad hoc tempus ſolicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus. Suidas autem de eodẽ ſic ait: Theopõpus (inquit) Chius & Ephorus hiſtorici diſcipuli Iſocratis, alter fræno, alter calcaribus indigebat. Fuit itẽ alius antiquæ comœdiæ poẽta, vt idem Suidas author eſt. Theopompus Gnidius Cæſaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæſarem ipſum plurimùm poterat. Strabo 14. Theopompus rex Spartanorum, quum primus inſtituiſſet, vt Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regiæ poteſtati oppoſiti, quemadmodum Romæ conſulari imperio Trib. pleb. ſunt obiecti, atque illi vxor dixiſſet, id egiſſe illum, vt filio minorem poteſtatem relinqueret: Relinquam (inquit) ſed diuturniorem. Valerius libro 4. cap. 1. Quintilianus tamen libro 2, hanc modeſtiam parum valuiſſe demonſtrat, captum demum fuiſſe oſtendens, Theopompus (inquit) Lacedæmonius, permutato cum vxore habitu, è cuſtodia euaſit vt mulier.

Theopómpus philoſophus apud Cheroniam. Eutrop. libro 10.

Theóxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non poſſet, ſe præcipitem dedit in mare. Liuius lib. 40.

Thera, inſula vna Sporadum à Memaliaro Cadmi ſocio condita. In ea ſeptem aut octo annorum pueros defunctos non lugebant. Eſt & Rhodi ciuitas humilis, & alia Cariæ, alia Sogdianæ. Incola, Theræus. Steph.

Thera, inſula eſt in mari Ægæo, vna Cycladum, Callimachi Poëtæ patria, ex qua profecti ſunt, qui Cyrenen in Africa condiderunt. Hæc alio nomine Calliſte dicta fuit: quod & ipſum teſtatur Callimachus hoc diſticho:

Καλλίστη τρεφπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὐὔομα Θήρη
Μητρὸς Βύττου παιηλίδος ἡμιθέρη. Hoc eſt,

Nomine Calliſte primũ, ſed poſtmodo Thera
Dicta fuit tellus, vrbis origo meæ.

Therámenes, Athenienſis philoſophus. Cicero 1. Tuſc. quæſt. qui quum coniectus in carcerem, triginta iuſſu tyrannorum venenum vt ſitiens obduxiſſet, reliquum ſic è poculo eiecit, vt id reſonaret. Quo ſonitu reddito arridens: Propino (inquit) hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conuiuiis ſolent nominare, cui poculum trahituri ſunt.

Theramnum, vrbs Theſſaliæ: Theramnæ Stephano, vrbs Laconiæ, quam aliqui Spartam dicũt.

Therápnæ, arum, vicus eſt Laconiæ, teſte Mela, in quo Leda Caſtorem & Pollucem, Helenam & Clytæmneſtram peperit. Dictæ autem putantur Therapnæ, ἀπὸ τῆ θεραπύειν, quòd ibi Dioſcuri religioſiſſimè colerentur. Hinc adiectiuum Therapnæus.

Therá ſia, inſula iuxta Eubœam, Ptolemæo lib. 3. cap. 4, in qua ciuitas eſt hodie Sanctorinum dicta. Stephano eſt inter Cretam & Cyrenæam.

Thericles, figulus Corinthius, à cuius nomine fictilia quædam vaſa Thericlea dicta ſunt. Plinius libro 16. cap. 40.

Therimachus, nomen pictoris inſignis, Plin. lib.

15.cap.10.claruit olympiade 107. Vide THERO MACHVS.

Therma, parua regio Siciliæ.

Thermæ, Thermarum, Siciliæ oppidum, Pomponio lib.2. Inde Thermitani. Cicero in Verrem.

Therme, ciuitas Thraciæ, vnde Thermaicꝰ sinus.

Thermódoon, oontis, vel Thermódon, ontis, Suidæ, fluuius Themiscyræ (quæ est regiuncula Cappadociæ contermina) Amazonum sedibus nobilitatus. Virg.11. Æneid. Hinc adiectiuũ Thermodonteus.

Thermon, XXXIIII. Hierosolymorum episcopus, anno salutis 302.

Thermópylæ, mons Græciæ longissimus, qui à Leucade incipiens, inde in ortum flexus, in Ægæum vsque mare protẽditur, mediámque Græciam ita dirimit, quemadmodum Italiam Apennínus. Dictæ Thermopylæ ab anguſtis faucibus, aquis calidis scatentibus. Montium enim anguſtias, vt Latini portas, ita Græci πύλας appellant. Thermas autem aquas calidas esse, nemo est qui ignoret. Mõtem autẽ hunc maximè illustrẽ reddidit Lacedæmoniorũ cum Mardonio pugna, & Leonidæ Regis interitꝰ. Hero.li.7

Thermus, oppidulum Æoliæ: Gentile, Thermius: possessiuum, Thermicus. Steph.

Thérmydra, portus ciuitatis vnius in Rhodo. Steph.

Therne, vrbs Thraciæ. Steph.

Thero, viri proprium (inquit Seruius) in Pindaro tantùm lectum. Virg.10. Æneid.

Occiso Therone, virum qui maximus vltrò Æneam petit.

Therómachus, statuarius egregius. Vide THRASIMACHVS.

Theron, Hispaniæ citerioris rex.

Theron, Agrigentinorum tyránus, an. mũdi 3472.

Thersa, Ciuitas in alto sita monte, qua Israelitarum reges ante conditam Samariam pro regia vsi sunt, 3.reg.14.4.reg.15. Fuit & Salphaad filia eiusdem nominis, nume.26.

Therſánder, siue Therſandros, Polynicis filius ex Argia, teste Statio, qui vnà cum cæteris Græcorum principibus ad Troiam nauigauit. Hunc Virgilius 2. Æne. inter eos enumerat, qui tẽpore excidii Troiani in equo ligneo fuerunt occultati.

Therſílochus, Antenoris filius, in bello Troiano occisus: quem Virg.6. Æneid. inter viros fortes enumerat, qui etiã apud inferos arma tractent.

Therſippus, III. Athenienſium princeps, regnauit annis XL I. anno mundi 2971.

Therſitæ, gens Iberica. Steph.

Therſites, Græcorum omnium fœdiſſimus, idémque ignauiſſimus, quem Achilles ſibi procaciter conuitiantem pugni ictu interfecit. Huius inſignis deformitas ab Homero lib.2. Iliad. graphicῶς expreſſa, effecit, vt cùm hominem vehementer fœdum ſignificare velimus, Therſitæ faciem eum habere dicamus.

Theſeis, idis, poëma Codri, Theſei geſta complectens. Iuuenal. Satyra 1.

Theſeus, Ægæi regis Athenarum filius, ex Æthra Pithei filia, qui adhuc adoleſcens, opera Medeæ nouercæ penè veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum euectus, tam multa memoratu digna geſſit, vt inter plures Hercules vnus connumeretur. Debellauit Amazonas, earúmque reginam Hippolyten ſecum abduxit, ex qua & Hippolytum genuit. Creontem regem Thebanorum cadauera Argiuorum, qui Thebano in bello ceciderant, ſepeliri prohibentem interfecit. Oppreſſit & terribilem taurum in Attica. Minotaurum in Labyrintho occidit, & Ariadnam Phædrámque Minois filias clàm ſecum abduxit: ſed relicta Ariadna in Chio inſula, Phædram ſibi coniugio copulauit. Scironẽ, Procruſtem, & Schinin latrones Atticæ neci dedit: debellauit Centauros: Thebas domuit. Pirithoum præcipua coluit amicitia, quocum deſcendit ad inferos ad rapiendam Proſerpinam: ſed occiſo Pirithoo, ipſe aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum ſumma proſequebatur beneuolentia, liberaretur. Poſtremò iam ſenior, tot tantiſque rebus geſtis, patria regnóque pulſus, in Scyrum inſulam nauigauit: vbi & periit, à rege Lycomiede (vt quidam tradunt) interfectus, aut (vt alii malunt) cùm à cœna deambularet, ex loco edito delapſus.

Theſmophória, Cereris ſacra, quæ & Cerealia à Latinis, & Initia dicuntur. Græci enim Cererem θεσμοφόρον appellãt, quaſi legiferam: quo etiam epitheto noſtri eam inſigniuerunt. Virgilius 4. Æneid.

-mactant lectas de more bidentes
Legiferæ Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dediſſe putatur, propterea quòd ex agrorũ diuiſione primùm nata credantur iura. Ouid.5. Metamor.

Théſpiæ, oppidum Bœotiæ, Heliconi proximum, ſed eo magis Auſtrale, Criſſæo immínens ſinui. Strab.lib.9. Numerãtur autẽ Theſpiæ inter ea loca, quæ Muſis conſecrata credidit antiquitas: vnde & Muſæ ipſæ Theſpiades cognominãtur.

Théſpici, populi Græciæ.

Theſpis, Poëta Athenienſis, qui primus Tragœdiam dicitur inueniſſe, & vicatim plauſtris circumuexiſſe, actorúmque faciem, quòd nõdum repertus eſſet perſonarum vſus, fæcibus obleuiſſe. Horat. in Arte.

Theſprótia, Epiri regio, Chaoniæ proxima, Plinio

in proœmio lib.4. cuius incolæ dicũtur Theſproti.

Theſſália,regio Græciæ,ex vna parte Bœotiam,ex altera Macedoniam habens,ad mare inter Peneum amnem & Thermopylas extenſa: prius Æmonia dicta ab Æmone rege, & Pelaſgicon Argos, & Hellas, & Dryopis, vt eſt author Plinius lib.4. cap.7.& 8. Olim etiam Pyrrhæa dicta eſt, teſte Strabone lib.10.à Pyrrha Deucalionis vxore. In Theſſalia ſunt mõtes viginti quatuor,quorum nobiliſſimi Olympus, Pierus,patria domúſque Muſarum, Pelion,& oſſa, gigantum bello memorati. Item Pindus & Othrys,Lapitharum ſedes. Flumina inſigniora ſunt Apidanus, Enipeus,Onochonus,Pamiſus, Peneus & Phœnix.

Theſſalónica, vrbs metropolis Macedoniæ. Hæc fuit patria Theodori Gazæ. Stephano, Halia prius dicta à Caſſandro cõdita. Sic dicta,quòd Philippus Amyntæ filius, Theſſalos illic deuicerit,vel(vt author eſt Lucius Tarrhæus,qui de Theſſalonico librum edidit) quòd Philippus cùm ex Iaſonis nepti illic ſobolem ſuſcepiſſet, eáq; viceſimo puerperii die extincta eſſet, Nicæ nutrici nutriendum infantem dederit,& inde nomen vrbi impoſuerit. Nam & mater infantis Nicaſipolis dicebatur.Steph.Vide THESTIDIVM.

Theſſánder,Vide THERSANDER.

Theſtíades,filiæ Theſtii,(qui Erichthei,aut,vt alii volunt, Teuthrantis filius fuit) numero quinquaginta, ex diuerſis mulieribus natæ: quas Hercules adhuc adoleſcens, ſed iam tum corporis robore præſtans,omnes vitiauit,totidémque liberos maſculos ex iis ſuſtulit, qui & ipſi ab aui nomine Theſtiadæ dicti ſunt. Hi poſt mortem patris cum Iolao illius ex Iphiclo fratre nepote, in Sardiniam profecti,multas in ea vrbes condiderunt.Diodorus lib.5.

Theſtídiũ,vrbs Theſſalonicæ, Hellanicus Theſtieum vocat à Thetide. Eſt & ſtagnum Thraciæ, cum adiacente agro Nyſa.Steph.

Theſtis, vrbs Arabum,& alia Libyæ.Gẽtile,Theſtites.Steph.

Theſtius,Parthaonis filius,pater Toxei & Plexippi,& Althææ matris Meleagri:à quo illi quidé Theſtiadæ:hæc autẽ Theſtias appellatur.Ouidius 8. Metamorphoſeos.

Theſtor,Idmonis & Laothoës filius,pater Calchãtis,peritiſſimi Græcorum Auguris,qui à nomine patris Theſtorides à poëtis appellatur.

Theſtorus,vrbs Thraciæ.Steph.

Theſtrotonícia,Vide HYLLARIMA.

Theſtylis, mulieris ruſticæ nomen, apud Theocritum & Virgilium 2. Ecloga.

Thetis,idis, Nerei & Doridis filia, quam cùm Iupiter,pulchritudine eius captus adamaret,vxoremque ducere decreuiſſet, monitus eſt à Prometheo,ita eſſe in fatis, vt quicunque ex ea naſceretur, patre maior eſſet futur'. Qua re audita,Iupiter à nuptiis eius abſtinuit, veritus, ne quemadmodũ Saturnum patrem ſuum regno pepulerat, ita ipſe viciſſim à filio cæli poſſeſſione deiiceretur. Thetidem autem poſtea Peleus vxorem duxit, Æaci filius, qui Achillem ex ea ſuſcepit.Ouid.11.Metamorph.Vide ſuprà in nominibus Peleus & Achilles.

Theudas, nomen viri.act.5.

Theudis,Viſigothorum rex in Hiſpaniis.

Theudóſia,Vide THEODOSIA.

Thibrus,nomen vrbis apud Lycophronẽ.Steph.

Thichon,nomen pagi.ezech.47.

Thilon, filius Simon.1.paral.4.

Thimbron Lacedæmonius quaſdam Aſiæ ciuitates in fidem accepit.Xenoph.lib.3.

Thíneus, XXX. Aſſyriorum rex,regnauit annis XXX.anno mundi 2830.

Thinge,vrbs Libyæ.Steph.

Thiniſſa,Africæ minoris, id eſt Zeugitanæ prouinciæ vrbs,Ptolemæo lib.4.ca.3.hodie Tunis.

Thiódamas, antis, pater Hylæ, adoleſcentis formoſiſſimi, quem Hercules, amore eius captus, Colchicæ expeditionis comitẽ aſſumpſit, eundémque in Myſiæ ſyluis poſtea amiſit. Vide HYLAS. Hinc Thiodamantẽus.

Thiódamas alius fuit, Melampodis filius, Statio 4.Thebaidos.

Thiras, filius Iapheth. gen.10. A quo Thirenſes, quos Græci Thraces vocant.

Thíria,filius Ielaleel 1.paral.4.

Thiriómachus, vnus ex filiis Herculis, ex Megara Creontis regis Thebani filia.

This, vrbs Ægypti prope Abydum: Ciuis, Thinites. Steph.

Thiſbe,es, puella Babylonia, mutuo Pyrami vicini adoleſcentis amore capta:miſerabilem exitum videſuprà in dictione PYRAMVS.

Thíſoa,vrbs Arcadiæ.Gentile,Thiſoates.Steph.

Thmuis,vrbs Ægypti:indè Thmuites.Steph.

Thoa,æ,ſiue Thoé,es, Nympha marina,Tethyos & Oceani filia,à natandi celeritate dicta.Heſiodus in Theogonia.

Thoâna,Vide TYANA.

Thoas,antis,Tauricæ regionis rex,ad quem delata eſt Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Dianæ Tauricæ ſacris præfecta.Hũc poſtea occidit Oreſtes,à ſorore adiutus,cùm illum quoque Thoas Dianæ aræ deſtinaſſet.

Thoas,Lemni inſulæ rex, Liberi patris filius, ex Ariadne Minois filia, pater Hypſipiles,ſolus filiæ pietate ſeruatus, cùm cæteræ omnes Lẽniæ mulieres, viros ſuos & parentes trucidarent.

Ouidius 7. Metamorphoſ.

Thochen, Ciuitas. 1. paral. 4.

Thócnia, vrbs Arcadiæ, à Thocno quodã. Steph.

Thoe. Vide THOA.

Thogorma, Filius Somer. geneſ 10.

Thohũ, Filius Eliu patris Ieroham, 1. reg. 1. Filius Suph filii Elcanæ, 1. paral. 6.

Thola, Filius Iſſachar, geneſ. 46. 1. paral. 7. Filius item Phua dux in Iſrael, iudic. 10.

Tholal, Ciuitas Simeonis. 1. paral. 4.

Tholiſtóbogi, Vide TECTOSAGES & Toliſtobii: Straboni Teliſtobogi.

Tholmái, Filius Enac, ioſ. 15. iudic. 1. num. 13. Rex Geſſur, 2. reg. 3. 1. paral. 3.

Thomas, vnus ex CHRISTI apoſtolis, matth. 10. iohan. 11.

Thomas Cãtuarienſis Archiepiſcopus exilio primùm à rege Angliæ damnatus, pòſt etiam capitali ſupplicio affectus circa annum ſal. 1164.

Thomas Maurocenus Conſtantinopolitanus patriarcha, anno ſal. 1201.

Thon, primus apud Ægyptios medicinam in artem redegit. Homerus 4. Odyſſeæ. Alter, teſte Hellanico, fuit rex Canopi, ad quẽ quum Menelaus Troia cum Helena diſcedens, tempeſtate maris deduceretur, fuit primùm ab illo, antequam Helenam conſpiceret, gratè ſuſceptus. Sed vt illam conſpexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo interfect⁹ eſt. Vide THONIS.

Thónia, vrbs & caput Gabanitarum, diſtátque à Gaza noſtri litoris Iudææ oppido, mille quingenta triginta ſeptem paſſuum.

Thonis, Straboni lib. 17, vrbs prope Zephyrium. Eſt & eidem rex, qui Menelaum & Helenam hoſpitio ſuſcepit: vnde de medicamentis Helenæ ſic poeta inquit,

Quæ Polydamna dedit, Thonis clariſſima coniunx. Steph. vrbs ad oſtium Canopicum ſita. Gentile, Thonites. Vide THON.

Thónius, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Thoon, vir Troianus ab Vlyſſe interemptus. Homerus Iliad. 12.

Thoôſa, Phorci filia, ex qua Neptunus Polyphemum ſuſcepit. Homerus 1. Odyſſeæ.

Thoótes, vnus ex præconibus Græcorum. Homerus Iliados 12.

Thophel, locus in deſerto trans Iordanem è regione Iericho, vbi Moſes quintum librum edidit. deut. 1.

Thópheth, locus in valle filii Ennon, qui cernitur in Ieroſolymæ ſuburbanis, vbi quõdam parentes filios igni exuſtos deuouebãt, & immolabant dæmonio Moloch. iſa. 30. ierem. 7. 19.

Thopo, nomen loci. 1. machab. 9. Scribe Topo.

Thoræ, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Thorax, Straboni lib. 14, mons iuxta vrbem Magneſiæ, in quo dicũt crucifixum fuiſſe Daphitam grammaticum, propterea quòd reges verſibus inceſſeret. Ex quo illud tractum eſt, Caue à Thorace. Stephano, vrbs eſt Ætoliæ, & alia Magneſiæ. Gentile, Thoracites.

Thóricus, vicus prope Canopum iuxta Alexandriam. Steph.

Thóricus, vicus in tribu Acamantide. Hecatæus vrbem eſſe tradit. Vide THYRICVS.

Thoriſmúndus, Gothorum rex, anno ab vrbe condita 1104.

Thornax, mons Laconiæ. Steph.

Thou, rex Emathenorũ, fœdus cum Dauide icit, anno mundi 2909.

Thous, Homero, vn⁹ ex Troianorũ principibus.

Thrácia, latiſſima Europæ regio, Macedoniæ ad Occaſum proxima, Neſſóque flumine (vt Ptolemæo placet) aut (vt Plinius mauult) Strymone amne ab eadem dirempta: à Septentrione Iſtrum habens, ab Oriente Pontum, à Meridie Ægæum mare. Thracia dicta à Thrace Martis filio, aut certè à regionis aſperitate, quam τραχύτητα Græci appellant. Eſt enim hæc regio, teſte Pomponio, in primis aſpera, nec cælo, nec ſolo tractabilis, & niſi quà mari propior eſt, frigida prorſus & infœcũda. Eadem & Thraca dicitur, ᾱ Græci nominis in a conuerſo. Huius incolæ Thraces dicũtur. Fœminæ autẽ Threiſſæ. Hinc deducuntur denominatiua Thracius & Threicius.

Thráceas, ventus, qui & Thraſceas & Thraſcias dicitur. Ariſtot. Poſt Argeſtem ventum flat inter Septentrionem & Occaſum ſolſtitialem.

Thracon, vicus prope Antiochiam. Inde Thracocometes, qui ex eo vico natus eſt. Steph.

Thrambus, promontorium Macedoniæ. Steph.

Thraſeas, Auguris nomen, qui in ſumma ſiccitate Buſirim Ægypti tyrannum adiens, oſtendit à ſuperis poſſe exorari pluuiam, ſi Ioui hoſpites immolaret. Quærẽte deinde tyranno, quiſnam & cuias eſſet, cùm ſe peregrinum profiteretur, Tu igitur primus, inquit Buſiris, Ægypto aquam dabis. Itaq; primus immolatus eſt. Hunc tamen nonnulli Thraſium potius, quàm Thraſeam malunt appellare. Thraſeas Pætus Philoſophus Stoicus ſub Nerone: à quo cùm iuſſus eſſet mori, fletum ſuorum magna conſtantia compeſcuit: porrectiſque alacriter ad inciſionem brachiis, humúmque cruore aſpergens, Hunc, inquit, ſanguinem libemus Ioui liberatori. Tacitus lib. 16. Meminit hui⁹ & Martialis lib. 1.

Thraſo, nomen militis apud Terentium. Eſt & pictor apud Strabonem. lib. 14.

Thraſumẽnus, lacus in agro Perufino, Anniba-

lis victoria, & Flaminii Conſulis clade nobilitatus. Dictus à Thraſumeno puero, quem ad hunc lacum Ægila nympha dicitur rapuiſſe.

Thraſybulus, Athenienſis exul, comparato exercitu, triginta tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit, iuuante Lyſandro Lacedæmoniorum duce, exuléſque reduxit. Inſuper plebiſcitum tulit, quod ἀμνηστίαν vocant, quòd iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis. Cicero Philipp. 1. & Valerius de modeſtia: ipſe tandem noctu interfectus eſt. Thraſybulus, dux Mileſiorum, qui vt portum Sicyoniorum occuparet, ex aduerſa parte oppidanos tentauit: dúmque ſic detinerentur, cum inſperata claſſe portum cœpit. Frontinus lib. 2.

Thraſýmachus, Carthaginenſis ſophiſta, periodō & colon, id eſt membrum, primus monſtrauit, ac modum qui nunc eſt rhetorices, induxit. Fuit diſcipulus Iſocratis, vt ſcribit Suidas.

Thraſymédes, Filius Neſtoris. Homer. 9. Iliad.

Thraſymênus, vide THRASYMENVS.

Thria, vicus in tribu Œneide, dictus etiã Thryo: inde Thriaſius & Thrieus. Erant autem θρίαι, calculi diuinatorii, vnde prouerbium, Multi Thrioboli, pauci vates. Steph. vide THRIVS.

Thrince, vrbs prope columnas Herculis. Steph.

Thrius, vrbs olim Achaiæ, nunc verò Eleæ, Homero Patræ, à Thriunte Athenienſi, quem Theſeus cum exercitu miſit auxiliatorem Herculi. Hinc Thriuntius & Thriaſius, quod etiam à Thria fit. Vide THRYIVS.

Thrónium, vrbs Locrorum. Steph.

Thryánda, vrbs Lyciæ. Steph.

Thryon, Meſſeniæ oppidum, non ita procul ab Alpheo fluuio. Homerus in Catal. nauium, & Strabo libro 8.

Thryíus, untis, vrbs in Helide: vel inter Elidem & Pylum, vt inquit interpres Homeri libro 11. Iliad. aliàs θρύον vocat apud Homerum in catalogo, & Θρύοεσσα, non Thryius: quemadmodum & Strabo meminit libro 8. Sunt qui à Thryiunte Athenienſi conditore dictam velint. Eſt & fluuius Elidis, qui in Alpheum decurrit. Homerus 2. Iliad. Vide THRIVS.

Thubal, Filius Iapheth, gene. 10. A quo Iberes (licet quidam Italos ſuſpicentur) originem traxerunt, ezech 27.

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus, patre Oloro, genus à ducibus Melciade & Cimone, qui & ipſi ab Æaco, Iouis filio originem habuere, duxit, vt Didymus in hiſtoria teſtatur. Vxorem duxit è Thracia oriundam, alioquin diuitem, cuius opes aſſecutus, non in voluptates, ſed partim in otium literarum erogauit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, quo illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmoniis militibus, qui bello intereſſent, mercedem præbebat, vti res quotidie veras ei renũtiarent, quas fidelius accipere ſpirabat, ſi non ſolùm ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falſo tueretur. Præceptores habuit in philoſophia, Anaxagoram, & in rhetorica, Antiphontem, cuius & ipſe in 8. hiſtoriæ meminit, dicens, cum cauſam fuiſſe perdendæ Reipub. ac conſtituendæ tyrannidis trecentorum. Ex Marcellino Græco ſcriptore. Eius cum Herodoto collationem vide apud Quintilianũ lib. 10. c. 1. Dionyſius Halicarnaſſeus ſcribit Demoſthenem adeò Thucydidis ſtylum probaſſe, vt eius librum octies ſcripſerit, totúmque ferè edidicerit.

Thucydides alios Marcellinus ponit: vnum Mileſium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis: Alium Pharſalicum Memnonis filium, cuius meminit Polemon in his quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poëtam natione Achedryſium, cuius meminit Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis qui fuit tempore Platonis comici & Agathonis tragici, ac Nicerati verſificatoris.

Thule, es, inſula in ditione Scotorum, in Septentrionem vergẽs, vltra Orcadas, latitudinem habens graduum LXIII. Quo fit, vt circa æſtiuum ſolſtitium quàm breuiſſimæ ibi ſint tenebræ, Sole ab illorum horizõte quàm minimum recedente: quemadmodum contrà circa ſolſtitium hybernũ nihil ferè, aut quàm minimum habent diei, Sole Tropicum Capricorni ab illis diſiunctiſſimum perambulante. Hæc extrema fuit earum, quæ in Septentrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ: vnde etiam à Virgilio vltima Thule appellatur.

Thúnia, vide THVRINI.

Thuóris, Vltimus Lartes Ægyptiorum, regnauit annis VII. anno mundi 2776.

Thúria, Straboni libro 8, Meſſeniorum vrbs, alio nomine ἄπια, id eſt celſa, quòd in colle excelſo ſita ſit, à quibuſdam Thyre appellatur, vt infra. Item Italiæ vrbs, aliàs Thurii. Eſt & fontis nomen, vt mox dicemus.

Thúrii, Vide THVRIVM. Aliqui Thuniam vocãt, vnde Thuniates. Pauſanias αὐθίαν appellauit.

Thurímachus, VII. Sicyoniorum, regnauit annis XLV. anno mundi 1100.

Thuríni, vide THVRIVM.

Thurînum, oppidũ inter duos amnes, Crathin & Sybarim, vbi Herodotus condidit hiſtoriam. Vide THVRIVM.

Thúrium, vrbs Magnæ Græciæ, olim nobiliſſima, ad ſinum Tarentinum ſita inter Crathin & Sybarim amnes, à Thuria vicino fonte nomen habens. Huius incolæ Thurii dicti ſunt, & Thuri-

ni,qui cùm aliquandiu floruiſſent,à Lucanis in ſeruitutem tracti ſunt, teſte Strabone libro 6,& à Tarentinis infeſtati, tandem in Romanorum tutelam ſeſe dedere ſunt coacti, qui eò deducta colonia, vrbem eorum pro Thurio Copias appellarunt.

Thurrhênus, in Italia, regnauit annis LI. anno mundi 2496.

Thurrus,Hiſpanorum regulus.anno ab vrbe condita 575.

Thúſcia,fœcundiſſima Italiæ regio, à Latio Tiberi,à Liguribus Macra fluuio direpta,alio nomine Hetruria appellata. Dicta antè Thuſcia (vt quidam exiſtimãt) ἀπὸ τῦ θύειν, quod eſt ſacrificare, propterea quòd Tyrrheni ſemper habiti fuerint religioſi,deorúmque cultui & ſacrificiis ad ſuperſtitionem vſque dediti.Hinc Thuſci dicti ſunt regionis huius incolæ, qui & Tyrrheni dicuntur. Vide TVSCIA.

Thuſcus,Herculis filius,Italiæ rex.

Thuſcus Iunior Italiæ præfuit an. XXVIII.

Thuſſagétæ,ſiue Thyſſagétæ,populi Scythici, ſupra Mæotidem paludem,rapto & venatu victitantes,Herodoto libro 4.Pomponius Thyrſagetas appellat, ſi modò emendata ſit lectio. Quo pacto & apud Valerium Flaccum legitur lib.6, Non ego ſanguineis geſtantem tympana bellis Thyrſageten,&c.

Thuthémoſis,Ægyptiorum rex,regnauit an.I X. anno mundi 2339.

Thýamis,amnis vel fluuius (vt Thucydides lib.2. ait) qui Theſprotiam, Ceſtrinámque diſcriminat. Plin.libro 4.cap.1. Stephano,vicus eſt à Semiramide conditus,iuxta Archoſiam.

Thýamon,mons in Thraciæ regione.

Thýaſus,ſaltatio,ſiue chorea dicitur,quæ Baccho exhibebatur,à verbo θυάζειν, quod eſt Orgia celebrare. Virg.5.Eclog.

Thyátira,vrbs in Myſia ad ſiniſtram Caici fluminis partem,quæ fuit vna ex ſeptem eccleſiis, ad quas Ioannes apoſtolus ſcripſit Apocalypſin. Strabo lib.13.Stephanus vrbem Lydiæ eſſe ſcribit,quæ prius Pelopea & Semiramis dicta fuit. Deinde cùm Seleucus Nicanoris bellum aduerſus Lyſimachum gereret, & filiam ſibi natam audiuiſſet,vrbem θυγάτειρα vocauit. In neutro genere profertur,non in fœminino,vt debebat. Vocabatur etiam Myſorum vltima. Nam Myſis ciuitatem condituris,reſpondit deus, vbicũque ceruus ictus & currens appareret, ibi condendam eſſe: quo inuento,vrbem denominaſſe διὰ τὸ θύειν & ἐλαφρῶς πλὴν ἕλαφον.Gentile, Thyatirenus.Steph.

Thybris,viri proprium Æneæ comitis.Virgil.10. Æneid.

Thyélla,vrbs Œnotriæ, quam pars Phocenſium inhabitauit.Steph.

Thyéſſus,vrbs Lydiæ à Thyeſſo caupone.Alia eſt Piſidiæ.Steph.

Thyéſtes, filius Pelopis ex Hippodamia, Tantali nepos,qui cùm Atreo fratri, cui peſſimè cupiebat, aliter nocere non poſſet, vxorem eius per adulterium polluit: Atreus verò ei filium epulandum appoſuit.Ob quæ flagitia Sol, ne polluereturretrorſum curſum ſuum fertur cõuertiſſe. Vide ATREVS.Hinc Thyeſteus.

Thyia,Deucalionis filia,ex Ioue peperit Macedoniam,quæ regioni nomen dedit.Steph.

Thyia,vide THYIADES.

Thyiádes, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Bacchæ & Mænades & Baſſarides dicuntur.Rationem autem huius nominis quidã referunt ad Thyiam quandam Cephiſſi filiam,quæ prima omnium Dionyſio initiata,Orgia eius celebrauit,Bacchi cóque furore correptus nomen reliquit,vt ab ea Thyiades dicerentur,teſte Herodoto lib.7.quanquam alii hanc non Cephiſſi,ſed Caſtalii cuiuſdam indigenæ filiam fuiſſe volunt.

Thyle,vide THVLE.

Thymáthadæ, vicus in Hippothoontide tribu. Steph.

Thymbræus,Apollinis cognomentũ,ſiue à Thymbra,Troadis campo, ſiue ab eiuſdem nominis vrbe,in qua colebatur, impoſitum. Campo autem Thymbræ nomẽ factum putatur à Thymbræ herbæ copia,quam Latini cunilam vocant, cuius hoc in campo maximus eſt prouentus,vt annotauit Seruius in illud Virg.3.Æneid.

Da propriam Thymbræe domum.

Apollinis Thymbræi templũ Strabo ea in parte Troadis fuiſſe tradit,qua Thymbrius fluuius in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum. Vnde factus eſt locus fabulæ, Achillem Apollinis ſagittis fuiſſe confixum.

Thýmbrara,Ciuitatis nomen(à qua Tymbrarenſes,& Tymbraræi)ad Pactolum ſitæ.

Thymbris, Siciliæ fluuius, & ſecundum Dialectum,mare.aliàs Thymbris ſcribitur. Scholiaſtes Theocriti.

Thýmbrius, Stephano,fluuius apud Thymbram fluens.

Thýmele, ſaltatricula notiſſima,Domitiani temporibus,cuius geſticulatione Domitianus impenſè fertur delectatus.

Thymiatéria,vrbs Libyæ.Steph.

Thymœtes, filius Priami ex Ariſbe, aut (vt alii malunt) Ariſbes maritus, cuius vxor cùm filium peperiſſet eodem die, quo Hecuba Paridem,afferentibus hariolis,eo die natũ eſſe puerum,cuius cauſa Ilium euerteretur, iuſſit Priamus vtrunque interfici.Et Paris quidem matris

aſtu clàm traditus eſt educandus: Thymœtis autem puer eſt interfectus. Cuius iniuriæ vltione in multos annos dilata, Thymœtes cùm equi lignei dolum ſentiret, commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, vt in vrbem reciperetur. Seruius enarrans locum illum Virgilii,

-primúſque Thymœtes
Duci intra muros hortatur, & arce locari,
Siue dolo, ſeu iam Troiæ ſic fata ferebant.

Thyne, vrbs Libyæ, inde Thynæus. Steph.

Thynia, regio Thynorum. Steph. Straboni lib. 12. inſula in fronte Bithyniæ.

Thynias, inſula iuxta fauces Ponti: & promontorium. Gentile, Thyniadius. Dicitur etiam Thyne, Thynis, Thyneis. Steph.

Thynos. Plin. lib. 5. cap. 27, oppidum Ciliciæ.

Thynus, nomen viri proprium, de quo Orpheus meminit, & gentile à Thynia.

Thyoneus, vnum ex Bacchi cognomentis, ἀπὸ τῆς θύειν, hoc eſt, à ſacrificando impoſitum, propterea quòd illi adhuc inter homines verſanti ſacrificaretur. Quanquam non deſunt, qui id cognominis à Semele matre ſua eũ velint accepiſſe, quæ alio nomine dicta eſt Thyone.

Thyræum, vrbs Arcadiæ, ab Hypſunte filio Lycaonis condita. Steph.

Thyre, ciuitas Meſſeniorum. Sed diuus Auguſtus Lacedæmoniis adſcripſit, quòd Meſſenii cum Antonio ſenſiſſe viderẽtur. Hinc Thyreaticæ Spartanorũ corollæ quædã appellatæ. Sciendũ eſt, Thyre numero plurali, genere neutro per ſynæreſin efferri θυρέα & θυρᾶ, etiam ſi numero ſingulari Thyrea quoque dici poteſt. Strabo lib. 8, Thuriam appellat. Vide ſuprà.

Thyrea, inſula Peloponneſi, Herodoto lib. 4. ab Athenienſibus capta, anno mundi 3538.

Thyrion, Acarnaniæ oppidum.

Thyros, vrbs in regno Neſtoris, teſte Homero.

Thyrſis, paſtor. Virg. in Bucolicis Eclog. 7.

Thyſbe, puella Babylonia. Vide PYRAMVS. Melius tamen per iota ſcribitur.

Thyſſagetæ, Vide THVSSAGETAE.

Thyſtrus, vrbs Libyæ. Herodianus lib. 6.

T I

Tibaránia, Vide TIBARENI.

Tibaréni, Herodoto lib. 3. populi Scythici in Aſia, de quib⁹ Hieronym⁹, Tibareni, inquit, quos dilexerũt ſenes, ſuſpẽdunt in patibulis. Vide TABERENI: licet meli⁹ per iota ſcribatur in prima ſyllaba. Τιβαρανία Stephano, regio eſt iuſta Põtum, prope Chalybes & Moſynœcos & Leucoſyros. Gentile, Tibaranii, Tibareni, & fœminino Tibarenis. Ephorus lib. 8. ſcribit Tibarenis ſingulare ſtudium eſſe ludẽdi ridẽdique, & in iis præcipuã fœlicitatem collocare. Steph.

Tibeon, mons Phrygiæ à Tibeo quodam: ab hoc & ſeruos Tibeos vocant. Steph.

Tibérias, vrbs Galilææ, ab Herode condita, & ſic appellata in honorem Tiberii Cæſaris. Ptolemæo lib. 5. cap. 16, dicitur Tiberias lacus.

Tíberis, qui & Thybris, celeberrimus Italiæ fluuius, è media ferè longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde fluminibus auctus, ab Hetruria Latium, Ianiculúmque ipſum ab vrbe Roma dirimit, tandémque decimoquinto ab vrbe lapide duobus oſtiis modico interuallo diremptis in mare euoluitur, ea in parte, qua Ancus Martius Oſtiam extruxit. Liuius à Tiberino Albanorum rege dictum exiſtimat, in traiectu eius ſubmerſo, cùm antea Albula diceretur. In qua ſententia Ouidius quoque fuit 2. Faſtorũ. Seruius, Tiberis nomen, ipſa etiam Alba, vetuſtius eſſe contendit: ideóq; nominis eius originem ad Thybrin potius, Hetruſcorum regem, referendum exiſtimat, qui Latium crebris latrocinijs infeſtans, tandem circa hunc fluuium eſt occiſus. Quod & Virgilius aſſerit Æneid. 8. Alii non tam à regis huius nomine, quàm ab iniuriis & contumeliis, quibus in obuiũ quenque circa hunc fluuium graſſabatur, appellationem hãc tractam exiſtimant: vnde Thybrim ſcribẽdum contendunt, quaſi πὼ ὕβεις, vt dictionem conflatam intelligamus ex articulo fœminino, & nomine ὕβρις: quam ſcripturam etiam apud Dionyſium Afrum obſeruauimus. Nos Thybridis nomen antiquius eſſe putamus, Tiberis recẽtius, literis aliquot (vt ſolet) temporis lapſu immutatis. Quo fit, vt illud Poëtis, hoc Oratoribus ſit vſitatius.

Tiberínus Siluius, Capeti filius, Albanorum rex, qui in vicino flumine ſubmerſus, effecit, vt pro Albula Tiberis diceretur. Liu. 1. ab Vrbe. Tiberinus item à ſuperſtitioſa antiquitate creditus eſt deus eſſe, Tiberis fluuii præſes, cuius monitu Æneas Euandri ſibi auxilia adſciuit. Virg. 8. Æneid. Quin & fluuius ipſe in ſacris dictus eſt Tiberinus, teſte Seruio, quemadmodum ὁ κατὰ κοινολεξίαν Tiberis, & in poëſi Thybris.

Tibérius, inter Cæſares notiſſimus. Fuit & ei⁹ nominis grãmaticus, qui de Ideis orationis ſcripſit libros tres, aliáq; eõplura. Suidas. Meminit & hui⁹ Strabo lib. 7. Alii Tyberius. Vide infrà.

Tib. Gracchus legem de diuidundis agris tulit. Seditione oborta, in Capitolio occiſus eſt. Vide GRACCHVS.

Tibérius Claudius, patre Druſo natus, totum Illyricum, quod intra Italiam, regnúmque Noricum, & Thraciam & Macedoniam, interque Danubium flumen, & ſinum maris Adriatici patet, triennio perdomuit. Suet.

Tibérius Claudius, Cæſar Britannicus, v. Rom. imperator, regnauit annos XIII. menſ. IX. dies XXVIII. anno ſalutis 43.

Tibérius Cõſtantinus, LVII. Romanorum imperator, regnauit annis VII. anno ſal. 579.

Tibíſcus, Daciæ fluuius. Ptolemæus lib. 3. cap. 7. Barbaris Tiſſa appellatur.

Tibiſis, fluuius in Scythia. Herod. lib. 4.

Tibur, Stephano, ciuitas in Sabinis, decimoſexto ab vrbe lapide, crebris fontibus irrigua, & ſingulari aëris temperie commendata. Ouidius 4. Faſtorum. Eſt autem hoc oppidum origine Græcum, à Tiburto, Catyllo, & Corace, Amphiarai liberis, poſt prodigioſum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à Tiburti nomine, qui ex trib⁹ natu maximus erat, Tibur appellatum. Authores Cato in Orig. Solinus, & Sextus ſcriptor Græcus. Hinc Tiburs, urtis, gentile.

Tibyris, Vide TYBVR.

Tichíois, caſtellum prope Trachinam. Gentile, Tichieus. Steph.

Tichos, caſtellum Achaiæ. Incola, Tichites. Steph.

Ticinum, nobile Inſubriũ oppidum, quod nunc *Papia* vulgò dicitur.

Ticinus, *fluuius* Inſubriæ, in Padum influens, à quo *vicinum* oppidũ Ticinum eſt appellatũ.

Tiélla, vna ex tribus Hyblis Siciliæ. Steph.

Ticon, Vide TIOS.

Tifernus, fluuius Italiæ. Tifernum, oppidum quod intercidit. Inde Tifernates populi, iuxta Teanum & Lucrinum ſexta regione Italiæ. Plinius lib 3. cap. 14.

Tigilínus Ophónius, vir Romanus vitæ corruptiſſimæ, qui Neroni intimarũ libidinũ conſcientia cùm eſſet familiaris, plurimis ſummis viris per calumniam exitium machinatus eſt. Poſtea rerum potito Othone, ad aquas Sueſſanas, ſupremæ neceſſitatis nuntio accepto, inter concubinarum oſcula fauces ſibi præcidit. Tacitus lib. 17.

Tiglatphulaſſar, rex Aſſyriorum, Vide TEGLATPHVLASSAR.

Tigrâna, Ptolemæo lib. 6. cpp. 2, oppidũ Mediæ in Mediterraneis. Τιγρανόκερτα, & (apud Stephanum & Strabonem) vrbs iuxta Armeniam, quaſi Tigrani ciuitas. Nam Parthis, Certa, ciuitas eſt. Inhabitauit enim eam Tigranes, Armeniæ rex. Gentile, Tigranocertæ. Steph.

Tigránes, nis, rex maioris Armeniæ, qui auxiliũ ferens Mithridati regi, victus eſt primò à Lucullo, deinde à Põpeio Magno in deditionem acceptus, & in regnũ reſtitutus, perſolutis ſex talentorum millibus. Strabo lib. 11. Lucan. lib. 2.

Tigris, Straboni & Ptolemæo, inſignis Aſiæ fluuius, qui in Armenia maiore, loco plano & cõſpicuo naſcẽs, per Arethuſam lacum ita tranſfluit, vt neque aquæ, neque piſces commiſceantur. Occurrente deinde Tauro in ſpecum demergitur, & ab altero eius montis latere erumpit: & mox per Teſbitem lacum tranſuectus, rurſus in cuniculos mergitur, & poſt XX v. M. paſſ. luci redditur. Poſt hæc Meſopotamiam ab ortu alluit, tandémque in duo diuiſus cornua, in Euphratem influit: à quo in Perſicum ſinum defertur. Dictus Tigris à curſus celeritate, propterea quòd ſagittæ (quam Tigrim ſua lingua Medi appellant) velocitatem adæquare videatur.

Tigúlia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1, vrbs Liguriæ, aliis dicta Segeſta, vulgò *Sigeſtro*, *Sextri*.

Tígurum vrbs ad Limagum fluuium inter Heluetios. inde Tigurini & Tigurinus pagus. hodie inter Heluetios principem locum tenent.

Tilataei, populi Thraciæ. Thucyd. lib. 2.

Tílium, Sardiniæ inſulæ vrbs litoralis à litore occidentali, Ptol. lib. 3. cap. 3. Hodie S. Repara.

Tilos, inſula eſt Plinio lib. 6, cum oppido eiuſdem nominis in mari Indico, celeberrima plurimùm margaritis. Ipſa fert palmas, oleas creat, vineis abũdat. In ea omnis arborum nunquam foliis ſpoliatur. Mons Caucaſus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem inſula habet laniferas arbores (vt ſcribit Plinius lib. 12:) quæ cotonei mali amplitudine cucurbitas ferũt, & maturitate ruptæ oſtendũt lanuginis pilas, ex quibus veſtes pretioſæ fiunt. Plin. lib. 6. cap. 27.

Tilphôſa Pindaro, fons ſub Tilphoſium montem labens, apud quem Tireſiæ vatis ſepulchrum conditum eſt. Huius enim, vt ait Ariſtophanes, aquæ frigus cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Eſt & ibidem, vt lib. 9. reſtatur Strabo, templum Apollinis Tilphoſii. Vide TELPHOSSA.

Tilphoſſæum, regiuncula Theſſaliæ. Gentile, Tilphoſſæus. Steph.

Timæi, Siciliæ populi. Steph. in Eucarpia.

Timæus, Siculus hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit etiam vſqueadeò arrogans, ait Plutarchus *in* Nicia, vt Thucydidem & Philiſtum in hiſtoria ſe facilè ſuperaturum iactet. Ipſe verò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad riden da, minimèq; ad hiſtoriæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactẽ⁹ Plutarchus. de quo Cicero 2. de Oratore, Minimus natu horum omnium Timæus: quantum autem iudicare poſſum, lõgè eruditiſſimus, & rerum copia & ſententiarũ varietate abundãtiſſimus, & ipſa compoſitione verborum non impolitus, magnam eloquentiam ad ſcribẽdum attulit, ſed nullum vſum forenſem. Hactenus Cicero. Diodorus Si

culus dicit hunc nimium operæ in aliis redarguendis impendiſſe, contra Ephorum præſertim, nimis res etiam minimas perſecutum, liberóſque fuiſſe penè in res ſingulas partitum. Timæus Philoſophus, cuius nomine Plato librum inſcripſit de natura, patria Locrenſis, philoſophus Pythagoreus, ſcripſit & vitæ naturæ documẽta, & vitã Pythagoræ, vt ſcribit Suidas.

Timágoras, Athenienſis, capitali ſupplicio affectus, quòd Dario, ad quem legatus miſſus fuerat, mõre Perſarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timántes, pictor egregius Zeuſis tẽpore. Huius eſt Iphigenia oratorum laudibus celebrata, qua ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet omnes, & triſtitiæ omnem imaginem conſumpſiſſet, patris vultum velauit, quem dignè non poterat oſtẽdere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit iuxta Satyros, thyrſo pollicem eius metientes: itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plus quàm pingitur. Plinius libro 35. capite 9.

Timárchides, ſculptor nobiliſſimus. Plinius libro 36. cap. 5. Fuit & pictor celeberrimus, eodẽ Plinio authore lib. 34. cap. 8.

Timárchus, ſtatuarius nobilis, Plinio libro 34. cap. 8. Fuit & Timarchus, in quem extat Æſchinis accuſatio, Demoſthenis oratoris amicus.

Timaſiéſteus, Liparentium imperator, anno mũdi 3571.

Timâuus, fluuius Venetiæ, qui ex Alpibus defluens, terra abſorbetur, occultiſque meatibus fertur ſtadiis trecentis & triginta, iterúmque luci redditus, in mare Adriaticum pluribus influit oſtiis, quæ accolæ ſinus Tergeſtini fonticulos appellant. Virg. 1. Æneid.

Timocles, comicus Athenienſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timóclia, mulier Thebana, ſtuprum à quodam Barbaro Thracum principe per vim paſſa, iniuriam hoc modo vlta eſt. Odio enim diſſimulato dixit ſtupratori ſe ſcire locum vbi plurimum eſſet auri, perductúſque eſt ab ea ad altiſſimum puteum, qui fuit in remotiore domus parte. Quò quum Thrax veniſſet, & iam pronus immineret puteo, à Timoclia (quæ à tergo ſtabat) deiectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. Sabellicus in exemplis.

Timœtes, XV. Athenienſium rex, regnauit annis VIII. anno ab vrbe cond. 1034.

Timólaus Lariſſeus, è Lariſſa Macedoniæ, diſcipulus Anaximenis Lampſaceni, ſcripſit poema de bello Troiano, Homeri ſingulis verſibus ſingulos addens atque ſubdens. Author Suidas.

Timóleon, Corinthius, dux inclytus, viribus fortiſſimus, vitáque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas à Dionyſii tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanus, implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, vrbe potitus, ac Dionyſios clam ſeſe arque arcem Timoleonti dedente, ab eo qui cum paucis in exilium Corinthum miſſus eſt: ille verò arcem ſolo æquauit. Syracuſanis libertatem reſtituit: deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum bello captũ interfecit. In ſumma æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plutarch.

Timolus, vide TMOLVS & TYMOLVS.

Timómachus Byzantius, pictor nobilis, Cæſaris dictatoris ætate, fecit Medeam & Aiacem, quos ipſe Cæſar LXX X. talentis emit, in templóque Veneris dicauit. Plin. lib. 5. cap. 11.

Timon, Apolloniates, ſeu Nicenus philoſophus, qui apud Chalcedonem philoſophiam & oratoriã exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripſit tragœdias & comœdias & ſatyras. Dictus amarulentus, & mordax: Sillorum, id eſt, dicacitatum ſcriptor.

Timon Athenienſis, temporibus Peloponneſiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum congreſſus, præter vnius Alcibiadis adoleſcentis. Interrogatus quæ cum illo cauſa eſſet amicitiæ, Quòd ſciam (inquit) illũ quandoque multorum malorum Athenienſibus cauſam futurum. His de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος eſt appellatus, quaſi genus hominum infenſum habuerit. Sed & mortuo miriſicontigit, vt ſepulchrum eius, quòd erat in litore, mare quaſi peroſum, exundatione ab ſe abſterruerit, longéque expulerit. In cuius ſepulchro hoc erat epitaphium, quod ipſe ſibi fecit:

Hìc ſum poſt vitam miſerámque, inopémque ſepultus,
Nomen non quæras, dii, lector, te malè perdãt.

Timónium, caſtellum Paphlagoniæ: Gentile, Timonites. Steph.

Timótheus, Cononis Athenienſis filius, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim diſertus, impiger, laborioſus, rei militaris peritus, & (quod ſuper omnia eſt) fortunatus: ei ſtatua publicitus in foro Athenis poſita eſt, ob victoriã, qua, victis Lacedæmoniis, imperium Athenienſium auxit, & muros Athenarum extruxit. Poſt huius obitum non fuit quiſquam ferè Athenis dignus memoria. Huius imaginem pictores aſſentationis gratia fecerunt, iuxtáque fortunam retibus ciuitates ei incluſas deferentem, illum autem ipſas expugnantem. quamobrem indignatum eum ferunt pictori fuiſſe, quòd fœlicitati potius eius res

geſtas, & virtuti videretur aſcribere. Haud mul tò poſt hoc factum fortuna quaſi ægrè ferente rebus excidit. Suidas. Huius vt docti hominis meminit Cicero libro 1. de Offi. Quod idem fecit (inquit) Timotheus, Cononis filius, qui cùm belli laude non inferior fuiſſet quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenii gloriam adiecit. Hactenus Cicero. Timotheus Athenienſis comicus mediæ comœdiæ, cuius fabulas nõnullas commemorat Atheneus. Timotheus Mileſius, muſicus, qui decimam & vndecimam chordam lyræ addidit, & antiquam muſicam in molliorem modum mutauit. Eum quoque ferunt duplices ab his, quos alius inſtituiſſet, mercedes exigere ſolitum fuiſſe, quàm ſi rudes traderẽtur. Geminatum opus ſic dicebat: dedoceudi prius, mox docendi. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander ſono excitabatur, & ad res bellicas alacrius inſtruebatur. Deceſſit anno ætatis 53. Scripſit de muſica libros 17. Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas.

Timotheus, ſculptor nobiliſſimus, cuius in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta, vnus ex his qui Mauſoleum cælauere. Plin. lib. 34. cap. 8. Timotheus Gazeus, grammaticus tẽpore Anaſtaſii principis, qui ſcripſit verſibus, cuius opera nonnulla commemorat Suidas. Timotheus, Pauli apoſtoli epiſtolis, tum martyrio clarus, præſul Epheſinus, patria Licaonius, viduæ mulieris filius. Volaterranus lib. 2.

Timóxenes, Achæorum dux, anno mundi 3745.

Tímyra, vrbs iuxta Iſauriam, fluuius Indiæ: Gentile, Timyræus. Steph.

Tina, Ptolemæo libro 2. cap. 3, Britanniæ fluuius: vulgò *Tine*.

Tinde, Chalcidica vrbs Thraciæ: Gentile, Tindæus. Steph.

Tíndium, vrbs Libyæ: Ciuis, Tindanus, quaſi à Tinda, vel Tindieus. Steph.

Tinge, promontorium Aphricæ, quod ferunt ab Antæo conditum. Vocatur aliter Ampeluſia.

Tingi, Pomponio lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 1, Mauritaniæ peruetus oppidum, ab Anteo (vt ferũt) conditum, poſtea à Claudio Cæſare, cùm coloniam faceret, appellatum traducta Iulia. Vide THINGE.

Tingitâna, pars Mauritaniæ, Stephano, vrbs. Ciuis, Tingites: Gentile, Tingitanus.

Tios, vrbs Paphlagoniæ Ponti, à Tio ſacerdote Mileſio: vel à Pataro conditore, qui occupata Paphlagonia vrbem appellauit Tium. Strabo lib. 12, τίον nominauit. Gentile, Tianus vel Tianeus. Steph.

Tipaníſſæ, populi iuxta Caucaſum. Steph.

Tipâſa, Ptolemæo libro 4. cap 2, vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis: hodie *Teneſe*.

Tiphérnum, Ciuitas Vmbriæ, quæ nunc ciuitas Caſtelli dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis, Latiníſque literis apprimè docto, ſicut eius opera eloquenter elucubrata manifeſtè docent.

Tiphys, primæ nauis, quæ Argo dicta eſt, gubernator, & Argonautarum in Colchica expeditione ſocius.

Tirésias, vates Thebanus, Euero patre genitus, qui cùm aliquando in Cithærone vidiſſet duos dracones coëuntes, obſeruata fœmina ex iis, occidit illam: quo facto in fœminam & ipſe mutatus eſt. Deinde cùm rurſus poſt ſeptem annos eodem pacto & marem draconem interfeciſſet, in priſtinam formam rediit. Quo factum eſt, vt exorto poſtea iocoſo inter Ioue & Iunonem certamine, viríne, an fœminæ maiorem ex Venere voluptatem caperent, ille potiſſimum iudex ſit adhibitus, vt qui vtrunque fuiſſet expertus. Tireſias autem pro Ioue ſententiam tulit, aſſerens multò plus ex coitu voluptatis percipere fœminas. Ob quod à Iunone excæcatus eſt. Alii verò propterea excæcatum dicũt, quòd Palladem nudam in fonte conſpexiſſet. Iupiter autem in ſolatium viſus amiſſi, diuinationis peritiam illi dedit. Huius animam euocat Vlyſſes apud Homerum libro 10. Odyſſ. multáque ab ea futura edocetur. Author eſt Strabo libro 9. Tireſiæ monumentum fuiſſe ſub Tilphoſſo monte Bœotiæ, iuxta fontem eiuſdem nomínis, vbi profugus diem ſuum obiit, cùm iam ſenex gelidiſſimã Tilphoſſæ aquam hauſiſſet, ibidémque Thebanos ſepulto diuinos honores tribuiſſe.

Tíria, vrbs Leucoſyrorum: Gẽtile, Tirieus. Steph.

Tiridátes, Magus, de quo apud Sueton iũ in Nerone, & Plinium libro 37. Erat & Romæ in ſeptima regione via, quæ lata dicebatur, locus, ab equo Tiridatis regis Armeniorum nomen habens, vt Publius Victor ſcribit.

Tiríſcum, Ptolemæo lib. 3. cap. 1, quod iam Taros dicitur, Daciæ vrbs: hodie Croſſechana.

Tírizibáni, vel Tíriza, vrbs Paphlagoniæ: Gentile, Tírizi, & apud Cteſiam Tirizibani. Steph.

Tirſæ, vrbs Mygdoniæ in Macedonia, à Tirſe vna ex vxoribus filii Mygdonis: Gentile, Tirſæus. Steph.

Tíryns, tis, gen. maſc. fluuius Argiuus. At Tíryns, generis fœminini, nomẽ patriæ Herculis in Peloponneſo, quæ proxima Argis, à Plinio Tirynthia vocatur. Vnde & Hercules Tirynthius appellatus eſt, quanuis Thebanus quoque dicatur.

Tíryus, vrbs, Stephano dicta eſt à Tirynthe filia Halo quæ amphitryonis ſoror erat. Vocabatur autem prius Halieis, eò quòd multi Hermonei illic piſcantes habitarent. Homerus,

Οἱ δὲ ἄρχοντ' εἶχον, Τίρωθα τ' τειχόεσσαν.
Gentile, Tirynthius, fœm. Τίρωθας & Tirynthis. Steph.

Tiſándrus, Vide THESSANDER.

Tiſara, portus & oppidum Datinorum. Steph. in Artiſara.

Tiſarántus, fluuius Scythiæ, ſecundus poſt Ordeſſum. Herodotus lib. 4.

Tíſia, vrbs Italiæ. Gentile, Tiſiates. Steph.

Tiſias, Steſichorus poëta antè dictus, ſed à chorea id nominis ſortitus eſt.

Tiſíphone, vltricem cædis ſignificat. Eſt enim vna ex furiis, à cædibus plectendis dicta, cui curæ ſit mortis vltio.

Tiſis, vrbs Ægypti, quam condidit Tiſis: Ciuis, Tiſites. Steph.

Tíſobis, fluuius Britanniæ, teſte Ptolemæo lib. 2. cap. 3.

Tiſſa, Ptol. lib. 3. cap. 4, Siciliæ vrbs: hodie Tiſſe. Stephano, parua regio Siciliæ. Gentile, Tiſſæus.

Tiſſamênus, filius Oreſtis, Mycenis regnauit.

Tiſſaphérnes, rex Perſarum, Ageſilao bellum indixit, anno mundi 3562.

Titácidæ, vicus in Antiochide tribu, à Titaco qui Aphydnas Dioſcuris prodidit: inde Titacides. Steph.

Titan, anis, ſiue Titânus, ni, Cæli & Veſtæ filius, frater Saturni, natu maior, ad quem quàuis paternæ hæreditatis ius pertineret, quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi iure ea ceſſit lege, ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed cæli imperium ad liberos ſuos rediret. Verùm cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, vt primùm Iupiter, deinde & Neptunus & Pluto clàm eſſent educati, eáque via liberos ſuos auita ſucceſſione deiectos videret, vnà cum filiis ſuis (qui & ipſi Titanes dicebantur) bellum aduerſus fratrem ſuſcepit: cuius exitus is fuit, vt victus prælio Saturnus, vnà cum matre & ſorore in hoſtium manus peruenerit, arctiſſimæque cuſtodiæ fuerit incluſus, donec adultus Iupiter victis Titanibus eum liberauit. Ex Titanum numero fuit Hyperion, pater Solis: quò factum eſt, vt Poëtæ Titanem non rarò pro ipſo accipiant Sole. Hinc Titanius, adiectiuum.

Titána, norum, regiuncula Sicyoniæ. dicitur etiam ſingulariter. Gentile, Titanius. Nunc autem, inquit Stephanus, Teutanium vocatur.

Titánnus, mons Theſſaliæ, à candore.

Titanus, Plinio lib. 5. cap. 30, fluuius Æolidis, & ciuitas ab eo cognominata.

Titaréſius, fluuius Theſſaliæ, qui in Titaro monte (qui Olympo vicinus eſt) ortum habens, decurrénſque verſus plagam Tempe contingentem, in Peneum influit: ob aquarum tamen craſſitudinem illi non admiſcetur, ſed in modum olei ſuperfluit. Plinius Euroton vocat libro 4. cap. 8. Lucanus Titareſum appellat per quatuor ſyllabas lib. 6.

Titaron, vrbs Theſſaliæ. Gentile, Titaronius. Steph.

Tithônus, Laomedõtis Troianorum regis filius, qui cùm ob formæ præſtãtiam ab Aurora adamaretur, ab eadem raptus eſt, & curru eius in Æthiopiam auectus, vbi & Memnonem ex ea genuit. Fabulantur Poëtæ, hunc ſummi muneris loco longiſſimam vitam ab Aurora petiiſſe: eáque impetrata, cùm ætates plurimas vixiſſet, decreſcente quotidie ex ſenio corpore, tandem in cicadam verſum fuiſſe.

Tithoræa, vrbs Bœotiæ, à Tithoræa nympha (Pauſanias lib. 9.) vbi Zethus & Amphion ſepulti ſunt in cacumine Parnaſſi. Ciuis, Tithoræus. Steph.

Tithras, vicus in tribu Ægeide: inde Tithraſius. Steph.

Tithrónium, vrbs Phocidis. Gentile, Tithroneus. Steph.

Titi Liuii duo fuerunt. Alter tragœdiarum ſcriptor, qui ob ingenii meritum, à Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus eſt. Alter Patauinus, qui floruit ſub Auguſto, laudatur in hiſtoria, cùm ſit in narrando miræ iucunditatis, clariſſimíque candoris. ſcripſit vniuerſam hiſtoriam Romanam.

Titia curia, & Titienſis tribus, dicta à Tito Tatio. Feſtus.

Titiânus, Titiani filius, orator Græcus, præceptor Maximini principis, ſcripſit libros prouinciarũ pulcherrimos: appellabatur Simia ſui temporis, quòd omnia probè imitaretur. Capitol.

Titii, ſacerdotes Apollinis, à Titiis auibus, quas in auguriis certis obſeruare ſolebãt, ſic appellati, vt ait Varro 4 de ling. Lat.

Titius, Syriæ præfectus, anno mundi 3956.

Titóneus, nomen montis apud Dionyſium lib. 1. Gigantialis incola ſimiliter Titoneus. Steph.

Titórnus, bubulcus fortitudinis monſtroſæ, cum Milone Crotoniata de robore certauit, vicítque, cùm pedem tauri vna manu, altera verò alterius tauri pedem, ipſis per vim conantibus reſilire, tràheret. Ælianus. Vide TRITANVS.

Titus, clariſſimus Romanorum princeps, Veſpaſiani filius, frater Domitiani. Tranquillus.

Titus, nomen viri, cognomento Iuſti. act. 18.

Titus Æmilius Mamercus, conſul. anno ab vrbe condita 3494.

T. Annius Fuſius, conſul. anno mundi 3811.

T. Annius Ruffus, conſul. ab vrbe cond. 626.

T. Antonius, Decemuir. ab vrbe cond. 304.

T. Apronianus, conſul. ab vrbe cond. 869.
T. Aurelius Fuluius Boionius Antoninus Pius, XV I. Romanorum imperator, regnauit annis XXII. menſ. III. anno ſalutis 140.
T. Cæcilius Siculus, Tribunus militum. anno ab vrbe condita 311.
T. Claudius Nero, conſul. ab vrbe condita 552.
T. Coruncanus, conſul. ab vrbe cond. 473.
T. Didius Viuius, conſul. ab vrbe cond. 656.
T. Ebutius Helua, conſul. ab vrbe cond 255.
T. Furnius, conſul. ab vrbe condita 737.
T. Geganius Macerinus, conſul. ab vrbe condita 322
T. Genutius, Decemuir. ab vrbe cond. 303.
T. Herminius Aquilinus, conſul. ab vrbe condita 248.
T. Iunius, conſul. ab vrbe cond. 821.
T. Largius Flauius, conſul. ab vrbe cond. 253.
T. Lucretius, conſul. ab vrbe cond. 246.
T. Manlius Torquatus, Dictator. ab vrbe condita 404. 407.
T. Menenius Lanatus, conſul. ab vrbe con. 277.
T. Minutius Augurinus, conſul. ab vrbe condita 449.
T. Numitius Priſcus, conſul. ab vrbe cond. 285.
T. Pinarius, magiſter equitum. ab vrbe condita 393.
T. Quintius Barbatus Interrex, ab vrbe condita 312.
T. Quintius Barbatus V. conſul. ab vrbe condita 312.
T. Quintius Capitolinus, Tribunus militum. ab vrbe condita 351.
T. Quintius Cincinnatus Pœnus, conſul. ab vrbe condita 328.
T. Quintius Cincinnatus Pœnus, Trib. militum. ab vrbe condita 330.
T. Quintius Criſpinus, conſul. ab vrbe condita 546.
T. Quintius Flaminius, conſul. ab vrbe condita 556.
T. Quintius Flaminius Appellas, conſul. ab vrbe condita 631.
T. Romuleius Decemuir. ab vrbe cond. 303.
T. Saturninus, conſul. ab vrbe cond. 950.
T. Sempronius Gracchus, conſul. ab vrbe condita 577.
T. Sempronius Longus, conſul. ab vrbe condita 536.
T. Seruius Fidenas, Tribunus militum. ab vrbe condita 332.
T Statilius Taurus, conſul. ab vrbe cond. 718.
T. Valerius, conſul. ab vrbe condita 424.
T. Virginius Tricoſtus, conſul. ab vrbe condita 258.
T. Virginius Cælimõtanus Tricoſtus, ab vrbe 307.

T. Veturius Caluinus, conſul. ab vrbe cond. 433.
T. Veturius, Decemuir. ab vrbe condita 303.
T. Vetuſius Geminius, conſul. ab vrbe 260.
T. Vinidius Quadratus, Syriæ præſes, anno ſalutis 52.
Tityrus, nomen paſtoris apud Virgilium, & Theocritum in bucolicis. Tityrus, ciuitas Cretæ, vt ſcribit Zacharias Scholiaſtes Theocriti.
Tityus, Iouis filius ex Elara, Orchomeni filia, quam cùm Iupiter compreſſiſſet, grauidámque reddidiſſet, veritus Iunonis indignationem, intra terræ viſcera eam occultauit. Inſtante verò legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa eſt, qui quòd dehiſcente terra luci redditus eſſet, Terræ filius creditus eſt. Hic cùm poſtea adultus, Iunonis inſtinctu Latonam de ſtupro interpellaſſet, vímque illi inferre conatus eſſet, Iouis fulmine ictus, aut, vt alii malunt, Apollinis telis confixus eſt, & ad inferos detruſus: vbi humi exporrectus nouem terræ iugera dicitur occupare, iecúrque perpetuò cum Luna renaſcés, vulturi, aut (vt Hygino placet) ſerpenti exedendum præbere. Ouid. 4. Metamorph.
Tityus item Ciceroni in Bruto, orator, homo loquax ſanè & ſatis acutus, ſed tamen ſolutus & mollis in geſtu, vt ſaltatio quædam naſceretur, cui ſaltationi Tityus nomen eſſet.

T L

Tlepólemus, Herculis & Aſtioches filius, quam ex Ephyra vrbe Peloponneſi rapuerat, vt eſt author Homerus in nauium Catalogo: clarus rebus bellicis, corporiſque procerítate inſignis. Hic cùm adoleuiſſet, Licymnium auunculum ſuum Marte progenitum, & patri ſuo chariſſimum iam ſenem interfecit. Propter quod fabricatis nauibus, contractáque iuuenum manu, patriam reliquit, Rhodúmq; tenuit, in qua trium vrbium regnũ obtinuit. Belli verò Troiani tempore nouem nauium claſſe Græcis ſuppetias tulit: quo in bello à Sarpedone Iouis filio fuit interfectus.
Tletes, populi Iberici, iuxta Tarteſſios. Steph.
Tlos, vrbs Lyciæ, à Tlo Mileti & Praxidices nymphæ filio. Gentile idem, vel Tloeus, vel Tloites, vel Tloius. Eſt & alia Tlos, vrbs Sidiæ: poſſeſſiuum, Tloicus. Steph. Prioris meminit Strabo libro 14.

T M

Tmares & Tmarus, Vide TOMARVS.
Tmolus, Lydiæ mons, Sardibus incumbens, ex quo Pactolus amnis profluit, aureas trahens arenas. Ouid. 6. Metamorph. Antiquis Timolus dicebatur per tres ſyllabas. Plinius libro 5. cap. 29.
Tmous, filius Tremyli & Praxidices, in Lycia nat⁹

Tnyſſus,vrbs Cariæ:Gentile,Tnyſſeus.Steph

T O

Toárdus,rex Anglis ceſſit,anno ſalutis 925.

Tob,Nomen terræ,ad quam fugit Iephte.iudic.11 Veriſimile eſt eſſe in tribu Gad: fugere enim noluit ad alienigenas.

Tob-adonias, Nomen viri.2.paral.17.

Tobia,ſiue Tobias,Nomen viri.1.eſd.2.zachar. 6.

Tóbias,v.epiſcoporũ Hieruſalem,Zachariæ ſucceſſor,anno ſal.104.

Tóbius,Ptolemæo lib.2. cap. 3, Britanniæ inſulæ fluuius,ad cuius oſtia eſt oppidum quod *Tonue* vulgò dicitur.

Toléntum,Italiæ oppidum in Piceno:à quo Tolentinaſes,populi dicti Plinio cap.13. lib.13.

Tolérium,vrbs Italiæ: Gentile,Tolerinus. Steph.

Tolêtum, Ptolemæo lib.2.cap.6,alio nomine Serezola dicta,Hiſpaniæ vrbs:vulgò *Toledo*.

Toliſtóbii,populi Galatiæ occidẽtalis, qui ex Celtogallia in Bithyniam migrauere.Eratoſthenes τολιστοβωγίους nominat. Steph. Vide THOLISTOBOGI.

Tólophon, vrbs Locrorum Ozolorum: Gentile, Tolophonius.Stephanus ex Thucydidis lib.3.

Tolóſa,Tectoſagum,Narbonẽſis Galliæ vrbs nobiliſſima,à qua Toloſani,Tectoſagi Plin.lib 3. cap.4.dicti.Notum eſt adagium, Aurum habet Toloſanum. De cuius raptu quæſtionem aliquando habitam Romæ ſcribit Marcus Cic.lib. de Natura deorum 3.Gell.lib.1.& Iuſtin.12.

Tolúmnius,Veientium rex,Romanorum legatos interfici iuſſit,ab vrbe cond.317.

Tómarus, Straboni & Stephano mons Theſprotiorum,Dodonæo oraculo imminens, centum fontibus inclytus, qui & Tmarus dicitur per conciſionem.Strabo lib.7.

Tómeus,vrbs iuxta Odeſſum, Strabo lib.7.Ciuis, Tomites.Steph.Vide TOMOS.

Tomæus mons,iuxta Coryphaſium Pyli, ſimilis σμίλη,id eſt,cultro ſutorio.Steph.

Tomiſſa,regiuncula diſtinguens Cappadociam à Tauro.Gẽtile,Tomiſenus & Tomiſeus. Steph.

Tomos, Straboni ciuitas in Ponto,Ouidii exilio nota:ab eo dicta, quòd illic Medea Abſyrti fratris membra fruſtatim conciderit, vt patrem inſequentem remoraretur.Ouidius 3.Triſtium. Conditam apparet à Mileſiis: quod & ipſum teſtatur idem Ouidius Triſt.1.

Tómyris, Maſſagetarum regina in Scythia, quæ potentiſſimo Perſarum regi Cyro bellò congreſſa eſt,ipſúmque & vita & caſtris ſpoliauit ad vlciſcendam filii mortem,quem ille prius à matre obuiam miſſum cũ ſuis per inſidias interfecerat.Nec tamen hoc euentũ victoriæ contenta fuit,aut emollita animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum

T O

demiſit,his verbis inſultãs: Filii mei ſanguinẽ hauſiſti,& meum ſitiſti Cyre:at ego cruore te ſaturabo. Herod.Vide Suidam & Iuſtinum lib.3.

Tongri,Galliæ populi,Ptolemæo lib.2.cap.9.vulgò *Brabantini*.

Tonos Concoleros, XXXVIII. Aſſyriorũ rex, Vide SARDANAPALVS.

Tópazos,Plinio lib.6.cap.29,inſula in mari rubro, in qua reperitur lapis Topazius mirè pellucidus,ſplendoréque aureo ita refulgẽs, vt interdiu videri non poſſit. Stephano inſula Indica,in qua eiuſdem nominis gemma,colore recentis olei reperitur.Gentile, Topazius.

Toránius,mango quidã:qui,vt author eſt Plinius lib.7.ca.12,M. Antonio iam triumuiro,eximios forma pueros, alterum in Aſia genitũ, alterum trans Alpes, vt gemínos vendidit, tanta vnitas erat.Poſtquam deinde ſermone puerorum detecta fraude, à furente increpitus Antonio eſt, inter alia magnitudinem pretii conquerente (nã ducentis mercatus erat ſeſtertiis) reſpondit verſutus,ob idipſum ſe tanti vẽdidiſſe, quoniã non eſſet mira ſimilitudo in illis eodem vtero editis: diuerſarum quidem gẽtium natales tam concordi figura reperiri, ſuper omnem eſſe taxationem: adeóque tempeſtiuã admirationem intulit,vt ille proſcriptor animus,modò contumelia furens,non aliud in cenſu magis exfortuna ſua duceret.

Torétæ,populi Pontici.Steph.

Tórnacum,Ciuitas Galliæ Belgicæ.

Toro,vide OCTODVRVM.

Toróne,Plinio lib.4.cap.10,Macedoniæ oppidũ. Stephano vrbs eſt Thraciæ,à Torone Protei filia vel Neptuni & Phœnices. Eſt & alia Torone poſt Troiam condita. Ciuis, Toronæus: (alias duplex rr) Eſt item Torrhonna Siciliæ.Vocatur & ſinus Toronæus, qui eſt à Canaſtræo ad Derrhin vſque.Steph.

Torquâtus,cognomen Titi Manlii, à torque impoſitum, quem occiſo ad Anienem Gallo detraxit.Hic eſt ille Torquatus Manlius,cuius iniuſſu cùm filius aduerſus hoſtem, à quo prouocatus fuerat,pugnaſſet,eoq; occiſo equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubitò eum, quòd aduerſus edictum ſuum, & rei militaris diſciplinã feciſſet,virgis cæſum ſecuri iuſſit percuti.

Torquâtus Aſprenas, conſul anno ab vrbe condita 880.

Torrhêbus,vrbs Lydiæ,à Torrhebo Atyis filio:Gẽtile,Torrhebius,fœmininũ Torrhebis. In Torrhebide regione mons eſt Carius cum templo Carii,qui Iouis & Torrhebiæ filius perhibetur, qui circá lacum quendam obambulans,Torrhebiam ab eo dictum, voce nympharum audita (quas Lydi Muſas vocant) Muſicam edoctus

eſt, & Lydis tradidit canendi modum vel carmina. Steph.

Torrôna, Vide TORONE.

Tortómion, vrbs inter Syriam & Armeniam: Gẽtile, Tortomius. Steph.

Tortôſa hodie dicitur, quæ olim Antarados, ciuitas Arado Phœniciæ ciuitati oppoſita. Vide in ARADA.

Tótilas, Gothorum rex, ad Placentiam Romanos vicit, fugauit, cecidítque, & omnia imperialia opprida cæpit, anno ab vrbe cond. 1197.

Tóxii & Toxiani, populi Taurici, Stephano ex Herodiani lib. 7.

Toxon Hunnus, Hetruriam populatus. Volater. Ritius lib. 2.

T R

Trábala, vrbs Lyciæ: Gentile, Trabeleus. Steph.

Trábea, nomen poëtæ, cui inter Comicos octauus locus aſſignatur. Huius meminit Cicero lib. 4. Tuſcul. & de Finib.

Tráchalus, orator, Domitiani temporib⁹ ſobrius, & ſatis apertus, & quem velle optima crederes, auditus tamen maior. Nam & vocis fœlicitas & pronuntiatio, vel ſcenicis ſuffectura, & decora, omnia denique ei quæ ſunt extra, ſuperfuerunt. Quintilianus lib. 10. cap. 1. qui ſonum Trachali appellat.

Tráchea, vocatur tota Iſauria: item Ciliciæ extra taurũ pars vna Trachea, id eſt aſpera, alia campeſtris vocatur. Strab. lib. 14. Hinc Tracheotes. Incipit à Coraceſio.

Trachin, inis, Straboni, oppidũ in finib⁹ Phthiotidis, ad Œtam montem & Thermopylarum anguſtias, à loci aſperitate nomen habens, cùm alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicatur. Plin. libro 4. cap. 8. In hac vrbe Ceyx regnauit, Alcyones maritus, quem Poëtæ idcirco Trachinium cognominant.

Traconîtis, pars Iudææ, quam ferunt inter montem Libani & lacum Tyberiadis ſitam eſſe. Cuius Tetrarches fuit Philippus, iuxta Euãgelii lucæ. Eſt & (vt Hieronymus inquit) trans Boſdram Arabiæ ciuitatem in deſerto, contra Auſtralem plagam, quaſi ad Damaſcum reſpiciẽs. Hanc gentem inſtituit Cis filius Aram. Ioſephus 1. Antiquitatum. Plin. lib. 5. ca. 18. qui eam Syriæ Paleſtinæ regionem ſcribit.

Tragæa, inſula iuxta Cyclades. Eſt etiam vrbs in Naxo, vbi Tragius Apollo colitur. Eupolis per t ſcribit, & pluraliter, τραγαιαὶ. Ciuis, Trageates. Steph. Strab. lib. 14.

Tragáſæ, regio Epiri, à Trágaſo quodam, in cuius gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit. Vnde ſal Tragaſæus. Hinc & campus Alſius (fortè Halſius) dictus eſt à ſale. Steph.

Trágilos, vrbs Thraciæ iuxta Cherſoneſum Macedonicam. Ciuis, Tragileus. Steph.

Trágius Apollo, vide TRAGAEA.

Tragúrium, inſula in mari Adriatico, adiacẽs Dalmatiæ, in qua eſt ciuitas eiuſdem nominis. Ptol. lib. 2. Plin. lib. 4. cap. 21, quo loco marmor inſulæ commendatur.

Traiâna, Picenorum vrbs, Ptol. lib 3. ca. 1. Hodie Potentia.

Traianópolis, vide POMPEIOPOLIS.

Traiânus inter Cæſares optimus. Traianus Patricius, ſub Iuſtiniano principe floruit. Scripſit temporum epitomen nobilem. Author Suidas.

Traiânus, portus Tuſcorum Ptolemæo libro 3. cap. 1. hodie Volaterranorum portus.

Trállia, pars Illyriæ. Dicũtur & Tralli & Tralles: Nominatur item Troalicida & Tralla. Steph.

Trállion, in Bithynia pertingit vſque ad Eſtacenum ſinum: Gentile, Trallii. Steph.

Trallis, ium, Aſiæ vrbs inter Mæandrum & Cayſtrum fluuios, à Plinio & Ptolemæo Cariæ, à Strabone Ioniæ, à Stephano Lydiæ annumerata, aliis nominibus Euanthia, Seleucia, & Antiochia appellata.

Trallis, oppidum Cariæ regionis in Aſia minore. Plin. lib. 5. cap. 19.

Trampe, vrbs Ioniæ: Gentile, Trampæus.

Trámpia, vrbs Epiri prope Bunimos. Ciuis, Trampyeus & Trampyetes. Steph.

Tranſamúndus, Vvandalorum rex, in Africa c c x x. Epiſcopos in Sardiniam exilio relegauit, quibus Symmachus quotidiana ſubſidia miniſtrare non ceſſauit. Diac. in Anaſtaſ.

Tranſalpîna Gallia, eadem quæ Comata, diducitur in Belgicam, Celticam, & Lugdunenſem.

Tranſyluánia, vide DACIA.

Trápeza, vrbs Arcadiæ prope Tricolon. Steph.

Trápezus, vrbs iuxta Euxinum Pontum, Sinopẽſium colonia. Vocabatur & Œzenis. Alia eſt in Arcadia à Trapezunte Lycaonis filio. Alia prope ſinum Arabicum. Hinc Trapezũtius. Steph.

Traphe, vrbs iuxta Pontum, inde Trapheus. Steph.

Traſillo, Bauarorum rex, ſeſe commendatum Pipino ſubdidit, anno ſal. 756.

Traſimenus lacus, Plin. lib. 2. cap. 84. Vide THRASYMENVS.

Trauchénii, populi iuxta Pontum, Sindis finitimi. Steph.

Trauſi, populi quos Græci Agathyrſos nominãt. Steph.

Trebátius, iuriſconſultus, Ciceronis familiaris, vt perſpicere licet ex familiaribus epiſtolis.

Trebéllius, Bulgarorum rex, anno ſal. 702.

Trébia, Galliæ Ciſalpinæ fluuius, nõ procul à Placentia, ex Apennino defluens, iuxta quem Annibal L. Sempronium Conſulem maxima cla-

de profligauit. Lucanus libro 2.

Trébia, Celtiberorum ciuitas, quæ pars eſt Hiſpaniæ. Vnde Trebellicum vinum dicimus.

Trebónius, cum Bruto & Caſſio tertius coniurauit contra Cæſarem: in Aſia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit. Cicero in Philippicis.

Trébula, oppidum Sabinorum, cuius incolæ dicti ſunt Trebulani, quos Plinius collocat in quarta Italiæ regione. Apud hos præſtantiſſimi fiebant caſei, qui à loco dicti ſunt Trebulani. Martialis lib. 14. Prope Trebulanos ſunt & alii populi, nomine Trebiani. Plinius lib. 3. cap. 5.

Trebiáni, Vide TREBVLA.

Trecæ, arum, vrbs nobilis, & potens in campania Gallicana.

Trechus, Homero Iliad. 5, vir Ætolus, bellator egregius, à Marte in bello interemptus.

Trémiles, Vide PRAXIDICE & TREMILE.

Trémile, Lycia vocabatur: incolæ, Tremileis, à Tremilo, qui ex Praxidice nympha filios ſuſcepit, Tmoum, Xanthũ, Pinnaxum & Gragum. Hos Tremileas Bellerophontes Lycios nominauit, Hecataeus Tremilas vocat. Steph.

Trémilus, Vide TREMILE.

Trémithus, vicus in Cypro: incolæ, Tremithuſii, & Tremithopolitæ. Nomen loco inditum, vel quòd tremuerit, cùm Venus in eo apparuiſſet: vel à terebinthis, quas Cypri Tremithos vocant. Steph.

Trerus, regiuncula Thraciæ, & Treres, Thraciæ populi: Callimachus τρήρεας dixit, Theopõpus Trares. Steph.

Tréuiri, Ptolemæo, populi Galliæ inter Belgas, ad Moſellam fluuium, Leucis & Mediomatricibus finitimi, vetuſti ſanè, nomẽque retinentes, nec priſtinæ cedentes famæ: apud quos inſignis olim fuit cognoſcẽdarum cauſarum populi Romani curia, Treuirorum cognominata. Cuius in Floriano meminit Vopiſcus.

Tribálli, Epiri populi, Dardanis oppoſiti & Mœſiæ gentibus. Plin. lib. 4. ca. 1. Stephano, populi Illyriæ. Ariſtophanes in Auibus Barbaros deos quoſdã per iocum Marathanotriballos vocat.

Trica, aut potius Tricca, per duplex c, Stephano vrbs Theſſaliæ, id nominis ſortita à Tricca, Penei filia. Plinius verò lib. 3. cap. 10, Triccam & Apinam, oppida quondam fuiſſe Apuliæ ſcribit. Hæc autem Diomedes, tanta ignominia euertit, vt in prouerbii ludibrium tranſierint. Quoties enim rem futilẽ ac nugatoriam oſtendere volumus, Tricas & Apinas nominamus. Vide APINA. Gentile, Triccæus.

Tricalon, vrbs Siceorũ. Gẽtile, Tricalinus. Steph.

Tricara, caſtellum Phliaſiæ. Gentile, Tricaneus & Tricoloneus, ambo de eadem regione. Steph.

Tricca, Vide TRICA.

Trichia, Epheſus olim dicta, Vide ſuprà ex Stephano.

Trichónion, vrbs Ætoliæ, vnde Trichonieus, Trichonius, Trichonites. Steph.

Tricolóni, vrbs Arcadiæ, à Tricolono filio Lycaonis. Gentile, Tricoloneus. Steph. Vide TRICARA.

Tricóngius, cognomen Nouelli Mediolanenſis, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum vſque peruenerat. Hic enim, tribus cõgiis epotis, ſpectante miraculi gratia Tyberio principe, præclarum cognomen ſibi vindicauit.

Tricorýnthon, vicus in Æantide tribu: inde Tricoryſius, Stephan. apud eundem in Tetrapoli Tricorython legitur, ſine n poſt y.

Tridéntum, vrbs ad Atheſin ſita, vulgò Trienta.

Trieres, vrbs Syriæ: Ciuis, Trierites. Steph. Item gens quædam dicta à Triero, Ombriarai & Thraces filio.

Trietérica, Bacchi ſacra: quæ quia tertio quoque anno ſumptuoſiora quotidianis Orgiis agitabantur, Trieterica dicta ſunt Ouidio 9. Metam.

Trigárius, locus iuxta campum Martium. Plin. lib. vltimo, cap. 13.

Trigémina porta Romæ dicebatur, per quã Trigemini fratres Horatii exierunt.

Trinácria, Sicilia, à triangulari figura dicta eſt Triquetra. Trinacria autem à tribus promontoriis, Pachyno ſcilicet, Lilybæo & Peloro. Græci enim ἄκρα, iuga vocant, vel promontoria. Hinc Trinacris, denominatiuum fœminum. Ouid 2. Faſtorum. Item Trinacrius, a, um: id eſt, Siculus.

Trinémeis, vicus in Cecropide tribu, aliàs Trinemeia. Steph.

Trinéſſa, locus Phrygiæ. Gentile, Trineſſæus. Steph.

Trinoántes, Britanniæ inſulæ populi Orientales penes Iameſam æſtuarium. Ptol. lib. 2. cap. 3. Trinobates Cæſar appellat.

Triocla, Siciliæ vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 4. hodie vocatur Triechala.

Triodítis Hecate, quòd in triuiis colatur. Steph.

Triópas, Theſſalorum rex. Steph.

Triópion, vrbs Cariæ, à Triopa vel Triope patre Eryſichthonis. Dicitur etiam Triopia. Hinc Triopius & Triopicus, Triopitis. Steph.

Triozénus, Thrax vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum. Homer. Iliad. 2.

Triphýlia, eadẽ quæ Elis. Dicuntur autẽ Triphyli, quod & tribus numero tribub⁹ collecti ſunt, vel à tribus portis, vel à Triphyle matre Clytii, Incola, Triphylius: fœm. Triphylis. Steph.

Tripodiſcus, vel Tripodiſci, vel Tripodiſce, vicus aut ciuitas Megaridis. Steph.

Tripolis, oppidum trigeminum, quoniam Tirii, Sidonii, & Aradii illud obtinuere. Hinc Tripolitana regio dicta eſt. Sunt autẽ duæ hoc nomine, Africana ſcilicet, & Syriaca in Phœnice. Oppida Tripolis, Africanæ ſunt, Abrotonum, Tophia & Leptis magna. Pompon. Locus ex numero Tripolis dicitur. Vide Plinium & Strabonem & Melam lib. 1. in deſcriptione Phœniciæ. Tripolis in Phœnicia, inquit Stephanus, dicta eſt, quòd colonias trium vrbium, Aradi, Tyri, & Sydonis cõtineat. Sunt & aliæ, Macedoniæ, Perrhæbiæ, Meſeniæ, Arcadiæ, Epiri, Ponti, & Ceriæ, quæ nunc Neapolis. Steph.

Tripoliſſi, vel Tripoliſſii, populi Theſprotici. Steph.

Tripóntium, Vmbriæ oppidũ, ſic dictum, quòd treis habeat pontes.

Triptólemus, Eleuſii (vt Hygino placet) aut (vt Pauſanias mauult) Celei Eleuſinis regis filius, qui primus in Græcia agriculturæ rationem creditur inueniſſe. Eleuſin (inquit Seruius) ciuitas eſt Atticæ prouinciæ, non longè ab Athenis, in qua cùm regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberaliſſimè hoſpitio ſuſcepiſſet, illa pro remuneratione oſtendit ei omne genus agriculturæ. Filiũ quoque eius Triptolemum recèns natum, per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum currui impoſitum, qui alatis ſerpentibus trahebatur, per totum orbem miſit, ad vſum frumentorum hominibus indicandum. Vide CERES.

Tríremis, Vide TRIERES.

Triſmegiſtus, qui etiam Mercurius, nepos maioris Mercurii, quem fabulantur fuiſſe filium Nili. Hunc tamen ſecundum aſſerunt occidiſſe Argum, Ægyptiiſq; præfuiſſe, & leges literáſq; tradidiſſe: ſed literarum characteres, animalium, arborúmque figuras habuiſſe. Hic condidit vrbem, quam à ſe Hermopolim nominauit. Dictus eſt autem Triſmegiſtus, quòd & philoſophus maximus, & ſacerdos maximus, & maximus denique rex fuerit. Conſueuerunt enim Ægyptii ex omni philoſophorum numero ſacerdotes, ac rurſus ex ſacerdotibus regem eligere. Hic autem vt philoſophos ſapiẽtia, ita religione ſacerdotes excelluit, ac mox in imperio adminiſtrando iuſtitia ſuperiores omnes reges ſuperauit. Hic primus à phyſicis ad diuinorum ſpeculationem erexit. Primus de maieſtate Dei, de dæmonum ordine, animarúmque mutationibus ſapientiſſimè diſputauit. Scripſit multa volumina, quibus arcana myſteria & oracula panduntur. non enim vt Philoſophus ſolùm, ſed vt propheta futura ſæpe prædicit. Diod. Sicul.

Triſplæ, populi Thraciæ. Steph.

Tritæa, vrbs Achaiæ: Ciuis, Tritæeus. Steph.

Tritanus, vt author eſt Varro in relatione prodigioſæ fortitudinis, gladiator, qui in ludo gladiatorio Samnitium rectis & tranſuerſis neruis non modò crate pectoris, ſed & manibus cancellatis, & brachiis omnes aduerſarios leui tactu, ac penè ſecuris congreſſionibus vicit. Hic habuit filium Cnei Pompeii militem pari fortitudine natum, qui hoſtem ſe prouocantem ita ſpreuit, vt inermi dextra eum ſuperauerit, & captum digito vno in caſtra imperatoris ſui reportauerit. Plin. lib. 7. cap. 20. Vide TITORNVS.

Tritánicǫ, Vide TRITONICE, quod magis placet.

Trite, vrbs circa Herculis columnas. Steph.

Tritea, vrbs Troica, ab Ariſbæis condita: Ciuis, Tritæus. Eſt & alia inter Phocidem & Locras Ozoles. Tritteas verò per duplex t, in Achaia eſt. Steph. Vide TRITTEES.

Tritees, populi Achiuorum, Herodoto lib. 1. Vide TRITEA.

Trition metallum, Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. hodie Tafalla.

Triton, deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ nymphæ filius, quem poëtæ fingũt Neptuni tubicinem eſſe.

Triton, Africæ fluuius, ex Tritonide palude erũpens: à cuius nomine Pallas Tritonis & Tritonia eſt appellata, quòd circa hunc fluuiũ vel lacum, primùm apparuerit. Virgil. 2. Æneid.

Tritónia, dicta eſt Minerua, quòd temporibus Ogygii regis ad lacum Tritonis virginali primùm habitu apparuerit.

Tritónice, ponti vrbs, eadem Tomos appellata, de qua antè diximus.

Tritonus, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius. Steph.

Trittea, Vide TRITEA.

Triuia, Dianæ cognomentum, ab eo impoſitum, quòd triuiis præeſſet, vnde & tres facies habere fingebatur. Ouid. 3. de Pont. Eleg. 2,

Protinus immitem Triuiæ ducuntur ad aram,
Euincti geminas ad ſua terga manus.

Virgil. 6. Æneid.

Atque vnà Phœbi, Triuiæque ſacerdos.

Triumphâlis porta, Romæ dicta eſt, quòd per eam triumphi agerentur. hoc eſt, triumphantes victores in vrbem deducerentur.

Trizi, populi iuxta Iſtrum meridiẽ verſus. Steph.

Troalicida, Vide TRALLIA.

Troas, Troadis, regio eſt Aſiæ minoris, quam Ptolemæus minorem Phrygiam appellat, Helleſponto adiacens. Hanc Homerus ab Æſepo

fluuio vſque ad Caici fluminis oſtia produxit. Plinius autem, cæteríque recentiores Lecto promontorio eam ab Æolide diuidunt. In ea fuit Ilion, mille quingentis paſſibus à portu diſtans, Homeri & Virgilii carminibus nobiliſſimum.

Trocmi, vel Trocméni, populi Galatiæ.

Troctes, vir quidam è Phœnicia, qui, vt teſtatur Homerus libro Odyſſ. 14, aptus ad decipiendũ, multa hominibus mala inflixit: atque Vlyſſi perſuaſit, vt in Phœniciam, vbi ipſius domus & ſubſtantia erat, proficiſceretur.

Trœzen, ênis, oppidum fuit Peloponneſi, ad ſinum Argolicum, Pitthei olim regia, & Theſei patria, qui inde à Poëtis Trœzenius appellatur. Ouid. 5. Metamor.

Hic Ixionides, illic Trœzenius heros.

Trœzénii, populi, fide ſocietatis Atticæ illuſtres, inquit Pomponius Mela in Cherſonneſo ſiti, ad quos recto curſu ex Piræo commodiſſima nauigatio eſt. Eo igitur tempore, quo Xerxes cum tantis copiis in Græciã traiecit, cùm Themiſtoclis oraculum interpretantis ſententia valuiſſet, vt terra relicta, mari ſe concrederent, iuuentutem omnem Athenienſes in triremes impoſuerunt, plurimi verò parentes & vxores in Trœzenem, Trœzeniis eos humaniſſimè ſuſcipientibus. Decreuerunt enim, vt hi publicè alerentur, duobus obolis in ſingulos diſtributis: pueriſque facta poteſtas, vt vndecunque liberet, poma acciperent, & pro his erudiendis, magiſtri merces perſoluta eſt. Eius decreti author Nicagoras fuiſſe traditur. Hactenus in Themiſtoclis vita Plutarchus.

Trœzênus, vide TROIZENVS.

Trógilos, vrbs in Sicilia, & regio Macedoniæ: Gentile, Trogilius. Eſt item Trogilia Mycales, quæ Trogilon quoque vocatur. Steph.

Troglodýtæ, populi Æthiopiæ cauernas incolentes. De quibus Plinius & Hieronymus cõtra Iouinianum, Nomades, & Troglodytæ, & Scythæ, & Hunnorum noua veritas, ſemicrudis veſcuntur carnibus: & nullarum opum domini, (inquit Mela libro 1.) ſtrident magis quàm loquantur. Specus ſubeunt, aluntúrque ſerpentibus. Hactenus Pomponius Mela. Vide EREMBI.

Troi, vide TAVRISCI.

Troia, regio minoris Aſiæ, teſte Seruio, cuius caput fuit Ilium, Homeri Virgiliique carminibus notiſſimum: ita dicta à Troë rege, Erichthonii filio, cùm antea à Teucro Teucria, & à Dardano Dardania diceretur. Non rarò tamen Troia à Poëtis pro ipſo accipitur Ilio. Ouidius in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem:

Troia iacet certè, Danais inuiſa puellis.

Virgil. 3. Æneidos,

Et campos, vbi Troia fuit.

Hinc Troianus & Troius.

Tróicus mõs, & Troites, fluuius, in Ægypto ſunt, Stephano. nimirum iuxta Troiam, Ægypti ciuitatem.

Tróilus, Priami & Hecubæ filius, qui iuuenili audacia ferox, cum Achille congredi non dubitauit: à quo nullo negotio interemptus, temeritatis ſuæ pœnas dedit. Virgilius 1. Æneid.

Parte alia fugiens amiſſis Troilus armis,
Infœlix puer, atque impar cõgreſſus Achilli,
Fertur equis, curruq; hæret reſupinus inani.

Tróites, vide TROICVS.

Troizênus, fuit Thrax, vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum.

Trophimus, Vir Epheſius. act. 20. & 21.

Trophónius & Agamedes adytum Delphicum ex quinque lapidibus ſtruxerunt. Steph.

Tropis, inſula quædam. Steph.

Tros, Trois, rex Troianorum, Erichthonii filius, & pater Ili, Aſſaraci & Ganymedis, à quo Phrygia minor Troas appellata eſt. Virg. 3. Georg.

Aſſaraci proles, demiſſæque ab Ioue gentis
Nomina, Tróſque parens, & Troiæ Cynthius author.

Quin & Troiani ab huius nomine Troës dicti ſunt. Virgilius 1. Æneid.

Egreſſi optata potiuntur Troës arena.

Tróſſulum, oppidũ Tuſciæ, circa Volſcinios paſſuum nouem M. à quo Troſſuli dicti ſunt eius incolæ. Troſſuli etiam dicebãtur equites, quòd Troſſulum, oppidum, vt ait Plinius lib. 33. cap. 2, ſine vllo adiumento peditum cæpiſſent: quod nomen durauit vltra C. Gracchum, cùm antea celeres, à Celere Remi interfectore, poſtea Flexumines, à flectendis animis, quoniam iudices erant: ſiue à flectendis equis. Iunius, Quod ad equeſtrem ordinem pertinet, antea troſſulos vocabant, nunc equites vocant.

Tróyphas, VII. Argiuorum rex, regnauit annis XLVI. ante vrbem cond. 616.

Truéntus, fluuius Picenorum, qui vulgò nunc Fronte vocatur. De quo Ptolemæus lib. 3. cap. 1.

Trutónia, vide LOCORITVM.

Trychæ, vrbs Eubœæ: Gentile, Trychæus. Apollonius Trychantem vocat, vnde Trychantius deriuari poteſt. Steph.

Tryphæna, mulier. roma. 16.

Tryphiodõrus, Ægyptius poëta, ſcripſit Marathoniaca. Excidium Ilii Odyſſeam, id eſt, poëma de erroribus & laboribus Vlyſſis. Paraphraſes cõparationum ab Homero poſitarum. Author Suidas.

Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Auguſti tempore, ſcripſit de copia orationis, de ortographia, & alia à Suida commemorata. Tryphon,

Origenis auditor, ad quem nonnullæ eius extãt epiſtolæ, in ſacris literis eruditiſſimus fuit, vt eius multa oſtendunt monumenta. De hoc ſcribit Hieronymus.

Tryphôſa, mulier. roma. 16.

T V

Tubal-cáin, Filius Lamech ex Sella vxore ſua. geneſ. 4.

Tubiánci, Arabes, ſidem Nabathæi. 2. mach. 12.

Tuæſis, æſtuarium maris Britannici apud Ptolemæum lib. 2. ca. 3. vulgò *Tuuede*, iuxta quod Beruicia, munitiſſimum oppidũ regis Anglorum, in finibus Scotiæ: vulgò *Berwycl*.

Túbero, Romanus, is notiſſimus eſt ex Ciceronis oratione pro Ligario. Eſt itẽ Tubero, fluuius apud Indos, Pomponio Melæ lib. 3. Plinius cap. 23. lib. 6, Tuberum appellat.

Tuberôbis, fluuius Britanniæ, Ptolemæo lib. 2. ca. 2. vulgò *Abedeuy*.

Túberum, Plinio libro 6. cap. 23, flumen nauigabile, quod circa Pariræ.

Tucca, L. Varus & Plocius, viri doctiſſimi, amici Virgilii, hæredéſque ex parte teſtamenti relicti, iuſſu Auguſti carmina Æneidos emendauerũt, hac lege, vt nihil adderent, vt Seruius tradit.

Tucris, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Trudela*.

Tudæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 6, vrbs Hiſpaniæ: hodie *Tyde* in Gallicia.

Tudértum, ti, & Tuders, dertis, Stephano, vrbs Tyrrheniæ, oppidum in ducatu Spoletano. Silius libro 4,

Et grandiuicolam celſo de colle Tudertem. Gẽtile, Tudertinus. Vide TVRDE.

Tuditânus, nomen proprium viri, quòd caput malleo ſimile haberet.

Tugíni, populi in Heluetiis, quorum meminit Strabo libro 4. & 7, vbi de Cimbris. Eorũ oppidum Tugium eſt, quod vulgò *Zug* vocãt, imprimis amœno ſitu, à Septentrione planitie pratorum ampla, ab Occidente piſcoſo lacu, à Meridie ſupra laci longitudinem alpium proſpectũ, ab Oriente verò partim paſcuo, partim ſyluoſo colle conſpicuũ. Hi ſe Tigurinis, Lucernatibus, Vrienſibus, Suicenſibus & Subſyluanis perpetuo fœdere iunxerunt anno ab orbe redempto 1352: & in ciuitate Heluetiorum ſeptimũ locum tenent.

Tulcis, modicus amnis Hiſpaniæ ad Tarraconẽ, vt ſcribit Pomponius lib. 2.

Tulga, Gothorum rex, regnauit annis 11. anno ſalutis 638.

Tuliphúrdum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs, vulgò *Gottingen*.

Tuliſúrgium, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, vrbs Germaniæ: hodie Brunſuiga, vulgò *Brunſuig*.

Túllia, filia Seruii, ſexti Romanorum regis, Tarquinio Superbo nupſit, quia poſtea, vt regno potiretur ſolus, ſocerum ſuum interfecit. Ferunt hanc mulierem eadem regnandi libidine, qua maritum æſtuaſſe, adeò vt cùm intellexiſſet patrem interfectum, vehiculo ſe properè ferre iuſſerit, quo interfectori gratularetur. Quum autem inter eundum comperto cadauere, equi & auriga conſtitiſſent, erubeſcerẽtque mortuum cõculcare, mulier nefaria currum ſuper faciem mortui patris duci iuſſit. Vnde Ouid. in Ibin,

Inſamémque locũ ſceleris quæ nomine fecit,
Preſſit, & inductis membra paterna rotis.

Túllius, nomen oratoris Latinorũ omnium principis, qui M. Tullius Cicero Arpinas eſt.

Tullum, Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 9. vulgò *Tulle*, *Toll*.

Tullus Hoſtilius, tertius Romanorum rex, ne ipſo quidem Romulo belli gloria inferior, qui populum Romanum otio, pacíſque artibus ſub Numa aſſuetum, ad belli ſtudia reuocauit. Virgilius 6. Æneid.

-cui deinde ſubibit
Otia qui rumpet patriæ, reſidéſque mouebit
Tullus in arma viros, & iam deſueta triũphis
Agmina, &c.

Tunétes, Saracenorum rex, anno ſal. 1144.

Tunẽtũ, ſiue Tunitium, tumulus erat editior, vnde Scipio ſpectauit Carchedonios ad Romanã claſſem exurendum proficiſcentes. Noſtra tempeſtate regis Libyci ciuitas metropolis eſt, in qua veluti ampliore & magnificentiore loco conſueuit habitare, & Tuniſæus rex appellatur. Hanc Eutropius lib. 4. continuis ſedecim diebus arſiſſe perhibet, ac L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio conſulibus, in Aphrica iuſſu Senatus reparatam, quæ nunc manet, annis viginti duobus euolutis, poſtquam à Scipione fuerat euerſa. Abeſt Tunetum à Carthagine duodecim millibus fermè paſſuum. A Tuneto Tunetæi dicti ſunt, quos Sidonius Tuniſæos appellat.

Turárius, vicus Romæ. Aſconius, Signum Vertumni in vltimo vico Turario eſt, ſub Baſilica ſe flectentibus.

Turbo, onis, proprium nomen gladiatoris. Horatius libro 2. Serm.

Corpore maiorem rides Turbonis in armis.

Turcæ, teſte Pomponio libro 2, populi ſunt Scythici iuxta Thyſſagetas & vltra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui ætate noſtra latiſſimè imperitant: Turci vulgò dicti, ignauia quidem noſtra magni, ſed poſt Macedonas & Romanos ſine dubio potẽtiſſimi Hermolao. Vide in dictione THVSSAGETAE.

Turde, Vilumbrorum ciuitas in Italia, teſte Pto-

Iemæo lib.3. cap.1.Tudea,Silio: Tudertum hodie,Vide ſuprà.

Turditánia, regio Iberiæ circa Bætin fluuium, quæ etiam Bætica:Incolæ,Turditani & Turduli. Artemidorus Turtytaniam vocat, & incolas Turtos & Turtytanos.Steph.

Túrduli,Stephano,& Baſtuli,populi in Hiſpania Bætica præcipui, vt & Bætica Turdetania dicta ſit Strabo.lib.3.Plin.lib.3.cap.1. Abana autẽ (inquit) Atlantico Oceano obuerſa Hiſpania, Baſtulorũ, Turdulorúmque eſt. Strab.lib.3, Turdetanos cum Ptolemæo lib.2.cap.44.nominat. Vide TVRDITANIA.

Túria,nomen proprium fluuii,ſecũdum aliquos: generis maſculini,ſecundum Priſcianũ: & Auguſtinum,generis neutri.Vide in dictione DVRIA & TVRVLIS.

Turiáſſo, Ptolemæo lib. 2. cap.6, Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Tiriaſſona*.

Turmẽda, ciuitas Siriæ, quæ aliàs Amphipolis. Steph.

Turnus,nomen ducis, qui ab Ænea occiſus eſt,vt videre licet in 12.Virgilii Æneid.

Turónes, Lugdunẽſis Galliæ populi ad fluuium Ligerim,authore Plinio lib.4.cap.18.*Tourẽgeois*.

Túrpio Ambiuius, actor comœdiarum Terentii temporibus.

Turris Biſſonis,ciuitas Sardiniæ,Ptolemæo lib.3. Sardos hodie:Turris Libyſonis Plinio.

Turtí.Vide TVRDITANIA.

Turtytánia,Vide TVRDITANIA.

Turũlis, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis Ptolemæo lib.2.cap.6.*Turia* vulgò Claudiano & Hermolao apud Plinium. Poponius Duriam corruptè nominat.Vide TVRIA & DVRIAS.

Turruptiâna,Ptol.lib.2.cap.6,Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs,Tuitana hodie, *Tuy* vulgò.

Tuſcánia, oppidum Tuſciæ prope Tarquinios: à quo Tuſcanenſes.

Túſcia,Italiæ regio celebris,vulgò Tuſcana dicta, atque olim à ſacrificiis appellata. Græci enim θύειν ſacrificare dicunt.Vel à ture, quo maximè in ſacrificiis vtimur. Vel à Tuſculo, Herculis filio, quod veteres Grammatici probant. Tyrrhenia dicta à Tyrrhene Atys filio,qui è Mœonia diſcedens, in Italiam venit, & eam partem occupauit, quæ ad mare inferum ſita eſt, quod & Tyrrhenum dicitur. à Liguribus Romaníſque finibus contingitur, iugis inacceſſis & difficilibus referta. Eius fines Macra & Tyberis amnes,centũ & ſeptuaginta quatuor millia inter ſe diſtantes. In ea ſcientia faciendorum ſacrorum ita floruit,vt Romani qui non ſeruandæ tantùm, ſed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur,decem principum filios ſenatuſconſulto ſingulis Tuſciæ populis percipiendæ ſacrorum diſciplinæ gratia traderent. Lõgior eſt ea prouincia,quàm latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam ſi ab Aquilonari in Auſtralem perambulemus,arctis finibus contenta eſt. Ab Occidente,quæ Liguriæ proxima eſt, habet Piſas, Senas, & Lucam, & Florẽtiam, inclytas ciuitates. Ad Septentrionem habet Vrbem veterem: In meridionali verò litore, Piſaurũ, Aretium & Aſiſium.Et Tyber Romanus inde labitur,ex Apennino effluens. Septentrionalis regio cum Flaminia iũgitur. Vulgus Italorũ hodie Tuſcanam vocat.Vide THVSCIA cum aſpiratione, & THYRRENI.

Túſculum, Straboni,*Latii* oppidum, XII.ab vrbe lapide arduo in colle ſitum, opus Telegoni, Vlyſſis & Circes filii.Hinc Tuſculus,a,um. Silius libro ſeptimo,

Quod peperere decus Circeo Tuſcula dorſo
Mœnia,Laërte quondam regnata nepoti.

Tuſculum,vulgò *Fraſcati*.

Tuſculáni,Frederici,Ænobarbi imperatoris quõdam coniuncti copiis, Romanos inſigni clade affecere,vt poſtæa reſipiſcere non eſſet.Romani itaq; iniuriæ memores, poſt aliquot annos tanta in eos ira perciti ſunt, vt vix vrbis fundamenta relinquerent. Volaterranus lib.6.

Tuſculus,Vide TVSCIA.

Tuſcus,vicus Romæ,in quo habitauerunt Tuſci, qui Porſenna ab obſidione recedente remanſerunt. De quo Horatius in Sermonibus,

Ac Tuſci turba impia vici.

Túſſyli,Vide CATIZI.

Tutânus, Deus, qui homines tueri putabatur. Varro, Tutanum deum Romæ omnes qui laborant, inuocant.

Tutilîna, dea. Varro, Tuam fidẽ Tutilina inuoco, quæ adeſſe mortalibus ſoles. Hanc Auguſtinus lib.4.Ciuitat.præeſſe frumentis collectis atque reconditis ſcribit, vt tutò ſeruarentur.

T Y

Tyâna,Cappadociæ ciuitas,ad radices Tauri mõtis, patria Apollonii,ſiue ille Magus, ſiue Philoſophus fuit:cuius vitam fabuloſiſſimo volumine exequitur Philoſtratus. Hinc Tyaneus, a,um, & quandoque Tyaneius, per quinque ſyllabas.Ouidius 8.Metamorphoſeos,

-oſtendit adhuc Tyaneius illic
Incola de medio vicinos corpore,truncos.

Týberis, Tyberius, Tyberinus, & ſiqua alia ſunt id genus,rectius i noſtro ſcribuntur,cùm præſertim etiam apud Græcos per iota ſcribantur. Quapropter eorum ſignificationem vide ſuprà ſuis locis.

Tybur, ſiue Tyburtum, vulgò *Tiuoli*, vrbs ad ſextumdecimum lapidem diſtans ab vrbe Ro-

ma,quã Cato,Solinus,& alii quidam à Catyllo Arcade, claſſis Euandri præfecto conditam ſcribunt: quod etiam ſenſit Seruius. Tybur autem Virgilio dicitur ſuperbum, 7. Æneidos:id eſt nobile,inquit Seruius. Plinius verò Tyburis ipſius originem antiquiorem eſſe docet, quàm vrbis Romæ,& extare adhuc tempore ſuo memoriã, ſilices tres, etiam Tyburto eius vrbis conditore,vetuſtiores, apud quas inauguratus traditur fuiſſe Tyburtus, dum vrbem eſſet conditurus. Sextus Græcus hiſtoricus ſic habet,Catyllus Amphiarai filius fuit. Hic poſt prodigialem patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum,iuſſu dei,cum omni ſuorum cœtu & ſacris miſſis, tres liberos in Italia procreauit, Tiburtum, Coracem, & Catyllum,qui expulſis ex oppido haud longè ab vrbe Roma poſito, veteribus Sicanis, à nomine Tyburti maximi filii oppidum vocauerunt. Priſcianus tamen cum i Latino ſcribit. Cicero de Oratore,

Et villam in Tiburte habens. Ouidius,

Et iam Telegoni,iam mœnia Tyburis vdi
Stabant agricolæ quæ poſuere manꝰ. Tiburis,inquit Stephanus,Italiæ vrbs mediterranea, quæ ab initio Græca fuit, diſtãs ab vrbe ſtadiis centum & quadraginta ſeptem. In ea Tiburtinum templum eſt. Vocabatur olim Polyſtephanos.

Tyburs,burtis,generis omnis: vel hic & hæc Tyburtis, & hoc te, quod eſt ex Tybure. Stephan.

Suetonius, Inchoauit autem aquæductum regione Tyburti. Horatius,

Picenis cedunt pomis Tyburtia ſucco.

Tyburtînus,a,um,quod eſt ex Tyburto,&c.

Tyche,es,Nympha marina,Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia,

Εὐδώρη τε,Τύχη τε,καὶ Ἀμφιρὼ,Ὠκυρόη τε.

Fuit item Tyche, vna ex quatuor Syracuſanæ vrbis partibus, à nobili Fortunæ templo denominata:cuius meminit Cicero 6. Verr.

Tychicus,vir Aſiaticus.act.20.coloſſ.4.

Tychius, celeberrimi fabri nomen apud Homerum 7. Iliad. qui Aiacis clypeum fabricauit. Ouidius 3. Faſtorum,

Nec quiſquã inuita faciet bene vincula plãtæ
Pallade,ſit Tychio doctior ille licet.

Tydérta,Vide TVDERTVM.

Týdeus,filius Œnei regis Calydoniæ & Eriboeæ, vel, vt aliis placet, Althææ: qui quum fratrem ſuum Menalippum inſcius occidiſſet,ad Adraſtum regem perfugit, cuius filiam Deiphilen coniugem duxit. Poſtea à Polynice, qui alteram Adraſti filiam, Argiam nomine vxorem habebat,legatus ad Eteoclem, regem Thebarum miſſus eſt, vt pacti memor,fratri regnum redderet. Ad quem cùm veniſſet, regiámque eſſet ingreſſus, Eteocles negauit ſe regno ceſſurum eſſe. Quo reſponſo Tydeus vehementer commotus eſt, ita vt non ſit veritus & hoſtis,& ſolus, Thebanos omnes, quotquot tum fortè cum Eteocle eſſent in conuiuio, ad quodlibet certaminis genus prouocare. Atque vt animoſè prouocauit, ita omnes (ſic illi Pallas propitia erat) ſtrenuè vicit. Quamobrem Thebani,dolore ac indignatione accenſi, reuerſuro inſidias tetenderunt,collocatis ad opportunum locum, quã Tydeus tranſiturus erat, quinquaginta iuuenibus, cum duobꝰ ducibus, Mæone Æmonis, & Lycophonte Autophoni filio:quos Tydeus in ſe impetum facientes trucidauit,vni tantùm parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nũtium ad Eteoclem remiſit. Profectus deinde vnà cum Polynice & Adraſto,reliquiſque Græciæ principibus ad bellum Thebanum, poſt multas res præclariſſimè geſtas, à Menalippo quodam Thebano letaliter vulneratus,occubuit. Vide hæc latius in Statii Thebaide.

Tydídes,dæ,patronymicum maſcul. à Tydeo deductum,quo Poetæ vtuntur pro Diomede Tydei filio. Virgilius 1. Æneid.

O Danaûm fortiſſime gentis
Tydide.

Horat.1.Carm.Ode ſexta,

Quis Martem tunica tectum adamantina
Digne ſcripſerit,aut puluere Troico
Nigrum Merionen,aut ope Palladis
Tydiden ſuperis parem?

Tyênis,mons Colchorum,à Tyenide fluuio: Gentile,Tyenites,Steph.

Týgranes,Armeniæ rex,anno ſal.59.

Tyléſſus, mons Italiæ. Lycophron ὄρη δ' ὑπερθύνας δυσβάτους τυλήσσων. Steph.

Týmbrium,vide TEMBRIVM.

Tylis,vrbs Thraciæ prope Hemum:Gentile,Tylites. Steph.

Tylos,inſula iuxta mare rubrum, aliàs Tyros dicta. Steph.

Tymenêon, vrbs iuxta Phrygiam: qui inhabitãt, Tymenæi. Steph.

Týmena,vicus Lyciæ, ſic dictus ab hirco,qui grege relicto,barba madente rediit, quem poſtea ſecuti, fontem in quodam fruteto repererunt, ac inde nomen fonti & loco indiderũt. Gentile, Tymeneus (per ſimplex n,quod magis placet)vt videtur innuere Stephanus:nõ enim exprimit,dictum eſſe locum, ὑπὸ τοῦ πρόγνω τὸ ὕδωρ μιῶσαι τα.

Tymes,etis,vrbs Libyæ:Gentile,Tymeſius. Steph.

Tymniſſus,vrbs Cariæ, ἀπὸ τυμνησσοῦ ῥάβδου. Xanthii enim virgã Tymniam vocãt. Gentile, Tymniſſeus. Steph.

Tymnus,vrbs Cariæ.Ciuis,Tymnius.Steph.

Tymolus,poëtice,pro Tmolus.Steph.

Tymphe, mons Theſprotiæ, & Tymphæa,vrbs: Gētile,Tymphæus:fœm.Tymphæis:Poſſeſſiuū Tymphaicus.

Tymphæi, Ætoliæ Theſprotiæue populi, vbi & Pyrrhæbi ſunt,à quibus Tympheticū ac Tymphaicum gypſum. Eſt & mons Tympheton, ſiue Tymphæ, oppidum quoque Tymphæa.Vide Plinium lib. 4.cap.2.Strabo libro 7,Propin qui Macedoniæ & Theſſaliæ ſunt ad montem Pœum & Pindum Æthices & Penei fontes, de quibus & Tymphæi & Theſſali, Pindi accolæ certant.

Tyndarus,rex fuit Œbaliæ,& maritus Ledæ,quæ eodem tempore duo peperit oua,è quorum altero,quod ex Ioue conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena: ex altero,quod cōceperat ex Tyndaro,Caſtor & Clytēneſtra. Ex his priores duo immortales fuerunt, poſteriores mortales. Mortuo tamen Caſtore,Pollux à Ioue impetrauit, vt ſibi cū fratre immortalitatē cōmunicare liceret,alterniſq; cum illo vitā morte cōmutare. Cui fabulæ occaſionē ſubminiſtrauit ſiderum illorum natura,quæ talis eſt,vt vno oriente,alterum occidat. Ambo autem à Poëtis dicuntur Tyndaridæ,non quòd vterque è Tyndaro fuerit natus:ſed κατὰχρηστικῶς,quemadmodum Herculem iidem appellant Amphitryoniaden.Sic etiam Helenam Tyndaridem vocant, quæ tamen fuit Iouis, non Tyndari filia. Alioqui ſi mortali patre nata fuiſſet,tot ſecula viuere non potuiſſet. Conſtat enim fratres eius cum Argonautis nauigaſſe:Argonautarum autē filii cum Thebanis dimicauerunt: horum verò filii bello Troiano interfuerunt. Dicimus & Tyndareos,ſeu Tyndareus,per quatuor ſyllabas.Ouidius in Epiſtola Hermiones:

Me tibi Tyndare⁹,vita grauis author & annis,
Tradidit.

Tynes,etis,vrbs Siciliæ:Gentile,Tyneſæus.Steph.

Tyneus, x x x. Aſſyriorum rex, regnauit annis x x x.anno mundi 2830.

Typæon,mons Elidis.Steph.

Typaneæ, vrbs Triphyliæ: Gentile, Typaneates. Steph.

Typhoeus, per tres ſyllabas, eu diphthongum in vltima habens,vnus è Gigātibus, Terræ & Titani filius, quem illa Ioui irata in perniciem cœleſtium fertur edidiſſe. Hic cùm in ingentem corporis molem adoleuiſſet, eò væcordiæ prouectus eſt,vt Iouem de cæli poſſeſſione deiicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimen inſulam detruſus,vt placet Homero in Catalogo. Virgil.9. Æneid.

Tū ſonitu Prochyta alta tremit, dirúmq; cubile
Inarime Iouis imperiis impoſta Typhoeo.

Lucanus lib. 4,

Conditur Inarimes æterna mole Typhoeus.

Ouidius tamen lib. 5. Metamorph. & Strabo lib.13,Pindarū ſecuti,in Sicilia ſub Ætna monte ſepultum volunt. Hinc Typhoëus, a, um. Virgil.1.Æneid.

Nate patris ſummi, qui tela Typhoëa temnis.

Typhon,vnus ex Gigantibus,Titani & Terræ filius, qui alio nomine Typhoëus dicitur. Seneca in Hercule furente,Non tam ferum Typhonem,neglecto Ioue,irata Tellus edidit, quondam parens.Huius autem nominis prior ſyllaba producitur, cùm in Typhoëus prima corripiatur.Ouidius 2.Faſtorum,

Terribilem quōdam fugiēs Typhona Dione.

Fuit & alter Typhon, teſte Diodoro, Oſiridis Ægyptiorum regis frater, qui illo interfecto,& in partes quinque & viginti diſcerpto,regnum occupare eſt conatus. Tandem tamen ab Iſide victus,meritas impietatis ſuæ luit pœnas.

Tiphónicus, vnus è ventis ſubitis ac repentinis nomine τυφών.act.27.

Typhréſtus,vrbs Trachinis,à cinere Herculis nominata,vel à Typhreſto filio Sperchii.Gentile, Typhreſtius.Eſt & Typhreſtus in maſculino genere, montis nomen.In Etymologico legimus Typhreſtum vrbem eſſe in finibus Menaliæ,à rege Typhreſto.

Tyras,ræ,ſiue(vt apud Plinium legitur)Tyra,fluuius Sarmatiæ Europæ, inter Iſtrum & Boryſthenem in mare Euxinum illabens, vt eſt videre apud Ptolemæum lib.3. cap.5. Ouid.4. de Ponto,Eleg.10,

Parthenioſque rapax, & voluēs ſaxa Cynapes
Labitur,& nullo tardior amne Tyras.

Tyracinæ, vrbs Siciliæ parua,Alexander Tyracinon vocauit.Gentile,Tyracinæus.

Tyrámbæ,Sarmatiæ in Aſia vrbs, authore Ptolemæo lib.5.cap.9.hodie Trapano.

Tyránnion Amiſenus, diſcipulus Eſtiæi Amiſei nobilis grammaticus, tempore magni Pompeii docebat Romæ.Ductus eſt à Lucullo captiuus in bello Mithridatico, prius dicebatur Theophraſtus: mutauit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis verſaretur moribus.Clarus & diues ob doctrinam factus adeò eſt, vt ſupra tria millia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ. Tyrannion iunior è Phœnicia diſcipulus prioris, à quo nomen ſibi vſurpauit,quum prius Diocles vocaretur.Captiuus & ipſe Romam ductus, à quodam Diamante Cæſaris liberto emptus,deinde dono datus Terētiæ Ciceronis, ab eáque liber factus, ludum Romæ aperuit, ſcripſit lib. L X V I I. Vtriuſque

author Suidas.

Tyránnus, ſophiſta fuit, qui ſcripſit de diuiſione orationis lib. x. Author Suidas.

Tyrédiza, aliàs Tyrodiza, vrbs Thraciæ poſt Serrium: Gentile, Tyrodizenus, cùm potius Tyrodizæus dicendum eſſet.

Tyres, fluuius eſt Scythiæ, poſt Iſtrum ſecundus, teſte Herodoto lib. 4.

Tyréſia, Alphonſi ſoror, anno ſal. 964.

Tyrídates, rex Armeniæ, magus temporibus Neronis, vt eſt author Plinius lib. 33. Vide TIRIDATES.

Tyrímas, III. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII. anno mundi 258.

Tyrinthia, Ciuitas Argis vicina, in qua nutritus eſt Hercules, qui inde Tyrinthius dictꝰ eſt. Virgilius lib. 7. Æneid. vt notat Seruius,

-poſtquam Laurentia victor,
Geryone extincto, Tyrinthius attigit arua,
Tyrrhenóque boues in flumine lauit Iberas.

Tyritácite, vrbs Ponti: Gentile, Tyritácitæus, vel Tyritacenus. Steph.

Tyrménii, populi Scythici, peritiſſimi nauigãdi. Significat autem hoc vocabulum, fugitiui. Steph.

Tyrmídæ, vicus in tribu Œneide. Tribulis, Tyrmides. Steph.

Tyro (vt inquit Iuſtinus lib. 18.) fuit nomen proprium patris Didonis, qui ab aliis Belus vocatus eſt.

Tyro, virguncula fuit Theſſala, Salmonei filia, ex qua Neptunus Neleum & Peliam ſuſcepit. Propertius lib. 7,

Vobiſcum eſt Ioppe, vobiſcũ candida Tyro, &c.

Tyros quondam inſula, & olim Sarra nuncupata, vt ait Gellius. Vnde Sarranum oſtrum dicitur, & oſtrum Tyrium, & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fuerunt maris rubri, dicti à palma, cuius regio plena erat. palma enim phœnix dicitur. Hinc terræmotu pulſi, in maritimam Syriæ ſe contulere, condita vrbe Sidonem à piſce appellarunt, eam Syrii vocabant Sarram. Lingua Syra, piſcis ſear dicitur. Poſtea condidere Tyrum in ipſo mari, propter merces. Plinius libro 5. cap. 19, ſic ſcribit: Tyrus (inquit) quondam inſula prælto mari ſeptingentis paſſibus diuiſa, nunc verò Alexandri oppugnantis operibus continens. Olim partu clara vrbibus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani imperii æmula, terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atq; purpura cõſtat. Hactenus Plinius. De obſidione eius, vique continenti adiuncta eſt, nemo vberius Diodoro lib. 17. ſcribit. Lege Curtiũ li. 4. Tyros, Stephan. inſula Phœniciæ, à Tyro Phœnicis filio. Eſt & Laconiæ Tyros, & inſula iuxta mare rubrũ, quã Artemidorus Tylon vocat per l. Eſt item vrbs Indiæ & Piſidiæ. Arrianus Anatha (Auatha potius perv, vt ſuprà) Gẽtile, Tyrius. Poſſeſſiuum Tyriacus. Vocabatur etiam Palætyrus, vnde Palætyrius. Steph.

Týrius, a, um, quod eſt è Tyro inſula. Virgilius,

Vrbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni.

Et ponitur pro purpureo. Tibullus,

Quid Tyrio recubare toro?

Tyriæ veſtes, purpura Tyria, infectæ. Ouidius,

-Tyrios laudabis amictus.

Et eſt vrbs mœnibus inſignis in Peloponneſo, vt author eſt Homerus.

Tyrrhéni, populi ſunt Italiæ, inter Macram & Tyberim fluuios incolentes, quos Latini Hetruſcos appellant, & Thuſcos. Tyrrhenos autem Græci nominarunt à Tyrrheno Atyos filio, qui è Lydia colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex poſteritate Herculis & Omphales vnus, quum ſterilitate ac fame populum ſuum emittere cogéretur, è duobus filiis, ſorte iacta, Lydum quidem regni ſucceſſorem tenuit, Tyrrhenum autẽ cum bona populi parte ad quærendas nouas ſedes emiſit: qui cùm poſt longos errores in inferi maris ora ſedes fixiſſet, totum eum tractum de ſe Tyrrheniam, & mare ipſum Tyrrhenum appellauit. Virgilius lib. 7,

Primus init bellum Tyrrhenis aſper ab oris,
Contemptor diuûm Mezentius, &c.

Tyrrhénum mare, Stephano, idem eſt cum mari infero: ita dictum, quòd Tyrrheniam, hoc eſt, Tuſciam alluat: vnde & Tuſcum dicitur. Vel à Tyrrhenis nautis, qui ſe in hoc mare præcipitauerunt. Nanque hoc habet fabula: Dormientem in littore Liberum patrem adhuc puerum nautas abſtuliſſe Tyrrhenos: qui quum eſſet experrectus in naui, quò duceretur, interrogauit. Reſponderunt illi, Quò vellet. Liber ait, Ad Naxum inſulam ſibi ſacratam. Sed cùm aliò vela deflecterent, iratum numen tigres ſibi ſacratas oculis eorum obiecit: quo terrore ſe illi in fluctus dedere præcipites, ſtatimque in delphines ſunt tranſformati, vt fabulatur Ouidius 3. Metamorph. & poſt eum Seruius in illud Virgilii 1. Æneidos:

Gens inimica mihi Tyrrhenũ nauigat æquor.

Týrrheus, Latini regis armentarius, cuius ceruus manſuetus ab Aſcanii comitibus occiſus, primam belli cauſam præbuit inter Troianos & Latinos. Hinc Tyrrhides patronymicum, maſc. Virgilius 7. Æneidos,

Ceruus erat forma præſtanti & cornibus ingẽs,
Tyrrhidæ pueri, quem matris ab vbere raptum
Nutribant, Tyrrheuſque pater, cui regia parent
Armenta, & latè cuſtodia credita campi.

Tyrtæus,poëta Græcus, cuius ſæpe meminit Plato in libris legum: O diuine poëta Tyrtæe (inquit)ſapiens,certè ac bonus nobis eſſe videris, quia excellentibus eos extulisti laudibus, qui in bello excelluerunt.

Tyrus, vrbs totius Phœnices olim celeberrima, vna ex iis, quæ Tripolim efficiunt, olim inſula, ſed Alexandri operibus continenti coniuncta. Tyrus (inquit Plinius lib.5.cap.19.) quondam inſula, prælto mari ſeptingentis paſſibus diuiſa:nunc verò Alexādri eam oppugnātis operibus continens. Olim portu clara,vrbibus genitis Lepti,Vtica, & illa Romani imperii æmula, terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio & purpura conſtat. Olim Sarra fuit nuncupata,vt ait Gellius lib. 14.cap.6. vnde Sarranum oſtrum pro purpura Tyria dicimus.

Tyttygias,latro fuit & plagiarius in Arcadia, qui res alienas, quas furto abſtulerat, venditabat, eóq; quæſtu diues factus eſt. Zenodotus apud Eraſmum in Chiliadibus.

V

VACCA, fluuius eſt Luſitaniæ in Hiſpania, vt ſcribit Plinius lib. 4.cap.21.

Vaccéi,Hiſpaniæ citerioris populi. Plin.lib.4.cap.20.

Vacórium,vrbs Norici apud Ptolemæum lib. 2.cap.14.hodie Vilacum.

Vacôſus,dux Artaxerxis,templum Hieroſolymitanum violauit,vlciſcens mortem Ieſu, quem Iohannes frater interemerat. Ioſephus lib. 11. cap.7.

Vacûna, ruſticorum dea, quæ præeſſe vacantibus & otioſis putabatur:cui cùm agricolæ à laboribus ruris vacarēt, vt poſt perceptos fructus requieſcerent,per hyemem vota ſoluebant & ſacrificabant.Ouid.lib.6.Faſtorum,

Nam quoq; cùm fiunt antiquæ ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtántque ſedéntque focos,

Hæc in agro Reatino inſignia habebat nemora,quorum meminit Plinius lib 3.cap.12.

Vademárius, Alemannorum rex, fines Gallorum vaſtauit.Ammian.lib.14.

Vadimonis, lacus eſt in quo fluctuant inſulæ, de quo Plinius multa cōmemorat. Cæcilius quadam epiſtola ſic ſcribit, Exegerat ſocer meus, vt Amerina ſua prædia inſpicerem.hæc perambulanti mihi oſtenditur ſubiacens lacus nomine Vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbienſi feruet, ſcatétque ſulphureis aquis.

Vágao,nomen viri.Iudith 14.

Vagéni, populi Alpini, ex Caturigibus oriundi. Plin.lib.3.cap. 20. Inter Alpinas gentes finitimi Centrones, & Cotianæ ciuitates, Caturiges, & Caturigibus orti,Vageni,Ligures. Silius,

Tum pernix Ligur,& ſparſi per ſaxa Vageni.

Vagitânus deus,Vide VATICANVS.

Váicra, liber Leuitici, ſic vocatus ab Hebræis, quia ſic incipit.

Vaiédabber, liber Numerorum, quia ſic incipit.

Valáſca, Bohemorum regina fuit quæ, facta cum cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo virorum principatu,copiarum ductrix bellum mouit, interfectiſq; viris,fœminas omnes aſſeruit in libertatem, ita vt inſtar Amazonum multos annos imperarint ſine viris. Volaterranus in Geographia.

Valéntia, Hiſpaniæ citerioris vrbs, tribus millibus paſſuum à mari remota, vt author eſt Plinius lib.3. cap.3. & Ptolemæus lib.2. cap.10. & Mela lib. 2. Eſt & Valētia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, vt docet Plinius lib.3. cap.4. Hodie *Valence*. De Annibualentia, quaſi Annibalis Valentia, vide in Hipponio.

Valentiniânus, XLIIII. Rom. imperator, regnauit an. VII.anno ſal.388.

Valentiniânus cum Theodoſio, XLVIII. Romanorum imperator, regnauit annis XXX. anno ſalutis 426.

Valentînus, XCVIII. Rom. Epiſcopus, Di. XL.anno ſalutis 817.

Valentînus, hæreticus, Chriſtum in ſubſtantia corporis noſtri non fuiſſe aſſeruit. anno ſalutis 142.

Valéria,nomen proprium Meſſalorū ſororis,quæ amiſſo Seruio viro, cùm rogaretur, cur alter non nuberet:ait,Sibi ſemper maritum Seruium viuere.

Valéria,Ptol.lib.3. cap.3,oppidū Hiſpaniæ,à qua Valerienſes populi. Plin.lib.3.cap 1.

Valéria,regio in vltima Germania verſus orientem,quæ hodie Stiria vocatur, vt placet Æneæ Syluio.

Valérii, prius Valeſii,teſte Quintiliano appellati,ſicut Fuſii, deinde Furii.

Valérius,L. Valeſii filius, qui primùm de Veientibus,deinde de Sabinis,poſtremò de vtriſque triumphauit. Hic quia in locū Tricipitini collegæ conſulem non ſubrogauerat, & domum in Velia tutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionē regni adfectati venit:quo cognito apud populum queſtus eſt, quòd tale aliquid timuiſſent. Quapropter remiſit qui domū ſuam diruerēt: ſecures etiam faſcibus dempſit, eáſque in populi concione ſummiſit:legem de prouocatio-

ne à magiſtratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obiiſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Author Cæcilius de viris illuſtribus. Hic quadriga primus in triũpho vectus eſt ſine vlla inuidia, præterea collegæ Bruto honores funúſque curauit, funebrémq; orationẽ de ipſius laudibus habuit, quæ adeò iucunda fuit Romanis, vt ex eo cõſuetudo manarit, vt qui ſtrenuè pugnãdo occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Author Plutarchus. Valerius, M. Publicolæ frater, conſul vnà cum Poſthumio Tuberto factus, ac cõtra Sabinos profectus, rẽ fœliciter fratris auſpiciis & adminiſtratione geſſit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extrà honoris gratia aperiebantur, cùm cæteræ intus procederẽt. Valerius Coruinus, Tribunus militum, ſub duce Camillo reliquias Senonum perſequente, aduerſus Gallum prouocatorem ſolus proceſſit. Coruus ab ortu ſolis galeæ eius inſedit, & inter pugnandum ora oculóſq; Galli reuerberauit, & hoſte victo, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa, Capuã occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quintium neceſſitate magna cõpulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit de Samnitibus eum triumphaſſe, ſexies cõſulem fuiſſe, hoſtes T. Manlii morte exultantes cõpreſſiſſe. Vixit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum. Lege Liuium lib. 7. Decad. 1. Valerius Potitus, poſt Decemuiralem inuidiã, plebem in patres incitatam legibus & conditionibus ſuis mitigauit, vnde Potiti cognomen adeptus. Primus quoq; cõſul, poſt Decẽuiros, cùm Volſcos Æquóſque ad Algidũ magna laude debellaſſet, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed ſuadente Icilio Trib. pleb. primus ſine authoritate Senatus triũphauit cum collega ſuo M. Horatio. Quamobrẽ Maximi cognomẽ adeptus eſt, quòd nemini à Senatu præterquã Fabio Maximo conceſſum eſt, vt ſcribit Plutarchus. Valerius Leuinus, conſul, cum Pyrrho prælio congrediens, in Lucania infœliciter pugnauit. Iterum poſtea conſul contra Agrigentum miſſus, ac ſuperato Hannone duce Carthaginenſium, oppidum in poteſtatem recepit, Senatum ſecuri percuſſit. Alter Valerius Leuinus, cõtra Philippũ Macedoniæ regem fœliciter bellũ geſſit, teſte Liuio lib. 7. deca. 2. belli Punici. Valerius Flaccus, M. Catonis familiariſſimus, eundem ex agro Tuſculano ad Remp. adduxit, pariter & inſtruxit, vt ait Plutarchus. Conſul cum eodem Catone circa Mediolanum, vt Liuius teſtatur, cum Gallis & Inſubrib⁹ & Boiis collatis ſignis pugnauit, vbi decem millia hoſtium ſunt cæſa. Cauſam mulierũ de abroganda lege Oppia contra collegam ſuum Catonem obtinuit, quorum vide apud Liuiũ elegantes vtriuſque orationes lib. 4. de bello Macedonico. Valerius Soranus, poëta, quem Cicero in libris de Orat. doctiſſimũ togatorum appellat: Plutarchus verò virum philoſophũ & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio fuiſſe. Valerius Antias, ſcriptor hiſtoriæ ſæpe ab authoribus teſtis citatur, vtà Liuio. Valerius Procillus militauit ſub Cæſare, in Galliam miſſus legatus ad Arioviſtum, vt eſt in Commentariis Cæſaris. Valerius Maximus hiſtoricus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tyberium Cæſarẽ. Militauit ſub Sex. Põpeio, vt ipſe de ſe teſtatur, vbi de inſtitutis antiquis loquitur. Valeri⁹ Flaccus, poëta, ſcripſit Argonautica. Quintilian⁹ eum ſua ætate fuiſſe teſtatur, his verbis: Multũ (inquit) in Valerio Flacco nuper amiſimus. Valerius Martialis, epigrãmatũ ſcriptor.

Valérius Aurelianus, XXXIII. Romanorum imperator, regnauit annis V. menſ. VI. anno ſalutis 172.

Valérius Maximus Baſilius, conſ. ab vrbe cõd. 19.

Valérius Turpilianus Trachala, conſul. ab vrbe condita 820.

Valéſius, pro Valerius, dixerunt antiqui, & poſtea vſus inualuit, vt in familiæ cognomen tranſierit: quo cognomine regia Francorum celſitudo nunc inſignitur.

Vallónia, putabatur Dea, quæ vallibus præerat.

Vándali, ſiue, vt Plinio lib. 4. cap. 14. & Straboni lib. 7. placet, Vindelici, populi ſunt Germaniæ, qui, vt ait Volaterran⁹, paucis antè annis, quàm Gothi Romam caperẽt, Gallias inuaſere. Inde in Hiſpaniam, traiecto Pyreneo, penetrãtes loca circa Bæticam, quæ Vãdali poſtea dicta eſt, occupauerunt.

Vándalis, regio Europæ ſeptentrionalis, à Vandalo fluuio, qui regionem interfluit. A' qua populi Vandali immanes & ferociſſimi.

Vándalus, Argiuorum rex, apud Tuyſcones regnauit, & huius regis Tacitus meminit. Hinc Vandalorum gens, quæ lingua Sclauonica vtitur, denominata eſt, *die Vuenden*. è quibus nunc multæ, maximæque gentes diuiſæ ſunt: Poloni, Bohemi, Sclauonii, Croatii, Vandali ad Marchiam Germaniæ, Vandali in Thracia, &c. quorum lingua Turcorum aulici frequentes vtuntur.

Vangiones, populi ſunt Galliæ Belgicæ, Coloniæ Agrippinenſi finitimi: hodie Vormacienſes. Lucan. lib. 1,

Et qui te laxis imitantur Sarmata bracchis
Vangiones.

Meminit horum Cornel. Tacitus lib. 10. & Plinius lib. 4. cap. 17.

Vánia, Nomen viri 1. esd. 10.

Vánnius, Sueuorum rex, à Iubillio Hermunduorum rege pellitur, ab vrbe condita 9.

Vaphres, Ægyptiorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 3360.

Vapsi, Pater Nahabi principis tribus Nephtali, nume. 13.

Varánes, Persarum rex, regnauit annis 11. anno salutis 389.

Várius, Poëta Tragicus fuit, Virgilii & Horatii familiaris, vnus ex iis, quib⁹ Augustus Æneidem commisit emendandam. Horat. 1. Serm. Sat. 5,

Plotius & Varius Sinuessæ, Virgiliusque
Occurrunt, &c.

Varmúndus, Hierosolymitanus patriarcha, anno salutis 1122.

Varro, Poëta Romanus, quem Fabius Quintilianus inter peritissimos Satyræ scriptores enumerat. Eius verba lib. 10. cap. 1. hæc sunt, Alterum illud est & prius Satyræ genus, quod nō sola carminum varietate mistum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditissimus. Plurimos hic libros & doctissimos composuit, peritissimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarū nostrarúmque, plus tamen scientiæ collaturus, quàm eloquentiæ. A diuo Augustino etiam literatorū doctissimus appellatur. Est & alter Varro, cuius meminimus in dictione TERENTIVS.

Varus, Syriæ præses, anno sal 3.

Varus, Straboni, fluuius est Galliam Narbonensem à Liguria dirimens. Varus Quintilius, Galliæ Cisalpinæ præfectus fuit sub Augusto, cuius auxilio Virgilius amissos recuperauit agros, cuius beneficii memor Poëta, sexta illum Ecloga miris laudibus in cælum extollit. Hic postea Germanicano exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plus satis confidit, & à belli cogitatione ad ius dicendum se conuertit, repentè ab Arminio circunuentus, cum tribus legionibus obtrúcatur. Mortem eius deflet Horatius libro 1. Carm.

Váscones, populi citerioris Hispaniæ, quà in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum positi. Hi à Metello Romanorum duce obsessi, in tantam famem compulsi sunt, vt humana carne vescerentur. Iuuenalis Satyra 15,

Vascones (fama est) alimentis talibus vsi,
Produxere animas.

Vásio, Narbonensis Galliæ Vocontiorum oppidum, vt scribit Pomponius Mela lib. 2. descriptione Galliæ Narbonensis.

Vasséni, Primogenitus filiorum Samuelis. 2 paralipom. 6.

Vasthi, vxor Assueri regis. esth. 1.

Vaticânus, collis est, non procul à Tiberi, supra molem Adriani, conterminus Ianiculo, vinum quidem satis copiosum gignès, sed parum laudatum. Martianus lib. 6,

Quid te Tucca iuuent misero miscere Falerno
In Vaticanis condita musta cadis?

Dictus Vaticanus siue à vaticiniis, quæ eo in monte dabantur: siue à Vaticano deo, montis huius præside, penes quem esse putabantur humanæ vocis initia. Gellius libro 16. cap. 17, Et agrum Vaticanum (inquit) & eiusdē agri Deum præsidem appellatū acceperamus à vaticiniis, quæ vi atque instinctu eius Dei, in eo agro fieri solita essent. Sed præter hanc causam Marcus Varro in libris rerum diuinarum, aliam esse tradit istius nominis rationem. Nam sicut Aius, inquit, Deus appellatus, aráque ei statuta est, quæ est in infima noua via, ꝙ eo in loco diuinitus vox edita erat: ita Vaticanus Deus nominatus, penes quem essent vocis humanæ initia: quoniam pueri, simulatque parti sunt, eam primam vocem edunt, quæ prima in Vaticano syllaba est. Idcirco vagire dicitur, exprimente verbo sonum vocis recentis. Hactenus Gellius.

Vatínius, quū esset dignitati Ciceronis semper aduersus, ita postea prævaluere amicitia, vt duobus iudiciis publicis ab eo defensus. Author Valerius. Hic quum esset impudentissimus, elegan ter à Seneca describitur: Vatinius (inquit) assiduo conuitio depudere didicerat.

Vaúnia, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 1. vulgò *Louino*.

V B

Vbii, inter Galliæ Belgicæ populi ad Rhenum. Coloniæ Agrippinensi finitimi, ponuntur. Plinius lib. 4. cap. 17.

Vbil, Nomen viri, 1. paral. 27.

V C

Vcálegon, vnus ex Troianis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus esset, prælio abstinuit, vt refert Homerus 13. Iliad. Virgilius 2. Æneidos,

-iam proximus ardet
Vcalegon.

Quo in loco domini nomen figuratè pro ipsis ædibus posuit.

Vcia, Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Plinio libro 3. cap. 1.

Vria, Hispaniæ ciuitas. Vide VRIVM.

V D

Vdénoë, vide ISTVS.

V E

Vebrich, Gothorum rex, anno salutis 347.

Véctaris, Vincentiæ comes, Sclauos, qui Histriam & Dalmatiam incolebant, volentes Arnefridum filium Lupi, in paternum restituere du-

catum, multis incommodis affectos, signauit. Blond.

Vectis, insula Britannici maris, vt scribit Ptolemæus lib. 2. cap 3. vel, vt alii, in oceano septentrionali versus Thylen. *Wyth* incolæ vocant, in qua sunt oppida *Calborel* & *Neuport*.

Véctius Messius, Volscorum rex, anno mundi 3535.

Vectónes, populi Hispaniæ citerioris, ab Asturibus Durio amne discreti, teste Plinio libro 4. cap.20. Lucanus lib.4,

Vectonésque leues.

Vedra, fluuius Britanniæ insulæ Ptolemæo lib.2. cap.3. *Vuere* vulgò.

Végeti, Asiæ populi, Murrhanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armeniis vicini, vt ait Pomponius Mela lib.1.

Vegétius, Flauius Renatus, comes Constantinopolitanus, scripsit ad Valentinianum principem libros quinque. Epitomen videlicet institutionum rei militaris, de commentariis Catonis, Augusti Traiani & Hadriani principũ, ac Frontini. In primo, electionem docet iuniorum, ex quibus locis vel quales milites probandi sunt, aut quib⁹ armorũ generibus exercitus imbuendi. Secundus, veteris militiæ continet morem, ad quem pedestris institui possit exercitus. Tertius, omnium artium genera, quæ terrestri prælio sunt necessaria, exponit. Quartus, vniuersas machinas, quibus vel oppugnantur ciuitates, vel defenduntur enarrat, naualisque belli præcepta subnectit. Ex Raphaëlis Volaterrani libro 22.

Veibênus, rex Latinorum, ex familia Vetuloniæ, Thuscis imperauit ante vrbem cond.825.

Veiéntes, populi, bellum contra Romanos susceperunt, victi pacem in c.annos impetrarũt, anno vrbis 34.

Véii, Plutarcho, vrbs fuit Hetruriæ, non procul ab vrbe Roma, quam Camillus post decennalem obsidionem per cuniculos cæpit. Tanta autem fuit vrbis huius claritas, tanta situs opportunitas, vt Romani exusta deformataque à Gallis vrbe, Veios potissimùm delegerint, quò Romani imperii sedem trãsferrent: à quo incœpto grauissimis Camilli concionibus ægrè sunt reuocati. Huius incolæ dicti sunt Veiẽtes, Fabiorum clade notissimi. Hinc Veientanus, a, um, possessiuum: vt, Vinum Veientanum. Horat. 2. Serm. Sat. tertia,

Qui Veientanum festis potare diebus
Campana solitus trulla, vappámque profestis.

Véiouis, apud Romanos inter siniſtra seu noxia numina habebatur, quem non auxilii alicuius spe venerabantur, sed ideo tantùm, ne quid ipsis noxæ inferret. Huius simulachrum effingebatur spicula manu tenens, eáque minaciter intentans. Vnde quidam eundem cum Apolline esse putarunt, qui spiculis, hoc est, radiis suis multa morborum genera immittit. Cicero 3. de Nat. deor. Quid Veioui faciés? quid Vulcano?

Velâbrum, locus in vrbe iuxta Auentinum montem, velis obtensus, sub quibus oleum & similia vendebantur. Plautus in Captiuis, Quasi in Velabro olearii. Horat. 1. Serm. Satyra 3,

Cum scurris fartor, cũ Velabro omne macellum
Manè domum veniant. Hinc Velabrensis, & hoc ense. Martialis libro 11. Epigrammatum,
Vel Velabrensi massa recocta foco. Inde Velabrensis caseus, qui in Velabro conficiebatur, cunctis præferendus. Martialis lib.13,

Non quencunque focum, nec fumum caseus omnem,
Sed Velabrensem qui bibit, ille sapit.

Velaúni, inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib.3.cap.20.

Vélia, Stephano, Lucaniæ oppidum, in sinu Pæstano conditum à Phocensibus, antea Elea dicta, & incolæ ipsi Eleatæ. Hinc deducitur adiectiuum Velinus, a, um. *Virgilius* 6. Æneidos,

-Portúsque require Velinos.

Veliátes, populi Liguriæ Cisalpini, vt scribit Plinius lib.3.cap.5.

Velîna, regio in vrbe, Palatino monti coniuncta, in qua Valerii Publicolæ, & Victoriæ, deorúmque penatium ædes erant. Dicta Velina, quòd ibi pastores Palatini vellere lanam sint soliti. vnde Velinus lacus Plinio libro 33. cap. 2. Alii duplici *l* scribunt.

Velítra, Ciuitas Volscorum insignis fuit, quibus victis, Romani agrum Veliternum ademerunt, vt scribit Liuius libro 7. Inde etiam Veliterni populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemorat Plinius libro 3. cap. 5. Ex ea vrbe gentem Octauiam fuisse testatur Suetonius in Augusto. Eò coloni ab vrbe missi sunt, vt inquit Liuius libro 2. Refert Dionysius libro 7, pestilentiam adeò Velitras esse depopulatam, vt ex decem partibus Veliternorũ vix vna superfuerit.

Vellîna, vide VELINA.

Vellocásses, Galliæ Lugdunensis populi, Plinio libro 4. cap. 18. Lugdunensis (inquit) Gallia habet Lexouios, Vellocasses, Galletos, Venetos, Abrincatuos, Osismios, flumẽ clarum Ligerim.

Velôna, vulgò dicitur, Epiri ciuitas, quæ Apollonia.

Venáfrum, Ciuitas Campaniæ, abundans oleis. Mart. lib. 13,

Hoc tibi Campani sudabit bacca Venafri.

Horat. 2. Carm. Ode 6,

-viridíque certat Bacca Venafro.

Hinc deducitur adiectiuũ Venafranus: vt Ager

Venafranus,oleum Venafranum: quod & Venafranũ dicitur abſolutè.Iuuen.Satyra quinta, Ipſe Venafrano piſcem perfundit.

Venántius Iunior,conſul.ab vrbe cond.19.

Venária, inſula eſt in mari Tuſco, vt ſcribit Plinius lib.3.cap.6.

Vencéſlaus,Bohemorum rex VI.anno ſal. 1280.

Vencéſlaus, Venceſlai filius, VII. Bohemorum rex,apud Olomutiũ interẽptus. anno ſal.1305.

Vencéſlaus,qui ab Hungaris Ladiſlaus,Venceſlai Bohemiæ regis filius, accepto diademate, in Bohemiam ſe recepit, regnauit annis III. anno ſalutis 1302.

Venéria,vide NABRIASSA.

Véneris portus, Galliæ inter Pyrenei promontoria oppidũ. Author Pomponius Mela lib. 2. Strabo Aphrodiſium nominat, Veneris templum Ptolemæus.

Venétiæ, ciuitas inſignis in mari Adriatico, quæ anno à natali Chriſtiano quinquageſimoquarto ſupra quadringenteſimum cõdita fuit, quo anno Attyla rex Hunnorum Aquileiam euertit. Eſt & Venetia,nomen alterius ciuitatis in Gallia,nempe in ea parte,quæ à Britonibus incolitur, de qua Cæſar in ſuis cõmentariis multa:eſt autem maritima. Vide VENETI.

Véneti, populi ſunt Italiæ,ab Henetis Paphlagoniæ populis, & Troianis oriundi: qui, Troia euerſa,cum magna manu Henetum, duce Antenore in intimũ maris Adriatici ſinum peruenerunt, pulſiſque Euganeis, qui inter Alpes & mare incolebant, eas occuparunt terras: & vbi primùm egreſſi ſunt, oppidum condiderunt, quod de nomine relictæ patriæ appellauerunt Troiam. Gens autem tota, aſpiratione in u conſonãtem commutata, vno nomine Veneti appellati ſunt.Lucanus lib.4,

Sic Veneti ſtagnante Pado.

Horum regio Venetia dicitur, Adriatico mari proxima,& à Padi fluminis oſtiis poſt Iſtriam vſque protẽſa. Inſignes vrbes habet,Veronam, Vicentiam,Patauium,& Venetias,regionis totius caput, anno à partu virginis 454.in inſula cõdita,quo tempore Attyla, Hunnorum rex, Aquileiam euertit.

Vénila,dicta eſt vnda,quæ fingitur,quòd ſit vxor Neptuni: ex eo quòd ad litus veniat. Sicut Salacia,quòd in ſalum redeat. author Auguſt.lib. 7.de Ciuitate.

Venília,Nympha fuit, vxor Fauni,& ſoror Amatæ Latini regis coniugis, mater autem Turni. Virgilius lib. 10,

Indignum eſt Italos Troiam circundare flãmis
Naſcentem,& patria Turnum conſiſtere terra,
Cui Pilumnus auus,cui diua Venília mater.

Veniliam item antiqui,Neptuni coniugem appellarunt, à veniendo, inquit Varro lib 4. de ling. Lat. quam eãdem & Salaciam appellauerunt,ad naturam nimirum maris reſpicientes, cuius fluctus modò ad terram veniunt, modò in ſalum abeunt.

Venónius hiſtoricus,cuius meminit Cicero lib.1. de Legibus,Nam(inquit)poſt Annales pontificũ maximorũ, quibus nihil poteſt eſſe nudius, ſi aut ad Fabium, aut ad eum, qui tibi ſemper in ore eſt Catonem, aut ad Piſonem, aut Fannium,aut ad Venonium venias:quanquam ex his alius alio plus habet virium, tamen quid tam exile,quàm iſti omnes? Hactenus Cicero. Huius hiſtoriam ſe non habere dolet idem Cicero ad Atticum.

Vénulus, vnus fuit ex Latinorũ proceribus, qui in Magnam Græciam legatus miſſus,vt Diomedem in belli ſocietatem aſciſceret,re infecta rediit.

Venus,ab antiquis amorum,gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatúmque omnium habita eſt dea:ita dicta à veniẽdo,quòd ad omnes res veniat, vt author eſt Cicero 2. de Natura deorũ. Hanc Poëtæ ex ſpuma maris, & Cæli teſticulis natam fabulantur, à Saturno exciſis, & in mare proiectis:vnde & ἀφρογενὴς τὴν ἀφρόν, hoc eſt, à maris ſpuma Aphroditen appellarunt. Auſonius,

Orta ſalo, ſuſcepta ſolo,patre edita Cælo,
Æneadũm genitrix hîc habito alma Venus.

Eſt item Venus,vna errantium ſtellarum,inter Solis & Mercurii ſphæras ſita, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Latinè dicitur, cùm antegreditur Solem:cùm autem ſubſequitur, Heſperus, Veſper,& Veſperugo.Venerũ quatuor meminit Cicero lib 3.de Natura deorũ,cuius verba ſunt: Venus prima Cælo & Die nata, cuius Eli delubrum videmus.Altera ſpuma procreata,ex qua & Mercurio Cupidinem ſecundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diona, quæ nupſit Vulcano,ſed ex ea & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria,Cyróque concepta, quæ Aſtarte vocatur, quam Adonidi nupſiſſe proditum eſt.Hæc ille.

Veniſia,æ, Ptol. oppidum Appulorum Dauniorum,non procul à finibus Lucaniæ,patria Horatii Poëtæ,qui ab eo dictus eſt Venuſinus.Meminit huius oppidi Plinius lib.3 cap.1.

Veramúndus,Hiſpanorum rex, regnauit an. II. anno ſalutis 779.

Verbânus, lacus eſt Ciſalpinæ Galliæ, Ticinum ex Alpibus defluentem accipiens, & eũdem in Padum tranſmittens. Hodie lacum maiorem appellant.

Vercéllæ,Hieronymo,Ligurum ciuitas,haud procul à radicibus Alpium ſita, olim potens,nunc

rarò eſt habitatore ſemiruta.

Vercéllæ, vrbs Italiæ Trāſpadanæ, in regione vndecima, Taurinis vicina, vt ſcribit Plinius lib. 3. cap. 17.

Veremúndus, Ordonii filius, regnauit an. V I I. anno ſalutis 957.

Vergíliæ, ſeptē ſunt ſtellæ, inter os Tauri & Arietis caudam ſitæ, teſte Hygino lib. 2. de Signis cæleſtibus: ita dictæ, quòd circa æquinoctium vernum matutino oriantur. Propert. lib. 1,

Et ſit iners tardis nauita Vergiliis.

Eædem & Pleiades dicuntur, vt latius docuimus ſuo loco.

Vergílius Maro, Latinorum poëtarum præſtantiſſimus, cuius vitam non minus doctè quàm copioſè ſcribit Petrus Crinitus lib. 3. de poëtis Latinis. Aliàs Virgilius. Vide infrà.

Vergínius Ruffus, conſul. ab vrbe cond. 849.

Vero, fluuius Celtiberiæ, à quo populi Verones dicti ſunt, circa eum habitantes.

Veromándui, Galliæ Belgicæ populi, quorū meminit Plinius lib. 4. cap. 17.

Verôna, ciuitas Venetiæ, à Gallis condita, duce Brenno: à quo Brenona primò, deinde mutatis literis, Verona dicta eſt, vt Iuſt. lib. 20. refert. Hi enim, quum nouas ſedes quærere ob inteſtinas diſcordias, & aſſiduas diſſenſiones cogerētur, in Italiā venere: expulſiſque inde cultoribus, Mediolanum, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vicētiam & Veronam condiderunt, ad Athiſim fluuium amœniſſimum, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, non longè à foſſa Clodia Pado miſcetur. Ex hac vrbe ortus eſt Catullus Poëta, & (vt quidam exiſtimant) Plinius Naturalis hiſtoriæ ſcriptor. Ouidius,

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Verra, ara fuit Romæ, ad quam orabant, ne agrippæ naſcerentur.

Verres, is, & Verri, nomen proprium viri Romani, contra quem Cicero orationes habuit, quæ Verrinæ appellantur.

C. Verres perfunctus quæſtura & prætura vrbana, patre C. Verre & prætextato filio, & filia nupta, ſucceſſit in Sicilia prætor C. Sacerdoti, atque in ea libidinoſè, auareque verſatus, decedens, tandem ſuccedēte Metello, repetundarum reus à Siculis poſtulatus eſt. Qui M. Tullium ad accuſandum deſcēdere compulerunt, iamprídem ipſis neceſſitate copulatum, quum Quæſtor in Sicilia fuiſſet. Author Aſconius Pædianus.

Vertegérnus, Anglorum regis nomen, anno ſalutis 449.

Vertóbrigæ, oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, vt ſcribit Plinius lib. 3. cap. 1.

Vertúmnus, deus habitus eſt in Latio, in omnes ſeſe vertens formas, quemadmodum & de Proteo ſuo comminiſcuntur Græci. Hic cùm Pomonam Nympham adamaret, in anum ſeſe conuertit, hortóſque eius ingreſſus, multis ei rationibus perſuadere conatus eſt, vt ſibi conjugio iungeretur. Verùm cùm ea via nihil proficeret, poſita anus perſona, in iuuenilem rediit formam, cuius pulchritudinem admirata Nympha, vim iam inferenti Deo non admodum ſe præbuit moleſtā. Qua de re vide Ouidium lib. 14. Metamorph. Acron in illud Horatii lib. 2. Serm. ſatyra 7,

Iam mœchus Romæ, iā mallet doctus Athenis
Viuere, Vertumnis, quotquot ſunt, natus iniquis.

Vertumnum ait eſſe deum, humanarum cogitationū præſidem, ideóque multiformem fingi, & inconſtantem, quemadmodum & illæ variæ ſunt & mutabiles. Iniquo autem Vertumno natos eſſe interpretatur, qui cogitationes ſuas regere non poſſunt. Tiberius Donatus Vertunum dicendum exiſtimat, quemadmodum & Portunum, quem idcirco coli arbitratur, vt res inſtitutæ, ad quem deſtinatæ ſunt finem, perducantur. Sæpe enim malè cedit, quod vel optimè eſt inſtitutum: quemadmodum gladius ille, qui reginæ dono datus fuit ab Ænea, necis ipſi cōſciſcendæ fuit inſtrumentum. Nec deſunt, qui inde Vertumnum dictum putant, quòd lacum Curtium in Tiberim auerterit. Quam opinionem tangit & Ouidius lib. 6. Faſtorum. Huius feſta dicta ſunt Vertumnalia, quæ mēſe Octobri celebrabantur.

Vertunália, Vertuni feſta, quæ fiebant menſe Octobri.

Veruláni, populi ſunt Italiæ. Tuſculanis & Veliterranis vicini, vt ſcribit Plinius lib. 3. cap. 5. Vide VROLANIVM.

Verus Pollio, conſul. ab vrbe cond. 833.

Veſcis, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 4. Hiſpaniæ ciuitas: alio nomine Veſci & Fauentia, Pinio dicta lib. 3. cap. 1.

Veſēuus, qui & Veſuuius, mons eſt Cāpaniæ, Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis, præterquam in ſolo cacumine, vbi planitiē habet magnam, fructum omnino nullum ferentem: terræ cinerulentæ facie, rupibuſque exeſis, non indubitata veteris incēdii indicia oſtendente. Conſtat enim ſæpius arſiſſe: nunquam tamen vehementius, quàm imperante Tito, quo tēpore erumpens ex eo ignis, & vicinas regiones latiſſimè populatus eſt, & Plinium, Naturalis Hiſtoriæ ſcriptorem, qui cognoſcēdi cupiditate eò ſe cōtulerat, fumo, flāmiſque enecauit: qua de re vide epiſtolā Plinii Iunioris ad Cornelium Tacitum, quæ Naturali Hiſtoriæ hodie eſt præfixa. Mōtis huius meminit Virgilius 2. Georg.

Talem diues arat Capua,& vicina Veſeuo
Ora iugo.

Item Martialis libro quarto,

Hic eſt pampineis viridis Veſuuius vmbris.

Veſóres, rex Ægyptiorum, Scythis bellum indixit,anno mundi 2731.

Veſpaſiânus,Imperator Romanus:De quo abunde Suetonius Tranquillus.

Veſper,ſydus,alio nomine Venus dicitur & Lucifer. Plinius lib.2.cap.8,Præueniens quippe(inquit) & ante matutinum exoriens. Lucifer nomen accipit, vt ſol alter,diem maturans,contra ab occaſu refulgens,nũcuparur Veſper, vt prorogans lucem,vicémque Lunæ reddens.Hactenus Plinius.Horatius 2.Carm.Ode 9,

Nec tibi Veſpero
Surgente decedunt amores.

Vide VENVS.

Veſpéries, Hiſpaniæ citerioris oppidum, vt ſcribit Plinius lib.4.cap.20.

Veſta, Saturni filia ex Ope: quanquam à Poëtis non rarò pro terra ſumitur, ſiue quòd omnibus rebus terra veſtiatur, ſiue quòd vi ſua ſtet. Ouidius lib.6.Faſt.

Stat vi terra ſuo:vi ſtando Veſta vocatur.

Nec deſunt,qui ἀπὸ τῆς ἑστίας nomen hoc deductum velint,aſpiratione in v cõſonantẽ mutata: vt, Venetus, pro Henetus:Velia,pro Helia. Cui ſententiæ ſubſcribit & Cicero lib.1.de Nat. Deor.Veſtæ (inquit) nomẽ ſumptum eſt à Græcis.Ea eſt enim,quæ ab illis ἑστία dicitur, víſque eius ad aras & focos pertinet. Interdum ponitur pro igne.Ouidius:

Nec tu aliud Veſtam, quàm viuam intellige flammam:
Nataque de flamma corpora nulla vides.

Iure igitur virgo eſt,quæ ſemina nulla remittit.

Veteres autem duas eſſe Veſtas affirmabant.Vnam Saturni matrem, alteram eius filiam, de qua Ouidius loco iam citato,

Ex Ope Iunonẽ memorant, Cererémq; creatas
Semine Saturni:tertia Veſta fuit.

Confundunt tamen has poëtæ, alteram pro altera ponentes.Id tamen obſeruandũ eſt, quum Veſtam pro Terra accipiunt, de matre Saturni id eſſe intelligendum: Quando verò virginem nominant,de filia eius eſſe intelligẽdum,quam ignem eſſe voluere. Hanc vnam ex diis penatibus eſſe volunt,quos Æneas in Italiam aduexit.Virgilius lib.2.Æneidos,

Sic ait,& manibus vittas,Veſtámque potẽtem,
Æternúmque adytis effert penetralibus ignem.

Cui ſententiæ non obſcurè aſtipulatur& Liuius, cùm Veſtæ ſacra vetuſtiſſima eſſe aſſerit, & ab Albanis accepta,à Numa autem Pompilio primùm Romæ inſtituta, multiſque ceremoniis venerabiliora effecta. Primus enim ille ſacerdotes ei ſacrauit, ſtipendióque publico donauit, perpetuáque virginitate, aliiſque ceremoniis venerabiliores effecit. Harum potiſſima cura erat,vt ignem perpetuum conſeruarent: qui ſi fortè per negligẽtiam fuiſſet extinctus, nequaquam alio ex igni reparare fas erat, ſed accenſa per fomites ex ſole flamma,purus & cœleſtis ignis eliciebatur. Porrò virgo Veſtalis legebatur intra annum ſextum ſuæ ætatis,& decimũ: & triginta annos oportebat eam manere virginem: poſtea nubere licebat. Quòd ſi interim fortè ſtuprum commiſiſſet, viua defodiebatur.

Véſtia Oppia,mulier Atellana, Capuæ habitans, quæ quõdam quæſtum corpore faciebat, vt eſt apud Liuium lib.6 ſecundi belli Punici.

Veſtíni, populi Italiæ inter Mauricinos Sabinoſque.

Veſtíni,populi Italiæ,Sabinis & Picentibus vicini,vt ſcribit Plinius libro 3.ca.5.Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Martialis lib.13,

Si ſine carne voles ientacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Alii inter Mauricinos Sabinóſq;,alii iuxta Marſos & Sabinos,hos populos eſſe dicunt.

Veſtrálpus,Alemannorum rex,anno ſal.358.

Véſulus,mons Liguriæ iuxta Alpes,inter cæteros clariſſimus,ex cuius radicibus Padus erumpit, teſte Plinio lib.3.cap.16.Virgil.10.Æneidos,

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper,multos Veſulus quos pinifer annos
Defendit.

Veſúuius, qui & Veſeuus, mons eſt Campaniæ, non procul à Nola,crebris incendiis, & Plinii morte nobilitatus.Martialis lib.4,

Hic eſt pampineis viridis Veſuuius vmbris.

Valerius Flaccus lib.3.Argonaut. Veſbium vocat,aut certè Veſunum,per tres ſyllabas:

-magis vt mugitor anhelet Veſuius.

Vide de hoc plura in dictione VESEVVS.

Vetulónium,ſeu Vetulonia,locus in Hetruria.

Silius,

Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis.

Vetulónium,Tuſcorum vrbs,Ptolemæo lib.3.ca.1.hodie *Viterbo*.

V F

Vfens, fluuius eſt iuxta Terracinam per paludes Pontinas fluens,teſte Plinio lib.3.cap.5.Virgilius 7.Æneidos,

-geliduſque per imas
Quærit iter valles, atque in mare voluitur Vfens.

Vfens præterea Æquicolarũ dux fuit, qui cùm Turno aduerſus Æneã ſuppetias ferret, à Gya Troiano eſt interfectus:de quo Virgilius lib. 7. & 11.Æneidos.

Via,Hiſpaniæ fluuius,Ptolemæo lib.2.cap.6. Cuius meminit & Pomponius lib.3.

Viadrus,fluuius.

Viâna,vide VIENNA.

Vibius Virius,Capuæ deditionem elegantiſſima oratione diſſuadet apud Liuium Decad 3.lib.6. Fuerat enim author Campaniæ defectionis ab Romanis ad Annibalem.Is mortem ſibi conſciuit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus,vt idē quoque facerent,perſuaſit. Vibium Virium,inquit Liuius, ſeptem & viginti fermè Senatores domum ſecuti ſunt, epulatique cum eo:& quantum facere potuerant,alienatis mentibus vino,ab imminentis ſenſu mali, venenum omnes ſumpſerunt. Inde miſſo conuiuio,dextris inter ſe datis, vltimóque complexu, collachrymantes ſuum patriæque caſum, alii vt eodem rogo cremarentur,manſerunt, alii domos digreſſi ſunt. Impletæ cibis vinóque venæ minus efficacem in maturanda morte vim veneni fecerunt. Itaque noctem totam plerique eorum, & diei inſequentis partem,cùm animam egiſſent,omnes tamen prius quàm aperirentur hoſtibus portæ,expirarunt. Hactenus Liuius, apud quem Vibii orationē legito lib.6.Decad 3.

Vibo,ſeu Vibon,oppidum in Bruttis,prius à Locris ædificatum & Hippo vocatum, vt ſcribit Mela lib.2.

Vicéntia,Venetiæ oppidum Plinio lib.3.ca.19.Vide VINCENTIA.

Victéricus,Hiſpaniæ rex,regnauit annis VII. & ipſe inſidiis ſuorum periit.Riti.

Victor,XIII.Romanorum epiſcopus, regnauit annis X.Euſebius lib.5.cap.vltimo,an.ſal.190.

Victória,vrbs Hiſpaniæ,Ptolemæo Camarica.

Victorínus, propter ſtupra & adulteria interfectus eſt Agrippinæ, quo occiſo Marcus imperium occupauit,triduo imperauit, ab vrbe condita 1019.

Vienénſis diaconus,martyr,anno ſal.169.

Viénna,Auſtriæ,metropolis vrbs inclyta, & omnium vrbium,quas Danubius ſuſtinet,& ædiū magnificentia, & rerum facili copia clariſſima, quam Vianam Plinius nominaſſe videtur cap. 24.lib.3.vt placet Hermolao. Eſt & Vienna,Allobrogum illuſtris ciuitas in Gallia Narbonenſi,cuius meminit Mela lib.2.in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

Vigílius,LVII. Romanorū epiſcopus,regnauit an.XVIII. menſ.VI.anno ſal.537.

Vigiſonus,lacus eſt in agro Patauino.

Viminâlis collis,dictus eſt Romæ,quòd ibi viminum ſylua fuit,vel à Ioue vimineo, quòd ibi eius aræ ſint.

Viminâlis via, quæ ad viminalem collem ducebat,eadem Numentia,à Numentano agro.

Vincéntia,vrbs Venetiæ, patria Rhēnii Palæmonis Grāmatici,à Gallis condita. Mantuanus, Et Verona ferax frugum,Vincentia bello Strenua,&c.aliàs Vicentia.

Vincéntius,conſul,ab vrbe 1154.

Vinciſlaus, Romanorum imperator XXXII.regnauit an.XXII.anno ſal.1379.

Vinciſlaus, Bohemorum rex XII. à patre deſignatur,anno ſalutis 1366.

Vincómalus,conſul,ab vrbe cond.1206.

Vindelici,populi Rhætis vicini, inter Alpinas gētes Plinio commemorantur libro 3.cap.20. Vide ſuprà in dictione VANDALI.

Vindelícia,regio Germaniæ, Rhætiam habens ab Occaſu,Noricum ab Ortu:ab illa Lyco, ab hoc Æno fluuio direpta: à Septentrione Danubio terminata,à Meridie Alpibus ſupra Italiam extenſis. Huius regionis incolæ dicuntur Vindelici. Horatius,

Videre Rhæti bella ſub Alpibus
Druſum gerentem,& Vindelici.

Vindemiâtor,ſydus quod tertio Nonas Martii apparet.Plinius lib.18.ca.31, Cæſari & Aſſyriæ ſtellæ,quæ Vindemiator appellatur.

Víndius,Edulius,Egdubeda,Ortoſpeda,Hiſpaniæ Tarraconenſis inſignes montes ſunt apud Ptolemæum libro 2. capit.6. vulgò *montes Ocay de Aſturias.*

Víntium, Neruſiorum in Alpibus litoreis vrbs Ptolemæo lib.3.ca.1.vulgò *moni Viſol*, *Veſulo monte.* Vide VESVLVS.

Vion Valentia, Apulorum vrbs, Ptolemæo lib.3. cap.1.hodie *Biuona*, Hippo Plinio.

Vírbius,idem qui Hippolytus, Theſei & Hippolytæ Amazonis filius,qui cùm à Phædra nouerca per calumniam apud patrem delatus eſſet, quòd ipſi ſtuprū inferre voluiſſet, patris iram veritus, conſcenſo curru fugam arripuit:cúmque iuxta maris litus peruenīſſet,incuſſo à Neptuno pauore,equi conſternati,implicatum habenis Hippolytum dilacerarunt. Cuius vicem miſerata Diana,Æſculapii opera ad vitam eum reuocauit, & in Aricino nemore collocatū, pro Hippolyto Virbiū appellauit, quaſi bis virum. Ouidius 15.Metamor.

Tum mihi,ne præſens augerē muneris huius
Inuidiam,denſas obiecit Cynthia nubes:
Vtque forem tutus,poſſémque impunè videri,
Addidit ætatem,nec cognoſcenda reliquit
Ora mihi: Creténque diu dubitauit habendam
Traderet,an Delon:Delo,Cretáque relictis,
Hīc poſuit:noménq; ſimul,quod poſſit equorū
Admonuiſſe,iubet deponere: quique fuiſti
Hippolytus,dixit,nunc idem Virbius eſto.

Virgi, Hiſpaniæ oppidum in ſinu, quem Virgi-

tanum vocant ſitum. Author Póponius lib.2.

Virgílius, Mantuanus poëta celeberrimus, Marone, Maiáque natus, qui primum apud Latinos inter poëtas obtinet locum. Sed ſunt ex recentioribus, qui Vergilium, non Virgilium ſcribi debere autument. Hinc Vergilianus, adiectiuũ, vt Vergiliana virtus, apud Plinium in Præfatione noni. Vide VERGILIVS.

Virgínius propriã filiam occidit, vt liberam ſeruaret. ab vrbe cond. 62.

Viriâtus Luſitan⁹, primùm in Hiſpania, è paſtore venator, è venatore latro, mox iuſti exercitus dux factus, vniuerſam Luſitaniam occupauit. M. Ventidium prætorem fuſo eius exercitu cepit. Poſt Cn. Plancius prætor nihilo felicius rem cum eo geſſit: tantúmque terrorem hoſtis his intulit, vt aduerſus eum conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique à proditorb⁹ conſilio Cepionis interemptus eſt, & ab exercitu multùm imploratus, tumulatúſq; nobiliſſimé. Author Liuius & Florus. Ab hoc Viriaticum bellum dictum eſt.

Viridómarus, Gallorum rex. ab vrbe cond. 288.

Virítium, Ptolemæo lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs: vulgò *Grieſnagem.*

Vírius Gallus Aug. 11. conſul. ab vrbe cõd. 1004.

Viruéſta, Ptol. lib. 2. cap. 6, (In antiquo codice Virdubeſca) Hiſpaniæ vrbs, vulgo *Briuieſca.*

Viſigothi, populi, ſub Halarico à Francis victi, anno ſalutis 511.

Viſóntium, Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. vulgò *Viſeum, Viſeo.*

Víſtula, Vide VISVLA.

Víſula, Sarmatiæ in Europa fluuius, Pomponio lib. 3. Viſtula item dicitur Iuſtilla & Iſtula, vt notat Vadianus.

Viſúrgis, Germaniæ fluuius eſt, vt ſcribit Pomponius Mela. lib. 3. Vulgò *die Vueſſer.* Vide BISVRGIS.

Vitaliânus, LXXIIII. pontifex, regnauit an. XIIII. menſ. VI. anno ſalutis 661.

Vitâlis, Antiochiæ epiſcopus, anno ſal. 331.

Vitâlis Michaël, Venetorum dux, Vlricum Aquileiæ Patriarcham in bello, & DCC. ex Foroiuliana Vngariáq; nobilitate cepit, Foroiulienſes tributarios fecit. Blond. anno ſal. 1156.

Vitélla, oppidum Italiæ, vnde Vitellinus, gentile. Steph.

Vitembérga, vrbs Germaniæ, vulgò dicta, Ptolemæo Calegia.

Vítigis, Rom. imperator, Romam obſedit, obſidionem ſoluit, factis inductis III. menſium, regnauit an. V. anno ſalutis 539.

Vitiza, Hiſpanorum rex, Egiplæ filius, regnauit an. IX. anno ſalutis 692.

Vitrúbius Vaccus, Fundanorum dux. ab vrbe condita 425.

Vitũnus, antiquis deus erat, qui credebatur vitam largiri, vt Sentinus ſenſum.

Viuiânus, conſul. ab vrbe condita 1216.

V L

Vlaí, nomen fontis, vnde flumen Vbal oritur iuxta Danielem 8.

Vlam, filius Sares filii Machir, 1. paral. 7. Primogenitus Eſec, 1. paral. 8.

Vladiſlâus, Bohemorum rex ſecundus à Friderico deſignatur, qui cùm in Mediolani oppugnatione egregiam nauaſſet operam, rubei leonis bifurcata cauda, inſigni regio donatur, anno ſalutis 1161.

Vladiſlâus, Caizmiri, Polloniæ regis filius, Vngariæ & Bohemiæ rex, regnauit an. XXII. fœdus cum Maximiliano imperatore icit, anno ſalutis 1496.

Vlius, Apollo dicebatur, quòd ſalubritatis eſſet author.

Vlpia, Traiana. Vide ZARMIZEGETHVSA.

Vlpiânus, iuriſcõſultus, Adriani Imperatoris ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is vtitur authoritate Pomponii in libris Pandectarum. Qui quum Galliam regeret populari tumultu excitato, interfectus eſt, vt notat Raphael Volater.

Vlúbræ, arum, ignobilis Italiæ vicus iuxta Velitras, nulla alia re, quàm quòd in ipſo educatus fuerit Auguſtus, memorabilis, vt annotauit Porphyrio in illud Horatii lib. 1. Epiſtolarum,

-quod petis, hîc eſt,
Eſt Vlubris, animus ſi te non deficit æquus.

Vlyſſes, rex Ithacæ & Dulichii, inſularum, filius Laertæ & Anticleæ: quanquam non deſunt, qui ex Siſypho conceptum velint, qui Anticleæ, cùm ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtuliſſe. Vnde Aiax apud Ouidium 13. Metamorphoſeos illi obiicit, quòd Siſyphio ſanguine eſſet genitus. Fingitur ab Homero vir multa præditus facundia, nec minore experientia, vafer conſilio, egregius bello, laborũ patientiſſimus. Vxorem habuit Penelopen Icarii filiam, ex qua Telemachum filium ſuſcepit: eámque tantopere adamauit, vt reliquis Græcorũ principibus ad bellum Troianum proficiſcentibus, ipſe inſaniam ſimulauerit, futurum ſperans, vt tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Iunctis itaque duobus diuerſi generis animalibus, litus proſcindebat, & frugum loco ſalem ſerebat. Palamedem tamen virum prudentiſſimum latêre non potuit: qui vt technam illius detegeret, aranti illi Telemachum filium in ſulco obiecit: quod Vlyſſes conſpicatus, ne filium læderet, aratrum ſubleuauit. Quo argumento facile deprehenſum eſt, non veram illam, ſed ſimulatam eſſe inſaniã. Pertractus ita-

que ad Troiam, ſtrenuam vtiliſſimámque eo in bello Græcis operam nauauit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & ſagittas Herculis à Philoctete impetratas, ad Troiam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui ſuper Scæa porta Ilii ſeruabatur, clàm ſuſtulit, Palladiúmque vnà cum Diomede ex Troia, cæſis cuſtodibus, rapuit. Miſſus deinde explorator cum eodem Diomede, Rheſum Thraciæ regem occidit, equóſque eius abduxit, priuſquam Xanthi aquam deguſtaſſent. Erant autem hæc omnia in Troianorum fatis, ſine quibus Troia expugnari non poterat. Cum Palamede, frumentationis cauſa, grauiſſimas inimicitias exercuit: eúmque tãdem per calumniam circunuentum, lapidibus obruendum curauit. Occiſo Achille, in armorum illius iudicio Aiaci prælatus eſt. Capta autem Troia, Orſilochum Idomenei Cretenſis regis filium, obſtantem ne legitima pars prædæ ſibi deciderctur, exorta rixa interemit. Denique Polyxena ad Achillis tumulum iugulata, atque Aſtyanacte Hectoris filio è turri præcipitato, cùm nauim conſcendiſſet, tanquam in patriam rediturus, graui exorta tempeſtate, primùm in Ciconum litus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſoluens, ſimili tempeſtate electus in Aphricam, ad Lotophagorum gentem peruenit. Vbi cùm ſocii lotum guſtaſſent, ægrè inde potuerunt reuelli. Inde rurſus vela faciens, in Siciliam delatus eſt: vbi Polyphemi antrum cum duodecim ſociis ingreſſus, ex quibus cùm Cyclops ſex deuoraſſet, oculum ei eruit, præuſto ſtipite, pellibuſque arietum inuolutus, cum ſuperſtitibus antrum euaſit. Hinc in Æoliã nauigãs, ab Æolo ventos in vtrem coactos obtinuit. Verùm cùm iam Ithacæ proximus eſſet, ſocii theſaurum eſſe credentes, vtrem ſoluerunt: quo facto, reflantibus ventis denuò in Æoliam repulſus eſt: ſed ab Æolo abactus, deuenit ad Læſtrygonas, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen peruenit: quæ cùm exploratores eius in beluas mutaſſet, ipſe ſumpto à Mercurio pharmaco acceſſit impauidus, & ſtricto gladio eam coëgit, vt ſocios ſuos priſtinæ formæ reſtitueret. quod cùm feciſſet, eius poſtea conſuetudine vſus per totum annum, ſuſcepit ex ea Telegonum filium: Heſiodus verò Agrium & Latinum ex Circe genuiſſe dicit. Ægrè deinde ab ea dimiſſus, ad Oceanum peruenit, vbi peractis ſacris ad inferos deſcendit, ibíque ex Anticlea matre, Elpenore, & Tireſia vate multis de rebus certior factus, reuertitur ad Circen: & Elpenorem ſocíũ, qui nuper inebriatus de ſcalis deciderat, honorifica proſequitur ſepultura. Poſt hæc ad inſulam Sirenum delatus eſt, quarum cantus ne audirent, ſociis aures cera obturauit: ſe autem ad malum alligari fecit, eáque ratione illarum inſidias tutus euaſit. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, non ſine maximo periculo in Siciliam venit ad ea loca, vbi Phaëthuſa Solis filia cum duabus ſororibus greges patris paſcebat, à quibus vim omnem abſtineri iuſſit. Sed ipſo dormiente, ſocii fame coacti, ſuadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactauerũt: quod ſcelus poſtea naufragio luerũt, adeò vt ex omnibus ſolus ſit ſeruatus Vlyſſes, qui arrepto nauis malo, nouẽ diebus à vento & vndis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam inſulam appulſus, à Calypſo nympha ſuſceptus eſt: ſeptémque annis eius conſuetudine vſus, Nauſithoum & Nauſinoum filios, vt Heſiodo placet, ex ea genuit. Poſt hæc miſertus eius Iupiter, Mercurio in Ogygiam miſſo, imperat deæ, vt Vlyſſem miſſum faciat: confecta itaque rate, Vlyſſes rurſus mari ſe committit. Verùm cùm iam Phæacia in conſpectu eſſet, ſubitò immiſſa à Neptuno tempeſtate, nauim fregit: actúmque de eo omnino fuiſſet, niſi eius miſerta Leucothoë, tabulam ei ſuppeditauiſſet, cui ille innitens, incolumis in Phæacenſium portum adnauit: ibidémque, quòd nudus eſſet, inter frondes ſeſe occultauit. Verùm non multò pòſt à Nauſicaa filia Alcinoi repertus, veſtes accepit. Deinde Palladis opera ad Areten, eiuſdem Alcinoi coniugem deductus, dona, nauem, & ſocios accepit, qui eum in Ithacam reduxere: vbi cùm dormientem cum donis depoſuiſſent, tandem excitatus à Pallade, ipſius monitu habitum mendici accepit, & hoc modo ad ſuos ſubulcos peruenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur, vbi poſt multas iniurias ſibi à procis illatas, tandem ab Euryclea nutrice agnitus, arma ex compoſito cum filio & duobus ſubulcis, quibũs ſe indicarat, aduerſus procos ſumens, eos ad vnum omnes trucidauit, atque ſic Penelopen recepit. Porrò cùm ex oraculo didiciſſet, ſe à filio interemptum iri, in locis abditis viuere decreuit. Telegonus autem filius ex Circe ſuſceptus, patrem ſuum videre cupiens, Ithacam profectus eſt, vbi cùm incognitus à domo patris prohiberetur, orta contentione, patrem incognitum ſpina venenoſa trigonis piſcis trãſfixit.

Vlyſbona, Ciuitas in Hiſpania ab Vlyſſe condita. Sunt tamen qui præcipiant & Vlyxem, & Vlyxbonam ſcribi per x, ſed tales Græcas literas ignorant. Aliàs Vlyſſipona, Luſitaniæ metropolis, quam hodie *Liſbonam* vocant, regum Portugalliæ hodie regio eſt. Tradit vetuſtas ab

Vlyſſe cõditam eſſe. Strabo Vlyſſeam appellari ſcribit lib. 3. Vide OLYSIPPO.

V M

Vmbri, Italiæ populi, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. hodie ducatus Spoletanus.

Vmbria, regio Italiæ inter Apẽninum & mare Adriaticum ſita: ita dicta ἀπὸ τὸ ὄμβρος, hoc eſt, ab imbre, propterea quòd Vmbri, omnium Italiæ populorũ antiquiſſimi, inundationi terrarum, imbribúſque ſuperfuiſſe credantur, vt refert Plinius libro 3. cap. 14. Aut certè Vmbria dicta eſt ab vmbra, quòd ea regio propter altitudinẽ montium, & vicinitatem Apennini, vmbroſa ſit. Olim trecenta oppida habuiſſe fertur, quæ poſtea Hetruſci deleuerunt. Hodie ſunt reliqua, Sentinum, Fanum Fortunæ, Nurſia, Reate, Ameria, Tiphernum, Nuceria, Aſſiſia, Tudertum, Narnia, & Spoletũ, à quo nunc ea regio ducatus Spoletinus appellatur. Meminit regionis huius Lucanus lib. 2,

Iúſque ſui pulſo iã perdidit Vmbria Thermo.

Vmbriæ, in quadã ſpelunca 11. mil. armatorum fumo igníque conſumpti ſunt.

Vmbro, Stephano, nomen fluuii Inſubriæ nauigabilis, qui & Lamber à Plinio dicitur.

V N

Vni, populi qui mari Cronico vicini, Caſpiũ accolunt, quos quidam Turbas vocari exiſtimãt, ſunt Hungari. Quidam primam ſyllabam aſpirant Hunni.

V O

Vobérca, villa eſt iuxta Bilbilim amnem, curſu fluminis, vmbra arborum, & frigiditate ſcaturientium fontium amœniſſima.

Vobíſcus Iulius Tullus, conſul, ab vrbe cond. 281

Vocóntii, Galliæ Narbonenſis populi, vt ſcribit Mela lib. 2. in deſcriptione Galliæ Narbonẽſis.

Vógeſus, mons eſt Galliæ Belgicæ, Sequanos & Lingones diuidens à Mediomatricibus, Araris, & Moſæ fontibus inſignis. Lucan. lib. 1,

Caſtráque, quæ Vogeſi curuã ſuper ardua ripã
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

Vogiſonus, ſiue Vogiſolus, lac' in Patauino agro.

Volatérra, vrbs à Florentinis occupata, anno ſalutis 455.

Volatérræ ſeu Volaterrana vada, Hetruriæ oppidũ ad Cæcinnã fluuiũ, vt ſcribit Plin. lib. 3. ca. 5.

Volcæ, populi Galliæ Narbonenſis. Volcarum nomen trans Rhodanum in occaſum celeberrimum fuit, ſicut citra Saliorum ſiue Salium, Ptolemæo teſte lib. 2. cap. 10.

Volcátius, Conſul, impediit ne Catilina ob accuſationem repetundarum peteret conſulatum. Pædianus. Volcatius Gallicanus quintũ conſul ſcripſit vitas imperatorũ ad Dioclẽianum. Eius tantũ extat nunc Auidii Caſſii vita. Volcatius Terentianus hiſtoriam ſui temporis, id eſt Gordianorum ſcripſit, ac dicit Gordianum ſeniorem, vultum Cæſaris Auguſti valde retuliſſe. Author Capitolinus. Volcatius Epidius grammaticus, ſcripſit res geſtas Pompeii Magni & eius patris: primus Libertinorum qui hiſtoriam ſcripſerit, quum ab optimo quoque ſcribi ſolita ſit, vt ſcribit Cornelius nepos. Ludum aperuit, docuítque inter cæteros, M. Antonium & Auguſtum. Ex Tranquillo. Volcatius Sedigitus in libro de poëtis, quid ſentiat de his qui comœdias ſcripſerunt, aliquot verſibus monſtrat.

Voldumiânus, conſul, ab vrbe cond. 1024.

Vologéſes, Parthorum imperator, anno ſal. 50.

Volónes, dicti ſunt ſerui, qui bello Punico, cùm deeſſent qui ſcriberentur, pro dominis pugnaturos ſe polliciti, in ciuitatẽ recepti ſunt: & Volones appellati, quia hoc ſponte voluerunt. Feſtus. Liuius, Volones liberi eſſe iuſſi.

Volſci, populi in Latio vltra Circeios, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. Virg. 2. Georg.

Aſſuetúmque malo Ligurẽ, Volſcóſq; verutos.

Ex Volſcis orta fuit Camilla, quæ Turno aduerſus Æneam ſuppetias tulit. Idem 7. Æneid.

Hos ſuper aduenit Volſca de gente Camilla.

Volſínium, Ptolemæo lib. 3 ca. 1, Tuſcorum vrbs, hodie *Bolſena*. Vide VVLSINII & VVLSINVS.

Volúptia, voluptatis Dea habita eſt.

Volúſia, x x x. Romanorum imperator, regnauit annis 11. anno ſalutis 253.

Voluſius, Poëta quidam ineptus fuit, patria Patauinus, qui Ennium ſecutus, rerum geſtarum populi Romani Annales carmine ſcripſit. Catullus de Smyrna Cinnæ,

At Voluſi Annales Paduã morientur ad ipſam,
Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.

Et alibi,

Annales Voluſi cacata charta.

Voluſius Saturninus 11. cõſul, ab vrbe cond. 844.

Vonónes Parthus, obſes à patre Phrate Romanis datus, in regnũ repoſcitur: mox ſpretus à ſuis, ab Artabano regno exuitur. Corn. Tacit. lib. 2. Iuſtin. 42.

Vopíſcus dictus eſt hiſtoricus quidam, qui de imperatoribus ſcripſit.

Vorânus, Qu. Luctatii furaciſſimus libertus, quem nummularius nummos de mẽſa ſubtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cælius libro 10. capite 49.

V R

Vr, Vrbs Chaldæorum, vnde Thare pater Abraham, gene. 11. Pater Eliphal, 1. para. 11.

Vragus, Plutonis cognomen eſt, ab vrgendo (vt quibuſdam videtur) impoſitũ, q̃ omnium deorũ maximè nos vrgeat. Nos Græcam vocẽ eſſe

malumus. Apud illos enim οὐραγὸς dicitur, qui in acie extremam agminis partem ducit. Vnde non inuenustè ad Ditem trāsfertur, qui postremum humanæ fabulæ actum excipit.

Vrânia, siue Vránie, vna musarum, Iouis & Mnemosynes filia, cui Astrologiæ inuentio tribuitur. Vnde & Vraniam dictam putant, quasi τὰ ἄνω ὁρῶσαν, hoc est, sublimia speculantem. Ouidius libro 5. Fastorum,

Excipit Vranie: siluere silentia cunctæ.

Vrânus, pater Saturni, quem Latini Cælum vel Cælium appellant. Huic Saturnus filius virilia dicitur excidisse, quæ in mare proiecta, & fluctibus agitata, spumas ediderunt, ex qua Venerem natam volunt, quæ idcirco Græco nomine dicitur Aphrodite.

Vraránes, Persarum rex, regnauit annis III. anno salutis 274.

Vraránes Seganeſſa, Persarum rex, regnauit menses IIII. anno sal. 292.

Vratíſlaus, Mogūtiæ ab imperatore Bohemorum rex primus designatur, anno sal. 1085.

Vrbânus XVI. Romanorum episcopus, regnauit annis VIII. anno salutis 225.

Vrbânus II. Pontifex CLX. regnauit annis XII. mens. IIII. die. XIX. anno sal 1088.

Vrbânus III. Pontifex CLXXIII. regnauit an. I. anno sal. 1185.

Vrbânus IIII. Pontifex CLXXXIII. regnauit annis III. mens. I. die. IIII. an. sal. 1261.

Vrbânus V. Pontifex CC. regnauit annis VIII. mens. IIII. anno sal. 1362.

Vrbânus VI. Pontifex CCII. regnauit annis XI. mens. VIII. anno salutis 1378.

Vrbínia vestalis, virgo, amissæ castitatis ergô, viua defossa est, ab vrbe cond. 282.

Vrbînum, Italiæ oppidum in Vmbria, à quo Vrbinates Plinio lib 3. cap. 14.

Vrce, vrbs Tarraconensis Hispaniæ, Ptolemæo libro 2. cap. 6. hodie *Aquile*.

Vrchoa, vide ORCHAE.

Vri, Filius Hur filii Caleb ex Ephratha vxore, 1. para. 2. Pater Gaber, 3. reg. 4.

Vria, siue Vrias, Sacerdos quidam, isa. 8. 4. reg. 16. Propheta, filius Semei, de Cariath-iarim, iere. 26. Maritus Beth-sabee, 2. regum 11. 1. paral. 11. Vide VCIA.

Vriel, Pater Maacha siue Michai matris Abiam regis Iuda, 2. paral. 13: qui 3. reg. 15. dicitur Abessalom. Filius Thahath, 1. paral. 6.

Vrii, Iouis templum. Steph.

Vrinárius Largus Quintianus, consul, ab vrbe condita 987.

V'rium, Hispaniæ vrbs, vt scribit Ptolemæus lib. 2. cap. 4. Aurienſis alio nomine dicta.

V'rius, Alemannorum rex, Ammi. Marcel. lib. 16.

Vrolánium, Ptolemæo lib. 2. cap. 3, aliis Verulanū Britanniæ insulæ ciuitas, vulgō S. *Albon*.

Vrſa, sidus cæleſte, figuram habens similem plaustri, vnde antiqui Græcorum ἅμαξαν, hoc est, plaustrum dixerunt. Nostri quoque à bobus iunctis, Septentriones appellarunt, id est, à septem stellis, ex quibus quasi iuncti triones figurantur. Sunt autem duæ vrſæ, maior & minor, quas Græci ἄρκτους vocant, de quibus alibi.

Vrſa Baluia, Picenorum vrbs, Ptolemæo lib. 3. ca. 1. hodie *Vrbſa*.

Vrſicînus, Alemannorū rex, Ammi. Marcel. lib. 16.

Vrſînus XXXVI. Romanorum episcopus, anno salutis 386.

Vrſus, consul, ab vrbe cond. 1090.

V S

Vſipétes, populi, à Liuio Druſo victi, an. sal. 525.

V T

V'tica, Ptolemæo, *Ἰτύκη* Stephano, vrbs Aphricæ propriè dictæ, ad Bagradam fluuium sita, proximam Carthagini olim obtinēs dignitatem, eáque excisa, Africæ totius caput: in qua Cato Vticensis, victo iam Scipione, necem sibi conſciuit. Lucan. lib. 6, -prò triſtia fata,

Non Vticæ Libycæ clades, &c.

V'tinum, Italiæ oppidum iuxta Aquileiam, vbi principum Austriæ opus insigne admodum, & arce in media vrbis edito colliculo cōspicuum, vt scribit Vadianus.

V V

Vuállia, Gothorum rex, Regerico in regno succeſſit. Iornand. anno sal. 417.

Vuállię princeps, natu maior inter Anglos dicitur, anno salutis 356.

Vuándalus, rex Assyriorum, apud Thuyscones regnauit, anno mundi 2265.

Vuándali & Alani cum Alarico rege, Italiam ingressi, ab Honorio sedem cùm expeterent, Gallias precario obtinuere. Pomponius in Theod. Blond. lib. 1. Decad. 1.

Vuelff, Bauarorum dux, an. sal. 1071.

Vuídius Quadratus II. COS. anno sal. 106.

Vuido, Tuſciæ Marchio, Ioannē cæpit, & in vinculis suffocauit, anno sal. 928.

Vuilhélmus, Holandiæ comes, Romanorum rex electus, anno salutis 1249.

Vuilhélmus, Nordmannorum comes cum Francis Angliam intrauit, regem eorū Araldum vicit, Anglos cecidit, superauit, sibi subiecit, quibus an. XXVI. imperauit. Paul. Æmil. lib. 3.

Vuilhélmus, Thuringorum Marchio, fame expugnatus, seſe dedidit, anno salutis 1059.

Vuilhélmus, Achaiæ princeps, regno spoliatus à Michaele Palæologo, an. sal. 1260.

Vuitichíndus à Chunrado exorsus est hiſtoriam rerum Saxonicarum, priorum tamen rerum

pariter mentionem facit, anno ſal. 913.

Vulcânus, Deus ignis præſes, filius Iouis & Iunonis, qui à parentibus ob deformitatem (licet alii alias cauſas afferant) cælo deiectus eſt in Lemnum iuſulam, vbi ab Eurymone Oceani filia, & Thetide nutritus eſt: vel, vt alii volunt, à ſimiis. Ea autem ruina, qua decidit de cælo, claudus factus eſt. Officinam habere fertur in Lemno vnà cum Cyclopibus ſuis miniſtris: fingitur faber deorũ, Iouique fulmina, & diis arma aduerſus gigantes dicitur fabricaſſe: ad menſam tamen deorũ non eſt admiſſus. quinetiam cùm Mineruæ nuptias expetiiſſet, repulſam paſſus eſt. Vnde Virgil. Ecloga 4,

Nec deus hũc mẽſa, dea nec dignata cubili eſt.

Tandem vxorem duxit Venerem: quam cùm poſtea cum Marte in adulterio deprehendiſſet, ambos adamantinis catenis colligauit, nudóſque, vti erant, diis deridendos exhibuit. Artis fabrilis præſtantia omnes creditur ſuperaſſe: quò fit, vt quicquid artificioſè ex metallo vnquam fuit fabricatum, ad Vulcanum referatur authorem: quo in genere ſunt, monile Harmonies, corona Ariadnes, currus Solis, Achillis & Æneæ arma, & id genus alia non pauca.

Vulcanália, orum, pluralis numeri, generis neutri, feſta Vulcano dedicata. Colum. lib. 11. cap. 3. Cæterum Auguſto circa Vulcanalia, tertia ſatio eſt.

Vulſínii, Tuſciæ oppidum opulentiſſimum, totum fulmine concrematum. Plinius libro 2. cap. 52. Huius meminit & Strabo libro 5. Vide VOLSINIVM.

Vulſínus, lacus in Hetruria à Vulſiniis oppido, cui adiacet, nominatus, piſcium fertilis. Vulſinii enim, oppidum fuit opulẽtiſſimum, à quo Vulſinienſes dicti ſunt. Et Vulſinienſis lacus, apud Columellam lib. 8. cap. 16.

Vultur, mons eſt in Apulia.

Vultúrnus, vẽtus ab ortu hyberno ſpirans, quem Græci Eurum vocant, teſte Plinio lib. 2 cap. 47. Eſt item Vulturnus, fluuius Campaniæ, qui per Capuam fluens, circa Cumas in mare illabitur. Virgil. 7. Æneidos,

-amniſque vadoſi
Accola Vulturni.

Vultúrnus, ſeu Vulturnum, Cãpaniæ oppidum, cum fluuio eiuſdem nominis, vt ſcribit Plinius lib. 3. cap. 5. Pomponius Mela lib. 2. Vulturnus amnis: Vulturnum oppidum. Silius lib. 8,

-fluctúſque ſonorum Vulturnum.

Eſt & Vulturnum, Hetruſcorũ oppidum, teſte Liuio lib. 4. ab vrbe.

V X

V'xama, oppidum Hiſpaniæ citerioris, vt ſcribit Plinius lib. 3. cap. 3.

X A

Vxélla, inſulæ Britanniæ vrbs, vt ſcribit Ptolemæus lib. 2. cap 3.

V Z

Vzal, filius Iectan. geneſ. 10.

V'zia, rex, Amaziæ filius, initio regni iuſtus, Philiſtæos, Arabes, Ammonitas ſubiecit, tributarios fecit, ciuitatẽ Hieruſalem reſtaurauit. Demum ex opulentia in ſuperbiam lapſus, ſacrificare volẽs in aureo altari, lepra percuſſus eſt, à ſacerdotibus è ſacrario pulſus. Terræmotus factus, mons in loco qui Eroge dicitur, ſciſſus fuit. Ioſeph. lib. 9. cap. 11. 2. paral. 26.

X

Anthe, es, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia: à rufo, ſiue flauo colore dicta. Heſiodus in Theogonia,

Περσηίς τ' Ιανείρα τ' Ακάστη τε, Ξάνθη τε.

Hæc à Virgilio Xantho appellatur 4. Georg. Drymóq;, Xanthóq;, Lygeáque, Phyllodoceq;. Olim vocabatur Troas, regio Ilii. Steph.

Xanthi, populi ſunt in Aſia, qui cùm eorum vrbs ab Harpago, Cyri regis præfecto obſideretur, vxores ſuas ac ſeruos vnà cum ſupellectili in arce poſuerunt, eámque igni ſuccẽderunt: deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti ſunt, vt ſcribit Herodotus lib. 1. ξανθοὶ Stephano, populi ſunt Thraciæ.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accerſitus à Carthaginenſibus, contra Luctatium conſulem pugnauit. Volaterran.

Xanthippe, vxor Socratis philoſophi. De qua Gellius, Xánthippe, Socratis philoſophi vxor, morоſa admodũ fuiſſe fertur & iurgioſa: irarúmque & moleſtiarum muliebrium per diem, pérque noctem ſcatebat, & reliqua. Legito ipſius Gellii libri 1. caput 17.

Xanthus, filius Tremyli & Práxidices in Licia natus. Stephanus in Tremile.

Xanthus, fluuius Troadis, idem cum Scamandro: ita dictus, teſte Ariſtotele de Hiſtoria animal. lib. 3, quòd quium vellera rufo inficiat colore. ξανθὸν enim Græci dicunt, quod nos rufum aut flauum. Virgil. 1. Æneid.

Ardẽtéſque auertit equos in caſtra, prius quàm
Pabula guſtaſſent Troiæ, Xanthúmq; bibiſſent.

Idem 4. Æneidos,

Qualis vbi hybernam Lyciam, Xanthíq; fluẽta
Deſerit, ac Delum maternam inuiſit Apollo.

Eſt item Xanthus, Lyciæ fluuius, duobus fontibus è Cadmo monte naſcens, & non procul à nominis ſui vrbe in Lycium mare ſe exonerans. Hoc præterea nomine fuit vnus ex equis Hectoris, cuius meminit Homerus lib. 23. Iliad.

Xaurus, locus Macedoniæ, à Xauro quodam. Incolæ, Xaurii. Steph.

X E

Xenárchus, comicus poëta, cuius fabulas cõmemorat Athenæus. Xenarchus alter, è Seleucia Ciliciæ Peripateticus, docuit Alexandriæ primùm, deinde Romæ. Arii philosophi, deinde Cæsaris Augusti vsus amicitia, vsque in senectutẽ in honore habitus. Denique paulò ante mortem visu orbatus diem obiit. Strabo lib. 14.

Xenéphiris, vicus Libyæ, prope Alexandriã. Gentile, Xenephyrites. Steph.

Xénius, Iouis cognomentum apud Græcos, teste Dionysio, quem Latini, verbo ex verbo expresso, hospitalem vocant. De hoc intelligẽdum est illud Virgilii 1. Æneid.

Iuppiter, hospitib⁹ nam te dare iura loquũtur.

Xenócrates, nomen philosophi Calcedonii auditoris Platonis, qui in Academia Speusippo successit, & vigintiquinque annis docuit. Fuit tardus ingenio adeò, vt cùm illum Plato Aristoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere dicebat. Hic philosophorum seueriſſimus extitit. Ferunt, cùm Phryne, nobile scortum, dedita opera, à quibusdam intra eius cellam missa esset, atque ab eo orãs lectuli partem accepisset, demúmque imperfecto opere discessisset, dixit se non à viro, sed à statua venisse. Eius verbis tãta fides adhibebatur, vt quũ iniurati nullius testimoniũ admitteretur, huic soli iniurato crederetur. Hunc Athenienses aliquando vẽdiderunt, vt ita in exilio degẽs frangeretur. Obiit secundo & octogesimo ætatis suæ anno, quum noctu fortè in sartaginem offendisset. Fuêre & alii hoc nomine.

Xenócrates philosophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cùm princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrũ, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orãte impetrare posse speraret, reliquis sociis humaniter acceptis, in conspectu vix quidem admissus est, quòd suspectus haberetur. Tunc versus ad socios Xenocrates beneficiũ accipere dixit, quòd se vnum Antipater suæ in Athenienses ingratudinis & perfidiæ testem vereretur, & dicere incipientem, nunc obstrependo, nunc obsecrando tacere Antipater coẽgit: cui in orando Phocion legationis comes fuctessit. Ad hunc misit Alexander dono triginta talenta auri: ille statim remittẽs, ait regibus, nõ philosophis, opus esse pecunia. Author Suidas. Xenocrates alter philosophus, modestia nihil superiore inferior, scripsit domesticum auspicium. Quãdo videlicet aut mustela, aut serpens, aut his similia in domo apparẽt, quid portendere soleãt. Suidas.

Xenódochus, Cardianus quidã, ad quẽ Alexãder

cõuersus verba facit apud Plutarchum in Alexandro.

Xenodórus, statuarius, scientia fingendi cælandíque nulli veterum postponendus. Cuius meminit Plinius lib. 34 cap. 7.

Xenódotus, fuit historicus patria Trœzonius.

Xenóphanes, philosophus Colophonius, Archelai auditor, scripsit elegias & iambos cõtra Hesiodũ & Homerũ, quæ de diis dixêre improbanda. Author Laërtius. Huius meminit etiã Strabo lib. 14. de Colophone scribẽs. Xenophanes alter poëta, itẽ, lãbicus, patria Lesbius. Suidas.

Xenóphilus, musicus, patria Chalcidensis, Pythagoricus, biennio minor, quàm Gorgias, qui CVII. vixit annis, sed fœlicitate non inferior. siquidem, vt Aristoxenus musicus ait, omnis incommodi humani expers in summo perfectissimæ doctrinæ splẽdore extinctus est. Author Valerius. Fœlicitatis huius Xenophili meminit Plinius lib. 7. cap. 50.

Xenóphilus, consul. ab vrbe cond. 1085.

Xénophon, nomen philosophi, & ducis insignis Atheniẽsis, Socratis discipul⁹, & Platonis æmulus fuit, speciosus, moratus, & omnibus gratus. Hic primus omnium philosophorum scripsit historiam, exercitum quoque, & vltimis Babyloniæ finibus per aspera & difficillima itinera incolumem in patriam reduxit. Fuêre & alii Xenophontes.

Xénophon, Grylli filius, Atheniẽsis Socratis discipulus, ob eloquentiam musa Attica vocatus, equorũ, venationis, & rei familiaris in primis studiosus, vt ex eius literis deprehendi potest. Venit in amicitiã Cyri minoris, cum quo militauit, ac eius παρασκευὴν scripsit, non tam historiæ seruiens veritati, quàm vt perfectum institueret ducẽ, vt Cicero in 2. de Orat. testatur: quem librũ se frequẽter lectitasse, & manibus triuisse alibi in epistola quadam dicit. Scripsit præterea Sympoſium & Œconomicũ, paruum admodũ libellum, à Cicerone in Latinam orationem conuersum, si credimus Columellæ. Edidit & historiã Peloponnesiaci belli, ac eorum quæ Athenienses post Thucydidem gesserũt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophontis iucũditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio consequi possit. Cum Platone simultates gessit, vt scribit Gellius lib. 14. cap. 3. Plurib⁹ persequitur huius vitã Laërtius. Xenophõtes, præter hunc, alii tres fuêre: vnus Antiochenus qui scripsit Babylonica, opus scilicet de amore: alter Ephesius historicus: tertius Cyprus, qui scripsit Ephesiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis. Author Suidas.

Xera, vrbs iuxta Herculis columnas. Gentile, Xeræus. Steph.

Xerolíbya, Libya ſicca, hoc eſt, pars Libyæ interior, propter aquarū inopiā deſerta: quam Virgilius lib. 4. Æneid. vocat regionē ſiti deſertā.

Xérxene, à Xerxe nominatur (vt à Cambyſe Cambyſene) regio iuxta minorem Armeniam, vel pars eius. Stephanus & Strabo lib 11.

Xerxes, Perſarum rex fuit, filius Darii, & Cyri ex Atoſa filia nepos, qui c l x x. hominū myriadibus, hoc eſt, decies ſepties cētenis millibus per totum quinquenium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cùm ex editiore ſpecula aſpexiſſet, teneriter fertur lachrymaſſe, quòd poſt centum annos ex tanto hominum numero nemo eſſet ſuperfuturus. Tantum autem habuit nauium apparatum, vt totum Helleſpontum operiret, & Aſiam Europæ ponte coniungeret. Athon præterea montem, teſte Plinio libro 4. cap. 10, à continente abſcidit. Victus demum apud Thermopylas à quatuor hominū millibus, nauale quoque certamen cum Themiſtocle tentauit: à quo ſimiliter apud Salaminem ſuperatus, cùm antea tota maria claſſe ſterneret, vix paruula cymba effugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipſe re in Bœotia infœliciter geſta, cum pauciſſimis in Perſidem ſe recepit. Demum cùm ſe otio, ſocordiæque, relicta militia, tradidiſſet, præmium genus luxuriæ nouum inuenientibus propoſuit, vt ſcribit Valerius. Quamobrem à ſuis ſpretꝰ, paucis poſt annis ab Artabano præfecto ſuo in regia interficitur, cùm regnaſſet annis octo.

X I

Xília, vrbs Libyæ: Gentile, Xiliates.

Xíphene, regio Palæſtinæ. Stephanus ex Ioſepho: Gentile, Xiphenæus.

Xiphónia, vrbs Siciliæ: Gētile, Xiphoniates. Steph.

X O

Xoes, vrbs & inſula Ægyptia, in mediterraneo, ſupra Sebeniticum & Phatnicum oſtium. Stephanus & Strabo libro 17, vbi Xois legitur in tranſlatione.

X V

Xuches, vrbs Libyæ: Gentile, Xuchites. Steph.

Xúthia, vrbs Siciliæ: Gentile, Xuthiates. Steph.

X Y

Xylos, vrbs Cariæ, vnde Xylius vel Xyleus. Steph.

Xylinæ, Ptolemæo libro 3. cap. 6, Ponti Cappadocii: vulgò *Sentina*.

Xýnia, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Xynieus. Steph.

Xynias palꝰ, vel ab vrbe vicina ſic dicta, vel quòd ξυνὴ, id eſt communis eſſet Theſſaliæ & Bœotiæ. Hāc Stephanus, aliàs Bœbaidem vocari ſcribit.

Xýpete, vicus in tribu Cecropide. Tribulis, Xypeieon. Steph.

Xýpete, vicus Atticæ, Troia prius dictus. Steph.

Xyſtis, vrbs Cariæ, à qua Xyſtiani dicti ſunt populi, liberi in Apamia, vt ſcribit Plinius libro 5. cap. 29.

Xyſtus, v 1. Romanorum epiſcopus, Alexandro in ſacerdotio ſucceſſit. Euſebius lib. 4. cap. 4. regnauit an. x 1 1. anno ſal. 121.

Xyſtus, x x 1 1 1. Romanorū antiſtes, regnauit annis x. anno ſalutis 257.

Z A

ZABAD, filius Thahath. 1. paral 7. Filius Ooli, 1. paral. 11.

Zabad, Filius Nathan filii Hethæi filii Seſan. 1. paral. 2. 11. 2. paral 24. 1. eſd. 10.

Zabadias, filius Beriæ. 1. para. 8. 27.

Zabbai, nomen viri 1. eſd. 10.

Zabdi, pater Charmi patris Achan, ioſ. 7. Filius Semei, 1. paral. 8.

Zabdias, Nomen viri. 1. paral 27.

Zabdiel, Nomen viri. 1. paral. 27. 1. machab. 11.

Zábida, vicus in mediterraneis Arabiæ fœlicis. Steph.

Zábii, populi Indici, qui cum Deriade cōtra Dionyſium pugnauere. Steph.

Zabina, Nomen viri. 1. eſd. 10.

Zabulon, decimus filius Iacob ex Lia vxore ſua. geneſ. 30.

Zacheus, Nomen viri. 2. machab. 10. luc. 19.

Zacchai, Nomen viri. 1. eſd 2.

Zachantéi, aliàs Zachanthæi, teſte Polybio, Zacynthiorum coloni, in medio Pyrenæi montis ſiti, & iuxta fluuium Iberum habitantes. Stephano vrbs eſt Iberiæ, ab Annibale capta.

Zacharías, Nomen principis filii Moſollamiæ, 1. paral. 5. 9. Filius Barachiæ, iſaiæ 8. Filius item Ieroboam filii Ioas regis Iſrael. 4. reg. 14.

Zacharías, 1 1 1 1. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 101.

Zacharías, 1 x x x v 1 1 1. Romanorum epiſcopus, regnauit an. x. menſ. 1 1 1. anno ſal. 742.

Zacher, Filius Abigabaon. 1. paral. 8. qui 9, dicitur Xacharias.

Zachur, filius Maſma. 1. para 4 24.

Zacýnthos, inſula Ionii maris parua, occidentali Peloponneſi lateri adiacens, vrbémque habens eiuſdem nominis: à Zacyntho Dardani filio, qui in ea imperauit, dicta, Plinius libro 4. cap. 12. Inter Cephallenią & Achaiam cùm oppido magnifica, tum fertilitate præcipua Zacynthus, aliquando appellata Hýrie. De hac Virgilius libro 3. Æneidos,

Iam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthos.

Zadráme, regio Cinædecolpitarum, qui fœlicis Arabiæ populi ſunt. Steph.

Zæa, vrbs Bœotiæ antiquiſſima. Steph.

Zagrus, Straboni libro 11, mons eſt quo Media à Babylone diuiditur.

Zagýſtis, regio parua Libyæ. Steph.

Zaleúcus, legiſlator Locrenſis, vinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indita. Author Ælianus. Apud Valerium Seleucus malè ſcribitur, de quo ab eodem narratur, quòd cùm eius filius adulterii crimine damnatus, ſecundum ius ab ipſo conſtitutum vtroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo prius, deinde filii oculo eruto, vſum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio lib. 6. cap. 5.

Zama, filius Semei filii Ieth. 1. paral. 6.

Zámbaſes, Perſarum rex, anno ſal. 491.

Zambri, Regionis nomen, ierem. 25. Filius Salu, nume. 25 Filius Ela filii Baaſa, 3 regum 16. Filius item Ioada filii Ahas, 1. paral. 8.

Zámeis Ninias, v. Aſſyriorum rex, Nini & Semiramidis filius, regnauit an. x x x v i i i. egregii & memoria dignum in regno ſuo nihil fecit, in deliciis vitam tranſegit. Diod. lib. 3 Ornauit tamen templa deorum & Chaldeos ampliauit. Bero. lib. 5. Caſſiod. Euſeb.

Zamira, Filius Bechor filii Beniamin filii Iacob. 1. paral. 7.

Zamma, Filius Iahath filii Lobni. 1. paral. 6.

Zamólſis, aut potius Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſeruus, ad Ægyptios vnà cum eo penetrauit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, à ſuiſque putantibus illum Saturnum eſſe, poſt mortem habitus deus, vt ſcribit Herodotus lib. 4.

Zamran, Filius Abrahæ ex Cetura. gene. 25.

Zamri, Filius Zaræ filii Iuda ex Thamar. 1. paralipom. 21.

Zanam, Filius Eſer filii Seir Horræi. gene. 36.

Zancle, Siciliæ vrbs, in penitiſſimo Pelori ſinu, poſtea à Meſſeniis inſtauratoribus μεσσήνη, hoc eſt, Meſſana appellata. Zancle autem prius à ſitus obliquitate dicebatur, quòd falſis in modũ curuata eſſet. Vide Strabonem lib. 6. Ipſa etiam Sicilia Zancle dici inuenitur, à Saturni falce, quam Poëtæ fabulantur in Siciliam decidiſſe. Quam fabulam inde ortam putat Macrobius, quòd ea inſula in primis frugum fertilis ſit. Saturnus autem primus putatur in Italia frugum vſum inueniſſe. Ouidius 15. Metamorphoſeos,

-Zancle quoque iuncta fuiſſe
Italiæ legitur, donec confinia pontus
Abſtulit, & media tellurem reppulit vnda.

Zanclæus, a, um: vt, Zanclæa arena, apud Ouidiũ 13. Metamor. Charybdis Zanclæa, apud eundem 4 Faſt.

Zanóe, Ciuitas in tribu Iuda. ioſue 15. 1. paralip. 4. 2. eſd. 11.

Zara, Filius Rahuel filii Eſau, gene. 36. Filius Iudæ ex Thamar nuru ſua, gene. 38. Filius Simeonis filii Iacob, 1. para. 4: qui gene. 46. Iachin dicitur. Rex Æthiopum, 2. paral. 14. Filius Gerſon filii Leui, 1. paral. 6. Pater Ioab regis Edom, gene. 36. Pater item Zabdi patris Charmi, ioſ. 7.

Zarahias, Filius Ozi filii Bocci. 1. paral. 6.

Zarbon aliqui pro Anazarba ſcribunt, neſcio an rectè.

Záred, Torrens in deſerto Moab, numer. 21. deut. 2.

Zarehe, Nomen viri. 1. eſd. 8.

Zares, Vxor Aman filii Amadathi. eſth. 5.

Zaréta, fons ſupra Chalcedonium mare, paruos nutriens crocodilos, qui Zaretii vocãtur. Steph.

Zarex, vrbs Laconiæ maritima, & heros Athenienſis, & Hippothontis heroũm, vnde etiam tribum denominant. Steph.

Zariáſpa, vrbs Bactriana, quæ & Bactra dicebatur. Stephanus ex Strabone.

Zarmizegetúſa, regia Daciæ vrbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 8. Vlpia Traiana deinde dicta: vulgò *Corona*, Germanicè *Cron*.

Zates ab imperatore Lazorum rex deſignatur, anno ſalutis 560.

Zatham, Nomen viri. 1. paral. 26.

Zauczes, populi Libyæ. Steph.

Z E

Zeb, Nomen viri Madianitis ab Ephrain interfecti. iud. 7. pſal 81.

Zebece, vrbs Galileæ. Steph.

Zebedæus, nomen viri, 2. eſd. 11. Pater Iacobi & Iohannis apoſtolorum, matth. 10.

Zebedia, nomen viri. 1. eſd. 8.

Zebee, rex Madianitarum. iud. 8. pſal. 82.

Zebénnia, Odenati vxor, cum filiis Herenniano & Timolao regnum obtinuit, anno ſal. 167.

Zebénnus, Antiochiæ epiſcopus, an. ſal. 234.

Zebida, Mater Ioachim ſiue Eliacim. 4. reg 23.

Zebul, Seruus Abimelech filii Gedeonis, iud. 9.

Zebyttis, vrbs Libyæ. Steph.

Zechri, filius Iſaar filii Caath filii Leui. exod. 6. 1. paral. 8. 9 2. paral. 28.

Zechur, pater Sammua. nume. 13.

Zedáchia, ſummus ſacerdos. anno mundi 3109.

Zédicho, vide SACAMAZA.

Zela, vrbs Armeniæ, aliàs Artemidiſacea dicta.

Zela vel Zele, vrbs Troadis, à zeleo heroe. Eſt etiã Zelea, caſtellum Cyzici. Steph.

Zelias, Nicomedis filius, Creſſam Paphlagoniæ vrbem occupauit. Steph.

Zelotes, cognomen Simõnis Apoſtoli. luc. 6.

Zelpha, Ancilla Liæ vxoris Iacob. gene. 29.

Zelus, vrbs Æthiopum occidentalium. Steph.

Zemma, Nomen viri. 2. paral. 29.

Zena, legiſperitus quidam, tit. 3.

Zeno, philoſophus ex Cypro Græca ciuitate, Stoicorum ſectæ conditor, tanto in honore apud Athenienſes habitus, vt apud eum claues vrbis deponerent, ornarentque ipſum aurea corona & imagine ærea. Hic aduleſcenti cuidam inepta multa loquenti ait, Ideo duas habemus aures, os autem vnum: vt ſcilicet multa audiamus, pauca verò loquamur. Deceſſit 29. ætatis ſuæ anno, ſine morbo. Nam (vt ferunt) cùm abiret ex ſchola, lapidem offendens, digitū perfregit, manu verò terram feriens, illud ait, ex Niobe, Venio. Quid me vocas? Et continuò ſe ſtrangulans, interiit.

Zeno Cititæus, Stoicæ ſectæ princeps, de quo Cicero in Oratore, Zeno quidē ille, inquit, à quo diſciplina Stoicorum eſt, manu demonſtrare ſolebat quid inter has artes intereſſet. nam quū compreſſerat digitos, pugnúmque fecerat, dialecticam aiebat eiuſmodi eſſe: cùm autē diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius ſimilem eloquētiam eſſe dicebat. Hactenus Cicero. Fuit & alius Zeno philoſophus Epicureus, Ciceronis ſynchronos, id eſt contemporaneus, de quo idem Cicero lib. 1. de Finibus meminit, & eum cum Attico frequenter audiuiſſe Epicuri ſententias explicantem. Fuere & alii Zenones.

Zeno Eleates, Parmenidis auditor, ſimul cū Perdicca & in philoſophia, & in adminiſtrāda Republica clariſſimus, teſte Suida. Hunc inuentorē dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem rhetorices, Ariſtoteles eſt author. Huius celebratiſſima fuit in præferendis cruciatibus patientia, qui cùm aduleſcentes nobiliſſimos cupiditate liberandæ patriæ inflammaſſet contra Nearchum tyrannum, facto indicio comprehenſus, traditúſque eſt tortoribus torquēdus. qui cùm laceraretur, vt cōſcios cōiurationis nominaret, neminē illorū nominauit, ſed amicos, intimóſque tyrāni participes cōiurationis eſſe dixit. deinde cùm quippiam ſe in aurem tyranni loqui velle ſignificaſſet, eam mordicus correptā non antè dimiſit, quàm rapta aure populatum caput reliquiſſet. Sed cùm complices coniurationis proferre cogeretur, conciſam dentibus linguam in os tyranni conſpuit, quo facto ciues tyrannum lapidauerunt.

Zeno Iſauricus, conſul. anno ſalutis 471.

Zenóbia, mulier quæ à Ptolemæis originem ducens, Græcis ac Latinis literis ornatiſſima, nec non & rebus bellicis celeberrima, in Palmyra Syriæ vrbe regnauit. Hæc cùm Saporem Perſarum regem ſuperaſſet, tandem ab Aureliano Auguſto victa, Romam in triumphum ducta fuit, quæ in vrbe ſummo in honore conſenuit, à qua Zenobia familia nuncupata eſt.

Zenóbia, vt ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmyreorum, poſt Odenati viri mortem, in Syria Romanum rexit imperium: ponitúrque inter x x x. tyrannos, qui tempore Galeni orbem vſurpauerint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eique principis clementia Tyburte poſſeſſio conceſſa, vbi honeſtè agitaret. hæc ea caſtitate dicitur fuiſſe, vt ne cum viro ſuo niſi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa. Perſarum ferè modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gēmis depēdentibus, voce clara, moribus ſeueris. Græci Ægyptiíque ſermonis peritiſſima, Latīni non ignara. Orientalem Alexandrinámque hiſtoriam epitomauit. Herēnianum & Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenodótium, vrbs Oſroēnæ prope Nicephoriū. Steph.

Zenódotus grammaticus, vixit tēporibus Ptolemæi primi, cuius etiam filios erudiit, ac præfuit Alexādrinæ bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinē redegit. Suidas. Zenodotus alter Sophiſta, ſub Adriano principe docuit Romæ, ſcripſitque Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtii, præterea Genethliacon in Adrianum, & alia. Suidas.

Zenon, martyr, anno ſalutis 252.

Zenon L I I. imperator, regnauit an. X V I I. anno ſalutis 476.

Zenon, rex Ægyptiorum, Philadelphiæ tyrānus, anno mundi 4114.

Zephania, propheta, anno mundi 3317.

Zephrōna, Terminus eſt Iudæ. num. 34.

Zéphyra, inſula eſt maris mediterranei iuxta Cretam. Author Plinius lib. 4. cap. 12. & Pomponius lib. 1.

Zephýria, Vide BYBLIS & MELOS.

Zephýrium, Locrorum promontorium in Italia, à quo Locri Epizephyrii dicti, in eximio eius agri iugo ſiti, iuxta Heracleam & Crotonem. Plinius lib. 3. cap. 5. Strabo lib. 6. Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habens, venientibus ab occaſu ventis commodum, qua ex cauſa & nomen adſequitur. Deinceps Locri Epizephyrii vrbs inſignis. Hæc ille. Steph.

Zephýrium, Halicarnaſſus eſt Cariæ, & vrbs Ciliciæ. Gentile, Zephyriota. Eſt & Scythiæ regiuncula, & Italiæ Zephyrium, vnde Locri ἐπιζεφύριοι. Item promontorium Ægypti, à quo Venus & Arſinoē Zephyritis.

Zephýrius, X I I I I. Rom. epiſcopus, regnauit an. X X. anno ſalutis 200.

Zéphyrus, ventus flans ab Occaſu æquinoctiali aduerſus Subſolanum, quem Latini Fauonium appellant. dictus Zephyrus, quaſi ζωηφόρος, hoc eſt, vitam ferens: eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gelliũ lib. 2. cap. 22.

Zépidæ, populi, partim in Longobardorum nomen ſunt confuſi, partim Auaribus ſubiecti, in ſuperiori Pannoniæ parte ſecuri permanſerũt. Blond. lib. 4. decad. 1. Procop. lib. 3. de bel. Goth.

Zeránii, populi Thraciæ: & regio Zerania. Steph.

Zerbis, Meſopotamiæ fluuius in Tigrim cadens, vt ſcribit Plinius lib. 6. cap. 26.

Zéretra, Arcades vocant vadi foramina quædam, per quæ Eraſmus fluuius è lacu Stymphalo erumpit in Argiuam terram.

Zerýnthus, vrbs & antrum Hecatos in Thracia. Steph.

Zéteum, Vide ZOETEVM per œ.

Zethan, nomen viri. 1. paral. 23.

Zethan, filius Balan filii Iadihel filii Beniamin. 1. paral. 7.

Zethar, nomen Eunuchi. eſth. 1.

Zethes, fuit filius Boreæ ex Orithyia, & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt: &, quoniam alati fuerunt, ad pellẽdas Harpyias miſſi ſunt, quas vſque ad Strophades inſulas ſunt inſecuti, vt eſt author Apollonius in Argonaut.

Zethu, nomen viri. 2. eſd. 10.

Zethua, nomen viri. 1. eſd. 2.

Zethus & Cælus, Boreæ Thraciæ regis filii & Orithyiæ, alati iuuenes, cum Argonautis profecti, à quibus ad pellẽdas Harpyias miſſi ſunt, vt ait Seruius.

Zetus, filius fuit Iouis ex Antiope, & frater Amphionis. Nam cùm Lycus, Thebanorũ rex, Antiopen vxorem duxiſſet, illámque ab Epapho, aut (vt alii vocant) Epopeo Thebanorum rege conſtupratam cognouiſſet, ſine mora eam repudiauit, ſecundáſque cum Dirce nuptias contraxit. Interim Iupiter Antiopes amore captus, cùm iam vidua eſſet, eam compreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, ſuſpicata eſt, virum ſuum clàm cum Antiopa rem habere: eámque ob cauſam miniſtris imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtante partus tempore, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Cithæronem montem confugit: ibique partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quærit, in ipſo biuio gemellos edit: quos paſtores ibidem inuentos pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zetum appellarunt, ἀπὸ τῆ ζητεῖν τοπον: alterum autem Amphionem, ὅτι οὐ δίδω, ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hi cùm poſtea adoleuiſſent, cognitis iniuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, Tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eóque per aſpera loca agitato, diris eam cruciatibus dilaniarunt, donec eius miſertus Bacchus in fontem eiuſdem nominis eam commutauit. Fuit autem Zetus, Muſicæ peritiſſimꝰ: vnde vnà cum fratre Amphione ſaxa fingitur ad Thebanæ vrbis ſtructuram citharæ ſuauitate traxiſſe. Cuius commenti rationem hanc reddit Palæphatus de Fabuloſis narrationibus. Amphionem & Zetum Muſicam primos in quæſtu habere cœpiſſe, eáque lege admiſiſſe auditores, vt illi viciſſim ipſis ad muri conſtructionem operam ſuam præberent. Fratrum horum meminit Horatius lib. 1. Epiſt. 17,

Gratia ſic fratrum geminorũ Amphionis, atque
Zeti diſſiluit.

Zeugitâna prouincia, eadem quæ Africa minor.

Zeugma, Daciæ vrbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 9. vulgò *Cleſeburg*.

Zeugma, vrbs Syriæ ad Euphratem, vbi Alexander ponte catenis iuncto cum exercitu tranſiuit. Gẽtile, Zeugmatites & Zeugmateus. Steph.

Zeuſippus, XXVI Sicyoniorum rex, regnauit an. XXXII. an. mundi 1803.

Zeuſis, Lydiæ præfectus, anno mundi 3775.

Zeuxis, Heracleotes pictor ſua ætate maximus. Hic, teſte Plinio lib. 35. cap. 9, opes tãtas acquiſiuit, vt in oſtentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Æquales eius & æmuli fuere Timanthes, Androcydes, Epompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur, vt in Parrhaſio ſuprà vidimus. Idem eodem teſte cap. 10. ſupradicti libri, fertur pinxiſſe puerum vuas ferentem, ad quas cùm aduolarent aues, eadem ingenuitate proceſſit iratus operi: & dixit, vuas melius pinxi quàm puerum. nam ſi & hunc conſummaſſem, aues timere debuerant. Hic etiam pinxit Helenæ ſimulachrum. Ex Plinii lib. 35. cap. 10. Perottus pueri non meminit, ſed tantùm vuarum, ad quas aues in ſcenam aduolarint.

Zeuxo, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theog.

Ζεύξω ϯ, Κλυμένη ϯ, Ἰδυῖα ϯ, Πασιθόη ϯ.

Z I

Zidkia XXIII. Iudæorum rex, regnauit annis XI. A Nabuchodonozor rex tributarius conſtituitur, anno mundi 3336.

Zie, nomen viri. 1. paral. 5.

Ziẽla, vrbs Cappadociæ, quam condidit Nicomedis filius. Zielas, triſyllabum, Steph.

Zígari, appellati inſignes fures, & ſine tecto viuentes.

Zigarum,ea terra fertur,ex qua populi exierunt, qui noſtra ætate cum liberis & vxoribus Europam peruagantur.

Zina,Nomen viri.1.paral.23.

Zio,Nomen ſecundi mẽſis,qui Aprilis apud nos dicitur.2.reg.6.

Ziph,Duæ ſunt huius nominis in tribu Iuda ciuitates:ex quibus altera nomẽ magnæ dedit ſolitudini,ioſ.15.1.reg.23. quam ædificauit Roboam,1.paral.2.2.paral.11.

Zipha,Filius lalelecl.1.paral.4.

Zipœtium,vrbs Bithyniæ à Zipœto rege.Steph.

Zirínia,vrbs Thraciæ.Steph.

Ziza,Filius Ionathan filii Iuda filii Onam.1.para. 2.Eſt & nomen principis.1 paral.4.

Z O

Zóara,vrbs Perſidis.Ciues Zoari vel Zoaratæ.Eſt etiam ζόαρα τὰ,vicus magnus ſiue caſtellũ Paleſtinæ ad mare Aſphalite (Hebraice paruum ſignificat quo Loth confugit à Sodomis.Ciues Zoareni vel Zoaratæ.Steph.

Zobídæ,populi prope Carmaniam.Steph.

Zoë,imperatrix , Conſtantino Monomacho nupſit,anno ſalutis 1043.

Zœteum,vrbs Arcadiæ à Zœteo quodam. Steph.

Zoheleth , Rupes eſt iuxta fontem Rogel nomine.3.reg.1.

Zoheth,Filius Ieſi.1.paral 4.

Zóilus,Sophiſta fuit Amphipolites, Ptolemæi tẽporib⁹,hoc vno facinore nobilitatus,quòd Homerum poëtarum omnium principem libris aduerſus eum ſcriptis auſus ſit reprehendere: vnde & ὁμηρομάστιξ cognomen accepit . Quæ ſcripta Ptolemæo obtulit, ingẽs videlicet præmium ab eo ſperans. Verùm cùm nihil daretur, penuria coactus,ſubmiſit qui peterent.Ibi Ptolemæus mirari ſe ait , cũm Homerus tot annos defunctus , tot hominum millia paſceret, Zoilum egere,Homero multò doctiorem De mortis eius genere diuerſi diuerſa ſentiunt.Alii paricidii cõuictum iuſſu regis cruci ſuffixum volunt:alii,cùm in Græciam rediiſſet,de Scironiis ſaxis fuiſſe præcipitatum.Ab huius autem moribus ſumptum eſt, vt homines liuidi , & ex alieni ingenii obtrectatione laudem aucupãtes, Zoili dicantur.Ouid. lib.2.de Remedio amoris,

Ingenio magni liuor detrectat Homeri.
Quiſquis es,ex illo Zoile nomen habes.

Zombis,vrbs Mediæ.Steph.

Zomzommim, Populi ſunt qui aliàs ab Ammonitis Raphaim nuncupantur.deut.2.

Zoom,Filius Roboam ex Abihaíl.2 paral.11.

Zonæ , quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidam lati,cælum, terrámque veluti cingula quædam , ambientes . Sunt autem numero quinque : ex quibus media , quæ inter

Tropicos eſt,nimio calore parum apta creditur habitationi : duæ verò extremæ ſub Arctico & Antarctico circulis ſitæ , nimio frigore horrẽt: vnde & ipſæ habitationi parum ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ,vt quæ medium inter toridam & gelidam ſitum obtinent , temperatæ ſunt, & humanæ vitæ accommodatiſſimæ.Virgilius 1.Georg.

Quinque tenent cælum Zonæ : quarum vna coruſco
Semper Sole rubens,& torrida ſemper ab igni.
Quam circum extremæ dextra læuaq; trahũtur
Cœrulea glacie concretæ,atque imbribus atris.
Has inter,mediámque,duæ mortalibus ægris
Munere cõceſſæ diuũm, & via ſecta per ambas:
Obliquus quà ſe ſignorum verteret ordo.

Ouidius 1.Metamorph.

Vtque duæ dextra cœlum, totidémque ſiniſtra
Parte ſecant zonæ;quinta eſt ardentior illis:
Sic onus incluſum numero diſtinxit eodem
Cura dei: totidémque plagæ tellure premũtur.
Quarũ quæ media eſt,non eſt habitabilis æſtu:
Nix tegit alta duas:totidẽ inter vtráque locauit:
Temperiémque dedit miſta cum frigore flãma.

Zopyrion,Ponti præfectus,Scythis bellum indixit.Iuſtin.lib.12.

Zópyrus,Herodoto circa finem lib.4,nobilis Perſa,qui, quũ Darius rex Perſarum Babyloniam diu & fruſtrà oppugnaret , ipſe ſibi naſum,aures & labia amputauit , & ita ad Babylonios quaſi tranſfuga ſe contulit,conquerens de crudelitate ſui regis.Receptus igitur à Babyloniis, & dux belli conſtitutus , vrbem Dario tradidit. Vnde poſtea Darius ſolebat dicere ſe Zopyrum malle integrũ,quàm viginti capere Babylonas.

Zópyrus,phyſionomiſta dictus eſt, quòd profiteretur hominum mores, naturáſque ex corpore, vultu,oculis,fronte ſe poſſe pernoſcere. Qui cũ turpia quædam, & à Virtute aliena de Socrate dixiſſet,& à multis idcirco derideretur, Non erat(Socrates reſpondit)Zopyrus.Huiuſmodi enim natura eſſem,niſi naturam philoſophia ſuperaſſem. Eſt & alter Zopyrus , qui, vt author eſt Plinius lib. 34.cap. 12,ſculpſit Areopagitas, & iudicium Oreſtis in duobus ſcyphis pondo duodecim æſtimatis.

Zoroánda,lacus quem efficit Tigris fluuius ab vno latere Tauri montis.

Zoroáſtres , primus Bactrianorum rex , qui primus, vt author eſt Plinius lib.30.ca.1. artes magicas in Perſide inuenit.Emicuit Nini regis tẽporibus,cum quo bella geſſit.Fuit ante bellum Troianum annis cccc. abſumptus eſt igne cœleſti:prædixítque Aſſyriis , vt ſi eius cineres ſeruarent,regnum eorum nõn defuturum. alii à Nino Aſſyriorũ rege in prælio occiſum ſcri-

bunt. Ferũtur eius de natura libri IIII. De lapidibus item pretioſis vnus. Præterea Aſtronomica,& alia. Author Suidas. Plinius quoque libro 7. ca. 16. vnum eodem die, quo genitus eſt, riſiſſe teſtatur, cùm omnes homines riſum differant vſque ad diem ſexageſimum ſecundum. Eidémque cerebrum ita palpitaſſe, vt impoſitam repelleret manũ, futuræ præſagio ſcientiæ.

Zorobabel, Dux in Iuda, agg. 1. Filius Phadaia filii Iechoniæ, 1. paral. 3. 1. eſd. 2.

Zóſimus, XXXIX. Romanorum epiſcopus, regnauit anno 1. menſ. IX. diebus VIII. anno ſalutis 418.

Zoſter, Iſthmus Atticæ, vbi Latonã aiunt zonam ſolutam in ſtagno lauiſſe. Hic piſcatores Latonæ ſacrificant, & Dianæ, & Apollini Zoſterio. Zoſterius, natus ex illo loco. Colitur etiam Minerua Zoſteria in Locris Epicnemidiis. Stephanus. Apollinem alii in Zoſtere loco iam dicto, alii in Delo, alii in Tegyra natũ ſcribunt. Steph.

Zuchis, vrbs Libyæ iuxta Syrtin. Steph.

Zulêmon, Saracenorum, qui Aſiam incolebant, dux, ingentibus copiis Thraciam inuaſerunt, pars Conſtantinopolim obſedit, pars in Bulgaros prædatum abierunt, cum quibus Bulgari acie decernentes, ceciderunt Saracenorũ XXII. mil. Blond. Diacon.

Zuuentebáldus, Marauenorum dux, cui Arnolphus Bohemorum ducatum conceſſerat, imperatori rebellis: quem cùm propriis viribus ſuperare nequibat, implorato Hungarorum auxilio, vicit atque perdomuit. Luithp. lib. 1. cap. 5

Zygántes, populi ſunt Pœnis vicini, vbi, vt author eſt Herodotus lib. 4, magnã vim mellis apes cõficiunt, ſed multò plus opifices viri facere dicũtur. Omnes minio inficiũtur, ac ſimiis veſcuntur: quarum affatim gignitur iis, qui in montibus degunt. Ciuitas eorum in Libya ζυγανὶς, populi ζύγαντες. Steph.

Zygi, populi iuxta Boſphorũ Aſiæ: ad quos pertinere videtur etiam Zygopolis iuxta Trapezuntem: Gentile, Zygianus. Steph.

Zýgia, Iunonis cognomentum eſt apud Pindarum, eò quòd nuptiis præſidere putabatur: vnde & γαμηλίαν vocant Græci, Latini etiam Pronubam. Virgilius 4. Æneidos,

-prima & Tellus & Pronuba Iuno
Dant ſignum.

Zýgina, ínſula in mari rubro: Gentile, Zygenites: Poſſeſſiuum, Zygenicus. Steph.

Zymbræus, Apollo. Vide THYMBRA.

Zypſerlandia, vide DACIA.

Zythogálli, populi.

FINIS.

EXCVDEBAT CAROLVS STEPHANVS, TYPOGRAPHVS REGIVS, PARISIIS, ANN. M. D. LIII. PRID. NON. DECEMB.

BIBLIOTHÈQUE
CHÂTEAUROUX
DE LA VILLE

